

Giới thiệu Phật Đạo

Bạn đang đọc truyện Phật Đạo của tác giả Mộng Nhập Thần Cơ trên trang đọc truyện online. PHẬT ĐẠO là tác phẩm của Mộng Nhập Thần Cơ thuộc thể loại tiên hiệp, mảng 'Hồng hoang phong thần', lấy bối cảnh và kinh nghiệm từ những bộ truyện như Về các cấp tu luyện: Các giai đoạn tu luyện theo thứ tự là: Dẫn Khí Nhập Thể, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo, Đại La Kim Tiên. Mỗi giai đoạn chia làm ba cấp là Sơ kỳ, Trung kỳ và Hậu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giết Người Đoạt Bảo

Ài! Chu Thanh đắm chiều ử dật nâng lên một thanh đoản kiếm dài hơn thước, rộng cỡ hai ngón tay, toàn thân ánh vàng, mặt trên còn có một vài điểm đen.

"Tháng trước ta rút cuộc đã tu được tới cảnh giới Dẫn Khí Nhập Thể, thật sự là không dễ dàng gì, có thể sử dụng được phi kiếm rồi, có điều cái phi kiếm này quả thực là rất khó chơi nha! Dùng tới năm trăm cân đồng đỏ, ba trăm cân thép thô đỏ, vàng, bạc, ngọc vụn dùng tới mấy chục vạn, kết quả thật là nực cười, phẩm chất rất không tinh khiết."

Chu Thanh là một người tu đạo, kế thừa Luyện Khí tông. Cái Luyện Khí tông này tên cũng như ý nghĩa chính là lấy luyện chế pháp khí làm việc chính, ở trong Tu Đạo giới là môn phái thuộc hàng nhỏ nhất, nhỏ đến mức những môn phái tu đạo khác thậm chí còn không biết rằng có một môn phái như vậy còn tồn tại. Chu Thanh cũng xem như là vận khí tốt, vừa mới vào đại học, tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, một lòng muốn làm việc tốt, học theo Lôi Phong (1), dùng một chai nước khoáng cứu sống một tên ăn mày ở bên đường, ai ngờ lại trở thành truyền nhân của Luyện Khí tông, được tên ăn mày tự xưng là Lăng Vân đạo nhân thu làm đồ đệ. Nào ngờ sau khi theo học tu đạo với Lăng Vân được một tháng, Lăng Vân chỉ bỏ lại một quyển Luyện Khí Tông Cương rồi sau đó hai chân duỗi thẳng, treo cổ tự vẫn. Hóa ra là Lăng Vân ở núi Trường Bạch vì tranh chấp một khối thủy tinh vân vàng với một gã đệ tử của Thục Sơn kiếm phái dẫn đến vùng chân vùng tay, kết quả là bị một vài tên đệ tử quần ẩu tới mức trọng thương, khi được Chu Thanh cứu là đã hấp hối rồi. Cho nên Chu Thanh cứ thế mà danh chính ngôn thuận trở thành tông chủ của Luyện Khí tông, tuy rằng chỉ là tông chủ của một cái tông rỗng không.

Vốn tưởng rằng mình giống như vô vàn những nhân vật ở trong tiểu thuyết YY gặp được kỳ ngộ, từ nay về sau "Trên trời dưới đất mình ta độc tôn", nào ngờ đầu vẫn phải cụp đuôi làm người.

Đêm lạnh như nước, một vầng trăng sáng cao cao treo trên bầu trời, phát ra ánh sáng xanh nhạt nhu hòa. Cũng đã nửa đêm rồi, ở trên ban công, Chu Thanh lấy ra mấy khối ngọc thạch trong suốt, nhón tay làm mấy cái bí quyết thủ pháp bố trí một Ân Dật trận nho nhỏ, phòng ngừa khí tức trong lúc tu luyện bị tiết ra ngoài. Từ khi bắt đầu tu đạo cho tới nay Chu Thanh đã hạ quyết tâm, cho tới khi thực lực chưa cường đại kiên quyết sẽ không để mình bị bại lộ, để tránh cho lại giống như lão Lăng Vân kia bị biến thành quý lúc nào không hay.

Chu Thanh khoanh chân ngồi ở trong trận, dồn hết tập trung lên bầu trời. Ánh trăng chiếu lên đầu hắn, lại như biến mất không còn thấy đâu, một tia khí tức mát rượi chảy từ kinh mạch về phía đan điền. Chu Thanh đắm chìm ở trong ánh trăng như nước, dùng linh khí của ánh trăng để rèn luyện thân thể, mở rộng kinh mạch, gia tăng thực lực của chính mình.

Dẫn Khí Nhập Thể, người tu đạo, trước tiên đều phải tu chân khí trong người. Người thường luyện khí, tu năm năm mới cảm nhận được khí, tu mười năm mới thông được trăm xương cốt quanh thân, mà muốn dẫn thiên địa linh khí nhập thể để tới luyện thân thể, thì cho dù có khổ công mười năm cũng không được.

Chu Thanh cũng xem như là kỳ tài, chỉ trong năm năm ngắn ngủi dựa vào công pháp loại hai của Luyện Khí tông trong Tu Đạo giới, đã mạnh mẽ phá tan được trăm kinh mạch quanh thân, đạt được tới cảnh giới Dẫn Khí Nhập Thể. Công pháp luyện khí của Luyện Khí tông này là loại hai, nhưng mà trận pháp lại là hạng nhất, luyện khí phải có trận pháp làm nền móng. Có điều pháp môn, trận pháp, luyện đan, luyện bùa, luyện kiếm ghi lại ở trong Luyện Khí Tông Cương tuy đều là những phương pháp luyện chế pháp khí cực kỳ cao minh, nhưng mà không bột sao có thể gột nên hồ, muốn luyện chế một thanh phi kiếm hơi tốt một chút thôi, thì thép, sắt, đồng chỉ sợ phải được tính bằng tấn.

Chu Thanh cũng hết cách, sau khi tốt nghiệp đại học dựa vào tri thức luyện khí của mình, làm vài vụ buôn bán mua đi bán lấy mấy cái đồ bằng ngọc cổ, gần đây cũng kiếm được tiền. Thời đại này không có tiền thì chẳng làm được cái gì. Thứ hai là muốn xem xem ở trong các thứ đồ cổ đó có thể đào ra được vài món bảo bối do các tiên nhân tiền bối lưu truyền tới nay không. Phải biết rằng Luyện Khí tông thực lực đời nào cũng yếu tới mức thảm thương, nhưng mà công phu giám định và xem xét bảo bối thì các môn phái khác có thục ngựa cũng không đuổi theo kịp được.

Vài năm mò mẫm, Chu Thanh cũng đã kiếm được mấy triệu dất lưng, ở thời hiện đại cho dù không được tính là phú hào, nhưng mà cũng không phải lo về cơm áo gạo tiền. Có điều muốn luyện chế được một kiện pháp khí hơi tốt một chút, ngoại trừ các loại thiên tài địa bảo, còn phải có ngọc thạch chứa đựng chân nguyên, vật liệu tốt để thiết kế trận pháp, mà một khối ngọc thạch hảo hạng chỉ sợ là không thấp hơn cái giá chục triệu. Mấy năm nay, Chu Thanh cũng chỉ góp nhặt được mấy khối ngọc Lam Điền, có thể bố trí được vài cái trận pháp uy lực không lớn.

Tỉnh lại từ trong nhập định, Chu Thanh tự cảm thấy rằng chân nguyên lại hùng hậu hơn một chút. "Ừm! Thiên đạo đang dâng, không vội không vội, sớm muộn cũng sẽ có một ngày tu thành đại đạo!"

Mười ngón quán vào nhau, "Vụt!" Thanh phi kiếm từ đỉnh đầu bay lên trời hóa thành một dải sáng màu vàng, rồi xoay xung quanh thân mình.

"Vật liệu không tốt, có thể luyện thành thể này cũng là được rồi, công lực còn chưa đủ, nếu có thể phát ra Tam Vị Chân Hỏa để luyện đi những tạp chất, vậy là có thể điều khiển được rồi!" Chu Thanh nói thầm, nghĩ tới cảnh phiêu bạt trên những áng mây, đập phi kiếm dạo chơi khắp núi sông, Chu Thanh liền lấy đó làm mục đích.

"Hừ! Nguyên khí có một tia dao động, có người đang sử dụng pháp thuật!" Có thể dẫn thiên địa nguyên khí nhập thể, đương nhiên là phải tương đối nhạy cảm với nguyên khí, tuy rằng chỉ là dao động rất nhỏ, nhưng mà Chu Thanh vẫn cảm giác được.

Xã hội hiện đại, cho dù là người tu đạo hay là yêu ma quỷ quái đều phải dung nhập vào trong đô thị, kiếm chế lẫn nhau, thậm chí còn có vài người trong các đại môn phái còn có cả sản nghiệp ở trong nhân gian. Dù sao thì hiện tại tài nguyên cũng không bằng thời cổ đại, người tu chân thời cổ đại nếu muốn luyện chế một thanh phi kiếm có thể tự mình đi kiếm quặng sắt, thu thập kim loại ngọc thạch các loại nguyên liệu. Còn thời hiện đại khoáng sản đều thuộc về quốc gia. Muốn à? Được, bỏ tiền ra mà mua. Thực sự là không có tiền thì thần tiên cũng chả làm gì được. Mà thiên tài địa bảo cao cấp thì mấy ngàn năm trước sớm đã bị các đại môn phái vét sạch sẽ rồi. Mấy thứ đồ tu đạo hiện giờ toàn là đồ rẻ tiền, thông thường một loại linh dược sinh trưởng khoảng hơn một ngàn năm, nếu dùng phải một người tu đạo thì chỉ cần mấy miếng là đã ăn sạch bay. Sư thì nhiều mà cháo thì ít nha! Nếu mà ngẫu nhiên xuất hiện một kiện thì việc tranh nhau cướp đoạt là điều không thể tránh được, Lăng Vân cũng bởi vì chuyện này mà mất mạng.

Hắn dùng chu sa vẽ lên trên ngực một đạo bùa Ân Dật, giấu đi khí tức, lại dán một lá bùa Thần Hành lên đùi, Chu Thanh lặng lẽ tiến về khu vực có dao động.

"Tiểu bối, khinh người quá đáng!" Trần tinh giận dữ, vì một củ nhân sâm thành hình năm trăm năm mà bị hai trong số tứ đại đệ tử của Thục Sơn kiếm phái đuổi theo tới hơn ngàn dặm. Nó là một con trăn trắng ở trong thâm sơn, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, tu hành hơn hai trăm năm, cuối cùng cũng đã lột xác, hóa thành hình người. Khi ở Thiên Sơn phát hiện ra củ nhân sâm thành hình này, vừa mới ngắt chuẩn bị ăn thì lại đụng phải hai tên đệ tử Thục Sơn đến cướp đoạt. Công phu tu luyện của nó tuy rằng thâm hậu hơn bọn kia không chỉ gấp đôi, khổ một nỗi đối phương lại có phi kiếm pháp bảo quá mức lợi hại, một nam một nữ đều là khoảng trên dưới hai mươi, nam sử dụng một thanh phi kiếm màu xanh, những chùm sáng xanh bắn ra thu vào có khi dài tới mấy trượng, nữ tử cũng như vậy, có điều kiếm quang lại là màu tím. Hai đạo hào quang xanh tím quán quanh làm nát tan tành yêu khí.

"Trời sinh linh dược, há có thể để rơi vào tay tà ma yêu quái!" Thiếu nữ kia đáng người thon dài, mày liễu mặt sen, trang phục cũng rất thời thượng, rõ ràng là một cô gái hiện đại xinh đẹp.

"Sư muội, dài dòng với nó làm cái gì, giết đi, cũng cũng như là trăm yêu trừ ma." Thanh niên nam tử vẻ mặt kiêu ngạo, không kiên nhẫn nói. Truyện "Phật Đạo "

"Ha! Ha! Hay cho một danh môn chính phái, ngay cả giết người đoạt bảo mà còn có thể nói nghe đường hoàng như vậy!" Trần tinh giận dữ cười lại.

"Muốn chết!" Thanh niên nam tử gầm lên giận dữ.

"Song kiếm hợp bích!" Đột nhiên đồng thời hô lên, lập tức, hai đạo hào quang xanh tím uy lực tăng lên rất nhiều, xoắn về phía trần tinh, trong không khí phát ra tiếng rít chói tai tạo ra tầng tầng gợn sóng, giống như là không gian bị cắt ngang qua vậy. Sắc mặt của trần tinh vô cùng ngưng trọng, một tiếng kỳ quái vang lên, từ trong miệng nó phun ra một viên cầu màu xanh biếc lớn cỡ như quả trứng chim, chính là yêu đan do nó khổ luyện ra!

Ầm! Kiếm và đan chạm vào nhau! Nguyên khí cực lớn nổ tung ra xung quanh, ba bóng người bay ngược ra ngoài hơn mười thước. Trần tinh mặt trắng bệch như tờ giấy, phía dưới vốn là hai cái đùi người, giờ lại biến thành một cái đuôi trăn màu trắng cực lớn! Công phu tu luyện ít nhất giảm tới một nửa! Trần tinh cười khổ, nhìn thiếu nữ bị bất tỉnh nhân sự phía bên kia, cùng với thanh niên nam tử khỏe miệng chảy ra một tia máu tươi, đang phải dùng kiếm để đỡ thân mình. Đột nhiên thấy một bóng người bay tới, hai tay giơ lên, một trận gió ma quái nổi lên, trần tinh cười gió bay đi mất! Trần tinh cũng không phải là hạng người thiện lương, vốn là định tiến lên giết người, lại sợ thanh niên sắp chết kia phản kích lại, hơn nữa đánh nhau ở đô thị, tuy là ở vùng ngoại thành, nhưng sợ rằng cũng đánh động đến người tu đạo, hơi nghĩ nghĩ, không đáng giá! Chuồn!

Thấy trần tinh cười gió đi rồi, thanh niên nam tử thở phào nhẹ nhõm, thu hồi lại phi kiếm bị yêu đan đánh bay, đi tới trước mặt nữ tử xem xét thương thế. "May là cũng chỉ bị đánh ngất đi mà thôi, trần tinh chết tiệt, tự nhiên lại khiến cho ta và sư muội đều bị thương. Chờ vết thương lành lặn, mời thêm vài vị sư huynh đệ, không lột da con súc sanh kia thì Triệu Lượng ta sẽ không phải là người!"

Chính vào lúc đang tính toán, ngực chợt đau đớn, Triệu Lượng cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy một thanh phi kiếm màu vàng mặt trên còn có điểm đen xuyên qua ngực của chính mình, vô cùng khó thở! Triệu Lượng gian nan xoay đầu lại, mơ hồ nhìn thấy một người áo đen bị mặt, sau đó là bóng tối không cùng.

Vốn thực lực của Chu Thanh thấp hơn Triệu Lượng rất xa, nhưng mà Triệu Lượng vừa chiến đấu kịch liệt, lại bị thương nặng, hơn nữa Chu Thanh có ý ẩn tàng đi khí tức mà đánh lén, cho nên mới thành công, rất nhanh đã thu hồi hai thanh phi kiếm.

Soát người, hai cái túi tiền, một quyển bí tịch, mấy khối ngọc thạch, trong nháy mắt đã bị lục sạch sẽ, toàn bộ quá trình chỉ không tới một phút đồng hồ! Có người tới! Dán hai đạo bùa Thần Hành lên đùi, Chu Thanh thành công chuồn gọn.

Rất nhanh chóng dùng trận pháp che đi linh khí của hai thanh phi kiếm, Chu Thanh ở trong nội thành đi qua đi lại nhiều vòng, đến lúc tin rằng không có ai theo dõi, chờ sắc trời sáng rõ mới từ từ trở về nhà.

Giết người đoạt bảo vật, làm loại sự tình này không thể không cẩn thận được! Nếu bị sư môn của đối phương biết được, phỏng chừng một mẫu xương của mình cũng không thoát khỏi bị đánh! Trở về nơi ở, Chu Thanh kích động không thôi! Thu hoạch không nhỏ chút nào! Kích động một lúc, bình tĩnh lại, Chu Thanh bắt đầu tự hỏi: mình hiện giờ là thân phận người thường, nói vậy chắc sẽ không hoài nghi lên đầu mình được, về phần mấy cái thứ đó thì không vội động vào, chờ mọi chuyện lắng xuống rồi tính tiếp. Hắn cất mấy lá bùa, chu sa, mấy viên ngọc bình thường hay dùng để tu luyện đi.

Một tháng kể tiếp, Chu Thanh chẳng làm gì cả, cũng chẳng luyện công, mỗi ngày đều chạy tới thị trường đồ cổ để làm ăn buôn bán, ăn cơm đi ngủ, làm những việc của người thường. Người cẩn thận có thể sống vạn năm, Chu Thanh thâm nghĩ vậy. Gần trôi qua một tháng, không có chuyện gì. Sang tháng thứ hai, buổi tối Chu Thanh cẩn thận luyện công, luyện được một tháng, không có chuyện gì, lúc đó mới yên lòng.

Trong phòng, Chu Thanh cầm một thanh bảo kiếm tựa như thu thủy, dài hai thước, cả vật thể tản mát ra tia sáng xanh cẩn thận xem xét.

"Kiếm tốt nha! Toàn thân tạo thành bởi Thái Ất Tinh Kim, ngay cả chuôi kiếm cũng được làm bởi ruột cây gỗ trắc hơn trăm năm!"

Chu Thanh thờ dài, phải biết rằng ruột cây gỗ trắc này có tác dụng khắc chế rất lớn đối với oan hồn quỷ vật, nếu chế thành kiếm gỗ, lệnh bài, thì so với gỗ đào hơn trăm năm còn tốt hơn vài lần. Không những thế, Thái Ất Tinh Kim này còn là vật hiếm có, lấy năm trăm cân sắt thép tốt nhất, dùng Tam Vị Chân Hóa tôi luyện, có thể luyện ra được một gam đã là không tồi rồi, bình thường luyện chế phi kiếm chỉ cần một, hai phần thứ này là có thể khiến phẩm chất được đề cao lên gấp đôi. Mà hai thanh bảo kiếm dài hai thước này hợp lại với nhau chỉ sợ là tới hơn mười cân, vậy thì cần phải tốn bao nhiêu sắt thép cơ chứ! Hơn nữa Tam Vị Chân Hóa phải cao thủ Luyện Khí Hóa Thần mới có thể phát ra được.

Đạo gia luyện khí, chia ra làm bốn giai đoạn. Dẫn Khí Nhập Thể, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo, cuối cùng trở thành Đại La Kim Tiên, vạn kiếp bất phôi, vĩnh hằng bất diệt.

Khác biệt giữa mỗi giai đoạn là rất lớn, tu giả Dẫn Khí Nhập Thể, dẫn thiên địa nguyên khí tới luyện thân thể, thân xanh như chim yến, có thể đánh nát tảng đá, tu đến hậu kỳ có thể điều khiển phi kiếm, ngày đi ngàn dặm.

Luyện Khí Hóa Thần lại không giống vậy, lấy thần niệm của bản thân làm vật dẫn, thân thể làm môi giới, không cần mượn dùng pháp khí gì vẫn có thể huy động các loại năng lượng trong vũ trụ, giờ tay nhắc chân là có thể phát ra sấm chớp điện quang, Tam Vị Chân Hóa.

Luyện Thần Phản Hư lại có thể trường sinh bất tử, miễn đi lục đạo luân hồi. Luyện Hư Hợp Đạo có thể dời núi lấp biển, chỉ trong nháy mắt có thể di chuyển khắp năm sông bốn biển, bốn phương tám hướng. Bước đột phá của mỗi giai đoạn, chỉ sợ là không kém bao nhiêu so với Tinh Vệ lấp biển, Ngụ Công dời núi.

"Thực Sơn kiếm phái quả nhiên là giàu địch với cả quốc gia nha! Mấy ngàn năm tranh cướp cũng không phải để không. Ngay cả Từ Thanh song kiếm phỏng chế lại cũng vô cùng cường đại. Nếu là Từ Đình kiếm, Thanh Tác kiếm thật thì chỉ sợ ngay cả cao thủ Luyện Thần Phản Hư cũng có thể liều mạng! Khó trách năm đó tới cả Huyết Ma vạn năm cũng phải nuốt hận dưới Song kiếm hợp bích, chẳng lẽ Thực Sơn đệ tử lúc hành đạo thiên hạ đều dùng phi kiếm tốt như vậy, thế thì Lăng Vân lão quý kia chết cũng chẳng oan uổng gì. Hừ hừ! Đoạt được hai thanh phi kiếm xịn nhất, còn có bí tịch, thực lực tăng mạnh, coi như là báo thù cho Lăng Vân lão quý."

Về cái này thì Chu Thanh nghĩ sai lầm rồi, tuy rằng chỉ là đồ phỏng chế lại, nhưng mà ở Thực Sơn phái cũng chỉ có ít ỏi mấy cái, dù sao Thái Ất Tinh Kim cũng không phải là dễ làm, tích tụ ngàn năm cũng chẳng hơn được mấy chục cân. Chỉ những đệ tử có tu vi cực kỳ kiệt xuất mới có thể có được, hơn nữa Triệu Lượng cùng với sư muội kia có cha chú ở trong nhân gian có thể lực và tài lực rất lớn, trưởng lão của Thực Sơn cũng cực kỳ trân trọng hai người, cho nên mới ban cho hai thanh. Bởi vì hai người mới chỉ có tu vi Dẫn Khí Nhập Thể trung kỳ, cho nên mới có thể bị một con trăn trắng đạo hạnh mới có hai trăm năm làm cho trọng thương. Kết thành yêu đàn chính là thực lực Dẫn Khí hậu kỳ, một trung một hậu, tu vi cũng đã cách xa không chỉ ba lần.

Bí quyết Kiếm Khí Lăng Không là một bộ sách được đóng buộc chỉ theo kiểu cũ, cho dù là Chu Thanh có công phu trấn định rất tốt, nhưng mà vẫn lấp bắp kinh hãi, đây là công pháp tu luyện kiếm tiên vô cùng cao thâm nha! Lấy kiếm làm môi dẫn nối thông với thiên địa, hấp thụ năng lượng. Kiếm càng tốt, tốc độ hấp thụ lại càng nhanh, còn nhanh hơn so với thân thể, khó trách thời cổ đại kiếm tiên rất hoành hành nha! "Thảo nào ta cứ kì quái hai tên tiểu tử kia mới mười mấy năm đã tu thành được Dẫn Khí trung kỳ."

Vài ngày kể tiếp, Chu Thanh không rời khỏi cửa tới nửa bước, chỉ trốn ở trong nhà an tâm dùng Thanh Tác kiếm tu luyện Kiếm Khí Lăng Không quyết. Thanh phi kiếm phẩm chất không tinh khiết này đã bị luyện thành một cái đại ấn bốn tác vuông, ở trong Luyện Khí Tổng Cương ghi lại là thượng cổ bảo vật. Chu Thanh cảm thấy hứng thú nhất chính là Phiên Thiên ấn của Không Động đại thánh Quảng Thành Tử, có thể lớn có thể nhỏ, lúc lớn có thể bao trùm phạm vi ngàn dặm, giống như hạt cải, một kích đánh xuống, thì cho dù có là cao thủ cấp tiên nhân Luyện Thần Phản Hư cũng bị hủy ở dưới ấn, quả nhiên là có khả năng hủy thiên diệt địa. Cái ấn này tên là Tiểu Phiên Thiên ấn, trong tài liệu cũng không nói gì nhiều về nó, lấy tu vi Dẫn Khí sơ kỳ của Chu Thanh, một chút thiên địa linh khí chuyển hóa thành chân nguyên tôi luyện thân thể cũng đã được dùng hết phân nửa, một nửa khác cũng chỉ có thể gắng gượng khắc lên trên ấn một cái Giới Tử trận (giới tử: hạt cải, hạt cải có đặc tính phình to ra khi ngâm trong nước). Tóm lại cũng có thể khiến cho cái ấn lúc to lúc nhỏ, có điều cho dù Chu Thanh có dùng toàn lực, cũng chỉ từ một tác vuông lên thành một thước mà thôi, so với cái gì mà bao trùm ngàn dặm thì chỉ như một chấm nhỏ.

Mấy khối ngọc thạch đoạt được cũng là hàng tốt, trong đó có một khối lục được từ trên người sư muội kia là mặc ngọc, là vật liệu tuyệt hảo để luyện chế bùa ấn thân, Chu Thanh đương nhiên sẽ không lãng phí.

Gió sông hiu hiu thổi, những tia sáng còn sót lại của mặt trời lặn tạo ra nhiều điểm long lanh ở trên mặt sông. Chu Thanh cảm khái vô cùng, hồi tưởng lại năm năm tu đạo của mình, mỗi một sự kiện đều cẩn thận từng chút một, quả nhiên giống như là đi giày trên tấm băng mỏng. Chu Thanh hiểu rõ, thế giới tu đạo này chính là một thế giới lấy thực lực vi tôn, pháp luật của người thế tục trong mắt của người tu đạo chỉ giống như những mẫu giấy vụn. Cũng có cường giả bất hòa với người khác, giết người ngay trên đường, dù sao thì người ta tới vô ảnh, đi vô tung, cảnh sát làm sao mà tra ra được?

"Hừ! Những gì ta cầu thì vô cùng, nhưng mà, không có thực lực cường đại, thì hết thảy chỉ là nói suông mà thôi. Từ nay về sau, ta nhất định phải đoạt được hết thảy, để tăng thêm thực lực. Cái gì đạo đức nhân nghĩa, cái gì đạo lý đúng đắn đều đi gặp quỷ hết đi. Chỉ cần thực lực của ta đủ mạnh, ta chính là đạo, ta chính là trời. Thiên địa vì sao mạnh như vậy, chính là bởi vì nó bất nhân, nó coi vạn vật là cây cỏ! Cái gì mà thần, ma, tiên, phật, đều chỉ là hư ảo mà thôi, chỉ có lực lượng vĩnh hằng mới là nguồn cội!" Tâm tư của Chu Thanh giống như sóng thần quay cuồng, rít gào, nhưng thần sắc lại vô cùng tự nhiên.

Bước chậm bên bờ sông, cứ tiến về phía trước, liền tới một khu phố đồ cổ. Đây là trung tâm giao dịch đồ cổ, đồ ngọc, đồ sứ lớn nhất ở thành phố C, ở trong tỉnh H cũng có một chút tiếng tăm. Sắc trời dần tối, người đi trên đường cũng đã lục đục về nhà, chủ các cửa tiệm cũng đều tự đóng cửa sắt, hàng quán vỉa hè cũng đang cẩn thận thu dọn hàng hóa của mình. Chu Thanh bước nhanh tới trước cửa một cửa hàng ở sát đường. Truyện "Phật Đạo "

"Hạ Từ Bác, về bao giờ vậy!"

"À, đi Tây Tạng một chuyến, hôm qua mới về tới nhà, thu được một vài món đồ chơi, đang chuẩn bị buổi tối gọi điện cho người đến giám định nè, ai dè người đã tới rồi, mau vào đi, ta đóng cửa."

Hạ Từ Bác là bạn học đại học của Chu Thanh, từ nhỏ đã quyết chí trở thành một nhà sưu tầm đồ cổ, sau khi tốt nghiệp liền cùng bạn gái mở cửa hàng đồ cổ này, không giống như Chu Thanh cứ đánh du kích nơi nơi.

"Dương Tinh đâu?" Chu Thanh đi vào nhà, nhìn nhìn rồi hỏi.

"Cô ấy à, đi ra ngoài dạo phố với mấy chị em rồi, chắc phải hơn chín giờ mới về. Đến xem, lần này ta tới Tây Tạng cũng thu được vài thứ tốt đó."

Một cái pháp luân màu xanh thẫm, khắc chỉ chít kinh văn tiếng Phạn, đúng là đồ vật mà các tăng lữ Phật giáo dùng để cầu phúc, trong đó cũng có những người tu vi cao thâm, thêm vào Phật lực, chế thành những pháp khí hàng ma trừ tà. Chu Thanh thần niệm hơi lướt qua, nhưng cũng không phát hiện ra có pháp lực dao động, liền biết đây là một món đồ hoàn toàn bình thường, niên đại thực ra cũng lâu đời, chế tác cũng rất tinh tế, cũng coi như là một đồ mỹ nghệ dân gian thượng thừa. Mấy thanh tỳ hưu đao kéo léo tinh mỹ, một vài vật phẩm trang sức cổ xưa chứa nồng đậm sắc thái của dân tộc Tạng.

Tùy tay chọn lấy vài món, tính cả cái pháp luân màu xanh thẫm kia nữa, Chu Thanh đổ sang một bên rồi nói với Hạ Từ Bác: "Mấy thứ này ta đều lấy, bao nhiêu tiền?"

"Mẹ! Lần nào cũng như vậy, sao người không đổi tên thành Chu Bát Bì đi (2)?" Hạ Từ Bác cười mắng: "Có điều tiền từ người mỗi lần ta về đều đưa ra giá tốt, mẹ nó, còn cao hơn cả giá ta bán ra, thật không biết người làm sao mà lại coi tiền như rác như vậy, như vậy đi, giá cả là 2300."

"Được! Ta cầm về trước, tiền mai đưa cho người!"

"Đừng vội, anh em ta uống hai chén đã rồi đi, ta ở chỗ này vừa lúc có mấy chai rượu."

Chu Thanh nghe thấy vậy, vội vàng lắc đầu: "Ta không uống với người đâu, Dương Tinh trở về còn không lột da của người ra à."

Hạ Từ Bác người này tửu lượng cực kém, nhưng lại xem rượu như mạng, vì thế đã khiến cho lão bà mắng cho cho không biết bao nhiêu lần. Ngẫm lại sự khùng bố của Dương Tinh, Chu Thanh không khỏi rùng mình một cái, tóm lấy mấy thứ kia, vội vã bước ra cửa, còn để lại một câu: "Huynh đệ, người muốn tự hành hạ chính mình à!" Hạ Từ Bác nhất thời buồn bực không thôi.

Mấy tháng tu luyện, bí quyết Kiếm Khí Lăng Không đã có chút thành tựu, chân nguyên trong đan điền hùng hậu, thân thể mạnh mẽ hơn cả gấp đôi. Chỉ có mấy tháng đã hơn mình khổ tu năm năm, Chu Thanh rất là cảm thán về tầm quan trọng của pháp quyết tu đạo, nhưng mà Chu Thanh cũng không quá vừa lòng.

"Lăng Vân lão nhân nói, Thục Sơn kiếm phái kia tuy là đại phái, nhưng mà vẫn bài danh dưới Côn Lôn, Thiên Sư, Mao Sơn. Cái đạo lấy kiếm dưỡng khí kia tiến triển mặc dù nhanh, nhưng mà dù sao cũng là đi cửa hồng, căn cơ không có. Cũng hết cách, nếu mà cứ tu luyện theo cách lão già kia bảo mình thì chỉ sợ vài thập niên mới tới được Dẫn Khí kinh kỳ. Ừm... thật ra nếu đi ra ngoài một lúc, đụng phải đệ tử Côn Lôn có tu vi cướp lấy một vài pháp quyết về, dù sao việc này lão tử cũng không phải mới làm lần đầu, người ta chính là môn phái do Đạo gia thượng cổ truyền xuống, khẳng định là sẽ có đồ tốt."

Đình! Đình! Đình! Pháp luân theo sự chậm rãi chuyển động của Chu Thanh, phát ra những âm thanh dễ nghe, một cổ thiên ý tĩnh lặng chảy ở trong lòng. Cổ quái... nhặt được bảo vật, Chu Thanh thầm nghĩ vậy.

"Ninh tâm trấn khí, diệt tâm ma, là bảo vật của Phật tông nha! Làm sao lại không nhìn ra được nửa điểm pháp lực dao động nào nhỉ? Hơn nữa ở mặt trên hình như là khắc tiếng Phạn cổ đã thất truyền mà! Thật sự là cổ quái đến cực điểm!"

Nghĩ không ra được thì không thêm nghĩ nữa, Chu Thanh người này trời sanh tính cổ quái, cũng không phải là hạng người cấp tiến. Biết cái pháp luân này không phải là vật phẩm, nhưng dưới ba mươi sáu loại thủ pháp tế luyện pháp bảo liên tục biến hóa, mà pháp luân cũng không có một chút phản ứng nào, hẳn không khỏi thờ dài, tâm thần lại đắm chìm vào trong bí quyết Kiếm Khí Lăng Không, từng giọt từng giọt thiên địa linh khí dung nhập vào trong đan điền của Chu Thanh...

Chương 2: Tính Kế Lẫn Nhau

Một vầng trăng sáng vắt ở không trung, chiếu sáng khắp mọi nơi, mấy ngôi sao yếu ớt vây quanh ánh trăng, nhưng đành bất lực nhìn ánh sáng của mình hoàn toàn bị lu mờ. Một con dơi như một cái bóng đen dừng ở trên tầng mười bảy của một tòa nhà, Liêu Tiểu Tiên ôm lấy phần ngực bị cháy khét của mình, điên cuồng nguyên rủa: "Mẹ cái đám bắt tử đó, lão tử thẳng trước vừa mới tiến hóa thành một nam tước nhỏ nhỏ, thế mà đã coi ta là phần tử nguy hiểm, bị quang minh tế tự của giáo đình theo dõi. Tuy rằng địa vị của đôi phương không cao, nhưng cũng không phải một nam tước nhỏ nhỏ như ta có thể đối phó được! May là lão tử trốn mau, nếu không đã bị thánh quang đốt thành dơi nướng rồi hìk hìk!"

Nguyên rủa thì nguyên rủa, Liêu Tiểu Tiên vẫn tham lam hấp thụ tinh hoa của ánh trăng. Một đạo thánh quang cực nhỏ từ mặt trăng bắn xuống dưới, tiến vào miệng của Liêu Tiểu Tiên, phần ngực bị thánh quang đốt cháy khét lết đã dần dần sinh da non.

"Lấy danh nghĩa của Chúa, xua tan tà ác thế gian." Đúng lúc Liêu Tiểu Tiên đang mượn ánh trăng để chữa thương thì bị một đạo thánh quang xuất hiện từ hư không đánh thẳng vào. "Bùm" một tiếng nổ lớn, Liêu Tiểu Tiên bị bắn ra ngoài bảy tám thước, thiếu chút nữa đã trở thành một cái xác không hồn.

"Không ngờ rằng huyết tộc còn dám phát triển hậu duệ ở Trung Quốc!" Một người trung niên nước ngoài tóc vàng óng ánh, ánh mắt xanh đậm có chút yêu dị hiện lên ở giữa bầu trời, nhìn con nam tước huyết tộc toàn thân cháy khét đang thống khổ rên rỉ đằng đó.

Anthony hứng thú phấn khích nói: "Ồ! Một nam tước, trong tình huống không có ma pháp phòng ngự bị Thần chi tẩy lễ đánh trúng mà chỉ bị trọng thương mà không chết, thật là thần kỳ. Thể chất của người phương Đông thật kỳ diệu, chỉ có điều dưới quang huy chiếu rọi của Chúa, phương Đông thần kỳ cũng phải bị chúng ta chinh phục. Nếu hiến tâm hạch của nó cho giáo chủ đại nhân, giáo chủ đại nhân nhất định sẽ rất cao hứng, đây chính là huyết tộc của phương Đông đó nha!" Truyện "Phật Đạo "

Rút ra một thanh tế kiếm kiểu Tây như làm ảo thuật, Anthony vô cùng đắc ý đâm tới ngực của Liêu Tiểu Tiên. Trên người Liêu Tiểu Tiên đột nhiên tuôn ra một đoàn huyết vụ, huyết vụ nồng nặc liền che giấu đi thân thể hần. Anthony hơi sững sờ: "Huyết động ma pháp, muốn chạy à? Bị thương nặng như vậy mà còn có thể dùng Huyết động ma pháp, thật sự là khiến cho ta ngạc nhiên đó!"

"Lấy danh nghĩa của Chúa." Thánh quang trên tay Anthony chiếu vào khu vực đó. "A", hét thảm một tiếng, Liêu Tiểu Tiên ngã xuống mặt đất, chỉ biết cười khổ, cũng bó tay thôi, thực lực cách nhau quá xa, tuy rằng mình đã cố sức ẩn tàng thực lực, muốn giả heo ăn thịt hổ, nhưng mà một quang minh tế tự của giáo đình tuyệt đối không phải một nam tước huyết tộc có thể đối phó lại được, cho dù có tiến hóa thành tử tước cũng không được.

"Mẹ nó, liều mạng!" Hai tay Liêu Tiểu Tiên hợp lại trước ngực, niệm vài câu chú ngữ, khí tức đen sẫm nồng đậm lập tức toát ra từ cơ thể, khoe miệng mọc ra hai cái răng nanh. "Roẹt!", y phục sau lưng bị xé rách, hai đôi cánh dơi đen nhánh vươn ra từ sau lưng.

"Hay!!! Hay!!!" Nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn của Anthony vẫn không thay đổi: "Tao xem thường mày rồi, không thể ngờ được đã nhanh tiến hóa thành nam tước hậu kỳ như vậy rồi. Nhưng mà để làm gì chứ? Đi gặp Ma vương đi! Thảm phán chi quang!!"

Một luồng bạch quang nhìn như nhu hòa tỏa ra từ trên đầu Anthony, trong chớp mắt toàn bộ bầu trời đều được bao phủ dưới sự chiếu rọi của thánh quang. Thảm phán chi quang, là thánh quang do tín đồ thành kính ngoan đạo dẫn phát thiên thượng chủ thần đến tiêu trừ hết thảy hắc ám trên thế gian, uy lực rất lớn.

Liêu Tiểu Tiên bị Thảm phán chi quang chiếu vào, hắc khí quanh người lập tức biến mất không còn dấu vết, thân thể tỏa ra khói đen nhẹ. "Á! Á Á!" Liêu Tiểu Tiên phát ra tiếng tru thống khổ, Anthony cũng không giảm uy lực của thánh quang, dường như là cố ý muốn tra tấn huyết tộc phương Đông này.

"Cấp cấp như luật lệnh! Ngũ lôi hành quyết!" Xoạt! Một đạo kiếm khí màu xanh trực tiếp xé rách Thảm phán chi quang đang bao phủ bầu trời, một tia sét dài bảy tám trượng từ trong hư không đánh xuống, đánh mạnh vào Anthony đang vô cùng đắc ý. Cười người hôm trước hôm sau người cười, câu này đúng là có đạo lý. Anthony lúc này toàn thân cháy đen thui, phát ra mùi thối như cơm khê.

"Ai?!" Anthony bị sét đánh cho choáng váng đầu óc, vừa định lớn tiếng hỏi, chỉ thấy một khối sắt chu vi tới bốn trượng đang đè lên mình. Nguy rồi, nếu mà bị đè trúng thì xác định là máu thịt thành bùn, trở thành một miếng bít-tết, tuyệt đối không có đạo lý may mắn mà sống sót.

Anthony hét lớn một tiếng, sử ra toàn bộ khí lực từ lúc bắt đầu biết bú mẹ đến giờ, nhảy sang bên cạnh, khó khăn lắm mới thoát khỏi số mệnh bị đập thành miếng bít-tết. Kỳ quái chính là khi khối sắt kia nện vào nền xi măng lại không phát ra âm thanh nào. Mất Anthony thiếu chút nữa thì lòi ra khỏi tròng, một khối sắt chu vi tới bốn thước nhanh chóng thu nhỏ lại thành một cái đại ấn bốn tác vuông, bay trở về tay một người bịt mặt đang đứng giữa bầu trời.

"Tu đạo sĩ Trung Quốc?" "Pháp bảo?" Nghĩ lại trước khi mình tới Trung Quốc, Hồng Y giáo chủ đại nhân đã dặn dò ngàn vạn lần rằng, sau khi đi vào phương Đông nhất định phải cẩn thận hành sự, ngàn vạn lần không được phát sinh xung đột với tu đạo sĩ phương Đông. Anthony toát mồ hôi lạnh, tu đạo sĩ quả đáng sợ! Quả thực thần bí! Lúc giáo chủ đại nhân nói mình còn có chút khinh thường, hiện giờ thì đã biết rồi, có thể sử dụng công kích lôi điện, còn có pháp bảo thần kỳ có thể to ra nhỏ lại, hết thảy đều vượt ra khỏi cực hạn tưởng tượng của mình.

Anthony vừa mới phân tâm một chút đã thấy cổ đau nhói lên. Liều Tiểu Tiến vốn đang đau khổ chống đỡ, kiệt lực ngăn cản uy lực của Thẩm phán chi quang, nếu không phải là Anthony có ý muốn tra tấn thì đã sớm hóa thành tro bụi rồi. Đột nhiên áp lực buông lỏng, quay ra nhìn lại thấy đối phương toàn thân đen sì, giống như là bị trọng thương, hấn sao có thể kìm lại được, không quan tâm kết quả cứ xông lên cắn vào cổ đối phương điên cuồng hút máu tươi. Huyết tộc vốn rất giỏi về tốc độ, Anthony cũng đành bó tay chịu trôi.

"Aha! Máu của quang minh té tự đúng là đại bổ nha, hút khô hấn là ta có thể rất nhanh tiến hóa thành tử tước rồi."

Lại một tiếng hét điên cuồng, Anthony gắng sức thúc dục toàn lực cơ thể để phát ra thánh quang, tuy rằng vừa rồi mới bị thiên lôi đánh, thánh lực trong cơ thể đã bị đánh tan đi một nửa, nhưng mà lực đã gây dù gì cũng lớn hơn ngựa đứng không? Huych một tiếng, Liều Tiểu Tiến bị bắn ra hơn ba trượng, răng nanh thu về, trở lại diện mạo của con người. Mà Anthony đang được bao bọc trong một đoàn thánh quang, bay lên trời định dùng 'Thần thánh độn pháp' để đào tẩu.

Người bị mặt lắc lắc đầu: "Diệt cỏ phải diệt tận gốc, không phải tộc của ta, ắt có dị tâm!" Thanh quang tái hiện, một đạo kiếm quang dài mười trượng, rộng một trượng bỏ về phía đoàn thánh quang kia. A! Anthony kêu thảm thiết một tiếng, nguyên khí của hấn đã bị đại thương, sao có thể ngăn cản được kiếm khí sắc bén do Thái Ất Tinh Kim biến thành được. Một kiếm đã bị chém làm hai nửa, sau đó lại bị cái ấn sát to lớn đập hấn thành miếng bít tết. Vô thanh vô tức máu tươi bắn tung tóe lên người Liều Tiểu Tiến, Liều Tiểu Tiến ngơ ngác nhìn người bị mặt kia lấy ra sáu khối ngọc phiến, ngọc phiến phát ra ánh sáng xanh mờ ảo, ần ần có một loại ký tự rất nhỏ chớp động, bay ở trên không trung, hợp thành một hình dáng Thái Cực đồ. Một đạo hồng quang phát ra từ Thái Cực đồ chiếu lên mặt đất, lập tức đốt những máu tươi, thịt vụn còn sót lại thành những làn khói nhẹ, một trận gió thổi đến đã biến mất không còn tăm hơi rồi. Truyện "Phật Đạo "

Liều Tiểu Tiến nuốt nước bọt cái ực, thầm nghĩ: "Người này đạo pháp cao cường, lại thêm hành sự tàn nhẫn, cẩn thận, đúng là một người làm đại sự! Không bằng ta tạo mối quan hệ, nói không chừng lại có hiệu quả không tưởng được." Làm quỷ hút máu vài năm, Liều Tiểu Tiến sớm đã học được sự khôn khéo lọc lõi.

Dựa theo những động tác học được ở trong phim cổ trang võ hiệp, Liều Tiểu Tiến phun ra một tràng: "Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối, văn bối vô cùng cảm kích! Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiền bối?"

Chu Thanh thiếu chút nữa thì cười ra tiếng. Mình gần đây tu vi tăng nhanh, chân nguyên sung mãn, cũng có chút hiểu biết sâu hơn về trận pháp, lại tìm hiểu thêm một vài cái trận pháp có uy lực không lớn trong Luyện Khí Tổng Cương, có ý định muốn thử uy lực xem sao, bất hạnh là lại không có đối tượng thử chiêu. Ai dè ăn mày lại gặp chiến manh, đúng lúc này lại có người đánh nhau, hơn nữa địa điểm đánh nhau lại ở ngay gần đó. Với tu vi lúc này đã gần Dẫn Khí trung kỳ của Chu Thanh làm sao không cảm nhận ra được. Tưởng tượng như lần trước mình ngư ông đắc lợi mà thu được bao nhiêu ưu đãi, Chu Thanh cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Khi đến nơi nhìn thấy nhân viên giáo đình tranh đấu với quỷ hút máu thì lại càng thêm tò mò. Chu Thanh đã từng xem qua nhiều tiểu thuyết huyền huyền lấy quỷ hút máu làm nhân vật chính, cho nên có một chút hảo cảm với huyết tộc, lại cảm thù giáo đình tới tận xương tủy. Hơn nữa nhìn huyết tộc kia hình như là người Trung Quốc, cho nên hấn hạ quyết tâm sẽ cứu lấy huyết tộc đáng thương đó, dù sao cũng không thể để người nước ngoài hại người nước mình được đúng không?

Anthony thực lực khá mạnh, nếu mà đối mặt đánh nhau thì Chu Thanh muốn thắng cũng không được thoải mái, muốn giết chết đối phương chỉ sợ chính mình cũng phải trả giá đắt. Nhưng mà nếu đánh lên thì lại khác, kiếm khí do Thái Ất Tinh Kim biến thành vô cùng sắc bén, có thể dễ dàng xé rách Thẩm phán chi quang, hơn nữa còn dùng ngũ lôi ngọc phù mới chế tác gần đây dẫn động tinh anh của thiểm điện trên cao đánh xuống, Anthony sao có thể không trọng thương cơ chứ? Có điều dưới tình huống bị trọng thương như vậy mà vẫn có thể tránh được đòn công kích thứ ba bằng Tiểu Phiến Thiên ấn của mình, Chu Thanh cũng thấy rất ngạc nhiên. Nếu không phải do quỷ hút máu kia đánh lên tranh thủ cho mình chút thời gian, để cho mình ngưng tụ lại đạo kiếm khí thứ hai, nói không chừng mình đã chuồn rồi, tránh để lại hậu họa khôn cùng.

Suy nghĩ một chút, Chu Thanh liền hấp thụ kinh nghiệm giáo huấn lần này. Vừa lúc lại nghe thấy Liều Tiểu Tiến mờ lời, đối với quỷ hút máu này Chu Thanh thật sự không lo lắng lắm, thực lực quá yếu, chỉ cần có dị động thì mình tin rằng chỉ cần vung kiếm một giây là chết. Hay là thừa dịp này hỏi han một chút về tình hình huyết tộc và giáo đình nước ngoài, dù sao biết thêm một vài thứ cũng không phải là chuyện gì xấu.

Trên đường sù ra vài cái trận pháp xóa dấu vết, đi lòng vòng và lòng vòng, khiến cho con quỷ hút máu nho nhỏ phải đầu óc choáng váng, Chu Thanh mới đưa Liều Tiểu Tiến về nơi ở của mình.

"Tiền bối thật là thần thông quảng đại, pháp lực vô biên!" Sau khi thấy được khuôn mặt của Chu Thanh, Liều Tiểu Tiến vô cùng ngạc nhiên. Vốn nhìn thấy thực lực của Chu Thanh mới biểu hiện ra, tưởng rằng thế nào cũng sẽ có bộ dáng tiên phong đạo cốt, râu dài phiêu phiêu giống như thần tiên, nào ngờ lại trẻ tuổi như vậy. Đạo thuật của nước ta thật sự là thần kỳ nha, xem ra trường sinh bất lão ở trong truyền thuyết là thật rồi! Cho dù là quỷ hút máu chúng ta cũng chỉ có thể sống trên dưới ngàn năm thôi, hơn nữa cũng sẽ dần dần bị già đi. Ánh mắt của Liều Tiểu Tiến xoay chuyển như bánh xe, chẳng biết là đang nghĩ cái gì nữa.

"Người không cần phải kinh ngạc, tuổi thực tế của ta giống như tướng mạo. Thực ra huyết tộc các ngươi ta cũng không nhìn ra tuổi." Chu Thanh đương nhiên biết Liều Tiểu Tiến đang nghĩ gì, trong giọng nói đã có chút ý hỏi.

"Hả! Tuổi thực tế giống như tướng mạo, nói cách khác hấn mới có hai mươi mấy tuổi đã tu thành thần thông như vậy, thực lực ít nhất còn hơn hầu tước của huyết tộc chúng ta, sao có thể như vậy nhỉ?" Liều Tiểu Tiến lại ngơ ngẩn vài giây, nghe thấy Chu Thanh có ý hỏi mới cung kính trả lời: "Văn bối Liều Tiểu Tiến, ba năm trước bị biến thành huyết tộc, văn bối hai mươi sáu tuổi." Tuy biết rằng tuổi thực của đối phương có thể còn nhỏ hơn mình, Liều Tiểu Tiến vẫn tự xưng là văn bối, thực lực là tối thượng, không chỉ con người mà bất cứ đâu có vật sống đều như vậy.

Chu Thanh rốt cục nhìn không được cười ha ha: "Hiện tại là cái niên đại gì rồi, ngươi cho là đang đóng phim à? Khôi hài muốn chết, ta tên là Chu Thanh, ngươi cứ gọi tên ta là được."

Thấy Chu Thanh nói chuyện thoải mái, Liêu Tiểu Tiến cũng nở nụ cười, khoảng cách của hai người cũng được kéo gần lại một ít.

"Chu đại ca, bản lĩnh của ngươi thật là lợi hại, loáng cái đã giải quyết được quang minh tế tự của giáo đình, thế thì chẳng còn ai là đối thủ của ngươi nữa rồi." Liêu Tiểu Tiến dò hỏi, trong lòng lại đang tính toán: "A ha! Thật là trẻ, nếu từ hân có thể kiếm được bí tịch hay phương pháp tu luyện gì đó thì ta đây sẽ có thể tiến hóa rất nhanh rồi. Edward tiểu tử kia dám cướp đi Jenny của ta, ta muốn hút khô máu của mày, biến mày thành huyết nô của ta. Còn có Kullak lão quỷ kia nữa, không phải chỉ là một bá tước thôi sao? Không có ông làm chỗ dựa, Jenny sao có thể bị một tử tước nhỏ như Edward cướp đi được. Hai mươi năm, tiểu tử này chỉ mới hai mươi mấy tuổi đã lợi hại hơn cả hầu tước, ta thì sao?" Trong mắt Liêu Tiểu Tiến hiện lên hung quang dữ tợn.

"Vẫn còn nhiều người lợi hại hơn ta, ta chẳng qua chỉ là mới nhập môn thôi. Ngực ngươi vẫn chảy máu kia, xem ra là bị thương khá nghiêm trọng, sao lại có vẻ như không có chuyện gì thể?" Lời này của Chu Thanh Liêu Tiểu Tiến cũng không lấy làm ngạc nhiên, dù sao thực lực của Chu Thanh mới chỉ mạnh hơn hầu tước, nhưng mà huyết tộc còn có công tước, đại công tước, thân vương nữa! Càng không nói tới ở Trung Quốc đại lục.

"Năng lực tái sinh của huyết tộc chúng ta rất mạnh, cho dù là một hậu duệ bình thường nếu bị chảy hết máu thì chỉ cần hút được máu mới là sẽ không chết, mà những huyết tộc ở trình độ ta đã sinh ra tâm hạch thì chỉ cần hấp thu ánh trăng là có thể nhanh chóng khôi phục được." Liêu Tiểu Tiến trả lời chi tiết: "Huống hồ hình như ta còn khôi phục nhanh hơn những huyết tộc bình thường khác tới vài lần, tiến hóa cũng nhanh hơn những huyết tộc bình thường." Tạm dừng một chút, Liêu Tiểu Tiến quyết định nói ra điều mình tự nghĩ vẫn đã lâu. Coi như là lộ ra một chút bí mật của mình, lấy được sự tín nhiệm của Chu Thanh.

"Ồ, hiện giờ đúng là lúc trăng tròn đó." Chu Thanh đi tới cửa sổ vén màn ra, ánh trăng màu xanh nhạt, trong như nước tiến vào, một ngày trăng tròn thật đẹp.

Liêu Tiểu Tiến gật gù đầu, gầm nhẹ một tiếng, hai chiếc răng nanh đột nhiên xuất hiện. Chu Thanh mắt sắc, chỉ thấy từ ánh trăng màu xanh kia có một chút nhỏ màu trắng bạc tiến vào miệng của Liêu Tiểu Tiến, rồi tán ra khắp cơ thể, sau đó biến mất không thấy đâu nữa. Mà những vết thương trên người, chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ phục hồi.

"Ồ, hóa ra đây là cách tu luyện chí âm khí từ trăng sao của huyết tộc à! Nhưng mà nếu theo lý luận của Đạo gia thì âm dương không điều hòa chút nào. Trong cơ thể tích lũy nhiều âm khí thuần như vậy, không có dương khí điều hòa, nếu tích càng nhiều thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp chuyện không may. À! Khó trách bọn họ phải hút máu, máu chính là thứ chí dương chí cương! Ủa! Thế sao bọn họ không hấp thụ dương khí tiên thiên từ mặt trời nhỉ? Như vậy chẳng phải là âm dương điều hòa rồi sao?" Chu Thanh nghĩ không ra, nhìn Liêu Tiểu Tiến đang hấp thụ hăng say, lại nghĩ: "Huyết tộc này thật là cổ quái, chảy nhiều máu như vậy mà lại như là chẳng có chuyện gì cả."

Lấy ra sáu khối ngọc bài "Thái cực cân khôn, Đạo tâm chân hóa", bấm tay làm vài cái linh quyết, đốt đi những vết máu của Liêu Tiểu Tiến chảy ra mặt đất. Đây là chiêu thức mà Chu Thanh ngộ ra gần đây, lấy Thái Cực trận phối hợp với chân nguyên của mình dẫn phát tiên thiên hóa nguyên, phát ra Đạo tâm chân hóa. Tuy rằng kém xa so với Tam Vị Chân Hóa, nhưng mà dùng để luyện mấy thứ đồ, hay luyện tinh sắt thép cũng là đủ rồi.

Hồng quang cực nóng đủ để nấu chảy kim loại chiếu lên vết máu trên mặt đất, nhưng lại không có hiệu quả. Trong máu có nhiều điểm kim quang chột lóe, cổ sức chống lại những hồng quang đang chiếu vào. Chu Thanh chấn động, tròng mắt thiếu chút nữa thì lòi ra, sao có thể như vậy chứ, tuy rằng mình chỉ dùng một tầng chân nguyên để thúc dục Thái cực ly hòa trận, nhưng mà cho dù là một khối sắt cũng nhanh chóng bị nóng chảy, huống chi chỉ là một vết máu nhỏ nhỏ.

"Cấp cấp như luật lệnh! Thu!" Thu lại Thái cực ly hòa trận, Chu Thanh nhanh chóng bỏ nhào về phía vết máu kia, vờn tay ra dính một giọt, cẩn thận đánh giá. Dùng chân nguyên để phân tích, trong đầu nhanh chóng hiện lên những điều đã ghi lại trong Luyện Khí Tổng Cương: "Cửu lễ thánh huyết, Xi Vưu thiên mạch"

Trong nháy mắt, vô số suy nghĩ nổi lên trong lòng hân, nhìn thoáng qua Liêu Tiểu Tiến đang toàn lực tập trung hấp thụ chí âm khí, Chu Thanh lấy ra một bình ngọc, cẩn thận thu lại chỗ máu kia.

"Phải cho ngươi một chút ưu đãi mới được, nếu không sao ngươi có thể chịu một lòng đi theo ta."

"Thiên địa huyền tẫn, thái hoa chi lực, cấp cấp như luật lệnh!!!" Lại lấy sáu khối ngọc bài kia ra, lơ lửng ở trên đỉnh đầu của Liêu Tiểu Tiến, phát ra Đạo tâm chân hóa, theo những linh quyết không ngừng biến ảo của Chu Thanh, ngọc bài tạo ra một Thái Cực đồ không ngừng xoay tròn, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, lực hút trở nên cường đại!!! Vô số ánh trăng bị kéo vào trong Thái Cực đồ, sau đó một cột sáng màu bạc cỡ như chén trà bắn ra từ Thái Cực đồ, tiến vào miệng của Liêu Tiểu Tiến. Liêu Tiểu Tiến đầu tiên là cả kinh, sau đó trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, hô hấp cũng dần trở nên gấp gáp.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Phù Lục Thuật

"A!!!" Liêu Tiểu Tiến điên cuồng hét lên, một cỗ khí thể cường đại phát ra từ cơ thể. Đôi cánh vốn màu đen sậm, hiện giờ lại xuất hiện những hoa văn mờ mờ màu bạc, từng luồng khí lưu trôi ở trong phòng khiến cho giấy tờ, sách vở bay loạn, ngay cả vật nặng như cái ghế, bàn học cũng có dấu hiệu di chuyển.

Chu Thanh đầu đồ đầy mồ hôi bấm tay tạo linh quyết, không quan tâm đến việc căn phòng bị hỗn loạn, trong lòng lại đang nở hoa: Không hổ là hậu duệ của bộ tộc Cửu Lê, thân mang Xi Vuư thiên mạch. Xem khí thể này thì chính là Cửu Lê thánh huyết đó nha! Linh được vô thượng trong truyền thuyết, cho dù có lọc từ máu người bình thường cũng không có tới một giọt. Không những thế người này còn là huyết tộc, máu có thể cuộn cuộn không ngừng sinh ra, ta quả nhiên là vận khí tốt đến cực điểm, chẳng những gặp được hậu nhân Xi Vuư đã tuyệt chủng từ thời thượng cổ, lại còn là một huyết tộc, ha ha, may mắn là trong Luyện Khí Tổng Cương có ghi lại, bằng không nếu bỏ lỡ bảo bối này thì ta còn không hồi hận đến chết sao?

Luồng khí cường đại bỗng nhiên dừng lại, Liêu Tiểu Tiến nhảy dựng lên, xương cốt cả người nổ lộp bộp như bắp rang bơ, rồi có chút nghi hoặc nhìn sáu khối ngọc bài đang trôi lơ lửng trên đầu mình. "A!" Liêu Tiểu Tiến phát ra một tiếng thét chói tai, nghĩ rằng Chu Thanh đang định hạ sát thủ. Liêu Tiểu Tiến lúc này đã thấy Chu Thanh dùng sáu khối ngọc bài này đốt thi thể của Anthony thành một đám khói, làm sao không có tâm lý sợ hãi kia chứ.

Chu Thanh thấy bộ dạng hẩn như thế, vội vàng nói: "Không nên hiểu lầm, ta thấy ngươi đang hấp thụ lực của ánh trắng để chữa thương cho nên mới giúp một tay."

Liêu Tiểu Tiến lúc này mới yên lòng, chú ý tới biến hóa của mình. Khi nhìn thấy đôi cánh có những hoa văn mờ mờ màu bạc thì không khỏi kinh ngạc, mừng rỡ như điên đứng lên: "Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy, ta sao có thể loáng cái đã tiến hóa từ nam tước thành tử tước được! Hơn nữa chỉ thiếu chút nữa là đã đạt tới trình độ của bá tước, sao lại nhanh như vậy chứ, những huyết tộc khác ít nhất cũng phải hơn năm mươi năm đó. Cảm tạ Thượng Đế." Liêu Tiểu Tiến điên cuồng tru lên.

Nghe thấy Liêu Tiểu Tiến thậm chí còn kêu cả Thượng Đế, Chu Thanh cũng nở nụ cười: "Huyết tộc các ngươi cũng thờ phụng thượng đế sao?"

Nghe thấy ý trêu chọc của Chu Thanh, mặt Liêu Tiểu Tiến hơi đỏ, nói: "Ở nước Anh vài năm lỡ quen mắt rồi, đương nhiên là huyết tộc chúng ta thờ phụng Sa Tăng rồi. Vừa rồi kích động quá mức, lỡ kêu tên của lão Thượng Đế đối địch rồi, có điều ta nghĩ rằng Sa Tăng đại nhân sẽ tha thứ cho ta."

"Có cái gì mà kích động chứ, vừa rồi là ta dùng Thái Cực đồ trận hút ánh trắng trong phạm vi hơn mười dặm lại đây để đại bổ cho ngươi, thế nào? Đạo gia của ta thần thông quảng đại, còn lợi hại hơn cả Thượng Đế Sa Tăng, nếu mà công lực của ta có thể đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần thì có thể hút được ánh trắng trong phạm vi vài trăm dặm, tin rằng muốn cho ngươi vào cái tiến hóa thành hầu tước gì đó cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ." Chu Thanh chơi luôn một đòn phủ đầu kích thích Liêu Tiểu Tiến, thấy Liêu Tiểu Tiến tròn mắt há miệng, Chu Thanh thâm đắc ý trong lòng: Hừ! Dụ phải lấy lợi, ngươi còn không động tâm sao? Hơn nữa huyết tộc các ngươi là chủng tộc thực lực vì tôn, còn sợ ngươi không ngoan ngoãn đi theo ta à?

"Cái này... Chu đại ca, Thái Cực đồ trận kia có thể dạy cho ta được hay không?"

Thấy Chu Thanh nghi hoặc nhìn lại hẩn, Liêu Tiểu Tiến liên tục xua tay: "Ta biết điều này rất đường đột, chỉ cần Chu đại ca ngài có thể dạy cho ta trận pháp, ta dùng trận pháp này nhanh chóng tiến hóa thành hầu tước. Có thực lực ta mới có thể đoạt lại được Jenny của ta, đến lúc đó ngài muốn ta báo đáp ngài thế nào cũng được."

Để lấy được tín nhiệm của Chu Thanh, Liêu Tiểu Tiến liền kể hết đầu đuôi câu chuyện của mình cho hẩn nghe. Hóa ra, Liêu Tiểu Tiến là một lưu học sinh ở bên Anh, ba năm trước ở Luân Đôn gặp được một vị tiểu thư xinh đẹp tên là Jenny, hai người nhanh chóng rơi vào bể tình. Sau đó Jenny nói cho Liêu Tiểu Tiến biết rằng mình là quý huyết, để có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Jenny, Liêu Tiểu Tiến cũng nhờ Jenny biến mình thành huyết tộc. Có điều niềm vui ngắn chẳng tày gang, thiếu gia của gia tộc huyết tộc Locker, Edward Locker cũng rất thích Jenny, mà Liêu Tiểu Tiến chỉ là một huyết tộc tầm thường nhỏ nhoi, không có thực lực, không có thế lực, sao có thể đấu lại được Edward, nếu không phải có Jenny cầu xin thì Liêu Tiểu Tiến đã sớm bị giết chết rồi.

"Ài! Lại một chuyện tình Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài mới xuất hiện, mà lại còn là huyết tộc cơ đấy." Chu Thanh trầm nghĩ: "Tiểu tử này cũng là một kẻ đáng thương. Xem ra cũng chỉ bởi một chữ tình, chẳng những khiến cho con người thần hồn điên đảo, như say như dại, mà ngay cả quý huyết vốn tàn nhẫn giả dối trong truyền thuyết cũng không phải là ngoại lệ. Không biết bọn thần tiên ở trên chín tầng mây có phải cũng vậy không?"

"Đây là tuyệt học của tông phái chúng ta, vốn không thể truyền cho người ngoài, có điều cũng không phải là không có cách."

Chu Thanh tạm dừng một chút, Liêu Tiểu Tiến tràn ngập hi vọng hỏi: "Biện pháp gì?"

"Chỉ cần ngươi bái ta làm thầy, nhập làm môn hạ của ta, ta chẳng những sẽ dạy ngươi Thái Cực đồ trận, mà ngay cả tuyệt học của bốn môn cũng sẽ truyền thụ từng cái."

Liêu Tiểu Tiến nghe xong thì mừng rỡ, vội vàng quỳ rạp xuống đất, hô to với Chu Thanh: "Sư phụ ở trên, mời nhận của đồ đệ một lạy."

"Trước không cần bái, ta phải nói rõ ràng cái đã, nhập vào môn hộ của ta, cả đời không được phản bội sư môn, cũng không được chuyển sang môn khác." Trên người Chu Thanh phát ra khí thể ngập trời, cho dù là Liêu Tiểu Tiến vừa mới tiến hóa thành tử tước hậu kỳ cũng bị ép tới mức không thở nổi, một đạo thanh quang bắn lên trời cao, kiếm khí sắc bén phát ra những tiếng rít kì dị: "Nếu phạm phải điều này, ta tất sẽ biến xương cốt của ngươi thành tro bụi, dùng hồn phách của ngươi để luyện thành pháp bảo, khiến ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh."

Liêu Tiểu Tiến quỳ trên mặt đất dập đầu không ngừng: "Ta hôm nay bái Chu Thanh làm sư, một ngày làm sư, cả đời làm sư, nếu phản bội sư môn, nhân thần trừng phạt, thiên lôi giáng xuống."

"Ta nhập vào sư môn của ngươi, bái ngươi làm sư cũng chả có tổn thất gì, còn có thể học được tuyệt học, không phản bội thì không phản bội, ta vô duyên vô cớ phản bội sư môn làm cái gì, ta ăn no rủng mủ à? Hơn nữa sau này khi ta đối phó với Edward, Kullak, sư phụ ngươi chẳng nhẽ lại không biết xấu hổ mà không giúp đỡ sao? Nhìn cái dạng ngươi, Kullak lão quỷ kia chắc cũng không phải là đối thủ của ngươi đâu!" Quỳ rạp trên mặt đất, trong đầu Liêu Tiểu Tiến toàn suy nghĩ xấu xa.

Bên này Chu Thanh cũng tính toán: "Trước dọa ngươi một chút, ngoan ngoãn làm đồ đệ của ta đi, sau này sẽ bịa ra cái công pháp linh tinh gì đó, muốn rút máu ngươi còn không dễ dàng sao? Dù sao ngươi là huyết tộc, lại có Xi Vũu thiên mạch, máu cuộn cuộn không ngừng, chỉ cần ta tinh luyện ra chín giọt Cửu Lê thánh huyết, đến lúc đó ăn vào không chừng còn bằng ta khổ công mấy trăm năm, thậm chí còn có thể đột phá Dẫn Khí kỳ, đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần không biết chừng."

"Sư phụ, môn phái của chúng ta tên gọi là gì, còn có ai khác không?" Liêu Tiểu Tiến hỏi Chu Thanh.

"Ừm, cái này... Môn phái của chúng ta tên là Luyện Khí... Môn phái của chúng ta tên là Thiên Đạo tông." Vốn định nói là Luyện Khí tông nhưng mà lại ngại cái tên không đủ uy phong, Chu Thanh liền cải biên lại tên cho ngầu hơn. Truyện "Phật Đạo "

"Hừm, sở trường của Luyện Khí tông ta chính là trận pháp và luyện chế pháp bảo. Pháp bảo thì ta không có tài liệu để luyện chế, coi như hết cách. Còn về phía trận pháp, chính là thuận theo thiên đạo, mượn sức mạnh của lão thiên để hành sự, gọi là Thiên Đạo tông cũng không phải là không thể." Chu Thanh nghĩ.

Cứ như vậy Thiên Đạo tông ngày sau danh chấn tam giới đã được hình thành bước đầu.

"Về nhân số à, Thiên Đạo tông chúng ta luôn là đơn truyền, sư phụ của ta, chính là Lăng Vân sư tổ của ngươi mấy năm trước đã Đắc đạo phi thăng rồi." Chu Thanh chém gió ra bão, nếu bảo sư phụ của mình vài năm trước bị người ta đánh ngóm, nói không chừng đồ đệ mới thu được có khi còn bật lại cả sư môn.

"Đắc đạo phi thăng, thực sự có chuyện đó sao?" Liêu Tiểu Tiến tỏ vẻ nghi vấn.

"Sao lại không có được, huyết tộc chẳng phải cũng chỉ ở trong truyền thuyết đó sao? Thế ngươi bây giờ là cái gì? Thế giới rộng lớn không gì là không thể."

Liêu Tiểu Tiến nghĩ tới cái đạo lý như vậy, cũng thoải mái hơn nhiều...

"Sư phụ, những ký hiệu như con giun này thật sự rất hữu dụng sao? Loằng ngoằng tới mức con muốn hôn mê rồi." Liêu Tiểu Tiến tay cầm một cái bút chu sa lông sói, đang vẽ phông theo một đạo ký hiệu quái dị dài thòng trên tấm giấy màu vàng.

"Ngươi đúng là không phải chỉ ngu bình thường, một đạo Linh hồn hóa phù chỉ cần học ba ngày là biết, năm đó sư phụ của ngươi chỉ học tẹo đã thạo rồi." Chu Thanh đang nhắm mắt tìm hiểu trận pháp nghe thấy Liêu Tiểu Tiến kêu la oai oái mới mở mắt ra khiển trách.

"Có lợi gì á? Linh hồn hóa phù này có thể tụ tập, dẫn động linh khí Hòa trong thiên địa! Xem đây!" Hai ngón tay Chu Thanh kẹp lấy cái lá bùa mà Liêu Tiểu Tiến vừa mới vẽ kia, "Thiên địa hòa linh, nghe hiệu lệnh ta, cấp cấp như luật lệnh!" Tay run lên, ầm một cái, lá bùa đó đột nhiên không có lửa lại tự cháy, giống như một quả cầu lửa nho nhỏ.

"Thật là thần kỳ! Nhưng mà sư phụ, con vẫn cảm thấy rằng không có ích lợi gì! Ngọn lửa nhỏ như vậy may ra thì đủ để châm thuốc, nhưng mà dùng để đối địch thì sợ là không được." Liêu Tiểu Tiến vẫn còn nghi vấn.

"Hừ! Ngươi mới học đạo thuật được có ba ngày, phát ra được ngọn lửa như vậy đã là không tồi rồi, ngươi mới có bao nhiêu chân nguyên cơ chứ? Không sai, huyết tộc các ngươi đúng là có năng lực cơ thể rất lợi hại, nhưng mà Thiên Đạo tông chúng ta chú ý tới mượn sức mạnh to lớn của trời đất, huyết tộc các ngươi có lợi hại đi nữa, cũng lợi hại hơn được trời đất vũ trụ sao? Ngươi cho là uy lực của Linh hồn hóa phù chỉ nhỏ xíu thế thôi à?" Nói xong, Chu Thanh với lấy cái bút chu sa, thoăn thoắt vẽ ra năm lá bùa không giống nhau. Cầm lên những hóa phù vừa mới vẽ xong đó, Chu Thanh nói: "Cho ngươi xem uy lực cơ bản của Linh hồn hóa phù."

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của Liêu Tiểu Tiến, một quả cầu to như cái đầu bay lơ lửng giữa không trung phát ra khí cực nóng, Liêu Tiểu Tiến cảm thấy tóc của mình dường như sắp bị cháy rụi rồi. Chu Thanh lại liên tục ném bốn đạo phù tới đó, xanh, trắng, vàng, lục bốn tia sáng nhanh chóng dung nhập vào trong hỏa cầu.

"Cẩn thận chút!" Chu Thanh hét lên với Liêu Tiểu Tiến: "Xem ngươi có đỡ được không!"

Liêu Tiểu Tiến gật đầu thật mạnh: "OK!" Roạt một tiếng bắn ra hơn một trượng, lui về tới góc tường, đôi cánh có hoa văn màu bạc mờ mờ bảo vệ toàn thân, móng tay bén nhọn mọc ra từ ngón tay, hai con mắt ánh lên tinh quang, nhìn chăm chăm vào hỏa cầu to như cái đầu đang bay tới. Khi hỏa cầu chỉ còn cách Liêu Tiểu Tiến có hơn thước, Chu Thanh âm thầm cười, thuận tay biến ảo một ấn quyết, "Ngũ hành điên đảo, âm dương biến ảo!" Tám chữ thốt ra từ miệng, hỏa cầu tới trước người Liêu Tiểu Tiến đột nhiên lại biến mất không còn thấy tăm hơi.

Liêu Tiểu Tiến trong lòng tràn đầy kinh hoàng: "Như thế nào mà sấm thì lớn mà mưa lại nhỏ vậy." Bỗng nhiên, thân thể của hắn lại ngã vào trong một tầng sương mù dày đặc, vật thể bốn phía dường như đều trở nên mơ hồ. "Không ổn!" Cảm giác bản năng cảm thấy không ổn, Liêu Tiểu Tiến rống lớn một tiếng, tốc độ của huyết tộc được phát huy đến cực hạn, muốn lao ra khỏi tầng sương mù.

Theo lý thuyết với tốc độ hiện giờ của Liêu Tiểu Tiến, sợ là chỉ một giây đã bay được tới hơn mười trượng, nào ngờ đầu khi thân thể vừa động, Liêu Tiểu

Tiến lại cảm thấy một cỗ cự lực nặng nề như núi vọt tới phía mình, "Bốp" một tiếng, Liêu Tiểu Tiến bị cỗ cự lực đó đụng cho choáng váng. Vừa mới đứng thẳng thân thể, lại bị một cỗ lực đạo sắc bén trí mạng, mang theo tiếng rít quái dị phá không bay về phía ngực mình. Trốn không kịp nữa, Liêu Tiểu Tiến đành phải dùng cánh bảo vệ trước ngực, đón đỡ một kích này. "Roẹt" một tiếng, đôi cánh cứng rắn như sắt thép của Liêu Tiểu Tiến không ngờ lại bị cỗ lực đạo cổ quái kia làm cho bị rách tới bốn tấc, máu phun ra như suối, đau tới mức kêu cha gọi mẹ.

Có điều không đợi cho Liêu Tiểu Tiến phục hồi lại tinh thần từ đau đớn, lại một cỗ hàn khí âm lãnh lạnh tới thấu xương đánh tới. Liêu Tiểu Tiến không hề có lực phòng bị bị hàn khí đánh trúng, "Rắc! Rắc!" máu tươi vừa mới phun ra từ đôi cánh bị đóng băng lại, rơi xuống sàn nhà phát ra tiếng loảng xoảng. May là Liêu Tiểu Tiến là huyết tộc, thường xuyên hấp thu Thái hoa lực chí âm từ ánh trăng cho nên có khả năng chống cự lại hàn khí, hơn nữa trong máu còn chứa đựng Cửu Lê thánh huyết, nếu không người thường bị cỗ hàn khí này đánh trúng chỉ sợ đã lập tức biến thành một cương thi bị đóng băng rồi, người vỡ ra thành ba bốn mảnh.

Liêu Tiểu Tiến đang bị đông lạnh tới run rẩy cả cơ thể, đột nhiên nhìn thấy hóa cầu to bằng cái đầu lơ lửng ở trên người mình, không khỏi hồn bay phách lạc lớn tiếng hét to: "Sư phụ! Không nên, con không cần được!" Vừa dứt lời, hóa cầu liền biến mất không thấy nữa, thay vào đó là một cỗ khí tức màu xanh biếc nhanh chóng dung nhập vào cơ thể hắn, một cỗ lực đạo giống như cây cối sinh sôi đi tới đi lui trong người hắn. Liêu Tiểu Tiến thoải mái rên lên một tiếng, ngạc nhiên phát hiện ra vết thương của mình đang dần khép lại, còn nhanh hơn cả khi mình hấp thu ánh trăng.

Nhìn Chu Thanh mặt mang theo ý cười, bày ra một bộ dáng thế ngoại cao nhân, Liêu Tiểu Tiến vẫn còn chưa bình tĩnh lại được, vội kêu lên: "Đây là võ công gì vậy, con hoàn toàn không nhận ra được phương hướng nữa, sức mạnh như thế con không thể ngăn cản nổi. Huyết tộc chúng con có đôi cánh là cứng rắn nhất, mà con còn là huyết tộc chuẩn bị tiến hóa thành bá tước đó! Con dám nói rằng, cho dù là đạn bắn cũng không xuyên được, mà một đạo bùa nho nhỏ lại có được lực lượng lớn như vậy?"

"Không sai, vừa rồi không phải người cùng thấy ta về ra năm lá bùa kia sao? Đó lần lượt là hỏa phù, thủy phù, thổ phù, kim phù và mộc phù, chúng có thể tách biệt dẫn động Ngũ hành lực trong phạm vi mười dặm, ta dùng nó để bố trí một trận pháp Ngũ hành điên đảo nho nhỏ, người ở trong trận chắc là cũng cảm nhận được phải không? Người có còn nói chúng là vô ích không?"

"Có ích, có ích, vô cùng có ích đó!" Liêu Tiểu Tiến đã tự mình cảm nhận, sao còn hoài nghi được. "Sư phụ, mau dạy con đi, nếu con cho lão quỷ Kullak kia một chút thì cho dù không chết cũng sẽ bị lột da!"

"Có điều trận này cũng không phải là không có nhược điểm." Chu Thanh tạm dừng một chút rồi nói: "Vừa rồi khi ta bày trận, bằng vào tốc độ của người nếu nhanh chóng công kích ta thì ta sẽ bị luống cuống tay chân, không có thời gian để bày trận. Đó cũng là khuyết điểm chung của trận pháp, biện pháp tốt nhất để đối phó với trận pháp là không để nó được bố trí thành, nếu không một khi trận pháp đã thành, thì không phải là cuộc chiến giữa người với người nữa, mà là người đấu với Trời. Trừ phi người phải có công lực cao hơn người bày trận tới vài lần, hoặc là có pháp bảo phá trận, hoặc là thông hiểu trận nhãn, nếu không chỉ còn cách chờ chết mà thôi. Còn có, dùng chu sa, giấy vàng làm bùa để chứa đựng chân nguyên, hiệu quả cũng không tốt lắm, nhiều nhất chỉ có thể bảo tồn được ba giờ, để lâu linh khí tan đi thì cũng chẳng còn nữa mà dùng, trừ phi là dùng những thiên tài địa bảo trời sinh có thể hấp thu linh khí như hàn ngọc, ôn ngọc hay từ thủy tinh thì mới có thể sử dụng vĩnh cửu được." Nói xong Chu Thanh thở dài.

"Là như vậy à! Con hiểu rồi, he he, tu đạo cũng phải dùng tiền thôi, xem ra tiền vẫn là thứ quan trọng nhất." Liêu Tiểu Tiến thốt ra câu cảm khái: "Khi con ở Anh cũng không có tiền, không có thể, đâu có lắm tiền như cái gia tộc Locker chết tiệt kia, còn nuôi cả một đám huyết nô, lúc nào cũng có thể uống máu tươi của xử nữ được. Nào có như con, ngay cả muốn uống máu cũng phải tới bệnh viện mua, vụng trộm hút máu của vài kẻ lang thang thì lại sợ bị người của giáo đình phát hiện ra. Đúng rồi sư phụ, không bằng chúng ta đi kiếm chút tiền có được không?"

"Kiếm tiền như thế nào?" Chu Thanh hỏi.

"Nhanh nhất là đi cướp ngân hàng, một lần có thể cướp được 10 triệu, cướp khoảng mười lần là có trăm triệu rồi."

Nghe thấy Liêu Tiểu Tiến nói vậy, Chu Thanh vừa mới cảm chén trà lên uống một ngụm thiếu chút nữa thì bị sặc chết.

"Người... người..." Chu Thanh giống như bị điên, ngón tay run run chỉ vào Liêu Tiểu Tiến nói: "Sao người không chết đi, biện pháp này nếu có thể thì ta đã sớm làm rồi, còn cần người phải nói sao? Người cho rằng có một chút bốn sự là muốn làm gì thì làm à? Từ vài thập niên trước quốc gia đã tổ chức ra một cơ quan bí mật, tên gọi là gì ta cũng không biết, chỉ biết là cơ quan này chuyên môn ngăn cản những người lợi dụng đạo thuật, dị năng để phạm tội. Bên trong thu nạp vô số cao thủ của các đại phái, Mao Sơn, Côn Lôn, Thiên Sư, Thực Sơn gì đó đều phái ra các đệ tử cao thủ. Kẻ nào mà đi cướp ngân hàng thì đúng là muốn đi tìm chết rồi. He he! Quý hút máu như người tốt nhất là không nên để bị bọn họ phát hiện ra, nếu không hậu quả thế nào ta không biết, nhưng mà sẽ rất thảm đó. Người không phải ở nước Anh cũng không dám trực tiếp hút máu người mà phải tới bệnh viện để mua đó sao, loại cơ quan này ở quốc gia nào cũng có, bằng không đã sớm loạn xà ngầu rồi, đừng có bảo với ta là ở Anh không có nhé!" Chu Thanh thừa cơ uy hiếp Liêu Tiểu Tiến.

Liêu Tiểu Tiến xấu hổ cười gượng: "Nói đùa thôi, nói đùa thôi. Con nghe các huyết tộc tiền bối nói, ở Anh có một tổ chức tên là BBL, trong đó loại người nào cũng có, quang minh tế tự của giáo đình, thánh kỵ sĩ, thậm chí hình như còn có một vị hồng y giáo chủ, ngoài ra huyết tộc chúng con và hắc vu sư cũng có người tham gia. Thật không biết bọn họ ở cùng một chỗ như thế nào nữa."

"Có gì lạ đâu, dưới sự thúc đẩy của lợi ích thì cho dù chuột với mèo ở cùng một chỗ cũng chả có gì quái! Đúng rồi đồ đệ à, người không còn nghĩ ra được cái chủ ý gì nữa à?" Chu Thanh chậm rãi hớp một ngụm trà.

"Đương nhiên chưa hết, chúng ta còn có thể đánh bạc. Với sự thần thông của sư phụ thì kiếm tiền không phải là dễ như trở bàn tay sao?"

Chu Thanh lắc đầu nói: "Cách này cũng không ổn, những sòng bạc bên Macao, khi ta buôn bán đồ cổ đã từng nghe nói hình như có mấy vị sư tọa trấn hàng đầu người Nam Dương, không dễ chọc vào. Hiện giờ chúng ta thế lực đơn bạc, vẫn không nên gây ra phiền toái thì hơn. He he, nếu ta có thể tu đến cảnh giới Hóa Thần, dùng Tam Vị Chân Hóa luyện chế ra vài món bảo bối, lúc đó thì muốn đến thì đến, muốn đi thì đi thôi." Truyện "Phật Đạo"

"Con đâu có nói là tới Macao đâu! He he, sự phụ nếu đã nói Trung Quốc không dễ làm bậy, vậy thì chúng ta tới Las Vegas ở Mỹ đi. Nơi đó vàng thau lẫn lộn, cường long quá giang cũng không ít, hơn nữa tài chính lưu thông rất lớn, chúng ta tới đó kiếm mấy triệu đô la, sau đó lại về nước mở công ty không phải là tốt sao? Chắc cướp bóc ở nơi đó cũng không có nhiều phiền toái đâu."

"Ý kiến hay đó, không biết bên nước Mỹ có nhân vật nào khó giải quyết hay không. Hừ! Sao phải nghĩ nhiều như vậy, người tu đạo sợ này sợ nọ, thì còn tu cái đạo gì? Chờ khi ta có tiền, thành lập thế lực của chính mình, lúc đó sẽ thoải mái hơn, chứ cứ ân tâng thế này cũng không phải là biện pháp hay. Huống chi có một bảo bối như thế này, công lực tăng nhiều cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Cho dù là hiện giờ, nếu không phải là giao chiến chính diện, dựa vào bí quyết Kiếm Khí Lăng Không còn cả pháp bảo phi kiếm, nhất là trận pháp của Luyện Khí tông của ta nữa, chỉ cần không đụng phải nhân vật ở cấp Hóa Thần, thì hẳn là sẽ không có gì nguy hiểm." Chu Thanh âm thầm tính toán.

"Được, chờ ta chuẩn bị đã, ba tháng nữa sẽ xuất phát. Chúng ta có tiền sẽ thành lập thế lực của mình, đến lúc đó người cũng sẽ có đủ lực lượng để đoạt lại Jenny của người thôi! Diệt cái gia tộc Locker gì đó kia đi luôn!" Chu Thanh đã quyết định chủ ý, còn kích động tinh thần của Liều Tiểu Tiến, khiến cho Liều Tiểu Tiến hưng phấn không thôi

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thục Sơn Tái Hiện

Thời gian 3 tháng là thời điểm tốt nhất để tổng kết hiệu quả tu luyện của mình, xem có pháp bảo nào có thể tận dụng không. Chu Thanh biết sau khi mình ra ngoài sẽ không tránh khỏi đánh đấm, chuẩn bị kĩ càng không hề là hành động thừa.

Khu vực cách thành phố mấy mươi dặm có vài ngọn núi nhỏ xanh mướt, linh khí tuy không nồng nặc lắm nhưng so với chốn phồn hoa đô thị ngày càng ô nhiễm kẻ cũng tốt hơn rất nhiều. Chu Thanh thường xuyên đến đây dạo chơi, dẫn theo Liều Tiểu Tiến chọn lấy một sơn cốc heo hút ít người qua lại. Chu Thanh dùng Phi kiếm phá tung một sơn động nhỏ, bày bố vài trận pháp thần bí, lại dùng mấy tảng đá có vẽ bùa bằng bút chu sa bày Thái cực trận đồ ngay cửa động, dùng để hấp thu năng lượng từ ánh trăng, tuy không thể sánh bằng Ngọc bài do Chu Thanh tịnh tâm chế luyện, nhưng khoảng thời gian 2 tháng cũng đủ để Liều Tiểu Tiến tiến hóa thành Bá tước rồi.

Sau khi dạo dò kĩ lưỡng, Chu Thanh đi vào sơn động bắt đầu bế quan. Việc tu luyện cần thuận theo ý trời, ngoài ra còn phụ thuộc vào tài trí linh ngộ, Luyện Khí Tông Cương ghi chép trận pháp nhiều vô số kể, Phong ma, Chế khí, Luyện bùa, Hoán thần... tất cả đến mấy mươi chương, muốn học hết hoàn toàn cần khổ công mấy trăm năm mới được.

"Trận pháp này quả thật bác đại tinh thông! Nhưng lại không có thuật tu luyện tự thân, khó trách Luyện khí tông của chúng ta lại suy sụp đến bước đường này. Hãy xem, Thanh Tác kiếm này cũng do cao nhân của Thục Sơn chế luyện, tuy sức mạnh kinh hồn nhưng xét về trận pháp lại kém xa Luyện khí tông chúng ta rồi, trên chuôi kiếm có một Phong Ma Bát Quái trận, làm nhiều trò như thế để làm gì nhỉ? Người ta công lực thâm hậu, Tam Vị Chân Hóa đốt cháy mọi vật, cứ làm bừa là thành công. Hừ! mượn sức mạnh to lớn của đất trời, tuy rằng ảo diệu nhưng dù sao cũng không phải do mình tự tu luyện, vẫn còn tồn tại nhiều yếu kém, nhất là trận pháp cao thâm không có công lực thâm hậu cũng không thể linh ngộ được, hiện nay ta đã có pháp môn tu luyện Kiếm Tiên, hai thứ hỗ trợ cho nhau, dựa vào bí quyết Kiếm Khí Lăng Không và trận pháp của Luyện khí tông, Thiên Đạo tông do ta tự sáng lập sẽ có một ngày phát dương quang đại, đến lúc đó ta sẽ trở thành khai sơn tổ sư được vạn người kính ngưỡng. Nam nhi chí chí, không kiến công lập nghiệp há chẳng phải sống vô ích trên đời này ư!" Truyện "Phật Đạo"

Chủ ý đã định, Chu Thanh hoán gọi Phi kiếm, Thanh Tác kiếm do Thái Ất Tinh Kim chế luyện hóa thành một luồng sáng xanh, bao trùm toàn thân Chu Thanh, linh khí xung quanh bị Thanh Tác kiếm hấp thu hóa thành chân nguyên truyền vào đan điền của Chu Thanh, mà tâm thần của Chu Thanh lại chìm vào suy nghĩ Hoán thần chương, từng kí hiệu cổ xưa quái dị ẩn hiện trong đầu. Thần chú, quy luật cơ bản nhất mà vô số hiền tài đạo gia, thánh nhân tham ngộ, hóa thành các kí tự đơn giản phối hợp với tiềm lực bản thân hội tụ năng lượng tán mát trong vũ trụ, triệu hồi các nguồn sức mạnh to lớn tồn tại trong các chiều không gian khác nhau.

Liều Tiểu Tiến gần đây cũng tiến bộ đáng kể, trong vòng 2 tháng đã tiến hóa thành công thành Bá tước, nhất là không cần hút máu nữa, dứt bỏ đặc điểm cơ bản nhất của Huyết tộc, lấy ra một tấm bùa giấy, Liều Tiểu Tiến cũng bắt chước ra vẻ: "Thiên địa kim linh, nghe hiệu lệnh ta, cấp cấp như luật lệnh!"

Lá bùa màu vàng hóa thành một tia sáng óng ả phóng đi. Rắc! tảng đá hoa cương cứng rắn bị cắt đứt một mảnh nhỏ rơi xuống. Liều Tiểu Tiến nhìn vào vết cắt phẳng như chiếc gương soi, ngửa cổ cười to sáng khoái. Ha, ha, ha!

Uỳnh! Một tia sét to như cột nhà bổng đánh thẳng vào cửa động nơi Chu Thanh bế quan tu luyện cách Liều Tiểu Tiến không xa. Rột roạt... Đát đát đổ ào ào, hang động nơi Chu Thanh bế quan bị sét đánh tan tành, đá vụn bắn tung tóe vào Liều Tiểu Tiến làm nó sùng vù mặt mũi, kêu la oai oái. Liều Tiểu Tiến vội biến hóa thành hình hài cũ, dùng đôi cánh che lấy toàn thân, đá vụn bắn một lúc lâu mới chịu dừng.

Liều Tiểu Tiến nhìn thấy đá tảng trong vòng khu vực ba trượng bị đánh tan tành và cửa động biến mất, miệng mở to như con cóc! Ui chà, uy lực thật

đứng mảnh, so với lựu đạn còn mạnh gấp mười lần, chắc có thể sánh bằng bom đại bác, sư phụ không sao chứ? Tại sao tia sét lại đột ngột đánh xuống, có khi nào là kiếp nạn trời sinh trong truyền thuyết không?

Đang lúc Liêu Tiểu Tiến suy nghĩ lung tung, một luồng kiếm khí lợi hại bắn xuyên qua đồng đất đá ngổn ngang nơi cửa động. Chu Thanh bê bết bụi mù xuất hiện trước mặt Liêu Tiểu Tiến, nhưng đôi mắt Chu Thanh phát ra tia sáng sắc bén, kiếm khí ẩn hiện tỏa ra, khiến người ta ớn lạnh, ngay cả Liêu Tiểu Tiến không biết chút gì về thuật tu đạo cũng nhận ra công lực Chu Thanh đã tiến bộ một bước dài. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh lấy từ ngực ra một miếng bùa ngọc màu xanh biếc to bằng móng tay, ném vào miệng nuốt trôi, ánh sáng sắc bén phát ra từ đôi mắt lập tức biến mất, chân khí toàn thân được thu lại, không khác gì người bình thường. Liêu Tiểu Tiến càng lúc càng ngạc nhiên, Chu Thanh bỗng phát tay, nói: “Quay về rồi nói chuyện, vừa rồi đã kinh động không ít người.” Dứt lời, còn không đợi Liêu Tiểu Tiến phản ứng, một đạo Thần hành phù đánh thẳng vào chân, chớp mắt đã biến mất. Liêu Tiểu Tiến lâm bâm vài câu bùa chú, tốc độ phát huy đến cực hạn, theo sát sau lưng Chu Thanh.

Chu Thanh và Liêu Tiểu Tiến đi khỏi không lâu, một luồng kiếm khí dài mấy trượng bắn thẳng từ ngoài chân trời xa xăm xuống, dừng lại ngay son cốc nơi Chu Thanh bế quan tu luyện, một thanh niên nam tử áo trắng tướng mạo tuấn tú cười trên một thanh kiếm màu vàng dài ba thước, rộng bằng bốn đốt tay lơ lửng trên không trung cách mặt đất ba trượng, nếu như Chu Thanh có mặt nhất định sẽ nhận ra người này cũng tu luyện bí quyết Kiếm Khí Lãng Không, hơn nữa công lực vô cùng thâm hậu đến mức có thể cười kiếm bay lượn, cách cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần chỉ còn gang tấc.

“Hừ! Mấy vị trưởng lão già nua kia đã quá thiên vị sư đệ sư muội rồi, ngay cả Thái Ất Tinh Kim cũng ban cho, bây giờ thì hay rồi, không ngừng có Phi kiếm bị người lạ cướp đoạt, người thì bị đánh trọng thương, ngay cả khẩu quyết luyện công của bốn môn cũng bị cướp đi, báo hại ta phải đi điều tra manh mối.” Thanh niên nam tử thần sắc cao ngạo gần giọng.

Quan sát tỉ mỉ son cốc bị sét đánh tan tành, thanh niên nam tử thay đổi sắc mặt, vận chân khí vào bàn tay phát một cái, một mảnh đá từng bị kiếm khí của Chu Thanh chém trúng đã nằm trong tay, thanh niên nam tử hóa thành một luồng sáng vàng bay về hướng nam.

“Sư phụ, tại sao lại có sét đột ngột đánh xuống thế ạ?” Về đến nơi ở, Liêu Tiểu Tiến còn chưa ổn định lại tinh thần đặt câu hỏi.

Chu Thanh cũng hơi sợ sét, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Ta cũng không giấu người, hai tháng nay ta tham ngộ tuyệt học của bốn môn, Hoán thân phiên, dùng tâm trí giao tiếp với thần linh trên trời, mượn sức mạnh của thần, vừa rồi ta đang cảm nhận được sức mạnh của Lôi thần, bèn mượn một ít đánh thử, thật không ngờ uy lực khủng khiếp đến thế.”

Liêu Tiểu Tiến gật gù: “Phải đó, vừa rồi làm con sợ chết khiếp. Cú đánh vừa rồi ngay cả mười chiếc xe tăng cũng đủ hóa thành tro bụi. Sư phụ, khi nào con sẽ được học chiêu này ạ?”

“Còn chưa tập bò mà đã muốn tập chạy rồi.” Chu Thanh nói: “Người hãy tập luyện cho tốt các câu thần chú đã, đó là môn căn bản, cũng giống như phép cộng trừ nhân chia trong toán học và từ đơn trong tiếng Anh vậy, đạo pháp của bốn môn, tinh hoa tập trung hết vào thần chú, cách vận dụng chúng cũng là căn bản trong trận pháp. Hoán thân phiên này tuy uy lực kinh hồn, nhưng mức độ nguy hiểm cực cao, sư phụ vừa rồi sém chút là bị sét đánh chết, người còn muốn học không?”

Liêu Tiểu Tiến cười hi hi: “Chết làm ma phong lưu, sống làm thần tiên hư, nhưng sức mạnh ngay cả bản thân mình cũng không điều khiển được, cẩn thận thì tốt hơn ạ.” Liêu Tiểu Tiến lảo liên nhìn tứ phía, không biết đang toan tính gì trong đầu.

“Không nói nhiều nữa, ngày mai chúng ta sẽ làm thủ tục đi Las Vegas, kiếm một mớ bọn cái đã, bây giờ sư phụ công lực thâm hậu, đâu có sợ mấy tên người Mỹ kia.”

Tính lẽ mà của các cơ quan chính quyền Chu Thanh đã được lãnh giáo qua rồi, giấy tờ vốn dĩ chỉ cần mấy ngày đã làm xong thế mà bị ngâm đến mười mấy hôm, Chu Thanh nói tốt năn nỉ không được, cuối cùng đành sử dụng Mê hồn trận pháp mới lo cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Khôi Lỗi Thuật

Ngồi trong đại sảnh ở sân bay, đôi mắt trông theo đám đông qua lại huyền ảo, Chu Thanh nhớ lại quá khứ của mình, từ lúc tiểu học, trung học, rồi đại học đều sống bình yên giản dị, mình đã quá quen với cuộc sống bình thường rồi! Bây giờ đột nhiên đi sống những ngày tháng sóng gió, đúng là có chút không thích ứng. Chu Thanh đưa tay lên xoa bóp vào huyệt thái dương, Liêu Tiểu Tiến đang chăm chú nhìn vào đám đông, đôi mắt lảo liên đưa qua liếc lại, không biết đang nhìn thứ gì, phát hiện ra động tác của Chu Thanh, Liêu Tiểu Tiến bất chợt mỉm cười nói: “Sư phụ, công lực của người thâm hậu như thế mà cũng cảm thấy mệt sao? Thật là khó mà tưởng tượng!”

“Im, con nít con nôi biết gì mà nói lung tung!” Chu Thanh phát tay một cái, làm ra vẻ bậc bề trên.

“Hi hi! Tuổi của sư phụ cũng đâu có lớn hơn con bao nhiêu, đang là lúc thanh niên trai tráng, nên ăn chơi thỏa thích, sáng lập sự nghiệp lẫy lừng mới phải, sao lại làm ra vẻ già cỗi thế nhỉ?” Liều Tiểu Tiến đi theo Chu Thanh mấy tháng đã biết rõ tính cách của sư phụ, Chu Thanh có lúc thù đoạn tàn ác, hành sự cẩn mật nhưng lại là người dễ dãi, vì thế hắn nói chuyện không mấy e dè nữa.

Chu Thanh nghe vậy cũng cảm thấy có lý, đang định giả đồ trách mắng Liều Tiểu Tiến vài câu để giữ lấy tôn nghiêm của người làm sư phụ, chợt nghe Liều Tiểu Tiến hét toáng lên: “Sư phụ xem kia, cô gái kia xinh thật đấy! Ôi đẹp quá, tiếc là hoa đẹp đã có chủ rồi.”

Liều Tiểu Tiến kéo tay Chu Thanh một cái, Chu Thanh nhìn theo hướng chỉ tay của Liều Tiểu Tiến, đôi mắt sáng rực, đúng là một mỹ nhân, chiếc váy dài màu hồng êm dịu, mái tóc óng mượt như tơ, đang dựa vào lòng một thanh niên nam tử mặc vest bảnh bao, sau lưng hai người có bốn gã vạm vỡ xách hành lý đi theo, ai nấy cao to bệ vệ, nhìn vào là biết công tử tiểu thư nhà giàu đi du lịch nước ngoài, có vệ sĩ đi theo hầu hạ.

Cả đoàn người đang đi về hướng mình, thấy Liều Tiểu Tiến cứ nhìn chằm chằm vào cô gái không rời mắt, Chu Thanh kéo mạnh áo hắn một cái, trách mắng: “Nhìn cái gì mà nhìn, mau ổn định lại tinh thần đi, đừng quên mục đích chuyến đi này của chúng ta đó, ngươi có còn muốn giành lại Jenny không hả? Đừng gây thêm rắc rối không cần thiết nữa.”

Nghe nhắc đến Jenny, Liều Tiểu Tiến bèn nhắm mắt lại, nắm chặt hai tay cố gắng ổn định tinh thần.

Chu Thanh thấy thế nhắm nghiền mắt, nghĩ thầm trong bụng: “Cái thằng tiểu tử này cứ nhìn thấy gái đẹp là sáng mắt, nhưng đối với Jenny kẻ cũng thật lòng.”

Đột nhiên, một hơi thở cực kì âm u lướt qua, trong khoảnh khắc đó, Chu Thanh như rơi xuống mười tám tầng địa ngục, bãi tha ma thăm sát, vô số oan hồn đang than khóc bên tai. Chu Thanh thất kinh hồn vía, vội mở mắt ra, hơi thở âm u kia liền tan biến không còn chút dấu vết. Chỉ là vài giây ngắn ngủi, tạo cho người ta cảm giác chỉ như ảo giác thoáng qua, nhưng Chu Thanh lại hiểu rõ chuyện gì, Thanh Tác kiểm trong cơ thể khẽ động đậy, Thanh Tác kiểm vốn được chế luyện bằng Thái Ất Tinh Kim, thuộc vào loại linh vật, thêm vào công lực tu luyện của Thục Sơn trưởng lão, không biết đã ếm vào thanh kiếm bao nhiêu trận pháp có tác dụng trừ ma, nên Thanh Tác kiểm cực kì nhạy cảm với oan hồn ma quái.

Chu Thanh quét mắt nhìn vào đoàn người đi ngang qua bên cạnh mình, sau đó tập trung vào cô gái dựa sát trong lòng thanh niên nam tử kia, đó là một khuôn mặt thanh tú tuyệt đẹp, thuần khiết, kiều diễm, như là hội tụ linh khí đất trời của tạo hóa sinh ra. Nhưng Chu Thanh chỉ chú ý đến đôi mắt sâu hun hút của cô gái, đó là đôi mắt không có chút sinh khí tồn tại, hình như linh hồn đã rời khỏi cơ thể kia vậy.

“Sư phụ, người vừa bảo con không được nhìn, thế mà bây giờ sư phụ lại nhìn chăm chú, có khi nào...” Liều Tiểu Tiến cười có vẻ dâm dật.

Chu Thanh không nhiều lời với đệ tử, đợi khi đoàn người kia đi vào trong phòng đợi dành cho khách vip, mới quay đầu lại trừng mắt lườm Liều Tiểu Tiến một cái, sắc mặt trở nên nghiêm nghị, nói: “Ngươi thì biết cái gì? Cô gái lúc nãy có đôi mắt vô hồn, hoặc cô ta là một cái xác chết, nếu không thì đã bị trúng tà thuật, còn gã thanh niên nam tử kia, toàn thân tỏa ra luồng khí âm u, nhìn vào là biết hắn là người tu luyện tà công. Hừ! Xem ra chuyến đi này của chúng ta có việc phải làm rồi.”

“Vâng! Vừa rồi con cũng cảm thấy có một luồng khí lạnh quét qua, toàn thân lạnh cóng.” Liều Tiểu Tiến gật đầu nói.

Lần này đến lượt Chu Thanh kinh ngạc: “Ngươi cũng cảm nhận được à?” Trong lòng nghĩ thầm: Thật không hổ thẹn là hậu nhân của Xi Vưu, có độ nhạy cảm nhận biết cực mạnh đối với tà ma quỷ quái, chỉ có điều đạo hạnh thì thấp kém be bét hết chỗ chê.

“Hình như chúng cũng đi chung chuyến bay với chúng ta, cùng đến nước Mỹ thì phải, đến lúc đó chúng ta tùy cơ hành sự, xem thử lai lịch chúng.” Chu Thanh dặn dò.

Chính vào lúc này, khắp đại sảnh vang vọng âm thanh trong trẻo: “Chuyến bay đến Las Vegas nước Mỹ còn 15 phút nữa sẽ cất cánh, xin mời quý khách chuẩn bị lên máy bay.”

“Sư phụ, chúng ngồi phía trước cách chúng ta không xa kia.” Sau khi máy bay cất cánh không lâu, Liều Tiểu Tiến ghé tai Chu Thanh nói nhỏ.

Chu Thanh khẽ gật đầu, hạ thấp giọng nói: “Ồ, vừa rồi ta đã suy nghĩ kĩ, cô gái kia hình như đã trúng phải khôi lỗi thuật.”

“Cái gì là khôi lỗi thuật vậy? Thưa sư phụ.” Liều Tiểu Tiến tò mò hỏi.

“Khôi lỗi thuật ấy à...” Chu Thanh búng tay một cái, bày ra trận pháp cách âm, nhún vai một cái, sắp xếp lại thông tin về khôi lỗi thuật được ghi chép trong Luyện Khí tổng cương trong đầu, giải thích: “Đồ đệ, dù gì thì chuyến bay đi đến Las Vegas phải mất một ngày một đêm, sư phụ sẽ lên lớp cho ngươi một bài, tránh sau này truyền ra ngoài nói môn hạ của Thiên Đạo tông chúng ta kiến thức nông cạn. Khôi lỗi thuật là ma thuật lưu truyền từ thời thượng cổ, ma thuật thời thượng cổ tập trung nghiên cứu bí mật trong cơ thể con người, khai thác tiềm năng trong cơ thể, cùng với cách tu luyện đạo gia chúng ta có mối quan hệ mật thiết, chỉ là cách vận dụng năng lượng tán mác ngoài vũ trụ khác nhau mà thôi, khôi lỗi thuật chính là phong ấn tâm trí của con người, rồi truyền tâm trí của bản thân vào cơ thể người bị phong ấn, biến đổi phương thành một cái xác vô hồn chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, các pháp sư thời thượng cổ hay dùng bí thuật này để đối phó với thú dữ. Nhưng vào đời Đường đã bị một gã thuật sĩ Đông Doanh Y Hạ Thái Lang học được, trải qua mấy mươi đời cải tiến, chúng đem áp dụng loại ma thuật này lên con người, khôi lỗi thuật ra đời từ đó. Hừ! Đã sớm nghe nói bọn thảo khấu này có mưu đồ xấu xa, đến hôm nay vẫn còn dám đến Trung Hoa tác oai tác quái, Chu Thanh ta tuy luôn sống ẩn dật, không hề muốn can dự vào chuyện thị phi thế gian, nhưng hôm nay dù nói thế nào cũng phải phá lệ một lần, bọn tạp chủng này để ta bắt gặp, đừng mong sống sót mà trở về...” Vừa nói ánh mắt Chu Thanh vừa bắn ra sát khí ngùn ngụt. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Liều Tiểu Tiến cũng máu nóng sôi sục: “Tuy con là huyết tộc, nhưng dù sao cũng là con cháu Diêm Hoàng, máu chảy trong người cũng là dòng máu Diêm

Hoàng, đám thảo khấu này tội không thể tha, không giết hết bọn chúng lão tử sẽ đêm đêm mất ngủ.”

Chu Thanh nghe Liêu Tiểu Tiến nói thế cười thầm trong bụng, dòng máu chảy trong người của người đầu phải là của Diêm Hoàng, mà thuộc về kẻ tử thù Xi Vưu của chúng mới phải chứ, nhưng những lời này Chu Thanh không thể nói ra, chỉ gật gù dằn dò: “Người xem bốn tên vệ sĩ lực lưỡng kia đi, bàn tay chai sần cả, nhất định đều là cao thủ karate, nhưng đối với người chỉ là hạng các kè kè không thôi, chỉ có điều tên Nhật kia hơi kì lạ, âm khí tỏa ra không ngọt, ngay cả ta cũng không nhìn thấu được hắn. Đợi lát nữa máy bay hạ cánh người phải cẩn thận, giải quyết gọn bốn tên vệ sĩ kia đi, dụ thẳng Nhật đó vào Thái cực ly hòa đại trận của ta. Sau đó chớp thời cơ cứu lấy cô gái, nếu cứu không được thì thôi bỏ, tóm lại bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy mạng thẳng Nhật ấy.”

Thấy Liêu Tiểu Tiến tỏ vẻ do dự, Chu Thanh nghiêm giọng hét lên: “Thương hoa tiếc ngọc rồi chứ gì? Hừ! thẳng Nhật biết tà thuật này nếu không trừ khử đi không biết sẽ còn bao nhiêu đồng bào bị làm hại.”

Liêu Tiểu Tiến thấy Chu Thanh nổi giận, không dám chậm trễ, vội gật đầu nghe theo mệnh lệnh của sư phụ

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tứ Tượng Tuyệt Sát

Suốt cả ngày hôm đó không ai lên tiếng nói chuyện nữa, Chu Thanh và Liêu Tiểu Tiến đều tập trung che giấu khí tức của mình, tên Nhật kia cũng không có động tĩnh gì, hình như hắn có việc gì quan trọng cần làm nên không hề gây chuyện rắc rối. Chiều tối ngày hôm sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay Las Vegas. Vừa bước xuống máy bay, một luồng hơi nóng phả ngay vào mặt.

“Las Vegas chỉ là một ốc đảo trên sa mạc, phát triển đến mức độ này đúng là kì tích hiếm có.” Chu Thanh nhìn thấy các bảng hiệu chớp xanh chớp đỏ trên đường phố, cảm khái thốt lên.

“Sư phụ, người đừng ngắm cảnh nữa, tên Nhật kia đi mất rồi kìa.” Liêu Tiểu Tiến nôn nóng nhắc nhở.

“Không vội, chúng ta hãy tìm khách sạn nào nghỉ chân đã, đợi trời tối mới hành động.”

Trong một quán trọ tồi tàn ở xó xỉnh nào đó tại Las Vegas, Chu Thanh và Liêu Tiểu Tiến chán ngán bước vào căn phòng ảm thấp, ánh đèn leo lét, thảm lót nền ngả màu. Chu Thanh than thở: “Thật không ngờ khách sạn ở thành phố này dật dờ như thế, ta vét sạch toàn bộ tài sản mang theo cũng chỉ có mấy ngàn USD, không biết chi tiêu được bao lâu? Còn phải lo cho người nữa chứ.” Chu Thanh mắng vào mặt Liêu Tiểu Tiến: “Người chỉ mang theo có mấy trăm bạc cắc, còn là nhân dân tệ nữa, thật tức chết ta thôi!”

Liêu Tiểu Tiến cười phá lên: “Sư phụ à, con đã nói mình là kẻ nghèo hèn rồi mà. À, chúng ta mau đi giải quyết tên Nhật đó, mấy cái vali mà bốn gã vệ sĩ kia vác theo chắc là có chứa đồ quý giá trong đó.”

“Cần người nhắc ta sao?” Chu Thanh lấy ra một miếng Ngọc bài, tiện tay ném đi, niệm chú: “Huyệt huyệt như lai! Huyệt huyệt không, quỷ thần chỉ dẫn nam bắc tây đông! Cấp cấp như luật lệnh!”

Miếng Ngọc bài xoay một vòng tròn, chỉ thẳng về hướng tây. “Chúng ở hướng tây, cách chỗ này 30 dặm.”

Trong một nhà kho bị bỏ hoang, Tam Tinh Thái Lang đang nôn nóng nhìn đồng hồ suốt, dùng tiếng Nhật hỏi một gã vạm vỡ đứng kế bên: “Quy Điền, tại sao đại trưởng lão của Lưu Ảnh phái còn chưa đến? Bây giờ đã sắp 8h rồi.”

Gã vạm vỡ tên là Quy Điền vội khúm núm trả lời: “Thiếu chủ nhân, không cần nôn nóng, đại trưởng lão xưa nay luôn rất đúng hẹn.”

“Ồ, phải công nhận một điều, cô gái Trung Hoa này xinh đẹp thật đấy! Nếu không phải là đại trưởng lão đã chỉ định thì ta đã thật cô ta rồi, nghe ông nội của ta nói vào thời Mãn Thanh ông đã hưởng thụ không ít cô gái Trung Hoa, cảm giác sáng khoái lắm! Ha ha...” Tam Tinh Thái Lang ngửa cổ cười to điên dại.

“Tam Tinh thiếu gia đúng là có nhả hứng!” Một giọng nói âm u già nua vọng đến, câu vừa rồi được nói bằng tiếng phổ thông Trung Quốc chính cống, một lão già đáng người nhỏ thó mặc áo đen, khuôn mặt nhăn nhoe xuất hiện trong nhà kho, theo sau lão là bốn gã hắc y nhân xách theo vali cài mặt nạ.

Vừa thấy lão già áo đen, Tam Tinh Thái Lang lập tức ngưng bật tiếng cười, cung kính nói: “Đại trưởng lão Y Hạ, ông thật là đúng giờ! Nhưng tại sao ông lại sử dụng ngôn ngữ của bọn Tàu khựa ấy nhỉ?” Truyện "Phật Đạo "

“Đồ ngu! Muốn chinh phục một dân tộc, trước tiên phải học được văn hóa của nó, chính vì biết hấp thu tinh hoa của các nền văn minh mà dân tộc Đại

Hòa chúng ta mới có chỗ đứng trên thế giới ngày nay, thái độ tự cao tự đại có phù hợp với tinh thần của dân tộc Đại Hòa chúng ta không hả?” Lão già áo đen chỉ trích gay gắt.

Tam Tinh Thái Lang gật đầu lia lịa: “Đại trưởng lão dạy phải lắm, lần này phụ thân phái ta đến giao dịch với đại trưởng lão chính là mong ta học được chút gì từ đại trưởng lão đó a!”

“Thế nào, các người thành công rồi chứ?” Đại trưởng lão Y Hạ nghe Tam Tinh Thái Lang nói thế, sắc mặt dịu lại đôi chút, lên tiếng hỏi.

“Vâng, lần này không dễ dàng chút nào, chúng tôi đã lập kế hoạch mất nửa tháng, chặn đường gần chỗ học của cô gái này, ai ngờ cô ta có rất nhiều cao thủ đi theo bảo vệ, trong số 28 cao thủ ta dẫn theo đến Trung Quốc chết mất 24 người, ngay cả trưởng lão Sơn Bản của Cửu Cúc phái chúng tôi cũng vì yểm trợ cho chúng tôi rút lui mà hy sinh, may là ta bỏ tiền mua chuộc một tên quan chức địa phương nên mới có thể lên máy bay thoát nạn.”

Đại trưởng lão gật gù nói: “Làm tốt lắm, cao thủ ở Trung Quốc rất nhiều, nhưng may mắn là chúng không biết đoàn kết, dù là thế chúng ta cũng không phải đối thủ của chúng, chỉ có điều Trung Quốc xưa nay đều không thiếu Hán gian, cứ cho chúng một chút lợi ích là ngay cả bài vị tổ tiên cũng đem ra dâng cho ta, chính vì có lũ Hán gian này mà dân tộc Đại Hòa chúng ta mới có thể từng bước xâm chiếm Trung Quốc. Đây là 300 triệu USD, giao cô gái cho ta, Luru Ảnh phái của gia tộc Y Hạ chúng ta và Cửu Cúc phái của các người vốn là đồng môn, tiếc rằng từ thời ông nội người đã bị chia tách. À! Nếu không sao bây giờ phải chịu cảnh bị Hắc Long hội uy hiếp chứ?”

Tam Tinh Thái Lang phát tay một cái, bốn tên vệ sĩ dẫn đầu là Quy Điền đón lấy bốn chiếc vali cài mật mã trên tay bốn gã áo đen, đang định giao cô gái cho đại trưởng lão Y Hạ, bỗng một bóng người xẹt ngang với tốc độ sấm chớp đoạt lấy cô gái trong tay Tam Tinh Thái Lang, đại trưởng lão hét to một tiếng, phẩy tay đánh ra một luồng sáng nâu bắn thẳng vào bóng người, bóng người đó chính là Liêu Tiểu Tiến, hắn vừa mới đánh lên dùng tốc độ của Bá tước huyết tộc đoạt lấy cô gái trong tay Tam Tinh Thái Lang, thấy lão già trưởng lão Y Hạ gì đó đánh một luồng sáng nâu về phía mình, đang định tiếp chiêu, bên tai chợt vang vọng âm thanh nồn nóng cảnh báo của Chu Thanh: “Đồ ngốc! Đó là Thạch quý chủ phù thủ, không được tiếp chiêu!”

Liêu Tiểu Tiến phản ứng mau lẹ, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc vẫn rút tay lại kịp, năm ngón tay hóa thành ngũ trảo cào thẳng tới trước ngực gã Quy Điền tóm gã dùng làm lá chắn, gã Quy Điền kia tuy cũng coi như là một cao thủ thượng thừa, nhưng sao mà sánh được với huyết tộc Liêu Tiểu Tiến, chưa kịp chống trả đã bị luồng sáng nâu đánh trúng. Rắc! Một tiếng khô khốc vang lên, Quy Điền bị Liêu Tiểu Tiến ném sang một bên, cơ thể gã hóa thành đá tảng tan tành khi rơi xuống đất.

Liêu Tiểu Tiến rùng mình, cuối cùng đã hiểu tại sao Chu Thanh bảo hắn không được tiếp chiêu, trong con tức giận, Liêu Tiểu Tiến hạ thủ không hề nể tình. Á... vài tiếng rú thảm thiết vang lên, ba tên vệ sĩ còn lại của Tam Tinh Thái Lang đã bị giết, tốc độ của Liêu Tiểu Tiến quá nhanh, vốn dĩ tốc độ của Bá tước huyết tộc đã phải dùng từ biến thái để diễn tả, hơn nữa giờ đây Chu Thanh còn dán thêm vài đạo bùa Thần hành phù, Trạch phong phù vào tay chân Liêu Tiểu Tiến.

Đại trưởng lão Y Hạ chưa kịp làm gì, Liêu Tiểu Tiến đã ôm cô gái xông ra ngoài cửa, Tam Tinh Thái Lang, đại trưởng lão Y Hạ và bốn tên thuộc hạ áo đen gào thét giận dữ, bỏ lại bốn chiếc vali chứa tiền đuổi theo Liêu Tiểu Tiến. Vừa mới đuổi ra ngoài không xa, thấy Liêu Tiểu Tiến đang đứng cách xa mười trượng giương đôi cánh dài hai trường trắng bạc ra phe phẩy liên hồi, khinh khỉnh nhìn vào sáu gã người Nhật, Tam Tinh Thái Lang định lao lên động thủ, bị đại trưởng lão Y Hạ ngăn lại: “Vị bằng hữu Bá tước huyết tộc thân mến, xưa nay Ninja của Luru Ảnh phái chúng tôi luôn giữ quan hệ hòa thuận với thế lực hắc ám Châu Âu của các bạn, tại sao ngài lại gây khó dễ với chúng tôi thế?”

“Hi hi!” Liêu Tiểu Tiến bật cười gian xảo, không thèm trả lời, vung tay đánh ra sáu tờ bùa màu vàng, hóa thành sáu luồng sáng óng ánh bắn thẳng về phía bọn Nhật, đại trưởng lão Y Hạ hiểu biết sâu rộng, vừa nhìn thấy mấy lá bùa đã la to thất thanh: “Mọi người mau tránh ra, đó là đạo thuật của Trung Quốc.”

Tiếc rằng đã quá trễ, Kim Linh phù do Chu Thanh tinh chế tuy chỉ là sáu luồng sáng óng ánh, nhưng khi bắn lên không trung nhanh chóng biến chuyển, một hóa làm hai, hai hóa thành bốn, trong nháy mắt đã có mấy trăm luồng kiếm khí sắc bén có thể cắt cả đá hoa cương kiên cố ào ạt bắn vào sáu tên người Nhật.

Đại trưởng lão Y Hạ hít một hơi sâu, luồng sáng từ ngọn lửa ma quái phát ra lan tỏa tạo thành lá chắn bảo vệ toàn thân, kiếm khí từ những lá bùa bắn ào ạt vào lá chắn xẹt ra tia lửa nhưng không xuyên thủng được, Tam Tinh Thái Lang cũng xuất chiêu tương tự phòng thủ, hai người không ai bị thương, nhưng bốn tên thuộc hạ áo đen thì không có bản lĩnh ấy, chúng rú lên thảm thiết ngã lăn ra đất, máu thịt bị kiếm khí cắt be bét, tắt thở.

Trong vòng chưa đầy 5 phút, đại trưởng lão Y Hạ và Tam Tinh Thái Lang đã biến thành tư lệnh không binh lính, thuộc hạ chết sạch không còn một ai.

Đại trưởng lão Y Hạ tức giận sôi gan, khuôn mặt nhăn nhoe lộ vẻ nham hiểm, gào to giận dữ: “Hay lắm! Thì ra không phải là huyết tộc, người là một tên Tàu khựa. Ta phải lấy mạng người, xé xác người thành trăm mảnh.”

Dứt lời, một luồng sáng linh tinh bốc ra từ cơ thể đại trưởng lão Y Hạ, từ từ hội tụ thành một hình người toàn thân đen bóng không nhìn rõ mặt mũi cao hơn một trượng, bóng người cao to kia gào thét: “Y Hạ, tại sao lại đánh thức ta!”

Tam Tinh Thái Lang kinh hãi kêu lên: “Thức thần, đại trưởng lão đã luyện thành công Thức thần rồi sao?”

“Tà Tà Mộc đại nhân tôn kính, mau giết chết tên huyết tộc kia giúp tôi, tôi sẽ chuẩn bị 100 linh hồn của con người cho ngài hưởng dụng!” Thấy tốc độ kinh hồn của Liêu Tiểu Tiến, đại trưởng lão Y Hạ biết ngay đối phương không hề dễ đối phó, trong lòng nồn nóng liền dùng cả bản lĩnh cao nhất.

Bóng đen phát ra tiếng rít ghê rợn, thềm thường nói: “100 linh hồn con người hả? Y Hạ, nếu người nuốt lời ta sẽ ăn thịt người trước đó.” Nói xong, bóng đen lao thẳng về phía Liêu Tiểu Tiến, Liêu Tiểu Tiến không biết Thức thần là cái quái gì, nhưng thấy bóng đen dị hợm này trong lòng cũng hơi lo lắng, vội tự dán một đạo Kim Cang bùa cho mình, thi triển toàn lực tốc độ của huyết tộc nghênh chiến.

Hai bóng đen va nhau cái rầm trên không trung. Liễu Tiểu Tiến bị đẩy lùi ra sau hơn 3 trượng, một nguồn sức mạnh âm u như thể mang theo tiếng kêu gào ai oán của vô số vong hồn xâm chiếm vào cơ thể, toàn thân cứng đờ không thể động đậy...

Bóng đen tên Tà Tà Mộc cũng ngớ ra giây lát: “Hừ! Ngươi là ai, tại sao cơ thể còn cứng hơn cả thép thế này? Nhưng ngươi đã trúng Oan hồn huyết chú của ta, còn muốn thoát thân hả? Để ta ăn thịt ngươi trước.” Bóng đen hóa thành một thanh đao khổng lồ chém về phía Liễu Tiểu Tiến. Truyện "Phật Đạo "

“Mồ lạp chi châu, đã phóng quang hoa!” Một luồng sáng đỏ chói lòa ập tới trước mặt, bao trùm lấy Tà Tà Mộc. Á... tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên, Tà Tà Mộc đang khoái chí định ăn thịt Liễu Tiểu Tiến, ai ngờ bị Chu Thanh dùng trận đồ Thái cực dẫn Nam minh lý hóa bao vây tấn công, Nam minh lý hóa chuyên công phá tà vật, gây sát thương nghiêm trọng đến oan hồn quý quái. Tà Tà Mộc gào thét liên hồi: “Y Hạ, mau thu ta về đi, ta không thể chống lại ngọn lửa này. Á! Ta sắp bị nung chảy ra rồi.”

Chu Thanh lúc này mới hiện thân: “Hừ! Chẳng qua chỉ là một âm hồn có chút đạo hạnh, bị Ly hỏa trận của ta vây khốn, cho dù là hồn ma ngàn năm cũng phải bị lột da mới có thể thoát thân.” Chi tay một cái, một tia lửa bắn thẳng vào cơ thể Liễu Tiểu Tiến, đốt cháy sạch sẽ Oan hồn huyết chú của bóng đen Tà Tà Mộc.

Đại trưởng lão Y Hạ phun ra một ngụm máu tươi, Thức thần liên thông với tâm trí của lão, nay Thức thần bị thương, lão tất nhiên cũng bị ảnh hưởng, nghe Tà Tà Mộc kêu gào đau đớn, đại trưởng lão Y Hạ vội làm vài động tác quái dị, miệng lầm bầm niệm chú, liên tiếp phun ra 3 ngụm máu tươi. Máu tươi phun ra, Tà Tà Mộc như được chích thuốc kích thích, âm khí toàn thân tăng lên rõ rệt. Chu Thanh trong thoáng chốc khinh địch, Ly hỏa trận bị xung phá một lỗ hờ nhỏ, Tà Tà Mộc điên cuồng lao qua lỗ hờ chui trở vào cơ thể đại trưởng lão Y Hạ, không thấy động tĩnh gì nữa.

Sắc mặt đại trưởng lão Y Hạ càng trở nên nhăn nhó, nhìn trừng trừng vào Chu Thanh, nói: “Thật không ngờ còn có cao nhân mai phục ở đây, xem ra hôm nay chúng ta đành chịu thua rồi! Tam Tinh, chúng ta đi!”

“Muốn đi à, hãy để tính mạng lại rồi nói nhé!” Chu Thanh hét to, ngón trỏ và ngón giữa tay phải chỉ thẳng vào đối thủ, niệm chú: “Tứ tượng phong ma, càn khôn tuyệt sát!” Bốn tấm lưới dài 4 trượng, rộng 2 trượng, được dán đầy bùa vẽ bằng bút chu sa đột nhiên chui lên từ dưới đất, vây lấy tứ phía đại trưởng lão Y Hạ và Tam Tinh Thái Lang

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hóa Huyết Thần Đao

Tứ tượng thần phù này do Chu Thanh chế tạo tức thời, nhưng lại tập hợp uy lực lớn nhất của Tứ tượng tuyệt sát trận trong số các trận pháp mà Chu Thanh học được cho đến nay. Truyện "Phật Đạo "

Tứ tượng tuyệt sát trận hội tụ linh khí bốn phương, tạo thành vòng vây khép chặt tứ phía, Chu Thanh sớm biết bọn Nhật này không dễ đối phó, nhưng thật không ngờ tên đại trưởng lão kia còn là một cao thủ giỏi tà thuật, trận pháp chuẩn bị chu đáo đề phòng bất trắc cuối cùng đã phải dùng tới.

Đại trưởng lão Y Hạ và Tam Tinh Thái Lang vừa mới bừng tỉnh trước sự xuất hiện đột ngột của bốn tấm lưới, cảnh vật trước mắt chợt thay đổi, hình như bị rơi vào một không gian cổ quái, bốn bề mờ mờ ảo ảo, cực kì thông thoáng, nhưng lại có cảm giác áp lực đè nặng khiến đại trưởng lão Y Hạ và Tam Tinh Thái Lang sém chút phun máu. Tam Tinh Thái Lang ngậy ngậy đại đại nhìn vào luồng khí xanh từ từ hội tụ xung quanh, đưa tay ấn vào thất lưng, ánh mắt lóe sáng dữ tợn. Truyện "Phật Đạo "

Khí xanh càng lúc càng nồng nặc, trong lúc đại trưởng lão Y Hạ và Tam Tinh Thái Lang trở mắt kinh ngạc, luồng khí xanh đã hội tụ đủ mạnh dần dần hóa ra con thanh long dài mấy mươi trượng. Đúng vậy, chính là thanh long. Chu Thanh đã phát huy uy lực của Tứ tượng tuyệt sát trận đến đỉnh điểm, linh khí của cây cỏ trong vòng mười dặm đều bị bốn tấm lưới dán đầy Tứ tượng thần phù hấp thu, thế là linh vật đại diện cho hệ Mộc, Đông phương át một thanh long hiện hình.

Con thanh long gầm rú một tiếng dũng mãnh, từng thanh từng thanh gõ bự màu xanh lập tức từ bốn phương tám hướng lao ầm ầm về phía đại trưởng lão Y Hạ và Tam Tinh Thái Lang, xem tình hình này nếu bị thanh gỗ đụng trúng chắc thịt nát xương tan. Đại trưởng lão Y Hạ đánh mặt nghiêm nghị, đầu còn thời gian để nói nhiều, hai tay bắt chéo, một chiếc áo giáp hình thù kì dị mọc ra trên mình, một màu xanh biếc tỏa ra bao bọc lấy hai người. Một thanh gỗ bự như cột nhà lao ầm ầm tới và mạnh vào luồng khí xanh biếc. Uỳnh... tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, thanh gỗ chạm vào lớp hào quang bảo vệ của đại trưởng lão Y Hạ, ánh sáng xanh biếc lóe lên một ngọn lửa lung linh đốt trụ thanh gỗ, nhưng đại trưởng lão Y Hạ cũng hự lên một tiếng, lùi lại ba bước, sắc mặt nhăn nhó khó nhọc.

Chu Thanh và Liễu Tiểu Tiến tập trung quan sát tình hình trong trận đồ. “Hừ! Lão già kia kẻ cũng có chút bản lĩnh, đủ sức chống chọi lâu như thế trước sức tấn công của Át mộc thanh long, nếu như giao chiến trực diện, e rằng chúng ta chưa chắc giành phần thắng đâu.” Liễu Tiểu Tiến lo lắng nói.

“Tứ tượng tuyệt sát trận này có thể không ngừng hội tụ linh khí bổ sung sức mạnh, tiếc rằng ta chỉ đủ sức phát huy một phần tư uy lực của nó, bằng không bốn con rồng cùng xuất hiện tấn công, chỉ mấy giây là giết chết lão già kia rồi.” Chu Thanh lắc đầu nguầy nguậy.

Trong trận đồ, đại trưởng lão Y Hạ bị những thanh gỗ liên tiếp va đập đến nỗi thở không ra hơi, vốn dĩ lão đã bị thương không nhẹ, nay lại thêm vào những thanh gỗ bự ào ạt tấn công, tuy áo giáp hộ thân của đại trưởng lão Y Hạ thần diệu, nhưng cũng không chống đỡ nổi trong thời gian dài. Thấy đại trưởng lão Y Hạ lại phun ra một ngụm máu tươi, Tam Tinh Thái Lang kinh hãi hỏi: “Đại trưởng lão, ông sao rồi?”

Sắc mặt đại trưởng lão Y Hạ trở nên trắng bệch, thở hổn hển nói: “Đây là kì môn dị thuật của Trung Quốc, một khi bị nhốt vào trong trận đồ, cho dù có bản lĩnh thông thiên cũng vô dụng, xem ra hôm nay chúng ta phải bỏ mạng ở đây rồi. Ta không còn chống đỡ được bao lâu nữa đâu.”

Còn chưa nói hết câu, một thanh gỗ bự hùng dũng lao tới và mạnh vào lớp hào quang xanh biếc hộ thân, đại trưởng lão Y Hạ cuối cùng đã không thể đứng vững, ngồi bệch xuống đất.

“Thế thôi à! Vậy thì ông đã không còn giá trị, chết đi!” Tam Tinh Thái Lang nhếch mép cười gian xảo, đột nhiên rút ra một thanh đoản đao đỏ như máu dài hơn thước, mỏng tựa cánh ve từ thắt lưng ra, đâm thẳng vào sau lưng đại trưởng lão Y Hạ.

Đại trưởng lão Y Hạ không kịp đề phòng bị đâm xuyên tim, nhìn trừng trừng vào Tam Tinh Thái Lang: “Tại sao?” Đột nhiên lão nhìn thấy thanh đao trên tay Tam Tinh Thái Lang, vẻ mặt chợt giãn ra, hình như đã hiểu ra điều gì: “Thì ra Thánh đao nằm trong tay Cửu Cúc phái các ngươi.”

“Đúng vậy, đây chính là Thánh đao! May mà đại trưởng lão ông đã luyện thành Thức thần, Thánh đao sẽ hấp thu Thức thần trong cơ thể ông, một khi Thánh đao hóa giải phong ấn, lo gì không phá nổi trận đồ này chứ? Ha ha...” Tam Tinh Thái Lang ngửa cổ cười to điên dại. Xoay tay một cái, xoạt xoạt... ánh sáng đỏ chói như máu tỏa ra từ thanh đao, hào quang màu đỏ bao phủ lấy đại trưởng lão Y Hạ và Tam Tinh Thái Lang, những thanh gỗ bự màu xanh chạm vào hào quang màu đỏ liền bị nuốt chửng, ngay cả một tí âm thanh cũng không phát ra.

Biến cố xảy ra bất ngờ, Chu Thanh và Liêu Tiểu Tiến đứng bên ngoài theo dõi thất kinh hồn vía, nhất là Chu Thanh khi nhìn thấy Tam Tinh Thái Lang lấy ra thanh đoản đao màu đỏ như máu kia. Chu Thanh thị lực tinh nhạy, vừa thấy chuôi đao là một con chó sói hai đầu, liền kinh ngạc nhảy dựng lên: “Thiên la hóa huyết thần đao! Sao có thể như thế được? Tại sao nó lại rơi vào tay tên Nhật này, phen này gay go rồi.”

Liêu Tiểu Tiến thấy sư phụ tỏ ra lo lắng, cũng biết sự tình diễn biến không hay: “Sư phụ, Thiên la hóa huyết thần đao là thứ gì vậy?”

“Khoan nói nhảm vào lúc này, dốc toàn lực thủ hộ cho ta, tuyệt đối đừng để hấn xông ra khỏi trận đồ, nếu không cả hai chúng ta đều toi mạng đấy!” Chu Thanh không còn thời gian giải thích, liên tục niệm chú: “Thiên địa vô cực, thái cực đại trận!” Sáu miếng Ngọc bài bay về phía Tứ tượng tuyệt sát trận xoay tròn trên không, luồng sáng vàng tỏa ra từ các tấm Ngọc bài tạo thành một hình vẽ thái cực khổng lồ, nhiều luồng sáng đỏ chói từ bốn phương tám hướng nhanh chóng bị hấp thu về, Ngọc bài màu xanh biếc bấy giờ đã biến thành màu đỏ nóng bừng bừng như hòn than. Thái cực đồ sau khi hấp thu đủ tinh hoa Nam minh lý hóa, phát ra ánh lửa chói lòa bắn thẳng về phía bóng người mờ ảo của Tam Tinh Thái Lang đang được vầng hào quang màu đỏ bao phủ trong trận đồ.

Liêu Tiểu Tiến biết Thái cực lý hóa đại trận là trận pháp tốt nhất của Chu Thanh, nhưng khi nhìn thấy Thái cực đồ to hơn bình thường gấp mười mấy lần ở phía trên Tứ tượng tuyệt sát trận, và cột lửa to bự như cột nhà ở giữa ẩn hiện màu vàng óng ánh mới giật mình kinh ngạc: “Thì ra đây mới là sức mạnh thực sự của sư phụ, thế mà ngày thường chân nhân bất lộ tướng!”

“Hú...” Tam Tinh Thái Lang bị vây trong trận đồ rú lên như chó sói tru, thanh Huyết sát đao của hắn to ra gấp 5 lần là ít, kèm theo tiếng chó sói tru rợn tóc gáy là sắc đỏ nồng nặc mùi máu bắn ra, đánh một cú mạnh vào Thanh long do Át mộc linh khí hội tụ hóa thân trong Tứ tượng tuyệt sát trận. Con thanh long dài mấy mươi trượng phát ra tiếng rú đau đớn, sau đó bị sắc đỏ đánh tan tành, hóa thành từng luồng khí xanh nhạt yếu ớt, từ từ biến mất trong không khí.

Tam Tinh Thái Lang múa vụn vút thanh đao to bè, cười ha hả như điên dại: “Hai tên khựa kia, để ta cho các ngươi biết lợi hại của Thánh đao. Ha ha... Ta sẽ đánh tan tành xác pháo hai đứa ngươi!”

Xi... xi... âm thanh xì hơi phát ra không ngừng, luồng sắc đỏ màu máu tỏa ra từ thanh đao sau khi tiêu diệt Thanh long do Át mộc linh khí hội tụ hóa thân vẫn không mấy suy yếu, ngay cả bốn tấm lưới Tứ tượng thần phù của Chu Thanh cũng bị nghiền nát, lúc này đang đụng độ với Nam minh lý hóa trong Thái cực lý hóa đại trận do Chu Thanh dốc toàn lực khởi động, vô số mảnh vải vàng to bằng cỡ bàn tay bay tung tóe khắp không trung, đụng phải ánh lửa bị đốt cháy thành luồng khói xanh, tan biến theo con gió.

Luồng sắc đỏ màu máu và cột lửa Nam minh lý hóa đụng độ ác liệt, bắt phân thắng bại. Lúc này Tam Tinh Thái Lang hai mắt đỏ ngầu, dùng cả hai tay nắm chặt thanh đao không ngừng phình to bằng thân người hắn, trên chuôi đao, bốn con mắt từ hình thù con chó sói hai đầu phát ra tia sáng xanh lè rừng rợn, tạo cho người ta một cảm giác rơi vào mười tám tầng địa ngục.

Liêu Tiểu Tiến đang trở mặt há hốc miệng theo dõi trận chiến, tên Tam Tinh Thái Lang thấy Chu Thanh điều khiển cột lửa chiến đấu ngang ngửa với luồng sắc đỏ màu máu của hắn, nhếch mép cười gian xảo một tiếng, vận sức lực toàn thân vung đao chém mạnh một cú về phía Chu Thanh. Roẹt! Một luồng sắc đỏ màu máu khác bắn ra đánh vào cột lửa, tụ hợp với luồng sắc đỏ màu máu đang chiến đấu, từ từ dồn ép cột lửa. Thấy cột lửa bị dồn ép càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng ngắn, Liêu Tiểu Tiến biết tình thế nguy ngập, nhún chân một cái thì triển tốc độ đến cực hạn, hóa thành một chiếc bóng hư ảo vung ngũ trảo đánh về phía Tam Tinh Thái Lang, ai ngờ khi chiêu thức còn cách đối phương khoảng một trượng, một nguồn sức mạnh to lớn đẩy bật Liêu Tiểu Tiến ra ngoài hai trượng, một mùi máu tanh hôi nồng nặc xộc vào mũi, dù cho Liêu Tiểu Tiến là người của huyết tộc cũng chịu không nổi mùi máu tanh hôi đến thế, sém chút làm hấn nôn mửa ra.

“Mau đến bên ta, thằng Nhật này có Tu la hóa huyết thần đao hộ thân, ngươi không tiếp cận hắn được đâu.” Chu Thanh cuối cùng đã lên tiếng, thấy cột

lửa bị mất ưu thế, Chu Thanh hét to một tiếng, triệu hồi Thanh Tác kiếm, bám chặt lấy Hóa huyết thần đao quấy nhiễu.

“Sư phụ, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” Liêu Tiểu Tiến hét hoảng hoi. Bên kia, Tam Tinh Thái Lang đang vung đao điên cuồng chém bừa vào Thanh Tác kiếm, mỗi khi Thanh Tác kiếm chạm vào luồng sắc đỏ màu máu của Hóa huyết thần đao, sắc xanh của nó liền giảm đi không ít, Thanh Tác kiếm tuy là linh vật, lại do cao thủ tinh chế, nhưng dù sao cũng là hàng nhái, sao có thể so sánh được với vũ khí hung bạo thời thượng cổ? Tuy Chu Thanh cố gắng điều khiển Thanh Tác kiếm không va chạm với Hóa huyết thần đao, nhưng ngay cả luồng sắc đỏ màu máu phát ra từ thanh đao Thanh Tác kiếm cũng chống đỡ không nổi.

Nghe Liêu Tiểu Tiến hỏi chuyện, Chu Thanh đột nhiên nghĩ ra một kế, nói: “Vẫn còn có cách, thằng Nhật này vẫn chưa phát huy được sức mạnh lớn nhất của Hóa huyết thần đao, ngươi mau đưa tay ra.”

Liêu Tiểu Tiến tuy hơi nghi hoặc, nhưng vẫn đưa tay ra. Roạt! Chu Thanh trong lúc điều khiển Thanh Tác kiếm ứng chiến vẫn phân tâm nhả ra một luồng sáng vàng, rạch một vết sâu hơn một tấc trên cánh tay Liêu Tiểu Tiến, máu tươi lập tức tuôn ra.

“Sư phụ, người làm gì vậy?” Liêu Tiểu Tiến hét lên oai oái.

“Đừng nói nhiều nữa, vận toàn bộ công lực ép máu của ngươi ra ngoài, mau lên!” Chu Thanh nôn nóng quát to, Thanh Tác kiếm đã bị Hóa huyết thần đao quét trúng, lao đảo sắp rơi xuống đất.

Liêu Tiểu Tiến cũng biết tình thế đang ngàn cân treo sợi tóc, không còn thời gian để giải thích dông dài, bèn tập trung vận công, luồng máu tươi phun ra như suối, Chu Thanh đưa cả hai tay về phía trước vung vút trong không khí, trong tích tắc đã dùng dòng máu vẽ thành nhiều kí tự lấp lánh ánh vàng lơ lửng trong không khí, Chu Thanh làm ra tư thế quái dị, vận sức giậm chân mạnh một cái, hét lớn: “Cung thỉnh Cửu thiên phổ hóa lôi thần thiên tôn, nghe hiệu lệnh ta! Cấp cấp như luật lệnh!” Truyện "Phật Đạo "

Thái cực trận đồ mất đi sự điều khiển của Chu Thanh, cột lửa nhanh chóng bị luồng sắc đỏ màu máu đánh tan, cột lửa vừa tan, luồng sắc đỏ tiếp tục đánh vào Thái cực đồ trên không trung. Bình... một tiếng vang lên, Thái cực đồ cũng bị đánh tan tành, sáu miếng Ngọc bài tan thành tro bụi. Tam Tinh Thái Lang lại chém một đao lên Thanh Tác kiếm, thanh kiếm bị gãy đôi thành hai khúc, linh khí mất hết, rơi bộp xuống đất. Tam Tinh Thái Lang cười ha hả khoái trá: “Tên Tàukhựa đáng chết kia, mau ngoan ngoãn chịu chết đi!”

Chưa đợi hẳn nói hết câu, bầu trời lóe lên tia sét, một tia sét rộng mười trượng, dài không biết bao nhiêu trượng giựt thẳng về phía Tam Tinh Thái Lang. Hóa huyết thần đao rít lên u ám, bộc phát luồng sắc đỏ màu máu vừa to vừa dày đặc ngăn cản tia sét đánh xuống.

“Chính là lúc này, mau ra tay đi!” Chu Thanh hét lên.

Vù... Liêu Tiểu Tiến hóa thành chiếc bóng lướt tới, ngũ trảo cào thẳng vào ngực Tam Tinh Thái Lang, móc luôn trái tim hẳn ra ngoài. Phóng tới, giết người, moi tim, lui lại, Liêu Tiểu Tiến đã hạ thủ thành công, tất cả chỉ diễn ra chưa đầy một giây, mà trong khoảnh khắc Liêu Tiểu Tiến lui ra sau, Tiểu tiên thiên của Chu Thanh ập đến, đè Tam Tinh Thái Lang tan tành xác pháo, ngay cả xương cốt cũng hóa thành tro bụi. Chu Thanh thêm vào một đạo Hóa bùa, đốt cháy hết đồng thịt vụn tung tóe của Tam Tinh Thái Lang, hủy diệt mọi dấu vết.

Hóa huyết thần đao và tia sét va mạnh vào nhau, luồng sắc đỏ màu máu bị tia sét xua tan, nhưng Hóa huyết thần đao thật không hổ danh là vũ khí hung bạo thời thượng cổ, uy lực của tia sét cũng bị suy yếu hết chín phần, chỉ còn dư lại một phần sức yếu ớt đập vào thanh đao. Chu Thanh dùng máu tươi của Liêu Tiểu Tiến làm vật dẫn, mượn thần lực từ Cửu thiên phổ hóa lôi thần thiên tôn, do máu của Liêu Tiểu Tiến có chứa thành phần Cửu Lê Thánh Huyết, nên thần lực mượn được không hề nhỏ, dù chỉ còn lại một phần sức mạnh, Hóa huyết thần đao bị đánh trúng phát ra tiếng rít âm u, từ thu nhỏ lại còn dài hơn thước, mỏng tựa cánh ve như hình dạng ban đầu. Nhìn thấy thanh đao thần diệu như thế, Chu Thanh và Liêu Tiểu Tiến gạt gù khoái chí. Bước lên phía trước, Chu Thanh dùng vài giọt máu tươi còn sót lại của Liêu Tiểu Tiến vẽ một đạo bùa Phong Ma tạm thời phong ấn linh khí của Hóa huyết thần đao, thu thanh đao vào tay áo

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Kim Tầm Sáu Cánh

Tại một trong những khách sạn lớn nhất ở Las Vegas, trong một căn phòng vip trang trí lộng lẫy như hoàng cung, Liêu Tiểu Tiến nhìn vào từng xấp tiền bày ra đầy cả chiếc giường to, phấn khích nhảy tung tung: “300 triệu. Ôi! 300 triệu USD, bọn Nhật này mang theo nhiều tiền mặt thế này làm gì ấy nhỉ? Chẳng lẽ cô gái này đáng giá đến thế ư?” Trong cơn phấn khích Liêu Tiểu Tiến vẫn giữ được đầu óc sáng suốt, tỏ vẻ nghi hoặc. Truyện "Phật Đạo "

“Xem ra phải đợi sau khi cứu tình cô gái mới biết được!” Chu Thanh sắc mặt căng thẳng, hai ngón tay đặt vào cổ tay của cô gái đang hôn mê bất tỉnh bất mạch, liên tục lắc đầu sần sần.

Liêu Tiểu Tiến bật cười khanh khách: “Sur phụ, người biết chẩn bệnh từ khi nào vậy? Người chẳng phải đã nói khôi lỗi thuật tác động vào phần đầu hay sao? Thế mà người lại bắt mạch ở cổ tay, đang bày về gì thế?”

“Dám ăn nói với sur phụ thế hả? Muốn đánh đòn phải không? Ta đang bắt mạch cho cô gái xem có bị thương ở nơi nào nữa không đó.” Chu Thanh chống chế.

“Rõ ràng là làm bộ làm tịch, còn nói là bắt mạch.” Liêu Tiểu Tiến lầu bầu nguyên rủa, hỏi: “Sur phụ, cô ta còn cứu được không? Xinh đẹp thế này chết đi thì đáng tiếc lắm!”

“Khó đấy! Ta cũng không dám chắc, não bộ của cô ta bị sâu bù nhìn ức chế nhận thức, giờ phải dụ con sâu bù nhìn chui ra, rồi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nếu để quá lâu con sâu bù nhìn sẽ mất đi kiểm soát, lúc đó nó ăn hết bộ não của cô ta, có là Đại La Kim Tiên giáng trần cũng hết cách.” Chu Thanh phân tích cặn kẽ. (khôi lỗi = bù nhìn)

“Thế phải làm sao bây giờ? Có cách gì để dụ con sâu bù nhìn chui ra không?”

“Vậy thì phải nhờ người giúp đỡ rồi.”

“Con? Giúp thế nào?”

“Sâu bù nhìn có rất nhiều loại, nhưng đa số đều thích hút máu, người hãy chích chút máu tươi ra là được, ta làm phép đưa mùi máu tanh vào não bộ cô ta, dụ con sâu bù nhìn chui ra, sau đó dùng Ất mộc linh khí từ từ điều dưỡng sẽ mau khỏi thôi.”

“Lại dùng máu của con à? Tại sao lần nào cũng là con vậy?”

“Không dùng của người chẳng lẽ dùng của ta hả? Giỏi thì người làm sur phụ đi, dù sao người cũng là huyết tộc, mất đi tám mươi cân máu cũng chẳng sao, chỉ một lúc là người hồi phục ngay, còn sur phụ ta thì không được.” Chu Thanh mỉm cười xảo trá, nghĩ thầm trong bụng: “Trong máu của người có Cửu Lê Thánh Huyết, đó là món khoái khẩu của mấy con sâu bù nhìn, không dùng máu người thì dùng của ai?”

“Thôi được, vì người đẹp con hy sinh một lần vậy.” Liêu Tiểu Tiến tỏ ra chính nghĩa đầy mình nói.

Chu Thanh cũng không nói nhiều thêm, tạo một luồng kiếm khí rạch một vết trên cánh tay Liêu Tiểu Tiến, dặn dò: “Lát nữa thấy có vật gì lạ chui ra khỏi đầu cô ta thì mau di chuyển cô gái đi chỗ khác, còn nữa, đem dán đạo bùa trừ tà lên người cô ta, như thế con sâu bù nhìn chui ra sẽ không chui trở vào được, nhớ nắm bắt thời cơ cho tốt, nó vừa chui ra là lập tức dán bùa.”

Chấm chút máu lên đầu ngón tay, Chu Thanh vẽ bùa vào bàn tay đặt ngay bên lỗ tai cô gái, ngấm ngấm vận công, một luồng khí mờ ảo óng ánh sắc vàng chui vào tai cô gái, chỉ một lúc sau, tiếng sột soạt phát ra từ trong lỗ tai, một con sâu dạng tằm màu vàng to như cây đũa, dài hơn tấc từ từ bò ra, điều kì lạ hơn là con tằm màu vàng này có một đôi cánh mỏng hơn cánh ve đang phe phẩy sau lưng, vừa chui ra khỏi lỗ tai cô gái đã hóa thành một luồng sáng phóng thẳng về phía bàn tay của Chu Thanh.

Chu Thanh lập tức nháy mắt ra hiệu cho Liêu Tiểu Tiến, con sâu màu vàng có cảm giác bản năng khá tốt, khi còn cách bàn tay của Chu Thanh một tấc đột nhiên dừng lại, bay trở về tính chui ngược vào tai cô gái, nhưng lúc này đã trễ, Liêu Tiểu Tiến đã dán xong lá bùa, con sâu như đụng phải bức tường vô hình bị bật trở ra, rơi vào một chiếc bình ngọc trên tay Chu Thanh.

Chu Thanh tỏ ra kinh ngạc, không ngừng thốt lên: “Kim tằm sáu cánh! Kim tằm sáu cánh! Đúng thật là Kim tằm sáu cánh rồi! Cái tên khốn khiếp nào lại đem thứ tốt như thế luyện thành sâu bù nhìn, thật không biết hàng tốt! Đồ phá của!”

Thấy Chu Thanh phấn khích reo lên, Liêu Tiểu Tiến tò mò hỏi: “Sur phụ, Kim tằm sáu cánh là thứ gì thế ạ? Sao người lại vui mừng đến thế?”

Chu Thanh mỉm cười nói: “Đi! Dán thêm mấy đạo Mộc Linh phù xung quanh cô gái, chắc mấy tiếng đồng hồ nữa cô ta sẽ tỉnh lại. Con Kim tằm sáu cánh này là linh vật nhất đẳng của đất trời, nhưng đem nó làm sâu bù nhìn kẻ ra không mấy thích hợp. Đợi sau khi xong xuôi mọi việc sur phụ sẽ giải thích cho nghe!” Chu Thanh hí hửng đắc ý vô cùng.

“Sur phụ, làm xong hết rồi nè.”

“Ồ! Khá lắm, đạo Mộc Linh phù vẽ tốt nhỉ, còn Tụ Linh trận cũng coi như thông qua.” Chu Thanh đang khắp khởi vui mừng, mở lời khen Liêu Tiểu Tiến một câu: “Xem ra gần đây người quả thật có cố gắng học tập.”

Liêu Tiểu Tiến van nài: “Sur phụ à, đợi lát nữa cô gái xinh đẹp kia tỉnh lại người không được nói con như thế nhé, không thì con mất mặt lắm đấy!”

“Hớ?” Chu Thanh xoay tròn đôi mắt: “Được rồi, sur phụ lát nữa còn có việc muốn nhờ người giúp đỡ, người không được từ chối đâu đó!”

Liêu Tiểu Tiến vội gật đầu lia lịa nhận lời, vỗ ngực nói: “Việc của sur phụ cũng chính là việc của con, chỉ cần người dặn dò một tiếng, dù có lên núi đao xuống biển lửa con cũng quyết không từ chối. À phải rồi, sur phụ nói con nghe Kim tằm sáu cánh là thứ gì đi, rõ ràng là nó chỉ có một đôi cánh thôi mà.”

“Kim tằm sáu cánh là linh vật nhất đẳng của đất trời, chính là loài vật quý hiếm thời thượng cổ, số lượng cực kì ít, một đôi Kim tằm sáu cánh phải một ngàn năm mới đẻ ra một trứng, một trăm năm trứng mới nở ra ấu trùng, ấu trùng mới nở còn yếu ớt nên chỉ có một đôi cánh, sau khi trưởng thành mới có 3 đôi cánh, cũng chính là sáu cánh, Kim tằm sáu cánh trưởng thành có sức mạnh khủng khiếp, có thể nói là không có gì có thể sánh bằng, hơn nữa tính tình tàn bạo, chỉ có điều trí tuệ của chúng lại cực thấp, lại thích mùi máu, hình như vào thời thượng cổ Phong Thần chiến, Kim tằm sáu cánh đã bị bắt sạch

sành sanh, sáu trưởng thành bị luyện thành pháp bảo, ấu trùng được nuôi giữ. Sau Phong Thần chiến, cao nhân trong thiên hạ chết gần hết, Kim tằm sáu cánh cũng tuyệt tích giang hồ, cho đến 600 năm trước, Tà Đạo Ma Tôn Lục Bào lão tổ phát hiện ra một con ấu trùng ở vùng đất Miêu Cương. Tên Lục Bào lão tổ này cũng là một kì tài, lão ta đem Kim tằm sáu cánh giao phối với một loài sâu khác, sinh ra một mớ Kim tằm, tuy sức mạnh thua xa Kim tằm sáu cánh thuần chủng, nhưng dù sao cũng mang huyết thống của Kim tằm sáu cánh nên sức mạnh cũng không yếu, nhất là với số lượng đông đảo, thêm vào đó Lục Bào lão tổ dùng máu người để nuôi lũ sâu này, tính khí của chúng còn tàn bạo hơn cả tổ tiên. Vì lí do đó, uy danh Tà Đạo tông sư của Lục Bào lão tổ được khẳng định, sau này Lục Bào lão tổ bị Thục Sơn liên kết các đại môn phái tu đạo tiêu diệt, lão bị chết dưới Tử Thanh song kiếm, kể từ đó Kim tằm sáu cánh không còn xuất hiện nữa, thật không ngờ bây giờ lại xuất hiện một con ở đây, xem ra con này còn là ấu trùng, một con Kim tằm sáu cánh trưởng thành có thể sánh với một cao thủ đạt cảnh giới tu luyện Hóa Thần hậu kỳ đấy, ngay cả Kim tằm tiến hóa đến giai đoạn bốn cánh chúng ta cũng đối phó không nổi đâu, chắc cũng có thể so sánh với nhân vật đạt cảnh giới Hóa Thần sơ kỳ. Đến lúc đó trời đất bao la, nó muốn đi đâu về đâu khó có ai ngăn cản nổi.” Truyện "Phật Đạo "

“Sư phụ, vậy Kim tằm sáu cánh cần bao lâu mới tiến hóa trưởng thành hoàn toàn? Chắc thời gian cũng không ngắn đâu, nó một ngàn năm mới đẻ một quả trứng cơ mà.” Liều Tiểu Tiến nói ra suy nghĩ của mình.

“Trong điều kiện bình thường thì ấu trùng tiến hóa thành Kim tằm bốn cánh mất khoảng 200 năm, từ bốn cánh tiến hóa lên sáu cánh ta cũng không biết rõ, đoán chắc phải mất khoảng thời gian gấp mười lần giai đoạn trước, chỉ ít cũng là 2000 năm.” Chu Thanh mỉm cười giải thích.

“Hừ! Vậy thì có tác dụng quái gì? Mất thời gian lâu thế này ngay cả con là huyết tộc cũng chầu ông tổ luôn rồi, đừng nói là loài người như sư phụ, đến lúc đó chắc đến mảnh xương dùng đánh trống cũng không còn.” Liều Tiểu Tiến thất vọng vô cùng, bắt đầu nói xằng nói bậy. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh không thèm chấp lời lẽ vô phép của tên đệ tử, mỉm cười nói tiếp: “Ta nói trong điều kiện bình thường kia, ý là để mặc nó tự tiến hóa, tất nhiên ta có cách giúp nó nhanh chóng tiến hóa thành Kim tằm bốn cánh.”

“Cái gì vậy?” Liều Tiểu Tiến hào hứng trở lại.

“Dùng máu người nuôi nó. Năm xưa Lục Bào lão tổ chính là dùng cách này, hơn nữa Kim tằm sáu cánh thích nhất ăn thịt hồn phách. Hí hí!” Chu Thanh nhếch mép bí hiểm.

“Không phải chứ!” Liều Tiểu Tiến dè dặt nhìn vào Chu Thanh, sắc mặt trắng bệch.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ không làm chuyện giết người cướp đoạt hồn phách đâu, chỉ có người trong Ma đạo mới làm chuyện đó, hơn nữa bây giờ là xã hội văn minh, giết người sẽ gây chấn động, ta đâu có ngu làm chuyện ngốc nghếch? Đừng quên đêm qua chúng ta đã tịch thu được thanh Hóa huyết thần đao, ‘Đồ thiên thập nhị thần sát đại trận’ trên thanh đao không biết đang giam cầm bao nhiêu hồn ma ngàn năm, quý dữ vạn năm, dùng chúng để nuôi Kim tằm là thích hợp nhất, còn máu người ầy à, hí hí...” Chu Thanh cười to nẩy tiếng.

Liều Tiểu Tiến tất nhiên hiểu rõ ý của sư phụ, lập tức hét toáng lên phản đối: “Lại dùng máu của con hả? Lần này tuyệt đối không được đâu, tuy huyết tộc như con không mấy quan trọng chuyện bị mất máu, nhưng dù sao máu cũng đâu phải như nước lã, con muốn hồi phục cũng cần có thời gian, lần này tuyệt đối không đồng ý với sư phụ được.”

“Hí hí! Đồ đệ à, người theo ta lâu rồi hình như ta chưa cho người món pháp bảo nào ra hồn thì phải. Vốn dĩ sư phụ định chế tạo vài món pháp bảo uy lực dừng mảnh cho người, giúp người nhanh chóng trả thù giành lại Jenny, nhưng hôm nay người cũng thấy rồi đó, Phi kiếm và Ngọc bài của sư phụ đều bị phá hủy. Ài! Hết cách rồi, sư phụ cũng cạn kiệt rồi.” Chu Thanh nở nụ cười nham nhở.

“Ài!” Liều Tiểu Tiến như trái bóng xì hơi: “Cần bao nhiêu máu, phen này chúng ta phải thỏa thuận trước, pháp bảo đưa cho con ít nhất phải cùng đẳng cấp với Tiểu Phiên Thiên của sư phụ mới chịu đó.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần 20 cân máu là đủ rồi.”

“Không!” Liều Tiểu Tiến rung mình một cái, chỉ vào Chu Thanh trả treo: “Sư phụ là quỷ hút máu hay con là quỷ hút máu? Giá chót, 5 cân máu thôi.”

“15 cân!”

“8 cân!”

“12 cân!”

“Cùng lắm là 10 cân, không thì miễn bàn.”

“Thỏa thuận! Lần này chúng ta có được nhiều tiền thế này, ta sẽ mua vài miếng ngọc tốt, chế tạo cho người vài món pháp bảo uy lực dừng mảnh.”

Hơ! Một âm thanh yếu ớt khê vang lên. Liều Tiểu Tiến hét lớn: “Sư phụ, cô gái xinh đẹp tính rồi nè.”

“Sao tinh nhanh thế nhỉ? Không lí nào...” Chu Thanh ngờ ngợ nhưng lập tức nghĩ thông suốt: “Chắc là vừa rồi dụ Kim tằm chui ra, máu của thằng tiểu tử này đã truyền một ít vào não cô gái, Cửu Lê Thánh Huyết quả nhiên hiệu nghiệm, dùng Cửu Lê Thánh Huyết làm thức ăn cho Kim tằm, ta phải xem thử con Kim tằm sáu cánh mạnh đến mức độ nào mới được. Hí hí!”

Lăng Nhục Thủy khi tỉnh dậy đầu óc vẫn còn choáng váng, vừa mở mắt ra thấy ngay một gã đàn ông đứng kế bên mình, cô sợ xanh mặt, hét toáng lên: “Á...” Âm thanh chói tai gây chấn động Liều Tiểu Tiến, màn đêm âm u che phủ trước mắt, sém chút lâm hấn ngất đi.

Đôi tay Lăng Nhược Thủy ôm chặt phía trước ngực, kiểm tra tỉ mỉ áo váy của mình, phát hiện y phục vẫn còn nguyên vẹn, thế mới yên tâm được đôi chút

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nguyên Thần Thứ Hai

“Đồ đệ à ! Con dọa cô ấy rồi !” Chu Thanh cười hi hi nói với Liễu Tiểu Tiến.

“Không lý nào ! Con đẹp trai như thế, phong độ như thế, còn dọa người được à, sư phụ, người nói xem có phải não của cô ta đã bị sâu đục rồi không !” Liễu Tiểu Tiến vừa bị cô gái này làm giật nảy mình, bèn nói một câu chế giễu.

“Não của anh mới đúng là bị sâu đục ấy !” Lăng Nhược Thủy tức tối. Đã lớn thế này rồi, chưa có ai dám ăn nói như vậy với cô, cũng chẳng kịp hỏi tại sao mình lại ở chỗ này, thì đã mắng ngược lại Liễu Tiểu Tiến.

“Vị cô nương này, đồ đệ của ta chỉ là nói đùa mà thôi ! Xin đừng để bụng, đừng để bụng nha !”

Chưa kịp bình tĩnh lại thì những lời nói cổ lỗ khó hiểu đã văng vẳng bên tai cô, đầu của Lăng Nhược Thủy bỗng thấy lúng lúng, cô nhớ mình đang đi dạo phố với đứa bạn thân ở gần trường học, bỗng xuất hiện mấy tên mặc áo đen, còn có một tên thanh niên mặc đồ tây màu trắng quăng ra một vật sáng màu vàng về phía mình, sau đó mình chẳng còn biết gì nữa. Nghe hai từ cô nương, đồ đệ vừa này, Lăng Nhược Thủy kinh ngạc: “Chẳng lẽ mình đã đi xuyên thời gian, đến thời cổ đại rồi sao ?”

Lăng Nhược Thủy mau chóng nhìn lại hoàn cảnh xung quanh, thì thấy trên chiếc giường mình đang nằm chất đầy tiền giấy, là đồng đô la Mỹ, đúng vậy, là đồng tiền Mỹ, tuy Lăng Nhược Thủy xuất thân từ một gia đình khá giả, nhưng cũng hiếm khi được nhìn thấy nhiều đồng đô la Mỹ chất thành đồng như vậy. “May qua ! Vẫn còn ở thời hiện đại, thời cô đại làm gì có đồng đô la Mỹ chứ.” Nói xong liền đưa tay vô vô vào ngực, chiếc môi nhỏ nhắn khẽ mở ra, trên đôi má thuần khiết để lộ ra một chút ửng hồng, thật là đáng yêu.

Nhìn thấy vậy Liễu Tiểu Tiến trở mặt ra. “Khụ ! Khụ !” Chu Thanh ho khan vài tiếng, mới lời được hồn phách của Liễu Tiểu Tiến trở lại. Lúc này Lăng Nhược Thủy mới chú ý đến Liễu Tiểu Tiến và Chu Thanh đang ngồi ở một bên giường, vội vàng hỏi: “Chỗ này là chỗ nào vậy ! Sao tôi lại ở chỗ này ? Còn hai người là ai ?”

Liễu Tiểu Tiến nói: “Chúng tôi ở sân bay nhìn thấy cô đã trúng tà thuật của bọn quỷ Nhật Bản, nên đã cứu cô, ở đây là Las Vegas, còn về chúng tôi thì, đây là sư phụ của tôi, tông chủ của Thiên Đạo tông Chu chân nhân, còn tôi là đại đệ tử của Thiên Đạo tông Liễu Tiểu Tiến.” Liễu Tiểu Tiến để lộ ra thân thế của mình, còn không quên liếc nhìn Chu Thanh một cái.

“Xí !” Lăng Nhược Thủy cười, cho dù có nhìn thế nào thì Chu Thanh và Liễu Tiểu Tiến cũng chỉ là hai tên thanh niên trẻ tuổi: “Thiên Đạo tông, Chu chân nhân, ha ha hai người đang đóng phim võ hiệp há !” Liền đứng ngay dậy đưa tay phải ra: “Tôi tên Lăng Nhược Thủy, cảm ơn hai người đã cứu tôi !”

Không hổ danh là khuê nữ của một gia đình lớn, Chu Thanh thăm gặt đầu: “Thân phận của cô gái này không đơn giản chút nào !” Hắn tiến lên gặt phất bàn tay đang đưa ra của Liễu Tiểu Tiến, rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay của Lăng Nhược Thủy, cảm giác mềm mại, mượt mà như được truyền vào tay của Chu Thanh, nhưng Chu Thanh không hề vì thế mà có chút động lòng, rồi ung dung rút tay lại nói: “Đừng nghe nó nói bậy, nó đùa đấy, chúng ta đến Las Vegas để du lịch thôi, nhìn thấy cô có vẻ không ổn, nên đã cứu cô, không cần phải bận tâm đâu.”

Ánh mắt Lăng Nhược Thủy ánh lên vẻ ngạc nhiên, mình đã gặp vô số tên con trai rồi, đại đa số họ đều bị mình làm cho điên đảo tâm hồn, sao vị này dường như không hề để tâm tới, đây là lần đầu tiên Lăng Nhược Thủy thấy nghi ngờ sức hấp dẫn của mình.

Nên biết rằng Chu Thanh đã tu đạo được 5 năm rồi, tuy rằng không có danh sư chỉ điểm, linh đạo hỗ trợ, bản thân tu luyện tuy không có nhiều tiến triển, nhưng lại chuyên về trận pháp bùa chú, khai thông thiên địa vũ trụ, chú trọng việc lấy tâm mình để khai thông thiên tâm, vận dụng khả năng của trời đất. Tuy trái tim của Chu Thanh không thể gọi là tĩnh lặng như nước giếng, trong sáng như gương, nhưng cũng đã sớm nâng lên được, bỏ xuống được theo ý mình, đừng nói là Lăng Nhược Thủy, cho dù có xinh đẹp hơn gấp 10 lần cũng không thể khiến Chu Thanh động lòng.

Thử nghĩ mà xem, khả năng của đất trời vũ trụ to lớn đến thế nào, tinh thần của nó thâm sâu và quảng đại đến thế nào, nếu không có một trái tim kiên định, thì đã sớm mất phương hướng lâu rồi, hậu quả của việc lạc mất phương hướng chính là bị trời đất rộng lớn đánh vỡ thành cát bụi, đến hồn phách cũng không còn. Trong lịch sử tu đạo, những ví dụ về việc bị trận đồ mà mình bố trí cản trở lại là chuyện thường gặp.

“Uhm, thượng thiện nhược thủy, thủy thiện lợi vạn vật nhi bất tranh, xử chúng nhân chi sở ác, cổ kỹ vu đạo (Người lương thiện như nước vậy, nước che chở cho vạn vật mà không có đòi hỏi gì, nước đến được những nơi mà chúng nhân đều không thích đến, nên nước là gần với Đạo nhất). Lăng cô nương tên rất hay !” Chu Thanh gật gù. Nhìn thấy Chu Thanh chỉ lớn hơn mình vài tuổi, mà lại có điệu bộ như một lão phu tử, Lăng Nhược Thủy lại cười lần

nữa, nụ cười như trăm hoa đua nở, rạng rỡ ánh nhìn.

“Được rồi, đừng có Lăng cô nương, Lăng cô nương mà gọi nữa, gọi tôi là Nhục Thủy là được rồi!” Cũng chẳng hiểu vì sao, tâm trạng của Lăng Nhục Thủy khá là vui. Bình thường cô chẳng thêm nói lấy một câu với những tên thanh niên bên cạnh mình, thế mà hôm nay đã chủ động nói cho đối phương biết tên của mình, đến cả bản thân cô cũng cảm thấy ngạc nhiên nữa là.

“Này! Nhục Thủy à! Cô có biết tại sao bọn quý đó bắt cóc cô không!” Liêu Tiểu Tiến lập tức muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Cảm giác của Lăng Nhục Thủy đối với tên thanh niên đẹp trai này cũng không tệ: “Tôi cũng không biết, gia đình tôi làm ăn cũng rất lớn, ba tôi cũng đã cho mấy tên vệ sĩ bảo vệ cho tôi, có thể đó là những kẻ thù trong việc làm ăn của ba tôi!” Lăng Nhục Thủy nói với Liêu Tiểu Tiến.

“Tuyệt đối không đơn giản chỉ là kẻ thù trong việc làm ăn thôi đâu, đã nhờ đến những người của Cửu Cúc phái, Lưu Ảnh phái của Nhật Bản, nhất là thủ đoạn của tên đại trưởng lão không hề mềm yếu chút nào, tên này mà ở các môn đạo của Trung Quốc chắc chắn sẽ không phải là một tên vô danh tiểu tốt, nếu không phải do hấn rơi vào trận mai phục của ta, có thể ta sẽ không thể thu phục được hắn. Nhưng nhìn vẻ mặt của cô đây cũng không giống đang nói dối, rốt cuộc chân tướng là thế nào đây?” Chu Thanh có chút nghi ngờ, “Thôi mặc kệ, chỉ cần không liên quan đến ta, kẻ hấn là ngựa đánh chết trâu, hay là trâu đánh chết ngựa cũng được, chỉ cần không phạm vào thanh tịnh của ta, thì ta quan tâm làm gì?”

“Nhục Thủy tiểu thư, bây giờ cô tỉnh rồi, thì gọi điện cho song thân của cô, để họ khỏi lo lắng, cũng tiện thể bảo họ đến đón cô luôn.” Chu Thanh biết sự việc này không đơn giản, nên muốn mau chóng thoát khỏi cái phiền phức này.

“Tôi không thêm! Ba mẹ tôi cứ luôn nhốt tôi trong nhà, đến cả đi học cũng không được tự do, các anh đều bảo bên ngoài nguy hiểm, lần này khó khăn lắm mới chạy ra được, về nhà nhanh vậy, tôi mới không thêm, dù gì thì hai anh cũng đến đây để du lịch, tôi cũng muốn được chơi vài hôm, hay là hai anh đi chung với tôi!”

“Hay quá! Hay quá! Chúng tôi cũng đang không có việc gì làm!” Chu Thanh đang định từ chối, Liêu Tiểu Tiến đã giành nói trước, khiến Chu Thanh không nói nên lời.

Thầm liếc Liêu Tiểu Tiến một cái, Chu Thanh cũng có dự tính của mình: “Thôi được! Bây giờ cũng đã trễ rồi, Tiểu Tiến, con đi thuê thêm một phòng cho Nhục Thủy tiểu thư đi.” Truyện "Phật Đạo "

Đêm hôm đó không xảy ra chuyện gì, sáng sớm ngày thứ hai, Lăng Nhục Thủy liền chạy qua gõ cửa, đợi Liêu Tiểu Tiến vừa mở cửa ra, thì đã thấy Chu Thanh đang ngồi xếp bằng trên giường: “Hả! Các anh thật sự biết võ công sao! Điều không cần ngủ cả à, giống như ba, anh cả, và anh hai tôi vậy, hai người dạy tôi võ công được không! Tôi đã muốn học từ lâu rồi, mấy hội Đài Quyền Đạo, Không Thủ Đạo ở trường rất là oai phong, tiếc là ba tôi không chịu cho tôi học.”

Lăng Nhục Thủy cứ quán lấy Liêu Tiểu Tiến, Liêu Tiểu Tiến thì gật đầu lia lịa, cũng chẳng trách Liêu Tiểu Tiến được, cô Lăng Nhục Thủy này trời sinh đã có sức hấp dẫn rồi, Liêu Tiểu Tiến vốn chính là Huyết Tộc, nên tâm ma nặng hơn người bình thường, tuy đã tu luyện đạo pháp, nhưng dù sao thì thời gian tu luyện cũng còn ít, nếu không phải trong lòng hắn còn có tình cảm đối với Jenny, thì đã sớm bị cô làm cho điên đảo tâm hồn.

“Mau lên đi! Lâu rồi tôi không được đến Mỹ, còn chưa đi qua Las Vegas nữa! Các anh thật lắm tiền! Hoàng cung Caesar này không phải là chỗ mà người bình thường có thể vào được đâu!” Lăng Nhục Thủy ra sức thúc giục Chu Thanh đang thông thả ung dung mà dọn dẹp đồ đạc, “Chút nữa các anh phải mời khách đó!”

.....

“Sư phụ! Vẫn là người anh minh, lúc trước đáng lý ra nên thoát khỏi cái phiền phức này đi!” Liêu Tiểu Tiến nhét điện thoại vào nách, trong tay cầm không biết bao nhiêu là túi đồ, quần áo, đồ ăn. Đến cả người có sức khỏe cường tráng như Liêu Tiểu Tiến cũng phải thở hồng hộc, “Cô gái này, từ sáng sớm đi dạo đến tận trưa, từ trưa dạo tới bây giờ, sao còn có tinh thần và thể lực tốt như vậy, con thấy sắp thành Đại La Kim Tiên mà người nói đến rồi!”

Đồ đạc mà Chu Thanh cầm cũng không kém hơn so với Liêu Tiểu Tiến, nghe Liêu Tiểu Tiến nói, bắt giắc gượng cười: “Tiểu cô nương này, mới có một ngày mà đã tiêu hết của ta mấy trăm nghìn, trừ phi là nhà cô ta mở ngân hàng? Cũng may là cô ấy còn chưa cờ bạc, còn chúng ta thì mới phát tài, chứ không thì đã bị tiêu sạch rồi? Ta mặc kệ, mai giao hết cho con, ta phải bế quan luyện pháp bảo, bây giờ ta phải luyện lại phi kiếm!”

Liêu Tiểu Tiến định than khổ, thì Lăng Nhục Thủy đã lên tiếng gọi: “Sao hai người đi chậm thế! Mau lên đi! Chỗ này có đồ tốt mà mua này!”

“Mẹ nó, xem ra cô gái này coi chúng ta như tùy tùng mà sai bảo rồi.” Liêu Tiểu Tiến nói.

Trong một ngày ba người đã dạo gần hết các cửa hàng shopping ở Las Vegas, buổi tối vừa về đến khách sạn, Liêu Tiểu Tiến một đến nỗi như con chó chết vậy, bò lên giường mà oán trách: “Ta thấy Nhục Thủy tiểu thư này, tinh thần và thể lực của cô quả thật rất tốt, hôm nay vẫn chưa thấy mệt à!”

Lăng Nhục Thủy đang cầm trên tay một bịch đồ ăn vặt, ngồi bên mép giường vừa ăn vừa nhìn vào màn hình to tướng của chiếc tivi LCD, nghe lời oán trách của Liêu Tiểu Tiến, liền quay đầu lại le lưỡi ra: “Xin lỗi mà, bình thường người ta đều có người xách hộ, hôm nay quên mất!”

Nhìn thấy nụ cười dễ thương của Lăng Nhục Thủy, bao nhiêu oán hận trong lòng Liêu Tiểu Tiến đều tan biến hết. Chu Thanh thì vô cùng thắc mắc: “Cô gái này, sao lại có sức thu hút đến thế?”

“Chu đại ca, anh phải ra ngoài sao?” Thấy Chu Thanh ngồi dậy thay quần áo, Lăng Nhục Thủy hỏi.

“Uhm ! Ta ra ngoài có chút việc, có thể mượn một chút mới về, Tiểu Tiến con chăm sóc Nhược Thủy tiểu thư cho tốt nhé.” Liều Tiểu Tiến vội vàng gật đầu.

Xung quanh Las Vegas đều là sa mạc hoang vu không một bóng người, ban ngày thì nóng, nhưng khi trời vừa sập tối thì rất đáng sợ, rần đuôi chuông, bọ cạp độc nhiều vô số kể. Nếu không chán sống, thì không ai ở trên sa mạc vào ban đêm cả. Chu Thanh lặng lẽ đứng trên cồn cát, nhìn lên bầu trời đêm.

“Thành bại đều phải xem lần này rồi.” Chu Thanh lấy ra Thiên La Hóa Huyết thần đao, cây đao màu huyết đỏ mông như cánh ve phát ra từng tiếng run rẩy, bốn con mắt trên hai cái đầu sói ở cán đao phát ra những tia sáng nguy hiểm, ánh sáng xanh bóng, trong vòng mười trượng đều có thể nhìn thấy rõ. Chu Thanh cầm cây đao xuống đất, lùm mười cục đá to sắp xếp theo đúng vị trí của thất tinh bắc đầu, phần đuôi của chùm sao bắc đầu hướng về cây đao đang cắm trên mặt đất, còn cây Thiên La Hóa Huyết thần đao cắm vào vị trí tương ứng với bắc cực.

Sau khi xếp xong, Chu Thanh lấy từ trong lòng ra chiếc bình ngọc đựng Kim Tầm sáu cánh xuyết xoa một lúc, được ngâm trong máu của Liều Tiểu Tiến đã một ngày trời, con kim tầm sáu cánh này cũng đã hấp thu được một chút Cửu Lê Thánh Huyết trong đó. Khi Chu Thanh đổ nó từ trong chiếc bình ngọc ra, quả nhiên gió nổi lên, từ chỉ hơn một tấc, từ từ biến thành một thước, đôi cánh như cây quạt hương bồ, dường như đã to hơn trước gấp 10 lần. Truyện "Phật Đạo "

Nhìn con Kim Tầm sáng lấp lánh dưới ánh trăng, Chu Thanh thầm nghĩ: “Hên quá ! May mà ta thông minh, không nuôi nó như là vật cưng, nếu không thì lúc này thả ra, con Kim Tầm này ta cũng chưa thuần hóa, nó mà xông qua, chẳng phải ta đã chết trắng cả sao ? Cũng hên là ta đã lấy hết thần trí của nó, bây giờ nó giống như người thực vật vậy, thân thì vẫn phát triển, chỉ là không có tư tưởng, vừa khéo dùng để luyện thành nguyên thần thứ hai ! Ha ha ! Bây giờ trong các môn đạo ai có vật liệu tốt như ta chứ, có thể dùng Cửu Lê Thánh Huyết nuôi con hồng hoang dị chủng từ thời thượng cổ này, để mà luyện nguyên thần thứ hai.” Truyện "Phật Đạo "

Cái gọi là nguyên thần thứ hai chính là dùng pháp bảo mạnh làm trung tâm, dùng thần niệm bản thân để làm vật dẫn, lấy công pháp đặc thù để tế luyện, cuối cùng phân hóa thành cái ta thứ hai, cũng có độ hiểu biết thần thông giống nhau, đồng thời lấy pháp bảo làm cơ thể, sẽ mạnh hơn nhiều so với bản thể, tốc độ hấp thụ linh khí trời đất cũng mạnh hơn so với bản thể. Đây chính là cách mà các tiên nhân thời thượng cổ dùng để né tránh chín Thiên Lôi Kiếp, đợi thiên kiếp đến rồi, nguyên thần thứ hai sẽ đứng cảm xông ra nhận lấy, cho dù pháp bảo bị phế thì chủ thể vẫn được bình an, là một con chột điển hình để thí chột giữ tướng.

Nhưng nguyên thần thứ hai rất khó luyện, không những cần một pháp bảo phẩm chất cực tốt, nhưng những pháp bảo phẩm chất cực tốt thì lại càng kiên cố, muốn hóa thành cơ thể, dáng vẻ của mình còn khó hơn cả việc lên trời, những pháp bảo phẩm chất kém thì lại vô dụng, cho nên nước Trung Hoa rộng lớn đã mấy ngàn năm nay, ngoại trừ những nhân vật rất cừ trong thời kỳ Phong Thần ra, những người tu đạo sau này luyện thành công nguyên thần thứ hai ít đến đáng thương. Nhưng một khi đã luyện thành, có thể trở thành nhân vật có bản lĩnh thông thiên, can dự vào việc tạo hóa, càng không cần nói đến thời hiện đại thiếu vật liệu, linh dược, và pháp bảo này.

Và cái phương pháp tu luyện nguyên thần thứ hai được ghi chép trong Luyện Khí Tổng Cương của Chu Thanh lại rất kỳ lạ, không biết do vị tiên bối có bản lĩnh thông thiên nào đó, lại kết hợp với ma thuật thượng cổ, xóa đi thần trí của động vật hoặc quái thú mạnh còn đang sống, rồi dùng phương pháp bí mật tế luyện thành nguyên thần thứ hai. Do đều là xác thịt, nên việc tu luyện nguyên thần thứ hai sẽ đơn giản hơn nhiều, nhưng cũng có điểm tai hại. Chẳng phải đã bảo quái thú càng mạnh thì lại càng khó đối phó sao, cho dù đã thu phục rồi, thân xác cũng sẽ bị tổn hại phần nào, thần trí cũng không dễ gì xóa đi được, thông thường mà nói, chẳng phải thân xác có mạnh cỡ nào cũng không bằng pháp bảo sao ?

Nhưng Chu Thanh cũng xem như là gặp may, lại có được ấu trùng của Kim Tầm sáu cánh, Kim Tầm sáu cánh này cho dù tiến hóa đến sáu cánh, thần trí cũng rất thấp, cho dù có lớn đến ấu trùng, thần trí cũng bị Chu Thanh xóa đi một cách dễ dàng, lại dùng huyết mạch của ma thần thượng cổ Xi Vưu nuôi dưỡng, thì con kim tầm sáu cánh này sẽ còn tiến hóa đến mức độ nào, Chu Thanh cũng không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bắc Đầu Phong Ma

Chu Thanh cắn nát ngón tay, bước đến trước mặt Kim Tầm, khờ khờ vào cái vỏ ngoài ánh vàng của nó. “Ngoan nào, quả nhiên có thể sánh ngang với Thái Ất tinh kim, trời ơi, còn chưa tiến hóa được bốn cánh mà đã mạnh vậy rồi, lúc mọc được sáu cánh sẽ còn mạnh đến cỡ nào đây !” Chu Thanh dùng máu của mình vẽ một đạo bùa trên đầu của Kim Tầm, liền đó, một cảm giác mật thiết truyền vào cơ thể Chu Thanh.

“Ha ha, chiêu kết hợp của ma thuật thượng cổ này quả nhiên là thần kỳ, đã có cảm giác nhanh như vậy. Đúng rồi ! Quyển Luyện Khí Tổng Cương của mình sao giống một quyển sách hỗn tạp vậy, cái gì cũng có, đến những mật văn thời cổ xưa, các loại pháp bảo, trận pháp, những báu vật của trời đất đều có ghi chép rõ ràng, chỉ là không có nói đến phương pháp tu luyện, chẳng lẽ quyển sách này chưa hoàn chỉnh ? Còn có quyển thượng, hay là quyển hạ à ? Xem ra môn phái này của ta trước đây không hề đơn giản chút nào, tiếc là lão Lăng Vân này hồ đồ quá, không có dặn dò kỹ càng. Nhưng ta thấy bản thân lão ta có thể cũng không biết.” Chu Thanh lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa.

“Nhất sinh nhị, thái cực sinh lưỡng nghi, âm dương phân hóa, huyết mạch tương thừa, cấp cấp như luật lệnh ! Đi !” Chu Thanh lại cắn ngón tay nhỏ xuống một giọt máu to như hạt đậu, giọt máu có màu xanh sáng, đó là Chu Thanh đã dùng phương pháp bí mật phân ra một chút thần niệm vào trong giọt máu đó.

“Tu luyện kiếm khí Lăng Không Quyết đã lâu rồi, đến máu cũng ngả sang màu xanh !” Chu Thanh nghĩ. “Tiếc là phi kiếm đã bị cái thứ to to này đánh gãy rồi, xem ra phải tu luyện lại, dù gì thì ta cũng không hài lòng với Thanh Tắc kiếm cho lắm, thôi thì cũng được.” Nói xong Chu Thanh nhìn vào cây Hóa Huyết Thần Dao, “Cái thứ to to này mạnh thì đúng là mạnh thật, nhưng lại không dễ khống chế chút nào, chỉ cần không chú tâm là bị hút đến khô người, nếu dùng nó để làm nguyên thần thứ hai, vậy thì...” Chu Thanh hoang tưởng một chút.

Khẽ dốc tay xuống, giọt máu to bằng hạt đậu rơi xuống cơ thể của Kim Tầm sáu cánh, một tí thần niệm vô cùng yếu ớt đã mau chóng lan ra trong cơ thể Kim Tầm, kết cấu cơ thể của Kim Tầm sáu cánh rất đặc trưng, bị Chu Thanh mò được trong một chung trà nhỏ, liền đó thần niệm dừng lại trong đầu Kim Tầm, từ từ bồi dưỡng lớn lên.

Sang trái ! Sang phải ! Tấn công ! Một ánh sáng vàng bay qua bay lại trong không trung, hai chiếc cánh to bằng chiếc quạt hương bồ tạo thành một cơn gió cát trong vòng mười trượng, dọa cho những con rắn đuôi chuông và bọ cạp độc sống về đêm đang ra ngoài tìm kiếm thức ăn phải bỏ chạy ! Sau khi tiếng tấn công thoát ra khỏi miệng Chu Thanh, Kim Tầm mở miệng, nhả ra một chùm tia sáng hình mũi tên, dài khoảng một thước, xoẹt ! Một tiếng đã cắm trên mặt đất, Chu Thanh vội vàng bước lên trên xem, trên mặt đất bị tạo thành rất nhiều lỗ nhỏ vừa sâu lại vừa đen, cát sỏi cách những lỗ nhỏ khoảng một thước đều đã bị cháy đen hết, một cơn gió lạnh thổi qua, những viên cát sỏi đã bị đốt kết thành từng khối, trông giống như tinh thể của những viên hồng ngọc vậy.

“Thì ra con Kim Tầm này là thuộc tính hỏa, chẳng trách nó thích ăn hồn phách, chỉ có chân hỏa chi khí mạnh như vậy mới có thể luyện hóa âm hồn, chuyển hóa thành pháp lực của mình !” Chu Thanh phân ra toàn bộ tinh thần để nhập vào bên trong cơ thể Kim Tầm, “Wow ! Cảm giác được bay trên không trung thật là sáng khoái !”

Lúc này, Kim Tầm chính là Chu Thanh, nhìn cơ thể trong hình dạng con sâu của mình, Chu Thanh cảm thấy thật là kỳ diệu, “Sự thần kỳ của tạo hóa quả nhiên không phải là điều mà người bình thường như ta có thể lãnh ngộ được, nhìn nguyên thần thứ hai này, đúng thật là rất kỳ diệu, điều này giống như bản thân ta có đến hai cơ thể, hai cái bản thân giống nhau, ha ha, cơ thể của con Kim Tầm này quá mạnh, chỉ là có chút khó coi, xem ra ta phải cố gắng tu luyện, sớm ngày luyện thành hình người, vậy mới thật sự có một nguyên thần thứ hai chứ”

Theo ý niệm của mình, Kim Tầm sáu cánh lại biến thành bộ dạng chỉ to hơn một tấc rồi bay vào trong miệng của Chu Thanh. Chu Thanh nhắm mắt nhìn vào bên trong, nhìn thấy con Kim Tầm sáu cánh đang đậu trong Đan Điền của mình, dùng một chút sức lực tinh thần từ tâm linh của mình theo kinh mạch đi vào trong Đan Điền, kết hợp với cơ thể chân nguyên hoàn mỹ của mình, dung hòa vào bên trong Kim Tầm, phần đầu của Kim Tầm càng lúc càng mờ mờ, mờ mờ ảo ảo hóa thành khuôn mặt của mình.

Chu Thanh từ lâu đã thuộc nằm lòng cách tu luyện nguyên thần thứ hai, nên không hề có chút ngạc nhiên, “Tu luyện nguyên thần thứ hai cần tập trung nhiều sức lực tinh thần ! Hi hi, âm hồn chính là thể tụ hợp của sức mạnh tinh thần, nếu con Kim Tầm này hấp thu một lượng lớn âm hồn, phối hợp với Cửu Lê Thánh Huyết của Liễu Tiểu Tiến, ta chắc chắn trong vòng một tháng sẽ luyện thành nguyên thần thứ hai. Trong vòng một tháng mà luyện thành nguyên thần thứ hai, ta nghĩ từ cổ chí kim chỉ có một mình ta thôi. Ha ha !” Chu Thanh tự kiêu nghĩ.

“Xem ra cũng đã đến lúc đối phó với nó rồi.” Chu Thanh tự nhủ với mình, nhìn vào cây Thiên La Hóa Huyết thần dao đang bị bắc đầu phong ma trận của mình vây lại, “Vị ‘to to’ này xin giúp một tay đi, đừng có ương bướng nữa được không ? Ta chỉ cần một chút, một chút âm hồn mà mày đã hấp thu là đủ rồi !”

Hình như nó nghe hiểu những lời Chu Thanh nói, thân của cây Thiên La Hóa Huyết thần dao bỗng rung động, phát ra những tiếng kêu sắc bén, cứ như tiếng mèo kêu the thé vào ban đêm, toàn thân Chu Thanh nổi hết cả da gà lên.

“Chẳng lẽ thanh dao này có ý thức của nó à ? Không thể nào, từ xưa đến nay chưa từng nghe nói qua là pháp bảo có ý thức của nó, ngay cả pháp bảo siêu cấp vào thời thượng cổ Phong Thần bảng cũng không có ! Tuy rằng mày cũng thuộc thời kỳ đó, nhưng cũng không thể so bì được, những pháp bảo như Đả Thần tiên, Phiên Thiên ấn, Hồn Nguyên Kim Đầu, Định Hải Châu, Thiên Địa Trung Ương Mậu Di Kỳ, chẳng phải đến cả những pháp bảo đó cũng không có ý thức của nó sao, sao mày lại có được chứ ?” Chu Thanh tỏ rõ sự nghi hoặc trong lòng.

Nghe được giọng nói của Chu Thanh, thân dao càng rung mạnh, đến cả bảy cục đá ở xung quanh cũng bị rung động theo, ánh sáng xanh từ bốn đôi mắt của hai cái đầu sói trên cán dao phát sáng hơn, những dòng khí âm lạnh giá phát tán từ trên thân dao ra, làm kích động đến cả những hạt cát sỏi xung quanh. Cuối cùng mặt Chu Thanh biến sắc, vội vàng lấy ra chiếc bình ngọc đựng máu của Liễu Tiểu Tiến, chấm chút máu rồi mau chóng vẽ bảy đạo bùa huyền ảo trên bảy cục đá, ánh sáng vàng từ đạo bùa chớp lên rồi biến mất ngay, ánh sáng màu vàng mờ mờ ảo ảo mà mắt thường không nhìn thấy được, chiếu thẳng lên cửu thiên. Đột nhiên, ánh sáng từ bắc đầu thất tinh ở trên trời sáng hơn, ánh sáng bóng loáng lúc có lúc không chiếu thẳng vào bảy cục đá, vù một tiếng, bảy cục đá đã phản xạ lại lực của bắc đầu thiên tinh, phát ra bảy tia sáng lấp lánh, chiếu thẳng vào cây Thiên La Hóa Huyết thần dao đang cảm hướng về phía sao bắc cực. Truyện "Phật Đạo "

Bảy tia sáng lấp lánh chạm nhau với ánh sáng xanh của cây Thiên La Hóa Huyết thần dao, một áp lực vô hình, lúc có lúc không tỏa ra khắp xung quanh, ding! Ding! Ding! Chu Thanh bị chấn động phải lùi lại ba bước, nhưng Chu Thanh không hề ngạc nhiên, nếu như Thiên La Hóa Huyết thần dao dễ dàng đối phó như vậy, thì đã không phải là hung vật từ thời cổ đại. Minh cười trên thân nó giống như là bị người phong ấn vậy.

Hắn dùng Thiên Lô đánh vào thân dao, rồi dùng Bắc Đầu Phong Ma trận do Huyền Thiên Bắc Đầu Chân Vũ Đại Đế truyền lại, dẫn theo thần lực độc nhất của Bắc Đầu Thất Tinh để phá giải tà ma, muốn áp chế những hung hồn trong thân dao, nghiên cứu tiếp bí mật của Thái Cát Tam Đại Hung trận trên thân dao, được mệnh danh sánh ngang với Tru Tiên Kiếm trận, và Lưỡng Nghi Vĩ Trần trận.

Cây Thiên La Hóa Huyết thần dao này là do một đại gia ma đạo từ thời phong thần thượng cổ chế tạo ra, vị ma đạo đại gia này đã dùng Cửu Thiên

Huyền thiết, đồng đỏ trên đỉnh núi, lại thêm chín lần chín tám mươi một loại vật liệu quý hiếm trong trời đất, mất hơn ba trăm năm mới chế tạo thành thân đao, sau đó còn chưa thấy hài lòng, lại dùng thủ đoạn thông thiên đem hung trận thời cổ xưa là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận đánh vào trong thân đao, tạo thành một cây tuyệt thể ma binh.

Cây ma binh này rất nổi tiếng trong thời kỳ Phong Thần chiến, đã giết không biết bao nhiêu yêu, tiên, ma. Nếu không phải sau đó bị cây Thất Bảo Diệu Thụ trọng đánh bại, không biết nó sẽ còn uống thêm bao nhiêu máu tươi nữa. Những ghi chép liên quan đến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận, trong Luyện Khí Tổng Cương cũng không nói rõ, chỉ là nhắc sơ qua thôi, đến cả cách bày trận của Tru Tiên Kiếm trận và Lưỡng Nghi Vi Trần trận cũng không có. Chu Thanh tuy không thể xem là đại gia về trận pháp, nhưng cũng có chút thành tựu nhỏ, trong lòng luôn ngưỡng mộ ba đại hung trận trong truyền thuyết này, bây giờ có cơ hội được thấy tận mắt, sao hắn có thể kém lòng được chứ, cũng như người thành tâm theo Phật đột nhiên nhìn thấy Như Lai, quý báu sắc ngấn năm nhìn thấy mỹ nữ, quý chết đói đột nhiên nhìn thấy vịt quay vậy.

Các bảo vật vốn đều là vật chết, mặc cho pháp bảo lợi hại hơn nữa nếu đã bị mất không chế thì cũng không gây ra bất cứ nguy hiểm nào, nhưng cây Hóa Huyết thân đao này lại nằm trong số dị thường. Trải qua không biết bao nhiêu năm tích tụ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận trong thân đao đã hấp thu quá nhiều oan hồn dạ quỷ, đến cả thân đao cũng hấp thụ không hết, lại dần dần có được một chút ý thức, còn có thể không chế một số tác dụng kỳ diệu cơ bản của đao. Chu Thanh vì đã nhìn ra được điểm này, chuẩn bị dùng Bắc Đẩu Phong Ma trận áp chế chút ý thức này, để làm rõ điều huyền diệu trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận, rồi dựa vào uy lực của đại trận này để đánh tan chút ý thức của nó, để nguyên thần thứ hai của mình là Kim Tầm hấp thu năng lượng tinh thần của những hồn phách còn sót lại, khiến Kim Tầm đồng thành bản thể, lập được công lao vô thượng.

Chu Thanh trán đầy mồ hôi nắm chặt thể tay của mình, theo thể tay của Chu Thanh, ánh sáng của bảy ngôi sao Bắc Đẩu Thiên Khu, Bắc Đẩu Thiên Quyền, Bắc Đẩu Thiên Toàn, Bắc Đẩu Thiên Cơ, Bắc Đẩu Ngọc Hoành, Bắc Đẩu Khai Dương, Bắc Đẩu Dao Quang lấp lánh hơn, bảy đường sáng này càng lúc càng nhỏ, dần dần đã áp chế được luồng sáng xanh của Thiên La Hóa Huyết thân đao.

“Chết tiệt ! Sao mà hao phí nhiều công lực vậy ? Nếu không phải do ta đã luyện Kiếm Khí Lăng Không quyết, công lực tăng lên nhiều, thì làm sao có thể thực hiện trận pháp này lâu như thế. Tuy uy lực của trận pháp này không bằng Tứ Tượng Tuyệt Sát trận, nhưng lại có thể dùng được công hiệu phá giải thần uy tà mà độc nhất của nó!”

Nhìn ánh sáng xanh càng lúc càng mờ nhạt, nhưng vẫn rất mạnh mẽ một cách dị thường, cuối cùng một tia sáng xanh chống lại sự công kích của ánh sao, Chu Thanh mấy lần phát thêm lực, cũng không phá được. Tâm thần của Chu Thanh đột nhiên rơi vào một cảnh giới rất kỳ diệu và huyền ảo. Chu Thanh có cảm giác như mọi thứ xung quanh như dừng lại một lúc, hắn cắn vào đầu lưỡi, phụt, phun một ngụm máu tươi ra, cuối cùng Chu Thanh đã dùng đến bản lĩnh thực sự của mình, một ngụm máu tươi bao hàm trong đó là nguyên khí bản mạng của hắn đã cực khổ tu luyện trong năm năm qua đập vào trong ánh sao, rầm ! Ánh sáng xanh bị nổ tan tành vụn nát, tinh huyết của Chu Thanh phối hợp với bảy đường sao sáng, rồi phát nổ trên thân cây đao.

Trên thân đao phát ra tiếng kêu đau khổ. Vốn dĩ đã bị Thiên Lôi làm tổn hại, lại thêm thời gian hình thành của những oan hồn dạ quỷ không đủ lâu, đa số tinh thần đều bị Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận giữ lại, chỉ có thể không chế được một số tác dụng kỳ diệu cơ bản trên thân đao, nếu không thì Chu Thanh có lợi hại gấp mười, gấp trăm lần đi nữa, cũng không thể đột phá được phòng tuyến của ánh sáng xanh. Trong khoảnh khắc ánh sao nổ trên thân đao, một chút tinh thần của Chu Thanh mau chóng tìm ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận mà vị ma đạo tiên bối đã đánh vào chỗ hai cái đầu sói ở trên cán đao. Vô số phù hiệu, trận đồ huyền bí, xông thẳng vào trong đầu Chu Thanh. Tuy là Chu Thanh rất bình tĩnh, cũng thật sự đã bị dọa đến toát cả mồ hôi.

“Hèn quá ! Nếu không phải cây Hóa Huyết thân đao bị Thất Bảo Diệu Thụ trọng đã thương bản thể, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận còn đang lo giữ chặt lấy một luồng chính khí thuần khiết cuộn cuộn mà cây Thất Bảo Diệu Thụ trọng đã để lại trong cây đao, nên không màng đến ta, chứ không thì e là một chút tinh thần của ta và cả bản thể cũng bị tiêu tan mất, bị Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận hút sạch sẽ, lúc đó thật đúng là vĩnh viễn không được siêu sinh. Ta lường nghĩ những oan hồn dạ quỷ một khi đã rơi vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận sẽ bị xóa hết nhận thức, hóa thành năng lượng tinh thần cơ bản nhất, sao còn có được ý thức của bản thân nữa chứ, thì ra là vậy à ! Hi hi ! Bây giờ ta đã tìm ra được những tác dụng cơ bản kỳ diệu của đại trận này, tuy rằng vẫn chưa thể hoàn toàn không chế được đại trận, nhưng muốn tiêu diệt ý thức, rút ra năng lượng tinh thần còn sót lại là đã đủ rồi, ngày tháng sau này, đợi ta hoàn toàn tham thấu được cách vận chuyển của đại trận này, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận này đều có người không chế, muốn loại trừ năng lượng mà Thất Bảo Diệu Thụ trọng để lại trong nó cũng không phải là chuyện khó. Đến lúc đó, có thể luyện thành Thiên La Hóa Huyết thân đao này trở thành pháp bảo của mình, vậy chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao ?” Chu Thanh cảm thán vận khí đang vượng của mình, đúng thật là điểm được lửa hỏa diễm rồi.

“Bắc Đẩu Phong Ma, thu!”

“Nếu đã tìm ra được cách giải quyết, một chút ý thức của oan hồn dạ quỷ được lưu lại ở bên ngoài đã bị ta đánh tan, ản vào trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận. Vậy thì cũng không cần tiếp tục Bắc Đẩu Phong Ma trận nữa.” Chu Thanh tiến lên nắm lấy cán đao, dựa vào một chút lãnh ngộ đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận vừa nảy của mình, vận chuyển chân khí, một chốc sau đã khởi động được công năng luyện hồn của đại trận. Đại trận thật là kỳ diệu, tuy chín phần sức mạnh đã dùng để áp chế luồng chính khí thuần khiết cuộn cuộn mà Thất Bảo Diệu Thụ trọng đã để lại trong cây đao, nhưng luyện hóa chút ý thức của những oan hồn dạ quỷ vẫn không phải là chuyện dễ dàng gì ? Cảm giác như có từng luồng sức mạnh tinh thần thoát ra từ cây đao mà mắt thường không nhìn thấy được. Chu Thanh lập tức gọi nguyên thần thứ hai của mình là Kim Tầm ra, mất thời gian trong một nén nhang, nguyên thần của Kim Tầm mới hấp thụ xong.

Phạch! Phạch! Phạch! Phạch! Kim Tầm sáu cánh hấp thụ năng lượng tinh thần to lớn này, phần đầu bắt đầu nứt ra, như một tờ giấy ánh vàng vậy, nhưng lại bằng cái vỏ ngoài cứng cáp của Thái Ất tinh kim lần lượt ản vào trong cơ thể, phần đầu dần dần hiện ra khuôn mặt của Chu Thanh, cuối cùng phần đầu quả nhiên đã hoàn toàn biến thành một khuôn mặt giống y chang Chu Thanh. Nhìn thấy sự việc kỳ lạ này, trong lòng Chu Thanh không hề ngạc nhiên, chỉ có vui mừng. Truyện "Phật Đạo "

“Ha ha! Phần đầu hình thành rồi, hay quá!” Chu Thanh phân ra một chút tinh thần nhập vào phần đầu của Kim Tầm, kết hợp với một chút tinh thần mà mình đã để lại, thì phát hiện ra cái tinh thần mà mình để lại trong Kim Tầm dễ từ từ mà bồi dưỡng cho lớn mạnh dường như đã lớn hơn gấp trăm lần ? Quả nhiên còn mạnh hơn ý thức bản thể của mình đến mấy lần.

“Đội khi nào hoàn toàn ngưng tụ thành chân thân, dùng nguyên thần thứ hai này mà thi triển đạo pháp, bố trí trận pháp, e là còn lợi hại hơn nguyên thần của ta gấp mười lần. Ta phải khắc khổ tu luyện mới được, không thể chỉ vì sự lớn mạnh của nguyên thần thứ hai mà bỏ bê việc tu luyện được, dù gì thì sau này nếu muốn tu luyện thành tiên vẫn phải dựa vào bản thể mà.” Cúi đầu nhìn cái thân hình đầu người mình sâu của mình, Chu Thanh thấy chẳng giống cái gì cả, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đã thấy sao mai xuất hiện, trời sắp sáng rồi!

Chỉ trong một đêm, Chu Thanh cảm thấy mình đã có thu hoạch rất lớn, luyện thành nguyên thần thứ hai thì không nói, chỉ là có chút tham ngộ đơn giản đối với Thập Nhị Đới Thiên Thần Sát Đại trận thôi cũng đủ để Chu Thanh thu được nhiều lợi. Những hiểu biết nông cạn của mình lúc trước đối với sự vận dụng của các loại bùa chú, cách bố trí cũng đã rộng mở thông thoáng hơn, đủ để khiến sự lãnh ngộ của Chu Thanh đối với trận pháp lên một cấp bậc khác. Tuy tu đạo của mình vẫn không có tiến triển gì, chuyện đầu đầu nhất của Chu Thanh vẫn chưa giải quyết, nhưng, sức chiến đấu của Chu Thanh bây giờ không chỉ nâng cao lên gấp mấy lần. Cứ như một người bình thường đột nhiên có một cây súng xung phong.

“Ha! Đội khi nguyên thần thứ hai của mình tụ thành chân thân, đoán chừng đã là nhân vật Hóa Thần sơ kỳ rồi! Đến lúc đó lấy Thanh Tác kiếm và Tử Đinh kiếm, dùng Tam Vị Chân Hóa luyện thành một thanh phi kiếm cực tốt, để mình tu luyện Kiếm Khí Lăng Không quyết! Bây giờ phi kiếm của mình đã bị hủy, gặp chuyện phiền phức e là không hay, tuy có thể dùng nguyên thần thứ hai để đối địch, nhưng nếu không cẩn thận dễ tổn thương đến bản thể thì không tốt, cơ thể mình đâu có cứng như Kim Tầm đâu!”

Chương 10

Bắc đầu phong ma

Nhóm Dịch: huntercd

Nguồn: vip.vandan

Chu Thanh cắn nát ngón tay, bước đến trước mặt Kim Tầm, khỗ khỗ vào cái vỏ ngoài ánh vàng của nó. “Ngoan nào, quả nhiên có thể sánh ngang với Thái Ất tinh kim, trời ơi, còn chưa tiến hóa được bốn cánh mà đã mạnh vậy rồi, lúc mọc được sáu cánh sẽ còn mạnh đến cỡ nào đây!” Chu Thanh dùng máu của mình vẽ một đạo bùa trên đầu của Kim Tầm, liền đó, một cảm giác mật thiết truyền vào cơ thể Chu Thanh.

“Ha ha, chiêu kết hợp của ma thuật thượng cổ này quả nhiên là thần kỳ, đã có cảm giác nhanh như vậy. Đúng rồi! Quyền Luyện Khí Tổng Cương của mình sao giống một quyển sách hỗn tạp vậy, cái gì cũng có, đến những mật văn thời cổ xưa, các loại pháp bảo, trận pháp, những báu vật của trời đất đều có ghi chép rõ ràng, chỉ là không có nói đến phương pháp tu luyện, chẳng lẽ quyển sách này chưa hoàn chỉnh? Còn có quyền thượng, hay là quyền hạ à? Xem ra môn phái này của ta trước đây không hề đơn giản chút nào, tiếc là lão Lăng Vân này hồ đồ quá, không có dạn dò kỹ càng. Nhưng ta thấy bản thân lão ta có thể cũng không biết.” Chu Thanh lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa.

“Nhất sinh nhị, thái cực sinh lưỡng nghi, âm dương phân hóa, huyết mạch tương thừa, cấp cấp như luật lệnh! Đi!” Chu Thanh lại cắn ngón tay nhỏ xuống một giọt máu to như hạt đậu, giọt máu có màu xanh sáng, đó là Chu Thanh đã dùng phương pháp bí mật phân ra một chút thần niệm vào trong giọt máu đó.

“Tu luyện kiếm khí Lăng Không Quyết đã lâu rồi, đến máu cũng ngả sang màu xanh!” Chu Thanh nghĩ. “Tiếc là phi kiếm đã bị cái thứ to to này đánh gãy rồi, xem ra phải tu luyện lại, dù gì thì ta cũng không hài lòng với Thanh Tác kiếm cho lắm, thôi thì cũng được.” Nói xong Chu Thanh nhìn vào cây Hóa Huyết Thần Dao, “Cái thứ to to này mạnh thì đúng là mạnh thật, nhưng lại không dễ khống chế chút nào, chỉ cần không chú tâm là bị hút đến khô người, nếu dùng nó để làm nguyên thần thứ hai, vậy thì...” Chu Thanh hoang tưởng một chút.

Khẽ dốc tay xuống, giọt máu to bằng hạt đậu rơi xuống cơ thể của Kim Tầm sáu cánh, một tí thần niệm vô cùng yếu ớt đã mau chóng lan ra trong cơ thể Kim Tầm, kết cấu cơ thể của Kim Tầm sáu cánh rất đặc trưng, bị Chu Thanh mò được trong một chung trà nhỏ, liền đó thần niệm dừng lại trong đầu Kim Tầm, từ từ bồi dưỡng lớn lên.

Sang trái! Sang phải! Tấn công! Một ánh sáng vàng bay qua bay lại trong không trung, hai chiếc cánh to bằng chiếc quạt hương bồ tạo thành một cơn gió cát trong vòng mười trượng, dọa cho những con rắn đuôi chuông và bộ cặp độc sống về đêm đang ra ngoài tìm kiếm thức ăn phải bỏ chạy! Sau khi tiếng tấn công thoát ra khỏi miệng Chu Thanh, Kim Tầm mở miệng, nhả ra một chùm tia sáng hình mũi tên, dài khoảng một thước, xoẹt! Một tiếng đã cắm trên mặt đất, Chu Thanh vội vàng bước lên trên xem, trên mặt đất bị tạo thành rất nhiều lỗ nhỏ vừa sâu lại vừa đen, cát sỏi cách những lỗ nhỏ khoảng một thước đều đã bị cháy đen hết, một cơn gió lạnh thổi qua, những viên cát sỏi đã bị đốt kết thành từng khối, trông giống như tinh thể của những viên hồng ngọc vậy.

“Thì ra con Kim Tầm này là thuộc tính hỏa, chả trách nó thích ăn hồn phách, chỉ có chân hỏa chi khí mạnh như vậy mới có thể luyện hóa âm hồn, chuyển hóa thành pháp lực của mình!” Chu Thanh phân ra toàn bộ tinh thần để nhập vào bên trong cơ thể Kim Tầm, “Wow! Cảm giác được bay trên không trung thật là sáng khoái!”

Lúc này, Kim Tầm chính là Chu Thanh, nhìn cơ thể trong hình dạng con sâu của mình, Chu Thanh cảm thấy thật là kỳ diệu, “Sự thần kỳ của tạo hóa quả nhiên không phải là điều mà người bình thường như ta có thể lãnh ngộ được, nhìn nguyên thần thứ hai này, đúng thật là rất kỳ diệu, điều này giống như bản thân ta có đến hai cơ thể, hai cái bản thân giống nhau, ha ha, cơ thể của con Kim Tầm này quá mạnh, chỉ là có chút khó coi, xem ra ta phải cố gắng tu luyện, sớm ngày luyện thành hình người, vậy mới thật sự có một nguyên thần thứ hai chứ!”

Theo ý niệm của mình, Kim Tầm sáu cánh lại biến thành bộ dạng chỉ to hơn một tấc rồi bay vào trong miệng của Chu Thanh. Chu Thanh nhắm mắt nhìn vào bên trong, nhìn thấy con Kim Tầm sáu cánh đang đậu trong Đan Điền của mình, dùng một chút sức lực tinh thần từ tâm linh của mình theo kinh mạch đi vào trong Đan Điền, kết hợp với cơ thể chân nguyên hoàn mỹ của mình, dung hòa vào bên trong Kim Tầm, phần đầu của Kim Tầm càng lúc càng mờ mờ, mờ mờ ảo ảo hóa thành khuôn mặt của mình.

Chu Thanh từ lâu đã thuộc nằm lòng cách tu luyện nguyên thần thứ hai, nên không hề có chút ngạc nhiên, “Tu luyện nguyên thần thứ hai cần tập trung nhiều sức lực tinh thần ! Hi hi, âm hồn chính là thể tụ hợp của sức mạnh tinh thần, nếu con Kim Tầm này hấp thu một lượng lớn âm hồn, phối hợp với Cửu Lê Thánh Huyết của Liêu Tiểu Tiên, ta chắc chắn trong vòng một tháng sẽ luyện thành nguyên thần thứ hai. Trong vòng một tháng mà luyện thành nguyên thần thứ hai, ta nghĩ từ cổ chí kim chỉ có một mình ta thôi. Ha ha !” Chu Thanh tự kiêu nghĩ.

“Xem ra cũng đã đến lúc đối phó với nó rồi.” Chu Thanh tự nhủ với mình, nhìn vào cây Thiên La Hóa Huyết thần đao đang bị bắc đầu phong ma trận của mình vây lại, “Vị ‘to to’ này xin giúp một tay đi, đừng có ương bướng nữa được không ? Ta chỉ cần một chút, một chút âm hồn mà mày đã hấp thu là đủ rồi !”

Hình như nó nghe hiểu những lời Chu Thanh nói, thân của cây Thiên La Hóa Huyết thần đao bỗng rung động, phát ra những tiếng kêu sắc bén, cứ như tiếng mèo kêu the thé vào ban đêm, toàn thân Chu Thanh nổi hết cả da gà lên.

“Chẳng lẽ thanh đao này có ý thức của nó à ? Không thể nào, từ xưa đến nay chưa từng nghe nói qua là pháp bảo có ý thức của nó, ngay cả pháp bảo siêu cấp vào thời thượng cổ Phong Thần bằng cũng không có ! Tuy rằng mày cũng thuộc thời kỳ đó, nhưng cũng không thể so bì được, những pháp bảo như Đả Thần tiên, Phiên Thiên ấn, Hồn Nguyên Kim Đầu, Định Hải Châu, Thiên Địa Trung Ương Mậu Di Kỳ, chẳng phải đến cả những pháp bảo đó cũng không có ý thức của nó sao, sao mày lại có được chứ ?” Chu Thanh tỏ rõ sự nghi hoặc trong lòng.

Nghe được giọng nói của Chu Thanh, thân đao càng rung mạnh, đến cả bảy cục đá ở xung quanh cũng bị rung động theo, ánh sáng xanh từ bốn đôi mắt của hai cái đầu sói trên cán đao phát sáng hơn, những dòng khí âm lạnh giá phát tán từ trên thân đao ra, làm kích động đến cả những hạt cát sỏi xung quanh. Cuối cùng mặt Chu Thanh biến sắc, vội vàng lấy ra chiếc bình ngọc đựng máu của Liêu Tiểu Tiên, chấm chút máu rồi mau chóng vẽ bảy đạo bùa huyền ảo trên bảy cục đá, ánh sáng vàng từ đạo bùa chớp lên rồi biến mất ngay, ánh sáng màu vàng mờ mờ ảo ảo mà mắt thường không nhìn thấy được, chiếu thẳng lên cửu thiên. Đột nhiên, ánh sáng từ bắc đầu thất tinh ở trên trời sáng hơn, ánh sáng bóng loáng lúc có lúc không chiếu thẳng vào bảy cục đá, vù một tiếng, bảy cục đá đã phản xạ lại lực của bắc đầu thiên tinh, phát ra bảy tia sáng lấp lánh, chiếu thẳng vào cây Thiên La Hóa Huyết thần đao đang cảm hướng về phía sao bắc cực. Truyện "Phật Đạo "

Bảy tia sáng lấp lánh chạm nhau với ánh sáng xanh của cây Thiên La Hóa Huyết thần đao, một áp lực vô hình, lúc có lúc không tỏa ra khắp xung quanh, ding! Ding! Ding! Chu Thanh bị chấn động phải lùi lại ba bước, nhưng Chu Thanh không hề ngạc nhiên, nếu như Thiên La Hóa Huyết thần đao dễ dàng đối phó như vậy, thì đã không phải là hung vật từ thời cổ đại. Minh cười trên thân nó giống như là bị người phong ấn vậy.

Hắn dùng Thiên Lô đánh vào thân đao, rồi dùng Bắc Đầu Phong Ma trận do Huyền Thiên Bắc Đầu Chân Vũ Đại Đế truyền lại, dẫn theo thần lực độc nhất của Bắc Đầu Thất Tinh để phá giải tà ma, muốn áp chế những hung hồn trong thân đao, nghiên cứu tiếp bí mật của Thái Cát Tam Đại Hung trận trên thân đao, được mệnh danh sánh ngang với Tru Tiên Kiếm trận, và Lưỡng Nghi Vi Trần trận.

Cây Thiên La Hóa Huyết thần đao này là do một đại gia ma đạo từ thời phong thần thượng cổ chế tạo ra, vị ma đạo đại gia này đã dùng Cửu Thiên Huyền thiết, đồng đỏ trên đỉnh núi, lại thêm chín lần chín tám mươi một loại vật liệu quý hiếm trong trời đất, mất hơn ba trăm năm mới chế tạo thành thân đao, sau đó còn chưa thấy hài lòng, lại dùng thủ đoạn thông thiên đem hung trận thời cổ xưa là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận đánh vào trong thân đao, tạo thành một cây tuyệt thế ma binh.

Cây ma binh này rất nổi tiếng trong thời kỳ Phong Thần chiến, đã giết không biết bao nhiêu yêu, tiên, ma. Nếu không phải sau đó bị cây Thất Bảo Diệu Thụ trượng đánh bại, không biết nó sẽ còn uống thêm bao nhiêu máu tươi nữa. Những ghi chép liên quan đến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận, trong Luyện Khí Tổng Cương cũng không nói rõ, chỉ là nhắc sơ qua thôi, đến cả cách bày trận của Tru Tiên Kiếm trận và Lưỡng Nghi Vi Trần trận cũng không có. Chu Thanh tuy không thể xem là đại gia về trận pháp, nhưng cũng có chút thành tựu nhỏ, trong lòng luôn ngưỡng mộ ba đại hung trận trong truyền thuyết này, bây giờ có cơ hội được thấy tận mắt, sao hắn có thể kém lòng được chứ, cũng như người thành tâm theo Phật đột nhiên nhìn thấy Như Lai, quý háo sắc ngàn năm nhìn thấy mỹ nữ, quý chết đối đột nhiên nhìn thấy vịt quay vậy.

Các bảo vật vốn đều là vật chết, mặc cho pháp bảo lợi hại hơn nữa nếu đã bị mất không chế thì cũng không gây ra bất cứ nguy hiểm nào, nhưng cây Hóa Huyết thần đao này lại nằm trong số dị thường. Trải qua không biết bao nhiêu năm tích tụ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận trong thân đao đã hấp thu quá nhiều oan hồn dạ quỷ, đến cả thân đao cũng hấp thu không hết, lại dần dần có được một chút ý thức, còn có thể không chế một số tác dụng kỳ diệu cơ bản của hồn da. Chu Thanh vì đã nhìn ra được điểm này, chuẩn bị dùng Bắc Đầu Phong Ma trận áp chế chút ý thức này, để làm rõ điều huyền diệu trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận, rồi dựa vào uy lực của đại trận này để đánh tan chút ý thức của nó, để nguyên thần thứ hai của mình là Kim Tầm hấp thu năng lượng tinh thần của những hồn phách còn sót lại, khiến Kim Tầm đông thành bản thể, lập được công lao vô thượng.

Chu Thanh trán đầy mồ hôi nắm chặt thế tay của mình, theo thế tay của Chu Thanh, ánh sáng của bảy ngôi sao Bắc Đầu Thiên Khu, Bắc Đầu Thiên Quyền, Bắc Đầu Thiên Toàn, Bắc Đầu Thiên Cơ, Bắc Đầu Ngọc Hoành, Bắc Đầu Khai Dương, Bắc Đầu Dao Quang lấp lánh hơn, bảy đường sáng này càng lúc càng nhỏ, dần dần đã áp chế được luồng sáng xanh của Thiên La Hóa Huyết thần đao.

“Chết tiệt ! Sao mà hao phí nhiều công lực vậy ? Nếu không phải do ta đã luyện Kiếm Khí Lãng Không quyết, công lực tăng lên nhiều, thì làm sao có thể thực hiện trận pháp này lâu như thế. Tuy uy lực của trận pháp này không bằng Tứ Tượng Tuyệt Sát trận, nhưng lại có thể dùng được công hiệu phá giải thần uy tà mà độc nhất của nó!”

Nhìn ánh sáng xanh càng lúc càng mờ nhạt, nhưng vẫn rất mạnh mẽ một cách dị thường, cuối cùng một tia sáng xanh chống lại sự công kích của ánh sao, Chu Thanh mấy lần phát thêm lực, cũng không phá được. Tâm thần của Chu Thanh đột nhiên rơi vào một cảnh giới rất kỳ diệu và huyền ảo. Chu Thanh có cảm giác như mọi thứ xung quanh như dừng lại một lúc, hắn cắn vào đầu lưỡi, phụt, phun một ngụm máu tươi ra, cuối cùng Chu Thanh đã dùng đến bản lĩnh thực sự của mình, một ngụm máu tươi bao hàm trong đó là nguyên khí bản mạng của hắn đã cực khổ tu luyện trong năm năm qua đập vào trong ánh sao, rầm ! Ánh sáng xanh bị nổ tan tành vụn nát, tinh huyết của Chu Thanh phối hợp với bảy đường sao sáng, rồi phát nổ trên thân cây đao.

Trên thân đao phát ra tiếng kêu đau khổ. Vốn dĩ đã bị Thiên Lô làm tổn hại, lại thêm thời gian hình thành của những oan hồn dạ quỷ không đủ lâu, đa số

tinh thần đều bị Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận giữ lại, chỉ có thể không chế được một số tác dụng kỳ diệu cơ bản trên thân đạo, nếu không thì Chu Thanh có lợi hại gấp mười, gấp trăm lần đi nữa, cũng không thể đột phá được phòng tuyến của ánh sáng xanh. Trong khoảnh khắc ánh sao nổ trên thân đạo, một chút tinh thần của Chu Thanh mau chóng tìm ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận mà vị ma đạo tiên bối đã đánh vào chỗ hai cái đầu sói ở trên cán đao. Vô số phù hiệu, trận đồ huyền bí, xông thẳng vào trong đầu Chu Thanh. Tuy là Chu Thanh rất bình tĩnh, cũng thật sự đã bị dọa đến toát cả mồ hôi.

“Hên quá ! Nếu không phải cây Hóa Huyết thân đạo bị Thất Bảo Diệu Thụ trọng đả thương bản thể, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận còn đang lo giữ chặt lấy một luồng chính khí thuần khiết cuộn cuộn mà cây Thất Bảo Diệu Thụ trọng đã để lại trong cây đao, nên không màng đến ta, chứ không thì e là một chút tinh thần của ta và cả bản thể cũng bị tiêu tan mất, bị Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận hút sạch sẽ, lúc đó thật đúng là vĩnh viễn không được siêu sinh. Ta lường nghĩ những oan hồn dạ quỷ một khi đã rơi vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận sẽ bị xóa hết nhận thức, hóa thành năng lượng tinh thần cơ bản nhất, sao còn có được ý thức của bản thân nữa chứ, thì ra là vậy à ! Hi hi ! Bây giờ ta đã tìm ra được những tác dụng cơ bản kỳ diệu của đại trận này, tuy rằng vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế được đại trận, nhưng muốn tiêu diệt ý thức, rút ra năng lượng tinh thần còn sót lại là đã đủ rồi, ngày tháng sau này, đợi ta hoàn toàn tham thấu được cách vận chuyển của đại trận này, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận này đều có người khống chế, muốn loại trừ năng lượng mà Thất Bảo Diệu Thụ trọng để lại trong nó cũng không phải là chuyện khó. Đến lúc đó, có thể luyện thành Thiên La Hóa Huyết thân đạo này trở thành pháp bảo của mình, vậy chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao ?” Chu Thanh cảm thán vận khí đang vượng của mình, đúng thật là điểm được lửa hòa diễm rồi.

“Bắc Đẩu Phong Ma, thu!”

“Nếu đã tìm ra được cách giải quyết, một chút ý thức của oan hồn dạ quỷ được lưu lại ở bên ngoài đã bị ta đánh tan, ẩn vào trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận. Vậy thì cũng không cần tiếp tục Bắc Đẩu Phong Ma trận nữa.” Chu Thanh tiến lên nắm lấy cán đao, dựa vào một chút lãnh ngộ đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận vừa nảy của mình, vận chuyển chân khí, một chớp sau đã khởi động được công năng luyện hồn của đại trận. Đại trận thật là kỳ diệu, tuy chín phần sức mạnh đã dùng để áp chế luồng chính khí thuần khiết cuộn cuộn mà Thất Bảo Diệu Thụ trọng đã để lại trong cây đao, nhưng luyện hóa chút ý thức của những oan hồn dạ quỷ vẫn không phải là chuyện dễ dàng gì ? Cảm giác như có từng luồng sức mạnh tinh thần thoát ra từ cây đao mà mắt thường không nhìn thấy được. Chu Thanh lập tức gọi nguyên thần thứ hai của mình là Kim Tầm ra, mất thời gian trong một nén nhang, nguyên thần của Kim Tầm mới hấp thụ xong.

Phạch! Phạch! Phạch! Phạch! Kim Tầm sáu cánh hấp thụ năng lượng tinh thần to lớn này, phần đầu bắt đầu nứt ra, như một tờ giấy ánh vàng vậy, nhưng lại bằng cái vỏ ngoài cứng cáp của Thái Ất tinh kim lần lượt ẩn vào trong cơ thể, phần đầu dần dần hiện ra khuôn mặt của Chu Thanh, cuối cùng phần đầu quả nhiên đã hoàn toàn biến thành một khuôn mặt giống y chang Chu Thanh. Nhìn thấy sự việc kỳ lạ này, trong lòng Chu Thanh không hề ngạc nhiên, chỉ có vui mừng. Truyện "Phật Đạo "

“Ha ha! Phần đầu hình thành rồi, hay quá!” Chu Thanh phân ra một chút tinh thần nhập vào phần đầu của Kim Tầm, kết hợp với một chút tinh thần mà mình đã để lại, thì phát hiện ra cái tinh thần mà mình để lại trong Kim Tầm để từ từ mà bồi dưỡng cho lớn mạnh dường như đã lớn hơn gấp trăm lần ? Quả nhiên còn mạnh hơn ý thức bản thể của mình đến mấy lần.

“Đợi khi nào hoàn toàn ngưng tụ thành chân thân, dùng nguyên thần thứ hai này mà thi triển đạo pháp, bố trí trận pháp, e là còn lợi hại hơn nguyên thần của ta gấp mười lần. Ta phải khắc khổ tu luyện mới được, không thể chỉ vì sự lớn mạnh của nguyên thần thứ hai mà bỏ bê việc tu luyện được, dù gì thì sau này nếu muốn tu luyện thành tiên vẫn phải dựa vào bản thể mà.” Cúi đầu nhìn cái thân hình đầu người mình sáu của mình, Chu Thanh thấy chẳng giống cái gì cả, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đã thấy sao mai xuất hiện, trời sắp sáng rồi!

Chỉ trong một đêm, Chu Thanh cảm thấy mình đã có thu hoạch rất lớn, luyện thành nguyên thần thứ hai thì không nói, chỉ là có chút tham ngộ đơn giản đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận thôi cũng đủ để Chu Thanh thu được nhiều lợi. Những hiểu biết nông cạn của mình lúc trước đối với sự vận dụng của các loại bùa chú, cách bố trí cũng đã rộng mở thông thoáng hơn, đủ để khiến sự lãnh ngộ của Chu Thanh đối với trận pháp lên một cấp bậc khác. Tuy tu đạo của mình vẫn không có tiến triển gì, chuyện đầu đầu nhất của Chu Thanh vẫn chưa giải quyết, nhưng, sức chiến đấu của Chu Thanh bây giờ không chỉ nâng cao lên gấp mấy lần. Cứ như một người bình thường đột nhiên có một cây súng xung phong.

“Hà! Đợi khi nguyên thần thứ hai của mình tụ thành chân thân, đoán chừng đã là nhân vật Hóa Thần sơ kỳ rồi! Đến lúc đó lấy Thanh Tắc kiếm và Tử Dinh kiếm, dùng Tam Vị Chân Hóa luyện thành một thanh phi kiếm cực tốt, để mình tu luyện Kiếm Khí Lăng Không quyết! Bây giờ phi kiếm của mình đã bị hủy, gặp chuyện phiền phức e là không hay, tuy có thể dùng nguyên thần thứ hai để đối địch, nhưng nếu không cẩn thận dễ tổn thương đến bản thể thì không tốt, cơ thể mình đâu có cứng như Kim Tầm đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hốt Bạc

Khi trời vẫn chưa sáng, Chu Thanh mặt đầy mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch trở về khách sạn, Chu Thanh vì muốn đánh tan một chút ý thức tàn dư đó, đã dùng đến cả tinh huyết bản mạng của mình, sắc mặt hần không trắng bệch mới lạ. Liều Tiểu Tiến đang ngồi xếp bằng luyện khí, từ khi Chu Thanh truyền

cho hắn đạo tu luyện, mỗi ngày Liêu Tiểu Tiến đều khắc khổ tu luyện, dù gì thì cơ thể của huyết tộc vẫn mạnh mẽ hơn so với người thường, lại thêm tố chất của Liêu Tiểu Tiến vốn rất khá, lại là thiên mạch của Xi Vưu, cho nên không đến hai tháng đã đạt được đến cảnh giới mà người bình thường phải khổ công trong 10 năm mới đạt được, có thể đạt đến giai đoạn sơ cấp của Dẫn Khí Nhập Thể.

Chu Thanh bước vào, Liêu Tiểu Tiến cũng vừa vận công xong, nhìn thấy sắc mặt của Chu Thanh, Liêu Tiểu Tiến cất giọng oang oang: “Sư phụ, người làm gì vậy, sao sắc mặt lại khó coi như thế, chẳng lẽ ra ngoài ỉa...? Nước Mỹ trước giờ vẫn rất coi trọng ỉa mà, ha ha !!” Giọng cười của Liêu Tiểu Tiến rất âm thầm. Chu Thanh nghe thấy giọng cười của Liêu Tiểu Tiến đã biết trong đầu thẳng rãnh này đang suy nghĩ chuyện gì rồi.

“Này, nói năng lung tung gì đó, sư phụ ra ngoài đương nhiên là có việc quan trọng rồi.” Chu Thanh nhìn Liêu Tiểu Tiến có chút ngạc nhiên, “Xem ra, gần đây công lực của con tiến triển cũng khá, đã luyện đến giai đoạn Dẫn Khí Nhập Thể nhanh đến vậy, xem ra lần sau ta phải luyện cho con một cây phi kiếm, rồi truyền cho con đạo tu kiếm, hi hi ! Huyết tộc kiếm tiên ! Con là người đầu tiên đấy !”

Chu Thanh vốn không mấy yên tâm đối với tên đồ đệ ngang hông này, nên những tâm pháp mà hắn truyền cho Liêu Tiểu Tiến cũng chỉ thuộc loại võ công tâm pháp bậc hai mà lão già Lăng Vân đã dạy cho mình. Nhất là trong người Liêu Tiểu Tiến đang mang huyết mạch của ma thần thời xưa, nên lúc tu luyện thường nhanh hơn người bình thường gấp mấy lần. Lúc trước tuy Chu Thanh vẫn còn đủ thực lực để áp chế hắn, nhưng nếu truyền Kiếm Khí Lăng Không quyết cho Liêu Tiểu Tiến thì e rằng chỉ trong vài tháng, Liêu Tiểu Tiến sẽ theo kịp Chu Thanh, thậm chí có thể vượt qua nữa, thực lực là trên hết, đó là nguyên tắc mà Chu Thanh luôn tuân theo.

Nhưng bây giờ đã khác rồi, Chu Thanh đã luyện thành nguyên thần thứ hai, ngày tháng sau này, loại trừ được năng lượng của Thất Bảo Diệu Thụ trường được lưu lại trong cây Thiên La Hóa Huyết thần đạo, đợi nguyên thần đã tụ thành bản thể, rồi lấy nguyên thần thứ hai để chế ngự thanh đạo, Chu Thanh tin rằng, cho dù Liêu Tiểu Tiến có lợi hại gấp trăm lần, ngàn lần, cũng không thể là đối thủ của hắn.

“Dù nói thế nào thì con cũng là khai sơn đại đệ tử của Thiên Đạo tông ta, tuy rằng bản năng của Huyết Tộc cũng rất lợi hại, nhưng cũng phải nâng cao việc tự thân tu luyện thì mới tốt, sau khi về mới làm nên sự nghiệp, xã hội bây giờ, yêu ma quỷ quái nào cũng thích noi đồng vui, không có thực lực là không được đâu.” Chu Thanh tính toán.

Liêu Tiểu Tiến nghe xong vui mừng ra mặt, lúc trước, việc Chu Thanh dùng một kiếm chém đôi Anthony vẫn còn hiện rõ mồn một trong đầu hắn, từ lâu đã ngưỡng mộ nhất kiếm kinh thiên đó của Chu Thanh, bây giờ nghe Chu Thanh nói sẽ truyền lại cho mình thì có lý nào lại không vui chứ. Đang định nịnh nọt vài câu, thì Chu Thanh nói tiếp: “Con không cần nói gì cả, ta không rảnh đâu mà nghe mấy câu nịnh nọt của con, dù thế nào thì con cũng là khai sơn đại đệ tử của Thiên Đạo tông ta, tăng cường thực lực là việc lợi nhiều hơn hại. Tối qua ta đã tìm ra được bí mật của cây Hóa Huyết thần đạo, cũng đã tham ngộ được một số thứ, bây giờ phải bế quan, con ra ngoài dò la tin tức, nhìn cho quen hoàn cảnh các sông bài ở Las Vegas. Bây giờ tuy chúng ta đã có 300 triệu đô, nhưng tiền càng nhiều thì càng tốt, đợi chúng ta hốt thêm mớ bạc rồi về nước !”

“Sư phụ, vậy còn cô gái đó thì sao, đó đúng thật là một con trâu lì lợm ! Là người không an phận chút nào, nếu cô ấy cứ quẩn chặt lấy con, con đâu thể nào đánh cô ấy ngắt đi chứ !” Liêu Tiểu Tiến nói với vẻ đầy phiền não.

“Cái này thật khó xử ! Lại không thể dùng mê hồn thuật, đến lúc cô ta tỉnh lại, không biết có cho là chúng ta làm gì cô ta không. Có thể dùng người của Cửu Cúc phái và Lưu Ảnh phái để bắt giữ cô ta, ta nghĩ chắc gia thế của cô ta cũng không hề đơn giản. Không có lý do gì để đụng chạm với cô ta, lại không thể để cô ta chạy lung tung được. Sư phụ đoán là người của Cửu Cúc phái và Lưu Ảnh phái đã đến Las Vegas, dù gì thì nào là thiếu chủ với đại trưởng lão của họ đã bị chúng ta xử rồi, nếu bị họ phát hiện ra thì không hay. Con ra ngoài nhất định phải cẩn thận, đừng có gây xung đột với ai.”

Liêu Tiểu Tiến gật đầu.

“Nên làm sao đây ? Lại không thể ra tay với cô gái này, làm mới để cô ta chịu an phận chứ ?” Chu Thanh đang suy nghĩ đến nát óc.

Cùng lúc đó, khi Chu Thanh đang suy tính nên làm cách nào để vỗ về Lăng Nhược Thủy, thì trong cái nhà kho cũ kỹ bị bỏ hoang đó, cũng là nơi mà Chu Thanh đã giết Y Hạ đại trưởng lão và Tam Tinh Thái Lang, đột nhiên xuất hiện mười mấy bóng người kỳ lạ, trên toàn thân của những người này đều dùng áo đen, vải đen che chắn lại cẩn thận, chỉ để lộ hai con mắt. Một tên áo đen đang kiểm tra kỹ lưỡng địa hình trong vòng 20 trượng xung quanh cái kho bỏ hoang, đột nhiên nói với một nhân vật hình như là thủ lĩnh: “Ma Sinh đại nhân ! Ở đây có mùi của thiếu chủ, thiếu chủ đã từng đến đây !”

Hắn dùng tiếng Nhật ! Tên áo đen thủ lĩnh được gọi là Ma Sinh tiên sinh gật đầu căn dặn: “Lần này thiếu chủ đi giao dịch với Y Hạ đại trưởng lão của Lưu Ảnh phái, nhưng đột nhiên lại bị mất tích hết. Người của bên Lưu Ảnh sẽ mau chóng đến đây, chúng ta phải mau chóng tìm ra thiếu chủ và Thánh Đạo sớm hơn họ, còn có cô gái Trung Quốc đó nữa.” Ma Sinh lấy một tấm hình ra, đó chính là Lăng Nhược Thủy.

“Rõ !” Mười mấy tên áo đen đồng thanh đáp lại, sau đó quay lưng lại, biến mất trong một tia sáng vừa lóe lên trong màn đêm.

Trời đã sáng hẳn, mặt trời đỏ như lửa rực rỡ chiếu xuống mặt đất, lại là một ngày đẹp trời ! Chu Thanh đứng bên cửa sổ bằng kính trong suốt, nhìn xuống dòng xe ngược qua lại ngược xuôi trông như đàn kiến vậy. “Có tiền thì tốt ! Đứng trên tòa nhà cao 70 tầng này có thể nhìn thấy cả Las Vegas. Căn phòng này cũng lớn thật, rất sang trọng, nhưng mà mắc quá, mệ nó, một đêm đến 10.000 đô.” Chu Thanh thở dài.

“Chu đại ca, Liêu đại ca đâu rồi ?” Lăng Nhược Thủy chạy vào, vừa gặp đã hỏi ngay, hôm nay Lăng Nhược Thủy mặc một chiếc áo màu trắng bình thường, trên đó còn có in hình con Pikachu, thân dưới mặc một chiếc quần Jean bó sát, trông thân hình cô càng trở nên cao hơn, yểu điệu, và đáng yêu. Nhưng vì sức miễn dịch với mỹ nữ của Chu Thanh cao, nên vốn không hề động lòng, nói nhạt: “À, hắn ra ngoài làm việc rồi !”

Lăng Nhược Thủy bĩu môi không vui: “Sao lại thế, đã nói rõ là sẽ dẫn tôi đi chơi mà. Đúng rồi Chu đại ca, hay là chúng ta đi dạo phố đi.”

Chu Thanh đột nhiên lấy ra một tấm hòa phù nói: “Nhược Thủy, cô biết chúng tôi là ai không ?”

Lăng Nhục Thủy ngêch mặt ra, mắt mở to, không hề nói gì. Chu Thanh tiếp tục nói: “Ta thật sự là tông chủ của Thiên Đạo tông. Tiểu Tiến là đệ tử của ta.”

Lăng Nhục Thủy cười khúc khích nói: “Châu đại ca, anh thật biết nói đùa !”

Chưa kịp nói hết câu, thì lá bùa trên tay Chu Thanh đột nhiên hóa thành một quả cầu lửa nổi trong không trung. A ! Lăng Nhục Thủy la lên kinh ngạc, “Châu đại ca, anh biết đặc dị công năng à ! Chả trách anh trẻ thế, mà đã có nhiều tiền như vậy, chắc chắn là dùng đặc dị công năng để đánh bạc thắng rồi !” Trong mắt Lăng Nhục Thủy nổi toàn sao.

“Con nha đầu này, xem mấy phim thần bài nhiều rồi !” Chu Thanh không biết nên cười hay nên khóc, “Đây không phải là đặc dị công năng, mà là một loại pháp thuật cổ xưa của Trung Quốc chúng ta, gọi là đạo thuật, nếu biết cách tu luyện, ai ai cũng có thể làm được giống như ta.” Quả cầu lửa bay qua bay lại trong không trung theo ánh nhìn của Chu Thanh. “Sao nào, có muốn học không, ta có thể dạy cô !” Ánh mắt của Chu Thanh đột nhiên trở nên lạnh lùng, trong mắt ánh lên một chút sát khí. Truyện "Phật Đạo "

“Tại sao phải dạy tôi, anh có ý đồ gì hả.” Lăng Nhục Thủy đột nhiên giống như biến thành một người khác vậy, trên khuôn mặt thuần khiết đáng yêu đột nhiên biến thành lạnh lùng băng giá. Ánh mắt mạnh mẽ không hề thua kém gì với ánh mắt tràn đầy sát khí của Chu Thanh.

Một luồng khí lưu khá mạnh thổi tà áo của Chu Thanh bay phất phơ. Chu Thanh đột nhiên thu lại sát khí, chậm rãi nói: “Công lực của Lăng tiểu thư thâm hậu, còn mạnh hơn nhiều so với tên đồ đệ của ta.”

Lăng Nhục Thủy lạnh lùng nói: “Sao anh phát hiện ra được ? Tôi đâu để lộ chút sơ hở nào đâu !”

“Nếu không phải do lúc giải trừ con sâu bọ nhìn trong đầu cô, ta phát hiện trong đan điền của cô có một dòng chân khí khá mạnh, nếu không thì đã thật sự bị cô qua mặt. Nhưng, ta nghĩ người đáng để Cửu Cúc phái và Lưu Ảnh phái của Nhật Bản ra tay bắt giữ, sao lại có thể là một nhân vật đơn giản chứ ? Lăng tiểu thư, khả năng diễn xuất của cô có thể giành được giải Oscar rồi đấy.”

Chu Thanh chế giễu một câu, nhìn thấy sắc mặt Lăng Nhục Thủy hơi đỏ, cô hỏi: “Sao hả ? Người của Lưu Ảnh cũng đã đến rồi sao ?”

Chu Thanh không trả lời mà nói: “Với công lực của cô, tên Tam Tinh Thái Lang đó nếu không dùng con sâu bọ nhìn để đánh lên, e là cũng chẳng làm gì được cô. Cô che giấu thân phận của mình, chắc là vì có nỗi khổ riêng, ta có thể không tính toán chuyện này với cô, thật ra chúng ta cũng vô tình cứu được cô thôi. Nhưng cô giả vờ làm ra bộ mặt ngây thơ đáng yêu để lợi dụng chúng ta, muốn chúng ta đối phó với đám quý đó, kéo luôn chúng ta xuống nước, đúng là hành vi lấy oán báo ơn ! Lăng tiểu thư, lòng dạ của cô cũng thật thâm sâu khó lường ?” Chu Thanh vẫn cứ cười hi hi nhĩ nhĩ.

“Nếu anh đã nhìn thấu hết, vậy bây giờ anh tính đối với tôi thế nào ?” Trên mặt Lăng Nhục Thủy đột nhiên lộ ra nụ cười, không đáp mà hỏi ngược lại.

“Cái chiêu kéo xuống nước chung này của cô tuy khá thâm sâu, nhưng tôi không muốn bị kéo xuống tiếp nữa !” Chu Thanh cười nói.

“Anh đã giết thiếu chủ của Cửu Cúc phái, không muốn bị ướm chung cũng khó đó !” Trên mặt Lăng Nhục Thủy lại lộ ra nụ cười trong sáng, Chu Thanh nhìn đến nỗi không ngừng lắc đầu.

“Đúng vậy, đúng là ta đã giết thiếu chủ của phái Cửu Cúc, còn tiện thể chém luôn cái tên đại trưởng lão Y Hạ của Lưu Ảnh phái! Nhưng đâu có ai biết chứ !” Chu Thanh vẫn cứ giữ vẻ mặt không sinh khí, da cười nhưng thịt không cười, Lăng Nhục Thủy nhìn thấy muốn nổi hết cả da gà.

“Ồ ! Thật đáng tiếc ! Hôm qua tôi đã đem tin anh giết Tam Tinh Thái Lang nói với người của tôi, bây giờ chắc là tin này đã lan đến tai của bọn Cửu Cúc phái rồi !” Nghe Chu Thanh nói hẳn còn giết luôn đại trưởng lão Y Hạ của Lưu Ảnh phái, tuy bề ngoài Lăng Nhục Thủy tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thầm kinh ngạc: “Tên này còn trẻ tuổi như thế, công lực đã thâm hậu khó đoán rồi ! Đến cả ta cũng là do sự phụ đã cho ăn không biết bao nhiêu linh dược từ lúc nhỏ đến lớn mới đạt được trình độ như thế này. Thiên Đạo tông ? Chưa hề nghe qua tên của môn phái này !” Truyện "Phật Đạo "

“Ha ha ! Thật không ngờ kỹ năng diễn xuất của Nhục Thủy tiểu thư không những thuộc hàng bậc nhất, mà đến cả trình độ nói láo của cô cũng tài tình không kém ! Mở to mắt ra nói dối vậy mà cũng cười tươi như hoa !” Lần này Chu Thanh cười thật sự, tiện tay nhíp thành một cái ấn quyết, trên cổ tay của Lăng Nhục Thủy đột nhiên hiện ra đạo bùa, “Tiếc quá ! Hôm đó ta đã vẽ đạo bùa này trên tay cô, nhất cử nhất động của cô đều không qua mặt được ta. Nếu cô thật sự đã báo tin, thì ta đã ra tay từ sớm rồi.”

Lăng Nhục Thủy nhìn chằm chằm vào đạo bùa nhỏ xíu trên cổ tay mình, trong lòng rất khó tả, bản thân cô từ trước đến nay đều rất tự tin vào sự thông minh của mình, cho rằng có thể lợi dụng được hai người này, không ngờ đến lúc cuối cùng lại bị Chu Thanh treu tới xoay vòng vòng. Trên mặt Lăng Nhục Thủy đột nhiên ửng đỏ, mắng Chu Thanh một câu “Vô si !”

Chu Thanh ngó ra, vội vàng nói: “Cô đừng hiểu lầm, lúc cô thay đồ, tắm rửa, và ngủ ta đều không biết gì !”

Vừa thốt xong cái câu giấu đầu lòi đuôi này, khuôn mặt của Lăng Nhục Thủy liền đỏ hết, đang định mắng tiếp. Chu Thanh lại nói to: “Ngũ hành mê tung, cấp cấp như luật lệnh !”

Một màn sương liền bao trùm hết cả căn phòng, tiếng nói của Chu Thanh văng vẳng trong màn sương: “Nhục Thủy tiểu thư, đành để cô chịu thiệt một chút, Ngũ Hành Mê Tung trận trong phòng này cô không thể nào thoát ra được, cứ an phận mà ở đây đi ! Ta còn có chuyện phải làm, trên giường có mấy thức ăn lật vật mà hôm nọ cô đã mua, nếu không có chuyện gì thì có thể xem ti vi, ăn uống vệ sinh đều trong phòng hết, đợi ta làm xong việc sẽ thả cô ra.”

Nói xong, màn sương trong phòng liền tan biến hết, đợi Lăng Nhục Thủy định thần lại, trong phòng đâu còn thấy bóng dáng của Chu Thanh nữa.

Lăng Nhục Thủy vội vàng chạy về hướng cửa phòng, nào biết chỉ còn cách cửa ra khoảng 3 thước, màn sương dày đặc tưởng đã biến mất liền đột nhiên hiện ra, khiến cho trong phòng đưa tay ra cũng nhìn không thấy ngón tay đâu, một lực khá mạnh nhưng ôn hòa đã đẩy Lăng Nhục Thủy cách xa ra 3 thước, màn sương dày đặc lại biến mất, thử mấy lần liên tiếp, kết quả đều giống như vậy, Lăng Nhục Thủy không còn cách nào nữa, tức anh ách mà mắng: “Chu Thanh, cái tên chết tiệt này, tôi sẽ không tha cho anh đâu !”

.....

“Liều đại ca, anh là người tốt, anh thả tôi ra đi !” Lăng Nhục Thủy nhỏ nhẹ cầu cứu, Chu Thanh không biết chạy đi đâu mất tiêu rồi, từ hôm đó trở đi không thấy hắn hiện thân nữa, còn hành tung của tên Liều Tiểu Tiến này cũng rất bí mật, ngoại trừ cứ cách 2 ngày đem thức ăn đến cho mình ra, cũng không biết hắn đang bận việc gì, buổi tối cũng không về, làm Lăng Nhục Thủy bức bối đến chết đi được. Lăng Nhục Thủy tuy tâm trí thâm sâu, nhưng suy cho cùng thì vẫn còn nhỏ tuổi, vẫn còn tâm tính của thiếu nữ, cứ ở trong phòng suốt, không được ra ngoài, một hai hôm thì còn được, nhưng đã qua hai mươi mấy ngày rồi, cuối cùng bức bối chịu không nổi nữa. Từ lúc bắt đầu quyết tâm đầu xuống ngành không thèm để ý đến Liều Tiểu Tiến, đến bây giờ thì lại có thể lời ngon tiếng ngọt mà cầu xin Liều Tiểu Tiến.

“Hi hi, tôi nói Nhục Thủy tiểu thư này, ai bảo chúng tôi đối xử quá tốt với cô, mà cô còn lợi dụng chúng tôi chứ ? Bây giờ tại quý gia sắp lật ngược cả Las Vegas lên rồi ! Cho dù tôi có dẫn cô ra ngoài, cô cũng sẽ rơi vào tay bọn họ. Chi bằng cứ ở đây cho an toàn, hưởng chi !” Liều Tiểu Tiến ngừng một lúc, nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của Lăng Nhục Thủy liền có cảm giác như người nghèo được trở mình làm chủ vậy, “Hưởng chi tôi cũng không thoát được trận này, toàn nhờ vào tấm bùa mà sư phụ cho tôi !”

Liều Tiểu Tiến lấy trong lòng ra một tấm bùa màu vàng hươu qua hươu lại trước mặt Lăng Nhục Thủy, Lăng Nhục Thủy bèn đưa tay giật lấy ngay, nào biết tốc độ của Liều Tiểu Tiến còn nhanh hơn cô gấp mấy lần, chớp mắt một cái đã không thấy đâu nữa, chỉ để lại tiếng nói văng vẳng trong phòng: “Sư phụ tôi vài hôm nữa sẽ về, đến lúc đó cô muốn đi đâu thì đi, cô cũng không tìm thấy chúng tôi đâu !” Lăng Nhục Thủy tức đến phát điên, nghiến răng ken kén.

Năm ngày sau, cuối cùng Chu Thanh cũng đã xuất hiện trước mặt Lăng Nhục Thủy, nhìn thấy Lăng Nhục Thủy sắc mặt xanh xao, nhìn chăm chăm vào Chu Thanh, không còn vẻ hoạt bát như lúc đầu nữa, Chu Thanh biết cho dù có nói gì cũng vô dụng, dùng mắt ra hiệu cho Liều Tiểu Tiến, Chu Thanh nói: “Kẻ giết người sẽ bị người giết, kẻ tính với người sẽ bị người tính lại, cho dù có thần thông quảng đại cũng không địch nổi nhân quả của trời đất, đồ đệ, chúng ta đi !” Nói xong Chu Thanh liền biến mất, đạo bùa trên bốn bức tường cũng không còn, đó là do Chu Thanh trước khi đi đã xé bỏ ngũ hành mê tung trận.

Liều Tiểu Tiến nhìn thấy Lăng Nhục Thủy không nói câu nào có chút không nhẫn tâm, nên nhẹ nhàng lấy ra một chiếc thẻ, để bên giường nói: “Sư phụ tôi biết cô không mang tiền theo, trong chiếc thẻ này có 200 ngàn đô, mặt mã chính là ngày hôm nay. Bọn quý gia đã bị sư phụ tôi dọn sạch hết rồi, cô có thẻ ra ngoài.” Nói xong Liều Tiểu Tiến liền hóa thành một cái bóng biến mất ở ngoài cửa, chỉ để lại đôi mắt đầy hoang mang

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Kiếm Ra Đồi

Tại vùng ngoại ô của Bắc Kinh, có một nhà máy chế biến dược phẩm hoạt động ngày đêm. Nhà máy này diện tích rộng đến cả vạn mẫu đất. Mặc dù mang danh là chế biến dược phẩm, nhưng lại có rất ít người ra vào, hơn nữa ngoài cửa lúc nào cũng có hai bảo vệ đứng nghiêm như tượng. Nếu là người nhay bén thì đều đoán được, đây nhất định là cơ sở huấn luyện bí mật của quân đội, chứ nếu chỉ là doanh nghiệp bình thường thì không thể nào có quy mô và khí thế như vậy.

Đi sâu vào bên trong nơi này, qua mười mấy phân xưởng rộng lớn là có thể nhìn thấy một đại lộ thẳng tắp. Hai bên đại lộ là rừng cây dày đặc đến nỗi nhìn không rõ bên trong. Chiều rộng của đại lộ khoảng 30 mét, mặt đường trắng nhưa bằng phẳng. Giống cây được trồng bên vệ đường chính là loại cây dương cao lớn thường thấy ở các quốc gia phương bắc.

Xuyên qua đại lộ này, bỗng xuất hiện một tòa nhà văn phòng sừng sững cao đến 49 tầng như đập vào mắt người ta. Cao ốc này có diện tích hết sức to lớn, phía trước có một khuôn viên rộng khoảng một mẫu dùng để trồng hoa. Nếu Chu Thanh có mặt ở đây, chắc chắn hắn sẽ nhận ra tiểu hoa viên này đã được bố trí thành một cái Tụ Linh Trận Pháp tương đối lớn. Thiên địa linh khí ở vài chục dặm xung quanh đều bị hút vào đây, mật độ dày đặc đến nỗi xoay tròn xung quanh tòa cao ốc kia mà không chịu tiêu tán, khiến cho người ngoài vừa mới bước tới nơi này lập tức cảm thấy thần thanh khí爽.

Tầng cao nhất của tòa nhà là một phòng họp, lúc này trong phòng đã có mặt không ít người. Đứng đầu là một người đàn ông thân mặc quân phục, trên vai có phù hiệu bốn sao, sắc mặt uy nghiêm. Ngồi phía dưới là một đám thanh niên nam nữ. Tình quang trong mắt bọn họ bắn ra bốn phía, có thể dễ dàng nhận thấy tu vi không tồi.

Thanh âm uy nghiêm của trung niên nam tử chợt vang lên: "Các ngươi đều là tinh anh của các đại môn phái, từ nhỏ đã được bồi dưỡng, gia tộc của các ngươi cũng trung thành cần cần đối với nước nhà. Giờ đây, tổ quốc quyết định dùng đến các ngươi, đưa các ngươi vào quân đội. Bắt đầu từ bây giờ, các

ngươi đã là quân nhân, hết thấy mọi hành động đều phải tuân thủ mệnh lệnh của cấp trên, có vậy mới không làm mất mặt gia tộc của các ngươi, đã hiểu chưa?"

"Dạ!"

Các nam thanh nữ tú phía dưới hưng phấn đáp lời.

Trung niên nam nhân gật đầu tỏ vẻ rất hài lòng, sau đó hần liền vỗ tay một cái, cửa phòng họp bỗng bị đẩy ra, một thanh niên nam tử khoảng 27-28 tuổi bước vào, hướng trung niên nam tử kia chào một cái: "Trần tướng quân, tôi Lăng Phi, tổ trưởng Long Tổ xin được trình diện!"

"Oa! Hần chính là thần kiếm Lăng Phi trong truyền thuyết đó sao!?"

"Đúng vậy! Hần chính là đệ tử kiệt xuất nhất trong 300 năm trở lại đây của phái Côn Lôn, một thân tu vi có lẽ đã sắp đến cảnh giới Hóa Thần rồi!"

"A! Hóa thần cảnh giới, đây chính là cảnh giới chí cao đó! Các trưởng lão của Mao Sơn chúng ta chẳng biết đã phải trải qua không biết bao nhiêu năm tu luyện mới có được tu vi như thế!"

"Ta còn nghe nói rằng, hai năm trước, tứ đại Ninja của tổ chức Hắc Long hội lớn nhất Nhật Bản âm thầm tiến vào Trung Quốc để do thám, chẳng may bị hần phát hiện, lập tức chết hai mạng, hai người còn lại phải để lại hai cánh tay mới thoát thân được đấy!"

"Bọn đó thì nói làm gì, đến cả con Hùng Tinh (yêu quái gấu) có đạo hạnh 300 năm, cầm đầu đám xà hội đen ở vùng đông bắc cũng bị hần một tay hạ sát kia kia!"

Đám nam sinh không ngớt bàn tán, còn bên nữ sinh cũng ríu rít không thôi.

"Oa! Thật là đẹp trai nha!"

"Thật là manly quá đi!!!"

"Body đẹp quá!"

Đây đúng là lời lẽ của các cô mê giai!

Vị Trần tướng quân kia mỉm cười lắng nghe lời bàn tán của họ. Còn Lăng Phi đứng bên cạnh thì lại dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ: "Phải ráng kiếm chế một tí mới được, bọn nam sinh nữ sinh này đều có gia thế không đơn giản nên tốt nhất đừng có đề cập sinh chuyện ngoài ý muốn. Thông thường Long Tổ chọn lựa thành viên đều từ các cô nhi có tố chất, sau đó đưa về môn phái để tu luyện, kế tiếp lại lựa chọn các tinh anh trong số đó để đưa vào Long Tổ. Thế nhưng bây giờ cấp trên lại có ý định thu nhận đám thế gia đệ tử này, chẳng lẽ có thay đổi gì rồi sao? Hay muốn mượn hơi gia tộc của bọn này?"

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lăng Phi vỗ tay, nói: "Mọi người im lặng một chút, ta là Lăng Phi, tổ trưởng của Long Tổ, cũng chính là cấp trên của các người sau này. Về việc Long Tổ là tổ chức gì, tin rằng trong lòng mọi người đã rõ ràng, ta không muốn nhắc tới nữa. Điều ta muốn nói là, lần này quốc gia chọn các người gia nhập Long Tổ, là chứng tỏ quốc gia có sự tín nhiệm đối với gia tộc của các người. Nhưng..."

Lời nói Lăng Phi vừa chuyển, một cỗ khí thế cường đại đến kinh khủng bỗng phát ra từ người của hần, trong nháy mắt đã bao trùm hết phòng họp. Trừ Trần tướng quân vẫn đang tươi cười ra thì tất cả các nam sinh nữ sinh còn lại đều bị cỗ khí thế hung mãnh này chèn ép. Mặc dù bọn họ cũng là đệ tử kiệt xuất của các đại môn phái, nhưng người có tu vi cao nhất cũng chỉ mới đến Dẫn Khí trung kỳ, làm sao có thể chịu được khí thế cường đại của người đã tiến rất gần tới Hóa Thần chi cảnh như Lăng Phi được.

Khí thế chỉ phát ra trong giây lát rồi lập tức thu vào, mọi người trong phòng họp như trút được gánh nặng, sau đó Lăng Phi lại nói tiếp: "...Nhưng nếu các người đã vào Long Tổ, là thành viên của Long Tổ rồi thì tất cả đều phải nghe theo lệnh của ta. Nếu ai ý thức nhà mình, bất tuân thượng lệnh thì chắc chắn sẽ bị nghiêm trị. Nghe rõ chưa?"

Đám thế gia đệ tử kia vừa mới khôi phục thần trí từ trong khí thế kinh khủng của Lăng Phi, trong đầu nào còn dám có ý niệm nào khác, lập tức đồng thanh hô: "Rõ!" Thanh âm so với vừa rồi còn lớn hơn mấy lần, khiến cho cả tòa nhà cũng bị rung động.

Lăng Phi hài lòng gật đầu, nói: "Tốt lắm, bây giờ giải tán, mọi người đến phòng hậu cần ở tầng 13 để nhận đồ, trưởng phòng hậu cần sẽ bố trí nơi ăn ở cho các người. Giải tán!"

Chờ cho đến khi đám thế gia đệ tử kia đã đi sạch rồi, Trần tướng quân mới cười híp mắt nói với Lăng Phi: "Lăng Phi! Công lực cháu lại có tiến bộ rồi! Xem ra không quá một năm nữa sẽ bước vào Hóa Thần cảnh giới! Trong đám cậu ấm cô chiêu này có mấy người không chịu an phận, cháu phải quản lý bọn họ thật tốt đó! Tuyệt đối không để bọn họ làm ra những sai lầm gây hậu quả nghiêm trọng!" Truyện "Phật Đạo "

"Trần thúc thúc, sao lần này kỳ lạ vậy?" Lăng Phi dường như có quan hệ rất không tầm thường với Trần tướng quân, nên khi không có người lạ cũng thân mật hơn rất nhiều.

"Ta biết nghi vấn của cháu. Ôi! Hiện nay thời buổi nhiễu nhương, Nhật Bản có Hắc Long Hội, Tam Khẩu Tổ, Y Hạ Ninja, Cửu Cúc phái, Lưu Ảnh phái đã dần dần hành động. Còn sinh hóa chiến sĩ của Mỹ có lẽ cũng đã nghiên cứu thành công. Về phần Đài Loan cũng đã có chút động tĩnh gì, bên cháu chắc đã biết rồi phải không? Mỹ và Nhật Bản đã đạt thành hiệp nghị bí mật, thật hết sức nguy hiểm, chúng ta cần phải cẩn thận nha!" Truyện "Phật Đạo "

Lăng Phi cũng gật đầu: "Những tổ viên mới gia nhập đều có thể lực không lờ sau lưng. Chúng ta nên nhân đó mượn tay chúng khống chế các đại gia tộc, không để bọn họ vì một chút lợi nhỏ của bản thân mà làm Hán gian, bán đứng quốc gia, đâm sau lưng chúng ta một nhát!"

Trần tướng quân tán thưởng, nói: "Không tồi! Lăng Phi, cháu càng ngày càng thành thực rồi, lão Lăng đứng là có một hảo nhi tử! Đúng rồi! Ta nghe nói nha đầu Nhưộc Thủy xảy ra chuyện phải không? Hiện giờ ra sao rồi? Cháu làm ca ca cần phải chiều cổ muối muối thật tốt! Không nên suốt ngày chúi đầu vào công việc!"

Lăng Phi cười khổ nói: "Đứa em gái này của cháu quả thật rất thông minh, về phần thực lực cũng không có gì đáng lo, nhưng lại có chút không nghe lời. Lần trước nó lên đi Nhật Bản không biết để làm gì, đúng lúc cao thủ trưởng lão của Lưu Ảnh phái Nhật Bản cũng xuất môn. Đại sư huynh của cháu nhận được tin tức, phải vất vả lắm mới cứu được nó từ Nhật trở về. Lần này lại bị người của Cửu Cúc phái đánh lên, mang đến Las Vegas, ngay cả Đường thúc của Lăng gia chúng cháu vốn luôn âm thầm bảo hộ cho nó cũng bị thương, khiến sư phụ sốt ruột đến mức suýt nữa đã phát ra "Côn Lôn Lệnh" để hiệu triệu các vị võ lâm đồng đạo giúp đỡ rồi! Cũng may nha đầu này hình như được người nào đó cứu nên đã quay trở lại, do đó đến giờ chúng cháu vẫn chưa được chạm trán để phân cao thấp với bọn Nhật đó!"

Trần tướng quân có chút kinh ngạc, nói: "Ngay cả lão Đường cũng bị thương? Xem ra lần này Cửu Cúc phái đã phải bỏ ra không ít công sức rồi! Là người nào cứu Nhưộc Thủy vậy? Có thể cứu người từ trong tay của Cửu Cúc phái, xem ra tu vi người này nhất định không kém! Trong dân gian quả thật có ngọa hổ tàng long a! Đúng rồi, nha đầu kia có nói là ai cứu nó không?"

"Nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi trở về thì Nhưộc Thủy cũng không nói lời nào, chỉ liều mạng luyện công, rồi xin nghỉ học ở trường, gần đây còn tới núi Côn Lôn yêu cầu sư phụ cho phép được bế quan, chẳng hiểu tại sao nữa? Nhưng thế cũng tốt, nha đầu này rốt cục cũng chịu an phận, không gây thêm phiền toái, cũng là do sư phụ quá cưng chiều nó." Lăng Phi cảm thấy có chút may mắn.

"Nha đầu Nhưộc Thủy chịu yên tĩnh là tốt rồi!" Trần tướng quân nhìn đồng hồ đeo tay một cái, sau đó nói: "Chiều hôm nay ta còn có cuộc họp, bây giờ cháu đi trấn an đám tân sinh kia một chút, đừng để bọn họ phát sinh xung đột với các tổ viên cũ!"

"Sẽ không có chuyện gì đâu, dù sao còn có các sư huynh đệ khác mà! Nhưng cháu vẫn muốn đích thân đi xem xét một phen!" Nói xong, Lăng Phi chợt lóe thân rồi biến mất. Trần tướng quân ngẩn người: "Hải tử này...tính tình thật là..."

.....

"Sư phụ, người thành tiên rồi à?" Lần này Liêu Tiểu Tiến thật sự ngẩn ngơ, nhìn Chu Thanh phun từ trong miệng ta một tia hoàng quang, Hoàng quang dần dần trở nên to lớn, cuối cùng ngưng tụ thành hình người, chính là hình dáng của Chu Thanh.

Nhìn thấy hai Chu Thanh giống nhau như đúc trước mặt, Liêu Tiểu Tiến có cảm giác cho đến bây giờ, mình vẫn chưa thật sự hiểu rõ về Chu Thanh. Hắn chợt cảm thấy Chu Thanh là cao thủ thâm bất khả trắc, từ giây phút này, hắn mới thực sự coi Chu Thanh là sư phụ của mình, cả đời sẽ không bao giờ có ý niệm bội phản.

"Ha ha, người còn nhớ con kim tằm sáu cánh kia không? Đây chính là do ta dùng kim tằm luyện chế thành nguyên thần thứ hai, tương đương với con người thứ hai của ta, chẳng qua so với bản thể thì lợi hại hơn. Người không phải muốn ngự kiếm sao? Vừa lúc ta đang có vật liệu, lúc này luyện cho người một thanh cũng không thành vấn đề!"

Liêu Tiểu Tiến mừng như điên, nói: "Tốt! Con đang muốn tận mắt chứng kiến xem sư phụ sử dụng pháp bảo như thế nào?"

Chu Thanh không nói nhiều, lấy ra thanh Từ Đình kiếm từ quang bắn bốn phía, cả vật thể hàn khí ghê người. Nguyên thần thứ hai của hắn liền thôi động pháp quyết. "Âm" một tiếng, một đạo hỏa quang tinh khiết từ trong miệng nguyên thần bay ra. Tức thì cả gian phòng đều bao trùm một không khí nóng bức đáng sợ, thậm chí vách tường cũng có dấu hiệu bị tan chảy. Cũng may trên vách đều có dán đầy phù chú, khi hơi nóng vừa đụng đến phù chú thì liền bị triệt tiêu nhẹ nhàng.

Chu Thanh và Liêu Tiểu Tiến ở Las Vegas điên cuồng đánh bạc, âm thầm lặng lẽ mang đi mười mấy triệu USD. Sau khi trở về liền mua một biệt thự có diện tích thật lớn và thanh tịnh. Sau đó Chu Thanh tự mình bày bố trận pháp bên trong nhà, chuyên tâm tu luyện, dù gì bây giờ mình cũng là đại phú hào rồi kia mà? Có tiền mà không biết hưởng thụ thì chẳng phải là ngu lắm hay sao?

Liêu Tiểu Tiến bị hơi nóng tập kích, liền cảm thấy rất khó chịu, mặc dù Chu Thanh đã cho hắn phù chú hộ thể nhưng vẫn cảm thấy nóng ran cả người, đầu đỏ đầy mồ hôi. Lúc này nếu có cao nhân tu đạo nào có mặt, nhìn thấy ngọn lửa trong suốt kia thì chắc chắn sẽ kinh ngạc đến nhảy dựng lên, đây chính là Tam Vị Chân Hỏa! Vốn được xưng tụng không có gì là không đốt được! Chỉ có tu vi đến Luyện Khí Hóa Thần chí cao mới có thể phát ra Tam Vị Chân Hỏa được!

Ngọn lửa trong suốt quán quanh trên thân Từ Đình kiếm. Từ Đình kiếm không cam lòng, phát ra một chút dao động. Chu Thanh cẩn thận bài trừ chín lần chín tám mươi một đại hình trận pháp mà Thục Sơn trưởng lão đã gia chế lên kiếm bằng cách dùng Tam Vị Chân Hỏa nhập vào thân kiếm, ước chừng khoảng 3 giờ sau thì Chu Thanh mới phá được hết trận pháp bên trong, kiếm thể cũng bị Chu Thanh luyện hóa lại thành một thanh kiếm bản to rộng 4 tấc, dài 1 thước. Sau này cho dù có đưa đến Thục Sơn phái để nhận diện thì có lẽ cũng không bị phát hiện.

Thần niệm của Chu Thanh vừa chuyển, "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận" liền khởi động, đây vốn là một tiểu trận nhưng sau khi được gia trì, uy lực đã có chút cường đại. Nguyên thần thứ hai của Chu Thanh vốn thuộc hỏa tính kim tằm nên Tam Vị Chân Hỏa của hắn so với Hóa Thần cao thủ bình thường mạnh hơn rất nhiều, do đó đã dễ dàng luyện hóa được phi kiếm này.

"Trận pháp không cần nhiều mà cốt là phải tinh. Công phu luyện khí của Thục Sơn quả thật quá rườm rà. Gia chế lên kiếm nhiều trận pháp như vậy, lúc đối địch làm sao lấy ra dùng hết được? Hơn nữa bên trong còn có trận pháp phòng ngự nữa! Phi kiếm này vốn dùng để giết người thì cần gì trận pháp

phòng ngự kia chứ? Hay là sợ không giết được người ta, bị người ta phản công? Một kích tất sát, đó mới là đạo dùng phi kiếm, chẳng lẽ thật sự họ không biết cách sử dụng thanh phi kiếm pháp bảo này sao? Đừng là..." Chu Thanh cảm thán.

Tam Vị Chân Hỏa vừa thu lại, không khí bên trong phòng lập tức mát mẻ hẳn lên. Liêu Tiểu Tiến đau đớn chống cự suốt 3 giờ, hiện tại mới có thể thả lỏng người được, lập tức ngã lăn quay ra, nằm mê mết trên mặt đất. Nhưng trải qua khoảng thời gian tôi luyện đau khổ này, Liêu Tiểu Tiến cũng có thu hoạch, sau khi hân tỉnh dậy, ắt hẳn sẽ cảm thấy chân nguyên đã gia tăng không ít.

Chu Thanh vung tay lên, một đạo Át Mộc phù liên đập vào người Liêu Tiểu Tiến. Không khí mát mẻ của Át Mộc linh khí liên chui vào trong cơ thể Liêu Tiểu Tiến, khiến cho hân phải thốt lên tiếng rên đầy sáng khoái.

Khi mở mắt ra, Liêu Tiểu Tiến chợt nhìn thấy một thanh trường kiếm bằng to dài chừng 1 thước, rộng khoảng 4 tấc đang trôi lơ lửng cách mình 3 mét. Thân kiếm hoàn toàn trong suốt, giống như được làm từ thủy tinh thượng hạng vậy, trên thân, hơi nóng tỏa ra nhẹ nhẹ.

"Còn không mau dùng máu của ngươi nhỏ vào trong kiếm! Nếu không đợi nó nguội rồi sẽ không dùng được nữa đâu!" Bên tai Liêu Tiểu Tiến liền truyền đến thanh âm dồn dập của Chu Thanh.

Liêu Tiểu Tiến ngẫm hiểu, liền cắn đầu lưỡi một cái, sau đó phun liên tục 3 ngụm máu tươi vào trên thân kiếm. Nguyên lai phi kiếm phải dùng nước lạnh có linh khí cực mạnh mới có thể tôi luyện được, chứ nếu dùng nước lạnh bình thường để tôi thì sẽ khiến phẩm chất của kiếm bị kém đi khá nhiều. Trước mắt Chu Thanh không có nước lạnh trong tay, đột nhiên nhớ tới máu của Liêu Tiểu Tiến so với hân thủy còn mạnh hơn cả trăm lần nên mới bảo hân dùng máu để nhận kiếm.

Quả đúng như Chu Thanh dự liệu, máu vừa tiếp xúc với thân kiếm thì bỗng phát ra một tiếng "Oanh", sau đó một cỗ Tây phương kim khí cường đại liền bộc phát ra, thiếu chút nữa đã đánh văng cả Chu Thanh và Liêu Tiểu Tiến ra ngoài luôn. Nếu không phải Chu Thanh đã ngấm vận hành nguyên thần thứ hai, mạnh mẽ chế trụ những biến đổi trên thân kiếm thì chỉ e là ngôi biệt thự mà hân mới bỏ bạc triệu để mua đã trở thành một đồng phế liệu không hơn không kém!

"Kiếm Khí Lăng Không! Vạn Kiếm Quy Nguyên!" Liêu Tiểu Tiến lập tức sử dụng "Kiếm khí lăng không quyết" mà Chu Thanh đã dạy cho hân mấy hôm trước để hàng phục thanh kiếm này. Thanh phi kiếm vốn đã dính máu tươi của Liêu Tiểu Tiến nên liền bị hân dễ dàng bắt lấy trong tay.

Một cảm giác huyết nhục tương liên liền truyền từ cánh tay vào trong lòng của Liêu Tiểu Tiến, khiến cho Liêu Tiểu Tiến cảm thấy thanh kiếm mình đang cầm trong tay chính là một phần máu thịt của mình vậy!

"Hay lắm! Hay lắm. Đúng thật là hảo kiếm mà!"

Chu Thanh bước tới khen mấy câu, cùng Liêu Tiểu Tiến cẩn thận dò xét thanh kiếm. Lần này thân kiếm lại có biến hóa, lúc này toàn thân nó vốn trong suốt như là thủy tinh thì nay đã có thêm chín đường vân màu vàng. Chín đường vân hợp thành những hoa văn, ký hiệu vô cùng cổ quái mà xưa nay chưa từng thấy qua, lại mang chút cảm giác thê lương.

Chu Thanh vận dụng nguyên thần thứ hai để xem xét, cảm giác dường như có đồ vật gì đó đang bị các ký hiệu đó hút vào, sau đó lặng lẽ đi vào bên trong thân kiếm, không hề mấy may lộ ra tí dao động nào.

"Kiếm này có rất nhiều biến số! Tất không phải phạm vật rồi!"

Nét mặt của Chu Thanh có chút ngưng trọng.

"Ồ hay! Thanh phi kiếm của ta cũng là dùng máu để tôi luyện, mặc dù phẩm chất vượt xa nguyên mẫu ban đầu, nhưng tại sao lại không có các phù hào cổ quái này?"

Trong lúc Chu Thanh đang loạn tưởng thì Liêu Tiểu Tiến đã mừng rỡ thu kiếm vào trong cơ thể

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bát Cực Lang Vương

"A!"

Ở ngoại ô có một gò núi nhỏ cực kỳ u tĩnh, nhưng giờ phút này đây không còn yên lành nữa, bởi đang có 7-8 đại hán vạm vỡ vây quanh một thiếu nữ khoảng 23-34 tuổi, mặt mũi rất thanh tú. Dưới mặt đất nơi họ đứng rơi đầy máu tanh, quanh đó còn có mấy thi thể đàn ông. Nội tạng, ruột gan của

những tử thi này cũng nằm vuton vãi ở trên đất.

“Mị Hồ, ngươi đừng cố gắng chống cự nữa, bọn ta đông người như vậy, hoàn toàn có đủ sức để đè bẹp mọi sự phản kháng của ngươi. Huống chi vừa rồi ta đã trình báo với Lang Vương lão nhân gia rồi, tin rằng chỉ trong thời gian một nén hương, lão nhân gia nhất định sẽ tới đây. Đến lúc đó ngươi muốn chết cũng không phải dễ dàng đâu! Chỉ bằng bó tay chịu trời, ngoan ngoãn giao ra “Câu Trần Thiên Thư”, chờ Lang Vương lão nhân gia tới thì không chừng còn có thể lưu lại một mạng cho ngươi!” Cầm đầu là một vị đại hán trầm giọng nói.

“Đại ca! Còn nói đông dài cái gì nữa, mau tiến lên bắt lấy ả! Mị Hồ nhất tộc các ả luôn là mỹ nữ, vừa đúng lúc cho huynh đệ ta thưởng thức một phen!”

“Ha ha ha!”

Các đại hán xung quanh cũng cười rộ lên. Mị Hồ cắn chặt hàm răng, nhưng lúc này nàng đã hoàn toàn kiệt lực, đến nỗi chỉ cần cố gắng mở miệng thì cũng có thể dẫn đến hôn mê.

Nàng đưa tay sờ sờ cuốn “Câu Trần Thiên Thư” trước ngực, tất cả hy vọng của mình đều đặt trên cuốn sách này, nhưng bây giờ... Trong đôi mắt Mị Hồ bỗng ánh lên tia nhìn đầy cứng cỏi, gặt gao chiếu thẳng vào đại hán cầm đầu, rồi đột nhiên nàng tung một trào về phía kẻ đó. Tức thì trào ảnh đầy trời liền bao phủ lấy thân hình cao lớn của đại hán cầm đầu. Gã nào ngờ được rằng cá chết lưới rách, chó cùng cũng có lúc rút giậu. Do không kịp đề phòng nên gã chỉ kịp hét lớn một tiếng, vận khởi công thức toàn thân đỡ nghênh đón trào này.

A!

Một tiếng kêu thảm thiết, kinh động trời đất phát ra từ trong miệng của đại hán cầm đầu. Móng vuốt sắc bén của Mị Hồ đã bắt trúng nửa phần thân dưới của gã. Trên bụng đại hán lúc máu thịt bầy nhầy, nếu chẳng nhờ khí lực của Mị Hồ đã hết thì có lẽ bụng của gã đã sớm bị xuyên thủng.

Đại hán cầm đầu vội vàng móc từ trong người ra một viên đan dược dạng bột mịn, sau đó thoa lên trên vết thương, vẻ mặt gã đầy hung hãn nhìn Mị Hồ đang nằm cuộn tròn, lớn tiếng hô: “Các huynh đệ, giết chết con ác nương này cho ta, nhưng phải lưu lại toàn thây. Lão tử muốn chơi đủ 18 kiểu trên người nó!” Đại hán đau đến muốn ngất xỉu, trong lòng sôi sục lửa hận.

Nhìn thấy đám đông hung hãn xông về phía mình, ánh mắt của Mị Hồ bắt đầu mê man: “Chẳng lẽ mình phải chết sao, chẳng lẽ nhất tộc chúng ta sẽ phải tuyệt diệt sao...” Trong lòng Mị Hồ dâng lên niềm tuyệt vọng khôn cùng.

Một thanh âm uể oải bỗng vang lên: “Nhiều người như vậy lại đi hiếp đáp một nữ hài tử như vậy à?”

Tức thì một cỗ kiếm khí khổng lồ từ bốn phương tám hướng bỗng ngưng tụ lại rồi đánh “Ầm” một cái. Bảy gã đại hán bị chấn văng ra ngoài hơn cả trượng, từng đạo kiếm khí quét trên người chúng khiến máu không ngừng phun ra, làm cho cả bọn phát ra tiếng rên rĩ thống khổ.

Liêu Tiểu Tiến coi như còn nương tay, chỉ dùng có ba phần chân nguyên để ngự kiếm, không có hạ độc thủ. Chứ nếu không bảy tên đại hán mà ngay cả Dẫn Khí kỳ chưa đạt này đã bị kiếm khí đánh đến huyết nhục tứ tung rồi. Truyện "Phật Đạo "

Áp lực trong lòng Mị Hồ liền vơi đi, vừa ngã xuống thì đã thấy mình đang nằm trong lòng ngực của một nam tử anh tuấn, sau đó ngất đi.

“Ha ha!” Liêu Tiểu Tiến nhìn thấy thiếu nữ đang ngoan ngoãn nằm trong vòng tay mình nên đắc ý cất tiếng cười.

Đúng vậy! Đây chính là một màn “anh hùng cứu mỹ nhân” kinh điển, bảo sao Liêu Tiểu Tiến không đắc ý kia chứ? Hắn nhìn một lượt đám đại hán đang rên rĩ xung quanh, nói: “Ta hôm nay tâm trạng tốt nên không giết các ngươi! Các ngươi như vậy mà lại đi ăn hiếp cô gái xinh xắn này, xem ra cũng chẳng phải hạng tốt lành gì! Cút mau!”

Nói xong, Liêu Tiểu Tiến liền móc ra một đạo Át Mộc linh phù ấn vào trong lòng ngực của thiếu nữ.

Mị Hồ đột nhiên cảm thấy một loại khí tức quen thuộc chạy tới chạy lui trong người mình hết sức dễ chịu. Không sai! Đây chính là khí tức của mình, có chứa hơi thở thơm ngát tự nhiên.

“U..!”

Một âm thanh trong veo như tiếng chuông bạc vang lên từ trong miệng của Mị Hồ, khiến cho Liêu Tiểu Tiến tâm thần rung động: “Phải có kiếm chủ, không ngờ thanh âm của thiếu nữ lại dễ nghe đến như vậy!” Hắn trầm nghĩ.

Mị Hồ vừa mở mắt thì thấy nam tử anh tuấn trước mắt. Biết hắn đã cứu mình, vừa muốn mở miệng tạ ơn thì mới giác phát mình còn đang nằm trong lòng hắn. Lập tức nàng liền thẹn thùng đỏ bừng mặt, vội khẽ giẫy giụa mấy cái, sau đó bò dậy khỏi vòng tay Liêu Tiểu Tiến, cất tiếng cảm ơn: “Vị đại ca này, cảm ơn huynh đã cứu tôi!”

Nghe thấy âm thanh ôn nhu đó, trong lòng Liêu Tiểu Tiến liền hồi hộp: “Tiểu thư không nên khách khí, giúp người khác cũng chính là giúp mình mà! Huống chi lại là một cô gái như cô nữa! À đúng rồi, ta tên là Liêu Tiểu Tiến, gọi ta Liêu đại ca là được rồi, còn cô tên là gì vậy?” Liêu Tiểu Tiến cố gắng kiềm nén ý định tiết lộ nguồn cội của mình, bởi đó vẫn là huyết tộc, tâm ma rất nặng!

Mị Hồ đột nhiên cảm thấy choáng váng, sau đó ngã lộn ra mặt đất. Dù sao khí lực của nàng như đèn đã cạn dầu, mặc dù được Át Mộc linh khí làm cho hồi tỉnh, nhưng thân thể đã quá suy yếu.

Liêu Tiểu Tiến nhanh tay ôm Mỹ Hồ vào lòng mình: “Ha ha! Có phải ta có số đào hoa không nhỉ?”

Trong lòng hắn đang suy nghĩ linh tinh thì bất ngờ một tiếng cười rĩ rựi từ xa truyền đến: “He he! Chính là tên tiểu tử này phá hư mọi chuyện sao?”

“Lang Vương, đúng là do hắn làm đó! Bảy huynh đệ của chúng ta bị hắn đả thương, còn đang nằm trên mặt đất kia!”

Người vừa lên tiếng chính là đại hán suất bị đâm thủng bụng khi nãy.

Liêu Tiểu Tiến quay đầu nhìn lại thì đã thấy một lão già cao gầy khoảng 1m80 đi tới. Cả người lão phát ra khí tức âm trầm thật sâu, dường như không phải là của con người.

Nhìn thấy kiếm khí trên thân thể của đám thuộc hạ đang rên la do bị Liêu Tiểu Tiến đả thương khi nãy, Lang Vương kia liền biến sắc: “Kiếm khí Lăng Không! Người là đệ tử Thục Sơn?”

Trong lòng Liêu Tiểu Tiến âm thầm kêu khổ: “Mình ngày thường thông minh, sao hôm nay lại hồ đồ thế này? Lẽ ra cứu người xong là nên đi ngay, còn ở lại dây dưa với cô gái này làm chi nữa? Nếu không đã chẳng phải gặp rắc rối như bây giờ rồi!”

Tuy Liêu Tiểu Tiến không nói lời nào, nhưng Lang Vương kia vẫn chẳng hề có nửa điểm tức giận: “Lão phu Bát Cực Lang Vương, ngay cả chương môn Thanh Hư đạo trưởng của các ngươi cũng còn phải khách khí với lão phu mấy phần! Xem ra người là tam đại đệ tử của Thục Sơn phải không? Liên minh yêu quái bọn ta cùng Thục Sơn các ngươi nước sông không phạm nước giếng, nay tại sao lại can thiệp vào chuyện của bọn ta?”

Lời này của Bát Cực Lang Vương có chút khoác lác. Thật ra mặt mũi của chương môn Thục Sơn thế nào, lão cũng chưa từng thấy qua. Chẳng qua do thể lực của Thục Sơn quá cường đại, hơn nữa trường bối cực kỳ bênh vực người nhà, nên nếu động phải đệ tử của Thục Sơn thì chẳng khác nào chọc phải tổ ong vò vẽ. Đó chính là nguyên nhân khiến Bát Cực Lang Vương phải cố kỵ, chứ nếu không với tính cách của lão thì đã sớm ra tay giết chết đối phương rồi, đâu cần phải lăm nhăm nhiều lời như vậy.

Liêu Tiểu Tiến nghe Bát Cực Lang Vương hỏi vậy liền thấy như lọt vào trong sương mù, không biết nên trả lời thế nào.

Thấy Liêu Tiểu Tiến vẫn không chịu nói gì, dù Bát Cực Lang Vương có công phu hàm dưỡng cao hơn nữa cũng không thể nhịn được: “Tiểu tử to gan, dám vô lễ với bốn Lang Vương như vậy! Chẳng lẽ người cho rằng Liên minh yêu quái bọn ta không làm gì được Thục Sơn các ngươi sao? Hôm nay ta giết ngươi xem Thục Sơn có dám làm gì bốn Lang Vương hay không!”

Nói xong, lão liền hóa thành một cái bóng lao như tia chớp về phía Liêu Tiểu Tiến.

Liêu Tiểu Tiến ngưng thị, nhìn thấy trong tay của Bát Cực Lang Vương đang từ từ mọc ra móng vuốt thật sắc bén, trên đầu móng vuốt có ngân quang lay động. Trong lúc vội vã, hắn không còn kịp suy nghĩ gì nữa, vội ôm lấy Mỹ Hồ phóng sang hướng bên cạnh.

“Roạt!”

Y phục trước ngực Liêu Tiểu Tiến đã bị trảo của Lang Vương xé rách một mảng. Cũng may nhờ tốc độ hắn tốt nên né được, nếu không da thịt đã khó bảo toàn.

Liêu Tiểu Tiến kinh hãi: “Lão tiểu tử này tốc độ còn nhanh hơn cả huyết tộc bọn ta nữa! Xem ra ta phải biến thân mới có thể dùng tốc độ để đối phó lão!”

Bát Cực Lang Vương cũng âm thầm kinh ngạc, Thục Sơn đệ tử vốn chỉ lấy tu kiếm làm đạo, tại sao bây giờ lại thêm luyện thể nữa? Dù mình có tốc độ cực nhanh cũng chưa thể triệt tiêu được hắn?

Liêu Tiểu Tiến thấy y phục mình bị xé rách, vội vàng đặt cô gái đang ôm trong lòng xuống. Sau đó liền tục tung ra 13 quyền về phía Bát Cực Lang Vương. Chỉ nghe thấy âm thanh “Phanh phanh” vang lên, cả hai người không sử dụng pháp thuật, cũng không dùng vũ khí mà chỉ thi triển quyền cước giáp lá cà với nhau. Khí thế cường đại đánh ra bốn phía khiến bao nhiêu cây cỏ chung quanh đều bị đánh gãy.

Ầm!

Lại một âm thanh thật lớn vang lên! Hai bóng người chọt tách ra!

Bịch bịch bịch!

Liêu Tiểu Tiến lùi lại 3 bước, khoe miệng chảy ra một tia máu. Đúng là tốc độ của hắn vẫn còn thua kém một tí nên mới bị Bát Cực Lang Vương đánh trúng một đòn vào ngay giữa ngực, khiến cho nội phủ chấn động. Nếu không nhờ thân là huyết tộc, thể chất dị thường cường hãn thì một quyền đó của Bát Cực Lang Vương đã thừa sức lấy đi cái mạng nhỏ của hắn.

Bát Cực Lang Vương trong lòng cũng giật mình: “Cái gì thế này? Một quyền vừa rồi của ta có mấy trăm cân lực đạo, dù là đá tảng cũng bị đánh nát rồi, thế mà người này chỉ bị thương thôi à? Chẳng lẽ thân thể hắn làm bằng thép?”

Lập tức Bát Cực Lang Vương chấp tay nói: “Tiểu bối, hôm nay cho người chút giáo huấn vậy là đủ rồi, nể mặt Thục Sơn nên ta để người đi, chuyện hôm nay coi như không tính nữa!”

Bát Cực Lang Vương cũng không muốn bỗng dưng chọc phải cái tổ ong vò vẽ này, đó quả thật không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Trông mắt Liêu Tiểu Tiến đảo mấy vòng, hừ lạnh một tiếng, sau đó mạnh mẽ lui về sau, biến mất trong màn đêm.

Bát Cực Lang Vương mới buông lỏng thần sắc, bước tới mấy bước, nhìn My Hồ đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất: “He he! Có câu My Hồ nhất tộc đều là mỹ nhân, quả nhiên không có sai!”

Đại hán cầm đầu cũng bước lên phía trước vỗ mông ngựa mấy câu: “Lang Vương, hay là lão nhân gia nên tìm Câu Trần Thiên Thư trên người ả trước rồi hẵng hưởng thụ sau cũng không muộn, dù sao thứ mà chủ thượng muốn vẫn là bản thiên thư kia, điều này người cũng nên nhớ kỹ.”

Bát Cực Lang Vương gật đầu: “Đúng, người nói rất đúng, chờ ta trở lại tổng bộ sẽ nói mấy lời tốt cho người trước mặt Huyết Ma đại nhân, an bài một vị trí tốt cho người!”

Đại hán kia vội vàng quỳ xuống nói: “Đạ tạ Lang Vương đại nhân cất nhắc, chúng tôi không dám quấy rầy người làm việc nữa!”

“Các người còn ở đây làm gì, không thấy Lang Vương lão nhân gia có đại sự cần làm sao?”

Mấy tên đại hán này giờ vẫn rên rỉ đành phải lồm cồm bò dậy, sau đó chuồn sạch. Cuối cùng chỉ còn lại Bát Cực Lang Vương và My Hồ đang bất tỉnh nhân sự.

Bát Cực Lang Vương cười dâm đãng mấy cái, sau đó tiến lên xé áo ngoài của My Hồ ra.

Roạt!

Áo ngoài của My Hồ đã bị xé một mảng lớn, lộ ra áo lót màu hồng phấn. Bát Cực Lang Vương thấy vậy nuốt nước bọt than thầm: “Nữ nhân này thân hình quả thật không tệ, nếu chẳng phải Huyết Ma đại nhân muốn tiêu diệt ả thì bản Lang Vương đã chẳng thể xuống tay rồi! Không được, hôm nay phải giày vò ả mấy lần, chứ sau này đâu có làm như vậy được nữa! He he!”

Lão vội vờn tay chep tới bộ ngực căng tròn của My Hồ. Đột nhiên vang lên một tiếng “Vèo!”, sau đó dường như có vật gì đang phá không lao tới, đánh về phía Bát Cực Lang Vương! Âm thanh đó chính là tiếng xé gió mà ra.

Trong lòng Bát Cực Lang Vương biết chuyện không ổn, liền dốc toàn lực phóng người qua một bên, nhưng vẫn chậm nửa bước. Một đạo kiếm khí sắc bén cực kỳ đã đâm thủng cánh tay lão, mơ hồ có thể nhìn thấy cả xương trắng bên trong!

Máu tươi không ngừng tuôn ra từ trên tay lão, cơn đau tột cùng khiến cho Bát Cực Lang Vương không còn để ý đến việc giữ phong độ nữa, lăn lộn kêu la âm ỉ cả lên, suýt chút nữa là đã ngất đi rồi.

Bên tai lão liên truyền đến âm thanh thì thảo của Liêu Tiểu Tiến: “Ây da! Ta còn tưởng là ai, thì ra là Bát Cực Lang Vương tiền bối! Có sao lại nhăn nhó lăn lộn trên mặt đất như vậy? Chẳng lẽ người thật sự là súc sinh? Chỉ có súc sinh mới thích bò lăn trên mặt đất như thế!”

Thần hồn của Bát Cực Lang Vương còn chưa trấn định thì lại nghe thêm giọng điệu châm chọc của Liêu Tiểu Tiến, tức thì phun một ngụm máu tươi ra ngoài, rõ ràng là bị chọc đến thổ huyết.

Bát Cực Lang Vương cũng không thêm để ý đến vết thương đang không ngừng tuôn máu của mình, lạnh lùng nhìn thẳng vào Liêu Tiểu Tiến, hai mắt lão phát ra quang mang xanh mướt quỷ dị, trầm giọng nói: “Tốt! Rất tốt! Không ngờ tự xưng là quang minh chính đại như Thục Sơn lại có hạng đệ tử xảo trá đến dường này! Lão phu hôm nay đã được chứng kiến, rất tốt! Người nghĩ rằng chút thương tích này có thể làm khó lão phu sao? Nếu hôm nay không phanh thấy người thành vạn đoạn thì lão phu không phải là Bát Cực Lang Vương!”

Ngao!

Từ trong miệng Bát Cực Lang Vương liền phát ra tiếng tru. Từng vòng khí lưu cũng theo miệng lão phát tán ra ngoài. Liêu Tiểu Tiến thấy rất rõ, vết thương trên tay Bát Cực Lang Vương đang được khép lại với tốc độ kinh người. Hai tay lão cũng bắt đầu mọc lên lông và móng vuốt chó sói, trên móng vuốt không ngừng chớp động ngân quang sắc bén.

“Cổ quái thật, gã này sao lại giống người sói biến hình đến thế? Đúng rồi, hẳn có nhắc tới cái Liên minh yêu quái gì đó, chẳng lẽ hẳn không phải là người mà chính là yêu sói?”

Trong lòng vừa nghĩ vậy, Liêu Tiểu Tiến lập tức nghiêm túc, vung tay tung hai đạo Kim Cương phù lên, một đạo bay về phía My Hồ đang nằm trên mặt đất, tránh cho nàng bị thương khi đôi bên giao chiến. Đạo còn lại dùng để gia trì ở trên người mình.

Hắn vừa xong việc thì đã thấy ngân quang chớp động, móng nhọn đã hiện ra trước mặt mình!

Liêu Tiểu Tiến đã ăn đòn một lần, nào còn dám ăn thêm lần thứ hai, vội vung phi kiếm chém về phía móng vuốt kia.

Keng keng!

Chỉ cực phi kiếm sắc bén của Liên Tiểu Tiến va chạm với móng nhọn phát ra âm thanh như tiếng kim loại chạm nhau. Ánh lửa nhất thời bắn ra bốn phía!

Bát Cực Lang Vương kinh ngạc nhìn móng vuốt của mình, trên móng vuốt đã bị mẻ đi mất mấy phần. Nhưng lão không hề tức giận, mà ngược lại còn cười nói: “Thái Ất Kim Tinh, quả nhiên là Thái Ất Kim Tinh, xem ra ngươi không phải là đệ tử bình thường của Thục Sơn rồi! Hôm nay nếu giết ngươi rồi chiếm lấy bảo kiếm của ngươi thì có thể nói thực lực của lão phu sẽ tăng thêm được ba phần!”

Bát cực Lang Vương lập tức móc ra một cây sáo, thực chất là một thanh đoản côn ngắn làm từ xương người. Ở đầu của đoản côn là một cái đầu lâu lớn. Sau đó lão chọt hóa thân thành một đạo hư ảnh, đánh thẳng tới lồng ngực của Liêu Tiểu Tiến. Tốc độ lần này so với vừa rồi còn nhanh hơn gấp mấy lần! Xem ra bây giờ mới thật sự ra tay, còn vừa rồi lão vẫn còn ần giấu thực lực!

Liêu Tiểu Tiến thấy tốc độ biến thái như vậy liền kinh hãi, nào có kịp suy nghĩ vấn đề gì nữa, lập tức dốc hết toàn lực bỏ ra một kiếm về phía Bát Cực Lang Vương, định bụng sẽ biến thân huyết tộc, dùng tốc độ để liều mạng với Lang Vương.

Nhưng đầu lâu trên đoản côn của Lang Vương khi vừa tiếp xúc với không khí bỗng phát ra âm thanh gào rít bén nhọn, giống như tiếng kêu gào của vạn quỷ. Quỷ khí thật dày bỗng dưng bao phủ toàn trường, tiếng khóc than thảm thiết truyền vào tai của Liêu Tiểu Tiến, khiến cho tâm hồn hắn chấn động, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, toàn thân không nhúc nhích được nữa. Truyện "Phật Đạo "

Keng keng!

Phi kiếm đã bị đánh rơi xuống mặt đất. Dù sao thời gian Liêu Tiểu Tiến tu luyện “Kiếm Khí Lăng Không Quyết” vẫn còn quá ngắn, thậm chí chưa đầy 3 tháng, làm sao có thể sánh với lão Lang Vương đã tu luyện nhiều năm được?

Bát Cực Lang Vương lập tức tung đòn như lời đình vạn trượng, hung hăng oanh kích trên ngực của Liêu Tiểu Tiến. Tức thì một trận máu tươi liền phun ra, Liêu Tiểu Tiến bị đánh bay ra xa hơn tám trượng. Nếu không nhờ có Kim Cương phù hộ thể thì lần này không chết cũng bị trọng thương! Truyện "Phật Đạo "

Hắn vừa gượng ngồi dậy thì Bát Cực Lang Vương đã bước tới đập lên đầu hắn: “Tiểu tử, muốn học làm anh hùng cứu mỹ nhân thì cũng phải coi lại thực lực của mình! Kiếp sau nhớ kỹ điều này!”

Khúc xương đoản côn liền hóa thành một bóng trắng đánh xuống đầu Liêu Tiểu Tiến, với thế đánh như vậy, nếu đập trúng đầu hắn thì nhất định óc sẽ văng tứ tán như người ta bỏ một trái dưa vậy!

Trong lòng Liêu Tiểu Tiến hết sức hối hận, sớm biết vậy thì đừng có tự đại, biến thân thành huyết tộc thì đâu phải thua thảm thế này! Chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Viễn Cổ Mật Văn

Không gian bỗng trở nên nóng bức dị thường, đến nỗi toàn bộ qui khí dày đặc và âm hàn khí thật sâu trên đầu khô lâu của Bát Cực Lang Vương đều bị cuốn đi sạch sẽ.

Liêu Tiểu Tiến vừa mở mắt thì chợt nhìn thấy một ngọn lửa tinh thuần, gần như trong suốt đang oanh kích lên trên đầu khô lâu chỉ cách mình có hai thước. Nhiệt độ của ngọn lửa cao đến nỗi làm cho tóc của hắn cũng bị cháy xém.

Liêu Tiểu Tiến chẳng biết lấy đâu ra khí lực, hú lên một tiếng quái dị, sau đó lăn tròn như con thoi, phóng ra khỏi chỗ mình vừa nằm hơn 3 trượng, cho nên mới tránh khỏi đòn oanh tạc kinh khủng vừa rồi, chứ nếu không ít nhất hắn cũng bị đốt cháy hết 1/4 thân thể!

Àm!

Đầu khô lâu trên thanh đoản côn bị ngọn lửa kia thiêu đốt liền lập tức vỡ vụn.

Bát Cực Lang Vương thấy vậy liền kinh hãi, đây chính là Bạch Cốt Âm Phong mà mình đã phải dùng 300 cái đầu lâu có oán khí rất nặng, dày công tu luyện mới có được. Hơn nữa lại phải dùng mật pháp tế luyện hơn 3 năm mới thành công. Chẳng những nó vững như tinh cương mà khi đối địch, hàn khí bên trong của nó còn có thể xâm nhập vào cơ thể đối phương, khiến cho địch nhân không thể nào vận chuyển được chân nguyên nữa. Hơn nữa điều quan trọng nhất là trong quá trình sử dụng, Bạch Cốt Âm Phong này còn có thể phát ra trận trận tiếng ma kêu quỷ khóc sắc nhọn, làm nhiễu loạn tâm thần của đối phương. Quả thật là một pháp bảo hiếm có.

Thế nhưng giờ đây bảo bối bị phá hủy rồi, trong lòng Bát Cực Lang Vương vừa sợ vừa giận. Nhưng khi lão thấy ngọn lửa thanh thuần kia thì liền phát ra tiếng thét chói tai, so với âm phong gào rít vừa rồi của Bạch Cốt Âm Phong thì còn bén nhọn hơn: “Trời ơi! Tam Vị Chân Hóa!” Sau đó lập tức ôm đầu

bỏ chạy.

Bát Cực Lang Vương mặc dù là kẻ tự phụ nhưng còn chưa tới mức không biết sống chết. Có thể phát ra Tam Vị Chân Hỏa thì chỉ ít cũng là cao thủ cấp bậc Hóa Thần. Minh mặc dù đã kết thành yêu đan, nhưng nếu xếp hạng thực lực theo cấp bậc của tu đạo giả thì cùng lắm cũng chỉ mới tới Dẫn Khí hậu kỳ. Tuy đôi bên chỉ chênh nhau có vài cấp nhưng Bát Cực Lang Vương hết sức rõ ràng, khoảng cách giữa lão và đối thủ giống như giữa vực sâu và núi cao vậy.

“Muốn chạy?” Một thanh âm lạnh lùng truyền vào tai Bát Cực Lang Vương. Bát Cực Lang Vương liếc mạng xông về phía trước, nhưng bỗng thấy như mình bị một bức màn vô hình ngăn lại. Lão gào thét điên cuồng, há mồm phun ra một hạt châu màu lửa đỏ, lập tức như được tiếp thêm sức mạnh, sau đó lão cắn răng công phá bức màn vô hình kia, phóng người chạy trốn chết, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi nữa, thậm chí cả nội đan bản mệnh mình vừa phun ra cũng không thêm để ý. Dù sao nếu nội đan mất thì coi như chỉ mất một nửa công lực mà thôi, còn có thể khổ tu trở lại, nhưng nếu tính mạng cũng mất thì không còn gì nữa cả.

“Sư phụ!” Thấy Chu Thanh giờ tay thu lấy viên nội đan đỏ như lửa, Liễu Tiểu Tiến liền nhảy dựng lên kêu: “Sư phụ anh minh thần võ, con sớm biết người sẽ cứu con mà!”

“Nói nhảm! Đây chỉ là nguyên thần thứ hai mà thôi, còn bản thể của ta vẫn đang ở nhà đấy! Ngươi mau đến thăm cô gái về nhà, nhớ cẩn thận một chút đừng để người khác theo dõi!”

Nghe Chu Thanh nói vậy, dù đã sớm biết sư phụ có nguyên thần thứ hai, nhưng ánh mắt của Liễu Tiểu Tiến vẫn mở tròn xoe: “Nguyên thần thứ hai này cũng biến thái đến vậy sao!? Đây chính là bản thể thứ hai của một người sao?” Liễu Tiểu Tiến thì thầm.

“Còn chờ cái gì nữa, mau nhanh chân lên!” Chu Thanh dùng Tam Vị Chân Hỏa thiêu sạch máu tươi trên mặt đất, quần áo vurun vải cũng đốt sạch sẽ, sau đó mới hóa thành một đạo hoàng quang cực kỳ nhỏ biến vào trong bóng đêm. Liễu Tiểu Tiến cũng ôm lấy Mỹ Hồ bay vào trong đêm tối.

“Sư phụ, người cũng quá cẩn thận rồi! Con sói tinh kia đã bị người làm cho sợ đến tè cả ra quần kia mà!” Thấy Chu Thanh bố trí mấy đại hình để che giấu khí tức xung quanh biệt thự, Liễu Tiểu Tiến thầm bội phục tâm tư kỹ càng đến mức không lọt nổi một giọt nước của sư phụ, bèn cất tiếng khen một câu.

Chu Thanh liếc nhìn hẩn một cái nhưng không nói gì, tiếp tục tập trung vào luyện công, khoanh chân ngồi xuống, Liễu Tiểu Tiến cũng bước vào theo.

“Con sói tinh kia đạo hạnh rất cao đó! Ngươi nếu như biến thân thì còn có thể liếc mạng, nhưng tại sao khi này lại không làm như vậy, nếu không nhờ ta tới kịp thì chẳng phải ngươi đã đi châu Diêm Vương rồi sao?”

“Ha ha!” Liễu Tiểu Tiến cười khan: “Nếu con mà phải đi gặp Diêm Vương thì có khi lão ấy sẽ ban cho con chức cai ngục đấy chứ!”

Chu Thanh lười biếng nói: “Cô gái này lai lịch thế nào vậy?”

“Con không biết, nghe con sói tinh kia nói hình như cô ấy có liên quan tới Liên minh yêu quái gì đó, rồi nó lại còn nhận làm con là người của Thục Sơn nữa! À đúng rồi, mau giúp cô ấy tỉnh lại, hỏi rõ là được!” Liễu Tiểu Tiến chỉ vào thiếu nữ đang nằm sóng xoài trên mặt đất.

“Không cần đâu, cô ta đã sớm tỉnh lại rồi! Tiểu thư, mời đứng lên! Không cần phải giả vờ nữa!” Chu Thanh nói.

“Các người là ai?” Mỹ Hồ lồm cồm ngồi dậy rồi hỏi. Mặc dù bản thân mình giả vờ bất tỉnh bị Chu Thanh phát hiện nhưng nàng không trả lời ngay mà còn hỏi ngược lại.

“Hồ ly tinh?” Kim quang nhãn lực của Chu Thanh chợt lóe, lạng lẽ vận nguyên thần thứ hai lên, liền thấy rõ ràng bản thể của Mỹ Hồ.

“Người có thể nhìn ra nguyên hình của ta?” Mỹ Hồ kinh hãi, đột nhiên phát hiện trước ngực mình khá mát mẻ, nhìn xuống thì mới phát giác nội y đã lộ cả ra ngoài. Nàng không khỏi đỏ bừng mặt, vội lấy hai tay che bộ ngực sữa lại.

Chu Thanh vung tay lên, một cái áo khoác nam liền xuất hiện trong tay hẩn: “Cầm lấy mà mặc!” Hẩn đưa áo cho Mỹ Hồ.

Thấy người này tướng mạo bình thường nhưng lại có chút bí hiểm, trong lòng Mỹ Hồ đột nhiên có một cảm giác không nói nên lời.

Thật ra đó là trò tiểu xảo của Chu Thanh, hẩn âm thầm phân hóa nguyên thần thứ hai đi sang phòng bên cạnh lấy y phục, sau đó dùng Ân Dật phù để che dấu, mang sang bên đây, rồi mới giả vờ vung tay một cái là có ngay y phục.

“Cái này thì tính là gì, đừng nói tới chuyện con con như nhìn ra nguyên hình, mà những chuyện lớn hơn sư phụ của ta cũng làm được, không ngại cho cô biết, sư phụ đã đạt tới Hóa Thần kỳ cao thủ rồi đấy!” Liễu Tiểu Tiến nói. Truyện "Phật Đạo "

“Hóa Thần cao thủ?” Mỹ Hồ đương nhiên biết Hóa Thần cao thủ là gì, không khỏi ngây ngẩn cả người trong giây lát, sau đó liên tục đập đầu trước mặt Chu Thanh.

Chu Thanh liền giật mình: “Cô làm cái gì vậy? Có bị bệnh gì không?”

“Mong tiền bồi thu ta làm đồ đệ, để ta có thể báo thù!” Mỹ Hồ vẫn đập đầu không ngừng.

“Khoan đã! Cái gì báo thù, cái gì đồ đệ? Ta không hiểu gì cả?” Chu Thanh kinh ngạc, suýt chút nữa đã nhảy dựng lên: “Chuyện gì thế này, cô gái xinh đẹp này không những là hồ ly tinh mà lại còn bị điên à?”

“Tôi đúng là hồ ly tinh, hơn nữa còn là trưởng nữ của tộc trưởng My Hồ nhất tộc! Tên gọi là My Hồ” My Hồ lên tiếng giải thích. Truyện "Phật Đạo "

“Sao? My Hồ nhất tộc à?” Chu Thanh nhớ lại Luyện Yêu Thiên trong Luyện Khí Tổng Cương có ghi lại rằng theo truyền thuyết, nữ nhân của My Hồ nhất tộc đều rất xinh đẹp.

“Xem ra chuyện này là thật!” Chu Thanh nhìn My Hồ, trầm nghĩ.

“Đúng rồi, cô nói báo thù cái gì, chẳng lẽ My Hồ nhất tộc các người đã bị kẻ khác tiêu diệt à?” Liều Tiểu Tiến lên tiếng.

Đôi mắt của My Hồ liền ánh lên một tia thù hận: “Mười mấy năm trước, do rừng núi bị san bằng, yêu quái chúng ta không còn đất sống nữa nên phần lớn đều phải tiến vào thành thị, sống cuộc sống bình thường như nhân loại. Nhưng tu đạo giả trong nhân giới quả thật có quá nhiều, thỉnh thoảng lại có xung đột với yêu quái. Vì vậy nên 10 năm trước, chúng ta mới thành lập Liên minh yêu quái, mục đích đơn giản là để hiệu triệu, đoàn kết các yêu quái lại, nhằm giữ cân bằng với tu đạo giả của nhân loại.”

“A!” Liều Tiểu Tiến nghe vậy liền mở to miệng.

“Thế thì cũng không có gì kỳ lạ, người có đường của người thì yêu cũng có đường của yêu! Chẳng phải thời thượng cổ nhân, yêu, tiên, ma đều sống hỗn tạp sao?” Chu Thanh răn dạy Liều Tiểu Tiến: “Vậy My Hồ nhất tộc của các người cũng gia nhập Liên minh yêu quái phải không?”

“Vâng, My Hồ nhất tộc chúng tôi dù không thích giao tranh cùng người khác, nhưng vẫn tham gia vào Liên minh yêu quái, bởi lẽ chỉ bằng thực lực của chúng tôi thì căn bản không cách nào sinh tồn được trong xã hội loài người. Nhưng vào 5 năm trước, trong Liên minh yêu quái bỗng nhiên xuất hiện một nhân vật có đạo hạnh cực cao, hắn được hơn một nửa số yêu quái trong Liên minh tiến cử, bầu làm Minh chủ của Liên minh. Vốn Liên minh xưa nay không có Minh chủ, mọi chuyện đều do Tam đại trưởng lão điều động mọi người để thương lượng. Nhưng kể từ khi tên yêu quái kia lên làm Minh chủ thì chúng tôi cũng đã làm được vài chuyện hữu ích...”

“Thế rồi sau đó có phải hắn bỗng hoàn toàn thay đổi, trở nên bạo ngược không? Chính hắn cũng là kẻ thù của My Hồ nhất tộc các người phải không?” Liều Tiểu Tiến nói. Truyện "Phật Đạo "

“Làm sao huynh biết?” Lúc này My Hồ mới giật mình.

“Trời ạ! Tiểu thuyết nào mà chẳng có các tình tiết như thế, dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra kia mà!”

Nghe Liều Tiểu Tiến nói vậy, trong lòng của My Hồ đang tăm tối bỗng như bừng lên ánh sáng, nàng liền định mở miệng nói gì đó với Chu Thanh. Nào ngờ Chu Thanh suy tư một hồi, đột nhiên lên tiếng trước: “Ý của cô ta đã rõ, có phải là muốn bái ta làm sư phụ, sau đó đi tìm tên yêu quái kia để trả thù hay không? Nói vậy chắc hẳn đã coi trọng chỗ nào đó của My Hồ nhất tộc các người rồi đó! Mà thứ đáng giá nhất của My Hồ nhất tộc cũng chỉ có một quyển Câu Trần Thiên Thư, chẳng lẽ hẳn là vì vật này sao?”

“Cái gì! Người cũng biết Câu Trần Thiên Thư à?” My Hồ kinh hãi, vô thức nắm chặt đồ vật trong ngực mình.

“Thôi xong, vừa mới rời khỏi hang sói thì lại sa vào miệng cọp. Người này cũng biết về Câu Trần Thiên Thư thì há lại không muốn đoạt lấy ư? Chẳng lẽ My Hồ nhất tộc ta cứ như vậy mà diệt vong sao?” Nghĩ đến đây, sắc mặt của My Hồ liền trắng bệch, thân thể nàng cũng run rẩy.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, Chu Thanh vội vàng nói: “Chớ có hiểu lầm, Câu Trần Thiên Thư mặc dù là bảo vật, nhưng đối với ta lại vô dụng, chưa kể ta cũng không muốn cướp đoạt nó từ trong tay của một nữ tử!”

“Sư phụ, Câu Trần Thiên Thư là cái gì vậy, tạo sao con chưa từng nghe tới?” Liều Tiểu Tiến mới lần đầu nghe thấy danh tự này nên liền lên tiếng hỏi.

“Câu Trần Thiên Thư là do Câu Trần Đại Đế truyền lại. Thờ thượng cổ, khi nhân, yêu, tiên, ma còn tạp cư thì hình thái lúc đó rất hỗn loạn. Để thay đổi tình hình lộn xộn này, Tam Đại Thánh Giả là Thái Thanh Thái Thượng Lão Quân, Thượng Thanh Ngọc Hư Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ngọc Thanh Thông Thiên Linh Bảo Đạo Quân mới chung tay lập Phong Thần Bảng, thành lập Thiên Giới, phân định cấp bậc cho yêu, tiên, ma. Để tiện bề cai quản Thiên Giới này, Tam Đại Thánh Nhân mới lập thêm chức vị Tứ Ngự và cắt cử 365 vị chính thần để trông coi. Câu Trần Đại Đế chính là đại biểu duy nhất của yêu tộc trong Tứ Ngự, còn ba vị Đại Đế còn lại là Bắc Đẩu Chân Vũ Đại Đế, Nam Cực Từ Vi Đại Đế và Ngọc Hoàng Đại Đế đều là tiên nhân. Bản Câu Trần Thiên Thư này được lưu truyền từ lúc đó, bên trong có ghi lại những bí mật từ thời viễn cổ của yêu tộc. Nhưng đáng tiếc lại dùng thượng cổ văn tự để ghi chép nên ngày nay không còn ai hiểu được nữa!”

Nghe Chu Thanh nói vậy, My Hồ liền thở phào nhẹ nhõm một cái.

Thật ra Chu Thanh cũng chỉ nghe được điều này trong Luyện Khí Tổng Cương nhưng không được tường tận cho lắm. Do đó dù đã biết trong tay My Hồ có một bản thiên thư, nhưng hắn vẫn bất ngờ khi biết đó chính là Câu Trần Thiên Thư

Chương 15: Liên Minh Yêu Quái

“Cô còn có thân nhân nào nữa không?” Liều Tiểu Tiến hỏi. Truyện "Phật Đạo "

Đôi mắt My Hồ đỏ lên: “Không, gia đình của tôi ở My Hồ nhất tộc còn có ca ca, phụ thân, nhưng cũng bị tên yêu quái kia giết chết. Trưởng lão trong tộc vì muốn để tôi chạy thoát nên mới dùng Giải thể đại pháp liều mạng với hắn, do đó tôi mới thoát được! À đúng rồi, muội muội của tôi chưa chết! Lúc trưởng lão đưa tôi ra cửa thì thấy muội muội của tôi bị tên yêu quái kia bắt lại! Tôi muốn đi cứu muội ấy!” Vừa nói, My Hồ vừa liếc nhìn xung quanh bên ngoài.

Liều Tiểu Tiến kéo nàng lại, nói: “Cô điên rồi à? Cô chưa đủ tư cách đâu! Tên Bát Cực Lang Vương kia lợi hại đến như vậy mà cũng chỉ là tiểu lâu la của hắn, mà thậm chí ngay cả toàn bộ My Hồ nhất tộc của cô cũng chưa phải là đối thủ của hắn! Bây giờ cô đi thì chỉ có nước chết mà thôi!”

My Hồ đột nhiên gạt Chu Tiểu Tiến qua một bên, sau đó chạy tới trước mặt Chu Thanh, kéo tay hắn nói: “Van cầu người, van cầu người mau đi cứu muội muội của tôi! Tôi chỉ còn lại một người thân duy nhất này mà thôi. Người muốn tôi báo đáp thế nào cũng được, ngay cả làm trâu làm ngựa tôi cũng cam lòng, chỉ cần người chịu đi cứu muội muội của tôi thôi!” Vừa nói nàng vừa đập đầu xuống đất liên tục.

Liều Tiểu Tiến thấy vậy, không khỏi há miệng: “Con mẹ nó! Có công lực cao thật là sung sướng nha! Ngay cả mỹ nữ cũng phải van xin mình, đưa thân tới trước cửa để dâng hiến! Nếu luận về đẹp trai thì sư phụ có cười ngựa đuổi cũng không qua ta được, thế mà sao hiện tại chẳng có em nào để ý đến ta? Quả thật thực lực so với dung mạo còn mạnh mẽ hơn nhiều mà!” Trong đầu Liều Tiểu Tiến không ngừng nảy sinh những ý niệm linh tinh.

Chu Thanh đỡ My Hồ dậy: “Cứu người cũng không thành vấn đề, nhưng Liên minh yêu quái nằm ở đâu? Bên trong có cao thủ nào? Chúng ta cũng chưa biết, chỉ sợ đến lúc đó chẳng những không cứu được người mà ngược lại còn nộp mạng cho đối phương! Nghe cô nói vậy, xem ra công lực của tên yêu quái kia quả thật không kém, ta cũng không dám nắm chắc phần thắng!”

“Tôi biết Liên minh yêu quái ở nơi nào, để tôi mang mọi người đi! Hiện tại Liên minh yêu quái không có cao thủ nào cả. Lần này, việc tên yêu quái ra tay đối phó với My Hồ nhất tộc chúng tôi sẽ khiến cho nhiều người cảm thấy bất an, chắc chắn sẽ không có nhiều yêu quái ở tổng bộ đâu! Hắn chỉ có 4 tên thủ hạ trung thành cần cần, một là con vượn tinh tên Vô Cực, thứ hai chính là Bát Cực Lang Vương, thứ ba là một con yêu quái mèo, cuối cùng là một quý hôn tu luyện thành hình gọi là U Minh Quỷ. Công lực của chúng đều ở Dẫn Khí hậu kỳ. Còn về phần tên yêu quái kia đã bị trưởng lão dùng Giải thể đại pháp đã thương nên có lẽ hắn phải lo chữa trị, không thể ngăn cản chúng ta được đâu!” My Hồ thấy Chu Thanh đã có ý muốn giúp mình nên vội vàng nói. Truyện "Phật Đạo "

Ánh mắt Chu Thanh loạn chuyển: “Tiểu cô nương này có Câu Trần Thiên Thư, vốn dùng văn tự cổ của yêu tộc để ghi chép, nội dung ngày nay không còn ai đọc được, nhưng tên yêu quái kia sớm không đoạt, muộn không đoạt, lại ra tay vào lúc này, hơn nữa không tiếc trở mặt với rất nhiều yêu quái, như vậy có lẽ hắn đã nghĩ ra cách phá giải thiên thư! Mình cũng nên đến một phen xem sao!”

Lập tức Chu Thanh nói: “Bây giờ công lực của cô rất yếu, nếu đi cũng không giúp đỡ được gì, ngược lại còn gây thêm phiền phức cho chúng ta. Nhưng vấn đề là chúng ta lại không biết muội muội của cô, cũng như chưa quen thuộc địa hình, không có cô không được. Nên tạm thời không nên tiến hành!” Sau đó nháy mắt một cái với Liều Tiểu Tiến.

My Hồ nghe vậy liền cứng đờ cả người.

Cũng là Liều Tiểu Tiến hiểu được ý đồ của Chu Thanh: “Ghê thật! Lão sư phụ này của ta vừa muốn làm kỹ nữ lại vừa muốn được dựng bia thờ như gái trung trinh đây mà! Lúc trước khi nhận ta làm đồ đệ, người sợ có phiền toái nên mới nói ngược, bây giờ nhìn thấy có lợi trước mắt thì lại giả vờ nhảy ra ngoài, mở miệng thoái thác! Nhấn tâm lừa gạt một cô bé vừa xinh đẹp vừa đáng thương như vậy, sư phụ, chẳng lẽ trái tim của người làm bằng sắt, chẳng lẽ người không biết động lòng sao!” Trong lòng hắn dâng lên một niềm khinh bỉ thật lớn với Chu Thanh. Truyện "Phật Đạo "

“Sư phụ! Người có biện pháp gì để đề thăng công lực của My Hồ lên không? Chỉ cần công lực của cô ấy tăng lên thì sẽ ổn thỏa cả thôi mà!”

“Có chứ! Nhưng My Hồ tiểu thư lại không phải là đệ tử của Thiên Đạo Tông chúng ta, phương pháp đó không thể cho người ngoài sử dụng được!” Chu Thanh thờ dãi nói.

Liều Tiểu Tiến nghe vậy, thiếu chút nữa đã đâm vào mặt Chu Thanh một phát.

My Hồ thì lại mừng rỡ vô cùng: “Người muốn nhận tôi làm đệ tử sao? Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ đệ My Hồ một lạy!”

Lần này Chu Thanh cũng không ngăn cản, bình thân nhận 9 cái khấu đầu của My Hồ.

Liều Tiểu Tiến thấy vậy liền nín thở, trong lòng dâng lên một ý nghĩ kỳ quái: “Chẳng lẽ ban đầu người này thu ta làm đồ đệ cũng vì nguyên nhân như vậy sao?”

Đối với việc phải quỳ lạy Chu Thanh, My Hồ cũng không có ý kiến gì. Mặc dù thoạt nhìn bên ngoài, nàng chỉ mới 23-24 tuổi, so với Chu Thanh chừng

30 tuổi thì nhỏ hơn, nhưng yêu tộc vốn lấy cường giả vi tôn, lại cộng thêm sinh mệnh của yêu quái dài hơn nhiều so với loài người, cho nên tâm trí cũng chậm trưởng thành hơn con người. Tâm tư của My Hồ lúc này cũng chỉ như tâm tư của một thiếu nữ nhân loại bình thường mà thôi.

Chu Thanh cười to nói: “Tốt! Tốt! My Hồ, giờ đây con đã là đệ tử của Thiên Đạo tông! À đúng rồi, tên của con là My Hồ, vậy muội muội con tên gì?”

“Sur phụ, nữ nhân trong My Hồ nhất tộc của chúng con đều gọi là My Hồ, không có tên riêng!”

Chu Thanh nghe vậy nhủ mảy: “Thế thì không được hay cho lắm, nếu đã gia nhập Thiên Đạo Tông chúng ta thì nhất định phải có một cái tên riêng biệt. Gọi My Hồ chẳng những kỳ quặc mà còn có thể để lộ ra phong thanh nữa...Nhu vậy đi, con theo họ ta, gọi là Chu Nghi vậy!”

My Hồ cảm thấy có đạo lý, liền gật đầu.

Chu Thanh nói: “Vốn nhất mạch yêu tộc các con bình sinh lấy thiên địa linh khí để sống, vừa là Tinh Linh, lại vừa là yêu tinh, chỉ cần có đầy đủ thiên địa linh khí thì các con đều có thể tiên hóa. Về phương diện này thì Thiên Đạo Tông của ta rất rành rề!”

Nói xong, hắn liền ném ra 8 khối ngọc bài. Ngọc bài bay trên không hợp thành một cái bát quái trận thật lớn.

“Chu Nghi! Bình tâm tĩnh khí, bất kể có phát sinh chuyện gì cũng không được vọng động, cứ làm như phương pháp luyện công lúc bình thường của con!”

Vốn các ngọc bài của Chu Thanh đã bị phá hủy trong trận chiến với Tam Tinh Thái Lang. Nhưng lần này nhờ có nhiều tiền nên hắn có thể mua được ngọc bài khác có phẩm chất tốt hơn nhiều. So với cái cũ thì chất lượng phải hơn ít nhất 3 lần.

Thấy Chu Nghi ngoan ngoãn nhắm mắt ngồi ở trong trận, Liều Tiểu Tiến liền giơ ngón tay cái về phía Chu Thanh: “Khắc khắc! Sur phụ quả thật kinh điển! Ngay cả một cô bé ngây thơ mà cũng lừa gạt! Đúng là tâm cứng như sắt à nha!”

Chu Thanh then quá hóa giận, gõ lên đầu Liều Tiểu Tiến một cái: “Ta đây làm vậy là giúp người! Không thấy ta giúp cô bé gia tăng công lực sao? Người biết cái gì?”

Hắn hung hăng tròn mắt nhìn Liều Tiểu Tiến một cái. Sau đó vung tay tung ra một hạt châu lấp lánh ánh sáng đỏ, chính là nội đan mà Bát Cực Lang Vương đã lưu lại lúc bỏ chạy.

Tâm thần Chu Thanh vừa động, nguyên thần thứ hai liền chui ra, sau đó phun Tam Vị Chân Hỏa, thiêu hạt châu kia thành một khối khí màu đỏ.

Chu Thanh niệm dẫn kiếm quyết, khối khí đỏ kia liền bay vào trong bát quái đồ, mạnh mẽ áp sát vào trước mặt của Chu Nghi đang ngồi trên mặt đất.

Chu Thanh đắc ý nói với Liều Tiểu Tiến: “Gần đây ta có tìm hiểu về Văn Vương Hậu Thiên Bát Quái Trận Pháp, uy lực không tệ nha!:

Liều Tiểu Tiến xì một cái, nói: “Người dùng nội đan của tên Bát Cực Lang Vương kia để gia tăng công lực cho cô ấy, chẳng lẽ không sợ cô ấy không tiếp nhận nổi sao?”

“Đương nhiên ta có nghĩ tới chuyện này! Cứ yên tâm, sẽ ổn cả thôi, nhưng phải chịu chút đau đớn!”

Quả nhiên, Liều Tiểu Tiến thấy khói đỏ dần bao phủ lấy Chu Nghi. Thân thể nàng không ngừng run rẩy, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, mồ hôi giọt nào giọt nấy to như hạt đậu rơi trên trán. Trong nháy mắt toàn bộ khói đỏ đã bốc hòa khí lên.

Chu Thanh nói: “Lực nhẫn nại của nữ hài tử này cũng không giống người thường, dù đau đớn nhưng vẫn không rên la!”

Liều Tiểu Tiến không đành lòng thấy cảnh này, nói với Chu Thanh: “Nàng đã đáng thương lắm rồi, xin người đừng hành hạ nàng nữa. Có phương pháp để giảm bớt thống khổ này không?”

“Phương pháp thì có đấy!” Chu Thanh đột nhiên cảm thấy lời của Liều Tiểu Tiến có chút bất hợp lý: “À! Người nói hươu nói vượn cái gì đấy, ai hành hạ nàng? Coi ta là ác nhân không bằng! Ta đây làm vậy là vì muốn tốt cho nàng! Đan khí thâm nhập vào trong kinh mạch nên đương nhiên phải đau đớn rồi! Nhưng quả thật lời của người cũng có chút đạo lý, nàng thực sự rất đáng thương. Hôm nay ta đành phải chịu thiệt một tí vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Liên Minh Yêu Quái (2)

“Vạn vật tụ linh! Địa hòa thủy phong! Cấp cấp như luật lệnh! Tụ!” Trước ánh mắt kinh ngạc của Liêu Tiểu Tiến, Chu Thanh phân hóa ra nguyên thần thứ hai, mở miệng phun ra một luồng chân nguyên, luồng khí màu vàng lợt nhanh chóng hòa tan vào Bát Quái trận, tiếp đó Bát Quái trận xoay tròn với tốc độ chóng mặt, linh khí xung quanh bị hút vào trong trận. Rầm! Cánh cửa lớn cũng bị sức mạnh của linh khí hất tung, đủ thấy Bát Quái trận sau khi nhận được chân nguyên bổ sung từ Chu Thanh đã sản sinh lực hút lớn cỡ nào. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh đắc ý nói: “Thế nào? Ta dùng chân nguyên của nguyên thần thứ hai phát động Bát Quái trận pháp, tuy nguyên thần thứ hai của ta vẫn chưa tiến hóa thành Kim tâm bốn cánh, nhưng đã là nhân vật Hóa Thần sơ kì rồi. Linh khí trời đất trong vòng trăm dặm đều bị hút đến đây, được Bát Quái trận tinh lọc để lại toàn bộ tinh hoa, đối với cô ta sẽ rất có ích. Ôi! Hôm nay ta đã lỗ nặng rồi, còn định lấy viên nội đan đó dùng để nuôi Kim tâm chứ.”

“Thì có gì đâu, giờ cô ấy đã là đồ đệ của người rồi, cũng coi như là sư muội của con, người nhà với nhau mà sư phụ tính toán thế sao?” Liêu Tiểu Tiến nói.

“Thế cũng phải!” Chu Thanh gật gù.

Chu Nghi ngồi trong trận pháp bị luồng khí đỏ của nội đan ép vào, toàn thân nóng bừng bừng, từng luồng linh khí truyền vào kinh mạch khắp cơ thể, cảm giác đau đớn như bị kim đâm, Chu Nghi cũng biết nguồn sức mạnh kia đang cải tạo bản thân nên cố cắn răng chịu đựng, đem nguồn linh khí dẫn vào đan điền chuyển hóa thành chân nguyên yêu lực của mình. Đang lúc cố sức chịu đựng, đột nhiên một luồng khí tức mát lạnh tuôn chảy từ huyết thiên linh trên đỉnh đầu xuống, Chu Nghi có cảm giác như trôi bồng bềnh trên mây, gió mát thoảng qua, thân thể nhẹ tênh lướt theo làn gió, hơi nóng của nội đan và luồng khí tức mát lạnh hòa hợp hoàn mỹ với nhau, tạo thành một dòng khí lưu khoan thai dễ chịu tuôn chảy khắp các kinh mạch, kinh mạch toàn thân trở nên thông thoáng mạnh mẽ hơn. Chu Nghi khổ tận cam lai, đang chìm đắm trong cảm giác thoải mái đó, đột nhiên bên tai vang vọng tiếng thét như sấm của Chu Thanh: “Còn đợi gì nữa, không nhanh chóng hấp thu tinh hoa hội tụ từ linh khí và nội đan vào huyết đan điền đi!”

Chu Nghi đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía Chu Thanh, ngấm ngấm vận công. Liêu Tiểu Tiến ngưỡng mộ lên tiếng: “Sư phụ à! Khi nào người cũng làm như vậy với con để giúp con gia tăng công lực với nhé!”

Chu Thanh hậm hực hét vào mặt tên đệ tử: “Người tưởng dễ lắm hả? Phải hao tổn chân nguyên bản mệnh của ta mới được đó, người nghĩ nguyên khí của ta là vòi phun nước muốn bao nhiêu có bấy nhiêu chứ?”

Hồi lâu sau, Chu Thanh thở hắt ra, luồng chân nguyên kia cũng bị tiêu hao sạch, Bát Quái trận ngừng xoay, Chu Nghi trong trận pháp đứng dậy, đôi mắt long lanh, một mùi hương thoang thoảng lan tỏa theo con gió, Liêu Tiểu Tiến cảm thấy hương thơm dịu dịu vỗ vào mặt, khoan khoái đến nỗi sém chút rên lên. Chu Thanh xoa xoa bàn tay, nói: “Hay đó! Công lực của con đã tiến bộ vượt bậc rồi, công pháp tu luyện của Mị Hồ tộc quả nhiên có chỗ độc đáo, nếu đã vậy thì pháp lực của yêu quái quả thật cao thâm khó dò, rất có thể ta cũng...”

“Sư phụ à, chẳng phải sư muội đã nói con yêu quái kia đã bị trưởng lão của họ làm bị thương rồi sao? Hơn nữa chúng ta đi cứu người chứ đâu phải đi giết người trả thù, địch ngoài sáng ta trong tối, sợ gì chứ?” Liêu Tiểu Tiến nhìn bộ dạng lưỡng lự của Chu Thanh là ghét cay ghét đắng.

“Phải đó! Sư phụ, việc này không nên chậm trễ, nếu để muộn muộn của con e sẽ...” Chu Nghi nôn nóng nắm lấy tay Chu Thanh, không dám nghĩ tiếp trường hợp xấu nhất, đột nhiên nhận thấy làm vậy dễ gây hiểu lầm nên vội buông tay ra.

Chu Thanh lại không nghĩ lệch lạc, chỉ đang suy tính: “Tiếc rằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận thần diệu vô song, đến nay ngay cả 3 phần ta còn chưa tham ngộ được, thanh Hóa Huyết thần đao lại không thể điều khiển, nếu không thì sợ gì yêu quái lợi hại kia chứ?”

Sau khi quyết định xong, Chu Thanh lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Chu Nghi, nói: “Ồ, việc này đúng là không nên chậm trễ, chúng ta sẽ xuất phát ngay, đây là một miếng Ấn thân phù do ta chế luyện, có thể giấu đi thân thể và khí tức, con hãy cất kỹ, nhưng miếng Ấn thân phù này chỉ có tác dụng trong vòng 3 tiếng thôi đấy.”

Dứt lời, Chu Thanh đem khẩu quyết phát động ngọc phù truyền dạy cho Chu Nghi.

“Hi hi! Sư muội, sư phụ đối xử tốt với muội quá à! Ngay cả Ấn thân phù của người cũng đưa cho muội. Huynh theo sư phụ sắp được một năm rồi, sư phụ không hề cho huynh món gì cả.” Liêu Tiểu Tiến phụng phịu.

“Người nói vậy gì đó! Người là nam nhi mà đi giành giật với một cô bé hả? Hơn nữa chẳng phải ta đã phí phạm một miếng Thái Ất Tinh Kim chế luyện phi kiếm cho người rồi sao?” Chu Thanh quả mắng tên đệ tử vô phép.

Nhìn thấy hai thanh niên tuổi tác chỉ xem nhau lời qua tiếng lại trả treo, một người còn dùng giọng điệu trưởng bối giáo huấn đối phương, Chu Nghi không nhịn được bật cười khanh khách.

Liêu Tiểu Tiến giạt mình, nghĩ thầm: “Úi! Sư muội của ta thật không hổ thẹn là hồ ly tinh, nụ cười quyến rũ hơn Lăng Nhược Thủy nhiều!”

“Nghi Nghi, chính là chỗ này à?” Chu Thanh dùng nguyên thần thứ hai ngự kiếm, dẫn Liêu Tiểu Tiến và Chu Nghi bay suốt cả ngàn dặm đường chỉ trong một giờ, dù nguyên thần thứ hai của Chu Thanh là Kim tâm sáu cánh cũng có phần đuối sức rồi. Trên đường đi, về cách xưng hô với Chu Nghi thế nào, cả Liêu Tiểu Tiến và Chu Thanh đều nghĩ nát óc, Liêu Tiểu Tiến cảm thấy gọi sư muội có hơi không hợp thời, còn Chu Thanh gọi là đồ đệ thì dễ gây chú ý, còn gọi tên lại có vẻ quá xa cách, cuối cùng Chu Nghi đưa ra đề nghị Liêu Tiểu Tiến sẽ gọi cô là muội muội, còn Chu Thanh sẽ gọi Nghi Nghi, cứ thế cách xưng hô đã được quyết định.

Ngồi biệt thự to lớn hơi giống các tòa lâu đài phương tây hiện ra, Chu Thanh lắc đầu than thở: “Yêu quái gì thế này, hành động chả thêm nể nang gì cả, chẳng lẽ không sợ bị người ngoài chú ý? Hay là nó nghĩ mình pháp lực thông thiên nên mới khinh thường tất cả những người tu đạo trong thiên hạ?”

“Sư phụ! Mọi người của con đang ở trong đó, con cảm nhận được, chúng ta mau vào cứu người đi!” Chu Nghi nói xong nôn nóng kéo tay Liễu Tiểu Tiến xông về phía ngôi biệt thự trước.

“Hai đứa muốn chết hả?” Chu Thanh kéo lấy hai tên đồ đệ, nói: “Xung quanh ngôi biệt thự này đều có bố trí trận pháp lợi hại! Con yêu quái này không phải hạng tầm thường đâu, hai con sao lại không cẩn thận thế hả?” Chu Thanh vừa giải thích vừa ngấm ngấm vận nguyên thần thứ hai đi do thám.

“Thì ra là vậy! Vạn Quỷ Phệ Âm đại trận, con yêu quái này đúng là gan to tày đình, chuyện gì cũng dám làm.” Chu Thanh chỉ nhìn loáng qua liền biết rõ tình hình xung quanh.

Cùng lúc đó, trong một góc tối khác, mấy bóng đen đang lén lút lút lút mò tới. Một thanh niên nam tử tướng mạo hơi tuấn tú quay qua hỏi một nam tử khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi bên cạnh: “Tạ Hiểu Hoành, tin tức của đệ có thật không đó? Liên minh yêu quái xảy ra nội chiến, con Thiên Huyền Huyết Ma bị trọng thương rồi?”

Tên nam tử tên Tạ Hiểu Hoành mỉm cười nói: “Yêu tâm đi Hưởng tổ trưởng, tin tức của Tạ gia đệ là chính xác nhất, không sai được đâu. Con Thiên Huyền Huyết Ma đó vì muốn cướp một món đồ gì đó từ Mị Hồ tộc, mắc kẹt phần lớn yêu quái phản đối đã ra tay tàn sát Mị Hồ tộc, hiện tại rất nhiều yêu quái đều đã rút lui khỏi Liên minh yêu quái rồi, Liên minh yêu quái chỉ còn là cái tên thôi. Bây giờ là cơ hội tốt nhất để chúng ta ra tay, diệt trừ Liên minh yêu quái lập công lớn, đến lúc đó chức tổ trưởng Long tổ còn thoát khỏi lòng bàn tay Hưởng đại ca được sao?”

“Hừ! Nếu không phải tên Lăng Phi cứ chèn ép ta, Hưởng Huy này đã sớm giữ chức tổ trưởng Long tổ rồi, đâu có như hiện nay vẫn làm chức phó chứ!”

“Phải đó! Tên Lăng Phi đó ý sư phụ hẳn là trường giáo Côn Lôn và dựa vào thế lực Lăng gia nên mới chiếm được chiếc ghế tổ trưởng.” Hai thanh niên nam tử khác nhảy vào phụ họa.

Hưởng Huy trừng mắt quát lên: “Các đệ thì biết cái gì? Các đệ mới gia nhập Long tổ thôi mà, công lực của tên Lăng Phi đó cũng thâm hậu lắm, đã luyện tới Dẫn Khí hậu kỳ sắp tiến tới Hóa Thần rồi. Hừ! Nếu xét về thế lực gia tộc, Hưởng gia của ta đâu có thua kém Lăng gia của hắn, còn Côn Lôn về mặt danh nghĩa là lãnh tụ các môn phái, nhưng Thực Sơn chúng ta lại không thèm nghe theo họ, chỉ là công lực của người ta quả thật thâm hậu, nếu xét trong số các đệ tử đời thứ 3, Thực Sơn chúng ta chỉ có đại sư huynh là có thể so tài với hắn, nhưng đại sư huynh chỉ biết mỗi việc tu luyện, gần đây lại đi điều tra vụ việc Triệu Lượng sư đệ bị tập kích. Lần này chúng ta đến đây không phải vì đánh nhau với Thiên Huyền Huyết Ma, kẻ thù của Liên minh yêu quái đông đúc, nếu tin tức mâu thuẫn nội bộ của chúng đồn ra ngoài, nhất định sẽ có người tìm đến trả thù, chúng ta thừa nước đục thả câu, cướp lấy vài món pháp bảo, nói không chừng còn đoạt được nội đan của lũ yêu quái, đó là vật phẩm tốt để nâng cao công lực nha! Tạ Hiểu Hoành, Lưu Chí Hoa, Lô Hồng Trần, 3 đệ tập trung quan sát cho kỹ, lát nữa chỉ cần thấy yêu quái hoặc là người nào bị bỏ lại đơn lẻ, chúng ta sẽ kết thành Tứ Tượng kiếm trận ra tay cùng lúc, tuyệt đối không được để ai sống sót.” Truyện "Phật Đạo "

“Con người cũng giết luôn à?” Tạ Hiểu Hoành không hiểu nên hỏi lại cho rõ.

Hưởng Huy nhếch mép nham hiểm: “Người đến tìm Liên minh yêu quái trả thù chắc chắn không hề đơn giản, nhất định đều là cao thủ có báu vật mang trên người, dù bị chúng ta giết chết cũng không ai nghĩ ngờ đến chúng ta đâu, sợ gì chứ? Chúng ta cứ chờ tại đây, đợi có người tới phá vỡ Vạn Quỷ Phệ Âm đại trận, chúng ta sẽ len lén theo sau, các đệ phải cẩn thận đó, đừng để người ta phát hiện!”

Ba người kia gật đầu đồng thanh nói: “Hưởng đại ca cao minh thiết nha!”

“Nghi Nghi, Tiểu Tiến! Vạn Quỷ Phệ Âm đại trận này chính là một trận pháp vô cùng tàn độc của Ma đạo, dùng âm mạch dưới đất làm mồi, đánh tám tám sáu mươi bốn linh hồn người sống vào đó, bố trí thế Bát âm tụ hội, có thể thu hút oan hồn trong vòng mấy trăm dặm để sử dụng nên cực kỳ tàn độc. Tại sao không hề thấy có người tu đạo đến giải quyết chúng nhỉ? Kỳ lạ thật!” Chu Thanh càng nghĩ càng không hiểu nổi lý do.

“Sư phụ, trước kia Liên minh yêu quái từng kí thỏa thuận với loài người, chỉ cần yêu quái không làm cho thiên hạ đại loạn thì đôi bên không can thiệp chuyện nội bộ lẫn nhau, thế nên mới không ai tới lo chuyện này.” Chu Nghi vội giải thích.

“Thì ra là vậy! May là Vạn Quỷ Phệ Âm đại trận này được hội tụ từ các âm hồn, Tam Vị Chân Hóa của ta là khắc tinh của nó, ta sẽ dùng Tam Vị Chân Hóa phá ra một lỗ nhỏ, Nghi Nghi sẽ ẩn thân theo ta vào, còn Tiểu Tiến ở bên ngoài tiếp ứng, rõ chưa?” Chu Thanh dặn dò. Truyện "Phật Đạo "

“Tại sao bắt con ở bên ngoài? Chúng ta cùng vào đi, đông người lỡ có đánh nhau cũng dễ đối phó hơn.”

“Nghi Nghi chẳng phải đã nói rồi sao? Trong kia chỉ có 4 con yêu quái, còn con đại yêu quái thì đã trọng thương, dù có gặp phải chúng sư phụ cũng lo được, sợ là còn có biến cố khác kia, người biến hình ở bên ngoài chú ý kỹ vào, với tốc độ Bá tước huyết tộc của người chắc không ai làm gì được người đâu, dù có đụng phải cao thủ người đánh không lại chạy trốn cũng dễ, nhưng tốt nhất đừng động thủ với người khác, đợi ta quay lại, nếu có tình huống đặc biệt thì người hãy đốt cháy lá bùa này, ta sẽ biết và nhanh chóng trở ra ngay.”

Thấy sắc mặt Chu Thanh nghiêm nghị, Liễu Tiểu Tiến cũng biết sư phụ đang nói nghiêm túc, chỉ còn cách nhận lấy lá bùa Chu Thanh đưa qua, gật đầu nghe theo.

Hưởng Huy đột nhiên giật mình, nói: “Có người vào rồi kia, chúng ta mau theo sau nào!”

Bốn chiếc bóng âm thầm tách ra khỏi bóng tối, len lén chui vào lỗ hổng của Vạn Quỷ Phệ Âm đại trận vừa được Chu Thanh dùng Tam Vị Chân Hóa mở ra

Chương 17: Liên Minh Yêu Quái (3)

Cảm nhận được hàn khí âm u của Vạn Quỷ Phệ Âm đại trận, 4 người Hường Huy tuy cao lực thâm hậu, tên nào tên nấy đều là Dẫn Khí trung kì, nhưng cả bọn vẫn rung mình kinh hãi. Tạ Hiểu Hoàn nói: “Quả nhiên là sát trận của Ma đạo, tuy còn kém xa trận pháp dùng trấn thủ sơn môn của Thục Sơn chúng ta, Vạn Kiếm Diệt Tiên trận.” Truyện "Phật Đạo "

Cả bọn nhanh chóng chui vào lỗ hổng được Chu Thanh tạo ra, Hường Huy lên tiếng: “Vạn Kiếm Diệt Tiên trận của Thục Sơn chúng ta được các bậc tiền bối cao nhân trải qua mấy đời bố trí, Vạn Quỷ Phệ Âm trận này dù lợi hại thật đấy nhưng sao mà so sánh với trận pháp của Thục Sơn được.”

Lưu Chí Hoa, Lô Hồng Trần gật gù phụ họa, 4 người mò mẫm tiến về phía ngôi biệt thự.

Liêu Tiểu Tiến đã nhìn thấy 4 bóng người lén lút từ xa, cười gằn một tiếng: “Mẹ kiếp! Sư phụ đoán đúng thiệt nha, việc này quả nhiên xuất hiện biến cố, nhưng chỉ dựa vào vài tên tép riu này mà muốn dậy sóng thì hơi khó à, thôi, ta không cần báo động đâu!”

Ngôi biệt thự như con mãnh thú sừng sững trước mặt, màn đêm bao phủ, không hề có chút sinh khí, Chu Thanh quay sang hỏi: “Nghĩ Nghĩ, con còn cảm nhận được muội muội bị nhốt ở đâu không?”

Chu Nghi khẽ gật đầu. Truyện "Phật Đạo "

“Vậy thì tốt, con đi phía trước dẫn đường đi, ta sẽ bám sát theo sau.” Chu Thanh hạ thấp giọng nói dặn dò.

Hai người lén vào trong biệt thự, Chu Thanh đột nhiên phân hóa nguyên thần thứ hai. Nhìn thấy hai Chu Thanh giống hệt nhau hiện ra, Chu Nghi há hốc miệng kinh ngạc kêu lên: “Thân ngoại hóa thân, nguyên thần thứ hai!”

Chu Thanh vội đưa tay bịt miệng Chu Nghi, ghé tai nói nhỏ: “Đừng ồn ào, ta cảm nhận được 4 luồng yêu khí, 3 luồng mạnh mẽ, một luồng hơi yếu, chắc là 4 con yêu quái mà con nói đến, Bất Cực Lang Vương đã bị ta lấy mất nội đan, xem như mất hết mấy mươi năm công lực rồi. Ui! Tại sao ta không cảm nhận được yêu khí của tên yêu quái đầu số nhỉ?”

Chu Nghi bị Chu Thanh đưa tay bịt miệng, vừa định lên tiếng, một luồng khí chí dương của nam nhi lửa vào mặt, trong lòng bối rối, Chu Thanh lại ghé tai nói nhỏ, hơi thở phả vào tai nhột nhật, cảm giác mê mẩn Chu Nghi sém chút rên rỉ sung sướng.

Chu Thanh lại nói tiếp: “Í! Ta cảm nhận được một luồng khí tức giống y hệt con, chắc là muội muội của con rồi, ở cách chúng ta 50m về phía trước thôi.”

Ngôi biệt thự tuy không có chút ánh sáng, nhưng với công lực của Chu Thanh thì nhìn rõ chẳng khác ban ngày, Chu Thanh thu lại nguyên thần thứ hai, cẩn thận tiến từng bước về phía trước.

Chu Nghi cắn mạnh vào đầu lưỡi cho tỉnh táo đầu óc, mặc kệ hai má ửng hồng ửng thẹn, phát động ẩn thân phù theo sát sau lưng Chu Thanh. Luồng khí tức tựa hồ cách rất gần, nhưng hai người đi ngang 8 căn phòng, bước xuống 3 chiếc cầu thang mới nhìn thấy một cánh cửa lớn làm bằng thép. Chu Thanh nhủ thầm: “Nơi đây tại sao cứ như mê cung thể này, nếu không phải nguyên thần, thần niệm của ta lớn mạnh, đổi lại là người khác chắc chắn sẽ lạc đường rồi.”

Chu Nghi nôn nóng vội lấy cánh cửa, hỏi hã nói: “Sư phụ, muội muội của con đang ở trong đó, con cảm nhận được rồi. Tại sao cánh cửa này không có chỗ để mở ra nhỉ?”

Chu Thanh bước tới xem xét tỉ mỉ: “Đúng đó! Chỉ là một tấm ván bằng thép hàn chết vào tường, không có bố trí trận pháp nào, lạ thật đấy!”

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Chu Nghi càng lúc càng hoảng.

“Đừng lo! Chỉ là một cánh cửa thép sao làm khó sư phụ của con được!” Chu Thanh ngấm ngấm vận công, một đạo kiếm khí chém tới, cánh cửa sắt dày 3 tấc bị khoan thủng một lỗ to đen sì như dùng dao cắt vào đậu phụ, phi kiếm Chu Thanh sử dụng vốn là Thanh Tác kiếm được làm từ Thái Ất Tinh Kim, sắc bén vô cùng, từ khi Thanh Tác kiếm bị Hóa Huyết thần đao chém gãy, Chu Thanh đã dùng Tam Vị Chân Hỏa chế luyện lại, xóa đi những trận pháp dư thừa được các trưởng lão Thục Sơn gia cố lên nó, chỉ theo đuổi độ sắc bén và tốc độ, cộng thêm máu tươi của Liêu Tiểu Tiến làm môi lửa, về phẩm chất đã sớm vượt qua Thanh Tác kiếm trước kia, tuy nhiên vẫn chưa thể so sánh với thanh kiếm cổ quái của Liêu Tiểu Tiến.

Thấy Chu Thanh phá tung cánh cửa, Chu Nghi không nói nhiều, chỉ lách người một cái chui ngay vào lỗ trống, đợi khi Chu Thanh định lên tiếng cảnh báo thì đã trễ, chỉ còn cách nói gót theo sau. Hai người vừa mới tiếp đất, một cơn gió âm u quét qua, Chu Thanh vội vung tay định giữ lấy Chu Nghi, ai ngờ lại bắt vào không khí.

Khói đen nồng nặc pha lẫn mùi tanh hôi xộc vào mũi, Chu Thanh choáng váng đầu óc, bốn bề bị một màu đen che phủ, giờ tay không thấy 5 ngón, Chu Thanh thất kinh hồn vía, phi kiếm hóa thành một vầng sáng xanh lè hộ thể, đẩy luồng khói đen ra xa thân thể hơn thước.

“Ngũ Độc Yêu Vân!” Chu Thanh nhìn rõ xen lẫn đám khói có rất nhiều sâu bọ lúc nhúc, lập tức nghĩ tới luồng khói tà độc này có ghi chép trong Luyện Khí tông cương. Ngũ Độc Yêu Vân lấy yêu khí từ thâm sơn cùng cốc thêm vào chất kịch độc của 5 loại độc trùng chế luyện, người nào hít phải khói độc sẽ toàn thân mất sức, da thịt từ từ thối nát, mấy con độc trùng sẽ chui vào cơ thể ăn thịt, mà người trúng độc không chết ngay tức khắc, chỉ trơ mắt ra mặc cho lũ sâu từ từ ăn hết cơ thể mình, trong quá trình đó không thể động đậy, cũng không thể lên tiếng, cảm nhận cơn đau đớn tột cùng hành hạ, có thể nói là kiểu tra tấn tàn bạo nhất thế gian.

Nghe đến đây, Chu Thanh trong lòng nôn nóng lo cho an nguy của Chu Nghi. Đột nhiên Chu Thanh muốn nôn ọe ra, phía ngực đau nhói, thì ra vừa nãy đã hít vào một ít khói độc. Chu Thanh vội vận Tam Vị Chân Hỏa vào cơ thể đốt cháy đám độc trùng và xua tan khí độc.

Chu Thanh hít một hơi sâu, phun ra Tam Vị Chân Hỏa, đám khói đen do Ngũ Độc Yêu Vân hóa thành như tảng băng bị nung chảy, chưa tới một khắc đã bị đốt trụi tiêu tan, căn phòng rộng rãi hiện ra, Chu Thanh thấy ngay Chu Nghi đang nằm bất tỉnh dưới mặt đất.

Biết Chu Nghi đã hít phải khí độc, Chu Thanh cúi xuống nắm lấy tay cô, chân nguyên mạnh mẽ kèm theo Tam Vị Chân Hỏa chảy cuộn cuộn vào kinh mạch, yêu khí và độc trùng trong cơ thể Chu Nghi nhanh chóng bị đốt trụi.

Ho! Chu Nghi dần dần hồi tỉnh, thấy Chu Thanh đang nắm chặt tay mình, hai má ửng hồng thẹn thùng, liền sau đó lồm cồm bò dậy.

“Tại sao lại sơ suất thế hả? Nếu không phải ta có mấy phần bản lĩnh, e rằng chúng ta đều bỏ mạng rồi. Con yêu quái kia ác độc quá, lại đặt bẫy bằng Ngũ Độc Yêu Vân ở đây!” Chu Thanh nhớ lại tình cảnh hồi nãy, rung mình một cái.

Bốp! Bốp! Bốp! Căn phòng rộng lớn vang lên tiếng vỗ tay, một vách tường nứt ra, 5 bóng người bước vào. Chu Thanh quan sát tỉ mỉ cả 5 người, kẻ cầm đầu là một trung niên nam tử, khôi ngô tuấn tú, mặc chiếc áo bào đỏ rộng thùng thình, nếu Chu Thanh không biết đây là tổng bộ Liên minh yêu quái, còn tưởng là đang đóng phim ma ấy chứ. Còn 4 người kia có một tên nam tử hạm hực nhìn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống Chu Thanh, chính là Bát Cực Lang Vương.

Ba tên còn lại, một tên tay dài quá gối, trán dô, hình dạng như một con vượn, xem ra chính là Viên Vô Cực, một tên toàn thân bị sương khói che phủ, ngọn gió âm u rít qua rừng rậm kèm theo tiếng kêu gào thảm thiết của các oan hồn, chính là U Minh Quỷ. Tên cuối cùng lại là một nữ nhi xinh đẹp, từ trên xuống dưới tỏa ra khí tức đậm đặc, cảnh nhìn càng khiến người ta rạo rực.

Người vừa vỗ tay chính là gã trung niên nam tử mặc áo bào đỏ rộng thùng thình. “Vị huynh đệ này không biết là cao thủ của môn phái nào? Xem kiếm khí hình như là môn hạ Thục Sơn, nhưng chưa từng nghe nói Thục Sơn có một cao thủ trẻ tuổi Hóa Thần nào cả? Tại hạ là minh chủ của Liên minh yêu quái Thiên Huyền Huyết Ma, xin thỉnh giáo cao danh quý tánh của vị huynh đệ này?” Truyện "Phật Đạo "

“Huyết Ma, ngươi đã làm gì muội muội ta rồi?” Thấy kẻ thù không đội trời chung đứng ngay trước mặt, Chu Nghi không nhin nổi mối thù diệt tộc, đang muốn lao lên liều mạng, bị Chu Thanh kéo tay giữ chặt.

“Đừng nên nóng vội, con không phải là đối thủ của nó, để ta lo cho.” Chu Thanh hạ thấp giọng nói dằn dò, Chu Nghi cũng biết sự thể nghiêm trọng nên đành đặt hết niềm tin vào Chu Thanh, ánh mắt tức giận biến thành vào Thiên Huyền Huyết Ma.

“Ha ha! Huyết Ma minh chủ, tại hạ là tông chủ Chu Thanh của Thiên Đạo tông, lần này đến đây muốn xin ngài nể mặt giao trả muội muội của đồ đệ ta, mọi người hóa thù thành bạn với nhau chẳng tốt hơn sao?” Chu Thanh vận chuyển nguyên thần thứ hai, ai ngờ không thể dò xét được đạo hạnh cao thấp của Thiên Huyền Huyết Ma, ngấm ngấm kinh hãi, đành nói huyền thuyên kéo dài thời gian nghĩ cách.

Bát Cực Lang Vương cười âm u, rít lên: “Tiểu tử, bọn ta đợi ngươi lâu lắm rồi, hôm nay ngươi đã vào đây còn muốn bước ra ngoài sao? Ta phải lột da xé thịt ngươi để trả mối thù bị mất nội đan.”

Nghe Bát Cực Lang Vương buông lời hăm dọa, Chu Thanh đánh mặt lại, hai mắt phát sáng, một luồng khí thể dũng mãnh ép vào 5 con yêu quái.

Ngoại trừ Thiên Huyền Huyết Ma chỉ có chiếc áo bào đỏ phất phơ nhẹ một cái, 3 tên yêu quái còn lại liền tiếp bị đẩy lùi 3 bước, Bát Cực Lang Vương bị mất nội đan, công lực giảm sút, bị hất ra xa 5 bước ngồi phịch xuống đất. Nguyên thần thứ hai của Chu Thanh là Kim tâm sáu cánh, quái vật thuở hồng hoang, mấy con yêu quái kia đều đạt đạo hạnh Dẫn Khí hậu kỳ, nhưng cũng không chịu nổi sức ép từ sinh vật nhất đẳng kia.

Chu Thanh ngửa cổ cười ha hả: “Muốn lấy sinh mạng Chu Thanh ta, các ngươi làm được sao?”

Thiên Huyền Huyết Ma đột nhiên tiến lên 2 bước, Chu Thanh ngưng bất tiếng cười, cảm giác như bị một ngọn núi đè xuống, ngay cả hít thở cũng trở nên khó nhọc.

Chu Thanh thất kinh hồn vía: “Con Thiên Huyền Huyết Ma này quả nhiên công lực thâm hậu, nguyên thần thứ hai của ta chống đỡ có phần vất vả rồi!”

Chu Thanh không dám khinh thường, dùng toàn lực vận chuyển nguyên thần, toàn thân sắc vàng lấp lánh. Pằng! Pằng! Pằng! 3 miếng gạch lót nền bị khí thể của Chu Thanh và Thiên Huyền Huyết Ma ép bật lên không trung nổ tan tành.

Chu Thanh vẫn đứng vững tại chỗ, còn Thiên Huyền Huyết Ma bị đẩy lùi một bước, vẻ mặt vốn bình thản giờ trở nên kinh ngạc: “Tên tiểu tử này coi bộ còn kém ta một bậc, tại sao ta lại bị nó chấn động thoái lui? Chẳng lẽ nó đang che giấu thực lực?”

Thật ra Chu Thanh đang phô trương thanh thế, vốn dĩ Chu Thanh dùng nguyên thần thứ hai chống chọi với Thiên Huyền Huyết Ma, sau khi hai luồng áp lực bùng nổ, sức mạnh tác động hết lên nguyên thần thứ hai, nhưng Chu Thanh không lùi lại để hóa giải sức đẩy, mặc cho nguyên thần thứ hai hứng trọn sức ép, chỉ có điều Kim tằm sáu cánh có lớp vỏ ngoài cứng hơn thép, hứng chịu một đòn như thế không đáng gì to tát.

Sắc mặt của Thiên Huyền Huyết Ma lập tức trở nên nhẵn nhụi, không gian bị bóp nghẹt, đôi bên trừng mắt nhìn nhau, không ai dám mạnh động.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Liên Minh Yêu Quái (4)

Chu Nghi trong lòng sợ hãi, bầu chặt lấy cánh tay Chu Thanh, vừa định lên tiếng nói chuyện, một âm thanh cực nhỏ rót vào tai: “Nghỉ Nghỉ, đừng lên tiếng, mọi việc để sư phụ làm chủ. Yên tâm, con đã là đệ tử của Thiên Đạo tông rồi, ta sẽ không để con chịu thiệt thòi đâu.”

Chu Nghi bây giờ cũng không biết phải làm sao, nghe Chu Thanh hứa hẹn, trong lòng đột nhiên tăng thêm niềm tin mãnh liệt vào vị sư phụ trên danh nghĩa này, một cảm giác yên tâm le lói, khẽ gật đầu nghe theo.

Thiên Huyền Huyết Ma im lặng không lên tiếng, cô gái xinh đẹp bên kia bước lên hai bước, tươi cười rạng rỡ, cất giọng ngọt ngào: “Ày da! Hào đệ đệ của ta ơi, đệ bản lĩnh thật đấy! Ti ti đây thấy đệ thông minh lắm nha!” Trong lúc nói cười vui vẻ, cô gái ưỡn cao bờ ngực, mùi thơm mê hoặc xộc vào mũi.

Đôi mắt Chu Thanh lóe sáng, chỉ tích tắc đã nhìn rõ nguyên hình của cô gái kia, chửi thầm: “Mẹ kiếp! Quả nhiên lợi hại, con mèo lẳng lơ này có tài mê hoặc người khác nhỉ, chẳng lẽ nó muốn quyến rũ ta? Nhưng ta đã nhìn rõ nguyên hình của người, chỉ là con mèo cù mà ta có hứng thú à? So với nữ đồ đệ của ta còn kém xa đó.”

“Hí hí! Đại ti à, nghe nói ti có 9 cái mạng, không biết có phải thật không nữa? Hay là để ta thử xem thật hư nhé!” Chu Thanh thầm nói ra nguyên hình của cô gái, ngoại trừ cách nói con mèo có 9 cái mạng ra, còn có loại động vật nào khác đâu?

Con Miêu yêu bị Chu Thanh chọc tức, giận đến nổi bốc yêu khí nghìn ngạt, sắc mặt thay đổi khó coi, nhưng cũng khó trách, cô gái này quá tự phụ vào nhan sắc của mình, không biết đã có bao nhiêu nam tử bị mê như điều đồ, Miêu yêu rất thích cảm giác được tôn sùng, nó đã xem mình hoàn toàn như một cô gái sắc nước hương trời chứ không phải yêu quái. Ngày thường 3 con yêu quái ngang hàng cũng không dám gọi thẳng nó là Miêu yêu. Nay bị Chu Thanh chỉ rõ chân tướng, làm sao mà không tức giận được cơ chứ?

Hét to một tiếng, Miêu yêu đã cầm một thanh binh khí kì môn trong tay, đao không giống đao, kiếm không ra kiếm, lưỡi nhọn là các mảnh răng cưa hình răng nanh chó sói, sắc xanh chớp tắt, vừa nhìn thoáng qua là biết có tầm độc.

“Đồ không biết điều, lão nương hôm nay phải tán nhuyễn gân cốt ngươi ra dưới Độc Nha Nhẫn của ta, các ngươi còn đợi gì nữa, mau xông lên đi!”

Thấy Miêu yêu xuất binh khí độc môn, Viên Vô Cực hí một tiếng dài, trên tay xuất hiện một thanh trường côn đen sì dài hơn trượng. Bình! Viên Vô Cực động mạnh trường côn xuống mặt đất, gạch lát nền xung quanh bị chấn động nát bấy. Truyện "Phật Đạo "

U Minh Quỷ cười phá lên âm u, yêu khí bao bọc xung quanh người uốn éo xoay chuyển, cuối cùng tạo ra một chiếc đầu lâu bự, chiếc đầu lâu hình như đang mỉm cười, hàm răng mở ra ngậm lại, vô cùng gớm ghiếc.

Bát Cực Lang Vương không tiến mà lùi lại mấy bước. Đùa à? Mình bị mất nội đan, công lực giảm nửa, tham gia trận chiến chẳng khác nào làm vật tế thần. Không chơi!

Chu Thanh thấy Thiên Huyền Huyết Ma không hề có ý động thủ, hiểu rõ con Huyết Ma này cẩn trọng, bị mình phô trương thanh thế hù dọa nên muốn dùng 4 tên thuộc hạ dò xét thực lực mình trước đã.

Trong lòng Chu Thanh đã có chủ ý, liền cười to đắc ý: “Ha ha! Chỉ dựa vào 3 tên kẻ kị kỵ không các ngươi mà cũng dám động thủ với bốn tông chủ à? Ta chỉ búng tay một cái là các ngươi hóa thành tro bụi ngay!”

Chu Thanh ngày thường hay lên mạng đọc tiểu thuyết tiên hiệp, đối với ngôn từ trước khi giáp chiến của các cao thủ quá quen thuộc, lúc này hấn bệ nguyên xi nói ra, trong lòng thích thú vô cùng. Trên thực tế, một cao thủ Hóa Thần đầu với 3 con yêu quái Dẫn Khí hậu kì cũng dễ dàng như uống nước vào bụng.

Đến nước này, 3 con yêu quái đầu biết rõ cách nghĩ của Chu Thanh, vốn tưởng cùng với Thiên Huyền Huyết Ma xông lên, lấy 5 đánh một, chắc chắn dư sức xử lí tên tiểu tử ngạo mạn tự xưng là tông chủ Thiên Đạo tông này. Bát Cực Lang Vương chưa đánh đã chạy kể cũng không có gì to tát, dù sao thì nó đã bị mất nội đan, giờ đây chẳng khác nào phế nhân, ai ngờ ngay cả Thiên Huyền Huyết Ma cũng phân vân không tham gia trận chiến. Không có Thiên Huyền Huyết Ma, Viên Vô Cực, Miêu yêu, U Minh Quỷ tuy ngày thường ngang tàng hống hách đã quen, nhưng cũng không phải ngu ngốc, bây giờ đụng phải cao thủ lợi hại, tên nào tên nấy chỉ gầm gừ lấy thế, không ai dám lao lên đánh trước.

3 con yêu quái đang phân vân, lại nghe giọng điệu khiêu khích của Chu Thanh học được từ tiểu thuyết, tức giận sôi gan. Mặc kệ thực lực chênh lệch, Miêu yêu, Viên Vô Cực, U Minh Quỷ, 3 con yêu quái đồng thanh hét to một tiếng, cùng lao vào Chu Thanh tấn công.

Ảnh côn đen sì vù vù quất vào Chu Thanh, Viên Vô Cực vốn là con vượn khổng lồ sức mạnh kinh người sống trên núi, hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, tu luyện ba trăm mấy năm, cuối cùng vào 50 năm trước đã tu thành hình người, vì tính vượn hiếu động nên không thích ngồi thiền, rất ít tu luyện pháp thuật, ngày thường khi đối địch chỉ dựa vào cây Vô Cực Côn làm từ thép tốt tụ hợp ngũ hành tinh khí này, thêm vào sức mạnh dữ tợn và độ linh hoạt nên ít khi chịu thua. Viên Vô Cực vô cùng căm phẫn Chu Thanh nên dồn hết sức bình sinh đánh xuống, chỉ thấy cây Vô Cực Côn đen sì có tia lửa lóe lên, rõ ràng là cây côn di chuyển quá nhanh mà sát với không khí sản sinh ra nhiệt lượng tóe ra tia lửa. Truyện "Phật Đạo "

U Minh Quỷ tuy ra đòn chậm hơn Viên Vô Cực một nhịp, nhưng khí thế không hề thua kém, xen lẫn tiếng cười âm u, chiếc đầu lâu vốn đã to lớn sau khi được U Minh Quỷ phun vào một luồng khí âm tà đột nhiên phình to hơn trước gấp 10 lần, chiếc nôm mở to, hàm răng trắng nhọn hoắt nhe ra, coi bộ đủ sức cắn nát cả gang thép, nhất là chiếc đầu lâu còn tỏa ra luồng khí đen u ám, chính là Ngũ Độc Yêu Ván mà hồi nãy Chu Thanh mất cảnh giác hít vào một ít.

So với 2 con yêu quái kia, khí thế tấn công của Miêu yêu kém hơn nhiều, cũng không thấy nó bày nhiều trò, chỉ vung tay nhẹ một cái, Độc Nha Nhẫn hóa thành một luồng sáng xanh cực mỏng chen vào trong ảnh côn của Viên Vô Cực, không hề phát ra âm thanh bắn thẳng về phía Chu Thanh.

Chu Thanh không dám khinh địch, toàn lực vận chuyển công lực, thần niệm của nguyên thần thứ hai, dành ra 7 phần để đề phòng Thiên Huyền Huyết Ma đánh lên, đối với con yêu quái mình chủ Liên minh yêu quái kia, Chu Thanh không thể không phòng hờ. Truyện "Phật Đạo "

Choang! Kiếm khí vun vút, một đạo kiếm khí xanh biếc sáng chói ập vào ảnh côn và chiếc đầu lâu khổng lồ, khí thế hoàn toàn áp đảo ảnh côn của Viên Vô Cực và đầu lâu của U Minh Quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Liên Minh Yêu Quái (5)

Trong phòng kiếm khí tung hoành, vách tường bằng thép bị kiếm khí của Chu Thanh bắn phá trầy trụa. Kiếm quang như ngân hà lấp lánh, ánh sao lung linh, khắp căn phòng chói lóa kiếm quang chụp lấy 3 con yêu quái. Keng! Cây trường côn của Viên Vô Cực bị gãy làm hai khúc rớt xuống đất. Rắc! Chiếc đầu lâu khổng lồ của U Minh Quỷ nát thành tro bụi, tan thành một luồng yêu khí âm u biến mất vào không khí.

Thiên Huyền Huyết Ma đột nhiên tỏa ra một vầng khói màu máu nhầy nhụa bao bọc lấy bản thân, giọng nói ong ong của hắn cất lên: “Hay cho chiêu Vạn kiếm do tâm, Chu tông chủ, khoan hãy ra tay, chúng ta bàn điều kiện với nhau đi!”

Chu Thanh nghe Thiên Huyền Huyết Ma lên tiếng yêu cầu ngưng chiến bèn thu kiếm khí lại, ánh sáng trong căn phòng vụt tắt, không gian lại trở về tối đen như mực, ngay cả Chu Nghi cũng kinh ngạc trước kiếm thuật của sư phụ.

Một tia sáng xanh không biết từ đâu bắn nhanh về phía Chu Thanh với tốc độ điện xẹt, chớp mắt đã ập tới trước ngực.

Chu Nghi hét lớn: “Sư phụ, cẩn thận!” Vừa hét hoảng cảnh báo vừa định lao tới.

“Con làm gì vậy? Tránh ra!” Biết Chu Nghi có lòng tốt, nhưng Chu Thanh vẫn tức giận trước hành động lấy trứng chọi đá của cô. Một tay kéo lấy Chu Nghi, tia sáng xanh kia đã chạm tới trước ngực, chính là Độc Nha Nhẫn của Miêu yêu. Chu Thanh hét to giận dữ, một miếng thiết ấn khổng lồ như tấm khiên che chắn trước ngực. Choang! Tiếng va chạm vang vọng khắp căn phòng, chính là Độc Nha Nhẫn và Phiến Thiên Ấn của Chu Thanh chạm nhau dữ dội, tia lửa xẹt tứ phía.

Miêu yêu thấy đánh lên thất bại, vội vàng gia tăng công lực, Độc Nha Nhẫn lắc lư trong không, sắc xanh sáng rực, thoát khỏi cú chụp của Phiến Thiên Ấn, quay đầu bắn trở về tay chủ nhân. Chu Thanh hú hồn hú vía, may mà mình cẩn thận đề phòng, bằng không đã bị con mèo hôi hám này ám toán rồi! Bấy giờ thấy luồng sáng xanh tít bò tròn, Chu Thanh đâu dễ dàng buông tha. Phụt! Phun ra một ngụm chân khí, Phiến Thiên Ấn hóa thành chiếc bóng lao vút theo, trong tích tắc lại chặn ngay phía trước Độc Nha Nhẫn, hiện ra bản thể khổng lồ, phang một cú mạnh!

Phiến Thiên Ấn rộng khoảng 3 trượng có hào quang bao phủ, trên mặt ấn ẩn hiện các bùa chú chuyển động. Chu Thanh từ khi công lực tiến bộ vượt bậc, luyện được nguyên thần thứ hai, khổ nỗi không có một món pháp bảo như ý, muốn chế tạo lại không có vật liệu tốt, Hóa Huyết thần đao tuy là pháp khí nhất đẳng của trời đất nhưng Chu Thanh không biết điều khiển, ví như một người giàu sở hữu cả một mỏ vàng mà không biết cách khai thác vậy. Thế là Chu Thanh dùng Tam Vị Chân Hỏa tôi luyện cho tốt Phiến Thiên Ấn, thêm vào một ít Thái Ất Tinh Kim, bây giờ uy lực của Phiến Thiên Ấn đã vượt trội nhiều so với trước rồi. Truyện "Phật Đạo "

Keng! Độc Nha Nhẫn tuy là một món binh khí không đến nỗi tệ, nhưng cũng không chống đỡ nổi công lực Hóa Thần của Chu Thanh điều khiển Phiến Thiên Ấn phang mạnh. Sắc xanh nhanh chóng lợt đi, linh khí mất hết, rơi bộp xuống đất. Miêu yêu cũng toàn thân co giật, máu tươi rỉ ra từ khóe miệng,

Độc Nha Nhẫn vốn được làm từ một mảnh răng cá sấu khổng lồ, con cá sấu kia vốn đã là yêu quái luyện tới cảnh giới cao thủ Hóa Thần, không biết cổ sức tu luyện pháp thuật gì bị lôi hỏa trên trời đánh cho tan xác, chỉ sót lại một mảnh răng. Miêu yêu tình cờ tìm thấy mảnh răng như nhặt được báu vật, dùng luyện thành binh khí tùy thân, mỗi ngày đều dùng máu trong cơ thể tế luyện, sớm đã tâm ý tương thông với Độc Nha Nhẫn. Bây giờ binh khí bị Chu Thanh đánh hư, thần trí bị tổn thương nên mới phun máu. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh không hề dừng lại, Phiền Thiên Ân phát ra tiếng hú dài, chính là âm thanh lao đi của chiếc ấn rộng 3 trượng phang thẳng vào Bát Cực Lang Vương với tốc độ chớp giật. Bát Cực Lang Vương nhắm mắt chờ chết, khí thế này mình tuyệt đối không đỡ nổi, 3 con yêu quái kia đều vừa bại trận, tự lo thân mình còn chưa xong sức đâu mà cứu nó. Bát Cực Lang Vương chỉ còn biết dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Thiên Huyền Huyết Ma đang được vàng huyết quang nhầy nhụa bao bọc.

Đột nhiên, một vàng huyết quang đỡ lấy Phiền Thiên Ân, Thiên Huyền Huyết Ma lên tiếng: “Chu tông chủ, chúng ta có gì từ từ nói, đừng tổn thương hòa khí!”

Chu Thanh chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh mềm mại đỡ lấy Phiền Thiên Ân, sức phang của chiếc ấn như đập vào bông gòn. “Con yêu quái này đúng là mạnh hơn mình một chút, không biết nó còn pháp bảo gì lợi hại không? Xem ra vụ việc này không dễ thu xếp êm xuôi đâu!”

Chu Thanh nảy ra một ý, Phiền Thiên Ân thu nhỏ lại thành 3 tác rơi trở vào lòng bàn tay, nói: “Minh chủ, hay là chúng ta trao đổi đi, dù gì thì Câu Trần thiên thư viết bằng văn tự yêu quái cổ xưa, ta cũng đọc chả hiểu. Bằng không thì chúng ta cứ đánh nhau một trận, nhưng Liên minh yêu quái các người hình như danh tiếng cũng vang vọng lắm, cây to đón gió, tin chắc kẻ thù cũng không ít, nếu đánh nhau e tình hình không hay đâu!” Chu Thanh nói vậy là muốn nhắc nhở Thiên Huyền Huyết Ma tốt nhất nên giải quyết theo cách hòa bình.

Thiên Huyền Huyết Ma thu huyết quang lại, hiện thân ra nói: “Chu tông chủ quả nhiên thắng thần, bí quyết Kiếm Khí Lăng Không của Thục Sơn đã luyện tới Vạn kiếm do tâm, cho dù là mấy vị trưởng lão, trưởng môn của Thục Sơn chắc cũng chỉ có vậy, chẳng lẽ...”

“Không cần nhiều lời, ta và Thục Sơn tất nhiên có chút quan hệ, nhưng bây giờ không phải lúc nói về chuyện ấy. Thế nào, có trao đổi không?” Chu Thanh cười thầm trong bụng: Ta và Thục Sơn tất nhiên có quan hệ rồi, đánh lên đệ tử của chúng, cướp lấy phi kiếm và bí tịch, sao mà không có quan hệ chứ?

Nói xong, trên tay Chu Thanh đã cầm lấy một vật như chiếc mai rùa, chính là Câu Trần thiên thư mà Chu Nghi đã đưa cho hắn.

Thị lực Chu Thanh tinh nhạy, vừa nhìn thấy chiếc mai rùa, quét mắt qua hàng chữ chỉ chút in trên đó, trong lòng liền ngạc nhiên: Quái lạ! Tại sao chữ viết giống y hệt chữ trên Pháp luân của mình thế nhỉ? Ta còn tưởng đó là tiếng Phạn cổ chứ, thật không ngờ lại là văn tự cổ của Yêu tộc. Hừ! Câu Trần đại đế gì mà chỉ để lại có một miếng mai rùa thế này, xem ra cũng là vật tầm thường thôi mà! Lúc này Chu Thanh đã có phần khinh miệt Câu Trần đại đế.

Ai ngờ Thiên Huyền Huyết Ma vừa nhìn thấy chiếc mai rùa liền sáng rực đôi mắt, hời hợt nói ngay: “Đúng rồi! Chính là nó. Người! U Minh Quý! Đi dẫn Tiểu hồ ly đến đây mau!”

U Minh Quý vâng lệnh hóa thành luồng khí chui vào bức vách, một lúc sau đã ôm một cô bé có tướng mạo hao hao giống Chu Nghi nhưng tuổi tác xem bộ trẻ hơn quay lại.

“Muội muội!” Nghe Chu Nghi hét lớn, Chu Thanh sao lại không hiểu ý: “Minh chủ, muội muội của đồ đệ ta sao lại hôn mê bất tỉnh vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Yên tâm đi! Ta chỉ làm con Tiểu hồ ly này ngất đi thôi, không hề có chút thương tích gì đâu. Thế nào, đưa Câu Trần thiên thư qua đây đi chứ!” Thiên Huyền Huyết Ma quơ tay một cái, một lực hút vô hình hút lấy muội muội của Chu Nghi vào tay nó.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bị Phục Kịch

Chu Thanh ung dung gật đầu chấp nhận: “Không thành vấn đề, ta đếm 3 tiếng, chúng ta cùng ném, ta ném thiên thư mất sách, ngài ném người mất mặt, đôi bên trao đổi nhé!”

Thiên Huyền Huyết Ma nhăn nhó mặt mày, suy nghĩ kỹ lời nói của Chu Thanh, tên tiểu tử này mượn cơ hội nói xỏ ta đây mà! Nhưng bây giờ không phải lúc so đo tính toán chuyện nhỏ nhặt này nữa, Thiên Huyền Huyết Ma tập trung tinh thần, đề phòng Chu Thanh giờ trò.

“Một! Hai! Ba!” Hai người cùng lúc ném ra sách và người trên tay, cả hai đều không để ý đối phương đều ngấm ngấm giờ trò, trong khoảnh khắc Chu Thanh ném ra Câu Trần thiên thư, đôi tay nhanh chóng tạo ra pháp quyết kì quái, còn Thiên Huyền Huyết Ma ném ra Tiểu hồ ly còn kèm theo cả một tia huyết quang mỏng dính.

Bình! Thiên Huyền Huyết Ma đang định bắt lấy Câu Trần thiên thư được Chu Thanh ném qua, thấy bên kia Chu Thanh đã tóm lấy Tiểu hồ ly, tia huyết quang cũng chui tọt vào cơ thể Chu Thanh. Thiên Huyền Huyết Ma ngửa cổ cười ha hả khoái chí: “Ha ha! Tiểu tử! Ngươi đã trúng Huyết Ma Sát Chủ của ta rồi, dù ngươi có công lực cao thâm cỡ nào, không quá 3 khắc ngươi sẽ hóa thành một vũng máu, ngươi tưởng ta sẽ tha mạng cho người ư? Thăng tiểu tử ngông cuồng kia!”

Câu Trần thiên thư xoay tròn trên không bay tới trước mặt Thiên Huyền Huyết Ma. Thiên Huyền Huyết Ma đưa tay ra định tóm lấy, đột nhiên có tiếng nói của Chu Thanh vọng đến: “Huyết Ma nhai nhép, ngươi vui mừng quá sớm rồi đó!”

Thiên Huyền Huyết Ma giật thót tim, thấy bên cạnh Câu Trần thiên thư mình sắp tóm được bỗng xuất hiện một cánh tay, trước hần một bước tóm lấy thiên thư, rồi sau đó hiện nguyên hình ra, Thiên Huyền Huyết Ma trở mặt ngạc nhiên, không phải Chu Thanh thì còn ai vào đây nữa? Hần lại đưa mắt nhìn qua phía người đang ôm chặt Tiểu hồ ly, lại là một Chu Thanh khác. Thiên Huyền Huyết Ma khó nhọc phun ra mấy chữ: “Thân ngoại hóa thân, nguyên thân thứ hai! Tại sao ta lại gặp phải quái vật này kia chứ?”

Sau khi quan sát tỉ mỉ Chu Thanh đang lấy lại Câu Trần thiên thư, Thiên Huyền Huyết Ma tức tối hét lên: “Thì là bản thể của tên tiểu tử này mới chỉ là Dẫn Khí trung kỳ, ta đã nghi ngờ rồi, người còn trẻ thế làm sao có công lực Hóa Thần được chứ? Thì ra đều là của nguyên thân thứ hai! Ta phải hút lấy hồn phách ngươi, để ngươi mãi mãi không thể siêu sinh!” Truyện "Phật Đạo "

Thiên Huyền Huyết Ma tức giận sôi gan, bị một tên tiểu tử Dẫn Khí trung kỳ xỏ mũi, đồn ra ngoài mình còn mặt mũi nào nữa? Huyết quang nghìn ngút bốc lên, tóc tai Thiên Huyền Huyết Ma dựng đứng, từ màu đen vốn có chuyển hết sang màu đỏ. Xoẹt! Xoẹt! Chiếc áo bào đỏ rộng thùng thình của Thiên Huyền Huyết Ma bị xé rách, để lộ bản thể ra ngoài. Chu Thanh vừa nhìn thấy đã muốn nôn mửa. Ơ! Đó đâu phải là cơ thể con người, rõ ràng là nhiều mảnh máu hình vảy cá ghết lại thành thân thể. Toàn thân rùng mình kinh tởm, Chu Thanh hét lớn: “Đồ Thiên Thần Sát! Tiên Ma Giai Sát!”

Vừa hô dứt câu, khắp căn phòng đột nhiên xuất hiện 12 cây lệnh kỳ dài hơn thước màu đỏ tươi từ bốn phương tám hướng, cán cờ làm bằng thép tốt lấp lánh ánh sáng cổ quái đen bóng, mặt cờ bằng tơ tằm dùng chỉ vàng thêu đầy phù lục cổ quái, 12 cây lệnh kỳ chuyển động xoay tròn, từng luồng sóng pháp lực bao trùm lấy căn phòng, đan xen thành chiếc lưới nhện chụp lấy Thiên Huyền Huyết Ma và tứ đại yêu quái vào trong trận pháp. Hiện nay Chu Thanh làm tiền nhiều của, vì muốn nghiên cứu chỗ ảo diệu của Đồ Thiên Thần Sát đại trận đã không tiếc của vung tiền làm ra 12 cây lệnh kỳ, bây giờ cuối cùng đã phải dùng đến. Truyện "Phật Đạo "

Thiên Huyền Huyết Ma vừa nhìn thấy trận pháp liền giật bắn người run sợ, nếu có cơ thể con người chắc hẳn đã sồn cả ra ngoài. “Thập Nhị Đồ Thiên Thần Sát đại trận! Trời ơi, sao lại thế được! Đây là thái cổ đệ nhất sát trận của Ma đạo! Đã sớm thất truyền rồi mà, ngay cả Lão tổ cũng không biết, thế mà thằng tiểu tử này biết sử dụng. Phen này tiêu đời ta rồi!”

Tiếc rằng Chu Thanh không nghe thấy Thiên Huyền Huyết Ma đang lải nhải câu gì, đại trận một khi phát động, thì sẽ như bị đưa vào một không gian khác, người bị nhốt trong trận bị cách ly với bên ngoài, người bên ngoài cũng không thấy được bên trong đang xảy ra chuyện gì. Chu Thanh mau chóng lướt tới trước mặt Chu Nghi, thu lại nguyên thân thứ hai. Phụt! Chu Thanh đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi. Chu Nghi hoảng sợ, vội quan tâm hỏi thăm: “Su phụ! Ngươi sao rồi?”

Chu Thanh vội xua tay: “Chúng ta mau chạy thôi! Trận pháp này ta vẫn chưa học được, giờ không phát huy nổi một phần ngàn uy lực của nó, chỉ có thể nhốt bọn yêu quái trong vòng một tiếng đồng hồ, con Huyết Ma này quá lợi hại, nguyên thân của ta đã bị đạo huyết quang của nó đánh trúng, giờ bị trọng thương rồi, con mau dẫn theo mọi người, chúng ta ra ngoài tìm Tiểu Tiến rồi trốn ngay!”

Nguyên thân thứ hai vốn có liên hệ mật thiết với bản thể, cùng vinh cùng nhục, tuy dù cho nguyên thân thứ hai bị tiêu diệt thì bản thể cũng không chết, nhưng khó tránh khỏi nguyên khí bị tổn thương nặng, nguyên thân thứ hai của Chu Thanh bị thương, ngay cả bản thể cũng bị ảnh hưởng theo, may mà Kim tằm sáu cánh vốn mạnh mẽ, bằng không Chu Thanh ngay cả sức đứng vững còn không có ấy!

Chu Thanh và Chu Nghi vừa chạy ra khỏi biệt thự, 4 đạo kiếm khí lợi hại vùn vụt đánh tới. Chu Thanh thất kinh hồn vía, kéo lấy Chu Nghi lăn tròn trên đất né tránh. Rầm! nơi hai người vừa đứng đã bị kiếm khí đâm thủng thành 4 lỗ đen ngòm. Chu Thanh sắc mặt căng thẳng: Rõ ràng là kiếm đạo cao thủ mai phục đánh lén, nếu không phải nguyên thân của mình cảnh giác cao độ, e cơ thể đã bị kiếm khí chọc thủng vài lỗ rồi.

Vù! Tiểu Phiên Thiên xông ra khỏi cơ thể Chu Thanh, hóa thành lá chắn bảo hộ 3 người phe mình, chỉ có điều uy lực của chiếc án không như vừa nãy Chu Thanh thi triển, từ 3 trọng thu nhỏ còn rộng hơn trọng, màu sắc chiếc án cũng lợt đi rất nhiều, rõ ràng là nguyên thân thứ hai bị thương nên công lực giảm sút, Chu Thanh phải dùng chân nguyên bản thể thi triển Tiểu Phiên Thiên nên uy lực kém xa.

Xoạt! 4 bóng người hiện thân, chính là 4 tên thành viên Long tổ lên la lên lút bản tính giết người đoạt bảo, Hường Huy, Tạ Hiểu Hoàn, Lưu Chí Hoa, Lô Hồng Trần. Thấy cả 4 người mới xuất hiện đều có công lực Dẫn Khí trung kỳ, Chu Thanh hoảng sợ trong lòng, hiện giờ mình không thể sử dụng nguyên thân thứ hai, công lực bản thể cùng lắm chỉ tương đương với một trong bốn người này, Chu Nghi chắc mạnh hơn một chút, nhưng không cách gì đánh lại cả 4. Đối phương vừa mới đánh lén có ý lấy mạng đối phương, mình có nhiều kẻ thù đến thế từ khi nào vậy?

“Các người là ai? Tại sao lại đánh lén chúng tôi?” Chu Nghi cũng biết tình hình không hay, mang về mặt ngờ ngạc hét hỏi 4 người kia.

Chu Nghi đang mặc chiếc áo khoác kiểu nam được Chu Thanh cho nàng, 4 người Hường Huy vừa rồi chưa nhìn rõ, cứ tưởng nàng là nam tử, bây giờ nghe giọng nói lạnh lốt yêu kiều cất lên mới chú ý tới dung mạo Chu Nghi. Mặc cho 4 người Hường Huy đều xuất thân từ đại gia tộc giàu có, mỹ nữ gặp qua không ít, lúc này cũng nuốt nước bọt ừng ực thèm thuồng.

“Ồ đâu ra con bé xinh đẹp thế này? Hí hí! Xem ra công lực cũng tương đương chúng ta, không biết là đệ tử của môn phái nào nhỉ? Không đúng, nữ đệ tử của các môn phái khác ta đều biết hết, đâu có ai xinh đẹp như vậy! Xuất hiện ở Liên minh yêu quái, chẳng lẽ nàng ta là yêu quái? Ha ha! Hôm nay lòi to rồi, gã nam tử kia hình như đã bị thương. Ồ! Còn có một cô bé bị hôn mê nữa kia, mỹ nữ dạng nào ta cũng chơi qua rồi, chỉ là chưa thử qua yêu quái xinh đẹp! Hôm nay còn tóm một lúc 2 con nữa chứ, sung sướng quá!” Đột nhiên Hường Huy lóe lên tia sáng dâm dật, nháy mắt ra hiệu với 3 người còn

lại.

4 tên này ngày thường cùng hợp tác hành sự đã lâu, Hường Huy muốn làm gì, 3 tên còn lại sao mà không hiểu ý được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Khổ Chiến

“Tiểu thư, chúng tôi là đệ tử Thục Sơn, hiện nay là người của tổ chức an ninh quốc gia, lần này đến Liên minh yêu quái điều tra sự việc, tưởng nhầm mấy người là yêu quái, nên mới... Tiểu thư tên là gì thế?” Tên Hường Huy có ý trêu ghẹo Chu Nghi. Nghĩ thầm trong bụng: Một đứa bị thương, một đứa hôn mê bất tỉnh, dù sao cũng không bay thoát khỏi lòng bàn tay của ta, khoan hãy ra tay vội, trêu ghẹo con bé này một chút kể cũng là một việc thú vị.

Chu Nghi đột nhiên nở một nụ cười quyến rũ như trăm hoa đua nở, bốn bề phảng phất hơi thở mùa xuân, tạo cho người ta một cảm giác uể oải. Bốn người Hường Huy, Tạ Hiểu Hoàn, Lư Chí Hoa, Lô Hồng Trần rung mình một cái, gân cốt nhột nhột, toàn thân mềm nhũn.

“Tiểu muội tên là Chu Nghi, xin chào bốn vị đại ca!” Âm thanh lãnh lút như tiếng hót chim sẽ rót vào tai bốn người, cả bốn tên nhìn không chớp mắt, khóe miệng chảy cả nước miếng, tên nào tên nấy chẳng khác nào Trư Bát Giới. Truyện "Phật Đạo "

“Mị hoặc thuật quá lợi hại, nếu không phải nguyên thần thứ hai của ta là yêu ma cao đẳng, tin chắc ta cũng bị sập bẫy, đồ đệ của ta không ngờ còn có ưu điểm này.” Chu Thanh vận toàn lực dùng chân hòa giải trừ Huyết ma sát chủ do Thiên Huyền Huyết Ma lưu lại trong nguyên thần, cảm thán suy nghĩ. Huyết ma sát chủ như một chất dịch máu đỏ nhầy nhụa bám dính vào nguyên thần, Chu Thanh vận toàn lực Tam Vị Chân Hòa thể mà chỉ dấu ngang ngửa với nó.

“Ta tên là Hường Huy, còn 3 người này là Tạ Hiểu Hoàn, Lư Chí Hoa, Lô Hồng Trần, chúng tôi đều là thành viên của Long tổ, đến Liên minh liên minh coi có hót được món hời nào không. Nghi Nghi, cô xinh đẹp thật đấy!” Hường Huy vừa buông lời trêu ghẹo, đột nhiên giật nảy mình, gào lên: “Hừ! Yêu quái, dám mê hoặc chúng ta.”

Vốn dĩ Hường Huy đang bị mê hoặc chảy nước miếng ròng ròng, nghe Chu Nghi hỏi liền khai hết gốc gác cả bọn ra, nhưng Hường Huy dù sao cũng là đệ tử danh môn, bao nhiêu năm qua tu luyện đạo pháp, Chu Nghi tuy được Chu Thanh giúp đỡ công lực tiến bộ vượt bậc, nhưng so với bốn người kia vẫn chỉ tương đương. Công lực của Hường Huy cao hơn một chút, cắn mạnh vào đầu lưỡi, trấn tĩnh đầu óc, quay lại thấy ba người kia ngây ngất đại, nước miếng lòng thông. Hường Huy nghĩ tới cảnh vừa nãy hẳn cũng như vậy, tức giận hét to một tiếng, phi kiếm hóa thành một luồng sáng đỏ dài mấy trượng chém xuống đỉnh đầu Chu Thanh.

Hường Huy tuy tức tối Chu Nghi dùng thuật mê hoặc, nhưng lại không nỡ giết chết cô, bèn trút tất cả nỗi giận lên người Chu Thanh đang trị thương, ba người kia cũng bị tiếng thét của Hường Huy làm bừng tỉnh, nhận ra bộ dạng khó coi của mình, đều rút phi kiếm ra.

Hường Huy vội hét lên: “Đừng ra tay giết chết, ba người các ngươi cần con nữ yêu quái lại, chẳng phải nó muốn quyến rũ ta sao? Đợi lát nữa ta cho nó quyến rũ tiếp!”

Chưa nói hết câu, kiếm quang màu đỏ đã va mạnh với đại ấn của Chu Thanh. Uỳnh! Chỗ va chạm nổ ra một đóm lửa to như chiếc rổ, đóm lửa xoay một vòng tròn, cháy thẳng về phía Chu Thanh. Chu Thanh thất kinh hồn vía, không ngờ đại ấn của mình cũng không chống đỡ nổi thanh phi kiếm lửa đỏ kia, vội ngừng vận chuyển nguyên thần thứ hai, ném một đạo Thủy Linh phù qua đó, linh khí của nước nhanh chóng hội tụ, tạo thành một lớp tường nước óng ả trên không trung.

Xoạt! xoạt! xoạt! Ba bức tường nước do Chu Thanh tạo ra bị đóm lửa đánh tan, sức mạnh của đóm lửa mới biến mất hoàn toàn trong không khí.

“Hỏa khí của phi kiếm mạnh thật, quá lợi hại!” Chu Thanh thầm than thở, lén ném ra 8 miếng Ngọc bài. Ngọc bài vừa ném ra liền hòa hợp cùng không khí, biến mất không lưu lại chút dấu vết.

Hường Huy vô cùng kinh ngạc, thanh phi kiếm của mình được Thục Sơn trưởng lão lấy từ Hỏa khí nóng chảy của dung nham núi lửa, dùng trận pháp bí truyền đưa vào trong phi kiếm, tuy phẩm chất không sánh được với Thái Ất Tinh Kim, nhưng uy lực là độc ác nhất, hỏa khí độc của nó nung chảy ra gang thép, thế mà bây giờ bị người ta dùng một lá bùa tiêu diệt mất.

Á! Chu Thanh vừa mới ném Ngọc bài ra, Chu Nghi đã bị 3 luồng kiếm quang vây chặt vào giữa, y phục trên người bị cứa rách nhiều chỗ, để lộ làn da trắng nõn, ba người kia cười dâm dật không ngớt: “Tiểu yêu quái, làn da trắng quá nhỉ!” “Con yêu quái này thân thể đẹp đấy! Hí hí...”

Công lực Chu Nghi vốn không thua kém bọn chúng, khổ nỗi không có vũ khí, không có cách gì chống đỡ kiếm trận của ba người, kiếm đạo của Thục Sơn uy lực kinh hồn, ba người cùng lúc ra tay, Chu Nghi đầu chống đỡ nổi, nếu không phải ba người kia có ý đùa giỡn, trận chiến đã sớm kết thúc rồi. Thấy y phục trên người càng lúc càng bị xé nát, đôi mắt Chu Nghi lóe lên tia sáng kiên nghị, trong lòng hạ quyết tâm, dù có dùng Giải thể đại pháp cũng không được để người khác lăng nhục. Truyện "Phật Đạo "

Xoẹt! Lại một luồng kiếm quang bắn tới, chiếc áo khoác trên người đã bị xé nát hoàn toàn, ba người lại phát ra tiếng tru ghê. Chu Nghi nhìn sang Chu Thanh, hét lên một tiếng, định sử dụng Giải thể đại pháp.

Đột nhiên trên trời xuất hiện một Bát quái đồ khổng lồ, thủy hỏa phong lôi, bốn đạo nguyên khí ngưng tụ thành cột sáng bắn từ Bát quái đồ ra, tấn công vào bốn người kia, bốn người không kịp phòng bị, trong lúc gấp gáp vận chân nguyên toàn thân chống đỡ. Uỳnh! Bốn bóng người bị đánh ngã lăn quay, đầu óc choáng váng, Chu Nghi cũng đứng chết trung trước biến cố.

Chu Thanh kéo lấy tay cô, nói: “Mau dẫn muội muội của con chạy đi, chạy ra ngoài tìm Tiểu Tiến!”

“Sư phụ, còn người thì sao?”

“Không cần lo cho ta, bốn tên này không làm gì được ta đâu, ta dạy dỗ chúng xong sẽ đi!”

Chu Nghi gật đầu nghe theo, ôm lấy Tiểu hồ ly, hóa thành một chiếc bóng phóng ra ngoài.

Hướng Huy bị một đạo thủy lôi đánh trúng, may mà công lực của Chu Thanh bị suy giảm, phát huy không hết uy lực của trận pháp, thêm vào đó phi kiếm của hắn lại là thuộc tính hỏa nên không bị thương, chỉ là làm lem mặt mũi bò dậy, còn ba người kia không may mắn như vậy, cả ba đều bị thương nhẹ, tạm thời không thể động dậy, nhất là Tạ Hiểu Hoàn bị hỏa lôi đánh trúng, toàn thân cháy đen, bốc ra mùi thịt nướng cháy khét. Hướng Huy nhìn hẳn học vào Chu Thanh, tức giận sôi gan, từ nhỏ đến lớn mình chưa từng chịu nỗi nhục này. Truyện "Phật Đạo "

Phụt! Hướng Huy cắn vào đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu lên phi kiếm, ánh đỏ sáng rực, thanh phi kiếm xoay tròn trên không, trong chớp mắt hóa thành mười mấy đạo kiếm quang, luồng kiếm quang nào cũng to hơn thanh phi kiếm gấp bội.

Chu Thanh nói: “Tốt! Với tu luyện Dẫn Khí trung kỳ của ngươi mà có thể vận dụng Vạn kiếm quyết hóa ra 13 đạo kiếm quang, coi như khá lắm rồi đấy!”

Hướng Huy nghe Chu Thanh buông lời khinh miệt, vốn đã tức giận sôi gan, bây giờ càng muốn học máu, khuôn mặt nhăn nhó thét lớn: “Vậy thì ngươi chịu chết đi!” 13 đạo kiếm quang biến thành 13 cột lửa bao trùm lấy Chu Thanh, sau đó giáng mạnh xuống.

Chu Thanh tuy nói có vẻ thành thoi nhưng toàn lực phòng bị, thấy cột lửa của phi kiếm giáng xuống, vội làm bầm niệm chú, Bát quái trận khổng lồ do 8 miếng Ngọc bài tạo thành trên không trung đột nhiên xoay chuyển, một sức mạnh vô hình to lớn ngăn cản cột lửa công phá. Hướng Huy vận toàn bộ sức mạnh chân nguyên, cột lửa tiến thêm được hơn thước rồi bị dội ngược về, hai người cứ thế đấu chân nguyên với nhau.

Hướng Huy thị lực lợi hại, thấy khóe miệng Chu Thanh đột nhiên chảy ra một tia máu tươi, cười lớn: “Ta sớm biết ngươi đã bị thương, bây giờ sắp chống đỡ không nổi chứ gì? Ta sẽ đốt cháy ngươi thành tro bụi.” Lại phun ra một ngụm máu tươi bắn ra xa ngoài ba trượng lên cột lửa, được bổ sung máu tươi, cột lửa phình to thêm áp sát gần phạm vi 3 thước xung quanh Chu Thanh.

Chu Thanh không lo lắng mà vui mừng, hét lên một tiếng: “Nổ!”

Đột nhiên một âm thanh vọng tới từ rất xa: “Ngừng tay, thủ hạ lưu tình!”

Nhưng mọi thứ đã trễ, Bát quái đồ do 8 miếng Ngọc bài tạo thành phình to nổ tan tành, sức nổ cực mạnh đẩy 13 cột lửa bay ngược trở lại.

Thì ra Chu Thanh đã mượn sức công phá của cột lửa kích nổ Bát quái trận, thấy cột lửa phóng về phía mình, Hướng Huy hồn xiêu phách lạc, dưới quần ẩm ướt, sợ đến nổi sồn cả ra ngoài.

Vạn Quỷ Phệ Âm đại trận đột nhiên bị rạch một đường, kiếm quang màu vàng xông vào trong chắn trước mặt Hướng Huy, chỉ phát tay một cái, 13 cột lửa liền được xua tan. Chu Thanh thấy có nhân vật lợi hại xuất hiện, đầu dám ỡ lại, dán ngay một đạo Thần Hành phù vào chân, nhanh chóng chuồn êm.

Hướng Huy vào lúc đối mặt với cái chết đột nhiên xuất hiện cứu tinh, vừa thấy kiếm quang màu vàng, vội kêu lên: “Đại sư huynh!” Trong tích tắc một thanh niên nam tử đứng trước mặt hắn, chính là người xuất hiện tại sơn cốc mà Chu Thanh bế quan tu luyện trước kia

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Huyết Ma Sát Chú

“Các đệ tới đây làm gì? Nếu không phải ta đi ngang qua, các đệ còn giữ được tính mạng không hả?” Đại sư huynh nghiêm nghị trách mắng.

Hướng Huy biết vị đại sư huynh này tuy đạo hạnh cao thâm, nhưng lại tính khí cứng cỏi, tất nhiên không dám thú nhận mục đích thật của chuyến đi, mà bịa ra một lời nói dối trắng trợn: “Đại sư huynh à! Chúng đệ hiện giờ chẳng phải đã gia nhập Long tổ sao? Vừa mới nhận được tin tức Liên minh yêu quái

xảy ra nội loạn, Thiên Huyền Huyết Ma trọng thương, tên Lăng Phi của phái Côn Lôn bảo chúng đệ đến xem thử thực hư, chúng đệ vừa mới tới thì đụng độ với mấy con yêu quái này.”

“Hừ! Tên Lăng Phi đó chẳng phải bảo các đệ đến tìm cái chết sao chứ? Thiên Huyền Huyết Ma là yêu quái tu luyện ngàn năm nhờ hấp thu huyết khí, ngay cả trường môn nếu không xuất Từ Thanh song kiếm cũng chỉ ngang ngửa với nó, cho dù nó bị trọng thương cũng không phải các đệ đối phó nổi đâu, hơn nữa Từ đại yêu quái dưới trướng nó con nào cũng lợi hại hơn các đệ, tên Lăng Phi ý mình là người của phái Côn Lôn mà dám hạ độc thủ với Thục Sơn chúng ta, tâm địa quá độc ác rồi! Ta nhất định phải tìm cơ hội thách đấu hấn mới được, xem thử Lưu Lan kiếm của hấn lợi hại hay là Kim Quang kiếm của ta lợi hại!”

Hướng Huy nghe vậy, vui như mở cờ trong bụng, mình nói bừa lung tung mà chọc cho đại sư huynh nổi giận, nếu đại sư huynh tì thí với tên Lăng Phi đó thì hay quá. Nghe nói đại sư huynh đã tu luyện được Thần ngự kiếm, chỉ cách một chút là đạt đến cảnh giới cao nhất của Vạn kiếm do tâm, tên Lăng Phi nhất định không là đối thủ của huynh ấy, đến lúc đó trước mặt các thành viên Long tổ sĩ nhục hấn một trận, xem hấn còn dám khoa tay múa chân trước mặt chúng ta không?

Đại sư huynh lấy từ túi ngực ra mấy viên đan dược, màu sắc lờ lợt, một mùi thơm phức xộc vào mũi, nói: “Bốn viên Thiên Linh đơn này được trường môn bảo chế gần đây, đã dùng nhân sâm ngàn năm, phục linh, linh chi... và rất nhiều dược liệu quý báu, giúp ích rất nhiều cho việc tu luyện của các đệ, ta có mang theo đến đây, các đệ đều bị thương, đúng lúc cần dùng đến.”

Hướng Huy hí hửng đón lấy Thiên Linh đơn, nghĩ thầm: Hay quá! Viên Thiên Linh đơn này uống vào ít nhất có thể gia tăng 10 năm công lực, nếu không phải Thục Sơn chúng ta lăm tiền nhiều của, ở đâu ra mà có nhiều dược liệu quý báu đến thế luyện đơn, nhưng nhà chúng ta mỗi năm tiến cống cho trường môn cũng không hề ít.

“Không biết tại sao Thiên Huyền Huyết Ma lại không có động tĩnh, nhưng người vừa rồi là một cao thủ trận pháp. Trong giới tu đạo chúng ta chỉ có mỗi Độn Giáp tông là giỏi về trận pháp nhất, người của họ ai cũng thần bí, chẳng lẽ người đó là của Độn Giáp tông? Tại sao lại có quan hệ với yêu quái chứ?” Nhìn vào đồng tro bụi của Ngọc bài dưới đất, đại sư huynh không nghĩ thông suốt được.

“Ta còn phải đi điều tra vụ việc Triệu Lượng sư đệ bị đánh lén, các đệ mau rời khỏi đây đi!” Nói xong, đại sư huynh nhảy lên phi kiếm, hóa thành một đạo kim quang bay xa. Bốn người Hướng Huy trở mắt ngưỡng mộ nhìn theo.

“Muội muội à, thức ăn do muội nấu ngon thật đấy!” Liêu Tiểu Tiến ngồi vào bàn ăn không ngừng gấp từng miếng thịt bò nhét vào mồm.

“Hì! Giờ mới biết à, huynh còn chưa ăn thần tiên đậu hũ do tì tì của muội làm đâu, ăn được rồi đảm bảo huynh sẽ thêm đến nỗi nuốt luôn cả lưỡi.” Ngay bên cạnh một cô bé mười lăm mười sáu tuổi thấy Liêu Tiểu Tiến ăn ngấu nghiến như ma đói, mỉm cười nói.

“Hay quá! Thích quá! Ngày mai huynh phải ăn đậu hũ (*) tì tì của muội mới được...” Liêu Tiểu Tiến vừa nghe có món ăn ngon hơn liền khoái chí reo lên, nhưng lại cảm thấy ngôn từ hơi bất ổn nên ngưng bật. Truyện "Phật Đạo "

(*) Ăn đậu hũ: Sàm sỡ (tiếng lóng)

Chu Nghi cũng nghe ra chỗ nhạy cảm trong câu nói của Liêu Tiểu Tiến, khuôn mặt ửng đỏ, hai người bối rối một lúc lâu.

“Í? Tì tì, sao hai người không nói chuyện rồi? À đúng rồi, tì tì chẳng phải vừa bái một sư phụ đó ư? Tại sao muội không nhìn thấy?” Tiểu hồ ly lắc lư cái đầu nhỏ hỏi Chu Nghi.

May mà có Tiểu hồ ly lái sang đề tài khác, không khí thế mới bớt thẹn thùng, Chu Nghi cũng cảm thấy kì lạ, quay sang hỏi Liêu Tiểu Tiến: “Sư phụ đã vào bế quan 3 ngày rồi, tại sao vẫn chưa trở ra, có khi nào bị thương quá nặng không? Khi đó muội thấy người vẫn còn tốt lắm mà.”

Liêu Tiểu Tiến nhún vai thong dong nói: “Không có gì đâu, con người sư phụ gian xảo lắm, thà chết cũng không chịu thiệt thòi, người sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Chắc là bây giờ ngộ ra tuyệt thế đạo pháp gì đó cũng nên!” Nói xong hấn lại gấp một miếng thịt cho vào mồm.

Tiểu hồ ly thấy hấn có tướng ăn xấu xí như thế, buộc miệng hét lên: “Đồ heo!”

Lần này Liêu Tiểu Tiến đã nghĩ sai, tình trạng của Chu Thanh bây giờ vô cùng bất lợi. Trong căn phòng luyện công rộng lớn, Chu Thanh đang xem xét con Kim tằm toàn thân máu đỏ tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, lớp vỏ màu vàng của nó phình lên, sau lưng là đôi cánh dài hai thước to như chiếc quạt.

“Ài! Ta khó khăn lắm mới làm được mấy ngày cao thủ, giờ đây bị trở lại như cũ rồi. Đáng tiếc quá! Con Kim tằm này sắp tiến hóa thành Kim tằm bốn cánh rồi, thế mà ta lại trúng phải Huyết ma sát chú vào lúc này, sớm biết vậy đã không đi Liên minh yêu quái gì đó rồi, ai mà biết tên Thiên Huyền Huyết Ma kia là yêu quái hấp thu khí huyết ngàn năm cơ chứ, chả trách không ai đi lo, thì ra có loại yêu quái lợi hại này.” Chu Thanh thở dài, thầm trách ông trời bất công.

Vốn dĩ Chu Thanh có được nguyên thần thứ hai, trở thành một cao thủ Hóa thần, ai ngờ Huyết ma sát chú của Thiên Huyền Huyết Ma độc vô cùng, được luyện thành từ tử khí cực kì âm độc trong thiên hạ thêm vào huyết khí ngàn năm trong cơ thể nó, chuyên môn làm bản nguyên thần pháp bảo, dù cho là pháp bảo tiên đạo lợi hại cỡ nào, chỉ cần bị dính phải một chút, linh khí mất hết không bàn tới, ngay cả bản thân pháp bảo cũng có thể bị phế. Người tu đạo bị dính trúng, tử khí sẽ xâm chiếm nguyên thần, phân rã cơ thể, từ từ biến thể xác thành một vũng máu đen. May mà nguyên thần của Chu Thanh là con Kim tằm vốn mạnh mẽ, thêm vào có máu của Thượng cổ ma thần Xi Vưu nên mới có thể chống đỡ tới tận bây giờ. Chu Thanh vừa bắt đầu còn có thể điều khiển Tam Vị Chân Hỏa trong nguyên thần đối kháng với tử khí, nhưng Huyết ma sát chú lại có khả năng tự động hấp thu tử khí tàn mác trong không khí để bổ sung sức mạnh, đến sau cùng Chu Thanh đành phải từ bỏ Kim tằm, rút lui khỏi nguyên thần, tránh cho thần trí cũng bị tử khí nuốt chửng. Truyện "Phật Đạo "

Nhìn thấy mùi máu tanh tỏa ra trên thân con Kim tâm càng lúc càng nồng nặc, dù cho Chu Thanh ý chí kiên định lúc này cũng ruột đau như cắt: Còn không nghĩ ra được cách gì giải trừ Huyết ma sát chủ, nguyên thần thứ hai của mình xem như bị phế rồi! Đến lúc đó, công lực của mình còn không thể sánh bằng hai đứa đệ tử, vậy phải làm thế nào, chỉ bằng chết đi cho xong. Chu Thanh nghĩ tới cảnh mình từ một đại cao thủ Hóa thần bỗng chốc rơi xuống thành một đạo sĩ tép riu mới đến giai đoạn Dẫn Khí trung kì, thật là không thể chịu đựng được, cũng giống như một ti phú đột nhiên biến thành gã ăn mày bên đường, ai mà chấp nhận được chứ? Truyện "Phật Đạo "

“Mẹ kiếp! Liệu một phen vậy!” Chu Thanh lấy từ trên vách tường xuống thanh Thiên La hóa huyết thần đao trước giờ vẫn chưa có cách sử dụng, tiện tay cầm phập xuống đất. Rắc! Nền đất bê tông cốt thép như miếng đậu phụ bị thanh đao xuyên qua, chỉ còn để lại cái chuôi đao chó sói hai đầu lòi ra ngoài. Chu Thanh lại lấy ra 12 cây lệnh kỳ, lệnh kỳ này giống hệt 12 cây lệnh kỳ nốt Thiên Huyền Huyết Ma, cán cờ đều được làm từ thép tốt, mặt cờ bằng vải tơ tằm dùng chỉ vàng thêu đầy bùa chú.

Chu Thanh lắc đầu nguây nguẩy, lẩm bẩm nói một mình: “May mà ta có chuẩn bị, đạo trước đã làm 24 cây lệnh kỳ, nếu không bây giờ chả biết lấy đâu ra mà dùng, chỉ đóng lệnh kỳ này thôi mà tốn hết của ta mười triệu bạc, quả nhiên dù là người tu đạo thì không có tiền cũng không xong, nếu đổi lại là ta trước kia, đào đâu ra nhiều tiền đến thế, gặp phải con Huyết Ma đó không có trận pháp nốt nó lại, không toi mạng mới lạ...”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mật Tông Chân Ngôn

Cùng lúc với cảm thán tính quan trọng của đồng tiền, Chu Thanh chuẩn bị thi triển trận pháp, khởi động Đồ thiên thần sát trận trên thanh đao, muốn hấp thu từ khí từ cơ thể Kim tâm.

Thay đổi tư thế tay liên tục, Chu Thanh ướt đầm mồ hôi trên trán, khi còn nguyên thần thứ hai, điều khiển trận pháp này vô cùng dễ dàng, thành thạo như dạo chơi, hiện nay khó hơn gấp mười lần là ít. Chu Thanh nghĩ thầm: Xem ra sau này cần tu luyện thêm bản thể, nhưng muốn tu luyện bản thể đến cảnh giới Hóa thần đầu phải chuyển dễ dàng gì, không có bí quyết cao thâm và linh đơn diệu dược hỗ trợ, ít nhất cũng phải tốn công 200 năm. Chu Thanh lắc đầu chán ngán, xua đi tạp niệm trong đầu, dốc toàn lực vận chân nguyên điều khiển 12 cây lệnh kỳ, cứ như đẩy hòn đá tảng, Chu Thanh hai mắt mờ to, gân xanh toàn thân lòi ra, chân nguyên trong huyết đàn dần sém chút là bị rút sạch, 12 cây lệnh kỳ mới chịu từ từ chuyển động xung quanh chuôi đao chó sói hai đầu. Truyện "Phật Đạo "

Từng đạo ánh sáng linh khí bắn ra từ lệnh kỳ, như tơ nhện bám lấy trên chuôi đao. Chu Thanh ngồi xếp gối dưới đất, tập trung vận công hồi phục chân nguyên, linh khí càng lúc càng tích tụ nhiều, dần dần đã che mất chuôi đao, áp lực vô hình tạo thành một vòng xoáy, vô số năng lượng hỗn tạp khác với linh khí trời đất bị 12 cây lệnh kỳ hội tụ lại, hóa thành ánh hào quang màu sắc sặc sỡ.

Tong... Một âm thanh phát ra từ thanh đao, bốn con mắt của chuôi đao chó sói hai đầu sáng rực xanh lè, ánh hào quang sặc sỡ bị hút sạch, 12 cây lệnh kỳ bắt đầu sức chống đỡ, rơi leng keng xuống đất, còn Hóa huyết thần đao tự động phóng ra khỏi mặt đất, treo lơ lửng trên không trung, từng luồng sáng đỏ như máu bao trùm khắp căn phòng, từ khí bám trên con Kim tâm gặp phải luồng sáng máu đỏ rạo rực hẳn lên, có dấu hiệu bị thanh đao thu hút.

Chu Thanh mừng rơn: Quả nhiên hiệu nghiệm, trận pháp này tuy đang toàn lực áp chế năng lượng của , nhưng ta đã thêm cho nó ít thuốc bổ, tin chắc có thể dư ra một phần sức mạnh.

Tiếng kêu rú ma quái vọng ra từ Kim tâm, Huyết ma sát chủ ngưng tụ thành một vũng máu nhầy nhụa hội tụ trong não Kim tâm, cố gắng chống cự sức hút từ luồng sáng máu đỏ, vũng máu kia không ngừng biến hóa thành hình thù quái dị như ma quỷ, đầu lâu, lưỡi liềm. Chu Thanh vừa xem vừa lè lưỡi sợ sệt: Mạnh quá! Nếu bản thể của ta trúng phải bùa chú này, e là... Chu Thanh không dám nghĩ tiếp nữa.

Cuối cùng, Huyết ma sát chủ vẫn kém hơn một bậc, dù gì danh hiệu Ma đạo đệ nhất trận đầu phải tự thổi phồng, Thiên Huyền Huyết Ma tuy lợi hại nhưng dù thế nào cũng không thể so sánh với vị ma đạo năm xưa đã chế tạo ra Hóa huyết thần đao. Huyết ma sát chủ hóa thành một nắm máu to bằng nắm tay, bay vào thanh đao, bị Hóa huyết thần đao xem như món ngon nuốt chửng.

Chu Thanh mừng rơn, vội bước tới xem xét con Kim tâm của mình có bị tổn thương gì không, hoàn toàn không hề để ý đến biến đổi kì dị của thanh Hóa huyết thần đao đang lơ lửng trên không trung.

Lúc này luồng sáng máu đỏ của Hóa huyết thần đao được thu lại, xuất hiện chút khí đen, trên thân đao cổ xưa hiện ra nhiều bùa chú, hình như có hai nguồn sức mạnh đang tranh đấu. Chu Thanh đang tập trung tu luyện nguyên thần Kim tâm bị tổn thương, nếu như chú ý đến chắc sẽ vô cùng kinh ngạc. Thì ra hai nguồn năng lượng trong thanh đao đã đấu với nhau mấy ngàn năm, năng lượng của đã không còn mạnh mẽ như trước, còn Thần sát đại trận trên thanh đao lại không ngừng hấp thu năng lượng từ bên ngoài tự bổ sung, nhưng vì nguồn năng lượng kia quá thuần khiết nên không tiêu diệt được, đôi bên rơi vào thế cầm cự, vừa rồi Thần sát đại trận hấp thu được từ khí của Huyết ma sát chủ, được ví như cọng cỏ cuối cùng đè ngã con lạc đà.

Dần dần, năng lượng của bị đẩy ra ngoài. Chu Thanh cuối cùng đã phát giác điều bất thường, vừa mới thu nguyên thần lại, nhìn thấy biến đổi của Hóa huyết thần đao liền thất kinh hồn vía. Thôi rồi! nếu nguồn năng lượng kia mà bộc phát, đừng nói là căn nhà này, ngay cả trong phạm vi mười dặm cũng đừng mong còn thứ gì tồn tại, uy lực của bảo vật thời thượng cỡ to lớn biết đường nào, nếu nói là hủy diệt trời đất thì có hơi khoa trương, nhưng giáng một đòn mạnh phá hủy khu vực trong phạm vi ngàn dặm là hoàn toàn có thể. Tuy thanh đao chỉ mới tỏa ra một ít năng lượng, nhưng Chu Thanh vẫn cảm nhận được sức công phá dữ dội ẩn chứa trong đó.

Nhanh chóng niệm chú, 12 cây lệnh kỳ rơi xuống đất lại bay lên, lúc này Chu Thanh đã hồi phục công lực, điều khiển lệnh kỳ nhẹ nhàng thanh thoát, nhưng nguồn năng lượng bị giam cầm thì không thoải mái như thế, từng luồng sáng màu vàng chảy ra trên thanh đao, ngưng tụ thành một chất dịch vàng óng trên không trung, áp lực vô hình từ từ lan tỏa từ chất dịch đó. Chu Thanh dốc toàn lực của Đồ Thiên Thần Sát đại trận trấn áp sức ép của chất dịch vàng óng, tránh cho nó bùng nổ. Hai bên đang lúc giằng co, thanh Hóa huyết thần đao chắc do bản năng thôi thúc hay vì lý do gì không biết, vừa nhìn thấy mỗi họa vây khốn mình suốt mấy ngàn năm, rít to một tiếng, mũi đao phóng đi lao vào trong Thần sát đại trận của Chu Thanh, thanh Hóa huyết thần đao này là tổ tông của Thần sát đại trận, thứ trận pháp không hoàn chỉnh của Chu Thanh đầu đủ sức ngăn cản nó. Truyện "Phật Đạo "

Vừa gặp phải chất dịch vàng óng trong trận, Hóa huyết thần đao như nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung, tỏa sáng lung linh chém một nhát mạnh vào chất dịch. Chu Thanh suy tính cỡ nào cũng không nghĩ đến mỗi họa lớn này, đầu óc trống rỗng, lơ đãng nhìn chất dịch bùng nổ.

Uỳnh! Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, một món pháp bảo trên trên tường bị ảnh hưởng của áp lực to lớn bay vút ra, trong khoảnh khắc chất dịch vàng óng phát nổ, món pháp bảo kia như cá kinh hút nước, Xoẹt... hút sạch năng lượng của chất dịch vàng óng kia, xoay vòng tròn trên không trung. Hóa huyết thần đao cũng keng một tiếng rơi xuống đất, thì ra một chút linh khí tự bộc phát lúc này sau khi chém vào chất dịch vàng óng đã tiêu tan hết, giờ nó lại trở thành thanh đao vô hồn. Truyện "Phật Đạo "

Trong tích tắc trải nghiệm cảm giác đi từ địa ngục lên thiên đường, Chu Thanh thờ phào nhẹ nhõm, bình tĩnh quan sát món pháp bảo đang xoay vòng trên không trung, đó chẳng phải là Pháp luân của mình đây ư? Từ sau khi nhìn thấy Câu Trần thiên thư, Chu Thanh đã biết vết chữ khắc trên Pháp luân không phải là tiếng Phạn cổ, mà là chữ viết của Yêu tộc thời thượng cổ, tuy không hiểu tại sao trên pháp khí của Phật tông lại có quan hệ với Yêu tộc thời thượng cổ, nhưng Chu Thanh biết Pháp luân này không phải vật tầm thường, xem xét tỉ mỉ hồi lâu thấy chất liệu chế tạo Pháp luân này rất tầm thường, chỉ là một món pháp khí thanh đồng, ngoại trừ âm thanh phát ra khi Pháp luân chuyển động có tác dụng ngưng tâm, trấn khí, quả thật Chu Thanh không nhìn ra nó có gì đặc biệt.

Pháp luân còn lúc càng xoay nhanh, cuối cùng hóa thành một chiếc bóng, theo lý xoay tròn với tốc độ nhanh như thế nên có gió lớn kèm theo mới phải, điều kì lạ là không những Chu Thanh không cảm nhận được tí gió nào, ngay cả không khí xung quanh Pháp luân cũng không hề có dấu hiệu xáo trộn, điều này tạo cho Chu Thanh một ảo giác Pháp luân đang xoay tròn trong một chiều không gian khác.

Úm, Ma, Nị, Bá, Mễ, Hồng! 6 âm sắc vang vọng từ Pháp luân, chấn động làm Chu Thanh đau nhói lỗ tai, bốn bức tường cũng run lên, ngay cả Liêu Tiểu Tiến đang ăn cơm bên ngoài cũng giật bắn người, nhảy dựng lên hết hoảng: “Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? Đây là âm thanh gì thế này?”

Bịch! Tiểu hồ ly bị chấn động ngắt xiu, Chu Nghi khá hơn đôi chút, khóe miệng rỉ máu. Liêu Tiểu Tiến bị biến cố liên tiếp làm cho đầu óc mê muội: “Muội muội, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao muội đột nhiên lại bị thương?” Liêu Tiểu Tiến lo lắng hỏi Chu Nghi.

“Đây là Vô thượng hàng ma chân ngôn của Phật giáo Mật tông, yêu quái như muội không chịu nổi, may là không nhắm thẳng vào muội nên uy lực bị hạn chế, em gái của muội chỉ bị ngắt đi, không có gì nghiêm trọng đâu, âm thanh này hình như phát ra từ căn phòng bế quan của sư phụ.” Chu Nghi dùng giọng nói yếu ớt nói.

“Đáng lý ra huynh là quỷ hút máu, cũng coi như là yêu quái rồi, sao không hề ảnh hưởng gì đến huynh vậy nhỉ? Chẳng lẽ chân ngôn kia chỉ có tác dụng với yêu quái Trung Quốc, còn đối với yêu quái nước ngoài thì mất hiệu quả? Còn nữa, chưa từng nghe nói sư phụ tu luyện pháp thuật của Phật giáo, chẳng lẽ sư phụ giấu giếm mình?” Liêu Tiểu Tiến liên tiếp xuất hiện rất nhiều nghi vấn trong đầu.

Còn trong căn phòng luyện công, Chu Thanh bị một việc kì dị thu hút

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Khó Bề Phân Biệt

Chiếc Pháp luân xoay tròn trên không đột nhiên biến mất, một luồng ý niệm huyền ảo lùa vào trong ý thức của Chu Thanh, trong không trung hiện ra một bức tranh kì quái. Truyện "Phật Đạo "

Bức tranh như bao quát cảnh vật từ trời cao vạn trượng, mặt nước biển xanh thăm bao la, trong vùng biển rộng mênh mông không nhìn thấy bờ có 9 chấm đen nhỏ bằng hạt đậu xen kẽ, những chấm đen sắp xếp theo hình thù cổ quái, Chu Thanh chưa từng thấy qua hình vẽ như thế, thị lực từ từ hạ thấp xuống từ trên cao, phát hiện 9 chấm đen kia là chính hòn đảo từng sừng ngoài biển khơi. Từng đàn hải âu bay lượn trên đảo, thỉnh thoảng có gió mạnh rít qua, xoắn theo ngọn sóng lớn vỗ vào nhám thạch ngàn vạn năm không hề thay hình đổi dạng, phát ra tiếng sóng xô bờ ào ạt. Mảnh nước biển xanh thăm như pha lê, hòn đảo xanh biếc, bọt sóng trắng xóa, từng đàn hải âu bay lượn, tất cả tạo nên bức tranh thiên nhiên hoàn mỹ. Chu Thanh như rơi vào

không gian trong bức tranh, một cảm giác khoan khoái len lõi tận đáy lòng.

Bức tranh đột nhiên thay đổi, những con cá lớn bơi qua bơi lại, những con tôm hùm khổng lồ bò ngang bò dọc, những con sứa biển trong suốt phập phồng hít thở, những mảng tảo xanh cổ quái trôi lênh bênh, từng mảnh rừng san hô đầy màu sắc lần lượt hiện ra trước mắt Chu Thanh. Chu Thanh biết khung cảnh được chuyển đến dưới mặt nước, ít nhất có mấy vạn mẫu rừng san hô bao phủ lấy một tòa cung điện hoành tráng, ánh sáng lấp lánh tỏa ra, mờ mờ ảo ảo khiến người ta không nhìn được cảnh vật bên trong.

“Thủy Tinh cung!” Ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Chu Thanh chính là nơi ở của Tứ hải Long Vương trong truyền thuyết.

Khung cảnh biến mất đột ngột không hề để lại chút dấu vết, chiếc Pháp luân lại xuất hiện trên không trung, từ từ hạ cánh xuống đất, lại trở về màu sắc ban đầu, không hề có điểm nào bất mắt.

Chu Thanh giật mình thoát khỏi cơn mê, ngây ngậy đại đại không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, tất cả biến cố hình như vượt ngoài sức tưởng tượng của Chu Thanh.

Chu Thanh bắt đầu suy ngẫm tỉ mỉ về ý niệm huyền ảo mà Pháp luân truyền cho mình, phát hiện đó là một tâm pháp tu luyện. Chu Thanh mừng rỡ, công lực bản thể của mình do không có cách tu luyện cao thâm và linh đơn diệu dược hỗ trợ nên tiến bộ không nhiều, sau khi cướp lấy bộ Kiếm tu phương pháp luyện công của Thục Sơn mới tiến bộ nhanh được đôi chút, tu luyện đến giai đoạn Dẫn Khí trung kì.

Tham ngộ về trận pháp của Chu Thanh tuy không thể nói là nhất đại tông sư, nhưng cũng được xem như có chút ít thành tựu, cuốn Luyện Khí tổng cương chính là một cuốn bí kíp tổng thể về trận pháp.

Nhưng xét về mặt tu luyện tự thân, do không có pháp quyết để tham khảo, pháp quyết được lão đạo Lăng Vân truyền thụ chỉ là thứ tầm thường hạng hai, Chu Thanh thành ra một tên ngốc trong giới tu đạo, nhưng cách tu luyện từ trong Pháp luân hiện ra vừa này dù ngốc cỡ nào cũng phải hiểu ra đó chắc chắn không phải thứ tầm thường.

Về cách thức tu luyện, Chu Thanh tuy không ai chỉ bảo nhưng ít nhiều cũng biết được đại khái. Phật giáo chú trọng tu luyện tự thân, chia làm Tam mạch Thất luân, Đạo gia chú trọng tu luyện nguyên thần, mỗi phái có sở trường riêng, có người chuyên tu luyện thể xác, có người chuyên tu luyện nguyên thần, lại có kẻ tu luyện cả hai, chỉ là chú trọng vào điểm nào đó thì mỗi người mỗi khác, cách tu luyện diễn biến từ đó ra như cát trong sa mạc, nhiều vô số kể.

Nhưng tóm lại vẫn phải dựa vào Kỳ kinh bát mạch trong cơ thể con người, dẫn dắt các loại linh khí trong trời đất, các nguồn năng lượng tản mát ngoài vũ trụ để rèn luyện thể xác, bổ sung nguyên thần.

Hoặc cũng có thể dựa vào vũ khí, như luyện kiếm chẳng hạn, hoặc cũng có cách tu luyện hoàn toàn dựa vào thể xác, ví dụ như ngồi thiền luyện khí.

Năng lượng hấp thu vào cũng khác biệt nhau, Ma đạo chủ yếu hấp thu từ khí, âm khí dưới đất, Đạo gia hấp thu linh khí, còn có tên gọi là tiên khí, cũng có môn phái vận dụng năng lượng ngũ hành để tu luyện, như Ngũ Hành tông, vận dụng Thái Dương Chân Hóa tu luyện. Còn năng lượng giữa trời đất mà Phật môn, Yêu quái, Vu thuật, Bùa ngải sử dụng đều khác nhau xa.

Tất nhiên, tu đạo chính là vì mục đích cải tạo tự thân, không ngừng tiến hóa cho mình mạnh lên. Phật, Đạo, Ma, Yêu đều có chung một điểm tương đồng, vì muốn sở hữu sức mạnh to lớn, từ xưa đến nay số người cùng lúc tu luyện Phật Đạo, hoặc Yêu Ma, thậm chí Đạo Ma, hay nhiều hơn nữa khá đông đúc. Chỉ có điều tu luyện càng nhiều tính nguy hiểm càng tăng lên theo cấp số nhân, số kẻ bị tẩu hỏa nhập ma, hóa thành tro bụi, trở nên điên điên đại đại cũng không phải ít.

Bộ phương pháp luyện công mà Chu Thanh có được từ Pháp luân lại vô cùng kì diệu, hoàn toàn từ bỏ cách nói Tam mạch Thất luân, kỳ kinh bát mạch trong cơ thể người, đem cơ thể chia làm Bát cực Cửu khiếu, năng lượng vận dụng cũng là thứ Chu Thanh chưa từng thấy tai nghe.

Chu Thanh trong lòng nghi hoặc: “Đây là phương pháp luyện công gì vậy? Tại sao lại cổ quái đến thế? Chẳng lẽ là cách tu luyện của Yêu tộc thời thượng cơ? Nhưng đây rõ ràng là Pháp luân của Phật giáo mà. Trên Pháp luân của Phật giáo có chữ viết của Yêu tộc thượng cổ đã là kỉ lệ rồi, bây giờ còn xuất hiện Thủy Tinh cung và một bộ phương pháp luyện công kì dị, ta luyện hay không luyện đây?” Chu Thanh do dự không dám quyết định.

“Thôi đi, bây giờ ta đã là cao thủ rồi, thêm vào Hóa huyết thần đạo đã hồi phục sức mạnh, ta sẽ dùng nó luyện thành pháp bảo, Phi kiếm, đến lúc đó chắc chắn trở thành cao thủ tuyệt thế, chỉ có điều tu luyện tự thân hơi kém, nhưng cũng không thể tu luyện phương pháp luyện công cổ quái này, lỡ biến thành người không ra người, yêu không ra yêu thì toi.”

Chu Thanh quyết định nghiên cứu kĩ rồi tính tiếp, dù trong bất cứ lúc nào, an toàn nên được đặt lên hàng đầu. Xoạt! Chu Thanh thu thanh Hóa huyết thần đạo rơi dưới đất vào trong nguyên thần thứ hai, hiện nay công lực của Hóa huyết thần đạo đã hồi phục, điều quan trọng hơn là chút ý thức kháng cự với năng lượng của suốt mấy ngàn năm qua đã biến mất hoàn toàn, rất thích hợp cho Chu Thanh dùng để luyện pháp bảo. Truyện "Phật Đạo "

Pháp bảo một khi sản sinh ý thức riêng thì không dễ khống chế, thứ pháp bảo như thế đúng là thần kì, nhưng khi đối địch lại không hề có tác dụng, thử nghĩ xem, pháp bảo không khống chế được có khác gì không có pháp bảo đâu! Nhất là với môn pháp bảo cảnh mạnh, ý thức sản sinh càng lớn, chủ nhân của nó càng khó khống chế, chính vì vậy mỗi khi pháp bảo có một chút linh tính thì sẽ bị chủ nhân xóa đi, môn pháp bảo có ý thức hoàn hảo xưa nay chưa từng xuất hiện môn nào.

Chu Thanh bước ra ngoài phòng khách, thấy Liêu Tiểu Tiến đang vận công trị thương cho Tiểu hồ ly, ngạc nhiên hỏi: “Mọi người đang làm gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ thương tích của Tiểu hồ ly hôm trước vẫn chưa khỏi? Không lí nào, ta đã kiểm tra kĩ rồi mà.”

“Sư phụ à, người tự nhiên đi học pháp thuật của mấy tên hòa thượng làm gì? Tiểu hồ ly bị sáu chữ chân ngôn của sư phụ chấn động ngắt xiu đó, lỗi tại

con thì sém điếc luôn, ngay cả sư muội cũng bị thương, đang vận công điều trị ở bên kia kia.” Liều Tiểu Tiên phụng phịu. Truyện "Phật Đạo "

“Ta học sáu chữ chân ngôn hồi nào hả?” Chu Thanh nghếch mặt ra, đột nhiên nhớ đến âm thanh phát ra từ Pháp luân hồi này: “À, thì ra là chuyện này, không sao đâu! Sư phụ giờ đã hồi phục công lực rồi, chút chuyện vặt vãnh này đâu làm khó dễ được ta.”

Chu Thanh đưa tay lên, một đạo chân nguyên ngưng tụ thành linh khí truyền vào cơ thể Tiểu hồ ly, Tiểu hồ ly khẽ động đậy, từ từ hồi tỉnh, Chu Thanh lại chú ý đến Chu Nghi đang vận công ở bên kia.

Một màn sương trắng bao trùm toàn thân Chu Nghi, Chu Thanh phát hiện màn sương trắng kia dùng một loại năng lượng hoàn toàn khác với linh khí hấp thu từ bí quyết Kiếm Khí Lăng Không của hắn.

“Xem ra đây chính là yêu khí hấp thu khi tu luyện của yêu quái!” Chu Thanh gật gù.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ngọc Hư Cung

“Như thế xem ra, nguyên thần thứ hai của ta cũng coi như là yêu quái, chắc có thể tu luyện được! Những ngày gần đây đều để mặc nó tự tiến hóa, tuy có máu của Xi Vưu nuôi dưỡng, nhưng dù gì dùng quá nhiều đã mất hiệu quả, tính ra tu luyện thì nhanh hơn. Tự nhiên lòi ra một phương pháp luyện công của yêu quái, mình dùng tu luyện nguyên thần kẻ cũng tốt.” Chu Thanh nghĩ thầm.

Hồi lâu, Chu Nghi mở to đôi mắt, màn sương trắng bao phủ khắp cơ thể được hấp thu sạch, từ sau khi hấp thu nội đan của Bát Cực Lang Vương, công lực của Chu Nghi tiến bộ thần tốc, Chu Thanh gật gù nể phục.

“Sư phụ, người đã ra rồi à? Không có chuyện gì chứ?” Chu Nghi vừa mở mắt ra thấy ngay Chu Thanh đang đứng trước mặt, vội hỏi, đương nhiên có ý muốn biết Mật tông chân ngôn đột ngột gây chấn động vừa rồi.

“Ồ... cái này... Ta đang luyện chế một món pháp khí Phật tông, xảy ra một sự cố nhỏ nhỏ, bây giờ đã giải quyết rồi, không còn chuyện gì nghiêm trọng đâu!” Ngay cả bản thân Chu Thanh cũng không giải thích nổi biến cố vừa qua, tất nhiên không muốn nói nhiều về vụ việc.

“À, Nghi Nghi này, sư phụ thấy con chưa có món bảo pháp phi kiếm nào, nên đã cố công chế luyện cho con một thanh nè!” Phất tay một cái, một thanh phi kiếm xung quanh có ánh khí Canh Kim sắc bén dài một thước năm phân, rộng hai ngón tay tỏa sắc lạnh từ phía xuất hiện.

Chu Nghi nhìn thấy biết ngay thanh phi kiếm này không phải thứ tầm thường. “Sư phụ, vậy còn người thì sao? Đây là thanh phi kiếm của người mà.” Thì ra trong trận chiến ác liệt với Thiên Huyền Huyết Ma, Chu Nghi đã nhìn rõ hình dáng của thanh phi kiếm này.

Chu Thanh thấy lời nói dối bị lật tẩy, đỏ mặt xấu hổ: “Cái này... Sư phụ hiện nay không cần dùng nữa, cho con đây, thanh phi kiếm này làm bằng Thái Ất Tinh Kim, sắc bén vô cùng, ta lại thêm vào đó Kim Linh phù chú, tuy không có nhiều công năng như các thanh phi kiếm khác, nhưng xét về độ sắc bén, khắp thiên hạ đều hiếm có. Nhất là thanh kiếm thuần chất rất có ích cho việc tu luyện của con.”

Chu Thanh lấy từ túi ngực ra một cuốn sách, đưa cả kiếm và sách cho Chu Nghi, nói: “Đây là bí quyết Kiếm Khí Lăng Không của phái Thục Sơn, ta không biết yêu tộc các con có thể tu luyện hay không, nhưng Tiểu Tiên luyện được, vậy con chắc cũng luyện được.”

“Tì ti à, sư phụ của tì tốt với tì thật đấy!” Tiểu hồ ly tinh lại bước tới trước mặt Chu Nghi, ngược đầu lên nhìn chăm chú Chu Thanh: “Sao mà trẻ thế nhỉ? Đầu có giống sư phụ chút nào!”

“Vậy ta giống gì nào? Tiểu hồ ly!” Chu Thanh thấy con Tiểu hồ ly này ngây ngô dễ thương nên ghẹo nó một chút cho vui.

“Ghét quá, không được gọi người ta là Tiểu hồ ly, tì ti đã đặt tên cho con rồi, con tên là Chu San.” Vừa nói Tiểu hồ ly vừa xòe tay ra.

Chu Thanh ngó người: “Chuyện gì vậy?”

“Thì quà ra mắt, người vừa cho tì ti quà, cũng phải cho con chứ.” Tiểu hồ ly phụng phịu đòi quà.

“San San! Không được vô lễ, công lực của muội còn kém, pháp bảo của sư phụ uy lực dừng mảnh, muội không sử dụng được đâu. Đợi khi nào muội công lực cao rồi sư phụ sẽ cho muội.” Thấy Chu Thanh tối sầm mặt, Chu Nghi vội bước lên trước gạt tay Tiểu hồ ly đi.

Ai ngờ lúc này Liều Tiểu Tiên nói chen vào: “San San! Không phải lo, con người sư phụ hào phóng lắm, người nhất định sẽ cho muội món gì đó.”

Chu Thanh cảm thấy ảm ức trong lòng: Ta tổng cộng chỉ có vài món pháp bảo coi được, người muốn vét sạch gia tài của ta đó hả? Nhưng bị Liều Tiểu

Tiến khách bác, Chu Thanh cũng không thể để mắt mặt trước một cô bé. Cẩn chặt răng, Chu Thanh moi từ túi ngực ra một miếng Thiết ấn hình vuông rộng 3 tấc.

Liêu Tiểu Tiến vừa nhìn thấy muốn lòi cả mắt ra ngoài, tru tréo: “Sur phụ, người có thật cho muội ấy món này không vậy?” Liêu Tiểu Tiến đã sớm thèm thường miếng Phiến Thiên ấn này của Chu Thanh lắm rồi, chỉ dựa vào uy lực dùng mảnh sắt mấy trọng ném vào người khác đã làm Liêu Tiểu Tiến thích thú.

“Sớm biết thế này không khích sur phụ lấy pháp bảo ra cho rồi, nếu nó còn nằm trong tay sur phụ mình còn có cách dụ được, bây giờ nó thuộc về Tiểu hồ ly, sao mình có thể đoạt lấy chứ?” Liêu Tiểu Tiến hỏi hận thì đã muộn, tiếc đến nổi xoắn cả ruột.

“Ấn này tên là Phiến Thiên, do ta phóng chế theo dị bảo Phiến Thiên ấn thời thượng cổ, dùng phòng thân và cả công kích đều rất tốt.” Chu Thanh phát tay một cái, miếng ấn 3 tấc phình to ra hơn trọng, ánh sáng xanh le lói, bùa chú ẩn hiện, Tiểu hồ ly nhìn không chớp mắt.

Chu Nghi vội thay mặt Tiểu hồ ly cảm ơn Chu Thanh. “Sur phụ, nếu nói về luyện pháp khí, trong bộ tộc chúng con cũng có mấy vị cao thủ, tiếc rằng không có vật liệu tốt, hiện nay mọi vật liệu quý báu một chút đều bị các môn phái tranh đoạt hết cả rồi, yêu quái thế lực không mạnh như chúng con không cách gì có được, nếu không chúng con cũng không bị Huyết Ma diệt tộc.” Chu Nghi hậm hực nói.

“Ồ! Nhưng tên Huyết Ma đó không hề đơn giản đâu, nó là yêu ma hấp thu tử khí dưới đất ngàn năm, công lực vô cùng tàn độc, ngay cả ta cũng không nắm chắc phần thắng, con muốn báo thù e rằng khó lắm đây!”

Nghe Chu Thanh nói thế, sắc mặt Chu Nghi trở nên sầm sập, ngay cả Tiểu hồ ly cũng không lên tiếng nói chuyện nữa.

Tây vực, một dãy núi trải dài vạn dặm. Nếu nhìn từ trên cao xuống sẽ phát hiện dãy núi này giống y hệt một con rồng khổng lồ, đầu rồng hướng về mảnh đất trung nguyên, từng vầng mây ngũ sắc phun ra từ miệng rồng, bay về phía vùng đất trung nguyên lại tan biến ngay tức khắc. Truyện "Phật Đạo "

Núi Côn Lôn, chính là núi Côn Lôn có danh hiệu Đệ nhất thần sơn thời thượng cổ, Đại thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mở đạo quán, lập môn phái, thống lĩnh chúng tiên ở nơi này, nơi đây lưu truyền biết bao câu chuyện thần thoại truyền thuyết. Ngay trán của con rồng khổng lồ, một đạo quán rộng lớn ẩn hiện, mờ mờ ảo ảo, mấy đỉnh núi xanh biếc xung quanh cũng sừng sững mấy đạo quán lớn nhỏ, điều càng làm người ta cảm thấy kì lạ là dãy núi Côn Lôn này địa thế rất cao, vì thế tuyết phủ quanh năm không bao giờ tan, nhiều đỉnh núi chọc trời phủ một màu trắng xóa, còn mấy đỉnh núi có đạo quán lại sắc xuân mon mọn, không hề bị tuyết trắng bao phủ.

Nếu đi vào trong sơn cốc được mấy đỉnh núi xanh biếc kia bao quanh, ngẩng đầu nhìn lên thì sẽ phát hiện dưới đạo quán rộng lớn kia mây trắng trôi lững lờ, đạo quán cứ như trôi lênh bênh trên không trung, những bậc thang do mây trắng tạo thành trải dài xuống đất, chắc phải hơn mấy trăm trọng, đạo quán kia cũng cực kì cổ quái, hoàn toàn được điêu gọt từ nhiều miếng bạch ngọc to bự, khác với các đạo quán thông thường, có hơi hướng của một tòa cung điện nguy nga tráng lệ.

Sơn cốc được mấy đỉnh núi xanh biếc bao quanh rất rộng lớn, mùi thuốc nồng nặc tỏa ra từ mấy trăm mẫu ruộng trồng dược liệu quý hiếm ở giữa sơn cốc, ánh sáng lấp lánh, chắc là có dược liệu quý nào đó đến ngày thu hoạch, vô số cánh bướm ngũ sắc to bằng nắm tay chao lượn quanh vàng sáng. Ở đây không ai quản lí, trên ruộng trồng toàn là dược liệu quý báu, nhân sâm, phục linh, tử linh chi, chu quả... Linh khí xung quanh không ngừng tuôn chảy vào những mẫu ruộng, được số dược liệu quý kia hấp thu sinh trưởng.

Trên bầu trời, vô số hạc trắng lượn lờ trên không đạo quán, tiếng kêu trong trẻo của chúng chốc chốc lại vang xa. Phía trên cánh cửa lớn của đạo quán đeo gọt từ bạch ngọc lơ lững trên cao vài trăm trọng có một tấm biển rộng ít nhất mấy mươi trọng cũng làm bằng bạch ngọc, trên đó có 3 chữ màu vàng to lớn, nếu là chuyên gia hiểu biết về chữ viết thời thượng cổ sẽ đọc được 3 chữ kia, nếu dùng chữ viết hiện đại phiên dịch, đây chính là “Ngọc Hư cung”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đạo Môn Tông Sư

Trong một mặt thất ở phiến điện Ngọc Hư cung, trên mặt nền bạch ngọc trắng tinh không hề bám bụi có đặt một cái bồ đoàn màu lửa đỏ được điêu gọt bằng hồng ngọc, một thiếu nữ mặc trang phục đạo sĩ dung mạo thanh tú, mắt sáng long lanh vô cùng xinh đẹp đang ngồi trên bồ đoàn, hai tay chấp lại phía trước ngực, chính là tư thế luyện khí căn bản. Truyện "Phật Đạo "

Nếu như Chu Thanh có mặt ở đây, nhất định sẽ nhận ra thiếu nữ này là ai, chính là cô gái hắc đã cứu từ tay gã người Nhật Tam Tinh Thái Lang, sau đó bị cô ta bốn cọt một lần ở Las Vegas, Lăng Nhục Thủy. Truyện "Phật Đạo "

Lúc này trên đỉnh đầu Lăng Nhục Thủy có vầng khói bốc lên, vầng khói ẩn hiện ngũ sắc tạo thành hình dạng hoa sen, lúc hội tụ lúc tan ra, mỗi qua nửa canh giờ, vầng khói ngũ sắc sẽ nồng hậu thêm đôi chút, màu sắc cũng đậm đặc hơn, linh khí xung quanh từ bị Lăng Nhục Thủy hấp thu vào cơ thể, hóa thành vầng khói ngũ sắc bốc lên đỉnh đầu. Không biết trải qua bao lâu, vầng khói ngũ sắc cuối cùng đã ngưng tụ không còn lay động nữa, kết thành

3 đóa hoa sen ngũ sắc to bằng nắm tay tỏa hào quang chói lọi. Hít một hơi sâu, 3 đóa hoa sen ngũ sắc từ từ chui vào trong huyết Thiên Linh của Lăng Nhục Thủy.

Toàn thân Lăng Nhục Thủy phát ra ánh sáng lấp lánh, đôi mắt ánh lên tia sáng sắc bén, hiển nhiên là công lực thăng tiến rõ rệt. Xoẹt! Hét lên một tiếng, Lăng Nhục Thủy nhảy phốc lên không trung, hai tay phát mạnh, 5 đạo tiên khí xanh lè dài hơn trượng, to bằng tách trà bắn thẳng về phía nền đất bạch ngọc.

“Lại nghịch ngợm nữa rồi!” Một bóng người màu xanh xẹt ngang, trong nháy mắt đột nhiên có thêm một lão đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh, mái tóc lông mày bạc phơ, nhưng da mặt lại sáng bóng không một nếp nhăn như trẻ con vậy. Lão đạo sĩ ung dung phẩy tay nhẹ nhàng, một cơn gió thoảng qua thổi vào 5 đạo tiên khí, không hề có tiếng động phát ra, 5 đạo tiên khí cứng như gang thép bị cơn gió xua tan, hóa thành chút bụi sắc xanh rơi tung tóe xuống nền đất bạch ngọc, thoảng chốc lại bị bạch ngọc hút đi, không lưu lại một chút dấu vết.

“Tòa Ngọc Hư cung này là tiên phủ vô thượng của tổ sư Nguyên Thủy Thiên Tôn phái Côn Lôn ta, để tôn trọng vô thượng thần thông của tổ sư, trong Ngọc Hư cung không được phép sử dụng pháp thuật, chẳng lẽ con quên rồi sao?” Vị đạo sĩ già trách hỏi Lăng Nhục Thủy.

“Sư phụ à, người to tiếng như thế làm gì? Con sợ giật cả mình đây này, con chỉ nhất thời quên bém thôi mà!” Lăng Nhục Thủy mau chóng tiếp đất, phụng phịu với vị đạo sĩ già kia.

Vị đạo sĩ già đó chính là trưởng môn phái Côn Lôn, đạo hiệu Càn Cơ Tử, công lực cao thâm không thể dò, cùng với Thục Sơn trưởng lão Linh Hư đạo nhân, Mao Sơn Khai Dương đạo nhân, Long Hồ Sơn Đạo Nhất Thiên Sư, Tây Tạng Ban Thiên Hoạt Phật, xưng là thiên hạ Ngũ đại tông sư, nghe nói Càn Cơ Tử có công lực giữ vững vị trí thứ nhất, chỉ còn cách một bước đã đạt tới cảnh giới tiên nhân có tám thân bất tử.

Chỉ có điều Càn Cơ Tử công lực thâm hậu, gặp phải nữ đệ tử này cũng hết cách, chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Đôi mắt Càn Cơ Tử đột nhiên sáng rực lên quan sát tỉ mỉ Lăng Nhục Thủy, liền sau đó vui mừng reo lên: “Tốt quá! Tư chất của con quả nhiên rất khá, mau như vậy đã lãnh ngộ được quyền thứ nhất của Thượng Thanh Tử Phủ tiên quyết rồi, tuy linh khí trong Ngọc Hư cung nồng hậu hơn bên ngoài gấp trăm lần, nhưng con cũng giỏi lắm!” Càn Cơ Tử không ngừng vắn về chòm râu bạc dài nửa thước dưới cằm, gật gù khen.

“Sư phụ, con còn chưa có phi kiếm nè, con muốn có một thanh phi kiếm như anh con, con thấy anh con cười kiếm bay đi thích lắm!” Thấy sư phụ Càn Cơ Tử gật gù hài lòng về mình, Lăng Nhục Thủy thừa cơ đòi hỏi.

“Tu luyện kiếm đạo chỉ là bằng môn tả đạo, tiến bộ tuy nhanh, sức sát thương cũng lớn, nhưng chỉ cần sơ suất đôi chút là hại mình hại người, hơn nữa căn cơ không vững, lúc luyện tới chỗ cao thâm rất dễ tẩu hỏa nhập ma, năm xưa anh của con vì muốn tốc hành nên ta mới truyền cho nó Lưu Lan kiếm và đạo luyện kiếm. Con thì không cần học đâu, người tu đạo chú trọng tâm trí bình lặng như mặt nước hồ thu, con học kiếm đạo nặng về sát khí kia làm gì cơ chứ?” Càn Cơ Tử giảng bài đạo lý, nhưng nhìn bộ dạng của Lăng Nhục Thủy là biết ngay những lời của sư phụ đi vào tai này, sau đó chui ra từ tai kia.

“Con mặc kệ, con muốn cười kiếm bay lượn.” Lăng Nhục Thủy thấy đòi hỏi không được, bắt đầu giở chiêu nũng nịu với Càn Cơ Tử.

“Cười kiếm ư? Dù cho con có phi kiếm cũng không làm được đâu! Công lực của con bây giờ chỉ mới đến giai đoạn Dẫn Khí hậu kỳ, vẫn còn kém một chút, hơn nữa Thượng Thanh Tử Phủ tiên quyết mà ta truyền cho con thuộc bí truyền của phái Côn Lôn, ngay cả anh con ta cũng chưa từng truyền dạy, so với kiếm đạo không biết còn cao mình gấp bao nhiêu lần, pháp thuật trong đó cũng cực kì tinh diệu, trong đó có phép độn thổ “Phượng tường thiên lý, Hồ công súc địa”, chỉ cần con đặt đến cảnh giới cao thâm, trong vòng ngàn dặm, chỉ chớp mắt là tới nơi, nhanh hơn đạo pháp cười phi kiếm kia nhiều.” Càn Cơ Tử đã sớm miễn dịch với trò nũng nịu của Lăng Nhục Thủy nên không hề dao động.

“Sư phụ à, con không lấy phi kiếm cũng được, nhưng người phải cho con một món pháp bảo lợi hại để phòng thân, lần này con bị mấy tên người Nhật bắt đi, cũng chỉ vì con không có pháp bảo phòng thân.” Lăng Nhục Thủy xoay tròn đôi mắt, không chịu bỏ cuộc.

“Nói cũng phải, nhưng sau đó con trốn được bằng cách nào vậy? Tuy pháp thuật của bọn Nhật không chính thống, nhưng cũng có nhiều nhân vật lợi hại, con nói có người cứu con, rốt cuộc người đó là ai? Tại sao con không hỏi rõ, xem là đệ tử của môn phái nào, chắc cũng không phải là hạng tầm thường đâu! Ngày mai con đi cảm ơn người ta đi.” Càn Cơ Tử nghe Lăng Nhục Thủy nói thế, trong lòng nghi hoặc.

Lăng Nhục Thủy hề nhắc đến chuyện này là tức anh ách Chu Thanh, bây giờ nghe Càn Cơ Tử bảo mình đi cảm ơn hấn, lập tức giận dữ sôi gan, nhưng không thể sùng sộ lên ở trước mặt sư phụ, chỉ hậm hực nói: “Vâng! Con sẽ xuống núi đi “cảm ơn” người đó.”

“À, sư phụ có biết trong giới tu đạo chúng ta có môn phái Thiên Đạo tông không ạ?” Lăng Nhục Thủy đột nhiên nhớ đến mình lên núi yêu cầu sư phụ truyền thụ tiên pháp, chính là đợi sau khi công lực tăng tiến đi tìm Chu Thanh trả đũa, nhưng bây giờ chợt nhớ còn chưa biết Chu Thanh rốt cuộc là nhân vật nào, nhớ mang máng hình như hấn có nói với mình hấn là Tông chủ của Thiên Đạo tông, mình lại không biết Thiên Đạo tông là môn phái gì? Môn phái đặt ở đâu? Thế nên mới hỏi thử Càn Cơ Tử.

Đâu biết rằng Thiên Đạo tông chỉ là cái tên do Chu Thanh tự nghĩ ra, chưa hề lưu truyền trong giới tu đạo, Càn Cơ Tử tuy hiểu biết sâu rộng, Đạo môn Tiên thuật, Phật đạo bí pháp, Yêu đạo, Ma đạo thần công, thậm chí ngay cả ma pháp phương Tây cũng biết không ít, nhưng nghe đến Thiên Đạo tông thì chả có chút hiểu biết gì cả.

“Ta chưa từng nghe đến môn phái này. Chỉ có Ngũ Hành tông, Thuần Dương tông, Âm Phủ tông, Kỳ Môn Độn Giáp tông. Tu đạo giới sao lại xuất hiện một Thiên Đạo tông chứ?” Càn Cơ Tử đang lăm bằm một mình, hoàn toàn không giữ thân phận của một nhất đại tông sư.

Lăng Nhục Thủy thấy Càn Cơ Tử đang trầm ngâm, đột nhiên nhớ ra một số manh mối, hỏi tiếp: “Sư phụ, vậy có môn phái nào giỏi về trận pháp không ạ? Ví dụ như là Ngũ hành mê tông trận.”

Càn Cơ Tử ngó người, nói: “Môn phái giỏi về trận pháp? Trận pháp chính là vay mượn sức mạnh trong trời đất, không chú trọng tu luyện tự thân, vì thế các môn phái lấy trận pháp làm chủ đã suy tàn từ lâu rồi, hiện nay môn phái giỏi trận pháp nhất chắc chỉ còn Kỳ Môn Độn Giáp tông. Chẳng lẽ là họ cứu con? Nhưng nghe con nói người cứu con là một chàng trai trẻ, Kỳ Môn Độn Giáp tông tuy khá thần bí, nhưng ta có qua lại với mấy vị trưởng lão của họ, môn phái này toàn là mấy lão già, đâu có người nào là chàng trai trẻ tuổi. Ngũ hành mê tông trận cũng không phải là thứ trận pháp gì cao siêu, trong giới tu đạo có rất nhiều người biết dùng, chắc là vị cao thủ trẻ tuổi của môn phái đạo gia nào đó.”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Roi Đả Thần

Lăng Nhục Thủy thấy ngay cả sư phụ cũng không biết lai lịch của Chu Thanh, bắt đầu chán nản, nhưng một ý nghĩ lóe lên: Anh mình là tổ trưởng của Long tổ, bảo huynh ấy điều tra là được rồi, mình không tin Long tổ ra tay mà không điều tra được một người, hừ! Sau khi quyết định chủ ý, ý nghĩ đòi cho bằng được một món bảo vật của sư phụ lại trở về với Lăng Nhục Thủy. Truyện "Phật Đạo "

“Sư phụ, rốt cuộc người có pháp bảo phòng thân cho con không vậy? Không có pháp bảo hộ thể, đạo pháp có cao đến đâu cũng vô dụng. Người cũng không muốn sau này con xảy ra bất trắc gì chứ, lỡ làm bại hoại danh tiếng của phái Côn Lôn thì không hay đâu. Nghe nói gần đây danh tiếng của Thực Sơn càng lúc càng lớn, có vẻ sắp vượt mặt Côn Lôn chúng ta rồi, nhất là bảo vật trấn phái của họ Từ Thanh song kiếm là vũ khí thần tiên nhất đẳng trong trời đất, đệ tử môn hạ ai cũng có pháp bảo phi kiếm lợi hại. Con e rằng vài năm nữa, người ta chỉ biết có Thực Sơn, không biết Côn Lôn của chúng ta nữa đâu.”

Có câu “Thình tướng không bằng khích tướng”, Lăng Nhục Thủy công lực tăng tiến, lại tập được Tiên Phù bí pháp, nhưng nghĩ tới Chu Thanh vẫn cảm thấy đi tìm hấn gây hấn không mấy bảo đảm, phải kiếm được một món pháp bảo lợi hại nào đó thì chắc ăn hơn. Nhưng sư phụ Càn Cơ Tử trong những chuyện khác thì xuôi theo mình, tại sao cứ nói đến pháp bảo liền im ru, chẳng lẽ trưởng môn phái Côn Lôn, đại tông sư nổi danh thiên hạ là một gã keo kiệt? Thấy Càn Cơ Tử đứng im không nói gì, trong đầu Lăng Nhục Thủy mất hết ý niệm tôn sư trọng đạo, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Con nói cũng có lý, không phải ta không cho con pháp bảo, chỉ là pháp bảo của phái Côn Lôn chúng ta uy lực kinh hồn, phải có công lực cao thâm mới sử dụng như ý được, với công lực của con hiện nay, ta đang suy nghĩ nên cho con một món pháp bảo thích hợp gì.” Càn Cơ Tử công lực thâm hậu, đã ngao du tứ hải, từ vùng đất trung nguyên rộng lớn đến các nước phương Tây, Nam Cực Bắc Cực, có thể nói ông đã đi hết mấy vòng trái đất, nhìn người vô số, lí nào lại không nhận ra tâm tư của Lăng Nhục Thủy, chỉ có điều mình rất thích con nha đầu này, ngày thường cũng hay nuông chiều nó, đâuỡ trách mắng, chỉ nhẹ nhàng giải thích.

Lăng Nhục Thủy vừa nghe sư phụ nói thế, trong lòng mừng rơn, kéo lấy tay Càn Cơ Tử lắc qua lắc lại nhõng nhẽo: “Hay quá! Sư phụ, con trách lầm sư phụ rồi, sư phụ tốt quá! Nghe nói phái Côn Lôn chúng ta có một pháp bảo vô cùng lợi hại, tên là Roi đả thần thì phải. Con muốn có nó, chắc sư phụ không nhỏ mọn đâu nhỉ?”

Càn Cơ Tử đang mỉm cười gât gù, nhưng nghe Lăng Nhục Thủy nhắc đến 3 chữ “Roi đả thần” sắc mặt liền thay đổi, còn nhanh hơn cả lật trang sách.

“Ái!” Càn Cơ Tử hét to, nhảy dựng lên trên không 3 trượng, may mà Ngọc Hư cung rộng lớn, dù trong mật thất cũng cao mười mấy trượng, bằng không dù ông có đạo hạnh cao thâm, e cũng bị đụng bẻ đầu chảy máu.

Sau khi tiếp đất, Càn Cơ Tử văng nước bọt tung tóe, chỉ vào Lăng Nhục Thủy hốt hoảng la lớn: “Con... Sao con lại biết được Roi đả thần? Là ai nói với con đó? Con không có nói ra ngoài chứ?”

Thấy sư phụ hoảng hốt, Lăng Nhục Thủy kinh sợ hỏi: “Sư phụ, người bị sao vậy? Chỉ là một món pháp bảo thôi mà, sao người phản ứng mạnh thế? Là sư thúc nói với con đấy, lần đó con mang cho sư thúc mấy vỏ rượu Mao Đài được cất giữ trăm năm, sư thúc uống say be bét đã nói cho con nghe. Đây đâu phải chuyện gì kì lạ, con nói với người khác làm gì chứ?” Lăng Nhục Thủy thấy vị sư phụ ngày thường đạo mạo bỗng nhiên như mụ đàn bà đi đánh ghen, trong lòng cảm thấy kì lạ.

Lúc này, trong một sơn động tại một đỉnh núi sừng sững thấp hơn Ngọc Hư cung trôi lơ lửng trên vòm mây trắng, một tên đạo sĩ râu tóc bạc phơ, mũi to như trâu tròng mắt cười chua chát: “Phen này gay go rồi, con nha đầu đã khai ta ra, không biết sư huynh sẽ phạt ta thế nào nữa? Mau bẻ quan, mau bẻ quan thôi.”

Vung tay một cái, 36 đạo lệnh kỳ màu vàng xuất hiện trên không trung, ánh sáng lấp lánh, vàng hào quang nhanh chóng che lấp chặt kín cửa động. Vỗ ngực vài cái, lão đạo sĩ mũi trâu mới than thở: “Ai bảo ta tham mấy vỏ rượu của con nha đầu đó nên lỡ miệng chứ? Không trách ai được! Bây giờ ta khoan hãy ra ngoài, đợi khi nào sư huynh nguôi giận rồi tính tiếp, chắc sư huynh cũng không phá nổi Tam thập lục đạo Đại Diễn thần trận của mình đâu! Sư huynh đạo hạnh cao thâm, nhưng lại không tinh thông trận pháp bằng mình, đó là bản lĩnh cao nhất của mình rồi đấy!”

Tự nói với mình xong, lão đạo sĩ mũi trâu mới vung tay một cái, một vỏ rượu Mao Đài đã nằm trong tay, mở nắp ra, lão đạo sĩ tu ừng ực, sắc mặt ửng đỏ.

Nghe Lăng Nhục Thủy nói không tiết lộ ra ngoài, Càn Cơ Tử mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó quát mắng: “Chính là tên sư đệ mũi trâu Càn Nguyên nói ra à? Xem ta trừng phạt nó thế nào mới được!”

Lăng Nhục Thủy bật cười: “Sư phụ, sao người lại mắng sư thúc thế ạ? Roi đã thần rớt cuộc là vật gì vậy? Vừa rồi sư phụ phản ứng mạnh như thế, nếu để người khác nhìn thấy bộ dạng khó coi của thiên hạ đệ nhất cao thủ, đường đường là trưởng môn phái Côn Lôn, tin chắc phái Côn Lôn chúng ta mất hết thể diện rồi.” Lăng Nhục Thủy không biết tôn ti lớn nhỏ gì cả, nói chuyện với sư phụ không hề dè chừng. Truyện "Phật Đạo "

Càn Cơ Tử lại không trách nữ đệ tử này mới lạ, gần giọng nói: “Roi đã thần là pháp bảo trấn sơn của phái Côn Lôn chúng ta, uy lực kinh khủng, dùng để tấn công thì ngay cả thần tiên cũng khó thoát, được Khương Tử Nha để lại trong trận chiến Phong Thần năm xưa, nghe nói còn ẩn chứa một bí mật lớn của trời đất trong đó, người đời cứ tưởng sau trận chiến Phong Thần năm xưa, Roi đã thần đã được Khương Tử Nha mang theo đi tiên giới, họ không ngờ Roi đã thần vẫn còn lưu lại ở phái Côn Lôn chúng ta, nếu để người khác biết được, e rằng...”

Nghe Càn Cơ Tử nói thế, Lăng Nhục Thủy kinh ngạc thốt lên: “Sư phụ, nói như vậy trên đời này quả thật có thần tiên rồi?”

Càn Cơ Tử lắc đầu nguây nguây: “Ta cũng không biết, truyền thuyết nói rằng tu luyện đến cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo sẽ đắc đạo thành tiên, nhưng mấy trăm năm nay chưa từng có ai đột phá được cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, còn Luyện Hư Hợp Đạo thì khỏi nói đến, thế nên thần tiên chỉ là cách nói mơ hồ lung, ngay cả ta cũng không dám chắc, nhưng sự tồn tại của phái Côn Lôn và Ngọc Hư cung bản thân đã là một kì tích rồi.”

Lăng Nhục Thủy không phải kẻ ngốc, nói cô thuộc hàng thông minh lanh lợi cũng không ngoa chút nào, liền hỏi tiếp Càn Cơ Tử: “Sư phụ! Nếu phái Côn Lôn chúng ta có pháp bảo lợi hại như thế, tại sao không được nói ra ngoài? Thục Sơn có Tử Thanh song kiếm thì danh chấn thiên hạ, Thiên Sư đạo thì có Long Hồ bảo ấn, Mao Sơn có Ngọc Phù Tử Lục, duy chỉ có Côn Lôn chúng ta ngoại trừ phương pháp luyện công tinh diệu, chưa từng nghe nói có bảo vật trấn sơn, khiến cho hiện nay rất nhiều môn phái đã có chút không vừa lòng phái Côn Lôn chúng ta làm lãnh tụ Đạo giáo rồi.”

“Nha đầu, cây to thì đón gió! Roi đã thần không giống như các món pháp bảo kia, chỉ cần ai đó sống dai hơn chút đỉnh đều biết đến nó, lúc đó người nào cũng đến cướp, trận chiến Phong Thần năm xưa ta đã lật ghi chép của phái Côn Lôn xem rồi, đó là trận quyết chiến giữa loài người và yêu quái. Roi đã thần này e có ẩn chứa bí mật gì trong đó, nếu tất cả Ngưu ma Xà thần, yêu ma quỷ quái đều ủa tới núi Côn Lôn này đoạt bảo, lúc đó phải làm thế nào?” Càn Cơ Tử ưu tư lo lắng.

“Yêu quái? Yêu quái thì có gì đáng sợ đâu! Ngay cả con Thiên Huyền Huyết Ma của Liên minh yêu quái lợi hại nhất hiện nay, nó chẳng qua chỉ luyện tới thời kì Hóa Thần sơ kì, tuy cũng là cao thủ, nhưng muốn uy hiếp được Côn Lôn chúng ta e rằng một ngàn năm sau còn không được ấy nhỉ?” Lăng Nhục Thủy vênh mặt nói

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kí Ức Xa Xưa

“Liên minh yêu quái? Hừ! Chẳng qua chỉ là một lũ yêu quái tép riu thôi phỏng cái tên lên cho oai thôi, con Thiên Huyền Huyết Ma đó ta cũng từng gặp, nó chỉ là một con yêu quái hấp thu từ khí ngàn năm, tiên pháp của phái Côn Lôn chúng ta chuyên môn khắc chế loại từ khí âm tà này, đúng là không cần sợ gì nó cả, chỉ có điều kẻ đứng sau lưng nó mới đáng sợ, không dễ gây với kẻ đó đâu! Loại yêu quái thật sự thần thông quảng đại đâu để loài người phát giác chứ? Có loại yêu quái e rằng ngay cả ta cũng không phải đối thủ đấy!” Như rơi vào kí ức xa xưa, Càn Cơ Tử neoh chặt đôi mắt, nhìn xa xăm vào cõi hư vô.

Lăng Nhục Thủy kinh ngạc, vốn dĩ hôm nay đã liên tiếp kinh ngạc mấy lần rồi, bây giờ lại bị những lời của sư phụ làm chấn động thêm lần nữa. Sao lại thế được? Sư phụ Càn Cơ Tử đạo hạnh cao siêu, được công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ, thế mà tự thừa nhận không phải là đối thủ của yêu quái, dưới gầm trời này lại có yêu quái lợi hại đến thế ư? Lăng Nhục Thủy cũng biết sư phụ không phải một người ưa nói đùa, xem ra vụ này là thật rồi. Chỉ có điều Lăng Nhục Thủy nghĩ hoài không hiểu, con yêu quái lợi hại kia tại sao không lộ diện? Nó mà chui ra chẳng phải đã thiên hạ đại loạn đấy à?

Nhìn bộ dạng ngờ nghệch của nữ đệ tử, Càn Cơ Tử bưng tỉnh từ trong hồi ức ung dung cười lên mấy tiếng. Hình như đang trĩu nặng tâm sự, Càn Cơ Tử không nhắc đến chuyện yêu quái lợi hại nữa. Phất tay một cái, một chiếc túi gấm xuất hiện trên tay, đưa cho Lăng Nhục Thủy nói: “Đây là một số món pháp bảo sư phụ đã dùng khi còn trẻ, bây giờ ta không cần dùng đến nữa, cho con hết đó, cách sử dụng chúng đều có hết trong túi gấm, con tự nghiên cứu đi nhé! Chiếc túi gấm càn khôn này cũng là một báu vật, bất kể bao nhiêu đồ vật đều chứa được hết, lúc muốn lấy ra chỉ cần dùng thần niệm. Con xuống núi đi, nhớ kĩ phải cần cù tu luyện Thượng Thanh Tử Phù tiên quyết ta đã truyền dạy!”

Càn Cơ Tử nhắm mắt ngồi lên chiếc bồ đoàn hồng ngọc, bắt đầu tập trung luyện công.

Lăng Nhục Thủy cầm lấy chiếc túi gấm càn khôn thêu đầy họa tiết bông hoa, trong bụng ngờ ngợ: Đây là đồ dùng của nữ nhi mà! Tại sao sư phụ lại có nó nhỉ?

Thần niệm của Lăng Nhục Thủy đi vào túi gấm càn khôn. Wow! Trong đó có đến mấy mươi món pháp bảo, kiếm, gương, phát trần, ngọc bài, lệnh

kỳ... Thần niệm khẽ động dậy, một thanh phi kiếm trong suốt như thủy tinh dài hơn thước, thân kiếm nóng ẩm xuất hiện trên tay Lăng Nhược Thủy.

Vù! Luồng linh khí nồng hậu ủa tới, tạo thành một con lốc, linh khí nồng hậu trong Ngọc Hư cung cứ thế ào ạt cuốn tới không ngớt chui vào thanh phi kiếm, phi kiếm vang lên âm thanh ong ong, ánh hào quang lan tỏa, thanh phi kiếm càng lúc càng động dậy dữ dội như muốn bay ra ngoài, Lăng Nhược Thủy hoảng hốt thu phi kiếm lại vào trong túi giấu càn khôn.

Xem ra những món pháp bảo này đều không phải thứ tầm thường nhì! Món nào món nấy đều là thứ thềm thường của những người trong giới tu đạo, chắc bảo họ đánh nhau u đầu sứt trán để giành giật họ cũng sẵn sàng, thế mà sư phụ đem cho mình hết. Tại sao hôm nay sư phụ cứ lạ lạ ấy? Có khi nào luyện ra đơn dược gì, uống làm thuốc rồi? Lăng Nhược Thủy cảm thấy sự việc hôm nay quá kì lạ, đang định lên tiếng hỏi, bỗng phát hiện Càn Cơ Tử đang ngồi ngay ngắn trên chiếc bồ đoàn hồng ngọc luyện công, nãy giờ mình ồn ào như vậy mà sư phụ không hề có chút động tĩnh gì.

Lăng Nhược Thủy không dám làm phiền, bèn đi ra khỏi mật thất, men theo từng bậc thang do mây trắng kết thành bước xuống dưới, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng hát của Càn Cơ Tử: “Gió lớn thổi qua, cây cỏ điêu tàn, ý niệm sầu khổ, ngắc ngoải mong chờ, trăm năm trôi nhanh như dòng nước chảy, phú quý tan tành như cát bụi bay, tráng sĩ múa kiếm vung vút, xua nổi bi ai ngập đầy, lá vàng rơi rụng phấp phới, hạt mưa tí tách tuôn rơi...” Âm thanh thê lương buồn bã, lạnh lẽo cô đơn, trái tim Lăng Nhược Thủy len lỏi một cảm giác tựa hồ quen thuộc nhưng lại không biết nên nói ra thế nào.

Đang buồn bực trong lòng, một thanh niên trẻ tuổi từ từ đi tới trước mặt, tướng mạo đôn hậu, nhưng từng cử động đều tạo cho người ta một cảm giác vô cùng huyền ảo. Lăng Nhược Thủy thấy thanh niên nam tử từng bước đi lên bậc thang mây trắng, ánh mắt sáng lên, kêu một tiếng: “Đại sư huynh!”

Thanh niên nam tử kia cũng đã nhìn thấy Lăng Nhược Thủy, khuôn mặt hơi ửng đỏ, lắp bắp: “Ồ! Là... là Nhược Thủy sư muội đây à! Tại sao... muội xuất quan rồi. Sao xuất quan nhanh quá vậy?” Nói xong còn đưa tay lên gỡ đầu một cái tỏ vẻ nghĩ không thông. Truyện "Phật Đạo "

Lăng Nhược Thủy biết vị đại sư huynh này là một cô nhi từ nhỏ được sư phụ nuôi dạy, sư phụ đặt tên cho huynh ấy là Nhất Vân Tử, đại sư huynh là đệ tử đời thứ 3 duy nhất tu luyện được đến cảnh giới Hóa thân, công lực cực kì cao thâm, nhưng vị đại sư huynh này tính tình đôn hậu, đối xử rất tốt với cô, từ nhỏ Lăng Nhược Thủy đã thích bắt nạt đại sư huynh, nhưng đại sư huynh chưa hề nổi giận bao giờ, đã mấy lần cô gây ra rắc rối đều được vị đại sư huynh Nhất Vân Tử thu xếp ổn thỏa, vì thế nên Lăng Nhược Thủy rất thích vị đại sư huynh hiền lành này.

Lăng Nhược Thủy mỉm cười nói: “Đại sư huynh, chẳng phải huynh đang tu luyện ở Ngọc Chu phong sao? Hôm nay đến Ngọc Hư cung làm gì vậy? Huynh tìm sư phụ có việc gì à?”

“Ha ha! Huynh có chút vấn đề về tu luyện cần hỏi sư phụ!” Nhất Vân Tử cười tủm tỉm trả lời.

“Đại sư huynh à! Lần trước ở Nhật Bản thật phải cảm ơn huynh rồi, nếu không phải huynh có mặt kịp thời, muội đã bị bọn Nhật ấy bắt đi.”

“Việc này... không cần đâu!” Nhất Vân Tử bối rối vô cùng, vẻ mặt vừa mới hồi phục bình thường lại ửng đỏ tiếp, vội nói: “Chúng ta đều là đồng môn sư huynh muội, không có gì to tát đâu! Huynh đi tìm sư phụ đây.” Nói xong, Nhất Vân Tử chạy như bay về phía Ngọc Hư cung.

“Đại sư huynh ngày thường chỉ lo tu luyện, ít giao tiếp với người khác nên dễ xấu hổ chăng? Không được, lần sau mình nhất định phải đưa đại sư huynh về nhà chơi, tập cho huynh ấy dạn dĩ lên, cứ lắp bắp khi nói chuyện với người ta thì xấu lắm!” Lăng Nhược Thủy vừa bước đi vừa nghĩ, đi hết bậc thang liền hóa thành một chiếc bóng biến mất, một giây sau đã xuất hiện trên một đỉnh núi phủ tuyết trắng xóa, Lăng Nhược Thủy vui mừng reo lên: “Pháp thuật tiên gia Thượng Thanh Tử Phủ tiên quyết quả nhiên kỳ diệu, phép độn thổ bây giờ đã có thể sánh với tốc độ với phi kiếm rồi, hơn nữa còn dễ sử dụng hơn phi kiếm. Hừ! Thiên Đạo tông! Chu Thanh! Người hãy đợi đây!”

Hắt xì! Chu Thanh đang ngồi trong nhà đột nhiên hắt hơi một cái, lầu bầu: “Gần đây công lực của ta tiến bộ vượt bậc, tại sao lại hắt hơi nhì? Kì lạ! Chẳng lẽ sắp có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra?”

Liêu Tiểu Tiến cười phá lên: “Sư phụ à, người quá nhạy cảm đó thôi, hắt hơi có một cái mà lo lắng đến thế! Hôm nay con luyện phi kiếm bị rạch rách cái áo nè, có phải là sắp bị họa sát thân rồi không?”

Chu Thanh liếc xéo Liêu Tiểu Tiến, hỏi: “Gần đây sư muội của người thế nào rồi? Ta bế quan tu luyện đã gần một tháng, tình hình của họ ta không được rõ.”

“Sư muội ấy à! Từ sau khi người truyền cho muội ấy bí quyết Kiếm Khí Lăng Không, muội ấy cứ điên cuồng tu luyện, ngay cả cơm cũng không nấu luôn, còn Tiểu hồ ly cũng thế. Sư phụ à! Người nghĩ xem cứ tiếp tục thế này cũng chẳng phải là cách hay, sư muội chắc chưa trả được thù thì đã bỏ mạng vì tẩu hỏa nhập ma rồi.” Liêu Tiểu Tiến lo lắng nói

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lại Nổi Sóng Gió

“Ồ! Đây đúng là một chuyện rắc rối, việc tu đạo tuy cần cù là tốt nhưng cũng nên có chế độ nghỉ ngơi thích hợp. Để lát nữa ta đi xem thử, hai tí muội này nôn nóng báo thù quá!” Chu Thanh nghĩ thầm: Giờ mình đã có thể điều khiển Hóa huyết thần đao, con Thiên Huyền Huyết Ma đó có lợi hại đến đâu, cũng khó chịu nổi một nhát chém của thanh đao. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh công lực đột phá vượt bậc nhưng không vì thế mà tự cao tự đại, càng không dám vọng tưởng trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, chỉ dựa vào sự kiện Thiên Huyền Huyết Ma bày ra Liên minh yêu quái, thế mà các môn phái Đạo gia ở Trung Quốc không thèm quan tâm, Chu Thanh biết ngay chuyện này không hề đơn giản. Thực lực của Thiên Huyền Huyết Ma tuy có thể coi như cao thủ, nhưng chưa đạt đến trình độ khiến tất cả môn phái đều e ngại đâu. Chẳng lẽ sau lưng nó còn có nhân vật gì lợi hại hơn? Chu Thanh càng nghĩ càng thấy nghi ngờ.

Bốn tên đệ tử Thục Sơn đánh lên Chu Thanh trong Liên minh yêu quái, làm hắn sém chút lật thuyền trong rãnh cống, Chu Thanh vô cùng tức giận, vốn định đánh thẳng lên Thục Sơn, nhưng bình tĩnh suy nghĩ kỹ, Thục Sơn lập phái gần ngàn năm, tuy không lâu đời như Côn Lôn, nhưng từ khi Trường Mi lão tổ sáng lập môn phái, chế tạo Tử Thanh song kiếm, nhân tài trong môn phái không ít, cao thủ nhiều như những áng mây trên trời, chém Vạn Niên Huyết Ma, diệt Lục Bảo lão tổ, có vụ việc nào không phải là kinh thiên động địa? Sau đó còn hiệu triệu các môn phái Đạo gia khắp thiên hạ đấu kiếm ở núi Nga My 3 lần, oai danh lẫy lừng bốn bể, trong một lúc vượt qua cả Côn Lôn. Nền tảng ngàn năm của Thục Sơn khiến Chu Thanh không dám khinh suất hành động.

Nhất là hiện nay các môn phái Đạo gia trong thiên hạ có quan hệ mật thiết với quốc gia, bốn tên đệ tử Thục Sơn kia tự xưng là thành viên Long tổ của cơ quan an ninh quốc gia, Chu Thanh dù có tự phụ thủ đoạn mạnh mẽ cỡ nào cũng không dám dùng sức một mình chống lại cả đất nước, cho đến tất cả môn phái Đạo gia của Trung Quốc, chỉ còn cách nuốt con giận này vào bụng. Nhưng Chu Thanh không phải hạng người có thù không trả, lí trí tuy mạch bảo như thế, nhưng nói về e sợ thì không hề có từ ngữ này trong cuốn tự điển của Chu Thanh.

Đối với các đệ tử danh môn chánh phái, Chu Thanh không hề có cái nhìn tốt về chúng, thậm chí có thể nói là ghét cay ghét đắng, ngay cả Long tổ kia cũng bị xem là cơ quan hủ bại trong lòng Chu Thanh. Ngược lại đối với yêu quái, Chu Thanh lại có thiện cảm hơn, nghiêm túc mà nói, hai người đệ tử của Chu Thanh, ngay cả Tiểu hồ ly, không có một ai là con người. Truyện "Phật Đạo "

“Tiểu Tiến, chúng ta còn bao nhiêu tiền vậy?” Chu Thanh lên tiếng hỏi. Kiếm được một món tiền kéch sù từ nước Mỹ, Chu Thanh tập trung tu luyện nên giao tiền cho Liêu Tiểu Tiến quản lí, bây giờ đột nhiên nhớ đến nên hỏi thăm thử.

“Chúng ta vừa đánh bạc, trộm cắp, cướp bóc ở Las Vegas kiếm được một tí, tích thu của thằng Nhật được 300 triệu, tổng cộng có 1 tỉ 300 triệu USD, bây giờ còn khoảng 1 tỉ 250 triệu.” Liêu Tiểu Tiến nắm rất rõ các con số.

“Còn chưa tới một năm mà đã xài hết 50 triệu USD rồi à?” Chu Thanh giật mình, tuy hiện nay tỉ giá của nhân dân tệ so với USD không còn cao như trước nữa, nhưng 50 triệu USD cũng đổi ra được gần 300 triệu nhân dân tệ mà, chỉ có 9 tháng mà xài hết 300 triệu nhân dân tệ, ngay cả Chu Thanh có gia tài kéch sù cũng thấy tiếc. 300 triệu đem đổi ra giấy bạc chắc dễ chết một người được đấy!

“Sư phụ à, người không tính thử coi, người làm mấy cây lệnh kỳ kia đã tốn hết mấy chục triệu, rồi chúng ta thu mua không biết bao nhiêu là ngọc thạch, ngay cả ông chủ mỏ khai thác ngọc thạch cũng sắp gọi người là cha luôn rồi đó, nhưng không thấy người làm ra trò trống gì cả.” Liêu Tiểu Tiến lí nhí oán trách.

“Hỗn láo! Ta không làm ra trò trống gì à? Công lực người tu luyện được đem truyền vào con chó rồi chắc, linh khí trong tòa biệt thự này cao gấp mấy lần bên ngoài, nếu không phải ta đem cả tấn ngọc thạch chôn dưới đất, người tu luyện được nhanh như thế này hả? Người có mau chóng tiền hóa lên Hầu tước được không?” Chu Thanh mắng cho tên đệ tử láo xược một trận té tát.

“Ta đi xem thử Chu Nghi thế nào rồi, người cứ chờ đó, lát nữa chúng ta sẽ ra ngoài dạo chơi! Tu luyện từ sáng đến tối ai mà chịu nổi chứ, phải giải trí khuấy khỏa một chút mới được.” Măng xong, Chu Thanh để lại câu cuối cùng với Liêu Tiểu Tiến, nhanh chóng biến mất. Truyện "Phật Đạo "

Trong căn phòng luyện công rộng lớn, một bóng người nhỏ nhắn đang xẹt qua xẹt lại với tốc độ tia chớp, mang theo từng luồng gió rít mạnh. Xoạt! một luồng khí xé gió đánh ra, bức tường bê tông cốt thép kiên cố lưu lại một vết cào sâu nửa tấc. Bóng người dừng chuyển động, Tiểu hồ ly lăm lăm mỏ hôi trên trán đứng ở giữa phòng, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên má, Chu Nghi vội bước tới lấy ra chiếc khăn lau đi mồ hôi trên mặt Tiểu hồ ly.

“Muội muội, võ công thể thuật của Hồ tộc chúng ta bây giờ muội đã luyện đến cực hạn rồi, đã đến lúc cho muội tu luyện pháp thuật. Mị Hồ tộc chỉ còn lại hai tí muội chúng ta, chúng ta nhất định phải báo thù, tận tay giết chết con Thiên Huyền Huyết Ma đó, nhưng công lực hiện giờ của chúng ta còn kém rất xa, muốn đối phó với con yêu quái ấy vẫn còn chưa được.” Chu Nghi xoa xoa đầu Tiểu hồ ly, thở dài than vãn.

“Tí tí, pháp bảo mà sư phụ tí cho muội, muội đã có thể sử dụng như ý rồi, công lực của tí cũng tiến bộ rõ rệt, thêm vào sư phụ tí đạo hạnh cao minh, nhất định có thể giết chết con Huyết Ma đó!” Thấy Chu Nghi thờ dài, Tiểu hồ ly không thể lí giải nổi.

“Sư phụ đã giúp chúng ta quá nhiều rồi, sao còn có thể nhờ vả người được? Hơn nữa, mối thù của Mị Hồ tộc phải do chính tay chúng ta trả mới được, muội phải nhớ lấy điểm này!” Chu Nghi ôm chặt lấy Tiểu hồ ly căn dặn.

Chu Thanh từ khi có nguyên thần thứ hai, thần niệm mạnh đến mức có thể nói là hiếm có trên thế gian, 5 giác quan cực kì tinh nhạy, sớm đã nghe được đối thoại của hai tí muội, nhủ thầm: Nữ đồ đệ này không ngốc chút nào, tu luyện khá nhanh, chỉ là ưa cổ chấp, chỉ cần trả được thù, mặc kệ có phải đích thân hay không chứ? Nếu chờ khi công lực đủ mạnh thì biết đến chừng nào? Chu Thanh cảm nhận được luồng khí Canh Kim vô tình phát ra trên người Chu Nghi liền biết cảnh giới bí quyết Kiếm Khí Lãng Không của cô đã tu luyện được chút thành tựu.

Chu Thanh lướt một cái đã xuất hiện trong căn phòng luyện công, Chu Nghi và Tiểu hồ ly lập tức cảm nhận được có người lạ, vội thủ thế đối địch theo bản năng, thấy người đó là Chu Thanh, Chu Nghi vội nói: “Sư phụ, sao lại là người? Người nói phải bế quan 3 tháng mà? Sao ra ngoài nhanh thế?”

“Ta đã xuất quan sớm hơn dự định, nghe Tiểu Tiến nói các con tu luyện điên cuồng ngày đêm, nên nhớ việc tu luyện chú trọng giữ tâm trí tĩnh lặng mới có hiệu quả, dù là con người hay yêu ma cao siêu đều phải dùng cơ thể bản thân điều khiển nguồn năng lượng trong trời đất vũ trụ, các con cứ tiếp tục thế này sẽ rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Ta cũng biết các con nôn nóng báo thù, chỉ có điều con Thiên Huyền Huyết Ma kia không hề đơn giản, sau lưng hình như còn có thế lực nào đó, nếu con đã là đệ tử của Thiên Đạo tông của ta, vậy ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được, ta biết con muốn tận tay báo thù, đến lúc đó ta sẽ dành cơ hội đó cho con.” Tính cách của Chu Thanh không thích cù nhây, không cho Chu Nghi đưa ra ý kiến đã quyết định luôn giùm cô mọi sự. Chu Thanh đã quyết tâm giúp đỡ đệ của mình trả thù nhanh chóng.

Sau khi Chu Thanh đi khỏi, Tiểu hồ ly chớp chớp mắt nói: “Tì tì, sư phụ của tì làm việc rất quyết đoán, có cá tính lắm! Tuy người không khô ngô tuấn tú, nhưng sức mạnh cao cường, người ta bắt đầu thấy thích rồi nè!”

Chu Nghi giật bắn lên, hốt hoảng nói: “Muội mới tí tuổi đầu mà đã biết những chuyện này sao? Muội học của ai thế hả?”

“Hừ! Tính theo tuổi tác muội đã ba mươi mấy tuổi rồi đó, tì đừng tưởng muội cái gì cũng không biết, bây giờ đâu phải lúc ở trên núi, tì đừng quên muội đã đi học mấy năm đấy nhé!” Tiểu hồ ly tỏ ra vô cùng đắc ý.

Ánh nắng mặt trời vào mùa xuân tuy chói mắt nhưng lại không oi bức, hơi ấm chiếu vào người rất thoải mái, dòng người trên phố trở nên đông đúc, trải qua một mùa đông giá lạnh, giờ có tia nắng mặt trời, lí nào người ta còn trốn lì trong nhà chứ? Các cửa hàng lớn nhỏ đều tươi vui, khách khứa nườm nượp, người lớn dắt theo trẻ con, các đôi tình nhân, tay không bước vào, lúc đi ra đều tay xách nách mang.

Liều Tiểu Tiến nhìn vào Tiểu hồ ly đang một tay cầm ly coca, tay kia cầm đùi gà KFC, nói: “Tiểu hồ ly à, sao muội thích ăn gà quá vậy? Ngày nào cũng ăn, bây giờ ngay cả gà ngoại quốc cũng không tha.”

Tiểu hồ ly liếc xéo Liều Tiểu Tiến một cái: “Ghét quá! Người ta tên là Chu San, không được gọi Tiểu hồ ly nữa, huynh làm ơn đừng gọi muội như thế có được không?” Chu San tuy tức tối nhưng lại không dám nói đóa trên đường phố đông đúc.

Bốn người đi bên nhau, Chu Nghi kiều diễm xinh xắn, Liều Tiểu Tiến khô ngô tuấn tú, Chu San ngây ngô dễ thương, chỉ có Chu Thanh là tầm thường, nhưng không vì thế mà đám đông không ngoảnh lại nhìn bốn người.

“Sư phụ, yêu quái tui con tuy hòa nhập vào nhân gian, nhưng chưa từng xuất hiện ở chốn đô thị phồn hoa thế này, khung cảnh náo nhiệt như thế, con cũng chưa hề được thấy!” Bước trên con phố đi bộ chuyên dành cho du khách mua sắm, Chu Nghi khoái chí reo lên.

“Loại người thì ở đâu cũng tu luyện được, bước vào chốn hồng trần sâu vạn trượng có thể tu tâm, dẫn thân vào thâm sơn cùng cốc có thể tu thân. Công lực của con tuy tiến bộ khá nhanh, nhưng luyện kiếm dù gì cũng là phương pháp tu luyện của con người, không giống với cách tu luyện của yêu quái, thế nên ta mới dẫn con đi trải nghiệm cuộc sống của con người, như thế giúp ích rất nhiều cho việc tu luyện của con.” Chu Thanh giải thích.

“Thì ra là vậy! Nhưng cuộc sống của loài người đúng là phong phú hơn gấp nhiều lần Yêu tộc chúng con. Chả trách có rất nhiều yêu quái thả mao hiểm bị đạo sĩ loài người truy sát, vẫn lựa chọn sống ở thành phố, sống chung với con người.” Chu Nghi cảm khái thốt lên.

Liều Tiểu Tiến bên cạnh đội nhiên kêu lên: “Sư phụ, vừa rồi có rất nhiều người sao thoáng cái đã biến mất hết rồi nè?”

Chu Nghi cũng phát hiện ra dòng người chen chúc trên các con phố bây giờ biến đâu mất tiêu, xung quanh trống trơn không một bóng người, chỉ còn lại 4 người họ lẻ loi giữa đường

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hiếp Người Quá Đáng

“Hừ! Chu Thiên Na Di huyền thuật, thứ trận pháp xoàng xĩnh này mà dám bày ra trước mặt ta à!” Chu Thanh cười gằn, hắn đã sớm phát hiện có kẻ theo dõi, chỉ không ngờ đối phương lại dám động thủ giữa ban ngày ban mặt trên đường phố đông đúc. Chu Thiên Na Di huyền thuật chính là dùng pháp thuật mê hoặc kẻ địch, sau đó dẫn dụ kẻ địch đi vào trận pháp đã được chuẩn bị trước của mình rồi mới tấn công. Chỉ dùng huyền thuật còn đỡ, còn trận pháp Chu Thiên Na Di này biến đổi cả không gian nên tiêu hao công lực rất lớn, hơn nữa phải có pháp bảo loại tốt để phối hợp. Không gian đường phố đông đúc mà sử dụng huyền thuật sẽ tiêu hao công lực lớn gấp 10 lần, rất ít người chọn cách làm ngu ngốc này. Nếu muốn đánh nhau thì cứ việc xông vào tấn công là được, cần gì tốn công lực biến đổi không gian chứ? Nghĩ chắc đối phương biết dụng độ trên đường phố sẽ kinh động đám đông nên không dám làm bừa, muốn đi chuyển 4 người Chu Thanh đến nơi vắng vẻ rồi mới hành động.

Chu Thanh cuối cùng đã hiểu nỗi khổ của yêu quái, hắn đột nhiên nổi hứng dẫn 3 người đi dạo phố mua sắm, nhất thời quên mất che giấu khí tức của 3 người, chắc là bị đạo sĩ hàng yêu trừ ma nào đó bắt gặp nên mới xảy ra cơ sự. Liều Tiểu Tiến vốn là con người nên còn dễ nói chuyện, nhưng Chu Nghi và Tiểu hồ ly bốc yêu khí ngùn ngụt, chỉ cần đạo sĩ nào có chút đạo hạnh đều nhận ra họ là yêu quái. Truyện "Phật Đạo "

Chuyện đến nước này Chu Thanh cũng không hề sợ sệt, vốn dĩ hắn có thể phá giải dễ dàng Chu Thiên Na Di huyền thuật do đối phương bày ra, nhưng

hắn muốn xem thử kẻ địch là thần thánh phương nào, vội kéo 3 người kia ra sau lưng, ngấm ngấm phòng bị, mặc cho Chu Thiên Na Di huyền thuật cuốn mình vào không gian khác.

Tia sáng lóe lên, 4 con người đang thông dong dạo phố bỗng biến mất, đường phố lại đông đúc như cũ, đối với 4 người vừa mất biến đi, đám đông xung quanh không ai để ý.

Trong tích tắc, 4 người xuất hiện trong một cánh rừng hoang vắng, Chu Thanh quan sát cảnh vật xung quanh, rất quen thuộc, chính là cánh rừng ngoài thành phố không xa. Chu Thanh nghĩ thầm, xem ra người sử dụng trận pháp vừa rồi công lực không mấy thâm hậu, cảnh giới cao nhất của Chu Thiên Na Di huyền thuật có thể trong tích tắc di chuyển người khác đến khu vực ngoài ngàn dặm, bây giờ mình chỉ đi đến cánh rừng cách chỗ cũ mấy mươi dặm, nhưng cũng không loại trừ khả năng kẻ địch cố ý làm vậy.

Nháy mắt ra hiệu với Liêu Tiểu Tiến, tên đệ tử lập tức hiểu ý, đi theo Chu Thanh bao lâu nay, Liêu Tiểu Tiến còn hiểu rõ sự phụ hơn cả con sâu lúc nhúc trong bụng Chu Thanh.

Liêu Tiểu Tiến bước lên, nhìn vào khoảnh rừng vắng vẻ trước mặt, chắp tay lạnh lạnh nói: “Bằng hữu phương nào? Sao lại có nhã hứng đùa với chúng tôi như thế?” Nhìn bộ dạng trịnh trọng của Liêu Tiểu Tiến, Tiểu hồ ly không nhịn được bật cười khanh khách.

“Hừ! Yêu quái kia, ai là bằng hữu với ngươi chứ!” Một giọng nói trong veo nhưng pha lẫn ý khinh miệt vọng đến làm Chu Thanh cảm thấy bức bối. Tiếp theo đó, ba nam một nữ hiện thân từ trong rừng, cả 4 người đều trên dưới hai mươi tuổi, ba thanh niên nam tử ai nấy đều khôi ngô tuấn tú chẳng kém Liêu Tiểu Tiến bao nhiêu, chỉ là không có khí chất cao quý của quý hủt máu như Liêu Tiểu Tiến, thêm vào đó Liêu Tiểu Tiến được sự phụ dẫn đi dạo phố cổ tình mặc bộ vest sang trọng, so ra đã chiếm ưu thế về ngoại hình hơn.

Chu Thanh có cảm giác ghét cay ghét đắng thái độ ngạo mạn của ba nam một nữ vừa xuất hiện, trên tay cô gái kia cầm một chiếc gương hình bát quái to như bàn tay tòa linh khí nồng đậm, chắc đó là pháp bảo vừa thi triển Chu Thiên Na Di huyền thuật, trên tay ba tên nam tử kia đều có ánh hào quang lay động, từng luồng sóng pháp lực lan tỏa.

Bảo vật của họ đều không phải thứ tầm thường, có cần giết người đoạt bảo không? Chu Thanh đang ngấm ngấm suy tính. Ba nam một nữ kia có nằm mơ cũng không ngờ mình đã bị Chu Thanh xếp vào hàng ngũ suy xét nên giết hay không giết?

Cô gái bước lên phía trước quát nạt: “Các ngươi là yêu quái gì? Có đăng kí chưa hả? Giữa ban ngày ban mặt mà đi lại lung tung trên đường phố, chẳng lẽ không biết lệnh cấm hay sao?”

Nghe cô gái nói những nhit, dừng nói là Liêu Tiểu Tiến, ngay cả Chu Thanh cũng mụ mẫm đầu óc, cái gì mà đăng kí rồi lệnh cấm gì đấy, những ngôn từ mới mẻ này có liên quan với yêu quái à? Chu Thanh đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn sang Chu Nghi.

Chu Nghi tất nhiên hiểu cô gái kia muốn nói gì, vội lựa lời giải thích: “Yêu quái chúng con địa vị thấp kém, nhưng cũng có sức ảnh hưởng nhất định, quốc gia sợ chúng con làm bậy nên xưa nay luôn liên kết với môn phái Đạo gia chèn ép sự tồn tại của yêu quái, các môn phái Đạo gia tuy lớn mạnh nhưng muốn tận diệt hết yêu quái cũng không có khả năng ấy, họ lại sợ dồn yêu quái vào đường cùng sẽ xảy ra đại chiến, thế là mấy mươi năm trước đã đặt ra một điều luật, phạm là yêu quái đều phải đến một bộ phận chuyên trách trực thuộc quốc gia quản lí để đăng kí, sau khi đăng kí thì được cho phép sống trong một khu vực cố định, không được sinh sự để loài người phát hiện có yêu quái tồn tại, cũng không được làm hại con người, không được xuất hiện ở chỗ đông đúc vào ban ngày. Chỉ cần tuân thủ luật lệ, các đạo sĩ sẽ không đến gây hấn, coi như là chung sống hòa bình với nhau. Chỉ có điều một số yêu quái hung dữ không chịu được bị quản thúc, quốc gia và các đạo sĩ cũng hết cách với chúng, Thiên Huyền Huyết Ma chính là loại yêu quái đó.”

“Vị tiểu thư này! Ta không phải là yêu quái!” Tuy nói rất nhỏ tiếng, nhưng Liêu Tiểu Tiến cũng đã nghe thấy lời giải thích của Chu Nghi, thâm thương cảm cho tình cảnh yêu quái ở Trung Quốc bị tước đoạt quyền tự do cá nhân, cái nhìn thiện cảm đối với 4 người kia giảm xuống con số âm, chỉ là Chu Thanh còn chưa lên tiếng, hắn không dám khinh suất hành động, chỉ còn cách chống chế.

“Im mồm! Chúng ta đâu có hỏi ngươi, ta đang nói hai con hồ ly tinh kia kia. Ngươi mau cút sang một bên, nhìn bộ dạng ngươi chắc cũng có chút pháp lực, dám đi chung một bọn với yêu quái, lát nữa bắt luôn ngươi về tra hỏi.” Một tên nam tử xác xược quát nạt. Truyện "Phật Đạo "

Vừa nghe đến “Hồ ly tinh”, Chu San dùng dùng nỗi giận lên định ra tay, bị Chu Nghi kéo lại. Chu Nghi liếc mắt sang Chu Thanh thần thái ung dung, ghé tai Chu San nói nhỏ: “Muội muội đừng làm bừa, bọn họ là người của cơ quan an ninh quốc gia, quen thói hống hách rồi, chúng ta không được xung đột với họ.”

“Bốn vị, ta và muội muội đều đã đăng kí rồi, đây là sổ đăng kí.” Trong lúc Liêu Tiểu Tiến trở mắt kinh ngạc, Chu Nghi lấy ra hai cuốn sổ màu đỏ đưa qua đó, một tên nam tử đón lấy lật xem qua quýt, tiện tay ném luôn xuống đất, thái độ vô cùng ngạo mạn.

Liêu Tiểu Tiến đánh mặt, nấp mấy môi định phun phi kiếm ra động thủ giết người, Chu Nghi thấy động tác của hắn tất nhiên biết hắn sắp làm gì, vội giữ chặt Liêu Tiểu Tiến, sử dụng thuật truyền âm: “Sự huynh, họ là người của cơ quan an ninh quốc gia, chúng ta đánh không lại đâu, không được làm bừa, nghe ý kiến sự phụ đã.”

Liêu Tiểu Tiến nhớ Chu Thanh từng cảnh báo mình người của quốc gia quả thực không dễ đụng vào, thấy Chu Thanh vẫn chưa có động thái gì nên đành cố nhẫn nhịn thêm.

Chu Nghi cúi xuống nhặt lại hai cuốn sổ đăng kí, 3 tên nam tử cười phá lên, nói: “Thì ra là yêu quái của Mị Hồ tộc, quả nhiên xinh đẹp! Nhưng các ngươi đã vi phạm lệnh cấm, xuất hiện ở chốn đông người vào ban ngày, chúng ta phải đưa các ngươi về thẩm tra.”

“Còn hai đứa ngươi nữa, cũng phải đi theo chúng ta!” Cô gái kia cũng chỉ tay vào Chu Thanh và Liêu Tiểu Tiến dọa nạt: “Các ngươi là đệ tử của môn

phải nào? Tại sao lại đi chung với yêu quái? Mau nói cho rõ ràng, nếu không đừng trách ta không khách sáo.”

“Các ngươi có bao giờ khách sáo với chúng ta đâu!” Chu San đã hết chịu nổi, bèn hậm hực trả treo.

Cô gái kia giận dữ gào to: “Ngươi là cái thứ gì hả? Chỉ là một con hồ ly tép riu mà dám trả treo ta à...” Vung tay một cái, một luồng sáng vàng phát ra từ gương bát quái bắn thẳng vào Chu San. Luồng sáng vàng có thể hấp thu linh khí trong không khí, càng lúc càng chói lọi, trong không khí phát ra tiếng rít xé gió, Chu Nghi đầu gối cô gái kia đột nhiên ra tay tấn công, thấy luồng sáng bắn về phía Chu San, mình lại không có tốc độ đủ nhanh để đỡ đòn, trong thoáng chốc thất kinh hồn vía.

Bình! Chu Thanh phát tay một cái, cũng không nhìn thấy hắn đã sử dụng pháp bảo gì, luồng sáng đã bị đánh tan. Chu Thanh bước lên hai bước, nhã nhặn nói: “Có gì từ từ nói, cần gì phải ra tay đánh người chứ?”

Thấy Chu Thanh nhẹ nhàng đánh tan luồng sáng vàng phát ra từ gương Huyền Thiên Bát Quái, cô gái kia và 3 tên nam tử đều giật mình kinh ngạc, gương Huyền Thiên Bát Quái là bảo vật gì, có uy lực thế nào cả bọn đều biết rõ. Biết Chu Thanh là một cao thủ công lực thâm hậu, một tên nam tử bước lên trước nghiêm giọng nói: “Bọn ta là đệ tử Mao Sơn, thành viên của Long tổ, phụng mệnh giám sát động thái của các yêu quái, ngươi dám ngăn cản ta thì hành công vụ, có phải chán sống rồi không?”

“Ta và muội muội sẽ đi với các ngươi là được chứ gì!” Chu Nghi sợ gây thêm rắc rối, vội nói chen vào.

“Hừ! Đi thì chắc chắn phải đi với bọn ta rồi, nhưng để phòng các ngươi manh động, ta phải phong tỏa công lực của các ngươi.” Một tên nam tử lên tiếng, hai tên nam tử còn lại và cô gái đều gật đầu tán thành.

Liêu Tiểu Tiến và Chu Nghi lập tức thay đổi sắc mặt, bị phong tỏa công lực chẳng khác nào cá nằm trên thớt mặc cho người ta từng xẻo, điều đó tuyệt đối không thể cúi đầu chấp nhận.

Liêu Tiểu Tiến và Chu Nghi cùng lúc nhìn sang Chu Thanh, muốn Chu Thanh đưa ra chỉ thị. Chu Thanh vẫn giữ vẻ mặt ung dung, từ tốn nói: “Tiểu hồ ly, con tự lo cho mình nhé! Còn Tiểu Tiến, Nghi Nghi, ra tay nhanh gọn sạch sẽ, không chừa một ai!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Cắc Ké Kỳ Không

Chu Nghi ngó ra giấy lát, còn tưởng mình nghe lầm, bên kia Liêu Tiểu Tiến đã thét lên một tiếng dữ tợn, thanh phi kiếm trong suốt như pha lê tím bắn ra từ miệng, 9 vết xăm ánh vàng trên thân kiếm hiện ra, hóa thành 9 luồng kiếm quang dài 3 trượng, rộng hơn thước, giáng xuống đầu ba nam một nữ kia, tiếng ầm ầm chấn động cả mặt đất xung quanh mười mấy trượng, uy lực mạnh mẽ.

Liêu Tiểu Tiến hiểu rất rõ cá tính của Chu Thanh: Người không phạm ta, thỉnh thoảng ta còn gây hấn chơi, nếu người dám phạm ta, diệt môn không tha thứ. Nên Chu Thanh vừa đưa ra mệnh lệnh, Liêu Tiểu Tiến khỏi cần suy nghĩ đã ra tay tấn công phủ đầu trước.

Thanh phi kiếm của Liêu Tiểu Tiến ngay cả vị chuyên gia chế tạo pháp khí như Chu Thanh cũng không nắm hết tính năng của nó, từ khi phi kiếm chế tạo ra, Liêu Tiểu Tiến ngoại trừ lấy ra tu luyện, chỉ dùng có một lần khi đối đầu với Bát Cực Lang Vương, nhưng lần đó Liêu Tiểu Tiến mới luyện bí quyết Kiếm Khí Lăng Không được 3 ngày, chưa phát huy được uy lực của thanh phi kiếm cổ quái này, bây giờ có thể xem như lần đầu tiên chính thức dùng nó đối địch, ngay cả Chu Thanh nhìn thấy uy lực của thanh phi kiếm cũng ngấm ngấm kinh hãi.

Chu Nghi lúc này mới bừng tỉnh, hét to một tiếng, thanh phi kiếm Chu Thanh cho cô cũng hóa thành một đạo kiếm quang đánh về phía cô gái cầm gương bát quái. Chu Nghi tức giận vừa rồi cô ta đột nhiên xuất chiêu đánh lên muội muội, nên cú đánh này dùng hết toàn bộ sức mạnh, nhưng uy lực rõ ràng không bằng chiêu thức của Liêu Tiểu Tiến, kiếm quang chỉ có một đạo, không giống như 9 đạo kiếm quang của Liêu Tiểu Tiến bao trùm lấy cả 4 người kia.

Chu San tự biết công lực của mình còn chưa được, những ngày qua tuy cần cù khổ luyện ngày đêm, nhưng cũng chỉ luyện đến Dẫn Khí sơ kỳ, không hề giúp được gì trong trận chiến ác liệt đang diễn ra, chỉ biết nắm chặt Phiến Thiên ấn Chu Thanh đã cho trong tay, căng mắt ra theo dõi trận chiến, xem có ai sơ hở sẽ thừa cơ quăng ấn ra tấn công. Truyện "Phật Đạo "

Nhìn thấy 9 đạo kiếm quang dừng mảnh của Liêu Tiểu Tiến, Chu San nghĩ thầm: Vị đại ca này ngày thường cứ hay đùa giỡn, thái độ ngờ nghệch, không ra dáng có chút bản lĩnh gì hết, không ngờ lại lợi hại đến thế.

Chu Thanh cũng ngấm kinh ngạc: Liêu Tiểu Tiến rõ ràng chưa luyện đến cảnh giới phân hóa kiếm quang mà, chỉ dựa vào thanh phi kiếm cổ quái trên tay nó mà có thể phân hóa ra 9 đạo kiếm quang sao? Chu Thanh nghĩ hoài không thể hiểu nổi.

Ba nam một nữ bên kia cũng không nghĩ rằng hai tên một người một yêu kia lúc đầu còn cung kính thưa chuyện, tự nhiên nói đánh là đánh, thay đổi còn

nhanh hơn cả lật trang sách, nhưng dù gì cũng là đệ tử danh môn, công lực coi như có chút thành tựu, sau giây phút ngỡ ngàng ngắn ngủi đã nhanh chóng trấn tĩnh, 3 tên nam tử cùng hét to giận dữ, vàng hào quang 3 màu tím, xanh, đỏ bắn thẳng lên không trung, hóa thành vài trăm luồng sáng tạo một lá chắn che lấy 4 người vào giữa.

9 đạo từ kim kiếm khí của Liêu Tiểu Tiên giáng liên tiếp vào lá chắn, phát ra tiếng nổ leng keng như kim loại chạm nhau, âm thanh chói chói, lá chắn hào quang 3 màu bị đè nén xuống, hiển nhiên vì sức ép từ kiếm khí của Liêu Tiểu Tiên quá khủng khiếp, lá chắn sắp chống đỡ không nổi.

Phụt! Từ trong lá chắn lóe lên tia máu, có người phun ra một ngụm máu tươi, dùng máu nóng phát động uy lực của pháp bảo. Vàng hào quang của lá chắn phình to nuốt chửng 9 đạo kiếm quang của Liêu Tiểu Tiên, còn đạo kiếm khí của Chu Nghi tất nhiên không phát huy được tác dụng nào cả.

Công lực của mấy người kia vốn chỉ tương đương nhau, đều luyện tới Dẫn Khí trung kỳ, chỉ dựa vào pháp bảo mạnh nên giữ được tính mạng. Liêu Tiểu Tiên có thanh phi kiếm cổ quái, lại ra tay bất ngờ, thế mà chưa diệt được tên nào, đủ thấy pháp bảo của 3 tên nam tử kia không phải thứ tầm thường.

Chu Thanh vận chuyển nguyên thần đã sớm nhìn rõ, vật thể phát ra vàng hào quang 3 màu tạo thành lá chắn chính là 3 chiếc vòng cổ quái lơ lửng trên không, điều kì lạ là những chiếc vòng không làm từ chất liệu kim loại hoặc ngọc thạch, hiển nhiên cả 3 chiếc vòng cùng thuộc về một bộ pháp bảo.

Bộ pháp bảo này là hàng tốt đấy! Vừa đủ chia cho 3 người họ, còn ta sẽ lấy cái gương bát quái kia. Chu Thanh đã sớm tính toán chia chác bảo vật trong đầu, 4 tên đệ tử Mao Sơn kia như cá nằm gọn trong lưới, Chu Thanh không vội ra tay, cứ để mặc Liêu Tiểu Tiên và Chu Nghi rèn luyện kinh nghiệm đối địch cũng tốt.

“Ta ma yêu đạo, các ngươi chán sống thật rồi hả?” Trong lá chắn hào quang vọng ra tiếng quát mắng giận dữ của cô gái: “Các ngươi dám tạo phản đánh nhau với người của cơ quan an ninh quốc gia! Huyền Thiên Bát Quái! Đi!”

Ánh sáng lóe lên, lá chắn hào quang mở ra, 4 người hằm hằm tức giận hiện thân, một tên nam tử toàn thân đầy máu hét to: “Hay nhỉ! Mấy con yêu quái các ngươi dám tấn công thành viên Long tổ chúng ta, xem ra bọn ngươi chán sống thật rồi! Ta phải bắt các ngươi về lột tằm da cáo ra mới hả giận!” Xem ra tên nam tử này chính là người vừa hy sinh máu tươi bổ sung sức mạnh cho lá chắn hào quang chống lại 9 đạo kiếm quang của Liêu Tiểu Tiên.

“Nói nhiều với lũ yêu quái này làm gì, sư huynh đệ chúng ta cùng lên giết chết chúng thôi! Sư muội, mau toàn lực phát động Huyền Thiên Bát Quái trận!” Một tên nam tử khác gần giọng.

Cô gái kia không ngừng lầm bầm niệm chú, chiếc gương bát quái phát ra ánh sáng le lói, từ từ bay lên không trung.

Còn 3 tên nam nữ cùng lúc phóng phi kiếm ra đánh về phía Liêu Tiểu Tiên, Chu Nghi. Liêu Tiểu Tiên không chút sợ hãi, dựa vào uy lực ghê hồn của thanh phi kiếm cổ quái chống chọi với 3 đạo kiếm quang, thêm vào phi kiếm của Chu Nghi ở xung quanh giúp sức, với thế 2 chọi 3 trong nhất thời vẫn đánh nhau ngang ngửa. 5 người đánh nhau say sưa, ưu thế không nghiêng về bên nào. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh gạt gù: Xem ra cho chúng rèn luyện một chút là đúng, xem kìa, hai tên đồ đệ sử dụng phi kiếm càng lúc càng thành thạo rồi!

Trong lúc Chu San dán mắt theo dõi trận chiến 5 người, Chu Thanh lại chú ý sang tấm gương bát quái của cô gái kia, chỉ trong chớp mắt, gương bát quái đã to ra như chiếc thau, một hình vẽ bát quái rộng 3 trượng dần dần hình thành trên mặt gương. Xoẹt! 8 luồng sáng chia nhau bắn về tứ phía rừng cây, nhanh chóng hòa tan vào không khí.

“Ài! Bồn tông chủ là tổ tông của trận pháp, Huyền Thiên Bát Quái trận của ngươi quả nhiên tinh diệu, nhưng trong mắt ta chỉ là trò con nít. Ta không để ngươi bày được trận pháp, quấy nhiễu đệ tử ta luyện kiếm!” Chu Thanh rít lên một tiếng, vung tay ném 8 miếng ngọc bài theo hướng luồng sáng bắn ra, ngọc bài xoay tròn trên không, 8 luồng sáng vốn đã hòa tan vào không khí bị ngọc bài hút lấy, ngọc bài màu xanh biếc ngả sang màu vàng lấp lánh. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh từ sau khi Hóa huyết thần đao hồi phục tác dụng, mỗi ngày ngoài dành thời gian tu luyện ra là trầm ngâm suy nghĩ cách bày trận tinh diệu của Thập nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, đối với lĩnh ngộ về trận pháp có thể nói là ngày đi ngày đến. Cô gái kia dùng gương Huyền Thiên Bát Quái phát động Huyền Thiên Bát Quái trận pháp, nếu bày xong trận pháp đương nhiên uy lực mạnh mẽ, nhưng Chu Thanh chỉ nhìn thoáng qua đã biết sơ hở của trận pháp này, bèn ra tay phá đi trận pháp trong tích tắc Huyền Thiên Bát Quái trận sắp được bày bố thành công.

Chu Thanh vung vẩy hai tay, ngọc bài biến thành đỏ rực như lửa, nhiệt độ nóng hừng hực, đóm lửa màu tím dài hơn thước bốc ra từ ngọc bài, luồng sáng vàng bị ngọn lửa tím thiêu đốt phát ra tiếng lách cách, chỉ một lúc đã bị đóm lửa đốt cháy tan vào hư vô.

8 đạo kim quang vừa tan, chiếc gương Huyền Thiên Bát Quái như bị xi hơi, thu nhỏ lại như hình dạng ban đầu rơi từ trên không xuống. Cô gái kia hoảng sợ nhìn trung trung vào Chu Thanh như nhìn thấy ma, há hốc miệng không nói được tiếng nào.

Chu Thanh cũng không thêm nhiều lời, chỉ tay một cái, một luồng khí lực vô hình đánh trúng cô gái. Phụt! Cô gái phun ra một ngụm máu tươi, ngất xỉu. Công lực chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không có cơ hội né tránh, một người mới luyện tới Dẫn Khí trung kỳ, một người là cao thủ Hóa Thần kỳ, khác biệt một trời một vực.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Biến Cố Xảy Ra

Khí tụ thành trào, vung tay một cái, gương Huyền Thiên Bát Quái đã nằm trong tay Chu Thanh. “Hừm, bảo vật, chất liệu so với Phiên Thiên ấn của ta tốt hơn nhiều.” Tieten tay nhét chiếc gương vào túi ngực, Chu Thanh tiếp tục theo dõi trận đấu phi kiếm của 5 người.

Hai người dù sao cũng đấu không lại 3 người, uy lực phi kiếm của Liêu Tiểu Tiến tuy mạnh, nhưng phi kiếm của 3 tên đệ tử Mao Sơn cũng không phải tầm thường, thêm vào cả ba khí lực căn bản tu luyện vững vàng, dần dần đã chiếm thế thượng phong. Liêu Tiểu Tiến và Chu Nghi chỉ còn cách chuyển công thành thủ, hai người đứng sát vào nhau, hai thanh phi kiếm múa vung vút che kín tử huyết trên cơ thể, 3 tên đệ tử Mao Sơn nhất thời không tấn công vào được.

Một tên nam tử áo da nhìn xung quanh, hét to tiếng: “Sư muội! Sao còn chưa bày xong Huyền Thiên Bát Quái trận hả?”

“Không cần gọi nữa, sư muội của người đi châu Diêm Vương rồi!” Một âm thanh truyền vào tai tên nam tử, chính Chu Thanh đã mất hết kiên nhẫn quyết định đích thân ra tay. Lách người một cái, Chu Thanh ý vào lớp vỏ cứng hơn cả Thái Ất Tinh Kim của nguyên thần Kim tâm, xông thẳng vào trong kiếm trận, bàn tay nở ra một đóm lửa lung linh. 3 thanh phi kiếm bị Chu Thanh dùng tay không bắt lấy, phát Tam Vị Chân Hỏa thiêu đốt, phi kiếm lập tức mềm nhũn như kẹo cao su sụp xuống.

Tam Vị Chân Hỏa dữ dội cỡ nào, nếu không phải Chu Thanh cố tình khống chế độ nóng, không nỡ phá hỏng chất liệu của mấy thanh phi kiếm, e rằng 3 thanh phi kiếm đã bị nung chảy thành nước rồi. Trong tích tắc bị mất phi kiếm, 3 tên nam tử chưa kịp phản ứng, kiếm quang của Liêu Tiểu Tiến đã chém tới, thấy có thời cơ Liêu Tiểu Tiến ngu gì không chớp lấy, luồng tử kim kiếm quang của hắn lướt qua lướt lại đâm chém liên tục, 3 tên nam tử chưa kịp lấy ra pháp bảo hộ thân, rú lên thảm thiết mấy tiếng, bị cắt làm thịt vụn văng tung tóe.

Liêu Tiểu Tiến càng độc ác hơn, không biết niệm thêm thần chú gì, những miếng thịt vụn còn chưa rơi xuống đất, một dòng máu tươi tuôn ra như suối bay về phía hắn, thì ra Liêu Tiểu Tiến dùng thần chú Huyết tộc rút hết máu của 3 tên đệ tử Mao Sơn, mở to miệng ra, hai chiếc răng nanh dài 3 tấc lòi cả ra ngoài, dưới ánh nhìn kinh hãi đến lòi cả mắt ra của Chu Nghi và Tiểu hồ ly, dòng máu bắn chính xác vào miệng Liêu Tiểu Tiến, linh khí nồng hậu bốc ra ngùn ngụt cùng với mùi máu tanh, một cảm giác khoan khoái lan tỏa toàn thân, Liêu Tiểu Tiến sướng đến nổi sém chút reo to phấn khích. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh vung tay vào không khí, 3 chiếc vòng cổ quái màu tím, xanh, đỏ đã nằm trong tay. “Thì ra được làm từ ruột cây gỗ Lan Can, chả trách ngay cả kiếm khí cũng không phá được vòng bảo quang hộ thân.” Chu Thanh ngẫm ngẫm nề nang gia tài kèch sù của các danh môn chánh phái, các đệ tử môn hạ đều được ban cho pháp bảo quý báu.

Trên núi Côn Lôn có một cây cổ thụ, truyền thuyết kể rằng Thanh Long thượng cổ hắt hơi ngẫu nhiên rơi xuống cây cổ thụ. Cây cổ thụ nhận được linh khí của Thanh Long, biến thành một loại cây dị thường, chính là cây Lan Can. Cây Lan Can cứng và dẻo dai vô cùng, tập trung linh khí nồng hậu, chính là chất liệu tốt để chế tạo pháp bảo phòng thân, nhưng hiện nay Chu Thanh không rảnh phân tích pháp bảo tịch thu được, hai tay vung vẩy bắn ra Tam Vị Chân Hỏa, những mảnh thịt vụn văng tung tóe khắp nơi bị cháy thành tro bụi, ngay cả dấu vết từng xảy ra trận chiến cũng bị Chu Thanh cẩn thận xóa đi.

Hai sư đồ một giết người, một xóa dấu vết, phối hợp khá là ăn ý. Chu Nghi lần đầu tiên chứng kiến cảnh này, cùng với Tiểu hồ ly cứ trố mắt cứng đờ ra, nhìn vô cùng dễ thương.

Liêu Tiểu Tiến hút máu xong, hí hửng chạy đến bên Chu Thanh, nói: “Sư phụ à, lâu lắm rồi con không được sung sướng thế này, sao máu của bọn ngoại quốc không ngon thế nhỉ? Hình như con sắp tiến hóa rồi, máu của 3 tên đệ tử Mao Sơn này bô lắm”

Chu Thanh nhẹ nhàng giải thích: “Người thì thích rồi! 3 tên đó đều là cao thủ tu luyện mười mấy năm đấy, hình như còn được uống linh đơn diệu dược gì đó, linh khí trong máu của chúng còn nồng hậu hơn cả một trăm con người bình thường, không bỏ mới lạ à!” Truyện "Phật Đạo "

Nhìn thấy sắc mặt kinh hãi của hai tử muội Chu Nghi, Chu Thanh mỉm cười trấn an: “Hai con không biết à, nó cũng được coi như là yêu quái đó, nhưng là yêu quái ngoại quốc, có từng nghe quỷ hút máu chưa?”

“Sư phụ, sao người lại đem Huyết tộc cao quý như con nói thành quỷ hút máu.” Liêu Tiểu Tiến tỏ vẻ không vui phụng phịu.

“À! Thì ra là cương thi hút máu! Í, loại yêu quái đó dơ bẩn lắm, tại sao...?” Tiểu hồ ly lăm lét nhìn Liêu Tiểu Tiến, cảm thấy sợ sệt không dám nói tiếp.

“Huyết tộc là Huyết tộc, cương thi hút máu là cương thi hút máu, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện, lát nữa về nhà giải thích với hai đứa sau.” Chu Thanh lười biếng không muốn nhiều lời.

Liêu Tiểu Tiến chợt phát hiện ra cô gái nằm ngất xỉu: “Sư phụ, vẫn còn một đứa ở đây nè, sao người không trừ khử luôn? Bây giờ không phải lúc thương hoa tiếc ngọc đâu, chẳng lẽ sư phụ thấy thích cô ta rồi?” Đối với kẻ địch, Liêu Tiểu Tiến xưa nay chưa từng nhân từ nương tay.

“Nói vậy gì đó hả? Ta làm vậy tất nhiên là có lý do.” Chu Thanh trách mắng tên đồ đệ vô phép, quay sang Tiểu hồ ly hỏi: “San San, con nói thử cô gái kia có đáng ghét không?”

Tiểu hồ ly gật đầu lia lịa: “Đáng ghét lắm ạ, con chỉ mới nói có một câu mà cô ả đã ra tay muốn giết con!” Tiểu hồ ly vẫn còn hậm hực.

“Vậy con hãy giết chết cô ta đi!” Chu Thanh đứng dưng nói, giọng điệu chắc nịch, hơi thở sắc lạnh lan tỏa khiến Liêu Tiểu Tiến rùng mình một cái.

“Không được đầu sư phụ! San San chưa từng giết người bao giờ, để con làm cho!” Chu Nghi vội bước lên trước nói.

“Chính vì nó chưa từng giết người nên ta mới bảo nó giết, bây giờ chúng ta lấy mạng của thành viên Long tổ, có thể nói là đắc tội với các môn phái Đạo gia và cả quốc gia rồi, sau này rắc rối sẽ liên tiếp kéo đến, số người phải giết sẽ rất nhiều, không có chỗ cho lòng nhân từ đâu. Các con chẳng phải muốn trả thù sao? Giết người cũng không dám thì làm sao giết được Thiên Huyền Huyền Ma?” Chu Thanh lựa lời giải thích.

“Ai nói là con không có gan nào, yêu quái không giết người còn gọi là yêu quái sao?” Tiểu hồ ly phùng mang trợn má, cảm thấy như bị xem thường, “Con ả thối tha, không giết chết người ta không thể hả giận.”

Chu Nghi nghĩ kỹ thấy giết một người cũng chả có gì to tát nên lui lại để mặc Tiểu hồ ly ra tay. Tiểu hồ ly do dự giây lát, lăm lét nhìn về phía Chu Thanh, thấy Chu Thanh gật đầu khích lệ, Tiểu hồ ly lấy hết can đảm hét lớn, âm thanh pha chút ngây thơ của con nít, nắm chặt Phiến Thiên ấn trong tay đập mạnh xuống.

Chu Thanh thấy Phiến Thiên ấn phình to ra rộng đến 2m, quay sang Chu Nghi khen ngợi: “San San quả nhiên tiến bộ thần tốc, Mị Hồ tộc các con có tư chất thông minh, phương pháp tu luyện yêu thuật cũng có điểm độc đáo. Đợi sau khi quay về ta sẽ chế tạo cho San San một thanh phi kiếm, để nó cũng học bí quyết Kiếm Khí Lăng Không.”

Chu Nghi mừng rỡ vội khẩu đầu cảm ơn sư phụ, vì Tiểu hồ ly chưa được Chu Thanh thu nhận vào môn phái nên Chu Nghi không dám dạy Tiểu hồ ly luyện kiếm, đây là quy tắc của môn phái, Thiên Đạo tông tuy nhỏ, từ sư phụ đến đệ tử chỉ có 3 mỏng, nhưng Chu Nghi cũng không dám làm sai quy tắc.

“Hừ! Tà ma yêu đạo độc ác, dám ra tay hại người giữa ban ngày à!” Một tiếng gầm như sấm rung sét giạt làm chấn động lỗ tai 4 người vọng tới. Chu Nghi và Tiểu hồ ly công lực hơi yếu, sắc mặt liên trắng bệch, nếu không phải Chu Thanh kịp thời dùng bùa chú bảo vệ cho họ, chắc sẽ bị tiếng gầm chấn thương nguyên khí, hiện ra nguyên hình là con hồ ly.

“Hàng ma đạo âm quá lợi hại!” Cảm nhận được trong tiếng gầm có Huyền môn chân nguyên thuần chất của Đạo gia, sắc mặt Chu Thanh cũng trở nên khó coi, biết trận chiến vừa rồi đã kinh động đến cao thủ thực sự, việc này xem ra khó thu xếp êm xuôi rồi đây

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Hoàng Bào Lão Đạo

Liêu Tiểu Tiến ngoại trừ bị tiếng gầm như sấm rung chớp giạt kia làm nhảy dựng lên ra, một chút thương tích cũng không thấy, Chu Thanh gật gù ngưỡng mộ: Không hổ thẹn là huyết mạch của Thượng cổ ma thân Xi Vu! Ngay cả nguyên thần Kim tâm của mình cũng bị chấn động, thế mà nó chẳng hề hấn gì hết.

Một luồng sáng vàng xẹt ngang, bên cạnh cô gái ngắt xiu đã xuất hiện một lão đạo sĩ mặc đạo bào màu vàng, vị đạo sĩ này hơi mập mạp, dáng người không cao, chỉ hơn một mét sáu là cùng, mái tóc chòm râu đều bạc phơ, tuổi tác chắc vào khoảng từ 50 đến 60, ngoại trừ chiếc đạo bào chói mắt ra không thấy có vẻ gì đặc biệt cả.

Chu Thanh ngấm ngấm đánh giá đối thủ, đôi mắt già nua, từng cử động chậm rãi nhưng thanh thoát như nước chảy mây trôi, vị đạo sĩ già này chắc chắn là cao thủ đã tu luyện đến cảnh giới Phản Phác Quy Chân. Truyện "Phật Đạo "

Tại sao ta lại gặp nhiều cao thủ Hóa Thần kì thế nhỉ? Chẳng lẽ cao thủ hiện nay đều được tạc từ đất sét? Chu Thanh cảm thán vận số của mình gần đây quá kém may mắn, cứ thường xuyên đụng phải bức tường thép.

Vị Hoàng Bào lão đạo kia thấy Phiến Thiên ấn đề từ trên không xuống, lạnh lùng hừ lên một tiếng, bàn tay to bè hướng lên trên chụp lấy chiếc ấn.

Bốp! một tiếng lách lách vang lên, chiếc ấn vuông vức rộng 2m bị bàn tay to bè của Hoàng Bào lão đạo tóm lấy, chân khí huyền môn từ bàn tay lóe lên, Phiến Thiên ấn liền hiện trở về nguyên hình, thu nhỏ thành chiếc ấn chỉ rộng 3 tấc.

Hoàng Bào lão đạo bốp mạnh một cái, Phiến Thiên ấn được Chu Thanh tốn bao tâm huyết chế tạo hóa thành tro bụi, bay phát phơ trong gió, Chu Thanh tức tối đến nổi cơ mặt co giật liên hồi.

Phụt! Tiểu hồ ly phun ra một ngụm máu tươi, lúc này vừa mới bị Hàng ma đạo âm của Hoàng Bào lão đạo chấn động tổn thương nguyên khí, hiện nay pháp bảo liên kết chặt chẽ với nguyên thần lại bị phá hủy, tâm thần tất nhiên bị thương nặng.

Hoàng Bào lão đạo phá hủy Phiến Thiên ấn xong cũng không thêm nhiều lời, cúi xuống xem xét vết thương của cô gái kia, Chu Thanh không ra tay quá nặng nên chỉ bị ngắt đi, Hoàng Bào lão đạo đương nhiên nhận ra. Thấy cô gái không hề hấn gì, sắc mặt vốn nghiêm nghị của Hoàng Bào lão đạo mới dịu

lại đôi chút, chỉ vào Chu Thanh hét lên: “Bọn yêu ma các ngươi to gan lắm, nếu không phải ta ngao du tứ hải tình cờ đi ngang qua đây, cô gái này đã bị các ngươi làm hại rồi!”

May mà Chu Thanh và Liễu Tiểu Tiên hủy hết dấu vết, 3 tên nam tử vừa bỏ mạng ngay cả một cọng tóc cũng không còn lưu lại, bằng không chắc lão đạo sĩ này đã lập tức động thủ trăm yêu trừ ma rồi.

Thấy tên đạo sĩ già không có ý động thủ ngay, Chu Thanh bước lên trước nói: “Chúng tôi cũng chỉ bắt đắc dĩ mới làm vậy, tuy hai đồ đệ của ta là yêu quái, nhưng chưa từng làm hại ai bao giờ, cô gái này vừa xuất hiện đã kêu gào đòi hàng ma phục yêu, chúng tôi cũng chả biết tại sao nên mới ra tay đánh ngất cô ta. Đạo trưởng, ngài xem đi, ta đâu có ra tay nặng đúng không nào?” Hiển nhiên những lời của Chu Thanh nửa thật nửa giả.

Nhìn Chu Thanh thần thái ung dung, Hoàng Bào lão đạo bước lên một bước, hai mắt tròn tròn, ánh sáng sắc bén bắn ra, còn đâu tí dấu hiệu già nua nữa? Áp lực như núi đè dồn về phía 4 người Chu Thanh, đất đá tung bay, cây cối nghiêng ngả, lá cây trên cao rơi xào xạc, phía trên khu rừng, bầu trời đang trong xanh bỗng nhiên bị một chòm mây đen bao phủ.

“Lão đạo sĩ này lợi hại quá! Với sức của một người mà có thể làm thay đổi hiện tượng thiên nhiên, quả nhiên là cao thủ!” Chu Thanh vận toàn lực điều khiển nguyên thần thứ hai chống lại luồng áp lực của Hoàng Bào lão đạo, cố gắng bảo vệ cho 3 người sau lưng. Tên Liễu Tiểu Tiên là quái thai còn đỡ, Chu Nghi và Tiểu hồ ly thân là yêu quái, vừa bị Hàng ma đạo âm gây thương tích, nếu lúc này bị dính thêm sóng năng lượng chứa Huyền quang Đạo gia này, chắc chắn sẽ lộ nguyên hình.

Thiên phát sát cơ, đầu chuyển tinh di; Địa phát sát cơ, long xà khởi lục; Nhân phát sát cơ, trời long đất lở. Các đạo sĩ mới tu luyện đến giai đoạn Dẫn Khí khi đối địch chỉ dựa hoàn toàn vào chân nguyên bản thân, còn đạo sĩ đạt cảnh giới Hóa Thần có thể tự thân phát động sức mạnh trong trời đất, giờ tay múa chân là gọi ra sấm rưng sét giật, Tam Vị Chân Hóa, uy lực kinh hồn, không thể so sánh với hạng tép riu vừa này.

Chu Thanh mượn Kim tâm sáu cánh và Cửu Lê Thánh Huyết nâng cao nguyên thần thứ hai của mình lên Hóa Thần, tự phụ không cần bày bất cứ trận pháp nào cũng miễn cưỡng phát động được sức mạnh trong trời đất, thay đổi hiện tượng thiên nhiên, nhưng hẳn không làm được một cách ung dung tùy ý như vị Hoàng Bào lão đạo đang đứng trước mặt kia. Đạo hạnh của lão đạo sĩ này cao thâm khó dò, e rằng chỉ đứng sau Ngũ đại tông sư đương thế.

Dưới sức ép của Hoàng Bào lão đạo, Chu Thanh vẫn tỏ ra không mấy vất vả trong việc chống đỡ, vốn dĩ nguyên thần Kim tâm của hắn đã mạnh mẽ vô song, tuy công lực của Hoàng Bào lão đạo cao hơn đôi chút, nhưng chỉ dựa vào khí thế sức ép mà muốn đánh bại Chu Thanh phải nói là chuyện nằm mơ, hơn nữa Chu Thanh còn có pháp bảo chưa dùng đến, dù đối đầu trực diện cũng có niềm tin không thua. Chỉ có điều Hoàng Bào lão đạo có pháp bảo lợi hại gì không còn chưa biết, Chu Thanh hành sự luôn cẩn trọng, chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc phần thắng.

“Thiên đạo hoang hoang, Bách quỷ du tàng, Đồ thiên thần sát, Tiên ma giai sát!” Chu Thanh phân thần niệm ra ngậm ngậm chú, phát động Đồ Thiên Thần Sát đại trận của Hóa huyết thần đạo đang giấu trong nguyên thần.

Xoẹt! Sức hút vô hình lan tỏa từ thanh đao, luồng áp lực mang Huyền quang Đạo gia của Hoàng Bào lão đạo bị tiêu tan hoàn toàn, áng mây đen che phủ trên bầu trời khu rừng cũng biến mất, ánh nắng mặt trời chiếu xuống, khắp rừng lung linh màu nắng, trông thật vui mắt.

Hoàng Bào lão đạo kinh hãi lui lại một bước, quan sát tỉ mỉ Chu Thanh đang nở nụ cười nho nhã hiền lành, nghiêm giọng quát: “Thì ra là Ma đạo cao nhân, chớ trách hành sự cuồng cuồng! Không biết trong Ma đạo từ lúc nào đã xuất hiện một vị cao thủ trẻ tuổi thế nhỉ?”

Nguyên thần thứ hai của Chu Thanh đã hòa hợp cùng bản thể, Hoàng Bào lão đạo tất nhiên không nhìn thấu đạo hạnh của Chu Thanh, chỉ là bằng bản năng lò mờ cảm nhận được vừa rồi Chu Thanh phá vỡ áp lực của mình hình như có yêu khí tỏa ra, nên mới nghi ngờ hắn là Ma đạo cao thủ.

Ma đạo, là một trường phái tu luyện thần bí nhất trong vũ trụ, không giống với yêu quái, yêu quái và con người chỉ là khác nhau về giống nòi, vừa sinh ra đã tồn tại khác biệt. Còn Ma đạo chính là quan niệm khác nhau về cách tu luyện của con người, từ đó phân chia ra giáo phái khác nhau. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Về cách tu luyện, Đạo gia chú trọng thuận theo ý trời, lấy cơ thể dung hòa với trời đất, mong muốn đạt được cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất. Còn Ma đạo hành sự hoàn toàn ngược lại, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn, chỉ chú trọng mỗi chữ “Ngã”, chỉ có mình ta là quan trọng nhất. Một là Thiên, một là Ngã, nên khí chất tu luyện ra khác nhau một trời một vực, Đạo gia phiêu diêu thư thái, đi mây về gió; Ma đạo hoành hành bá đạo, toàn làm điều ác.

So với xung đột giữa con người và yêu quái, xung đột giữa Đạo và Ma càng kịch liệt thảm khốc hơn nhiều. Tư tưởng Đạo gia đã đi sâu vào lòng người, Ma đạo lại bị người đời tẩy chay, nên Ma đạo luôn đứng ở thế yếu, một khi có người nào trong Ma đạo xuất hiện, chắc chắn sẽ bị đuổi cùng giết tận, có thể nói giữa Đạo và Ma có mối thù không đội trời chung.

Chu Thanh bị Hoàng Bào lão đạo chụp mũ là người trong Ma đạo, tức tối trong lòng, nhưng Hóa huyết thần đạo đúng là vũ khí Ma đạo, Đồ Thiên Thần Sát đại trận cũng được hiệu xưng là Ma đạo đệ nhất sát trận đương thời, Hoàng Bào lão đạo không có nói oan cho hắn.

Xã hội hiện đại các quan niệm mới xuất hiện nhiều vô số kể, bất kể là Đạo gia hay Ma đạo cũng có cái nhìn phóng khoáng hơn trước rất nhiều, các quan niệm đối nghịch dần dần chấp nhận đối phương, xung đột cũng theo đó ít đi, Ma đạo dần dà hoạt động trở lại. Dù là như thế, nếu bây giờ Chu Thanh dám ngang nhiên thừa nhận ta là cao thủ Ma đạo, tin chắc sẽ lãnh tai họa bị ít nhất 10 cao thủ đạt cảnh giới Hóa Thần kì truy sát.

Chu Thanh liền chối cãi: “Vị đạo trưởng này nói chuyện hàm hồ, ta cũng là người của Đạo gia, sao lại vô cớ biến thành Ma đạo cao thủ rồi? Chẳng lẽ vì hai đồ đệ ta đã thu nhận là yêu quái?”

Chương 34: Giết Người Diệt Khẩu

Nghe Chu Thanh nói vậy, Hoàng Bào lão đạo hình như quên mất ý định ra tay, lại tiếp tục quan sát tỉ mỉ 4 người Chu Thanh, quả nhiên không nhìn ra chút khí tức của người trong Ma đạo. Chắp tay cúi chào, nói: “Bản đạo đã hoa mắt nhìn lầm rồi, bản đạo chính là Trần Không đạo nhân của Ai Lao sơn, không biết vị đạo hữu này xưng hô thế nào?”

Nếu nói cao thủ Hóa Thần kì hoa mắt nhìn lầm thì buồn cười chẳng khác gì như nói con kiến giẫm chết con voi, đổi lại là người khác, Trần Không lão đạo đã sớm ra tay đánh cho một trận như từ rồi mới hỏi chuyện, nhưng Chu Thanh công lực thâm hậu, thật không dò được đạo hạnh nông sâu của hắn, nên mới dò hỏi trước mới tính tiếp, Trần Không lão đạo nghĩ thầm trong bụng: Trong tu đạo giới từ khi nào xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi lợi hại như thế này nhỉ? Ta chưa từng gặp qua bao giờ, trong số mấy đại đệ tử kiệt xuất của các đại môn phái chỉ có Nhất Vân Tử của Côn Lôn là tu luyện đến cảnh giới Hóa Thần kì, nhưng cũng đâu có lợi hại như thế!

Trần Không lão đạo tuyệt đối không ngờ rằng Chu Thanh đã tu luyện được nguyên thần thứ hai chưa từng xuất hiện trở lại suốt mấy trăm năm qua trong giới tu đạo.

“Trần Không đạo trưởng khách sáo rồi! Tại hạ là tông chủ Chu Thanh của Thiên Đạo tông, còn đây là 3 vị đồ đệ của ta! Nào, các con còn không mau bái kiến Trần Không đạo trưởng đi!” Chu Thanh vội cung kính đáp lễ, xem ra vụ việc sắp được thu xếp êm xuôi.

Đột nhiên, Hơ! Một tiếng khê vang lên, cô gái đang ngất xỉu bỗng từ từ thức tỉnh.

Chu Thanh thót tim một cái, sớm biết vậy vừa nãy ra tay giết luôn mối họa này phải tốt rồi không, còn bày đặt đánh ngất xỉu làm gì. Cô gái kia mà tỉnh dậy, chuyện mình vừa giết 3 tên đệ tử Mao Sơn chắc chắn sẽ bại lộ, khi tin tức sát hại thành viên Long tổ truyền ra ngoài, đến lúc đó thiên hạ rộng lớn e không có đất dung thân cho hắn nữa.

Không hề chần chừ, vừa nghe cô gái kia “Hơ!” lên một tiếng, sắc mặt Chu Thanh trở nên nghiêm nghị, một luồng huyết quang bắn ra từ bàn tay, trong chớp mắt lan tỏa ra che phủ không gian xung quanh, vạn vật đều mất đi màu sắc, chỉ còn lại một màu máu đỏ nhầy nhụa.

Chính là Chu Thanh vận toàn lực điều khiển Hóa huyết thần đạo, chém thẳng về phía Trần Không lão đạo và cô gái kia. Truyện "Phật Đạo "

Giết người diệt khẩu, Chu Thanh đã quyết tâm ra tay làm đến cùng nên không thêm giữ sức, hạng cao thủ như Trần Không lão đạo, chỉ kém chút ít so với Ngũ đại tông sư đương thế, nếu có ý bỏ chạy e rằng không ai đuổi kịp, đề lão ta trốn mất thì hối hận cũng không kịp nữa.

Nhất đạo chém ra, quỷ thần không tha. Dưới lưỡi đao Hóa huyết thần đạo, tất cả sinh mạng đều bị hủy diệt.

Trong trận chiến Phong Thần năm xưa, Xiển giáo huy động tinh anh, 108 lộ chư hầu cùng thảo phạt Ân Trụ ở Triều Ca, Ma đạo tông sư Dư Hóa trấn thủ Tử Thủy, cầm Hóa huyết thần đạo trong tay, dù là tiên nhân cũng không ai dám đến gần, ngay cả hiệu xưng Xiển giáo đệ nhất chiến thần Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn cũng bị thương dưới mũi đao này, uy lực của nó đủ biết mạnh cỡ nào.

Công lực hiện giờ của Chu Thanh tuy không bằng một phần ngàn so với Ma đạo tông sư Dư Hóa năm xưa, nhưng Trần Không lão đạo so với Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn e rằng còn chênh lệch xa hơn.

Trần Không lão đạo tuy ngấm ngầm đề phòng nhất cử nhất động của Chu Thanh, trên tay nắm chặt một món pháp bảo, nhưng tiếng rên của cô gái làm lão phân tâm đôi chút, cộng thêm ai mà ngờ Chu Thanh đang tươi cười hờ hờ lại tấn công bất ngờ như thế được chứ!

Một luồng yêu khí cuộn cuộn gào thét ập tới, trước mắt một màu máu đỏ nhầy nhụa, Trần Không lão đạo thất kinh hồn vía, độ nồng hậu của yêu khí, uy lực của đợt sóng, ngay cả hiệu xưng Ma đạo đệ nhất cao thủ năm xưa Ôn Lam Tân cũng có phần không bì kịp.

30 năm trước, Ma và Đạo lại có một trận phân tranh khốc liệt, các đại môn phái Côn Lôn, Thiên Sư, Mao Sơn, Võ Đang, Thục Sơn hẹn quyết chiến với Ma đạo ở trên ngọn núi Jo-mo Giang-ma, do Ma đạo suy tàn, cao thủ ít như lá mùa thu, xét về quân số kém xa các đạo sĩ nên đứng ở thế yếu, Ma đạo đệ nhất cao thủ khi đó là Ôn Lam Tân đưa ra đề nghị, một mình cô ta sẽ đứng ra tiếp nhận khiêu chiến với tất cả các cao thủ Đạo gia.

Thục Sơn trưởng lão Linh Hư đạo nhân, Mao Sơn Khai Dương đạo nhân, Long Hồ Sơn Đạo Nhất thiên sư đều lần lượt ra tay, trước sau đều bại dưới tay Ôn Lam Tân, đến cuối cùng Càn Cơ Tử của phái Côn Lôn mới động thủ, do Ôn Lam Tân đã trước sau đối đầu với 3 cao thủ kia nên sức cùng lực kiệt, bị Càn Cơ Tử đánh rơi xuống vực núi sâu vạn trượng, tuy là thân nữ nhi, nhưng công lực cao hơn các đấng nam tử, rất nhiều cao thủ Đạo gia năm đó đều kính phục Ôn Lam Tân, nếu không vì Ma và Đạo như nước với lửa, không đội trời chung, tin chắc rất nhiều cao thủ Đạo gia không muốn đối địch với cô ta.

Trận ấy tuy Đạo gia giành chiến thắng nhưng vì cách thắng không vẻ vang gì nên sau đó các cao thủ Đạo gia từng tham gia trận chiến đều không muốn nhắc tới nữa, trải qua 30 năm, việc này dần dà bị lu mờ trong kí ức, nhưng Trần Không lão đạo lại là nhân vật từng tham gia trận chiến năm ấy, năm xưa Trần Không lão đạo mới tu luyện đạt cảnh giới Hóa Thần chưa bao lâu, được các đạo hữu Đạo gia mời tham gia trận chiến để gia tăng khí thế phe Đạo,

lão đã tận mắt chứng kiến trận chiến ác liệt năm đó.

Ma khí ngùn ngụt, Ma công kinh thiên động địa, Trần Không lão đạo đến giờ vẫn còn nhớ như in trong lòng.

Không hổ thẹn là cao thủ Hóa Thần kì, Trần Không lão đạo tuy đối mặt với nguy hiểm nhưng không hề hoảng loạn, pháp bảo trong tay bắn ra, chính là một viên ngọc trong suốt to như quả trứng ngỗng, luồng sáng lung linh tỏa ra thành bức bình phong chắn ngay trước mặt, tuyệt học của Ai Lao Sơn, Huyền Thiên Cửu Biến toàn lực xuất chiêu, 9 vàng sáng hình thù như 9 con rồng nhe nanh múa vuốt vờ về phía Chu Thanh.

Choang! Một thanh phi kiếm bóng sáng không pha lẫn tạp chất như mặt nước hồ thu phóng ra từ đỉnh đầu, kiếm quang bảo hộ lấy cô gái. Trần Không lão đạo biết Chu Thanh có ý giết người, nhìn thấy ma khí ngụt trời, biết chắc cô gái kia không thể chống đỡ nổi, sợ bức bình phong do viên ngọc tạo ra không đủ sức kháng cự nên lão triệu hồi thêm phi kiếm được luyện chế từ nguyên thần bản mệnh của mình ra giúp sức. Truyện "Phật Đạo "

Huyết quang cuộn cuộn, Trần Không lão đạo xuất pháp bảo, phản kích, triệu hồi phi kiếm, tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc, Liêu Tiểu Tiên, Chu Nghi, Tiểu hồ ly chưa kịp nhận biết chuyện gì đang xảy ra đã bị huyết quang làm mờ mắt, cây cối bốn bề bị huyết quang chiếu vào lập tức héo úa, gió nhẹ thoảng qua, hóa thành lớp bụi trắng tung bay, ngay cả đất đá cũng hóa thành một màu đen ngòm, xung quanh không hề có sự sống nào tồn tại.

Đô Thiên Thần Sát đại trận một khi khởi động, vạn vật suy tàn, sinh khí trong vòng mười dặm đều bị hút đi, nếu không phải giờ đây Chu Thanh đã điều khiển thành thạo trận pháp, e rằng 3 người đứng sau lưng cũng bị hóa thành tro bụi.

“Đây vẫn chưa phải là toàn bộ uy lực!” Chu Thanh đối với uy lực của Hóa huyết thần đạo ngạc nhiên hết lần này đến lần khác, công lực của Chu Thanh hãy còn kém, chưa đủ phát huy một phần mười uy lực của thanh đạo, xem khí thế này, quả thật xứng danh vũ khí ma đạo gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Đánh một nhát, vạn vật trong ngàn dặm hóa thành tro bụi, Chu Thanh còn tưởng cách nói này là khoa trương, bây giờ cuối cùng đã hiểu, e rằng không những không khoa trương, thậm chí còn nói nhẹ đi ấy chứ!

Vàng mây máu đỏ nhầy nhụa như một con ma đói háu ăn, 9 con rồng lấp lánh ánh vàng của Trần Không lão đạo bị đám mây nuốt chửng, đám mây máu đỏ sau đó lại tiếp tục ập vào bức bình phong do viên ngọc tạo ra, trong chớp mắt đã hút sạch sành sanh vàng hào quang dày cả thước. Đám mây không chịu buông tha con mồi, nở rộng từ bốn phương tám hướng vây lấy Trần Không lão đạo và cô gái, lúc này cả hai chỉ còn được kiếm quang phát ra từ thanh phi kiếm bảo vệ

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hiểu Lâm Nảy Sinh

“Hừ! Con ma đầu nhà ngươi, bản đạo liệu mạng với ngươi!” Trần Không lão đạo bị đám mây máu đỏ bao vây, tinh khí, chân nguyên toàn thân bị hút đi nhanh chóng, toàn lực vận công cũng không chống cự nổi, thanh phi kiếm đã sớm bị đám mây nuốt chửng. Truyện "Phật Đạo "

Đám mây máu đỏ bắt đầu nuốt tới cô gái, cô gái dần dần biến thành một bộ xương trắng, sau đó ngay cả bộ xương cũng tan tành thành một nhúm tro bụi màu trắng, Trần Không lão đạo cực lực nhọc vận công chống đỡ một hồi, nhưng như dùng tách trà đập đám cháy to, trong thoáng chốc lại bị hút mất 3 phần công lực, làn da khắp cơ thể trở nên nhăn nhéo thâm thương.

Trần Không lão đạo tức giận sôi gan, biết hôm nay mình khó thoát khỏi kiếp nạn này, gào to một tiếng, kích nổ chân nguyên toàn thân, muốn nổ tung đám mây máu đỏ, cùng chết chung với Chu Thanh.

Chân nguyên của một cao thủ Hóa Thần kì mạnh biết đường nào, một khi kích nổ tất cả mọi thứ trong vòng mười dặm đều bị tan tành theo, nhưng đám mây máu đỏ của Hóa huyết thần đạo lại lì lợm bao phủ lấy chân nguyên tự kích nổ của Trần Không lão đạo.

Ừnh! Một tiếng nổ long trời lở đất phát ra trong đám mây máu, đám mây chỉ bị phình ra khoảng 3 trượng, rồi nhanh chóng thu nhỏ hóa thành một luồng sáng rơi trở vào tay Chu Thanh, màu đỏ bao trùm cả cánh rừng cũng tan biến.

Ánh nắng chiếu xuống, cánh rừng đã bị san bằng, trong vòng mười dặm như vừa bị ném bom trải thảm, không còn một cọng cỏ, đất đá đen sì, sự sống bị hủy diệt hoàn toàn, cô gái đệ tử Mao Sơn và Trần Không lão đạo lúc này còn oai phong凛凛, giờ đây cả một cọng tóc cũng không còn lưu lại trên thể gian này.

Liêu Tiểu Tiên, Chu Nghi, Chu San nghếch mặt ra trước biến cố vừa xảy ra, không biết là thật hay đang nằm mơ. Phụt! Chu Thanh phun ra một ngụm máu tươi, Liêu Tiểu Tiên mới giật mình bừng tỉnh, đang định mở miệng nói chuyện, Chu Thanh đã xua tay: “Ta bị lão đạo sĩ ấy tự kích nổ chân nguyên làm tổn thương nội tạng, trận chiến vừa rồi quá ồn ào, chúng ta mau rời khỏi đây ngay!” Nói xong tự hóa thành một luồng sáng đỏ biến mất, Liêu Tiểu Tiên sau giây phút ngỡ ngàng ngẩn ngơ, cùng Chu Nghi, Chu San dùng thuật ẩn thân nói gót Chu Thanh.

Rầm! Một bàn tay đập mạnh lên mặt bàn, mấy ly nước trên bàn nát vụn, nước trà nóng hổi văng tung tóe khắp mặt đất.

“Lăng Phi! Người nói đi, người làm tổ trưởng Long tổ thế nào ấy hả? 4 thành viên trong tổ bị mất tích, tung tích hiện giờ còn chưa rõ, bây giờ người nhà của họ đến đòi người, Mao Sơn cũng tìm chúng ta đòi người, người bảo ta phải làm sao đây?” Một trung niên nam tử mặc y phục Trung Sơn đang ngồi trên ghế, vẻ mặt hầm hằm tức giận quát mắng. Lăng Phi đứng cách đó không xa cúi gầm mặt không biết nói gì.

“Vô Lượng Thiên Tôn! Trương cục trưởng, việc này không thể trách Lăng Phi. Bản đạo nhận được thần niệm của sư đệ trước khi chết, khi đến nơi xảy ra trận chiến thì gặp Lăng Phi sư đệ, phát hiện Trần Không sư đệ trước khi chết từng tiếp xúc với 4 thành viên Long tổ, bản đạo dùng Tiên Thiên Nghịch Số thuật bói toán. Ài! E rằng 4 thành viên Long tổ đã lành ít dữ nhiều rồi!” Người vừa lên tiếng nói chuyện là một lão đạo sĩ mặc đạo bào màu vàng ngồi trong góc, vị đạo sĩ này chính là trưởng môn Ai Lao Sơn, Trần Át đạo nhân.

Trần Át đạo nhân có công lực thâm hậu thế nào trong giới tu đạo không ai biết rõ, vì Trần Át đạo nhân chưa từng giao đấu với người khác, ngay cả trận quyết chiến giữa Ma và Đạo 30 năm trước, Trần Át đạo nhân khi đó đã là trưởng môn của Ai Lao Sơn chỉ phái sư đệ Trần Không lão đạo đi trợ chiến. Chỉ có điều xét về bối phận, ngay cả Tứ đại tông sư cũng thấp hơn Trần Át đạo nhân một bậc, Trần Át chỉ đứng sau Càn Cơ Tử của Côn Lôn mà thôi. Trần Không tuy là sư đệ của Trần Át, nhưng thật ra là Trần Át thay mặt sư phụ thu nhận, đạo pháp của Trần Không đều do Trần Át truyền thụ.

Trương cục trưởng chính là cục trưởng cục an ninh quốc gia, nắm quyền lực to lớn trong tay, cục an ninh quốc gia không chỉ có Long tổ, còn có Dị năng tổ và một số cơ quan giám sát đặc thù thần bí.

Trương cục trưởng biết rõ vai vế của Trần Át đạo nhân trong giới tu đạo, thấy Trần Át lên tiếng nên không dám nổi nóng, cung kính nói: “Vậy ý đạo trưởng là sao ạ?”

Trần Át đạo nhân lộ vẻ lo lắng trên khuôn mặt già nua, nghiêm nghị nói: “Ài! Bản đạo đã xem xét kỹ địa điểm nơi sư đệ bị hại, phát hiện có dấu vết từng xảy ra đại chiến, nhất là trong khu vực mười dặm không còn một cọng cỏ, hiển nhiên là sinh khí bị hút sạch, e rằng... e rằng đây là hành vi của người trong Ma đạo.”

“Ma đạo? Sao có thể thế được, văn bối cũng biết Trần Không tiền bối đạo hạnh thâm sâu, nghe sư phụ nói 30 năm trước tiền bối đã đạt cảnh giới Hóa Thần kỳ, bây giờ chắc pháp lực còn tiến bộ đến không ngờ, Ma đạo làm gì có người là đối thủ của người chứ?” Lăng Phi nghe suy đoán của Trần Át đạo nhân, kinh ngạc hỏi.

“Đạo trưởng! Ta tuy không phải là người của giới tu đạo, nhưng dù sao cũng là cấp trên của Long tổ, về Ma đạo ta cũng biết đôi chút thông tin, từ sau trận chiến 30 năm trước, Ma đạo suy tàn, hình như cao thủ đều chết sạch cả rồi. Tuy bây giờ hoạt động trở lại, nhưng vẫn chưa gây ra chuyện gì nghiêm trọng, trên tay ta có mấy phần tư liệu liên quan đến động thái của Ma đạo gần đây, cao thủ Ma đạo đạt cảnh giới Hóa Thần kỳ không có một ai, chắc chắn không phải là đối thủ của Trần Không đạo trưởng chứ?” Trương cục trưởng phân tích sự việc kỹ lưỡng. Truyện "Phật Đạo "

“Tuy nói là vậy, nhưng đó quả thật là pháp thuật của Ma đạo, hơn nữa còn uy lực kinh hồn, hình như đối phương còn chưa dùng toàn lực. Sóng gió lại sắp nổi lên rồi đây! Lăng Phi, có thể con phải về Côn Lôn mời sư phụ con xuống núi một chuyến, bây giờ chúng ta tốt nhất không nên manh động.” Trần Át đạo nhân thở dài chán ngán.

“Mời sư phụ xuống núi? Tên cao thủ Ma đạo ấy lợi hại đến thế ư?” Lăng Phi giật mình kinh hãi, ai ai cũng biết Càn Cơ Tử của Côn Lôn đứng đầu Ngũ đại tông sư, được công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhân vật luyện đến cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ, chỉ cách một bước là tiến vào cảnh giới thần tiên Luyện Thần Phản Hư. Bây giờ Trần Át đạo nhân muốn Càn Cơ Tử ra tay, vậy rõ ràng là cao thủ Ma đạo kia có công lực dữ dội lắm rồi. Biết có một cao thủ giấu mặt siêu phẩm đến thế đã khiến người ta rùng mình sợ hãi, giờ hán lại giết chết 4 thành viên Long tổ và một cao thủ Hóa Thần kỳ Trần Không lão đạo, điều này báo hiệu thảm họa gì sắp xảy ra?

Trương cục trưởng và Lăng Phi đều biết thân phận của Trần Át đạo nhân, tất nhiên sẽ không nói quá, càng không có tình dối gạt, sắc mặt người nào người nấy đều trở nên trầm trọng. Ngồi đầu Trần Át đạo nhân lại giáng tiếp một cú mạnh vào họ.

“30 năm trước, Đạo Nhất thiên sư của Long Hồ Sơn có đến tìm ta, nói là ngài ấy nghi ngờ người kia có thể vẫn chưa chết.”

“Cái gì? Vẫn chưa chết à? Thế chẳng phải thiên hạ sắp đại loạn rồi sao?” Trương cục trưởng hốt hoảng đứng bật dậy, làm Lăng Phi giật nảy người kinh ngạc. Lăng Phi không biết người kia mà Trần Át đạo nhân nói là ai, nhưng Trương cục trưởng thì biết nhân vật ấy, chính là Ma đạo đệ nhất nữ cao thủ Ôn Lam Tân, cô gái từng một mình khiêu chiến với Tam đại tông sư, cuối cùng bại dưới tay Càn Cơ Tử phái Côn Lôn.

“Người gì thế ạ?” Lăng Phi tò mò hỏi. Trận chiến giữa Ma và Đạo 30 năm trước do chiến thắng không về vang nên các cao thủ từng tham gia trận chiến đều không ai nhắc đến, lớp trẻ sau này vì thế không ai được biết. Lăng Phi khi ấy còn chưa được sinh ra, tất nhiên cũng không biết.

“Là ai thì người hãy khoan hỏi, cứ đi nói với sư phụ Càn Cơ Tử là người biết thôi! Người mau lên đường về Côn Lôn đi! Công việc ở Long tổ giao cho tổ phó Hưởng Huy phụ trách, lần này xảy ra vụ việc nghiêm trọng này, dù sao cũng phải có câu trả lời với người nhà của 4 thành viên kia, công việc ở Long tổ người cứ gác lại một thời gian đã!” Trương cục trưởng chỉ một câu nói đã tước đi hết chức vụ của Lăng Phi

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đạo Tâm Ma Tính

Lăng Phi kinh ngạc thốt lên: “Cục trưởng, Hường Huy sao có thể làm tổ trưởng được? Hấn...”

“Thế nào? Đây là mệnh lệnh, ta không dễ thu xếp với bên Mao Sơn đâu. Ngươi muốn ta xử lí sao chứ? Hiện nay áp lực của ta cũng lớn lắm, ngươi phải nghĩ cho đại cuộc mới được!” Trương cục trưởng ngắt lời Lăng Phi.

Lăng Phi chỉ còn cách moi ra một cuốn sổ đặt lên bàn, không thèm chào từ biệt đã đi ra ngoài.

Trương cục trưởng nhăn nhó, lắc đầu nguầy nguậy định trách mắng vài câu, nhưng thấy trong nhà còn có Trần Ất đạo nhân, cuối cùng vẫn ngậm miệng không nói gì.

Sau khi Lăng Phi ra ngoài không lâu, Trương cục trưởng quay sang Trần Ất đạo nhân, nói: “Lăng Phi đi mời Càn Cơ đạo trưởng rồi, nhưng nếu quả đúng là người đó, e rằng ngay cả Càn Cơ đạo trưởng cũng gặp rắc rối!”

“Mối thù này phải là Càn Cơ đạo trưởng mới hóa giải được! Ma đạo tu luyện thần tốc, vượt xa Đạo gia, nếu đúng là người đó, dù có tề tụ Tứ đại tông sư khác cũng vô ích thôi!” Trần Ất nói ra một câu đầy ẩn ý, Trương cục trưởng nghe không hiểu gì cả.

“Nhược Thủy! Muội nghe huynh giải thích đi mà!” Trước tòa nhà, Hường Huy bám riết lấy Lăng Nhược Thủy.

“Hừ! Nhất định là ngươi phá đám, nếu không huynh trưởng của ta sao lại mất chức tổ trưởng rồi? Còn ngươi thì được chọn thay thế, những người có công lực cao hơn ngươi trong Long tổ đầy ra đó, ngươi còn dám nói không phải ngươi bày trò ư?” Lăng Nhược Thủy nói chuyện không hề khách sáo.

“Tại sao lại đổ cho huynh bày trò chứ? Đây là quyết định của Trương cục trưởng mà, có liên quan gì đến huynh đâu!” Hường Huy trưng ra bộ mặt oan ức.

“Trưởng ta là con cóc hả? Đừng tưởng ta không biết nhé, Thục Sơn các ngươi đã sớm so kè với Côn Lôn của ta lâu rồi, vụ việc lần này nhất định là các ngươi cố tình bày ra.” Nói xong, Lăng Nhược Thủy không thèm nhìn Hường Huy nữa, quay lưng bỏ đi.

Hường Huy nghiêng răng keng két: “Con nha đầu lão lêu, ngươi thông minh thì mặc kệ ngươi, ta sớm muộn gì cũng tóm gọn ngươi trong tay, đến lúc đó bắt ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!” Hường Huy vẫy tay một cái, một bóng người lách ra, chính là Tạ Hiểu Hoàn. Truyện "Phật Đạo "

“Thế nào rồi? Có điều tra được gì không? Lần này không biết là thần tiên phương nào giúp ta một vỏ to, đi giết chết 4 tên đệ tử Mao Sơn, nếu không phải như thế, muốn đuổi tên Lăng Phi kia khỏi ghế tổ trưởng chắc còn phải tốn nhiều công sức đấy!” Hường Huy đắc ý vô cùng hỏi Tạ Hiểu Hoàn. Truyện "Phật Đạo "

“Huy ca!” Sắc mặt Tạ Hiểu Hoàn trở nên khó coi, nói: “Vụ việc lần này nghiêm trọng hơn cả chúng ta nghĩ đó, đệ vừa dò la được rồi, ngoại trừ 4 tên đệ tử Mao Sơn bỏ mạng, còn có Trần Không lão đạo của Ai Lao Sơn, lão già này 30 năm trước đã là cao thủ Hóa Thần kì rồi, đệ còn nghe họ nói hình như là hành vi của cao thủ Ma đạo.”

“Cái gì? Cao thủ Hóa Thần mà cũng bị giết à? Còn là hành vi của cao thủ Ma đạo nữa ư?” Hường Huy lạnh toát sống lưng, thân là chánh tông đệ tử của Thục Sơn, Hường Huy tất nhiên hiểu cao thủ Hóa Thần kì mạnh đến mức nào, nhất là cao thủ Hóa Thần kì vào 30 năm trước nữa chứ.

“Xem ra chúng ta không nên mạnh động, nếu kẻ đó đủ sức giết chết cao thủ Hóa Thần kì, còn là người trong Ma đạo thì chúng ta tốt nhất đừng kết thù với hắn. Người trong Ma đạo chuyện gì cũng dám làm, giết người giữa phố xá như giẫm chết con kiến, chúng hoàn toàn không cần biết đến luật lệ gì đâu.”

“Đệ mau đi thông báo cho mấy sư huynh đệ Thục Sơn, khi chấp hành nhiệm vụ phải cẩn thận, không được xung đột với người lạ, có việc gì hơi nguy hiểm thì giao cho đệ tử các môn phái khác đi làm là được rồi.” Hường Huy nhỏ tiếng dặn dò Tạ Hiểu Hoàn.

“Vậy có cần thông báo với trưởng môn không?”

“Không cần, nói ra e còn rắc rối hơn, nói không chừng sư phụ lại phái đại sư huynh đến, lỡ huynh ấy xung đột với tên cao thủ Ma đạo kia thì không hay lắm đâu, chúng ta còn phải dựa vào đại sư huynh đối phó Lăng Phi mà!” Hường Huy nhếch mép cười nham hiểm.

Từng luồng khói mờ mờ ảo ảo bốc lên, Chu Thanh phát tay nhẹ nhàng một cái, luồng khói liền hòa tan vào không khí, nhưng lập tức lại có luồng khói khác bốc lên.

Liêu Tiểu Tiến thấy Chu Thanh bày 8 tách trà nhỏ tinh xảo trên bàn, tách trà không ngừng xoay chuyển, hình như loạn xạ, nhưng cũng hình như tuân theo một quy luật nào đó.

Khói nóng bốc lên từ 8 tách trà, mùi thơm phức của lá trà phảng phất khắp căn phòng, hít vào một hơi, đầu óc tỉnh táo hẳn lên.

Tay trái Chu Thanh cầm một cuốn “Tọa Vong luận” của Tư Mã Thừa Trình đọc thầm, tay phải ngậm vận công điều khiển những tách trà trên bàn chuyển

động, 8 chiếc tách rót đầy nước trà trong lúc chuyển động không hề rơi ra giọt nào. Đột nhiên, khi cột khói không còn bốc lên nữa, một tia lửa bắn ra từ bàn tay phải của Chu Thanh, tách trà lại bị nung nóng trở lại.

Liêu Tiểu Tiến và Chu Nghi đều ngẩng đầu nhìn chăm chú vào bộ dạng ung dung thư thái của sư phụ, đầu óc khoan thai trống rỗng, âu lo được xua tan biến.

“Tâm lúc buồn bực cần yên tĩnh, lúc nổi tà niệm cần thư giãn, lúc sinh dục vọng cần từ bỏ, lúc vẫn đục cần lắng đọng thanh tao...” Chu Thanh ngâm lên chậm rãi.

Bình! Một tách trà bỗng vỡ tan, tiếp theo đó những chiếc tách khác nổ tan tành theo, nước trà nóng hổi văng tung tóe.

Chu Thanh phất tay một cái, một luồng khí vô hình bao bọc lấy những mảnh vỡ và nước trà văng tung tóe, Tam Vị Chân Hỏa bốc lên, nước trà bị bốc hơi, còn những mảnh vỡ bị nung chảy, hóa thành một quả cầu màu tím to bằng nắm tay, từ từ rơi xuống mặt đất, không hề phát ra tiếng động nào.

Hơ? Liêu Tiểu Tiến và Chu Nghi bị tiếng nổ của tách trà làm giật mình bừng tỉnh, nhìn vào Chu Thanh phát ra âm thanh nghi hoặc.

“Ài!” Chu Thanh thở dài một tiếng: “Thanh Hóa huyết thần đao đó đúng là hại người hại mình, Ma tính tàn dư của nó lưu lại trong cơ thể ta hơn một tháng, may mà ta nghĩ ra cách hóa giải, dùng Đạo tính khắc chế Ma tính, bằng không chả biết phải mất bao lâu mới đẩy được ra ngoài.”

Thì ra hôm đó Chu Thanh dùng Hóa huyết thần đao chém giết Trần Không lão đạo, vào giây phút sau cùng, Trần Không lão đạo tự phát nổ chấn động Chu Thanh làm bị thương nội tạng của hắn, trong một lúc phân tâm, một ít ma tính tàn bạo từ Hóa huyết thần đao thừa cơ truyền vào cơ thể, tuy không có gì nghiêm trọng, nhưng Chu Thanh tu luyện Đạo pháp, nếu mặc kệ Ma tính tồn tại trong cơ thể thì không ổn chút nào, sau này trong lúc tu luyện rất dễ tẩu hỏa nhập ma.

Liêu Tiểu Tiến cũng có biết chuyện này, chẳng qua Chu Thanh đã nghĩ ra cách giải quyết, hắn còn khoái nữa là đằng khác, vì Chu Nghi ngày nào cũng kéo theo hắn đi xem sư phụ trị thương, kể cũng kì lạ, công lực của hai người vô cớ tăng tiến vượt bậc, bây giờ đã đạt cảnh giới Dẫn Khí hậu kì rồi.

Nhìn thấy quả cầu tử sa dưới đất có tia sáng màu máu tỏa ra, Chu Nghi ngạc nhiên nói: “Tại sao lại thế này? Hoàn toàn không giống chất liệu tử sa nữa, chẳng lẽ là vì có chứa Ma khí?”

“Đây chỉ mới là Ma khí lưu lại trên bề mặt, chất liệu bên trong không thay đổi, Đạo gia chúng ta luyện khí đạt cảnh giới tối cao có thể thay đổi thuộc tính của vật thể, chỉ tay vào đá hóa thành vàng, Ma đạo không làm thế được. Ma đạo chú trọng tu luyện tốc hành, Đạo gia quan niệm tiến bộ từng bước chắc chắn, vì thế cao thủ Đạo gia tu luyện mấy mươi năm cũng không so sánh được với người trong Ma đạo mới tu luyện mười mấy năm, đó chính là chỗ cao mình hơn của Ma đạo.” Chu Thanh bắt đầu giảng bài, tuy hắn không hiểu biết nhiều về Ma đạo nhưng lại muốn tỏ vẻ thông thái trước mặt hai đồ đệ.

May mà Liêu Tiểu Tiến xuất thân Huyết tộc, chả biết gì về Đạo gia, Ma đạo, còn Chu Nghi là Yêu tộc cũng không mấy hiểu biết, nên mới có đất cho Chu Thanh khoe khoang kiến thức.

“À, gần đây San San tiến bộ thế nào rồi?” Chu Thanh thấy không còn gì để nói tiếp, bèn chuyển sang đề tài khác.

“Đã học được bí quyết Kiểm Khí Lăng Không nhập môn rồi à, phi kiếm cũng sử dụng được thành thạo.” Chu Nghi quan tâm nhất là muội muội Chu San

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sinh Tử Phải Trái

“Hi hi!” Liêu Tiểu Tiến vuốt ve chiếc vòng màu tím trên tay, hí hửng nói: “Tiếc là Phiến Thiên ấn bị lão đạo sĩ kia phá hủy mất tiêu, chúng ta lại không tịch thu được món gì của lão ấy, lần này lỗ to rồi!” Liêu Tiểu Tiến vẫn còn tỏ ra tiếc nuối Phiến Thiên ấn.

“Ồ!” Chu Thanh cũng đồng cảm: “Lão đạo sĩ ấy là một cao thủ, đạo hạnh còn cao hơn cả ta đôi chút, pháp bảo và phi kiếm của lão chắc không phải thứ tầm thường, tiếc là dưới sức hủy diệt của Hóa huyết thần đao không thể lưu lại thứ gì. Nhưng chiếc vòng Lan Can trên tay ngươi cũng là một món bảo vật phòng ngự rồi, chế tác tinh diệu, ba đứa con lúc đối địch vừa đủ để tạo thành trận pháp thế chân vạc, chỉ cần không phải cao thủ Hóa Thần, tin chắc không phá nổi là chắn phòng ngự đâu.” Truyện "Phật Đạo "

“Sư phụ, phải công nhận người nham hiểm thật đấy! Lão đạo sĩ kia đạo hạnh cao thâm, thế mà bị người tập kích bất ngờ một đao giết chết, trước khi hành động còn thấy người cười hi hi với lão, ngay cả chúng con cũng không nhận biết trước ý đồ của người!” Chu Nghi gần đây vui vẻ hơn nhiều so với trước.

“Phải đó! Sư phụ, người thủ đoạn tàn độc, trở mặt còn nhanh hơn cả lật trang sách, quả nhiên xứng danh sư phụ!” Liêu Tiểu Tiến cũng hòa theo tâng bốc, một mặt chăm chú quan sát sắc mặt Chu Thanh, xem sư phụ có thẹn với lòng không.

“Hừ! Dụng binh không tránh khỏi mưu kế, lúc lâm trận đối địch phải biết vận dụng tính bất ngờ mà giành chiến thắng.” Chu Thanh giảng bài binh pháp, không hề tỏ ra hồ thẹn với thủ đoạn đánh lén: “Lão đạo sĩ kia quá ngây thơ, không biết phòng bị, nếu lúc đó lão ta bỏ chạy ngay, ta đâu có cách gì bắt lão lại, việc này truyền ra ngoài, bây giờ chúng ta đã bị các cao thủ Mao Sơn cộng theo các môn phái khác vây đánh thành thịt nát xương tan rồi, đâu còn ung dung ngồi đây bàn chuyện đúng sai.”

“Sư phụ hôm nay giảng cho các con một bài học quý báu rồi nhé!” Chu Thanh càng nói càng đắc ý: “Người tu đạo theo đuổi sức mạnh to lớn, tu đạo giới khác với thế giới phàm tục, tu đạo giới chỉ quan trọng sống chết, không mandler đúng sai, cho dù là người thường chẳng phải cũng cậy quyền ý thế, bất chấp lí lẽ hay sao? Các con phải nhớ cho kĩ, người tu đạo khi đối đầu hung hiểm vô cùng, sống chết chỉ trong tích tắc, không giống như so tài thể thuật có thể nương tay, một khi pháp bảo phi kiếm xuất ra, hơi chút lơ là liền thịt nát xương tan, hồn xiêu phách tán, ngay cả xuống địa ngục cũng không có tư cách đâu, khi đối địch nhất định không được mềm lòng, nên giết thì cứ giết.”

“Quan trọng sống chết, không mandler đúng sai!” Liều Tiểu Tiến lẩm nhẩm 8 chữ đạo lí. Chu Nghi thì khỏi nói, cô vốn là yêu quái, chỉ là sống chung với con người lâu ngày nên bị nhiễm một số tập quán của loài người, bây giờ nghe Chu Thanh dạy bảo, nhớ lại hồi nhỏ lúc còn ở trên núi, phụ thân cũng từng cảnh báo mình như thế, trong nhất thời đơ mặt ra suy tư.

“Sư phụ, chúng ta đã giết chết mấy tên đệ tử Mao Sơn, bây giờ họ đã biết chưa nhỉ? Có khi nào điều tra đến chúng ta không?” Đối với việc này, Chu Nghi hẳn còn lo lắng.

“Sợ gì chứ? Cho dù có tìm đến chúng ta thì đã sao? Sư phụ thần công cái thế, ngay cả Trần Không lão đạo cũng bị chém một nhát toi mạng, trong tu đạo giới có bao nhiêu cao thủ Hóa Thân đâu nào?” Liều Tiểu Tiến vênh mặt tăng bốc

“Nói vậy, ta chỉ đánh lén, cộng thêm Hóa huyết thần đạo có uy lực kinh hồn nên mới thành công, nếu có hai tên cao thủ Hóa Thân cùng xuất hiện, ta chạy trốn còn không được nữa là... Hơn nữa Hóa huyết thần đạo cực kì dễ phản trắc, Đồ Thiên Thần Sát đại trận độc địa vô cùng, các con đều thấy uy lực của nó rồi đó, ngoại trừ công lực đạt đến cảnh giới như Ma đạo tông sư Dư Hóa năm xưa mới có thể khống chế được nó dễ dàng, nếu chưa vào lúc bất đắc dĩ, ta cũng không dám dùng đến nó.” Chu Thanh quát mắng tên đệ tử nông cạn.

Liều Tiểu Tiến nhớ lại tình cảnh hôm ấy, mảnh rừng rộng mười mấy dặm không chừa một cọng cỏ, bất chợt rừng mình kinh sợ.

“Nghi Nghi, yêu khí trên người con tuy bị miếng ngọc phù ta cho che đi, nhưng đạo sĩ nào cao minh vẫn sẽ nhìn ra, con đừng ra ngoài nữa, cứ ở trong nhà chuyên tâm tu luyện, đợi chuyện này bằng đi một thời gian, chúng ta sẽ đi tìm con Thiên Huyền Huyết Ma trả thù, xem nó có chịu nổi một đao của ta không? Hừ! Nó tự xưng là Huyết Ma, còn thần đạo của ta có tên là Hóa huyết, về mặt chữ nghĩa đã chiếm ưu thế rồi, ha ha!”

Chu Nghi khắp khỏi vui mừng, nếu Chu Thanh đã đồng ý giúp đỡ, mối thù này chắc chắn sẽ trả được, vốn dĩ cô còn có chút nghi ngờ sức mạnh của Chu Thanh, vì hôm đó quyết chiến với Thiên Huyền Huyết Ma, Chu Thanh còn kém cạnh một bậc, nhưng từ sau khi nhìn thấy nhát đao kinh hồn lấy mạng Trần Không lão đạo, niềm tin vào Chu Thanh có thể nói là đạt mức độ sùng bái tuyệt đối.

Lăng Phi trong lòng buồn bực, chỉ vì hắn chỉ bị mất chức tổ trưởng Long tổ, đừng nghĩ Long tổ chỉ là một tập hợp bé nhỏ, số nhân viên trong tổ lại có đến mấy trăm người, có thể gián tiếp nắm bắt thông tin hoạt động của các môn phái Đạo gia của Trung Quốc, chức tổ trưởng hiển nhiên là vị trí quan trọng, Lăng Phi có thể giữ chức tổ trưởng, một phần là vì hắn có năng lực, mặt khác do Côn Lôn phái là lãnh tụ trong tu đạo giới, thân là đệ tử Côn Lôn, các môn phái khác không dám dị nghị, cuối cùng chính là thế lực gia tộc của hắn đủ mạnh, việc kinh doanh của gia tộc họ Lăng dính dáng đến hầu hết mọi lĩnh vực, trong gia tộc có vài người giữ vị trí cao trong tổ chức quyền lực nhà nước cũng ảnh hưởng ít nhiều.

Vụ việc lần này Lăng Phi biết là do phân tranh giữa gia tộc với nhau, tên Hưởng Huy hành sự nham hiểm, hơn nữa đã mấy lần xảy ra xung đột với mình, nhân cơ hội này đâm thêm sau lưng mình một cú, thế mà trước đó mình không hề hay biết, xem ra gia tộc họ Lăng bị chiếm mất ưu thế trong cuộc phân tranh rồi. Bây giờ sợ nhất là Thục Sơn cũng nhảy vào can thiệp, Thục Sơn từ khi được Hoàng Mi lão tổ khai sơn lập phái, xưa nay đều cao ngạo hồng hách, không xem các môn phái khác ra gì, nếu không phải Côn Lôn đạo pháp tinh diệu, thực lực siêu quần, e rằng Thục Sơn đã tự giương cờ hiệu xưng mình là Thiên hạ đệ nhất môn phái từ lâu rồi.

Càng buồn bực hơn là lần này mình lên cầu kiến sư phụ mời sư phụ xuống núi, nói là cao thủ Ma đạo năm xưa lại xuất hiện, sư phụ nghe xong sắc mặt cổ quái, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng lại đuổi mình đi bảo hãy tự nghĩ cách. Xem ra mình không điều tra rõ ràng vụ việc này, e là từ nay về sau khó có cơ hội trở mình rồi.

Lăng Phi gự kiểm bay lượn trên không trung, may mà lúc này đang là ban đêm, nếu không chắc làm kinh động đến dân thường, đến lúc đó chắc lại lãnh thêm một tội danh.

Đang lúc Lăng Phi đang suy nghĩ lung tung. Xoẹt! Một luồng sáng xua tan màn đêm, cuốn theo con lốc dữ dội ập tới. Lăng Phi ngó ra giấy lát, người này cũng là đồng đạo, tại sao lại hành sự ngang tàng như thế? Tuy là ban đêm, nhưng làm vậy cũng không hay lắm, chỉ tích tắc sau luồng sáng đã dừng lại trước mặt Lăng Phi.

Một thanh niên nam tử đứng thẳng người trên đạo kiếm quang vàng chói dài 3 trượng, rộng 5 thước, thanh niên nam tử này mặc đạo bào vàng tươi, tà áo phấp phới tung bay trong gió, nhìn như thần tiên giáng trần, uy nghi oai vệ, nếu để người thường nhìn thấy nói không chừng sẽ lập tức đốt nhang quỳ lạy cũng không phải không có khả năng ấy xảy ra

Chương 38: Lưỡng Hồ Phân Tranh

Lăng Phi quan sát tỉ mỉ, thấy kiếm quang của đối phương không mang tà khí, sắc vàng chói lọi, không biết vì lý do gì mà cản đường mình? Lăng Phi liền chấp tay hành lễ, cung kính nói: “Đạo hữu, hà cớ gì lại cản đường tại hạ thế ạ?”

Thanh niên nam tử lạnh lùng liếc xéo Lăng Phi: “Người chính là Lăng Phi Tử của phái Côn Lôn?”

“Lăng Phi Tử?” Lăng Phi ngây mặt ra, đứng thế, chính là đạo hiệu của mình, xem ra người này đến tìm mình. “Ta chính là Lăng Phi của Côn Lôn đây, không biết đạo hữu tìm ta có chuyện gì không?”

“Ta là Hư Kiếm Không của Thục Sơn, nghe danh Lăng Phi Tử phái Côn Lôn đạo hạnh cao thâm, kiếm thuật xuất thần nhập hóa, có danh xưng Thần Kiếm nên đến lãnh giáo.” Thanh niên nam tử này chính là đại sư huynh của bọn Hưung Huy.

Hử? Người của Thục Sơn? Lăng Phi thót tim, sớm biết là bọn Thục Sơn bày trò, bây giờ lại cản đường mình nói là lãnh giáo, chắc là muốn thị uy chứ gì. Thấy tên Hư Kiếm Không này có thể ngự kiếm bay lượn, cũng giống như mình luyện đến cảnh giới Dẫn Khí hậu kỳ rồi. Danh tiếng của Hư Kiếm Không Lăng Phi cũng có nghe nói đến, hẳn là cao thủ mạnh nhất trong số đệ tử đời thứ 3 của Thục Sơn, thật không ngờ còn trẻ như vậy.

Lăng Phi liền nói: “Danh xưng Thần Kiếm chỉ là đạo hữu nể mặt tăng bốc thổi, ta quả thật không dám nhận, nếu đã là đệ tử Thục Sơn, tin chắc kiếm thuật các hạ cao siêu, Lăng Phi tự thấy cũng có chút thành tựu trong kiếm thuật, vừa hay có dịp thỉnh giáo với các hạ.”

Lăng Phi biết nếu là người của Thục Sơn tìm mình để độ kiếm, e rằng có từ chối cũng không được, chỉ bằng cứ mạnh dạn nhận lời, nếu cứ lần lữa sợ làm mất oai danh của phái Côn Lôn.

Choang! Một tiếng lanh lảnh vang to, Lưu Lan kiếm của Lăng Phi lượn ra phía trước 3 thước, vàng sáng xanh biếc soi sáng khoảng không mười mấy trượng, kiếm khí dữ dội nhưng êm ru bắn ào ra, như một con mãnh thú ẩn náu trong bóng tối chờ mồi, lúc nào cũng sẵn sàng phóng tới ra đòn chí mạng.

Hư Kiếm Không gật gù tán phục: Quả nhiên là cao đồ của Côn Lôn, kiếm thuật cao siêu, xem ra tên Lăng Phi này không phải chịu không nổi một đòn như Hưung Huy đã nói, ngược lại hẳn là kẻ địch mạnh của mình đây!

Một thanh kiếm màu vàng dài 3 thước, rộng 4 đốt tay xuất hiện, sắc vàng lung linh, trong nhất thời sắc vàng và sắc xanh tranh nhau chiếm lĩnh không gian xung quanh, không ai chịu nhường ai, ngang tài ngang sức.

“Thiên địa huyền quang, nhật nguyệt tinh khí, toác thần ngự quý, kiếm khí lăng không! Đi!” Hư Kiếm Không xuất chiêu đánh trước, thanh kiếm vàng của hắn hóa thành hàng trăm thanh kiếm nhỏ dài hơn thước xé toạc vàng sáng xanh biếc của Lưu Lan kiếm, phóng về phía Lăng Phi.

Cũng không thấy Lăng Phi có động tác gì, Choang! Choang! Choang! Lưu Lan kiếm cũng phân hóa ra hàng trăm thanh kiếm nhỏ, kiếm của đôi bên bắn vào nhau vun vút trên bầu trời, mỗi khi chạm nhau, đều có một thanh kiếm nhỏ màu xanh và một thanh kiếm nhỏ màu vàng nổ tung, cho đến sau cùng kiếm khí đôi bên biến mất đến thanh cuối cùng, một vụ nổ bùng phát ra ở giữa, sức ép văng về bốn phương tám hướng, cây cối xung quanh bị chém đứt không ít.

Hai người mạnh ai nấy lui về phía sau, vận công bảo vệ toàn thân, cơ thể của mình chắc không cứng như thân cây, nếu bị chém trúng e rằng lòi cả ruột, cuộc chạm trán vừa rồi, đôi bên bất phân thắng bại, nhưng Hư Kiếm Không biết mình kém đối phương một bậc, ra tay trước mà đánh nhau ngang ngửa.

Khi độ kiếm với nhau, tiền phát chế nhân, nhưng Hư Kiếm Không cũng coi như quang minh lỗi lạc, hắn đã niệm chú to tiếng để cảnh báo Lăng Phi trước nên Lăng Phi sớm phòng bị, không bị rơi vào thế yếu.

Hư Kiếm Không ngửa cổ cười to, tỏ ra rất vui mừng: “Thật không ngờ Côn Lôn không những đạo pháp tinh diệu, ngay cả kiếm pháp cũng không thua kém Thục Sơn chúng ta, danh xưng Thiên hạ đệ nhất môn phái có thể nói là danh bất hư truyền.”

Lăng Phi nghe vậy cũng có cái nhìn thiện cảm về đại đệ tử của Thục Sơn, người này quả nhiên quang minh lỗi lạc, khí chất phi phàm, có thể dạy được một đệ tử như Hư Kiếm Không, xem ra Thục Sơn lập phái đã gần năm vẫn hiển ngang đứng vững là có điểm mạnh của nó.

Đòn đánh vừa rồi đã cho thấy công lực giữa Lăng Phi và Hư Kiếm Không tương đương với nhau, đối với cuộc so tài này, Lăng Phi vì thế tràn đầy niềm tin, hẳn còn vài môn pháp bảo bí truyền của Côn Lôn chưa sử dụng mà!

“Lăng Phi đạo hữu, lần này ta đến đây chỉ để so tài kiếm thuật, nếu các hạ có thể tiếp thêm một kiếm này của ta thì trận đấu này ta xin chịu thua!”

Hư Kiếm Không hình như nhìn thấu ý đồ của Lăng Phi, hắn tự biết ngoài kiếm thuật ra, pháp thuật của mình cũng cao thâm không kém, điều lo lắng là không biết Côn Lôn có pháp bảo bí truyền gì, thế là lên tiếng khiêu khích Lăng Phi trước. Cuộc so tài này sự thể trọng đại, tuy chỉ là nhất thời nổi hứng, nhưng liên quan đến danh dự của Thục Sơn, Hư Kiếm Không cũng không muốn bại trận.

Con người Hư Kiếm Không quang minh chính đại, không thích dùng mưu kế, nhưng không đồng nghĩa hắn là kẻ ngốc, lúc cần thiết giờ phút thủ đoạn là

việc nên làm

Đối thủ đã nói vậy, Lăng Phi cũng không thể từ chối, hơn nữa chỉ có một kiếm thôi mà, có gì mà không đỡ nổi chứ? Cho dù là cao thủ Hóa Thần, Lăng Phi cũng tự tin Lưu Lan kiếm của mình đủ sức chống chọi được một chiêu.

“Nếu Hư đạo huynh đã nói vậy, ta xin được thưởng thức kiếm thuật tuyệt diệu của Thục Sơn!” Khí thế chợt tăng, vàng sáng xanh của Lưu Lan kiếm mạnh lên thấy rõ, sắc xanh ngưng tụ thành 3 đóa hoa sen to bằng thùng nước, lơ lửng ngay trên đầu bảo vệ chỗ hiểm toàn thân. Lăng Phi biết Thục Sơn dùng Kiếm đạo xưng hùng thiên hạ, nhất kiếm của Hư Kiếm Không tin chắc sẽ kinh thiên động địa, Lăng Phi không thể khinh suất, lập tức vận dụng toàn bộ chân nguyên. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, Hư Kiếm Không có chút phong thái khi Phật tổ ra đời năm xưa, thanh kiếm vàng phóng thẳng lên không trung mười mấy trượng, sắc vàng bị thu lại hết, trái ngược hoàn toàn với sắc xanh le lói phát ra từ thanh Lưu Lan kiếm của Lăng Phi, giờ đây kiếm của Hư Kiếm Không như một lỗ đen nho nhỏ, không ngừng hấp thu ánh sáng xung quanh.

Không thấy Hư Kiếm Không niệm chú hay làm ra động tác nào, linh khí trời đất bỗng tuôn ào ạt vào cơ thể hắn. Rắc! Gân cốt trên người Hư Kiếm Không khua liên hồi, cơ bắp phình to, trong tích tắc hắn đã cao thêm nửa cái đầu, may mà đạo bào của hắn đủ rộng, nếu không đã bị xé nát, lãnh lấy kết cục trần như nhộng thật khó coi.

Cho dù là thế, chiếc đạo bào màu vàng tươi cũng bị cơ thể phình to của Hư Kiếm Không nhét đầy như trái bóng sắp nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nhân Kiếm Hợp Nhất

Đất đá cát bụi xung quanh bị một nguồn sức mạnh vô hình nâng lên, từ từ lơ lửng trên không trung. Nhìn thấy khí thế này, Lăng Phi thở ra một hơi lạnh, kiếm thuật Thục Sơn quả nhiên có chỗ độc đáo, Lăng Phi còn nghĩ công lực giữa hai người chẳng qua chỉ tương đương, dù có cách biệt cũng là rất nhỏ, ai mà ngờ Hư Kiếm Không lại có bí pháp kiếm đạo tuyệt diệu đến thế.

Đối mặt với nhất kiếm sắp đánh ra, ngoại trừ đòn sức chống đỡ, tất cả đối sách trốn tránh phòng ngự đều vô tác dụng, Lăng Phi lập tức quyết định cách đối phó, giờ không còn chấp nhận thỏa thuận vừa nảy chỉ ti thì kiếm thuật nữa, thò tay lấy từ túi ngực ra một cây lệnh kỳ màu vàng dài 3 tấc.

“Thiên địa trung ương! Mậu Dĩ lệnh kỳ! Cấp cấp như luật lệnh!” Lệnh kỳ phe phẩy trong gió, sắc vàng lay động, mặt cờ rộng 3 tấc biến thành 3 trượng, vô số bùa chú ẩn hiện, nguyên lực hệ thổ dưới mặt đất ồ ạt bị hấp thu.

Sắc xanh của Lưu Lan kiếm và nguyên lực hệ thổ màu vàng hòa hợp vào nhau hoàn mỹ, một luồng sức mạnh to lớn lan tỏa, khí thế chống cự ngang ngửa với Hư Kiếm Không.

Thiên Địa Trung Ương Mậu Dĩ Kỳ vốn là bảo vật trấn giáo của Xiển giáo, cùng đẳng cấp với pháp bảo tiên khí như Roi đá thần, Thái Cực đồ, có thể điều động nguyên lực hệ thổ khắp mặt đất, uy lực lớn vô cùng vô tận.

Lệnh kỳ trên tay Lăng Phi chỉ là hàng nhái, nhưng được cao nhân tiền bối Côn Luân phỏng chế, uy lực so với hàng thật tất nhiên là khác xa một trời một vực, nhưng cũng đủ để Lăng Phi điều động nguyên lực hệ thổ trong vòng mười dặm hòa nhập vào chân nguyên phi kiếm. Nguồn khí cạnh kim kết hợp với nguyên lực thổ hùng hậu, cực kì lợi hại, nếu thay vào hàng thật, e rằng dù có một trăm tên Hư Kiếm Không, chỉ dùng lệnh kỳ phát cho một cái là bay luôn về nhà, không hề có cơ may thoát nạn.

Xoẹt! Hai luồng sáng dựng thẳng đứng như muốn chọc thủng trời đất, cuộc đọ kiếm diễn biến thành trận quyết đấu sinh tử.

Cả hai đều thi triển tuyệt học, muốn một kiếm kết liễu đối phương, trước tình hình này như súng đã lên nòng, đôi bên muốn nương tay e đã quá muộn.

Xét về tu luyện, quan trọng nhất là chuyên tâm và tinh diệu. Lăng Phi hiệu xưng Thần Kiếm, tất nhiên đã khổ công tu luyện về kiếm đạo, Côn Luân lấy đạo pháp tiên quyết làm chủ, kiếm thuật chỉ hơi dính dáng chút đỉnh, năm xưa Lăng Phi vì muốn tốc hành, nên lựa chọn luyện kiếm, nhưng được thầy đạo pháp tinh diệu của Côn Luân lí nào lại không tu luyện thêm, những thứ đã học vì thế hỗn tạp hơn, chỉ dựa vào kiếm thuật không bằng Hư Kiếm Không chuyên tâm tu luyện suốt hai mươi năm qua. Truyện "Phật Đạo "

Trước nhất kiếm kinh thiên động địa của Hư Kiếm Không, Lăng Phi ngoại trừ mượn sức mạnh ngoại lực, không còn cách nào khác chống đỡ nổi.

Hư Kiếm Không cơ bắp săn cứng, linh khí trời đất ồ ạt hội tụ vào thân thể, tư thế không thay đổi, cơ thể cũng không mượn ngoại lực, từ từ bay bổng khỏi mặt đất, lượn về phía thanh kiếm màu vàng treo trên cao mười trượng, chiếc lỗ đen hình thành từ thanh kiếm hút Hư Kiếm Không vào trong, người và kiếm hòa lại thành một.

Chính là Nhân Kiếm hợp nhất! Về mặt tu luyện, Phật, Ma, Đạo, Yêu trên cơ bản đều có một điểm chung, lấy bản thân làm chủ, pháp bảo phi kiếm làm phụ trợ. Bước đầu tiên đều sẽ tu luyện cơ thể bằng xương bằng thịt cho mạnh lên, những kẻ luyện kiếm từ xưa đến nay cũng chỉ mượn phi kiếm kết nối với linh khí trong trời đất, phi kiếm chẳng qua là một công cụ tu luyện, không hơn không kém.

Tổ sư khai sơn lập phái của Thục Sơn, Trường Mi đạo nhân là một thiên tài hiếm có, lại dung hòa giữa kiếm đạo lưu truyền từ thời thượng cổ và thuật tiếp nối nguyên thần của Đạo gia, sáng chế ra chiêu thức Nhân Kiếm hợp nhất.

Cơ thể chính là kiếm, kiếm tức là cơ thể, phi kiếm vốn đã là bảo vật được chế luyện từ gang thép, độ cứng vượt xa cơ thể xác thịt của con người, nên một khi luyện thành công Nhân Kiếm hợp nhất, có thể miễn đi bước đầu tiên trong tu đạo: Dẫn linh khí trời đất cường hóa cơ thể. Công lực lúc này Hư Kiếm Không đánh ra đã đứng trước ngưỡng cửa bước vào cảnh giới Hóa Thần rồi.

Lăng Phi có Mậu Dĩ lệnh kỳ triệu tập nguyên lực mặt đất, chống chọi với áp lực dữ dội từ thanh kiếm vàng trên không nén xuống vẫn không hề nao núng, khí thế Lưu Lan kiếm biến hóa liên tục, từ nhẹ nhàng thanh thoát trở nên nặng nề dùng mãnh, không ngừng né tránh, đánh trả thanh kiếm vàng đã hòa nhập cùng với cơ thể của Hư Kiếm Không. Chỉ cần người nào lộ chút sơ hở, chắc chắn sẽ dính đòn chí mạng của đối phương, tình thế hung hiểm không cần nói ra cũng biết.

Đang lúc đánh nhau quyết liệt, một tia sáng từ phía chân trời xẹt tới, tia sáng tuy mong manh như ý niệm ẩn chứa trong đó lại huyền ảo, giống như con rắn bạc uốn éo theo quy luật nào đó, trong chớp mắt đã đánh trúng chỗ yếu nhất trong hai luồng khí thể giao đấu của hai người, chia tách cả hai ra.

Ừnh! Khí thể bị tách ra, bụi đất bay mù mịt, trong nhất thời che khuất bóng người, đợi khi cát bụi xua tan, Lăng Phi đã thu lại phi kiếm lệnh kỳ, Hư Kiếm Không cũng trở lại hình dạng ban đầu, chỉ là sắc mặt hơi tiêu tụy, hiển nhiên là bị hao tổn nguyên khí do thi triển Nhân Kiếm hợp nhất. Hai người cùng trở mặt nhìn trung trung vào một thanh niên nam tử đứng ngay giữa.

Chu Thanh tu luyện nguyên thần thứ hai, đối với nguyên khí trong trời đất cực kì nhạy cảm, linh khí trong vòng mắt trăm dặm chỉ cần dao động đôi chút là nhận biết ra ngay. Đêm khuya thanh vắng, đang lúc trầm ngâm suy nghĩ về công pháp cổ quái hiện trên Pháp luân hôm đó. Hiện giờ Chu Thanh chân nguyên mạnh mẽ, đạo pháp cao thâm, lại có binh khí Ma đạo hộ thân, ngay cả Ngũ đại tông sư chắc cũng không dám khinh suất ngang nhiên đối đầu. Sức mạnh của Hóa huyết thần đạo không cần phải nghi ngờ, trừ khi có pháp bảo cùng đẳng cấp, bằng không đụng vào liền hồn xiêu phách tán, ngay cả tư cách đầu thai cũng không còn.

Chu Thanh lại không mấy hài lòng, đó dù sao chỉ toàn là công lực của nguyên thần thứ hai, còn bản thân hắn chỉ luyện tới Dẫn Khí trung kì, e rằng còn chưa đủ sánh với hai đứa đồ đệ. Bản thể mới là chánh đạo, nguyên thần thứ hai chỉ là cây thương cầm trong tay, Chu Thanh hiểu rõ đạo lí này. Truyện "Phật Đạo "

Nhưng nâng cấp bản thể đầu phải dễ, ngoại trừ khổ công tu luyện trong một thời gian dài, muốn đẩy nhanh tốc độ chỉ có 2 cách, một là có linh đơn diệu dược, hai là có phương pháp tu luyện cao thâm bí truyền. Hiện giờ Chu Thanh chả có thứ nào cả, bí quyết Kiếm Khí Lăng Không tu luyện đúng là nhanh thật, nhưng Chu Thanh phát hiện nó không đủ bộ, chỉ có công pháp trong giai đoạn Dẫn Khí kì, còn Hóa Thần kì thì không hề nhắc đến một chữ, Chu Thanh tất nhiên không phí thời gian tiếp tục tu luyện nó nữa.

Suy đi nghĩ lại, linh đơn diệu dược Chu Thanh nghĩ cũng không dám nghĩ, tuy trong Luyện Khí Tổng Cương có ghi chép cách luyện đơn, nhưng có nhiều vật liệu muốn cướp cũng không biết cướp ở đâu, phần lớn đã tuyệt tích từ lâu. Giờ chỉ còn cách tìm công pháp tu luyện thượng thừa vậy.

Công pháp cao thâm thì chính là bộ pháp quyết không biết gọi tên có được từ Pháp luân. Nhưng bộ pháp quyết thần bí kia viết cực kì khó hiểu, Chu Thanh suy nghĩ hết mấy tháng mà chỉ lờ mờ hiểu được một phần mười, tất nhiên không dám khinh suất tu luyện.

Đang lúc tiếp tục suy ngẫm bộ pháp quyết không tên, bị sóng dao động của nguyên khí quấy nhiễu, Chu Thanh lên ra ngoài coi thử, thì ra là hai nhân vật Dẫn Khí hậu kì đang đánh nhau chới chết, phi kiếm bảo vật của hai tên này sử dụng đều chứa uy lực kinh hồn, Chu Thanh vốn định làm một vó ngựa ông đắc lợi, ra tay bất ngờ giết chết cả hai, tịch thu báu vật của chúng bỏ vào túi riêng, dù sao thì những chuyện này Chu Thanh đã quá thành thạo!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hải Ngoại Tán Tu

Nghĩ kĩ lại thấy làm vậy không ổn, vụ việc lần trước e rằng còn chưa êm, bây giờ không nên manh động. Chu Thanh cũng biết đạo lí đi đêm nhiều có ngày gặp ma.

Chu Thanh nảy sinh ra một ý định táo bạo, thừa lúc hai người đánh nhau đến mức nguy ngập, sẽ xuất hiện ra tay nghĩa hiệp tách hai người ra, tránh cho cả hai luồng bại câu thương, cứ ban ân tình cho họ trước đã! Truyện "Phật Đạo "

Hư Kiếm Không và Lăng Phi đều ngấm ngầm cảm kích, hai người chỉ định so tài cao thấp, ai ngờ diễn biến thành trận quyết đấu sinh tử, nếu như bên nào bị thương hay mất mạng, e rằng từ nay Côn Lôn và Thục Sơn sẽ hóa bạn thành thù đối đầu với nhau rồi.

“Ta thấy hai vị đều là người tu đạo, công lực đạt đến cảnh giới này cũng không phải dễ, hà có gì mà phải liều mạng với nhau ở đây thế?” Chu Thanh bỗng chốc hóa thân từ Ngư ông thành Người hòa giải.

Nhìn vào vị thanh niên nam tử này, cả Lăng Phi và Hư Kiếm Không đều dâng lên cảm giác cao thâm khó dò, đòn đánh vừa rồi tuy khí thế không mạnh, nhưng đánh đúng ngay vào chỗ hiểm, đủ sức tách hai luồng khí thế dữ dội đang giao đấu ra, e rằng người này chỉ ít cũng là cao thủ đạt cảnh giới Hóa Thần. Lăng Phi và Hư Kiếm Không đều không nhìn thấu đạo hạnh của Chu Thanh, trong lòng thoáng chốc dâng lên vô số suy nghĩ phức tạp.

“Vị đạo hữu này không biết từ đâu đến? Ta và vị bằng hữu đây chỉ muốn so tài cao thấp, ai ngờ hơi chút bất cẩn lại hóa ra đem sinh mạng ra đùa giỡn, mau mà có đạo hữu ra tay cứu giúp, hai người chúng ta vô cùng cảm kích.” Lăng Phi thật không hổ thẹn đã làm mấy năm tổ trưởng Long tổ, tam giáo cửu lưu, quan chức chính phủ, yêu ma phật đạo, loại người gì hần cũng từng tiếp xúc, khả năng ứng biến đương nhiên không phải Hư Kiếm Không chỉ biết tu luyện so sánh được.

Tận mắt chứng kiến Nhân Kiếm hợp nhất của Hư Kiếm Không, Lăng Phi trong lòng e dè, tất nhiên không bằng lòng tiếp tục so tài, đấu phi kiếm với nhau vô cùng hung hiểm, lỡ sơ suất một cái là toi mạng cả hai, nếu không cần thiết Lăng Phi cũng không muốn ra tay làm gì.

Thấy Chu Thanh đạo hạnh thâm hậu, chắc không phải là nhân vật tầm thường, tuy người này trẻ tuổi, Lăng Phi lại không hề có ý xem nhẹ, cách nói chuyện dùng ngữ điệu cung kính. Biết đôi phương chỉ muốn làm người hòa giải chứ không phải kẻ thù, Lăng Phi thờ phào nhẹ nhõm, lí nào lại không chớp cơ hội chấm dứt luôn cuộc phân tranh?

Hư Kiếm Không thấy Lăng Phi bước lên chào hỏi, chỉ đứng im lặng một bên không phản đối, hần cũng không phải kẻ ngốc, tất nhiên không muốn đánh tiếp, kết thúc như thế là tốt nhất, ai cũng không mất mặt.

“Ta là hải ngoại tán tu, hôm nay đột nhiên nổi hứng đến trung nguyên du ngoạn, vừa gặp phải hai vị đánh nhau, không nhẫn tâm thấy hai vị lưỡng bại câu thương nên mới ra tay tương trợ, chỉ là chút chuyện vặt, hai vị không cần để tâm làm gì!”

Chu Thanh vừa mở miệng là bịa chuyện, dù sao thì trong giới tu đạo đâu có ai biết đến hần, lúc trước do công lực thấp kém nên không dám lộ mặt, bây giờ công lực mạnh lên, Chu Thanh tất nhiên không sợ, tốt nhất là dò la từ hai người này tình hình trong tu đạo giới, tiện thể xem có thể moi được ở đâu công pháp tu luyện hữu hiệu ở các đại môn phái nào?

Vốn dĩ Chu Thanh định lên các đại môn phái như Côn Lôn ăn trộm, tiếc là không hiểu rõ tình hình, thêm vào đó các đại môn phái đó chắc chắn có cao thủ lợi hại và trận phát trần thủ, nếu cứ cầm đầu mò tới thì Chu Thanh không dám tin với sức của một mình có thể chống cả một môn phái, ngay cả 2 tên cao thủ Hóa Thần cùng ra tay đã phải bỏ chạy té khói rồi.

“Hải ngoại tán tu?” Lăng Phi và Hư Kiếm Không cùng kinh ngạc thốt lên.

Người tu đạo muốn màu muôn vẻ, có người thích ngao du chốn hồng trần, có kẻ mưu quyền đoạt lợi, mượn sức của chính quyền thế tục mưu lợi cá nhân, từ xưa đến nay, số người tu đạo vào triều đình làm quan không phải ít, Thượng cô đại thánh Khương Tử Nha giữ chức tể tướng phò trợ Chu Văn Vương, Chu Vũ Vương sáng lập đại Chu hoàng triều kéo dài cơ nghiệp 800 năm, trở thành giai thoại lưu truyền ngàn đời.

Còn có một số cao nhân tu đạo thích viết sách đem cách tu luyện của mình truyền lại cho hậu thế. Nhưng nhiều nhất vẫn là số đạo sĩ chỉ cầu thanh tịnh, một lòng tu luyện, không màng thế sự, không dính vào bất kì cuộc phân tranh nào, lấy vàng trắng làm bạn. Chỉ có điều vùng đất trung nguyên rộng lớn từ ngàn đời nay đã lăm sóng gió thị phi, gần như cứ cách vài chục năm hay cùng lắm là hơn trăm năm liền xảy ra một trận đại chiến đẫm máu, hoặc thay đổi triều đại, hoặc yêu đạo hoành hành, hoặc ma đạo tàn bạo. Chiến loạn nối tiếp, khói lửa liên miên, người tu đạo cũng bị cuốn vào vòng xoáy phân tranh, ít ai có thể đứng ngoài thế sự được.

Thế là một bộ phận những người tu đạo thích yên tĩnh liền rời bỏ đất trung nguyên, ẩn cư hải ngoại, đi tìm hòn đảo linh khí hội tụ vắng vẻ nào đó ngoài đại dương mệnh mông định cư, dùng pháp lực che giấu nơi ẩn cư của mình, tách biệt với thế giới bên ngoài.

Càng có kẻ thần thông quảng đại, xa rời mặt đất, đến nơi khắc nghiệt nhất, dưới biển sâu hoặc núi tuyết hoang vu hiểm trở dùng pháp lực cao siêu tự phá động phủ làm nơi trú ẩn, từ đó không màng thế sự, chuyên tâm tu luyện.

Đám đạo sĩ ẩn cư này các môn phái Đạo gia trung nguyên gọi họ là hải ngoại tán tu. Thời gian trôi qua, vì đám người này quanh năm suốt tháng chỉ biết tu luyện, không bị thế sự quấy rầy nên dù là đạo sĩ đơn độc hay một nhóm đạo sĩ thuộc cùng môn phái, ai nấy đều công lực cao thâm, thêm vào đó ngoài biển khơi rộng bao la hơn lục địa gấp 3 lần, thiên tài địa bảo dù xét về số lượng hay chất lượng đều vượt xa vùng đất trung nguyên đã bị vơ vét cạn kiệt, vì thế thế lực của các hải ngoại tán tu thậm chí mạnh hơn hẳn mấy đại môn phái trung nguyên.

Chỉ có điều đám người này tuy đạo hạnh cao thâm nhưng lại không có dã tâm, càng không gây ra tai họa, vì họ chỉ ẩn cư tu luyện nên từ xưa đến nay dù là chính quyền hay giới tu đạo đều mặc kệ họ muốn làm gì thì làm. Từng có một tên yêu ma tự thấy là mình hùng mạnh nổi lòng tham bảo vật của một môn phái ẩn cư ngoài hải đảo, vừa tìm đến định cướp bóc, kết quả là bị đánh cho hồn xiêu phách tán, tất cả chỉ diễn ra trong vòng mấy phút. Vì thế, dù là Yêu, Ma, Đạo, Phật đều không muốn gây hấn với đám cao thủ thần bí ẩn cư này, càng không có qua lại. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh từng nghe Lăng Vân lão đạo kể về đám người này, lúc đó đã ghi nhớ trong lòng, bây giờ quả nhiên cần dùng đến.

Lăng Phi và Hư Kiếm Không vừa nghe Chu Thanh tự giới thiệu là hải ngoại tán tu, cả hai đều lộ vẻ thán phục. Ngoại trừ các tu đạo sĩ thần bí hải ngoại kia, có ai còn trẻ như thế mà đạt tới cảnh giới Hóa Thần được chứ? Bản thân họ chưa tới 30 tuổi luyện đến Dẫn Khí hậu kỳ, đứng trước ngưỡng cửa Hóa Thần kỳ, một mặt nhờ bí pháp cao thâm của môn phái, mặt khác cũng vì môn phái ra sức bồi dưỡng mình, từ nhỏ đến lớn đã nuốt không biết bao nhiêu linh đơn diệu dược. Trong điều kiện bình thường, một người muốn bước vào cảnh giới Hóa Thần, ít nhất phải khổ luyện 100 năm.

“Thì ra là đạo hữu đến từ hải ngoại, dù là hải ngoại hay trung nguyên, đều là hậu duệ Trung Hoa cả, lần này may nhờ đạo huynh ra tay tương trợ tách hai chúng ta ra. Ta là đại đệ tử Thục Sơn, Hư Kiếm Không, không biết vị đạo hữu đây thuộc môn phái nào ở hải ngoại, Thục Sơn từ khi được tổ sư lập phái đến nay hình như cũng có chút giao tình với một số môn phái hải ngoại.” Hư Kiếm Không ngày thường luôn tự phụ, nhưng hẳn không ngờ đâu, bây giờ tự nhiên gặp phải một hải ngoại tán tu trẻ tuổi có công lực cao thâm, đương nhiên phải chớp cơ hội làm quen.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Kẻ Tung Người Hứng

Lăng Phi nghe xong ngấm ngấm kinh hãi, đối với tên Hư Kiếm Không này lại hiểu biết sâu thêm một phần, đại đệ tử Thục Sơn không phải là thằng ngốc chỉ biết có mỗi việc tu luyện. Xem hẳn xử sự trung ra khuôn mặt quang minh lỗi lạc, thật không ngờ tâm cơ lại cao thâm đến thế. Nghĩ đến đây, chút nề phục của Lăng Phi đối với Hư Kiếm Không biến hết thành khinh bỉ, trong lòng chửi rủa thầm: Nhanh như thế đã lôi kéo quan hệ rồi, quả nhiên cùng một giuộc với đám Hưởng Huy. Đúng vậy, Thục Sơn các người và hải ngoại tán tu đúng là có chút quan hệ, 3 lần đấu kiếm ở Nga My đều có mời không ít đồng đạo ở hải ngoại, nhưng đó là chuyện xưa như trái đất, không một ngàn cũng tám trăm năm rồi, đem những chuyện xưa cũ ra lôi kéo quan hệ, đúng là vô si... Nếu muốn truy cho cùng, đạo môn khắp thiên hạ đều bắt nguồn từ Xiển Tịch nhị giáo, tính ra đám tán tu đó còn là đệ tử Côn Lôn chúng ta ấy chứ.

Chu Thanh lại lên tiếng nói lăng nhăng: “Thì ra là đệ tử Thục Sơn à! Danh tiếng của Thục Sơn ta ở hải ngoại cũng như sấm giập bên tai. Trường Mi đạo nhân năm xưa oai chấn thiên hạ, có ai mà không biết! Ta chính là đệ tử của Thiên Đạo tông ở hải ngoại, Thiên Đạo tông từ thời Tiên Tần đã ẩn cư hải ngoại, không màn thế sự, nhưng danh tiếng của Thục Sơn cũng có biết tới.” Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh cứ tăng bốc Thục Sơn lên chín tầng mây, trong lòng rủa thầm: Tại sao ta lại có duyên với Thục Sơn thế nhỉ? Trước kia Lăng Văn lão đạo chính là chết dưới tay đệ tử Thục Sơn, mình giết người đoạt bảo cũng của đệ tử Thục Sơn, những tên đánh lén mình ở Liên minh yêu quái vẫn là đệ tử Thục Sơn, bây giờ lại gặp phải đệ tử Thục Sơn. Dù sao thì các người chưa nhìn rõ bộ mặt thật của ta, cứ mặc cho ta nói bừa thôi. Thời Tiên Tần, Đạo, Nho, Pháp, Mặc... bách gia tranh minh, giáo phái nhiều như cỏ dại, ai mà biết có môn phái Thiên Đạo tông tồn tại hay không? Danh hiệu môn phái do ta tự sáng lập đã được truyền ra ngoài rồi. Hí hí! Thật không ngờ ta đã thành khai phái tông sư.

Chu Thanh không nói ra mình là tông chủ, tất nhiên không muốn tạo cảm giác cao thâm khó dò với hai tên này.

Lăng Phi càng nghe càng nhăn mày, không phải hẳn nghi ngờ lời nói của Chu Thanh, mà là cảm thấy không thoải mái khi nghe Chu Thanh tăng bốc Thục Sơn, dù gì Côn Lôn của mình mới là đệ nhất đại phái. Chỉ cần không phải là đạo sĩ luyện đến cảnh giới thần tiên quên hết Thất tình lục dục, chắc chắn sẽ cực kì xem trọng danh tiếng của Côn Lôn mới đúng.

Hư Kiếm Không nghe Chu Thanh khen môn phái của mình tất nhiên rất vui, hớn hờ nói: “Thì ra là đệ tử của Thiên Đạo tông! Thiên Đạo tông đạo pháp cao thâm, ta cũng từng nghe các bậc trưởng bối trong sư môn nhiều lần nhắc đến, thật không ngờ hôm nay lại có duyên gặp mặt, Chu đạo hữu công lực thâm hậu, quả thật khiến những đệ tử hèn kém chúng tôi cảm thấy hổ thẹn.”

Hư Kiếm Không đâu biết Thiên Đạo tông chỉ là cái tên Chu Thanh tự nghĩ ra, còn tưởng có môn phái này thật, cũng mở miệng tăng bốc một hồi. Thật ra từ khi các bậc tiền bối Thục Sơn là thần tiên có thể dự báo tương lai, bằng không ai mà biết được Thiên Đạo tông chứ, nhưng lúc này đâu thể nói kiểu như “Ta không biết môn phái này, e là do môn phái quá nhỏ nên không có danh tiếng!”, chỉ còn cách nói bừa một chập. Chu Thanh sém chút không nhịn được cười vỡ bụng.

“Tên Hư Kiếm Không này bề ngoài đạo mạo chính trực, nhưng thật ra lại là một tên vô liêm sỉ cùng cực!” Lăng Phi thấy hai người kia cứ tăng bốc lẫn nhau, còn thiếu điều xưng hô huynh đệ với nhau, trong lòng nôn nóng, mặt kệ tất cả, bước tới trước góp tiếng nói ngay: “Thì ra là Chu chân nhân của Thiên Đạo tông, tại hạ Lăng Phi phái Côn Lôn, nghe sư tôn từng nói Thiên Đạo tông từng oai danh lừng lẫy thời Tiên Tần, tiếc rằng người trong môn phái đều là tuyệt thế cao nhân không màn danh lợi, không thích phân tranh nên mới di cư hải ngoại, nếu không danh tiếng hiện nay e không kém Côn Lôn chúng ta đâu.” Câu này của Lăng Phi đạt cùng lúc 2 mục đích, vừa tăng bốc người khác, lại chỉ ra địa vị của Côn Lôn, so với Hư Kiếm Không còn cao mình hơn nhiều.

Thật ra Lăng Phi có toan tính của riêng mình, lần này hẳn bị mất chức tổ trưởng Long tổ, kể ra cũng hơi oan uổng, nhưng xảy ra vụ việc nghiêm trọng thế này, ít nhiều hẳn cũng có chút trách nhiệm, giờ chỉ còn cách điều tra rõ chân tướng vụ việc mới mong được phục chức, tên Hưởng Huy bắt tài đó chắc chắn sẽ phạm nhiều sai sót khi thi hành nhiệm vụ, đến lúc đó người của gia tộc mình giúp sức đâm chọc sau lưng với cấp trên, chức tổ trưởng lại trở về với mình thôi.

Chỉ có điều muốn điều tra chân tướng đâu phải dễ, Lăng Phi nghe nói hung thủ là Ma đạo cao thủ, hung tàn độc ác, công lực cao thâm, ngay cả Trần Không lão đạo là cao thủ Hóa Thần kì cũng bị toi mạng, một tên Dẫn Khí hậu kì như mình sao mà đối phó nổi, hơn nữa thái độ của sư phụ lại cổ quái dị thường, không những không chịu xuống núi, còn mượn cơ bẻ quan tham ngộ đạo pháp để trốn tránh. Bây giờ lôi kéo được vị cao thủ trẻ tuổi này thì tốt

quả, thêm vào muối muối đi mời đại sư huynh Nhất Vân Tử nhờ giúp đỡ, có 2 cao thủ Hóa Thần kì cộng thêm mình nữa, cơ hội thành công sẽ lớn hơn nhiều. Vì cao thủ Ma đạo xưa nay tính tình cao ngạo, luôn hành động đơn lẻ, ít khi kéo bè kết đảng, 3 người đánh một người, phần thắng coi như nắm chắc trong tay. Nếu như Chu Thanh mà biết được toan tính này, chắc cười vỡ bụng mà chết ấy chứ, đây chẳng phải là hành động dẫn sói vào nhà sao! Truyện "Phật Đạo "

Hư Kiếm Không cũng có toan tính, trong xã hội hiện đại, nền văn minh tu đạo sớm đã mai một, rút ra khỏi tư tưởng chủ đạo của thời đại, quan điểm văn minh mới không ngừng nảy sinh, bất kể là dưới tác động của tư tưởng mới trong nước hay phương Tây, tư tưởng của những người tu đạo đời trước đều bị mục nát cả, vì thế tất cả trốn hết về núi ẩn cư tu luyện, nếu không có tình huống đặc biệt sẽ không ra mặt, những việc thế tục giao toàn bộ cho đệ tử trẻ tuổi quản lý, có thể nói bộ phận đệ tử trẻ tuổi mới là trụ cột của các đại môn phái hiện nay, còn các cao thủ tiền bối chỉ đứng sau lưng chống đỡ khi cần thiết mà thôi. Truyện "Phật Đạo "

Hư Kiếm Không từ nhỏ lớn lên ở Thục Sơn, tất nhiên việc gì cũng nghĩ cho lợi ích của Thục Sơn, thân là đại sư huynh, cao thủ trẻ tuổi kiệt xuất nhất của môn phái, Hư Kiếm Không nhìn ra khắp Trung Quốc, trong số các đệ tử trẻ tuổi hiện chỉ có Côn Lôn là đứng trên Thục Sơn, vì đại đệ tử Nhất Vân Tử của họ đã tu luyện đạt cảnh giới Hóa Thần kì. Đệ tử Thục Sơn của mình tuy nhiều, nhưng phần đông chỉ mới Dẫn Khí trung kì, tên Hưởng Huy tuy rất khá, cơ mưu hơn người, tiếc rằng công lực hơi kém, bây giờ lên giữ chức tổ trưởng Long tổ, những công vụ phải giải quyết, nhân vật, yêu quái... chắc chắn nhiều hơn trước gấp bội, tuy Long tổ có mấy trăm thành viên, nhưng đệ tử Thục Sơn lại chỉ có mười mấy người, đệ tử các môn phái khác thì bằng mặt không bằng lòng, chỉ chống mắt chờ đợi Thục Sơn phạm sai lầm. Khi chấp hành nhiệm vụ chúng không phá đám đã là may, nói gì đến toàn tâm toàn ý góp sức chứ.

Công lực thấp kém, khi chấp hành nhiệm vụ gặp phải yêu quái mạnh tất nhiên là không ổn, sợ suất một cái thì sẽ đánh mất danh tiếng của Thục Sơn, chuyện này không thể xem thường, đó chính là lí do Hư Kiếm Không có ý lôi kéo Chu Thanh. Có cao thủ Hóa Thần kì như Chu Thanh giúp sức, mọi việc sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Hơn nữa Chu Thanh là hải ngoại tán tu, giao hảo với hắn chỉ có lợi chứ không có hại.

Trong nhất thời, 3 người toan tính lẫn nhau. Chu Thanh tuyệt nhiên không nhận ra mình vừa lộ diện đã trở thành món hàng quý được hai đại môn phái giành giật

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Yêu Ma Lộ Diện

Vừa nghe Lăng Phi nói là đệ tử Côn Lôn, Chu Thanh sáng rực đôi mắt, trong lòng nảy ra một ý, bí pháp tu luyện của Côn Lôn được lưu truyền từ thời thượng cổ, nếu mình mà có được thì tốt biết bao. Người tu đạo không có tâm thần bất tử, trừ khi luyện tới cảnh giới cao nhất trong giai đoạn Luyện Thần Phản Hư, nghịch chuyển thân xác mới có thể đảm bảo trường sinh, bằng không dù có đạt cảnh giới Hóa Thần chẳng qua chỉ sống thêm được hai ba trăm năm mà thôi.

Nhưng muốn luyện tới giai đoạn Phản Hư đâu phải dễ, mấy trăm năm qua, số người đạt đến cảnh giới Hóa Thần không hề ít, nhưng vượt tới Phản Hư thì không có một ai. Trừ khi gặp được cơ duyên trời ban, còn nếu tu luyện bình thường ít nhất phải mất trên năm trăm năm, con người khác với yêu quái, yêu quái tuy cũng không có tâm thần bất tử nhưng chúng có tuổi thọ cao gấp mười lần con người.

Nguyên vọng của Chu Thanh chính là đột phá đến cảnh giới Phản Hư, trường sinh bất tử, đây cũng là ước mơ của bất cứ người tu đạo nào, người tu đạo chính là giành giật thời gian với tạo hóa.

Còn về Thục Sơn, Chu Thanh không những không có thiện cảm mà ngược lại còn có thù nữa kìa, tốt nhất là không nên giao hảo với tên Hư Kiếm Không này. Chu Thanh kết thù với Thục Sơn không ít, tuy đối phương không biết nhưng nếu quá thân thiết sau này không dễ trở mặt, thêm vào đó kiếm đạo của Thục Sơn tiến triển nhanh hơn, nhưng đến khúc sau lại không dễ đột phá, không phải thuật tu luyện theo đúng trình tự trước sau như một, Chu Thanh không mấy hứng thú. Truyện "Phật Đạo "

Trong cuộc nói chuyện giữa ba người với nhau, Chu Thanh biết được không ít chuyện của tu đạo giới, lần đầu tiên có được hiểu biết hoàn chỉnh về phân bố thế lực các môn phái đạo gia của Trung Quốc và các nhánh tông phái đang hoạt động, có thể nói là thu nhiều lợi ích. Khi Lăng Phi và Hư Kiếm Không hỏi đến tình hình của hải ngoại tán tu, đều bị Chu Thanh dùng lí do “Thiên Đạo tông chúng ta một lòng bé quan tu luyện, xưa nay chưa từng tiếp xúc với người ngoài” để từ chối trả lời.

Khi nói chuyện, Chu Thanh cố tình để lộ thiện cảm với phái Côn Lôn và Lăng Phi, ngụ ý muốn đến núi Côn Lôn thăm thú, Hư Kiếm Không ngấm ngấm lo lắng, còn Lăng Phi thì khắp nơi vui mừng: Danh tiếng của Côn Lôn chúng ta quả nhiên lẫy lừng hơn Thục Sơn, ngay cả hải ngoại tán tu đều biết Côn Lôn cao hơn Thục Sơn một bậc, dù gì thì người tu đạo trong thiên hạ đều xuất thân từ Xiển Triệt nhị giáo, đương nhiên biết oai danh của Côn Lôn rồi!

Hư Kiếm Không lấy từ túi ngực ra một miếng lệnh bài, nói: “Ô hô, Chu đạo hữu! Thục Sơn trưởng lão chúng ta đã sớm ngưỡng mộ đạo pháp tinh diệu của Thiên Đạo tông, chỉ bằng Chu đạo hữu hãy đến Thục Sơn làm khách vài ngày, hai phái chúng ta sẽ bàn luận về đạo pháp, Chu đạo hữu công lực

thâm hậu, Hư Kiếm Không cũng muốn nhân cơ hội này mong được chỉ bảo đôi điều. Đây là lệnh bài của Thục Sơn, Chu đạo hữu đến trung nguyên du ngoạn, đệ tử Thục Sơn phần bố khắp thiên hạ, Chu đạo hữu có việc gì cần giúp đỡ cứ đưa lệnh bài này ra, đệ tử Thục Sơn đều sẽ tận lực nghe theo, tuy công lực Chu đạo hữu cao thâm nhưng sống lâu ngày ở hải ngoại, đối với những chuyện thế tục tin chắc còn có nhiều điều chưa quen, mong Chu đạo hữu đừng nên chối từ!" Hư Kiếm Không vừa nói vừa cung kính dâng lệnh bài qua cho Chu Thanh. Truyện "Phật Đạo "

"Tự nhiên tốt với ta như vậy, chắc chắn có mưu đồ gì đây!" Chu Thanh rửa thầm trong bụng, thấy cả hai tên này đều hơn hờn nhiệt tình với mình là biết ngay tên nào tên nấy không mang ý tốt, tuy không biết chúng đang nghĩ gì, nhưng Chu Thanh cũng lò mò đoán ra tên Hư Kiếm Không này muốn lôi kéo quan hệ với mình. Chu Thanh không có tí thiện cảm gì với Thục Sơn, nhưng người ta đưa lễ vật như thế ngu sao không nhận? Nếu đã tự nhận là hải ngoại tán tu, thế thì diễn kịch phải nhập vai cho giống luôn vậy.

Chu Thanh cười to: "Hư đạo hữu khách sáo quá rồi! Nếu đã có lời mời thịnh tình như thế, ta từ chối thì không hay lắm, lần này ta về trung nguyên có một chút chuyện nhỏ cần làm, khi nào xong việc, ta sẽ đến Thục Sơn quây nhiễu ít ngày, kiếm đạo của Thục Sơn kinh thiên động địa, ta đang muốn mở rộng tầm mắt, để không uổng chuyến đi trung nguyên này." Chu Thanh nhập vai rất tốt, đối với tài diễn xuất của mình, ngay chính bản thân Chu Thanh cũng vô cùng khâm phục: Thì ra ta còn có năng khiếu bẩm sinh về diễn xuất nữa, nếu ta mà đi theo con đường phát triển môn nghệ thuật thứ bảy, tin chắc sẽ đoạt luôn giải Oscar à!

Chu Thanh xoay tròn đôi mắt, trong đầu không biết lại nảy ra toan tính gì! Đưa tay nhận lấy miếng lệnh bài cổ quái to bằng bàn tay, le lói ánh bạc, chốc chốc còn có khối tỏa ra. Chu Thanh cảm thấy tay mình nặng trĩu, nhủ thầm: Hay thật nhỉ! Vật này e cũng nặng hơn trăm cân, thì ra được rèn từ huyền thiếc, Thục Sơn quả thật là lắm tiền nhiều của, ngay cả lệnh bài cũng làm thành pháp bảo.

Trên mặt chính của lệnh bài có khắc hai chữ lớn "Thục Sơn", nét khắc sâu có phần bá đạo, thiếu đi vài phần thanh thoát của danh xưng môn phái kiếm tiên. Mặt sau là đôi song kiếm bắt chéo, một từ một thanh, không cần nói cũng biết đây chính là pháp bảo trấn sơn của Thục Sơn, Từ Đình kiếm và Thanh Tác kiếm rồi. Chu Thanh là chuyên gia luyện pháp khí, vừa nhìn đã biết ngay miếng lệnh bài này là một món pháp bảo hàng ma, trong đó có chứa một luồng kiếm khí độc môn, không thể giả mạo được.

Trong lúc Chu Thanh đang thần phục Thục Sơn giàu có, bên kia Lăng Phi đang buồn bực trong lòng, Hư Kiếm Không tặng lệnh bài, còn mình thì không có gì tương tự để tặng. Trong số các đệ tử trẻ tuổi của Thục Sơn, công lực cao nhất chính là Hư Kiếm Không, hẳn lại là đại sư huynh, những năm gần đây, các trưởng lão tiền bối đều bế quan tu luyện hết, trưởng môn Thục Sơn đem phần lớn công việc môn phái giao cho Hư Kiếm Không xử lý, hình như có ý truyền ngôi, có thể nói vị trí của Hư Kiếm Không ở Thục Sơn giờ chỉ kém có mỗi chương môn thôi. Việc lớn việc nhỏ gì cơ bản cũng do hắn làm chủ, chỉ cần Hư Kiếm Không đột phá vào Hóa Thần kì, Thanh Hư lão đạo của Thục Sơn lập tức truyền cho hắn chức chương môn cũng không phải không có khả năng ấy.

Địa vị của Lăng Phi ở Côn Lôn kém xa so với Hư Kiếm Không, bên trên còn có đại sư huynh Nhất Vân Từ, hơn nữa sư thúc ở Côn Lôn còn một đồng, dù có truyền ngôi, chức chương môn cũng tuyệt đối không rơi trúng Lăng Phi, có việc gì quan trọng nhờ sư phụ, sư thúc ra tay giúp đỡ thì còn được, nhưng mọi việc ở Côn Lôn không đến lượt Lăng Phi làm chủ đâu.

Hư Kiếm Không giờ chiều này ra, Lăng Phi dù có lòng nhưng cũng không có sức, trong lòng nôn nóng: Nếu Chu Thanh bị Thục Sơn lôi kéo mất, vậy mình sẽ không còn cơ hội ngóc đầu lên rồi, Hướng Huy có một cao thủ Hóa Thần giúp đỡ như hổ mọc thêm cánh, cứ tiện tay chém giết vài con yêu quái Dẫn Khí hậu kì coi như lập được công lớn, đến lúc đó hắn cũng có địa vị, mình muốn lật đổ hắn thì khó lắm thay!

Chu Thanh nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Lăng Phi là biết ngay hắn đang nghĩ gì, mình còn phải moi bí pháp Côn Lôn từ miệng hắn nữa mà! Không thể gạt hắn sang một bên được. Thế là Chu Thanh tỏ thái độ thân thiện với cả hai, nói khi nào giải quyết xong công việc sẽ đến Thục Sơn và gia tộc Lăng Phi làm khách. Đến khi trời tờ mờ sáng, Chu Thanh mới xin phép cáo từ, hóa thành một luồng sáng bay đi mất, thấy cao thủ đã đi, Hư Kiếm Không và Lăng Phi cũng không còn ý định so tài tiếp, hai người nói vài câu khách sáo xong đường ai nấy đi.

Hư Kiếm Không tuy không vừa lòng Chu Thanh cũng nhận lời đến nhà Lăng Phi làm khách, nhưng nghĩ kĩ lại thấy việc này không cần vội vã, chỉ cần Chu Thanh đến Thục Sơn, lúc đó nghĩ cách giữ vị cao thủ này cũng chưa muộn, nhưng tuyệt đối không được để người này giao hảo với Côn Lôn, cao thủ Hóa Thần kì không phải tặc từ đất sét mà ra đâu, khắp các môn phái trung nguyên, tính luôn các vị tiền bối trưởng lão đang bế quan tu luyện cũng chỉ có mấy mươi người, hôm nay may mắn gặp được một vị không biết nắm lấy là ngu, cứ kết giao đi đã, sau này nói không chừng sẽ nhận được nhiều lợi ích.

Đại dương mênh mông. Có lúc mặt nước xanh thẳm, trời quang mây tạnh, ánh nắng chói chang, từng đàn hải âu chao lượn trên cao, dưới nước cá heo nhảy tung ra khỏi mặt biển, thật như một bức tranh vẽ chốn tiên cảnh trần gian. Có lúc lại mây đen bao phủ, sấm rưng chớp giạt, gợn tay không thấy năm ngón, sau đó sóng biển cuộn cuộn, sinh khí đều đều, chỉ chớp mắt đã thành thảm cảnh địa ngục. Biển cổ vô cùng vô tận, dù là thời đại khoa học phát triển như ngày nay, con người vẫn có lòng nhưng không đủ sức trong việc vén lên bức màn bí mật của biển khơi, dù sao thì sức người có hạn, còn tạo hóa thiên nhiên lại có nguồn sức mạnh vô hạn. Truyện "Phật Đạo "

Nằm ở vị trí trung tâm Thái Bình Dương, có một vùng biển trải dài mấy trăm dặm, quanh năm suốt tháng bị sương khói che phủ, ngay cả tàu thuyền đi ngang đều mất tích một cách thần bí, chính phủ các nước có tàu thuyền bị mất tích đều có cử người đi điều tra, nhưng luồng sương khói đó quá cổ quái, tất cả thiết bị khoa học tiên tiến đều không dò thám được gì, con người vừa chui vào đó liền say sẩm không phân biệt nổi phương hướng đông tây nam bắc, càng không có cách gì vào sâu hơn xem xét. Lâu ngày như thế, một số nhà khoa học đã đưa ra giả thích vùng biển đó là khu vực bị nhiễm các tia bức xạ từ vũ trụ, thế là không còn ai dám bén mảng đến gần nữa, tàu thuyền các nước khi đi biển đều tự biết tránh xa.

Chính lúc này, một tia sáng màu máu đỏ yếu ớt phóng từ phía chân trời lao xuống, hạ cánh ngay mặt biển, đập chân lên ngọn sóng cuộn cuộn mới hiện thân ra, không phải ai xa lạ, chính là con Thiên Huyền Huyết Ma mà Chu Thanh đã đụng độ ở Liên minh yêu quái

Chương 43: Yêu Ma Trong Bóng Tối

Sắc mặt Thiên Huyền Huyết Ma nhăn nhó khó coi, nhìn vào vầng sương khói dày đặc phía trước, do dự giây lát, cuối cùng cũng nghiêng rằng, niệm chú: “Yêu ma quý quái, tình huyết nuôi dưỡng, tà linh tản ra, âm lộ khai quang...”

Thần chú niệm xong, màn sương dày đặc dần dần tan ra, để lộ một cửa động to cỡ thân hình, sâu hun hút không nhìn thấy đáy, âm u quái dị.

Thiên Huyền Huyết Ma như quá quen với hang động này, lách người một cái, hóa thành một vầng sáng đỏ chui thẳng vào động, chỉ chớp mắt đã biến mất dạng, màn sương dày đặc lại nhanh chóng bao phủ che đi cửa động như cũ.

Cứ như đường xuống địa ngục, bên tai văng vẳng tiếng gào rú của cả vạn con ma quỷ, hàn khí âm u tát thẳng vào mặt, Thiên Huyền Huyết Ma trong lúc bay đi với tốc độ chóng mặt không quên hít một hơi sâu âm khí vào bụng, vầng sáng màu đỏ toàn thân sáng rực lên, hiển nhiên đã được bổ sung công lực.

Không biết đã bay bao lâu, phía trước mới không còn sương khói, một hòn đảo rộng mấy mươi dặm xuất hiện trước mắt, Thiên Huyền Huyết Ma vội đáp xuống bãi cát. Trên bãi cát chen chúc những loài quái thú đang cắn xé lẫn nhau, không ngừng có tiếng rú thảm thiết của những con thú yếu thế bị xé xác vong đến, khiến người ta dựng tóc gáy.

Những sinh vật cổ quái kia cảm nhận được khí tức của Thiên Huyền Huyết Ma, chúng dừng cắn xé nhau, nhe nanh múa vuốt vò vào hắc, trong số đó một con trần tình khổng lồ dài mười mấy trượng, to như cột nhà là hung dữ nhất, con trần này toàn thân mọc vảy, có móng vuốt sắc bén như dao, trên đầu còn có một chiếc sừng nhọc hoắc, cái mồm máu mủ to, răng nanh phát ra ánh sáng xanh lè cắn tới, nhìn bộ dạng hùng hổ của nó tin chắc ngay cả gang thép cũng chịu không nổi một phát cắn của nó. Truyện "Phật Đạo "

Phạch! Pằng! Con trần tình dùng đuôi quét bay mấy con sư tử, kì lân cản đường, cái mồm máu mủ to xé xác chúng ra, máu tươi tung tóe, mấy con sư tử kì lân tan xương nát thịt, nội tạng và thịt vụn vương vãi khắp nơi, mùi máu nồng nặc càng kích động những con thú dữ khác, nhưng vì bị trần tình uy hiếp nên không con nào dám lao tới giành thức ăn.

Thiên Huyền Huyết Ma thấy những con thú dữ này hình thù quái dị, có con giống trâu nhưng không mọc sừng, có con giống khỉ nhưng có thêm bộ mặt người sau ót, có con nhện toàn thân màu sắc sặc sỡ, còn có con kiến khổng lồ to hơn cả thân người... Ngoài ra còn có một số dây leo đang trườn tới.

“Lão tổ xem ra sắp hồi phục pháp lực rồi, ngay cả dây leo ăn xác chết ở Ma vực cũng gọi đến!” Thiên Huyền Huyết Ma không hề để tâm đến những con quái thú lao vào mình, ngược lại hắn đang tập trung suy nghĩ chuyện khác.

Con trần tình khát máu vồ đến trước mặt, Thiên Huyền Huyết Ma chỉ tay một cái, một tấm lưới được kết từ ngàn vạn sợi tơ máu mỏng manh chụp lấy con trần, mặc kệ con trần vùng vẫy gào rú cỡ nào cũng không thể thoát ra.

Cùng lúc với quảng lưới trời gô trần tình, yêu khí trên người Thiên Huyền Huyết Ma lan tỏa ngàn ngút, những con mãnh thú kia đều có trí khôn, thấy ngay cả con trần tình khổng lồ còn bị tóm, Thiên Huyền Huyết Ma bốc yêu khí dữ dội, con nào con nấy đều bị khí thế uy hiếp không dám động đậy, trong một lúc bãi cát êm ru không hề phát ra tiếng động.

“Dù sao chúng cũng do Lão tổ cải tạo triệu hồi ra, ta không thể giết hại chúng! Mặc kệ chúng xé xác lẫn nhau vậy, ta không can thiệp vào là được!” Thiên Huyền Huyết Ma bước chậm rãi một cách cung kính về phía một tòa cung điện màu đỏ như máu. Tòa cung điện được xây ngay khu vực trung tâm hòn đảo, nhìn sơ qua thấy giống y hệt tổng bộ của Liên minh yêu quái, chỉ là màu sắc khác nhau mà thôi.

Suốt dọc đường không hề thấy một bóng người, còn những con quái thú hung tợn thì chen chúc càng lúc càng nhiều, đi gần một tiếng đồng hồ Thiên Huyền Huyết Ma mới đến trước tòa cung điện màu đỏ. Nhìn vào cánh cửa lớn đỏ tươi đóng im lìm, Thiên Huyền Huyết Ma quỳ mọp xuống đất, kêu to: “Lão tổ, Huyết Ma số một cầu kiến!”

Khí! Khí! Khí! Khí! Tiếng cười lạnh leo vang lên từ bốn phương tám hướng, từng ngõ ngách đều bị tiếng cười âm u bao phủ, hoàn toàn không đoán được tiếng cười phát ở đâu.

“Vào đi!” Tiếng cười âm u ngưng bật, một đám mây máu bắn ra từ cánh cửa bọc lấy Thiên Huyền Huyết Ma cuốn vào trong tòa cung điện.

Thiên Huyền Huyết Ma vừa mở mắt ra đã thấy ngay một thanh niên nam tử mặc đạo bào vàng óng ánh đứng ngay giữa đại điện thông thoáng, khí tức toàn thân hiền hòa, không hề có chút âm tà như cảnh vật suốt dọc đường đến đây. Chỉ có điều hai bóng người màu máu sau lưng thanh niên nam tử thì khác, toàn thân chúng bốc mùi máu tanh nồng nặc, từng cơn gió âm u rít tới, nhưng khi chạm vào người thanh niên nam tử kia liền lập tức tan biến ngay. Truyện "Phật Đạo "

Thiên Huyền Huyết Ma là cao thủ Hóa Thần, nhưng vừa nhìn thấy thanh niên nam tử hiền hòa kia liền toàn thân run rẩy, lại quỳ mọp xuống đất.

“Chúc mừng Lão tổ đã luyện thành Vô Thượng Huyền Công, thống nhất yêu tộc thiên hạ, để yêu tộc chúng ta giành lại đại quyền thế gian.”

“Ha ha! Số một, công việc ta giao đã làm xong chưa?” Thanh niên nam tử nghe Thiên Huyền Huyết Ma tăng bốc, khoái chí cười to, hỏi.

“Việc này... Thưa Lão tổ...” Nghe thanh niên nam tử hỏi chuyện, Thiên Huyền Huyết Ma quý cứng đờ dưới đất không dám động đậy, toàn thân run lên bần bật.

“Hừ! Chẳng lẽ công việc còn chưa làm xong, người là đồ vô dụng!” Thấy bộ dạng run sợ của Thiên Huyền Huyết Ma, sắc mặt của thanh niên nam tử chợt thay đổi, khí tức hiện hòa biến mất, sát khí ngùn ngụt lan tỏa, Thiên Huyền Huyết Ma bị một nguồn sức mạnh đè nén xuống đất, cơ thể sắp biến thành một tờ giấy.

“Xin Lão tổ tha mạng! Nghe con nói! Con có nguyên nhân đó ạ! Con có việc quan trọng cần bẩm báo Lão tổ!” Thiên Huyền Huyết Ma hốt hoảng kêu rú lên, hoàn toàn không còn thần thái uy nghi như lúc ở Liên minh yêu quái.

“Hừ! Tên vô dụng nhà ngươi còn gì muốn nói hả? Có chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, ta hằng xem ngươi giải thích thế nào, ta có thể tạo ra ngươi, cũng có thể hủy diệt ngươi dễ dàng, nếu như câu trả lời của ngươi không thể khiến ta vừa ý, ta sẽ hóa ngươi thành một vũng máu như trước kia!” Thanh niên nam tử thu lại sát khí, khí tức lại trở về hiền hòa như lúc đầu, chỉ là ánh mắt sắc lạnh bắn về phía Thiên Huyền Huyết Ma đang quỳ dưới đất cảnh cáo.

Thiên Huyền Huyết Ma lồm cồm bò dậy, nhanh nhẩu bẩm báo: “Là như thế này, con đã thu nhận một số yêu quái yếu kém ở trung nguyên rồi đứng sau lưng thao túng chúng, bảo chúng thành lập Liên minh yêu quái, dần dà con đã điều tra ra được món đồ Lão tổ muốn có đang nằm trong tay Mị Hồ tộc, con dùng thủ đoạn ép Mị Hồ tộc gia nhập Liên minh yêu quái, sau đó con lên giữ chức minh chủ, bắt Mị Hồ tộc giao nộp món đồ ra, lúc sắp thành công thì bị một tu đạo sĩ trẻ tuổi phá hỏng chuyện lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đại Nạn Chực Chờ

“Nói bậy! Công lực của ngươi đã sớm bước vào cảnh giới Hóa Thần kì, cái gì mà tu đạo sĩ trẻ tuổi, hẳn là đối thủ của ngươi sao hả?” Thanh niên nam tử kia nổi giận đùng đùng, lại sắp bắn ra sát khí trừng trị Thiên Huyền Huyết Ma. Truyện "Phật Đạo "

“Lão tổ, tên tu đạo sĩ kia tuy công lực không cao, nhưng đã luyện được nguyên thần thứ hai, chỉ kém con có chút đỉnh, nhất là hẳn biết sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, con và các thuộc hạ đều bị hắn vây khốn trong trận pháp nên mới để hắn trốn thoát đó ạ!” Thiên Huyền Huyết Ma nói như súng liên thanh, sợ thanh niên nam tử kia tức giận ra tay tàn sát.

“Ngươi nói cái gì? Nguyên thần thứ hai? Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận?” Thanh niên nam tử kia nhăn mặt, neho mắt suy nghĩ một hồi, đôi mắt bắn ra hai đạo huyết quang nhìn trừng trừng vào Thiên Huyền Huyết Ma, nói: “Nếu quả thật là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, dù công lực của ngươi có mạnh gấp trăm lần cũng tan tành xác pháo, tại sao ngươi lại chạy thoát được về đây hả?” Giọng nói tuy hiền hòa nhưng Thiên Huyền Huyết Ma biết mình mà trả lời không rõ ràng sẽ bị Lão tổ đánh cho hồn xiêu phách tán, biến trở về một vũng máu như nhuộm. Truyện "Phật Đạo "

Thiên Huyền Huyết Ma không biết bằng cách nào lập tức moi ra mười hai cây lệnh kỳ làm bằng gang thép dài hơn thước: “Lão tổ, tên tu đạo sĩ trẻ tuổi kia hình như không phát huy được uy lực của đại trận nên chỉ nhốt được thuộc hạ một lúc, đây chính là pháp khí bố trận của hắn mà thuộc hạ phát hiện được khi thoát ra ngoài.”

Thanh niên nam tử thu luồng huyết quang bắn ra từ đôi mắt lại, ngay cả mười hai cây lệnh kỳ đều bị cuốn theo, nắm lệnh kỳ trong tay quan sát tỉ mỉ phù lục cổ quái thêu đầy trên mặt cờ bằng tơ tằm, cảm thán thốt lên: “Không sai, chính là Đô Thiên Thần Sát đại trận, nếu như năm xưa Lão tổ ta biết được trận pháp này, sao lại bị Lưỡng Nghi Vi Trần trận của lão già Trường Mi kia vây khốn chứ? Đáng tiếc thật! Có pháp khí không có cách bố trận cũng vô dụng, nguyên thần thứ hai còn đỡ, trận pháp này dù chỉ phát huy một phần uy lực cũng không phải thứ như ngươi đối phó nổi đâu! Tiếc quá! Đây chỉ là pháp khí chế tạo tức thời, uy lực một phần vạn còn chưa phát huy được, nếu dùng mười hai thanh Thiên Ma Minh Vương Phiến do mười vạn âm hồn chế tạo thành bố trận, cho dù là Lão tổ ta hồi phục công lực mạnh nhất năm xưa, e cũng phải ngâm đắng nuốt cay với nó.”

Thiên Huyền Huyết Ma thấy Lão tổ không nổi giận nữa, thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám lên tiếng, cứ thế im lặng theo dõi Lão tổ xem xét những cây lệnh kỳ.

“Số một, lần này coi như có lí do chính đáng, ta không trừng phạt ngươi cái tội không đem về Câu Trần Thiên Thư nữa. Hừ! Đô Thiên Thần Sát đại trận từ khi Dư Hóa chết đã thất truyền rồi mà, thật không ngờ giờ lại xuất hiện trở lại, ta phải đích thân đi tìm tên tu đạo sĩ trẻ tuổi kia, Câu Trần Thiên Thư nhất định đang nằm trong tay hắn.” Thanh niên nam tử âm u rít lên.

“Lão tổ, công lực của người phục hồi rồi đó ạ, có thể rời khỏi hòn đảo này rồi sao?” Thiên Huyền Huyết Ma vội hỏi.

“Lão tổ ta năm xưa bị Tử Thanh song kiếm của lão giả Trường Mi đánh trọng thương, lão tướng đã giết được ta, nhưng lão không ngờ ta có tâm thần vô hình, thần niệm của ta đã trốn thoát, đến đây nhờ vào tử khí nồng hậu khôi phục cơ thể. Tiếc rằng đòn đánh năm xưa đã đánh tan Ngưng Huyết Nguyên Châu của ta, cả ngàn năm qua ta mới hồi phục được một nửa, cách đây không lâu mới có thể thoát khỏi sự ràng buộc với tử khí âm hồn dưới đất, người do ta tạo ra, năm xưa ta đã dùng máu tươi làm vật dẫn, ngưng tụ mấy ngàn hồn phách và tử khí mới tạo ra ba đứa người, tiếc rằng chỉ có mình người có ý thức. Người đã hoạt động ở trung nguyên khá lâu, nói thử cho ta xem hiện nay ở trung nguyên có nhân vật lợi hại nào không? Ta tuy ẩn cư ở đây nhưng biến hóa bên ngoài vẫn phải biết.” Thanh niên nam tử thở dài một tiếng, hình như hiền hòa hơn rất nhiều.

“Ôn ban cho mạng sống của Lão tổ, thuộc hạ luôn ghi nhớ trong lòng, hiện nay trung nguyên không còn mang tên đó nữa rồi ạ, giờ người ta gọi là Trung Quốc. Mấy năm nay thay đổi thần tốc, đúng là khó mà tưởng tượng, thuộc hạ nhất thời cũng không nói rõ được, may mắn là Lão tổ giờ đã có thể ra ngoài hoạt động, người cứ đích thân đi xem thử là biết thôi. Đạo pháp trung nguyên suy tàn, còn chưa có nhân vật đạt cảnh giới Phán Hư xuất hiện, những nhân vật lợi hại nhất chỉ là mấy lão giả Hóa Thần hậu kỳ của Côn Lôn, Thục Sơn, Mao Sơn, Long Hồ Sơn, so với Lão tổ còn kém rất xa. Nhưng bọn hòa thượng ở Tây Tạng hình như khá bí ẩn, có một lần con đi thám thính sớm chút đã bị một tên lạt ma của Bồ Đạt La cung giết chết đấy ạ!” Thiên Huyền Huyết Ma vẫn còn tỏ vẻ sợ hãi, cung kính trả lời.

“Lũ hòa thượng đó không cần quan tâm, chúng có cao thủ giấu mặt không có gì lạ cả, yêu tộc chúng ta có nhân vật nào lợi hại xuất hiện không?” Thanh niên nam tử hỏi tiếp.

“Yêu tộc thì thuộc hạ không phát hiện được nhân vật lợi hại nào hết ạ, công lực cao nhất cũng chỉ đạt Hóa Thần trung kỳ, so với thuộc hạ còn kém một chút, yêu tộc bây giờ có thể nói là có lực lượng mỏng nhất từ trước đến nay, nhưng thuộc hạ thấy có một điều kì lạ, với thực lực của các môn phái Đạo gia hiện nay ở Trung Quốc, nếu liên kết các cao thủ, hoàn toàn có thể tận diệt yêu tộc chúng ta, nhưng lại không thấy họ hành động, ngược lại thái độ còn nhân nhượng hơn trước nhiều, thuộc hạ bất tài không điều tra được nguyên nhân, xin Lão tổ tha tội!” Thiên Huyền Huyết Ma không dám giấu giếm, bẩm báo hết thông tin thu lượm được.

“Ồ! Nghe người nói vậy ta cũng cảm thấy kì lạ, ta phải đi trung nguyên... À, Trung Quốc xem thử mới được, tiện thể cướp lấy Câu Trần Thiên Thư của tên tu đạo sĩ trẻ tuổi kia. Khí khí! Truyền nhân của Đô Thiên Thần Sát đại trận, để ta đối mặt với hắn! Người cứ ở lại trấn giữ hòn đảo này cho ta!”

Thanh niên nam tử nói xong, ném ra một miếng thẻ ngọc, toàn thân chớp một cái đã biến mất, âm thanh vắng vắng trong tai Thiên Huyền Huyết Ma: “Đây là Ngưng Huyết thần công của ta, người hãy siêng năng tu luyện, đợi khi ta đi khỏi thì khởi động Huyết Hà đại trận, không được xung đột với đám tán tu đó, trong bọn chúng có cao thủ lợi hại đấy! Coi sóc tốt cho số hai và số ba, đợi Lão tổ ta trở về!”

Thiên Huyền Huyết Ma mừng ron, vội nhặt lấy thẻ ngọc, quỳ xuống dập đầu lia lịa: “Cung tiễn Lão tổ!”

Chu Thanh đang ngự kiếm bay lượn trên không trung, sờ tay vào tấm lệnh bài Hư Kiếm Không đã cho, trong lòng phân vân, nên đi Thục Sơn trước hay đi chỗ Lăng Phi trước nhỉ?

Từ sau cái đêm đó trở về nhà, Chu Thanh dặn dò Liêu Tiểu Tiến và Chu Nghi phải siêng năng tu luyện, lại dùng mấy trận pháp lợi hại bố trí trong biệt thự, dùng đúng câu nói của Chu Thanh, cho dù là cao thủ Hóa Thần, nếu không đến cùng lúc ba bốn người, tuyệt đối là có vào không có ra, trận pháp này do Chu Thanh tham khảo Đô Thiên Thần Sát đại trận tham ngộ ra, tất nhiên ẩn chứa uy lực kinh hồn.

Ách xì! Chu Thanh hắt hơi một cái, toàn thân rùng mình, sớm chút rơi từ trên cao xuống. Chu Thanh hoảng hồn, nhanh chóng tiếp đất, dán vài đạo bùa lên người. Quái lạ! Sao vô duyên vô cớ lại hắt hơi thế này, còn lạnh run người nữa chứ, chẳng lẽ có chuyện gì bất lợi với mình sắp xảy ra? Tại sao có một cảm giác nguy hiểm chực chờ mãnh liệt đến thế? Trốn đi cái đã, Chu Thanh đã quyết định xong.

Chu Thanh nhanh chóng lách người trốn vào phía sau một gốc cây to, phát động Át Mộc linh phù, Mậu Thổ linh phù, đem kết hợp linh khí hệ mộc của cây cối và nguyên lực hệ thổ trên mặt đất lại với nhau ẩn mình trong đó.

Vừa mới ẩn thân xong, một thanh niên nam tử mặc đạo bào vàng óng ả xuất hiện trên không trung nơi Chu Thanh vừa ngừng lại, chính là vị Lão tổ mà Thiên Huyền Huyết Ma vừa cung kính quỳ lạy.

Thanh niên nam tử kia cầm trên tay một cây lệnh kỳ, lầm bầm: “Quái lạ, rõ ràng là ta cảm nhận được khí tức của hắn trong vòng mười dặm mà, tại sao lại đột ngột biến mất rồi, chẳng lẽ công lực của Lão tổ ta suy giảm trầm trọng, môn pháp thuật Độn Thiên Nhập Địa, Thần Du Bát Cực của ta đã có vấn đề?”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hiền Viên Pháp Vương

Thanh niên nam tử kia không mượn ngoại lực nào, cứ thể treo lơ lửng trên không trung cao ngàn trượng, từng đóa mây trắng lướt qua dưới chân, hoàn toàn không dùng thuật ẩn thân che đi thân thể, rõ ràng gan to tày đình. Truyện "Phật Đạo "

Vù! Một chiếc máy bay to lớn lướt qua cách đó không xa, thanh niên nam tử trở mắt ngạc nhiên nhìn một lúc lâu, bất chợt lên tiếng khen ngợi: “Trí tuệ của con người giỏi thật nha! Có thể mượn ngoại lực mà lên trời xuống biển, nghe nói còn lên tới mặt trăng nữa, việc này ngay cả Lão tổ ta cũng không dám thử, Cừu Thiên La Phong ngoài vũ trụ có lẽ thần tiên cũng bị thôi chết đấy! Hừ, chả trách yêu quái chúng ta suy tàn, nếu như yêu tộc có một nửa trí tuệ như con người, năm xưa cũng đã không...” Thanh niên nam tử cứ lơ lửng trên không lăm lăm, không thêm để tâm hành động của mình sẽ kinh động người khác. Truyện "Phật Đạo "

Hồi lâu sau, thanh niên nam tử hạ cánh xuống khu rừng phía dưới, cầm lệnh kỳ trên tay sục sạo khắp nơi, nhưng Chu Thanh đã hòa làm một với núi rừng, một chút khí tức cũng không để lộ ra ngoài.

Thanh niên nam tử lắc đầu nguây nguẩy: “Chẳng lẽ hẩn trốn vào nơi nào đó rồi, không lí nào! Dưới mắt Lão tổ ta sao có người trốn được chứ? À, nếu đã là truyền nhân của Đô Thiên Sát đại trận, tin chắc cũng có chút đạo hạnh, tiếc rằng công lực của Lão tổ ta chưa hồi phục được bằng một nửa trước kia, hành sự nên cẩn trọng hơn, nếu không ta đã phá hủy khu vực mười mấy dặm quanh đây, coi người trốn vào đâu được? Hừ, nghe Sở một nói mấy tên tông sư đó đều là Hóa Thần hậu kỳ, tuy Lão tổ ta công lực suy tổn, bây giờ chỉ mới là Phản Hư sơ kỳ, nhưng một chọi ba vẫn còn có thể, chỉ có điều nếu chúng xuất thêm pháp bảo thì khó nói lắm. Tên các kẻ Trương Đạo Lăng của Long Hồ sơn để lại Thiên Sư kiếm, Long Hồ bảo ấn, Du Túc thước, Thục Sơn có Tử Thanh song kiếm, chúng mà tung ra là ta chống không nổi đâu, không nên làm bừa!”

Nhắc đến Thục Sơn, thanh niên nam tử chợt lóe lên sát ý: “Tuồng làm vậy là thoát khỏi ta hả? Quá xem thường Hiên Viên pháp vương năm xưa rồi đấy.” Nói ra danh hiệu năm xưa của mình, thanh niên nam tử tỏ ra vô cùng đắc ý.

“Ma soát thiên địa, Thiên thị Địa thính đại pháp!” Hiên Viên pháp vương hô to.

Đùng! Một tiếng nổ lớn vang lên, một luồng thần niệm mạnh mẽ từ đôi mắt đỏ rực của Hiên Viên pháp vương tỏa ra bốn phương tám hướng, cây cối đá tảng cách Hiên Viên pháp vương trong vòng ba tượng bị thần niệm làm nổ tung.

Không cần sử dụng đến chân nguyên, chỉ dựa vào thần niệm đã lợi hại đến thế, nếu để bất kì ai trong giới tu đạo Trung Quốc nhìn thấy chắc sẽ lòi mắt ra ngoài. Người tu đạo ngày qua ngày tọa thiền luyện khí, cực khổ vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, thông kinh mạch, luyện thể xác, đó đều là ngoại công, chỉ cần kiên nhẫn chịu khổ đều có thể tu luyện đến cảnh giới cao, nhưng cách tu luyện thần niệm lại không dễ dàng như thế, tư chất trời sinh, khả năng tham ngộ và siêng năng chịu cực, thiếu một trong ba đều không được. Trong Tinh, Khí, Thần, thần niệm là thần bí nhất, hư vô không xác thực, không có dấu vết để truy tìm. Người tu đạo vốn dĩ mưu cầu trường sinh bất lão, vĩnh hằng bất diệt, nhưng thân xác lại là vật thể hữu hình, dưới tác động của dòng chảy thời gian, bất kì vật thể hữu hình nào đều sẽ tan theo mây khói. Thế là bậc tiền bối thánh nhân đưa ra cách tu hành thần niệm, mục đích là thoát ly khỏi cơ thể xác thịt, dùng thần niệm trường tồn cùng với trời đất vũ trụ.

Thân xác chỉ là nhất thời, thần niệm mới là vĩnh cửu, hai quan niệm khác nhau nhưng lại không xung đột lẫn nhau, hai cách tu hành cứ thế lưu truyền. Tu hành thân xác dễ hơn nhiều, còn tu hành thần niệm thì khó khăn trùng trùng, hơn nữa hiếm khi đạt thành tựu rõ rệt, những người tư chất kém có luyện suốt cuộc đời cũng đừng mong nhập môn được, vì thế số người tu luyện thân xác vượt xa số kẻ dám mạo hiểm tu luyện thần niệm.

Sau này, có người cùng lúc tu luyện cả hai, dần dà phát hiện ra thần niệm mạnh lên rất có ích cho việc vận chuyển chân nguyên, quan thông thiên địa linh khí. Phương pháp tu luyện cả hai vì thế trở thành chủ lưu, có được ắt có mất, cùng lúc tu luyện cả hai tuy tốt nhưng tiến bộ cực kì chậm chạp, giữa thần niệm và chân nguyên cũng khó giữ thế cân bằng, cảnh giới khó được đột phá. Vào thời thượng cổ, cách tu luyện nhiều hơn thời hiện đại gấp nhiều lần, từ sau trận chiến Phong Thần, phần lớn bí pháp tu hành bị thất truyền, phương pháp tu luyện cả hai trở thành chính thống lưu truyền đến nay, rất ít người còn biết cách chỉ tu luyện thần niệm.

Hiên Viên pháp vương vốn được hóa thành từ một đạo tinh huyết của một thuật sĩ tu hành thời thượng cổ, vị thuật sĩ này dùng tinh huyết bản thân dùng làm vật dẫn luyện đơn được, luyện suốt mấy chục năm trời, cuối cùng khi vừa mới luyện thành thì bị kẻ thù tìm đến nơi đánh chết, đơn được cũng bị cướp đi, nhưng kẻ thù của vị thuật sĩ này không để ý đến một đạo tinh huyết trong lò luyện đơn còn sót lại. Đạo tinh huyết hấp thu linh khí khi luyện đơn, dần dà sản sinh ý thức, hóa thành hình người, càng giữ được cách tu luyện thần niệm của vị thuật sĩ thượng cổ kia, vụt một cái trở thành cao thủ trong tu đạo giới đương thời, tự xưng là Hiên Viên pháp vương, trong vòng mấy năm đã triệu tập được một nửa yêu tộc trong thiên hạ, đưa ra khẩu hiệu ngông cuồng để yêu tộc nắm lấy quyền lực khổng lồ chế nhân gian, trong nhất thời khí thế ngút trời.

Nhưng yêu tộc tuy đông mà không có nhiều cao thủ, với sức của một mình Hiên Viên pháp vương sao có thể xoay chuyển đại cục? Đạo môn đệ nhất cao thủ lúc bấy giờ là Trường Mi lão tổ, tập hợp đồng đạo trong thiên hạ ba lần quyết chiến với Hiên Viên pháp vương ở Thục Sơn, cuối cùng bày ra trận pháp Đạo môn Lưỡng Nghi Vi Trần trận vây khốn Hiên Viên pháp vương, xuất Tử Thanh song kiếm giết chết, từ đó về sau, yêu tộc suy tàn, không còn đủ sức phân tranh với loài người, chỉ còn cách trốn vào thâm sơn cùng cốc, xa lánh con người, sống lay lắt nhục nhả.

Nhưng Hiên Viên pháp vương được hóa thân từ tinh huyết, vốn không có hình hài nào cả, dùng Ngưng Huyết Nguyên Châu đỡ lấy nhất đánh chí mạng của Tử Thanh song kiếm, thần niệm trốn ra ngoài đại dương, tìm một hải đảo tịnh tu ngàn năm mới hồi phục thể xác, trong lòng chất chứa oán hận, e rằng có vết hết nước của đại dương cũng khó gột rửa sạch sẽ.

Thiên thị Địa thính đại pháp là kĩ thuật thời thượng cổ, so với Lục đại thần thông Thiên Nhân của Phật môn còn cao hơn một bậc, nếu không phải người có thần niệm mạnh mẽ tuyệt đối không thể thi triển, nếu đối lại là bất cứ một cao thủ nào của các đại môn phái Đạo gia hiện thời, đều sẽ không đủ sức thi triển ra, ngay cả Càn Cơ Tử của Côn Lôn có đến đây cũng vô dụng. Đại pháp một khi thi triển, trong vòng trăm dặm ngay cả chân của một con ruồi có bao nhiêu sợi lông cũng hiện rõ mồn một, đứng là một loại bí thuật tìm kiếm thuộc dạng biến thái. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh dựa vào mấy lá bùa ẩn đi khí tức và thân thể của mình, bên ngoài đang xảy ra chuyện gì không hề hay biết, vốn tưởng rằng chỉ là một phen hú vía, do mình nhất gan quá tự hù dọa thôi, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một nhân vật biến thái, nhìn thấy vị đạo sĩ trẻ tuổi mặc đạo bào vàng óng ánh kia, trong lòng Chu Thanh kinh hãi: Từ lúc nào ta đã đắc tội với nhân vật biến thái kia vậy? Thần niệm của hắn lại có thể ngưng tụ thành vật chất, khủng khiếp quá! Cho dù là cao thủ Hóa Thần hậu kỳ cũng không làm được, người này rốt cuộc là ai?

Chương 46: CỬU BÁT HUYỀN CÔNG

Chu Thanh chợt nhìn thấy cây lệnh kỳ đang cầm trên tay thanh niên nam tử đó. Chết rồi! Đây chẳng phải là pháp kỳ ta dùng để bày Đô Thiên Thần Sát đại trận sao? Tại sao nó lại rơi vào tay người này? Chẳng lẽ... Người này chính là nhân vật đứng sau lưng con Thiên Huyền Huyết Ma? Có nhân vật lợi hại như thế chống đỡ, chẳng trách Thiên Huyền Huyết Ma bày Vạn Quỷ Phệ Âm trận cũng không có người của môn phái Đạo gia nào tìm đến! Ôi, nhân vật lợi hại thế này, hơn nữa còn nhằm vào mình nữa, phen này gay go rồi. Truyện "Phật Đạo "

Thần niệm dữ dội nhanh chóng bao trùm phạm vi trong vòng trăm dặm, từng động tĩnh dù nhỏ nhất đều truyền đến đầu Hiến Viên pháp vương. Linh khí bao bọc xung quanh Chu Thanh bị thần niệm quét qua, lay động một hồi bỗng tan biến với tốc độ nhanh chóng.

Chu Thanh hoảng hốt không biết nên làm gì, linh khí lay động càng lúc càng nhiều, đã có một phần tan biến vào hư vô, chỉ còn vài giây nữa thôi bản thể Chu Thanh sẽ bị lộ dưới thần niệm của Hiến Viên pháp vương, còn hơn cả cảnh còi hét quân áo đứng trước mặt người khác, giống như trường hợp chụp X quang vậy.

Đối mặt với tình huống nguy hiểm, Chu Thanh hít một hơi sâu, tâm trạng trở nên bình lặng, ý chí tẩy luyện, nội tâm trống rỗng, thần niệm bản thân lúc có lúc không. Bình! Linh khí bao phủ xung quanh Chu Thanh chịu không nổi xung kích từ thần niệm của Hiến Viên pháp vương, cuối cùng đã nổ tan tành, thần niệm tiếp tục quét qua chỗ Chu Thanh ẩn náu, nhưng không phát hiện ra có gì bất thường, liền quét sang nơi khác.

Đây cũng là vận may của Chu Thanh, trong lúc nguy ngập tâm thần giữ được bình tĩnh như mặt gương phẳng, thêm vào đó có chân nguyên mạnh mẽ của nguyên thần thứ hai, trong tích tắc đã Thiên Nhân hợp nhất, thân thể và thần niệm hòa làm một cùng với trời đất nên thần niệm của Hiến Viên pháp vương không phát hiện ra được.

“Chẳng lẽ không có ai trốn ở đây thật?” Hiến Viên pháp vương lục soát hết nửa tiếng đồng hồ thấy không có kết quả đành thu thần niệm về. Sử dụng Thiên thị Địa thính đại pháp tiêu hao quá nhiều sức lực, liên tục suốt nửa giờ dù là công lực thâm hậu như hắn cũng chịu không nổi.

“Thôi! Thời gian hãy còn nhiều, dù gì thì pháp bảo của hắn nằm trong tay ta, sao mà trốn thoát khỏi lòng bàn tay Lão tổ ta được, giờ đi tìm bọn Thực Sơn trả thù trước đã.” Lắc mình một cái, Hiến Viên pháp vương liền biến mất.

Lúc này Chu Thanh đang đứng trong cảnh giới huyền diệu, Thiên Nhân hợp nhất, dùng nội tâm kết nối Thiên tâm, có những người tu đạo luyện suốt cả cuộc đời cũng không đạt cảnh giới này được, mà có tu sĩ vừa tu hành mấy ngày vì chút cơ duyên lại làm được, chuyện này không hề liên quan đến công lực cao thấp, chân nguyên mạnh yếu, đạo hạnh nông sâu, chỉ thuần túy là một cơ may. Lợi ích khi đi vào Thiên Nhân hợp nhất cũng không ai biết rõ, có người cảm ngộ Thiên tâm, công lực đột phá vượt bậc, đạo hạnh tiến lên một tầng nấc mới, có kẻ lạc đường chốn Thiên tâm hư vô, tinh thần bản thể bị Thiên tâm nuốt chửng, từ đó hồn xiêu phách tán. Truyện "Phật Đạo "

May mà khi Chu Thanh tu luyện Hoán Thần Phiến có kinh nghiệm tương tự, tâm trí vẫn không bị ngoại vật quấy nhiễu, lưu giữ ý thức của mình, nhưng Chu Thanh đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, chính là mình vô tình làm được Thiên Nhân hợp nhất, nhưng lại không biết làm sao để thoát ra ngoài, chỉ cần để lâu cơ thể sẽ từ từ tan biến, đến lúc đó chỉ còn một luồng ý thức trôi bồng bềnh vô định trong cõi hư vô, cảm giác đó sống không bằng chết.

Chu Thanh tuy nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề nhưng không dám phân tâm, tránh lạc lối trong chốn Thiên tâm mênh mông vô định, từng áng mây lấp lánh đủ màu sắc trôi lơ lửng, tiên khí phảng phất, vô số các nàng tiên xinh đẹp tuyệt trần đang là lướt trên không trung cùng đàn tiên hạc trắng, thật như một bức tranh vẽ cõi thần tiên huyền diệu thoát tục. Chu Thanh biết đây là thế giới ý nghĩ, nếu cho nó là thật thì nó là thật, còn cho nó là giả thì nó là giả, thật thật giả giả, chẳng qua chỉ dựa vào ý nghĩ của con người. Cảnh vật lại thay đổi, bốn bề một cõi hư vô, không có vật thể, không có không khí, thậm chí không có cả màu sắc, không có thời gian chuyển động! Cơ thể như tồn tại trong một mớ hỗn độn, toàn thân như con ruồi bị đông cứng trong hổ phách, một cảm giác ngưng thở, tĩnh lặng, tuyệt vọng len lỏi vào nội tâm.

Chu Thanh không dám manh động, một lòng giữ lấy ý thức, chỉ mong mớ hỗn độn bao phủ xung quanh nhanh chóng tan biến, ai ngờ mớ hỗn độn kia như đoán biết tâm ý của Chu Thanh, hồi lâu vẫn không chịu tan đi, không gian cứ giữ nguyên ngột ngạt như thế, rồi không biết trải qua bao lâu, vừa như nẩy trăm năm, vừa như trong chớp mắt, Chu Thanh dù sao cũng là con người, chưa đạt cảnh giới quên đi thất tình lục dục, ý chí tuy kiên định nhưng không thể giữ quá lâu trong hoàn cảnh như thế, lại không biết cách thoát ra ngoài, một cảm giác tuyệt vọng dần dần hình thành rõ nét trong suy nghĩ. Truyện "Phật Đạo "

Ý thức thất thủ, mớ hỗn độn lập tức ồ ạt vô tới bao phủ tinh thần bản thể của Chu Thanh, lực hút vô hình xuất hiện, ý thức không ngừng mất đi, Chu Thanh cảm thấy mình sắp tan biến rồi.

“Phu tâm giả, nhất thân chi chủ, bách thần chi soái. Tĩnh tắc sinh huệ, động tắc sinh hôn. Hân mê huyền cảnh, duy ngôn thực thị; cam yển hữu vi chi nội, thùy ngộ hư phi? Tâm thức diên si, lương do sở tác chi địa!”

Trong lần ranh sinh tử, ý thức Chu Thanh lóe lên tia sáng giác ngộ, đây chẳng phải là một câu khẩu quyết trong chiếc Pháp luân cổ quái kia sao? Chu Thanh như người sắp chết đuối vớ được chiếc phao, bất chấp tất cả chìm đắm vào câu khẩu quyết cổ quái kia, vô số kí tự kì lạ và chữ viết uốn khúc xuất hiện, in đậm vào tinh thần bản thể Chu Thanh. Cảm giác tuyệt vọng vừa tan biến, mớ hỗn độn cũng dần dần giãn ra, tan biến, cuối cùng mất tăm mất dạng. Trước mắt hiện thị một bầu trời đầy sao lấp lánh, vô số các vì sao tinh tú xẹt qua lại tạo thành vầng sáng chói mắt, lỗ đen không lồ không ngừng hút lấy vật thể, ánh sáng. Các hành tinh nhỏ va đập vào những hành tinh lớn, vỡ nát ra thành mấy mảnh rơi xuống, bị bầu khí quyển đốt cháy rụi, sau đó những hành tinh lớn lại bị lỗ đen không lồ nuốt chửng, thứ để lại chỉ là hư vô. Từng chi tiết hiển hiện quy tắc căn bản của vũ trụ, cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua.

“Thiên địa hữu bát cực, sinh linh hữu cửu khiếu, đạt bát cực cửu khiếu bèn trường tồn cùng thiên địa, đó là Cửu Bát Huyền Công!” Khi vẫn tự cuối cùng khắc sâu vào tinh thần bản thể của Chu Thanh, Chu Thanh hoàn toàn hiểu hết phương pháp tu luyện của bộ Bát Cửu Huyền Công, giật mình bừng tỉnh, Chu Thanh phát hiện mình bị chôn dưới gốc của một cây cổ thụ.

“Ha ha! Vận số của ta tốt quá, không những không chết mà còn lĩnh ngộ được yếu quyết thần công, chẳng lẽ ta là phúc tinh hạ phàm? Chân thân nhập thể?” Chu Thanh từ cõi Thiên tâm vô định thu về tinh thần bản thể, như được hồi sinh, vui mừng khôn xiết reo lên.

“Hi hi! Lão tổ ta biết ngươi ở đây mà! Tiểu tử gian xảo lắm! Lão tổ ta đâu dễ mắc lừa ngươi.” Một giọng nói âm u vọng vào tai Chu Thanh. Chu Thanh giật nảy mình, phía trước không xa không phải tên thanh niên nam tử từ ghê gớm kia đang đứng sừng sững thì còn ai vào đây nữa?

Chu Thanh trách thầm mình quá sơ ý rồi. Toàn lực vận chuyển nguyên thần thứ hai, Hóa huyết thần đao trong cơ thể rạo rực, coi tình hình không ổn thì cho hấn một đao, không phải Chu Thanh không muốn ra tay bất ngờ, mà là công lực đối phương quả thực cao thâm khó dò, Chu Thanh không có lòng tin một đao lấy mạng đối thủ như đối với Trần Không lão đạo, chỉ còn cách án binh bất động, tùy cơ ứng biến.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đạo Yêu Hợp Mưu (1)

“Đạo hữu tìm ta có việc gì? Hình như ta chưa từng gặp qua đạo hữu, chúng ta không thù không oán, đạo hữu nói vậy hình như không được lễ độ cho lắm?” Chu Thanh khẽ nhủ mầy, vờ lên tiếng bắt chuyện, trong lòng nhanh chóng toan tính đối sách.

“Đừng nhiều lời! Tiểu tử kia, mau giao ra Câu Trần Thiên Thư và bí pháp của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, lão tổ ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống, bằng không ta sẽ đập tan thể xác ngươi, đem hồn phách ngươi đốt bằng lửa địa ngục, để ngươi mãi mãi không thể siêu sinh.” Hiên Viên pháp vương không hề có động tác gì, không gian xung quanh như bị bóp nghẹt, Chu Thanh ngay cả hô hấp cũng không thể trôi chảy.

Nhân vật quá lợi hại! Không phát ra động tĩnh gì đã khống chế toàn bộ không gian, e là ngay cả ngũ đại tông sư cùng tề tụ cũng không phải đối thủ của người này. Tại sao lại xuất hiện tên quái vật ghê gớm như thế chứ? Chu Thanh cúi đầu ủ dột, than thầm vận may của mình đã đến hồi cạn kiệt rồi. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh dưới sức ép của Hiên Viên pháp vương, khí thế không nghe theo điều khiển cứ thế phình to. Đùng! Một tiếng nổ lớn vang vọng, chiếc áo nô rách bươm, giống hệt Liêu Tiểu Tiến khi biến hình, sau lưng mọc ra hai chiếc cánh dài hơn trượng, rộng ba thước, chiếc cánh mỏng như cánh ve, lấp lánh ánh vàng óng ả, chính là Chu Thanh có hết sức kết hợp nguyên thần Kim tâm và bản thể, sản sinh ra cơ thể kì quái.

Đôi cánh lớn phe phẩy một hồi, Chu Thanh không quan tâm đến sự thay đổi của cơ thể, sắc mặt đanh lại, thanh Hóa huyết thần đao dài hơn thước, thân đao đen sì sì, hoàn toàn không có sắc đỏ màu máu chói lọi như trước kia xuất hiện từ cõi hư vô, Chu Thanh đưa tay đón lấy. Cùng lúc đó, khí thế của Chu Thanh đẩy bật ra ngoài. Rắc! Âm thanh vang khê, không gian bị Hiên Viên pháp vương khống chế đã hồi phục lại hình dạng ban đầu, chính là Chu Thanh mượn sức mạnh Hóa huyết thần đao phá vỡ sự phong tỏa của Hiên Viên pháp vương.

“Tiền bối pháp lực cái thế, nếu muốn giành lấy đồ vật trên tay hậu bối, vẫn bởi tuy tự biết không phải đối thủ của người, cũng phải liều mình một phen, những lời tiền bối vừa hứa hẹn không cần nhắc lại đâu, mấy lời dối trá kia vài trăm năm trước đã không lừa nổi người ta rồi!” Chu Thanh có Hóa huyết thần đao trong tay, niềm tin tăng lên gấp bội, khí thế trong một lúc cầm cự ngang ngửa với Hiên Viên pháp vương, lấy hết can đảm trả treo.

“Cách nói chuyện của tiền bối hình như hơi xưa cũ rồi thì phải!” Nghe Hiên Viên pháp vương vừa mở miệng là quăng ra một câu kinh điển, dù rằng Chu Thanh đứng trước kẻ địch hùng mạnh vẫn không nhịn được cười.

Hiên Viên pháp vương thoáng đỏ mặt bối rối, năm xưa khi mình đối địch, dù là người trong Đạo môn hay yêu ma quỷ quái cũng nói bằng giọng điệu như thế, tự cho là oai phong biết bao, ngờ đâu thời đại thay đổi, giờ không còn thịnh hành cách nói chuyện như thế nữa, ngược lại còn trở thành trò cười cho thiên hạ.

Hiên Viên pháp vương rít lên âm u: “Tiểu tử nhà ngươi leo mép lắm!” Thấy Chu Thanh biến đổi đột ngột, Hiên Viên pháp vương đôi mắt sáng rực, bắn ra hai luồng sáng nhìn trừng trừng vào Chu Thanh, nói về ngờ vực: “Kim tâm sáu cánh của Lục bảo? Ta đã sớm biết ngươi luyện được nguyên thần thứ hai, lại không nghĩ tới người dùng sinh vật sống thay thế pháp bảo, thiên hạ quả nhiên có môn bí thuật này. Con Kim tâm kia sắp tiến hóa thành bốn cánh

rồi, năm xưa Lục Bào dùng không biết bao nhiêu máu người và hồn phách nuôi dưỡng nó cũng không tiến hóa nhanh đến thế, chắc người có được bảo vật gì đúng không? Đáng tiếc! Nếu chỉ dựa vào thế cũng không đủ chống lại Lão tổ ta đây, người hãy ngoan ngoãn nghe lời đi, nhân lúc ta chưa thay đổi ý định mau giao nộp những thứ ta cần ra đây!” Hiên Viên pháp vương tự phụ thực lực mạnh hơn hẳn Chu Thanh, một chút lo lắng cũng không có, vẫn chưa chú ý đến thanh Hóa huyết thần đao đen sì sì trên tay Chu Thanh.

Hóa huyết thần đao từ sau khi giải trừ năng lượng của Thất Bảo Diệu Thụ Trọng, sắc đỏ ảm đì, trở về màu sắc vốn có của nó, không hề có chút gì đặc biệt, thế nên Hiên Viên pháp vương trong một lúc bỏ sót không chú ý đến thanh thái cổ ma đao danh tiếng lẫy lừng trong trận đại chiến Phong Thần.

“Tiền bối công lực siêu phàm, tất nhiên không dễ tâm đến vân bối, nhưng nếu vân bối không dồn hết sức chống trả một lần, e rằng sẽ bị tiền bối khinh thường? Thứ tiền bối muốn có đúng là nằm trong tay vân bối, nếu muốn lấy đi, vậy phải xem tiền bối có thể khiến người ta tâm phục khẩu phục hay không rồi?” Ý thức chìm đắm vào thân đao, Chu Thanh mơ hồ cảm nhận được chỗ ảo diệu của Đồ Thiên Thần Sát đại trận, đối với Ma đạo đệ nhất sát trận lại hiểu biết sâu thêm một phần, lòng tin tăng lên gấp bội, đối phương là cấp bậc đại ma đầu, không thể trông mong hắn động lòng từ bi lấy được đồ rồi sẽ buông tha cho mình, chắc sau khi lấy đồ xong sẽ giết người diệt khẩu, hơn nữa Chu Thanh đâu có giữ Câu Trần Thiên Thư, muốn giao nộp cũng không có mà đưa ra. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh vừa bước vào thế giới Thiên Nhân hợp nhất, đối với Thiên tâm có đôi chút linh ngộ, sức mạnh tinh thần tiến bộ đáng kể, vận chuyển chân nguyên của nguyên thần Kim tâm càng thanh thoát linh động hơn, một số chỗ ách tắc trước đây giờ đã thông suốt, tâm trí một màu sáng láng, tự tin tác dụng ngược của Hóa huyết thần đao sẽ bị không chế đi nhiều, đối mặt với đối thủ khủng khiếp này vẫn không hề e sợ, khí thế và lời nói đều không chịu thua kém.

“Tiểu tử quả nhiên rất khá, biết rõ không phải đối thủ của Lão tổ ta còn dám khiêu chiến, kẻ ra người có phong thái ngông cuồng của ta năm xưa đó, chỉ có điều ta tuy thường thức người, nhưng người không chịu giao nộp thứ ta muốn có, vậy ta chỉ còn cách lấy đi từ cái xác của người rồi.” Hiên Viên pháp vương gật gù khoái trá, cũng không thấy hắn làm động tác gì, một đạo huyết quang ủa ra từ sau lưng, luồng huyết quang dày như cột nhà hóa thành một bàn tay khổng lồ to mười trượng, nhắm vào Chu Thanh cào tới. Không gian xung quanh méo mó, tất cả màu sắc tan biến đi, chỉ còn màu nhợt nhạt của máu, hình như rất giống khung cảnh khi Chu Thanh phát động Hóa huyết thần đao tạo ra, chỉ là khí thế không lớn mạnh bằng, huyết quang cũng không dày đặc hơn.

Chu Thanh thấy bàn tay máu từ từ ép tới, sắc mặt căng thẳng, người tu đạo dùng nguyên thần, chân nguyên hóa ra vật thể ảo cũng không phải chuyện gì khó làm, chỉ cần là cao thủ Hóa Thần đều làm được, nếu như tu sĩ chỉ đạt Dẫn Khí hậu kì mượn sức mạnh từ pháp bảo lợi hại cũng miễn cưỡng làm được, chỉ là chênh lệch công lực cao thấp sẽ tạo ra khác biệt về uy lực mà thôi. Chu Thanh tự tin nếu dùng nguyên thần hóa thành bàn tay chưa chắc đã nhỏ hơn bàn tay máu kia.

Rắc! Rắc! Vài tiếng nứt gãy vang lên, mấy trận pháp hàng ma được Chu Thanh giấu giấu bày bố xung quanh đã bị luồng áp lực vô hình phá tung. Bên tai văng vẳng tiếng gào rú thảm khốc của cả vạn hồn ma, lúc này Chu Thanh mới nhìn thấy bàn tay máu khổng lồ đang đè xuống có oan hồn kèm theo, từng luồng từng luồng khí đen lúc ẩn lúc hiện, thân hình, khuôn mặt của đủ loại nam nữ già trẻ lớn bé đang đau đớn, giãy dụa, tuyệt vọng hiện hiện theo bàn tay máu.

“Gã này đúng là to gan tày đình, dám dùng linh hồn sống để tế luyện ma pháp, nhìn khí thế này chắc có đến cả ngàn hồn ma, quả nhiên không hổ thẹn là yêu quái cổ xưa, hành sự vô pháp vô thiên, không hề nề nang thiên lý nhân tình gì cả.”

Linh hồn sống không giống như linh hồn thông thường, chính là bắt lấy những người còn sống, dùng đủ cực hình tra tấn đến khi oán hận trong lòng người đó nồng đậm nhất mới dùng thuật thu hồn rút lấy linh hồn từ cơ thể con người ra. Dùng linh hồn sống chế luyện thành pháp bảo sẽ vô cùng tàn độc, uy lực vô song, hơn nữa còn chuyên dùng để khắc chế huyền công của Đạo gia, nhưng chính vì thế cực kì khó luyện, lại dễ để lại dấu vết do phải bắt nhiều người sống nhốt lại hành hạ dần dần, xưa nay một khi có yêu ma tu luyện môn này luôn bị người trong Đạo môn bao vây tiêu diệt để trừ hậu họa, ngay cả người đồng đạo cũng kéo đến cướp đoạt, thế nên cả ngàn năm qua ít có ai thu thập được nhiều linh hồn sống đến thế. Phen này Hiên Viên pháp vương muốn một đòn kết thúc trận chiến, không muốn nhiều lời với Chu Thanh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Đạo Yêu Hợp Mưu (2)

“Tiểu tử, đây là Vạn Âm Tòa Hồn Thủ do ta tham ngộ từ bí pháp Ma đạo chế luyện thành. Thế nào? Hiệu quả tốt đấy chứ? Hí hí! Được chết dưới tay Lão tổ ta cũng coi như tạo hóa của người đấy!” Hiên Viên pháp vương tướng mạo bề ngoài là một thanh niên khôi ngô tuấn tú, nhưng mặc chiếc đạo bào vàng óng ánh, thêm vào đó khi nói chuyện cứ tự xưng là Lão tổ, chốc chốc lại phát ra tiếng cười âm u, thật là cổ quái hết sức.

“Vậy thì chưa chắc! Thần đao, phá!” Chu Thanh bình thần nói. Khi bàn tay máu sắp áp vào người, một tia huyết quang mỏng như cây kim đâm thẳng vào giữa bàn tay khổng lồ, độ sáng của tia huyết quang gấp mười lần huyết quang của bàn tay máu, linh hồn sống bám xung quanh bàn tay liền bị hút vào trong đó, trong chớp mắt đã bị hút mất mấy mươi linh hồn. Truyện "Phật Đạo "

Á! Hiên Viên pháp vương thét lên, mấy linh hồn sống đó hắn không biết mất bao nhiêu năm mới tích góp được, ít đi một con cũng tổn thất nặng nề, ai

ngờ thẳng tiểu tử này nguy hiểm đến thế, chỉ loáng cái đã hút mất mấy mươi con, Hiền Viên pháp vương tiếc đứt ruột, cơ mặt co giật liên hồi, hẳn không biết Chu Thanh sợ chọc giận cao thủ nên đã cố tình không chế giảm lực hút của thanh đao, vốn dĩ Đồ Thiên Thần Sát đại trận chuyên môn thích hút những hồn ma quỷ quái như thế, Hiền Viên pháp vương sử dụng đòn này chẳng phải là dâng món ngon tận miệng cho thanh đao sao? Nếu Chu Thanh toàn lực khởi động Hóa huyết thần đao, e rằng chưa tới một phút, mấy ngàn linh hồn sống đã bị hút sạch không thừa con nào. Truyện "Phật Đạo "

“Vạn Âm Tòa Hòn, tức tốc thu về!” Hiền Viên pháp vương hồi hã niệm chú, bàn tay máu hóa thành huyết quang bay ngược trở lại nhập vào cơ thể hắn.

“Hi hi! Tiền bối nếu đã biết ta có Đồ Thiên Thần Sát đại trận, sao lại quên mất Hóa huyết thần đao nhỉ?” Chu Thanh sắc mặt bình thản, đưa tay vuốt ve thanh đao đen sì sì, cố tình trưng ra bộ dạng hiên ngang trước mặt Hiền Viên pháp vương, thật ra trong lòng ngấm ngầm lo lắng, sợ tên lão yêu quái này nhất thời tức giận bất chấp tất cả lao tới tấn công, dù mình có thần đao e cũng khó chống đỡ nổi, kết quả tốt nhất chắc cũng là lưỡng bại câu thương.

“Hóa huyết thần đao!” Hiền Viên pháp vương đến giờ mới phát hiện chuỗi đao chó sói hai đầu trên tay Chu Thanh, đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lè, nồn nóng muốn lập tức cướp lấy dùng nguyên thần tế luyện ngay.

“Năm xưa vật này mà nằm trong tay ta, ta còn sợ gì Tử Thanh song kiếm của lão già Trường Mi ấy chứ! Ta đã sớm thống nhất Yêu Ma nhị đạo trong thiên hạ, giương cao ngọn cờ nhất thống thiên hạ rồi.” Hiền Viên pháp vương cảm thán, phân vân có nên lao lên cướp Hóa huyết thần đao hay không, hồi lâu không thấy hành động tiếp.

Thật ra Chu Thanh cũng là cuộc một vô mạo hiểm, thấy Hiền Viên pháp vương im lặng hồi lâu, Chu Thanh đương nhiên biết hắn đang toan tính những gì.

“Không phải tiền bối muốn cướp đồ của vãn bối chứ? Thanh Hóa huyết thần đao này uy lực đúng là dũng mãnh thiết đấy, chỉ có điều không dễ sử dụng, ngày nào ta cũng dè dặt giữ nó bên mình, sợ hơi chút không cẩn thận liền bị nó nuốt chửng, dù có tặng cho tiền bối thì có gì to tát đâu!”

Hiền Viên pháp vương không phải thẳng ngu, nghe Chu Thanh nói vậy, trợn mắt quát lên: “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì? Đừng có đeo mồm với ta nhé! Lão tổ ta mà dòn toàn lực ra tay, tin chắc ngươi sẽ toi mạng ngay.”

“Nhưng vãn bối cũng sẽ phản kích, dưới mũi đao của Hóa huyết thần đao thần quỷ không tha, tiền phạt tránh xa. Tiền bối hiểu biết sâu rộng, tất nhiên biết rõ uy lực của nó. Vốn định tặng cho tiền bối, nhưng bảo vật của sư môn mà đem tặng thì khi quay về vãn bối lại không biết ăn nói thế nào với sư phụ!” Chu Thanh bắt đầu phát huy thế mạnh khía môi mứa mép.

“Ngươi còn có sư phụ ư? Thanh đao này không phải ngươi tình cờ có được à?” Lần này đến phiên Hiền Viên pháp vương kinh hãi, đối phương có sư môn thì gay go lắm, mình tuy có thể liều mạng hy sinh tâm thân nhưng tự ngàn năm này cướp lấy thanh đao từ tên tiểu tử, nhưng làm vậy phải khổ luyện lại ngàn năm mới có thể hồi phục, vậy cũng được đi, nhưng đối phương còn có sư môn, chắc chắn người ta sẽ tìm tới đánh cho mình hồn xiêu phách tán, hiểm nguy này không đánh cuộc được đâu! Thời gian cả ngàn năm, dù một cây kim vứt xuống biển còn có thể tìm thấy, nói gì đến nơi ẩn náu của mình.

“Hô hô! Năm xưa tổ sư Dư Hóa tuy chết dưới tay Xiển giáo, nhưng đạo thống đã được lưu truyền đời sau, Yêu Ma nhị đạo vốn là như tay với chân, tin chắc tiền bối cũng là người trong Ma đạo, không biết nên xưng hô thế nào đây? Dùng thủ đoạn như thế đối phó vãn bối, đồn ra ngoài danh tiếng tổn hại, hiện nay Yêu Ma nhị đạo suy tàn, Đạo môn cường thịnh hồng hách, chúng ta còn tàn sát lẫn nhau, vậy chẳng phải khiến kẻ thù cười chê ư?” Chu Thanh nói ra những lời này ngay cả bản thân còn thầm khen ngợi mình tài giỏi.

Hiền Viên pháp vương suy nghĩ một hồi, cảm thấy đúng là không nên làm vậy, bèn xua tan khí thế, nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Đúng vậy, từ ngàn năm trước Yêu tộc chúng ta đã ngày một suy tàn, ta thân là tiền bối cướp đồ của vãn bối cũng không tốt, uy danh của Ma đạo tông sư Dư Hóa ngay cả Lão tổ ta cũng cúi đầu khâm phục, nếu ngươi đã là truyền nhân của ngài, ta không nên ý lớn hiếp nhỏ, nhưng Câu Trần Thiên Thư là do Yêu tộc thánh giả Câu Trần đại đế truyền lại, ngươi tất nhiên phải trả lại cho Yêu tộc chúng ta.” Hiền Viên pháp vương nói những lời này kể cũng hợp tình hợp lý, thể hiện đúng phong cách bậc tiền bối, nhưng đôi mắt đang lăm lét liếc ngang liếc dọc không biết đang toan tính âm mưu gì.

Chu Thanh đương nhiên biết con ma đầu già dặn này không dễ đối phó, nhìn mắt hắc lão liên là biết ngay chả có ý tốt gì, nhưng Chu Thanh không thể lật mặt hắn, nói: “Câu Trần đại đế đem thiên thư truyền cho Đắc Kỷ nương nương của Mị Hồ tộc, lần này nghe nói Mị Hồ tộc bị họa diệt tộc, sư môn trưởng bối mới phải vãn bối đi giúp đỡ, tại sao lại nói thiên thư là của tiền bối rồi?” Phen này Chu Thanh đứng là nói nhăng nói cuội.

Nhưng Hiền Viên pháp vương lại nghếch mặt ra, tuy hắn là yêu quái ngàn năm, nhưng ý thức chỉ mới sinh ra từ thời một ngàn năm trước, chỉ biết được đôi chút thông tin về Câu Trần thiên thư, không biết rõ nguồn gốc câu chuyện về nó, càng không nghĩ tới Chu Thanh là một đại cao thủ bịa chuyện.

“Việc này...” Hiền Viên pháp vương đánh cũng không được, không đánh cũng không xong, nói đạo lý thì không bằng thẳng tiểu tử leo mép kia, trong một lúc phân vân không biết nên làm gì, cứ đứng chôn chân ngay đó. Nhưng dù sao hắn cũng là yêu quái ngàn năm, tài ứng biến kể cũng có: “À! Thì ra là thế, nếu đã là đạo thống do Dư Hóa tông sư truyền lại giống như ngươi nói, Yêu và Ma chúng ta vốn như tay với chân, không biết Lão tổ ta có thể đến thăm thú, coi thử phong thái Ma đạo sư môn của ngươi không?” Vừa nói hai mắt vừa dán chặt vào Chu Thanh quan sát phản ứng sắc mặt của hắn.

“Con ma đầu ranh ma này đúng là không dễ đối phó!” Chu Thanh rửa thầm trong bụng, thần sắc không hề thay đổi, ung dung mỉm cười một cái: “Đương nhiên là được rồi, nhưng lần này vãn bối ra ngoài có vài công việc phải làm, đợi xong việc mới trở về sư môn, không biết tiền bối có thể đợi thêm ít ngày không ạ?”

“Không thành vấn đề! Dù gì thì ta đang rảnh rỗi, ta cứ đi theo ngươi vậy, đợi khi nào ngươi lo xong công việc chúng ta mới cùng quay về sư môn của ngươi cũng được.” Hiền Viên pháp vương âm u nói

Chương 49: Dị Năng Nhân Sĩ (1)

“Tiểu tử! Khí khí! Nơi đây nhiều người quá nhì!” Hiên Viên pháp vương nhìn vào đám đông chen chúc trên đường phố, cùng Chu Thanh bước đi trên con đường rộng thênh thang. Người qua đường ai nấy đều chỉ chỏ vào hai người họ. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh cúi gằm mặt không dám ngước mặt lên, bên tai vang vọng tiếng xì xào bàn tán của đám đông.

“Í! Anh yêu, anh xem người kia có phải bị bệnh tâm thần không nè, ăn mặc quái lạ thế này.” Một cô gái xinh đẹp ăn mặc thời trang khoác tay một người đàn ông trung niên to béo, chỉ tay vào Hiên Viên pháp vương đi kế bên Chu Thanh léo nhéo, giọng nói nhào đến nổi toàn thân Chu Thanh nổi hết da gà.

“Em yêu của anh, chắc là em nói đúng đó! Nhưng hiện giờ trang phục kinh dị nào cũng có người dám mặc ra đường, cái này gọi là thời trang kinh dị đó em yêu! Hai hôm trước anh còn thấy có cô gái mặc bikini đi ngoài đường nữa đó! Ôi...” Già đàn ông trung niên to béo chột nhận ra mình lỡ lời nên vội ngậm miệng, sém chút là bị cô vợ trẻ trừng trị tội liếc ngang liếc dọc rồi. Hừ hừ!

“Bọn trẻ bây giờ không lo học hành cho tốt, cứ thích xuất gia làm đạo sĩ, không biết cha mẹ chúng sẽ nghĩ thế nào nữa?” Một ông già đi bên cạnh ngán ngẩm ca thán.

Số người đi đường chỉ chỏ bàn tán nhằm vào Chu Thanh và Hiên Viên pháp vương càng lúc càng nhiều, thậm chí có mấy người còn móc điện thoại ra, Chu Thanh thấy họ bấm số 110 hoặc 120 (*) gọi đi.

“Phen này bị lão yêu quái này hại thê thảm rồi!” Chu Thanh vã mồ hôi như tắm, Hiên Viên pháp vương mặc chiếc đạo bào vàng óng ánh đi ra ngoài đường đúng là quái dị thật, nhưng mình lại không cách gì giải quyết, sau mấy lần khuyên lão ta thay đồ không có kết quả, Chu Thanh đành bỏ cuộc, nhờ không cẩn thận chọc cho lão điên tiết lên tung pháp thuật ra ngay phố xá đông đúc còn nguy hiểm hơn.

“Tiền bối à! Chúng ta như thế quá gây chú ý rồi đó! Nhờ mà gây ra rắc rối gì thì biết làm thế nào?” Chu Thanh dè dặt nói. Vốn dĩ Chu Thanh định đi tìm Lăng Phi, mượn sức của Côn Lôn hợp lực trừ khử lão yêu quái này đi, ai ngờ Hiên Viên pháp vương nói đã lâu lắm rồi không đi vào chốn nhân gian nên đòi đi xem thử, Chu Thanh không ngăn cản được đành phải chai mặt đi theo.

“Sợ gì chứ! Lão tổ ta mà sợ rắc rối à? Khí khí, đông người quá! Ai nấy đều ăn mặc cổ quái, khi Số một về báo cáo với ta, lúc ấy ta còn chưa tin, bây giờ thì ta tận mắt chứng kiến rồi, ngay cả Biện Kinh vào lúc phồn vinh nhất cũng không đông người bằng một nửa như hiện giờ, dân số của loài người đúng là vượt xa yêu tộc của ta rồi!” Hiên Viên pháp vương lắc đầu than thở, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt hiếu kì của người qua đường.

“Biện Kinh vào thời Bắc Tống?” Chu Thanh nhủ thầm: Chả trách lão yêu quái này cứ thần bí sao sao ấy, công lực đạo hạnh đều cao thâm khó dò, thì ra là yêu quái ngàn năm.

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Chu Thanh, Hiên Viên pháp vương đặc ý nói: “Năm xưa tên tiểu tử Trương Trạch Đoan vẽ bức tranh Thanh Minh Thượng Hà đồ cũng phải nhờ Lão tổ ta đưa nó lên trời để quan sát toàn cảnh Biện Kinh đấy, nhưng phải công nhận tài vẽ tranh của tên tiểu tử đó quả thật là cừ khôi, lại để nó vẽ ra bức tranh nổi tiếng lưu truyền ngàn năm!”

Đi hết mấy con phố lớn, rẽ vào một con hẻm nhỏ, Hiên Viên pháp vương và Chu Thanh bỗng dừng bước. Hiên Viên pháp vương trợn mắt quát lên: “Kẻ nào lên lên lút lút thế hả? Đi theo Lão tổ ta lâu vậy rồi tưởng ta không phát hiện à, xem ta là tên ngốc phải không?”

Chu Thanh giật mình kinh ngạc, có người theo dõi ư? Sao mình không nhận ra thế nhì? Chu Thanh vội vận toàn bộ thần niệm quét trong vòng bán kính một dặm, không phát hiện ra có gì dị thường, bèn trở mắt nhìn vào Hiên Viên pháp vương dò hỏi. Nên nhớ Chu Thanh đã đi vào Thiên tâm, thần niệm mạnh hơn trước gấp bội, huy động toàn bộ thần niệm dò xét, trong vòng một dặm có bao nhiêu con kiến cũng hiện rõ mồn một, huống hồ là con người, cho dù đối phương là người tu đạo, ít ra Chu Thanh phải cảm nhận được linh khí lay động mới phải chứ? Trừ khi đối phương cũng đạt được cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất.

Chỉ có điều Chu Thanh không dám nghi ngờ khả năng phán đoán của Hiên Viên pháp vương, lão yêu quái ngàn năm, chỉ tính về tuổi tác đã đè chết mình rồi, số muối lão ăn còn nhiều hơn số hạt gạo mình từng nuốt vào bụng.

Hiên Viên pháp vương thấy hồi lâu không ai trả lời, lạnh lùng hừ một tiếng, đưa tay cào một cái vào không khí cách xa mười mấy trượng. Hự! Một bóng người té ra từ trong cõi hư vô, chính là một trung niên nam tử, tên trung niên nam tử này có khuôn mặt vuông vức, thân hình vạm vỡ, vai áo bị xé nát một mảng to, chắc là vừa bị Hiên Viên pháp vương cào rách.

“Úi! Tên này không hề có tí chân nguyên nào, không phải là người tu đạo.” Hiên Viên pháp vương trong lúc lời trung niên nam tử này ra cảm thấy hơi kì lạ nên không ra tay tàn sát.

Chu Thanh cũng cảm thấy không hiểu, thần thông tạo không gian ảo ít ra phải là nhân vật Hóa Thần hậu kì mới miễn cưỡng làm được, dùng chân nguyên mạnh mẽ phá ra một khoảng trống trong cõi hư vô, chính là thủ đoạn khai phá động phủ của tiên nhân thời thượng cổ, cao thủ Hóa Thần hậu kì tuy đủ sức làm được nhưng chỉ có thể mở ra một lỗ trống nho nhỏ dùng chứa một số vật phẩm mà thôi, tuyệt đối không dùng chứa người được. Nhất là gã

trung niên nam tử kia không hề có tí chân nguyên nào, rõ ràng không phải người tu đạo, chẳng lẽ là người có dị năng trong truyền thuyết? Trước kia Chu Thanh luôn xem thường bọn người có dị năng, cảm thấy họ không xứng đáng được so sánh với người tu đạo. Truyện "Phật Đạo "

Trước tình hình hôm nay, Chu Thanh bất chợt có cảm giác mình đã quá xem thường anh hùng thiên hạ rồi.

"Vị đại thúc này, tại sao lại đi theo chúng tôi?" Chu Thanh sợ Hiên Viên pháp vương ra tay tàn sát sẽ gây ra rắc rối, dị năng nhân sĩ được xem như quốc bảo, người này nhất định là người của quốc gia, Hiên Viên pháp vương ăn mặc cổ quái đi nghênh ngang ngoài đường, bị người ta chú ý theo dõi chả có gì lạ.

Tuy Chu Thanh cũng giết chết bốn thành viên Long tổ và Trần Không lão đạo, nhưng việc đó không ai biết, giết rồi trốn đi là êm xuôi. Nhưng tình hình trước mắt thì khác, chứng kiến thân thông ân mình vào cõi hư vô của gã trung niên nam tử xong, Chu Thanh toát mồ hôi lạnh, may mà lúc đó không có dị năng nhân sĩ có mặt.

Hiên Viên pháp vương ra tay lôi đối phương ra khỏi chỗ ẩn náu, phát hiện không phải là người tu đạo, hình như không muốn ra tay, chỉ lạnh lùng quan sát gã trung niên nam tử kia.

Chu Kiếm Vũ kinh ngạc đến đỉnh điểm, hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần nên hắn ra ngoài dạo phố, đột nhiên nhìn thấy hai thanh niên kì lạ đi ngoài đường, một người ăn mặc như cư dân đô thị thì còn cho qua, nhưng người đi kế bên thì... Chu Kiếm Vũ bị ánh mắt sắc lạnh của Hiên Viên pháp vương làm cho vô cùng khó chịu, Hiên Viên pháp vương quét mắt đến đâu, nơi đó như có một cơn giông lạnh buốt tràn qua tràn lại trên cơ thể.

Hiên Viên pháp vương mặc chiếc đạo bào vàng chói, Chu Kiếm Vũ nhìn qua là biết ngay. Chu Kiếm Vũ chính là thành viên của Dị năng tổ thuộc cơ quan an ninh quốc gia, đối với đạo sĩ hắn có biết đôi chút, các thành viên của Long tổ xếp ngang hàng với Dị năng tổ đều là đệ tử Đạo môn ca.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Dị Năng Nhân Sĩ (2)

Tuy hiện nay các đệ tử Đạo môn có tư tưởng phóng khoáng hơn nhiều, truyền thống Đạo gia đều bị vứt vào một xó, lũ trẻ cứ ăn mặc thời trang chẳng khác gì người thường, nhưng thỉnh thoảng vẫn có một số tên cứng đầu thích mặc đạo bào vải xanh vải xám, cũng lắm thì màu vàng tươi, còn như Hiên Viên pháp vương mặc đạo bào vàng chói, phía sau còn có thái cực đồ thêu bằng chỉ vàng thì Chu Kiếm Vũ chưa từng thấy qua. Do đặc tính nghề nghiệp, Chu Kiếm Vũ biết ngay thanh niên kia không phải hạng lưu manh thích chơi nổi nên mới len lén đi theo hai người.

Dị năng tạo không gian ảo của Chu Kiếm Vũ xuất thần nhập hóa, từ khi được chọn vào tổ Dị năng, không biết đã trải qua bao nhiêu nhiệm vụ nguy hiểm cũng chưa từng thất bại, cái gì mà đạo môn cao nhân, yêu ma quỷ quái, Chu Kiếm Vũ đều đã gặp hết, thậm chí còn giao đấu không ít lần, cho dù đánh không lại, chỉ cần trốn vào không gian ảo, đối phương liên hết cách truy sát, có thể nói đây là kĩ năng ẩn náu giữ mạng sống có giá trị nhất.

Thế mà hôm nay lại bị người ta phát hiện, đối phương còn tóm được mình lôi ra từ không gian ảo, bản lĩnh như thế quá ghê gớm! Cho dù là tổ trưởng Dị năng tổ cũng chưa chắc làm được, nỗi kinh sợ trong lòng Chu Kiếm Vũ lần đầu tiên trở nên rõ ràng.

Pháp thuật của Đạo môn khi đối đầu với những người có dị năng trời sinh như Chu Kiếm Vũ không thể chiếm thế thượng phong được, Chu Kiếm Vũ cũng từng so tài với đệ tử Đạo môn của Long tổ, dựa vào thể thuật cực khổ tu luyện và dị năng tạo không gian ảo, số đạo sĩ kia đều bị hắn qua mặt, vì thế đối với bọn hòa thượng đạo sĩ tu hành, người có dị năng luôn khinh thường họ, cho rằng đám người này ngoại trừ bày trò mê tín dị đoan ra không có bản lĩnh thật sự nào cả.

Nghe cách nói chuyện của Chu Thanh, biết ngay đối phương không có ác ý, Chu Kiếm Vũ thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Xin hai vị đừng hiểu lầm, ta đi theo hai vị không có ý xấu đâu." Chu Kiếm Vũ moi ra một cuốn sổ, nói tiếp: "Ta là người của cục an ninh quốc gia, thấy hai vị ăn mặc kì lạ nên mới bám theo xem thử."

"Lại là người của cục an ninh? Nơi đây đúng là chốn thị phi!" Chu Thanh than trách thầm trong bụng: "Tại sao ta có duyên với đám người này thế nhỉ? Đi đâu cũng đụng phải chúng, nhưng tên này có vẻ lịch sự hơn mấy tên Long tổ nhiều, chắc là vừa nãy bị dọa chết khiếp chứ gì?" Chu Thanh lăm lét liếc về phía Hiên Viên pháp vương, thấy sắc mặt lão ta không có gì thay đổi, "Lão yêu quái không biết đang nghĩ gì nữa?"

"Tiểu tử, ta không thích tiếp xúc với người của triều đình, giao cho ngươi lo đó! Người kia không hề có chút chân nguyên, chỉ có điều thần niệm của hắn hơi đặc biệt, lại biết phép thần thông tạo ra không gian ảo, thật là khó tin. Lão tổ ta phải nghiên cứu mới được." Bên tai văng vẳng tiếng nói âm u của Hiên Viên pháp vương. Thật ra Hiên Viên pháp vương cũng không phải muốn đi cùng Chu Thanh đi thăm thú môn phái của hắn, chỉ là ẩn cư ngoài hải đảo nhiều năm, lâu ngày chưa đặt chân về trung thổ, không biết thế sự đã thay đổi ra sao nên mới bám lấy Chu Thanh tìm hiểu tình hình, rồi tính chuyện lớn sau. Tuy Thiên Huyền Huyết Ma có kẻ một ít, nhưng dù sao cũng không rõ ràng bằng đích thân đi trải nghiệm.

"Được ạ! Nếu tiền bối không muốn tiếp xúc với người của chính phủ thì cứ giao cho vân bối lo liệu!" Chu Thanh dùng thuật truyền âm trả lời, trong lòng rủa thầm: Lão yêu quái này tại sao cứ như nhiều năm không ra ngoài thế nhỉ? Giờ này mà còn triều đình, lão ta không biết đến dị năng, chẳng lẽ người

thời xưa không ai có dị năng ư?

“À! Thì ra là đồng chí cảnh sát! Vất vả cho anh quá!” Chu Thanh bước tới bắt tay Chu Kiểm Vũ, thái độ coi mờ, Chu Kiểm Vũ bối rối không biết nên giải thích thế nào mới phải. Truyện "Phật Đạo "

“Vị này là bằng hữu của ta, tu luyện nhiều năm ở hải ngoại, xưa nay không ra ngoài nên không biết thời thế đã thay đổi, lần này mới có dịp đến đây dạo chơi.” Tài bịa chuyện của Chu Thanh đã đạt tới cảnh giới thần thánh không ai bì kịp.

“Thì ra là vậy!” Chu Kiểm Vũ cuối cùng đã yên tâm: “Thì ra hai vị đến từ hải ngoại, là thế này, phàm là dị năng nhân sĩ và tu sĩ đến từ nước ngoài, cục an ninh chúng ta đều phải đăng kí theo thủ tục. Không biết hai vị có thể theo ta đi đăng kí một chút không? Không phiền phức đâu, nhanh lắm” Nói xong, Chu Kiểm Vũ dè dặt nhìn về phía Hiên Viên pháp vương, hẳn không phải người lỗ mãng, không giống như đám thành viên mới, ý mình có chút dị năng liền tự cho rằng thiên hạ vô địch, không xem người khác ra gì.

“À! Nên làm vậy mà.” Chu Thanh gật đầu đồng ý. Dù gì thì những người từng gặp Chu Thanh đều chết cả rồi, hẳn không sợ bị lật tẩy thân phận, giờ hãy nhập vai cho tốt hải ngoại tán tu, môn hạ của Thiên Đạo tông, đăng kí thân phận này sau này không cần trốn chui trốn nhui nữa.

Chu Kiểm Vũ dẫn theo hai người đến một nhà xưởng ở ngoại ô, Chu Thanh lần đầu tiên nhìn thấy tổng bộ của cục an ninh quốc gia. Truyện "Phật Đạo "

“Hoàn cảnh trang nhã đấy, nhưng có vẻ hơi tầm thường một chút!” Chu Thanh bước đi trên lối vào có trồng hai hàng dương si hai bên, cảm giác khác hoàn toàn so với tưởng tượng của mình về trụ sở cục an ninh quốc gia, thì ra là một nơi thanh tịnh tao nhã đến thế. Hiên Viên pháp vương đi kế bên không nói tiếng nào, về mặt vênh vào bánh bao, nếu như lão thay đồ thời trang vào, tin chắc sẽ làm say đắm bao trái tim thiếu nữ. Chu Kiểm Vũ vừa đi vừa giới thiệu hoàn cảnh xung quanh, Chu Thanh gật đầu lia lịa đáp lễ, không khí coi như hòa nhã.

“Hi hi! Thì ra là lão Chu của Dị năng tổ đấy sao!” Âm thanh gây hấn cuối cùng đã vang lên. Hai nam hai nữ nghênh ngang chặn lối, một nam tử có mái tóc bù xù như ổ quạ, mặc áo thun đen có in hình đầu lâu, chiếc quần jeans cứa rách vài lỗ, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền bạc hình đầu lâu nữa. Nam tử còn lại tạo hình càng khoa trương hơn, ăn mặc không mấy bắt mắt nhưng hai lỗ tai xỏ liền mười mấy cái khoen khua leng keng. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh chú ý đến hai cô gái, váy ngắn cùn cùn, tất đỏ, đều khoác trên mình trang phục quần jeans áo thun hàng hiệu, một cô chum chim bờ môi anh đào, một cô mỉm cười lộ hàng răng trắng đều tăm tắp, cả hai đều là mỹ nữ kiểu điển.

Nhưng thứ Chu Thanh để ý không phải nhan sắc, mà là trên người hai nam hai nữ này đều có luồng chân nguyên mạnh mẽ tuôn chảy, người nào người nấy ít nhất phải là tu sĩ Dẫn Khí hậu kỳ, nhất là trên người hai cô gái còn có linh khí ẩn hiện lan tỏa, Chu Thanh là chuyên gia luyện chế pháp khí, vừa nhìn thoáng qua là biết họ đang mang theo pháp bảo quý báu nào đó.

“Người tu đạo mà ăn mặc thế này đúng là chuyện lạ hiếm thấy! Không biết Tam Thanh tổ sư ở trên trời linh thiêng biết được bộ dạng của người tu đạo hiện thời có khi nào bị tức hộc máu chết tươi không nhỉ?” Chu Thanh ngấm ngấm lắc đầu chán ngán.

Hiên Viên pháp vương nhìn thấy cách ăn mặc của bọn đạo sĩ trẻ này càng kinh ngạc hơn: Mấy tên này rõ ràng đang chảy chân nguyên Đạo gia chánh tông trong người, tại sao lại ăn mặc như người của Ma đạo thế nhỉ? Hiên Viên pháp vương năm xưa nổi danh khắp chốn, mấy nhân vật lão ma đầu cũng quen biết không ít, có mấy vị đúng là thích đeo đầu lâu trước ngực nhằm thể hiện mình là người của Ma đạo chánh tông, nhưng nam tử mà đeo khoen tai thì ít thấy, chỉ có Âm Dương chân quân năm xưa do luyện công bị tẩu hỏa nhập ma thành ra bán nam bán nữ nên mới đeo khoen tai, nhưng cũng đâu có đeo nhiều đến mười mấy chiếc.

Dù cho Hiên Viên pháp vương là đại yêu quái ngàn năm, kiến thức uyên bác, lúc này cũng không thể hiểu nổi bọn đạo sĩ trẻ tại sao lại ăn mặc quái dị như thế?

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Không Thể Tưởng Được

"Những người này là?" Kỳ thật trong lòng Chu Thanh biết rằng những người này khẳng định là thành viên của Long tổ, có điều lại thấy nghi hoặc: "Sao trong Long tổ lại có những đệ tử tu vi bậc này chứ, chẳng thấy có ai là cao thủ cả. Với nhóm người này mà muốn đối phó với yêu quái thì hình như là không đủ." Chu Thanh đã từng có hiểu biết về tứ đại yêu quái thủ hạ của Thiên Huyền Huyết Ma, mỗi người đều có công lực cao thâm, tuyệt đối không phải những đệ tử Dẫn Khí trung kỳ này có thể đối phó được.

"Bọn họ là đồng sự của ta, những lúc không có việc gì làm chúng ta cũng hay vung tay vung chân so đầu chơi!" Trong mắt Chu Kiểm Vũ hiện lên thần sắc hưng phấn, vừa nhìn đã thấy ngay là một người cuồng đánh nhau.

Có điều Chu Kiểm Vũ nhìn thoáng qua vẻ mặt tàn khốc của Hiên Viên pháp vương, lập tức tia hưng phấn trong mắt biến mất vô ảnh vô tung, thay vào

đó lại là một chút mất mát.

Chu Thanh nhìn mặt đoán ý, trong lòng cười lạnh: lại là một người thích tranh đấu ngoan cường, có điều muốn so với cái lão yêu quái này thì luyện thêm một vạn năm nữa đi cùng!

"Sao, Lý Kiệt, Hoàng Thiên Ba, hai người các đệ có học được cái gì mới không?" Chu Kiếm Vũ ha hả cười không ngớt, vô cùng tự nhiên.

Cậu nhóc trên ngực đeo một cái vòng ngực đầu lâu không hề tức giận, cũng cười hi hi nói: "Chu đại ca là cao thủ đứng hàng thứ ba trong đệ tử, chúng đệ và Lý Kiệt vừa mới học được một chút đạo thuật mới, muốn thử nghiệm một chút. Lần trước bị bại bởi Chu đại ca, thực ra đệ đã chịu phục rồi, nhưng mà có điều Lý Kiệt lại vẫn có chút hơi lẩn quẩn trong lòng. Ha ha, cho nên, hần mới kéo đệ tới đây thỉnh giáo Chu đại ca. Lý Dung, gọi Cẩm Dung các muội ấy cũng tới xem để học hỏi đi."

Chu Thanh thấy Hoàng Thiên Ba không có chút nôn nóng nào, không khỏi có chút hảo cảm với cậu nhóc này.

"Ai lẩn quẩn trong lòng chứ, còn không phải là ngươi cứ kéo ta tới sao!" Cậu nhóc đeo khuyên tai Lý Kiệt nhỏ giọng lẩm bẩm, vẻ mặt rất là không tình nguyện.

"Đúng vậy! Chu đại ca, chúng ta cũng muốn kiến thức không gian đệ tử của huynh đó!" Nữ hài tử đeo bột da màu đỏ nói.

"À, Lý Dung à, huynh bây giờ có việc, để sau đi!" Chu Kiếm Vũ thực ra cũng có chút hảo cảm với tiểu nha đầu này.

"Có việc, không phải hôm nay huynh đang nghỉ phép sao?" Hoàng Thiên Ba bốn người lúc này mới chú ý tới Chu Thanh và Hiên Viên pháp vương ở phía sau. Chu Thanh thì không nói, còn cách ăn mặc vô cùng cá tính của Hiên Viên pháp vương mới vượt xa khỏi trí tưởng tượng của Lý Kiệt cùng Hoàng Thiên Ba.

Hai người nghĩ rằng mình đã luôn đi đầu thời đại, hiện giờ nhìn thấy cách ăn mặc của Hiên Viên pháp vương, cảm thấy chính mình dường như thực lạc hậu.

"Trước kia nghĩ rằng sư phụ, sư thúc mặc áo bào đã là quá quê mùa rồi, nào ngờ được ở đây lại còn có người cá tính đến như vậy? Chẳng lẽ đây cũng là người tu đạo, nhìn không thấy có chân nguyên dao động nha!" Hoàng Thiên Ba bốn người liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

"Thần tiêu thiên lôi phù pháp, các người là truyền nhân của Long Hồ sơn?" Hiên Viên pháp vương này giờ vẫn chưa lên tiếng đưa tay về phía trước tóm một cái, vèo! Một khối ngọc phù lớn cỡ lòng bàn tay có tia sáng tím chớp động bay ra từ người của cô bé tên Lý Dung kia, rơi vào trong tay của Hiên Viên pháp vương.

"Người làm cái gì vậy?" Lý Dung sợ tới mức mặt trắng bệch, ngọc phù có liên hệ tâm thần với mình lại đột nhiên bay ra ngoài, rơi vào trong tay thanh niên nam tử cổ quái kia, mà mình lại cảm thấy không còn một tia nguyên thần nào bám vào ngọc phù nữa.

Thiếp thân pháp bảo dùng tâm thần của mình tu luyện nếu mà bị người khác phá hủy hoặc cướp đoạt đi, nguyên thần tất nhiên sẽ bị chấn động, ít nhất là sẽ bị thương nhẹ. Hiện giờ mình ngoại trừ mất đi liên hệ với pháp bảo, cũng không xảy ra việc gì khác, Lý Dung lúc này đã tâm loạn như ma. Truyện "Phật Đạo "

Hoàng Thiên Ba, Lý Kiệt hai người cũng phản ứng rất nhanh, trong nháy mắt hai đạo kiếm quang đã bắn tới Hiên Viên pháp vương, mang theo tiếng gió vun vút, loáng cái đã tới trước mặt Hiên Viên pháp vương.

Chu Kiếm Vũ thâm kêu không ổn! Sự lợi hại của người này hẳn đã được chứng kiến, tuyệt đối không phải là Hoàng Thiên Ba cùng Lý Kiệt có thể đối phó được.

"Không gian ràng buộc!" Chu Kiếm Vũ hét lớn một tiếng, hai tay giờ lên, không gian ở chung quanh méo mó một trận, tạo nên rất nhiều đợt sóng gợn bập bênh. Hai thanh phi kiếm hùng hổ gấp phải không gian sóng gợn, đột nhiên trở nên run rẩy, cuối cùng đứng lại ở không trung. Truyện "Phật Đạo "

Về mặt của Hiên Viên pháp vương vẫn không có biểu cảm gì như trước, vẫn là cái bộ dáng lạnh lẽo, chỉ đánh giá cái ngọc phù có tia sáng tím chớp động trong tay rồi thần nhiên nói: "Tiểu nha đầu không cần phải lo lắng, chẳng lẽ ta lại cướp pháp bảo của ngươi!" Tay run lên, một đạo tử quang nhập vào cơ thể của Lý Dung. Một cổ đạo gia chân nguyên cực kỳ thuần khiết từ trên ngọc phù truyền vào đan điền của Lý Dung, trong lúc nhất thời, chân nguyên bên trong cơ thể của Lý Dung rục rịch, đột nhiên có dấu hiệu đột phá Dẫn Khí trung kỳ, tiến vào hậu kỳ.

"Chu đại ca, huynh làm gì vậy, sao lại ngăn cản bọn đệ?" Hoàng Thiên Ba về mặt phần nộ: "Đây rõ ràng là yêu đạo, dám ở chỗ này làm loạn, còn cướp đi pháp bảo của sư muội, hay là khinh Long Hồ sơn chúng ta dễ bị bắt nạt phải không?"

Lý Kiệt cũng tiến lên nhìn chằm chằm vào Chu Kiếm Vũ cùng Hiên Viên pháp vương, một pháp bảo lớn cỡ cái bánh xe bắn ra từ trong tay, kim quang ầm ầm lưu chuyển, chỉ sợ rằng một lời không hợp là sẽ động thủ.

Chu Thanh cười tủm tỉm thờ ơ lạnh nhạt, cũng không tiến lên khuyên ngăn, trong lòng còn hận không thể tới cổ vũ cho bọn chúng. Truyện "Phật Đạo "

Lão yêu quái này vẫn không nói lời nào, hiện giờ lên cơn thần kinh à, hay là coi trọng tiểu cô nương đó rồi? Có ý giả vờ lạnh lùng để cho nàng chú ý tới, thủ đoạn tán gái thật là vô cùng cao minh! Ta còn tưởng rằng lão yêu quái này không biết cái gì, không thể tưởng được cũng là loại giả heo ăn thịt hổ, thật sự là giáo hoạt!

Với nhân lực của Chu Thanh đương nhiên biết Hiên Viên pháp vương đã truyền chân nguyên của mình vào trong ngọc phù, rồi nhập vào cơ thể của Lý Dung, khiến cho công lực của cô ta tăng nhiều.

Lão yêu quái này không phải có thù sâu như biển với Đạo Môn sao? Như thế nào lúc này lại khẳng khái như vậy, hay là đầu bị nước vào rồi? Cho dù là Chu Thanh nghĩ muốn vỡ đầu cũng vẫn thấy khó hiểu.

"Cấp!" Một tiếng đáng yêu vang lên, ánh mắt của mọi người đều chú ý lên người Lý Dung. Khối ngọc phù màu tím cỡ bàn tay kia lại đón gió bay lên, biến thành một tấm ngọc ba thước dài, một thước rộng, từ quang bắn ra bốn phía, những cụm mây tím lơ lửng, vô số những điện quang nho nhỏ âm ỉ chớp động, trong nháy mắt đã hội tụ thành một tia chớp xù xì.

Chu Thanh kinh ngạc phát hiện ra khuôn mặt đã nhiều năm lạnh như băng của Hiên Viên pháp vương đột nhiên lại hé ra nụ cười, tuy rằng chỉ là một tia cười rất nhỏ nhưng mà Chu Thanh vẫn nhận ra được.

Kim quang chợt lóe, Hiên Viên pháp vương xuất hiện ở vùng mà tia chớp kia sẽ đánh xuống, nhìn chín đạo lôi điện thật lớn kia sắp oanh kích xuống dưới!

"Hay là gã này sống quá dai rồi, giờ muốn tự sát hử?"

Mọi người bị những biến hóa liên tiếp này khiến cho khó suy nghĩ, ngay cả Chu Thanh cũng không tưởng tượng ra nổi.

Hiên Viên pháp vương vẻ mặt trang nghiêm, rồi lại mang theo một cổ u sầu nhẹ nhàng. Một bầu không khí đau buồn lập tức bao phủ lấy mọi người, Chu Thanh thậm chí còn cảm thấy một tia đau thương trong lòng Hiên Viên pháp vương, bị phần, thậm chí trong hỗn loạn còn gặp được tâm tình vui sướng phức tạp.

Hiên Viên pháp vương chăm chú nhìn vào lôi điện đang oanh kích xuống dưới, tay phải nâng lên. Ngay lập tức, thời gian giống như là trôi qua chậm hẳn đi, tất cả mọi người ở đây đều có thể nhìn rõ, tia chớp chuẩn bị oanh kích kia cũng trở nên thông thả hẳn lên, chậm rãi rơi vào trong lòng bàn tay đang giơ lên của Hiên Viên pháp vương, hóa thành một quả lôi cầu màu bạc lớn cỡ quả trứng chim nhỏ rồi bắt đầu xoay tròn chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Nội Chiến Liên Tục

Ngân quang chợt lóe, quả ngân cầu kia hóa thành linh khí rồi nhẹ nhàng biến mất vào không khí, mọi người thấy vậy đều trợn mắt há hốc mồm.

"Thiên Cương phá lôi thủ, phá trừ toàn bộ lôi hệ ma pháp trong thiên hạ! Sao ngươi lại biết được tuyệt học tối cao của Long Hồ sơn chúng ta?" Cô gái tên Đới Cẩm Dung này giờ không nói gì tiến lên, lạnh lùng hỏi Hiên Viên pháp vương.

"Đại đạo kiên nguyên kinh của ngươi đã luyện đến tầng thứ hai rồi à? Không tồi, ở tuổi này mà có thể luyện tới cảnh giới đó đúng là không dễ dàng gì! Trong số bốn người thi công lực của ngươi là cao nhất." Hiên Viên pháp vương không trả lời mà hỏi lại.

"Sư muội, sao muội lại có thể sử dụng được thần lôi tầng thứ chín? Mấy ngày hôm trước muội mới phát ra tầng thứ sáu thôi mà, muội đã tới Dẫn Khí hậu kỳ rồi à?" Về mặt Hoàng Thiên Ba kinh ngạc. Lý Dung chỉ biết là hình như có quan hệ tới người trẻ tuổi cổ quái kia, nhưng mà lại không rõ là vì sao, đành nghi hoặc lắc lắc đầu.

Đới Cẩm Dung nhìn người thanh niên cổ quái sâu không lường được này, cũng không biết phải nói gì lúc này, nhất thời không khí vô cùng xấu hổ.

"Ha ha! Chu đạo hữu!" Một tiếng cười sang sảng phát ra từ phía sau, Chu Thanh nhìn lại, người trẻ tuổi tầm hai tám hai chín đó không phải Lăng Phi thì là ai? Vội vàng tới nghênh đón: "Lăng Phi đạo hữu, sao ngươi lại ở chỗ này?" Chu Thanh biết rõ rồi mà vẫn hỏi, không khí xấu hổ bởi vì cuộc nói chuyện của bọn họ mà bị phá vỡ.

"Này, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta đó." Đới Cẩm Dung cố lấy dũng khí hỏi Hiên Viên pháp vương, Lý Dung đi tới vội vàng hơi kéo cô lại một chút.

Lăng Phi lúc này mới phát hiện ra Hiên Viên pháp vương: "Chu đạo hữu, vị này là..." "À, vị này là một bằng hữu ở hải ngoại của ta, lần này cũng đang đi du lịch một phen..." Chu Thanh liên tục âm thầm nháy mắt với Hiên Viên pháp vương, dù sao thì không thể cứ kêu lên cái tên Hiên Viên pháp vương ra được, như vậy không đủ dọa chết người sao? Truyện "Phật Đạo"

"Vương Trung!" Hiên Viên pháp vương miệng lạnh như băng nói ra hai chữ. "À, hóa ra là Vương Trung Vương chân nhân à!" Lăng Phi biết rằng những vị hải ngoại tán tu này tính tình cổ quái, nhiều năm không ra khỏi sơn môn, có bảo thủ một chút cũng là chuyện bình thường, vì thế nên làm ra một lễ nghi chính tông của Đạo môn, cúi đầu chấp tay một cách tiêu chuẩn: "Tại hạ Côn Lôn Lăng Phi ra mắt Vương chân nhân!"

Hoàng Thiên Ba cùng Lý Kiệt hai mặt nhìn nhau nói không ra lời, mọi người hôm nay sao cứ cổ cổ quái quái thế nhỉ? Ngay cả Lăng tổ trưởng cũng khách khách khí khí với hai người kia.

Tuy rằng Lăng Phi không còn là tổ trưởng, nhưng mà các thành viên vẫn thích gọi như vậy. Thật ra thì đệ tử các đại môn phái căn bản là không nghe theo lời Hướng Huy, ngoại trừ đệ tử Thục Sơn thì Hướng Huy chẳng chỉ huy được một ai, cũng chẳng dám làm gì bọn họ. Mặc dù tu vi của các thành viên thấp nhưng mà thể lực gia tộc lại bất phàm, mà kẻ không có thể lực thì tu vi lại cực cao, Hướng Huy cũng không còn biện pháp nào. Nếu không phải có sức ép từ cấp trên, thì có thể những tổ viên này đã giống như Trư Bát Giới chia hành lý - mỗi người một ngã!

Đới Cẩm Dung cùng Lý Dung thấy bộ dáng buồn cười của Lăng Phi cũng phì cười ra tiếng: "Lăng đại ca, muội đang hỏi hấn mà, huynh không cần ngắt lời có được không?" Đới Cẩm Dung cùng Lý Dung vẫn luôn gọi Lăng Phi là đại ca, chưa bao giờ gọi là tổ trưởng.

Chu Thanh liên tục thở dài: Quả nhiên là một kẻ không biết sợ, người ta là lão yêu quái lâu năm, tâm ngoan thủ lạt, một lời không hợp là có thể bầm thây đối phương ra làm vạn đoạn, chuyện gì cũng làm ra được, lại còn dám nói với hấn ta như vậy. Có điều là, hình như ta và lão yêu quái này đã bị buộc cùng một chỗ rồi, hiện giờ đều mang thân phận hải ngoại tán tu, nếu như hấn giết người, rồi lại phui tay bỏ đi, thì ta phải làm sao bây giờ? Nhờ đâu phải chịu trách nhiệm hết thì sao?

Vốn luôn mang tâm lý ngồi ngoài xem diễn, giờ lại nghĩ đến mối quan hệ này, sắc mặt của Chu Thanh trở nên rất khó coi. Có điều Chu Thanh lại chẳng làm gì được, sợ lão ma này trở mặt với mình, đến lúc đó có khi cả mình hấn cũng giết, vậy thì hết nói.

Vô luận như thế nào cũng không thể để cho người này làm ra chuyện không hay! Chu Thanh chủ ý đã quyết, Hóa Huyết thần đao trong cơ thể rục rịch, chỉ cần Hiên Viên pháp vương nổi cáu lên là sẽ cho hấn một đao luôn.

Hiên Viên pháp vương như là cảm giác được cái gì đó, hơi vô ý liếc mắt nhìn Chu Thanh một cái. Ánh mắt đầy thâm ý khiến cho Chu Thanh trong lúc nhất thời không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ.

"Không phải ta vừa mới nói đó sao? Người không nghe thấy à?" Ngữ khí của Hiên Viên pháp vương bình thản, lời nói cũng không hề khách khí.

"Người!" Nhìn nam tử cổ quái lãnh khốc trước mặt này, cả hai nữ tử đều có một loại suy nghĩ muốn chém hấn một cái. Đới Cẩm Dung tức giận đến mức giậm chân, chỉ vào Hiên Viên pháp vương nói không ra lời, Chu Thanh lại đang ở một bên toát mồ hôi lạnh thay cô. Truyện "Phật Đạo "

"Cha cha, chuyện gì mà khiến cho Đại tiểu thư của chúng ta phải tức giận như vậy." Xem ra lại có thêm một vị khách không mời mà đến, một đạo kiếm quang hòa hồng từ đầu con đường xi măng vọt lại đây, mang theo từng trận gió lớn, khiến cho những cây dương cao lớn hai bên đường kêu lên xào xạc, những cành lá héo úa tới tấp rơi xuống.

Chu Kiếm Vũ hừ lạnh một tiếng, hai tay xát vào nhau, không gian lại rung rung lên, ngọn gió to kia biến thành vô hình, những cành lá khô héo úa mắt thấy sắp rớt xuống đất lại biến mất ở giữa không trung. Ngoại trừ Hiên Viên pháp vương, những người ở đây, ngay cả Chu Thanh cũng phải tán thưởng không thôi.

"Thuật không chế không gian của Chu đại ca càng lúc càng tinh thuần đó!" Lăng Phi tiến lên vỗ vai Chu Kiếm Vũ liên mồm nói lời khen. Truyện "Phật Đạo "

Kiếm quang hòa hồng vừa thu lại, lại là một người trẻ tuổi nữa hiện ra giữa sân. Chu Thanh chưa thấy thì không sao, vừa thấy đã kinh hãi, đây không phải là nam tử tên là Hướng Huy hồi ở Liên minh yêu quái đã tập kích mình sao? Ngần tính vạn tính, lại tính thiếu cái này, Hướng Huy này nhận ra được mình, thế mà mình lại quên mất. Càng thêm kì quái chính là, lúc đó Hướng Huy có vẻ như mới ở Dẫn Khí trung kỳ, hiện tại đã có thể ngự kiếm, tức là đã bước vào Dẫn Khí hậu kỳ rồi, tiến bộ như vậy không phải quá nhanh sao? Chẳng lẽ là ăn được thiên tài địa bảo? Chu Thanh âm thầm suy nghĩ đối sách.

Có điều Hướng Huy lại không chú ý tới hấn, chỉ nhìn vào Hiên Viên pháp vương cổ quái kia, sau đó lại chuyển sự chú ý sang người hai nữ tử.

Đới Cẩm Dung thấy là Hướng Huy, lập tức lạnh lùng nói: "Ta còn tưởng là ai mà lại kiêu ngạo ngự kiếm như vậy, hóa ra là Hướng đại thiếu gia à. Công lực tăng mạnh là có thể không coi ai ra gì sao?"

Đới Cẩm Dung nói chuyện rất là không khách khí, Hướng Huy dường như là đã quen rồi, cũng không thèm để ý tới: "Ở nơi công cộng, muội hấn là nên gọi huynh là tổ trưởng, ở chỗ riêng tư lại gọi tên huynh cũng không muộn mà, sao lại nóng nảy như vậy, ha ha!"

Nói vậy càng khiến cho Đới Cẩm Dung nổi cáu thêm, Lý Dung vội vàng nhỏ giọng: "Không cần phải chấp nhặt với hấn, coi như là bị chó cắn đi!" Thanh âm tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn bị Hướng Huy nghe rõ ràng. Cho dù Hướng Huy hàm dưỡng cũng khá, nhưng khuôn mặt vẫn co rúm lại, mắt bắn ra hung quang.

Hoàng Thiên Ba cùng Lý Kiệt thấy tình thế không ổn liền ngay lập tức bước lên bảo vệ hai nàng. Keng! Trên tay Hoàng Thiên Ba xuất hiện một khối lệnh bài vàng óng ánh, có những ký hiệu ẩn hiện, pháp lực cường đại phát ra làm thổi tung bay tà áo những người ở đây. Mà Lý Kiệt lại là một cái pháp bảo giống như bánh xe, hai luồng khí một đỏ một trắng phát ra từ bánh xe vọt lên trên đỉnh đầu ba thước, giống như hai con giao long quấn vào nhau

Chương 53: Mua Dây Buộc Mình (1)

"Hay! Phục ma kim bài, Nhật nguyệt tinh luân, Long Hồ sơn các người quả là đại gia nha!" Hường Huy sắc mặt dị thường khó coi, biết rằng nếu động thủ thì mình cũng không chắc chiếm được lợi thế. Tuy rằng mình đã mượn dùng đan dược để tăng lực, lại được trưởng bối sư môn truyền công phạt mao tây tủy, công lực đạo hạnh vừa mới lên được Dẫn Khí hậu kỳ, nhưng mà Thực Sơn lấy kiếm đạo làm chính, pháp bảo cũng không nhiều lắm, trên người mình chỉ có vài món pháp bảo nho nhỏ, dùng để bảo mệnh thì được, chứ dùng để đối địch thì không được. Truyện "Phật Đạo "

Người tu hành chỉ cần có pháp bảo thượng thừa hộ thể đối địch, tăng công lực lên vài lần, là giống như người bình thường cầm súng vậy. Hường Huy tin công lực tiến nhanh, một đối một là không có vấn đề gì, nếu đồng thời đối phó hai người thì còn phải hơi cố sức, nhưng hiện giờ lại có tới bốn, Hường Huy đương nhiên là không ngu ngốc mà động thủ, bằng không cứ xác định sẵn là sẽ bị đánh thành đầu heo đi.

Nhưng mà hiện tại là tên đã trên dây, không thể không bắn. Vốn Hường Huy đang đi đường thì cảm giác được nguyên khí dao động, thầm nghĩ rằng có tên tổ viên nào đó sử dụng pháp thuật, chính mình công lực đã tăng nhiều, vừa lúc có thể lộ mặt để xác lập uy tín tổ trưởng luôn. Nào giờ đâu vừa đến đã bị chế nhạo, lại còn không thể phát tác, trong lòng buồn bực không thôi.

"Các người muốn cùng lên phải không?" Hường Huy tuy rằng trong lòng lo nghĩ, nhưng mà bề ngoài vẫn rất cường ngạnh.

"Không sai, nếu người đã được lên làm tổ trưởng, chúng ta cũng phải xem người có cái thực lực gì!" Đối Cẩm Dung đứng ở phía sau chặn đường lui của Hường Huy, ngay câu đầu tiên đã đẩy Hường Huy vào tình thế không thể không động thủ. Trên tay cô cầm một thanh đoản kiếm dài khoảng một thước, có tia sáng bảy màu chớp động, lưu quang bắn ra bốn phía, ẩn ẩn có những âm thanh huyền bí rất nhỏ phát ra từ thân kiếm, truyền tới lỗ tai của mọi người. Lý Dung cũng đứng thẳng trong vị trí của tứ tượng, cùng ba người còn lại hợp thành một trận pháp nhỏ bao vây lấy Hường Huy ở giữa, bàn tay điều khiển một cái ngọc phù màu tím phiêu phù ở giữa không gian, những tia chớp nho nhỏ phát ra tiếng đi đùng, uy thế quả nhiên là bất phàm. Truyện "Phật Đạo "

Hiên Viên pháp vương lại ngăn người ra: Sao người tu đạo hiện giờ quần áo mà cũng thoải mái như không thế à? Vào thời của mình không phải là không có quần áo, nhưng mà đều phải lòi ra lý do nào là thay trời hành đạo, trăm yêu trừ ma cái gì đó, người bị quần áo nhất định sẽ chửi ầm lên rằng đối phương không biết quy củ, dễ tiện vô sỉ linh tính cái gì đó, tại sao quần áo thời hiện đại lại không là khẩu hiệu, cũng không tìm lý do, kẻ bị quần áo cũng không nể chửi, tất cả đều có bộ dáng như đương nhiên phải thế. Hiên Viên pháp vương cảm thấy rằng mình thật sự là đã được mở mang kiến thức.

Hường Huy đã đến nước này, rốt cục cũng phải phát huy ra sở trường của hắn, tâm thần trầm tĩnh lại. Vút! Thanh phi kiếm hóa hồng lao lên trên, một ánh lửa cực nóng phát ra nhiệt độ vô cùng cao, chính là Liệt Dương kiếm mà hắn luôn tu luyện đến bỏ mạng. Người tu đạo tu luyện phi kiếm, thu thập thiên tài địa bảo, ngũ hành tinh hoa, ngàn năm vạn khổ mới có thể luyện chế được một thanh phi kiếm không tòi, Hường Huy này vận khí cũng tốt, vào được đại môn phái về kiếm tu là Thực Sơn cho nên mới được ban thưởng cho thanh phi kiếm tốt nhất. Phi kiếm không giống như các pháp bảo khác, nhu cầu về nó là cực kỳ lớn, dường như người tu đạo nào cũng phải có một thanh, có kẻ giàu có thậm chí còn có tới vài chục, vài trăm thanh phi kiếm. Đó là vật phẩm tiêu chuẩn khi xuất môn lữ hành, đánh nhau giết người.

Nhưng vật liệu hao tổn là rất lớn, cho tới thời này, người tu đạo không ở trong môn phái thì căn bản là không có cách nào làm ra được một thanh phi kiếm tốt. Chu Thanh giết người đoạt bảo, thủ đoạn nào cũng dùng, thế mà lúc này cũng chỉ có một thanh thuộc vào hàng trung bình, mấy thứ đồ tốt đều đã đưa hết cho đồ đệ. Lúc này nhìn thấy nhiều pháp bảo, phi kiếm thượng phẩm như vậy, trong lòng không khỏi nóng rùng rục, hận không thể quay về nghiệp cũ...

Đôi bên đang so khí thế, trong lúc nhất thời không bên nào động thủ. So đấu pháp bảo pháp thuật, chỉ cần một chút lơ đãng là mạng nhỏ coi như xong. Long Hồ sơn bốn người tuy rằng chiếm thế thượng phong, nhưng cũng không dám tiến công hạ sát thủ. Hường Huy thì còn phải nỗ lực dùng một thanh kiếm để chống đỡ áp lực đến từ bốn phía, làm gì còn cơ hội mà ra tay phản kích?

Phục ma kim bài, Nhật nguyệt tinh luân, Thần tiêu thiên lôi tử phù, Côn ngô hạo thiên kiếm vốn chính là những pháp khí do tiền bối của Long Hồ sơn luyện chế, luận về phẩm chất, uy lực còn cao hơn Liệt Dương kiếm của Hường Huy một bậc. Công lực của Hường Huy tuy rằng đã tới Dẫn Khí hậu kỳ, nhưng mà Lý Dung vừa rồi được Hiên Viên pháp vương trợ lực cũng không kém quá xa. Bốn người tuy rằng ác miệng nhưng mà thực ra cũng chỉ muốn giáo huấn Hường Huy một chút mà thôi.

Chu Kiếm Vũ và Lăng Phi sớm đã rời xa khỏi đó hơn chục trượng, mặt mang ý cười, cũng không tiến lên ngăn cản, như là đang xem trẻ con đánh nhau vậy, hình như chuyện này đã xảy ra quá nhiều lần. Hiên Viên pháp vương lại đang lạnh lùng đánh giá Hường Huy ở giữa, với ánh mắt của hắn thì đã sớm nhận ra Hường Huy là đệ tử Thực Sơn. Chu Thanh nhìn ra manh mối, vội vàng đi tới nói thầm một hồi với Hiên Viên pháp vương, không biết là hai người nói cái gì mà sắc mặt của Hiên Viên pháp vương cũng dịu đi một chút.

"Tiền bối chịu khó xem thủ đoạn và công lực của đám hậu bối này vậy, muốn tìm Thực Sơn gây phiền toái còn nhiều thời gian mà. Hiện giờ công lực của tiền bối tuy rằng đánh đầu thắng đuôi, không gì cản nổi, nhưng tóm lại cũng không thể dùng sức lực của chính mình mà đối kháng với Đạo môn cả thiên hạ được. Không bằng cứ đứng yên mà xem biến, Yêu Ma nhị đạo chúng ta tại thiên hạ thực ra có không hề ít cao nhân không xuất thế, đợi khi ta cùng tiền bối thu phục được tất cả bọn họ, tề tụ thiên hạ yêu ma, cùng nhau mưu đồ đại sự." Ở cùng một chỗ với Hiên Viên pháp vương lâu như vậy, giống như là bị trói cùng với một quả bom nổ chậm, Chu Thanh làm sao không phỏng đoán ra được tâm sự của lão yêu nguy hiểm này. Bình thường hỏi bóng hỏi gió cũng biết được không ít chuyện quá khứ của lão yêu quái này, biết lão yêu này có một chút oán hận với Thực Sơn, có điều tình hình cụ thể thì Chu Thanh lại không biết.

Biết lý tưởng của lão yêu quái này là nhất thống thiên hạ yêu ma, xoay chuyển càn khôn, điên đảo nhật nguyệt, khiến cho Yêu Ma nhị đạo lại một lần nữa

nắm giữ quyền hành thế gian. Chu Thanh tuy rằng bội phục hào khí chí hướng của lão yêu này, nhưng cũng biết rằng lý tưởng này gần như khó thành hiện thực được, chỉ như hoa trong gương, trắng trong nước mà thôi. Có điều không thể nào nói thẳng trước mặt lão được, ở trước mặt lão yêu này Chu Thanh luôn mang thân phận của một truyền nhân Ma đạo tiêu chuẩn.

Nghe thấy Chu Thanh nói như vậy, Hiên Viên pháp vương sáng mắt hẳn lên: "Đúng là một biện pháp không tồi. Yêu tộc của chúng ta suy bại, Ma đạo lưu lạc, dọc theo đường đi cũng không cảm nhận được khí tức của bọn họ, chắc là đã ẩn nấp đi rồi. Có điều lão tổ ta đương có một bộ pháp môn có thể khiến cho bọn chúng không còn chỗ nào để trốn nữa, chỉ cần thu phục một vài lão yêu ma Hóa Thần hậu kỳ, lão tổ ta đã có nắm thành nắm chắc tiêu diệt được Đạo môn, tiêu diệt hoàn toàn! Lại nói Thiên Đạo nhất mạch các ngươi cũng có huyết hải thâm cừ với Đạo môn, không bằng gọi sư môn trưởng bối của ngươi ra đây, cùng mưu đồ đại sự, sau khi sự thành, chúng ta sẽ cùng nhau nắm thiên hạ!" Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh đã nói đi nói lại rằng sư môn trưởng bối của mình không có cái tâm tư này, nhưng mà lần nào cũng bị bắt bẻ. Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Hiên Viên pháp vương, Chu Thanh lại ngắt lời: "Một khi đã như vậy, vì sao tiền bối lại phải ưu đãi cho tiểu nha đầu của Long Hồ sơn kia?"

"Việc này... Lão tổ ta năm đó có chút giao tình với một vị cố nhân của Long Hồ sơn." Dường như không muốn nói thêm về chuyện này, Hiên Viên pháp vương nói: "Sư môn trưởng bối của ngươi nếu không chịu ra tay thì ta cũng không cưỡng ép, nếu ngươi đã có tâm tư này rồi thì không bằng chúng ta cùng hợp tác. Có Hóa Huyết thần đạo của ngươi hỗ trợ, cho dù là đụng phải thượng cổ dị bảo, chỉ cần không phải là Đả Thần tiên, Thái Cực đồ, Phiến Thiên ấn, lão tổ ta đều có thể nắm chắc phần thắng, huống chi nhân gian hiện giờ làm gì còn loại bảo vật như thế, năm đó đã theo trận chiến Phong Thần mà lên thiên giới hết rồi. Chỉ cần ngươi trợ giúp ta, vậy chuyện tiêu diệt thiên hạ Đạo môn sẽ đơn giản hơn rất nhiều." Hiên Viên pháp vương mắt bắn ra tinh quang nhìn chằm chằm vào Chu Thanh.

Chu Thanh thầm kêu khổ trong lòng: Thế này không phải là mua dây buộc mình hay sao? Mình chỉ cầu trường sinh bất tử, cầu Thiên Đạo tông có thể tồn tại trong cái Tu Đạo giới này, chứ chẳng muốn theo bởi cái lão điên này đi thu phục cái gì mà thiên đạo yêu ma, xoay chuyển cán khôn mấy cái chuyện linh tinh ngu xuẩn. Hai mắt của Hiên Viên pháp vương tập trung nhìn chằm chằm vào Chu Thanh, Chu Thanh thậm chí còn cảm thấy rằng, chỉ cần câu trả lời của mình không tốt thì sẽ khiến cho Hiên Viên pháp vương nổi giận lôi đình. Dưới sự áp bức tinh thần, Chu Thanh cảm thấy như là bị núi Thái Sơn đè lên, hoàn toàn khác so với số vô số đầu khí thế, những người chung quanh không nhìn ra được tới nửa điểm dị động, chỉ thấy giống như hai người đang chậm rãi nói chuyện mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mua Dây Buộc Mình (2)

Chu Thanh hai mắt không hề sợ sệt nhìn thẳng vào ánh mắt của Hiên Viên pháp vương, tâm thần lại đang đắm chìm vào trong sự huyền diệu của Bát Cửu Huyền Công. So đầu tinh thần, tất cả chân nguyên đạo pháp, pháp bảo phiếm kiếm đều không có nửa điểm công dụng. Nhìn thì có vẻ yên ả nhưng lại hung hiểm vô cùng, chỉ cần không tập trung một chút là thần chí sẽ sụp đổ, biến thành một cái xác không hồn. Lúc này Chu Thanh lui không thể lui, tránh cũng không thể tránh, chỉ đành cứng rắn ngăn đầu đối chọi. Truyện "Phật Đạo "

Trong nháy mắt, ánh mắt hai người dính chặt lấy nhau, song phương đều nhìn thấy được gương mặt của chính mình trong con mắt của đối phương. Chu Thanh thấy ánh mắt của mình bị huyết quang không cùng che phủ, thần thức bị bao vây bên trong đoàn huyết quang này. Bốn phía toàn là màu đỏ, vô số sinh vật kỳ quái dị dạng đang đánh về phía mình. Vút! Một con bò cạp lớn phun ra một cỗ chất lỏng hôi tanh bắn về phía hắn, Chu Thanh liên tục trốn tránh, nhưng trên tay vẫn bị cái thứ chất lỏng hôi tanh đó dính vào một chút. Nổi đau tê tâm liệt phế truyền tới từ bàn tay của Chu Thanh, Chu Thanh nhìn lại, đã thấy bàn tay của mình bị thủng một lỗ, rồi da thịt biến mất hoàn toàn, lưu lại một bàn tay chỉ trơ xương trắng. Biết rõ rằng đây là tinh thần không gian của Hiên Viên pháp vương, Chu Thanh cũng biết rằng lần này mình bị trúng độc, thần thức cũng đã bị hao tổn. Nếu mà mình bị con quái thú nào đó cắn nuốt thì xác định chắc chắn rằng ý chí sẽ bị tiêu tán, biến thành người thực vật cả đời. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh hoàn toàn không để ý tới đớn đau, một tay kết ấn, lập tức thanh âm lan tỏa, kim quang bắn ra bốn phía. Ba đóa hoa sen màu vàng quay xung quanh Chu Thanh, phát ra ngàn đạo hà quang, vạn đường thủy khí. Huyết quang nồng đậm ở chung quanh bị hà quang chiếu tới đều tới tập lui lại, những sinh vật kỳ quái kì lạ cũng phát ra những tiếng kêu thảm thiết thê lương, hóa thành những làn khói đen.

"Ý" Theo một tiếng kêu kinh ngạc của Hiên Viên pháp vương, ý thức của Chu Thanh đã trở về bản thể, hết thấy ảo ảnh đã biến mất không còn tăm hơi, thời gian giống như chỉ vừa trôi qua một cái nháy mắt. Nếu không phải là trên tay của Chu Thanh còn truyền tới cơn đau mơ hồ, thì chắc chắn sẽ nghĩ rằng mình vừa mới nằm mộng. "Trò ảo thuật thật là lợi hại, nếu không phải không lâu trước vừa mới học được Bát Cửu Huyền Công thì hiện giờ khẳng định là đã mất đi ý thức, trở thành con rối cho lão yêu quái này." Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Thanh cảm thấy tức giận.

"Tiểu tử, vì sao ngươi lại có công pháp của Phật môn? Ngươi không phải là người của Ma đạo, ngươi có lai lịch gì?" Bên tai truyền tới thanh âm chua xót của Hiên Viên pháp vương. Đối với Phật môn, Hiên Viên pháp vương có chút hiểu biết, năm đó đối đầu với hắn có không hề ít cao thủ Phật môn, trong đó lợi hại nhất là một tu đại sư được xưng là Thần Đà, một thân công pháp Phật môn thông thiên, cho dù là Hiên Viên pháp vương thời kỳ hưng thịnh cũng phải có chút e ngại. Bông sen màu vàng vừa hiện lên trong ý thức của Chu Thanh biểu hiện cho lực lượng và khí tức thuần khiết, có chút tương tự giống như Thần Đà năm đó, khiến cho Hiên Viên pháp vương cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Tinh thần không gian của Hiên Viên pháp vương quả nhiên là vô cùng lợi hại, chính là kéo tinh thần bản thể của đối phương vào trong không gian địa ngục của mình, tạo ra ý niệm vừa thực vừa ảo. Bởi vì là tinh thần bản thể tiến vào, cho nên dù có pháp bảo lợi hại đến đâu cũng là vô dụng. Hiên Viên pháp vương vốn có chút hoài nghi đối với lời nói của Chu Thanh,

nhưng mà cũng không có ý muốn hạ sát thủ, những sinh vật công kích ở bên trong không gian địa ngục đó cũng chỉ là những sinh vật cơ bản nhất trong Ma giới. Cho dù là như vậy, Hiền Viên pháp vương cũng không thể ngờ rằng Chu Thanh lại có thể thoát thân ra nhanh đến như vậy. Truyện "Phật Đạo "

Yêu Ma nhị đạo vốn chính là cá lớn nuốt cá bé, cường giả vi tôn. Nếu cái Chu Thanh luyện thực sự là ma công thì dưới tình thần so đấu chắc chắn sẽ không thể che giấu được. Phật môn hoàn toàn khác so với Ma, Yêu, Đạo giáo, lịch sử không lâu như ba đạo ấy, chỉ mới phát lên khoảng hai ngàn năm nay, nhưng mà luôn ngầm chống lại ba đạo này, thậm chí có một đoạn thời gian còn ở trên cả ba đạo, công pháp có khả năng khắc chế Yêu Ma nhị đạo còn hơn cả Đạo gia. Ở trong mắt lão yêu quái có số má như Hiền Viên pháp vương, Phật môn quả nhiên là một loại môn phái thần bí.

Tới lúc này thì Hiền Viên pháp vương đã hoàn toàn không còn tin vào mấy cái chuyện xằng bậy của Chu Thanh nữa. Cái gì mà truyền nhân Ma đạo, cái gì mà sư môn trưởng bối toàn là nói xằng nói bậy hết. Có điều Hiền Viên pháp vương lại có chút tò mò với lai lịch của Chu Thanh, lại càng cảm thấy hứng thú với hắn. Một tiêu tử mà kiếm tu cả Ma, Đạo, Phật, ở trong mắt Hiền Viên pháp vương càng trở nên thần bí hơn.

"Phật môn công pháp?" Chu Thanh biết bộ Bát Cửu Huyền Công này nhất định không phải là vật phẩm, những ký tự cổ quái bên trên cái pháp luân đó hẳn là có liên hệ với Phật môn, hiện giờ lại được chứng thực từ miệng của Hiền Viên pháp vương, Chu Thanh cũng không cảm thấy có gì bất ngờ. "Lời ấy của tiền bối nhầm rồi, từ xưa Yêu Ma nhị đạo đã khó phân biệt lẫn nhau, ma tu Yêu đạo, yêu tu Ma đạo, công pháp của hai đạo có những chỗ tương tự, Phật môn Đạo gia cũng là như vậy. Tiền bối là cao nhân, đương nhiên biết Phật môn công pháp và Đạo gia tiên thuật có những chỗ tương tự. Thiên Đạo cũng chúng ta tuy rằng là Ma đạo chính thống, nhưng mà công pháp của Thiên Đạo do tổ sư thân bị tổn hại mà không còn lưu truyền xuống được, những thứ tu tập đều là công pháp do Đạo gia thượng cổ lưu truyền lại, bị tiền bối hiểu lầm cũng là bình thường thôi. Đây cũng là một nguyên nhân khiến cho sư môn trưởng bối không dám đối nghịch với Đạo môn."

Nghe Chu Thanh bịa đặt hết lần này đến lần này, Hiền Viên pháp vương cũng chẳng thêm tin nữa: "Ta mặc kệ ngươi có cái lai lịch gì, cũng chẳng quan ngại ngươi là ai. Đề nghị vừa rồi của ta ngươi hãy xem xét một chút đi, hoặc là trợ giúp lão tổ một tay, hoặc là lão tổ ta cho dù phải liều cái thân thể ngưng tụ ngàn năm này cũng phải đánh chết ngươi. Cùng lắm thì lão tổ ta lại khổ tu thêm ngàn năm nữa, thời gian đối với ta mà nói cũng chẳng có ý nghĩa là mấy."

Chu Thanh cũng biết rằng lão yêu này cũng chỉ dám tỏ ra nguy hiểm mà thôi, kỳ thật cũng luyến tiếc ngàn năm khổ tu lắm chứ. Thời gian ngàn năm nói dài cũng không dài, nhưng vất vả lắm mới quay trở lại được thế gian, Chu Thanh có ngu mới tin rằng lão yêu này lại chịu trở về tu luyện. Có điều về sau mình cũng không nên chọc giận cái lão yêu này, ai biết được nhờ đâu trong lòng lão ta không bình thường, vạn nhất mà xảy ra hậu quả gì thì Chu Thanh thật sự không gánh vác được, nói chung cứ cẩn thận chu toàn là tốt nhất. "Đề nghị của tiền bối thực ra ta có động tâm, ta quả thật muốn suy xét cho cẩn thận chuyện này, chuyện không phải là nhỏ đương nhiên cần phải suy tính kỹ hơn."

Hiền Viên pháp vương cũng không mong chờ Chu Thanh sẽ trả lời ngay: "Được, việc này quả thật không phải là nhỏ, nếu mà để cho Đạo môn biết thì chắc chắn sẽ mang tình anh đến đầu giết. Lão tổ ta tuy rằng không sợ, nhưng mà cũng sợ gặp phiền toái, để tránh cho tin tức tiết lộ ra thì ta đành phải trông vào ngươi vậy. Thôi không nói nhiều nữa, cứ xem tiểu bối của Thục Sơn diễn có tốt không cái đã!"

Vừa dứt lời, Vút vút vút! Lại là ba đạo kiếm quang từ xa xa bay tới. "Long Hồ sơn các người đồng người, chẳng lẽ Thục Sơn chúng ta lại không có ai sao?" Ba đạo kiếm quang rơi xuống mặt đất, chính là ba kẻ đã đánh lên Chu Thanh ở Liên minh yêu quái.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tuyệt Đại Cao Thủ (1)

"Cổ quái cổ quái! Như thế nào cả bốn tên đều đã tới được Dẫn Khí hậu kỳ, chẳng nhẽ thiên tài địa bảo của Thục Sơn kiếm phái là làm ra từ bùn à? Có thể dùng xà lảng như vậy?"

Chu Thanh truyền âm cho Hiền Viên pháp vương: "Bốn đệ tử Thục Sơn này ta đều đã gặp rồi, mấy tháng trước mới chỉ là Dẫn Khí trung kỳ, không biết sao lúc này đã vọt lên đến hậu kỳ. Nếu mà người bình thường còn tiến bộ được đến bậc này, thì chỉ sợ Thục Sơn kiếm phái không đến vài năm các môn nhân đệ tử đều sẽ đắc đạo phi thăng hết à?"

Ánh mắt Hiền Viên pháp vương hơi lóe lên, thần nhiên nói: "Chẳng phải ngươi cũng giống vậy sao, lấy Kim tằm sáu cánh của tên Lục Bào đó luyện thành nguyên thần thứ hai, ép cho tu vi của mình lên tới Hóa Thần kỳ. Nếu như ta nhìn không lầm thì tu vi bản thể của ngươi còn chưa đột phá đến Dẫn Khí hậu kỳ phải không, còn không bằng cả tiểu nha đầu tên là Lý Dung kia nữa. Hậu bối của Dư Hóa tông sư chỉ kém cỏi như vậy sao, chỉ biết đầu cơ trục lợi phải không?"

Chu Thanh cười khẩy đáp: "Con đường tu luyện, Đạo gia tuân tự mà tiến, Ma môn ta lại nghịch thiên hành sự, không từ bất cứ việc xấu nào. Chỉ cần có thể làm tăng lên thực lực của mình, thì cho dù có dùng thủ đoạn nào cũng có sao. Tiền bối tư tưởng cổ hủ, xem ra vẫn chưa hiểu được ý nghĩa chân chính của Yêu Ma nhị đạo rồi." Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Hiền Viên pháp vương công lực thâm hậu, ánh mắt lợi hại, nhưng mà so đấu công phu khua môi múa mép với Chu Thanh thì chỉ sợ ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có nữa.

Hiên Viên pháp vương về mặt bất mãn những lại chẳng phát tác ra được, chỉ đành hừ lạnh một tiếng: "Người có nguyên thần thứ hai thì bọn chúng có tiên thiên kiếm nguyên. Hơn nữa bốn tiểu bối này linh khí tràn đầy, hiển nhiên là đã ném qua linh đan diệu dược gì rồi, lại được cao thủ phạt mao tẩy tủy nữa. Thục Sơn kiếm tu nhập đạo, chân nguyên pháp lực đều nằm ở trên thân kiếm, hiệu quả cũng giống như là nguyên thần thứ hai vậy." Hiên Viên pháp vương nói những lời này có vẻ hơi hàm hồ, Chu Thanh cũng không hỏi nhiều, chỉ chuyển lực chú ý sang trò hay ở trên sân. Truyện "Phật Đạo "

Ba người vừa hiện thân, Hưống Huy thấy viện binh đã đến, tinh thần đại chấn, một tiếng hét dài vang lên khiến cho lá cây reo lên rào rào, kiếm quang của Liệt Dương kiếm đại thịnh, quang mang hòa hồng cực nóng mạnh mẽ bắn ra bên ngoài. Đồng thời lúc đó, Tạ Hiểu Hoàn ba người cũng xuất ra những đạo kiếm quang, đánh vào áp lực do Phục Ma kim bài, Nhật Nguyệt tinh luân, Thần Tiêu Thiên Lô Tử phù, Côn Ngồ Hạo Thiên kiếm bốn kiện pháp bảo tạo ra. Trong ngoài giáp công, tâm thần chấn động, hơn nữa Hoàng Thiên Ba bốn người vẫn còn chưa xuất toàn lực, áp lực vừa mới bị phá bỏ, Hưống Huy liền kiểm cơ hội thả người một cái rồi bay ra khỏi vòng vây, hội hợp với Tạ Hiểu Hoàn. Lúc này đã trở thành trận bốn đấu bốn.

Tục ngữ nói: "Càng đông càng lớn mật, khí thế càng rào rạt!" Hưống Huy lao được ra khỏi vòng vây, lại có thêm đồng bọn tới viện trợ, lập tức trở lại dáng vẻ bệ vệ mãnh liệt, hét lớn một tiếng: "Kết Tử Tướng kiếm trận!" Bốn người phối hợp ăn ý, Hưống Huy vừa dứt lời, ba thanh phi kiếm đã bay lên không trung cùng với thanh Liệt Dương kiếm của Hưống Huy tạo ra một loạt biến ảo. Hàng trăm đạo kiếm quang xuyên qua xuyên lại, kiếm khí tung hoành, những ký hiệu huyền ảo trong kiếm quang phát ra lực hút cường đại, hút toàn bộ những luồng khí Canh Kim trong thiên địa cuộn cuộn không ngừng hội tụ vào trong kiếm trận. Những kiếm quang đan qua đan lại tạo thành một cái quang võng (lưới ánh sáng) cực lớn, bao vây lấy bốn người Hoàng Thiên Ba còn đang trở tay không kịp. Những kiếm quang trên quang võng nhấp nháy âm ỉ, thanh âm của kiếm khí phá không ầm ầm rung động, khí thế vô cùng to lớn, khiến cho người bên ngoài không khỏi lo lắng cho sự an toàn của những người bị vây bên trong.

Hoàng Thiên Ba đám người cũng không dự đoán được đối phương lại phản ứng nhanh như vậy, bốn sự quần ẩu còn thành thực hơn mình tới vài phần, trong lúc nhất thời không khỏi luống cuống tay chân, không kịp kết trận đối kháng, đành ngồi nhìn pháp bảo của mình bị những luồng khí Canh Kim trùng kích ngăn cản. Trận pháp là mượn lực của trời, một khi đã thành hình thì uy lực không còn là một đấu với một nữa rồi. Hưống Huy bốn người trong nháy mắt đã kết thành kiếm trận, hiển nhiên là đã trải qua nhiều lần thao luyện, vận dụng vô cùng thành thực. Xét về uy lực mà nói, kiếm trận của bốn người một khi hợp thành, thì cho dù là cao thủ Hóa Thân kỳ bị nhốt vào trong trận cũng phải chật vật, huống chi chỉ là bốn đệ tử Long Hồ sơn vừa mới tiến vào Dẫn Khí hậu kỳ.

Cho dù là thần thông như Hiên Viên pháp vương năm đó lại có thêm vô số pháp bảo ma công, mà cũng còn phải nuốt hận trước Lưỡng Nghi Vi Trần trận của Thục Sơn, chỉ có thể bỏ lại thân thể mà nguyên thần trốn đi. Đó cũng là lí do vì sao mà Hiên Viên pháp vương vội vàng muốn lấy được Đồ Thiên Thần Sát đại trận từ tay của Chu Thanh. Lấy trận đối trận, mới là phương pháp phá trận thượng thừa. Còn nếu muốn cậy mạnh để phá trận, thì trừ phi công lực phải cao hơn người bày trận gấp mấy lần mới có thể làm được.

Long Hồ sơn bốn người không dám hạ sát thủ với Hưống Huy, đồng dạng Hưống Huy bốn người cũng không dám làm gì bọn họ. Nếu mà hạ sát thủ thì xác định chắc chắn rằng sẽ dẫn đến tranh chấp giữa hai phái, hậu quả không phải bọn họ có thể gánh vác được, nếu mà bị trừng phạt thì ít nhất là đều sẽ bị phế bỏ đạo hạnh toàn thân, đánh gãy kinh mạch, cho dù gia tộc của họ thế lực có lớn cũng không bao che cho được. Bốn người trong trận tuy rằng đều tự ứng chiến, nhưng áp lực cũng không phải là lớn, hơn nữa còn có pháp bảo thượng thừa hộ thể, còn dư sức để nói chuyện, một thanh âm thanh thúy từ trong những kiếm quang hoa mắt đó truyền ra: "Bốn người các ngươi công lực tiến triển nhanh như vậy, chắc là Thục Sơn đã phải tốn một khoản lớn phải không! Sao nào, đoạt đi vị trí tổ trưởng của Lăng đại ca còn chưa đủ, bây giờ còn muốn ngồi lên vị trí đệ nhất Đạo môn nữa à?"

Đới Cẩm Dung rõ ràng là người đứng đầu trong bốn người, tuy rằng bị trận pháp vây khốn, lại có chút kinh ngạc với tốc độ tăng tiến công lực của bốn người Hưống Huy, nhưng mà ý nghĩ của cô cũng không hề loạn, nói một câu đã lôi kéo cả Lăng Phi đang đứng đằng xa xem trò vui vào cuộc.

Đới Cẩm Dung tuy là thân nữ nhi, bình thường cũng không nói nhiều, nhưng tâm tư suy nghĩ luôn hơn ba người còn lại. Bình thường cho dù là tu luyện hay là chấp hành nhiệm vụ đều không kém nam hài, ngược lại còn nổi bật hơn. Cho dù là Lý Dung vừa mới được Hiên Viên pháp vương tương trợ công lực đột phá đến Dẫn Khí hậu kỳ mà so sánh với cô thì cũng chỉ hơn được một chút mà thôi, có thể nói là sần sần với công lực bản thể của Chu Thanh, đó là đã tính cả gần đây Chu Thanh vận trộm tu luyện Bát Cửu Huyền Công cho nên công lực bạo tăng rồi đó. Hưống Huy tên này là một kẻ tâm cao khí ngạo, Đới Cẩm Dung biết rõ hẳn không dám làm gì, nhưng mà nếu cứ giằng co thêm nữa, liên quan đến vấn đề mặt mũi, nhờ đâu Hưống Huy thẹn quá thành giận không để ý mà hạ sát thủ, thì nhất định là sẽ bị đối phương dùng ngàn vạn mũi đao băm thây thành vạn đoạn chứ chẳng chơi.

Lăng Phi vốn đang đứng xem trò hay, trong lòng ước gì hai bên có thể đánh nhau chết đi sống lại, có điều Lăng Phi vẫn có chút hảo cảm đối với hai nữ hài tử luôn gọi hắn là đại ca đó, do dự suy nghĩ có nên tiến lên khuyên can hay không, trong lòng vẫn đang mâu thuẫn. Lúc này Đới Cẩm Dung đã lên tiếng, Lăng Phi hiểu rằng đây là xin sự giúp đỡ của mình rồi, cho dù mình da mặt có dày cũng không thể không lên khuyên can một tiếng được. Với tu vi chỉ còn kém một bước là có thể lên đến Hóa Thân của mình, Lăng Phi có tới mười phần nắm chắc vận lên một kiếm là có thể mở ra được một lỗ hồng. Lập tức Lăng Phi tiến nhanh về phía trước, cẩn thận suy tính trước sau, dù sao hai năm này Côn Lôn cùng Thục Sơn mặt ngoài tuy rằng hòa khí, nhưng đã ngầm ở vào thế như nước với lửa, trong lòng mọi người ai cũng đã rõ rồi, cho dù có trở mặt cũng không lấy gì làm kinh ngạc.

Nếu Lăng Phi không tiến lên, Hưống Huy còn đang tính toán chuẩn bị mượn trận pháp lực làm tiêu hao chân nguyên của bốn người kia, khiến cho chân nguyên của bọn họ bị tiêu hao không còn nữa, vừa không đả thương người, mà mình cũng được xả giận, là kẻ sách vụn toàn đôi bên. Nhưng lúc này Lăng Phi đã tiến lên rồi, Hưống Huy trong lòng tức không biết để đâu cho hết. Từ khi hắn tiếp nhận chức tổ trưởng Long tổ đến giờ, thành viên không dốt sức, mọi chuyện không thuận lợi, không có được sự đồng tâm trên dưới như khi còn Lăng Phi. Cấp trên đã nhiều lần nhắc nhở hắn, ngay cả sư môn trưởng bối cũng đều kín đáo phê bình, cho nên mới ngoại lệ tiêu hao tài vật để làm cho bốn người bọn hắn công lực tăng nhiều, không thể tưởng được lúc này vẫn phải chịu bó chân bó tay.

Lăng Phi vừa tiến lên muốn nói chuyện, Hưống Huy quả thực đã tức đến không kiềm chế nổi, không để ý tới xấu liền toàn lực dẫn phát uy lực của kiếm trận, ngay cả ba người còn lại cũng không phản ứng kịp. Kiếm trận bỗng nhiên phồng ra một chút, sau đó cấp tốc thu hẹp vào, quang võng do kiếm trận đan thành tan ra, vạn đạo kiếm quang bắn ra, kiếm khí phá không bén nhọn rít lên cho dù là những người cách xa mười dặm cũng đều nghe thấy rõ ràng.

Thình lình xuất ra vạn đạo kiếm quang bắn về phía Đới Cẩm Dung bốn người, chẳng những là Lăng Phi, Chu Kiếm Vũ, mà ngay cả ba người Tạ Hiểu Hoàn cũng đều sợ đến mức hồn phách lên mây!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tuyệt Đại Cao Thủ (2)

Một tiếng đáng yêu vang lên, vẫn là Đới Cẩm Dung biết điều mình lo lắng đã phát sinh, Hướng Huy quả nhiên thẹn quá hóa giận mà hạ sát thủ. Cô toàn lực vận khởi Đại Đạo Kiền Nguyên Kinh đã khổ tu, quanh thân có những đám mây bảy màu lượn lờ, phối hợp với thất thái quang mang trên thân Côn Ngô Hạo Thiên kiếm, thân hình vốn xinh đẹp nhu nhược đột nhiên lại có tư thế oai hùng hiên ngang, cho dù là Hiên Viên pháp vương thấy vậy cũng phải nhượng mảy, dường như là đang nhớ tới chuyện gì đó.

Thất thái quang mang nhanh chóng hình thành một đạo bình phong, bảo vệ cho bốn người ở giữa. Bộp bộp bộp! Kiếm quang liên tiếp đập vào cái bình phong bảy màu đó, phát ra những âm thanh như nước mưa rơi vào lá chuối vậy.

Sức người chỉ có hạn, mà lực của trời đất lại là vô cùng. Trong nháy mắt, Tứ Tướng kiếm trận tiếp tục hút lấy khí Canh Kim biến thành hàng trăm hàng ngàn thanh phi kiếm thay nhau mà đến, bức bình phong bảy màu chống đỡ thêm được hai giây thì liền trở nên loãng đi. Bốn người bên trong vốn được bao bọc vô cùng kín kẽ, căn bản không nhìn thấy bóng người giờ đã dần dần hiện ra, dùng mắt thường cũng nhìn thấy bức bình phong sắp bị vô tận kiếm khí phá tan!

"Làm càn!" Một thanh âm hùng hậu trầm hùng vang lên, mọi người ở đây ngoại trừ Hiên Viên pháp vương vẫn bất động thanh sắc, ngay cả Chu Thanh cũng cảm thấy màng nhĩ đau nhói, lỗ tai ong ong.

"Cao thủ nha!" Chu Thanh tọa sơn quan hổ đấu đang đứng đoạn hay, thấy Hướng Huy đột nhiên hạ sát thủ cũng chẳng lấy gì làm kinh ngạc, biết rằng khẳng định sẽ có cao thủ ngáng chân vào. Đó thực ra không phải là vì Chu Thanh đã tu thành công phu dự đoán được tương lai, mà là vì nếu cục an ninh quốc gia không có cao thủ tọa trấn thì bằng vào mấy đệ tử tép riu này, chưa nói tới chuyện đi đối phó yêu quái mà sợ rằng còn bị yêu quái đánh giết tới cửa, đập phá sào huyệt không biết chừng. Thấy được bản lĩnh của Hiên Viên pháp vương, Chu Thanh biết rõ thiên hạ rộng lớn, yêu quái ẩn tàng rất nhiều.

Một đạo linh phù hoàng quang chớp động đột nhiên hiện ra từ hư không, xuất hiện ở bên trong kiếm trận, tùy ý xuyên qua kiếm khí rậm rạp mà lại không bị chút thương tổn nào, giống như chỉ là hư ảnh chứ không phải là thực thể. Hoàng phù lập tức nhập vào bức bình phong bảy màu rồi lại biến mất không thấy dấu nữa, Chu Thanh chỉ cảm thấy nguyên lực hệ Thổ vô hạn dưới mặt đất trong phút chốc đã tụ tập đến bức bình phong bảy màu sắp bị khí Canh Kim phá đi kia, bức bình phong vốn bảy màu chớp động giờ đã bị hoàng quang đặc sệt thay thế, vô số phi kiếm lao vào trong hoàng quang đều giống như trâu đất xuống biển, không thấy động tĩnh. Truyện "Phật Đạo "

Hoàng quang càng lúc càng thịnh, nguyên lực hệ Thổ tụ tập lại càng lúc càng nhiều, càng tụ càng nồng đậm, cuối cùng đột nhiên kết thành như thực thể, chọt, những kiếm quang bay vút trên bầu trời đột nhiên biến mất không còn tăm hơi. Đó là do nguyên lực hệ Thổ thực sự quá nhiều, ngũ hành mất cân đối, cho nên đã chặt đứt đi sự hội tụ của khí Canh Kim tạo ra Tứ Tướng kiếm trận, dùng phương pháp rút củi dưới đáy nồi để đánh tan Tứ Tướng kiếm trận.

"Đạo pháp của người này thực sự là..." Chu Thanh chỉ cảm thấy tay chân toát ra mồ hôi lạnh, một cổ lạnh run chạy khắp từ bàn chân cho đến đỉnh đầu. Thành viên Long tổ hần đều đã thấy, chỉ đều giống như con gà con cún, cho dù là tám vị ở trước mặt này, chỉ cần không rơi vào trong trận pháp của họ thì Chu Thanh cũng có thể tự tin thoải mái mà đánh bại. Chu Thanh kỳ ngộ liên tục, vốn cũng có chút tâm lý khinh thị với Long tổ này, sau khi được chứng kiến không gian dị năng của Chu Kiếm Vũ thì tâm lý khinh thị mới hơi ít đi một chút, nhưng mà vẫn tràn đầy tự tin, cho rằng nếu chỉ bằng một mình Long tổ, không xuất động ra lực lượng của Đạo môn thì Chu Thanh cũng chẳng cần e ngại. Đối với đề nghị của Hiên Viên pháp vương thu phục yêu ma thiên hạ cũng có chút động tâm, cho rằng đó cũng là một kế hoạch hay ho, cùng lắm thì mình đi tới phía sau Hiên Viên pháp vương đánh cho lão hôn mê, sau đó chọn chọn lựa lựa lấy vài món pháp bảo cũng là một chuyện thú vị. Ai mà ngờ được Long tổ lại ẩn tàng một nhân vật lợi hại đến như vậy, xem ra mấy đệ tử cấp thấp này chỉ là để che đi ánh mắt người đời mà thôi.

Không cần tới tận nơi mà dùng phương pháp truyền phù ngàn dặm để vận hành ngũ hành nguyên lực, đó là thần thông đến cỡ nào? Lấy bùa pháp để dẫn động thiên địa nguyên khí, ngũ hành nguyên lực thật ra cũng chẳng phải là bản lĩnh gì lợi hại, chỉ cần là người tu đạo Dẫn Khí kỳ là đều có thể vận dụng, tùy theo pháp lực lớn nhỏ của từng người mà uy lực khác nhau thôi. Nhưng mà Thực Sơn lấy kiếm tu nhập đạo, đối với việc vận dụng khí Canh Kim có thể nói là xuất thần nhập hóa, mãi giữa trăm ngàn lần, huông chỉ lại còn là bốn nhân vật Dẫn Khí hậu kỳ liền thủ phát động trận pháp?

Tứ Tướng kiếm trận, Thực Sơn bí truyền, uy lực không phải là nhỏ, dưới sự vận dụng của bốn người Hướng Huy, khí Canh Kim cường đại có thể nói là đã đi vào trạng thái bạo phát, ở trong kiếm trận, tất cả tạp khí nguyên lực đều bị loại trừ sạch sẽ, không nói tới dùng bùa pháp để dẫn động các nguyên lực khác, mà ngay cả sử dụng pháp thuật cũng còn thấy khó khăn, căn bản là không thể hấp thụ nổi linh khí, bốn người ở trong trận đều phải dựa vào chân nguyên tích trữ trong pháp bảo do chính mình vất vả luyện ra mới có thể gắng gượng chống đỡ.

Chu Thanh là đại gia trận pháp cho nên hiểu biết cũng có chút sâu sắc, nhưng mà bị vây ở trong trận khí Canh Kim mà còn có thể phát động bùa pháp hệ Thổ, dẫn tới nguyên lực hệ Thổ, cắt đứt đi toàn bộ luồng khí Canh Kim đang cuộn cuộn không ngừng sinh ra trong trời đất. Loại bản lĩnh này, không nói dùng mắt nhìn, ngay cả dùng tai cũng chưa từng nghe thấy, huông chỉ đối phương còn dùng phương pháp truyền phù ngàn dặm, lấy sự thần thông của tu

di để đột phá sự phong tỏa của kiếm trận, càng khó khăn hơn nữa là ko làm bị thương tới một người, thủ đoạn quả thực ảo diệu, quả thực là đã vượt qua khỏi đỉnh phong của ngũ hành phù pháp.

"Thiên hạ còn có nhân vật lợi hại bậc này, ta quả là đã xem thường Đạo môn thiên hạ!" Chu Thanh thì thảo tự nói, có được Hóa Huyết thần đao, cô động được nguyên thần thứ hai, Chu Thanh thực lực bạo tăng. Lại còn một đao chém chết Trần Không lão đạo Hóa Thần trung kỳ, Chu Thanh tuy rằng hành sự vẫn luôn cảnh giác, nhưng mà tâm lý cũng không khỏi lâng lâng. Đối với Hiên Viên pháp vương Chu Thanh cũng chẳng thêm so đo, dù gì người ta cũng là lão yêu ngàn năm, lấy tuổi ra cũng đủ để chết mình, Chu Thanh tự tin rằng nếu mình khổ tu ngàn năm, không nói tới đắc đạo thành tiên, chỉ luận thành tựu tuyệt đối sẽ không thấp hơn Hiên Viên pháp vương, người dù sao cũng không thể đánh đồng cùng yêu quái được.

Chu Thanh vung trộm liếc nhìn sắc mặt của Hiên Viên pháp vương, phát hiện ra lão yêu này vẫn giữ cái bộ dáng lạnh lẽo băng tuyết, thật sự là không thể nhìn ra được biến hóa cảm xúc, Chu Thanh cũng không rõ lúc này trong lòng lão yêu này đang nghĩ cái gì nữa.

Ầm! Vòng bảo hộ to lớn được làm từ Thổ hệ nguyên lực tinh thuần màu vàng nhẹ nhàng vỡ ra, những bụi đất màu vàng ảm ảm rơi xuống mặt đất, giống như nước tràn ra, mùi đất đậm đặc tràn ngập phạm vi hơn một dặm. Hường Huy, Hoàng Thiên Ba tám người ở gần đó nhất, bị mùi làm cho sặc ho khan tới tấp. Lăng Phi phản ứng không chậm, âm thầm bấm tay làm một pháp quyết, khắp người có thanh quang chớp động, lại thêm vào một chút pháp thuật cách ly. Chu Kiếm Vũ thì trực tiếp trốn vào trong hư không, không để lại chút dấu vết. Chu Thanh hưởng sái của Hiên Viên pháp vương, chẳng cần làm gì mà trong phạm vi ba trượng xung quanh hai người không khí vẫn tươi mát, chẳng có chút mùi đất khiến cho người ta muốn sặc chút nào. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Trong mắt Hiên Viên pháp vương đột nhiên bắn ra tinh quang, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ hư không cách đó khoảng hai trượng, ngay cả Chu Thanh cũng phát hiện ra hành vi kì quái của lão: "Lão yêu quái này, hành sự luôn thần bí như vậy, giờ lại làm trò điên rồ gì đây?" Chu Thanh thầm nghĩ trong đầu, nhưng ngay sau đó Chu Thanh đã hiểu ra. Trên mặt đất vừa rồi không có bóng người đột nhiên chẳng hiểu tại sao lại hiện lên một lão đạo gầy đét như một con khỉ, thân mặc đạo bào xanh rộng thùng thình, khiến cho một mảng lớn quét xuống đất, tóc trên đầu dài đã man, lại còn hơi hơi bóng mỡ, búi vào trên đỉnh đầu, dùng một cây ngọc trăm hỏa hồng xù xì như ngón tay cái quần lấy, tướng mạo thật sự là cổ quái.

"Khoảng Quân chân nhân, sao ngài lại phải ra mặt?" Xa xa mấy đạo kiếm quang lại bay tới, trong nháy mắt lại xuất hiện thêm hai lão giả khoảng trên dưới 50, thật sự là càng lúc càng náo nhiệt.

"Đây mới là lực lượng trung tâm của Đạo môn!" Ánh mắt của Chu Thanh đương nhiên nhìn ra được, mặc dù hai lão giả này không mặc đạo bào nhưng ngực kiếm mà đến, kiếm quang thánh khiết không một chút âm tà, hơn nữa công lực cũng đã tiến nhập vào Hóa Thần. Chu Thanh cân nhắc một chút, thấy rằng nếu mình không xuất ra Hóa Huyết thần đao thì chỉ sợ rằng cũng chỉ đấu ngang tay với một người trong số họ mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Cao Thủ Đối Thoại

Hai lão giả kia vừa bay tới đã lập tức hành lễ với lão đạo gầy đét kia. Sắc mặt của bọn Hường Huy cực kỳ khó coi, mà Hoàng Thiên Ba Lý Kiệt hai người cũng đang tức giận dị thường, hận không thể lao lên sống mái một phen. Ngay cả hai nữ hài tử cũng nhíu mày lên, xem ra Thục Sơn Long Hồ sơn hai phái đã kết thù kết oán rồi, Lăng Phi mừng thầm trong lòng, trên mặt lại bất động thanh sắc.

Giữa sân thình lình xuất hiện một lão đạo gầy đét, Lăng Phi làm tổ trưởng Long tổ nhiều năm như vậy mà cũng ù ù cạc cạc. Nhưng mà Lăng Phi thân là đệ tử Côn Lôn cũng có chút ánh mắt, lão đạo gầy đét này có bản lĩnh phi phàm ngàn dặm, lấy Thổ phá Kim, chỉ sợ rằng không dưới sư phụ mình.

"Lại là một nhân vật cấp tông sư, không phải chỉ là tiểu bối so đầu thôi sao, sao lại dẫn tới cao thủ lợi hại như vậy chứ?" Trong lòng Lăng Phi có rất nhiều nghi hoặc. Hai lão giả kia thì hẳn biết, đó đều là những người tán tu rất lợi hại, không môn không phái, tu hành đã nhiều năm, đều là cao thủ Hóa Thần. Vài năm về trước họ đã được chiêu nhập làm trưởng lão của Long tổ, nếu không có yêu quái đặc biệt hoặc chuyện tình trọng đại thì cũng sẽ không ra tay mà chỉ bề quan tu luyện, thực lực chỉ sợ là không dưới trưởng lão chương môn của một vài đại môn phái.

"Xin hỏi đạo hữu từ đâu mà đến?" Một thanh âm như tiếng chuông lớn ngân lên vang vọng, khiến cho tám người đang gườm gườm nhìn nhau cũng tỏ ra kinh ngạc, không biết vì sao một lão đạo nhỏ gầy như vậy mà lại phát ra được thanh âm lớn đến thế. Chu Thanh cũng cảm thấy buồn bực, dường như lão đạo này vừa mới xuất hiện là đã hoàn toàn không thêm đề ý đến người khác, chỉ chăm chăm đánh giá Hiên Viên pháp vương mà thôi.

Hai lão giả kia cũng tiến tới gần, bọn họ tuy rằng không nhìn thấy rõ công lực đạo hạnh của Hiên Viên pháp vương nông sâu thế nào, nhưng mà cũng ảm ảm cảm thấy rằng người trẻ tuổi này không hề đơn giản. Cho tới lúc Khoáng Quân chân nhân lên tiếng bọn họ lại càng cảm thấy kinh ngạc hơn, người khác có thể không biết Khoáng Quân lão đạo nhưng bọn họ thì biết rõ ràng.

Mấy chục năm trước hai người bọn họ vốn là hai huynh đệ, ngẫu nhiên xâm nhập vào chỗ tu hành của một vị tiền bối tu đạo. Vị tiền bối tu đạo kia hình như là vì bị quấy rầy trong lúc tu luyện mà dẫn tới tẩu hỏa nhập ma, thân thể phát nổ mà chết, lưu lại một quyển đạo thư cùng một vài món pháp bảo, phi kiếm, đều bị hai huynh đệ này chôn được. Mà hai người này lại có thể tự thông hiểu, tu luyện còn có chút thành tựu, dựa vào vài món pháp bảo tốt dần dần cũng có chút tiếng tăm trong giới tu đạo, tự xưng là Thương Tung Tử và Thụ Bách Tử.

Sau đó Ma đạo đại loạn, hai huynh đệ thừa dịp các đại môn phái phải dốc toàn lực để đối phó với lực lượng tàn dư của Ma đạo, vùng trộm mò vào Độn Giáp tông được xưng là thần bí nhất Tu Đạo giới lúc bấy giờ, định thừa lúc không người để trộm đi mấy thứ bảo bối, nào ngờ lại gặp phải Khoáng Quân chân nhân lúc đó vừa hoàn thành bế quan tu luyện. Lúc ấy hai người cũng đã là nhân vật Hóa Thần kỳ, tự cho rằng nếu hai người liên thủ thì thiên hạ này sẽ chẳng có mấy ai là đối thủ của mình, nào biết đâu rằng, Khoáng Quân chân nhân chỉ cần một lá bùa nho nhỏ đã có thể bùa vây khiến cho hai người không thể động đậy, bản lĩnh vô cùng cao minh. Truyện "Phật Đạo "

Hai huynh đệ tâm phục khẩu phục, hơn nữa Khoáng Quân lão đạo cũng thấy hai người tu luyện không tồi, tuy không môn không phái chỉ nhờ sự may mắn của chính mình mà cũng tu được đến cảnh giới Hóa Thần, cho nên không làm thương tổn đến tánh mạng hai người. Hai huynh đệ vì mang lòng cảm kích mà tự nguyện trở thành người hầu của Khoáng Quân lão đạo, đã làm được mấy thập niên rồi, có điều cũng học được không ít thứ hay ho. Sau đó khi chính phủ mời người của Độn Giáp tông nhập thế, Khoáng Quân lão đạo liền cho hai huynh đệ ẩn vào Long tổ, vài thập niên vừa rồi không biết đã diệt trừ biết bao nhiêu yêu quái mà đầu cường đại, trong đó có cả siêu cấp yêu quái Hóa Thần kỳ nữa. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Với bốn sự của Khoáng Quân lão đạo như vậy mà lại phải khách khí với một người trẻ tuổi, làm sao hai huynh đệ có thể tưởng tượng ra nổi.

Toàn thân Hiên Viên pháp vương không có một chút dấu hiệu nào là có chân nguyên dao động, từng đợt khí tức bình thản diễm đạm ẩn ẩn phát ra. Hiên Viên pháp vương đã tới được trình độ này, tùy ý chuyển hóa khí chất cũng không phải là việc gì khó, nghe thấy Khoáng Quân lão đạo đặt câu hỏi với mình, còn làm ra một lễ nghi tiêu chuẩn của Đạo gia, Hiên Viên pháp vương lại chẳng thèm hoàn lễ mà chỉ thản nhiên phun ra hai chữ: "Hải ngoại!"

Thấy Hiên Viên pháp vương quá đáng như vậy, Thương Tùng Tử, Thúy Bách Tử đang muốn tiến lên quát mắng, Khoáng Quân lão đạo liếc xéo bọn họ một cái, không thèm quan tâm đến thái độ của Hiên Viên pháp vương, mà còn tiếp tục hỏi: "Hóa ra bạn hữu ở hải ngoại, không biết ở môn phái nào?"

"Vô!"

"Đạo hữu xưng hô như thế nào?"

"Vương Trung!"

"Hóa ra là Vương Trung chân nhân! Không biết đạo hữu tu luyện công pháp gì?" Lời này của Khoáng Quân lão đạo có chút hơi đường đột.

Mọi người chung quanh đều đã chú ý tới cuộc vấn đáp kì quái ở bên này, tuy rằng không ai biết được Khoáng Quân đạo nhân này có lai lịch gì, nhưng mà bốn sự phá trận của lão thì cho dù là người mù cũng nhìn thấy được, lão đạo này nhất định là một cao thủ tuyệt thế, đẳng cấp ngũ đại tông sư.

Đới Cẩm Dung có nhãn lực lợi hại nhất, sớm đã biết được đạo hạnh của Hiên Viên pháp vương đã ở mức thần tiên đánh rắm, không giống bình thường, nhưng mà nhiều nhất cũng chỉ phỏng đoán cảnh giới của hắn ở mức Hóa Thần kỳ là cùng. Hiện tại thấy loại tuyệt thế cao thủ như Khoáng Quân lão đạo đặt ra nghi vấn mà thanh niên nam tử cô quái này vẫn có thể bình tĩnh, không lạnh không nhạt trả lời, thậm chí còn có vẻ đẹp trai rất lạnh lùng, cảm thấy bội phục không thôi. Ở trong cảm nhận của mọi người địa vị của Hiên Viên pháp vương đã tăng lên rất nhiều, ngay cả Hoàng Thiên Ba cũng âm thầm tán thưởng: "Thật là có cá tính, cho dù là cách ăn mặc hay là cách nói chuyện, cảnh giới này cũng đã cao hơn hẳn lão tử một bậc, ta phải gắng sức học hỏi thôi!"

Phải biết rằng, dưới khí thế áp bức của tuyệt thế cao thủ hay nhân vật cấp tông sư, những tu sĩ bình thường cho dù là nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn, cho dù có là cao thủ Hóa Thần cũng phải thành thành thực thực trả lời, chưa từng nhìn thấy nhân vật nào thoát được.

Khoáng Quân lão đạo đường đột hỏi ra, mọi người đều tập trung nghe xem Hiên Viên pháp vương sẽ trả lời thế nào.

"Thử là biết!" Hiên Viên pháp vương dường như là tiếc lời nói như vàng bạc, khiến cho Chu Thanh thấy vậy mà liên tục lắc đầu. Lão yêu này sao ở trước mặt ta thì nói nhiều như vậy?

Sắc mặt của mọi người đều biến đổi, hình như đều đoán rằng hai người sẽ động thủ, cho dù là Chu Thanh cũng đã lùi ra xa, sợ rằng trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Nào ngờ đầu câu trả lời của Khoáng Quân lão đạo lại khiến cho người ta muốn rớt tròng mắt: "Đạo hữu cứ nói đùa, công lực của đạo hữu đã đạt đến cảnh giới thiên nhân, bản đạo sao có thể là đối thủ, nói giỡn thôi, nói giỡn thôi!"

Hiên Viên pháp vương nghe thấy như vậy đột nhiên ánh mắt tinh quang chợt lóe: "Ta lại không xem thường ngươi, xem ra không tới ba năm, ngươi nhất định có thể nghịch chuyển thân thể, đạt tới bất tử hư cảnh!"

Cuộc trò chuyện giữa hai người khiến cho mọi người chẳng hiểu gì cả, ngơ ngác nhìn nhau. Có điều cuối cùng mọi người cũng nghe ra được một chuyện, đó là thanh niên cô quái này có công lực đạo hạnh còn cao hơn cả Khoáng Quân lão đạo.

Đúng lúc này, Tạ Tiểu Hoàn đột nhiên phát hiện ra Chu Thanh đang đứng ở một bên, lập tức sắc mặt đại biến, đi tới chỗ Hường Huy thì thầm, Hường Huy chợt lộ ra một nụ cười âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Ma Trung Chi Ma (1)

"Cũng không biết rằng Khoáng Quân lão đạo tới như thế nào, phù pháp vận dụng tới trình độ như vậy, quả nhiên là quỷ thần khó chặn!"

Chu Thanh phi kiếm đi ở phía sau Hiên Viên pháp vương. Hiên Viên pháp vương ngự khí đón gió, tay áo phiêu phiêu, không cần mượn ngoại lực gì mà cứ phiêu phù ở giữa trời cao. Bóng đêm như nước, ánh trăng trong trẻo chiếu lên Hiên Viên pháp vương khiến cho chiếc đạo bào vàng óng ánh lờ lờ sáng lên, thật có chút cảm giác như là thần tiên hạ phàm vậy.

Nghe thấy Chu Thanh hỏi vậy, Hiên Viên pháp vương dừng bước, suy tư một chút rồi nói: "Ta cũng không nghĩ rằng trong Đạo môn lại có cao thủ giống vậy, có thể bức lão tổ ta đến bước này, xem ra lão tổ ta thật sự phải suy tính kĩ hơn. Thế người đã suy xét xong chưa?" Hiên Viên pháp vương đột nhiên quay đầu lại hỏi Chu Thanh.

"Nhiều nhất là như thế này, chuyện thu phục yêu ma có thể ta sẽ giúp người, nhưng mà chuyện đối phó với Đạo môn ta không làm được. Mới ra có một lão đạo mà người đã cao chạy xa bay, không chịu ở lại thêm một chút, ta còn đang muốn từ miệng tên Lãng Phi kia để kiếm được một chút tin tức từ Côn Lôn phái đó. Có trời mới biết được trong Đạo môn còn có bao nhiêu cao thủ như vậy!" Chu Thanh biết pha trò với lão yêu quái này cũng không hay ho gì, cho nên nói rõ hết luôn.

"Hừ!" Hiên Viên pháp vương nghe thấy Chu Thanh nói như vậy thì hừ lạnh: "Công lực của lão đạo kia lão tổ ta thật ra chẳng thêm dè ý tới, chẳng qua là thuật phù trận thực sự là ảo diệu. Trong lúc nói chuyện lại có thể âm thầm bày ra một trăm lẻ tám đạo trận pháp, khiến cho lão tổ ta nói chuyện cũng không thoải mái, cuối cùng phải vận dụng ngưng huyết nguyên châu (hạt châu dùng máu tích tụ thành) mới có thể phá được! Lần sau mà gặp lại, nhất định cứ phải đánh trước đã rồi nói chuyện sau! Người như vậy là phiền toái nhất!"

Chu Thanh búng tỉnh đại ngộ, hóa ra lúc đó không phải là Hiên Viên pháp vương dùng lời lẽ sắc bén với lão đạo kia, mà là bị Khoáng Quân lão đạo làm cho nói không ra lời nha! Chắc là lão đạo kia thấy trận pháp của mình bị phá nên mới vội vàng nhận thua, cũng là một nhân vật đã thành tinh rồi.

Chu Thanh cẩn thận suy tư lại nhất cử nhất động của Khoáng Quân lão đạo, từ lúc bắt đầu khi hoàng phù hiện ra, cho tới cảnh tượng lúc nói chuyện với Hiên Viên pháp vương, trong đầu đột nhiên thoáng hiện lên, "Bày trận trong vô hình!" Trong lòng Chu Thanh đột nhiên hiểu ra một ít, nhưng lại không rõ được nó là cái gì, khiến cho vẫn cảm thấy khó chịu.

Hiên Viên pháp vương trong mắt huyết quang chớp động, tiếp tục nói: "Không sao đâu, chỉ cần ngươi giúp lão tổ ta một chút, lão tổ ta chẳng những sẽ không khiến ngươi phải gặp phiền toái, mà còn cho ngươi mấy thứ đồ! Thế nào?"

Chu Thanh ngăn người: "Lão yêu này lại tốt đến vậy sao? Cho ta đồ? Rốt cuộc là vì chuyện gì, xem ra không phải chuyện vừa nha. Muốn tính kế với ta sao? Ta thật muốn xem thế nào đây."

Hiên Viên pháp vương tự sờ soạng một hồi, rồi lấy ra trong tay một vật có mây ngũ sắc lượn lờ, giống như một cái lồng lớn cỡ lòng bàn tay. "Lão tổ ta năm đó chân thân bị hủy, tất cả pháp bảo đều bị mất, chỉ còn giữ lại cái Cực Quang tráo này. Ngươi có thể không thấy nó giống như một bảo bối, nhưng nó chính là vật năm đó đạo chủ của Hâm Không đạo là Hâm Không lão tổ vì để ngăn chặn cửu trọng thiên kiếp, cho nên đã lấy cực quang* ở Bắc cực để luyện thành, dùng nó để hộ thân. Cho dù là Tử Thanh song kiếm trong lúc nhất thời cũng không thể phá được, càng không cần nói tới những phi kiếm pháp bảo bình thường. Thế nào, thứ này cũng được đó chứ!"

* Cực quang: Trong thiên văn học, cực quang là một hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm, được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió mặt trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh. Các cực quang mạnh nhất thường diễn ra sau sự phun trào hàng loạt của Mặt Trời. Cực quang thường hay diễn ra nhất ở hai địa cực.

"Cực Quang tráo!" Chu Thanh thấy một vật nhỏ bé trong chớp mắt lại có thể lớn ra đến như vậy. Cực quang ở vùng địa cực có lực từ rất mạnh, chẳng những có thể hút được kim loại, mà ngay cả những vật phẩm có hình dạng trên thiên hạ đều có thể hút được. Lại còn vô cùng kiên cố, ngay cả sấm sét lửa nóng thiên thạch cũng không oanh kích được, quả nhiên là một vật lợi hại.

Người tu đạo cổ xưa đã biết được sự lợi hại của cực quang vùng địa cực, luôn nghĩ trăm phương ngàn kế để thu thập luyện thành pháp bảo hộ thân, nhưng mà lại có rất ít người thành công. Cực quang luôn diễn ra ở những vùng rất cao, nếu muốn thu thập thì tối thiểu phải đứng vững được sau chín ngày chịu gió táp, không tới cảnh giới Luyện Thần Phản Hư thì không thể chịu được. Mà những cực quang chưa trải qua luyện chế lại ác độc dị thường, có thể làm tiêu tan linh hồn, ăn mòn xương cốt, lực hút lại cực lớn, cho dù ngươi có lợi hại đến đâu mà chỉ cần dính một chút là có thể bị tan thành tro bụi. Truyện "Phật Đạo "

Vừa phải ngăn cản được lực hút cực lớn của cực quang, vừa phải ngăn cản gió táp chín ngày, lại còn thường thường hay có sấm sét thiên thạch từ trên chín tầng trời nện xuống, dưới tình huống như vậy mà thu thập được cực quang của vùng cực thì khó khăn như thế nào đủ biết. Có điều nếu đã thu thập được để luyện thành pháp bảo thì sẽ có cực kỳ nhiều lợi ích, như là cái Cực Quang tráo này chẳng hạn, tất cả các loại phi kiếm pháp bảo chỉ cần oanh kích lên nó thì lập tức sẽ bị hút vào, cực quang sẽ mạnh mẽ chặt đứt đi sự liên hệ của pháp bảo phi kiếm đối với nguyên thần, ngoan ngoãn biến thành pháp bảo của mình, có chỗ tương tự với cái pháp bảo biến thái Lạc Bảo Kim Tiền thời thượng cổ phong thần, chẳng qua là một bên ôm cây đợi thỏ, một bên chủ động xuất kích mà thôi. Pháp bảo như vậy, Chu Thanh nói không động tâm thì là giả.

Có điều thiên hạ không có cơm ăn miễn phí, Chu Thanh thu hồi ánh mắt rồi nói: "Thứ này đúng là thứ tốt, có điều nếu là chuyện tình khó khăn hoặc là có tính nguy hiểm cao thì ta sẽ không làm. Nếu mà để mất đi tính mạng, cho dù có cho ta Bản Cổ Khai Thiên phù thì ta cũng chả có phúc mà hưởng thụ."

Chu Thanh cân nhắc: Quả nhiên là lão yêu ngàn năm, loại pháp bảo thể này mà cũng có, ta đúng là đang thiếu một pháp bảo phòng ngự như thế này nha! Hóa Huyết thần đao chủ công, Cực Quang trảo chủ thủ, đó mới là đạo công thủ công bằng. Có pháp bảo này thì thực lực của ta có khi sẽ được đề cao lên trên cả gấp đôi nữa đó.

Hiên Viên pháp vương cười he he: "Cũng không phải là chuyện gì khó, lão tổ ta là vô hình thân, có pháp bảo phòng ngự cũng chẳng để làm gì, cho người cũng chẳng sao. Người dùng Đồ Thiên Thần Sát đại trận giúp ta một chút, tụ tập nhiều âm hồn lại để ta luyện chế một kiện binh khí ma đạo lợi hại, đối phó với người trong Đạo môn cũng đơn giản hơn. Vốn Hóa Huyết thần đao của người là một kiện ma binh nhất đẳng, nhưng mà nếu lão tổ ta hỏi mượn thì chỉ sợ là người không chịu, cho nên ta đành phải tự làm vậy."

"Vớ vẩn! Khinh ta ngu ngốc không hiểu luyện khí à!" Chu Thanh nể ở trong lòng, rồi mở miệng nói: "Trận pháp để tụ tập âm hồn trong Yêu Ma lương đạo không có một ngàn thì cũng có tám trăm, vì cái gì mà nhất định phải dùng Đồ Thiên Thần Sát đại trận của ta? Ta tin rằng tiền bối nhất định sẽ có bản lĩnh đó mà, người hình như còn có hơn một ngàn sinh hồn, dùng để luyện pháp khí Ma đạo nào cũng đủ cả. Hay là tiền bối có ý đồ gì khác?"

"Tiểu bối mít đặc, người thì biết cái gì?" Hiên Viên pháp vương quát mắng: "Người đi theo ta!"

Thân mình chợt lóe, hóa thành một đạo hoàng quang nhanh chóng bay về phía trước, Chu Thanh vội vàng gắng lấy toàn bộ chân nguyên đuổi theo. Hai người cấp tốc phi hành khoảng hơn hai giờ, Hiên Viên pháp vương đột nhiên ngừng lại làm cho Chu Thanh xém chút nữa thì đâm sầm vào lão gây ra tai nạn thảm khốc đường hàng không. Chu Thanh thực sự là không hiểu được Hiên Viên pháp vương đang muốn làm cái gì, đành phải im lặng chờ lão nói trước.

Trên đỉnh đầu Hiên Viên pháp vương đột nhiên hiện ra một viên huyết châu lớn cỡ một nắm tay. Vạn đạo tia máu chiếu ra, lập tức dung nhập vào trong không khí biến mất không thấy đâu nữa. Qua một hồi, những tia máu này lại hiện ra từ trong hư không, lại hội tụ lại thành huyết châu. Hiên Viên pháp vương lúc này mới thu hồi huyết châu, nói: "Tốt, tốt rồi! Phía dưới chính là khu vực Sơn Tây, ta sẽ cho người xem cái gì gọi là oan hồn lệ phách đích thực."

Chu Thanh hạ xuống một đỉnh núi cao cao, nhìn thấy thành thị huy hoàng ở xa xa. Chu Thanh tinh tế đánh giá một chút rồi nói với Hiên Viên pháp vương đang xem xét chung quanh: "Chỗ này không phải là ngoại ô thành phố Cao Bình thuộc Sơn Tây đây sao? Trước đây ta đã từng qua đây rồi, hay là nơi này có yêu quái gì lợi hại? Nơi này nhìn chẳng thấy có chỗ nào không ổn cả, âm dương khí cũng điều hòa, làm gì có cái gì oan hồn lệ phách?"

"Cao Bình sao?" Hiên Viên pháp vương ngẩn ngơ, "Ta chỉ biết rằng nơi này trước kia gọi là Trường Bình!" Truyện "Phật Đạo "

"Trường Bình! Không sai, nơi này chính là di chỉ của chiến trường cổ Trường Bình. Năm đó quân Tần và quân Triệu quyết chiến thảm sát ở chỗ này, thấy nằm ngổn ngang, máu chảy thành sông, đầu chất thành núi. Cuối cùng tướng Tần là Bạch Khởi đã đánh tan được quân Triệu, thảm sát bốn mươi vạn quân đầu hàng, trở thành đệ nhất sát thần tự cổ chí kim. Một vùng nhỏ bé như vậy mà chôn vùi tới hơn sáu mươi vạn mạng người, hay là... người muốn thu thập những âm hồn chết trận năm đó ở chỗ này?" Chu Thanh nói với Hiên Viên pháp vương

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ma Trung Chi Ma (2)

"Không sai. Những quân hồn chết trận không giống như những hồn phách bình thường. Sau khi chết không được nhập luân hồi, không được tiến vào lục đạo, chỉ có thể quanh quẩn ở trong trời đất, vĩnh viễn không được siêu sinh. Không khí hung sát ở đây trong Tam giới không có nơi nào có thể sánh bằng. Những trận pháp cầu hồn bình thường căn bản là không thể vây được những quân hồn mãnh quỷ này, chỉ có Thập Nhị Đồ Thiên Thần Sát đại trận được xưng là ma đạo đệ nhất mới có thể tụ tập bọn chúng lại được. Chỉ cần ta tụ tập được hơn mười vạn quân hồn mãnh quỷ, cho dù là thần tiên trên trời hạ phàm xuống cũng chịu không nổi!"

Hiên Viên pháp vương lạnh lùng nói: "Hiện giờ ta quả thực là không có cái pháp bảo công kích nào cho ra hồn. Từ Thanh song kiếm của Thục Sơn uy lực vô cùng, ta phải tụ tập quân hồn để luyện chế ra Âm Dương Thần Ma phiến (phiên: cò). Đến lúc đó mục tiêu hàng đầu chính là tiêu diệt Thục Sơn, báo lại mối thù năm đó của lão tổ ta." Truyện "Phật Đạo "

"Ha ha!! Ha ha!" Chu Thanh nghe thấy Hiên Viên pháp vương nói như vậy thì không nhịn được mà cười ha hả.

Hiên Viên pháp vương thấy hắn cười mà chẳng hiểu gì cả, quát: "Tiểu tử, người cười cái gì, bị điên à!"

Chu Thanh một hồi lâu mới ngưng cười nói: "Ta bảo tiền bối này, tiền bối thông minh cả đời mà lại hồ đồ nhất thời, trận chiến ở Trường Bình đã cách nay hơn hai ngàn năm rồi. Năm đó chết nhiều người như vậy, nếu như những quân hồn mãnh quỷ đó không thể tự tiêu tán được, thì theo đạo lý mà nói, phạm vi trăm dặm ở nơi này đã bị quỷ hồn chiếm cứ hết rồi, đáng lẽ ra phải không có một cọng cỏ, hoàn toàn không có sinh cơ. Vì sao hiện giờ chỗ này lại âm dương điều hòa, từ xưa tới giờ chẳng có xảy ra chuyện gì ở đây. Chắc chắn đã có vô số cao nhân Đạo môn đi qua nơi này, trong đó không thiếu những người có bản lĩnh thông thiên, tiền bối dự đoán được, bọn họ đương nhiên cũng dự đoán được, sợ là đã sớm siêu độ cho những quân hồn mãnh quỷ này rồi. Huống chi cao nhân của Ma môn cũng tầng tầng lớp lớp, mà chưa từng nghe nói có người nào tụ tập được mấy chục vạn quân hồn, chẳng lẽ bọn họ

đều là đồ ngọc hết à mà không biết rằng nơi này có nhiều lệ quý như vậy?"

Chu Thanh năm đó quả thật đã tới nơi này, trong Luyện Khí Tổng Cương của hắn có ghi đủ các loại phương pháp luyện chế Ma đạo pháp khí. Pháp khí của Đạo môn cực kỳ khó luyện, cái đầu tiên cần có chính là vật liệu, mà thiên tài địa bảo tốt nhất thì Chu Thanh kiếm ở đâu ra? Cho nên đành phải chuyển sang chú ý tới Ma đạo pháp khí. Ma đạo pháp khí thật ra lại dễ luyện chế hơn, uy lực cũng cường đại, khi đối địch thì sự ác độc hơn Đạo môn pháp bảo nhiều. Vật liệu mà Ma đạo pháp khí cần đều là âm hồn, hấp thu từ những thi hài được chôn dưới đất. Cái khó là ở trong xã hội hiện đại muốn làm được điều này lại không dễ, hiện giờ đâu đâu cũng hỏa táng, đốt một cái thì ngay cả xương cốt cũng hóa thành tro bụi, làm gì còn có thi hài nữa. Mà cho dù có chôn cất dưới đất, thì mai táng cũng là tro cốt. Chu Thanh lúc đầu còn hưng trí bùng bùng đi trộm mộ vài lần, sau khi khai quật được vài hũ tro cốt thì về sau không bao giờ thêm làm chuyện đó nữa.

Về phần âm hồn thì càng khó, phải thừa dịp trong vòng bảy ngày khi đối phương vừa chết, âm hồn còn chưa có đầu nhập vào lục đạo luân hồi thì dùng pháp thuật câu hồn để bắt lại. Chu Thanh từng lặng lẽ trốn ở trong bệnh viện, chờ một người bệnh sắp chết trút hơi tàn. Nào biết rằng chờ hết ba ngày ba đêm thì người nọ lại được cứu sống trở về, thiếu chút nữa đã khiến cho Chu Thanh uất ức mà chết. Hơn nữa để tu luyện Ma đạo pháp khí cần những âm hồn lúc chết oán khí càng nặng càng tốt, mới có thể thể hiện ra được uy lực lớn. Nhưng mà xã hội hiện đại ai ai cũng com no áo ấm, người bị chết cực ít, cho dù có ngẫu nhiên bị bệnh chết cũng chỉ có một hai người, đều là đến lúc phải đi, nên vô cùng vui vẻ thoải mái. Đùng nói hồn phách có oán khí, chỉ sợ là đến cao tăng đắc đạo ở cõi Niết Bàn cũng chẳng được sống khoái hoạt đến như vậy. Càng ở thời kì thái bình thì Ma đạo càng khó lẫn lộn, bởi thế nên cứ mỗi khi xảy ra loạn thế thì yêu ma lại hoành hành ngang ngược, chính là bởi đạo lý này. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh cũng đã từng chú ý tới những quân hồn chết trận thời cổ đại này rồi, thăm viếng không ít chiến trường to nhỏ, mà cho dù một cái lông của quân hồn cũng không tìm ra được. Những quân hồn này trải qua năm tháng, nếu không phải bị đạo sĩ hàng phục thì cũng đã được hòa thượng siêu độ. Chiến trường cổ Trường Bình này Chu Thanh đương nhiên là không bỏ qua, tới tới lui lui mấy lần cẩn thận xem xét cũng chẳng thu hoạch được gì, sau đó thì bỏ luôn tâm tư luyện chế Ma đạo pháp khí. Hiện tại nghe Hiên Viên pháp vương nói muốn bày trận pháp ở chỗ này, thu thập quân hồn, làm sao mà không cười to cho được. Nơi này cho dù muốn tìm cái rắm của quân hồn mãnh quỷ cũng không có, nếu muốn thu thập không khí thì cũng có thể được.

Nghe xong bài diễn thuyết của Chu Thanh, Hiên Viên pháp vương chẳng những không tức giận mà ngược lại còn nở một nụ cười: "Người nói không có sai, quân hồn vô cùng nguy hại, sau mỗi một trận đánh đều có những cao nhân Đạo môn hay cao tăng Phật môn tới để siêu độ vong hồn. Nhưng mà nơi này lại khác, năm đó sát thần Bạch Khôi thảm sát quân đầu hàng, bốn mươi vạn binh lính chết trong chỉ một đêm, hội tụ thành oán khí ngập trời, trong phạm vi ngàn dặm không có vật nào có thể sống nổi. Tàn hoàng đại đế mời các cao nhân thiên hạ tới để siêu độ vong hồn, tụ tập một trăm lẻ tám Đạo môn cao thủ bày ra Thiên Cương Địa Sát đại trận, ý đồ muốn phong ấn những quân hồn này. Chẳng những không có tác dụng, mà một trăm lẻ tám Đạo môn cao thủ ngược lại còn bị quân hồn cắn nuốt, biến thành tro bụi, vĩnh viễn không được siêu thoát. Cuối cùng sự việc trở thành quá lớn, dường như đã kinh động tới tận trời, đột nhiên đánh xuống Cửu Thiên Lôi Kiếp, he he!" Hiên Viên pháp vương cười khan hai tiếng rồi dừng lại không nói nữa.

"Sau đó thế nào?" Chu Thanh đang nghe Tiên Tàn bí văn đứng đến đoạn hay thì Hiên Viên pháp vương lại dừng lại, thật chẳng khác nào đọc truyện đứng đến đoạn gay cấn thì hết pj. Chu Thanh cũng chẳng quản nhiều mà vội vàng truy hỏi, Hiên Viên pháp vương thì lại cao giọng nói lên bầu trời: "Có đồng đạo nơi này, sao không hiện thân ra?"

"Ý?" Một thanh âm thanh thúy như hơi thở tự nhiên phiêu đảng ở không trung, khiến cho người ta cảm thấy lỗ chân lông khắp người như được mở ra. Chu Thanh thoải mái tới mức suýt nữa thì rên rỉ ra tiếng. "Ngoan nào, đây là cái thanh âm gì vậy, Ma âm thật là lợi hại, mà lại khiến cho người khác cảm thấy không có chút âm tà nào, lại là một kẻ trâu bò vừa lợi hại vừa kỳ cục. Ta còn tự hỏi lão yêu quái này vô duyên vô cớ thế nào lại cho ta pháp bảo, hóa ra là đã tính trước rồi, yêu quái lợi hại thế này đúng là không dễ để thu phục nha!" Chu Thanh tâm trí kiên định lập tức tỉnh táo lại, hiểu ra được chủ ý của Hiên Viên pháp vương. Người này không phải đến để thu thập quân hồn gì, mà là để thu phục thủ hạ. Truyện "Phật Đạo "

Một trận gió mát xen lẫn hương thơm thoải thối, dưới ánh mắt sừng sốt của Chu Thanh, gió mát dần dần hội tụ lại thành hình người. Hình người càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng thành hình một nữ tử che mặt mặc áo trắng. Dáng người của nàng xinh xắn lạnh lợi, nhìn như yếu đuối, lắc lư theo gió như là có thể bị gió thổi bay đi. Chu Thanh cũng biết rằng nữ tử này đã dung nhập vào trong gió, vô ảnh vô hình. Thần niệm của Chu Thanh đảo qua khu vực của nàng, lại đột nhiên phát hiện ra như không có vật gì, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy thì chắc chắn sẽ nghĩ rằng nàng không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 60: Ma Trung Chi Ma (3)

Hiên Viên pháp vương cũng không đoán ra rằng đó lại là một nữ tử, như rồng mây nói: "Lại có thể có một nữ tử tu luyện Ma môn thuật, quả nhiên là hiếm thấy!" Tiếng nói vừa dứt, ở chỗ nữ tử kia đang đứng đột nhiên lại vuren ra mấy bộ móng vuốt xương xẩu trắng hếu, chộp vào đùi của nữ tử áo trắng kia.

Chu Thanh kinh hãi, vung tay lên, lập tức một đám mây ngũ sắc bao phủ xung quanh hắn, chính là Cực Quang trảo mà vừa rồi Hiên Viên pháp vương mới đưa cho hắn. Mấy trăm đạo sóng gợn mông mông lung lung lúc ẩn lúc hiện ở khu vực xung quanh hắn ba thước, mà Chu Thanh vẫn còn cảm thấy chưa được an toàn, vội vọt tới một chỗ không khiến cho người ta chú ý tới, lấy ra mấy khối ngọc bài, tạo thêm chung quanh mình một cái trận pháp hộ thân, lúc này mới yên lòng mà quan sát động tĩnh bên kia, trong lòng còn không ngừng thì thầm: "Lão yêu này quả thực là biết tiếp thu kinh nghiệm rất nhanh, không cần chào đón đã động thủ luôn, quả nhiên là có phong phạm của tông chủ ta đây. Nhưng chi bằng vài cái móng vuốt xương khô mà muốn tóm lấy người ta thì chỉ sợ là hơi bị cao ngạo rồi! Công lực của nữ tử này sợ là không dưới cả Khoáng Quân lão đạo kia nữa."

Chu Thanh gần đây đã được mở mang kiến thức rất nhiều, tuy rằng không nhìn ra được đạo hạnh cụ thể của nàng kia, nhưng mà chỉ bằng công phu phát tay ra gió của nàng thì sợ rằng lại là một vị cao thủ tuyệt đỉnh nữa. Mắt thấy Hiên Viên pháp vương đã ra tay, mình tốt nhất là nên tránh sang một bên, tránh cho trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Lát nữa quay trở lại kiểm chút lợi ích cũng không muộn.

Chỉ trong nháy mắt tưởng như bàn tay trắng hếu kia sẽ đụng vào chân của nữ tử áo trắng đó, đột nhiên nữ tử lại biến mất không thấy tăm hơi. Rắc! Rắc! Mấy bàn tay xương xẩu chộp vào nhau, bị lực đạo cực lớn làm cho tới tấp vỡ vụn lẫn nhau, phát ra những thanh âm giống như cây gậy trúc bị gãy vậy, cuối cùng hóa thành bột phấn màu trắng rơi xuống mặt đất.

Hiên Viên pháp vương sắc mặt ngưng trọng, xoay tay đánh vào một một bàn tay trắng nõn đột nhiên xuất hiện ra từ hư không! Uyển! Tuy không phát ra tiếng vang nào, nhưng mà chấn động vô hình lại nhanh chóng khuếch tán ra xa. Cái đạo bào vàng óng của Hiên Viên pháp vương lúc này phồng lên giống như một quả cầu hình tròn, tóc tai dựng đứng cả lên, vô cùng quỷ dị. Trong phạm vi mười trượng không có vật nào còn nguyên vẹn, ngay cả những tảng đá ngầm dưới đất cũng bị chấn thành bột phấn, bụi đất bay lên đầy trời.

Bùm bùm! Sự chấn động vô hình trong không gian khiến cho những trận pháp phòng ngự mà Chu Thanh bố trí bị phá đi sạch sẽ, mấy khối ngọc bài bị nổ thành mảnh nhỏ, ngay cả Cực Quang tráo cũng hơi hơi run rẩy. Chu Thanh chỉ cảm thấy rằng nội phủ giống như là bị người ta đánh cho một quyền, thiếu chút nữa thì phun ra một ngụm máu tươi. Chu Thanh vội vàng phân hoá ra nguyên thần thứ hai, mới ngăn chặn được khí huyết đang dâng trào trong cơ thể.

Chu Thanh kinh hãi, mình đã cẩn thận đến thế rồi, mà vẫn không phòng chừng được uy lực của hai người kia hợp lại lại lớn đến như vậy, mà xem ra là còn chưa ra tay hết toàn lực đâu đó. Vận khí của mình rốt cuộc là tốt hay là xấu? Những kẻ tu đạo khác có khi cả đời cũng không gặp được tuyệt đỉnh cao thủ, mà ta chỉ trong vòng một tháng lại đụng phải tới ba tên? Chu Thanh âm thầm cảm thán.

Một trận gió to vô duyên vô cớ thổi tới, những bụi đất đang bay tứ tung đều bị thổi đi sạch sẽ. Nữ tử đứng thẳng đối diện với Hiên Viên pháp vương lúc này đã không còn dùng khăn che mặt nữa. Chu Thanh vội vàng tập trung thị lực để nhìn rõ tướng mạo của nàng, nhưng mà ánh mắt lại như lạc vào một mảnh hư vô, mơ hồ dường như hiện ra một gương mặt thanh tú tuyệt luân, nhưng mà khi ánh mắt vừa chuyển sang nơi khác thì ấn tượng về gương mặt của nàng trong đầu lại biến mất vô ảnh vô tung, không còn một chút dấu vết. Sau khi lặp lại vài lần, Chu Thanh rốt cuộc cũng từ bỏ nỗ lực muốn quan sát nàng ta. Truyện "Phật Đạo "

Hiên Viên pháp vương đột nhiên khoát tay áo, chân nguyên toàn thân tản ra, đạo bào phồng lên cũng đã buông xuống, tóc cũng khôi phục lại bộ dáng bình thường. "Huyền Tẩn đại pháp! Hóa ra là hậu thế của cổ nhân, khó trách lại biết được bí mật của chiến trường cổ Trường Bình."

Nữ tử áo trắng kia nghe thấy thanh âm của Hiên Viên pháp vương, thân thể đột nhiên run lên, liên thanh hỏi: "Tiền bối là ai, vì sao lại biết Huyền Tẩn đại pháp, không biết có giao tình với vị tổ sư nào của môn môn?" Không khí giương cung bạt kiếm ở giữa sân lập tức dịu đi.

Hiên Viên pháp vương lẩm bẩm nói: "Năm đó bốn người chúng ta hùng tâm vạn trượng, tề tụ yêu ma trong thiên hạ, định bụng sẽ tiêu diệt Đạo môn, nhưng lại chỉ vì một chuyện nhỏ mà mỗi người đi một ngã, bị Đạo môn đánh bại từng người. Ngoại trừ Ngưng Huyết Minh Ma quyết của ta, thì trong chúng ta Huyền Tẩn đại pháp do hấn tự nghĩ ra là tính diệu nhất. Đáng tiếc là lại bị chết dưới Tử Thanh song kiếm! Ngươi hiện giờ đã biết ta là ai chưa?" Hiên Viên pháp vương nhìn thẳng vào khuôn mặt giống như là hư vô kia của nàng.

"Ngưng Huyết Minh Ma quyết?" Thanh âm thanh thúy truyền tới lỗ tai của Chu Thanh. "Không có khả năng, người còn sống trên đời sao! Người là Hiên Viên pháp vương? Người không phải đã chết ở trong Lưỡng Nghi Vi Trần trận của Thực Sơn một ngàn năm trước sao? Cho dù là người không chết, thì với công lực của người muốn phi thăng thiên giới cũng không phải là không có khả năng, như thế nào..."

Truyện "Phật Đạo "

Trong giọng nói của nàng tràn đầy nghi hoặc, có điều trong lòng cũng có chút tin tưởng: Người trẻ tuổi trước mặt này, công lực đạo hạnh đều không cách biệt lắm so với mình, nhất là sự cay độc đó, hiển nhiên không phải là kẻ non tay chưa từng trải qua tranh đấu. Ba mươi năm trước mình dường như đã là vô địch thiên hạ, nhưng lại không thấy xuất hiện người này, cho dù là kỳ tài cái thế, mà tôn đầu thai cũng không có khả năng chỉ trong vòng ba mươi năm có thể sánh vai được với mình. Nhất là hấn nói có đạo lý rõ ràng, có chỗ tương tự với điển tích ghi lại trong bốn môn, hay là thật sự?

Nữ tử áo trắng suy nghĩ trong lòng, chợt nghe thấy Hiên Viên pháp vương tiếp tục nói: "Lưỡng Nghi Vi Trần trận ở trên Tử Thanh song kiếm, cho dù có là thần tiên chân chính bị nhốt trong trận thì chỉ sợ cũng bị ngã nhào. Lão tổ ta phải tự hủy đi chân thân mới có thể thoát ra được. Ngàn năm mới khôi phục được chân thân, khôi phục ba tầng công lực, Huyền Tẩn đại pháp của ngươi hình như còn chưa ngưng kết Huyền Tẩn châu phải không?" Truyện "Phật Đạo "

"Hóa ra thực sự là Hiên Viên tiền bối, văn bối Ôn Lam Tân ra mắt tiền bối." Nữ tử áo trắng ngoài miệng tuy nói khách khí nhưng thực ra trong lòng cũng chỉ hơi giật mình.

"Ôn Lam Tân? Ma trung chi ma Ôn Lam Tân?" Chu Thanh nghe thấy nữ tử áo trắng tự báo danh, sự kinh ngạc trong lòng quả thực giống như là sóng cuộn. Những đệ tử môn phái khác có thể không biết được tên tuổi của Ôn Lam Tân, nhưng Chu Thanh từ chỗ Lăng Vân lão đạo cũng biết được chút ít, ba mươi năm trước là đệ nhất cao thủ Ma đạo, một mình ước chiến Đạo môn tứ đại tông sư, lưu lại uy danh hiển hách.

"Ma trung chi ma!" Thấy Chu Thanh tiến lại gần, Hiên Viên pháp vương nghe thấy ngoại hiệu của nàng thì có chút nhũn mảy, mãi cho tới lúc Chu Thanh thì thâm vào tai thì chân mày mới giãn ra.

"Ha ha! Hóa ra ngươi còn có tên tuổi lớn như vậy, có điều cái gì mà Đạo môn tông sư ở trong mắt của lão tổ ta chẳng qua cũng chỉ giống như hạng gà chó, cái lão tổ ta có kỳ chi là pháp bảo của bọn chúng mà thôi. Nói vậy chắc là ngươi đã biết bí mật ở nơi này rồi, muốn ngưng tụ lại các âm hồn để

thành thiên ma chân thân, chọc phá được cảnh giới tầng thứ chín của Huyền Tẩn đại pháp phải không? Có điều với công lực của ngươi làm sao có thể tháo bỏ được phong ấn mà năm đó thuật sĩ Từ Phúc đã hạ? Cho dù là mở ra được phong ấn, thả ra sát thần Bạch Khởi, chỉ sợ là cả nhân gian này sẽ bị hủy diệt hết. Còn không bằng đầu nhập vào dưới trướng lão tổ ta, chúng ta đang nghĩ biện pháp làm sao để không cần di động phong ấn mà vẫn có thể vụng trộm hấp thu mấy vạn quân hồn mãnh quý đó, đối phó với Đạo môn lúc này thì chỉ chừng đó là đủ rồi. Với công lực của ngươi cũng sắp đuổi kịp lão tổ ta rồi, chúng ta liên thủ với nhau, nhất định có thể đảo điên chính đạo, khiến cho yêu ma thiên hạ có thể nắm giữ quyền hành thế gian, hoàn thành được sự thống trị mà từ cổ chí kim chưa ai làm được!"

Bổn sự mê hoặc lòng người của Hiên Viên pháp vương quả thực là vẫn có, có điều Chu Thanh ở bên cạnh nghe lại chỉ hiểu được một nửa, còn về bí mật của chiến trường cổ Trường Bình thì vẫn còn rất mơ hồ.

"Ta không giải được phong ấn, tiền bối có thể giải được sao? Truyền thuyết kể rằng năm đó pháp lực của thuật sĩ Từ Phúc tung hoành Tam giới, không thua gì ba mươi ba thần linh trên bầu trời. Phong ấn do lão đó hạ cho dù là Hiên Viên tiền bối khôi phục lại được công lực năm đó chỉ sợ rằng cũng chẳng làm được gì đâu!" Thực lực của hai người tương đương, Ôn Lam Tân nói chuyện cũng không quá khách khí, mà Hiên Viên pháp vương nghe cũng chẳng buồn bực. Yêu Ma lưỡng đạo vốn là thực lực vi tôn, Hiên Viên pháp vương tuy rằng thuộc cấp tổ tông của Ôn Lam Tân, nhưng mà thực lực lúc này lại chẳng hơn được năng, sao có thể bắt người ta khách khí được

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bất Động Minh Vương

"Từ Phúc pháp lực vô biên không phải là giả, nhưng mà đã có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của vị tiểu hữu này hỗ trợ, và lại cái phong ấn này niên đại cũng lâu rồi, tất phải có chỗ lỏng lẻo, hơn nữa còn có công lực của ngươi ta hai người, mở ra một khe hở hẳn là cũng không phải chuyện khó." Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Hiên Viên pháp vương có việc muốn nhờ Chu Thanh hỗ trợ nên ngay cả cách xưng hô cũng sửa đổi, từ tiểu tử biến thành tiểu hữu. Quả nhiên người cầu người đều phải cúi lưng một chút, ngay cả yêu quái cũng không phải là ngoại lệ.

Thấy bộ dáng do dự không quyết của Ôn Lam Tân, Hiên Viên pháp vương lại nói: "Ngươi nếu là hậu thế của cô nhân thì bí mật ở nơi này hẳn là cũng biết. Ta thấy ngươi chắc là đã ở đây không ít thời gian mà vẫn chưa có được chút thu hoạch nào, ngươi muốn ngưng tụ thiên ma chân thân cũng chẳng dùng tới nhiều quân hồn như vậy, còn sợ ta cướp đi toàn bộ hay sao?" Không hổ là lão yêu ngàn năm, một lời đã đánh trúng tiếng lòng của Ôn Lam Tân.

Trong lòng Ôn Lam Tân cũng đang suy nghĩ, ba mươi năm trước mình bị Đạo môn đánh bại, tuy rằng không tổn hại đến sinh mệnh nhưng lại bị mất tới bảy tám thành công lực, khổ tu hơn hai mươi năm mới khôi phục lại được. Năm đó thân là kẻ đứng đầu Ma môn, để cho Ma môn nhất mạch không bị Đạo môn diệt sạch mới là lo khiêu chiến với tứ đại cao thủ. Mãi cho tới mười năm trước khi mình phá quan đi ra, chuẩn bị chấn hưng lại Ma môn, nào đâu biết rằng Ma môn càng lúc càng điêu linh, chỉ gặp được hai ba con mèo lớn mèo nhỏ, ngay cả một kẻ Hóa Thần kỳ cũng tìm không ra. Thất vọng nặng nề, đành phải tìm con đường khác, ngẫu nhiên lật xem điển tịch của sư môn, mới phát hiện ra bí mật của chiến trường cổ Trường Bình này. Muốn dựa vào lực lượng khôn cùng của quân hồn để ngưng tụ thành thiên ma chân thân, tu thành cảnh giới tầng thứ chín của Huyền Tẩn đại pháp, ngưng kết Huyền Tẩn châu, có như vậy mới có thể áp chế được cao thủ Đạo môn, chấn hưng lại Ma môn. Đáng tiếc là phong ấn do thuật sĩ Từ Phúc hạ năm đó quả thực là quá mức lợi hại, mình đã vất vả mười năm rồi mà chưa nói tới việc phá bỏ phong ấn, ngay cả vị trí cụ thể ở đâu cũng còn chưa rõ ràng cho lắm.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận?" Đang lúc Ôn Lam Tân âm thầm tính toán lại nghe thấy Hiên Viên pháp vương nói như vậy cũng thấy kinh ngạc. Thân là Ma môn đệ nhất cao thủ, năm đó là Ma trung chi ma, năng đương nhiên là biết chỗ lợi hại của đệ nhất Ma đạo sát trận thời cổ này, lúc này mới chuyển sự chú ý về phía tiểu tử công lực yếu yếu kia.

Chu Thanh chỉ cảm thấy mắt mình như mơ mơ màng màng, mùi hương thơm mát truyền vào trong lỗ mũi, xương cốt toàn thân như muốn mềm ra, lỗ chân lông mở rộng, như là rơi vào chốn tiên cảnh. "Mẹ nó, khó trách mấy cái thứ Yêu đạo Ma đạo này bị thế nhân không dung tha, không cừ không oán, mới gặp mặt đã hạ sát thủ, ta XX con bà nhà ngươi!" Chu Thanh mặc dù có Cực Quang trảo hộ thể, nhưng mà Ôn Lam Tân dùng Hoặc Tâm đại pháp (mê hoặc tư tưởng) của Ma môn đánh vào tinh thần, Cực Quang trảo cũng không ngăn cản nổi.

"Thiên địa bất cực, phá!" Chu Thanh rống to một tiếng, toàn lực điều động lực lượng chân nguyên của nguyên thần thứ hai, vận khởi Bát Cửu Huyền Công. Xung quanh 'âm ảm' một trận, cả mặt đất cũng rung lên, những đỉnh núi xung quanh cũng bị tiếng rống này khiến cho đá tảng rơi xuống ào ào, uy thế vô cùng cường đại, ngay cả Hiên Viên pháp vương cũng phải nhíu mày, sau đó lui lại một bước. Xung quanh thân Chu Thanh kim quang lượn lờ, hư ảnh của từng từng đóa sen xoay tròn, sau lưng là một Kim Thân Cự Tượng (vị tướng thân mình bằng vàng) diện mạo mơ hồ, thân cao sáu trượng cũng ần ần nổi lên. Ngón cái, ngón giữa của Chu Thanh vươn lên, tay phải nắm lấy lòng bàn tay trái, khuôn mặt trang nghiêm, tựa như là thiên thần hạ phàm. Nếu mà thân thể của Chu Thanh hơi mập hơn chút, đầu to tai lớn hơn chút thì chính là Phật tổ giá lâm rồi. Truyện "Phật Đạo "

"Lục Giáp Kim Thân!" "Bất Động Minh Vương ấn!" Bị kim quang ngăn trở, Hoặc Tâm đại pháp của Ôn Lam Tân đánh sâu vào thần niệm rốt cuộc cũng không còn hiệu quả. Lúc này thần niệm ở trong cơ thể của Chu Thanh đã bị kim quang luyện hóa, biến mất không còn thấy bóng dáng.

Thấy Kim Thân Cự Tướng cao sáu trượng mơ hồ ở phía sau Chu Thanh cùng với hai tay kết thành những kí hiệu kì quái, Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân nhất tề cảm thấy kinh ngạc! Đối với Phật giáo Ôn Lam Tân hiểu biết rõ hơn Hiên Viên pháp vương nhiều. Thân là tông chủ Ma đạo, Ôn Lam Tân đã qua lại quá nhiều với Thiên tông, Mật tông, Hiển tông mấy tông phái của Phật tông. Trung Thổ là thiên hạ của Đạo gia, Ma môn không thể phát triển được, cho nên Ôn Lam Tân từng mang đệ tử tới vùng Tây Vực để phát triển, đã từng đánh nhau quá nhiều lần với hòa thượng của Phật tông. Thủ ấn mà Chu Thanh kết thành chính là Bất Động Minh Vương ấn của Mật tông, có uy lực vô thượng.

Tương truyền Bất Động tôn Minh Vương Mật giáo là trọng yếu nhất trong số năm vị Minh Vương, vị trí ở giữa, đứng đầu ngũ đại Minh Vương, là những người thực hiện giáo lệnh của Phật Tổ Như Lai. Bất Động tôn Minh Vương có uy lực cực lớn, tương truyền Bà La Môn thần Đại Tự Tại Thiên từng cho rằng mình là kẻ đứng đầu Tam thiên thế giới, luôn mang tâm tính ngạo mạn, không nghe theo lời gọi về của Phật. Sau đó Bất Động Minh Vương nghe theo giáo lệnh của Phật, nhiều lần bắt được Đại Tự Tại Thiên, rốt cuộc cũng khiến cho phải hàng phục. Pháp lực dường như là vô địch trong Tam giới, Bất Động Minh Vương ấn này là dùng để khai thông với thần lực của pháp môn tối cao. Ôn Lam Tân đã nhiều lần trải qua những trận đánh lớn, sao có thể không biết được tuyệt học này của Phật môn.

Mà Hiên Viên pháp vương lại đang chú ý tới Kim Thân Cự Tướng ở phía sau Chu Thanh, có chút giống với Hàng Ma thần Lục Giáp Kim Thân của Đạo gia. Tương truyền năm đó khi Xiển giáo phong thần, sử phong ba trăm sáu mươi lăm vị chiến thần, Lục Giáp Kim Thân chính là một vị trong số đó, có khả năng hàng ma vô thượng, là tu sĩ Đạo gia thủ đoạn thông thiên, có bí pháp đặc thù là triệu hoán phân thân. Có điều công lực của Chu Thanh còn lâu mới tới được trình độ đó, làm sao có thể có được phân thân giống như là Lục Giáp Kim Thân được? Hiên Viên pháp vương nhất thời cảm thấy rằng Chu Thanh lại bí hiểm hơn, thực ra không phải bởi vì công lực của Chu Thanh, mà là bởi vì pháp thuật cổ quái của hắn.

Vung tay lên, Hiên Viên pháp vương đánh tan những dư âm còn sót lại, tiến lên hòa giải: "Vị tiểu hữu này của ta là truyền nhân của Ma đạo tông sư Dư Hóa năm đó, tuy rằng luyện nhiều công pháp kỳ lạ cổ quái, nhưng mà dù sao cũng là Ma đạo nhất mạch, đều là người một nhà cả. Hiện giờ việc quan trọng là làm sao nghĩ biện pháp để mở ra phong ấn, không nên tranh đấu nữa, nếu mà dẫn tới người của Đạo môn thì tuy rằng không sợ những mà cũng gặp phiền toái!"

Hiên Viên pháp vương đương nhiên nhìn ra được là Ôn Lam Tân đang muốn thử công lực của Chu Thanh, chắc là do Chu Thanh hiểu lầm, sợ rằng nếu hai người mà tranh đấu với nhau, luận về công lực bản thân thì Chu Thanh cho dù có tính cả hai nguyên thần cũng còn thúc ngựa cũng chả đuổi kịp được Ôn Lam Tân, nhưng mà nhờ đâu mà Chu Thanh bị đánh cho bốc hỏa lên, không thêm để ý tốt xấu mà sử dụng Hóa Huyết thần đao, lúc đó chỉ sợ rằng Hiên Viên pháp vương dù ít dù nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng, chuyện trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết Hiên Viên pháp vương đương nhiên sẽ không làm.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ra Vẽ Nguy Hiểm

Ôn Lam Tân không nói lời nào, Chu Thanh cũng vẫn uy phong凛凛. Mấy ngày nay đã bị Hiên Viên pháp vương ép cho tâm tình không thờ nổi rồi, đối mặt với Ma đạo đệ nhất cao thủ, từng là Ma trung chi ma này hắn cũng hồn nhiên không thêm sợ. Chân nguyên toàn thân đã tới đỉnh phong, Kim tâm biến thành nguyên thần cũng rực rạch, đột nhiên lại có dấu hiệu muốn tiến hóa thành bốn cánh. Truyện "Phật Đạo "

Thấy đối phương không có ý muốn động thủ, Chu Thanh lại không chịu buông lỏng. Kim Thân Cự Tướng ở sau lưng giống như là một ánh mặt trời nhỏ, kim quang chiếu sáng cả phạm vi mười trượng xung quanh. Thấy Bát Cửu Huyền Công của mình có uy thế như vậy, Chu Thanh tinh thần đại chấn, có một loại cảm giác như là cao thủ thiên hạ, không phải ta thì còn ai, nói chuyện cũng có vẻ mạnh mẽ hơn phần: "Chiến trường cổ Trường Bình này rốt cuộc là có cái bí mật gì, ta còn chưa biết, còn muốn nhờ tiền bối nói rõ ràng cho. Nếu không ta mơ mơ hồ hồ giúp các người giải cái phong ấn gì gì đó, mà các người cũng mơ mơ hồ hồ chẳng biết trong đó có cái gì, thì có khi phải mang mối hận thiên thu không biết chừng."

Nhận được Cự Quang tráo của Hiên Viên pháp vương, Chu Thanh cũng hiểu rằng lão yêu này không có chuyện thì không xun xoe, chả phải gian thì cũng là trộm, một cái phong ấn mà ngay cả Ma trung chi ma Ôn Lam Tân cũng bó tay không có biện pháp thì chắc chắn không phải là chuyện đùa rồi. Thấy hai người đã bắt đầu chú ý tới mình, Chu Thanh không thể không xúc lại tinh thần để ứng phó.

Thanh âm êm tai của Hiên Viên pháp vương vang tới: "Năm đó quân hồn oán khí ở nơi này ngay cả chín ngày lễ kiếp cũng không làm gì được, chín quận tám mươi mốt châu đều bị những oan hồn quỷ khí này khiến cho không còn một chút sinh khí nào. Rốt cục có một vị tuyệt đại cao nhân thời đó, tự xưng là Từ Phúc thuật sĩ, đề nghị với Tần hoàng đại đế chém sát thần Bạch Khởi. Từ Phúc mang hồn phách của Bạch Khởi cùng với những oan hồn ở Trường Bình rồi dùng pháp lực tối cao để phong ấn, lấy hung uy của Bạch Khởi để trấn trụ mấy chục vạn quân hồn mãnh quỷ, đó cũng là lí do vì sao mà những cao nhân thế hệ sau không thể cảm nhận được oán khí ở nơi này!"

"Lấy sức của một người để trấn trụ oan hồn của trăm vạn lệ quỷ? Bạch Khởi này là người hay là thần vậy? Cho dù có là thần sợ rằng cũng không được đi." Chu Thanh nghe thấy vậy thì mất lời ra như mất trâu, sắp rút ra đến nơi rồi. Con người sau khi chết thì linh thức sẽ hoàn toàn bị diệt, chỉ có hạng người tinh thần kiên cường, niệm lực tràn đầy mới có thể mượn một chút tinh khí cuối cùng để gắng gượng lưu lại nhân gian, nhưng cũng chỉ được có mấy ngày, sau đó không phải bị thiên địa nguyên khí thổi bay thì cũng bị rơi vào vòng luân hồi, tiếp tục siêu sinh. Nhưng những quân hồn mãnh quỷ chết trận bị khí tức sát phạt của Tu La kích phát, liền có thể tự hấp thu từ khí ở dưới nền đất, vĩnh viễn không tiêu tán, hơn nữa còn cực kỳ lợi hại, cho dù là kẻ tu hành dụng pháp cũng phải lui bước. Bình thường những cao nhân Đạo môn, Phật môn đều phải dùng những pháp bảo thuần dương cực kỳ lợi hại mới có thể trấn áp được. Đuổi được đi Tu La khí thì những mãnh quỷ này mới có thể đầu thai. Có khi khí tức sát phạt quá nặng, không thể xua tan được, cũng

phải chấn áp để không gây ra tai họa một phương.

"Thuật sĩ Từ Phúc này thật là lợi hại, cho dù là Tam Thanh đạo tôn (1) cũng không có khả năng lấy sức của một người để phong ấn vĩnh viễn trăm vạn quân hồn, mà những quân hồn đó ngay cả chín ngày lôi kiếp cũng không làm gì được, phải sử dụng hung uy của Bạch Khởi mới có thể thành công. Nghe nói Bạch Khởi thân toàn sát khí, so với Bạch Hổ tinh quân, Thiên Lang tinh quân chuyên chinh chiến sát phạt ở trên trời có khi còn mạnh hơn ba phần, hung uy quả thực là danh chấn tam giới, thần phạt trên trời, Ma Vương A tu la cũng phải tránh lui. Sát khí của một người mà lại có thể lên đến tận trời, khủng thần hãi phạt, thật là chuyện từ xưa tới nay chưa từng có, khó trách lại có câu nói 'nhân định thắng thiên'. Nếu mà Bạch Khởi năm đó gia nhập vào Ma đạo của ta, thì chỉ sợ rằng trên chín tầng trời, chủ nhân của ba mươi ba Thiên Ngoại đã thay đổi rồi!" Ôn Lam Tân nói làm dịu đi không khí căng thẳng lúc này. Khi nàng biết rằng thanh niên trước mắt là truyền nhân của Ma đạo tông sư Dư Hóa thì cũng nhìn với ánh mắt khác xưa. Truyện "Phật Đạo "

"Ta thì có chỗ tốt nào? Nơi này nếu đã phong ấn một nhân vật lợi hại như vậy, ta nhờ đâu trộm gà không được trộm chó không xong, lại bị cản trở thì chỉ sợ mạng nhỏ cũng xong, vĩnh viễn không thể siêu sinh không biết chừng. Chuyện tình nguy hiểm như vậy, một Cực Quang tráo nhỏ nhỏ chỉ sợ là cũng không đủ đâu!" Chu Thanh thấy Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân đã đạt thành hiệp nghị, mình sao lại không nhân cơ hội này mà kiếm chút lợi lộc. Hiện giờ Chu Thanh dùng khí mười phần, căn bản là không e ngại cái gì mà Ma trung chi ma, lão yêu ngàn năm.

"Lại nói mưu đồ của các người đơn giản chỉ là tiêu diệt Đạo môn thiên hạ, ta lại chẳng hề có hứng thú. Các người thành công ta không có lợi, các người thất bại cũng chẳng dính dáng gì đến ta! Muốn kéo ta xuống vũng bùn cùng, nếu không có chỗ tốt thì ta sẽ mặc kệ đó!" Truyện "Phật Đạo "

Biết Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân đều có chuyện phải mưu đồ, Chu Thanh lấy đầu gối cũng đoán được rằng chắc chắn là vô cùng nguy hiểm. Có điều mình cũng muốn kiếm được một chút oan hồn lệ phách ở đây để luyện chế pháp khí. Hóa Huyết thần đao mình sử dụng không được thành thạo. Pháp kỳ của Đồ Thiên đại trận dù sao cũng chỉ là vật phẩm, uy lực không lớn, dụng phải loại cao thủ cỡ như Khoáng Quân lão đạo thì chỉ sợ là không dùng được. Huống chi nguyên thần Kim tâm của mình cũng cần phải có đủ hồn phách mới có thể tiến hóa được. Những quân hồn lợi hại bậc này có thể tương đương với hàng chục hàng trăm hồn phách bình thường, cho dù là sinh hồn của Hiên Viên pháp vương cũng phải kém hơn một nửa. Tài liệu tốt để luyện chế pháp khí như vậy, Chu Thanh mà buông tha thì cũng thấy tiếc đứt ruột. Chỉ cần nguyên thần thứ hai của mình tiến hóa tới sáu cánh thì sẽ trở thành cao thủ Hóa thần hậu kỳ, hơn nữa lại còn thêm lực lượng của bản thể, cho dù không cần Hóa Huyết thần đao cũng đã có thể liều mạng với Hiên Viên pháp vương được rồi, không cần phải bó chân bó cẳng không được thoải mái như lúc này nữa. Càng gặp được nhiều cao thủ, Chu Thanh càng cảm thấy rằng tu vi của mình không ổn chút nào.

"Cho nên, nếu thả ra được đám quân hồn này, ta muốn một phần ba!"

Keng! Ma khí ngập trời thối quết tới, kinh sợ toàn trường, Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân đều nhất tề biến sắc lui về phía sau vài bước. Đó là do Chu Thanh muốn gia tăng lực thuyết phục của mình, cho nên phân ra toàn bộ tinh thần thúc giục Hóa Huyết thần đao hiện ra từ trong cơ thể, hóa thành một đại đao dài đến bốn thước đưa lên đỉnh đầu, phối hợp với Kim Thân Cự Tượng đứng ở phía sau. Chỉ bằng khí thể hiện giờ cũng đủ khiến cho Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân không thể không thừa nhận, tiểu tử này quả thật có đủ tư cách để đòi chia một chén canh.

Ôn Lam Tân đánh giá cẩn thận trường đao ở trên đỉnh đầu của Chu Thanh, lực quang từ hai đầu chó sói trên chuôi đao cùng với ánh sáng tỏa ra từ Kim Thân Cự Tượng phía sau Chu Thanh, một chính một tà, kết hợp với nhau tạo ra một loại cảm giác cực mạnh.

"Quả nhiên là ma binh thượng cổ Hóa Huyết thần đao, công lực của ngươi tuy rằng chưa được tốt cho lắm, nhưng chỉ bằng một kiện pháp bảo này cũng đã đủ tư cách để nói điều kiện với chúng ta, ta đồng ý với ngươi!" Phát giác ra Chu Thanh cùng Hiên Viên pháp vương hình như cũng không đồng lòng, Ôn Lam Tân tuy rằng là một nữ tử nhưng cũng là một người sáng khoái, nhanh chóng đáp ứng luôn. Đáng tiếc là Chu Thanh quả thực là không nhìn được rõ dụng mạo của nàng, bằng không nếu nhìn thấy sắc mặt thì nhất định có thể đoán ra được ba phần suy nghĩ của nàng rồi.

"Không cần nói nhảm nữa. Ngươi bài trí ra một cái trận pháp trong vòng phạm vi ba mươi dặm, chúng ta cùng nhau thúc dục đại trận, lấy lực của Thập Nhị Đồ Thiên Thần Sát để cảm ứng vị trí cụ thể của phong ấn, sau đó lấy toàn lực oanh kích. Chỉ cần phá ra được một khe hở cũng coi như đủ rồi! Sát thần Bạch Khởi kia nghe đồn là phong ấn ở tầng chót, ngàn vạn lần không nên làm kinh động tới hắn, bằng không thì cho dù là thần tiên hạ phàm cũng không phải là đối thủ đâu." Hiên Viên pháp vương thấy ba người đã đạt thành hiệp nghị thì vội vàng nói.

Thấy hai người đều đáp ứng rồi, Chu Thanh thở phào nhẹ nhõm một hơi, vận chuyển chân nguyên toàn thân, Kim Thân Cự Tượng ở sau lưng biến mất không thấy đâu nữa, Hóa Huyết thần đao cũng từ từ nhập vào trong cơ thể, uy áp vô hình trong toàn trường cũng đã biến mất. Gió đêm thổi tới, không khí lại khôi phục lại về hoạt bát linh động. Toàn thân Chu Thanh ứa mồ hôi lạnh, thân thể suy yếu, chân nguyên tiêu hao phải tới bảy tám phần, vừa rồi thúc dục khí thể của Hóa Huyết thần đao dường như đã dùng hết toàn bộ khí lực của hắn từ khi bú ti mẹ tới tận bây giờ. Bây giờ mà muốn trấn định lại thì cũng hơi bị khó khăn.

(1) Tam Thanh: Tam Thanh là ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc. Tam Thanh bao gồm Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Lấy Việc Công Làm Việc Tư

Àm! Khi cây pháp kỳ cuối cùng cắm trên mặt đất, ngay cả đại địa đường như cũng hơi rung rung. Chu Thanh, Hiên Viên pháp vương, Ôn Lam Tân phiêu phiêu ở trên cao, nhìn xuống đại địa mông lung trong bóng đêm tối đen dưới chân, đều có một loại cảm giác vô cùng quái dị, giống như là dưới chân không phải là đại địa, mà là một con cự thú có thể cắn người vậy.

Có điều ba kẻ này cũng đều là nhân vật có số má, một kẻ là lão yêu ngàn năm, một là Ma trung chi ma, Chu Thanh tuy rằng công lực đạo hạnh cùng danh vọng không so được với hai người kia, nhưng mà luận gian xảo thì có khi còn vượt trên rất nhiều. Thân thể Chu Thanh đột nhiên run lên, phân hóa ra thành một kẻ giống hệt như mình, chính là nguyên thần thứ hai. Thanh âm của Ôn Lam Tân mang theo chút kinh ngạc nói: "Nguyên thần thứ hai? Không thể tưởng được bây giờ còn có người tu thành được thành cái này, khó trách ta vẫn luôn nghĩ vì sao ngươi còn ít tuổi mà đã tu được tới Hóa Thần kỳ, hóa ra là do thứ này tác quái!"

Chu Thanh vung tay lấy Cực Quang tráo bao lấy bản thể, nói từ xa xa: "Còn phải nhờ hai vị tiền bối hỗ trợ giúp ta một tay, một mình ta không thôi động được uy lực của Thần Sát đại trận!" Giao tiếp với hai ma đầu yêu quái này, Chu Thanh vô cùng thiếu yên tâm. May mắn là nguyên thần thứ hai của mình tương đương với một 'mình' thứ hai, có thể thi triển được tất cả pháp thuật, pháp bảo của mình. Bản thể của mình đương nhiên là phải chạy đi càng xa càng tốt, tránh cho hai con yêu ma kia đâm sau lưng mình, vậy thì xác định chắc chắn là sẽ chết rất 'oanh liệt'.

Thấy Chu Thanh hành sự cẩn thận như vậy, Ôn Lam Tân và Hiên Viên pháp vương mặc dù không có ý đồ muốn 'xọc' sau lưng hắn, cũng đều phải âm thầm tán thưởng hắn có tâm tư tinh tế cẩn thận. Hai người liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu, đều đặt một bàn tay lên trên nguyên thần thứ hai của Chu Thanh.

Hai đạo chân nguyên mệnh mông cuộn cuộn khổng lồ, giống như Trường Giang cuộn sóng, giống như là ánh nắng gay gắt giữa trời quang vô cùng vô tận vọt vào trong cơ thể của nguyên thần thứ hai của Chu Thanh. Một cỗ thần niệm do Chu Thanh phân ra chỉ cảm thấy rằng bên trong nguyên thần thứ hai như là muốn bành trướng nứt ra. Bùm bùm! Nguyên thần thứ hai của Chu Thanh cao vọt lên tới hơn trượng, cơ thể trần trụi cứng rắn như thép tán nát ra những quang mang màu vàng nhu hòa. Sau lưng xoạt xoạt vươn ra đôi cánh dài tới hai ba trượng, vỗ một cái, một luồng khí nóng rực phát ra từ đôi cánh, không khí giống như bị vụn vụn, dần dần sau lưng lại có thêm hai chỗ cơ bắp bắt đầu nở ra.

Rắc! Một tiếng giống như gà con thoát khỏi vỏ trứng, hai cơ bắp trên lưng nhanh chóng nứt ra, đột nhiên lại duỗi ra thêm một đôi cánh màu vàng, có điều lại nhỏ hơn một chút so với đôi cánh kia. Bốn đôi cánh cùng nhau vỗ, nhiệt độ xung quanh lập tức gia tăng lên hơn cả gấp đôi. Không gian càng lúc càng uốn khúc, cuối cùng đột nhiên bị ánh sáng cực nóng đốt cho trở nên mơ hồ. Chu Thanh cảm thấy rằng hình tượng lúc này của mình đột nhiên lại giống như Thiên sứ trong huyền thoại phương Tây, không khỏi cảm thấy hơi buồn cười. "Mặc kệ nó, dù sao đó chỉ là nguyên thần chứ không phải bản thể, hình dạng nào cũng được, uy lực càng lớn càng tốt là được!"

Chu Thanh mượn dùng chân nguyên của Ôn Lam Tân cùng Hiên Viên pháp vương hai đại cao thủ, lấy việc công làm việc tư muốn lợi dụng để nguyên thần Kim tâm của mình đột phá lên bốn cánh. Xem thấy uy thế như vậy, trong lòng Chu Thanh thấy hơi thoải mái. "Có lợi không xúc thì có còn là ta nữa hay không?" Chu Thanh trong lòng vô cùng cảm tạ hai cái kẻ phung phí không biết tiếc của kia. Hiên Viên pháp vương hai người mặc dù biết rõ là Chu Thanh mượn chân nguyên của bọn họ để ưu đãi cho chính hắn, nhưng mà lại chẳng có biện pháp nào, ai bảo bọn họ không thể phát động ra Đồ Thiên Thần Sát đại trận chứ? Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Cảm giác được chân nguyên khổng lồ bên trong cơ thể, Chu Thanh hít một hơi thật dài, cánh chim ngừng vỗ, luồng nhiệt cũng biến mất. "Ma hồn Tam giới! Tiên Phật lui xa, Đồ Thiên Thần Sát, chúng sinh đều sát!" Hai tay chà xát một cái, một quả huyết cầu to cỡ cái đầu hiện lên trên không trung. Khối huyết cầu kia không ngừng nhúc nhích, giống như là một cái bào thai hung dữ nhất quả đất. Khí tức thô bạo, xác cơ tiêu điều, hung ác ngang ngược, quỷ dị lập tức bao phủ phạm vi không gian ba mươi dặm, hết thảy sinh vật cảm nhận được cỗ khí tức này đều trở nên câm lặng, giống như là đại nạn đang ở trước mặt, ngày tận thế sắp đến vậy.

Không gian tĩnh mịch trầm lắng! "Lên!" Chu Thanh lại hét lớn một tiếng. Àm! Huyết cầu bị nổ vỡ ra, vô số mưa máu bắn ra bốn phía. Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân đều đình chỉ chuyển vận chân nguyên, tới tấp tạo ra bên người mình một mảng lực đạo vô hình để tránh mưa máu bay vào người mình. Đây chính là Lục Đạo ma huyết được hình thành bởi thiên địa nguyên khí hấp thu bởi Hóa Huyết thần đạo, cho dù là với công lực của bọn họ chỉ cần dính một chút xíu e rằng cũng không chịu nổi. Những kẻ công lực thấp một chút chỉ sợ rằng sẽ trực tiếp rơi luôn vào lục đạo luân hồi. Chu Thanh công lực bạo tăng, cũng đã có thể khống chế được một chút hiệu dụng của Hóa Huyết thần đạo. Truyện "Phật Đạo "

Mưa máu ở giữa không trung hấp thu thiên địa nguyên khí, đột nhiên lại càng lúc càng nhiều, cuối cùng rơi đầy xuống phạm vi mặt đất tới ba mươi dặm. Hai tay Chu Thanh liên tục tạo ra những pháp quyết biến ảo, Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân đều căng mắt nhìn xuống động tĩnh ở dưới đất. Một lát sau, mặt đất lại nhẹ nhàng chấn động, mười hai cây cột màu đỏ thô ráp không biết dài bao nhiêu dựng lên cùng một hướng, giống như là xuyên qua mặt đất mà lên vậy, mười hai cái cột máu này mọc lên theo một quỹ tích quỹ dị mà thông thả. Chu Thanh hét lớn: "Mau tìm vị trí của phong ấn, ta duy trì không được bao lâu!"

Ôn Lam Tân trầm mặc không nói gì, vung tay lên, một lá cờ màu đen hiện lên trong hư không. Bên trên lá cờ là vô số yêu ma quỷ quái, những khuôn mặt dữ tợn ẩn ẩn hiện lên, những tiếng quỷ kêu chít chít thỉnh thoảng truyền tới. Ôn Lam Tân nắm lấy cán cờ múa một hồi, gió âm nổi lên, yêu ma quỷ quái toàn bộ thoát khỏi sự trói buộc của lá cờ, tới tấp bay về phía mặt đất. Mà Hiên Viên pháp vương sau khi liếc mắt tán thưởng nhìn Ôn Lam Tân một cái, thì toàn thân chợt như nổ ra, hai mắt đỏ ngầu chớp động, thần niệm mạnh mẽ phát ra sau mà tới trước, từng tắc từng tắc tìm tòi trong phạm vi ba mươi dặm trên mặt đất, dùng Thiên Thị Địa Thính đại pháp! Hai người đều đã trở ra tài năng, nhưng xem ra Hiên Viên pháp vương có vẻ mạnh hơn một chút.

Chu Thanh đầu đầy mồ hôi, thân thể trần trụi cứng rắn như sắt thép cũng không ngừng run run, mồ hôi như mưa tuôn ra từ trong cơ thể, dường như đã sử ra toàn bộ sức lực từ lúc bú sữa mẹ tới bây giờ. Hai tay Chu Thanh đẩy một cái, mười hai cây cột máu kia lại từ từ chuyển động. Thấy bộ dáng cố gắng hết sức của Chu Thanh, Hiên Viên pháp vương còn một chút dư lực liền nhấc tay lên, lại thêm một đạo chân nguyên tưới vào trong cơ thể nguyên thần của Chu Thanh. Hai tay Chu Thanh lại mạnh mẽ đẩy về phía trước, những cột máu kia chuyển động nhanh hơn một chút!

Chợt, đồng thời với lúc những cột máu tăng tốc, ở phía dưới mặt đất đột nhiên chợt lóe lên thanh quang, một cổ pháp lực dao động mỏng manh đến đến cực điểm thoáng ẩn hiện một chút, rồi lại trở về vô hình. Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân đều là những nhân vật thuộc cấp độ chí tôn của Tu Đạo giới đương đại, so với Ngũ đại tông sư còn phải hơn cả một bậc, lại đang dùng toàn lực xem xét sao có thể không phát hiện ra được, đều đồng thời lao xuống mặt đất, tốc độ nhanh đến mức khiến cho Chu Thanh giật nảy mình.

"Thế này chẳng phải là qua cầu rút ván hay sao?" Chu Thanh thu công, mười hai cái cột máu kia không còn chân nguyên duy trì đều biến mất thành hư vô, thân thể của Chu Thanh nhao lên một cái thu lại nguyên thần, cũng lao tới đó.

Ba người tới một cái sơn cốc nhỏ nhỏ chỉ có một lối ra, bốn phía là núi vờn quanh. Chu Thanh nói: "Đây là núi Khô Lâu, còn vài dặm phía trước chính là miếu Khô Lâu để tưởng niệm Triệu Quát. Nơi đó có rất nhiều người, chúng ta phải cẩn thận hành sự, tránh gây ra động tĩnh."

Ôn Lam Tân cười duyên một tiếng, trong thanh âm mang theo phong tình vạn chủng. Chu Thanh thăm vắn Bát Cửu Huyền Công, tay kết Bất Động Minh Vương ấn mới chịu nổi tiếng cười mỉa hoặc đó. Thấy Chu Thanh mang bộ dáng giống như là gặp đại địch, Ôn Lam Tân cười hí hí, sau đó hừ lạnh: "Yên tâm đi, sơn cốc này đã bị Vạn Ma phiến (chính là cái cờ có mấy con yêu ma vừa rúi đó) của ta phong tỏa rồi, cho dù là mấy tên trâu bò năm đó cũng không vào được, huống chi là người thường!"

Hiên Viên pháp vương cẩn thận quan sát trung tâm sơn cốc, ở đó lộ ra một khối đá. Khối đá đó vô cùng bình thường, nhìn thế nào cũng thấy giống như một khối đá Huyền Vũ sinh ra từ trong núi. Chu Thanh nhìn trái nhìn phải, thần niệm quét qua một lượt, vẫn chẳng phát hiện ra cái gì kì quái. Hiên Viên pháp vương đánh giá một lát, rồi chỉ tay vào khối đá kia: "Phong ấn ở chỗ đó, chúng ta tập trung công lực để làm nổ cái khối đá đó đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Do Dự Không Quyết

Hiên Viên pháp vương hét to một tiếng, song chưởng như Bá Vương cửu đỉnh, thân thể cao lên thêm ba thước, từ một nam nhi bảy thước biến thành cao hơn một trượng, bề ngang cũng lớn ra thêm 1 vòng. Kiện đạo bảo vàng óng ánh trên người, kì lạ thay, cũng giống như một kiện pháp bảo có thể to ra theo, toàn bộ đáng người có vẻ vô cùng cân xứng. Đạo đạo huyết quang quay xung quanh đỉnh đầu, cuối cùng hình thành một giọt huyết châu lớn cỡ một nắm tay. Hai tay của Hiên Viên pháp vương đang đưa lên trên chuyển sang đẩy về phía trước, đẩy mạnh vào viên đá khổng lồ ngăn cản kia. Huyết châu từ từ bắn phá về phía khối đá huyền vũ kia, nhưng mà xem uy thế thì này, thì chỉ sợ là chưa kịp chạm vào tảng đá đã rơi xuống dưới đất rồi. Truyện "Phật Đạo" Truyện "Phật Đạo"

"Lão yêu quái này, gào thét thì to đến như vậy, mà chỉ làm ra được thế này thôi à? Chưa nói tới phá phong ấn, chỉ sợ là chỉ một tảng đá bình thường thôi cũng chả phá nổi!" Chu Thanh cảm thấy hơi kì quái, Ôn Lam Tân cũng đang nhìn cái uy thế chẳng đến nơi đến chốn đó của Hiên Viên pháp vương, tuy rằng Chu Thanh không nhìn rõ được sự biến hóa của sắc mặt nàng, nhưng mà theo không khí có thể cảm giác thấy được, sự kiêng kỵ của nàng đối với Hiên Viên pháp vương lại tăng thêm một tầng.

"Hay đây là tuyệt thế thần công nào đó nhỉ?" Chu Thanh vội vội vàng vàng lui về sau ba thước, chỉ thiếu một bước nữa là rời khỏi sơn cốc. Lấy ra toàn bộ pháp bảo hộ thân ở trên người, Cực Quang trảo không nói, ngay cả Huyền Thiên Bát Quái kính cướp được của đệ tử Mao Sơn cũng hóa thành tám cột sáng quay chung quanh chính mình, hình thành một trận pháp hộ thân huyền ảo.

Ôn Lam Tân toàn thân áo trắng phiêu phiêu, vạt áo không gió tự lay, thiên địa nguyên lực mệnh mỏng cuộn cuộn đột nhiên chậm rãi mọc từ dưới đất lên, hội tụ ở lòng bàn tay của Ôn Lam Tân, nén lại thành một quả quang cầu màu trắng cỡ một nắm tay. Tay niết kiết quyết, trong nháy mắt lẳng không lên cao vẽ ra mấy trăm đạo phù lục, toàn bộ thêm vào trên quả quang cầu màu trắng kia, lập tức thanh quang lập lòe, tiên khí tràn đầy, làm gì có chút đáng vẻ nào của Ma trung chi ma? Truyện "Phật Đạo"

Chu Thanh nhìn thấy thế cũng phải gật đầu: Quả nhiên là ma đầu thời hiện đại, không chịu tiêu hao chân nguyên của mình, dùng Đạo gia tâm pháp hội tụ lại thiên địa linh khí, kích phát pháp thuật. Không giống như vị ngu ngốc nào đó phải xuất ra hết toàn lực từ khi bú ti mẹ đến giờ! Yêu quái đúng là yêu quái, cho dù có sống lâu hơn nhưng trí tuệ vẫn không hơn được nhân loại!

Tay run lên, thiên địa linh khí ngưng tụ thành quang cầu với một tốc độ kì diệu đột nhiên bắn về phía khối đá huyền vũ kia. Thấy Ôn Lam Tân ra tay, Hiên Viên pháp vương vẫn chậm rì rì đẩy huyết châu, có điều huyết châu kia mặc dù chậm rãi bay ở trên không trung, nhưng mà Chu Thanh lại có một loại ảo giác: Huyết châu đó tuyệt đối sẽ bắn vào tảng đá trước quang cầu! Ý niệm thỉnh linh xuất hiện trong đầu khiến cho Chu Thanh kinh ngạc không thôi!

Quả nhiên, huyết châu đang chậm rãi phi hành đột nhiên lại biến vào hư không, dường như ngay lập tức lại hiện ra ở khoảng không phía trước tảng đá, cùng quả quang cầu trắng đánh vào tảng đá! Chu Thanh rõ ràng có thể cảm nhận được sức mạnh hủy diệt lớn vô cùng ẩn giấu bên trong huyết cầu cùng quang cầu, nhưng không thể ngờ rằng lại chỉ như đâm vào bị bông. Không phát ra động tĩnh gì, cũng không có vụ nổ nào, khối đá kia như đột nhiên biến thành một cái động đen, hút sạch sẽ hai luồng năng lượng kia. Ôn Lam Tân sửng sốt, hai tay của Hiên Viên pháp vương chộp lấy, ráng sức như đang lôi kéo cái gì đó lại! Nói đùa à, đó chính là ngưng huyết nguyên châu mà hán táng mạng để luyện ra đó, nếu mà bị mất đi thì công lực ít nhất cũng rơi xuống năm thành, lúc đó thì thà chết đi còn hơn.

Trên mặt Hiên Viên pháp vương nổi lên đầy gân xanh, hét lớn: "Tiểu tử! Đừng có đứng ngoài nhìn nữa, mau xuất đao đánh vỡ tảng đá kia đi!"

Chu Thanh tay phải nắm đao, một bước dài liền tiến lên mấy chục trượng, đứng ở trước mặt Hiên Viên pháp vương, một đao bổ xuống. Huyết quang dài đến mấy trượng bắn ra từ thân đao, toàn bộ sơn cốc đều bị bao phủ trong một màu đỏ đặc sệt. Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân chỉ nhìn thấy trong huyết ảnh Chu Thanh đang giơ cao trường đao, toàn thân kim quang lập lò, giống như một thiên thần: "Kẻ này tuyệt đối không phải là vật trong ao!" Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân nhìn nhau, đột nhiên lại có cùng một suy nghĩ.

Huyết quang mang theo khí thế như vạn quân triều đình oanh kích vào tảng đá. Chịu một kích toàn lực của ma binh thượng cổ này, tảng đá tưởng như không cách nào lay chuyển rốt cục lại có phản ứng. Bạch quang nhẹ nhẹ hội tụ từ bốn phương tám hướng, hình thành một quang sáng màu trắng che chắn ở phía trước, cho dù Chu Thanh có toàn lực thúc dục uy lực của Hóa Huyết thân đao thì nó vẫn đứng vững như tường thành. Huyết quang tưởng như không gì không thể hủy diệt được đột nhiên lại bị chặn lại không thể tiến được thêm nữa.

Áp lực của Hiên Viên pháp vương dường như đã giảm bớt đi nhiều. Phốc! Một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt Hiên Viên pháp vương trở nên đỏ ửng, tựa hồ như máu trên dưới toàn thân đều tụ hết lên mặt sắp nhỏ ra đến nơi. Máu tươi phun ra, công lực của Hiên Viên pháp vương như là tăng lên bội phần!

"Trở về!" Lại là một tiếng rống to! Quang sáng do bạch quang tạo thành kia phình ra. Rắc! Một tiếng vang nhỏ giống như là tiếng trứng chim vỡ, quang sáng trắng cứng cỏi tới mức ngay cả thượng cổ ma binh như Hóa Huyết thân đao cũng không oanh kích được không ngờ lại nứt ra một lỗ hồng nho nhỏ, giọt ngưng huyết nguyên châu lớn cỡ nắm tay do Hiên Viên pháp vương táng mạng luyện thành đột nhiên xuất hiện, hóa thành một đạo hồng quang vọt vào trong miệng lão. Lập tức về đỏ ửng trên mặt Hiên Viên pháp vương nhanh chóng lui đi, thay vào đó là màu tái nhợt như giấy tuyên thành, giống như là vừa mới bệnh nặng. Đó là di chứng do vừa rồi nghịch chuyển máu huyết trong cơ thể, kích phát tiềm lực của cả người.

Quang sáng màu trắng vừa vỡ ra, vô thanh vô tức, huyết quang do Chu Thanh đánh ra nhanh chóng đánh sâu vào tảng đá. Khối đá huyền vũ kia nhanh chóng hấp thu toàn bộ huyết quang, nhưng lại nhanh chóng tan rã ra, trở thành bột phấn theo gió rơi xuống mặt đất. Chỉ lát sau, ở chỗ tảng đá đó hiện ra một huyết động lớn cỡ một người, tối như mực không biết sâu bao nhiêu.

Hiên Viên pháp vương, Chu Thanh, Ôn Lam Tân ba người nhìn lẫn nhau, phong ấn này quả thực là lợi hại. Hiên Viên pháp vương, Ôn Lam Tân hai người này gần như đã đạt tới cực hạn của nhân gian, vậy mà lại không có biện pháp nào với cái phong ấn này, cuối cùng đành phải mượn lực của Hóa Huyết thân đao, mà Hiên Viên pháp vương còn phải trả giá bằng việc nghịch chuyển máu huyết toàn thân, trong ngoài giáp công mới mở ra được một chút. Theo như ghi lại, thì đây mới chỉ là tầng yếu nhất trong số chín chín tám mươi một tầng trong phong ấn này, chỉ là để gia cố cửa vào mà thôi.

Những oan hồn ở bên trong sẽ lợi hại ra sao? Sợ rằng thấp nhất cũng phải ở cấp bậc Quý vương đi! Quý vương là cái cấp bậc gì? Ít nhất cũng phải tương đương với một cao thủ Hóa Thần trung kỳ. Gần một trăm vạn cao thủ Hóa Thần, cho dù có là thần tiên trên trời sợ rằng cũng sẽ bị đè bẹp, tan thành tro bụi, bị vạn quỷ cắn nuốt, vĩnh viễn không được siêu sinh! Huống chi là phía dưới còn có siêu cấp sát thần ngay cả thần phật trên chín tầng trời cũng phải sợ hãi là mãnh tướng Bạch Khôi! Rốt cuộc là có đi vào hay không? Ba người giống như là những kẻ trộm mộ, đứng ở trước kho báu khổng lồ, nhưng mà lại sợ bên trong kho báu đó có bẫy. Một mặt là nguy hiểm tính mạng, một mặt là kho báu hấp dẫn, khiến cho ba người không khỏi chaoáng váng!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Huyết Động Dưới Đất

Hu! Hu! Một trận âm phong (gió âm) thổi ra từ bên trong huyết động tối như mực. Sát! Sát! Sát! Vô số ý niệm thô bạo, hung tợn trào lên, nhiệt độ bên trong sơn cốc trong nháy mắt hạ xuống rất nhiều. Âm phong thổi tới đâu, mặt đất, đá tảng ở đó đều bị đông lạnh phát ra tiếng răng rắc! Ngay cả những tảng đá xanh dẻo dai nhất cũng đều nứt vỡ ra! Ý niệm thô bạo hung ác trong nháy mắt truyền tống vào trong trí óc của ba người! Đầu chất thành núi! Máu chảy thành sông! Không khí hào hùng, một màu máu tươi, một khung cảnh chiến trận thảm sát tới tấp hiện lên trong đầu ba người. Sát khí không cùng đang cắn nuốt ý niệm nguyên thần của cả ba người! Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Hừ! Bản thể của Hiên Viên pháp vương vốn là một vùng máu, đương nhiên là không bị những cảm xúc tiêu cực này làm ảnh hưởng. Hừ lạnh một tiếng, thân thể được bao phủ trong một tầng huyết quang. Âm phong thổi đến huyết quang đương nhiên đều bị cắn nuốt, biến thành năng lượng bản thân. Ôn Lam Tân vùng tay lên, gọi trở về Vạn Ma phiến, những cổ âm phong oán khí đều bị hấp thu vào trong lá cờ, khiến cho đồ án yêu ma quỷ quái trên lá cờ càng lúc càng rõ hơn. Chu Thanh lại càng sửng, cứ đề mặc Hóa Huyết thân đao ở trên đầu, tha hồ hấp thu, giống như là cá voi hút nước vậy, chỉ trong nháy mắt, âm phong oán khí ở trong sơn cốc toàn bộ đều bị hút hết sạch! Về âm u trên thân đao vẫn như thế không thay đổi. Đúng vậy! Những oán khí này tuy rằng nhiều, nhưng dù sao cũng không phải là âm hồn thực thể, Hóa Huyết thân đao cũng không thể chuyển hóa thành tinh thần niệm lực thuần khiết để cung cấp cho bản thể và nguyên thần của Chu Thanh cùng hấp thu.

Hiên Viên pháp vương, Ôn Lam Tân hai người thì lại cười khở. Bọn họ tuy rằng công lực cao hơn rất nhiều so với Chu Thanh, nhưng mà tốc độ hấp thu âm phong oán khí thì xem ra còn thua xa cái thanh ma binh thượng cổ Hóa Huyết thân đao kia.

"Sát khí thật là lợi hại!" Vạn Ma phiên của Ôn Lam Tân sau khi hấp thu được một ít quỷ khí, âm quỷ tà linh ở bên trong so với trước cũng tăng thêm được một phần. Đây mới chỉ là một chút khí tức mà phong ấn ngẫu nhiên để lộ ra thôi, mà đã lợi hại như vậy, nếu mà tóm được khoảng mấy trăm quân hồn thì chỉ sợ là cái cờ này sẽ nhảy lên thành một pháp khí Ma đạo không thua gì pháp bảo thần binh.

Ôn Lam Tân nhìn vào trong cái động tối đen như mực đó mà tâm động không thôi. Mọi người đều biết rằng Ma đạo luyện pháp khí cực kỳ khó khăn, bình thường một pháp khí uy lực lớn một chút cũng phải dùng tới mấy trăm oan hồn. Cây Vạn Ma phiên của Ôn Lam Tân này cứ chém gió là Vạn Ma, nhưng mà bên trong thực ra cũng chỉ có mấy ngàn con ma mà thôi, một nửa trong số đó là những hồn phách yêu quái mà nàng giết chóc năm đó. Năm đó công lực của nàng tuy cao, nhưng mà khổ một nỗi lại không có pháp bảo tốt, mới bị Đạo môn tứ đại cao thủ thực lực thấp hơn rất nhiều đánh cho rơi xuống vách núi. Vẫn mãi canh cánh trong lòng, nàng muốn luyện chế ra được một ma khí có thể chống lại được pháp bảo của Đạo môn. Đáng tiếc là nguyên liệu thật sự là khó tìm, cho nên mới chú ý tới chiến trường cổ Trường Bình này. Kỳ thật việc mượn dùng những oan hồn này để ngưng tụ thành Thiên ma chân thân là thứ yếu, mà việc luyện chế pháp khí mới là hàng đầu. Hiên Viên pháp vương cũng có tâm tư giống như nàng vậy.

Những oan hồn ở Trường Bình, năm đó oán khí kinh động tới tận trời, ngay cả chín tầng trời cũng không suy chuyển được. Oán khí nặng, lực lượng mạnh, quả thực là khó có thể tưởng tượng nổi. Hồn phách loại này trong Yêu Ma nhị đạo thì chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, có lực hấp dẫn còn hơn cả thiên tài địa bảo, linh dược kỳ trân. Dựa theo những âm phong oán khí vừa mới ngẫu nhiên phát ra từ trong động, chỉ sợ là những quân hồn này đều đã tới cấp bậc Quỷ vương rồi. Chỉ một cũng có thể hơn tới hàng ngàn, hàng vạn hồn phách thông thường. Cho dù Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân đều biết rõ bên trong nguy hiểm vô cùng, cũng đều không thể nhịn được ham muốn đi vào. Truyện "Phật Đạo "

"Thôi! Muốn giàu thì phải liều. Vốn còn xem nhẹ sự lợi hại của những oan hồn Trường Bình này, nhưng mà quân hồn bức này, ta chỉ cần thu được mấy ngàn thôi. Nếu để luyện chế pháp khí, thì cho dù là Tử Thanh song kiếm cũng phải thấp hơn một bậc. Nếu để luyện công sợ là có thể đột phá tới cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo cũng được. Đến lúc đó phi thăng thiên giới không còn là giấc mộng nữa. Mà thôi, tối thiểu cũng có thể giúp cho lão tổ ta phục hồi lại công lực năm đó!" Hiên Viên pháp vương thì thảo tự nói, Chu Thanh cùng Ôn Lam Tân ở bên cạnh đều nghe thấy rõ ràng. Bọn họ một là Ma trung chi ma, một là cao thủ trẻ tuổi, thần trí vô cùng kiên định, nhưng lúc này tâm đã loạn như mèo gãi ngứa rồi!

Chu Thanh thì không nói. Công pháp của hắn, cho dù là Bát Cửu Huyền Công hay là Kiếm Khí Lăng Không quyết đều không phải là công pháp Ma đạo. Nhưng oan hồn bắt được cũng chỉ dùng để luyện chế pháp khí mà thôi, không có tác dụng gì cho việc luyện công. Đã có loại pháp bảo nhất đẳng thiên địa như Hóa Huyết thần đao rồi, thì pháp khí không có cũng không sao cả. Chẳng qua là có thể luyện chế cho đồ đệ mấy món đồ, gia tăng thực lực, dù sao đây cũng là môn phái do chính mình sáng lập ra, tuy rằng ít người, nhưng mà Chu Thanh vẫn rất coi trọng.

Ôn Lam Tân khoát khoát tay: "Chúng ta đồng loạt đi vào. Loại oan hồn này mỗi con đều không thua kém người tu đạo Hóa Thần trung kỳ. Nhất là lại vô hình vô thể, khó đối phó nhất. Nếu mà có khoảng tám mươi con thì cũng chẳng phải sợ, nhưng mà bọn chúng trước khi chết lại là một đội quân, sau khi chết cũng ở cùng một chỗ, nếu mỗi lần đến lại hơn một ngàn con, thì cho dù chúng ta có mười cái mạng cũng không đỡ nổi! Hết thầy phải cẩn thận, không được phân tán ra!"

Chu Thanh cùng Hiên Viên pháp vương đều sắc mặt ngưng trọng gật đầu, cho dù bọn họ có là kẻ vô pháp vô thiên, bên trong Tu Đạo giới có thể là nhân vật ngất trời, nhưng mà muốn đi thu phục những mảnh quý mà mấy ngày thiên kiếp cũng không sợ này, thì trong lòng vẫn có chút bất an.

Lập tức Chu Thanh mở ra Cực Quang trảo, Hóa Huyết thần đao cũng cầm ở nơi tay. Đạo bảo của Hiên Viên pháp vương phồng lên, Thái Cực đồ án dùng tơ Bạch Kim thêu ở sau lưng phát ra ánh sáng mãnh liệt, bao ở quanh ba người. Chu Thanh lúc này mới phát hiện ra đạo bảo của Hiên Viên pháp vương hóa ra là một pháp khí lợi hại của Đạo môn. Ôn Lam Tân cũng lấy ra Vạn Ma phiên biến thành một đoàn hắc khí ở bên ngoài tạo thêm một tầng bảo hộ, ba người đồng loạt bay vào bên trong động khẩu!

(Không hiểu sao thấy cứ giống giống MU, sắp đi devil phải party he he)

Vừa vào bên trong động khẩu, từng trận âm phong liền tấp thẳng vào mặt. Chu Thanh công lực yếu nhất, cho dù là có ba tầng kết giới bảo hộ thì hàn khí ngập trời vẫn thấm thấu vào trong được. Lập cập! Lập cập! Chỉ trong chốc lát, Chu Thanh đã bắt đầu đánh đàn răng, huyết mạch toàn thân đều có xu hướng sắp đông cứng hết lại. "Ngoan nào, nơi này có khí còn lạnh hơn cả Nam cực Bắc cực ấy chứ!" Chu Thanh vội vàng vận khởi nguyên thần chân hỏa, luyện hóa đi những hàn khí xâm nhập vào trong cơ thể, lúc này mới khôi phục lại được.

Đi vào trong huyết động, ba người không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ. Dừng thân lại, trong động tuy rằng tối như hũ nút, giờ tay ra không nhìn thấy ngón, nhưng mà dưới ánh mắt của ba người tất cả lại hiện ra rõ ràng. Động khẩu có đường kính khoảng mười trượng, trên mặt đất có một khối đá bị san bằng, trên đó là một tầng huyền băng (băng đen) dày ba tấc. Chu Thanh dùng đao gõ vào, đột nhiên lại phát ra tiếng leng keng như âm thanh của kim loại. Một cái thông đạo rộng khoảng ba trượng hướng về phía nền đất, trong thông đạo tràn ngập hắc khí, cho dù là ba người vận hết thị lực cũng không nhìn rõ được những gì bên trong hắc khí đó.

Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân chẳng thèm quan Chu Thanh nghĩ như thế nào, đều tự lấy ra phi kiếm của mình, hung hăng đánh vào khối huyền băng kia. Từng miếng từng miếng huyền băng rơi xuống, hai người vung tay một cái, bên cạnh mỗi người hiện lên một vết nứt không gian. Toàn bộ huyền băng ở trong phạm vi mười trượng đều bị hai người cắt sạch sẽ, nhét vào trong Tu Di Giới Từ không gian (đại khái là cái không gian chứa đồ), khiến cho Chu Thanh nhìn mà đau lòng không thôi:

"Những cái huyền băng đó là do ngàn năm âm phong và sát khí mới ngưng kết ra được đó! Là thứ tốt nổi danh như Thái Ất tinh kim, luyện thành Ma đạo phi kiếm chẳng những vô cùng cứng rắn mà lực sát thương còn cực lớn, chỉ cần ai dính phải thì chân nguyên đều sẽ bị đông lại. Các người lại lấy hết sạch rồi, không lưu lại cho ta một chút nào! Thật đúng là bằng hữu chí cốt đó!" Chu Thanh tức giận không thôi.

"He he! Tiểu tử cũng biết mặt hàng đó!" Hiên Viên pháp vương thấy mặt Chu Thanh co rúm lại, như là thịt của mình đang bị người ta róc ra vậy, cười quái dị nói: "Người thích thì lấy đi! Chỉ cần người lấy được, chúng ta sẽ cho người hết luôn nè!"

Chu Thanh không nói gì, mình đứng là không lấy được. Những hắc âm huyền băng đó hàn khí vô cùng sắc bén, cho dù sắt thép gặp phải thì cũng bị đông

cứng mà vỡ vụn, mà mình thì lại không có Tu Di không gian như bọn họ, chỉ có thể để ở trên người. Nếu vậy thì, xác định chắc chắn không tới ba khắc sẽ biến thành một cái tử thi đông lạnh. Tuy rằng nguyên thần Kim tâm của mình là thuộc tính hỏa, hoàn toàn có thể ngăn chặn được, nhưng mà như vậy sẽ bị mất đi công lực. Ở trong một vùng nguy hiểm như thế này mà tự tồn tại thực lực, thì không khác chi là muốn tự sát!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Mãnh Quỷ Quân Hồn

Chu Thanh nhìn đoàn hắc vụ quay cuồng bên trong thông đạo to lớn, đôi mắt có vẻ hơi thêm thường nói: "Những hắc sát ma vụ này cũng là tài liệu tốt để luyện chế pháp bảo tàn độc, lúc này ta cần phải đi trước một bước!"

Thừa lúc Hiến Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân đang thu thập hắc âm huyền băng, Chu Thanh lấy ra từ trong ngực một cái bình ngọc bình thường, liên tục thêm vào mấy cái bùa chú ở trên thân bình, tay bấm một cái bí quyết hút vào, bắn về phía đoàn hắc vụ đang quay cuồng như giao long ở dưới kia. Một đường đen tuyến rộng cỡ ngón tay út thẳng tắp xuất hiện từ trong hắc vụ, bị hút vào bên trong bình ngọc. Chu Thanh không ngừng biến ảo thủ quyết, vận chuyển chân nguyên, nén những hắc vụ bị hút vào trong bình ngọc. Bình ngọc càng lúc càng nặng, cuối cùng từ một cái bình nhỏ nhỏ mấy lạng lại lên tới mấy chục cân. Rốt cục bình ngọc không chịu nổi gánh nặng, phát ra những âm thanh rắc rắc, Chu Thanh lập tức ngừng thu hắc vụ, thu hồi bình ngọc, đi xuống nhìn ngó, phát hiện ra hắc vụ quay cuồng bên trong thông đạo không hề có xu hướng giảm bớt, không khỏi đầu phình ra như cái đầu!

Chu Thanh liên tục lắc đầu: "Mẹ nó, bảo vật ở ngay trước mắt mà lấy không nổi!" Không có cái gì buồn bực hơn cái này, chẳng khác gì một kẻ nghèo đến cùng cực đột nhiên lại xông vào một kho báu, nhưng rồi lại phát hiện ra bên trong kho báu toàn là núi vàng, muốn mang đi cũng chẳng được!

Lúc này Hiến Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân lại không để ý đến hắc mà đều thi triển thần thông. Vạn Ma phiên của Ôn Lam Tân xoắn một cái, lực hút khổng lồ nhập vào bên trong hắc vụ đang quay cuồng trong thông đạo. Vù! Một đạo hắc vụ sền sệt như một dòng nước có thực thể toàn bộ tiến vào trong Vạn Ma phiên, trên lá cờ lập tức hắc khí lượn lờ, hư ảnh của cái đầu quỷ dữ tợn lúc ẩn lúc hiện. Hắc sát ma vụ cuộn cuộn không dứt chảy vào trong lá cờ, ma quỷ dữ tợn lại càng lúc càng rõ ràng hơn, cuối cùng nóng lòng muốn thoát ra, rít gào ở trên lá cờ, giống như muốn bứt ra khỏi sự trói buộc!

"Ha ha! Sát khí ở nơi này còn nồng hậu hơn gấp bội Minh Ma đảo của ta, lão tổ ta vừa lúc có thể dùng để rèn luyện cho ba ngàn sinh hồn rồi!" Hiến Viên pháp vương thấy Ôn Lam Tân mượn dùng hắc sát ma khí để ngưng tụ thành ma thần chi tướng, cũng thấy hâm mộ không thôi. Ma thần chi tướng này chính là thân ở ngoài thân, có hiệu quả kì diệu như nguyên thần thứ hai, tuy rằng không giống như nguyên thần thứ hai có thể thi triển tất cả pháp thuật của chính mình, giống như một 'mình' thứ hai, nhưng mà lúc đối địch nếu phóng ra thì cũng có trợ lực rất lớn. Hơn nữa ma thần này là do âm hồn ngưng tụ, không phải thực thể, pháp bảo phi kiếm tâm thường căn bản là không thể làm bị thương được. Nhất là hơn một ngàn oan hồn do Ôn Lam Tân tụ tập được phối hợp với những hắc sát ma khí dũng mãnh này lại càng tăng thêm uy lực, công lực còn hơn bản thể tới ba tầng, quả nhiên là thực lực đại tăng, Hiến Viên pháp vương sao có thể không hâm mộ chứ?

Huyết thủ (tay máu) cực lớn mọc ra từ sau lưng, trực tiếp xộc vào trong đoàn hắc vụ đã giảm bớt đi nhiều nhưng vẫn quay cuồng không ngừng kia. Vô số hư ảnh đầu người xông ra từ trong huyết thủ, hóp từng ngum từng ngum vụ khí giống như là hóp nước. Mỗi lần hóp vào, huyết thủ đó lại như to ra thêm không ít, khiến cho những hư ảnh đầu người lộ ra cũng càng thêm rõ ràng. Không tới một lát, cái huyết thủ cực lớn kia đã nhồi đầy thông đạo, hắc vụ ở trong thông đạo bị hai người hút đi sạch sẽ. Hiến Viên pháp vương ha ha cười lớn, vô cùng đắc ý, hiển nhiên là uy lực pháp bảo của mình đã tăng nhiều. Chu Thanh thấy hai người đều kiếm được không ít ưu đãi, mà chính mình đến cả sợi lông cũng không mó được, hận đến mức ngứa răng, nhưng mà lại chẳng làm gì được, ai bảo mình không có pháp bảo để thu thập tài liệu chứ! Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Ba người cướp ở trước thông đạo, chỉ thấy một tảng đá liền khối được tạc thành hình bậc thang tà tà thông xuống sâu trong nền đất. Tuy rằng là đi xuống phía dưới, nhưng mà địa thế lại rất bằng phẳng, lối đi rộng mở ít nhất có thể đi song song tới ba mươi mấy người. Lối đi cao khoảng mấy trượng, người đi ở đó giống như là đi ở trong một đại địa rộng lớn, chả thấy giống như đi ở dưới gầm tí nào.

"Chắc chắn! Không phải chỉ để phong ấn oan hồn thôi sao, cần gì phải làm mạnh tay đến như vậy. Cho dù là hiện đại, muốn ở trong núi làm ra một lối đi rộng lớn như thế này chỉ sợ cũng khó khăn, chẳng lẽ là dùng pháp lực để mở ra, vậy thuật sĩ Từ Phúc kia quả nhiên là có bản lĩnh như thần tiên rồi." Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh ba người đi dọc theo lối đi này tới hơn trăm mét, nhưng mà liếc nhìn cái cầu thang làm bằng đá không nhìn thấy rõ điểm cuối kia, không khỏi trong lòng nghi hoặc: "Nói cũng kỳ quái, dọc theo đường đi chúng ta không đụng phải oan hồn quỷ vật, hay là nơi này không phải là nơi phong ấn, có lẽ nào lối đi này là sai không?" Nghe thấy Chu Thanh lải nhải, Ôn Lam Tân tuy rằng kiến thức rộng rãi, nhưng cũng biết rằng cuốn bí văn viễn cổ đó dù thế nào cũng không ít tuổi hơn cái lão yêu quái ngàn năm Hiến Viên pháp vương kia.

"Con đường này tên là đường Tư Mã, sâu ba trăm trượng, không có oan hồn bị phong ấn. Từ Phúc năm đó ở trên đường này hạ rất nhiều phong ma chú ấn, phòng ngừa oan hồn đào thoát phong ấn mà đi lên. Thật là đáng tiếc! Cho dù lão đó có thủ đoạn thông thiên, cũng không thể ngăn được sức mạnh của thời gian, pháp lực của những bùa chú bám vào đường Tư Mã này toàn bộ đã bị xói mòn, các ngươi xem!" Hiến Viên pháp vương vươn ngón tay chỉ lên đỉnh đầu, Chu Thanh Ôn Lam Tân hai người cẩn thận xem xét, quả nhiên ở trên những tảng đá trên đỉnh lối đi có khắc rậm rạp chi chít những bùa chú nhỏ nhỏ.

"Lão yêu quái này, biết cũng không ít! Nhất định phải luôn chú ý, không để cho lão lợi dụng!" Nếu Hiên Viên pháp vương biết được suy nghĩ trong lòng Chu Thanh lúc này, chắc chắn sẽ chửi ầm lên: Lão tử hảo tâm giải thích cho ngươi, ngươi lại hoài nghi lão tử bla bla.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, bên dưới lối đi đột nhiên truyền tới một trận rít gào, gầm gừ từ xa xa vọng lại. Tốc độ quả thực là kinh người, chỉ trong chớp mắt, tiếng gầm cực lớn đã khiến cho toàn bộ con đường Tư Mã phải ong ong vang theo. Sát! Sát! Sát! Một bóng người được bao vây trong hắc vụ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ba người. Vút! Một cây giáo đồng đen ánh sáng lạnh tăn ra bốn phía, hàn khí bức người đánh vào đầu của Hiên Viên pháp vương đang nói chuyện. Sát khí khôn cùng, khí tức thô bạo xuyên qua không gian, trực tiếp bám lên cây giáo đồng đen, hình thành một không khí quỷ dị, khóa chặt lấy ba người. Cây giáo tuy rằng là đánh xuống Hiên Viên pháp vương, nhưng mà ở trong không trung lại hóa thành ba hư ảnh, tính cả Chu Thanh và Ôn Lam Tân vào trong.

Đình! Đình! Đình! Ba tiếng vang lên, bởi vì thanh giáo đồng đen kia đến quá nhanh, ngay cả Hiên Viên pháp vương, Ôn Lam Tân loại cao thủ bậc này cũng không kịp tránh né, cổ lấy chân nguyên đánh bừa một cái. Mà Chu Thanh cho dù có Cực Quang trảo hộ thể, vẫn bị một giáo kia đánh vào khiến cho khí huyết của hắn như bị lộn ngược. Sự khinh thường mới vừa rồi đã thay đổi hoàn toàn! Mà cái bóng người kia cũng không thoái mái gì, bị chân nguyên của hai đại cao thủ phản kích, bị chấn ra thành bột phấn, nhiều điểm ma troi bay lượn bên trong không gian của lối đi, rồi lại nhanh chóng hợp lại thành hình người. Đó là một binh lính không đầu mặc giáp, tay cầm giáo đồng đen cổ đại, thanh giáo đồng đen có vàng sáng lờ lờ kia không phải là thực thể, mà cũng là do âm hồn ngưng tụ lại mà thành binh khí.

"Cừ thật, đây chính là một oan hồn binh lính đã thoát ly ra khỏi phong ấn, thật là lợi hại!" Hiên Viên pháp vương kêu to, hai mắt sáng lên, mãnh quý thể này quả nhiên có thể hơn được cả vạn hồn phách thông thường. Vung tay lên, huyết thủ cực lớn của lão liền tóm lấy tên lính không đầu đó, muốn mạnh mẽ bắt lấy hắn! Ôn Lam Tân lại nhanh hơn, Vạn Ma phiên rời tay mà ra, tranh ở phía trước Hiên Viên pháp vương. Ma thần ở bên trên lá cờ đột nhiên lại phóng to ra đến thập bội, cái mồm to như bồn máu mở ra, cắn tên binh lính không đầu kia. Hai người thấy một oan hồn hung ác bá đạo như vậy, làm gì có chuyện để tặng cho đối phương cơ chứ?

Sát! Từ lồng ngực của tên lính không đầu kia phát ra tiếng rít gào cực lớn! Cây giáo đồng đen được ngưng tụ lại từ âm hồn đâm về phía trước, khí tức thô bạo không ngờ lại có thể hình thành lực đạo, giữ chặt lấy huyết thủ và ma thần đang ở ngay trên đỉnh đầu hắn. Có điều một kích đồng thời của Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân có uy lực đáng sợ đến mức nào cơ chứ, sợ là cả một quả núi cũng bị san bằng. Tên lính không đầu kia rít gào liên tục, nhưng vẫn bị hai cái thứ đòi mạng kia chậm rãi ép chặt xuống dưới

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ma Binh Tụ Thần

Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân cũng không dám dùng toàn lực, sợ rằng sẽ đánh tan mãnh quý này ra mất, nhưng mà lại sợ bị đối phương giành trước bắt được tên lính mãnh quý này. Tên lính cấp bậc Quý vương thế này, nếu mà mình hấp thu được, hoặc là luyện thành pháp bảo, hoặc là dùng bí pháp của Ma đạo để hủy diệt thần trí, luyện chế thành phân thân, vậy uy lực quả nhiên là vô hạn, chỉ với một kích vừa rồi đã tương đương với cao thủ Hóa Thần trung kỳ rồi! Trong lúc nhất thời hai người không biết phải xuống tay như thế nào, chỉ biết dần dần tăng thêm áp lực! Truyện "Phật Đạo "

Sát! Sát! Sát! Tên lính không đầu kia thần trí hình như cũng mơ hồ rồi, chỉ còn lại sát khí ngập trời ở trong đầu, hoàn toàn hành sự theo bản năng, nhưng mà như thế lại càng tăng thêm khí thế bá đạo hung ác. Thấy rít gào một trận không có kết quả, lại thêm ba tiếng rống to truyền ra từ lồng ngực, toàn bộ con đường Tư Mã đều bị chấn động giống như muốn sập đến nơi. Ầm! Chu Thanh chỉ cảm thấy một cỗ nguyên lực cực lớn mang theo khí tức tử vong mạnh mẽ tiến ra từ lòng đất, hội tụ lại trên người tên lính không đầu, cây giáo đồng đen do âm hồn ngưng tụ đột nhiên lại lớn ra thập bội, từ xa xa nhìn lại giống như là cây búa Khai Sơn. Mãnh quý tưởng như sẽ bị huyết thủ cùng ma thần làm cho sụp đổ đột nhiên lại bật lên, khiến cho ma thần cùng huyết thủ bị lui lại một chút!

Có điều Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân hai người là loại công lực nào kia chứ, đều là cao thủ nhất đẳng đương thời, cho dù là tứ đại tông sư có cùng lên chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hai người họ. Những mãnh quý âm hồn này tuy tương đương với một cao thủ Hóa Thần trung kỳ, nhưng mà so với tứ đại tông sư chỉ sợ còn kém một khoảng rất lớn. Cho dù có thể điều động từ khí ở dưới nền đất để gia tăng thêm công lực thì vẫn chỉ là vô dụng mà thôi. Dừng lại một chút, huyết thủ cùng ma thần lại tiếp tục ép xuống. Cây giáo đồng đen vừa to ra cũng dần dần héo rút lại, ngay cả hàn quang bắn ra bốn phía cũng âm thầm đi không ít! Khí tức thảm thiết, tuyệt vọng lập tức tràn đầy toàn bộ con đường Tư Mã! Âm hồn của tên lính không đầu thấy gãy dựa không có kết quả, bèn ngưng tụ toàn bộ quý khí âm lực toàn thân, muốn tự phát nổ! Thà rằng hủy diệt chính mình chứ không chịu khuất phục! Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân ngàn tính vạn tính, lại xem nhẹ chiêu thức này, đều rời khỏi hơn mười trượng, tránh bị âm hồn tự bạo lan đến.

"Đồ Thiên Thần Sát! Vây!" Mười hai đạo lệnh kỳ thù chi vàng thoáng hiện ra từ hư không, Chu Thanh rút cục nhìn không được. Các người đã không cần nữa, ta lại cần! Không quản tốt xấu, toàn lực thúc giục chân nguyên trong cơ thể. Được Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân hai đại cao thủ trợ lực, nguyên thần Kim tâm đã đột phá đến bốn cánh, chân nguyên toàn thân mạnh mẽ, hơn nữa trận pháp linh diệu, đột nhiên bao vây chặt chẽ đoàn âm hồn quý lực kia ở trong trận. Một tiếng rít vang lên, Hóa Huyết thần đao thoát thể mà ra, trực tiếp bay vào trong trận, cắm vào đoàn quý lực đó, giống như là cá voi hút nước hút một cái sạch sẽ!

"Lục đạo luyện hồn! Bản tính quy nguyên!" Dưới ánh mắt tiếc hận của Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân, Chu Thanh liên tục biến ảo pháp quyết. Hóa Huyết thần đao rung động một trận, một đạo hạt châu màu trắng bạc lớn cỡ quả trứng chim bồ câu phun ra từ cặp đầu sói ở chuỗi đao, chậm rãi bay đến mi tâm của Chu Thanh rồi thẩm thấu vào.

Sau khi chết mà hồn phách vẫn còn có thể lưu trụ lại ở nhân gian, đó chính là hạng người có tinh thần niệm lực mạnh mẽ. Nhất là binh lính của Tần hoàng đại đế, bất kính thiên địa, bất bái quỷ thần! Chỉ bái vua của bọn họ! Chỉ biết phục tùng mệnh lệnh! Nhiều năm chiến đấu chiến trường đã tôi luyện tinh thần ý chí trở nên cứng cỏi vô cùng! Chu Thanh mượn dùng lực của Hóa Huyết thần đao, mạnh mẽ tách sát khí hung bạo của tên lính này ra, chỉ để lại một đoàn tinh thần niệm lực tinh thuần nhất.

Tu sĩ từ xưa tới giờ, hoặc là tu thân, hoặc là tu tinh thần niệm lực, hoặc là kiêm tu cả hai, tóm lại vẫn là tu luyện Hình và Thần. Người tu thân, dẫn thiên địa nguyên khí tới luyện thân thể. Người tu tinh thần niệm lực thì lại tôi luyện ý chí, rèn luyện thần thức. Khác với tu thân, người tu tinh thần niệm lực không thể nhận các sự trợ giúp của ngoại lực, chỉ có thể dùng các loại bí pháp đau đớn để rèn luyện thần thức, theo đuổi mục đích là niệm lực có thể ngưng tụ thành thực thể, đánh người chống địch. Nếu tiến thêm một bước nữa thì có thể thần thức bất diệt, trường tồn thiên địa. Nhưng thần niệm là hư vô mờ ảo, khó tu luyện nhất. Truyện "Phật Đạo "

Đạo của trời, mất đi thì nhiều mà bổ sung thì ít! Đạo của Ma thì lại khác, nghịch thiên phản Đạo. Những chuyên gia Ma đạo thượng cổ đã trải qua nghiên cứu, sáng chế ra được phương pháp có thể mạnh mẽ đoạt lấy thần niệm của người khác để dung nhập vào chính mình. Cách tu hành như vậy tuy là rất nhanh, nhưng cũng rất tai hại. Tinh thần niệm lực cùng với thần trí của một người không tách riêng mà gọi chung là hồn phách, muốn đem nẫu chảy tinh thần niệm lực của người khác để nhập vào bản thân mình thì nhất định phải tách bỏ được thần thức của đối phương. Từ xưa những phương pháp tách hồn phách thần thức của Ma đạo quả thực là như cát sông Hằng, nhiều không kể xiết, nhưng những công pháp có thể tách sạch sẽ được thần thức thì lại không đến một bàn tay. Nếu thi thoảng cắn nuốt thì không sao cả, nhưng mà nếu bị lâm vào lâu dài, cái thần niệm dị chủng đó ở bên trong cơ thể sẽ quấy nhiễu ý chí. Cho dù người có là kẻ tu hành kiên định, thì đối mặt với sự quấy nhiễu thần niệm của những thần thức dị chủng đó ngày này qua tháng khác, vô cùng vô tận, tôi thiếu cũng sẽ bị tâm thần phân liệt.

Mà Đô Thiên Thần Sát đại trận ở bên trong Hóa Huyết thần đao chính là một trong những công pháp chỉ đếm trên đầu ngón tay đó. Tất cả hồn phách, trải qua sự lọc bỏ của đại trận, thần thức, từ khí, bạo khí đều bị tách ra sạch sẽ, chỉ còn lưu lại những niệm lực mạnh mẽ và tinh thuần nhất.

Chu Thanh đạt được cổ tinh thần niệm lực hơi cường đại này, không ngờ mi tâm lại có vẻ hơi phồng to ra, vội vàng tách ra một phần đưa sang nguyên thần thứ hai. Chu Thanh nhắm hai mắt lại, thần niệm lướt xung quanh một lượt, toàn bộ con đường Tử Mã đều thấy rõ ràng không sót thứ gì. Tinh thần niệm lực so với lúc trước ước chừng tăng lên hơn cả gấp đôi, tuy rằng không giống như Hiên Viên pháp vương có thể ngưng tụ lại thành thực chất, nhưng mà đã hơn rất nhiều những cao thủ Hóa Thần bình thường khác.

"Tiểu tử! Người được cái này còn hơn cả hai chúng ta nữa, cho nên đừng có làm cái mặt oán giận ở trước mặt lão tổ nữa. Đáng tiếc thật, nếu như mà bị ta thu phục luyện chế thành phân thân, vậy thì đã có một thủ hạ Hóa Thần trung kỳ rồi. Người làm như vậy, quả thực là phung phí của giờ!" Hiên Viên pháp vương tuy rằng cứ kêu đáng tiếc, nhưng mà cũng chẳng hối hận. Nếu như cứ để cho cái âm hồn đó tự phát nổ thì cũng chẳng chiếm được cái gì, Chu Thanh cũng không xem như là xông vào ăn hôi. Có điều Hiên Viên pháp vương lại tức giận Ôn Lam Tân cướp đoạt cùng với lão, nếu không phải có kỳ đối phương, Hiên Viên pháp vương sớm đã thu phục được quần hồn hung mãnh đó rồi!

Suy nghĩ của Ôn Lam Tân với lão lại giống nhau. Hai người nhìn nhìn lẫn nhau, không khí chợt trở nên căng thẳng. Hai người đều là hạng người kiêu ngạo bướng bỉnh, một là lão yêu ngàn năm, từng thống soái Yêu tộc thiên hạ, một là Ma trung chi ma, thiên hạ Ma đạo tông sư, làm gì có chuyện lại nhận thua với đối phương, sợ rằng chỉ cần có một lời bất hòa là sẽ trở mặt động thủ ngay!

Chu Thanh nhận được ưu đãi, tâm tình đương nhiên là vô cùng tốt, nhìn thấy không khí căng thẳng giữa hai người, đương nhiên là hiểu ra vì cái gì: "Hai vị, nơi này cực kỳ hung hiểm, một oan hồn nhỏ nhỏ còn có được thực lực như vậy, chúng ta không nên nội chiến vì nó! Trăm vạn quần hồn số lượng rất nhiều, không cần tính toán một hai con đâu. Trong con đường Tử Mã này cũng không còn động tĩnh gì nữa, chúng ta vẫn nên chạy đi thì hơn, để tránh đêm dài lắm mộng!"

Tuy rằng Chu Thanh ước gì hai kẻ đó đồng quy vu tận, mất mạng ở nơi này, nhưng mà nếu hai kẻ đó thật sự đánh nhau thì sợ rằng hắn sẽ không chịu nổi dư chấn! Huống chi, nếu không có sự trợ giúp của hai kẻ đó, Chu Thanh muốn chém mấy cái quần hồn để hấp thu tinh thần niệm lực sợ rằng lại càng thêm khó khăn. Chu Thanh tự nghĩ nếu mà có hai ba cái quần hồn bậc này, không nói tới hấp thu tinh thần của đối phương, mà mình bị chúng nó ăn lại cũng không phải là không có khả năng! Mỗi lúc tinh thần niệm lực của Chu Thanh tăng lên, không chế Hóa Huyết thần đao cũng trở nên linh động hơn, hiện tại địa vị đột nhiên lại ầm ầm có vẻ ngang hàng với hai người kia, cho nên tiến lên làm trưởng ban hòa giải tổ dân phố! T

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Thiên Tinh Đại Điện

Hiên Viên pháp vương hừ lạnh một tiếng, hai người kỳ thực cũng không muốn ầm ỹ, thấy Chu Thanh đã cho một cái thang thì sao còn không leo xuống chứ! Đều không nói một lời nào, nhất tề hóa thành một đạo hư ảnh rồi thẳng hướng xuống dưới. Chu Thanh dậm chân một cái, lặng lẽ đánh nó bùa Thần Hành lên đùi, gắng sức bám chặt theo hai người đó, cũng may là không bị bỏ lại phía sau. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Ba người dường như đều là cao thủ tuyệt đỉnh. Chu Thanh tuy rằng so ra còn kém hai vị cao thủ cấp trâu bò kia, nhưng mà công lực cũng đã tăng nhiều. Nguyên thần phối hợp với chân thân, gắng gượng cũng so được với nhân vật Hóa Thần trung hậu kỳ. Nhất là vừa rồi còn hấp thu được tinh thần niệm lực của tên lính mãnh quý, luận về độ cường đại của thần niệm, chỉ sợ là cho dù cao thủ vừa mới tiến nhập vào Hóa Thần hậu kỳ cũng không bằng được! Một khi tinh thần lực cường đại thì không chế chân nguyên pháp khí bản thân cũng linh động tự nhiên hơn, huống chi bên trong nguyên thần còn chứa đựng một phần tinh thần niệm lực còn chưa được luyện hóa!

Chu Thanh hiện tại tràn đầy tự tin, phối hợp với Hóa Huyết thần đao, có niềm tin có thể tranh cao thấp với bất kì kẻ nào! Trong nháy mắt đã đi hết con đường Tư Mã dài khoảng ba trăm trượng, những bậc thang đá tảng to lớn cuối cùng cũng đã tới cuối. Trước mắt xuất hiện một cái đại điện rộng mở sáng sủa. Những cây cột đá rộng tới mười người ôm đứng vững ở hai bên điện, trên cột đá khảm những đồ án tinh vân lấp lờ sáng lên, khiến cho người ta cảm thấy như là đang ở trong vũ trụ. Con đường Tư Mã vốn đã rất rộng, rất cao, mà cái đại điện nơi này so với con đường Tư Mã còn rộng hơn chục lần, thậm chí cả trăm lần. Cột đá liên tiếp phía trước, ở giữa để lại một cái thông đạo rộng khoảng mười trượng, thông vào trong đại điện ở sâu bên trong. Chu Thanh ba người vận hết thị lực, chỉ thấy được cánh cửa lớn bằng đá đang đóng chặt của điện phủ xa xa.

"Đây là chỗ nào vậy?" Chu Thanh chính là một kẻ không ngại học hỏi. Tới chỗ không quen thuộc tất phải hỏi cho rõ ràng, tránh cho tới lúc mất mạng nhỏ mà còn không hiểu vì sao. Ôn Lam Tân không nói câu gì, chỉ chăm chú đánh giá cây cột đá to lớn được khảm đầy những đồ án tinh vân (ngôi sao), nhưng mà Chu Thanh biết năng cũng không nhìn ra được cái gì, hai lỗ tai dường như hơi nhúc nhích, có vẻ muốn chờ câu trả lời của Hiên Viên pháp vương.

"Ý!? Ta sao lại có thể thấy rõ ràng đến như vậy?" Chu Thanh đột nhiên phát sinh hoài nghi đối với thị giác của mình. Phải biết rằng Ôn Lam Tân đã là Ma đạo tông sư rồi, chân nguyên sớm đã đạt tới cảnh giới nội liễm, tuy rằng không cố ý thu lại những biến hóa của thân thể, nhưng mà sự nhúc nhích rất nhỏ của lỗ tai đáng lẽ ra người bình thường không thể phát hiện ra được. "Hóa ra là do niệm lực đại tăng mà ra!" Sau khi Chu Thanh hiểu được nguyên nhân thì càng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải hấp thu thật nhiều tinh thần niệm lực của các quân hồn, nếu có thể ngưng tụ được niệm lực thành thực chất như Hiên Viên pháp vương, thì ngày đó không phải là sẽ có thể mặc sức tung hoành hay sao.

"Nơi này là Thiên Tinh điện, là Tinh Tú đại trận do Từ Phúc bày ra năm đó, hấp thu lực của các vì sao để trấn áp oan hồn. Một trăm lẻ tám cái cột đá này chính là Thiên Cung Địa Sát đại trận do một trăm lẻ tám vị Đạo môn cao nhân bày ra năm đó để trấn áp những oan hồn. Tuy rằng không đạt được hiệu quả, nhưng mà Từ Phúc đã cải biến chúng lại thành những cây trụ thiên tinh, mỗi một cây cột có thể trấn áp được hai ngàn oan hồn, toàn bộ đều là quân Tần và quân Triệu chết trận năm đó ở trận chiến Trường Bình!" Hiên Viên pháp vương không hổ là nhân vật sống dai, bí văn này cũng biết vô cùng rõ ràng.

"Một là hai ngàn, một trăm lẻ tám là hai trăm ngàn! Đó chỉ là những binh lính chết trận mà thôi, còn bốn trăm ngàn quân bị hãm hại thì sao?" Chu Thanh vừa nghe thấy đã cảm thấy không thích hợp cho lắm, còn một phần lớn thì rơi đi đâu rồi. Ma trung chi ma Ôn Lam Tân cũng không hỏi tới nửa câu, chỉ yên lặng lắng nghe hai người đối đáp.

"Hừ! Hãm hại tới bốn trăm ngàn người, oán khí ngay cả chín ngày lùi kiếp cũng không làm gì được, cho dù là lợi hại như Từ Phúc cũng làm sao phong ấn hết cả lại được? Tương truyền là đều ở tầng chót, cùng với sát thần Bạch Khởi trấn áp lẫn nhau! Có điều ta cũng chỉ biết về Thiên Tinh điện có thể thôi, còn về đằng sau cánh cửa đá của điện là cái gì thì ta cũng không biết!" Hiên Viên pháp vương khoát tay, vẻ mặt rất tự nhiên.

Chu Thanh vội trộm quan sát sắc mặt, phát hiện ra lão yêu quái này đúng là không giấu diếm cái gì nên hơi thoáng yên lòng. Ôn Lam Tân rốt cục cũng đã có cơ hội để nói chuyện, tuy rằng là để làm dịu đi không khí, nhưng mà ngữ khí vẫn lạnh như băng: "Vậy thì thôi rồi, hai trăm ngàn quân hồn ở đây chúng ta sợ rằng cũng thu không nổi. Nói vậy quân hồn mới vừa rồi chính là chạy từ nơi này mà ra, một tên đã khó đối phó, hiện tại đối phó với tình huống trước mặt còn khó hơn nữa, vào tới núi vàng chẳng nhẽ lại trở về tay trắng!" Lời này nói rất có đạo lý, ngay cả Hiên Viên pháp vương cũng phải gật đầu.

"Thêm nữa, ở bên trong mỗi cây cột sao này có tới xấp xỉ hai ngàn quân hồn, nếu mà trong chớp lát phóng ra toàn bộ, thì cho dù là nhị vị Ma Công cái thể, đạo pháp có che được cả trời, thì cũng phải rơi vào kết cục không giữ nổi xương cốt!" Chu Thanh thấy một tên lính không đầu ngẫu nhiên chạy tới mà đã dừng mãnh đến vậy rồi, nhờ đâu mà hai ngàn tên cùng lên, vậy thì khó phải nói rồi. Sợ là phải tập hợp lại tất cả cao thủ Đạo môn trong thiên hạ, lấy ra tất cả bảo vật, lại bài bố tuyệt sát đại trận thì may ra mới có thể đối phó được.

Nghe thấy Chu Thanh nói như vậy, sắc mặt của Ôn Lam Tân cùng với Hiên Viên pháp vương trong lúc nhất thời trở nên khó coi vô cùng. Không sai, cho dù bọn họ có là nhân vật Luyện Thần Phản Hư, phải đối phó với đồng thời hai ngàn quân hồn lệ quý Hóa Thần trung kỳ thì cũng là chuyện gần như là không có khả năng. Có điều nếu bảo bọn họ buông đi, thì quả thực là giống như miếng thịt béo dâng lên đến miệng lại phải nhổ ra, không thể làm như thế được!

"Thôi! Chúng ta cứ quay về con đường Tư Mã, hợp lực bày ra trận pháp, sau đó lại quay lại mò phong ấn, dẫn những oan hồn mãnh quý kia chui đầu vô rọ, chúng ta trốn ở trong trận có thể tùy thời ra tay, thu được bao nhiêu hay bấy nhiêu!" Trong mắt Hiên Viên pháp vương đột nhiên chột lóe ra quang mang gian xảo, nhưng mà Chu Thanh không phát hiện ra.

"Cũng chỉ còn cách đó thôi! Tuy rằng nguy hiểm, nhưng mà muốn giàu thì phải liều, cùng nhau liều mạng thôi!" Chu Thanh cùng Ôn Lam Tân không có dị nghị gì, song phương đều đồng tình với phương án này.

Lui về con đường Tư Mã, ba người dường như đã vận dụng hết bản lĩnh sở trường của mình ra, khiến cho Chu Thanh xem mà hoa hết cả mắt. Hai tay Hiên Viên pháp vương run lên, khoảng hư không trước mặt đột nhiên hiện ra hơn mười thanh bảo kiếm bắn hàn quang ra bốn phía, trong suốt, hồng, vàng, lam, lục, muôn màu muôn vẻ, mây ngũ sắc lượn lờ, hiển nhiên những bảo kiếm này đều là hàng thượng phẩm, khiến cho Chu Thanh thấy mà hâm mộ không thôi: "Lão yêu quái này, không phải lúc nào cũng than vãn là không có pháp bảo hay sao? Hóa ra chỉ là nước mắt cá sấu!" Có điều Chu Thanh cũng không cảm thấy kinh ngạc, lão yêu sống mấy ngàn năm nếu trên người rỗng không thì mới thực là kì lạ. Truyện "Phật Đạo "

Các loại bảo kiếm nhiều màu hình dạng không đồng nhất, có dài hơn bốn thước, có ngắn chỉ một thước, so le không đồng đều. Hiền Viên pháp vương nắm tay làm vài cái kiếm quyết, hơn mười thanh bảo kiếm Vút! Vút! Vút đâm vào trong những bậc đá, vô số đạo kiếm khí hình thành một trận đồ Tiên Thiên Thái Cực, vây khắp địa bàn mười dặm xung quanh. Kiếm khí hàng ma thuần khiết của Đạo gia phát tán ra toàn bộ thông đạo, khiến cho thông đạo vốn lạnh thấu xương lại hơi có chút ấm áp.

"Thực Sơn kiếm quyết?" Chu Thanh đã tu luyện Kiếm Khí Lăng Không quyết, đương nhiên là độ mẫn cảm đối với kiếm khí phải vượt trên người khác. Kiếm khí ầm ầm phát ra kia có một vị đạo rất quen thuộc, lập tức khiến cho Chu Thanh hiểu ra, lão yêu này thi triển chính là Thực Sơn kiếm trận

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Địa Sát Đại Trận

"He he! Lão tổ ta giao tiếp với Thực Sơn cũng không phải là ngày một ngày hai, mắc bệnh lâu sẽ thành lương y, học được công pháp kiếm trận thì có gì là kỳ quái? Ngay cả những phi kiếm cũng là kiếm được từ những đệ tử Thực Sơn năm đó chết trên tay lão tổ ta, ta thấy chướng mắt cho nên năm đó mới không mang theo bên người, mới không bị hủy mất, hiện tại không ngờ lại phát huy công dụng. Những oan hồn này cực kỳ lợi hại, trừ phi là Đồ Thiên đại trận của người, bằng không tất cả những trận pháp Ma đạo khác cũng không có tác dụng, may ra chỉ có huyền công của Đạo môn mới có thể khắc chế được!" Hiền Viên pháp vương cười he he âm hiểm, biết Chu Thanh nhất định sẽ hỏi lão vì sao không dùng sở trường mà lại đi dùng chiêu thức học trộm, đây chính là giải thích trước. Truyện "Phật Đạo "

Ôn Lam Tân thì lại bùng ngón tay trái, những viên kim quang lớn cỡ hạt đậu liên tục bắn nhanh mà ra, biến ảo ở trong không trung, gắn lại thành một quang sáng màu vàng. Trong những kim quang đó có kim giáp thần nhân tí hon nhảy múa, những kim giáp thần nhân tí xiu đó tay cầm binh khí của nhiều môn phái, có phượng thiên họa kích, có roi sắt, có song câu, đều xoay tròn ở xung quanh quang sáng không thôi. Ầm ầm còn có tiên âm truyền đến, khiến cho tai của người ta được thông suốt. Ôn Lam Tân hét một tiếng nhỏ, quang sáng màu vàng liền thêm vào kiếm trận của Hiền Viên pháp vương bày ra!

"Cái này... cái này mà là phương pháp của ma đầu sao?" Chu Thanh cảm thấy mắt choáng váng. Hai người đều thần thông, khiến cho con đường Tư Mã âm thâm rét lạnh, trống trải tĩnh lặng đột nhiên lại có những tia sáng kì dị chiếu khắp nơi, quả thực là từ địa ngục mà biến thành nơi nhân gian tiên cảnh!

"Tất Đâu Thành Bình thuật! Không ngờ ngươi lại có loại thủ đoạn này!" Hiền Viên pháp vương không khỏi bất ngờ, "Nếu lão tổ ta đoán không sai, thì pháp thuật này hẳn là tiên thuật bí truyền của Ngọc Hư Côn Lôn, người ngoài không có khả năng học được! Thật là kì quái!"

"Tất Đâu Thành Bình! Chính là tiên gia bí thuật mà năm đó Dương Tiễn đã sử dụng để đối phó với ôn thần Lữ Nhạc và đôi sư đồ Trịnh Luân?" Chu Thanh vô cùng kinh ngạc, vội vàng hỏi. Tuy thấy pháp thuật mà Ôn Lam Tân thi triển quang minh chính đại, tiên khí dật nhân, nhưng lại không thể tưởng được đó lại là thượng cổ tiên thuật!

Từ xưa đến nay, pháp thuật Tất Đâu Thành Bình (tung hạt đậu biến thành bình) nhiều không kể xiết. Mao sơn, Long Hồ sơn đều có bí pháp loại này, nhưng đại đa số đều là những thuật biến hóa mà thôi. Nếu mà có thể xuất ra được thực thể, thì cũng lắm cũng chỉ là chân nguyên ngưng thể, pháp bảo thực tướng, thậm chí còn có cả một số người trong Ma đạo phong ấn sinh hồn lệ phách vào trong hạt đậu tương, lúc đối địch thì ném ra (tất đậu), cũng có thể gọi là Tất Đâu Thành Bình. Nhưng mà Tất Đâu Thành Bình thuật chân chính thì chỉ ở Côn Lôn mới có được mặt hàng chính tông, không có phân hiệu nào khác. Nghe nói loại tiên thuật này nếu luyện tới cảnh giới cao nhất có thể từ hư không đưa tới thiên binh thiên tướng, thần thánh bốn phương, uy lực lớn vô cùng. Có điều thực hiển nhiên, Ôn Lam Tân cũng chỉ luyện được một tí xiu da lông mà thôi, chỉ có thể dùng để hộ thân, chứ đối địch thì mơ đi nha.

Ôn Lam Tân không trả lời, chỉ tự nhảy tới Thiên Tinh điện đằng kia. Hiền Viên pháp vương cùng Chu Thanh hai người liếc mắt nhìn nhau rồi cũng bám theo phía sau.

"Bản thể của Thiên Tinh đại trận là Thiên Cương Địa Sát đại trận. Chúng ta không động vào ba mươi sáu Thiên Cương (sao Bắc Đẩu), mà động cái Địa Sát đại trận này trước đã. Mặt trận của Địa Sát đại trận chính là sao Địa Sát, hợp với sao Địa Khôi, sao Địa Dũ, sao Địa Kiệt, sao Địa Hùng tạo thành thế ngũ hành, trên dẫn tinh lực, hạ hấp ngũ hành. Chúng ta chỉ cần khống chế sao cho năm cái cột sao này không bị phá hư thì trận pháp này sẽ không bị phá vỡ, cũng không đến mức dẫn động toàn bộ oan hồn. Cứ từ từ đánh vỡ từng cái cột sao phong ấn còn lại rồi tính tiếp." Hiền Viên pháp vương êm tai nói.

"Gã này hóa ra cũng là chuyên gia trận pháp, ta thật đã trông lầm rồi!" Chu Thanh thật ra cảm thấy vô cùng bội phục với kiến thức bác học của Hiền Viên pháp vương. Luận về chỗ tinh diệu của Thiên Cương Địa Sát đại trận không kém gì Lăng Nghi Vi Trần trận của Đạo môn.

"He he, trong Địa Sát trận này thì sao Địa Cầu là yếu nhất, nói vậy chắc những oan hồn bị phong ấn cũng không nhiều lắm, oán khí cũng không nặng, chúng ta đánh vỡ cái cây cột sao Địa Cầu trước!"

Chu Thanh đi đến một cái cột sao cao ngất bên trái của đại điện, tinh tế đánh giá nó, thần niệm đầu nhập vào bên trong, phân tích phong ấn trong đó, trong nháy mắt đã tìm ra được chỗ mạnh chỗ yếu. Keng! Hóa Huyết thần đao xuất hiện trong tay. Chu Thanh cũng không thúc dục uy lực trận pháp ở trên thân đao, mà lấy bản thể của thân đao vận khởi Bát Cửu Huyền Công. Thân đao vốn tăm tối lại hiện ra màu vàng nhàn nhạt, hoàn toàn không có cái

loại khí tức đỏ máu hung tàn thông lệ, ngược lại lại có một chút Phật quang lập lò, quang huy thánh khiết. Thần niệm ngự đạo, tinh thần niệm lực có chút cường đại của Chu Thanh phủ lên trên thân đạo, liên tục kích động cây cột sao Địa Cầu.

Một đạo tinh quang từ trên đại điện dọc theo cột sao Địa Cầu lượn xuống, giống như một con trăn lớn trườn quanh cây cột, quấn quanh cây Hóa Huyết thân đạo vừa mới tiếp xúc đến đồ án tinh vân.

Chu Thanh nhắm hai mắt lại, thân thể không chút lay động, hợp nhất với nguyên thần. Niệm lực cường đại dung nhập làm một thể, điều động Hóa Huyết thân đạo theo một cái quỹ tích kì dị, liên tục tránh né những tinh quang đang cố quấn quanh nó, thi thoảng còn bót chút thời gian bót móc vào cái đồ án tinh vân ở trên thân cột. Từng đoàn từng đoàn mảnh vụn tinh vân rơi xuống dưới, hoặc là rơi xuống đất biến mất không thấy, hoặc là trực tiếp bị tan chảy trong hư không. Mỗi một mảnh vụn rơi xuống, tinh quang trên con trăn lớn kia liền âm ảm đi không ít!

Hiên Viên pháp vương liên tục gật đầu nói: "Tiểu tử này cũng là một cao thủ trận pháp, lại có thể thông hiểu được chỗ mạnh yếu của Địa Sát đại trận. Lấy xảo phá trận, chỉ bằng một chữ Xảo này, chỉ sợ là lão tổ ta cũng không hơn thế này được!" Truyện "Phật Đạo "

Ôn Lam Tân gật đầu nói: "May mắn là Từ Phúc năm đó không làm ra cái phong ấn nào khác ở trong Thiên Tinh điện, toàn bộ đều dựa vào Thiên Cương Địa Sát đại trận tự hành vận chuyển, bằng không chúng ta đành phải tay trắng trở về rồi!" Rất cục, đoàn tinh vân cuối cùng dung nhập vào hư không, con trăn lớn kia vô thanh vô tức biến thành một sợi tơ sáng, Chu Thanh không thêm khách khí, một đạo trăm làm hai đoạn, sợi tơ thống khổ vận vẹo rồi cuối cùng thì biến mất.

Chu Thanh thở dài một hơi, thu hồi lại trường đao, những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống, có điều trong ánh mắt lại ánh lên quang mang giác ngộ. Lúc này đây, hẳn đối với đạo của trận pháp lại có cách hiểu sâu sắc hơn, tuy rằng bản lĩnh còn kém Khoáng Quân lão đạo, nhưng mà so với lúc trước thì hẳn là phải cao hơn cả bước.

"Tiểu tử, sao lại dừng tay vậy? Đạo phong ấn cuối cùng vẫn còn kia!" Hiên Viên pháp vương vẫn dụng thần niệm quan sát động tĩnh bên trong cây cột sao Địa Cầu, đương nhiên là biết được rành mạch.

"Đạo phong ấn cuối cùng này đương nhiên là phải nhờ tiền bối đến mở, thần niệm của ta đã bị tiêu hao quá nhiều rồi, đi vào trận khôi phục cái đã!" Chu Thanh thân mình chợt lóe bay vào con đường Tư Mã. Phong ấn cuối cùng mà mở ra, cả ngàn cái hồn đều cùng xuất hiện, chỉ bằng oán khí cũng đủ để nuốt chết Chu Thanh rồi, cái việc đứng mũi chịu sào này Chu Thanh đương nhiên là không muốn ném thử. Nếu không phải là cảm thấy tò mò với cái Địa Sát đại trận này thì Chu Thanh thậm chí còn không muốn động tay vào.

Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân gật đầu với nhau, hai đạo khí thể to lớn vô cùng một đỏ, một đen, chân nguyên mang theo khí thể vạn quân hung hăng đánh vào cây cột sao Địa Cầu đã bị lột đến sạch trơn kia!

Cây cột sao âm âm sụp xuống, toàn bộ đại điện đều hơi hơi rung rung. Tiếng gầm rú cực lớn khiến cho Chu Thanh đã tiến vào trong con đường Tư Mã rồi mà lỗ tai vẫn thấy hơi đau đau. HÚ! Oán khí tận trời, ngưng tụ thành những hắc khí giống như thực thể tuôn ra từ nơi mà cây cột sao đó vừa mới sụp, nhanh chóng tràn đầy khắp đại điện. Xung quanh đen kịt, chỉ còn lại một trăm linh bảy cái cột sao lóe lóe sáng lên trong hắc khí, mà hắc khí không thể xâm phạm vào được. Nhiệt độ bên trong đại điện kịch liệt giảm xuống, những tảng đá trên mặt đất phát ra tiếng nứt răng rắc, ngay cả Hiên Viên pháp vương hai người cũng đều phải vận công để bảo vệ quanh thân.

Khói đen nồng đậm tràn ngập, trong nháy mắt đã tụ hợp hóa thân thành vô số âm hồn. Đầu lâu bay đầy trời, khuôn mặt dữ tợn vô cùng. Những đầu lâu đang bay múa có nửa bên là thịt nửa bên là xương khô, có hai dòng máu chảy ra từ hốc mắt, khí tức thô bạo khiến cho ngay cả Ma trung chi ma Ôn Lam Tân cũng phải kinh hãi không thôi.

Trong số những quân hồn này cũng có những đội binh lính quân hồn mặc áo giáp, tay cầm cây giáo đồng đen, âm phong lập lò, sát khí ngập trời, đám này so với tên lính không đầu mà Chu Thanh hấp thu có vẻ còn hung mãnh hơn một chút. Những âm hồn quỷ binh này khi tụ khi tán, có điều dần dần liền ngưng tụ lại thành bộ dáng trước khi chết, đầu rơi máu chảy có, mất tay mất chân có, ruột gan lộn tung phèo có, những đường ruột xanh xanh trắng trắng từ chỗ bị đâm ở bụng tuôn ra, quấn quanh bên hông, khiến cho người ta phải kinh sợ. Cũng có khoảng trăm vị toàn thân trên dưới bị cầm đầy đao kiếm, bị dính tên khắp người giống như một con nhím

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Bốn Bề Thụ Địch

Vút! Mấy chục cây giáo đồng đen do âm hồn quỷ lực ngưng tụ thành phá không đánh về phía Hiên Viên pháp vương cùng Ôn Lam Tân, uy thế cực thịnh, mặc dù không bằng được phi kiếm của người tu đạo, nhưng mà bên trong chúng dường như cảm giác ra được người thực máu thực, sát khí cực đại, đều tranh nhau lao tới. Truyện "Phật Đạo "

Trong mắt Ôn Lam Tân cùng Hiên Viên pháp vương đều là lửa cháy rừng rực, những mảnh quỷ thô bạo hung ác này chính là trăm năm cũng khó gặp được một, thế mà lúc này ở nơi này lại có không dưới hai ngàn con. Hai người không còn ý niệm tranh đoạt ban đầu nữa, cũng không cần lui về trận

pháp đã bố trí lúc trước ở con đường Tư Mã. Hiên Viên pháp vương vận khởi huyền công hộ thể, sinh hồn huyết thủ cực lớn ngưng tụ thành thực chất, trên huyết thủ còn có hắc khí quán quanh nhẹ nhẹ, chính là những hắc sát ma vụ đã hấp thu luyện hóa được ở con đường Tư Mã, dung nhập vào trong ba ngàn sinh hồn, uy lực tăng lên rất nhiều! Huyết thủ cực lớn đập mạnh một cái, hơn mười cây giáo thanh đồng do âm hồn ngưng tụ lại thành, hàn quang bắn ra bốn phía bị chụp thành phấn bột. Khói đen nhẹ nhàng bay ra bốn phía, có điều rất nhanh lại hợp thành những âm hồn quỷ binh đặng đặng sát khí. Hiên Viên pháp vương biết rằng những binh lính này không phải là thực thể, những chân nguyên, phi kiếm binh thương đều không thể làm bị thương được, nhiều nhất cũng chỉ là đánh tan hình thể, đối với bọn chúng cũng chẳng có trở ngại gì. Có điều Hiên Viên pháp vương đương nhiên là đã có bản lĩnh thu phục, bằng không thì đã oa oa chạy trốn chết rồi.

Một tiếng thét dài như hổ rống, Hiên Viên pháp vương không lùi mà tiến tới, đạo bào vàng óng phát ra huyền quang chói mắt. Vài cái đầu lâu đang bay múa có âm khí quỷ lực hơi yếu một chút bị huyền quang chiếu vào. Xi! Xi! Bốc ra khói đen nhẹ, phát ra tiếng kêu thê lương. Trong nháy mắt, Hiên Viên pháp vương ý vào chân nguyên hùng hậu, pháp bảo hàng ma huyền diệu khinh thân xông vào giữa một đồng binh lính mặc áo giáp, thực lực rõ ràng là cao hơn một bậc so với những quân hồn này. Huyết thủ lại vung ra, chụp tới, liền bắt lấy một binh lính tay cầm mác, đầu mang chuỗi ngọc, bụng bị đâm thủng một lỗ to cỡ cái chén.

"Ma hồn thiên hạ! Ngưng huyết thần trào! Thu!" Hiên Viên pháp vương lại hét to lên vài tiếng, trong thanh âm đột nhiên lại ẩn giấu huyền âm hàng ma chính tông của Đạo gia, từng đạo sóng âm khiến cho những thanh giáo dài, trường thương đang định đâm lên sau lưng đột nhiên bị vận vẹo, trở nên chậm rì. Chỉ trong nháy mắt ngưng lại này, huyết thủ quỷ dị của Hiên Viên pháp vương đột nhiên lại phân hóa thành hai cái huyết thủ bộ dáng giống nhau, phân biệt bắt lấy trên dưới của tên lính kia, hung hăng vắt một cái, giống như là vắt bánh quai chèo hay bánh quẩy vậy. Xi! Tên lính kia bị vắt thành hai đoạn, hóa thành một làn khói đen, âm hồn quỷ lực cực lớn vừa mới định chạy đi bốn phía, lại bị hai huyết thủ hút vào trong đó. Huyết thủ nhận được liều thuốc bổ, đột nhiên lại lớn hơn một chút, những sinh hồn vốn bị sát khí của những quân hồn mãnh quỷ đó ép tới mức không dám hiện thân đột nhiên lại chui ra từ lòng bàn tay huyết thủ, một đám nhe nanh trợn mắt, hình dạng dữ tợn, có chút bất phân cao thấp với những đầu lâu đang bay múa trên không trung. Truyện "Phật Đạo "

Àm âm! Âm âm! Âm âm! Lại là mấy âm thanh nổ ra, những cây giáo, trường thương bị huyền âm của Hiên Viên pháp vương làm cho vận vẹo, giờ đã trở lại hình dạng rõ ràng, cũng chỉ chịu ít thương tổn trên thân, hơn mười thanh hung hăng đánh mạnh vào cái lồng huyền quang do đạo bào vàng óng ánh của Hiên Viên pháp vương hình thành. Ánh sáng dập dờn, cho dù là Hiên Viên pháp vương công lực hùng hậu, đạo hạnh sâu không thể lường được cũng bị những quân hồn hung mãnh thô bạo, quần chặt còn hơn cả cao thủ Hóa Thân này khiến cho khí huyết quay cuồng, đứng vững không xong, phải lao đảo về phía trước một chút.

Chờ khi Hiên Viên pháp vương vừa mới khôi phục lại tinh thần, trong phạm vi khoảng hơn mấy trượng tính từ lão, nơi mà huyền quang của đạo bào không thể lan tới được, là những binh lính đang đứng ken đầy với dáng vẻ chết thê thảm muôn hình muôn vẻ. Dường như đồng thời cả mấy trăm cái trường đao, đại mác như mưa rào mưa đá liên tục đánh vào huyền quang hộ thân. Hiên Viên pháp vương cho dù là lão yêu ngàn năm, trong nháy mắt phải chịu nhiều đòn tiến công như vậy, cũng cảm thấy ngực khó chịu, cổ họng hơi ngọt. Ọc! Một ngụm to máu tươi phun ra. May mắn là kiện đạo bào pháp bảo của lão là di bảo của tiên nhân thượng cổ, khả năng phòng ngự vô cùng cường hãn, không thể bị đánh vỡ được. Chứ nếu mà bản thể của lão phải chịu một trận giã chày cối này, chỉ sợ là lại đâm lên vắt xe đồ của ngàn năm về trước, hình thể tan rã, nguyên thân phải bay đi bỏ trốn. Có điều dưới những con mắt như hổ đói của những âm hồn kia, chỉ sợ là nguyên thân chưa kịp bay đi được tới một thước thì đã bị những âm hồn đó cắt ra mang đi ngâm thành rượu thuốc rồi.

"Thiên địa hóa huyết, lấy thân vô hình, động!" Hiên Viên pháp vương rốt cục đã hiểu ra rằng mình đã quá cao ngạo, những mãnh quỷ quân hồn này tuyệt đối không phải thực lực của một mình mình có thể chống lại được, khó trách năm đó một trăm lẻ tám cao thủ của Đạo môn cũng không có cách nào hàng phục, bọn này quả thật là lợi hại. Hiên Viên pháp vương tuy rằng tự cho mình là thiên hạ vô địch, kiêu ngạo không coi trời bằng vung, nhưng mà dưới tình huống mạng nhỏ sắp ôi hỏi ai tai thì vẫn đành phải không để ý mặt mũi mà trốn chạy đi vậy!

Máu tươi phun ra, Hiên Viên pháp vương lập tức thu liễm chân nguyên toàn thân, hai cái huyết thủ hóa thành một cái kén máu nồng đậm bao vây lão lại không để lộ ra tới một khe hở, hung hăng lao về phía âm binh toàn thân cầm đầy mũi tên giống như con nhím ở trước mặt lão. Thấy uy thế như vậy mà âm binh con nhím kia chẳng những không tránh sang, ngược lại còn phát ra tiếng rít gào thật lớn! Sát! Giáo trong tay nâng lên, tiếng xé gió mãnh liệt, lấy lực như muốn xé mũi để đón nhận cái kén máu đó. Ngay tại lúc giáo cùng kén máu sắp đụng vào nhau, không gian uốn cong một trận, kén máu không ngờ lại chui vào hư không, không lưu lại nửa điểm dấu vết, khiến cho âm binh con nhím cùng những âm hồn xung quanh đó đều sửng sốt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Những quân hồn này tuy rằng mạnh mẽ vô cùng, có điều đều là loại có trí lực thấp kém. Cho dù trước lúc chết có một chút ít trí tuệ, thì sau khi chết cũng bị những sát khí thô bạo khôn cùng làm cho thân trí mơ hồ, toàn bộ đều hành sự theo bản năng, làm sao có thể hiểu được vì sao mà Hiên Viên pháp vương lại đột nhiên biến mất! Có điều những âm hồn này cũng cảm giác được sinh khí ở trong con đường Tư Mã, hơn nữa phong ấn ở bên ngoài đã bị Chu Thanh ba người liên thủ đánh vỡ, một tia sinh khí đã từ bên ngoài núi truyền vào trong con đường Tư Mã, rồi lại vào trong Thiên Tinh đại điện. Gần như hai ngàn âm hồn rít gào vọt vào trong con đường Tư Mã muốn tìm người thực máu thực để cắn nuốt!

"Ghê quá, quả nhiên đúng là kiến nhiều cắn chết cả voi!" Hiên Viên pháp vương lúc sử dụng bí pháp phá vỡ không gian để bỏ chạy còn không quên nhìn thoáng qua hướng của Ôn Lam Tân, lại phát hiện ra à ta sớm đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, trong lòng lại mắng loạn một hồi! Nếu không phải bởi vì chân nguyên đạo pháp của Ôn Lam Tân hiện giờ thực sự không ở dưới lão, lại còn thêm cả pháp thuật tiên gia cổ quái đó nữa, thì lúc này Hiên Viên pháp vương chỉ sợ đã lập tức đi tìm lão bà nương đó để tính sổ rồi.

Chu Thanh đang ở trong trận do hai đại cao thủ liên thủ bố trí thành vận khởi Bát Cửu Huyền Công, củng cố thần thức, luyện hóa một phần tinh thần niệm lực còn lại bên trong nguyên thần. Trong bóng tối đột nhiên lại xuất hiện ánh mặt trời, trên đầu Chu Thanh hiện lên những tia sáng ngũ sắc, vô số tia sáng mảnh như sợi tơ không ngừng quán tròn ở trước mi tâm, dần dần ngưng kết lại thành một viên nhỏ trắng nõn giống như hạt gạo vậy.

"Đây là kim thân xá lợi của Phật gia à, chẳng lẽ đây thật sự là công pháp tu luyện của Phật gia?" Chu Thanh tuy rằng không rõ ràng lắm về công pháp, nhưng mà hạt xá lợi chỉ hòa thượng mới có thì hẳn vẫn biết, là do tinh thần niệm lực tinh khiết biến thành, kết thành vật chất hữu hình. Chu Thanh mở hai mắt, thị lực đại thịnh, đột nhiên lại có thể xem thấu được toàn bộ tình huống của Thiên Tinh đại điện bên dưới con đường Tư Mã.

"Đây là cảnh tượng của Thiên Mục đại khai à!" Chu Thanh mừng rỡ. Cái này khác với xem xét bằng thần niệm, xem xét bằng thần niệm thì chỉ dựa vào cảm ứng và phỏng đoán của mình, còn Thiên Mục này thì tiến thêm được một bậc, có thể xuyên qua được hết thấy mọi chướng ngại, xem được những gì mình muốn xem. Nghe nói Phật Đà ở Tây phương cực lạc một khi Thiên nhân đại khai thì, hết thấy sự vật trên toàn thể giới đều không còn chỗ nào che giấu nữa

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Vạn Vật Vi Đạo

Đã không nhìn thì thôi, nhưng vừa nhìn thì lập tức Chu Thanh chuyển từ vui mừng sang kinh hãi. Thì ra Hiên Viên pháp vương đang bị đám quỷ hồn hung mãnh kia vây đánh đến miệng phun máu tươi, buộc phải thi triển bí pháp Phá Khai Không Gian ra để mượn đường đối phó. Lão yêu quái Hiên Viên pháp vương này có bản lĩnh thế nào, Chu Thanh rất rõ ràng. Lần này ngay cả lão cũng phải thi hành kế thứ 36 khiến trong đầu Chu Thanh không khỏi nổi lên ý niệm chạy trốn! Truyện "Phật Đạo "

Bạch quang chợt lóe, Ôn Lam Tân đã xuất hiện ở trong trận lo lắng nói: "Trận pháp này cùng lắm chỉ có thể trì hoãn được một chút thời gian! Xem ra chúng ta đã đánh giá quá thấp thực lực của bọn quỷ hồn hung hãn này rồi!"

Vừa dứt lời, Hiên Viên pháp vương đang chật vật ở trong trận cũng kêu lên: "Không cần lo lắng! Dù gì ba chúng ta vẫn có thể cầm cự trong đại trận này thêm một canh giờ. Chúng ta núp ở trong trận, tùy thời xuất thủ, chỉ cần thời gian một canh giờ như vậy thôi thì cũng đủ để thu thập bọn quân hồn này. Còn vừa rồi...chẳng qua ta bị vây công nên mới thất thế!"

Hiên Viên pháp vương dù đang khốn đốn nhưng dù sao công lực vẫn hết sức cao thâm. Lão chỉ ngâm vận chuyển chân nguyên một tí là thương thế hoàn toàn khỏi hẳn. Mà chính bản thân Ôn Lam Tân cũng không muốn phải bỏ chạy như vậy, bởi lẽ lực cảm đồ trước mắt vẫn rất lớn! Truyện "Phật Đạo "

Hai người thi triển pháp thuật, phong bế các lối vào từ bên ngoài, chuẩn bị đập nồi đim thuyền, bịt kín thông đạo duy nhất lại. Việc làm này khiến Chu Thanh không ngừng âm thầm mắng nhiếc hai người: "Đây chẳng phải là muốn kéo chân ta xuống nước luôn sao?"

U oa!

Một tên âm binh hung mãnh bỗng xông vào từ phía đường cái. Trên tay của tên âm binh này cầm đại khảm đao, rất khác biệt so với các âm binh khác. Quý khí trên thân hắn cũng biến thành khôi giáp có đầy đủ các bộ phận: mũ đội đầu hình sư tử nhe nanh, toan nghề giáp, giày hồ đầu...chứng tỏ tiền thân của tên âm binh này ít nhất cũng là một tay võ tướng bất phàm!

Tên quỷ tướng này thấy tiên quang lượn lơ trước mặt, kiếm khí tung hoành, mạnh mẽ chặn đứng lối vào đại trận của mình, lập tức bản năng của hắn nổi lên lòng căm ghét, liền hét lớn một tiếng làm cho đất đá cũng phải rung chuyển! Quý lực của hắn ngưng tụ thành một đại đao, dùng thế đánh mạnh mẽ như lời đình vạn trượng bổ xuống Thái Cực đồ trong đại trận.

Ôn Lam Tân thấy vậy lập tức vung tay tung ra một nắm đậu, đồng thời gia trì thêm tầng phòng hộ cho đại trận. Nắm đậu xoay tròn không dứt trên không trung, sau đó liền biến thành hình người, lúc đầu rất nhỏ, nhưng từ từ to dần, to dần lên. Toàn thân những người này đều có kim quang xán lạn, thân mặc thiên thần kim giáp, nhìn kỹ thì nhận ra ngay đây chính là thiên binh thiên tướng trong truyền thuyết hạ phàm!

Bọn họ xông lên, mạnh mẽ ngăn chặn một đao kia. Những người còn lại cũng cầm kim giáp binh khí, nhanh chóng lao tới tên quỷ tướng nọ. Sau đó nhanh nhẹn vung tay chém xuống mấy chục đao kỳ môn binh khí sắc nhọn lên người tên quỷ tướng, giống như người ta thái rau vậy!

Chu Thanh thấy cảnh này liền hoa cả mắt, trong lòng thầm oán trách đám thiên binh thiên tướng ý đông hiệp yếu, ra tay không lưu tình! Bởi lẽ tên quỷ tướng hung mãnh kia nếu bị tiêu diệt thì thật là tiếc, phải chi để lại cho mình thu nạp thì tốt quá, xá lợi của mình vừa mới sơ lập, đang rất cần niệm lực tinh thuần để bổ sung kia mà!

Trận chiến này giống như một trận đại quyết chiến quyết sinh tử vậy, được chứng kiến màn võ tướng đối địch này khiến Chu Thanh mở rộng tầm mắt không ít.

Phịch!

Một âm thanh buồn bã vang lên! Thì ra một vị kim giáp thiên tướng đã bị tên quỷ tướng vung đao chém trúng. Viên thiên tướng lập tức tiêu biến thành một đoàn kim quang bay vụn vẹo như muốn hợp lại thành hình người lần nữa. Nhưng quỷ tướng kia không cho hắn cơ hội. Từ trên cao, tên quỷ tướng vung thêm một đao nữa. Đao phong sắc bén như con gió, tựa như đao pháp do tuyệt thể cao thủ xuất ra, hóa thành mười đao đao mang quỷ dị bắn thẳng vào phía đoàn kim quang đang bay lượn kia. Một tiếng kêu thê lương thảm thiết mơ hồ truyền đến. Kim quang đã bị đao mang đánh tan, không còn khôi phục thành hình người được nữa mà từ từ tan biến vào trong không khí.

Ngay sau chiến tích hiển hách này, tên quỷ tướng cũng lâm vào khốn cảnh. Mười mấy món binh khí từ bốn phương tám hướng xung quanh lập tức bổ thẳng vào đầu hấn! Nhưng tên quỷ tướng hung mãnh vẫn điềm nhiên như không, hai tay hấn vận hành đại đao, lấy một tốc độ bất khả tư nghị, quay đầu phản công lại địch thủ. Hàng loạt âm thanh va chạm của kim khí vang lên, kể đó là vô số đao chiêu như: đâm, tạt, móc, đỡ...được hấn thi triển. Ánh đao bay lượn giống như con giao long đang há miệng gào thét. Trong phút chốc, hấn đã mở được một con đường máu, xông ra khỏi vòng vây của đám thiên binh thiên tướng

Hấn bỗng thu trường đao lại, sau đó đứng yên như pho tượng. Thân hình hấn đồ sộ, thêm trường đao hoành ngang trước ngực, tựa như tòa núi cao nguy nga, khí độ bất phàm. Tuy chỉ là âm hồn biến thân, tà tính hung ác tàn bạo không giảm. Nhưng vẫn làm cho người ta sinh ra một tia kính ngưỡng từ tận đáy lòng, không dám kinh nhờn.

“Âm hồn này không ngờ lại giống con người đến thế! Võ công, đao pháp cũng thuộc hàng tuyệt hảo, thiết nghĩ nếu đây là một trận đấu của người bình thường thì một mình hấn chắc cũng thừa sức đánh hơn trăm người!” Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân thấy một màn này, nhất tề đều kinh ngạc.

Chu Thanh đối với đao pháp tinh diệu khó lường của tên quỷ tướng này lại vô cùng hứng thú.

Đứng dưới góc độ của tu đạo giả mà nói thì điều quan trọng nhất là rèn luyện chân nguyên niệm lực để có pháp lực cường đại, chân nguyên hùng hậu, nhục thể kiên cường, còn về phần võ công hay pháp môn rèn luyện thân thể thì không coi trọng lắm. Trước kia chính bản thân Chu Thanh cũng nghĩ như vậy. Điều này cũng khó trách, bởi cho dù người có võ nghệ cao cường đến đâu, người có thân thể rắn chắc đến mấy thì nếu đụng phải tu đạo giả cũng đành phải thúc thủ. Bởi lẽ thân thể bọn họ đều cứng cáp như tinh cương, cho dù đánh trúng được họ thì cũng không làm họ tổn thương mấy may, mà ngược lại bản thân mình còn bị chấn thương nữa. Khoảng cách giữa đôi bên quả thật như núi cao và vực sâu vậy. Mà không nói đâu xa, chỉ cần tu đạo giả ở Dẫn Khí hậu kỳ thôi là đao kiếm tâm thương đã không thể đả thương được họ. Còn những cấp độ tiếp theo cường hấn đến thế nào thì không cần phải nói nữa.

Những môn võ nghệ hay pháp môn rèn luyện thân thể đó, người không có tài năng cũng có thể học được. Bởi lẽ nó hoàn toàn chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp tâm thương của con người mà thôi...Trước giờ Chu Thanh vẫn luôn nghĩ như thế. Nhưng bây giờ xem ra hấn đã được mở rộng tầm mắt...Chính mắt hấn chứng kiến đao pháp tinh diệu tuyệt luân của tên quỷ tướng kia, tựa hồ trong mỗi chiêu, mỗi thức đều ẩn tàng chân lý, không hạn mà đều rất hợp với Thiên Đạo.

“Chẳng lẽ võ kỹ, luyện thể cũng là một phương pháp tu đạo sao? Cũng có thể đạt thành đại đạo, vĩnh hằng bất diệt à?” Trong lòng Chu Thanh mơ hồ có nghĩ vậy.

“Cái thiên địa gian giai đạo hĩ! Chí vụ kỹ miếu hĩ! Kỹ dã nhi tiến vu đạo diệc quả hĩ!”

Trong đầu hấn hiện lên một đoạn công pháp trong Bát Cửu Huyền Công. Chu Thanh chợt như ngộ ra điều gì đó, nhưng cũng không có thời gian tĩnh tâm để tìm hiểu thêm về huyền công.

Trở lại trận chiến trước mặt, ban này khi tên quỷ tướng kia mở đường máu để thoát vây đã tạo thành một lỗ hổng trong đại trận. Tức thì âm binh quần hôn chỉ chít bu lấy cái lỗ hổng đó. Cả cái thông đạo đều có âm phong trận trận, quỷ khí lượn lờ, khói đen cuộn cuộn bay tán loạn. Kiếm khí hung sát từ đại trận bắn ra cũng dần dần bị thu liễm lại, còn ánh sáng phát ra từ Thái Cực độ trận dần dần bị mờ đi trước sự xâm nhập của sát khí! Truyện "Phật Đạo "

Thế là Huyền Môn Sát Trận mà hai tuyệt đại cao thủ bày ra đang có nguy cơ bị phá hủy!

Tình thế trong phút chốc bị đảo ngược! Trong nháy mắt, mười mấy vị kim giáp thiên thần oai phong凛凛 khi này đã bị hàng vạn oán hồn xé thành từng mảnh nhỏ, ngay cả cái rắm cũng không kịp để lại!

Ba người đều biết cứ ở trong trận thì sẽ không thể cầm cự được nữa, liền nhất tề lao ra ngoài trận.

Bọn họ áp sát vào nhau, xoay lưng về phía kiếm trận để tránh cảnh lưỡng đầu thọ địch. Hiên Viên pháp vương lúc này cũng ra tay ngoan độc, âm thầm thả ra Sinh Hồn Huyết Thủ, trong nháy mắt bóp nát đầu vài âm hồn có diện mục dữ tợn đang bay tới.

Bụp! Bụp! Bụp!

Hắc khí từ các âm hồn đó lập tức bị Huyết Thủ hút vào. Hiên Viên pháp vương một chiêu đắc thủ nên đã khôi phục lại lòng tin, khí thế tăng mạnh. Huyết Thủ liên tục chộp tới đám âm binh quỷ hồn đang lao tới, nhẹ nhàng như con mèo đang vờn con chuột, hiệu quả đánh hết sức cao!

Chiêu của Ôn Lam Tân khi này là Tác Đẩu Thành Bình, mặc dù mười mấy kim giáp thiên thần đã bị đám âm hồn kia nuốt chửng nhưng cũng đã chứng tỏ được hiệu quả. Pháp quyết của nàng vừa động, lập tức những thiên tướng còn lại đang gia trì đại trận liền xuất hiện, xung phong lao vào đám âm binh, thỏa sức giết chóc. Trong số đám âm binh này, rõ ràng không có tên nào có võ nghệ cao cường như tên quỷ tướng lúc này nên đều nhanh chóng bị đánh tan

Ôn Lam Tân tay cầm Vạn Ma phiến, tề ra Ma Thần tướng. Đám nhục thể âm binh vẫn hung hăng xông tới, bị Ma Thần tướng cắn nát, phối hợp với Ma Công của Ôn Lam Tân nên đám âm binh đều bị đánh nát, sau đó quỷ khí bị hút vào trong lá cờ.

Hai người lúc tiến lúc thoái, thỉnh thoảng lại chui ngược vào trong trận, khiến cho từng đợt xung phong của đám âm hồn đều vô dụng, lại thêm bị kiếm khí công kích từ nhiều phía, thực hiện chiến lược “chiến tranh du kích” nên trong nháy mắt, quân số của chúng đã giảm đi rất nhiều.

Ma Thần tướng của Ôn Lam Tân thì càng lúc càng dữ tợn. Vốn lúc đầu chỉ có một cái đầu, nhưng sau một lúc cắn nuốt đám quần hôn thì đã mơ hồ

ngưng kết được thân thể, to lớn như người khổng lồ.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tứ Diện Bát Tí

Chu Thanh toàn lực vận khởi Bát Cửu Huyền Công, hai tay kết thành Bát Động Minh Vương ấn. Phía sau lưng hắn, Lục Trọng Kim Thân cũng nhô ra như mặt trời mọc. Đám âm binh vây quanh bị Kim Thân thiêu đốt nên kêu gào thảm thiết vô cùng.

Khói đen từ bọn âm binh bị đốt cháy bốc ra liên tục. Lục Trọng Kim Thân so với ban đầu rõ ràng đã to lớn hơn không ít, đã có thể mơ hồ nhìn thấy 4 mặt và 8 cánh tay, mỗi bàn tay đều như đang cầm nắm một thứ gì đó, nhưng thật sự vẫn khá mờ mịt, nhìn không rõ. Xem ra tinh thần niệm lực của Chu Thanh mặc dù đã mạnh hơn nhiều nhưng vẫn còn chưa đủ năng lực cần thiết.

Có Kim Thân bên cạnh hộ thân, cộng thêm bọn âm binh quỷ hồn bị mấy trăm kim giáp thiên thần của Ôn Lam Tân thu hút nên nhất thời áp lực đối với Chu Thanh giảm đi rất nhiều. Hắn liên vận động thần niệm, tức thì Hóa Huyết thần đao lập tức phóng xuất ra một cái miệng lớn, mạnh mẽ cắn nuốt đám âm hồn quỷ binh. Hắc khí từ người đám âm hồn này nhanh chóng bị hút vào trong thần đao. Sau đó 2 cái đầu sói ở chuỗi đao lập tức phun ra một đoàn bạch quang bay thẳng vào mi tâm của Chu Thanh, sắp nhập trực tiếp vào đại tiểu Xá Lợi bên trong thể nội của hắn.

Bạch quang thuần khiết của Xá Lợi dường như sáng hơn một tí nữa. Đồng thời Chu Thanh cũng có thể cảm nhận tinh thần lực của mình lớn hơn một chút.

Tinh thần lực cứ thế nhập vào mi tâm Chu Thanh như thủy triều vọt xuống. Chu Thanh càng gia tăng Bát Cửu Huyền Công, thôi động Bát Động Minh Vương quán chú vào sau lưng của Lục Trọng Kim Thân. Dần dần, kim quang trên người của Lục Trọng Kim Thân ngày một lớn, diện mục cũng rõ ràng hơn!

Đám âm hồn phía trước vừa ngã xuống thì đám sau lại tiếp tục ào lên như thác lũ, nhưng chúng đều bị kim quang ngăn lại ở khoảng cách ngoài 3 trượng.

Cách thức vận khởi, điều khiển Hóa Huyết thần đao của Chu Thanh rất lạ lùng, có lúc thì đao quang như thu lại, có lúc lại mở rộng ra. Đây chính là đao pháp mà hắn vừa học trộm được từ tên quý tướng kia. Trên thực tế, Chu Thanh chỉ cần toàn lực vận dụng chân nguyên, mở ra Hóa Huyết thần đao Đồ Thiên đại trận là đã có thể hạ sát cùng lúc hơn trăm tên quỷ hồn. Nhưng nếu làm vậy, chân nguyên sẽ hao tổn rất lớn, chẳng khác nào tự sát.

Hiện tại Chu Thanh hoàn toàn không cần dùng tới chân nguyên mà chỉ tập trung niệm lực để ngự đao, cho nên chân nguyên của hắn hầu như không mảy may tổn hại, thư thả hơn rất nhiều so với hai người Hiền Viên pháp vương và Ôn Lam Tân.

Chỉ trong một thời gian rất ngắn, đã có một số âm binh quỷ hồn bị hạ sát dưới tay thần đao của Chu Thanh. Từng đoàn, từng đoàn tinh thần lực thuần khiết từ thân thể chúng dưới sự khống chế của thần đao, dần dần dung nhập vào tiểu Xá Lợi bên trong mi tâm của Chu Thanh. Mỗi lần giết chết một âm binh, quỷ hồn thì Xá Lợi của hắn lại to hơn một chút, niệm lực không lồ cũng tăng lên, còn Kim Thân phía sau lưng hắn thì ngày một rõ nét! Truyện "Phật Đạo "

Cho đến khi Chu Thanh hấp thụ xong niệm lực của mười mấy tên âm hồn quỷ binh thì tiểu Xá Lợi của hắn đã to bằng hạt đậu tương, còn Lục Trọng Kim Thân phía sau thì phát ra kim quang chói lọi như ba đào mênh mông. Ngay cả những tên quỷ hồn hung mãnh nhất cũng không thể xông vào bên trong kim quang được nữa.

Tuy nhiên, bọn chúng vẫn không hề e ngại, lớp này ngã xuống thì lại có lớp khác xông lên, như con thiêu thân liên tục lao đầu vào trong phạm vi của kim quang đang nóng rực.

Tức thì hàng loạt tiếng xèo xèo vang lên không ngớt, từng đoàn khói đen từ trong thân thể của chúng trực tiếp bị kim quang luyện hóa, tan vào trong hư không. Những tên quỷ hồn yếu kém đều bị tan biến ngay lập tức, còn những tên hùng mạnh hơn thì may ra còn ngưng tụ lại được thành thực thể, nhưng khí thể đã kém đi rất nhiều. Tất nhiên nguyên nhân là do chúng đã bị kim quang đã thương nguyên khí trầm trọng.

Hiền Viên pháp vương cũng thu được mười mấy âm binh nên uy lực Sinh Hồn Huyết Thủ cũng đã tăng lên mấy bậc. Trong lòng lão rất đắc chí. Nhưng bất chợt lão cảm giác được trong thông đạo đột nhiên có kim quang chói lòa làm sát khí giảm đi không ít nên lập tức chú ý tới dị biến phát sinh bên phía Chu Thanh.

Lúc này, đứng vững ở sau lưng Chu Thanh là một Lục Trọng Kim Thân to lớn có 4 cái mặt, 8 cánh tay. Bốn khuôn mặt trên Kim Thân quay về 4 hướng, thần sắc trên đó rất không đồng nhất hoặc là vui mừng, hoặc là dữ tợn, hoặc là lạnh nhạt, hoặc là nghiêm trang. Nhất là trên mi tâm của mỗi khuôn mặt đều chỉ có một con mắt. Tuy nhiên, 8 cánh tay vẫn còn mơ hồ, chưa nhìn thấy rõ được trên bàn tay đang cầm loại binh khí nào.

“Đây là cái gì vậy?”

Ôn Lam Tân cũng chẳng phải kẻ mù, đã sớm chú ý tới biến hóa của Chu Thanh. Hiền Viên pháp vương và Ôn Lam Tân cùng liếc mắt nhìn nhau, sau đó

đồng loạt cất tiếng hỏi.

Hai người đều có kiến thức rộng rãi nhưng cũng không thể biết Kim Thân to lớn này là thần thánh phương nào. Lúc ở sơn cốc, Hiên Viên pháp vương cũng đã từng thấy qua một lần, nhưng bấy giờ lão chỉ nghĩ đó là Lục Giáp Kim Thân, là một loại bí pháp có cách vận hành tương tự như mật pháp Tác Đẩu Thành Bình của Ôn Lam Tân. Nhưng giờ đây nhìn kỹ lại mới thấy hoàn toàn không phải như thế. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Sát!

Một thanh trường đao mang quỹ khí dày đặc đột nhiên xuất hiện. Ánh đao biến ảo liên tục, cho dù Chu Thanh có tránh né thế nào cũng không thoát khỏi cảnh bị trường đao quán lấy, đành phải liều mạng một phen.

Hóa Huyết Thần Đao không hổ danh là thượng cổ ma binh, bản năng bên trong đao đột nhiên thôi thúc, lập tức phóng xuất ra một đạo huyết quang rất mạnh bạo, trực tiếp chấn nát thanh quỹ đao kia. Nhưng tinh thần của Chu Thanh cũng bị một trận rung động, thiếu chút nữa thần niệm của hắn đã không thể khống chế được thần đao.

Thanh quỹ đao kia vừa rời quả thật rất lợi hại, trực tiếp cắt xuống điểm tiếp xúc giữa thần niệm của hắn và Hóa Huyết thần đao. Nếu không nhờ bản năng của Hóa Huyết thần đao thúc động thì có lẽ Chu Thanh đã tạm thời mất khả năng khống chế đối với thần đao này rồi.

Chu Thanh vội vàng thu hồi đao vào trong tay. Hiện tại thanh đao này giống như là bảo vật quý giá nhất của mình, nếu bị mất đi, không những thực lực đại giảm mà có thể sống sót để đi ra ngoài hay không cũng là một vấn đề.

Quỹ khí dày đặc lại hội tụ thành một thanh trường đao, sau đó rơi vào trong tay tên quý tướng. Tên quý tướng này hoành đao trước ngực, chỉ đứng cách Chu Thanh khoảng hơn 3 trượng. Nhưng sau khi xuất ra một chiêu vừa rồi thì hắn không tiếp tục động thủ với Chu Thanh nữa mà gầm lên một tiếng, sau đó vọt vào trong chiến trường của bọn quý binh và đám kim giáp thiên thần.

Trường đao của hắn bay múa không ngừng, mỗi một đao vừa ra thì lại có một kim giáp thiên thần bị phách tan, giống như là hổ vào bầy sói vậy.

Đội cho Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân hồi phục lại tinh thần thì đám kim giáp thiên thần ở xung quanh bọn họ đã bị giảm mất một nửa. Còn bọn quý hồn, âm binh thì lại hăng hái xông lên. Do số lượng đôi bên quá chênh lệch nên trung bình có tới mấy tên quý hồn cùng vây đánh một kim giáp thiên thần.

Hiên Viên pháp vương thâm kêu một tiếng không tốt, nếu như đám kim giáp thiên thần này bị tiêu diệt hết thì bên cạnh ba người không còn tầng phòng hộ nào. Đến lúc đó dưới sự vây công của hàng hà sa số quý binh, có lẽ đành phải ôm hận về nơi chín suối.

Huyết Thủ cự đại và Thần Ma tướng không hẹn mà gặp, đều cùng hướng về tên quý tướng hung mãnh mà tấn công. Bọn chúng đều biết, nếu không giải quyết tên đầu sỏ lợi hại này thì cho dù có giết nhiều âm binh hơn nữa cũng vô ích.

Hai cao thủ đồng loạt ra tay. Đây là giây phút sinh tử quan đầu nên họ không còn so đo nề hà gì nữa. Tên quý tướng kia không giống với bọn âm binh, dường như biết mình đã chọc giận bọn họ nhưng vẫn không hề dón đỡ. Hắn ý vào việc mình không có thực thể, lúc tụ lúc tán, trốn khỏi sự truy kích của Huyết Thủ và Ma Thần tướng. Không những thế, thỉnh thoảng thực hiện “chiến tranh du kích”, thoát ẩn thoát hiện, lén tập kích giết chết vài tên kim giáp thiên thần.

Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân gặp phải đối thủ quý quyết như thế, trong lòng hai người lập tức cảm thấy sốt ruột, lập tức gia tăng tốc độ truy kích của mình. Nhưng mỗi khi nguy hiểm tới gần thì tên quý tướng kia lại dùng một loại thân pháp huyền diệu để né thoát.

Trong lúc này, đám kim giáp thiên thần kia đã bị bọn âm hồn tiêu diệt khá nhiều, chỉ còn lại có loe hoe mười mấy tên. Bọn âm binh thì dường như càng lúc càng đông hơn, phút chốc đã tràn ngập mấy chục trượng xung quanh. Mặc dù 3 người cũng đã giết chết không ít âm binh, nhưng đó chỉ là con số nhỏ trong tổng số hơn 2000 ở đây.

Rất cực thì toàn bộ kim giáp thiên thần mà Ôn Lam Tân gọi đến cũng bị tiêu diệt sạch bách. Tên quý tướng và bọn âm binh không còn trở ngại, liền nhất tề xông lên.

Tên quý tướng nhanh nhẹn hóa thành một luồng khói đen vẩn vào bên trong đám âm binh đông đảo, biến mất không thấy tăm hơi. Về phần hai người Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân thì thần niệm đã bị sát khí của vô số âm binh ngăn lại nên cũng không có cách nào tìm ra tên quý tướng.

Hiên Viên pháp vương vừa nhìn thấy tình thế bất lợi, lập tức hét lớn một tiếng, sau đó cắn nát đầu lưỡi. Một dòng máu huyết đỏ tươi liền vọt ra. Sinh Hồn Huyết Thủ được dòng máu này gia trì liền phóng to lên gấp đôi, hung hăng đánh mạnh về phía đám âm binh ở phía trước. Sau đó Hiên Viên pháp vương liền vung hai tay ra, không gian chợt nứt ra một khe hở. Lão không thèm thu hồi lại kiếm trận mà trực tiếp chui vào trong không gian đó, biến mất như chưa từng tồn tại!

Quả thật lần này do sơ suất, không tính toán cận kề nên lão đành phải chịu thiệt không ít!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Nguy Cơ Trùng Trùng

Khi Chu Thanh vừa thấy Hiên Viên pháp vương phun máu để gia tăng năng lực cho Huyết Thủ thì hắn đã cảm thấy tình hình không tốt. Tình huống lúc này hung hiểm vô cùng. Cách chạy thoát duy nhất là chấp nhận hao tổn đại lượng chân nguyên, mở đường máu để đào tẩu, nhưng nếu làm theo cách này thì lúc đó bản thân cũng bị kiệt sức, rốt cục cũng sẽ không khác gì hành động tự sát!

Nhưng cho dù có lâm hiểm cảnh đến đường nào thì Chu Thanh vẫn cảm thấy luyến tiếc tài lợi trước mắt, điểm này thì Hiên Viên pháp vương không làm được!

Ôn Lam Tân quả không hổ danh là đại ma đầu lừng danh nhiều năm, đã sớm thấu rõ đạo lý “cầm được thì phải buông được”. Cơ hồ cùng lúc khi Hiên Viên pháp vương kích động Huyết Thủ thì Ôn Lam Tân cũng phát ra một tiếng kêu khê! Vạn Ma phiên lập tức bị thu hồi lại. Ma Thần tướng cũng mạnh mẽ bành trướng, hóa thành một đoàn hắc khí nuốt gọn lấy mười mấy tên âm binh đang đứng gần đó. Lá cờ cấm trên Ma Thần tướng không ngừng lay động, xem ra Ôn Lam Tân đã dùng ma công thu nạp thành công đám âm binh vừa rồi nhưng chưa kịp luyện hóa.

Cũng giống như Hiên Viên pháp vương, sau khi chuẩn bị đầy đủ, thân hình của Ôn Lam Tân chợt lóe lên, sau đó tan biến vào hư không, để lại một mình Chu Thanh cùng với kiếm trận đang sắp bị công phá!

Lúc này Chu Thanh đang bị một tên âm binh quán lấy. Tên âm binh này đầu đầy máu đen, trên đỉnh đầu có một mũi tên cắm xuyên qua đến tận miệng, trong hết sức ghê rợn!

Chu Thanh thấy hai người kia bỏ chạy, trong lòng hết sức khẩn trương, liền tung ra một đạo phách tan tên âm binh nọ. Sau đó không thèm luyện hóa hắn thành tinh thần lực mà vội vàng xoay người vọt ra ngoài cửa động. Tu vi của hắn chưa đạt đến trình độ có thể phá vỡ không gian để đào tẩu như hai vị đại cao thủ Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân nên chỉ có thể men theo đường cũ mà chạy.

“Thật đáng tiếc! Bao nhiêu phi kiếm thượng hạng như thế mà không kịp mang đi rồi! Nên biết bản tông chủ bây giờ đang là kẻ trắng tay đó!” Lúc này là thời khắc sinh tử quan đầu mà Chu Thanh còn có tâm trạng nghĩ tới việc...lượm đồ, quả thật rất có tư chất để trở thành thiên hạ đệ nhất phú hào!

“Oa! Hai tên đệ tiện khôn kiếp!” Chu Thanh vừa mới vọt ra khoảng hơn mười trượng thì phía trước hắn bỗng có hai đạo binh chướng (bức màn), một đỏ một đen hiện lên. Quang mang của chúng cũng màu đỏ và đen bắn ra nhanh như tia chớp.

Hai đạo quang mang đó vừa đánh lên nền đá xanh trên mặt đất thì nền đá cứng chắc lập tức bị vỡ tung, đá vụn bay tứ tán, bụi bốc mù trời, chứng tỏ uy lực quả thật kinh người!

Vừa thấy hai đạo binh chướng này lượn lơ lúc ẩn lúc hiện trong hư không, chắn mất lối đi, sắc mặt của Chu Thanh liền cực kỳ khó coi. Nguyên lai hắn đã nhận ra đây là tác phẩm của hai vị Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân, bọn họ dùng trận pháp cường đại chế trụ cái thông đạo này, thì ra là để chặn đứt đường lui của mình!

Trong nháy mắt, hắn đem hết tổ tông mười tám đời của hai người này ra rủa xả không tiếc lời. Sau đó mới vận tụ chân nguyên, Hóa Huyết thần đao trong tay liền nhấc lên, chuẩn bị dùng cường lực để phá vỡ cấm chế.

Àm!

Sau lưng hắn bỗng truyền đến một âm thanh thật lớn, quỹ khí nồng nặc cùng với khí tức âm hàn bỗng ngưng tụ lại, sau đó xuất hiện ở phía trên đỉnh đầu của Chu Thanh, giống như đang muốn tìm vị trí thích hợp để bổ xuống đầu hắn vậy!

Lại thêm một tràng âm thanh đinh đing đang đang nổ ra, mười mấy thanh bảo kiếm bỗng rơi xuống đất. Quang mang của ngũ quang thập sắc bên cạnh Chu Thanh ảm đạm đi không ít, sau đó linh khí hoàn toàn biến mất. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh thầm kêu không ổn, vội vã tập trung toàn lực, ngưng tụ Hóa Huyết thần đao, mạnh mẽ bổ mạnh lên phía trên đầu mình.

Huyết quang của thần đao lập tức đánh tan đám âm hàn quỹ khí trên đầu hắn. Nhưng Chu Thanh không ngừng tay mà lại tiếp tục kết ấn, thâm niệm vừa động thì Lục Trọng Kim Thân cũng lập tức được thả ra.

Giây phút này đây, Chu Thanh đã tập trung hầu như toàn bộ niệm lực của mình nên cho dù chưa hóa thành thực thể, nhưng Lục Trọng Kim Thân đã có thể tỏa ra kim quang mãnh mẽ, tạo thành một quả kim cầu có bán kính chừng ba trượng. Truyện "Phật Đạo "

Xerm ra phen này Chu Thanh đã quyết tâm liều mạng thật sự, hắn tiếp tục vận khởi hết thảy niệm lực của mình, kim quang của Kim Thân từ chu vi ba trượng, dần dần bị hắn cô đọng lại thành hai trượng rồi còn có một trượng. Thời khắc này, có thể nói Kim Thân dường như đã ngưng tụ lại thành thực thể!

Chu Thanh bắt đầu phản công, Kim Thân không lùi nữa mà bắt ngờ xông vào oanh kích đám quân hồn âm binh hung hăng đang gào la ở phía sau.

Vận dụng hết tinh thần lực, chấp nhận hao tổn chân nguyên là điều tối kỵ của Chu Thanh. Nhưng thật ra hắn cũng chưa muốn tự tử theo kiểu này, chẳng qua theo tính toán của hắn, nếu muốn phá hủy cấm chế mà hai đại cao thủ Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân liên thủ bố trí thì cho dù có mượn Hóa

Huyết thần đao trợ lực cũng sẽ làm nguyên khí bị tổn thương nặng nề, chân nguyên tiêu tán, chỉ sợ chưa kịp chạy ra tới cửa động thì đã bị bọn âm binh quỷ hồn hung hãn này đuổi tới! Đến lúc đó ngay cả tiền vốn cũng không còn! Thôi thì không bằng quay lại giết thêm một số âm binh, hấp thụ thêm tinh thần lực để gia tăng thêm khả năng đào thoát của mình!

Kim quang của Kim Thân dường như có tác dụng khắc chế đặc biệt đối với đám âm hồn, lại thêm Hóa Huyết thần đao không ngừng thôi động, bay lượn xung quanh kim quang nên chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Chu Thanh đã chém chết được mấy tên quân hồn. Đám âm binh xung quanh dù la gào liên tục nhưng cũng không có cách nào tiến vào được vòng bảo hộ của kim thân. Nếu tên nào liều mạng xông vào thì lập tức bị đốt cháy thành khối đen ngay, hoặc chỉ ít cũng làm chúng bị thương nặng, không thể tham gia công kích được nữa.

Tên quỷ tướng lợi hại khi nãy tựa hồ như đã tan biến, không còn xuất hiện nữa. Việc này thật sự đã giúp ích cho Chu Thanh rất nhiều. Sau một hồi chém giết ác liệt, từng dòng, từng dòng tinh thần niệm lực đã liên tục được đưa vào Xá Lợi bên trong mi tâm của Chu Thanh.

Do cùng lúc hấp thụ quá nhiều dưỡng chất như vậy nên có vẻ như Xá Lợi không thể tiếp thu nổi nữa, hậu quả là có đến hơn phân nửa số tinh thần niệm lực này bị kẹt lại ở trong mi tâm khiến cho não bộ của Chu Thanh vô cùng đau đớn, tựa như bị người ta đóng đinh vào vậy.

Không còn cách nào khác, hần đành phải dùng toàn bộ sức lực còn lại, điều động nguyên thần thứ hai để luyện hóa đám tinh thần niệm lực đang chứa đựng trong bản thể nguyên thần của mình!

Sau khi được hấp thụ đại lượng niệm lực như thế, kim quang xung quanh Chu Thanh càng bành trướng hơn nữa. Lúc này nó giống như một cái kén khổng lồ màu vàng đang khẽ nứt ra, tựa hồ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào! Kim quang mênh mông như sóng biển ngập tràn trong khắp thông đạo.

Xá Lợi trong mi tâm của Chu Thanh cũng cấp tốc bành trướng khiến hần vẫn hết sức đau đớn. Trong đầu hần thậm chí lo sợ rằng Xá Lợi sẽ bành trướng tới mức làm vỡ tung đầu mình nên đành phải bắt đầu phân ra tám phần tinh thần để trấn áp.

Thời gian cứ thế mà trôi. Chẳng biết hần đã chém giết không biết bao nhiêu âm binh hồn quỷ rồi nữa, lúc này, từng dòng từng dòng tinh thần lực như thác lũ đã ngập tràn trong nguyên thần của Chu Thanh. Còn Xá Lợi trong mi tâm của hần cũng đã đạt đến cực hạn, không thể hấp thụ được một tí tí nào nữa. Đầu của Chu Thanh đau đớn như muốn nứt ra, cả người của hần được bao bọc trong cái kén màu vàng.

Chu Thanh giờ đây đau đến phát điên, không ngừng vung tay múa chân loạn xạ. Hóa Huyết thần đao cũng đã mất đi không chế, tự động bay vào bên trong cái kén màu vàng đó, sau đó nhẹ nhàng chui vào người Chu Thanh.

Chu Thanh cắn răng, mang theo Lục Trọng Kim Thân sau lưng mạnh mẽ vọt lên trên không trung. Đám âm binh quỷ hồn bu ở chung quanh đều bị chấn nát thành từng mảnh nhỏ, thanh thể của hần lúc này còn lần át luôn cả quỷ khí thật dày trong đại điện.

Sát!

Cuối cùng tên quỷ tướng võ công cao cường kia cũng đã hiện thân. Ba tia đao quang mang theo sát khí cực lớn bỗng dưng xuất hiện giữa không trung, sau đó bổ vào trong cái kén màu vàng của Chu Thanh. Ánh sáng trong cái kén liền bị chao đảo nhộn nhạo, tựa như một ngọn núi lớn bị rơi vào trong một cái hồ rộng, làm dậy lên muôn vàn ngọn sóng cao ngút trời!

Mặc dù cái kén vẫn không bị kích vỡ rồi phá, vỡ nhưng âm hàn khí xung quanh đã xâm nhập vào bên trong kim quang của kén.

Chu Thanh lúc này đang đau khổ chống đỡ trước sự tra tấn của tinh thần niệm lực trong não, đầu óc của hần hết sức rối loạn. Nhưng khi đám âm hàn quỷ khí kia vừa tới xung quanh thì thần trí của Chu Thanh lập tức thanh tỉnh lại mấy phần. Linh cơ hần liền động, lập tức thúc giục mi tâm, Xá Lợi bên trong luyện hóa hoàn toàn đám âm hàn khí vừa mới hung hăng xâm nhập! Không khí bên trong liền thanh tỉnh trở lại. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh rốt cục thở phào một cái nhẹ nhõm, tâm trí đã hoàn toàn khôi phục lại, hần liền ngưng mắt nhìn thì thấy tên quỷ tướng đang đứng yên cách đó không xa.

Lúc này Chu Thanh mới nhận ra, tên quỷ tướng này vừa rồi chỉ cao hơn người thường một chút thì nay đã biến thành khổng lồ, thân cao hơn ba trượng, đầu như cái đầu, còn thanh đao của hần thì to như cái cửa, diện mục càng thêm sống động!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Vô Thượng Pháp Thân

Đám âm binh xung quanh bị tên quỷ tướng này vung đao đánh tan, hóa thành từng đám khói đen, sau đó bị hần hút vào trong miệng.

Mỗi khi hấp thụ xong một âm hồn thì cơ thể của tên quỷ tướng lại bành trướng thêm một chút, hình dáng cũng ngày một rõ ràng, cơ hồ như là một thực thể vậy!

“Khó trách vừa rồi tên đầu sỏ này không hiện thân, thì ra hấn còn bận đi thôn phệ đồng đội!” Chu Thanh giật mình bừng tỉnh, rồi lại kinh ngạc giương mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Trong nháy mắt, tên quỷ tướng nọ đã chém giết được trên dưới một trăm âm binh, thân thể hấn ngày một to lớn, thậm chí kích thước cũng đã gần tương đương so với Lục Trọng Kim Thân ở sau lưng Chu Thanh. Đại điện vốn vừa rồi còn đầy chật quỷ hồn thì nay đã trở nên thưa thớt vắng lặng.

Chu Thanh phía trước không có đường đi, phía sau thì lại bị truy binh chặn nên trong lòng hết sức bối rối. Thân hình hấn liền động, kim quang tỏa ra lấp lánh.

Đúng lúc này, tên quỷ tướng nọ cũng đã thôn phệ xong âm hồn cuối cùng, hấn gầm một tiếng thật là lớn làm chấn động bốn bề, sau đó ổn trụ lại thân hình, bước tới bên cạnh 107 cây tinh trụ quang hoa(cột trụ có ánh sáng) chống đỡ cho đại điện.

Toàn thân tên quỷ tướng đều quán đầy tinh mang. Hấn nhắc ngang một đao, mang theo một cơn gió lớn bỏ về phía một cây tinh trụ ở gần đó.

Keng!

Một thanh trường đao màu đỏ như máu, toàn thân ngập tràn ma khí bỗng xuất hiện ở phía sau, chém mạnh lên gáy của tên quỷ tướng. Tên quỷ tướng liền chuyển hướng, vung đao về phía sau. Hai cây trường đao va chạm nhau trên không trung, phát ra âm thanh to lớn.

Tên quỷ tướng chột lóe thân một cái, sau đó bước lên phía trước một bước dài. Tuy thân thể hấn to lớn đồ sộ nhưng không hề gây cho người khác cảm giác công kênh nặng nề, mà ngược lại rất thanh thoát, nhẹ nhàng.

Chu Thanh thu hồi Họa Huyết thần đao, hoành đao trước ngực. Lục Trọng Kim Thân ở phía sau cũng không còn thấy đâu nữa.

Trong đại điện tuy chỉ có ánh tinh quang chiếu rọi nhưng cảnh vật vẫn rất rõ ràng sáng sủa.

Thân hình Chu Thanh khễ lui lại mấy bước, sau đó quay lưng đánh về phía đại môn bằng thanh thạch ở phía sau lưng, định mở đường chạy. Một đao vừa rồi, nếu không phải Chu Thanh đã gia tăng cường độ niệm lực thì có lẽ đã bị tên quỷ tướng kia chấn nát thần niệm ở trên đao rồi. Cũng chẳng biết tên quỷ tướng này dùng biện pháp nào mà lại có thể công kích loại chất vô hình vô dáng như thần niệm, khiến Chu Thanh có chút khó hiểu!

Khi này tên quỷ tướng đang chém vào cây tinh trụ thì bị Chu Thanh ngăn lại nên hấn tức giận vô cùng, mờ tròng hai mắt. Trong mắt hấn không có nhãn châu, chỉ có hai đốm quỷ hỏa đang chớp động.

Tên quỷ tướng vung một đao đánh về phía Chu Thanh. Đao chưa tới nhưng hàn khí mà nó tạo ra đã xé rách cả y phục trên người của Chu Thanh! Mấy mảnh vải bị cắt đứt bay tung tán trên không, đủ thấy uy lực của nó mạnh đến mức nào!

Chu Thanh không dám ngạnh kháng, nhanh nhẹn xoay người vọt đi như con thoi, thoáng cái đã phóng ra ngoài hơn mười trượng, nhờ vậy mới tránh thoát khỏi đao mang khủng bố kia. Truyện "Phật Đao "

Đạo pháp của tên quỷ tướng này hết sức tinh diệu, nên đương nhiên hấn sẽ không dễ Chu Thanh né tránh một cách dễ dàng như vậy. Thanh đại đao trên tay hấn tiếp tục xoay tròn như cái bánh xe, sau đó vẽ một vòng cung như chim bay chém về phía Chu Thanh.

Chu Thanh kinh hãi, thầm nghĩ với khoảng cách này thì không còn kịp hoàn thủ được nữa rồi, tất cả đạo pháp, pháp bảo cũng không kịp thi triển, căn bản vì tốc độ một đao này quá nhanh.

Không còn cách nào khác, hấn đành phải triệu hồi Họa Huyết thần đao.

Kim quang trên toàn thân hấn liền lóe lên, tay kết Bất Động Minh Vương ấn, cắn răng ngạnh kháng một chiêu!

Phụt!

Chu Thanh bị đao này phách cho bay ngược ra hơn ba trượng, miệng phun máu tươi. Hấn liền dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía đại môn bằng thanh thạch ở phía sau.

Điều bất ngờ là đại môn này thì ra chỉ là ảnh ảo. Chu Thanh vọt vào trong nhưng không gặp bất cứ trở ngại nào, giống như rơi vào trong một cái hồ nước vậy. Sau khi hấn lao vào, đại môn từ từ biến mất. Toàn bộ Thiên Tinh đại điện kịch liệt rung động, cuối cùng, một đạo tinh quang bỗng từ trên chín tầng mây đánh xuống!

Khắp nơi ngập đầy ánh tinh quang, chân hỏa sinh ra từ tinh quang bùng lên thiêu cháy cả tòa đại điện rộng lớn. Tất cả 107 cây tinh trụ quang hoa đều bị ngọn chân hỏa tinh thuần này luyện hóa. Tên quỷ tướng gầm lên một tiếng thật to, sau đó thân hình hấn dần dần bị bao phủ trong ngọn lửa, biến mất không còn tăm hơi.

Sau khi tiến bước vào bên trong đại môn kia, Chu Thanh dường như đi lạc vào một thế giới khác, mông mông lung lung, hỗn độn vô thường, rất giống với cảnh tượng lần đó hấn tiến vào cảnh giới Thiên Nhân hợp nhất.

Chu Thanh vận công để điều trị nội thương, ngăn chặn khí huyết trào ra. Cũng may chỉ bị chấn động trong phủ tạng, để một ít quỷ khí nhập vào cơ thể, nhìn chung không có gì đáng lo ngại.

Chỉ sau một thời gian ngắn, thương thế của Chu Thanh đã khỏi hẳn, bắt đầu quan sát động tĩnh chung quanh.

“Đây là trận pháp gì thế này?”

Đến thời điểm này, hắn đã nhận biết vừa rồi tuyệt đối không phải là ảo ảnh, mà thật ra mình đang bị vây trong một cái đại trận. Mặc dù bản thân Chu Thanh đã đạt đến sự lĩnh ngộ cực cao đối với trận pháp nhưng hắn cũng không nhìn ra được bất cứ manh mối nào, chỉ có thể xác định là đại trận này không gây ra nguy hiểm đến tính mạng, cùng lắm chỉ làm mình mệt mỏi một chút mà thôi.

Chu Thanh thờ phào nhẹ nhõm, cũng không dự định tìm mọi cách phá trận ngay. Tâm thần hắn từ từ chìm vào Xá Lợi ở bên trong mi tâm, tách rời nguyên thần ra khỏi bản thể, sau đó thâm nhập vào trong tinh thần niệm lực mênh mông như biển bên trong nguyên thần.

Chu Thanh niết động thủ quyết, lặng lẽ vận hành Bát Cửu Huyền Công luyện hóa tinh thần lực của hơn trăm tên quý hồn khi này mình đã hút vào.

Trong khung cảnh tối tăm xung quanh, thân thể Chu Thanh bỗng sáng rực kim quang. Lục Trọng Kim Thân cũng đã xuất hiện ở sau lưng, 8 cánh tay đã dần dần ngưng tụ thành hình, còn 4 khuôn mặt cũng thêm rõ nét, càng nhìn càng giống thực thể.

Tám cánh tay của Kim Thân không ngừng vũ động, trong mỗi bàn tay đều có một đồ vật: có tay thì cầm hoa sen, có tay thì cầm tịnh bình, lại có tay cầm cây thương, có tay nắm cự kiếm, có tay cầm pháp trượng, tay thì cầm pháp luân, tay thì giữ lệnh bài, tay thì cầm kinh văn.

Toàn bộ thần niệm của Chu Thanh đều chìm đắm trong Xá Lợi thuần khiết vô bị, dần dần, Xá Lợi cũng nương theo pháp quyết trên tay hắn, mang toàn bộ thần thức của Chu Thanh bay ra khỏi bản thể, sáp nhập vào bên trong Lục Trọng Kim Thân.

Pháp thân nhất thành, vĩnh hằng bất diệt!

Cảnh giới tối thượng của tu luyện tinh thần chính là dùng vô hình vô chất tinh thần lực để ngưng tụ thành pháp thân, tái chuyển thần thức, ấn ký của mình vào bên trong pháp thân, có chút nguyên lý tương tự với đoạt xá chi thuật của giới yêu đạo, ma đạo. Còn thân thể chỉ là vật chất hữu hình, dù cho có mạnh mẽ đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể vĩnh hằng tồn tại mãi mãi với thời gian, mà rốt cục, một ngày nào đó cũng sẽ phải tan biến, về với cát bụi.

Đối với bọn yêu ma ngoại đạo, mỗi khi thân thể già cỗi, yếu ớt thì chúng lại đem nguyên thần đi tìm một cơ thể khác trẻ hơn, khỏe hơn để chuyển giá. Còn đối với người trong Đạo Môn thì dù thân có bị trọng thương thật nặng, hoặc có bị Thiên kiếp phá nát cơ thể thì cũng không bao giờ cướp lấy thân thể của người khác để hồi sinh. Mà cho dù nếu có đi chăng nữa thì đó cũng là con số rất nhỏ nhoi.

Về phương pháp tu luyện tinh thần, ngưng tụ pháp thân để chuyển giá nguyên thần thì cũng có người thử làm rồi. Nhưng xưa nay, tu luyện tinh thần cực kỳ khó luyện. Trong đó, việc ngưng tụ pháp thân, hóa thành thực thể được xem là bước khó khăn nhất.

Chưa kể, có quá nhiều công pháp để ngưng tụ pháp thân, mà uy lực của pháp thân mạnh yếu lại khác nhau, đâm ra khó bề kiểm chứng được công pháp nào là loại thượng hạng nhất để mà tu luyện. Khiến cho nhiều người tu luyện không đúng cách, dẫn đến pháp thân mình ngưng tụ ra có phẩm chất quá kém, vừa tốn thời gian, lại vừa tốn công sức. Truyện "Phật Đạo "

Ngay cả đường đường một vị đại thần trong truyền thuyết là Linh Châu Tử Na Tra, khi nhục thân bị phá hủy cũng chỉ có thể dùng Côn Lôn Thất Thái Tiên Liên để trùng sinh nhục thân, chứ chưa dám sử dụng đến phương pháp ngưng tụ pháp thân này!

Chu Thanh tâm như gương sáng, không hề kích động mà chỉ chăm chú quan sát thân thể hoàn toàn mới lạ này của mình: 4 mặt, 8 cánh tay, trên mi tâm có thần nhãn, oai phong凛冽.

Trong sát na, Chu Thanh chợt hiểu ra, thì ra Bát Cửu Huyền Công mà mình dùng chính là công pháp đích thực! Hay nói chính xác hơn, đó chính là công pháp tu luyện thượng hảo hạng!

Nửa trước của Bát Cửu Huyền Công này là cách tu luyện tinh thần niệm lực để ngưng tụ pháp thân trước, nửa sau của Huyền Công mới là cách tu luyện pháp thân. Truyện "Phật Đạo "

Vốn dĩ Chu Thanh vô tình mượn Đô Thiên Thần Sát đại trận thu nạp tinh thần lực của hơn trăm tên quân hồn, nhờ đó mới có thể luyện thành được khoáng cổ kỳ thuật này.

Pháp thân nay đã đạt thành, đã có thể từ bỏ được nhục thể. Tuy nhiên Chu Thanh không muốn lấy diện mạo này để đi gặp người khác. Oai phong thì đúng là có oai phong thật đấy, nhưng nếu có kẻ nhìn thấy hình hài của hắn lúc này, cho dù có là người hay quỷ chắc cũng phải sợ chạy té khói!

Thân hình khổng lồ của Chu Thanh khẽ lay động, sau đó hóa thành một đoàn kim quang chui vào trong nhục thân. Điều oái ăm là khi nhập trở lại nhục thân thì hắn lại thấy vận động không được tự nhiên, cảm giác như mình đang dung niệm lực để điều khiển nguyên thần thứ hai vậy.

“Phải rồi, bản thể của ta bây giờ chính là Kim Thân có 4 mặt 8 tay kia chứ không còn tám thân xương thịt bình thường này nữa, khó trách cảm thấy mất tự nhiên như vậy!”

Chương 75: A Phòng Cung Phủ

"Dù sao thì bây giờ mình cũng đã đạt tới bất tử chi thân rồi, bề ngoài có khó coi một chút nhưng vẫn có rất nhiều chỗ lợi!" Trong lòng Chu Thanh tất nhiên vẫn thấy vui mừng nhiều hơn là mất mát.

Không giống với pháp thân, nguyên thần thứ hai mặc dù có thể tăng cường uy lực của chân nguyên, thi triển đạo pháp, tương đương với con người thứ hai của mình, nhưng lại không có mối liên hệ trực tiếp nào đối với bản thể. Tác dụng chính của nguyên thần thứ hai chỉ là để ngăn chặn đại họa, kháng Thiên Kiếp, nếu bản thể bị tiêu vong thì nguyên thần thứ hai cũng sẽ tan biến. Nhưng ngược lại, nếu nguyên thần thứ hai bị hủy thì cùng lắm bản thể chỉ bị hao tổn thần thức mà thôi, không lâu sau lại có thể khôi phục. Truyện "Phật Đạo "

Pháp thân hoàn toàn không giống như vậy, có thể nói, Lục Trọng Kim Thân có 4 mặt, 8 cánh tay hiện tại chính là bản thể của Chu Thanh, còn nhục thân lại trở thành nguyên thần thứ hai tầm thường. Do đó dù nhục thân này có bị phá hủy thì cũng không hề ảnh hưởng tí nào đến Chu Thanh nữa! Truyện "Phật Đạo "

Tất nhiên, Chu Thanh sẽ không vì thế mà không lời từ biệt, vứt bỏ tám thân trần này. Nguyên nhân chủ yếu là do hiện tại pháp thân mới được sinh ra, chưa đạt đến độ ngưng kết cần thiết. Để tiến nhập trình độ thiên biến vạn hóa, vĩnh hằng bất diệt thì còn phải thêm một bước tu luyện nữa. Hiện tại, với pháp thân này, khi đối địch thì đúng là hấn đã lợi hại hơn rất nhiều, nhưng lại có chút bất tiện.

"Phá cho ta!"

Sau nhiều lần suy đi tính lại mà thấy không có hiệu quả, Chu Thanh quyết định dùng sức phá trận. Bây giờ pháp thân đã đại thành, chân nguyên dồi dào nên vận dụng Hóa Huyết thân đao đương nhiên càng thêm thành thực, uy lực so với trước kia cũng mạnh hơn một bậc.

Huyết quang từ thân đao bắn ra như tia điện, trực tiếp đánh vào không khí hỗn động xung quanh. Nhưng vô luận là huyết quang công kích thế nào, bốn phía vẫn không có chút thay đổi, giống như cái thế giới này là một thế giới hư ảo, không có thật vậy.

"Chẳng lẽ đây không có cách nào tác động được cái tiểu thế giới này sao" Trong lòng Chu Thanh có chút nghi hoặc.

Trong các loại trận pháp, loại có uy lực lớn thậm chí có thể tự hành mở cửa không gian, đơn cử như Lưỡng Nghi Vi Trần trận được xưng tụng là có thể khiến cho bụi đất bé nhỏ hóa thành vũ trụ hồng hoang! Người bị vây trong trận này giống như đang ở một thế giới, mặc cho người có thủ đoạn thông thiên cũng không thể ra sức được.

Chu Thanh thật sự không còn cách nào khác, chỉ đành dốc sức vận dụng hết công phu của mình để tiến hành phá trận.

Sau khi phóng xuất 12 Diện Tú Lệnh Kỳ ra bay lơ lửng trong không trung, Chu Thanh lập tức cảm thấy dao động của Đô Thiên Thần Sát lực. Hấn không khỏi mừng rỡ, nắm chặt lấy thời cơ này. Mười hai lệnh kỳ cấp tốc chuyển động, bàn tay của Chu Thanh cũng liên tục niết động pháp quyết hết sức thanh thoát.

Đột nhiên, 12 đạo huyết quang chợt xuất hiện giữa không trung. Đây đích thị là do hấn kích hoạt Đô Thiên Thần Sát lực phá vỡ không gian, xuất hiện ở thế giới này. Mười hai đạo huyết quang giống như con mãng xà không lồ không ngừng uốn lượn giữa hư không.

Phá!

Chu Thanh há miệng hô to một chữ! Tức thì 12 lệnh kỳ cùng với 12 đạo huyết quang lập tức bạo liệt! Sức bật khổng lồ từ vụ nổ này bất chợt làm xuất hiện một cái hắc động. Thân hình Chu Thanh liền lóe lên một cái, sau đó bay như tia chớp vào trong hắc động ấy, biến mất khỏi cái thế giới mộng lung hỗn độn này.

Thân thể Chu Thanh trôi đi vùn vụt trong hắc động đó. Hấn nắm chặt kiếm, hai mắt mở to, chuẩn bị tư thế để tiến vào một thế giới khác.

Ra khỏi hắc động, Chu Thanh phát hiện mình đang trôi lơ lửng ở trên không trung, mây trắng bay đóa đóa, gió lạnh nhẹ nhàng thổi. Phía dưới chân hấn là một dãy cung điện trải dài liên tiếp mấy trăm dặm, đỉnh đài lầu các, mái cong ngói đỏ. Cứ năm bước thì có một lầu, mười bước thì có một các. Một điểm nổi bật là cả dãy đỉnh đài lầu các này bị kẹp giữa hai con sông lớn chảy ngang qua, chỉ chừa lại ở giữa một lối vào đại điện.

"Phong thủy bảo địa nơi này thật tốt, hình thái tựa như nhị long tranh châu, nhất là cung thất này xây dựng rất hợp với Thiên Đạo, Âm Dương Ngũ Hành, chu thiên dịch số. Bên trong lại còn bố trí Cửu Cung Bát Quái, trong trận có trận đan xen nhau không dứt. Người thiết kế xây dựng cung thất này ắt hẳn phải là một đại tông sư về trận pháp và dịch số!"

Chu Thanh ngưng thần quan sát dãy cung điện lầu các trước mặt, nhưng hấn không hề tỏ vẻ kinh ngạc, mà ngược lại còn khen ngợi: "Nơi này hình như có chút quen thuộc, hình như ta đã thấy ở đâu rồi thì phải?"

Càng nhìn lâu, Chu Thanh cảm thấy quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra đây là nơi nào. Trong ấn tượng của Chu Thanh, quả thật hấn chưa bao giờ đặt

chân tới một nơi huyền bí như vậy.

Đang lúc Chu Thanh nghỉ hoặc thì bất thình lình, một thần niệm phổ thiên cái địa bỗng xuất hiện, quét thẳng về phía hắn. Chu Thanh lập tức có cảm giác như mình bị cỡi sạch quần áo, trần trụi lồ lộ trước mặt người khác vậy! Thậm chí cỗ thần niệm đó còn dám xâm nhập vào trong cơ thể của Chu Thanh, tiến hành nghiên cứu, đánh giá!

Chu Thanh kinh hãi, vội vàng phóng xuất bản thể Lục Trọng Kim Thân của mình. Một đoàn kim quang liền bao trùm lấy người hắn, chặt chẽ ngăn chặn, không cho cỗ thần niệm vừa xâm nhập có thể lọt ra ngoài.

Ồ!?

Từ góc ngách sâu thẳm, xa xôi trong tòa cung thất bỗng truyền đến một tiếng cảm thán, sau đó một con gió lớn bỗng nổi lên. Chu Thanh vội vã huy vũ 8 cánh tay, nghiêm ngặt bảo vệ trên dưới toàn thân.

Cảnh tượng xung quanh liên tục biến ảo, đợi cho đến khi gió lớn ngừng thổi thì Chu Thanh mới phát hiện thì ra mình đã rơi vào tế đài cao vời vợi bên trong dãy cung thất kia.

Tế đài này rộng lớn vô cùng, ngang dọc chừng hơn 10 trượng, cao vút trong trời mây. Vật chất làm nên tế đài không phải vàng, không phải thiết cũng không phải mộc, chẳng biết là do thứ nguyên vật liệu nào tạo thành nữa. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh đứng trên tế đài quan sát dãy cung thất trải dài liên miên, dường như vô tận dưới chân mình. Đình cong uốn lượn, vách đứng thẳng tắp, nước sông trong thành chảy dài đẳng đặc, tường đồ ngời đỏ...so với bầu trời cao vời vợi ở phía xa lại càng thêm phần tư vĩ.

Dù vậy, bây giờ Chu Thanh vẫn không có lòng dạ để thưởng thức mỹ cảnh trước mắt. Trong đầu hắn không ngừng nảy sinh hàng loạt ý niệm: “Hai con sông lớn mệnh mông, chảy vào thành cung. Năm bước có một lầu, mười bước có một các; hành lang quán quanh tựa như dải lụa, mái hiên nhà cao cao trắng tựa ngà voi, lầu các ôm thành hình vòng cung, thông với nhau chặt chẽ...lò cao hun hút, bờ lúa nhấp nhô...đồng nước luồn lách, chi chít tựa như tổ ong...cầu dài bắc qua sông, tựa như dáng rồng...đạo hạnh dù cao, nhưng liệu có quét tới bầu trời?”

Một thiên cổ văn đã học cuốn cuộn chảy về trong ký ức của Chu Thanh.. Linh quang của hắn chợt động, kêu to lên: “Đây chính là cung A Phòng! Khó trách lại có cảm giác quen thuộc đến như vậy!”

Khó nổi hiện tại Chu Thanh lại đang ở bản thể là Lục Trọng Kim Thân to lớn sừng sững, mà hắn thì chưa học được cách điều tiết âm điệu để nói chuyện. Nên khi hắn vừa cất lời thì bốn bề đều vọng lại tiếng vang, sóng âm cuộn cuộn như sóng biển thét gào, cỏ cây như lay động, ngay cả mây trắng đang trôi lững lờ trên cao dường cũng bị ảnh hưởng, quay cuồng một phen.

Nhưng dù như thế, ánh mặt trời trên cao vẫn chậm rãi chiếu ánh sáng nhu hòa, rọi xuống phía dưới, tương phản với bản thể của lấp lánh kim quang của Chu Thanh, khiến cho cả tòa tế đàn đều bừng sáng một sắc vàng óng ánh, thánh khiết đến vô bì.

“Không sai, đây chính là cung A Phòng, còn người là ai?” Trong không khí bỗng xuất hiện một người, thân cao 9 xích, diện mục tuấn lãng, đường nét trên khuôn mặt đậm nét như được đục đẽo bằng riêu vậy, chứng tỏ tính cách người này rất cương nghị.

Thân thể Chu Thanh chợt lóe một cái, sau đó thu hồi lại bản thể, nháy mắt đã trở về với nhục thân của mình. Hắn ngưng mắt nhìn nam tử cao to đang đứng cách mình 3 trượng. Tất nhiên do Chu Thanh dùng thị giác của nhục thân nhìn nên mới thấy người kia cao to như vậy, chứ nếu hắn lấy con mắt pháp thân không lồ để nhìn thì nam tử nọ chẳng qua chỉ nhỏ bé như một đứa trẻ mà thôi.

Trung niên nam tử này mặc một thân võ y tinh quan, gió thổi vạt áo bay phấp phới, khí tức xuất trần như đập vào mặt Chu Thanh, quả thực có phong thái tựa như tiên nhân!

Chu Thanh vội vàng lên tiếng: “Tiên trưởng xin chờ hiểu lầm, vừa rồi là công pháp tu luyện ngoại thân của ta, xin cáo lỗi vì đã quấy nhiễu tiên trưởng!” Sau đó hắn liền chấp tay theo đúng phong phạm của đạo gia, nhưng trong lòng thì lại suy nghĩ mông lung: “Tại sao ta lại đến cung A Phòng thế này, đây chẳng phải là địa phương trấn áp oan hồn trong trận Trường Bình hay sao? Chẳng lẽ tin tức này là sai? Nhưng dường như nơi đây quả thật có quan hệ với Tần hoàng đại đế! Vậy người này chẳng lẽ là thần tiên à? Khí tức của y hoàn toàn không thể nắm bắt được, chẳng biết đạo hạnh nông sâu thế nào, nhưng chắc chắn không phải là người phàm, chi bằng ta cứ cung kính một chút vậy...Nghe đồn năm xưa Tần hoàng đại đế thu nạp không ít cao nhân, nhưng tương truyền cung A Phòng đã bị Hạng Vũ thiêu rụi rồi cơ mà? Làm sao lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ là ảo giác à?” Nghi vấn liên tục xuất hiện làm cho đầu Chu Thanh to như cái đầu.

“Thần tiên ư? Hừ! Mỗ là Bạch Khôi! Không phải là thần tiên!” Trung niên nam tử kia hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay lên, mây trắng trên cao liền tụ lại một chỗ, che ánh mặt trời lại.

Toàn thân trên dưới của Chu Thanh khẽ run lên một cái, kinh ngạc cực độ: “Bạch Khôi!? Ngài chính là sát thần Bạch Khôi ư?” Dù cho đầu óc của Chu Thanh có linh hoạt đến đâu thì cũng không thể nào ngờ, trung niên nam tử phiêu lãng xuất trần trước mặt lại chính là sát thần Bạch Khôi trong truyền thuyết! Quả thực đang gặp ma thì bỗng thấy Phật ở bên cạnh!

Chương 76: Sơn Hà Xã Tắc

“Sát thần? Ha ha! Ha ha!” Bạch Khởi cuồng tiếu một hồi, khí tức phiêu lãng xuất trần vừa rồi hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một loại khí thể không coi người khác ra gì, làm cho Chu Thanh có cảm giác thiên địa cũng phải thần phục dưới chân của nam tử này. Truyện "Phật Đạo "

Trong lúc nhất thời, mây trắng trên trời dường như trôi xa hơn, gió cũng thổi chậm dần, tựa hồ như hết sức e ngại Bạch Khởi. Tất cả đều như tan biến, thời gian mơ hồ như bị ngưng đọng lại. Trong trời đất này chỉ còn lại có tiếng cười cuồng ngạo của Bạch Khởi! Truyện "Phật Đạo "

“Thiên nếu ngăn ta, ta liền diệt thiên! Địa nếu cản ta, ta liền hủy địa! Thần nếu chặn ta, ta liền thí thần! Hai chữ sát thần này, xem ra Bạch Khởi ta đã đảm đương rất tốt!”

Khí thể và lời nói của Bạch Khởi dường như mang theo một cỗ áp lực vô cùng khủng bố, trong đó tựa hồ ẩn chứa một loại ý niệm làm cho người ta tê liệt tinh thần, khiến cho Chu Thanh phải vận dụng công lực toàn thân mới chống đỡ nổi.

“Người không phải là kẻ đơn giản, có thể đột phá hồng hoang không gian, đi tới Sơn Hà Xã Tắc đồ này! Suốt hơn hai ngàn năm qua, hình như ta chưa từng động thủ với người khác, đã sớm cảm thấy tịch mịch buồn bã lắm rồi. Tiểu tử này mặc dù cổ quái nhưng tu vi cũng bất phàm, vậy hãy tiếp thử hai chiêu của ta xem thế nào!”

Chu Thanh còn chưa kịp lên tiếng phản ứng trước ý định của Bạch Khởi thì trong sát na, một quyền đầu đã nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt hắn!

Quyền này của Bạch Khởi phảng phất như chứa đựng cả thiên địa, còn toàn bộ thiên địa bên ngoài thì bỗng dưng biến mất không còn tung tích!

Đem thiên địa dung nạp thành một quyền, chứng tỏ thần thông cao siêu đến mức nào!

Chu Thanh biết cảnh tượng trước mắt tuyệt đối không phải là ảo giác, bản thân hắn tu luyện Bát Cửu Huyền Công chính là phương pháp vô thượng để rèn luyện thần thức, cho nên có thể nhìn thấu hết thảy mọi ảo ảnh, chiếu thẳng vào bản thể! Thiên địa bên ngoài đã thật sự biến mất rồi!

Chu Thanh biết chắc chắn mình không thể trốn tránh được quyền này rồi. Hắn không kịp suy nghĩ biện pháp gì, chỉ có thể vận khởi nguyên thần thứ hai, liều mạng một lần!

Ầm!

Chu Thanh bị một quyền của Bạch Khởi đánh bay ra xa hơn ba trượng, còn nguyên thần thứ hai cũng bị chấn tới thoát ly khỏi thân thể, lộ ra hình dáng cũ là một con đại tằm dài khoảng mười chín trượng, thân to như là cái thùng nước, lưng có bốn cánh rộng, toàn thân kim quang chớp động, cả người giống như bị bao phủ bởi bạch kim, nhưng lại mang đến cho người ta có một loại cảm giác kiên cố, vững chắc không nói nên lời.

Chu Thanh biết mình đã gặp chuyện không may, cảm thấy kim tằm nguyên thần của mình bắt đầu có vết nứt li ti rồi lan rộng ra, hơn nữa thần niệm của mình bám trên đó cũng suýt nữa bị chấn nát hết rồi!

Bản thể của hắn không tránh khỏi bị ảnh hưởng, lúc này đây khí huyết cũng hít thở không thông, thiếu chút nữa là đã ngã lăn ra rồi!

“Lão Bạch Khởi không lẽ ngu lâu quá nên hóa điên rồi? Nếu không nhờ thần niệm của ta đã tăng mạnh, cộng với chân nguyên mượn đà tăng tiến theo sau thì một quyền khi này có lẽ đã đánh vỡ nguyên thần thứ hai của ta rồi!”

Chu Thanh mắng thầm mấy câu trong bụng, nhưng hắn không hề tức giận việc đối phương đột nhiên ra tay, mà ngược lại còn có chút tán thưởng đối với Bạch Khởi, bởi lẽ chính bản thân hắn cũng là người như vậy! Nếu chẳng phải song phương hiện tại chưa phân rõ địch ta thì Chu Thanh thật sự rất muốn cùng với đại ma đầu, hung thần ác sát, giết người như cơm bữa trong truyền thuyết này bất chuyện, giao lưu, trao đổi kinh nghiệm!

“A! Là kim tằm sáu cánh à? Tiểu tử này không ngờ còn luyện được nguyên thần thứ hai, khó trách có thể đón đỡ được một quyền vừa rồi của ta!” Ngay sau khi tung ra một quyền, Bạch Khởi liền đứng chấp tay, sát ý như biến mất, khôi phục lại dáng vẻ tiên phong đạo cốt ban nãy, bộ dáng phiêu lãng thoát tục. Gió bắt đầu thổi lại, mây lại bay, trời đất lại bắt đầu khôi phục lại sự linh động hoạt bát vốn có!

Thấy mình đã thoát khỏi cảnh gặp đại địch, Chu Thanh thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng thu hồi lại nguyên thần, cười khò nói: “Có lẽ Bạch Khởi tướng quân đã biết rõ tu vi của ta rồi phải không?”

Mới vừa rồi được chứng kiến pháp lực thần thông, đem thiên địa dung nạp lại của Bạch Khởi, trong đầu Chu Thanh đã sớm không còn sinh ra nửa tia ý niệm chống cự. Thần thông như thế, chỉ sợ là trên cả chân tiên cũng khó bề địch nổi! “Bạch Khởi này làm thế nào mà tu luyện được như thế? Cho dù là Hiên Viên pháp vương lão yêu chác cũng không chịu nổi một quyền của người này, rốt cục hắn là thần hay là ma?”

Chu Thanh âm thầm tự mình đánh giá, đột nhiên nhớ tới khi này Bạch Khởi có nhắc đến Sơn Hà Xã Tắc đồ, chẳng lẽ nơi này đích thực là do Sơn Hà Xã Tắc đồ biến thành?

Hôm nay Chu Thanh đã không ít lần phải giật thót cả mình, bởi lẽ gặp phải vô số chuyện kỳ kỳ cổ quái, xưa nay chưa từng nghe tới, huống chi là gặp qua.

“Nơi đây chẳng phải là địa phương mà Từ Phúc thuật sĩ đã phong ấn bốn mươi vạn quân hồn bị chôn sống hay sao?” Thấy Bạch Khởi hình như không có ác ý, Chu Thanh liền đánh liều hỏi một câu.

Tương truyền Sơn Hà Xã Tắc đồ chính là pháp bảo của thượng cổ đại thần, Nữ Oa nương nương. Uy lực lớn vô cùng, nghe nói có thể tự thành thiên địa, nếu có Sơn Hà Xã Tắc đồ này trong tay thì chẳng khác gì nắm được cả một thế giới!

Ở bên trong Sơn Hà Xã Tắc đồ, chủ nhân chính là chúa tể của hết thảy vạn vật, cho dù là thần tiên có rơi vào trong đó thì cũng phải mặc tình cho người ta chém giết. Pháp bảo này uy danh đã sớm chấn động tam giới, tương truyền cũng chỉ tham gia đánh một trận duy nhất trong Phong Thần, sau đó đã biến mất cùng với Nữ Oa nương nương, không thấy tăm hơi nữa, mà cũng không ai biết pháp bảo này lưu lạc đến phương nào.

“Cái gì chôn sống bốn mươi vạn quân hồn?” Bạch Khởi nghe thấy Chu Thanh hỏi như vậy, liền phá lệ hỏi ngược lại.

Chu Thanh vội vã đem sự tình đầu đuôi ra kể rõ một lượt, bao gồm cả việc Hiên Viên pháp vương biết đến bí văn lưu truyền đã hơn hai ngàn năm lịch sử... Hai người đại khái trò chuyện với nhau về rất nhiều vấn đề, nói liên tù tì suốt mấy canh giờ. Dù cho công lực của Chu Thanh có thâm hậu đến thế nào đi chăng nữa thì nói liên tục như vậy cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cổ họng bỏng rát, hận không thể nhào tới con sông lớn phía dưới để uống ừng ực cho thật sảng khoái.

Bạch Khởi trầm ngâm không nói gì thật lâu, cũng chẳng biết đang suy nghĩ về vấn đề nào. Chu Thanh nhẫn nại không được, liền bước tới bên tế đàn, niệm động kiếm quyết, sau đó phóng kiếm quyết về phía con sông lớn ở phía xa xa. Ý định của hắn không gì khác hơn là muốn hút nước sông vào uống cho thật đã khát.

Kiểm quyết màu xanh liền bắn thẳng vào con sông, làm nổi lên ba đào cuộn cuộn sóng, nước văng tung tóe khắp hai bên.

Nhưng bất chợt đạo thanh quang khác bỗng hiện ra thoát ải thoát hiện giữa không trung, đánh tan nát kiếm quyết của Chu Thanh. Không chỉ như vậy, thanh quang còn giống như con thuyền luồng đánh thẳng về phía Chu Thanh.

Nhìn đằng xa thì còn chưa cảm thấy gì, nhưng khi thanh quang càng đến gần thì sắc mặt của Chu Thanh ngày một khó coi. Bởi thanh quang này không phải chỉ rộng vài thốn, dài vài xích, mà thật sự nó rất to lớn, rộng đến hơn ba trượng, dài đến hơn mười trượng, điện quang quán xung quanh, mang theo tiếng sấm rền vang, uy thế vô cùng, mãnh liệt oanh kích thẳng về phía Chu Thanh.

“Ta chỉ uống nước thôi mà, có trêu chọc gì đến ai đâu! Cần gì phải đem âm lôi ra oanh kích ta như vậy!” Chu Thanh nhìn thấy uy lực như thế, cũng không dám đón đỡ, hấn phi thân lên trời, nhanh chóng né thoát, liền thấy âm lôi này bay thẳng tới đỉnh đầu Bạch Khởi đang ngồi trầm tư.

“Hừ! Tên Từ Phúc âm hiểm tiểu nhân, âm toán ta mà không nói, lại còn dùng đến cái trò này!” Bạch Khởi vùng tay áo lên, cuồng phong liền gào thét, một cô bão tố phong ba liền xuất hiện, cuốn lấy âm lôi kia không biết về nơi nào. Chu Thanh đứng xem mà lú cả lưỡi.

“Không ngờ đã ngàn năm trôi qua, nhân gian lại có nhiều biến hóa lợi hại như thế! Hừ! Cũng may giới thần tiên vẫn còn không chế được nhân gian, không uống công năm xưa ta vất vả một phen!” Bạch Khởi lẩm bẩm trong miệng. Chu Thanh nghe vậy, trong đầu đầy mê hoặc.

“Năm đó Từ Phúc dùng Sơn Hà Xã Tắc đồ này vây khốn ta, dưới gầm trời này, ngoại trừ cung A Phòng không có cấm chế ra, còn lại tất cả các địa phương khác đều có cấm chế nặng nề. Nếu không ta cũng đã chẳng dễ người mượn đường vào đây! Vận khí của người coi như cũng tốt, vào tới nơi nhưng không động tới bất kỳ cấm chế nào!” Bạch Khởi vùng tay lên, nói: “Ồ đây không có bất kỳ thức uống nào đâu, người hãy có kiên nhẫn một chút!”

Chu Thanh nghe vậy, vội đem thần thức nhập trở lại bên trong pháp thân, lập tức cái cảm giác miệng đắng lưỡi khô liền biến mất, trong lòng thâm kêu may mắn, cũng may mình đã sớm luyện thành pháp thân, bằng không có lẽ đã không chịu được cảnh này. Cái địa phương này thật là cổ quái, tốt nhất là phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được!

“Nhưng theo truyền thuyết thì trong thế giới của Sơn Hà Xã Tắc đồ, cho dù thần tiên lọt vào cũng không có cách nào để thoát ra! Vận khí của ta thật là tồi tệ đến cực điểm mà!” Nghĩ tới đây, Chu Thanh có chút sốt ruột.

“Năm xưa, ta thay đại vương chinh chiến, diệt quốc vô số, rốt cục đã sắp bình định được cửu châu rồi, nhưng lại bị trời cao ghen tức, giáng xuống bốn mươi vạn thiên binh nhập vào quân Triệu trong trận Trường Bình! Cuối cùng bị ta giết hết! Sau đó lại giáng lôi kiếp cũng bị ta ngăn chặn! Đúng lúc sắp nhất thống thiên hạ thì ta bị tên Từ Phúc này lừa gạt, đem ta nhốt vào cung A Phòng này, sau đó lại dùng Sơn Hà Xã Tắc đồ vây khốn, phong ấn cung A Phòng này lại!” Bạch Khởi chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tị Thủy Thần Châu

Ánh mắt Chu Thanh mờ ra, giống hệt như con cá chết, bởi những điều hắn vừa nghe hoàn toàn trái với lịch sử được học, nhưng Bạch Khởi là đại nhân vật bực nào? Há lại có thể đi lừa mình sao? Do đó trong lòng Chu Thanh đã tin tưởng tới 8 phần, đồng thời cũng nổi lên kính ý đối với vị tuyệt đại sát thần có đảm lược kháng thiên binh, ngăn Lôi kiếp này, nên hắn bèn nói: “Bạch tướng quân, không biết vì sao thượng thiên lại giáng hạ thiên binh xuống, cản trở Tần hoàng đại đế thống nhất cửu châu vậy?” Vấn đề này là một nỗi nghi hoặc lớn trong tâm trí của Chu Thanh.

“Từ xưa đến nay, trời ở trên cao, người kính sợ trời, nhưng thánh nhân bắt nhân, thiên địa bắt nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu, vì lẽ tại sao?” Bạch Khởi không trả lời ngay mà lại hỏi ngược Chu Thanh.

Chu Thanh nghiêm túc đáp: “Thiên địa bắt nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu, thánh nhân bắt nhân, dĩ bách tính vi sở cầu! Trời ý thể mình mạnh hơn người, ý mạnh hiệp yếu, đó là nguyên nhân!”

“Ha ha! Ha ha!” Bạch Khởi nghe thấy Chu Thanh nói như vậy liền nổi lên một tràng cuồng tiếu, khí thế cường đại bao trùm hết cả tòa tế đàn, áo dài bay phất phơ trong gió, tinh quan phiêu xuất: “Hay cho một câu ý mạnh hiệp yếu, đó là nguyên nhân! Điều này do chính người tự ngộ ra sao?”

“Thiên địa vô biên, đạo là vô cùng, có thể ngộ ra được thì không cần cầu người khác, đạo hữu thiên vạn, ta là thứ nhất!” Chu Thanh đứng thẳng cả người, ánh mắt động mà không tán, chăm chú nhìn thẳng vào hai mắt của Bạch Khởi, dường như có ý dám chống lại khí thế áp bức của người này.

Bạch Khởi gật đầu, khí thế tản ra: “Ta từng lập chí, một ngày nào đó sẽ để cho nhân thế áp đảo trời đất này. Do đó khi ta theo Vua huấn luyện binh lính, đã bắt kính thiên địa, không lấy quỷ thần, chỉ nghe theo mệnh lệnh, lúc chết trận cũng không vào luân hồi mà tiếp tục tác chiến! Năm đó ta cùng Vua định ra kế hoạch, sau khi thống nhất cửu châu thì sẽ chinh chiến tam giới, để cho con người trở thành chúa tể của tam giới, đem thiên địa, thần tiên tất cả đạp ở dưới chân mình! Lão thiên cao cao tại thượng kia thấy vậy đương nhiên sẽ ngăn cản bọn ta! Điều này cũng không có gì là lạ!”

Những lời này mặc dù vô cùng cuồng ngạo, nhưng Chu Thanh không hề động dung, mà còn hỏi ngược lại: “Cái gì là thiên?” Truyện "Phật Đạo "

Bạch Khởi ngẩn người, nhưng ngay sau đó đáp: “Không biết!”

“Như thế nào thì gọi là phân thiên?”

“Cũng không biết!”

“Tất cả đều một mực không biết thì lấy gì mà hành động!?”

“Không biết cũng phải tiến hành, không làm được thì càng phải làm! Vạch mây thì thấy trời, phá nước thì thấy đá! Cứ mò mịt mà đi về phía trước thôi!”

Chu Thanh cảm thấy rất buồn cười, trong lòng thầm nghĩ lão Bạch Khởi này luận về công phu thì lợi hại hơn mình không biết bao nhiêu lần, nhưng không ngờ lại biến thái như vậy! Tuy rằng biết khí thế của người này quá cường đại, biết rõ tu vi của mình và đối phương chênh lệch như vực sâu và trời cao, nhưng trong tâm tư Chu Thanh vẫn có một chút không thoải mái, một chút không cam lòng, thậm chí muốn lên tiếng để đòi lại chút tiện nghi cho mình, bất kể hậu quả ra sao, đây vốn không phải là bản tính ngày thường của Chu Thanh!

Bạch Khởi không hề biết trong đầu Chu Thanh đang có ý niệm gì, tiếp tục nói: “Ta muốn nhờ người một việc, không biết người có thể đồng ý không?”

Chu Thanh đang ôm mối phiền não trong lòng, chuẩn bị phát tác ra ngoài, nhưng khi nghe Bạch Khởi hỏi vậy, vội vàng trả lời: “Tướng quân không biết có chuyện gì cần dạy bảo? Nếu ngay cả bản thân ngài cũng không làm được thì chỉ sợ ta cũng đành lực bất tòng tâm mà thôi!”

“Cũng không phải đại sự gì to tát đâu, chẳng qua ta bị vây trong Sơn Hà Xã Tắc đồ này, không thể đi ra ngoài, vậy nhờ người giúp ta truyền tin tới dưới đáy Đông Hải sâu vạn trượng. Ở nơi đó có một người, người chỉ cần nhắc lại lời của ta cho người ấy là được rồi!” Bạch Khởi cũng không nói ra tên họ của người đó là gì: “Nếu gặp người nọ, người chỉ cần nói rằng “Thiên phiên địa phúc, Càn Khôn điên đảo” là được! Hắn tự nhiên sẽ hiểu!”

“Tên của người ấy là gì? Mà chẳng lẽ tướng quân còn có biện pháp để đưa ta ra ngoài hay sao?” Chu Thanh nghe đến việc mình có thể rời khỏi nơi này, trong lòng liền mừng rỡ, chẳng phải chỉ là nhắc tin thôi sao? Cũng đâu phải là việc to lớn gì? Vạn trượng Đông Hải kia mặc dù ta chưa chắc đi xuống được, nhưng chỉ cần thoát ra ngoài thì lúc đó có đi hay không cũng phải do ta tự quyết định!

Trong lòng thì nghĩ như thế, nhưng bề ngoài Chu Thanh vẫn bất động thanh sắc, tỏ vẻ nghiêm nghị.

“Hai ngàn năm qua, mặc dù không thể ra bên ngoài, nhưng bù lại ta đã nắm rõ được quy luật của Sơn Hà Xã Tắc đồ này rồi. Hơn nữa Từ Phúc cũng chỉ nhắm vào ta để phong ấn, cho nên khi người tùy tiện xông vào đây, dù cũng bị vây khốn ở nơi này, nhưng nếu người muốn thoát ra ngoài thì dễ dàng hơn ta rất nhiều. Chỉ cần ta chịu tiêu tốn một nửa công lực, đồng thời vận dụng địa thế của cung A Phòng này thì có thể oanh phá ra một cái hố nhỏ, đủ cho người có thể thoát ra!”

Bạch Khởi tiếp tục dẫn dò: “Tên họ của người kia người cũng không cần biết, chỉ cần nhớ nhắc lại những lời khi nãy của ta là được rồi. Muốn đi xuống vạn trượng sâu kia, lấy công lực hiện giờ của người thì rất khó khăn, do đó ta cũng phải cấp cho người thêm một ít đồ vậy!” Tay của y vừa động, một viên dạ minh châu to như quả trứng gà bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chu Thanh nhận lấy viên dạ minh châu kia, cẩn thận xem xét trong ngoài một hồi, sau đó đột nhiên lên tiếng: “Đây là Tị Thủy châu phải không!?” Đối với các loại bảo vật thì Chu Thanh là chuyên gia nhận dạng chính hiệu.

Bạch Khởi có chút tán thưởng, nói: “Không sai, đây chính là Tị Thủy châu, năm xưa ta giết chết một con thiên long mới đoạt được! Nếu có được Tị Thủy châu này thì muốn đi xuống vạn trượng Đông Hải cũng không còn là việc khó nữa!”

Chu Thanh mừng rỡ trong lòng, Tị Thủy châu tuy không thể dùng để công kích, cũng không thể phòng ngự được, nhưng lại có thể tách nước. Bất luận kẻ nào mang châu trong mình thì đều có thể đi lại trong nước như đi trên đất bằng. Dưới đáy đại dương sản vật hết sức phong phú, lại thêm ít người lui tới nên thiên tài địa bảo có thể nói là vô số kể, so với trên đại lục thì còn vượt trội hơn rất nhiều!

Càng đi sâu xuống đáy biển, bảo vật càng nhiều, nhưng do áp lực khổng lồ từ nước biển nên cho dù có là cấp bậc Hóa Thần thì cũng chỉ có thể lặn xuống được hơn 800 trượng là cực hạn rồi. Ngay cả cao thủ như Hiên Viên pháp vương chắc cũng chỉ có thể lặn xuống được tới chỗ sâu hơn 1500 trượng mà thôi, còn về phần độ sâu vạn trượng thì dù có là thần tiên hạ phàm cũng sợ khó mà làm được.

Tuy nhiên giờ đây đã có pháp bảo thần kỳ là Tị Thủy thần châu trong tay thì đương nhiên Chu Thanh đã có thể gạt bỏ nỗi ưu phiền này rồi. Thậm chí hẳn còn nghĩ tới việc khai mở các động phủ dưới đáy biển, chiếm lấy cái danh hiệu hải ngoại tán tu mà người người ca tụng. Truyện "Phật Đạo "

Nhưng có một nghi vấn không nhỏ đang tồn tại trong lòng Chu Thanh , đó là người nào lại có thể ở dưới vực sâu vạn trượng của Đông Hải chứ? Chẳng lẽ là Tứ Hải Long Vương sao? Lời lẽ của Bạch Khởi cũng không được chi tiết cho lắm, lại còn có ý muốn giấu diếm. Chu Thanh cũng không thêm đề ý tới chuyện này, trước mắt phải tìm cách để có thể ra ngoài cái đây, rồi sau đó mới tính tới việc có truyền tin hay không.

Bạch Khởi cũng không nói dông dài nữa, vung hai tay áo lên, phía dưới A Phòng cung bỗng xuất hiện một cỗ lực lượng lưu chuyển chậm chậm, hội tụ trong thân thể của y.

Bạch Khởi chợt hét lớn một tiếng, toàn bộ núi non trong Sơn Hà Xã Tắc đồ cũng bị run động. Nếu không phải Chu Thanh đã sớm dự liệu tình hình, vạn chuyển chân nguyên bảo vệ toàn thân thì chỉ sợ tiếng rống vừa rồi đã trực tiếp lấy mạng hắn rồi! Cho dù là như vậy nhưng chân nguyên trên dưới toàn thân của Chu Thanh cũng bị một trận náo động, thiếu chút nữa là đã bị tiêu tán. Tuy nhiên, hắn không hề kinh ngạc về việc này, đối với nhân vật biến thái cỡ như Bạch Khởi thì chuyện gì lại không thể xảy ra kia chứ?"

Hai tay Bạch Khởi vũ động liên tục, từng đoàn, từng đoàn quang huy chói mắt trực tiếp oanh kích không ngừng nghỉ lên trên bầu trời. Dần dần, trời cao bỗng nứt ra một khe hở rất nhỏ, sau đó từ từ lan rộng ra. Chu Thanh rất cơ trí, vừa nhìn thấy cái lỗ nhỏ là lập tức hóa thành một đạo hư ảnh, vọt thẳng vào bên trong đó. Sau đó khe hở dần dần khép lại, cho đến khi không còn thấy gì nữa.

Bạch Khởi thở hổn hển từng ngậm từng ngậm, một lúc sau mới khôi phục lại như cũ. Y nhìn bầu trời trống rỗng bao la ở phía trên, thở dài một tiếng, lâu lâu nói: "Sur phụ, lần này chính tay con gieo ra cái mầm mống này, vậy là người lại có thể xuất thế một lần nữa để nhìn tên tiểu tử này rồi, không cần phải chịu cảnh cô độc như con! Số phận của thầy trò chúng ta thật có nhiều điểm giống nhau! Không biết tiểu tử này có đi vào vết xe đổ của chúng ta hay không nữa! Ha ha! Ha ha!" Bạch Khởi lại cuồng tiếu một tràng dài, sau đó thân hình chợt lóe, trực tiếp xông vào trong A Phòng cung phủ, để lại một tòa tể đàn trống không.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Bí Phù Trên Vách

Núi Nga My thuộc tỉnh Tứ Xuyên là một trong những thắng địa nổi danh của đất Thục. Trên núi có không dưới vài trăm cái miếu tự. Từ xưa có lời đồn rằng Tây Thục có kiếm tiên, nên có rất nhiều người trong thế tục đến đây cầu nguyện, ngoài ra người đến tham cầu kiếm đạo cũng không phải là ít. Mà cơ bản, đất này cũng thường hay phát sinh vô số chuyện kỳ kỳ quái quái. Tuy nhiên, xưa nay kiếm tiên vẫn chưa một lần thật sự hiện. Dần dà, thời gian trôi qua, mọi người cũng chỉ còn coi đó như là một truyền thuyết dân gian mà thôi. Ngày nay không còn có mấy ai đến đây để cầu nguyện nữa. Thế nhưng lĩnh vực du lịch lại phát triển cực thịnh. Hầu như toàn bộ "Bát Thục chi địa", Nga My, Thanh Thành...đều được phát triển thành các thắng cảnh du lịch. Miếu đình to nhỏ trên núi lúc nào cũng hương khói nghi ngút. Đám đạo sĩ tăng lữ nơi đây không phải lo lắng chuyện sinh nhai nên người nào người nấy ăn no uống đủ, mặt mũi hồng hào, nào còn có phong phạm của cao nhân ngày xưa nữa.... Truyện "Phật Đạo "

Phía sau núi Nga My địa thế rất hiểm trở, vách đá dựng đứng, hung hiểm vô cùng. Đường lên đỉnh núi lại càng gập ghềnh, giống như có bàn tay ai đó đục đẽo, vách dốc cơ hồ như thẳng đứng luôn. Chỉ bằng sức lực của con người thì quả thật khó mà leo lên tới đỉnh được, nên đại đa số du khách đều đi bằng cáp treo lên đây, vừa an toàn lại vừa có thể ngắm toàn cảnh Kim Đỉnh, chứ chẳng còn mấy ai muốn leo núi bằng đôi chân trần cả.

Hư Kiếm Không lặng lẽ nhắc lên một thanh phi kiếm, sau đó dùng một loại thủ pháp nhẹ nhàng phóng phi kiếm vọt về phía Kim Đỉnh. Kiếm bay như gió, xuyên vào trong mây. Trong lòng của Hư Kiếm Không vô cùng vừa ý. Dưới sự truyền thụ của tam đại trưởng lão Thục Sơn, chỉ trong thời gian ngắn mình đã trở thành cao thủ cấp bậc Hóa Thần kỳ, công lực đạo hạnh tăng tiến cực nhanh, thậm chí có lẽ đã vượt qua được đệ tử đứng đầu của phái Côn Lôn là Nhất Vân Tử, ngấm ngầm chiếm lấy cái danh hiệu đệ nhất cao thủ của các Đạo môn.

Hôm nay là ngày trưởng lão của Thục Sơn phái, tương truyền ngàn năm trước do hai vị đại cường giả dùng Càn Khôn nhất khí và một vị tán tiên hợp lực phá vỡ không gian, mở ra cửa vào động tiên, sau đó để lại di tích là vách đá này.

Bức vách này có ghi lại bí phù của Thục Sơn phái, tương truyền ngàn năm trước do hai vị đại cường giả dùng Càn Khôn nhất khí và một vị tán tiên hợp lực phá vỡ không gian, mở ra cửa vào động tiên, sau đó để lại di tích là vách đá này.

Vách đá này cao vợi vợi, bốn bề đều có đá nhọn lởm chởm, hơi nước từ trên trời rơi xuống, lâu dần đọng lại thành một con lạch nhỏ bên vách. Phía trước vách có một cây lim lớn, cao chỉ mấy trượng nhưng thân cây lại rộng tới 5-6 thước, cành lá xuê xòa nhiều vô cùng, tạo thành bóng râm che mát trong phương viên mấy mẫu xung quanh đó. Ở phía sau cây kim này là một cây tử đằng đang xào xạc trong gió, trên cây tử đằng này có mọc rất nhiều loài kỳ hoa dị thảo, tán lá của chúng bị gió thổi nên cọ vào vách đá, chạm vào hai chữ “Ngưng bích” thật to được khắc trên vách.

Tất cả các trưởng lão cũng như trưởng bối của Thục Sơn đều bế quan ở đây quanh năm, hiếm khi xuất thế, do đó nơi này nghiêm nhiên trở thành cấm địa của Thục Sơn, bất kỳ đệ tử nào cũng không được phép vào trong nếu không có lệnh phù, kẻ làm trái quy định này sẽ bị trừng phạt rất tàn khốc: phế bỏ toàn bộ võ công, đạo hạnh, trục xuất khỏi sư môn.

Trên thực tế, dù có cho phép thì bọn đệ tử có vai vế thấp kém cũng không đủ tiêu chuẩn để vào, bởi lẽ khi xưa, chính tại nơi này, thượng cổ kiếm tiên đã phá vỡ không gian, mở ra cửa vào động phủ thần diệu vô cùng, do đó nơi đây đã không còn thuộc về nhân gian giới nữa, nếu không có tu vi đến Hóa Thần Kỳ thì đừng mong tiến vào, mà cho dù có người đã mở sẵn động phủ ra thì những kẻ có tu vi yếu kém cũng chẳng thể tìm được lối vào!

Đây cũng là lần đầu tiên Hư Kiếm Không đặt chân tới thánh địa trong truyền thuyết của phái Thục Sơn. Hắn đứng trên vách núi, lặng lẽ ngắm nhìn thiên nhai sâu vạn trượng phía dưới, sau đó hít một hơi linh khí thật sâu. Lập tức hắn cảm thấy tứ chi bách hải đều tràn đầy chân nguyên, tinh thần mạnh mẽ lên cả trăm lần, mới biết địa phương này linh khí nồng hậu vô cùng, vượt rất xa so với ngọn Linh Thúy Phong mà đệ tử bình thường của Thục Sơn luyện tập. Truyện "Phật Đạo "

Xã hội hiện đại ngày nay không còn giống với thời xưa nữa. Ngày trước, người tu đạo nếu muốn khai tông lập phái thì đều tìm một động thiên phúc địa có linh khí dồi dào, sau đó thiết hạ, bố cấm trận pháp, khi đó các địa phương như vậy rất dễ tìm, bởi đâu đâu cũng là vùng rừng núi bao la, chim bay thẳng cánh, dã thú đầy đàn, ít người lui tới.

Nhưng ngày nay thì không còn được như thế, dù là mảnh đất nhỏ như cái lỗ mũi cũng có người đặt chân tới. Nơi thanh tu của mọi tu đạo môn đều không còn được yên bình nữa. Rồi đến thời đại công nghiệp bùng nổ, dân số sinh sôi nảy nở thì hầu như không còn môn phái nào có được một ngọn núi riêng để tu luyện nữa. Chỉ còn có Côn Lôn, Mao Sơn, Thục Sơn, Long Hồ Sơn và Thiên Sư Đạo là những đại môn phái có không gian động phủ mà các tiên bối tiên nhân truyền lại nên vẫn có thể duy trì, còn các môn phái còn lại đều không thể tồn tại nữa, hoặc là đã biến mất, hoặc là bị sáp nhập vào cuộc sống sôi động của xã hội đương thời.

Một âm thanh trong vắt như tiếng ngọc vang lên, khiến cho hai bên vách đá dường như bị lay động, Hư Kiếm Không liền quay đầu lại, nhìn tầng mây trắng đang trôi lững lờ dưới chân núi. Hắn cung kính hướng về phía ngọn núi cao vút đối diện.

Từ trong sơn động ở bên hông của ngọn núi nọ bỗng bạo xuất ra một luồng quang mang màu xanh rất nhu hòa, sau đó một vị đạo sĩ áo xanh nhẹ nhàng bước từ trong đó ra, toàn thân như đang trôi bồng bềnh giữa không trung. Người này chậm rãi bay về phía Hư Kiếm Không.

“Hư Kiếm Không ra mắt sư bá!” Hư Kiếm Không lập tức cúi xuống hành lễ với người nọ.

Người vừa tới chính là một trong tứ đại tông sư của Đạo môn trong thiên hạ - Thục Sơn trưởng lão Linh Hư đạo nhân. Trên mặt lão có ba sợi râu dài màu đen, cước bộ như đang đi trong hư không, không cần sử dụng lực của bất kỳ pháp bảo nào nhưng vẫn có thể phi hành được.

Thấy Hư Kiếm Không dập đầu lia lịa, Linh Hư đạo nhân liền phát tay áo một cái, một cỗ sức mạnh vô hình bỗng nâng Hư Kiếm Không dậy: “Kiếm Không, Miễn lễ! Miễn lễ! Lần này sư phụ của con bảo con đến chắc có chuyện cần tìm ta phải không? Hôm qua, sư phụ con đã dùng phi kiếm truyền cho ta nhưng không có nói rõ ràng mà cứ thần thần bí bí!” Linh Hư lão đạo dung quang tỏa sáng, da mặt trơn mềm láng mịn vô cùng, giống như quả trứng gà mới lột vậy, toàn thân trên dưới không hề giống một lão đạo gia tu hành rất nhiều năm chút nào mà trông chỉ giống như là tu sĩ tuổi trung niên mà thôi, bởi lẽ tóc và râu của lão đều đen mượt. Truyện "Phật Đạo "

Hư Kiếm Không ngẩng đầu, nhìn tướng mạo của lão dường dường như vậy, liền cảm thấy chấn động toàn thân, thần sắc trên mặt mừng rỡ vô cùng, nói: “Sư bá, người đã đột phá được Hóa Thần cảnh giới, tiến đến cảnh giới nhục thân bất tử là Luyện Thân Phản Hư rồi phải không?”

Rõ ràng lời này có chút ý bất kính, nhưng Linh Hư đạo nhân không hề có nửa tia oán trách: “Kiếm Không, tu vi con tiến rất nhanh, kiến thức cũng tăng lên khá nhiều rồi! Xem ra Thục Sơn ta đã có người kế thừa!” Trong giọng nói của lão tràn ngập sự vui mừng.

“Sư phụ nói còn mấy ngày nữa là tới khai phái đại điển trăm năm mới có một lần của Thục Sơn. Đến lúc đó đông đảo quần hùng, đồng đạo trong thiên hạ sẽ tới xem lễ. Vì vậy gần đây đám đệ tử chúng con đã tiến hành đi phát thiệp rồi. Hôm nay sư phụ kêu con tới đây gặp sư bá, chính là vì muốn thỉnh cầu tiên duyên! Vừa hay hiện tại đạo hạnh của sư bá đã đột phá tới cảnh giới chí cao, nhất định sẽ áp đảo tam đại tông sư còn lại, trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ! Khai phái đại điển lần này sẽ là một cơ hội để Thục Sơn chúng ta trấn áp Côn Lôn, lên ngôi thiên hạ đệ nhất đạo môn, tái hiện phong thái năm xưa của khai phái tổ sư!” Trong lời nói của Hư Kiếm Không tràn đầy sự kích động.

“Những gì con nghĩ rất hợp với ý ta! Sư bá cũng đang định làm như vậy! Lão già như ta suốt mấy năm qua cũng không hề được nhàn rồi đâu! Mặc dù ta bế quan không ra ngoài nhưng bù lại cũng thu hoạch được không nhỏ. Côn Lôn phái vốn là một trong những môn phái đầu tiên của giới tu đạo, từ xưa đến nay cũng luôn đứng đầu trong các đạo môn. Nhưng bây giờ tình hình không còn như xưa nữa, bởi lẽ thực lực các phái đã có sự thay đổi. Thục Sơn chúng ta trải qua nhiều năm ẩn nhẫn như vậy, hiện tại cũng là lúc vượt vũ môn, một bước lên ngôi rồi! Con thân là đại đệ tử của Thục Sơn, nếu chương môn đã sai con tới để cầu tiên duyên thì sư bá dĩ nhiên sẽ không để cho con phải thất vọng! Thiên hạ ngày nay là của lớp trẻ các con, thực lực càng mạnh càng tốt!” Linh Hư lão đạo vung tay áo lên, không đợi Hư Kiếm Không mở miệng thì lão đã nói tiếp: “Thục Sơn chúng ta dựa vào những gì để có thể phát dương quang đại?”

“Thục Sơn chúng ta lấy tu kiếm làm đạo, thực lực rất mạnh mẽ, hơn xa các môn phái khác chỉ lấy kiếm để làm trận, tốc độ tu luyện cũng là số một, trấn sơn pháp bảo là Tử Thanh song kiếm có uy lực vô song, ngoài ra còn có Lưỡng Nghi Vi Trần trận huyền ảo tinh diệu. Đúng rồi, con nghe nói Lưỡng

Nghi Vi Trần trận là thượng cổ tiền trận, tình cờ được tổ sư Trường My chân nhân của chúng ta thấu nhất được, từ đó trở thành trấn phái đại trận của Thực Sơn, nhưng tại sao các đệ tử chưa từng được học qua, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng được nhìn?”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lưỡng Nghi Vi Trần

“Không sai, coi như con đã hỏi đến điểm quan trọng rồi!”

Linh Hư lão đạo liền thông thả cất bước, cùng Hư Kiếm Không chậm rãi trò chuyện với nhau, nhưng lão không trực tiếp trả lời ngay mà lại hỏi Hư Không Kiếm về tình hình của Thực Sơn gần đây cũng như những tin tức mới nhất trong giới tu đạo, ngoài ra còn hỏi về một vài sự việc trong thế tục. Hư Không Kiếm biết nghi vấn trong lòng mình hôm nay nhất định sẽ có đáp án nên cũng không vội vã, từ tốn trả lời.

Khi nhắc tới chuyện mình đụng phải Lăng Phi, rồi hai người đánh nhau một trận chết sống, Hư Không Kiếm liền hừ lạnh một cái, nói: “Tên Lăng Phi kia cũng là kiếm tu, nhưng có điều trong trận chiến đó lại phải dùng tới thứ pháp bảo rôm là Hạnh Hoàng Kỳ điều động Thổ hệ nguyên lực mới có thể đánh ngang tay với con! Tiếc là Thực Sơn chúng ta có quá ít pháp bảo, nếu không chắc chắn con đã giành được thắng lợi rồi, nhân đó mà đập đổ danh tiếng của Côn Lôn!”

Linh Hư lão đạo cười nhạt nói: “Côn Lôn của hần có pháp bảo thì Thực Sơn chúng ta chưa chắc là không có! Rồi con sẽ biết thôi, nhưng khi đó hai đứa các con so đấu phi kiếm, tình thế hung hiểm vô cùng. Vậy mà vẫn không ai bị thương, có lẽ đã có sự can thiệp của một vài nhân vật nào đó phải không?” Linh Hư lão đạo suy đoán quả nhiên chính xác vô cùng, tựa như chính mình đã nhìn thấy hết sự việc.

Khuôn mặt của Hư Không Kiếm liền có chút cổ quái: “Sư bá, nhân đây con cũng xin được trình bày, đúng lúc con và Lăng Phi đang sắp phân thắng bại thì đột nhiên xuất hiện một vị tự xưng là Chu Thanh tán tu của Thiên Đạo Tông. Người này tuổi còn trẻ nhưng đạo hạnh và công lực lại thâm hậu vô cùng, chỉ e công lực của đệ tử hiện tại cũng chưa thể vượt qua hần được. Đệ tử vì muốn nhờ cậy hần nên đã tặng cho hần một lệnh bài của Thực Sơn. Nhưng sau đó con nhận được tin tức rằng tên Chu Thanh này đã từng xuất hiện tại liên minh yêu quái, hơn nữa còn cứu đi một con hồ ly tinh. Chưa hết, thắng trước hần lại cùng với một thanh niên có công lực cao đến dọa người xuất hiện ở tông bộ của Long Tổ, cùng với một cao thủ ẩn thân trong Long Tổ là Khoáng Quân đạo nhân ti thí một trận, kết quả Khoáng Quân đạo nhân kia phải cam bái hạ phong!”

“Con nói cái gì?”

Vừa rồi Linh Hư lão đạo vẫn còn tỏ vẻ thờ ơ lãnh đạm thì nay sắc mặt bỗng đại biến, tỏ vẻ kinh ngạc tột độ

“Sư bá sao thế? Khoáng Quân đạo nhân kia là ai?” Nhìn thấy thần sắc của Linh Hư lão đạo như thế, Hư Kiếm Không cũng ngạc nhiên vô cùng.

“Khoáng Quân đạo nhân đích thị là thủ hộ trưởng lão. Ba mươi năm trước đã đạt tới cấp bậc cao thủ Hóa Thần hậu kỳ, ông ta cùng với Trần Át đạo nhân của Ai Lao sơn đều có bối phận không hề thua kém tổ sư chúng ta, thậm chí còn thành danh sớm hơn. Người này đích thị là cao thủ thật sự, nhất là trận pháp chi đạo của y nghe nói đã đạt đến vô hình chỉ cảnh, trần đây hy vọng nghịch chuyển thân thể để đạt tới cảnh giới bất tử. Nếu muốn đánh bại ông ta thì e rằng ngay cả ta cũng chưa thể làm được! Thiên hạ từ lúc nào lại xuất hiện nhiều cao thủ đến như thế kia chứ...? Con nói hần là hải ngoại tán tu à?”

Linh Hư lão đạo sắc mặt ngưng trọng, nói: “Nếu quả thật là hải ngoại tán tu thì đích thực có thể đánh bại được Khoáng Quân đạo nhân, bởi lẽ những người này có thực lực thâm bất khả trắc. Nhưng từ lâu bọn họ đã không màng thế sự, nhân tàn đạo bạc, hiện tại lại để hai cao thủ xuất thế, rốt cục là có ý gì đây?”

Hai người dù đã suy nghĩ đến rất cả da đầu cũng không biết Hiên Viên pháp vương và Chu thanh rốt cục là thần thánh phương nào!

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện, chỉ một lúc sau đã bước tới trước một cái đài luyện đan khổng lồ. Linh Hư lão đạo dừng bước nói: “Thôi, nếu chuyện đã vượt ra khỏi biên số thì cũng chỉ có thể làm theo kế hoạch đã định của chúng ta vậy. Những năm gần đây ta vẫn luôn nghiên cứu bí mật trên thạch bích này, rốt cục một lần nọ, ta lật đến một bản điển tịch của bốn môn thì thấy có ghi là trong thạch bích này tổng cộng có 8 đỉnh, 5 tuổi, 18 động, trong đó có cất chứa không ít linh dược kỳ trân, kiếm tiên trong bảo khố do các tiền bối Thực Sơn chúng ta để lại, mà kho tàng lớn nhất chính là ở dưới đài luyện đan này! Cho con biết, ở bên dưới đài luyện đan này chính là Lưỡng Nghi Vi Trần trận, tức trấn giáo đại trận của Thực Sơn chúng ta! Nếu đem trận này phát huy đến cực hạn thì có thể khiến cho cả bụi đất cũng hóa thành vũ trụ hồng hoang! Thiết nghĩ ngàn năm trước, uy danh của Thực Sơn ta đứng đầu thiên hạ, mặc dù cũng khá là hiển hách rồi nhưng chưa bằng được với sự huy hoàng của phái Nga My. Thì ra nguyên nhân chính là do các bậc tiền bối của Thực Sơn, vì muốn hậu bối chúng ta tinh tu kiếm đạo nên đã mang tất cả pháp bảo đi giấu ở bên trong Lưỡng Nghi Vi Trần trận này. Về sau Lưỡng Nghi Vi Trần trận lại thất truyền nên Thực Sơn chúng ta không bao giờ có lại được phong thái năm xưa nữa!” Truyện "Phật Đạo "

“Chẳng lẽ sư bá đã tìm được phương pháp xuất nhập Lưỡng Nghi Vi Trần trận để khai mở các pháp bảo bên trong sao?” Hư Kiếm Không vốn là người thông minh nên mới nghe vậy là đã nghĩ ngay đến điểm mấu chốt.

Linh Hư đạo nhân gật đầu tán thưởng: “Không sai, tinh cò trong một động phủ tại thạch bích nhai này, ta phát hiện được một đạo ngọc giản được ghi lại bởi Kim Thiên chân nhân của Thục Sơn chúng ta, từ đó mới hiểu ra được sự ảo diệu của Lăng Nghi Vi Trần trận này!” Linh Hư liền niết mấy pháp quyết, phía dưới chân đài bỗng nhiên ngập đầy mây trắng, thái quang chói mắt, biến ảo vô cùng.

“Trận này tổng cộng chia làm 6 cửa là sinh, tử, hồi, minh, huyền, diệt. Muốn nhập trận thì chỉ cần không đi vào 2 cửa huyền, diệt là được. Ngoài ra ý niệm chủ đạo của trận là sinh hoặc tử, cho nên nếu muốn nhập trận thì bắt buộc phải đi vào từ cửa tử mới được!”

Hư Kiếm Không theo sát bên cạnh Linh Hư lão đạo, tế ra kim quang kiếm để hộ thân, từ từ bước vào trong biển mây dưới đài luyện đan. Chỉ thấy mây trắng bay cuộn cuộn như sóng biển, chốc chốc lại biến đổi, sau đó lại thấy mình đang đi trên mặt đất bằng phẳng, khắp nơi chỉ có một màu trắng xóa. Dù có cố gắng nhìn xa gần, trên dưới thì cũng chỉ thấy có độc một màu trắng. Đúng lúc này thì bên tai Hư Kiếm Không truyền đến âm thanh chỉ dẫn của Linh Hư đạo nhân, hướng dẫn cho hắn biết các chỗ ảo diệu. Tâm tình của hắn liền dần dần bình tĩnh lại, chú tâm lắng nghe lời dạy bảo của Linh Hư lão đạo.

“Trận này tử môn nằm ở cửa đông bắc, sinh môn nằm ở cửa tây nam, huyền môn nằm ở chính giữa, diệt môn nằm ở cực đông, hồi môn nằm ở cực nam, minh môn ở phía tây bắc. Tử môn khó vào dễ ra; sinh môn dễ vào nhưng cũng dễ bị vây khốn; còn diệt môn là đầu mối then chốt của đại trận.”

“Huyền môn biến hóa vô cùng, dễ bị lạc đường, vùi lấp chân linh; hồi môn đen như hũ nút, chỉ có người có năng lực phi phàm mới ứng phó nổi; duy có minh môn ở tây bắc là có thể khai thông!”

Chẳng biết đã trải qua bao lâu trời gian, đôi mắt sáng của Hư Kiếm Không đã xuất hiện trong một thạch động. Thạch động này có phong thái cổ xưa thanh nhã, nước chảy róc rách, chiều rộng của động ước chừng 10 trượng, còn chiều dài thì đến hơn trăm trượng, cứ cách hai ba trượng thì trên vách động lại có một lỗ thủng không lồ. Trong mỗi lỗ thủng này đều có một luồng bảo quang, cường đại pháp lực từ các luồng bảo quang này lan ra, khiến cho Hư Kiếm Không cũng phải cảm thấy kinh tâm.

“Nơi này có cất chứa 139 cực phẩm pháp bảo, trong đó có vài món uy lực thậm chí vượt qua cả Tử Thanh song kiếm của chúng ta nữa! Ha ha, đây mới đúng là tiền vốn để năm xưa Thục Sơn chúng ta oanh chấn thiên hạ!” Trong lời nói của Linh Hư đạo nhân tràn đầy sự đắc ý khó nói thành lời. Tay lão liền vung một trào, một đạo lam sắc quang hoa bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay, không ngừng nháy động bốn phía xung quanh. Linh Hư lập tức vận dụng chân nguyên để đọc chú ngữ lam sắc quang hoa mới thôi không nhảy nhót nữa mà biến thành một cái khay màu lam có bán kính rộng khoảng nửa thước, trong khay chất đầy mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao đang cuốn lấy nhau dày đặc như cái lưới.

Trung tâm của cái khay là một cây ngân châm dài khoảng bốn năm tấc, ở đầu châm phát ra một luồng tinh quang nhỏ li ti tựa như tơ nhện. Tinh quang này thực chất là hai luồng hạt cát tạo thành, chỉ có hai màu là xanh và vàng, bởi kích thước nó quá nhỏ bé nên rất khó để có thể quan sát được.

“Pháp bảo này ta lấy từ trong bảo khố, gọi là Trụ Quang bản, màu vàng thật nhỏ bên trong chính là thổ mộc tinh khí, trải qua tiên nhân luyện hóa đã có được vô thượng uy lực, biến ảo vô cùng. Mỗi một hạt cát trong này đều nặng tựa như núi, trong đó cây thần châm này lại rất phi phàm, một khi thi triển thì ngay cả thần cũng có thể bị diệt, uy lực còn lợi hại hơn so với Tử Thanh song kiếm nữa!” Truyện "Phật Đạo "

Linh Hư tiếp tục chỉ vào luồng quang huy chói mắt bên trong, nói: “Ở đây theo thứ tự có Cửu Thiên Nguyên Dương xích, Di Trần bảo phiến, Cửu Thiên Thập Địa Ích Ma Thần toa, đây là những pháp bảo lợi hại nhất. Ngày khai phái đại điển không còn xa nữa, ta sẽ giúp con hàng phục một trong số các bảo bối này, đợi đến khai lễ thì cũng là ngày Thục Sơn chúng ta trở thành thiên hạ đệ nhất Đạo môn!”

.....

“Sư phụ! Chúng ta tới Thục Sơn làm gì? Chẳng lẽ để báo thù sao? Nhưng con và tỷ tỷ đều là yêu quái nên đương nhiên đám đạo sĩ xấu xa kia sẽ gây bất lợi cho bọn con mà!” Tiểu hồ ly Chu San chân đạp mây trắng vạn trượng, xoay người nói với Chu Thanh đang ôm mình vào lòng, chậm rãi phi hành

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Cổ Quái Tăng Đạo

“Ha ha! Sư phụ làm sao để cho bọn Đạo môn kia gây bất lợi cho các con được! Lần này nghe nói Thục Sơn có khai phái đại điển, hay là chúng ta tới đó làm khách quý một phen vậy! Vừa đúng dịp để tuyên bố với Đạo môn trong thiên hạ về sự xuất hiện của Thiên Đạo Tông chúng ta!” Chu Thanh một tay vỗ vỗ cái đầu của tiểu hồ ly, tay còn lại thì vũ động một cái, tám lệnh bài của Hư Kiếm Không liền xuất hiện ở trong tay hắn. Truyện "Phật Đạo "

Liêu Tiểu Tiến cũng đang ngự kiếm phi hành bên cạnh. Gần đây công lực của hắn tiến bộ thần tốc, tốc độ tu đạo cực nhanh, khiến cho tất cả các thiên tài tu đạo cũng phải xấu hổ, bởi lẽ hắn không cần mượn bất kỳ linh dược phụ trợ nào cũng đã có thể trong vòng hơn một tháng ngắn ngủi để thăng từ Dẫn Khí sơ nhập đến Dẫn Khí hậu kỳ. Tuy nhiên thật ra điều này cũng có chút quan hệ với thể chất cường đại của hắn, dù sao huyết mạch của thượng cổ ma thần cũng không phải chỉ có hư danh. Truyện "Phật Đạo "

Công bằng mà nói, một phần quan trọng là không kém nữa là Liêu Tiểu Tiến nhờ mượn lực của thanh cực phẩm phi kiếm kia, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa nên mới thành công tiến hóa đến giai đoạn Công Tước, thực lực tăng lên rất nhiều, chứ nếu chỉ dùng trung đẳng phi kiếm thì khó mà có được thành

tự như vậy.

Về phương diện này thì Chu Nghi bị thua thiệt rất nhiều, không những thân là yêu quái, có chút khó khăn trong việc tu luyện, mà quan trọng nhất là nàng chỉ được Chu Thanh ban cho một thanh trung đẳng phi kiếm, phẩm chất kém rất xa so với thanh cực phẩm phi kiếm của Liễu Tiểu Tiên.

Liêu Tiểu Tiên run rẩy nhìn cái lệnh bài, thờ hồn hèn đầy Chu Nghi qua bên đó mây trắng dưới chân Chu Thanh: “Sư phụ à! Nếu chúng ta phải đi Thục Sơn thì một mình người có thể mang tất cả chúng con đi mà. Tại sao bây giờ người lại bắt con phải chờ Chu Nghi theo? Con hiện tại mới tới Dẫn Khí hậu kỳ, mới vừa có thể ngự kiếm phi hành mà thôi, nếu muốn mang cả 2 người cùng lúc phi hành thì chân nguyên sẽ tiêu hao hết rồi còn đâu!” Liễu Tiểu Tiên liếc nhanh cái lệnh bài, ngoại trừ thấy vật này có hơi nặng ra thì cũng chẳng biết thông tin gì khác.

Chu Nghi thì lại kinh ngạc vô cùng: “Đây chẳng phải là khách khanh lệnh bài của Thục Sơn trường lão sao? Sư phụ, làm sao người có được vật này, chẳng lẽ người đã giết chết một vị trường lão của Thục Sơn à?” Đến thời điểm này, Chu Nghi đã sớm nghiệm ra một điều rằng bề ngoài của vị sư phụ này tưởng như vô hại, nhưng thật ra bên trong lại tâm ngoan thủ lạt, tiểu lý tàng đao, tốc độ trở mặt so với tốc độ người ta lật một trang sách còn muốn nhanh hơn, cho nên không thể dùng lẽ thường để suy đoán!

Chu Thanh đương nhiên biết hảo đồ đệ của mình đang nghĩ gì, vừa định mở miệng nói mấy câu thì đột nhiên thấy mấy đạo tinh quang dài đến hơn mười trượng, tỏa ra đại lượng quang sắc chói lọi xuất hiện ở phía chân trời. Mấy đạo tinh quang này xé gió mà bay, phát ra tiếng kêu bén nhọn vô cùng, thì ra là có người đang phi hành với tốc độ cao.

Do tốc độ của những người này quá nhanh nên khí lưu xung quanh cũng bị thay đổi, gió lốc nổi lên khiến cho hô hấp của 4 người cũng không còn thông thuận nữa. Khắp không trung, gió bắt đầu thổi lên, mây trắng bay loạn xạ. Tiểu hồ ly có công lực yếu nhất, vốn ngay cả Dẫn Khí trung kỳ cũng chưa đạt tới nên suýt chút nữa đã bị gió thổi bay xuống dưới, chịu cảnh tan xương nát thịt!

Chu Thanh liền vùng tay lên, cực quang liền hóa thành 4 cái lồng ánh sáng lớn bao lấy 4 người. Dưới tác dụng của ngũ sắc quang hoa, mặc cho gió lốc kia có hung mãnh đến thế nào đi chăng nữa thì ở bên trong vẫn êm đềm như không có gì. Cực Quang trảo này được luyện chế từ vùng cực quang địa cực, chỉ cần xuất hiện ở 9 tầng mây này thì dù phong ba có mạnh đến bậc nào cũng không thể thổi tan được. Huống chi kiếm quang vừa rồi cũng lắm chi có thể làm không khí dao động, mây bay gió thổi, làm sao có thể đủ sức tác động đến cực quang này được. Truyện "Phật Đạo "

Liêu Tiểu Tiên đạo này công lực, đạo hạnh đại tăng nên đã sớm nóng lòng muốn thể hiện. Hắn mặc kệ kẻ ngự kiếm vừa rồi là cố ý hay vô tình, liền hừ lạnh một tiếng, sau đó hóa thành một luồng quang mang màu tím bỏ về phía kiếm quang màu xanh khi nãy.

Tốc độ của người đang ngự kiếm phi hành tất nhiên không sánh được với tốc độ công kích của kiếm quang rồi, nên chỉ trong nháy mắt từ kim quang hoa của Liễu Tiểu Tiên đã đuổi kịp đạo thanh sắc kiếm quang kia.

“Càn Khôn nhất khí, cửu tiểu thần lôi, phá cho ta!”

Một đạo kim sắc kiếm quang trong đó chợt phát ra tiếng quát, còn kiếm quang màu xanh dường như cũng thường xuyên gặp tình huống này nên không hề tỏ ra bối rối, cũng không tránh né mà còn cả gan không giảm tốc độ lại. Khi kiếm quang Liễu Tiểu Tiên vừa mới tiếp cận bọn họ thì bất ngờ một đạo lôi đình (cột sấm) liền xuất hiện, oanh kích về phía hắn. Cột lôi đình này xuất hiện làm thiên địa nguyên khí bốn phía bỗng cấp tốc vận chuyển, mây bay đầy trời bỗng dưng bị quét sạch, hiện ra bầu trời xanh thẳm bao la. Ánh mặt trời nhu hòa chiếu xuống, tạo ra một cảnh tượng rất thú vị.

Chu Thanh hơi nhíu mày, để Chu San xuống, ngón út tay trái này lên, một cỗ chân nguyên niệm lực vô hình liền nhập vào trong thân thể của Liễu Tiểu Tiên. Liễu Tiểu Tiên đang toàn lực vận hành phi kiếm, chuẩn bị nghênh đón lôi đình điện quang thì bỗng nhận được cỗ chân nguyên niệm lực dồi dào này, lập tức thần thức bạo tăng, kiếm quang đại thịnh, thấy rõ được những điểm yếu của lôi đình vừa được đối phương dùng thiên địa nguyên khí ngưng tụ. Tức thì thân hình hắn liền nhẹ nhàng nhanh nhẹn như tia chớp, tìm mấy chỗ sơ hở của cột lôi đình mà công kích. Trong chớp lát, cột lôi đình liền bị tan biến đi như bọt nước, hóa trở lại thành thiên địa nguyên khí thuần túy, tan biến vào hư không.

Dĩ xảo phá pháp!

Có một điều mà Chu Thanh đã ngộ ra sau khi chứng kiến võ nghệ cao cường của tên quý tướng trong địa huyết trận Trường Bình, đó là kết hợp giữa trận pháp và võ công, đạt được đạo lý pháp võ hợp nhất. Kể từ sau khi ngưng tụ được pháp thân, tạo thành bất tử chi thể thì Bát Cửu Huyền Công của Chu Thanh cũng đã đạt đến giai đoạn thứ hai, do đó có thể tham ngộ ra được rất nhiều loại công pháp. Trong đó “thần niệm truyền tâm” mà hắn vừa sử dụng chính là công pháp đầu tiên, cùng với “vô thượng thần thông” của Phật môn có khá nhiều điểm tương đồng. Chẳng những có thể truyền thụ ý thức cho người khác mà còn có thể mang chân nguyên niệm lực sáp nhập vào người họ, thật sự là một loại pháp thuật thần diệu vô cùng.

“Pháp thuật này quả thật rất hữu dụng! Sau này khi ta khuếch trương môn phái, thu hút quảng đại đệ tử thì có thể sử dụng phương pháp này để truyền dạy đệ tử rồi! Chỉ tiếc là chưa tìm được một cái động phù vừa ý... Thôi, đợi cho chuyện lần này giải quyết xong, ta sẽ dùng Tị Thủy châu xuống dưới đây tìm kiếm một phen vậy!”

Về phần những gì Bạch Khởi nhờ cậy thì từ đầu tới cuối, Chu Thanh hoàn toàn không để trong lòng! Càng thêm đáng giận chính là việc hắn lại còn thêm muốn bảo bối Sơn Hà Xã Tắc đồ từng vây khốn mình! Bất quá điều này cũng không trách được Chu Thanh, uy danh của Sơn Hà Xã Tắc đồ đã đại chấn tam giới, vượt cả roi Đả Thần, Phiến Thiên ấn, có nó thì chẳng khác nào có một cái thể giới cho riêng mình, bất kỳ là người phạm hay thần tiên đều cảm thấy động tâm.

Đối với lai lịch của Bạch Khởi và Từ Phúc, trong lòng Chu Thanh vẫn luôn có điểm hoài nghi. Dùng Sơn Hà Xã Tắc đồ chỉ để vây khốn một người, chẳng khác nào lấy súng đại bác để bắn muỗi! Hắn âm thầm cảm thấy hình như phía sau chuyện này còn có một đại âm mưu, nhưng cũng tự nhủ dù thực lực mình lớn cỡ nào cũng không thể can thiệp nổi vào chuyện của đám tiên nhân đó.

“Biết nhiều chưa chắc đã tốt!” Mặc dù trong lòng rất hiếu kỳ nhưng Chu Thanh vẫn không vội đi điều tra chân tướng sự tình.

Xoát! Xoát! Xoát!

Ba đạo kiếm quang, năm bóng người chột đứng lại trước mặt của đám người Chu Thanh, chỉ cách có hơn 10 trượng. Từ độ dài ngắn khác nhau của kiếm quang, có thể nhận biết những người bên trong có công lực cao thấp khác nhau. Trong đó có 3 người là trung niên đạo sĩ, cùng mặc áo màu xanh, thân khoác nguyệt bào, hình thức rất chỉnh tề, nhưng không hề có chút khí tức tiên phong đạo cốt, ngược lại thân sắc lại đầy vẻ kiêu căng hợm hĩnh. Nếu trên thân những người này không có đạo bào thì 4 người Chu Thanh đã lầm tưởng họ là phường trộm đạo, cướp nước hại dân rồi!

Hai người còn lại đều mặc áo cà sa đỏ thẫm, trong đó một người thì cao gầy, một người thì béo lùn, đích thị là hai hòa thượng. Chân họ cũng đạp đôi sen màu tím, ánh sáng mờ mờ chiếu rọi, Phạn âm lộn lờ, ít ra còn có chút phong phạm khí khái của cao tăng. Nhưng trên đầu của hai đại hòa thượng này lại đội hai cái mũ của Lạt Ma, đâm ra hòa thượng không giống hòa thượng mà Lạt Ma cũng chẳng phải Lạt Ma, thật khó mà biết được thuộc loại gì!

Ba đạo nhân chăm chú nhìn ngũ thái quang trảo đang bao trùm lên 4 người Chu Thanh. Sau đó vị đạo nhân ở giữa, chân đạp kiếm quang màu vàng cất giọng the thé nói: “Mao đầu tiểu tử noi đâu đến lại dám hạ thủ với chúng ta? Chấn sống rồi sao? Các ngươi là đệ tử của phái nào, hãy mau xưng tên ra! Nếu không có ngọn nguồn rõ ràng thì bọn ta sẽ đánh cho các ngươi hình thần câu diệt, vĩnh viễn không siêu sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Thất Thái Tiên Tử (1)

Chu Thanh bỏ ngoài tai mặc cho bọn chúng kêu hét khích bác, ngấm ngấm đánh giá tu vi của năm gã kia. Chu Thanh hấp thu khoảng chừng gần trăm tinh thần niệm lực của âm binh quân hồn, cùng với thần niệm năng lực cường đại, lại cộng thêm Bát Cửu Huyền Công ảo diệu vô cùng, bốn thiên nhãn ở pháp thân mở ra, thì tất cả bao gồm tu vi, pháp bảo, chân nguyên lưu động trong cơ thể của năm gã kia, và thậm chí là cả màu sắc cái quần xà lỏn của mấy chúng thể nào, phía trên có in thêu những họa tiết gì, hoa văn bố cục thể nào đều có thể nhìn rất rõ ràng sống động như thật vậy, đúng là biến thái! Truyện "Phật Đạo "

Gã đạo nhân mở miệng nói kia đích thị là đại ca của đám 3 tên đạo nhân này, Chu Thanh không nói không rằng âm thầm quét qua thiên nhãn, bọn chúng không có chút dấu hiệu nào cho thấy là đã nhận ra cả. Chu Thanh phát hiện ra rằng đạo nhân này thì ra là cao thủ Hóa Thần trung kỳ, tuy rằng tu vi rõ ràng là không được tinh thuần như Trần Không lão đạo của Ai Lao sơn mà mình đã dùng Hóa Huyết thần đao chém chết, nhưng cũng chẳng kém cạnh là bao, ở Tu Đạo giới cũng xứng đáng được coi là một cao thủ rồi. Nhất là trong cơ thể ẩn chứa pháp bảo linh lực ba động khi có khi không, thoát ẩn thoát hiện, chắc hẳn là pháp bảo lợi hại sử dụng nguyên thần tế luyện của bản mệnh mà nên.

Bản mệnh nguyên thần tế luyện pháp bảo, vốn là loại pháp bảo được xếp vào hàng nhất phẩm, và lại loại pháp bảo này còn thích hợp với nguyên thần ba động của bản thân. Mỗi ngày dùng bản mệnh nguyên thần tế luyện của bản thân, để có thể hòa hợp giữa nhục thể với pháp bảo làm một. Nhục thể mang tính chất của pháp bảo, mạnh mẽ vô cùng, vận dụng pháp bảo cũng linh hoạt thiên biến vạn hóa, giống như cánh tay của mình vậy, hoàn toàn có thể phát huy uy lực cực đại của pháp bảo, chính là một con đường tắt. Phương pháp này đơn giản thực dụng, cũng không có tác hại nào hết.

Có điều tuy rằng nguyên lý rất đơn giản vậy thôi, nhưng khi động tay động chân vào thao tác thì khó hơn lên gò! Pháp bảo có hàng nghìn hàng vạn, nguyên thần ba động của mỗi người lại mỗi khác, để tìm được một pháp bảo phù hợp với nguyên thần ba động của mình quả thực là điều không thể, trừ khi là mình học công tôn huyết đi tìm thiên tài địa bảo, rồi dựa theo nguyên thần ba động của mình để chế tác thành pháp bảo. Truyện "Phật Đạo "

Vào thời thượng cổ, nguyên liệu phong phú, linh khí dồi dào, phương pháp tế luyện pháp bảo này từng phổ biến một thời, nhưng hiện giờ thì không được thuận lợi như vậy, thiên tài địa bảo vô cùng khan hiếm, dù có người tu đạo chế tác ra pháp bảo thì cũng là loại phẩm chất kém cỏi, căn bản không thể cùng nhục thể dung hợp. Bởi vì pháp bảo mà có thể dung hợp được với nhục thể bao giờ cũng có uy lực cực lớn, do vậy đã rất lâu rồi thuật nguyên thần tế luyện không có người áp dụng, có điều Chu Thanh cũng rất rõ đạo lý đó, phát hiện trong cơ thể ba đạo nhân kia có pháp bảo linh khí ba động không tầm thường, hiển nhiên là những pháp bảo có uy lực vô cùng dễ sợ do bản thân chúng tu luyện mà thành, Chu Thanh cũng phải tần ngần trong giây lát, nhưng không hề thể hiện ra bên ngoài cho chúng thấy, trong lòng luôn tự hỏi không biết ba tên này từ đâu chui ra.

Hóa Huyết thần đao của Chu Thanh chính là thái cô ma binh, nếu như dung hợp được với nó, thì có thể hoàn toàn điều khiển được thanh đao này, cho dù là thiên tiên hạ phẩm, chân thân giáng trần, Chu Thanh cũng không việc gì phải sợ hết. Cũng không phải là Chu Thanh chưa từng nghĩ tới việc dùng thuật nguyên thần tế luyện này để điều khiển thanh thần đao, nhưng hai thứ chưa thể dung nhập được với nhau, nếu muốn gắng gượng tế luyện thì chỉ e sẽ dính ngay tầu hỏa nhập ma, thần đao phản phệ, nhục thể nát tan, nguyên thần phân rã. Cho dù bây giờ Chu Thanh tích tụ thành pháp thân, cũng không dám có suy nghĩ táo bạo đó.

Thêm nữa pháp thân của bản thân căn bản không thể sử dụng pháp bảo ngoại lai, chỉ có thể phát động binh khí được biến hóa từ tám kiện thuần tinh thần lực ở tám cánh tay mà thôi, thuật tu luyện tầng thứ hai Bát Cửu Huyền Công có một nửa là để khiến pháp thân càng thêm ngưng luyện, sau này không bao giờ bị hủy diệt, một nửa còn lại phát động niệm lực vô thượng của pháp thân để hấp thụ các loại năng lượng trong vũ trụ, thông qua tinh luyện, quán chú trong tám kiện binh khí, ngưng tụ thành thực thể, biến thành một thứ đồ giống như pháp bảo của tu đạo nhân. Đây là một quá trình đầy thăng trầm trắc trở, không thể một bước lên trời, thành công tập lự được. Độ khó của thuật vô trung sinh hữu (biến không thành có, huyền ảo khôn lường) quả

thực là không thể lường tượng được.

Pháp thân hiện tại của Chu Thanh tuy có thể sử dụng đạo pháp, nhưng tám kiện binh khí kia có mà như không, chỉ cho gọi là có mà thôi, Chu Thanh chỉ còn biết đi dần từng bước mà làm thôi, vừa tu luyện tinh thần niệm lực ngưng luyện pháp thân, vừa hấp thu năng lượng dựa theo pháp quyết ghi chép, từng chút từng chút một dồn vào trong tám kiện binh khí.

Nhưng cũng phải nói rằng Chu Thanh là một người có tính nhẫn nại đáng nể, nhất là tám kiện binh khí không xác được hình thành từ tinh thần niệm lực, huyền ảo tinh diệu, trận pháp biến hóa, ngay cả trận pháp của Chu Thanh mọi người cũng chưa hiểu mô tê ra sao, rốt cục gió nhà ai quai nhà nấy, chuyện trong nhà chỉ người nhà biết với nhau, Chu Thanh thậm chí nghĩ nếu như tám kiện binh khí này được đúc tạo thành công theo như pháp quyết đã nói, thì e là sẽ không chịu thua kém bất cứ thần binh nào trong gầm trời vách đất này, có điều với tốc độ hiện tại, để mà đợi đến khi tám kiện binh khí thành hình, chỉ e sẽ thành chuyện của trăm năm ngàn năm sau rồi. Cái hay của Bát Cửu Huyền Công này chính là biến thứ vô hình thành hữu hình, đủ biết gian nan đến thế nào.

Chu Thanh nghĩ tới tầng này, không khỏi bội phục sát đất đối với người sáng tạo ra Bát Cửu Huyền Công kia, lấy vô hình biến thành hữu hình, tuyệt diệu nằm ở chỗ tạo vật!

Ý nghĩ này nói ra thì phức tạp, nhưng kỳ thực lại chỉ là trong khoảnh khắc. Ba vị đạo nhân này đều là cao thủ Hóa Thần trung kỳ, phi kiếm cũng là chính mà không tà, ắt hẳn cũng là người trong đạo môn, có điều thần sắc khá là kiêu ngạo, không hề có nổi vài phần khí tức của người đạo gia xuất trần. Hai người còn lại cổ quái man rợ, khí tức ẩn khuất không bộc phát, giống như thường luồng phục Hoàng Tuyền, đạo hành e là ở trên người ba đạo nhân này, Từ Kim Liên Thai (đài sen tím) ở dưới chân cũng là một pháp bảo khá tốt, trên cơ thể có nhiều chỗ xuất hiện pháp lực ba động, hiển nhiên là những người có nhiều pháp bảo. Và cũng rất hiển nhiên 5 gã này thuộc cùng một hội, bây giờ đối phương muốn gây gổ, Chu Thanh cảm thấy không hề dễ ứng phó chút nào cả.

Nếu như bản thân chỉ một mình đơn độc cũng không sao, hóa thành thân đao, trăm sát 5 người kia tuy là có hơi chút khó khăn, nhưng cũng không phải là không có khả năng, vạn nhất không thành sự, thì cũng biết dùng tẩu vi thượng sách 36 kế mà cao chạy xa bay thôi. Nhưng bây giờ lại vướng ba đứa đồ đệ, Chu Thanh không có quá nhiều sự lựa chọn như trước nữa, ngộ nhờ một người trong đám kia điển tiết lên thì e rằng sẽ trăm sát cả 3 đồ đệ mất, Liều Tiếu Tiếu cũng chạy không thoát, sự khập khiễng về tương quan tu vi không phải chỉ là một hai điểm.

Đạo nhân dẫn đầu thấy bốn người Chu Thanh không trả lời, sắc mặt thay đổi, chuẩn bị phát tác, một đạo nhân đứng bên cạnh kéo áo hắt lại rút giọng thì thầm vào tai: "Sư huynh, chỉ e là không thỏa đáng, huynh xem cái lồng sáng ngũ sắc kia kia, cơn gió độc mà Kinh Phong kiếm quyết của chúng ta hình thành đánh vào đó mà không hề có chút động tĩnh nào cả, ắt hẳn là một loại dị bảo, nhìn thấy mấy thằng oắt này còn trẻ thế mà đã có pháp bảo như vậy, e là lai lịch không hề nhỏ, bây giờ đại lễ khai phái Thục Sơn đi khắp nơi nơi quy tụ tu sĩ thiên hạ về tham dự, đi đâu cũng gặp tu sĩ đại tăng, nếu chuyện chúng ta xử lý mấy tên hậu bối này mà truyền ra ngoài thì e rằng không thỏa đáng chút nào cả."

"Sợ cái gì, năm người chúng ta tung hoành Tây Vực đã mấy chục năm, ngay cả Côn Lôn phái và lạt ma ở Bồ Lạp Đạt Cung cũng không làm gì nổi chúng ta, chẳng lẽ ở nội địa còn có bang phái nào có thể vượt mặt Côn Lôn phái? Pháp bảo càng lợi hại càng tốt, trong đám bọn chúng chẳng có đứa nào là cao thủ cả, cao nhất cũng chỉ ở kỳ Hóa Thần, bất kỳ một ai trong chúng ta cũng có thể vật sạch lông cái đám tiểu tử này, hắc hắc!"

Vị hòa thượng dáng vẻ cao gầy như cây gậy trúc bước lên trước, rõ ràng mang một vẻ mặt như không trông thấy ai đứng bên cạnh, coi đám Chu Thanh chỉ là đồng thịt nằm trên thớt, bầy gà trong chuồng mà thôi.

Kỳ thực 5 người bọn họ sớm đã phát hiện ra 4 người, cố ý dùng kiếm khí kinh khởi gió độc để tìm hiểu đạo hạnh của bốn người Chu Thanh. Một kích kia của Liều Tiếu Tiếu quả thực là quá tuyệt hảo, khiến cho bọn họ không khỏi một phen rung mình, nếu không đã xông lên động thủ trăm sát từ lâu rồi.

"Ha ha, ha ha!..." Tiếng cười tựa dài tầng không xuyên qua làn mây trắng đằng xa vọng lại, "Chân Linh, Chân Quảng, Chân Không, Tuệ Vân, Tuệ Hải! Chẳng phải năm người các ngươi xưa nay đều ru rú ở Tây Vực làm phường cường đạo trộm cắp ư, tại sao lại chạy đông tới tận nội địa để hành nghề rồi, cần phải dè chừng một chút, kẻ thù của các ngươi không ít đâu à nha." Tiếng nói vừa dứt, trước ánh mắt ngỡ ngàng của 3 người Liều Tiếu Tiếu, một chiếc thuyền rồng bảy màu rộng ba trượng, thân dài hơn mười trượng từ đám mây bạch vân đằng xa vọt ra, từ đằng xa có thể trông thấy đứng trên con thuyền là một thiếu nữ trẻ trung răng trắng đều mắt sáng ngời, xinh đẹp điểm lệ không gì sánh bằng.

Chu Thanh không có chút nào của sự kinh ngạc, đại lễ khai phái Thục Sơn trăm năm mới có một lần sớm đã được truyền tụng phổ biến tới hầu hết các tu đạo giới trong thiên hạ, những người đến xem lễ tạp chủng vô kể, long ngư lẫn lộn, cái gì cũng có, và lại Chu Thanh đến cả sát thần Bạch Khởi, cung A Phòng, Sơn Hà Xã Tắc đồ, những thứ đồ xuất hiện trong truyền thuyết đều đã nhìn thấy, vậy nên cũng chả có gì là kỳ lạ cả

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Thất Thái Tiên Tử (2)

Giọng nói vừa dứt, thuyền rồng bảy màu đã phóng vù tới, đỗ lại cách chỗ hai phe người ngựa không xa là bao, người đang nói là một cô gái độ tuổi khoảng chừng hai ba mươi tuổi gì đó, khoác trên người bộ trang phục trong cung cổ điển, toàn thân trên dưới toát ra khí tức hết sức trang nhã cao quý.

Cô gái ánh mắt đưa đảo, mỉm cười khoái trá đưa ánh mắt về phía đám người Chu Thanh đang được bao bọc trong một ngũ thải quang trảo, không thể lường tượng nổi quang trảo là một loại bảo vật quý giá đến mức độ nào, vốn là pháp bảo năm xưa đảo chủ Hãm Không đảo dùng để chống đỡ lại Cửu Thiên Lôi Kiếp, thân diệu biết làm sao, Hiên Viên pháp vương khi đưa cho Chu Thanh cũng không có tồn tại toan tính gì hết, vốn dĩ là muốn mượn Hóa Huyết thần đạo của Chu Thanh để mở Trường Bình phong ấn, sau khi giành được Mãnh Quỷ Quân Hồn sẽ ra tay hạ sát để cướp lại, ai nào có biết rằng sự tình có biến số, cuối cùng đã khai không gian bỏ chạy lại khiến Chu Thanh được hưởng lộc.

Cô gái ăn mặc như trong cung điện vận hết mực lực cũng không thể nào nhìn ra tướng mạo của những người bên trong, chỉ loáng thoáng trông thấy bên trong có mấy người trẻ tuổi, còn có cả một cô gái bé bỏng nữa, cô gái liền cười như nắc nẻ nói: "Chân Linh, Tây Vực Ngũ Tán Nhân các người không an phận ở Tây Vực cướp của nhà lành, lại có thời gian rồi hơi đến nội địa để làm trò à?"

Lão đạo sỹ cầm đầu đương nhiên chính là vị đạo nhân mà cô gái này nhắc tới, lúc này sắc mặt của lão trông khó coi hết sức, nhếch mép khinh khỉnh lạnh lùng nói với cô gái: "Thất Thái tiên tử, người nhiều lần những nhiều này nợ với bọn ta, niệm tình người mang danh phận nữ lưu hậu bối, ta không thêm so đo lật vật với người, đỡ mang tiếng sau này, nhưng hiện giờ đã vào nội địa, người cũng đến phá bình, không lẽ người nghĩ Ngũ Tán Nhân bọn ta sợ cái lũ Đại Tự Tại cung các người ư?" Truyện "Phật Đạo "

Chân Linh, Chân Quang, Chân Không vốn dĩ là tu đạo nhân của Hoa Sơn phái, ba mươi năm trước, cuộc chiến Đạo Ma nổ ra, tuy rằng phe Đạo môn toàn thắng, nhưng thương vong cũng không phải là nhỏ, sư phụ của ba người bị chết trong tay của Ma môn. Hoa Sơn phái trước nay rất neo người, chỉ có bốn người bọn họ, chiếm cứ một đạo quan bé nhỏ, sư phụ vừa chết, ba người chưa học được chân truyền, đạo thống của Hoa Sơn phái từ đây thất truyền, có điều vận khí của ba người cũng không tệ, vào lúc khởi bước vì kiên (con đường bốn ba hành tẩu gặp nhiều khó khăn trắc trở) bỗng nhiên phát hiện ra động phủ của thượng cổ tu hành chi sĩ Hoa Dương chân nhân Đào Hoảng Cảnh, lưu chép lại được một cuốn Hoa Dương kinh khắc trên thạch bích của động phủ, thêm nữa trong lò luyện đan tìm thấy vài viên cực phẩm đan dược.

"Duyệt tẩn chương thai quy tâm khởi, tam phân tử lực thư hoa dương", vị Hoa Dương chân nhân Đào Hoảng Cảnh này không những là một người đạo sỹ đạo hạnh cao thâm khó lường, mà còn là một vị thi nhân tài tử phong nhã, đạo thư đan dược lưu giữ lại đều không phải thứ tầm thường, ba người bỗng dưng chỉ trong vòng hai chục năm đã nhảy lên tu tới Hóa Thần kỳ.

Chẳng hiểu tại sao ba người lại muốn quang đại môn mi (môn mi: họa tiết được khắc trên đỉnh của cửa vào một ngôi đền, chùa, ở đây ý nói mở rộng thanh thế), nảy sinh xung đột với vài đệ tử Ngũ Hành tông tại Hoa Sơn, mấy người chỉ vì một gốc cây Từ Chi trăm năm mà xuất thủ, rốt cuộc thì ba huynh đệ võ nghệ cao thâm, đạo pháp tiên thuật của Hoa Dương chân nhân Đào Hoảng Cảnh cũng có uy lực rất khủng khiếp, đã dùng một đòn sét đánh chết tươi tại trận một người đệ tử, mấy người còn lại trọng thương bỏ chạy, từ đây ba huynh đệ và Ngũ Hành tông kết thành mối thâm thù, nếu như có thời cơ nhất định Ngũ Hành tông trưởng lão Thiên Nhất đạo nhân sẽ đích thân xuất thủ truy sát ba người.

Thiên Nhất lão đạo đã thành công bước vào Hóa Thần hậu kỳ, so với tứ đại tông sư cũng không kém là bao, nhất là một thân Ngũ Hành pháp thuật quả thực là tu luyện đến đỉnh phong, ba người lúc đó còn mới chân ướt chân ráo bước vào Hóa Thần kỳ, làm sao là đối thủ của Thiên Nhất lão đạo được, may mắn cho họ là trong số pháp bảo mà Hoa Dương chân nhân Đào Hoảng Cảnh để lại có một loại đòn thuật (kiểu như thuật tàng hình) tên là Thái Ất Phi Thiên huyền ảnh, nên ba người mới giữ nổi tính mạng, rong ruổi tới tận Tây Vực để lánh nạn.

Về phần hai hòa thượng Tuệ Vân, Tuệ Hải trước kia vốn là đệ tử phật gia của Pháp môn tự, do có mưu đồ cướp đoạt Chi Cốt Xá Lợi (tro xương ngón tay) mà Phật tổ khi Niết Bàn để lại, bị sư môn phát giác, liền hoảng hốt đào thoát, đầu nhập vào cung điện Bồ Lạp Đạt. Phật môn tuy nói rằng là vùng đất thanh tịnh, nhưng cũng có tranh đấu giáo phái, phật giáo ở nội địa Trung Nguyên chính là Thiên tông mà Đạt ma tổ sư khi đó nhất hoa khai ngũ điệp truyền xuống, còn Tây Vực lại là Mật tông. Hai tông giáo mỗi tông giáo lại có giáo nghĩa khác nhau, tuy không thể nói thế như nước với lửa, nhưng cũng có xu thế căm thù không giao du với nhau. Truyện "Phật Đạo "

Tuệ Vân, Tuệ Hải đầu nhập cung điện Bồ Lạp Đạt cũng thanh tịnh suốt mấy năm, nhưng hai người vốn không phải là những người chịu an phận, lén học lỏm Phật pháp Hoan Hi thiên cảm kỳ của Mật tông, bị Gia Đề đại trưởng lão cung điện Bồ Lạp Đạt phát giác, muốn gạt bỏ hai người, hai người ban đầu gia nhập Thiên tông, sau đó lại gia nhập Mật tông, lại học lỏm được không ít pháp thuật cảm kỳ, đạo hạnh không hề kém cỏi, trong lúc chủ quan không đề phòng, Gia Đề đại trưởng lão cũng bị đá thương, hai người nhân cơ hội đào tẩu, vừa hay gặp được ba huynh đệ Chân Linh trên đường bốn tẩu tới Tây Vực lánh nạn, năm người này kết thành một bọn, ở Tây Vực làm không biết bao nhiêu vụ cướp bóc.

Tây Vực cũng được coi là một chốn bảo địa, đến nay vẫn còn rất nhiều danh sơn chưa được khai phá, chứ không như nội địa Trung Nguyên, thế tục chi khí dày đặc. Đó cũng là một nơi thanh tịnh để tu hành, cũng có không ít người tán tu tu hành ở Tây Vực, năm người không cướp gì khác ngoài việc chuyên đi cướp đạo thư pháp bảo, thuật pháp tu hành của những tu sĩ, Lạt Ma. Rình rập những người thế lực yếu, hoặc thậm chí tìm tới tận sơn môn của người khác để cướp giật, thực lực của năm người đều là cao thủ Hóa Thần kỳ, cho nên chưa bao giờ bị thất thủ, một thời gian là nỗi khiếp sợ bất an của các tu sĩ Tây Vực, những đạo sỹ đơn độc ở Tây Vực mà nghe tới danh của Tây Vực Ngũ Tán Nhân thì đều phải rùng mình sồn gáy. Truyện "Phật Đạo " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Ngay cả các đại môn đại phái như Côn Lôn, cung điện Bồ Lạp Đạt cũng không làm gì nổi, không phải là thực lực không đủ, mà là năm người này quá đối giao hoạt, không có địa điểm cố định, thay đổi địa điểm trú đóng liên tục, đòn thuật Thái Ất Phi Thiên huyền ảnh cao minh vô cùng, chỉ cần hơi cảm thấy có động tĩnh khác thường là đã chạy không thấy tăm hơi hành tung đâu nữa.

Năm người cướp bóc nhiều năm, kiếm chác được cũng khá là phong phú, thiên tài địa bảo, pháp bảo đạo quyết tích góp được không ít, Chân Linh ba tên đạo nhân cướp được nhiều thiên tài địa bảo tu luyện thành thuật Nguyên Thần Tế Luyện, thực lực của cả đám đều tăng vọt, khi hành sự lại càng không phải lo nghĩ e dè ai hết, đi dọc theo sông dài, tạo nên nỗi sợ hãi cho người dân, năm tên này dương dương tự đại tác oai tác quái, trong mắt lại càng không coi ai ra gì, cuối cùng tự coi mình là vô đối trên đời.

Đại Tự Tại cung, một môn phái vô cùng thần bí, lai lịch thế nào còn chưa rõ, luôn ẩn khuất ở Tây Vực, có điều xưa nay đều thần bí khó đoán, chưa bao giờ đặt chân vào Trung Nguyên, có điều tương truyền trong Đại Tự Tại cung đều chỉ toàn nữ tử xinh đẹp thanh nhất sắc (thanh nhất sắc: độc đáo, tuyệt

hảo), cô gái mà được Chân Linh xưng là Thất Thái tiên tử kia chính là một trong mười hai thiên chủ ở trong Đại Tự Tại cung.

Lần đó năm người bọn Chân Linh vừa hay đụng độ với Thất Thái tiên tử, còn có cả 1 trong 12 Đại Tự Tại thiên chủ là Vân Hà tiên tử cùng xuất môn hành sự.

Ngũ Tán nhân không hề biết lai lịch của họ, Tuệ Vân, Tuệ Hải 2 lão man tăng vốn dĩ học lõm Hoan Hi Thiện công, nhìn thấy một nữ tu sĩ trẻ trung quyền rũ như vậy, sắc tâm trời dậy, không thể kiềm chế được nữa. Năm người cùng lên, đã bị đòn công kích giáo huấn cho một bài học, dựa theo công lực, Thất Thái tiên tử và Vân Hà tiên tử chưa chắc đã cao hơn năm gã kia, bù lại uy lực pháp bảo Đại Tự Tại cung mạnh mẽ vô biên, Thất Thái Xả Lợi Bảo Tràng và Vân Hà Diệt Thần toa trong tay 2 người Thất Thái Vân Hà một chủ công, một chủ thủ, phối hợp một cách điệu nghệ, hai thứ đó đều là pháp bảo thượng cổ, cường đại hơn so với những thứ pháp bảo mà năm gã kia cướp được không biết bao nhiêu lần.

Sau khi năm gã bị ăn no đòn, biết không phải đối của bọn họ nên đành đánh bài chuẩn thi triển đòn pháp đào tẩu, không ngờ Thất Thái Vân Hà giờ thuật Truy Tung, liên tục đi bám theo đuôi năm gã để quấy rối, khiến cho năm gã đầu to bằng cái đầu, phiền não thôi rồi! Đề giờ phải lui xuống Trung Nguyên đại lục, phần nhiều là vì muốn tránh sự truy sát của hai tiên tử, thật không ngờ vẫn bị bám theo dai như đĩa muối, lúc này mà năm gã Ngũ Tán nhân này còn tỏ ra một khuôn mặt dễ chịu thì mới là lạ!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Thiên Đạo Trùng Uy (1)

Thất Thái tiên tử chân đạp mây tía bước lên thuyền rồng, trang phục đóng đưa theo làn gió chiều, dáng vẻ thướt tha, hòa vào cùng vẻ đẹp ngát ngậy yêu kiều hiem thấy của các nàng, danh hiệu tiên tử cũng không phải là hữu danh vô thực: "Hừ, bọn người Ngũ Tán nhân Tây Vực các ngươi chỉ là một đám thùng rỗng kêu to, to đầu mà dại, dù các ngươi có lặn sâu vào Trung Nguyên thì kẻ thù cũng không hề ít đi, Đại Tự Tại cung bọn ta tha cho các ngươi, thì các ngươi e là cũng chẳng sống được thêm mấy hơi nữa đâu, chi bằng cứ ngoan ngoãn chết dưới tay của bản cô nương đây, bản cô nương còn có thể nương tay giữ lại hồn phách cho các ngươi, đề kiếp sau còn có cái mà đầu thai làm người lương thiện hơn." Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Chân Linh cũng khá e dè nề sợ Thất Thái tiên tử, nên nghe nàng nói lời không chút khách sáo như vậy cũng không hề tỏ ra giận dữ, chỉ là trên mặt lộ ra một thần sắc thâm hiểm: "Thất Thái tiên tử, hôm nay Đại Tự Tại cung các ngươi dẫn theo nhiều người như vậy tới đây, chắc chẳng phải chỉ để gây chuyện với bọn ta nhỉ, chi e là cũng muốn dẫn bày kéo xuống Trung Nguyên điều vô gương oai một phen, dòng chảy ở Trung Nguyên nông sâu khó lường, ta khuyên các ngươi tốt nhất là mau mau tìm đường cuốn gói về phủ nội đi, kéo mà... Hắc hắc..."

Chân Linh cười rất thâm tiện hạ lưu, ánh mắt lơ lửng nhìn những nữ tử đang đứng trên thuyền rồng thất sắc: "Vân Hà tiên tử vẫn chưa đến nhỉ, chỉ dựa vào một mình ngươi với mấy tiểu nha đầu kia, muốn xoi tái bọn này á, chi e là vẫn chưa đủ đô đâu!" Chân Quảng, Chân Không, Tuệ Vân, Tuệ Hải cũng phát hiện ở trên con thuyền rồng kia không có một ai khác lợi hại cả, vậy nên tên nào tên nấy đều mừng thầm trong bụng, cùng ngoác miệng nở những nụ cười không thể dảm dè hơn, chẳng còn chút gì mang dáng dấp khí phái của đạo nhân cả.

"Đúng là một lũ không biết tốt xấu" Đúng vào lúc này, từ đằng xa vang lại một thanh âm đầy sát khí ngửi điệu trong trẻo lạnh lùng vọng lại, năm gã sắc mặt đại biến, nghe ra chính là giọng của Vân Hà tiên tử, năm gã lập tức xôn xáo đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất tề găm lên giận dữ, năm đạo sát khí màu sắc khác nhau tỏa sáng chói chang một vùng trời đất âm âm lao về phía Thất Thái tiên tử.

Năm người đã nhiều lần giao đấu với Đại Tự Tại cung, biết đây là thuật Thiên Lý Truyền Âm, mắt bụng Vân Hà tiên tử có thể còn đang ở xa đây mấy trăm dặm, nhưng với tốc độ của nàng, chi e nửa khắc nữa sẽ đến đây. Đến lúc đó hai nàng hợp kích, cộng thêm sự trợ lực của bao nhiêu nữ tử đạo hạnh không hề kém cỏi kia nữa, thì chi sợ là năm gã vừa chân thấp chân cao bước vào Trung Nguyên đã phải tàn đời rồi. Huống hồ Đại Tự Tại cung cũng vừa xâm nhập vào Trung Nguyên, đang cần thị uy, nếu như sau này gặp phải những đối thủ khó nhằn hơn nữa đến tìm, Thất Thái Vân Hà cũng chỉ là hai trong số mười hai thiên chủ Đại Tự Tại thôi mà đã khó nhằn như vậy, thì chả may cả mười hai người cùng đến, cộng thêm một vị công chúa thần bí khó lường nữa chứ!!! Nghĩ tới đây thôi ,cả bọn đã lạnh toát xương sống rồi.

Tây Vực Ngũ Tán nhân cướp bóc bao năm, ngày càng tâm đầu ý hợp với nhau hơn, không lùi mà cùng lần tới, mưu mô bất sống Thất Thái tiên tử trước đã rồi hãy nói, đến lúc đó còn có vốn mà mặc cả giằng co với đối phương.

"Thiên chủ, cẩn thận!" Một số nữ hài trên thuyền rồng bảy màu trông thấy cảnh năm gã bắt ngờ tung chưởng tấn công, nhất tề kinh hô! Rồi rút kiếm lao tới, trong khoảnh khắc, y phục trên người lướt thướt bay, đất long đá lở, nếu phạm nhân mà nhìn thấy, thì nhất định sẽ nghĩ rằng Đạo Tri trên trời sập xuống, các tiên nữ xinh đẹp liu riu hạ phàm.

"Chắc chắn, đám nữ tử này thật là lợi hại, tất cả đều đạt tới Dẫn Khí Hậu Kỳ rồi, có người còn lợi hại hơn cả ta! Bỗng đâu mà lại xuất hiện nhiều cao thủ đến thế nhỉ?" Liêu Tiểu Tiến ở trong Cực Quang Tráo tám tấc khen ngợi, vốn là bị người khác sùng sỏ, bây giờ lại có nhân vật mới "thò chân" vào tương trợ, tự nhiên lại cảm thấy vui vui, an tọa xem màn kịch vui.

"Vậy Đại Tự Tại cung gì đó này có gốc gác thế nào vậy?" Chu Thanh đã nghe hết toàn bộ đoạn đối thoại của hai phe, quay sang hỏi Chu Nghi. Nói về kiến thức của bốn thầy trò, Liêu Tiểu Tiến thì cái gì cũng chả biết, Chu Thanh tuy là biết chút ít sơ sơ về Tu Đạo giới ở Trung Nguyên, nhưng Đại Tự Tại

cung lại đến từ Tây Vực, tuy rằng đều là lãnh thổ của Tàu, nhưng Chu Thanh cũng không rành lắm. Chu Nghi tuy rằng kiến thức nhiều hơn Chu Thanh chút ít, nhưng cũng không biết gì về Tây Vực Đại Tạng Tại cung thần bí kia, Chu Thanh hỏi vậy thì chỉ còn biết ngao ngán lắc đầu nguầy nguậy thôi.

Tiểu hồ ly Chu Sát kinh ngạc thốt lên: "Su phụ, năm già kia đánh hội đồng một tỷ tỷ, người phải giúp đỡ tỷ ấy mới được!" Tiểu hồ ly tuy mới được gặp nhưng đã rất có thiện cảm với Thất Thái tiên tử. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh gật đầu nói: "Điều đó là đương nhiên, không cần biết ân oán giữa Đại Tạng Tại cung và Ngũ Tán nhân kia ra sao vội, cũng coi như mấy người đó đã giúp đỡ chúng ta một phen khó xử, ta đương nhiên sẽ không phũ tay đứng nhìn!"

Trong lòng Chu Thanh cũng có một chút tò mò đối với Tây Vực Đại Tạng Tại cung thần bí kia, theo lý mà nói, một môn phái mạnh như vậy thì phải nổi danh từ hải đảo lâu, cho dù che giấu tài nghệ thì cũng phải có chút ít tiếng tăm hay tên gọi gì đó được biết tới, làm gì có chuyện không có một chút thông tin gì cả.

"Các con cứ ở yên trong Cực Quang Trảo này, nếu có kẻ lại gần, lập tức dùng phi kiếm đâm chết!" Chu Thanh dặn dò, ba đệ tử ngoan ngoãn gật đầu.

"Mễ Lạp Chi Châu, Dã Phóng Quang Hoa!" Thất Thái tiên tử cũng không phải kẻ khờ, cả mười hai thiên chủ Đại Tạng Tại cung đều anh minh tinh quái, nằng đã sớm dự liệu được bọn này sẽ giở trò "chó cùng dứt đuôi" rồi.

Trông thấy 5 đạo Quang Hoa Trảo bổ tới, y phục của Thất Thái tiên tử phiêu bồng, thủ thế đứng nhìn, sắc mặt không đổi, cũng không nhìn thấy bất cứ động tác nào, Thất Thái Phật Quang sau lưng giống như ngọc lưu ly sáng lóa bao quanh khắp cơ thể nàng, trong nháy mắt, 5 đạo dị quang của Ngũ Tán Nhân và phái Thất Thái Phật Quang tạo ra vô số những tia lửa bóng rọi, rồi âm âm vang ra những âm thanh chói chói. Thất Thái Lưu Ly Phật Quang lần lần gọn sóng, trông chẳng khác gì muối ớt ớt đất trời cả.

"Thượng cổ Phật tông chỉ bảo « Thất Thái Xá Lợi Bảo Tràng » quả nhiên giống như thần tiên gầm rống vậy, không hề tầm thường. Lôi Quang Điện Kiếm của đám Ngũ Tán Nhân không thể làm lung lay đến nửa phần, xem ra còn mạnh hơn ba phần so với Cực Quang Trảo của ta mất!" Chu Thanh vừa chực lao tới, thì nhìn thấy cảnh này.

Hai ba mươi nữ hài tuổi trẻ chân đạp phi kiếm, từ lâu đã bao vây chặt lấy Tây Vực Ngũ Tán Nhân, tạo thành một trận pháp hết sức huyền ảo, mỗi một nữ hài là một chân nguyên quán thông, một luồng lưu khí cực lớn lao thẳng vào phía chân trời, mây trắng trên trời nháo nhác tản mát, bầu trời chói chang cũng phải kém vài phần chói chang.

"Nhị Thập Bát Tinh Tú đại trận, tuy rằng không bằng Thiên Cương Địa Sát đại trận dùng để phong ấn những mãnh quỷ ở Trường Bình, nhưng cũng tương đương với dẫn động Tinh Thần chi lực, có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, đám Ngũ Tán Nhân này e là gay go to đây, hắc hắc, xem ra không cần ta phải ra tay rồi, thực lực của Đại Tạng Tại cung này e rằng còn mạnh mẽ hơn một vài đại môn phái ở Trung Nguyên." Chu Thanh tỉ mỉ quan sát diễn biến trận đấu, hai đội nhân mã đều không nhìn thấy, có điều nếu nhìn thấy thì cũng chẳng thêm để tâm tới, nhân mã hai bên đều lầm tưởng rằng Chu Thanh là đệ tử của đại môn phái nào đó có pháp bảo tạm coi là thần diệu, tu vi không đáng nhắc tới, làm gì thêm để tâm cơ chứ.

Chân Linh thấy "móc lõp" không có kết quả, nhưng cũng không hoảng loạn, giống như đã chuẩn bị từ trước, năm già đều nhất tề nhe răng ra cười xôn xác: "Thất Thái tiên tử, hôm nay ngươi quyết biến ta thành quỷ a!"

Chân Quảng, Chân Không, Tuệ Văn, Tuệ Hải, đồng thời đưa một tay áp vào sau lưng Chân Linh, một tay kết thành một thủ ấn kỳ quái, Chân Linh dùng hai tay kết ấn, chân nguyên của năm già quán thông nhất khí, từ trong miệng cùng lúc lâm bầm bầm câu thần chú, bùm bùm, những uy áp khổng lồ toát ra trên cơ thể năm già, không gian xung quanh bị vỡ vụn tan tành.

Hai mươi tám cô gái vừa hợp thành Nhị Thập Bát Tinh Tú đại trận thu nạp Tinh Thần chi lực, đã bị lực bạo phát do uy áp hình thành đè nén khiến kiếm quang dưới chân lung lay dữ dội, một vài người công lực còn kém bị cắm đầu xuống đất, những nữ hài còn lại vội vàng tiếp cứu, một trận pháp khá đẹp mắt chỉ trong chốc lát đã bị phá vỡ tanh bành.

"A Tí Gia Tiên! Phá!" Chân Linh hét lớn một tiếng, 5 đạo quang hoa khi nãy vẫn còn đang đã kích về phía Thất Thái Lưu Ly quang mang bây giờ bỗng nhiên hội tụ lại một chỗ, hình thành một đồ hình phù chú cổ quái trên đỉnh đầu Thất Thái tiên tử.

Lực lượng hủy diệt! Mức độ hủy diệt so với khi năm người liên thủ khi nãy còn mạnh mẽ hơn gấp mười lần, bên trong phù chú dâng tràn những đợt sóng âm âm, Thất Thái tiên tử trông thấy vậy thì không còn mang bộ mặt khinh khinh như lúc nãy nữa, khuôn mặt tỏ rõ vẻ thất sắc điêu đứng, vội vàng quát lớn: "Các ngươi học được ở đâu cái chiêu 'A Tí Gia Tiên Phẫn Thiên ma chú' này hả? Mọi người mau tản ra! Các ngươi không đỡ được đòn đó đâu!"

Hai tay Thất Thái tiên tử chắp hai tay làm một, rồi lâm bầm tiếng Phạn, Thất Thái quang mang lóa mắt, một bảo tháp hình Quang Tràng cao khoảng năm trượng xuất hiện trên đỉnh đầu, Xá Lợi bảy màu khác nhau lượn lờ xung quanh Quang Tràng, trên Quang Tràng có các loại hình tượng Kim Phật lúc ẩn lúc hiện

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Thiên Đạo Trùng Uy (2)

« A Tĩ Gia Tiền » phiên dịch sang tiếng Cổ Phạn có nghĩa là sáng tạo và hủy diệt, « A Tĩ Gia Tiền Phần Thiên ma chú » là một loại thuật cấm kỵ trong phật giáo Mật tông, nghe nói nếu phát huy tới đa thậm chí còn có thể hủy động một loại lực lượng thần diệu nhất, cường đại nhất trong vũ trụ: Nghiệp Lực!

Nghiệp Lực trông coi vạn sự vạn vật nhân quả luân hồi, là căn nguyên của phá hoại, cũng là căn bản của sáng tạo. Vạn sự trong thế gian sinh trưởng tiêu vong đều ở Nhất Niệm Chi Gian.

Có điều năm tên này rõ ràng chỉ là học trộm thôi, không học được hoàn thiện, kỳ thực đây là do Tuệ Văn và Tuệ Hải ở trong mặt thất của Bồ Đạt Lạp cung vô tình phát hiện ra mấy đồng kinh văn lưu lại trên lá cây, sau này bọn chúng nhận ra kinh văn lưu lại đó chính là một loại pháp thuật, vậy nên năm tên khổ công tập luyện, cho đến tận mấy ngày hôm trước mới có thể dùng toàn bộ sức lực của 5 gã liên thủ lại để xuất ra đòn thế này, vừa mới thử nghiệm sơ sơ thôi, quả nhiên đã thấy được pháp môn kinh thiên động địa, năm gã vui mừng khôn xiết, ngao nghể cả gan bước vào Trung Nguyên tính lại món nợ ngày xưa, kết thúc ân oán suốt bao năm.

Bọn chúng chẳng tên nào biết được tên của pháp thuật này, hôm nay mới được biết tên của nó từ miệng Thất Thái tiên tử thốt ra, Tây Vực Ngũ Tán Nhân cũng cảm thấy rất kinh ngạc, có điều bây giờ không phải là lúc kinh ngạc, năm gã tự thân vận động, sắc mặt tái xanh, chân khí toàn thân trào ra ngoài, xung quanh năm gã hình thành một Thái Minh Thị Kiển sáng chói, cùng với sự sụt lún của không gian, từng bước co lại, dần dần hấp thu cả ánh sáng vào trong.

Không gian chu vi mười trượng bao quanh bọn chúng đều tối đen kịt không nhìn rõ gì hết nữa, mấy nữ hài tử khi này bị xô ngã không biết phải làm sao, căn bản không thể tiếp cận được phạm vi chiến đấu, thi thoảng có nữ hài tử thử dùng pháp bảo công phá, vừa đụng đến không gian đen ngòm đó, pháp bảo lập tức bị siết đến nát bấy.

Khí thế đè nén càng lúc càng mạnh, những nữ hài này chỉ còn biết thối thủ từ xa đứng nhìn, không hề có biện pháp nào chống trả hết, sáu cao thủ Hóa Thần trung kỳ, cộng thêm cấm kỵ pháp thuật, thượng cổ pháp bảo, những nữ hài mới ở Dẫn Khí hậu kỳ này làm sao có thể tiếp cận nổi?

Thất Thái tiên tử đã xuất chân nguyên bản thể của chiêu « Thất Thái Xá Lợi Bảo Tràng », Thất Thái Lưu Ly quang mạng hình thành một khối cầu tròn rất lớn, phù chú cổ quái trông giống như núi Thái Sơn đang đè lên khối cầu đó, từng đạo Lưu Quang đen nhánh liên tục tụ hội trên phù chú, phù chú cổ quái kia càng lúc càng lớn, mấy tiếng tí tách rất nhỏ truyền đến tai của Chu Thanh, bên trên khối tinh cầu Thất Thái Lưu Ly bỗng xuất hiện những vết nứt răng rắc.

Chu Thanh biết rằng Thất Thái tiên tử kia sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, « Thất Thái Xá Lợi Bảo Tràng » tuy rằng là Phật môn chi bảo, nhưng với công lực của Thất Thái tiên tử hiện tại thì chưa đủ để phát huy hết uy lực của nó, cũng không khác là bao với việc Chu Thanh sử dụng Hóa Huyết đao. Và lại « Thất Thái Xá Lợi Bảo Tràng » là một loại pháp bảo phòng ngự, đúng như câu "cương bất khả cữu, nhu bất khả thủ", việc chiếm thế hạ phong là điều không khó đoán biết.

"Tặc tử, nguoi dám!" Giọng nói đầy vẻ cuồng nộ của Vân Hà tiên tử từ đằng xa lại vang tới, tiếng gầm vang trời, dường như nàng đã tiếp cận nơi này không bao xa, trong không gian sụt lún đen kịt truyền tới tiếng gầm của Chân Linh: "Mụ bà nương Vân Hà kia vẫn còn ở cách đây mấy chục dặm xa nữa, chúng ta toàn lực hạ sát thủ, bắt sống Thất Thái bà nương này đi!" Bốn gã còn lại đồng thanh đáp trả, lập tức phù chú cổ quái kia lại kích tăng thêm một nữa, Thất Thái Lưu Ly quang mạng sắp sửa bị phá vỡ trong giây lát nữa thôi.

Chu Thanh trông thấy tình hình này mà không xuất thủ thì e là không kịp nữa rồi, ra mặt vào thời khắc quyết định, Chu Thanh khoác trên người một bộ vũ y tính quan, hồi còn ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ hắn đã được nhìn thấy trang phục của Bạch Khởi, cảm thấy nó rất có cá tính, khi quay trở về liền dùng thủ pháp luyện khí làm ra một bộ giống vậy, trên vũ y lấp lánh những ngôi sao, Nhật Nguyệt thành huy, quá phù hợp với phong độ tổng chủ một phái của Chu Thanh.

Có điều chất liệu chỉ là loại tơ tằm thông thường, phối hợp với những sợi tơ bạch kim mà Chu Thanh dùng Tam vị chân hỏa luyện thành, khi đối địch thì không nói phi kiếm đâm vào, cho dù chỉ cần một đạo ngũ lôi thôi cũng đủ để đánh tan nát rồi, tóm lại chỉ là mặt hàng để ngắm mà thôi. Có điều so với những trang phục của thiếu niên đô thị thì rõ ràng là 'ngầu' hơn gấp trăm lần, ít nhất là lúc này ngoại trừ nhìn có vẻ hơi trẻ tuổi, còn thì toàn thân cũng có vẻ phong độ.

"Dám ức hiếp 'phái yếu' trước mặt bản tông chủ, chẳng phải là đã không coi Thiên Đạo tông chúng ta ra gì rồi sao?" Chu Thanh vận khởi chân nguyên, gân giọng gầm lên từng chữ một giống như có những tia sấm chớp ầm ầm đang rạch ngang bầu trời vậy, cuối cùng ba chữ Thiên Đạo tông thoát ra khỏi miệng, rồi từ từ hợp lại thành hình trong không trung, kim cương lấp lánh, khí thế ngút trời.

Trong lúc nói, Chu Thanh cũng không hề đứng yên, đứng sừng sững giữa hư không, toàn thân y phục phiêu bồng, trời đất trăng sao lấp lóe điên cuồng, một kim sắc đại thủ vọt ra, giữa hư không biến ảo thành tám phần, theo gió khuếch đại lên dần dần, rồi tăng mạnh lên mấy chục lần, thể tích so với phù chú biến ảo của Tây Vực Ngũ Tán Nhân còn to hơn 3 phần.

Kim Sắc đại thủ này vốn là Chu Thanh lấy pháp thân niệm lực ngưng tụ chân khí trong cơ thể rồi sau đó hấp thụ linh khí bốn bề thiên nhiên xung quanh hội tụ tại một chỗ, bàn tay này là tựa theo Sinh Hồn Huyết Thủ của Hiên Viên pháp vương, cộng thêm bản thân tự lĩnh ngộ một vài pháp môn điều phối vào, uy lực cũng coi là không tồi, khung cảnh cũng rất hoành tráng, Chu Thanh phối hợp với chiêu « Thất Thái Xá Lợi Bảo Tràng » của Thất Thái tiên tử tạo ra một sức mạnh đủ để phá vỡ cục diện một chiều này, thậm chí có thể phá tan cái chiêu « A Tĩ Gia Tiền Phần Thiên ma chú » đáng ghét kia, có thể lắm chứ. Thật ra Chu Thanh chỉ cần sử dụng Hóa Huyết thần đao, thì mọi sự sẽ xuôi theo chiều hướng hắn thích, nhưng nếu như thi triển Hóa Huyết đao thì ma khí kinh thiên động địa của nó có thể bị mọi tu sĩ ở chu vi nghìn dặm cảm nhận được, lại thêm việc một hai ngày nữa sẽ là đại lễ Thục Sơn khai phá, những tu sĩ hội tụ tại đây đông hơn bình thường rất nhiều, không chừng lại gây ra rắc rối gì không đáng có thì gay. Truyện "Phật Đạo" được copy

từ diễn đàn Lương Sơn Bạc () Truyện "Phật Đạo " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Thật ra thì Chu Thanh đến Thục Sơn còn có một ý tứ khác, Hiền Viên pháp vương và Ôn Lam Tân nhất định sẽ không thể ngồi yên được, một cơ hội lớn như vậy, bọn họ không có lý do gì không đi Thục Sơn khuấy phá, thừa cơ hội này Chu Thanh cũng muốn giải quyết một chút những ân oán trong Trường Bình mật đạo với hai vị đó. Còn về vấn đề đánh thắng hay là không thì hẳn vẫn chưa nghĩ tới, không phải là Chu Thanh tự đại, tu sĩ khắp thiên hạ hội tụ tại Thục Sơn, cao thủ đông như quân Nguyên, Chu Thanh chỉ cần đánh bất tỉnh là được rồi.

Những nữ hài đang tấn ngăn lo lắng cảm ngự kiếm đứng tít đằng xa dõi theo trận đấu trông thấy Chu Thanh vô duyên vô cớ lao vào trận chiến, tưởng rằng định hạ sát nữ chủ nên nhất tề kêu lên nháo nhác, có điều nhìn thì hình như là đang giúp đỡ nữ chủ của họ, nên mới tạm yên lòng, tuy rằng công lực hơi thấp một chút, nhưng những đệ tử của Đại Tự Tại cung này có nhãn lực không hề kém cỏi, thấy Chu Thanh thoạt thành hình, biến ảo tạo nên uy thế cho Kim Sắc Đại Thủ, liền biết rằng người tu sĩ trẻ tuổi này chí ít cũng phải là một cao thủ trong các cao thủ, chỉ trong phút chốc, ba chữ Thiên Đạo tổng đã được những nữ hài kia ghi khắc trong đầu.

"Lần này Thiên Đạo tổng chúng ta không nổi tiếng là không xong rồi!" Liêu Tiểu Tiến nghe Chu Thanh gầm một tiếng động trời như vậy, thì nhiệt huyết cũng dâng trào, nếu không phải là thực lực của mình chưa chín muồi, thì e là đã nằng nổ xông ra rồi, tâm tình dễ thắng thực lực của Liêu Tiểu Tiến càng lúc càng mạnh mẽ, cách nghĩ của Chu Nghi và Liêu Tiểu Tiến giống y xi hệt, chỉ có tiêu hồ ly Chu Sán là này giờ hai con mắt luôn không rời Chu Thanh, khuôn mặt in lên hai chữ khâm phục sự phụ, giống như một fan hâm mộ nhìn thấy thần tượng của mình vậy.

"Cổ quái a!" Kim Sắc đại thủ do Chu Thanh niệm lực ngưng tụ chân nguyên linh khí hóa thành bao lên phía trên phù chú cổ quái kia, một dòng năng lượng quen thuộc truyền tới, bản mệnh pháp thân mà hắn ẩn dấu trong nhục thân không ngừng đập loạn xạ, Chu Thanh cảm nhận được rất rõ ràng cổ năng lượng hủy diệt ẩn hàm bên trong phù chú cổ quái kia chính là nguồn năng lượng mà mình mất biết bao ngày đêm khổ nhọc trầy trật, hấp thu từng li từng tí một ngưng luyện tám thanh bình khí kia! T

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Thiên Đạo Trùng Uy (3)

"Uỳnh!" Trên phù chú phát ra không gian chấn động mạnh mẽ khiến cho Kim Sắc đại thủ mà Chu Thanh dùng chân nguyên ngưng tụ lại bị oằn xéo nát bấy, Chu Thanh không hề cảm thấy lo lắng, mà ngược lại rất vui mừng, tâm niệm khê động, năm phần thần thức đắm chìm trong pháp thân, nhất thời một Kim Thân Cự Tướng tám tay thân cao sáu trượng lộ ra bên ngoài, trong nháy mắt bầu trời đất tối sầm lại, khí thế càng thêm vĩ đại, dường như giữa không gian thiên địa vũ trụ chỉ có một mình Chu Thanh đứng sừng sững, không còn ai khác cả! Chu Thanh lưu lại năm phần thần thức khống chế nhục thân. Hắn không yên tâm để cho nhục thân không có bất cứ năng lực kháng cự nào, cẩn thận cả nghĩ là bản tính của Chu Thanh. Truyện "Phật Đạo "

Chúng sinh bé như con kiến, thiên địa cũng chẳng khác mấy! Chu Thanh nhìn xung quanh bốn bề, cảm giác này bỗng nhiên nảy sinh, Chu Thanh chế ngự pháp thân của mình, đứng uy lẫm giữa cao không vạn trượng, tâm như bàn thạch. Pháp thân vốn chính là sự ngưng tụ của tinh thần thể, làm gì có nửa điểm cảm xúc phiền diện.

Thân thể khổng lồ của Chu Thanh không hề động đậy, mười hai con mắt nhìn rõ từng động tĩnh ở bốn phương tám hướng xung quanh, thông qua một thời gian khắc khổ ngưng luyện của Chu Thanh, Kim Thân Cự Tướng hoàn toàn lột xác, không còn mang đến cảm giác mong manh yếu ớt như lúc đầu nữa, ngược lại còn có một cảm nhận hết sức mới lạ. Cự Tướng đại pháp thân không hề phát ra bất kỳ khí thế nào cả, thế nhưng bất luận là đám nữ tử của Đại Tự Tại cung hay là bốn người Liêu Tiểu Tiến đều trọn mắt há mồm trắng trắng mắt nhìn, nếu không phải đang ở trên không trung, thì ngay bây giờ đã có người quý sụp xuống lạy như lạy cụ tổ rồi.

Chu Thanh vươn tám cánh tay ra, tám thanh bình khí cực lớn bỏ vào phù chú kia, giống như một con cá khổng lồ nuốt chửng đại dương, phù chú cổ quái kia bị một thanh cự kiếm khổng lồ hút sạch sẽ.

"Quả nhiên là loại năng lượng này! Nó ngang bằng với một năm khổ tu của ta để có được ngần ấy năng lượng!" Loại năng lượng quen thuộc đó ba động thâm nhập vào trong cự kiếm, Chu Thanh ngấm thấm trong bụng, rồi nhìn thanh cự kiếm bỗng nhiên sáng lóe lên, rồi theo đó lại khôi phục về nguyên trạng, Chu Thanh biết rằng đây chỉ là một cổ năng lượng đơn nhất, hơn nữa nó cũng vẫn còn chưa đủ độ, có điều tự nhiên thu hoạch được một nguồn năng lượng mà phải mất một năm khổ tu mới có được, chẳng mất bao nhiêu sức lực như vậy, Chu Thanh vẫn cảm thấy rất hể hả. Truyện "Phật Đạo "

"Phá!" Bốn miệng của Chu Thanh đồng thanh hô vang, tám thanh bình khí không nhập vào nội thể, tám chỉ Kim Sắc đại thủ quán quanh không gian sụp đổ đen ngòm của Tây Vực Ngũ Tán Nhân, không gian sụp đổ mà ngay cả pháp bảo phi kiếm cũng có thể bị nó biến thành tàn tro kia lại không hề gây ra bất cứ tổn hại nào đến Bát Chi Đại Thủ.

Bát Chi Đại Thủ của Chu Thanh dụng lực giống như Chương Ngự, không gian bao quanh mười trượng đen kịt đang nguyên vẹn bị lực thô bạo tác động vào khiến cho lạnh tanh bành.

"Ta vậy có được coi là lực đại vô trùng không nhỉ?" Chu Thanh chắc nể, không tính những nhân tố khác pháp lực, Chu Thanh nhắm tính lực lượng thuần túy này cũng phải nặng trên trăm ngàn cân. Chu Thanh càng ngày càng vận dụng thuần thực pháp thân của mình. "Đại pháp thân hoàn toàn hội tụ

thành hình, thì e không chỉ là thần tiên trong cõi người rồi, phi thiên độn thổ đều chỉ là chuyện vặt!" Chu Thanh thầm hí hửng định bụng trong lòng.

Không gian sụp đổ đen kịt bị phá vỡ, lộ ra bộ mặt kinh hãi đến tột độ của đám người Ngũ Tán Nhân.

Chu Thanh thấy mình đã đạt được mục đích, thân thể khẽ chuyển, pháp thân ngưng tụ thành kim quang thu hồi về nhục thể, từng sợi tinh thần niệm lực hấp thu các loại năng lượng vũ trụ quán chú bên trong pháp thân, khiến cho pháp thân càng thêm ngưng tụ, một khi pháp thân hợp thành hình, thì có thể tự động hút lấy năng lượng chuyển hóa thành chân nguyên, Chu Thanh chỉ cần hàng ngày dựa theo pháp quyết Bát Cửu Huyền Công rèn luyện tinh thần niệm lực, chứ không cần phải khổ nhọc học theo những người tu đạo khác miệt mài tôi luyện chân nguyên, hấp thu linh khí.

Pháp thân ngưng tụ ở giai đoạn thứ hai so với Dẫn Khí Nhập Thể, rèn luyện nhục thân của người tu đạo không khác là mấy, có điều bất luận là hiệu quả hay uy lực đều khác nhau một trời một vực. Đó cũng là lý do điển hình cho nguyên cố tại sao Chu Thanh không chịu từ bỏ nhục thân của mình, vốn dĩ chỉ cần pháp thân thành hình là có thể hoàn toàn thoát ly khỏi nhục thể tự mình tu luyện, hơn nữa bất luận là ngưng tụ tinh thần niệm lực, hay là hấp thu năng lượng thiên địa vũ trụ chuyển hóa chân nguyên đều nhanh hơn nhục thân không biết bao nhiêu lần mà tính nữa.

Nhưng hiện tại lưu giữ nhục thân, Chu Thanh có thể phân ra một phần thần thức để 2 người cùng tiến hành tu luyện, chân nguyên niệm lực của nhục thân tu luyện hoàn toàn có thể chuyển hóa quán trú ở trong pháp thân, thậm chí ngay cả chân nguyên nguyên thần thứ hai tự động chuyển hóa cũng có thể bổ sung vào bên trong pháp thân. Chỉ là nguyên thần thứ hai lại không thể tu luyện tinh thần niệm lực, chỉ hấp thụ được thiên địa linh khí rồi chuyển hóa thành chân nguyên, có điều nếu vậy, thì chẳng khác nào 3 Chu Thanh cùng lúc tu luyện, tuy rằng tốc độ ngưng tụ chân nguyên của nguyên thần thứ hai cộng thêm nhục thân hợp lại cũng không bằng một nửa so với pháp thân, nhưng chân châu châu dù là bé tí thì cũng vẫn là thịt phải không nào? Chu Thanh một là không có linh đan diệu dược để thăng công lực, hai là không có thiên tài địa bảo gia tăng thực lực, đương nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội có thể tận dụng dù chỉ là một chút ít không bỏ dính răng.

Có điều phạm sự có lợi tất có hại, tu luyện như vậy tuy rằng tiến triển rất nhanh, nhưng cũng rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, con đường tu luyện, vốn dĩ là tâm vô tạp niệm, một lòng một dạ, nhưng khi Chu Thanh tu luyện thì lại như một lòng hai dạ, khó khăn chồng chất quả thật khó bề hình dung ra nổi, ngoài ra còn không được bị quấy rầy dù là chút xíu, nếu không chắc chắn ngăn cản rằng thần thức sẽ bị hỗn loạn, so với tu sĩ phổ thông tẩu hỏa nhập ma thì còn kinh khủng hơn gấp ngàn lần. Người tu đạo bình thường, khi tẩu hỏa nhập ma cũng lắm chỉ bị đứt kinh mạch, nhục thân vỡ bươm, chỉ cần có linh đan diệu dược thì có thể nối lại được, cho dù không nối lại được, nguyên thần cũng có thể sử dụng Đoạt Xá thuật, cưỡng chiếm nhục thể người đó, nhưng nếu thần thức Chu Thanh bị hỗn loạn thì vô phương cứu chữa, ngay cả đầu thai làm người cũng không có khả năng, rơi vào kết cục thần diệt hình bất diệt, dùng ngôn ngữ mà chúng ta thường nói chính là người thực vật, hơn nữa người thực vật này sẽ không bị chết.

Cho dù là vị tiên bối sáng tạo ra Bát Cửu Huyền Công kia nhìn thấy một kẻ có đức hạnh tham lam ăn giầy ăn cả bát tất như Chu Thanh thì e là cũng phải thảm giọng ngón tay cái lên mà thở than: "Tiểu tử này ghê đấy!"

"Phù!" Pháp thuật của Chân Linh bị phá, chân nguyên thể nội nghịch chuyển, lục phủ ngũ tạng bị trúng đòn, hộc máu ra đàng mồm, chân đứng không vững, chút nữa thôi té ngã đổ xuống phi kiếm, ngay cả bốn gã còn lại cũng xanh mặt đỏ mũi, mồ hôi to đùng như hạt đậu Hà Lan lăn chã rơi, thất kinh tới cực điểm. Đám người Chân Linh vội vàng lấy ra từ trong áo một viên đan dược thơm nức mũi, màu xanh ngọc bích nuốt vào trong cổ họng, sắc mặt lúc này mới khôi phục lại đôi chút.

Chu Thanh khoanh tay đứng nhìn, giọng nói chắc nịch: "Tây Vực Ngũ Tán Nhân phải không, đám múa may quay cuồng trước mặt bản tông chủ, bản tông chủ không ngại biến các ngươi thành Tây Vực Ngũ Quỷ đâu!" Ngôn ngữ tuy rằng rất ôn hòa, nhưng trong lời nói lại biểu đạt một sự phách lối vô cùng. Có điều Chu Thanh khi này cũng đã giờ vài chiêu thị uy, nên mọi người ở tại hiện trường không ai là dám nghi hoặc chuyện thiếu niên tông chủ kia có đạt được tới trình độ đó hay không.

Tây Vực Ngũ Tán Nhân tuy rằng không nhìn thấy cảnh Chu Thanh hiển hiện pháp thân, nhưng tông chủ Thiên Đạo tông kia có thể dùng một chiêu phá vỡ chưởng lực do năm huynh đệ Ngũ Tán Nhân tạo nên, chưa biết chừng thiên hạ tứ đại tông sư cũng chưa chắc có thực lực như vậy.

"Thiếu niên này, hình như là đã đạt tới cảnh giới Phản Hư!?" Chân Linh thầm bồn chồn trong lòng, kinh hãi không thôi, khuôn mặt vốn đã nhăn nhó tái mét vì thụ thương bỗng nhiên chuyển thành một bộ dạng vàng vọt giống như người chết, Phản Hư là như thế nào? Tây Vực Ngũ Tán Nhân ít nhiều cũng biết rằng, cứ tương mảy thanh niên kia chẳng qua cũng chỉ là đệ tử môn phái nào đó, được mỗi cái là có pháp bảo lợi hại mà thôi, bây giờ xem ra còn khó ứng phó hơn cả Đại Tự Tại cung, trông thấy cửu non bỗng nhiên hóa thành mảnh hồ, không! Phải nói là cửu non bỗng nhiên hóa thành một con rồng, Tây Vực Ngũ Tán Nhân đưa mắt nhìn nhau, thậm chí Tuệ Hải còn khẽ nhéo một cái vào đuôi mình xem liệu có phải hắc đang nằm mơ hay không nữa. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh chớp chớp mắt, tại sao lại khác hoàn toàn so với trong suy nghĩ của mình, vốn tưởng rằng năm tên này sẽ lập tức cầu xin tha mạng, hoặc là sẽ làm chân lâu la cho hắn, hoặc ít ra cũng phải thi triển độn pháp đào tẩu.

"Hừ!" Thất Thái tiên tử thấy áp lực đã giảm, biết rằng đã được cứu, Thất Thái Lưu Ly Bảo Quang vừa thu lại, Xá Lợi Bảo Tràng thu hồi vào thể nội, chân đạp Thái Quang (y như Căn đầu vân của Songoku ế nhé) bay tới, không ngớt miệng nói lời cảm ơn Chu thanh: "Đa tạ đạo hữu tương cứu, Đại Tự Tại cung chúng tôi cảm kích vô cùng!"

Thất Thái tiên tử không phải Thất Thái Sỏa Tử (sỏa tử: kẻ ngốc, cô ngốc), đương nhiên hiểu người có thể phá vỡ « A Tí Gia Tiên Phản Thiên ma chú » có tu vi thế nào, không quan tâm đối phương trẻ hơn mình bao nhiêu tuổi, đều dùng lời lẽ hết sức khách khí.

"Không lẽ người này là Lão Cổ Đồng phân lão hoàn đồng?" Thất Thái tiên tử trông thấy Chu Thanh vận trên mình vũ y tinh quan, giống như Lão Cổ Đồng mặc từ thuở xa xưa nào đó, trong lòng thầm nghĩ

Chương 86: Rết Thiết Bồi

Chu Thanh có thần thông gấp mười lần đi nữa cũng không ngờ mình có thể trở thành lão tiền bối về đồ cổ. Quan sát cô gái có tên gọi là Thất Thái tiên tử đang đứng trước mặt mình, mây liễu mặt phù dung, mặc một bộ lễ phục cao quý trang nhã, mà phụ nữ trong cung thời xưa thường dùng, trên đầu cài một chiếc trâm phụng màu lửa đỏ, khẽ nhấp chôn nguyên lực của hệ hỏa, rõ ràng là được mài từ một viên hóa ngọc thượng đẳng, toàn thân trên dưới thỉnh thoảng ánh lên Thất Thái Lưu Ly phát quang. Chu Thanh biết đó là hiện tượng cờ Thất Thái Lưu Ly đã bị luyện hóa dung hòa vào chân khí, tuy không có hợp nhất giữa thân xác và pháp bảo, nhưng cũng có thể phát huy được bảy đến tám phần tác dụng kỳ diệu của nó, uy lực lại càng bất phàm.

Thất Thái tiên tử thấy Chu Thanh chăm chú nhìn mình, sắc mặt khẽ chuyển hồng, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ tên quý gia này còn là một tên háo sắc sao? Chắc là cứu mình không phải vì lòng hảo tâm gì đâu?” Thất Thái tiên tử đã sớm cho rằng Chu Thanh là một con quý gia đã sống đến mấy trăm năm rồi, chỉ vì đạo hạnh cao thâm, nên có thể cải lão hoàn đồng, cái này cũng khó trách, cứ cho là đã bắt đầu tu đạo từ trong bụng mẹ, được ăn linh đan diệu dược, cũng không thể nào còn trẻ tuổi như vậy mà đã tu đến cảnh giới Phản Hư, Thất Thái tiên tử có hiểu lầm cũng không có gì kỳ lạ.

Chu Thanh phát tay áo của chiếc áo lông vũ, ánh sao chuyển động, làm ra phong thái của tông chủ một phái: “Ngũ Tán Nhân này là vì bôn tông mà đến, bôn tông đương nhiên không thể khoan tay đứng nhìn, đây là bốn phận của ta, Tiên tử đã quá khách khí rồi!” Nói chuyện cứ với giọng điệu ông cụ non, nên Thất Thái càng khẳng định cách nghĩ của mình hơn.

Chu Thanh trong lúc nói chuyện, cũng tranh thủ thời gian, thần niệm mạnh mẽ đan xen vào nhau thành một cái lưới to lớn, giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của Ngũ Tán Nhân, con trùng trăm chân, bị cắt đôi cũng không chết, huống chi năm người này chỉ là bị tổn thương nguyên khí, cũng không nghiêm trọng, vẫn còn sức để chiến đấu. Ngũ Tán Nhân này rõ ràng là thích tập kích, diễn vai đánh lén, Chu Thanh đương nhiên phải đề phòng một chút. Trong lúc Chu Thanh nói chuyện, thần niệm qua lại đan vào nhau, Ngũ Tán Nhân và Thất Thái tiên tử không phải tay mơ, đương nhiên là cảm nhận được, ai ai cũng bị thủ đoạn thông thiên của Chu Thanh làm ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời. Truyện "Phật Đạo "

Ngũ Tán Nhân mỗi người thủ một hướng, pháp bảo đều đã cầm trong tay, trong tay Chân Linh là một cây Lượng Thiên thước dài khoảng một tấc, trên thước thấp thoáng có khối đang lay động, trong tay Chân Quảng là một đôi Bạch Ngọc câu, phát ra bốn tia sáng lạnh. Chân Không là một Phát Trần, phần to nhỏ màu trắng phát ra ánh sáng lấp lánh, ở cán Phát Trần lập lờ ánh bạc, hình như được làm từ bạc trắng, nhưng Chu Thanh nhìn lướt qua đã biết, đó là một loại thiên thạch, tính chất của nó còn cứng hơn cả Thái Ất tinh kim, hiệu quả lưu trữ chân nguyên cũng hơn Ngọc Thạch nhiều, là vật liệu nhất đẳng để luyện binh khí, phần to nhỏ để làm phát trần cũng không phải là loại thường, chính là tơ ngàn năm không hư do băng tằm sống ở hai đầu Nam cực Bắc cực, hay là trên núi cao ngàn trượng nhả ra, thuộc tinh hàn, bên trong bao hàm tinh anh của nước, vô cùng rắn chắc, đao kiếm lôi hỏa đều không làm tổn thương được. Những người tu đạo cổ xưa thường dùng để may đạo bào pháp y, thêm chút pháp lực lên đó, sẽ trở thành vật báu để phòng vệ. Tên Chân Quảng này không biết từ đâu cướp được chút thứ này, làm đạo bào pháp y chắc chắn là không đủ, chỉ đành làm thành phát trần, khi gặp kẻ địch thì lấy ra múa, hàn khí tinh anh của nước sẽ phát tán ra xung quanh, phi kiếm phẩm chất kém một chút sẽ bị đông cứng lại ngay, uy lực cũng khá mạnh. Tuệ Vân, Tuệ Hải chân đạp trên đài sen Từ Kim, tay cầm một đôi Kim Nhiều, hình dạng cũ kỹ, ánh sáng ảm đạm, trên Kim Nhiều viết đầy câu chú, đó là một tông pháp khí của Đại Xảo Nhã Chuyết, cũng không biết có phải hai người đã ăn cắp từ trong cung Potalaka ra không. Truyện "Phật Đạo "

Năm người kết thành thế trận phòng vệ, nhìn chăm chăm vào Chu Thanh, không dám lơ là, thần niệm không hề có lỗ hổng của Chu Thanh cũng đứng cách ngoài trận thế, nhưng Chu Thanh vốn không có ý sẽ ra tay giết năm người này. Tuy nói pháp bảo của Ngũ Tán Nhân đều không phải tầm thường, nhưng vẫn thua xa so với cờ Thất Thái Xá Lợi của Thất Thái tiên tử, ngoại trừ hai cái Kim Nhiều của Tuệ Vân và Tuệ Hải ra, pháp bảo trong tay 3 tên đạo sĩ rõ ràng là đã qua ngưng thần tế luyện, nên sử dụng như ý, hoàn toàn có thể phát huy được công dụng và hiệu quả của nó. Năm tên cao thủ đang trong giai đoạn Hóa Thần trung kỳ liễu mạng xông qua, Chu Thanh tuy không sợ, nhưng gặp sự phản kháng của năm người sắp chết, Chu Thanh nghĩ dù ít dù nhiều hấn cũng sẽ bị thiệt, việc bị thương là khó tránh khỏi, huống chi Chu Thanh còn có tính toán khác. Truyện "Phật Đạo "

“Đám tặc tử chịu chết đi!” Một đường sáng hình thoi tức tốc bay qua, trong chớp mắt đã bay trên đỉnh đầu mọi người, ánh sáng hình thoi phân ra, hóa thành một cái quang vồng (tấm lưới bằng ánh sáng) trùm xuống đầu của năm người, Thất Thái tiên tử thất kinh, vội vàng gọi: “Hà Muội! Đừng ra tay!” Thất Thái tiên tử nhìn thấy Chu Thanh cũng bị cái quang vồng đó bao trùm lại, Văn Hà Diệt Thần toa của Văn Hà tiên tử này uy lực rất mạnh, tuy rằng công lực Chu Thanh huyền thông, nhưng dưới tay nàng ta, cũng khó tránh khỏi bị thương, đến lúc đó nếu chọc giận tông chủ Thiên Đạo tông công lực khó đoán này, sự việc e là không có kết cục tốt đẹp, Thất Thái tiên tử chỉ đành phát ra Phật Quang Lưu Ly của cờ Xá Lợi, giúp Chu Thanh đỡ lấy quang vồng.

Ngũ Tán Nhân thấy Văn Hà Diệt Thần toa hóa thành quang vồng trùm xuống đầu mình, uy lực vô cùng lợi hại, lại không sợ mà còn mừng, năm người này đã nhiều lần gặp Văn Hà Diệt Thần toa, nên đương nhiên biết uy lực của tông dị bảo này. Tuệ Vân, Tuệ Hải cắn đầu lưỡi, phun tinh huyết ra, tề hai cái Kim Nhiều, cái Kim Nhiều cũ kỹ ảm đạm, đột nhiên phát ánh sáng chói lóa, vô số lời chú nhỏ xíu từ trong Kim Nhiều hiện ra, biến thành những chữ màu vàng ngồn ngồn to bằng bàn tay, những chữ màu vàng ngồn ngồn đó xông vào cái quang vồng mà Văn Hà Diệt Thần toa hóa thành.

Bốp! Bốp bốp! Những tiếng động liên tiếp vang lên, những chữ màu vàng ngồn ngồn tấn công vào cái lưới sáng, lần lượt bị đánh vỡ, thế tấn công của cái lưới sáng cũng bị ngăn lại. Cùng lúc đó, Chân Không, Chân Quảng hai người vươn tay ra, xuất hiện mười mấy sợi dây đen nhánh bắn về phía Chu Thanh và Thất Thái tiên tử. Chân Linh như biến hóa pháp tế ra một khuôn mặt dài hơn thước, một màu xanh mờ, ở trên còn vẽ lệnh kỳ của Thái Ất Phi Thiên đồ án, sau một lúc múa may, khí màu xanh tỏa ra trong không trung, trong chớp mắt đã trùm xuống năm người một cách rất chắc chắn. Quang vồng do Văn Hà Diệt Thần toa biến thành cuối cùng đã bị mấy chữ vàng ngồn ngồn phá giải hoàn toàn, rơi xuống mặt đất, trùm lên đám khí xanh,

bên trong tấm lưới lập tức sấm vang chớp giật, quả cầu lửa bay loạn xạ, lại thêm hàng ngàn tia sáng hóa thành kiếm khí sắc nhọn bắn loạn bốn phía, trong phút chốc đám khí xanh đỏ bị nát vụn, tấm lưới sáng liền tan đi, bên trong trống rỗng, không hề còn bóng người nào.

“Hừ ! Lại để cho đám tặc từ đó chạy thoát nữa, ở bên kia có một bóng người cầm kiếm bay qua.”

Lưới sáng chiếu xuống, Chu Thanh không thèm đếm xỉa tới, tuy uy lực của ánh sáng khá mạnh, nhưng có Xá Lợi Bảo Trảng của Thất Thái tiên tử chống đỡ, nên không thành vấn đề, Chu Thanh bèn trở nên yên lặng, chỉ chú ý đến mấy sợi dây đen mà Chân Không, Chân Quảng bắn qua.

Thiên nhãn của Chu Thanh đã được mở từ sớm, nhìn rất rõ ràng, mười mấy sợi đen đó chính là mười mấy con rết Thiết Bối nhẹ nhàng múa vuốt, toàn thân đen láy, cứ như cái vỏ bằng sắt vậy, dài khoảng năm tấc, đôi mắt đỏ ngầu to cỡ hạt châu, trông như hỏa tiễn, chỉ là giữa miệng có ánh sáng xanh lay động, hiển nhiên đó là loại vật cực độc.

Mặt Chu Thanh lộ ra vẻ vui mừng: “Hay quá ! Ngũ Tán Nhân ở Tây Vực quả nhiên đã bị ta dọa sợ nên thất kinh hồn vía, đến cả loại trùng kỳ dị này cũng thả ra để cản người, vừa may ta thu phục được nó, sau này chắc chắn có đất dụng võ !” Chu Thanh ngưng tụ chân nguyên, tay áo như một tấm sắt, ập về phía mười mấy con rết Thiết Bối đang hung hăng trong không trung, không gian bị xé toạt ra một cái lỗ đen, một lực hút vô hình cuốn những con rết Thiết Bối vào trong lỗ đen đó, lỗ đen liền biến mất, không để lại dấu tích gì

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Tự Tại Thiên Cung (Thượng)

Thuật mở ra không gian, cũng không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ cần là cao thủ Hóa Thần hậu kỳ, đều có thể mở ra một không gian trong không trung để trữ đồ vật. Lần trước khi ở dưới đáy động Trường Bình, Chu Thanh do võ công chưa tới nên chưa thể dùng thuật này, đã để sống rất nhiều vật liệu quý hiếm, đúng là đau lòng quá đi. Lần này công lực đạo hạnh đã tiến bộ nhiều, tuy vẫn chưa đủ bản lĩnh để mở ra một đường trong không trung để chạy thoát thân như Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân, nhưng cũng chẳng thua kém nhiều nữa. Truyện "Phật Đạo "

Rết Thiết Bối, là loại trùng cực độc, thường sinh sống trên những cành cây khô và lá mục ở chốn rừng sâu núi cao, thích hút tinh huyết của động vật, thuộc tính hàn, cắn ra máu là sẽ chết, tên con trùng này như cái Thiết Bối (lông sắt), vỏ ngoài vô cùng cứng, đao kiếm bình thường đều không làm hại được nó, lại thêm loại trùng này rất thông linh, tuổi thọ lại cao, có thể dùng để làm trùng luyện chi thuật. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh nhớ lại ghi chép trong Luyện Khí Tổng Cương, con rết Thiết Bối này trong thời hiện đại rất hiếm gặp, thời xưa thì chẳng phải là động vật kỳ lạ gì, làm sao sánh bằng con Kim Tầm sáu cánh mà Chu Thanh dùng để luyện nguyên thần thứ hai chứ, thậm chí bây giờ các thầy pháp ở Miêu Cương thường dùng để chế tạo độc trùng, luyện trùng chi thuật trong Luyện Khí Tổng Cương cũng có đề cập sơ qua, nhưng Chu Thanh bây giờ thiếu vật chất, loại độc trùng như vậy lại rất khó tìm, Chu Thanh vừa may có thể lấy nó để huấn luyện và nuôi dưỡng, lại thêm pháp lực bùa chú, lúc gặp kẻ địch thả ra cũng giúp được nhiều.

Tuy đến tầng lớp nhân vật như Chu Thanh, cái loại thuật bùa độc trùng này không có tác dụng lớn lắm, nhưng vẫn có thể dùng được với mấy tên đồ đệ, huống chi, thuật luyện trùng trong cuốn Luyện Khí Tổng Cương của Chu Thanh rất là thần diệu, không biết vị cao nhân tiền bối nào đã kết hợp cách nuôi dưỡng của pháp thuật cổ xưa với cách luyện chế pháp khí phi kiếm của đạo gia, sáng tạo ra thuật luyện trùng với phong cách rất riêng này.

Lại thêm bùa chú đơn được để nuôi dưỡng, dùng thần niệm của bản thân để đã thông kinh mạch, mở mang trí tuệ, một khi đã luyện thành, thì mười mấy con rết Thiết Bối này đúng thật là mình đồng da sắt, cho dù là phi kiếm cũng không làm gì được nó, lại có đầy đủ linh tính, mình đầy chất độc, còn dùng tốt hơn cả so với phi kiếm của tà môn. Thời gian lâu dần, cũng có khả năng mười mấy con rết Thiết Bối này sẽ tiến hóa thành yêu vật, lại thêm Cửu Lê thánh huyết của Liêu Tiểu Tiến mà Chu Thanh có được, vẫn còn lại khá nhiều, có thể dùng để nuôi đám rết Thiết Bối, hiệu quả càng tốt hơn so với việc dùng linh đơn diệu dược ! Còn có một bình Hắc Sát Ma Vụ mà lần trước hắn có được từ dưới đáy động Trường Bình, nếu được luyện trong chất độc của đám rết Thiết Bối này, vậy thì uy lực sẽ rất lớn.

Xoẹt ! Ánh sáng từ cây kiếm vội chạy đến trên Thất Thái long châu (Thuyền rồng bảy màu), các đệ tử Đại Tự Tại cung lần lượt hành lễ, miệng tụng hô: “Vân Hà Thiên Chủ”, hiển nhiên đó là Vân Hà tiên tử mà Ngũ Tán Nhân đã nhắc đến, tuy còn cách khá xa, nhưng thiên nhãn của Chu Thanh vẫn nhìn rất rõ, cũng là một thiếu nữ mặc lễ phục trong cung, tuổi tác xem ra còn nhỏ hơn Thất Thái tiên tử khoảng một hay hai tuổi, da thịt mềm mại và trắng như tuyết, thân hình cân đối, quả nhiên là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Thất Thái tiên tử đang dùng Phật Quang Lưu Ly để đỡ quang vồng, Vân Hà tiên tử thấy vậy, vội đọc khẩu quyết thu lại, cái lưới sáng bay qua, ánh sáng đã không còn, Vân Hà tiên tử ngạc nhiên nhìn Chu Thanh, ngó ra một lúc, hỏi Thất Thái tiên tử: “Tỷ tỷ, người này là ai ? Không phải cùng một bọn với đám Ngũ tán nhân sao ?” Lúc nói chuyện như nhả ngọc phun châu, Chu Thanh cảm giác được một hương thơm thoang thoang phất phơ trước mặt mình.

Vân Hà tiên tử thấy Thất Thái tiên tử giúp người thanh niên kỳ lạ, ở trước mặt mình đỡ lấy Vân Hà Diệt Thần toa của mình, trong lòng đã biết có thể đã đánh lộn người, nhưng lại càng thắc mắc, mình và Thất Thái tiên tử tình như tỷ muội, trước giờ bóng không rời hình, hình không rời bóng, trước giờ chưa từng nhìn thấy Thất Thái tiên tử quen người thanh niên này bao giờ. Vân Hà tiên tử thầm dùng thần niệm để kiểm tra tu vi của Chu Thanh, thần niệm vừa đụng vào người Chu Thanh, Vân Hà tiên tử khẽ giật mình, chỉ thấy khí thế của người này ẩn mà không phát, nguy nga như núi cao, sâu rộng như biển lớn,

thâm thúy như sao trên trời, Chu Thanh cứ như thể đứng thẳng, gió nhẹ thổi chiếc áo lông vũ bay phất phơ, quần áo tằm thường, tướng mạo cũng bình thường, nhưng Vân Hà tiên tử cảm thấy thân hình của người thanh niên này cao lớn như đất trời vậy, phong cách cổ xưa, tĩnh lặng, còn có một sự cô đơn như thời cổ hồng hoang. Vân Hà tiên tử thấy tim mình đột nhiên đập mạnh, thỉnh ! Thịch ! Thỉnh ! Thịch, Vân Hà tiên tử gần như nghe rõ cả tiếng tim mình đập.

“Hà muội ! Muội sao rồi !” Thất Thái tiên tử thấy Vân Hà tiên tử ánh mắt như ngây dại, nhìn chăm chăm vào Chu Thanh không hề chớp mắt, toàn thân khẽ run run, phi kiếm dưới chân ánh sáng âm đạm, người sắp té khỏi phi kiếm rồi, cứ giống như là đã gặp phải thứ gì rất khủng khiếp vậy, bất giác giật mình, vội vàng lôi lại tay của Vân Hà tiên tử, truyền chân nguyên qua, luồng chân nguyên mát rượi lưu chuyển vào cơ thể Vân Hà tiên tử một vòng, Vân Hà tiên tử mới tỉnh lại.

“Vị này là Thiên Đạo tông...” Thất Thái tiên tử thấy Vân Hà tiên tử không sao cả, nên đã yên tâm, vội vàng giới thiệu, nhưng lại nhớ ra vị cao nhân tiền bối trước mặt mình chưa nói ra tự hiệu, bất giác không nói tiếp được, đôi mắt xinh đẹp mang theo ý muốn hỏi nhìn Chu Thanh.

“Là người tán tu ở hải ngoại, bản đạo Chu Thanh !” Chu Thanh sao lại không hiểu ý của Thất Thái tiên tử chứ, khẽ gật đầu theo đúng kiểu của nhà đạo, lúc này Vân Hà tiên tử dùng thần niệm để thăm dò đạo hạnh của Chu Thanh, thần niệm của Chu Thanh mạnh mẽ như vậy, đương nhiên là cảm giác được. Truyện "Phật Đạo "

Việc thăm dò tình hình tu vi của người khác, trong giới tu đạo chỉ có hai khả năng, một là trường bối thăm dò văn bối, hai là cố tình khiêu khích, Chu Thanh đương nhiên không để cho vị cô nương vô cùng xinh đẹp trước mặt mình dùng thần niệm thâm nhập vào trong cơ thể mình, chỉ là dùng một chút thần niệm của Truyền Tân chi thuật trong Bát Cửu Huyền Công, đem dấu ấn tinh thần mà hắn cảm nhận được, khi lần trước hắn bị Hiên Viên pháp vương áp bức đột nhiên rơi vào thiên nhân hợp nhất chi đạo, đánh vào thần niệm của Vân Hà tiên tử, muốn cho cô nàng ném thử cái mùi vị đó. Vân Hà tiên tử này tuy xinh đẹp, nhưng Chu Thanh không hề có ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc, trời đất như kiến, bá tánh như kiến, hồng nhan có đẹp hơn nữa cũng không tránh khỏi sự tấn công của thời gian vĩnh hằng, rồi cuối cùng cũng chỉ là một cái đầu lâu thôi.

“Ồ, thì ra đây là tông chủ Thiên Đạo tông Chu chân nhân, lúc này chính là do vị tiền bối này ra tay trợ giúp, năm tên tán nhân đó mới không thể công phá được Phật Quang Lưu Ly của cờ Thất Thái Xả Lợi, không ngờ, năm tên tán nhân này còn học được A Tì Già Tiên Phần Thiên Ma chú. Chuyện này nhất định phải bẩm báo với cung chủ !” Thất Thái tiên tử kéo tay Vân Hà tiên tử giải thích, rồi mời Chu Thanh lên Thất Thái long châu tham quan. Thất Thái tiên tử miệng khẽ lẩm bẩm, không biết đã nói gì với Vân Hà tiên tử, rõ ràng cơ thể của Vân Hà tiên tử khẽ chấn động, lại nhìn sang Chu Thanh, trên mặt lộ ra 3 phần nghi vấn, 3 phần nghi hoặc, và 3 phần tin tưởng. Lúc này Vân Hà tiên tử đã bị thiệt, đương nhiên sẽ không tự để mình thiệt lần nữa.

Vân Hà tiên tử khẽ cúi đầu với Chu Thanh, cười trên phi kiếm bay về thuyền rồng bảy màu, tính tình nàng vốn kiêu ngạo, Chu Thanh không chủ động nói chuyện với nàng, nàng cũng sẽ không bo bo cái miệng mà bắt chuyện với hắn.

Chu Thanh không hề nghe thấy hai cô gái đó nói gì, với tu vi của hắn muốn nghe hai cô gái nói gì cũng không phải là chuyện khó, chỉ là không muốn mà thôi.

Trên Thất Thái long châu rất rộng lớn, bên trong trang trí hoa lệ, dưới chân lót tấm thảm màu đỏ tươi, bàn ghế đồ gỗ gia dụng đầy đủ, đều dùng gỗ đỏ, Tử Đàn, Trầm Hương thượng hạng đóng thành, thoảng thoảng hương thơm từ gỗ phát tán ra khắp thuyền, trên bốn bức tường có treo mấy bức tranh sơn thủy thủy mặc, có khí thế hào hùng, có ưu nhã linh động, sỏi nổi trên giấy, nhìn sơ qua cũng biết là được danh họa vẽ ra, Chu Thanh rất am hiểu đối với những bức tự họa cổ này, trong đó có một bức là Trùng Giang Điệp Chưồng đồ rõ ràng là bút tích thật của Thủy Tinh Cung đạo nhân của thời Nguyên, điều khiến Chu Thanh ngạc nhiên hơn là, trên boong tàu cũng khắc rồng khắc phụng, vô cùng tinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Tự Tại Thiên Cung (2)

Thần niệm của Chu Thanh xuyên vào bên trong thân thuyền, phát hiện chiếc thuyền rồng này là một thực thể Hồng Tùng Mộc, chỉ là bên trong đã bị khuếch rộng, lại thêm mấy trăm trận pháp lớn nhỏ, nên tất cả tính chất của Hồng Tùng đều bị thay đổi hoàn toàn, không những cang kiên cố lâu dài hơn, bách trùng bất xâm, hơn nữa trọng lượng cũng giảm nhẹ đi nhiều, thiên địa linh khí xung quanh đã bị Tự Linh trận pháp hút hết, thiên địa linh khí cuộn cuộn không ngừng hội tụ bên trong chiếc long châu, rồi ép lại, thậm chí Chu Thanh cảm giác linh khí ở bên trong sắp ngưng tụ thành trạng thái nước rồi.

“Quả nhiên có cây Hồng Tùng to như thế ! E là cây này ít nhất cũng phải mấy chục ngàn năm tuổi ! Sao cây này lại không thành yêu quái chứ ? Nhất là thiết kế của con thuyền này vô cùng khéo léo !” Chu Thanh cảm thấy kinh ngạc đối với danh tác xa xỉ giàu có của Đại Tự Tại cung này, điều quan trọng hơn là, cách bố trí trận pháp trên chiếc Thất Thái long châu này rất hợp lý, không nhiều không ít, thủ pháp luyện khí xảo diệu, đến cả Chu Thanh là truyền nhân chính thống của Luyện Khí tông cũng cảm thấy hồ thẹn không bằng.

Thất Thái tiên tử thấy Chu Thanh ngồi nghiêm chỉnh, trầm ngâm không nói, ánh mắt khẽ chuyển, mở miệng nói: “Chu tiên bối lần này từ hải ngoại ngàn dặm xa xôi đến Trung Nguyên, tin rằng cũng là vì đến tham dự đại điển khai phái một trăm năm mới có một lần ở Thục Sơn này !” Vô vô tay, sáu cô thiếu nữ khoảng 15, 16 tuổi, lớn cỡ tiểu hồ ly Chu San bung lên mấy ly trà, dâng lên cho Thất Thái, Vân Hà, Chu Thanh, Liêu Tiểu Tiên, Tiểu hồ ly, Chu Nghi mỗi người một ly trà.

Nắp trà vẫn chưa mở ra, một mùi hương thoang thoảng lan toả khắp thuyền, hòa vào hương thơm của gỗ, một mùi hương tự nhiên thanh khiết dập dồn xung quanh mọi người, Tiểu hồ ly hít một hơi sâu, vẻ mặt như đang ngất ngây.

Ngồi bên cạnh Thất Thái tiên tử là Vân Hà tiên tử với sắc mặt lãnh đạm, đột nhiên nàng chăm chú dò xét Tiểu hồ ly và Chu Nghi, Liêu Tiểu Tiến tuy cũng đang ngồi nghiêm chỉnh, nhưng hai mắt cứ liếc qua liếc lại trên thuyền, thấy Vân Hà tiên tử cứ lén lút dò xét Chu Nghi và Tiểu hồ ly, trong lòng tức tối nói: “Mẹ nó, vị tiểu cô nương đó không thèm nhìn một chàng đẹp trai như ta, mà lại nhìn hai sư muội, chẳng lẽ cô nương xinh đẹp như vậy chỉ để làm kiêu sao ?” Tuy Liêu Tiểu Tiến mặc một chiếc đạo bào màu xanh, nhưng đó là do Chu Thanh ép hấn mặc, nói nào là nếu đã đến tụ hội với giới tu đạo, đương nhiên phải ăn mặc cho chính thống một tí.

Nhưng Liêu Tiểu Tiến mặc vào cũng khá vừa vặn, với khuôn mặt anh tuấn, thân hình cao lớn hoàn mỹ, cùng khí độ bất phàm, hoàn toàn là một chàng đẹp trai. Nhưng người ta chẳng thèm để mắt đến hắn, trong lòng Liêu Tiểu Tiến rất khó chịu. “Xem ra giới tu đạo còn hiện thực hơn so với thế tục nhiều ! Chỉ cần có thực lực, người ta sẽ đeo lấy ta !” Liêu Tiểu Tiến chú ý thấy Thất Thái tiên tử cứ nhìn Chu Thanh cười mỉm chi. “Xem xem ! Sự phụ ngàng hông của ta, ngoại trừ công lực cao hơn một chút, đạo hạnh thâm hậu một chút, thì còn có gì chứ, nhìn y như một cái bánh bao đất vậy, hử !”

Thật ra Vân Hà tiên tử chỉ cảm thấy hiếu kỳ đối với Tiểu hồ ly và Chu Nghi thôi, lúc ba người họ mới bước vào, pháp bảo cổ xưa Vân Hà Diệt Thần toa dung nhập vào chân nguyên của mình bỗng hơi động đậy, nên Vân Hà tiên tử bèn chú ý đến ba người này, còn Liêu Tiểu Tiến thì, không thấy có hành động kỳ lạ gì, hai tỷ muội Chu Nghi và tiểu hồ ly là yêu tộc chính thống, tuy yêu khí trên người đã bị bùa pháp của Chu Thanh luyện chế che giấu đi, nhưng vẫn để lộ ra một chút, Chu Thanh định là chỉ cần đạo hạnh của những người khác không cao hơn mình, tuyệt đối không thể nhìn ra hai người họ là yêu tộc. Còn về pháp bảo Vân Hà Diệt Thần toa ở trong tay tiên nhân đã giết không biết bao nhiêu yêu ma quỷ quái, nên rất nhạy cảm đối với yêu khí, cho dù chỉ có một chút yêu khí cũng không qua mặt được nó.

Trong lòng Vân Hà tiên tử vô cùng chăm chú, cũng may là có vết xe đổ trước là Chu Thanh, nên Vân Hà không dám lấy thần niệm để kiểm tra hai người họ, không thì với đạo hạnh Hóa Thần trung kỳ của Vân Hà tiên tử mà kiểm tra hai tên hồ ly tinh vẫn chưa đạt đến giai đoạn Dẫn Khí hậu kỳ, cũng không phải là chuyện gì khó. Tiểu hồ ly Chu San hoạt bát đáng yêu, mặc một bộ đồ cũng khá hiện đại, cô nàng không chịu mặc đạo bào, Chu Thanh cũng không muốn ép nàng, Chu Nghi thì mặc đạo bào, nhưng không được đẹp mắt lắm, nên Vân Hà tiên tử càng nhìn càng ngạc nhiên, nhìn kỹ thì cô nàng Chu Nghi này, đúng là có vẻ đẹp chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, Vân Hà tiên tử vốn đã là một tuyệt sắc mỹ nữ rồi, bây giờ xem ra thấy mình không sánh được với cô gái này, Vân Hà tiên tử lại lén lén nhìn Chu Thanh đang trầm ngâm không nói câu nào, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Truyện "Phật Đạo "

“Đại Tự Tại cung này có thể xem là đang sử dụng lao động chưa đủ tuổi đấy !” Chu Thanh nhìn những cô bé đang trà lên, ai ai cũng mảy thanh mặt tú, xem ra cũng là một mỹ nhân, nhưng ai ai cũng bước đi chặc chặc, ánh mắt trong veo, toàn thân trên dưới như có ánh sáng lấp lánh, hiển nhiên là được phát ra từ pháp bảo thượng đẳng, trong lòng Chu Thanh cảm thấy hiếu kỳ đối với Đại Tự Tại cung này, mỗi cô nương ở đây đều tu vi tinh thâm, dường như toàn bộ đều đã tu luyện đến giai đoạn Dẫn Khí hậu kỳ, “Thực lực như vậy, cho dù các phái Côn Lôn, Thục Sơn, Long Hồ, Mao Sơn có hợp sức cũng không sánh bằng !” Chu Thanh đã từng thấy qua đệ tử của những môn phái đó xếp thành rặng rần, so sánh hai bên với nhau, trong lòng Chu Thanh liền đưa ra kết luận này. Truyện "Phật Đạo "

Nghe Thất Thái tiên tử hỏi, Chu Thanh cảm chung trà lên, nhấp một ngụm thưởng thức, mặt đầy thích thú, một dòng nhiệt lưu, chảy qua cổ họng, rồi lan ra toàn thân, rất là dễ chịu, người cứ như đang bay bổng vậy, trong chốc lát, dòng khí lưu đó thay đổi, cảm giác mát mẻ khiến cả người tỉnh hẳn. Chu Thanh thầm nghĩ: “Quả nhiên là trà ngon !”

Câu nói của Thất Thái tiên tử Chu Thanh đương nhiên nghe thấy, lại hợp một ngụm trà, Chu Thanh nói: “Đúng vậy, lần này quả thật là đến xem qua đại điển khai phái của Thục Sơn, ở hải ngoại quá lâu, nên cảm thấy cô đơn, hơn nữa mấy đệ tử của ta cũng muốn đến xem thử các môn phái tu đạo ở Trung Thổ, nhân đó thử xem sở trường tu hành của họ.” Chu Thanh bịa đại một câu, mặt không đỏ, tim không đập nhanh, đến nỗi Chu Nghi, Liêu Tiểu Tiến và Tiểu hồ ly nghe xong liền nhìn nhau, lại thêm thần thái đạo mạo thản nhiên của Chu Thanh, trong lòng ba người ít nhiều gì cũng thấy hơi xem thường Chu Thanh. Truyện "Phật Đạo "

“Nhưng !” Chu Thanh nghiêm mặt nói với Thất Thái tiên tử: “Tuy ta ở hải ngoại đã lâu, nhưng các đạo môn ở Tây Vực Trung Nguyên, ít nhiều gì cũng có biết qua, nhưng chưa hề nghe qua tên của quý phái, không biết quý phái là kế thừa đạo thống của vị thượng cổ tiên nhân nào ?” Câu này đúng là đã hỏi đúng điểm mấu chốt. Thấy hai tông pháp bảo cờ Thất Thái Xá Lợi và Vân Hà Diệt Thần toa của Thất Thái tiên tử và Vân Hà tiên tử đều hiện ánh Phật quang, lại thêm lúc Thất Thái tiên tử và Tây Vực Ngũ Tán Nhân đánh nhau, đã nói ra tên của thuật cấm kỵ là A Tì Già Tiên Phần Thiên Ma chú. Chu Thanh đã có cảm giác Đại Tự Tại cung này chắc chắn có liên quan đến Phật môn.

Thất Thái tiên tử mỉm cười, ánh sáng phát ra, chiếu rọi cả phòng, Liêu Tiểu Tiến nhìn đến nổi ngây người, Tiểu hồ ly và Chu Nghi lại không hề có phản ứng gì, xem thử Thất Thái tiên tử sẽ trả lời như thế nào. Thất Thái tiên tử và Vân Hà tiên tử nhìn nhau, bốn con mắt xinh đẹp cùng lúc nhìn Chu Thanh, Thất Thái tiên tử nhỏ nhẹ nói: “Châu tiên bối có nghe qua Từ Hàng đạo nhân không ?

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tự Tại Thiên Cung (3)

“Từ Hàng đạo nhân ?!” Chu Thanh thoát nghe tên này, liền trầm ngâm không nói, suy nghĩ một lúc. Thất Thái, Văn Hà cũng không nói gì, chỉ nhìn trung trung vào Chu Thanh, 3 người Liêu Tiểu Tiên cũng yên lặng, trong nhất thời không khí trên chiếc thuyền vô cùng tĩnh lặng, cảm giác có chút lạ lạ.

Qua một hồi lâu Chu Thanh đột nhiên hỏi: “Vị Từ Hàng đạo nhân này có phải là một trong 12 vị chân tiên của Xiển Giáo thời thượng cổ chăng ?” Đối với giới tu đạo mà nói, lịch sử của hai giáo Xiển, Tiệt tuy đã xa xưa, bây giờ chắc đã không còn tồn tại từ lâu, nhưng uy danh từ thời Phong Thần thượng cổ đã vang danh khắp tam giới, không ai không biết, 12 vị chân tiên đã đại triển thần uy trong trận chiến Phong Thần cũng đã vang danh xa gần, Chu Thanh đương nhiên là biết, nhưng có một số nghi vấn Chu Thanh suy nghĩ mãi vẫn không giải được, cũng không tiện hỏi, chỉ đành tự mình suy nghĩ vậy.

Thất Thái tiên từ gật đầu: “Đúng vậy, tổ sư khai phái của Đại Tự Tại cung ta chính là vị Từ Hàng đạo nhân này !”

“Vậy ra các người là môn hạ của Côn Lôn ?” Thấy suy đoán của mình đã được chứng thực, Chu Thanh lại hỏi. Thất Thái tiên từ chỉ cười mà không đáp, Văn Hà tiên từ ngồi kế bên suốt này giờ không nói tiếng nào, ánh mắt có chút ý xem thường, không biết là nhắm vào Chu Thanh, hay là nhắm vào Côn Lôn phái mà Chu Thanh nhắc đến, “Chu chân nhân ở hải ngoại đã lâu, tịnh tâm tu luyện vô thượng Thiên Đạo, xem sự đời như mây như khói, e là không còn nhớ rõ nhiều chuyện nữa, nghe những lời Chu chân nhân nói, chẳng lẽ Không Động phái của đạo gia ở Trung Thổ cũng là người của Côn Lôn sao ?” Trong giọng điệu lạnh như băng có pha thêm một chút chê cười.

Chu Thanh công lực huyền thông, Văn Hà tiên từ không phục, lại thêm lúc này bị Chu Thanh trêu cho một trận, bị thiệt thòi chút ít, Văn Hà tiên từ tính tình cao ngạo, hành sự luôn làm theo sở thích của mình, cho dù là ở Đại Tự Tại cung cũng như vậy, đến cung chủ cũng hết cách với nàng.

Chu Thanh nghe ra được trong lời nói của Văn Hà tiên từ có chút ý chê cười, lại bật cười khanh khách, không hề chấp nhặt, “Ha ha ! Chắc là do bản đạo đã lỡ lời, xin tiên từ đừng trách.” Chu Thanh giọng cười, hướng về Văn Hà tiên từ cúi đầu theo kiểu của đạo gia, để tỏ ý hối lỗi, nói năng đúng mực, thần sắc vui vẻ, phong thái có tám chín phần giống với những ẩn sĩ tuyệt thế cao nhân, đạo hạnh cao thâm.

Văn Hà tiên từ thấy thái độ của Chu Thanh như thế, sắc mặt khẽ thay đổi, khuôn mặt vốn lạnh lùng băng giá đã trở nên hiền hòa phần nào, cứ như là tình cảnh mùa đông lạnh giá đã qua đi, mùa xuân đang gần kề, vạn vật hồi sinh, trăm hoa hé nở vậy, rất thú vị. Văn Hà vội vàng đáp lễ lại, giọng điệu có thêm mấy phần khách khí: “Chu chân nhân, đã quá khách khí rồi !” Nói xong, liền yên lặng không lên tiếng nữa.

Ba người Chu Nghi, Tiểu hồ ly, Liêu Tiểu Tiên nhìn nhau, đều cảm thấy cái thế tục trên người Chu Thanh càng lúc càng mờ nhạt, bất luận là hành động hay là ngôn từ, đều thấp thoáng có phong vị tự nhiên xuất trần, càng lúc càng có phong độ của một nhất đại tông chủ và tu đạo tông sư.

Trong lòng Chu Thanh cảm thấy vấn đề này quả thật mình đã hơi hơi ngốc một tí, đúng vậy, tông sư khai phái của Không Động phái chính là Quảng Thành Tử, một trong 12 vị chân tiên của Xiển giáo, tuy trong thời hiện đại, Không Động phái này không hề có tiếng tăm gì, môn hạ đệ tử cũng chưa từng bước chân ra khỏi sơn môn, suốt ngày ẩn thân trong động Thiên Phúc Địa mà năm xưa Quảng Thành Tử đã mở ra để mà tu hành, cho nên danh tiếng quả thật không bằng từ đại phái là Côn Lôn, Mao sơn, Thục sơn và Long Hồ sơn, thậm chí một số tiền bối của giới tu đạo cũng không biết bên trong có những nhân vật cao thủ nào, nhưng không ai dám xem thường môn phái mà thượng cổ đại thánh Quảng Thành Tử đã sáng lập nên.

Sau trận chiến phong thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thoát ly thế tục, mất tâm mất tích, môn nhân dưới trướng cũng tự ly tán khắp nơi, có người bay lên thiên giới, có người tự sáng lập môn phái ở nhân gian, sau khi lưu lại đạo thống thì cũng mất tâm mất tích, đệ tử Xiển giáo nhiều vô số kể, cứ như thế mà tiếp tục khai chi tán nghiệp, nên đã hình thành hằng hà sa số các môn phái tu đạo trong thiên hạ, nếu luận về nguồn gốc, chỉ cần là người tu đạo, dù ít dù nhiều đều có quan hệ với Xiển giáo, Côn Lôn phái đã chiếm được cái danh xưng chính thống, cho nên bất luận là triều nào đại nào, từ cổ chí kim, các môn phái tu đạo trong thiên hạ chẳng phải đều tôn kính Côn Lôn sao. Nhưng thân phận của 12 vị chân tiên trong Xiển giáo đâu phải đơn giản, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn biến mất, Xiển giáo liền quay sang tôn sùng 12 vị này, sau đó không hiểu nguyên nhân tại sao, 12 vị chân tiên lần lượt thoát ly khỏi Xiển giáo, tuy họ xuất thân từ Xiển giáo, nhưng lúc sáng lập môn phái đều có điểm đặc sắc riêng. Chu Thanh nhất thời thất thần, bây giờ đã nghĩ thông cái đạo lý này rồi, nhưng trong lòng vẫn còn nghi vấn trùng trùng.

“Côn Lôn là Côn Lôn, Xiển giáo là Xiển giáo !” Thất Thái tiên từ có ý nói rộng hơn, giọng nói trong trẻo truyền vào tai của mọi người, “Tuy năm xưa núi Côn Lôn là sở tại chính của Xiển giáo, nhưng từ khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bay lên trời, đã giao lại Ngọc Hư Cung cho người đã lập được đại công trong trận chiến Phong Thần là Khương Thượng. Tuy Khương Thượng là bậc kỳ tài, cũng là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng vào thời đó mà nói, thời gian tu đạo của hắn chưa lâu, đừng nói là 12 vị đại chân tiên, đến cả một số đệ tử xung quanh mà hắn cũng còn thua xa, cứ như thế, đương nhiên là không thể phục chúng được, sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì, Quảng Thành Tử ra đi tự thoát ly khỏi Xiển giáo rồi sáng lập nên Không Động phái, vì có tiền lệ này, nên không lâu sau, 12 vị đại chân tiên, và một số môn nhân đạo pháp cao thâm đều lần lượt noi gương Quảng Thành Tử. Tổ sư của Đại Tự Tại cung chúng tôi là Từ Hàng đạo nhân cũng như vậy, Khương Thượng đương nhiên không thể ngăn cản Xiển giáo bị tan rã, vì không muốn danh tiếng của Xiển giáo bị tổn hại, nên đã đổi tên thành Côn Lôn, từ đó về sau Xiển giáo đã thật sự biến mất, Côn Lôn phái hiện giờ đang dựng cờ hiệu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng lại kế thừa đạo pháp của Khương Thượng.” Thất Thái tiên từ nói một thôi một hồi, Chu Thanh lại chẳng nghe được thứ gì có tính thực tế cả, đó chẳng phải là chuyện về một môn phái vì vấn đề người kế thừa mà bất hòa, sau đó chia năm xẻ bảy ra sao, từ xưa đến nay những chuyện như thế này nhiều hơn cả lông bò, tuy là môn phái này hơi lớn một chút, người gây mâu thuẫn cũng lợi hại hơn một chút, nhưng trên bản chất cũng là giống nhau thôi. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Tuy có nghi vấn, những chi cần không liên can đến mình, Chu Thanh đều không thèm đếm xỉa tới, mặc kệ là trâu đánh chết ngựa, hay là ngựa đánh chết trâu cũng được, Đại Tự Tại cung này thần thần bí bí, những lời mà Thất Thái tiên từ nói cũng không biết là thật hay giả, nhưng môn hạ đệ tử ai ai cũng tu vì bất phẩm, hiển nhiên là đã thông qua linh đan diệu dược, công pháp đặc thù mà tu luyện, hơn nữa lại có nhiều pháp bảo, món nào cũng không phải loại tầm thường, đặc biệt là pháp bảo trong tay Thất Thái và Văn Hà, uy lực lại càng lớn hơn, nếu nói là truyền nhân của Từ Hàng đạo nhân gì đó thì cũng đúng. Truyện "Phật Đạo "

“Đạo môn trong thiên hạ quả nhiên là ngoa hồ tàng long, một môn phái tùy tiện xuất hiện từ một góc ngách nào đó cũng có thực lực như vậy, nguồn gốc như vậy, chả trách cái gì là quý hút máu, giáo đình ở hải ngoại cũng không dám đến đây. Đồ đệ này của ta cũng là quý hút máu thực lực thuộc hàng công tước gì rồi, lại được học thêm pháp thuật Phi Kiếm, thực lực chắc được xếp hàng đầu ở nước ngoài, sau chuyện này, sẽ thả hắn về đó, nhưng cũng nên lấy thêm một chút máu của hắn mới được !” Chu Thanh nhìn Liêu Tiểu Tiên với ý đồ bắt hảo, Liêu Tiểu Tiên đột nhiên rùng mình.

Sau đó 3 người cùng nói cười vui vẻ, đến Vân Hà tiên tử cũng thỉnh thoảng xen vào một câu, không khí hòa hợp đi nhiều, đến cả 3 người Liễu Tiểu Tiến, Chu Nghi và Tiểu hồ ly cũng thì thầm to nhỏ. Buổi trò chuyện này kéo dài đến một canh giờ, Chu Thanh đột nhiên nhớ ra mình còn chuyện phải làm, vội vàng ngồi dậy cáo từ, trên miệng thốt ra những câu không có dinh dưỡng, không mặn cũng không nhạt, đại loại như hẹn ngày tái ngộ vậy. Thất Thái và Vân Hà cũng giữ lại theo lễ giáo, hai bên đều đang nói những lời khách khí, thì một tiểu cô nương đột nhiên bước vào bẩm báo: “Hai vị thiên chủ, bên ngoài có một lão đạo sĩ dẫn theo một nam một nữ, tên lão đạo trưởng nói ông ta là trưởng môn Côn Lôn phái, muốn cầu kiến cung chủ của chúng ta !

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Nghiệt Duyên Tam Kiếp

“Hà ? Chương môn Côn Lôn !” Thất Thái tiên tử nghe xong lời bẩm báo của tiểu cô nương liền nhìn Vân Hà, cả hai đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, “Cầu kiến cung chủ của chúng ta ? Chẳng lẽ chương môn Côn Lôn quen cung chủ của chúng ta ? Nhưng trước giờ chưa hề nghe nói qua ! Đại Tự Tại cung của chúng ta và Côn Lôn tuy đều ở tại Tây Vực, nhưng trước giờ không có giao tình, cũng không có qua lại, tên chương môn Côn Lôn này sao lại đến Trung Thổ tìm cung chủ của chúng ta chứ ?” Truyện “Phật Đạo ”

Vân Hà tiên tử hỏi Thất Thái, Thất Thái tiên tử lắc đầu nói: “Mặc kệ ông ta, ra ngoài xem tên chương môn Côn Lôn đến đây với ý gì, dù gì thì người ta cũng là nhất đại tông sư, chúng ta không thể thất lễ được !”

Hai người đã quyết định, đây là lần đầu tiên Vân Hà tiên tử chủ động mở miệng nói với Chu Thanh: “Chu chân nhân, Thiên Đạo tông của ngài ở hải ngoại đã lâu, thiết nghĩ cũng ít được gặp các đạo hữu ở Trung Thổ, phái Côn Lôn này tuy ở Tây Vực, nhưng đạo môn lại phát triển ở Trung Thổ, chi bằng cùng nhau ra đó, để được đại khai nhãn giới với chương giáo của đệ nhất đại môn phái.”

Chu Thanh khẽ gật đầu, lại là một cái rập đầu đầy nghiêm chỉnh nói: “Đa tạ hảo ý của tiên tử, bản đạo cũng đang có ý này, nghe nói đạo môn ở Trung Thổ có bốn đại tu đạo tông sư, chương giáo Côn Lôn là một trong số đó, bản đạo đương nhiên muốn chiêm ngưỡng một chút cái phong thái của tu đạo tông sư, Thiên Đạo tông ta tuy ở hải ngoại, nhưng đạo thống cũng cùng một mạch với Hoa Hạ ta ! Đạo môn Hoa Hạ ta hưng thịnh như thế, bản đạo cũng rất vui mừng !” Những lời Chu Thanh nói nghe rất êm tai, không hề có chút tâm trạng riêng tư nào lẫn vào trong đó, khiến người nghe cảm thấy rất chân tình, đến cả những người hiểu rõ Chu Thanh như Liễu Tiểu Tiến, Chu Nghi và tiểu hồ ly trong nhất thời cũng bị Chu Thanh mê hoặc.

Thất Thái tiên tử cảm thấy thật khó mà tưởng tượng, muội muội của mình trước giờ luôn cao ngạo, đừng nói đến chuyện chủ động bắt chuyện với đàn ông, chỉ là bình thường cũng đã không thèm để mắt tới đàn ông rồi, hôm nay quả nhiên lại nói nhiều như thế, tuy cũng là người tu đạo, không có cảm kỳ nam nữ gì, nhưng đó cũng đã là chuyện không bình thường.

“Chẳng lẽ là oan nghiệt thật sao !” Thất Thái tiên tử đột nhiên nhớ lại lúc mình rời cung, cung chủ có nói một số câu với mình: “Con và Vân Hà lần này thay ta đến Trung Thổ tham dự đại điển khai phái của Thực Sơn, vạn sự đều phải cẩn thận là trên hết, Trung Thổ ngoa hồ tàng long, nhưng với tu vi của hai con lại thêm hai pháp bảo thượng cổ là cờ Thất Thái Xá Lợi và Vân Hà Diệt Thần toa, chắc sẽ không có vấn đề, con hành sự cẩn thận, ta cũng không lo lắng gì, chỉ là Vân Hà tu đạo thiên phú khá cao, nhưng tính tình cao ngạo, tính khí quật cường, lại thêm duyên nghiệt kiếp trước chưa dứt, tu vi được linh được trợ, tuy có tiến triển thần tốc, nhưng căn cơ lại chưa vững, con phải xem chừng muội ấy, lần này tuy ta không yên tâm về Vân Hà nhưng vẫn phải hai con đi, là có nguyên nhân, nghiệt duyên kiếp trước của Vân Hà, đến cuối cùng cũng phải bình giải trùng tu, nhưng duyên nghiệt này, phải 3 kiếp mới dứt, Vân Hà phải chuyển thế hai lần mới có thể tiêu trừ nghiệt chương, chuyện này luôn là tâm bệnh trong lòng ta, người giải chuồng vẫn cần người buộc chuồng, ta dùng Cửu Cung thần toán đã đoán ra được, phát hiện lần này Vân Hà đến Trung Thổ sẽ có một cơ duyên lớn, cũng chưa biết là có tiêu trừ được nghiệt duyên hay không, họa phúc đi liền nhau, hơn nữa thiên cơ khó đoán, tình hình cụ thể như thế nào ta đoán không ra.” Truyện “Phật Đạo ”

Những lời này có vẻ hàm hồ, Thất Thái tiên tử nửa hiểu nửa không, lúc đó tuy là ghi nhớ trong lòng, nhưng trên đường đi lại chẳng xảy ra chuyện gì, nên cũng đã quên bằng đi mất.

Thuật bói toán, tuy là tìm tòi cái lý của trời đất, vì muốn nhìn thấu được thiên cơ, nào ngờ thiên cơ lại khó đoán, đại điển chỉ số có 50, chỉ một động dậy thôi, sẽ kéo theo nhiều biến hóa khác, cho dù có là Đại La Kim Tiên, Tam Thanh Đạo Tôn, Tây Phương Phật Đà cũng không dám vỗ ngực là đoán được hết các biến số.

Trong lòng Thất Thái tiên tử lơ mơ nhớ lại, nhưng lại không tiện nói ra, chỉ đành đi bước nào hay bước nấy. Mọi người bước ra khỏi khoang thuyền, thì thấy bên ngoài Thất Thái long châu có 3 người đang đứng, hai đóa hoa sen xanh phát ánh sáng xung quanh, một lão đạo, tóc bạc đồng nhan (Tóc bạc trắng như con bạc, mà mặt vẫn còn rất trẻ trung), thân mặc bát quái pháp bào hiểm thấy ở những người tu đạo, thân hình bình thường, bộ râu đen nhánh dài hơn thước phất phơ trước ngực, rất có phong thái của một tiên nhân, chỉ là đôi mắt vô thần, trên mặt có vẻ thất thần, nhìn lướt qua, quả thật có thể dọa được không ít người, nhưng tuyệt đối không phải phong thái của nhất đại tông sư, nhìn lâu rồi sẽ có cảm giác khó chịu. Truyện “Phật Đạo ”

Trên một chiếc bông sen xanh khác là một thanh niên khoảng 28, 29 tuổi, thân mặc đạo bào màu xanh, tạo hình mộc mạc, tướng mạo ôn hậu, nếu tên thanh niên này không phải đứng trên đóa sen xanh, thì ai nhìn thấy cũng sẽ cho rằng đó là một thanh niên thật thà ở dưới quê, còn cô gái thì mặt như hoa đào, ăn mặc cũng khá thời trang, nhưng đứng bên cạnh tên thanh niên thật thà, tướng mạo ôn hậu thì đứng là có vẻ chẳng giống ai, tình huống kỳ lạ của

ba người này khiến mọi người cảm thấy nghi hoặc, lại cảm thấy ngạc nhiên. Hai cô Vân Hà và Thất Thái thì lại hoài nghi: “Hiệu xưng chương giáo của thiên hạ đệ nhất đại đạo môn, lại có đức hạnh như vậy sao ? Chẳng lẽ đây đúng là người đứng đầu tứ đại tông sư Càn Cơ đạo nhân sao ? Người như vậy mà cũng có thể làm tông sư, thiên hạ hết cao nhân rồi chẳng ?” Thất Thái và Vân Hà nhìn nhau, không ngờ trong lòng hai người lại có suy nghĩ giống đến vậy.

Chu Thanh vừa bước ra khỏi khoang thuyền thì đã nhìn thấy lão đạo kỳ quái này, đột nhiên Hóa Huyết thần đạo trong cơ thể động dậy, khí tức không vững, thậm chí trở nên ngang ngược, đến Đô Thiên Thần Sát đại trận trên đó cũng bắt đầu có dấu hiệu khởi động, Chu Thanh bị những biểu hiện kỳ lạ đột nhiên đó khiến cho tâm thần bị chấn động mạnh, vội vàng điều động chân nguyên niệm lực mạnh mẽ của mình, khó khăn lắm mới áp chế được Hóa Huyết thần đạo trong cơ thể mình.

“Lão đạo này, trên người có mang bảo bối gì, mà có thể khiến ma binh thời cổ xưa này động dậy ? Nếu đã là chương môn phái Côn Lôn, không lý nào nghèo đến nỗi không có thứ gì, chắc chắn là có bảo bối thượng đẳng, có thể khiến Hóa Huyết thần đạo của ta dị thường như vậy, thiết nghĩ chỉ ít cũng là pháp bảo cùng cấp số, Côn Lôn... chẳng lẽ trên người lão đạo này cũng có dị bảo thái cổ của thời Phong Thần !”

Nghĩ đến đây, ánh mắt Chu Thanh sắc bén, nhìn sang lão đạo đó, dường như là cùng lúc, Càn Cơ lão đạo đã nhìn sang Chu Thanh, ánh mắt hai người gặp nhau, Chu Thanh chỉ cảm thấy một thần niệm cuộn cuộn ập đến mình, “Hử !” Chu Thanh thầm cười trong lòng, tên lão đạo này quả nhiên dám thử tu vi của mình, Chu Thanh đã nghe nói từ trước, công lực của bốn đại tông sư trong môn đạo thiên hạ đều là Hóa Thần hậu kỳ, vẫn chưa ai có thể đột phá đến cảnh giới Phản Hư. Chu Thanh nhiều phen kỳ ngộ, ở trong đấy động Trường Bình nhờ vào sức quý mà tu thành pháp thân, cũng đột phá Luyện Khí Hóa Thần đạt đến giai đoạn sơ cấp của Luyện Thần Phản Hư, tuy so với hai tên biến thái Hiên Viên pháp vương, Ôn Lam Tân vẫn còn thua một chút, nhưng pháp thân của Chu Thanh uy lực cực lớn, nếu giao chiến với nhau, cho dù không dùng đến Hóa Huyết thần đạo, mà một chọi một, Chu Thanh tin rằng cũng đủ sức đề liều, “Tên lão đạo này tuy có tiếng tăm, nhưng e là còn chưa bì kịp với Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân, huống chi là Bạch Khởi, một quyền của Bạch Khởi ta đây còn chịu nổi, chẳng lẽ còn sợ lão già tông sư Hóa Thần hậu kỳ này sao.” Chu Thanh không hề do dự, điều động thần niệm phản kích lại.

Bốp ! Hai luồng thần niệm vô hình công kích nhau trong không trung, quả nhiên nổ thành một trận cuồng phong mãnh liệt, Chu Thanh đứng trên long châu, chỉ cảm thấy thần niệm của đối phương mạnh mẽ và chắc chắn, không hề yếu kém hơn mình chút nào, Ding ! Ding ! Ding, một lực vô hình mạnh mẽ xông qua, Chu Thanh không hề dùng đến thần pháp, thần xác của hắn sắp chịu không nổi sự tấn công trực tiếp của sức mạnh vô hình này, Chu Thanh chỉ đành lùi liền ba bước, tránh đi luồng sức mạnh này, tên Càn Cơ lão đạo này cũng không dễ chịu gì, hự một tiếng ! Cơ thể mất thăng bằng, nhẹ nhàng truyền xuống đóa sen xanh dưới chân mình, ánh sáng của đóa sen xanh âm đậm, không còn thanh khí, có xu hướng bị tàn lụi

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chút Phiền Phức Nhỏ

Thần niệm tuy vô hình vô chất, là vật lúc ẩn lúc hiện, nhưng hai đại cao thủ này đều là bậc công tham tạo hóa, thần niệm đều được ngưng luyện thành thực chất, sự đối kháng nhau của loại thần thức niệm lực này, cũng không hề thua kém sự đối kháng giữa pháp bảo của người tu đạo bình thường, trận cuồng phong xé nát dòng khí lưu do không khí tạo thành, rồi bắn loạn xạ tứ phía, trong nhất thời những tiếng rít quái lạ không ngừng vang bên tai, dòng khí lưu bắn loạn xạ tứ phía kiếm khí vô cùng sắc bén, ập về phía mọi người đang có mặt. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh lùi liền 3 bước, vẫn còn dư sức, thấy tình huống như thế, tay áo của chiếc áo lông vũ phất sang, không khí ở bốn phương tám hướng mau chóng ngưng tụ lại, dính dính như chất dịch, giống như rút củi dưới đáy nồi vậy, không có không khí lưu động, dòng khí lưu bắn loạn xạ ấy liền biến mất, dung hòa vào không khí. Xung quanh trở lại như bình thường, cơn gió nhẹ thoảng qua, thỉnh thoảng có mây trắng bay ngang qua mọi người, một luồng không khí hoạt bát linh động, tràn đầy sinh khí.

Càn Cơ lão đạo tóc đen râu dài lại không được ung dung thoải mái như Chu Thanh, đóa sen xanh dưới chân kêu lạo xạo như xào đậu vậy, chắc sắp tàn rồi, vị chương giáo Côn Lôn này, Càn Cơ lão đạo người đứng đầu trong bốn đại tông sư có vẻ hơi nhếch nhác, trên tay nhíp lại thành pháp quyết, gom thanh khí sắp tan dưới chân lại, đóa sen xanh hồi phục thành nguyên dạng. Đôi mắt vốn già nua mờ mịt của Càn Cơ lão đạo trở nên vô cùng sắc bén, thần sắc trên mặt lúc tỏ lúc mờ, nhìn trừng trừng dò xét Chu Thanh, cũng không nói gì, không biết đang nghĩ cái gì. Đôi nam nữ trên đóa sen xanh bên cạnh thấy tình hình như thế đã thất kinh, trong đầu không hiểu đang xảy ra chuyện gì, trong nhất thời không nói nên lời.

Thần niệm hai người đụng nhau, vừa tiếp xúc đã dội ra ngay, xem tình hình dường như Chu Thanh đã chiếm thế thượng phong, kỳ thật Chu Thanh đứng trên Long Châu, chiếc thuyền rồng bảy màu này vốn đã là một pháp khí cực tốt, lại thêm chuyên được dùng để vận chuyển, đã từng chịu nhiều lực đạo mạnh, Chu Thanh đứng trên đó như đứng trên một bàn thạch vững chắc, được thuận lợi mà chế ngự lại đạo lực, Càn Cơ lão đạo thân lại ở hư không, đóa sen xanh dưới chân chẳng qua là do pháp thuật biến hóa thành, chứ không phải là pháp bảo gì, lực đạo đương nhiên không chỗ nào để ngự, những người bên cạnh nhìn không ra, còn hai người thì tự biết trong lòng, trận đấu này vẫn là thực lực ngang nhau. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh thần sắc không hề thay đổi, mặt tương đối bình hòa, cứ như là chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, gấp đầu với Càn Cơ lão đạo, giọng sang sảng nói: “Bản đạo là Chu Thanh của Thiên Đạo tông ở hải ngoại xin chào Côn Lôn chương giáo Càn Cơ chân nhân.” Bên ngoài Chu Thanh nói những câu văn chương hay, bên trong lại cười thầm lạnh lùng, “Quả nhiên là phạm sự cũng phải giữ lại chút bản lĩnh, những cao thủ tông sư này tuy nói là tu vi ở Hóa Thần hậu kỳ, thật ra đã là chuyện cũ của ba mươi mấy năm trước rồi, 30 năm nay mà không có tiến bộ nào, có ma mới tin.”

Lúc này khi thần niệm hai người đấu nhau, Chu Thanh tuy không dùng hết thực lực, nhưng đã thử ra được tu vi của Càn Cơ lão đạo này vừa bước vào cảnh giới Phản Hư.

Khoảng cách giữa hai cảnh giới Hóa Thần và Phản Hư nói lớn thì cũng không lớn, nói nhỏ thì cũng chẳng nhỏ, chỉ nói đến sức chiến đấu, không có có sự cách biệt về pháp bảo, một người tu đạo vừa vào cảnh giới Phản Hư, có thể đồng thời đối phó với 3 đến 4 nhân vật trong cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ, đương nhiên không tính đến chuyện đối phương đã bố trí trận pháp trước. Hai bên đấu pháp, không chỉ có sự cao thấp của cảnh giới, lớn mạnh của chân nguyên, còn có cao thấp của pháp bảo, thể trận, đạo pháp nữa, cách vận dụng cũng khác nhau.

Người tu đạo trong thời kỳ Dẫn Khí, mượn nguyên khí của đất trời để tôi luyện thân xác, khiến nó mạnh mẽ không gì sánh được, thời kỳ Hóa Thần người tu đạo ngưng luyện nguyên thần, tiêu trừ nghiệt chướng, ở hậu kỳ chú trọng về hợp nhất giữa nguyên thần và thân xác, thành công thì có thể đột phá cảnh giới Phản Hư, nghịch chuyển thân xác, đạt đến bước bất tử, cũng chính là tiên mà người đời thường gọi. Nói là bất tử, kỳ thật chỉ là tương đối thôi, trong dòng chảy vĩnh hằng của thời gian, không có thứ gì có thể gọi là vĩnh hằng bất diệt được.

Trong kỳ Dẫn Khí nếu người tu đạo không xảy ra sự cố gì, ít ra cũng được thọ từ 100 đến 200 tuổi, còn người tu đạo đến kỳ Hóa Thần thọ cao gấp đôi, huống chi, người tu đạo đến kỳ Hóa Thần chỉ cần đạt đến trung kỳ, ngưng luyện nguyên thần, cho dù thân xác có bị thối nát, vẫn còn hai cách để duy trì nguyên thần, một là bình giải trùng tu, phải có tu sĩ hộ pháp đạo hạnh cao thâm, vì chuyển thể trùng tu nguy hiểm vô cùng, đồng thời ký ức của kiếp trước sẽ bị xóa sạch, cần một tu sĩ đạo hạnh cao thâm để dẫn đường, tu vi của mình sau khi đạt đến một cảnh giới nhất định, dưới sự giúp đỡ của hộ pháp thì có thể lấy lại được toàn bộ ký ức của kiếp trước. Phương pháp này nửa lợi nửa hại, điểm hay của nó là chuyển thể trùng tu có thể tiêu trừ nghiệt chướng, khiến nguyên thần càng ngưng luyện hơn, tu vi của kiếp thứ hai càng dễ dàng hơn.

Điểm yếu của nó là chuyển thể trùng tu này vô cùng phiền phức, trước khi bình giải, phải chuẩn bị đầy đủ, tích lũy công đức thiên tâm, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát, đã từng có những tu sĩ trước lúc bình giải trùng tu, không tích lũy đủ công đức thiên tâm, nên khi chuyển thể không được làm người, mà hóa thành súc sinh, cũng có người hóa thành cỏ cây, hoàn toàn không có trí lực, vô cùng thê thảm.

Còn một cách khác, chính là Đoạt Xác chi thuật của ma đạo, người trong ma đạo, nghịch thiên hành sự, đừng nói đến chuyện tích lũy công đức thiên tâm, e là mỗi việc làm đều là tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất, đương nhiên là không thể dùng cách chuyển thể trùng tu, khi thân xác bị hư hại, liền dùng sức mạnh đoạt lấy thân xác của người khác, chuyển gởi nguyên thần, phương pháp này dễ làm và thực dụng, đồng thời cũng dễ dàng thành công, nhưng cũng rất tệ hại, không thể sử dụng thường xuyên, mỗi lần sử dụng, nguyên thần sẽ bị mài mòn phần nào, cho đến khi bị mai một dần, không tồn tại nữa. Trong cái mỹ mãn có cái khiếm khuyết, thế sự có sự lưỡng toàn, thiên đạo cũng vậy.

Một khi đã đạt đến cảnh giới Phản Hư, thân xác và nguyên thần hợp nhất, cơ thể sẽ đứng giữa thực chất và hư vô, hai cái này bổ sung hỗ trợ cho nhau, tuổi thọ đương nhiên tăng cao, tuy không thể gọi là vĩnh hằng bất diệt, nhưng tuổi thọ cũng đã tăng gấp mấy trăm ngàn lần so với Hóa Thần kỳ. Có thể nói là, chỉ cần là đạo nhân đã bước chân vào cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, mới thật sự là người tu đạo. Từ Luyện Thần Phản Hư đến Luyện Hư Hợp Đạo là một quá trình rất dài và khó khăn, bên trong khó khăn trùng trùng, nhiều đại kiếp tiểu kiếp, tam tai cửu nạn, nhân duyên ma chướng, nghiệt duyên mười kiếp, ân ân oán oán trong ngàn năm chuyển thể luân hồi đều phải được giải quyết, có điều gì bất trắc thì thân hình sẽ bị diệt, vì nguyên thần và thân xác hợp nhất, một thịnh thì tất cả đều thịnh, một hại thì tất cả đều hại.

Đạo chi vô thượng, bất luận là tiên hay là phàm, cái họ mưu cầu chẳng qua chỉ là một chữ mà thôi. Từ Cổ chí kim, biết bao nhiêu tiên thánh đại hiền cũng chưa giải được rõ ràng, minh bạch, chuyện đã nói nhiều lần rồi, không cần thiết phải nói thêm nữa.

Một đòn tấn công, Chu Thanh đã thử được công lực của Càn Cơ lão đạo, trong lòng nắm chắc, Chu Thanh hiện giờ đang dùng thân xác để đối kháng, thần niệm tuy mạnh, nhưng lại không tiện để lộ ra, nên không thể có uy lực như Kim Thân Pháp Tướng. Nhưng đôi bên không thù không oán, lúc này so tài chỉ vì đôi bên thấy người cùng đạo mà nổi hứng, vẫn có một chút ý hữu hảo. Chu Thanh đương nhiên hiểu, nên không vì thế mà trở mặt. Vì muốn không khí hòa hoãn, Chu Thanh bèn tự giới thiệu tên mình trước, mà lại không biết, không báo tên hiệu thì còn may, vừa báo tên hiệu thì lại rước phiền phức vào thân.

Từ khi Chu Thanh bước ra khoang thuyền, đã bị Càn Cơ lão đạo hấp dẫn, hai người vừa gặp nhau, đã trọn to mắt như mắt bò, Chu Thanh không hề chú ý đến hai người đang đứng trên đóa sen xanh ở bên cạnh.

“Quả nhiên là người, Chu Thanh!” Cô gái mặt đẹp như hoa, ăn mặc thời trang kêu to lên, khiến mọi người đều chú ý. Lúc này Chu Thanh mới chú ý đến cô gái, vừa nhìn, cũng bất giác giật mình, đến cả Liêu Tiểu Tiến đứng ở phía sau sắc mặt cũng trở nên khó coi

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Cô Gái Điêu Nga

Trong lúc nói chuyện, một chiếc gương kỳ quái bay trên không trung cách đỉnh đầu Chu Thanh mười mấy trượng, tấm gương này một mặt đen một mặt đỏ, vừa gặp gió đã hóa to thành một hình vuông phạm vi 3 trượng, mặt trắng của tấm gương, chiếu thẳng vào Chu Thanh.

Xí ! Tầm gương lớn khoảng 3 trượng hình vuông sau khi phát ra một tiếng rít dài, liên rung động kịch liệt, uy lực vô hình khiến mọi người khiếp sợ, bên trên tầm gương có một luồng sáng đỏ xông thẳng lên trời, dường như đã liên kết lại thành một với ánh sáng mặt trời trên cao, một dòng sáng màu vàng thuận theo luồng sáng đỏ chiếu thẳng xuống tầm gương, cùng lúc đó, mặt trắng của gương đang đối diện với Chu Thanh đột nhiên ánh ra những cột sáng màu trắng có độ lớn như tầm gương, những cột sáng màu trắng đó phát ra nhiệt độ rất cao, như Tam Vị Chân hỏa vậy, không gian đã bị đốt nóng đến nỗi bị biến dạng. Những cột lửa màu trắng to lớn như vậy, không chỉ có Chu Thanh, đến cả những người trên thuyền cũng bị bao trùm trong đó.

“Xăng bậy !” Đó là giọng nói của Càn Cơ đạo nhân, “Nhược Thủy, con làm gì đó.”

Càn Cơ lão đạo không ngờ Lăng Nhược Thủy lại đột nhiên ra tay, bèn gạt mình, vốn dĩ Càn Cơ lão đạo cũng là đến Thục sơn để tham dự đại điển khai phá, Côn Lôn và Thục sơn thế như nước với lửa, chỉ thiếu điều chưa lấy đao thật sừng thật ra mà đánh một trận, Càn Cơ lão đạo thích thanh tịnh, cũng biết lần này sẽ có rắc rối. Thục sơn trưởng lão Linh Không lão đạo và mình đều là bốn đại tông sư trong thiên hạ, lại được Linh Không lão đạo đích thân viết thiệp mời, vẫn phải nể mặt người ta một chút. Lần này cũng không đem nhiều người theo, chỉ mang theo đại đệ tử Nhất Vân Tử và con nha đầu Nhược Thủy cứ thích đòi đi xem náo nhiệt này. Ba sư đồ cười mây trên trời, chậm rãi khoan thai, rất tự do tự tại. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Trận đấu lúc này giữa Chu Thanh và Ngũ tán nhân, vừa khéo đã kinh động đến sư đồ Càn Cơ lão đạo cách đó hơn 500 dặm, ba người vội vàng qua xem đó là nhân vật lợi hại nào, nên biết là Chu Thanh cũng có thể được xem là siêu cao thủ của giới tu đạo hiện giờ, nhất là khi đánh với Ngũ Tán Nhân còn dùng đến cả Pháp Tướng Kim Thân, khí thế lớn biết nhường nào, chỉ cần là tu sĩ có chút đạo hạnh cũng biết đang có nhân vật rất mạnh chiến đấu.

Lúc ba người Càn Cơ lão đạo đến, Ngũ Tán Nhân đã sớm thi triển Thái Ất Phi Thiên Độn thuật mà bỏ chạy, đám người Thất Thái, Vân Hà, Chu Thanh đang ngồi trong khoang thuyền trò chuyện. Càn Cơ lão đạo đã từng chu du bốn phương, giao kết nhiều bằng hữu, quả thật có duyên gặp mặt Đại Tự Tại cung chủ một lần, chiếc Thất Thái long châu này ông có biết tới. Thế là lên đây đề gặp lại cố nhân, lúc này thanh thế như thế, nếu là Đại Tự Tại cung chủ đích thân ra tay, thì chẳng có gì lạ. Nào biết đâu cung chủ Đại Tự Tại cung không ra, ngược lại là một người thanh niên bước ra, công lực đạo hạnh cũng thâm sâu khó lường, nhất là khi người thanh niên đó bước ra, cây Roi đã thần được lấy từ bài vị của Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung mà mình mang theo có chút rung động, thì sao Càn Cơ lão đạo lại không thử xem Chu Thanh là thần thánh phương nào chứ, vừa thử một lúc, với tu vi ở cảnh giới Phân Hư của Càn Cơ lão đạo suy tởm nửa đã bị thiệt lớn, nhất là khi ông lơ mờ cảm giác được người thanh niên này còn che giấu thực lực mạnh hơn, điều này thật khiến người kinh ngạc, nhưng may mà người thanh niên này không có ác ý, hơn nữa còn tỏ ra lễ phép tự báo lai lịch, khiến Càn Cơ lão đạo thở phào, nhẹ nhõm hẳn. Truyện "Phật Đạo "

“Hừ ! Nếu đó thật là Âm Dương Kính bốn tông chủ đương nhiên còn kiêng kỵ 3 phần, một văn vật nguy tạo của cô mà cũng dám lấy ra ở trước mặt bốn tông, đúng là không biết tự lượng sức !”

Chu Thanh đã nhận ra Lăng Nhược Thủy, con nha đầu này điều ngoa buông thả, lại còn tự cho là mình thông minh, không xem ai ra gì, mình có lòng tốt đã cứu cô ta, cô ta không những không cảm kích, ngược lại còn muốn lợi dụng mình. Nếu không phải do lúc đó tu vi của Chu Thanh không cao, sợ lại gây ra rắc rối gì, thì đã sớm đánh con nha đầu Lăng Nhược Thủy này, tuy không đến nỗi hồn tiêu phách tán, thì chí ít cũng bại liệt toàn thân rồi.

Thấy cột lửa màu trắng ti lớn kia đã trùm lên hết mọi người trên thuyền, Chu Thanh tuy là người giỏi nhìn, cũng bắt đầu hơi nổi nóng, phát tay áo lớn, ánh sáng vàng như nước thủy triều tuôn ra, hình thành một tấm màn ánh sáng dày cộm, cột lửa màu trắng tấn công đến tấm màn sáng, cứ như hạt muối bỏ biển, mất tầm mắt tích.

Chu Thanh cũng không ra tay đánh trả lại, trong miệng nói nhạt, cũng không thấy lớn tiếng la lối, những mỗi một chữ hần nói ra như tiếng chuông đồng vậy, vang đến tận trời xanh, nghe đến nỗi tai của mọi người cứ ư ù, nhất là Lăng Nhược Thủy ở kia đang dùng toàn lực để thúc đẩy cái văn vật giả tạo Âm Dương kính, mỗi một từ mà cô nghe cứ như chiếc búa sắt gõ thẳng vào ngực, tận cho đến 4 chữ cuối, Lăng Nhược Thủy cuối cùng chịu không nổi, Hự ! Phun ra một ngụm máu tươi, luồng sáng đỏ liên kết với ánh sáng mặt trời trên cao cũng biến mất, Âm Dương Kính ở trên đầu Chu Thanh cũng nhỏ lại cỡ bàn tay, hoàn toàn mất hết tác dụng kỳ diệu, bay vút xuống, Chu Thanh đưa tay ra, đã nắm được trên tay.

Lăng Nhược Thủy từ sau sự việc lần trước, về Côn Lôn tu luyện đạo pháp, chính là vì muốn tìm Chu Thanh trả hận, cô xuất thân từ gia đình phú hào, từ nhỏ đã được trưởng bối trong nhà chiều chuộng, sau khi báỉ nhập Côn Lôn môn hạ, tên Càn Cơ lão đạo này cũng rất yêu thương cô, chưa từng chịu thiệt thòi qua, người ta giúp cô, cứu cô đó là chuyện đương nhiên, người ta trêu chọc cô, thì đúng thật là đại tội.

Sau khi Lăng Nhược Thủy tu thành đạo pháp, vốn định tìm Lăng Phi, dùng thế lực của Long Tổ tìm kiếm tung tích của Chu Thanh, nào ngờ Lăng Phi bị Hướng Huy hãm hại, bị đình chức dễ phản tỉnh, nào có thể điều động được chút thế lực nữa, gia tộc của mình và mấy gia tộc khác đấu đến nỗi chết đi sống lại, còn kiếm đâu ra được người để tìm Chu Thanh chứ.

Càng để lâu thêm một ngày, oán hận của Lăng Nhược Thủy đối với Chu Thanh không những không giảm đi, ngược lại còn sâu đậm hơn, lần này theo Càn Cơ lão đạo ra ngoài, đa phần là vì muốn thăm dò tin tức của Chu Thanh.

Lúc Chu Thanh mới hiện thân, Lăng Nhược Thủy đã cảm thấy quen quen, nhưng do cách ăn bận của Chu Thanh thay đổi hoàn toàn, công lực tiến bộ nhiều, tướng mạo của thân xác cũng thay đổi không ít, lại thêm vừa này Chu Thanh so tài với Càn Cơ lão đạo, hai người tuy thực lực ngang nhau, nhưng theo người ngoài nhìn vào thì là Chu Thanh chiếm thế thượng phong, đó là công lực mạnh đến cỡ nào, trong mắt Lăng Nhược Thủy, Chu Thanh của năm xưa công lực chẳng qua chính là Dẫn Khí trung hậu kỳ, cho dù có gặp được thần tiên hạ phẩm cho hần hưởng lợi cũng không thể nào tiến bộ nhanh đến mức này.

Lăng Nhược Thủy lại lần nữa kèm lại sự nghi ngờ trong lòng, nhưng khi Chu Thanh tự báo tên hiệu, Lăng Nhược Thủy lập tức chắc chắn, nộ hỏa trong lòng dâng lên, bất chấp lợi hay hại đã dùng pháp bảo uy lực lớn nhất trong Càn Khôn cầm nang mà Càn Cơ lão đạo cho cô.

Âm Dương kính tuy chỉ là văn vật nguy tạo, nhưng cũng là cao nhân tiền bối ở Côn Lôn dùng không ít thiên tài địa bảo mà mô phỏng thành, uy lực cũng không thể xem thường. Dù gì thì năng lực của cô ta quả thật chưa đủ, chỉ mới đạt được Dẫn Khí hậu kỳ, so với Chu Thanh đúng là như trời với vực vậy.

Lại thêm Chu Thanh có ý muốn giáo huấn cô, làm gì có chuyện không bị thương chứ, nếu không phải nể mặt Càn Cơ lão đạo, Chu Thanh đã ra tay hạ sát, cho cô gái điều ngoa không biết trời cao đất dày này một quyền đến chết, tiền cô đi gặp Diêm Vương luôn.

“Này ! Tên yêu đạo kia dám đã thương sư muội ta !” Nhìn thấy Lăng Nhược Thủy phun máu tươi, đạo nhân trẻ tuổi có tướng mạo đôn hậu Nhất Văn Từ liền nổi trận lôi đình, hét to một tiếng, vươn tay ra đã thấy một tia sét màu tím từ giữa không trung nhằm thẳng vào đầu Chu Thanh đánh xuống, tiếng sấm rền vang, như vạn con ngựa đang lao nhanh, tia sét màu tím dài đến hơn trăm trượng, thanh thể mạnh mẽ vô biên

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Căng Thẳng

“Cẩn thận !” “Sư phụ cẩn thận !” Những tiếng kêu kinh sợ vang lên, tia sét màu tím này là mật pháp của Côn Lôn, là thuật Dẫn Lôi trong Thượng Thanh Từ Phủ Tiên quyết, bí truyền thời thượng cổ, uy lực cao hơn những pháp thuật hệ Lôi khác trong giới tu đạo gấp mấy lần, Nhất Văn Từ chuyên tu pháp thuật, chìm đắm trong đó đã hơn 20 năm, tuy vẫn chưa đạt được đến bước Vạn Lôi Tề Phát, đất trời sụp đổ, uy thế cũng đã kinh người, lại thêm Nhất Văn Từ vì Lăng Nhược Thủy thọ thương thổ huyết, trong lòng phần nộ đến cực điểm, ôm hận mà động thủ, không hề có chút nương tay, mọi người đang có mặt đều cảm giác được sát khí trong tia sét màu tím mạnh mẽ này. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Chu Nghi tuy lên tiếng nhắc nhở, nhưng lại không có thực lực để chống đỡ tia sét màu tím đang hung dữ tiến đến, chỉ đành mở to mắt nhìn tia sét đó đánh về phía đầu Chu Thanh, một ánh sáng hình thoi đột nhiên xồng ra.

Toàn thân Chu Thanh chân nguyên lay động, kim quang ngưng tụ, đang định ra tay hạ sát, loại trừ luôn đôi nam nữ không biết là ai này, nhưng suy nghĩ lại, có cần xử luôn tên Càn Cơ lão đạo không, để tuyệt hậu hoạn. Tia sét màu tím tuy xem ra uy lực vô biên, những người bên cạnh đều cảm nhận được vô cùng nguy hiểm, nhưng theo cao thủ đạt đến cảnh giới Phán Hư như Chu Thanh thì, chỉ đủ để giải ngứa.

Vân Hà tiên tử là người đầu tiên xuất ngôn nhắc nhở Chu Thanh, đột nhiên động thủ, ánh sáng hình thoi xồng ra, hình thành hơn trăm lớp lưới sáng chất chồng nhau trên đỉnh đầu Chu Thanh, mỗi một tầng lưới sáng đều có là bùa nhỏ thoát ẩn thoát hiện, thể hiện ra vẻ chắc chắn của nó. Bốp ! Bốp ! Bốp ! Như bị đỉnh núi Thái Sơn đè vậy, tia sét màu tím thô mui trượng dài trăm trượng tấn công phía bên trên tấm lưới sáng, một tiếng nổ kinh thiên vang mãi không dứt, chỉ tấn công trong chớp mắt đã phá vỡ một nửa tấm lưới sáng, nhưng tia sét vốn thô và to cũng đã nhỏ lại nhiều, không còn uy thế như trước nữa.

Vân Hà Diệt Thần toa không hổ danh là pháp bảo thượng cổ, tuy thường được dùng để công kích, nhưng dùng để phòng ngự cũng không hề thua kém, công lực và đạo hạnh của Nhất Văn Từ và Vân Hà tiên tử cũng sần sần như nhau, uy lực của Thượng Thanh Từ Phủ Tiên lôi nếu luyện đến cảnh giới cao nhất, đương nhiên không thua bất cứ tiên binh pháp bảo nào, nhưng đến cả Càn Cơ lão đạo cũng còn cách một khoảng cách lớn mới đến cảnh giới cao nhất, thì Nhất Văn Từ này có đáng là gì.

Từ Sắc Tiên Lôi bị hơn trăm tấm lưới sáng do Vân Hà Diệt Thần toa dệt thành ngăn cản, cuối cùng cũng tiêu tan hết, sau khi liên tục phá giải 99 tấm lưới sáng, khiến nó biến mất trong không khí.

“Chẳng lẽ những gì cung chủ nói đều là thật, Hà Muội đã gặp lại mối duyên nghiệt của kiếp trước sao ?” Thất Thái tiên tử nhìn Vân Hà tiên tử sắc mặt hơi trắng, chân trời lừng lờ trong không trung, thì thầm lắc đầu. Vân Hà quả nhiên lo lắng về người nam nhân này, còn chủ động giúp hắn đỡ tia sét, nhớ lại tính cách thường nhật của Vân Hà tiên tử, bất giác trong lòng Thất Thái tiên tử không thể không tin vào thuật bói của Đại Tự Tại cung chủ. Truyện "Phật Đạo "

Vân Hà tiên tử ra tay lần này, tuy ngoài mặt là giúp Chu Thanh, nhưng kỳ thật là cứu tính mạng của Lăng Nhược Thủy và Nhất Văn Từ, Chu Thanh trong tích tắc đã ngưng tụ niệm lực to lớn, đang chuẩn bị đánh trả Từ Phủ Tiên Lôi lại, lấy gậy ông mà đập lưng ông, Hóa Huyết thần đao trong cơ thể có thể tấn công bất cứ lúc nào, trong khoảnh khắc Từ Phủ Tiên Lôi xoay chuyển lại, liền dùng toàn lực tấn công Càn Cơ lão đạo, mong là chỉ trong một đòn công kích có thể khiến tính mạng của 3 sư đồ Côn Lôn chường môn phải bỏ xác tại đây, nếu trong lòng Chu Thanh đã có ý niệm giết người, nhất định sẽ dùng toàn lực xuất kích, hạ thủ cũng sẽ không lưu tình.

Cách nghĩ trong lòng Chu Thanh hay tuyệt, đánh ngược lại Từ Phủ Tiên Lôi, với công lực và đạo hạnh của Lăng Nhược Thủy và Nhất Văn Từ chắc chắn sẽ không chống đỡ nổi, tên Càn Cơ lão đạo sẽ không mở to mắt ra mà nhìn đệ tử của mình bị Từ Phủ Tiên Lôi đánh tan thành tro bụi, nhất định sẽ ra tay chống đỡ, lúc đó Chu Thanh sẽ lấy Hóa Huyết thần đao đánh lên, cơ hội thành công ít nhất cũng đến 9 phần trở lên, kỳ thật Càn Cơ lão đạo công lực có cao hơn nữa, cũng không thể nào hơn Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân, càng không cần nói đến Bạch Khôi, cứ cho là Côn Lôn sẽ trở mặt thành thù, nhưng với thực lực hiện tại của Chu Thanh cũng chẳng đáng sợ gì nữa, cái mà Chu Thanh kiêng dè chính là pháp bảo mà khi hắn vừa gặp Càn Cơ lão đạo đã khiến Hóa Huyết thần đao trong cơ thể mình dao động.

Nếu thật là dị bảo thái cổ từ thời Phong Thần thượng cổ để lại, vậy thì uy lực có thể nói là kinh thiên động địa, với công lực của Càn Cơ đạo nhân tuy không thể phát huy toàn lực, e là đến Chu Thanh cũng không chống đỡ nổi. Nếu như Chu Thanh đã hoàn toàn luyện hóa được Hóa Huyết Thần Đao, đương nhiên là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, mà thái cổ ma binh này Chu Thanh là ngẫu nhiên có được, không có được cách tu luyện và thuần hóa nó, hoàn toàn chỉ dựa vào tự mình tìm tòi, tuy cũng đã có một số tác dụng kỳ diệu, nhưng nếu miễn cưỡng thúc giục một số uy lực của thần đao, sẽ

mãi không đủ. Còn mật bảo của Côn Lôn là truyền từ đời này sang đời khác, đến cả cách tu luyện, và đạo vận dụng dung hợp, khẳng định là cũng được truyền lại. Uy lực mà Càn Cơ lão đạo có thể dùng đương nhiên là nhiều hơn Chu Thanh nhiều, pháp khí mức độ như vậy mà gặp nhau, tu vi của cả nhân vẫn rất quan trọng. Chu Thanh đương nhiên sẽ không đánh trực diện với Càn Cơ lão đạo.

Vân Hà tiên tử vừa ra tay, Chu Thanh biết là bất ổn, kế hoạch đã bị vỡ, cái cơ hội này xem như đã mất, nhưng rõ ràng người ta có lòng tốt muốn giúp, Chu Thanh không tiện làm dữ, thấy sắc mặt Vân Hà tiên tử hơi trắng, lơ lơ có mồ hôi lạnh, lại thêm chân đang bay bổng, Chu Thanh biết cô đã đỡ tia sét này, e là tổn thương đến nguyên khí, nên có lòng muốn giúp một tay.

Tay trái nhịp thành ấn quyết, ngón tay khẽ khêu trong không trung, chân nguyên hùng hậu cách không mà truyền vào cơ thể Vân Hà tiên tử, đó là Thần Niệm Truyền Công thuật.

Vân Hà tiên tử chắc chắn đang khó chịu, nhìn thấy Côn Lôn đệ tử đột nhiên động thủ, trong lòng khẩn trương, cứ như là tia sét ấy không phải nhằm về phía Chu Thanh, mà là nhằm vào mình vậy, nên không hề do dự đã ra tay chống đỡ, chẳng màng đến chuyện Vân Hà Diệt Thần toa của mình là loại pháp bảo dùng để công kích, dùng để phòng ngự thì không được xuất sắc cho lắm, quả nhiên, Côn Lôn mật pháp không thể xem thường được, tuy là cuối cùng mình đã giúp đỡ chống đỡ được tia sét màu tím, nhưng lưới ánh sáng của Vân Hà Diệt Thần toa bị phá vỡ, chân nguyên của mình cũng phải chịu chấn động lớn, đôi mắt quay cuồng, nổi đầy sao trời, nếu không phải tự mình vận lên chút nguyên khí, e là đã thổ huyết tại chỗ.

Vân Hà tiên tử đang cố gắng vận công để chân nguyên đang loạn xạ trong cơ thể mình bình ổn lại, đột nhiên một dòng khí lưu cuộn cuộn mát mẻ từ trên thiên linh trút xuống, tứ chi bách cốt vô cùng khỏe khoắn, dòng khí lưu mát mẻ này đi hết một vòng trong cơ thể, chân nguyên đang loạn xạ trong cơ thể gặp phải dòng khí lưu này cứ như từ thổ phi trở nên ngoan ngoãn vậy, lần lượt dung nhập vào đó, như quả cầu tuyết đang lăn càng lăn càng to, cuối cùng dừng lại ở đan điền của mình, trở thành một phần chân nguyên của nàng. Vân Hà chỉ cảm thấy như được bom hơi vậy, chân nguyên cuộn cuộn trong cơ thể mình, không những thương thể mau chóng bình phục, công lực cũng có vẻ tăng thêm, biết là có người giúp mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn, thì thấy Chu Thanh mỉm cười khẽ gật đầu với mình. Tướng mạo Chu Thanh tuy rất bình thường, nhưng khí độ hiên ngang, lại thêm chiếc áo lông lấp lánh ánh sao, càng làm tăng thêm vẻ tiêu điều phóng khoáng, trong chớp mắt, bất giác Vân Hà tiên tử tâm thần phơi phới, sắc mặt ửng hồng, một cơn gió mát thổi qua, liền bừng tỉnh lại, nghĩ lại hành động kỳ lạ vừa rồi của mình, sắc mặt càng ửng đỏ hơn, vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn Chu Thanh tiếp, Thất Thái tiên tử đứng ngoài nhìn rõ hết mọi chuyện, trong lòng liên tục thở dài.

“Yêu đạo !” Nhất Vân Tử thấy Từ Phủ Tiên Lôi của mình đã bị đỡ lại, không đụng được đến một cọng lông của Chu Thanh, trong lòng càng phẫn nộ, muốn động thủ tiếp, mà lại bị Càn Cơ lão đạo đánh cho một bạt tay đến nỗi lão đảo, suýt tý nữa đã ngã khỏi đám mây.

“Nghiệt đồ, con còn quậy chưa đủ sao ? Chẳng lẽ để đồng đạo ở hải ngoại chê cười Côn Lôn ta sao !”

Càn Cơ lão đạo thấy Lăng Nhược Thủy thổ máu tươi ra, sắc mặt xanh xao, vội vàng lấy ra một viên linh đan hương thơm nức mũi nhét vào miệng, dùng chân nguyên hóa giải. Lăng Nhược Thủy bị Chu Thanh dùng Chân Ngôn Huyền Công đã thương nội tạng, nên hôn mê từ trước, tuy Chu Thanh không hạ sát thủ, nhưng thương thể cũng không nhẹ, Càn Cơ lão đạo bình thường rất thương yêu con neta đầu này, tuy biết rõ là Lăng Nhược Thủy không hợp tình hợp lý, nhưng thấy Lăng Nhược Thủy bị thương nặng như vậy, vẫn là đau lòng và tức giận, đợi được hiệu của linh đan đã phát ra hết, Càn Cơ lão đạo quay người lại, hai mắt sáng quắc, nhìn chăm chăm vào Chu Thanh, giọng nói lạnh như băng: “Chuyện này là thế nào, mong Chu đạo hữu cho biết, với công lực của đạo hữu, hoàn toàn có thể đỡ được ánh sáng từ Âm Dương kính, giáo huấn một chút là đủ rồi, hà tất phải ra tay nặng vậy, đồ đệ này của ta tính tình ngoan cố, đi khắp nơi gây họa, ta đã sớm muốn quản giáo một chút, nhưng dù sao thì cũng là đệ tử Côn Lôn ta, cũng chưa đến lượt đạo hữu ở hải ngoại phải động thủ chứ !”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Côn Lôn Mất Chủ (1)

Chu Thanh không thèm đếm xỉa đến ánh mắt sắc bén của Càn Cơ lão đạo, cũng không trả lời, quay đầu chấp tay nói với Vân Hà tiên tử: “Vân Hà tiên tử, bản đạo muốn nhờ một việc, không biết cô có đồng ý không.” Vân Hà tiên tử vừa hết thẹn thùng, khuôn mặt ửng đỏ vẫn còn lại một chút hồng, hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng nữa, mà có chút yếu điệu khó nói, bây giờ Chu Thanh đột nhiên nói với nàng, trái tim nàng đập thành thịch, sắc mặt lại càng ửng đỏ hơn, đang ấp a ấp úng, nói không nên lời. Truyện "Phật Đạo "

Thất Thái tiên tử nhìn thấy lại lắc đầu, vội vàng tiến tới trước đáp: “Chu chân nhân sao lại nói vậy, lúc đối phó với Ngũ Tán Nhân được Chu chân nhân ra tay trợ giúp, Đại Tự Tại cung ta cảm kích không hết, có việc gì xin cứ nói ra.”

“Mấy đệ tử của ta vừa nhập môn không lâu, giúp ta xem chừng họ, pháp bảo của cô chuyên để phòng ngự, ta cũng yên tâm.” Chu Thanh vừa nói xong, Thất Thái và Vân Hà đều ngạc nhiên, vội vàng muốn nói, Chu Thanh lại giọng sang sảng: “Từ lâu đã nghe Côn Lôn là danh môn chánh phái, xưng là Trung Nguyên đệ nhất, không ngờ lại tốt khoe xấu che như vậy.”

Càn Cơ lão đạo thấy Chu Thanh không đáp lại mình, ngược lại nói nói đông nói tây với người khác, cho dù ông rất giỏi nhin, cũng nhìn không nổi nữa, Chu Thanh tu vi cao thâm, ông đương nhiên không muốn động thủ, nhưng nếu muốn động thủ, với cây roi Đả Thần trong tay ông có lòng tin có thể khiến Chu Thanh mất mạng. Đệ tử thân trọng thương, ông thì nói vài lời công bằng, mà còn bị người khác lơ đi, e là đến cát bùn cũng tức khí, huống chi là

Càn Cơ lão đạo vốn là chương môn phái Côn Lôn, tông sư một phương của giới tu đạo, bình thường đã là một nhân vật hể khuyu chân xuống đã có thể điền đảo trời đất, chút thiện cảm của Càn Cơ lão đạo đối với Chu Thanh lúc này đã hoàn toàn mất hết, nếu không phải là tu vi cao thâm, cố gắng kèm chế, e là đã sớm nhảy ra động thủ giết người rồi.

Đúng lúc ông định phát tác ra, nghe Chu Thanh nói mình tốt khỏe xấu che, liền cười lạnh lùng nói: “Chu đạo hữu tu vi cao thâm, lại ra tay nặng với một hậu bối, chỉ sợ là hạng tà ma ngoại đạo, muốn đến hại đạo môn ở Trung Thổ, lão đạo thân là chương giáo Côn Lôn, cho dù không ức hiếp đến Côn Lôn ta, lão đạo cũng không thể trơ mắt mà nhìn.” Càn Cơ lão đạo vừa mở miệng đã dội luôn cho Chu Thanh một cái tội xấu xa.

“Ha ha ! Ha ha !” Chu Thanh cuối cùng nhịn không được đã cười to lên, phi thân ra khỏi long châu chỉ vào Càn Cơ lão đạo nói: “Tà ma ngoại đạo, đúng là một cái tội quá lớn, không cần nói những lời vô bổ nữa, ta không muốn đấu võ mồm với ngươi, ngươi cho rằng Côn Lôn còn là Xiển giáo của năm xưa sao, có thể diễu võ dương oai trước mặt đạo hữu trong thiên hạ à, nói thật cho ngươi biết, đồ đệ của ngươi điều ngoa phóng túng, không biết trời cao đất dày, bây giờ ta giáo huấn nó một chút, để nó ghi nhớ mãi trong lòng, tránh sau này bị người khác đánh đến tan xương nát thịt, Côn Lôn ! Hử ! Hay ho lắm sao ? Tiếc là vẫn không đáng để bản tông chủ để mắt đến.” Chu Thanh thấy Càn Cơ lão đạo lên thuyền liền đồ cho một tội danh, đã biết tên Càn Cơ lão đạo này cũng là người hay tốt khỏe xấu che, đáng lẽ ra nên ra tay giết luôn, bây giờ thì không cần kiêng dè nữa, lập tức để lộ mặt thật ra.

“Hoang đường !” Nhất Vân Tử đang dùng chân khí điều hòa khí huyết cho Lăng Nhược Thủy, nghe Chu Thanh nói, liền nổi trận lôi đình, hần từ nhỏ đã sống ở Côn Lôn, rất xem trọng môn phái của mình, bây giờ nghe Chu Thanh miệt thị Côn Lôn, vốn đã tức Chu Thanh đã thương Lăng Nhược Thủy, bây giờ đã tức lại càng thêm tức, nếu không phải đang chăm sóc cho Lăng Nhược Thủy hôn mê, hần đã sớm xông lên liều mạng với Chu Thanh.

Càn Cơ lão đạo đột nhiên bình tĩnh lại, nói rõ từng chữ một: “Chu đạo hữu đừng quá hoang đường, tu vi của ngươi tuy cao, nhưng lão đạo vẫn có thể chế ngự được ngươi, vậy đi ! Ngươi hãy hứa với lão đạo hai điều kiện, lão đạo sẽ không gây khó dễ cho ngươi nữa, cũng không truy cứu chuyện ngươi đã thương đệ tử ta, thế nào.”

Trước khi Càn Cơ lão đạo rút kiếm ra đột nhiên nói những lời này, khiến Chu Thanh cảm thấy hiếu kỳ, đó chẳng phải là chủ động nhận lỗi sao ?” “Ồ ! Điều kiện gì, nói ra nghe thử !” Chu Thanh phiêu bồng trong không trung, khẽ nhíp thủ quyết, hỏi.

“Thứ nhất, ngài hãy trả Âm Dương kính cho đồ đệ ta !” Càn Cơ lão đạo lạnh lùng nói. Chu Thanh vừa nghe, điều kiện này cũng không đến nỗi quá đáng, liền hỏi: “Vậy còn điều thứ hai ?”

“Thứ hai, chuyện ngươi đánh trọng thương đồ đệ ta, là do nó vô lý trước, ta mặc kệ lúc trước giữa hai người đã có mâu thuẫn gì, chuyện này chấm dứt tại đây, nhưng lúc này ngươi trong lúc ăn nói đã có chỗ bất kính với Côn Lôn ta, lão đạo thân là Côn Lôn chương giáo, đương nhiên không thể ngồi nhìn danh dự của bản phái bị tổn hại, chỉ cần ngươi theo ta lên Côn Lôn, tạ tội trước mặt tổ sư Côn Lôn ta là Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuyện này cũng xem như bỏ qua.” Giọng nói của Càn cơ lão đạo vẫn lạnh lùng băng giá. Chu Thanh nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, tên Càn Cơ lão đạo này quả nhiên là ác độc, chiêu này đúng là chiếm lý lại chiếm tình, nói ra cũng rất hợp tình hợp lý, nhưng nếu mình đi theo đến đó, vậy thì Thiên Đạo tông từ nay về sau đừng nghĩ tới chuyện có thể ngăn đầu trong giới tu đạo.

“Nếu ta không đồng ý thì sao !” Trong lòng Chu Thanh đã sớm có chủ ý, cũng không định nói nhiều lời dài dòng, muốn đánh thì đánh, nên lạnh nhạt nói với Càn Cơ lão đạo một câu.

“Ngươi không đồng ý, thì đừng trách lão đạo vác xác ngươi lên Côn Lôn nhé !” Càn Cơ lão đạo rõ ràng là tiên lý hậu binh, mỗi câu nói đều có đạo lý, ép Chu Thanh vào góc chết, không hổ là lão hồ ly thành danh nhiều năm.

Lời nói của Càn Cơ lão đạo vừa dứt, thì đã nhìn thấy Chu Thanh chỉ lên trời, một tia sét còn mạnh hơn tia sét Từ Phủ Tiên Lôi mà trước đó Nhất Vân Tử phát ra từ trên trời giáng xuống, nhưng tia sét này không phải màu tím, giống như những tia sét bình thường khác, chỉ có thô to và có chút kinh người, ít ra cũng to hơn gấp đôi so với tia sét tím, đồng thời bên cạnh cột lôi dài hơn ba trăm trượng còn có vô số những quả cầu lửa bay loạn xạ xoay tròn.

Thanh thế này thật giống như khai thiên lập địa vậy, cột lôi cấp tốc giáng xuống mang theo cuồng phong, vô số mây trắng cuộn vào, tương đối mà nói, tia sét vừa này mà tên Nhất Vân Tử phát ra như con suối nhỏ so với sông lớn.

Thất Thái và Vân Hà đã sớm biết Chu Thanh sẽ động thủ, nhưng không ngờ lại có thanh thế lớn như vậy, vội vàng lấy ra pháp bảo, khởi động Thất Thái long châu, trong chớp mắt đã đi xa hơn 10 dặm, đứng từ xa nhìn hai người họ quyết đấu. Liều Tiểu Tiên thì thầm: “Lần này hay rồi, hai người nói đánh là đánh, ông già đó sắp xui xẻo rồi !” Chu Nghi và tiểu hồ ly đều biết con người của Chu Thanh, lần lượt gạt đầu, hiểu thâm ý trong câu nói của Liều Tiểu Tiên. Vân Hà tiên tử thì có vẻ sốt ruột, buồn bực không yên, Thất Thái tiên tử nhìn thấy, không biết nên nói gì.

Càn Cơ lão đạo đã nhiều năm vân du bốn phương, không biết đã quyết đấu biết bao nhiêu trận, đã sớm có phòng bị, nhưng nhìn thấy Chu Thanh làm ra uy thế lớn như vậy, vẫn rất kinh ngạc, nhất là khi nhìn thấy những quả cầu lửa đỏ rực vây quanh cột lôi cấp tốc giáng xuống lại càng kinh ngạc hơn, “Ngươi quả nhiên có thể vận dụng thần lực của Cửu Thiên Phủ Hóa Lôi Thần Thiên Tôn, ngươi là truyền nhân của Vân Trung Tử chăng ?”

Tuy là kinh ngạc, phản ứng của Càn Cơ lão đạo vẫn rất nhanh, không kịp né tránh nữa, bèn phun một ngụm nguyên khí ra, ngưng tụ thành hình ở trên đầu, hơn trăm tầng mây màu xanh xuất hiện cách đỉnh đầu mười mấy trượng, ngưng tụ thành tám chân bảo vệ dày cộm, đỡ lấy đòn tấn công băng thiên lôi của Chu Thanh, cột lôi vừa tiếp xúc với tầng mây màu xanh cứ như rơi vào đầm lầy vậy, nhưng vô số quả cầu lửa lại tự nổ ra. Truyện "Phật Đạo "

Những tiếng nổ ầm vang trời, Tường Vân màu xanh bị nổ đến vỡ vụn ra, thiên lôi cũng bị biến mất, Càn Cơ lão đạo dường như đã sớm biết kết quả này, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn đến, hai tay giương lên mấy đường thủy tinh lấp lánh trong suốt dài mấy trượng, xếp dài trong không trung hình thành một trận pháp huyền ảo, trận pháp đó khẽ chớp một cái rồi biến mất, trong tích tắc đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Chu Thanh, con rồng dài bằng thủy tinh mở miệng phun ra một màn sương, chính màn sương đó vô cùng giá lạnh, vừa gặp không khí liền hóa hành bức tường băng dày, đông cứng Chu Thanh ở bên trong. Truyện "Phật Đạo "

Đó là tinh anh của Cửu Đoàn Quỷ Thủy mà Càn Cơ lão đạo trong nhiều năm vân du toàn nước, đến điểm cuối ở phương bắc, đã tìm thấy bên dưới lớp băng dày hơn trăm trượng, sau đó còn trăm được mấy con rắn biển cực lớn, rồi dùng mật pháp của Côn Lôn đem hồn phách của mấy con rắn biển này đánh vào tinh anh của Cửu Đoàn Quỷ Thủy, tế luyện nên 9 con rồng thủy tinh có linh tính này. Tinh Anh Quỷ Thủy ở phương bắc, là vật chí hàn trong thiên hạ, được Càn Cơ lão đạo nhiều năm huấn luyện, hàn khí đã đạt đến mức cực khủng, khi thi triển ra, phiếm pháp pháp bảo đều bị đông thành bột vụn, huống chi là con người.

Nhưng Càn Cơ lão đạo cũng tự biết rằng, nếu chỉ dựa vào điểm này e là không nhốt nổi một tên đại cao thủ Phản Hư kỳ có công tham tạo hóa, cùng lúc Chu Thanh bị đông cứng lại, Càn Cơ lão đạo huýt một tiếng dài, hai tay như ôm quả cầu tròn, cơ thể phồng lên, cây trâm trên đầu vỡ ra, mái tóc dài hơn trượng dựng đứng lên, lại hét to một tiếng, bốn phương tám hướng đồng thời xuất hiện vô số tia sét màu tím, tia nào cũng không thua kém gì so với tia sét của Nhất Vân Tử. Đó mới là bản lĩnh thật sự của Càn Cơ lão đạo, Thượng Thanh Từ Phủ Vạn Lôi Quyết !.

“Cửu Thiên Phổ Hóa Thần Lôi của Vân Trung Tử ngươi chưa chắc đã sánh được với Thượng Thanh Từ Phủ Tiên Lôi của Côn Lôn ta !” Càn Cơ lão đạo hét to một tiếng, hơn trăm tia Từ Phủ Tiên Lôi đan vào nhau thành thiên la địa võng, đánh vào Chu Thanh đang bị đông cứng trong tảng băng, xem ra Càn Cơ lão đạo đã muốn hạ sát thủ. Tiền thân của Côn Lôn là Xiển giáo, ân ân oán oán giữa 12 vị chân tiên cũng khó mà nói cho rõ ràng, tên Càn Cơ lão đạo hiển nhiên là biết được một số tình tiết bên trong, đạo pháp đầy người của Càn Cơ lão đạo vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa, lại thêm đã sớm quyết đấu không biết bao nhiêu trận, chỉ dựa vào việc phối hợp vận dụng các pháp thuật, kinh nghiệm chiến đấu, khoảng cách giữa hai người đã không thể tính toán nổi, đó là ở địa vị Chu Thanh động thủ trước nhưng lại rơi vào thế bị động chờ đánh.

Một tia hỏa quang tức tốc khuếch đại, lớp băng dày đều đã bị tan ra, hơi nước màu trắng xông thẳng lên tầng mây, chín con rồng thủy tinh bị hỏa quang đốt cháy, đau đớn đến quần quai, một bóng người màu vàng hiển hiện trong màn sương trắng, một ngọn hỏa diễm nhuộm vàng bọc lấy chính con rồng thủy tinh bên trong. Những tiếng kêu thảm thiết sắc bén từ trong hỏa diễm vọng ra, Càn Cơ lão đạo không hề tiếc thương những con rồng thủy tinh mà mình đã tốn công nhiều năm luyện chế tinh anh của Quỷ Thủy hóa thành, chỉ là dùng toàn lực để thúc giục Từ Phủ Tiên Lôi, dùng tinh anh của Cửu Đoàn Quỷ Thủy để tiêu diệt một đại cao thủ Phản Hư, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ.

Những tiếng sùng sục sùng sục của nước vang lên liên hồi, chín con rồng cuối cùng đã bị luyện hóa, hiện ra bốn thể, chín giọt nước to bằng ngón tay cái phiêu bồng trong không trung, đó chính là tinh anh của Quỷ Thủy, cùng lúc đó, hơn trăm tia sét màu tím đồng thời đánh vào bóng người màu vàng đó, ánh sáng đến chói mắt, tiếng nổ vang trời, không gian trong phạm vi chỗ Chu Thanh đứng khoảng mười mấy trượng quả nhiên bị đốt cháy thành lỗ đen trong không gian. Càn Cơ lão đạo thổi mạnh một hơi, cuồng phong nổi lên, một chốc đã thổi tan lỗ đen không gian đó, mọi ánh hào quang, tiếng nổ lớn hoàn toàn biến mất, một con tằm to màu vàng sau lưng có bốn cánh hiển hiện ra, nhưng con kim tằm này toàn thân rách rưới lỗ chỗ, từng miếng từng miếng vỏ màu vàng rơi xuống, để lộ ra da thịt màu đỏ tươi, có chỗ da thịt bị cháy đen, phát ra mùi như thịt nướng, bốn đôi cánh lớn sau lưng cũng không còn toàn vẹn, rõ ràng là bị gãy đi ít nhiều, càng khủng khiếp hơn, phần hông của con Kim Tằm dường như toàn bộ đã bị nổ đứt, chỉ còn dính lại chút kinh mạch

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Côn Lôn Mất Chủ (2)

“Kim Tằm sáu cánh !” càn cơ lão đạo nhìn thấy con tằm lớn màu vàng đang thờ nặng nề, hình trạng thê thảm liên kinh ngạc, Càn Cơ lão đạo nghe nhiều thấy nhiều, tuy chưa từng tận mắt nhìn thấy hồng hoang dị chủng này, nhưng những ghi chép trên sách cô cũng xem qua không ít, đương nhiên nhận ra được.

“Chẳng lẽ con tằm này là yêu quái ?” Đó là cách nghĩ đầu tiên trong lòng Càn Cơ lão đạo, “ Con Kim Tằm sáu cánh này tuy rất mạnh, nhưng trí lực rất thấp, theo như ghi chép thì cho dù có trưởng thành cũng không thể thành yêu quái, hóa thành hình người, huống chi con này chỉ mới tiến hóa đến sáu cánh ?” Mặc cho trong lòng ông có suy nghĩ nhiều thêm, cũng không ngờ được Chu Thanh quả nhiên đã luyện thành nguyên thần thứ hai mà trong vài trăm năm nay chưa từng xuất hiện qua.

Đang nghi hoặc, trong lòng Càn Cơ lão đạo đột nhiên trở nên cảnh giác, ông cũng là người từng trải qua trăm trận chiến, phản ứng mau lẹ, biết tình hình có biến, vội vàng hóa ra một luồng sáng xanh hộ thể, bọc mình bên trong, ánh sáng xanh rất dày đặc trong vòng 3 trượng cũng không nhìn rõ bóng người bên trong, ba đóa sen to cỡ sọt liêu xoay tròn trên đỉnh đầu, một mùi hương thanh thanh tản ra xung quanh. Không biết Chu Thanh là sống hay chết Càn Cơ lão đạo chỉ đánh phát động pháp thuật hộ thân trong Thượng Thanh Tiên Quyết, không phải là Càn Cơ lão đạo không dùng pháp bảo hộ thân, mà là Côn Lôn phái thiên về pháp thuật, trong đó uy lực của pháp thuật hộ thân còn mạnh hơn nhiều so với các pháp bảo khác.

Chính vào thời khắc Càn Cơ lão đạo phát động pháp thuật hộ thân, trên bầu trời đột nhiên một màu đỏ tươi, tất cả mây trắng đều hóa thành một màu huyết hồng dinh dinh, từng đợt sóng máu, đất trời bỗng được bao trùm trong mùi tanh thối của máu, huyết vận huyết sông đỏ cấp tốc quay cuồng, đột nhiên hóa thành từng giọt mưa tí tách tí tách rơi xuống chỗ Càn Cơ lão đạo, giọt mưa màu đỏ tươi, cũng là máu tươi rơi từng giọt từng giọt xuống tia sáng xanh yếu ớt. Con mưa máu này phạm vi rất lớn, bao trùm lên toàn thân Càn Cơ lão đạo và những chỗ chung quanh 2 đến 3 dặm, muốn tránh cũng tránh không khỏi.

Con mưa máu vừa rơi xuống, pháp thuật của Càn Cơ lão đạo cũng vừa mới hoàn thành, mà thời gian cũng không hề xê xích một giây !

Xi ! Xi ! Xi ! Cứ như mưa rơi xuống quả chuối vậy, lại như miếng sắt nung đỏ được nhúng vào mỡ heo, con mưa máu tức tốc đánh xuống 3 đóa sen

xanh lớn cỡ sọt rổ trên đỉnh đầu của Càn Cơ lão đạo, mùi thơm thanh khiết của hoa sen hòa lẫn vào mùi máu tanh của con mưa máu, trở thành một mùi kỳ quái khó ngửi, mùi này lan đến tận Thất Thái long châu cách đó mười dặm, những đệ tử của Đại Tự Tại cung công lực mới đến Dẫn Khí hậu kỳ người được mùi này đều muốn buồn nôn, có công lực tương đối yếu, thì đầu quay vòng vòng, đã ngất xỉu. Truyện "Phật Đạo "

Vân Hà và Thất Thái công lực tinh thâm, thì vẫn còn chịu nổi, nhìn nhau một lúc, sắc mặt đầy kinh hãi, Chu Nghi và Tiểu hồ ly đã ngất đi từ trước, Liêu Tiểu Tiên thì tinh thần dồi dào, hình như không chịu ảnh hưởng nào, chỉ là nhìn thấy hai người so tài bày ra cái thanh thế lớn như vậy, bất giác kinh ngạc sợ sệt, chỉ sợ Chu Thanh lỡ có bề gì, tên Càn Cơ lão đạo đó truy sát đến đây, mình chắc chắn chạy không thoát.

Ba đóa sen xanh cỡ cái sọt tụy cấp tốc xoay chuyển, đánh văng không ít mưa máu, nhưng con mưa máu tanh tươi này không hề giảm đi mà còn tiếp tục rơi xuống, chỉ cần có một giọt rơi xuống đóa sen xanh, thì giống như ấu trùng sống ký sinh vậy chui ngay vào bên trong, vốn sáng đến chói mắt, đóa sen xanh không hề có chút tạp chất, mỗi lần dính một giọt mưa máu thì sẽ ánh lên một chút huyết hồng, tốc độ xoay chuyển cũng chậm đi nhiều, trong chớp mắt, hàng trăm hàng ngàn giọt mưa máu đã biến đóa sen xanh thành đóa sen máu. Truyện "Phật Đạo "

Bốp ! Đóa sen máu ngừng xoay chuyển, nổ tung, lẫn vào với con mưa máu. Không có đóa sen chống đỡ, con mưa máu xông vào bên trong ánh sáng xanh dày đặc cứ như là vào chốn không người vậy.

Ánh sáng xanh dày đặc chắc chắn, là do Càn Cơ lão đạo dùng Côn Lôn đạo pháp ép buộc thiên địa linh khí xung quanh kết hợp với chân nguyên của mình hình thành tấm chắn bảo hộ, chuyên dùng để chống đỡ sự tấn công của phi kiếm pháp bảo, mà con mưa máu này vốn không thuộc loại như phi kiếm pháp bảo, nhất là bên trong bao hàm sáu đạo lực luân hồi của Tu La, ngoại trừ 3 đóa sen xanh do Càn Cơ lão đạo dùng một chút nguyên khí bốn mạng để ngưng tụ thành, có thể chống đỡ được vài giây ra, những đạo pháp còn lại toàn bộ đều có thể bị phá giải chỉ trong chớp mắt, lúc ở Trường Bình, Chu Thanh đã dùng nó để phá giải phong ấn mà Từ Phúc để lại, tên Càn Cơ lão đạo này đúng thật là đạo pháp thâm sâu, nhưng so với thuật sĩ ngày xưa Từ Phúc đúng là một trời một vực, lại thêm Chu Thanh bắt ngờ hạ thủ, ông ta làm sao mà đỡ đây ?

“Á !” Ánh sáng xanh dày đặc không hề chống đỡ nổi con mưa máu rơi xuống, bên trong vọng ra tiếng la đầy phẫn nộ của Càn Cơ lão đạo, xem ra đã bị đá kích khá lớn: “Lục Đạo Ma Huyết ! Quả nhiên là Lục Đạo Ma Huyết, người quả nhiên là người trong ma đạo ! Trời ơi !” Lại một tiếng kêu thảm thiết, Càn Cơ lão đạo đã không màng đến thân phận nhất đại tông sư của mình nữa, quả nhiên đã la rống lên, nhưng Lục Đạo Ma Huyết của Chu Thanh quả thật là vô cùng lợi hại, Đồ Thiên Thần Sát tụ tập lực của Tu La hóa thân thành mưa, đến cả Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân cũng không dám xem thường sự lợi hại của nó. Vẫn là huyền công hùng hậu và tinh thâm của Càn Cơ lão đạo trong hơn 200 năm, lỡ mờ có tác dụng khắc chế công pháp ma đạo, không thì đã sớm bị con mưa máu xâm nhập, rơi vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi.

Chu Thanh đứng cao hơn trên không trung, nhìn Càn Cơ lão đạo bị con mưa máu bao bọc lấy, sắc mặt cũng trắng bệch, thất khíu thỉnh thoảng có máu chảy ra, bốn đại tông sư quả nhiên không chỉ có hư danh, tên Càn Cơ lão đạo này đã tinh tu Côn Lôn đạo pháp 200 năm nay, luận về sự tinh thuần hùng hậu của chân nguyên, đương thời e là ít có ai sánh kịp, nhưng Chu Thanh đã hấp thu hơn trăm quân hồn mãnh quý tương đương với Hóa Thần trung kỳ lúc ở dưới đáy động Trường Bình, ngưng tụ thành Pháp Tướng Kim Thân, nếu luận về sức chiến đấu, e là Chu Thanh còn cao hơn một bậc. Chu Thanh vốn chỉ là kiêu dè Phong Thần dị bảo trên người Càn Cơ lão đạo, nên đã không đánh mà dùng Hoán Thần Phiến trong Luyện Khí Tổng Cương, nào đâu biết, tên Càn Cơ lão đạo này vẫn dụng pháp thuật một cách xảo diệu, chỉ với một chiêu, không những hóa giải thế tấn công hung mãnh của Chu Thanh, còn là mãnh chiêu liên hồi, cố chiếm thế tiên phong, may mà Chu Thanh đã ngưng luyện nguyên thần thứ hai, dùng thuật ve sầu lột xác thu hút sự chú ý của Càn Cơ lão đạo, mới thoát thân được, thì triển Lục Đạo Ma Huyết, chiếm thế thượng phong.

Kim Tầm sáu cánh dường như đã bị Thiên lôi đánh nát, nguyên thần thứ hai bị tổn hại, thần niệm của Chu Thanh cũng chịu đá kích không nhỏ, nhìn nguyên thần Kim Tầm phiêu bồng bên dưới với hình dạng thể thảm, Chu Thanh biết là nguyên thần thứ hai của mình xem như đã bị hủy rồi.

Trong lòng Chu Thanh không đau không mừng, đứng vào lúc Càn Cơ lão đạo gào lên, thì một cây đao cũ kỹ, màu đen, trên cán đao có hai cái đầu sói được Chu Thanh nắm trên tay, Chu Thanh giơ cao cây đao trên đỉnh đầu, hét to một tiếng, vung mạnh một đao xuống Càn Cơ lão đạo đang bị con mưa máu bao bọc lấy.

Cây đao chém xuống, trời đất đã không còn là trời đất ban đầu nữa, Chu Thanh lòng như sắt đá, đem toàn bộ sát khí, toàn bộ tinh, khí, thần của mình đều chém xuống cùng cây đao, thiên địa vũ trụ một màu máu đỏ, gió âm hú, quỷ khóc sói sủa, vô số hình đầu to lớn, nhe nanh, khủng khiếp của ác ma, đầy rẫy khắp trời, phát ra khí tức hung tàn bạo lệ.

Thất Thái, Vân Hà vội vàng phóng ra pháp bảo, mấy ngàn lớp Lưu ly Phật Quang trùng trùng điệp điệp bao bọc lấy cả long châu bên trong, thỉnh thoảng có ma đầu nhe nanh do huyết ảnh hóa thành xông vào cắn, đều bị Phật quang đánh xa, nhưng lại không hề tạo thành một chút tổn hại với những ma đầu này, những ma đầu này giống như rất thông minh, thấy không được lợi, bèn không tiếp tục tấn công long châu nữa, thấy gì cắn nấy, cuối cùng cắn lẫn nhau luôn, có vô số ma đầu lần lượt xông xuống Càn Cơ lão đạo đang ở bên dưới, nhưng trong phạm vi một dặm quanh Chu Thanh, lại không có ma đầu dám tới gần, sát khí ngút trời của Chu Thanh, ngưng tụ thành sát khí thực chất, khiến những ma đầu này sợ sệt không dám đến gần.

“Á ! Hóa Huyết thần đao ! Tam giới Phong Thần, Roi đã thần ! Phá !” Biến hóa liên tục cuối cùng cũng khiến Càn Cơ lão đạo bỏ chạy.

Trong tiếng la thất thanh, trụ sáng màu vàng xông thẳng lên trời, Ngọc Kích tiên âm trong trẻo vang khắp trời đất, ban đầu vốn âm phong âm u, quỷ khóc sói gào, trời đất màu huyết hồng đột nhiên trong sáng lại, những ma đầu yếu ớt bị tiên âm đánh động, đều lần lượt hóa thành khói mây, một đường liên tiếp thiên địa, như Kim Biến của Thông Thiên thần trụ xuyên ngang hư không

Gương mặt Chu Thanh nghiêm túc, thấy thanh uy vô cùng mạnh mẽ của Roi đã thần, không hề biến sắc, cây Hóa Huyết thần đao dài hơn trăm trượng ở trước mặt Roi đã thần lại vô cùng nhỏ bé, Chu Thanh dốc hết toàn lực, máu tươi từ thất khíu chảy xuống toàn thân như suối vậy, ánh sáng từ Hóa Huyết đao lại tăng thêm gấp 10 lần, nhưng vẫn chưa bằng một nửa cây Roi đã thần này.

Càn Cơ lão đạo đứng trong hư không, bát quái đạo bào trên toàn thân đều đã rách rưới, cơ thể giống như cái rây vậy, toàn là lỗ hổng, không ngừng tuôn máu. Nhưng ông không hề để tâm đến, nhìn trung trung vào cây Hóa Huyết thần đao mà Chu Thanh chém xuống, nói rõ từng chữ một: “Ta ma ngoại

đạo, người quả nhiên có Hóa Huyết thần đạo, tiếc là ma cao một thước đạo cao một trượng, Tam Thanh Tổ Sư tại thượng, lão đạo hôm nay sẽ thay trời hành đạo !”

Pháp quyết nhất chỉ, cây Roi đã thần đàm ngang trời đất của Càn Cơ lão đạo, cấp tốc thu nhỏ lại một nửa, ánh vàng lấp lánh, đến mặt trời trên cao cũng trở nên ảm đạm, cây trường đạo huyết đỏ, và cây roi vàng sáng lấp lánh choảng nhau trên không trung thể rung trời lở đất, một tiếng rít vang lên, lan ra khắp vạn dặm, giống như Công Công đánh vào núi Bất Chu ở thời thượng cổ, may là đang ở trên cao vạn trượng, nếu là ở dưới đất, thì sau đợt tấn công này, e là trong phạm vi mấy chục dặm đều bị hóa thành bột vụn.

Bốp ! Hai vai Chu Thanh nứt ra, để lại hai cánh tay trần trụi, da trên toàn thân như bị ngàn dao xẻ thịt vậy, phun đầy máu tươi ra, trong phút chốc biến thành một huyết nhân, vừa ngẩng lên trời, đã rơi từ trên mây xuống, thấy đã không còn đường sống nữa, Hóa Huyết thần đạo rít lên một tiếng, bị Roi đã thần đánh trên thân đạo, cũng đang rớt xuống mặt đất.

Càn Cơ lão đạo phun liên ba ngụm máu, vô cùng ủ rũ, sắc mặt như già đi mười mấy năm, cây Roi đã thần rơi xuống, rơi vào tay ông, hóa thành 3 thước dài, cây Roi thô dài to cỡ cánh tay em bé, lần đầu kháng giữa hai pháp bảo này, Càn Cơ lão đạo đã tiêu hao toàn bộ chân nguyên, lại thêm bị sự so tài của hai thần vật thượng cổ, đã đau càng thêm đau. Vội vàng lấy trong ngực ra mười mấy viên linh đan màu lửa đỏ, nuốt xuống như ăn đậu vậy.

“Tà ma ngoại đạo, chết không đáng tiếc.” Nhất Vân Từ ôm theo Lăng Nhục Thủy không biết đã chạy đi bao xa, cũng mau chóng bay trở về, từ xa nhìn thấy Chu Thanh té từ trên mây xuống, đã lớn tiếng nói.

Càn Cơ lão đạo thu lại roi Đả Thần, cười mây bay về phía cây Hóa Huyết thần đạo đang rơi trên mặt đất, Chu Thanh bỏ mạng, Càn Cơ lão đạo không hề hoài nghi điều này, nếu dưới sự tấn công của Đả Thần biến mà vẫn có thể giữ lại mạng, vậy mới kỳ quái. Hóa Huyết thần đạo tuy là thượng cổ ma khí, Càn Cơ lão đạo không muốn bỏ lỡ, đem về dùng Côn Lôn mật pháp chế luyện lại, loại bỏ ma khí, chắc chắn là một món chân sơn pháp bảo. Truyện "Phật Đạo "

Nhìn thấy cây trường đạo màu huyết đỏ ở phía trước, thực thể của Chu Thanh vẫn còn đang lặn lội ở phía xa, Càn Cơ lão đạo đưa tay nắm lấy cán đạo có hai cái đầu sồi.

“Hi hi ! Hi hi !”

“Sư phụ ! Cần thận !”

Vô số tiếng kêu thất thanh đột nhiên vang lên, Càn Cơ lão đạo chỉ cảm thấy da đầu mình đau đớn, hai chân, phần hông, đều rất chặt, cứ như bị cái gì đó bắt lấy, không thể động đậy, lực đạo này to lớn như thế, Càn Cơ lão đạo dường như không thể động đậy được một chút nào, hét to một tiếng, Càn Cơ lão đạo dùng hết chân nguyên vừa ngưng tụ lại của mình để ngăn đầu lên, bên nhìn thấy một người khổng lồ màu vàng, tám cánh tay bốn khuôn mặt, hai bàn tay màu vàng to như sọt rổ bắt lấy da đầu và hai chân của mình, cầm ngang thân mình trong không trung như trái chanh vậy, bốn cái miệng của người khổng lồ màu vàng cùng lúc lên tiếng: “Càn Cơ đạo trưởng, người nên chỉ định chương môn kế nhiệm của Côn Lôn phái đi !”

Càn Cơ lão đạo nhìn thấy người khổng lồ màu vàng, không nhịn nổi nữa bèn hét to: “Kim Thân Lục Tượng ! Người là ai...” Nhưng tên khổng lồ màu vàng này không để ông kịp nói hết, dùng sức xoay một cái, cái đầu của Càn Cơ lão đạo đã bị nát như tương.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Nguyên Thần Đoạt Xác

“Sư phụ !” Một tiếng kêu kinh thiên động địa, Nhất Vân Từ tuy ở ngoài xa, nhưng với nhãn lực của mình đương nhiên có thể nhìn rõ, kim thân khổng lồ tám tay bốn mặt vừa xuất hiện, cho dù Nhất Vân Từ tâm trí kiên định cũng thấy kinh hãi trong lòng, cho đến khi cái đầu của Càn Cơ lão đạo đã bị bốp nát, hắn mới sực tỉnh lại, thấy tình hình như thế, trong lòng vô cùng bi phẫn, hắn quên mất nên sử dụng pháp thuật gì, ôm luôn cả Lăng Nhục Thủy cứ thế mà xông đến. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh nhủ mảy, vì Nhất Vân Từ xông qua mạng theo một mùi thảm liệt một đi không về, đoán chừng là muốn tự nổ nguyên thần, tuy nói rằng Nhất Vân Từ tự nổ nguyên thần cũng không gây tổn hại gì đối với Chu Thanh bây giờ, nhưng cũng phiền phức không nhỏ, sáu cánh tay còn lại của Chu Thanh hươ lên, trên không trung hình thành một cái đồ án ánh sáng lấp lánh, bốn phương tám hướng đột nhiên sản sinh ra một lực vô hình, khiến cả không gian đông kết lại, nhốt Nhất Vân Từ bên trong không thể động đậy được, Chu Thanh bây giờ là Pháp Tượng Kim Thân, uy lực đạo pháp thi triển ra còn mạnh hơn so với thân xác đến gấp mấy lần. Không Gian Đông Kết thuật này chỉ có đạt đến cảnh giới Phản Hư mới có thể thi triển, uy lực cũng tăng hơn nhiều, Nhất Vân Từ chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới căng ra, áp lực cực lớn ép xương cốt của mình kêu lắc rắc, không khí trong lồng ngực giống như bị người ta nện ra từng giọt từng giọt một, cho dù có là người sắt cũng chịu không nổi cái đau đớn này, Nhất Vân Từ liền bị ngạt thở.

Chu Thanh biết được liền tiện tay thi triển pháp thuật, nhưng lại không đủ sức lực để hạ sát thủ, vì còn có chuyện quan trọng hơn phải làm mà, lúc thi triển pháp thuật nhốt Nhất Vân Từ lại, hai cánh tay khác của Chu Thanh cũng không rảnh, mà biến hóa một chút, Chu Thanh thu nhỏ bàn tay bằng một bàn tay bình thường, đang moi trong lồng ngực cái xác không đầu của Càn Cơ lão đạo, tay của Chu Thanh đưa vào bên trong, đến lúc rút ra, trên tay vô

duyên vô cớ có thêm một cái Roi vàng dài 3 thước, to cỡ cánh tay đứa bé, đó chính là Roi đã thần !

Bên trên Roi đã thần mây khói lượn lờ, phù quang ẩn hiện, một số văn tự cổ ngồn ngồn khắc trên Roi vàng, Chu Thanh cầm cây Roi đã thần trong tay, cảm nhận được bên trong đang cuộn cuộn dâng trào, linh lực mạnh đến nỗi không thể ngờ chấn động, đến tâm hần như giếng cổ vậy không hề rung động, như gương sáng, cũng bất giác khê chấn động, đó là pháp bảo trong thời đại chiến Phong Thần thời thượng cổ nha! Không biết đã có bao nhiêu sức mạnh đều chết dưới cây Kim Biên này, một tay Chu Thanh nắm lấy xác của Càn Cơ lão đạo, một tay vuốt ve món pháp bảo mạnh mẽ, vô cùng cảm khái.

Đột nhiên, xác của Càn Cơ lão đạo nổ tung, cú nổ của pháp lực mạnh mẽ khiến Kim Thân Pháp Tướng của Chu Thanh liên tục lui lại vài bước trong hư không, Chu Thanh không ngờ đến sự biến hóa này, trong chốc lát không phản ứng kịp, không gian vốn đã bị đông kết, nhưng vì Chu Thanh bị lui lại mà giải trừ được pháp thuật, Nhất Văn Từ đang ôm chặt lấy Lăng Nhục Thủy đang hôn mê tức tốc bị rơi xuống.

Thi thể bị nổ tung của Càn Cơ lão đạo đột nhiên hóa thành vô số giọt nước màu vàng, bắt đầu tấn công vào Chu Thanh, bên trong những giọt nước vàng đó hàm chứa một lực lượng vô cùng to lớn, không hề thua kém gì so với sự truy sát của một cây Phi Kiếm cực phẩm, may là Kim Thân Pháp Tướng của Chu Thanh đã ngưng tụ thành hình, mạnh mẽ hơn so với thân xác gấp mấy lần, cũng không chịu được vô số giọt nước màu vàng tấn công. Chu Thanh biết, đó là những chân nguyên tích lũy bên trong cơ thể những cao thủ Phản Hư cảnh giới, đó quả thật là một trình độ khủng khiếp, thi thể bị nổ tung, tuy không khoa trương như nguyên thần tự phát nổ, nhưng uy lực cũng không yếu, thân thể to lớn của Chu Thanh xoay một cái, liền biến mất trong không trung, bây giờ chân thân của Chu Thanh giáng lâm, thuật mở ra không gian để chạy trốn chỉ dùng chút niệm lực của chân nguyên là có thể mở ra được. Truyện "Phật Đạo "

Chính vào lúc Chu Thanh bước vào không gian, giọt nước màu vàng bỏ vào không trung, trực tiếp rơi thẳng xuống đất, trong quá trình rơi xuống, ánh sáng vàng lấp lánh dần dần ngưng tụ thành một hình người khá mỏng, hình người này diện mạo chưa rõ, tay chân cũng không đầy đủ, ánh sáng vàng trên giọt nước màu vàng không ngừng hội tụ trên hình người mờ mờ đó, bóng người màu vàng nhạt dần dần rõ ràng, tuy vẫn chưa nhìn rõ diện mạo, nhưng thân hình quả nhiên có tám, chính phần giống với thân hình của Càn Cơ lão đạo, ánh sáng từ giọt nước vàng mất đi hoàn toàn, biến thành từng giọt màu tươi tức tốc rơi xuống đất, ánh sáng lấp lánh toàn bộ hội tụ trên bóng người đó.

Đột nhiên gió mạnh thổi qua, bóng người màu vàng nhạt run rẩy bầy, mau chóng rơi xuống, đuổi theo Nhất Văn Từ và Lăng Nhục Thủy đang lăn lộn ở dưới, cơ thể khổng lồ của Chu Thanh lại chui ra từ trong không trung, vừa khéo nhìn thấy hình người màu vàng nhạt, bất giác hét to một tiếng, bàn tay màu vàng to cỡ sọt rổ bắt lấy, trong phút chốc đã ở ngay sau lưng của bóng người màu vàng nhạt, bóng người màu vàng nhạt nhìn thấy bàn tay to lớn của Chu Thanh bắt qua, đột nhiên phát ra một tiếng kêu thất thanh, tốc độ lại tăng thêm gấp đôi, trong tích tắc đã đuổi kịp Nhất Văn Từ và Lăng Nhục Thủy đang mau chóng rơi xuống, bàn tay to lớn của Chu Thanh cũng tăng tốc, lại đang ở sau lưng của bóng người màu vàng nhạt, nhìn thấy đúng thật là không thể thoát nổi, bóng người màu vàng nhạt đột nhiên hóa thành một sợi kim tuyến chui vào trong cơ thể Nhất Văn Từ đang hôn mê bất tỉnh.

Đột nhiên có biến hóa kỳ lạ, Nhất Văn Từ vốn đang hôn mê bất tỉnh đột nhiên trở mình, tỉnh lại, giương tay thì ra chín đạo ánh sáng màu đỏ, bay về phía bàn tay to lớn của Chu Thanh, chín đạo sáng màu lửa đỏ trong không trung biến hóa thành một cây long trụ cỡ một người ôm, cao khoảng trượng tám, bên trên long trụ lửa cháy hùng hực, nhiệt độ cao đến kinh người, trong hỏa diễm hiện ra màu tím, nhiệt độ cao hợp thành một cái lồng sáng bao bọc lấy bàn tay to lớn của Chu Thanh bên trong.

“Cửu Long Thần Hỏa trảo ! Sao Côn Lôn phái mấy người toàn xài văn vật nguy tạo không vậy !” bảy bàn tay to lớn còn lại của Chu Thanh cũng kịp di đến, vốn không hề sợ nhiệt độ cao ở bên trên, lần lượt nắm lấy long trụ màu lửa đỏ lắc mạnh, long trụ lần lượt bị bàn tay nắm lấy, cả cái quang trảo cũng biến mất, chín cây trụ đỏ như lửa bị thu nhỏ thành chín đạo hồng quang nhỏ, bị Chu Thanh nắm hết trong một tay, tên Nhất Văn Từ đã tỉnh lại đã sớm có chuẩn bị, lúc quăng ra Cửu Long Thần Hỏa trảo đã lấy từ trong lòng ra một lệnh kỳ lắc lư hai cái, cả người và kỳ đều biến mất không thấy đâu nữa, đợi Chu Thanh thu được Cửu Long Thần Hỏa trảo, trước mặt đã không còn một bóng người nào.

Bốn khuôn mặt của Chu Thanh thần sắc không thay đổi, không nhìn thấy có biến hóa gì, nhưng trên miệng phát ra tiếng cười lạnh lùng: “Hi hi ! Quả nhiên là người đứng đầu các tông sư trong thiên hạ, trong tình huống như thế cũng có thể đào thoát, thiết nghĩ lúc ta lấy ra cây Roi đã thần đã kinh động đến nguyên thần ngủ yên trong cơ thể ! Nhưng không ngờ ngươi cũng là người tâm địa tàn nhẫn, quả nhiên không màng đến tính mạng đệ tử, đã thi triển luôn Nguyên Thần Đoạt Xác thuật, hi hi, đúng là ta đã giúp người một tay, nếu không phải do ta đánh ngắt đệ tử của ngươi, ngươi làm sao có thể trong tích tắc có thể đoạt xác thành công chứ ? Nhưng hiện tại đến cả Roi đã thần cũng rơi vào tay ta, xem ngươi làm gì được ta nào ?”

Chu Thanh lại người: “Nhưng, ngươi chỉ đành sống thật thà mà làm đệ tử của ngươi, có trách ngươi cũng không dám nói ra thân phận của mình, Ha ha ! Chương giáo Côn Lôn đoạt xác biến thành đệ tử của mình ! Ta biết được bí mật này, ngươi còn dám gây phiền phức cho ta chăng ? E là lúc ngươi trở về còn phải nguy tạo ra một mớ lời nói dối nha !

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Nắm Lại Thân Xác

Người tu đạo đạt đến cảnh giới Phản Hư nguyên thần và thể xác hợp nhất, ý nghĩa của cái tên Luyện Thần Phản Hư chính là đem nguyên thần và thể xác luyện thành hư vô phiêu diêu giống như thần niệm, vậy mới có thể hóa thân thiên vạn, thiên biến vạn hóa, đạt đến cảnh giới tiên nhân thật sự, cả cái Luyện

Thần Phán Hư chính là một quá trình như thế, Càn Cơ lão đạo hiển nhiên là mới vừa bước vào cảnh giới Phán Hư, vẫn còn đại bộ phận thân xác chưa hợp nhất với nguyên thần, lúc bị Chu Thanh hủy đi thân xác rút ra cây Roi đã thần đột nhiên tỉnh lại, mới chạy thoát, nhưng chỉ có nguyên thần không thì không thể tồn tại lâu dài được, nguyên thần vô cùng yếu ớt, chỉ con gió trời cũng dễ bị thổi tan, may mà Chu Thanh đánh ngất Nhất Vân Từ, Càn Cơ lão đạo mới thừa cơ hội mà đoạt xác thành công, chứ không thì khổ tu trong 200 năm sẽ thành công cóc.

Nguyên thần tự nhiên biến mất lại hay, vẫn có thể rơi vào lục đạo luân hồi bắt đầu lại từ đầu, nếu bị người thu được, luyện chế pháp bảo, hoặc trực tiếp luyện hóa, vậy thì có muốn luân hồi cũng chả được, nhìn thấy bàn tay to lớn của Chu Thanh bắt lấy Càn Cơ lão đạo đương nhiên sợ đến nỗi hồn bay ra ngoài trời, mặc kệ ông ta có là đại tông sư gì, trong lúc mình sắp hồn siêu phách tán, cũng không kiêng dè được nhiều thứ nữa, đã tu luyện hơn 200 năm, đã sắp với được cơ thể trường sinh bất tử, nói bỏ là bỏ được sao, đương nhiên là không thể nào, Chu Thanh cũng thông cảm cho cái hành vi đoạt xác của Càn Cơ lão đạo.

Nhưng bây giờ Chu Thanh đã thật sự yên tâm hơn, đoạt cơ thể người khác, chuyển gởi nguyên thần, vốn là hành vi của người trong ma đạo, hướng chỉ là đoạt lấy cơ thể của đồ đệ mình chứ ? Tên Càn Cơ lão đạo này tất nhiên không dám nói toạc móng heo ra, mà còn cố gắng che dấu thân phận của mình, muốn tìm Chu Thanh báo thù, chỉ có thể lên lên hạ hạ thôi, tuy không biết Côn Lôn còn có dị bảo Phong Thần khác nữa không, nhưng bây giờ Chu Thanh đã có Roi đã thần trong tay, tuy rằng phương pháp tu luyện Roi đã thần là bí truyền của Côn Lôn, nhưng có vết xe đổ là Hóa Huyết thần đạo, ngày tháng lâu dần, Chu Thanh cũng có thể mò ra một số tác dụng kỳ diệu, nhất là cây Roi đã thần này rất thuần chính, không dễ dàng gì bị cản trở lại như cây Hóa Huyết thần đạo, lúc Chu Thanh sử dụng đương nhiên sẽ được như ý.

Bàn tay to lớn của Chu Thanh mở ra, một ánh sáng vàng chói lọi mau chóng quán xuống, bắt lấy toàn bộ thân xác, nguyên thần Kim Tầm, Hóa Huyết thần đạo đang lẩn lộn dưới mặt đất lên, Hóa Huyết thần đạo, Roi đã thần và cái văn vật nguy tạo Cửu Long Thần Hỏa tráo vừa mới thu được, và cả Âm Dương kính toàn bộ đều rơi vào không gian ảo của mình, cơ thể không lồ khẽ xoay, bắt lấy thân xác nguyên thần cũng bước vào bên trong không gian của mình. Trận quyết đấu lúc này với Càn Cơ lão đạo, hai bên đã gây ra thanh thế quả thật quá lớn, nhất là sự so tài giữa hai pháp khí thượng cổ, thiết nghĩ đã kinh động đến những người tu đạo cũng không ít. Chu Thanh không muốn để người khác nhìn thấy cái thân thế kỳ quái này của mình, vẫn là trốn vào một chỗ để hồi phục thân xác thì hay hơn.

Cái không gian ảo của Chu Thanh tuy không to lắm, đó là một cái không gian cao mười trượng, rộng khoảng ba mươi mấy trượng, bốn bề một màu tro mờ, không có tia sáng nào, cũng không điểm xuyên thêm màu sắc nào khác, nếu không phải trong góc chất mấy đống mấy món pháp bảo, phi kiếm lớn lớn nhỏ nhỏ phát ra những tia sáng nhỏ, chắc chắn đưa tay ra cũng chẳng thấy năm ngón.

Bên trong không gian là một tế đài hình bầu dục, do từng miếng từng miếng ngọc thạch màu xanh bích có lẫn ít tạp chất, to hơn tắc vuông vức, chồng chất lại mà thành, đó là toàn bộ ngọc thạch mà Chu Thanh đã thu thập được ở bên ngoài, dùng để hấp thụ là nơi lưu trữ thiên địa linh khí, rồi đem đi vào không gian của mình và giải phóng ra. Đó là một không gian song song mà Chu Thanh đã dùng chân nguyên niệm lực của mình, phá ra cái thế giới mình đang tồn tại mà tạo thành, muốn duy trì tính ổn định của cái không gian này, chính là bất cứ lúc nào cũng phải tiêu hao chân nguyên của mình để ổn định nó. Chu Thanh đâu có ngọc đến nỗi bất cứ lúc nào cũng tiêu hao chân nguyên của mình, nên đem những linh khí được lưu trữ bên trong ngọc thạch, dùng trận pháp đặc thù mà giải phóng ra thay thế cho chân nguyên để duy trì sự cân bằng của không gian. Mờ ra không gian phải tiêu hao rất nhiều sức lực, nhưng muốn ổn định không gian thì không cần mất nhiều công sức lắm.

Kỳ thực chỉ cần là cao thủ tự mở ra không gian đều sẽ dùng phương pháp này, đâu ai ngờ đến nỗi tiêu hao chân nguyên của mình chứ. Tiên nhân thời thượng cổ mở ra động phủ đều dùng pháp bảo cực tốt để làm nền móng cho động phủ cũng chính vì đạo lý này, không gian càng lớn thì tiêu hao càng nhiều chân nguyên, động phủ to lớn như Ngung Bích Nhai ở Thục sơn, là do Trường Mi chân nhân kết hợp với rất nhiều vị tiên tiền mới có thể mở ra được. Bây giờ mà muốn mở ra một động phủ trong núi giống như trên Thục sơn, không có năng lượng của pháp bảo chấn động cũng không nói, chỉ là do cao thủ trường môn của tất cả các môn phái trong thiên hạ kết hợp lại với nhau cũng không thể làm được. Đương nhiên tu vi đạt đến cảnh giới như Tây Phương Phật Đà, Tam Thanh Đạo Tôn, có thể tự mở ra thế giới của mình đó lại là một chuyện khác rồi.

Chu Thanh nhìn thân xác rách nát và con Kim Tầm bị đứt thành hai nửa, thậm chí đầu, bị thương thành ra thế này, muốn tu bổ lại thân xác đúng là khó khăn vô cùng, nhất là nguyên thần của con Kim Tầm này đã hoàn toàn bị phế đi, vốn không có khả năng hồi phục lại như trước, Kim Tầm sáu cánh mới tiến hóa được bốn cánh đã giữa đường gãy gánh, Chu Thanh đúng là không biết nên khóc hay nên cười, trong lòng vô cùng tiếc nuối, nguyên thần của con Kim Tầm này là phân thân của mình, bây giờ bị hủy mất cũng đồng nghĩa với việc mình bị mất đi một tánh mạng. Đầu thế cứ mỗi lần gặp kẻ địch thì cứ hiện ra Kim Thân Pháp Tướng này chứ, nhất là bây giờ Kim Thân vẫn chưa hoàn toàn ngưng luyện, nếu gặp phải pháp bảo giống như Roi đã thần sẽ chịu không nổi nữa, Kim Thân bị phế, thì mình chẳng phải sẽ hồn phi phách tán sao, đầu thế giống như Càn Cơ lão đạo còn có thể dùng nguyên thần đoạt xác. Truyện "Phật Đạo "

Vừa nghĩ cách, vừa nhớ lại trận đấu lúc này, Chu Thanh rất khâm phục đối với sức chiến đấu của Càn Cơ lão đạo, nếu không phải mình lấy hiện tượng giả nguyên thần thứ hai khiến ông ta mất tập trung, sau đó dùng thân xác để điều khiển Hóa Huyết thần đạo, cuối cùng dùng Kim Thân Pháp Tướng đánh lén, chắc sẽ chết trong tay đối phương thật. Đó là cách đánh lấy mạng đổi mạng, nếu không phải Chu Thanh không có nhiều mạng như vậy, e là cũng không dám động thủ.

“Hừ ! Người có Roi đã thần, ông đây có 3 cái mạng ! Chết mất hai mạng nhỏ, vẫn còn một mạng lớn này !”

Trong lòng Chu Thanh thấy sợ, “Lần sau không thể mạo hiểm nữa rồi, nhưng làm gì mà có lần sau chứ, tiên khí như Roi đã thần dù sao cũng chỉ có một món !” Bây giờ chỉ còn lại một mạng, đương nhiên không cảm thấy an toàn, suy đi nghĩ lại. Chu Thanh cuối cùng đã hạ quyết tâm, bỏ luôn nguyên thần của Kim Tầm, cố gắng tu bổ thân xác của mình cho tốt.

Tám cánh tay giờ ra, Chu Thanh phun ra Tam Vị Chân Hỏa, hỏa diễm sáng chói đốt trên con Kim Tầm to lớn đã chết từ lâu, cái vỏ ngoài ánh vàng của con Kim Tầm đã bị Tử Phủ Tiên Lôi của Càn Cơ lão đạo đánh thành rách nát liên tan ra, biến thành dòng chảy màu vàng, Chu Thanh liên tục thúc giục thủ quyết pháp ấn, dòng chảy màu vàng ngưng tụ thành hình trong không trung, giống như khung xương của hai cánh tay.

Thân xác Chu Thanh vô cùng rách nát, hai cánh tay đã bị hóa thành bột vụn trong lúc hai món pháp bảo thượng cổ đấu nhau, da thịt trên người đều bị

bầm dập, nội tạng bị hủy hoại, có thể nói đó là một khối da thịt lẫn lộn không hơn không kém, nhưng phần đầu vẫn còn tốt chán, Chu Thanh nhớ lại thuật cải tạo cơ thể trong Luyện Khí Tổng Cương, đó vốn là thủ đoạn của pháp sư thời thượng cổ, nhưng lại không biết được vị cao nhân nào kết hợp với phương pháp luyện khí của đạo gia, sáng tạo ra một thủ đoạn khác, tu vi càng cao thâm hơn, Chu Thanh cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi đối với một số thủ đoạn trong Luyện Khí Tổng Cương. Ngoại trừ không có phương pháp tu luyện ra, các phương pháp luyện chế pháp khí, cái nào cũng là thủ đoạn thượng thượng cả. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

“Lúc ta dùng Hoán Thần Phiến triệu hồi Cửu Thiên Phổ Hóa Thần lôi, tên lão đạo đã nói ta là truyền nhân của Vân Trung Tử, chẳng lẽ sách này là của Vân Trung Tử truyền lại sao ? Nhưng hình như cũng có lý, Vân Trung Tử nổi tiếng là người thích cải tạo, đến cả đồ đệ của ông ta hình như cũng bị ông ta biến thành người chim có cánh, có thể sáng tạo ra những pháp môn kỳ quái như thế cũng không có gì là lạ !” Chu Thanh vừa nghĩ vừa thôi ra chín giọt nước lạnh giá, lung linh như thủy tinh vào chỗ thân xác đã bị đứt lìa tay. Khung xương của cánh tay đã hoàn toàn thành hình, Chu Thanh hươ tay, khung xương nóng hầm hập nổi lên chỗ vai, hoàn toàn dung hòa vào với những giọt nước giá lạnh đó.

Quý Thủy tinh anh, lại thêm cái vỏ ngoài của Kim Tầm đã được Tam Vị Chân Hóa trui luyện qua, đã hình thành khung xương của cánh tay, như vậy nguyên thể sẽ mạnh hơn nhiều so với bất cứ người tu đạo nào khác phải cực khổ trui luyện, khung xương ánh vàng lấp lánh nổi lên vào, Chu Thanh lại lấy kinh mạch và những miếng thịt trên người của Kim Tầm đắp lên trên, quả nhiên đã hình thành nên hai cánh tay hoàn hảo, ngoài miếng thịt đỏ trên cánh tay bị thay đổi, không còn da ra, mọi thứ có thể xem như hoàn hảo rồi, nhưng Chu Thanh lại có cách, đưa tay bắt trong không trung, biến ra một cái bình ngọc, mở nắp ra, Chu Thanh đem cả bình máu tươi đổ trên thân xác, trong phút chốc, thịt trên thân xác thay đổi, những tấm da bị nứt toạc ra đã liền lại một cách thần kỳ, trở nên mịn màng như mới.

Chu Thanh thấy thân xác đã hồi phục lại nguyên dạng, biến hóa thành một đạo kim quang chui vào bên trong, cử động gân cốt một chút, chỉ cảm thấy thân xác này mạnh hơn nhiều, quả nhiên không thua kém gì so với nguyên thân thứ hai mà Kim Tầm hóa thành. Đúng thật, thân xác được kết hợp giữa Quý Thủy tinh anh, Cửu Lê Thánh Huyết, và cơ thể của Kim Tầm, rồi dùng mật pháp tu bổ lại mà không thể mạnh hơn, thì còn gì là thiên lý nữa. Trong lòng Chu Thanh vui mừng, lại thêm một mạng nữa rồi.

Chiếc đạo bào ánh sao lấp lánh đã bị rách nát từ lâu, Chu Thanh cũng chẳng thèm quan tâm tới, nhíp thành pháp quyết, chui ra từ không gian ảo của mình. Từ xa xa đã nhìn thấy Thất Thái Long Châu trên không trung bay qua bay lại, Chu Thanh đập mây bay lên trên

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Mỗi Người Một Hướng

Nhìn thấy Chu Thanh quần áo rách rưới như ăn mày bên đường vậy, toàn thân trên dưới dính đầy máu, Liêu Tiểu Tiến thất sắc hỏi: “Sư phụ, người vẫn khỏe chứ ! Còn cái tên Côn Lôn lão đạo đâu ?”

Sắc mặt Thất Thái tiên tử đành lại nói: “Chu chân nhân sao lại có hiềm khích với Côn Lôn, Côn Lôn là môn đạo đệ nhất đại phái, đạo thống được kế thừa đã mấy ngàn năm, môn hạ cao thủ rất nhiều, đến Đại Tự Tại cùng chúng ta cũng phải kiêng nể đến 3 phần, đạo hữu tuy pháp lực cao thâm, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, e là sau này sẽ gặp không ít phiền phức.”

Câu này nói không sai, đặc tội với Côn Lôn, đúng là đã đụng phải tổ ong, nhất là Chu Thanh còn đã thương đệ tử Côn Lôn, còn ra tay đánh nhau với Côn Lôn chương giáo, nói không chừng Côn Lôn cao thủ sẽ dốc toàn lực truy sát Chu Thanh. Thất Thái tiên tử tuy không biết kết quả đánh nhau giữa hai người, nhưng nhìn thấy pháp bảo của hai người đánh nhau đến kinh thiên động địa, lại nhìn thấy vẻ mặt nhếch nhách của Chu Thanh, e là tên Càn Cơ lão đạo cũng thọ thương không nhẹ. Đã thương Côn Lôn chương giáo, đúng là mối thù lớn, sợ là song phương sẽ đánh đến chết mới thôi, Càn Cơ lão đạo đến thăm hỏi với ý tốt lành, lại để xảy ra kết quả như vậy, khiến Thất Thái tiên tử không biết nên khóc hay nên cười.

Vân Hà tiên tử lần này nói năng không hàm hồ, đôi mắt xinh đẹp lên nhìn sang Chu Thanh, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Côn Lôn thì hay ho lắm sao, muội thấy tên Càn Cơ lão đạo ấy chắc là dung túng cho đồ đệ hành hung người khác, che giấu cái ác, giống y như tổ sư của họ, con nhà đầu đó đột nhiên hạ sát thủ, bị Chu đạo hữu giáo huấn một chút cũng tốt.” Do dự một lúc, Vân Hà lại hỏi Chu Thanh: “Chu đạo hữu, ta thấy con nhà đầu Côn Lôn đó hình như quen biết người, người đã ở hải ngoại lâu năm, sao lại quen biết đệ tử Côn Lôn chứ ?” Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh không đáp lại, nhìn Chu Nghi và Tiểu hồ ly đã bị mùi tanh của Hóa Huyết thần đao xâm nhập khiến cho hôn mê bất tỉnh, ngưng khí thành cháo, xoay trong không trung, hai đạo huyết quang nhàn nhạt rơi vào tay, trên tay Chu Thanh hiện ra một ngọn Tam Vị Chân Hóa, luyện huyết quang thành vô hình, Tiểu hồ ly và Chu Nghi trầm ngâm một lúc, dần dần tỉnh lại, hai tay Chu Thanh liền bắt lấy, huyết quang liên tục bay ra từ cơ thể của những đệ tử Đại Tự Tại cùng đang hôn mê bất tỉnh, đều được Chu Thanh cứu tỉnh.

Thất Thái tiên tử nhìn thấy sắc mặt liền thay đổi lạnh lùng nói: “Thì ra Chu đạo hữu là người trong ma đạo !” Vân Hà tiên tử thấy tình hình này sắc mặt cũng vô cùng khó coi, dường như thần sắc còn mang theo chút oán hận. Vừa nãy hai người ở ngoài xa quan sát trận đánh, tuy không biết Chu Thanh dùng pháp bảo gì, nhưng thấy thanh thế, không khỏi nghi ngờ đó chính là thủ đoạn của ma đạo. Những đệ tử Đại Tự Tại cùng bị hôn mê, cho dù hai người đã nghĩ đủ mọi cách cũng không thể nào khiến họ tỉnh lại, bây giờ nhìn thấy Chu Thanh chỉ vung tay đã giải quyết được vấn đề, nên họ không khỏi hoài nghi, may là Đại Tự Tại cùng này dường như đã nhiều năm không xuất thế, cũng không tham gia vào những chuyện của ma đạo, cũng không có ác cảm gì đối với người trong ma đạo, nếu đổi lại là môn phái khác, e là đã sớm rút đao ra rồi.

Nghe những lời này, Chu Thanh cười khanh khách nói: “Hai vị tiên tử đã hiểu lầm rồi, đó là một loại ma đạo pháp khí mà bản đạo lúc vân du ở hải ngoại ngẫu nhiên có được, uy lực rất lớn, bản đạo không đành hủy đi, đành để lại. Tên chương giáo Côn Lôn này quả thật hiếp người quá đáng, bản đạo cũng là bị ép vào đường cùng đành phải dùng thủ đoạn này vậy.” Chu Thanh thấy hai người nửa tin nửa ngờ cũng không giải thích thêm, chỉ kể lại chuyện làm sao kết oán với Lăng Nhược Thủy cho hai cô nghe, đương nhiên đã có cải thiện nhiều, trình độ nói dối của Chu Thanh vốn thuộc hàng bậc nhất, lại thêm chuyện này vốn căn cứ vào sự thật, hai cô đã tin đến 8 phần, đều xem thường Côn Lôn không biết cách dạy đồ đệ và tốt khoe xấu che.

Chu Thanh thần sắc bình hòa, nói chuyện cũng có khí độ của nhất đại tông sư, nào có dáng vẻ hung tàn như người trong ma đạo, hiện nay ma đạo suy yếu, hai người cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ của người trong ma đạo rốt cuộc là như thế nào, chỉ là nghe qua một số tin lan truyền trong giới tu đạo thôi, so sánh với Chu Thanh, đương nhiên không hoài nghi thân phận của Chu Thanh nữa, huống chi sự thật là vậy, cái mà Chu Thanh luyện chính là Bát Cửu Huyền Công thần bí khó đoán, Đồ Thiên Thân Sát đại trận chỉ là trận pháp, không phải pháp quyết đề tu luyện.

Thất Thái tiên tử lo lắng nói với Chu Thanh: “Thì ra là vậy, nhưng Chu chân nhân đắc tội Côn Lôn, Côn Lôn từ xưa đến nay đều tốt khoe xấu che, Chu đạo hữu tuy có lý, nhưng người ta cũng sẽ không chịu dừng tay, không biết Chu đạo hữu có dự tính gì không?” Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh trầm ngâm không nói, Vân Hà tiên tử cạnh bên lấy hết dũng khí nói một câu: “Chu chân nhân đã hai lần giúp Đại Tự Tại cung ta, hay là dừng chân ở Đại Tự Tại cung ta vài hôm, rồi nghỉ tiếp đối sách cũng không muộn. Huống chi, động phủ Đại Tự Tại cung ta cũng là do tổ sư Từ Hàng đạo nhân mở ra, tuy cũng cùng ở Tây Vực như Côn Lôn, nhưng Côn Lôn không hề biết sơn môn của chúng ta ở đâu.”

Ba người Tiểu hồ ly, Chu Nghi, Liêu Tiểu Tiến ở bên cạnh vốn không xen vào một câu, thực lực của họ đối với Côn Lôn mà nói, đúng là không đáng để nói tới, bây giờ đột nhiên đắc tội với Côn Lôn, còn phải đối diện với sự báo thù của Côn Lôn, sắp hoa cả mắt rồi. Nhưng những lời Vân Hà tiên tử vừa nói, Tiểu hồ ly như thấy được chút đầu mối, bèn kéo Chu Nghi nói thầm: “Tỷ tỷ, muội thấy vị Vân Hà tỷ tỷ này hình như có ý với sư phụ ta.”

Chu Nghi không ngốc, đương nhiên đã sớm nhìn ra ý này, khẽ nhéo Tiểu hồ ly một cái nói: “Đừng nói bậy, để người ta nghe thấy bây giờ!” Giọng điệu có vẻ cay cay. Tiểu hồ ly nghe tiếng của Chu Nghi, liền nhìn sang Chu Thanh, lại nhìn Vân Hà, rồi lại nhìn Chu Nghi, tròn mắt đã xoay hết vài vòng, không biết đang nghĩ gì.

Thất Thái tiên tử nghe Vân Hà nói, trong lòng cũng suy xét, Chu Thanh hiển nhiên chính là người giải chuồng mà cung chủ đã nhắc đến, nếu như không phải, thiết nghĩ cũng có liên quan lớn đến nghiệt duyên tam kiếp của Vân Hà, nếu không tiêu trừ được nghiệt duyên, e là cuối cùng Vân Hà vẫn phải Bình Giải Chuyển Thế, bản thân cô đương nhiên không thể nhìn Vân Hà đi đến bước đường này. Nên cũng nói với Chu Thanh: “Hà muội nói không sai, Chu chân nhân tuy pháp lực cao cường, không sợ Côn Lôn gây phiền phức, nhưng công lực của lệnh đồ còn yếu, gặp phải Côn Lôn cao thủ, e là Chu chân nhân cũng lo không nổi. Chi bằng chúng ta đến Thục sơn xem lễ, Hà muội đưa Chu chân nhân đến Đại Tự Tại cung nghỉ ngơi vài hôm, rồi tìm đối sách khác.”

Những lời này hợp tình hợp lý, 3 người Liêu Tiểu Tiến tuy công lực đã tăng thêm, nhưng muốn giao thủ với cao thủ Côn Lôn đúng là sẽ gặp nhiều phiền phức, Chu Thanh không phải người lỗ mãng, suy nghĩ trong chốc lát liền mở miệng nói: “Côn Lôn tuy có đại danh, ta lại không sợ, tiên tử nói không sai, việc do ta mà nên, đương nhiên phải do ta chịu trách nhiệm, 3 đồ đệ quả thật không thích hợp để bị cuốn vào, đành phiền hai vị thay ta chăm sóc cho, Thiên Đạo tông ta, tuy ít người, nhưng cũng không dễ yếu thế, ta phải xem xem Côn Lôn có thể làm gì được ta.” Giọng điệu tuy bình hòa, nhưng mọi người đều cảm thấy hần rất tự tin. Vân Hà và Thất Thái cũng không hoài nghi thực lực của Chu Thanh, dù gì thì đến cả Côn Lôn chương giáo, người đứng đầu trong nhất đại tông sư Càn Cơ lão đạo cũng bị hần đánh đến chạy mất dép, sao có thể dễ dàng chịu thiệt chứ.

“Vậy được, Vân Hà, muội và Chu chân nhân đến Thục sơn xem lễ, tỷ dẫn 3 đồ đệ của Chu chân nhân đến Đại Tự Tại cung.” Thất Thái tiên tử lập tức quyết định luôn, như sợ Chu Thanh sẽ thay đổi ý định, khiến Chu Thanh cũng thấy có chút khó hiểu.

Chu Thanh cũng không lời thôi thêm, quay sang nói với Chu Nghi và Tiểu hồ ly: “Hiện giờ sư phụ đã rước họa vào thân, các con đến Đại Tự Tại cung tạm thời lánh nạn, đợi ta giải quyết xong chuyện này sẽ đến đón các con.” Chu Nghi biết tình huống cấp bách, mình ở bên cạnh Chu Thanh quả thật sẽ gây phiền phức, liền gật đầu, thân thủ Chu Thanh bắt trong hư không, hai món pháp bảo xuất hiện trên tay: “Đây là Âm Dương kính và Cửu Long Thần Hỏa tráo, tuy chỉ là đồ ngụy tạo, nhưng uy lực cũng bất phàm, các con dùng để hộ thân rất tốt.”

Chu Nghi kéo tay Tiểu hồ ly đón lấy hai món pháp bảo, gật đầu nói: “Sư phụ! Người phải cẩn thận.” Trong mắt Chu Nghi hiện ra một ít nước, một nỗi bi thương lan khắp khoang thuyền.

“Hây!” Chu Thanh hai tay kết ấn, dờ khóc dờ cười: “Con sao thế, làm như ta sẽ bị đám già Côn Lôn làm lòng vậy!” Trong lúc nói, Chu Nghi đột nhiên cảm thấy một thần niệm cuộn cuộn chảy vào trong đầu mình, từng chữ cổ quái khắc sâu trong lòng, trong đầu vang lên giọng nói của Chu Thanh: “Kiếm Khí Lăng Không quyết của con đừng luyện nữa, đó mới là tuyệt học của sư phụ ta đây, con thân là yêu tộc, bộ công pháp này có thể che dấu yêu khí trên người con, Đại Tự Tại cung này tuy thần bí, cũng là nơi ẩn náu tốt, nói chung là mọi chuyện đều phải cẩn thận hành sự, Côn Lôn đã chọc đến ta, sư phụ đương nhiên phải kết thúc mối hậu hoạn này. Sư phụ sẽ giúp con thăm dò tung tích của Thiên Huyền Huyết Ma, con và San San tu luyện cho tốt, sau này tự tay mà báo thù.” Chu Thanh đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn đem phương pháp rèn luyện tinh thần của Bát Cửu Huyền Công truyền cho Chu Nghi, thực lực đệ tử quá yếu, quả thực không phải là chuyện tốt. Truyện "Phật Đạo "

Quay đầu lại, Liêu Tiểu Tiến như hiểu Chu Thanh muốn nói gì: “Hi hi! Sư phụ, thực lực của con bây giờ tuy không còn yếu, nhưng vẫn không đối phó lại với đám lão đạo kia, phía bên hải ngoại con còn có chuyện phải làm, cái tráo này tặng cho con đi, sư muội được nhiều đồ tốt như vậy, chắc sư phụ cũng không nhỏ mọn với con mà.” Nói xong, Liêu Tiểu Tiến cười lên phi kiếm xông ra khỏi Long Châu, thoắt cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa, đi rất mau lẹ, hai cô Thất Thái và Vân Hà cũng không biết phải làm sao.

“Đồ đệ này của ta tự có chỗ đi, hơn nữa trong Đại Tự Tại cung thiết nghĩ toàn là nữ nhi, hần đi cũng có chút không tiện” Chu Thanh cũng không giải thích nhiều, sau đó cùng thương lượng với hai cô, Thất Thái tiên tử cười trên Long Châu, đem theo một đám đệ tử và Chu Nghi, Tiểu hồ ly bay về phương tây, Chu Thanh thay một chiếc đạo bào, cùng Vân Hà cười mây bay về phía Thục sơn.

“Hừ ! Côn Lôn ! Nếu đã chọc đến ta, ta có thể mượn cơ hội này mà lập oai, khiến uy danh của Thiên Đạo tông ta vang danh thiên hạ, nhưng lúc này vẫn phải nhờ Thực sơn mà làm !” Chu Thanh vuốt ve tấm lệnh bài mà Hư Kiếm Không đã tặng cho hắn, trong lòng có nhiều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Thiên Hạ Đạo Môn (1)

Liêu Tiểu Tiến gấp rút đến Anh Quốc, Chu Thanh không thêm quan tâm đến, tên này rất xảo quyệt, công lực đã tu luyện đến Dẫn Khí hậu kỳ, thân phận trong huyết tộc cũng đã tiến hóa thành công tước, lại thêm có Cực Quang tráo hộ thể, không gây phiền phức cho người khác là đã mừng rồi, còn về Chu Nghi và Tiểu hồ ly, phương pháp tu luyện mà Chu Thanh truyền cho họ hoàn toàn có thể che giấu yêu khí trên người, hơn nữa tuy không biết rõ thân thể của Đại Tự Tại cung này, nhưng xem ra cũng không có ác ý, để Chu Nghi và Tiểu hồ ly đi theo Liêu Tiểu Tiến thì Chu Thanh không yên tâm. Bên cạnh không bị gì trôi buộc, Chu Thanh cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, cứ như chân tiên từ trên trời hạ phàm, Chu Thanh cũng có cảm giác tự tin mà đầu một trận, huống chi chỉ là một Côn Lôn bé nhỏ ? Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

“Ăn nhấm đã lâu, cũng đến ra oai một tí, điều mà ta mong, chính là được làm theo ý muốn của ta, chẳng lẽ cứ phải trốn tránh mãi sao ? Trời đất rộng lớn, không tung hoành ngang dọc, ngược lại đi làm con rùa rút cổ sao, vậy còn tu đạo gì, thành tiên gì nữa !” Một khí thế phóng khoáng lại bá đạo từ từ tán phát ra từ trên người Chu Thanh, Vân Hà tiên tử cạnh bên đang cười trên ánh sáng cũng cảm nhận được, bất giác nhìn Chu Thanh với vẻ nghi hoặc.

“Vân Hà đạo hữu, lần đi Thực Sơn này tuy đến mấy ngàn dặm đường, nhưng với sức của hai ta cũng chỉ mất một canh giờ, Thực sơn khai phá đại điển này, mời hết đồng đạo trong thiên hạ, thiết nghĩ các tu sĩ sẽ kéo đến như mây, sao lại không thấy tu sĩ mà ta đang chờ ?” Chu Thanh chân đạp trên một đám mây, phiêu bồng, cũng không đi gấp, cùng đứng sánh vai với Vân Hà tiên tử, thoạt nhìn, cũng giống một đôi thần tiên quyến luyến, nhưng song phương không nói câu nào, đi đâu vào hành sự, có chút thẹn thùng kỳ lạ, là do Chu Thanh chủ động hỏi trước, để không khí hòa hoãn.

Vân Hà tiên tử đã ở Đại Tự Tại cung quá lâu, tuy chỉ thỉnh thoảng ra hành sự, nhưng nhiều nhất cũng chỉ đi vòng vòng trong Tây Vực mà thôi, lần này đến Trung Thổ, chủ yếu là vì cung chủ nói mình có một cơ duyên, cái thứ mới là đến Thực sơn xem lễ. Nghe Chu Thanh nói, cô cũng lắc đầu, không trả lời được. Chu Thanh thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ: “Cô gái này, tuy là lạnh như băng, nhưng cũng có thể nói vài câu mà, sao bây giờ lại giống như hồ lô vậy, kỳ lạ, thật là kỳ lạ.”

Trên không trung ánh mặt trời đỏ như lửa chói lọi trên cao, giữa đất và trời là một màu xanh sáng, trên Nga My kim đỉnh, biển mây cuộn cuộn, sương trắng lượn lờ, cả ngọn núi Nga My như được bao bọc bên trong một đám mây dày, thật là kỳ lạ, trong biển mây cuộn cuộn, sương càng dày đặc, đúng là đưa bàn tay ra không nhìn rõ năm ngón, một dải trắng xóa mênh mông, sương nhiều như thế, trên cả ngọn núi không đến vài du khách, đột nhiên bên trong đám biển mây cuộn cuộn như sóng nước cuộn trào, dần dần một hào quang đủ màu đủ sắc ánh lên, trong biển mây mở ra một lỗ hồng to, trong lỗ hồng có tiên âm vọng ra, khiến người nghe thính, mắt nhìn rõ, tâm trạng thoải mái, nhất là khi cái lỗ hồng to lớn ấy mở ra, một luồng linh khí trời đất dày đặc phát tán từ phía, khiến biển mây trong phạm vi vài dặm như biến mất, cảnh trí hiện ra rõ ràng trước mắt, thanh sơn lục thủy, các loại hoa sinh trường trên núi, bạch hạc nhảy múa, tiên lộc gáy dài, ngọc thạch tung tăng, đúng là nhân gian tiên cảnh, nhưng trong phạm vi mấy chục dặm của nhân gian tiên cảnh này giống như cảnh hảo huyền vậy, mờ mờ uẩn uẩn, tạo cho người một cảm giác không thật.

Cảnh tượng này, lại ở trên cao cách kim đỉnh hơn trăm trượng, bên dưới là đám biển mây mênh mông dày đến mấy mươi trượng, người bình thường đương nhiên nhìn không tới. Nhưng sự việc đã dị thường như thế, đương nhiên sẽ có những người không tầm thường, trong phạm vi mấy trăm dặm biển mây, ánh lên những tia sáng phát ra từ các loại phi kiếm đủ dạng đủ kiểu, màu ánh sáng của kiếm đủ màu đủ sắc, dài ngắn khác nhau, có cái dài đến mấy mươi trượng, tinh quang chói lóa, sáng cả một phương, có cái chỉ dài hai thước, ánh sáng âm đạm, nhưng trên mỗi đạo quang đều có một người đứng trên đó, có nam có nữ, ăn bận cũng mỗi người một vẻ, có người thân mặc đạo bào, còn có mấy vị hòa thượng thân mặc cà sa nữa, đều tùm tùm ba với nhau, hiển nhiên là tự chia nhóm. Thỉnh thoảng còn có bóng người từ trong biển mây bay ra. Truyện "Phật Đạo "

Ở phía tây bắc của biển mây, một người thân mặc đạo bào màu vàng kim, là một đạo nhân trung niên có hai phần giống với Hiên Viên pháp vương, tóc đen không râu, sắc mặt đỏ hồng, nhưng đạo bào màu vàng kim bên mép có nạm từ kim, nhất là Tiên Thiên Bát Quái đồ án trên áo cũng là từ kim ánh sáng lấp lánh, không giống với những đạo bào pháp y bình thường. Từ kim pháp y, thiên hạ đạo môn chỉ có một người này, đó chính là chương giáo Long Hồ sơn đạo môn được triều đình các triều các đại sắc phong là Thiên Sư. Hiện tại tuy không còn sắc phong, nhưng người trong đạo môn đều theo lệ cũ mà xưng hô, vị này chính là chương môn hiện nhiệm của Long Hồ sơn, Trương Đạo Nhất thiên sư, một trong bốn đại tông sư trong thiên hạ.

Long Hồ sơn, từ khi tổ sư Trương Đạo Lăng sáng lập đến nay, đã qua hơn ngàn năm, chưa từng bại qua, lịch đại chương giáo rất sáng suốt, có chút quan hệ hợp tác với triều đình, lúc này Đạo Nhất thiên sư nhìn thấy biển mây thoát mở ra, để lộ tiên cảnh, sắc mặt vô cùng khó coi, quay lại nói với bốn tên đệ tử: “Các con chú ý ! Đó là Lưỡng Nghi Vi Trần trận của Thực sơn, thượng cổ tiên trận, phát huy đến có thể biến Vi Trần chi địa hóa thành vũ trụ hồng hoang, vô cùng lợi hại.”,

“Nhưng thừa sư phụ, chẳng phải người đã bảo Lưỡng Nghi Vi Trần trận của Thực sơn đã thất truyền từ lâu sao ?” Một cô gái mày thanh mục tú, thân mặc đạo bào, thanh tân điển nhã nói, nếu Chu Thanh ở đây, nhất định sẽ nhận ra cô gái này chính là cô gái tên Đới Cẩm Dung đã gặp ở cục an ninh quốc gia, ba người còn lại chính là Hoàng Thiên Ba, Lý Kiệt, Lý Dung. Lúc này họ đều mặc đạo bào, giống như búp bê vậy, nhất là Hoàng Thiên Ba và Lý Kiệt, hoàn toàn không còn vẻ du côn nữa, mặt đầy nghiêm trang. Nhưng rõ ràng công lực của họ vẫn còn yếu, dưới chân đạp trên kiếm quang dài mười

mấy trượng, rộng đến mấy trượng của Đạo Nhất thiên sư.

Chỉ có Lý Dung, lần trước được Hiên Viên pháp vương trợ giúp, đột phá đến Dẫn Khí hậu kỳ, mới có thể tự hành ngự kiếm, đứng trong không trung. Đới Cẩm Dung làm thế nào mà cũng có đột phá, ánh sáng từ Côn Ngô Hạo Thiên kiếm dưới chân cô phát ra mạnh mẽ, tuy không to lắm, nhưng rất vững chắc. Đạo Nhất thiên sư nghe đệ tử hỏi, đang định đáp lại, một giọng nói già nua vang vọng từ tiền cảnh giống như hải thị thần lâu vang lên.

“Chúng đạo hữu đến tham dự, Thục sơn ta cảm kích vô cùng, hôm nay là khai phái đại điển một ngàn năm một lần của Thục sơn ta, có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo, vẫn mong chúng đạo hữu thông cảm cho tội đã sơ xuất !”

Âm thanh này vô cùng to lớn, chấn động đến nỗi biển mây dậy sóng cuộn cuộn, nhưng lại không hề có ảnh hưởng gì đến chúng nhân, đó là Chân Nguyên Âm Không thuật, đã luyện đến mức tuyệt mỹ.

Giọng nói vẫn chưa dứt, một đạo kim quang phối luyện từ trong tiền cảnh kéo dài ra, chớp mắt biến hóa thành một cái cầu hình vòm màu vàng, nối giữa tiền cảnh và biển mây, chiếc cầu hình vòm này cao mấy mươi trượng, rộng mười mấy trượng, giống như một con kim long thời thượng cổ, ánh sáng lấp lánh, khí thế hùng vĩ. Những tu sĩ đang có mặt ai cũng biến sắc, bàn luận không dứt.

“Đây hình như Kim Long Thiên Thê, sao lại rơi vào tay Thục sơn chứ ?” Một lão đạo râu trắng đứng ở góc đông bắc đang lầm bầm trong miệng.

“A di đà phật ! Tàn Tiên tiền bối dùng hồn phách Kim Long luyện thành, là pháp bảo dùng để phá hư không, phi thăng tiên giới, Thục sơn này quả nhiên là đại môn phái !” bên cạnh là một lão hòa thượng đập trên đám mây trắng hình hoa sen, hai tay chấp lại, trong giọng điệu có mang thêm chút kinh ngạc

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Thiên Hạ Đạo Môn (2

Giọng nói của lão hòa thượng này không lớn, nhưng những người có mặt đều nghe rất rõ ràng, ai ai cũng sắc mặt khó coi, Thục sơn là đại môn phái không sai, nhưng cái người ta tu là kiếm đạo, pháp bảo cũng chưa đến vài món, tuy ngàn năm trước từng hưng thịnh một thời, nhưng sau đó dần dần sa sút, là do luôn bị Côn Lôn chèn ép, lần này làm ra thanh thế lớn như vậy, lại dùng cả dị bảo này để tăng thể diện, trong lòng chúng nhân đều hiểu, e rằng đó chỉ là thị uy thôi. Truyện "Phật Đạo "

Nhưng số tu sĩ này, ngoại trừ Đạo Nhất thiên sư của Long Hồ sơn ra, đều là tân tu không có sơn môn, những ai có môn phái thì cũng chỉ là môn phái nhỏ như con tép, lần này Thục sơn phát nhiều thiệp mời, mời tất cả họ đến đây, những tu sĩ này dù gì thì cũng phải nể mặt Thục sơn một chút. Dù sao thì số tu sĩ này đều là tân tu, cũng không đến lượt họ tranh giành môn phái, họ hiểu rõ ràng, kỳ thực khai phái đại điển lần này của Thục sơn, là làm để cho Côn Lôn xem. Tuy Long Hồ ở Mao sơn cũng là đại phái, thanh danh hiển hách, nhưng ngừng năm gần đây phát triển không nhanh bằng Thục sơn.

Có một số tu sĩ đã nghĩ thông đạo lý này, sắc mặt cũng dịu lại, Thục sơn có làm lớn hơn nữa cũng không liên quan gì đến họ, thậm chí ai ai cũng có tâm lý đang xem kịch. Có một số tu sĩ còn đỉnh đạc nói: “Không biết hôm nay Côn Lôn có ai đến không ?”

“Chắc chắn sẽ đến, Thục sơn không lý nào lại không mời Côn Lôn, hai phái cũng phải tạo dựng mối quan hệ tốt ở ngoài mặt chứ ? Côn Lôn không đến, đó chẳng rõ ràng là tỏ ra yếu thế hơn sao ?”

“Vậy cũng chưa chắc, chẳng phải Mao sơn không phái ai đến sao ?”

“Mao sơn ? Mao sơn có vài đệ tử đã bị mất tung tích, nghe nói là bị cao thủ ma đạo giết rồi, hiện giờ trên Mao sơn đang sút đầu mẻ trán.”

“Ma đạo ! Bây giờ làm gì cào cao thủ ma đạo chứ ? E là người đã nghe lầm chẳng !”

Những tu sĩ này tự năm tụ ba mà bàn luận, nào có nửa điểm giống những người tu đạo chứ, ngược lại giống người trong thành thị đang bàn luận về tin tức hơn. Xem ra những vị tân tu này cũng là người theo kịp thời thế, dung nhập vào xã hội hiện đại. Đạo Nhất thiên sư và môn hạ bốn đệ tử đứng một bên, cũng không bắt chuyện với những tu sĩ đó, có vẻ nổi trội giữa đám đông. Những tu sĩ này cũng tự biết thân biết phận, không đến bắt chuyện, thực ra người tu đạo rất xem trọng thực lực, không có thực lực, nói chuyện cũng không tự tin, những tu sĩ này đạo hạnh cao nhất cũng chẳng qua là vừa mới vào Hóa Thần kỳ, nào có tư cách nói chuyện với Đạo Nhất thiên sư một trong bốn đại tông sư chứ.

Trong lúc nói chuyện, đầu bên kia của chiếc cầu lớn hình vòm do Kim Long Thiên Thê hóa thành, có mười mấy vị lão đạo mình mặc đạo bào cùng một màu xanh bước đến, lão đạo đi đầu chính là Thanh Hư lão đạo chương môn Thục sơn, đứng sánh vai cùng ông ta là một vị tu sĩ trung niên ba chòm râu đen dài phớt trước ngực, nếu không phải là Linh Hư một trong tứ đại tông sư thì còn là ai chứ, Đạo Nhất thiên sư thấy Linh Hư bước ra, sắc mặt liền thay đổi, với tu vi của ông đương nhiên có thể nhìn ra điểm không tầm thường của Linh Hư lão đạo. Nhưng kinh ngạc trên mặt ông vừa hiện lên đã mất ngay, ánh mắt hai người gặp nhau, trong không trung dường như muốn xẹt ra lửa.

Thanh Hư lão đạo nhìn thấy hai người liền cười hiểu ý, bèn gọi chúng đạo sĩ đi theo chiếc cầu vàng bước vào bên trong động phủ của Thục sơn. Mười

mấy lão đạo đó rõ ràng đều có tu vi Hóa Thần trung kỳ, có vài người thậm chí đã tiến vào Hóa Thần hậu kỳ. Những tu sĩ đó tuy đều không nhìn ra tu vi của mười mấy lão đạo này rốt cuộc đến đâu, nhưng lại cảm nhận được khí thế ngút trời và chân nguyên lay động trên thân của họ, mười mấy lão đạo này đều là trưởng lão Thực sơn, hoặc là sư đệ hoặc là sư huynh của Thanh Hư lão đạo, nhất là đệ tử của Thanh Hư lão đạo, Hư Kiếm Không cũng lẫn trong này, khí thế trên thân hẳn quả nhiên cũng không thua kém đám lão đạo này, những tu sĩ đó ai ai cũng thật sự kinh ngạc, đều trầm mặc không nói.

Trong nhất thời cả đám biến mây đều biến thành trời quang mây tạnh, chỉ còn lại Linh Hư lão đạo và Đạo Nhất thiên sư và bốn người Đới Cẩm Dung. Nhìn thấy Linh Hư bước đến, Đạo Nhất thiên sư đột nhiên ra tay, bùa Từ Quang hiện trên đỉnh đầu, bao bọc lấy 4 người ở phía sau, liền đó Từ Quang phù lục phát sáng hơn, phát ra những tiếng lách cách, đem theo 4 người xông ra biến mây, không biết đi hướng nào. Linh Hư lão đạo cười hi hi nhìn động tác của Đạo Nhất thiên sư, cũng không ngăn cản, mở miệng nói: “Thiên sư tính vẫn cẩn thận như xưa, chúng ta đều cùng là đạo môn, chẳng lẽ thiên sư cho rằng ta sẽ ức hiếp mấy đệ tử nhỏ bé đó sao ?”

Đạo Nhất thiên sư cười lạnh lùng nói: “Nghe nói lần trước tiểu đồ và Thực sơn môn hạ có chút xung đột, ta định nhân cơ hội này hỏi rõ nguyên nhân, thật không ngờ quả nhiên Thực sơn thực lực tăng cao, thiết nghĩ chắc là đã tìm được mật phủ trân tàng do tiền bối Thực sơn các người để lại rồi, ta không yên tâm tiểu đồ lại có thêm xung đột với môn hạ của Thực sơn.”

Đạo Nhất thiên sư tuy nói vậy, kỳ thực chỉ lo mấy đệ tử chịu thiệt mà thôi, lần trước bốn người và đệ tử Thực sơn Hưung Huy phát sinh xung đột, nếu không phải được Khoáng Quân lão đạo kịp thời ra tay, e là bốn đứa đệ tử mà mình yêu thương nhất đã tiêu đời rồi, lần này Đạo Nhất thiên sư đến Thực sơn là để đòi lại công bằng, nào biết thực lực của Thực sơn tăng cao, vì muốn lập uy với môn đạo trong thiên hạ, khó tránh sẽ tốt khoe xấu che, tuy đám giả này sẽ không ra tay, nhưng nếu đệ tử hai bên xung đột, thực lực Thực sơn tăng cao, môn hạ đệ tử thiết nghĩ cũng có được không ít lợi ích, vì muốn đệ tử không đến nỗi bị thiệt, Đạo Nhất thiên sư chỉ đành dùng Độn phù đưa bốn người đi.

Hai người lại nhìn người, người nhìn ta như đầu gà vậy, nào còn chút phong độ của tông sư, qua một hồi lâu, Linh Hư lão đạo mới lắc đầu, than thở: “Thật không ngờ thiên sư cũng đã đột phá đến cảnh giới này rồi, xem ra 30 năm của chúng ta cũng không uổng phí, thiết nghĩ Căn Cơ trường môn, Khai Dương chân nhân cũng giống như chúng ta !” Truyện "Phật Đạo "

Cuộc chiến đạo ma 30 năm trước, bốn đại tông sư đều là nhân vật Hóa Thần hậu kỳ, không ngờ ngày hôm nay của 30 năm sau, đều là công lực đại tăng, đồng thời đều tiến vào Phần Hư cảnh giới, khiến người không thể không cảm thán thiên đạo cân bằng, không hề thua kém. Đạo Nhất thiên sư kỳ thật cũng là kỳ ngộ, công lực đại tăng, mới dám nhân lúc Thực sơn khai phái đại điển đến để đòi lại công bằng cho đệ tử, bây giờ thấy Linh Hư lão đạo cũng giống như mình, đều đã vào Phần Hư cảnh giới, nên liền tức khắc đưa đệ tử đi, để tránh tự làm nhục mình.

“Ha ha ! Ha ha ! Nói cũng không sai, lão đạo còn cho rằng ta đã đi trước một bước nữa chứ ! Không ngờ hai vị đạo hữu cũng như vậy !” Đạo Nhất thiên sư định nói, một giọng nói lạnh lạnh như tiếng hạc từ ngoài biến mây truyền lại, liền đó một con tiên hạc lớn trong đám mây cuộn cuộn bay ra, trên mình tiên hạc là một lão đạo nhỏ nhắn mặc áo đen, con tiên hạc này to cỡ hai người, trên đầu còn cái mào đỏ to như một ly trà, hiển nhiên đó là con Đan Đình hạc, nhưng giọng nói lúc này không phải của lão đạo áo đen cười trên tiên hạc, là của lão đạo sĩ chân đạp mây thân hình cao lớn đứng cạnh bên tiên hạc.

Linh Hư và Đạo Nhất đều lặng đi, Linh Hư lão đạo chấp tay nói với lão đạo thân hình cao lớn: “Khai Dương chân nhân nể mặt đến đây, Thực sơn vui mừng vô cùng, vị đạo hữu này là ?” Linh Hư nhìn đạo nhân áo đen nhỏ nhắn cười trên tiên hạc, len lén thăm dò đối phương, quả nhìn không nhìn ra tu vi của đối phương, “Lại thêm một vị cao thủ Phần Hư, xem ra Thực sơn ta phải áp đảo Côn Lôn, làm thiên hạ đệ nhất đạo môn e là không đơn giản !” Trong lòng Linh Hư lão đạo thật sự nghĩ không thông, sao mình vừa mới đột phá Phần Hư cảnh giới, cao thủ giống như bùn vậy, liền tiếp kéo ra.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Không Động.

“Vị đạo hữu này là Huyền Không chân nhân của phái Không Động, nhiều năm không màn thế sự, chuyên tâm tu hành, lần này bản đạo kéo cho bằng được ngài ấy từ Không Động động thiên ra, đến xem thử phong thái uy nghi của Thực Sơn!” Khai Dương chân nhân nhìn thấy Linh Hư lão đạo và Đạo Nhất thiên sư lộ vẻ kinh ngạc, liền đặc ý giải thích. Truyện "Phật Đạo "

Lão đạo áo đen thấp bé cười trên lưng con tiên hạc chính là Huyền Không chân nhân mà Khai Dương vừa nói, nghe Khai Dương giới thiệu đến mình, vội nhảy từ tiên hạc xuống, chấp tay hành lễ với Linh Hư và Đạo Nhất, mở miệng nói: “Thực Sơn không hổ thẹn là đại phái có từ ngàn năm qua, gặp được nhân vật như đạo hữu đây, thật là niềm vinh hạnh cho Huyền Không! Hôm nay ta đã được mở rộng tầm mắt rồi!” Huyền Không lão đạo thân hình thấp bé, giọng nói lại ồn ã như tiếng chuông, kể ra không mấy tương xứng lắm.

Nghe Huyền Không lão đạo nói lời cung kính, Linh Hư không những không vui nổi, sắc mặt từ từ sắc lạnh như băng. Không Động phái có lịch sử lâu đời, ngoại trừ Côn Lôn ra có thể nói không có môn phái nào đủ sức so sánh, càng vượt xa trên đầu Thực Sơn, chỉ là phái Không Động xưa nay chưa từng hỏi tới thế sự, trốn trong Không Động động thiên chuyên tâm tu luyện, gần giống như đám hải ngoại tán tu, cũng không tiếp nhận các đạo hữu môn phái khác đến thăm viếng, vì thế vô cùng thần bí, lâu ngày các môn phái trung nguyên gần như đã quên mất sự tồn tại của Không Động, khai phái đại điển của Thực Sơn lần này cũng không có mời Không Động, điều này không phải vì Thực Sơn có xích mích nên không mời, mà là tìm không biết sơn môn của Không Động ở đâu mà tìm đến.

Khai phái tổ sư Không Động là Quảng Thành Tử, đứng đầu thập nhị chân tiên trong Xiển giáo, pháp lực thông huyền, đủ biết động thiên phúc địa mà người khai phá thần diệu cỡ nào, tính bí ẩn cao cỡ nào, dù cho tiên nhân trên trời hạ phàm e cũng khó tìm được, đó cũng là lí do phái Không Động có thể tận hưởng bao nhiêu năm yên tĩnh không bị cuốn vào các cuộc phân tranh.

“Mao Sơn từ khi nào đã xây dựng quan hệ với Không Động rồi nhỉ?” Linh Hư lão đạo nghi hoặc trong lòng, lão không tin tên Huyền Không lão đạo của phái Không Động kia đến thăm Thục Sơn chỉ vì nói vài câu khách sáo, xem thử khai phái đại điển của Thục Sơn mà thôi. Khai phái đại điển của Thục Sơn đã diễn ra tám chín lần rồi, theo như tư liệu ghi chép của sư môn, Không Động chưa từng cử người đến tham gia lần nào, bây giờ đột nhiên có người đến, khiến Linh Hư lão đạo nảy sinh cảnh giác: “Chẳng lẽ phái Không Động đã không còn chịu được cô đơn, cũng muốn ra ngoài hô mưa gọi gió rồi sao?”

Trong lòng tuy nảy sinh ngờ vực, Linh Hư lão đạo bỗng thay đổi sắc mặt từ lạnh băng chuyển sang tươi cười hớn hở, khiến người khác phải khâm phục những vị tông sư này thật ra còn là cao thủ giả vờ.

“Thì ra là Huyền Không chân nhân của Không Động, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Linh Hư lão đạo khách sáo vài câu, thật ra danh hiệu Huyền Không chân nhân lão chưa từng nghe nói đến, còn nói gì ngưỡng mộ đã lâu chứ.

“Thật ra hôm nay ta đến đây không vì chuyện gì khác, 4 vị đệ tử của Mao Sơn ta vô duyên vô cớ bị người ta giết chết, ngay cả Trần Không đạo trưởng của Ai Lao Sơn cũng bị vạ lây, việc này tin chắc các vị đều đã biết rồi chứ!” Khai Dương lão đạo không nói vài lời khách sáo, mở miệng nói thẳng luôn mục đích chuyến đi. Truyện "Phật Đạo "

Linh Hư đang băn khoăn trong lòng, vốn tưởng mình đột phá đến cảnh giới Phản Hư, thêm vào pháp bảo do các bậc tiền bối Thục Sơn để lại, lần này nhân dịp khai phái đại điển sẽ điều võ dương oai, đề Thục Sơn lấn áp Côn Lôn trở thành thiên hạ đệ nhất đạo môn, ai ngờ tứ đại tông sư cùng vang danh với mình người nào người này đều tiến bộ vượt bậc, chẳng kém cạnh mình chút nào, nhất là Khai Dương lão đạo của Mao Sơn còn lôi kéo được với Không Động, từ đầu chui ra một tên Huyền Không chân nhân có công lực hình như còn cao thâm hơn cả mình, điều này buộc Linh Hư phải suy tính kĩ lại kế hoạch của mình rồi.

Linh Hư nghe Khai Dương lão đạo kể rõ mục đích, gật gù nói: “Vụ việc này chúng ta cũng có nghe qua, lần này nhân cơ hội muốn cùng mọi người bàn tính đối sách, ta đã sớm nghĩ ngờ người đó chưa chết. 30 năm trôi qua rồi, người đó năm xưa đã ma công cái thể, tin chắc bây giờ càng lợi hại hơn, ta đã đích thân viết thiệp mời gửi đến trưởng giáo Côn Lôn Càn Cơ chân nhân, không biết tại sao tới giờ vẫn chưa đến? Chuyện năm xưa ngoại trừ Huyền Không chân nhân có thể còn chưa biết, những người khác đều hiểu rõ ngọn ngành, ta cũng không cần nói thêm.”

Huyền Không lão đạo lên tiếng: “Hồi đó ta đã nghe Khai Dương đạo hữu kể qua chuyện này rồi, tuy Không Động chuyên tâm tịnh tu, nhưng cũng là môn phái Đạo gia, nếu đã có cao thủ Ma đạo xuất hiện, vậy Không Động đương nhiên phải góp một phần sức mọn trong việc trừ ma vệ đạo rồi.”

Câu này chính nghĩa ngút trời, nhưng các cao thủ có mặt đều chửi thầm trong bụng, Không Động của ngươi nếu có tinh thần hiệp nghĩa đến thế, tại sao 30 năm trước không thấy góp sức, bây giờ lại chui ra nói là trừ ma vệ đạo gì gì đó, ai mà tin chứ!

Những lời trách mắng này đương nhiên không thể nói ra ngoài. Hiện nay trong tứ đại tông sư Đạo môn còn thiếu Càn Cơ Tử của Côn Lôn chưa đến, ai nấy thầm nghĩ: “Chẳng lẽ Càn Cơ lão đạo chuẩn bị trở mặt với Thục Sơn, ngay cả vụ việc nghiêm trọng như thế cũng không thèm góp mặt?”

Càn Cơ Tử phái Côn Lôn vào 30 năm trước công lực thâm hậu vượt trên họ một bậc, được xưng là đệ nhất cao thủ của đạo môn trung nguyên, nếu giờ đây họ đều tiến vào cảnh giới Phản Hư, Càn Cơ Tử không lí nào lại thua kém mọi người, nhất là huyền công diệu pháp của Côn Lôn cực kì tinh thâm, chính là pháp quyết tu đạo chính thống nhất, càng không có lí do xảy ra trường hợp tẩu hỏa nhập ma. Truyện "Phật Đạo "

“Chẳng lẽ Càn Cơ trưởng giáo xảy ra chuyện gì bất trắc rồi?” Đạo Nhất thiên sư đột nhiên nảy sinh ngờ vực, buộc miệng thốt lên, năm xưa cả 4 người họ đều không phải đối thủ của Ôn Lam Tân, chỉ chiến thắng dựa vào số đông, bây giờ tuy ai nấy đều tiến bộ, nhưng nếu Ôn Lam Tân hồi phục ma công e rằng một chọi một cũng không phải đối thủ của ả, nghe Đạo Nhất thiên sư nói thế, ai nấy đều giật thót tim, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại, Ôn Lam Tân tuy lợi hại nhưng chỉ có một mình, nếu quả thật chặn đường Càn Cơ Tử đòi món nợ cũ, hai bên giao đấu tuy Càn Cơ Tử không đánh lại nhưng chạy trốn thì dư sức, muốn giết chết Càn Cơ e rằng không thể làm được. Với thân phận tông sư mà chạy trốn kẻ cũng mất mặt thiệt, chỉ có điều đối phương là Ôn Lam Tân nên buộc phải làm vậy cũng không ai dám coi thường. Mọi người nghĩ nát óc cũng không ngờ rằng lí do thật sự chính là Chu Thanh xuất hiện hủy đi thân xác của Côn Lôn trưởng giáo Càn Cơ Tử, làm sao mà vị tông sư vang danh thiên hạ này còn đến góp mặt được chứ?

Huyền Không lão đạo phái Không Động thấy thái độ sợ sệt của bọn tông sư kia, bị một nữ cao thủ Ma đạo làm cho thấp thỏm không yên, cười mỉa trong bụng: “Hiện nay quả nhiên Đạo môn điêu tàn, cũng chính là lúc Không Động ta lộ diện rồi! Hừ, tên Khai Dương của Mao Sơn nói Thục Sơn lợi hại, ta thấy cũng chỉ là hạng xoàng thôi mà, ngoại trừ Côn Lôn, Không Động ta còn phải để tâm đến môn phái nào khác chứ? Ngay cả Côn Lôn giờ ta cũng không cần e sợ, nếu chúng không có Roi Đả Thần, Không Động ta đã sớm vang danh thiên hạ rồi, đâu cần trốn chui trốn nhủi chuyên tâm tu luyện. Quảng Thành tổ sư ơi! Khương Tử Nha để lại Roi Đả Thần cho Côn Lôn, sao người không để lại Phiến Thiên Ấn cho Không Động? Có Phiến Thiên Ấn còn sợ gì Roi Đả Thần chứ! Dù không muốn để lại Phiến Thiên Ấn, người có thể để lại một món trong Lạc Hồn Chuông hay Bát Quái Tử Thụ Tiên Y cũng được mà! Không Động chúng ta bị Côn Lôn đề đầu cười cô hết mấy ngàn năm, nhưng theo như tình hình hiện nay thì cơ hội sắp đến rồi. Hí hí! Khương Tử Nha ơi là Khương Tử Nha, hãy xem Không Động chúng ta tiêu diệt căn cơ của ngươi ở nhân gian, coi thử ngươi lấy gì đấu với Quảng Thành tiên sư nữa!”

Chương 102: Đục Nước Béo Cò (1).

Huyền Không lão đạo toan tính trong lòng, trên mặt để lộ một nụ cười khoái trá rất khó phát hiện, lão dù sao cũng là nhân vật ẩn cư đã lâu, tâm cơ tuy cũng thuộc hạng cao thâm khó dò, nhưng còn kém rất xa so với tam đại tông sư đang có mặt, toàn là nhân vật thành tinh hết cả, trong lòng đang mưu toan chuyện gì tuyệt đối không bao giờ để lộ cảm xúc. Linh Hư và Đạo Nhất đứng cách hơi xa nên không để ý, còn Khai Dương lão đạo của Mao Sơn đã sớm phát hiện nụ cười gian trá của Huyền Không, trong lòng cũng nảy sinh vô số ý định, bề ngoài vẫn ung dung như không có gì xảy ra. Truyện "Phật Đạo" Truyện "Phật Đạo"

Mấy vị đại tông sư vốn đã bằng mặt không bằng lòng, 3 môn phái đều là đại môn phái uy danh lẫy lừng trong tu đạo giới, tuy thực lực danh vọng có hơi khác biệt nhưng không ai chịu nể phục ai, đều muốn lật đổ Côn Lôn trở thành thiên hạ đệ nhất đại phái. Nếu không phải nghe tin Ôn Lam Tân tái hiện trần thế, 3 vị tông sư này không bao giờ tề tụ với nhau, năm xưa đánh Ôn Lam Tân xuống vực sâu vạn trượng, nói cho cùng cũng là tứ đại tông sư lần lượt ra tay, lấy số đông giành chiến thắng, hiện nay kẻ thù tìm đến đòi nợ, mấy người này tất nhiên phải cùng bàn đối sách, bằng không chỉ dựa vào khai phái đại diện của Thục Sơn, Khai Dương của Mao Sơn, Đạo Nhất của Long Hồ Sơn chắc chắn sẽ không địch thân góp mặt, chỉ phái một đệ tử vai vế cao một chút đến chúc mừng là đủ rồi.

Các bậc cao nhân tiền bối của Mao Sơn tính ra có chút giao tình với phái Không Động, nên lần này Khai Dương vì muốn thêm phần an tâm đã mời trưởng lão Không Động Huyền Không lão đạo ra mặt, một là phòng hờ Ôn Lam Tân đột nhiên tìm mình trả thù, hai là lần lượt các môn phái khác như Thục Sơn. Bây giờ thấy Càn Cơ Từ hồi lâu còn chưa đến, Khai Dương ngấm ngầm cảm thấy may mắn khi mình đã mời trước cao thủ giúp sức.

"Càn Cơ chân nhân tại sao còn chưa đến nhỉ? Chẳng lẽ ngài ấy cho rằng với sức của một mình có thể chống lại Ôn Lam Tân? Trừ khi Càn Cơ vĩnh viễn trốn trong Côn Lôn không ra ngoài thì may ra." Linh Hư lão đạo mất hết kiên nhẫn, thấy Càn Cơ Từ vẫn chưa thấy bóng dáng, trong lòng nôn nao.

Huyền Không lão đạo lại nghĩ thầm "Côn Lôn phái có Roi Đà Thần, tất nhiên không sợ à Ôn Lam Tân gì đó rồi, nhưng tại sao 30 năm trước phải cần 4 người vây đánh để giành phần thắng chứ? Chỉ cần xuất Roi Đà Thần, trừ khi có pháp bảo cùng đẳng cấp, bằng không dù công lực đạo hạnh chênh lệch vài bậc e rằng cũng không đỡ nổi một roi quất xuống. À! Chắc là Roi Đà Thần không thể để lộ cho người ngoài biết, nếu tin tức lan truyền, vậy Côn Lôn sẽ chuốc lấy phiền phức to rồi. Rốt cuộc Roi Đà Thần đó có bí mật gì? Ngay cả môn quy của Không Động chúng ta cũng nghiêm cấm tiết lộ, bằng không ta cứ tung tin Côn Lôn đang giữ Roi Đà Thần, Không Động chúng ta cứ thể nhìn cao thủ khắp nơi tìm tới Côn Lôn cướp đoạt, ngư ông đắc lợi."

"Các vị đạo hữu! Nếu Càn Cơ trưởng giáo không đến, vậy chúng ta cũng không cần chờ đợi nữa, Côn Lôn thực lực hùng hậu, tất nhiên tự có cách chống chọi với Ôn Lam Tân, chúng ta hãy bàn bạc đối sách với nhau thôi, bằng không địch ở trong tối còn ta ở ngoài sáng, mỗi họa tiềm tàng không biết sẽ ập tới lúc nào. Tuy không đến nỗi bị đánh đến tận cửa, nhưng các môn hạ đệ tử khi ra ngoài e sẽ không còn an toàn nữa."

Khai Dương lão đạo lên tiếng đề nghị. Có vết xe đổ chết mất 4 tên đệ tử của Mao Sơn, ngoại trừ Huyền Không lão đạo, các vị tông sư khác đều gật đầu đồng ý. Nếu đối lại là yêu ma quỷ quái bình thường, tam đại tông sư tất nhiên không cần bận tâm nhiều làm gì, cứ liên thủ phái vài đệ tử đi truy sát là được, nhưng đối thủ lần này là Ma đạo đệ nhất cao thủ Ôn Lam Tân, phái nhiều đệ tử đi có khác nào dâng dê tận miệng cọp, ngay cả bản thân họ ra tay cũng phải cân trọng bội phần, nhất là còn không biết đối phương đang ẩn náu ở đâu, cho dù cả 3 vị tông sư muốn liên thủ đối địch cũng không thể, càng nghĩ càng đau đầu, hình như đã hết cách giải quyết rồi! Mọi người tất nhiên không ngờ tới 4 tên đệ tử Mao Sơn thật ra là bị Chu Thanh giết, Ôn Lam Tân cũng không biết tự nhiên mình phải gánh chịu tội danh thay cho Chu Thanh.

"Khai Dương chân nhân nói phải lắm, nếu Côn Lôn không cử người đến, vậy chúng ta cũng không thể ép buộc người ta, có Huyền Không chân nhân của Không Động đây giúp sức, Càn Cơ trưởng giáo có góp mặt hay không đã không thành vấn đề nữa rồi. Côn Lôn tự cao tự đại như thế, chúng ta cũng không cần bận tâm cho người ta nữa. Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vào trong häng nói, mấy người chúng ta đã có hơn 30 năm không gặp nhau rồi, nhất là Huyền Không chân nhân lần đầu đặt chân đến Thục Sơn làm khách, ta tất nhiên không dám chậm trễ trong tiếp đón. Ngay sơn môn Thục Sơn ta có Lưỡng Nghi Vi Trần trận thủ hộ, cho dù Ôn Lam Tân thâm thông quảng đại e có vào chứ không có ra đâu, các vị đạo hữu không cần lo lắng." Càn Cơ Từ không đến, mọi người đương nhiên có chút lo lắng, Linh Hư lão đạo nói ra những lời này vừa như trấn an, lại đổ ít dầu vào lửa, còn không quên chỉ rõ thêm thực lực trận pháp của Thục Sơn, một mũi tên bắn chết đến 3 con nhạn, quả là lão cáo già thành tinh.

Đạo Nhất từng thấy qua Lưỡng Nghi Vi Trần trận nên không tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng Khai Dương và Huyền Không lão đạo vừa nghe xong đều giật mình kinh hãi, Lưỡng Nghi Vi Trần trận có thể biến hóa cả vũ trụ, uy lực vô song, cả hai tất nhiên từng nghe kể sự lợi hại của trận pháp này, nhất thời lại có thêm một phần kiêng nể với Thục Sơn. Truyện "Phật Đạo"

Linh Hư lão đạo dẫn đầu bước lên cây cầu lớn, 4 người đang định vào Thục Sơn động thiên, đột nhiên biển mây đang phẳng lặng khẽ lay động, hai luồng âm thanh lướt tới truyền vào tai 4 vị cao thủ.

"Trong hai người đang đến gần, công lực của một người vô cùng cao thâm, e rằng không dưới chúng ta đâu, còn người kia tuy kém hơn, nhưng cũng là tu sĩ Hóa Thần trung kỳ rồi, chẳng lẽ là Càn Cơ trưởng giáo và đại đệ tử Nhất Vân Từ của ngài ấy, nghe nói Nhất Vân Từ là tu đạo kỳ tài, xem ra quả nhiên danh bất hư truyền." Đạo Nhất thiên sư lên tiếng, chỉ dựa vào sự lay động của linh khí trời đất khi đối phương di chuyển mà nhanh chóng phán đoán được công lực đạo hạnh, tứ đại tông sư quả nhiên không một ai thuộc hạng xoàng. Huyền Không lão đạo lúc này cũng không còn dám khinh thường, tập trung tinh thần chờ coi thử Côn Lôn trưởng giáo trong truyền thuyết rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Linh Hư lão đạo gật gù nói: "Xem ra Càn Cơ trưởng giáo đã đến, như thế chúng ta lại nắm chắc phần thắng hơn rồi!"

Linh Hư vận chuyển chân nguyên, âm thanh tạo thành con sóng truyền đi: "Ha ha! Càn Cơ chân nhân đã đến trễ đó nha! Các vị đạo hữu đã chờ đợi này

giờ.” Biển mây vừa mới lặng êm bị sóng âm xung kích, một ngọn sóng lớn cuộn cuộn dâng cao.

Đội khi Linh Hư lão đạo nói xong, khung cảnh hiện ra trước mắt làm cả 4 vị cao thủ đều trở mắt ngạc nhiên, phía chân trời xuất hiện một đôi nam nữ trẻ tuổi đang bay tới, người nữ mặc y phục cung đình thướt tha là lướt, nhan sắc vào loại hoa hờn nguyệt thẹn, chỉ có điều những cô gái tu đạo đều hấp thu linh khí đất trời, hình dáng xinh đẹp là điều hiển nhiên, kẻ cũng không có gì lạ, pháp lực của cô gái mặc y phục cung đình này lay động hơi mạnh, luồng sáng ngũ sắc lung linh huyền ảo, chắc chắn có mang theo pháp bảo trên người, nhưng bốn vị cao thủ có mặt chỉ thoáng nhìn lướt qua cô gái, tất cả ánh mắt đều tập trung vào thanh niên nam tử mặc đạo bào vải xanh bên cạnh.

Thanh niên nam tử kia có tướng mạo bình thường, luồng sóng chân nguyên trên người lay động lúc có lúc không, nếu là người tu đạo bình thường nhất định không thể nhìn ra, nhưng 4 người đang có mặt đều thuộc hàng cao thủ, toàn là nhân vật đẳng cấp tông sư, thần niệm mạnh mẽ của họ đều mơ hồ cảm nhận thấy khí thế cao thâm, lớn mạnh, âm u, lại khó dùng lời lẽ diễn đạt tóa ra từ vị đạo sĩ trẻ tuổi này, thần niệm của cả 4 người bắn đi dò xét khi tiếp cận khu vực mười trượng xung quanh vị đạo sĩ trẻ liền bị chặn lại, không thể tiến thêm một phân

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Đục Nước Béo Cò (2)

Linh Hư lão đạo lòi cả mắt ra ngoài, vốn tưởng hai người mới đến là Càn Cơ và đại đệ tử Nhất Vân Tử của phái Côn Lôn, vì các cao thủ ở trung thổ đếm đi đếm lại có mấy móng thế thôi, hơn nữa còn là đại cao thủ cảnh giới Phần Hư, về Ma đạo đệ nhất cao thủ Ôn Lam Tân thì không ai nghĩ đến, Ôn Lam Tân đúng là mạnh thật, nhưng mạnh cỡ nào cũng không to gan lớn mật đến mức tìm tới Thục Sơn gây hấn đâu, nên suy đoán của Đạo Nhất thiên sư Long Hồ Sơn ai nấy đều không thềm nghi ngờ, ngờ đâu tự nhiên chui ra một đạo sĩ trẻ tuổi, hơn nữa thần niệm của mọi người khi quét tới gần mười trượng thì bị chặn lại ngay, công lực cao thâm đến thế, chỉ dựa vào thần niệm thôi chỉ e so với 4 người đang có mặt từ cao hơn đến ngang bằng chứ không thấp hơn, ngay cả Huyền Không lão đạo cũng thoáng biến sắc: “Công lực của người này e rằng có thể ngang ngửa với trưởng môn nha!”, trong lòng lại dấy lên biết bao toan tính. Truyện "Phật Đạo "

Linh Hư lão đạo xứng danh là nhân vật đã thành tính, lập tức bình tĩnh lại ngay, cất giọng lạnh lạnh nói với vị đạo sĩ trẻ tuổi kia: “Đạo hữu là ai? Giá lâm Thục Sơn không biết có việc gì không?”

Hai người mới đến Linh Hư chưa từng quen biết, khai sơn đại điển của Thục Sơn cũng không có mời nhân vật lợi hại như thế, thế nên Linh Hư không dám chắc đối phương là bạn hay thù, cứ thăm dò rồi tính tiếp.

Chu Thanh cười mây đi vào biển mây liền nghe thấy giọng nói oang oang của Linh Hư lão đạo, biết đối phương hiểu lầm mình là Càn Cơ phái Côn Lôn, trong lòng bức rức: “Vừa mới cùng Càn Cơ lão đạo đánh nhau một trận, hủy đi thân xác của lão, từ đây kết thù với Côn Lôn, giờ lại bị người khác nhận lầm, ta thật có duyên với Côn Lôn nha!”

Vân Hà tiên tử nói nhỏ: “Chu chân nhân, ngài và Côn Lôn đã kết thù với nhau, lần này Thục Sơn tổ chức khai phái đại điển, e rằng Côn Lôn còn có người đến, Côn Lôn người đông thế mạnh, số môn phái giao hảo với họ cũng không ít, nếu xảy ra xung đột, chỉ e là...” Vân Hà tiên tử không biết Càn Cơ Từ đã bị Chu Thanh hủy mất thân xác, nguyên thần phải nhập vào Nhất Vân Tử bỏ trốn, còn tướng đối phương chỉ bị lãnh thương tích xoàng xĩnh thôi. Với sức lí giải của nàng, Chu Thanh tuy mạnh nhưng muốn tiêu diệt được đường trưởng giáo Côn Lôn là không thể có khả năng ấy xảy ra. Vân Hà tiên tử đâu biết Chu Thanh đã dùng cách đánh mạng đối mạng trong trận chiến đó, chấp nhận hy sinh hai tính mạng mới hủy được thân xác của Càn Cơ Từ, nhưng như thế cũng buộc Chu Thanh phải khâm phục trưởng giáo Côn Lôn quả nhiên danh bất hư truyền. Truyện "Phật Đạo "

“Việc này không có gì phải lo lắng đâu, Côn Lôn đuổi lí trước, dịp này tu sĩ khắp thiên hạ tề tụ về Thục Sơn, Côn Lôn chắc không dám làm bừa.” Chu Thanh tất nhiên không nói ra sự thật.

Hai người trong lúc nói chuyện đã bay đến giữa biển mây, nghe Linh Hư cất tiếng hỏi, Chu Thanh sớm biết đối phương sẽ hỏi câu này, thêm vào đó từ hiểu lầm của Linh Hư vừa nãy đã biết Côn Lôn không có ai tới nên khỏi che giấu danh xưng của mình nữa, một mặt ngấm ngấm quan sát những người đang có mặt, mặt khác lạnh lạnh trả lời: “Hải ngoại tán tu Thiên Đạo tông Chu Thanh cùng với Đại Tụ Tại cùng Vân Hà tiên chủ xin chào các vị đạo hữu!” Âm thanh hiền hòa, cho người khác cảm giác ngay người này là bạn chứ không phải kẻ địch. Truyện "Phật Đạo "

Vân Hà tiên tử kể bên Chu Thanh cũng đã nhìn thấy 4 người kia, nàng kiến thức cao siêu, tuy không dò nổi công lực của 4 người, nhưng chỉ dựa vào khí thế, mơ hồ cảm nhận được 4 lão già này đều là nhân vật cao thủ cực kì lợi hại, trong lòng bất chợt kinh hãi: “Hèn gì cung chủ ngày thường vẫn nói trung thổ đạo môn tuy ngày một điều tàn, nhưng cao thủ vẫn tồn tại, thì đó, mấy tên đạo sĩ đứng bên ngoài tiếp khách mà cũng lợi hại đến thế, xem ra cung chủ e còn đánh giá thấp thực lực của trung thổ đạo môn đấy!”

Huyền Không lão đạo phái Không Động thân hình thấp bé nên không nổi bật, nhưng con Đan Đình Hạc còn cao hơn cả lão ở kế bên thì thu hút ngay ánh nhìn của Vân Hà tiên tử. Nghe Chu Thanh tự thông báo danh hiệu, Linh Hư lão đạo đột nhiên nghĩ tới người mà Hư Kiếm Không từng nhắc đến.

“Chẳng lẽ người này chính là vị hải ngoại tán tu mà Kiếm Không sư diệt đã gặp, nhưng Kiếm Không rõ ràng nói hẳn chỉ mới là nhân vật Hóa Thần kì thôi mà, tại sao bây giờ công lực vượt xa đến thế? Nhưng Kiếm Không thực lực còn hơi kém, người ta có tình che giấu đạo hạnh, nó không nhìn ra cũng

không có gì lạ.” Linh Hư lão đạo đẹp tan nghi vấn trong lòng, cười to: “Thì ra là hải ngoại Chu đạo hữu và Vân Hà đạo hữu à! Khách sáo quá rồi! Kiếm Không sư diệt đã có nhắc với bản đạo, nói Chu đạo hữu từng ra tay giúp đỡ Thục Sơn chúng ta ấy.”

Còn cái gì Đại Tự Tại cung thì Linh Hư chưa từng nghe nói đến, nhưng Chu Thanh là tu sĩ hải ngoại, vậy chắc Đại Tự Tại cung cũng thế, Linh Hư cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ có Huyền Không lão đạo nghe thấy cái tên Đại Tự Tại cung, ánh mắt thoáng lộ vẻ nghi hoặc, Vân Hà tiên tử cũng chú ý tới Huyền Không, sắc mặt cũng trở nên không mấy tự nhiên lắm.

Chu Thanh đập mây tiến lên phía trước, lấy ra miếng lệnh bài Hư Kiếm Không đã tặng, khách sáo vài câu với mọi người, bèn ngó ý đem trả lệnh bài, nói là mình ngao du trung thổ, tình cờ ra tay giúp chút việc nhỏ, thật không dám nhận lễ vật quý đến thế. Từ khi biết được miếng lệnh bài này là lệnh bài Khách Khanh trưởng lão của Thục Sơn, có quyền lực to lớn, Chu Thanh đã nảy sinh toan tính, khi ấy Hư Kiếm Không lôi kéo quan hệ với mình chẳng qua chỉ vì muốn lợi dụng sức mạnh của mình mà thôi, giờ đây mình mạnh lên tới cảnh giới Phản Hư, thêm vào vừa giành phần thắng trong trận chiến với Căn Cơ Tử của Côn Lôn, càng tăng thêm lòng tin nơi Chu Thanh.

Mình là cao thủ lợi hại như thế, Thục Sơn không lí nào không ra sức lôi kéo, Chu Thanh hiện nay thế lực đơn lẻ, muốn chống lại môn phái thái sơn bắc đầu kiêu như Côn Lôn vẫn còn kém rất xa, tuy đã trừ khử được lão già Căn Cơ Tử, nhưng Chu Thanh cũng biết đó là do may mắn, chủ yếu là vì Căn Cơ lão đạo không biết mình có nguyên thần thứ hai, còn luyện được kim thân pháp tướng, càng không biết mình đang sở hữu binh khí ma đạo đệ nhất thời thượng cổ Hóa Huyết thần đao, nếu như bây giờ báo Chu Thanh tái chiến với Căn Cơ Tử, nhất định không thể nắm chắc phần thắng nữa.

Roi Đà Thần kia cũng cổ quái thiệt, Chu Thanh tuy có thể sử dụng nhưng hoàn toàn không phát huy được chức năng tinh diệu của nó, chỉ có thể dùng một số công năng cơ bản, Roi Đà Thần đương nhiên mạnh hơn các pháp bảo thông thường, nhưng uy lực còn kém xa Hóa Huyết thần đao, Chu Thanh đoán chắc phải phối hợp với tâm pháp khẩu quyết bí truyền nào đó của Côn Lôn mới có thể hoàn toàn phát huy uy lực của nó được.

Hóa Huyết thần đao không thể tùy tiện sử dụng, kim thân của mình mới ngưng tụ một phần, mơ hồ kháng cự lại mạnh hơn mấy phần với Hóa Huyết thần đao, có thể nói Chu Thanh hiện nay tuy có nhiều pháp bảo quý báu, nhưng một món vừa tay cũng không có. Côn Lôn có Roi Đà Thần, ai dám đảm bảo sẽ không có món binh khí thần tiên thời Phong Thần thứ hai.

Dù gì thì Thục Sơn và Côn Lôn xích mích đã lâu, cứ để Thục Sơn lôi kéo mình, mình sẽ từ từ xách động cho 2 môn phái phân tranh, Chu Thanh không những kê cao gối mà ngủ, hơn nữa còn có thể ngư ông đắc lợi, thật ra khi ra tay với Căn Cơ Tử, Chu Thanh đã tính đến khả năng này rồi, bằng không hẳn đã không mạnh động gây hấn với Côn Lôn.

Không nằm ngoài dự tính của Chu Thanh, Linh Hư lão đạo tất nhiên không để Chu Thanh trả lại lệnh bài: “Chu chân nhân nói thế là xem thường Thục Sơn chúng ta rồi. Thục Sơn ta tặng đồ ra ngoài sao có thể nhận về chứ? Lần này Chu chân nhân chịu dòi gót đến Thục Sơn, như dát vàng lên mặt Thục Sơn chúng ta. Không cần khách sáo nữa, Kiếm Không là trưởng môn tương lai của Thục Sơn, nếu Chu đạo hữu đã nhận lời nó làm Khách Khanh trưởng lão của Thục Sơn, tất nhiên không thể nuốt lời rồi! Nào, để ta giới thiệu, vị này là trưởng môn Long Hồ Sơn, Đạo Nhất thiên sư, Chu chân nhân ân cư lâu ngày ở hải ngoại, lần này đến trung thổ ngao du, nhất định phải làm quen với các đạo hữu trung thổ mới được!” Linh Hư lão đạo nhiệt tình tiếp đón, vừa gặp đã như quen biết từ lâu với Chu Thanh, hai người vốn đang mưu toan lẫn nhau, bây giờ đều cùng trung ra bộ mặt giả tạo.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Đổ Dầu Vào Lửa

Linh Hư thấy Khai Dương của Mao Sơn lôi kéo phái Không Động, hiện nay các đại môn phái đều bị tin Ôn Lam Tân hồi sinh làm cho lòng người hoang mang, tứ đại môn phái cũng bằng mặt không bằng lòng, Căn Cơ lão đạo của Côn Lôn còn không thêm nể mặt đến dự, vị trưởng giáo Côn Lôn kia vốn đã có quan hệ mờ ám với Ôn Lam Tân, giờ không biết lão ta toan tính chuyện gì, nhưng xem tình hình chắc định trốn luôn trong Côn Lôn không chui mặt ra rồi, hiện nay cứ lôi kéo thêm một cao thủ là có thêm một phần sức, ngộ nhờ đụng phải Ôn Lam Tân còn được giúp đỡ. Linh Hư lão đạo tuy tự phụ, nhưng chưa ngông cuồng tới mức dám nghĩ dựa vào sức của mình khiêu chiến một chọi một với Ma đạo đệ nhất cao thủ, thêm vào đó các đại tông sư đều đột phá cảnh giới Hóa Thần, nhảy vọt lên thành đại cao thủ Phản Hư, Linh Hư đành tạm thời gác lại ý định để Thục Sơn xưng bá đạo môn trung nguyên.

Lão thậm chí còn đang tính kế có cách nào đẩy mối họa Ôn Lam Tân cho các môn phái gánh giùm, để họ đánh nhau lưỡng bại câu thương, Thục Sơn sẽ Tọa sơn quan hổ đấu, từ đó ngư ông đắc lợi.

Linh Hư lão đạo nhanh chóng giới thiệu 3 người còn lại cho Chu Thanh làm quen, ngay cả với Vân Hà tiên tử lão cũng tỏ ra vô cùng khách sáo, đổi lại khi khác, với thân phận cao thủ Phản Hư, tuyệt đối không thêm để ý một nhân vật Hóa Thần trung kì làm gì cho hạ thấp thân phận, Vân Hà tiên tử tất nhiên biết đạo lý ấy, nghe Linh Hư lão đạo giới thiệu từng người, bề ngoài không để lộ thái độ bất thường, trong lòng lại cười mĩa: “Thì ra đây chính là tam đại tông sư đạo môn ở trung thổ. Hừ! Đây là một bọn tiểu nhân gian trá, cung chủ nói không sai, trung thổ đạo môn đúng là ngày càng suy tàn rồi.”

Thì ra vừa mới gặp Vân Hà cứ nghĩ 3 người kia chỉ là đạo sĩ tu hành bình thường, không phải là tông sư của một môn phái. Còn đối với Huyền Không lão đạo thì khác, phái Không Động và Đại Tự Tại cung đều do Thập nhị chân tiên của Xiển giáo sáng lập, những năm qua có qua lại với nhau, Vân Hà tuy không biết Huyền Không, nhưng khi tức được tu luyện từ tâm pháp độc môn của Không Động, Vân Hà lại mơ hồ cảm nhận được nên đã sớm xác

nhận thân phận của Huyền Không lão đạo rồi, ngược lại Huyền Không cũng nhìn ra lai lịch của Vân Hà. Vân Hà không hề nghĩ nhiều, còn Huyền Không thấy Vân Hà đi chung với Chu Thanh, trong lòng có nẩy sinh vài mưu toan, chỉ có điều không ai biết lão đang tính toán chuyện gì mà thôi.

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Ta tuy ở hải ngoại nhưng đã sớm nghe đến danh tiếng của tứ đại tông sư trung thổ, hôm nay hân hạnh được gặp, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt rồi mới thấy vượt xa danh tiếng ấy chứ!” Chu Thanh nghe Linh Hư giới thiệu từng người, trong lòng cũng kinh ngạc không kém, “Ta cứ bất ngờ tại sao đám người này ai nấy đều có công lực cao thâm đến thế, thì ra là thiên hạ tông sư đã hội tụ về đây. À! Ta phải khích bác chúng mới được!” Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh tăng bốc mọi người lên mây, ngay cả Huyền Không lão đạo cũng không tha, nói nào là Không Động phái vang danh thiên hạ, tổ sư khai phái Quảng Thành Tử là thầy của Hiên Viên hoàng đế gì gì đó. Nghe đến người nào người nấy đều mắt long mắt dạ, dù gì thì người ta là hải ngoại tán tu, công lực đạo hạnh so với mình chỉ cao hơn chứ không thua kém, lời nói của Chu Thanh đương nhiên có uy tín, nếu đổi lại là Vân Hà tiên tử e rằng sẽ không đạt hiệu quả như ý đâu. Lời nói còn phải coi do ai nói ra, thực lực càng mạnh, trọng lượng câu nói sẽ càng nặng, đây là quy tắc ngầm trong tu đạo giới.

Chu Thanh bỗng thay đổi đề tài: “Ta ở hải ngoại đã sớm nghe đại danh phái Côn Lôn, không biết trưởng giáo Côn Lôn Càn Cơ chân nhân tại sao lại không có mặt nhỉ? Khai phái đại diện của Thục Sơn, ngay cả ta là nhân sĩ hải ngoại cũng biết đến, Côn Lôn không lí nào lại không biết chứ?”

Câu này nói ra, Linh Hư liền nhăn nhó khó chịu, còn 3 người Đạo Nhất, Khai Dương, Huyền Không thoáng lộ vẻ mặt mỉa mai.

Thì đó, khai phái đại diện trăm năm mới có một lần của ngài cũng có thể coi như việc lớn trong tu đạo giới rồi, các đại tông sư khác đều đích thân tham dự, còn Càn Cơ Tử không những không đến, thậm chí ngay cả một tên đệ tử cũng không phái đến chúc mừng, rõ ràng là không nể mặt Thục Sơn đó mà!

Vân Hà tiên tử thấy Chu Thanh cố tình đổ dầu vào lửa, sém chút đã bật cười thành tiếng, “Gã Chu Thanh này bề ngoài là một nam tử đạo mạo, sém chút ngay cả mình cũng bị mắc lừa hán, nhưng người này kể ra cũng rất thú vị, khi bịa chuyện không hề nhủ này suy nghĩ, đạt tới cảnh giới ấy, so với đám tông sư kia rõ ràng là cao hơn một bậc rồi.” Vân Hà tiên tử cố gắng nhịn cười, trong lòng suy nghĩ lung tung.

Cảm nhận được thái độ mỉa mai của 3 người kia, Linh Hư lão đạo tối sầm mặt, lập tức lái sang chuyện khác để nói. Chu Thanh biết rõ ngọn ngành nên không hỏi nhiều nữa, mình chỉ mới khiêu khích nhẹ nhàng một chút thôi mà đã đạt hiệu quả thế này rồi, dù gì thì ngày dài tháng rộng, không cần phải vội làm gì, cứ từ từ thăm dò xong Thục Sơn hẵng tính tiếp, so sánh qua lại là biết ngay thực lực của Côn Lôn. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Chu Thanh không phải hạng người ngồi chờ rắc rối tự tìm đến mà không chuẩn bị gì, nếu đã kết thù với Côn Lôn, Chu Thanh cũng không mong sẽ hóa giải được mối thù sâu nặng này.

Long Hồ sơn Đạo Nhất thiên sư thấy Linh Hư và Chu Thanh nói cười vui vẻ, trong lòng đã sớm bức bối, lão cũng biết tới hải ngoại tán tu, không hiểu bọn Thục Sơn sao lại may mắn đến thế, làm quen được với một đại cao thủ đẳng cấp tông sư, còn lôi kéo người ta làm Khách Khanh trưởng lão gì gì đó, bây giờ Mao Sơn rõ ràng đã có thỏa thuận với Không Động rồi, còn Côn Lôn không biết đang toan tính ý đồ gì, Thục Sơn có hải ngoại tán tu trợ giúp, chỉ còn lại Long Hồ Sơn của mình thực lực yếu nhất. Đạo Nhất không dám trông mong khi bị Ôn Lam Tân đánh đến tận nơi các môn phái kia sẽ đến cứu viện, chúng không giẫm thêm một cái đá là may lắm rồi.

Đạo Nhất biết rõ có thương lượng với đám người này cũng không có kết quả gì, dù sao thì nhân vật chính Côn Lôn không có đến, chi bằng hãy về trấn thủ sơn môn, bảo môn hạ đệ tử không ra ngoài là tốt nhất. Nghĩ thế Đạo Nhất thiên sư liền miễn cưỡng nói vài câu khách sáo với Chu Thanh, rồi lấy lí do môn phái còn có việc quan trọng phải cáo từ, ngay cả bậc cửa Thục Sơn còn chưa vào đã đòi về, Linh Hư biết Đạo Nhất đang nôn nóng chuyện gì nên chỉ giả vờ nói vài câu giữ khách xong mặc kệ lão ta muốn đi đâu thì đi. Truyện "Phật Đạo "

Đạo Nhất thiên sư vừa đi khỏi, Mao Sơn Khai Dương và Không Động Huyền Không đưa mắt nhìn nhau, hai người cũng nẩy ý bỏ về, nhất là Huyền Không còn nhìn chăm chú dò xét Vân Hà tiên tử một lúc, đôi mắt lão liên không biết đang nghĩ gì, làm cho Vân Hà tiên tử ngây ngô không hiểu: “Chẳng lẽ Đại Tự Tại cùng chúng ta đã kết oán thù gì với Không Động rồi? Việc này phải quay về bẩm báo cung chủ mới được, ngay cả phái Không Động xưa nay chỉ ăn dật tu luyện cũng phải người lộ diện, có khi nào tu đạo giới sắp xảy ra biến động gì lớn lao chăng?”

Vân Hà suy ngẫm một hồi, len lén liếc nhìn Chu Thanh, sắc mặt ứng phó không biết lại suy nghĩ tiếp chuyện gì, cuộc nói chuyện này giờ Vân Hà không hề góp lời nên Chu Thanh nhất thời không chú ý đến nàng, Linh Hư lão đạo tuy có khách sáo vài câu nhưng đặt hết tâm trí vào Chu Thanh, trong một lúc Vân Hà như người thừa đứng sang một bên.

Chỉ trong thời gian ngắn, 3 vị cao thủ đều đã bỏ về mất, thật ra họ đến đây chỉ vì muốn gặp Càn Cơ Tử của Côn Lôn, giờ Càn Cơ lão đạo chắc chắn là không tới rồi, có ở lại cũng không còn ý nghĩa, chi bằng quay về bàn tính đối sách với các cao thủ trong môn phái, dựa vào sức mình vẫn hơn, họ đâu còn tâm trí nào mà tham dự khai phái đại diện của Thục Sơn nữa.

Linh Hư dõi theo bóng lưng 3 vị cao thủ rời khỏi, vẫn giữ nụ cười trên mặt, trong lòng lại nguyên rủa: “Xem ra các ngươi vẫn coi Côn Lôn là thái sơn bắc đẩu, nên nhớ thực lực của Thục Sơn ta hiện nay không thua kém gì Côn Lôn đâu nhé, nhất là vận may chiếu cố tự nhiên có được một vị đại cao thủ làm Khách Khanh trưởng lão. Các ngươi bỏ về càng tốt, tránh để các người thấy được thực lực thật sự của Thục Sơn ta, chỉ có điều đám người hải ngoại tán tu xưa nay đều không mần thế sự, tại sao đột nhiên lại có hứng đến ngao du trung thổ thế nhỉ?” Đối với thân phận hải ngoại tán tu của Chu Thanh, Linh Hư nẩy sinh đôi chút nghi ngờ, nhưng liền sau đó lại tan theo mây khói: “Không phải là hải ngoại thì còn đâu chứ? Trung thổ đảo đầu ra đại cao thủ như thế, nếu có thì đã sớm vang danh thiên hạ rồi.” Truyện "Phật Đạo "

“Xem ra ta phải cho vị Chu chân nhân, tông chủ Thiên Đạo tông này một ít lợi lộc mới được, đến khi cần thiết sẽ nhờ hán giúp đỡ, lúc đó hán sẽ không dễ từ chối!” Linh Hư lão đạo tính kế đã xong, bèn nhiệt tình mời Chu Thanh và Vân Hà tiên tử bước lên cây cầu lớn do chiếc thang trời Kim Long hóa thành, chiếc thang sau đó thu lại tiến vào trong Thục Sơn động thiên, cửa động khổng lồ xuất hiện ngay chính giữa biển mây từ từ khép lại, không còn nhìn ra dấu vết gì nữa

Chương 105: Do Thám Lưỡng Nghi Vi Trần (1)

Mờ mờ ảo ảo, lơ lơ lửng lửng trôi bồng bềnh trên mây, khắp nơi một màu trắng xóa, trần ngập cảm giác tĩnh lặng, thông thoáng, âm u. Đó là khung cảnh xuất hiện ngay tích tắc đầu tiên khi Chu Thanh và Vân Hà tiên tử theo sau Linh Hư lão đạo bước vào Thục Sơn động thiên, 3 người nổi bật trong thế giới trắng xóa, Linh Hư lão đạo lướt đi trên không trung, xung quanh không ngừng có phù lục chuyển động, quay đầu lại nói với Chu Thanh và Vân Hà tiên tử sau lưng: “Hai vị đạo hữu, đây là trận pháp hộ sơn của Thục Sơn ta, Lưỡng Nghi Vi Trần trận, uy lực vô song, sinh tử chỉ cách nhau lần ranh mỏng manh, mời hai vị theo sát sau lưng bản đạo.” Trong lời nói không thể giấu nổi vẻ đắc ý. Truyện "Phật Đạo "

Thục Sơn động thiên được khai phá ở biển mây trên đỉnh núi Nga My, hấp thu linh khí long mạch dưới đất của cả ngọn núi Nga My làm năng lượng cùng cổ động thiên, đó cũng chính là lý do tại sao động thiên phúc địa đều phải khai phá ở các ngọn núi nổi tiếng, dùng trận động pháp bảo làm nền tảng, hấp thu linh khí long mạch, chính là nguyên lý cơ bản để khai phá động thiên phúc địa.

Tất nhiên, dùng sức mạnh khai phá không gian tạo ra một thế giới mới kiên cố vĩnh hằng, tự cung tự cấp, cho dù là tiên nhân cũng không đủ năng lực làm được, chắc chắn phải nhờ đến thủ đoạn tạo vật, truyền thuyết kể rằng thế giới cực lạc của đức phật ở Tây phương cũng do dùng một món bảo vật lưu truyền từ thời thái cổ hồng hoang mới tạo dựng thành công. Thì ra tổ sư khai phái Thục Sơn Trương Mi đạo nhân cũng có bày trận pháp thổ hộ bên ngoài động, nhưng chỉ mang tính tượng trưng, có tác dụng bảo động mà thôi, dù gì thì các tu sĩ đến Thục Sơn viếng thăm đông đúc, nếu dùng trận pháp tuyệt sát chặn ngay trước cửa, có ai mà thêm vào nữa chứ.

Thục Sơn lần này vì muốn tạo lập uy danh, nên đem toàn bộ trận pháp tầm thường bỏ đi hết, thay vào trận pháp tuyệt sát Lưỡng Nghi Vi Trần này, mỗi vị tu sĩ muốn vào trong đều phải được trưởng lão Thục Sơn dẫn đường mới thật sự vào đến Thục Sơn động thiên, thật ra làm nhiều trò như thế chủ yếu để thị uy với các đại môn phái như Côn Lôn, Mao Sơn, Long Hồ Sơn, ai ngờ Căn Cơ Tử của Côn Lôn nửa đường bị Chu Thanh đánh cho tan nát thân xác nên muốn tới cũng không thể, hai vị tông sư còn lại chỉ đứng ngoài cửa một hồi rồi cáo từ. Thục Sơn lần này đúng là nháy mắt với thăng mù, uống phi công sức một phen, nhưng vẫn còn may có đại cao thủ như Chu Thanh góp mặt, Linh Hư lão đạo tất nhiên phải thể hiện chút bản lĩnh trước mặt Chu Thanh, nhân dịp này cũng coi như được nở mày nở mặt một lần. Truyện "Phật Đạo "

Thủ đoạn kiểu này Chu Thanh dùng nhiều rồi, sao lại không biết dụng ý của Linh Hư lão đạo chứ? Chu Thanh vốn xuất thân từ đạo môn chuyên nghiên cứu trận pháp, bây giờ có cơ hội nhìn thấy thái cổ tiên trận trong truyền thuyết, đương nhiên trong lòng vui mừng. Chu Thanh một mặt bám sát Linh Hư bay lượn theo một quỹ đạo kì dị, một mặt quan sát động tĩnh, chỉ có điều hắn không biết rõ đại trận này nên không dám ngang nhiên dùng thần niệm thăm dò. Tuy Chu Thanh cũng có nghiên cứu về Đồ Thiên Thân Sát đại trận danh tiếng ngang hàng với Lưỡng Nghi Vi Trần trận, nhưng hai trận pháp một là Ma đạo, một là Tiên đạo, hoàn toàn không giống nhau, thêm vào đó Chu Thanh còn chưa tham ngộ được một nửa về Đồ Thiên Thân Sát đại trận.

Cảnh vật trước mắt vẫn một màu trắng xóa, nhưng tiếp đến từng bông tuyết to như nắm tay rơi tung tóe trên cao xuống, một luồng hơi lạnh bao phủ không gian của trận pháp, phía trước bị bông tuyết che phủ không nhìn thấy gì cả, Chu Thanh đưa tay tóm lấy một bông tuyết, hơi lạnh thấu xương như kim nhọn đâm thẳng vào kinh mạch trên tay Chu Thanh, Chu Thanh vội vận Tam Vị Chân Hóa trong cơ thể đốt cháy hơi lạnh và cả bông tuyết, bông tuyết tan chảy thành hơi nước bốc lên cao.

“Không phải ảo giác, đây là khung cảnh thật ư?” Chu Thanh xoay tròn đôi mắt, kinh ngạc vô cùng, buộc miệng thốt lên câu nói.

Linh Hư lão đạo đột nhiên nghe tiếng Chu Thanh kinh ngạc, vung tay một cái, một vầng hào quang xanh lè chụp lấy Chu Thanh và Vân Hà tiên tử, ngay cả bản thân cũng được hào quang bảo vệ, bông tuyết bên ngoài lập tức ngưng rơi. Linh Hư lão đạo càng lúc càng đắc ý: “Hai vị đạo hữu, Lưỡng Nghi Vi Trần trận này không giống như các trận pháp thông thường khác dùng ảo ảnh mê hoặc nhân tâm đâu, cảnh vật tạo ra đều là có thật đấy, một khi bị nhốt vào trong trận, e rằng ngay cả thần tiên trên trời hạ phàm cũng phải mất rất nhiều pháp lực mới thoát ra ngoài được. Hai vị đạo hữu chỉ cần theo sát sau lưng bản đạo, tuyệt đối không nên tùy ý động đậy.” Nói xong, Linh Hư lão đạo dùng cả hai tay vẽ vờ vào không khí nhiều câu bùa chú màu tím.

Trời đất đột nhiên biến chuyển, không gian trắng xóa tan biến, sông trôi xuôi chảy, chim chóc cò cây, trời cao mây tạnh, ánh nắng chói chang, một thế giới tràn trề sinh khí hiện ra, nhưng cảnh vật này không duy trì được lâu, xung quanh lại tối đen như mực, giờ tay không thấy 5 ngón, Linh Hư lão đạo không ngừng vẽ bùa chú, đất trời thay đổi liên tục, có lúc là nhân gian tiên cảnh, có lúc là địa ngục thảm khốc, chợt sáng chợt tối, làm cho người ta choáng váng đầu óc, nếu không phải Chu Thanh và Vân Hà tiên tử có đạo hạnh cao thâm, thần trí kiên định, e rằng đã suy sụp tinh thần từ lâu rồi.

“Lưỡng Nghi Vi Trần trận này chẳng qua chỉ là một chiếc thùng rỗng, tuy uy lực cũng khá, nhưng còn kém rất xa uy lực thật sự của nó, xem ra chỉ mới được bày ra cách đây không lâu.” Thấy Linh Hư lão đạo thổi phồng một hồi còn bày vẽ biểu diễn này giờ, Vân Hà tiên tử bay kế bên Chu Thanh, dùng chân nguyên truyền âm thuật nói riêng với hắn.

“Hử? Vân Hà đạo hữu, tại sao lại nói vậy?” Chu Thanh xem này giờ cũng chưa nhìn ra tí gì về Lưỡng Nghi Vi Trần trận, trong lòng rạo rức, đang định dùng thần niệm thám thính chỗ ảo diệu của trận pháp, lại sợ xảy ra có sự gì nguy hiểm, thái cổ tiên trận tất nhiên có đề phòng bị thám thính. Ai cũng không biết sẽ gây ra rắc rối gì, dùng thần niệm dò xét trận pháp chắc chắn bị nuốt chửng không ít, Chu Thanh có thần niệm mạnh mẽ, có lẽ phải cao hơn gấp bội các đại cao thủ cùng đẳng cấp với hắn, một khi bị đại trận phản kích hoặc nuốt đi, vậy tổn thất sẽ rất lớn.

Linh Hư lão đạo vẫn cứ tiếp tục làm phép, cảnh vật xung quanh chốc chốc lại biến đổi, Chu Thanh biết lão đang tìm Thục Sơn động thiên trong số các thế giới hư ảo do đại trận biến hóa ra, tuy Linh Hư lão đạo cố tình biểu diễn thêm nhiều bước không cần thiết, nhưng Chu Thanh biết rõ này giờ lão ta đã tốn rất nhiều sức lực rồi

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Do Thám Lưỡng Nghi Vi Trần (2)

“Lưỡng Nghi Vi Trần trận thật sự phải có hồn nguyên chân khí của Thái Thanh thần phủ trấn áp trận nhãn, thần phủ đó là vật của Thái Thượng Lão Quân thống lĩnh Bát Cảnh cung trên trời, báu vật kia mà có ở Thục Sơn thì Thục Sơn đã sớm vượt mặt Côn Lôn rồi. Tin chắc năm xưa khai phá tổ sư của Thục Sơn Trường Mi chân nhân chỉ có được cách bố trận, không có Thái Thanh thần phủ trấn áp trận nhãn, bằng không mượn tác dụng của hồn nguyên chân khí của thần phủ, khi đối địch có thể tùy ý tung ra hút đối phương vào trong trận pháp, còn ai là đối thủ của Thục Sơn nữa chứ? Đại trận này mà phát huy hết toàn bộ uy lực, có thể hóa thế giới thành cát bụi, nên mới có tên là Vi Trần, quả thật là ngay cả thần tiên thật sự cũng khó thoát tai ương. Còn bây giờ, ta nghĩ cùng lắm còn chưa đến một phần trăm uy lực được phát huy.”

Chu Thanh nghe Văn Hà tiên tử dùng thuật truyền âm giải thích, trong lòng hiểu rõ phần nhiều, tuyệt học của Chu Thanh có thể nói là tự học thành tài, tuy trong Luyện Khí tổng cương có ghi chép một số bí mật, nhưng thế sự nhiều vô cùng tận, một cuốn sách làm sao mà ghi cho hết được? Đại Tụ Tại cung được truyền từ Từ Hàng đạo nhân năm xưa, biết được câu chuyện về Lưỡng Nghi Vi Trần trận cũng không có gì lạ.

Linh Hư lão đạo đột nhiên vung tay một cái, trong số không gian ảo được hóa ra bởi Lưỡng Nghi Vi Trần trận mở ra một hang động, cảnh vật hiện ra y như cảnh vật Thục Sơn động thiên Chu Thanh vừa thấy bên ngoài, biết lão già Linh Hư này biểu diễn này giờ cuối cùng đã sắp đưa mình ra khỏi đại trận. Một khi ra khỏi trận pháp rồi thì Chu Thanh không còn cơ hội dò xét thái cổ tiên trận này nữa, nghĩ thế Chu Thanh bất chấp tất cả, thần niệm mạnh mẽ tuôn ào khỏi giữa trán, sắc trắng le lói, chính là Chu Thanh vận hết sức mở Thiên nhãn dùng thần niệm dò thám bí mật của đại trận và cách bố trận, dù gì thì Linh Hư lão đạo đang tập trung làm phép đến hồi gay cấn, không có tâm trí nào chú ý đến chút động tĩnh của hắn. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh làm vậy có thể nói là gan to tay dài, đối lại là các cao thủ cùng đẳng cấp với Chu Thanh, khi tiến vào trong đại trận, muốn tra xét bí mật trận pháp, nếu không có kiến thức nghiên cứu thâm sâu về trận pháp, cho dù có tìm ra chút thông tin cũng vô ích, hơn nữa thuật do thám bằng thần niệm thì triển bên ngoài còn được, còn sử dụng trong đại trận sẽ bị tiêu hao rất nhiều, bằng không thì đại trận nào cũng lộ tẩy hết rồi, nhất là thái cổ tiên trận như Lưỡng Nghi Vi Trần hư hư thực thực, giống như trời đất bao la không có giới hạn, thần niệm biết dò xét được đến đâu?

Chỉ cần là trận pháp, chắc chắn có đề phòng bị người khác dò thám, nên đều ngầm sắp đặt thủ đoạn phản kích lợi hại nào đó, chỉ cần phát hiện chút ít dị thường sẽ phát động truy sát ngay, các cao thủ một số không có thần niệm đủ mạnh, số có thần niệm đủ mạnh lại tuyệt đối không làm vậy. Không biết thực hư mà làm bừa chẳng khác nào tự tìm cái chết ư? Nhất là người bố trận đứng ngay bên cạnh, người ta mà phát hiện, lập tức phát động trận pháp phong tỏa đường rút lui, như thế coi như toi đời cái chắc.

Chu Thanh cũng có nghĩ tới những nguy hiểm chực chờ, không phải hắn thích mạo hiểm, chỉ là cơ hội đến có một lần. Thục Sơn không thể nào cứ bày mãi Lưỡng Nghi Vi Trần trận trấn thủ sơn môn được, nhất định đợi khi nào khai phá đại điện diễn ra xong sẽ hủy đi, sau này Chu Thanh muốn do thám e rằng không còn dịp nào nữa, cho dù Thục Sơn không thay đổi trận pháp trấn thủ sơn môn, Chu Thanh không có người dẫn đường, mạo muội xông vào trong trận e rằng chết cũng không biết tại sao? Chu Thanh giờ đã đắc tội với Côn Lôn, trận chiến với Càn Cơ Từ tuy giành được phần thắng, nhưng đã tung hết vốn liếng bản lĩnh ra rồi, ngay cả nguyên thần thứ hai cũng bị phá hủy, có thể nói chiến thắng có phần may mắn, Càn Cơ lão đạo không ngờ tới Chu Thanh có 3 cái mạng nên mới nhất thời sợ ý, bây giờ Càn Cơ lão đạo còn chưa chết, Chu Thanh mà tái chiến với lão e rằng không còn dễ dàng như trước nữa đâu, thủ đoạn của mình đã bị lộ tẩy hết rồi, còn đánh đấm làm sao nữa? Roi Đả Thần cướp được lại không thể tế luyện, tuy cũng là một môn pháp bảo quý, nhưng không phát huy được uy lực thật sự cũng như không. Chu Thanh đang suy tính nếu như học được cách vận dụng Lưỡng Nghi Vi Trần trận pháp, lúc gặp lại Càn Cơ lão đạo còn có đất dụng võ. Thêm vào Chu Thanh xưa nay vốn đặc biệt yêu thích nghiên cứu trận pháp, may mắn gặp được tiên trận trong truyền thuyết, nếu không do thám cho biết thì toàn thân ngứa ngáy không thể chịu nổi.

Trận pháp càng mạnh, trận nhãn càng yếu, đạo cùng tắc biến, vật cực tất phản, đây là quy luật trong trời đất, vì thế khi bố trận nhất định phải dùng pháp bảo mạnh nhất để thủ hộ trận nhãn, như thế mới có thể chuyển yếu thành mạnh, trận pháp mới đạt đến độ hoàn mỹ. Trận nhãn của Lưỡng Nghi Vi Trần trận vốn dùng hồn nguyên chân khí của Thái Thanh thần phủ trấn áp, thần phủ kia Chu Thanh cũng chả biết là thứ gì, nhưng nếu đã là vật Thái Thượng Lão Quân đứng đầu trong Tam Thanh tổ sư để lại, vậy chắc chắn là pháp bảo vô cùng lợi hại, có lẽ ngay cả Roi Đả Thần cũng thua kém một bậc. Không có thần vật như thế trấn áp trận nhãn, Chu Thanh dựa vào hiểu biết về trận pháp của mình, cộng thêm thần niệm thiên nhãn, có lòng tin tìm ra đôi chút dấu vết, rồi từ từ nghiên cứu, rất có thể gặt hái được một số hiệu quả nhất định. Truyện "Phật Đạo "

Tuy mọi việc chỉ diễn ra trong tích tắc, Văn Hà tiên tử lại lập tức phát hiện hành động của Chu Thanh ngay, nàng tất nhiên biết Chu Thanh định làm gì, thờ dài một hơi ngán ngấm. Thấy phía trước Linh Hư lão đạo hình như sắp làm phép xong, vội lướt tới chắn trước mặt Chu Thanh, cố bắt chuyện lôi kéo sự chú ý của Linh Hư: “Đạo trưởng, Lưỡng Nghi Vi Trần đại trận quả nhiên thần kì, không hổ thẹn là thái cổ tiên trận, lúc ta ở sư môn cũng thường nghe các bậc trưởng bối nhắc đến chỗ kì diệu của đại trận này, thật không ngờ lại có thể tận mắt chứng kiến, Thục Sơn đúng là đại môn phái đứng đầu ở trung thổ.”

Văn Hà tiên tử biết dùng thần niệm do thám cực kì nhanh chóng, chỉ trong tích tắc là xong, nàng chỉ cần tranh thủ chút ít thời gian giúp Chu Thanh là

được, tuy Linh Hư vẫn chưa phát giác hành động của Chu Thanh, nhưng làm vậy đảm bảo an toàn hơn. Không biết tại sao, Vân Hà tiên tử bắt đầu từ ánh mắt đầu tiên gặp mặt Chu Thanh, trái tim liền khua loạn nhịp, Vân Hà cũng không biết diễn tả cảm giác đó như thế nào, chỉ là mơ hồ cảm nhận được cảm giác này chỉ xuất hiện khi nàng đối mặt với sư phụ, cũng chính là cung chủ Đại Tự Tại cung, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau. Từ sâu thẳm trái tim, Vân Hà tiên tử vạn lần không muốn Chu Thanh dần thân vào chỗ nguy hiểm. Truyện "Phật Đạo "

Câu đùa chú màu tím cuối cùng biến mất vào không khí, bầu không gian ảo do Lưỡng Nghi Vi Trần đại trận biến hóa hiển hiện hoàn toàn ra khung cảnh Thục Sơn động thiên. Linh Hư lão đạo thở phào một hơi, nói: “Hai vị đạo hữu, đây chính là động thiên phúc địa của Thục Sơn chúng ta rồi, mời theo bản đạo vào trong.”

Trong lúc nói chuyện Linh Hư bỗng nhìn về phía Chu Thanh, may mà có Vân Hà chắn ngay trước mặt, thật ra từ khi Linh Hư làm phép đến khi hoàn thành chỉ diễn ra trong vài giây, Linh Hư không hề biết Chu Thanh động lòng muốn do thám trận pháp, thần niệm của Chu Thanh cũng vòng qua Linh Hư nhanh chóng tỏa ra bốn phương tám hướng. Linh Hư vẫn chưa phát giác ra có gì bất thường, nghe Vân Hà lên tiếng khen ngợi, Linh Hư càng thêm đắc ý, nhưng cũng phải giả đồ tỏ ra khiêm tốn vài câu: “Vân Hà đạo hữu quả khen rồi, nói ra thật là hổ thẹn, Lưỡng Nghi Vi Trần đại trận tuy được tổ sư truyền lại, nhưng đã thất truyền nhiều năm, gần đây bản đạo tra cứu điển tịch do các bậc tiền bối Thục Sơn để lại mới ngẫu nhiên phát hiện, thế là thái cổ tiên trận tái hiện thế gian, suy cho cùng cũng là cơ duyên từ các bậc tiền bối Thục Sơn. Hai vị đạo hữu, chúng ta vào trong rồi nói tiếp, trận pháp này sắp sửa khép lại, đến lúc đó muốn mở ra lần nữa phải tốn rất nhiều sức lực đó.” Linh Hư lão đạo không quên hồi thúc khách quý mau rời khỏi trận pháp.

Vân Hà tiên tử hoảng lên, Linh Hư lão đạo này hiện giờ còn tỏ vẻ lịch thiệp hiếu khách, nếu như để lão biết Chu Thanh đang do thám bí mật của Lưỡng Nghi Vi Trần đại trận, chắc chắn sẽ trở mặt thành thù ngay, nếu động thủ bên ngoài hai người tất nhiên không sợ, nhưng hiện nay vẫn còn đứng trong đại trận, nếu như Linh Hư phát động trận pháp, e rằng không cần phí sức đã lấy mạng cả hai người, hơn nữa đây là địa bàn Thục Sơn, cho dù hai người thoát khỏi đại trận, bị các cao thủ Thục Sơn vây đánh, Chu Thanh và mình có mạnh thêm gấp bội cũng không thể đối phó với cả một môn phái.

“Không được chần chừ nữa, Linh Hư lão đạo tuy là cao thủ Phản Hư, ta nghịch chuyển tinh huyết, bộc phát hết tiềm lực, dùng Vân Hà Diệt Thần toa đánh lên vẫn có cơ may đánh lão trọng thương, nhân lúc lão chưa phát động đại trước còn có cơ may trốn thoát.” Nghịch chuyển tinh huyết bộc phát tiềm lực chính là cách tốt nhất khi người tu đạo muốn liều mạng, có thể nói là thích hợp với mọi đối tượng, nhưng tính nguy hiểm cực cao, nếu không thành công thì chính bản thân sẽ nổ tung toi mạng, dù có thành công, sau đó công lực đạo hạnh cũng bị giảm nửa, suốt đời không có khả năng hồi phục. Vân Hà tiên tử không suy nghĩ nhiều đến thế, thấy Chu Thanh gặp nguy hiểm, chỉ trong tích tắc đã quyết tâm làm vậy.

Đang định hành động, đột nhiên có người nắm lấy tay nàng, sau lưng truyền đến một giọng nói hiền hòa: “Linh Hư đạo hữu nói phải lắm, Thục Sơn động thiên chính là di tích tiên gia được khai phá từ 3 lần đầu kiểm núi Nga My, uy danh đã sớm vang vọng khắp tu đạo giới, không nhân dịp này thăm thú cho biết thật quá uổng chuyến đi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Ươm Mầm Tai Họa (1)

Vân Hà tiên tử chỉ cảm thấy một luồng chân nguyên cuộn cuộn truyền từ Chu Thanh qua tay mình, trong tích tắc đã thông hết tứ chi bách mạch trong cơ thể, tinh huyết vừa dùng bí pháp nghịch chuyển lập tức lặng xuống, trong lòng mừng rơn. Chu Thanh nếu đã lên tiếng nói chuyện, vậy chắc đã do thám xong trận pháp, thật không ngờ Chu Thanh nhanh như thế đã do thám xong bí mật của Lưỡng Nghi Vi Trần trận, Vân Hà tiên tử càng thêm kinh ngạc, vừa mừng vừa kinh ngạc, nhất thời nàng quên mất Chu Thanh vẫn đang nắm chặt tay nàng.

Chu Thanh biết Vân Hà tiên tử muốn làm gì, cũng biết nguyên nhân nàng phải nghịch chuyển tinh huyết, trong lòng cảm kích vô cùng, Chu Thanh nhẹ nhàng rút tay lại, hai người đưa mắt nhìn nhau bối rối. Linh Hư lão đạo nhìn thấy hết, mỉm cười bí hiểm, nói: “Hai vị đạo hữu, mời vào!” Nói xong lách người một cái biến mất vào Thục Sơn động thiên trước.

Núi xanh sừng sững, vách núi cheo leo dựng đứng, thác nước tung bọt trắng xóa, từng luồng hơi nước trong suốt mờ mờ ảo ảo dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu tạo thành cầu vồng bảy sắc. Đáng lý ra không gian được khai phá sẽ không thể thấy ánh nắng trời, nhưng Chu Thanh biết nhất định do tiên bối cao nhân của Thục Sơn dùng pháp lực thần thông mở ra một không gian trống trên đỉnh động, nhằm kết nối với mặt trời dẫn vào sức mạnh thuần dương xưa tan âm khí, làm cho động thiên này càng tràn trề sức sống hơn, nhất là còn có thể chuyển hóa sức mạnh thuần dương thành nguồn năng lượng tốt nhất duy trì cân bằng sinh thái trong động.

Năm ngọn núi cao vài trăm trượng, trải dài ít nhất mấy mươi dặm xếp thành tư thế Ngũ Hành đại trận, Chu Thanh mơ hồ cảm nhận thấy sức mạnh thuần dương phát ra từ ánh nắng mặt trời có hơn một nửa bị 5 ngọn núi này hấp thu, trên đỉnh 5 ngọn núi có ánh sáng le lói, Chu Thanh và Vân Hà tiên tử thị lực tinh nhạy, tất nhiên biết ánh sáng do loại linh dược quý báu nào đó tỏa ra. Dưới chân núi bảy hươu nhay nhót, đàn dê thông dong gặm cỏ, chốc chốc lại có chú thỏ lông trắng phao như tuyết tung tăng chạy ngang, trên trời đàn hạc trắng vang cánh chao lượn, tiếng hót lanh lút rót vào tai khiến tâm trí khoan thai, trên ngọn núi cây cối um tùm, một màu xanh biếc, lại không đơn điệu, xen lẫn giữa những cây cỏ thụ xanh mơn mẫm lúc nào cũng có vài đóa hoa tươi đủ màu sắc nở rộ phảng phất hương thơm, vô số ong bướm dập dìu múa lượn. Thiên địa linh khí nồng hậu vô mặt lướt tới, hít một hơi sâu, Chu Thanh cảm thấy tinh thần sáng khoái, gió mát thoang thoang, toàn thân như muốn phiêu bồng theo ngọn gió, cứ đứng chôn chân tại chỗ, Chu Thanh không muốn rời đi.

Vân Hà tiên từ lại tỏ thái độ dửng dưng, hình như nàng đã quá quen với cảnh vật kiểu này đến nỗi nhàm chán, không hề có điểm nào đáng để khen ngợi, còn Chu Thanh lại như mới lần đầu được mở rộng tầm mắt. Truyện "Phật Đạo "

“Ui! Quả nhiên là đại môn phái nha! Thực Sơn đứng vững suốt ngàn năm quả thật có chỗ độc đáo hơn người, Thực Sơn động thiên này hấp thu tinh hoa long mạch của núi Nga My, linh khí nơi đây xét về chất lượng lẫn độ nồng hậu đều gấp mấy lần bên ngoài. Tu luyện ở chốn này hiệu quả vượt bậc đó!” Chu Thanh thờ dài chán ngán, mình dùng mấy tấn ngọc thạch chôn dưới nhà bày Tụ Linh trận pháp, linh khí hấp thu được so với nơi đây chẳng khác nào một đồng rác rưởi.

Khu rừng trên đỉnh núi le lói ánh hào quang, Chu Thanh nhìn thấy rõ mồn một, đó là các dược liệu quý như linh chi tím, linh chi ngũ sắc, hà thủ ô ngàn năm, nhân sâm... Trên vách núi hiểm trở, mấy nhánh cây đỏ chót mọc chi chít những trái chu quả to bằng nắm tay, toàn là linh dược tốt nhất bồi bổ nguyên khí cho người tu đạo. Chỉ có điều trên bề mặt đám linh dược này đều phủ một lớp ánh sáng mỏng, chắc chắn đã được dùng trận pháp phong tỏa, đề phòng bị chìm chóc thủ rừng ăn mất hoặc môn hạ đệ tử hái trộm. Nếu không có trận pháp, Chu Thanh còn định len lén đi hái một ít, trong Luyện Khí tổng cương có ghi chép cách luyện đan dược cao thâm tinh diệu, đan dược tinh luyện ra có hiệu quả thần kì, nhưng khổ nỗi không tìm được dược liệu quý, Chu Thanh không có cách gì để kiểm chứng.

“Nếu không phải mình thông minh mưu mẹo, thêm vào mấy lần may mắn, e rằng lúc này còn đang là Dẫn Khí trung kì ấy chứ! Động thiên phúc địa này đúng là nơi chốn tốt nhất thích hợp để tu luyện, Thiên Đạo tông của ta nếu có một mảnh đất giống vậy, trong vòng mấy mươi năm, ta có thể để nó xưng bá trong tu đạo giới rồi.” Chu Thanh suy nghĩ không sai, môn phái nào có động thiên phúc địa đều được coi là đại môn phái cả. Cách tu luyện của Chu Thanh có thể nói là đi đường tắt, dùng Cửu Lê Thánh Huyết kích thích Kim tạng sáu cánh tiến hóa, luyện thành nguyên thần thứ hai, rồi đem sức mạnh to lớn của Kim tạng chuyển hóa thành chân nguyên bản thân, thoáng chốc đột phá từ Dẫn Khí trung kì lên Hóa Thần kì, sau đó dưới sức ép của Hiên Viên pháp vương lĩnh ngộ được Bát Cửu Huyền Công, dưới mặt đất Trường Bình hấp thu quân hồn quỷ dữ luyện thành pháp tướng kim thân, bước vào cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, có bước nào là không nguy hiểm cùng cực đâu? Toàn là đem cái đầu treo dưới lưỡi gươm liễu mạng đánh cược cả. Chu Thanh tuy hãy còn chưa hài lòng với thực lực hiện nay của bản thân, nhưng lại không dám tiếp tục mạo hiểm nữa, trận xung đột với Côn Lôn sắp sửa ập tới, giờ này không còn thời gian tiếp tục nâng cao công lực nữa rồi.

“Chỉ một Thực Sơn động thiên mà đã biến thái cỡ này, linh khí sung túc, linh dược phong phú, vậy Côn Lôn còn khủng khiếp như thế nào?” Đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, Chu Thanh giật thót tim một cái. Côn Lôn được Khương Tử Nha lưu truyền từ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn là một trong Tam Thanh tổ sư, pháp lực vô biên, vượt xa khai phái tổ sư Trường Mi đạo nhân của Thực Sơn, động thiên Côn Lôn chỉ e là siêu việt hơn Thực Sơn nhiều lần. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

“Chỉ cần đến cùng lúc 2 cao thủ như Càn Cơ lão đạo, ta sẽ bị đánh tan tành xác pháo, dù có lên cùng lúc bốn năm tên cao thủ Hóa Thần hậu kì thôi ta cũng chống không nổi rồi.” Chu Thanh sau khi quan sát Thực Sơn động thiên, lần đầu tiên cảm thấy mình không nên động thủ với Càn Cơ Tử, nhưng mọi việc đã lỡ rồi, giờ không phải lúc hối hận, Chu Thanh đánh giá kĩ lại thực lực phái Côn Lôn, trong đầu nhanh chóng suy tính đối sách.

Linh Hư lão đạo làm sao biết được Chu Thanh đang toan tính những gì, lão không ngừng huyền thuyên giới thiệu về cảnh sắc Thực Sơn động thiên, như một hướng dẫn viên du lịch thực thụ, nhưng khi nói đến những chỗ nhạy cảm, ví dụ như cách bố trí trận pháp, cách hấp thu linh khí long mạch đều chỉ thoáng lướt qua, Chu Thanh và Vân Hà đều biết đây là bí mật môn phái nên cũng không hỏi thêm.

“Nơi tiếp đón đạo hữu đến thăm của Thực Sơn ta chính là ở tòa đại điện trên Linh Thụy phong, hôm nay khai phái đại điển của Thực Sơn ta có rất nhiều đạo hữu đến tham gia, Liệt Dương chân nhân của Thuần Dương tông, Thiên Nhất chân nhân của Ngũ Hành tông đều là tu sĩ có đạo hạnh cao thâm, hai vị đạo hữu có thể đến chào hỏi làm quen.” Linh Hư lão đạo đưa ra đề nghị, trong lòng đã toan tính sẵn, đợi Chu Thanh qua đó liền tuyên bố thân phận Khách Khanh trưởng lão Thực Sơn của hắn, để tu sĩ khắp thiên hạ loan truyền ra ngoài, Thực Sơn có thêm một cao thủ Phản Hư, như vậy ngay cả Côn Lôn xem ra cũng bị lép vế mấy phần rồi.

“Sư bá! Trường môn sai con gọi người qua đó ạ, nói là có việc quan trọng cần bàn bạc!” Một luồng sáng xanh biếc lấp lánh hiện hiện từ xa xa lướt tới, luồng sáng xanh lúc có lúc không, khí tức êm dịu, nhưng Chu Thanh cảm nhận được bên trong ẩn chứa nguồn linh khí dồi dào đang lay động, chắc chắn là một môn pháp bảo cực kì lợi hại. Chu Thanh đôi mắt quan sát, nhận ra ngay người quen, không phải tên Hưởng Huy từng đánh lén mình ở Liên minh yêu quái thì còn ai trông khoai đất này?

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Ươm Mầm Tai Họa (2)

Hưởng Huy phi thân bay tới vừa nhìn thấy Chu Thanh liền thất kinh hồn vía, thật ra hắn và Chu Thanh không có oán thù sâu nặng gì, lúc ở Liên minh yêu quái đánh lén Chu Thanh chỉ vì muốn cướp chút pháp bảo, sau này gặp lại Chu Thanh ở cực anh ninh quốc gia, vì có mặt Hiên Viên pháp vương, thực lực quá khủng bố, thêm vào Chu Thanh vốn đã là cao thủ Hóa Thần nên Hưởng Huy mới nhẫn nhịn không dám ra tay, không phải hắn nhất định muốn gây khó dễ với Chu Thanh, mà là sợ Chu Thanh trả thù nên tiên hạ thủ vi cường là chắc ăn nhất.

Sau khi Chu Thanh và Hiên Viên pháp vương rời khỏi, Hưởng Huy có liên hệ đại sư huynh Hư Kiếm Không dám chột sau lưng, nói là Chu Thanh đi chung với yêu quái, hành tung bí ẩn, nhất định là người trong Ma đạo, ai ngờ Hư Kiếm Không đã sớm quen biết Chu Thanh, mắng cho Hưởng Huy một

trận, còn căn dặn tốt nhất đừng nên đắc tội người này.

Theo như tình hình bây giờ có thể thấy Chu Thanh đã là khách quý của Thục Sơn, ngay cả Linh Hư lão đạo cũng đích thân tiếp đón, Linh Hư là thân phận gì chứ, một trong tứ đại tông sư danh tiếng lẫy lừng, uy tín ở Thục Sơn có khi còn hơn cả trường môn, ngay cả lão ấy mà cũng phải tươi cười hơn hờ ra tiếp đón, tên Chu Thanh này rốt cuộc có thân phận gì? Hưống Huy tuy ở bên ngoài thì ngênh ngang thiệ, nhưng bối phận trong Thục Sơn vẫn còn thấp, nếu Chu Thanh trả đũa mình thì thật chả biết phải làm sao.

Nghĩ đến đây Hưống Huy chợt rung mình một cái, nhưng lại nghĩ theo hướng tích cực ngay, gần đây công lực của mình tiến bộ rõ rệt, còn được sư môn ban cho một món pháp bảo uy lực kinh hồn, tên Chu Thanh kia chỉ mới đạt cảnh giới Hóa Thần sơ kì, với công lực Dẫn Khí hậu kì của mình cộng thêm pháp bảo dư sức tự bảo vệ, hơn nữa đây là địa bàn Thục Sơn, Chu Thanh dù muốn ra tay trả thù tin chắc các bậc trưởng bối trong sư môn sẽ can thiệp ngay. Trong tích tắc Hưống Huy suy tính xong tình thế, trong lòng tăng thêm niềm tin, dùng ánh mắt gây hấn vênh mặt thách thức Chu Thanh.

Sợ gì người động thủ chứ! Thục Sơn chúng ta nổi tiếng thiên vị môn đồ, cho dù người là khách quý, chỉ cần ra tay đánh đệ tử Thục Sơn thì các bậc trưởng bối không thể nể mặt đâu. Hưống Huy thậm chí còn nảy ý định lát nữa kêu luôn 3 gã sư đệ cố tình gây hấn với Chu Thanh. 4 người cộng thêm 4 món pháp bảo đủ để đối phó với một tu sĩ Hóa Thần sơ kì rồi.

Đôi mắt Chu Thanh lóe sáng, liếc xéo về phía Hưống Huy, trong đầu Hưống Huy như bị kim sắt đâm mạnh vào óc, đau buốt muốn thét lên, nhưng tâm trí bị nỗi sợ vô hình bao trùm, phía trước là một màn đen che phủ, toàn thân mềm nhũn, đầu óc choáng váng, vội vận chuyển chân nguyên chống cự, cơ thể lại không nghe sai khiến, muốn hét to lên cầu cứu nhưng ngay cả âm thanh cũng không thể phát ra.

Hưống Huy đột nhiên hiểu ra tại sao Linh Hư lão đạo khách sáo với Chu Thanh như thế: Người này tuyệt đối không phải là tu sĩ chỉ mới đạt cảnh giới Hóa Thần sơ kì, rất có thể đã là cao thủ Hóa Thần hậu kì, thậm chí... thậm chí còn là nhân vật bước vào cảnh giới Luyện Thần Phản Hư rồi!

Hưống Huy xuất thân từ đại môn phái Thục Sơn, hiểu biết kẻ cũng có chút đỉnh, lúc ở Liên minh yêu quái hẳn đã phán đoán công lực của Chu Thanh, giờ cách chưa bao lâu, dù có tiến bộ cũng đâu nhảy vọt nhanh đến thế, từ Hóa Thần sơ kì đột phá lên Luyện Thần Phản Hư, giờ đây Hưống Huy bắt đầu ngu ngơ không thể hiểu nổi lí do tại sao Chu Thanh có khác biệt lớn như vậy? Truyện "Phật Đạo "

Toi rồi! Sao ta lại gây hấn với con quái vật lợi hại này! Hưống Huy sợ đến nỗi muốn sồn cả ra quần.

“Ồ, Hưống Huy đó à, mau qua đây bái kiến hai vị tiền bối!” Chính vào lúc Hưống Huy nghĩ rằng phen này mình chết chắc rồi, giọng nói của Linh Hư lão đạo đột nhiên vang lên bên tai, Hưống Huy giật mình bừng tỉnh, phía trước màn đen biến mất, non xanh nước biếc hiện ra, cảm giác chết đi sống lại làm Hưống Huy thở phào nhẹ nhõm, vội thử hoạt động tay chân, tất cả vẫn bình thường không phát hiện có gì khác lạ, Hưống Huy có cảm giác như vừa trải qua một cơn ác mộng vậy.

Hưống Huy thấy 3 người nhìn chăm chú vào mình, nhất là Chu Thanh còn nhếch mép mỉm cười, Hưống Huy như gặp phải ma, thót tim một cái. Hẳn biết vừa rồi chắc Chu Thanh đã dùng bí thuật gì đó trù trừ mình, thế mà Linh Hư lão đạo đứng kê bên không hề phát hiện, chứng tỏ Chu Thanh ít ra phải có công lực như Linh Hư mới có thể làm được. Truyện "Phật Đạo "

“Hưống Huy xin bái kiến hai vị tiền bối!” Sau khi nhận lấy bài học, Hưống Huy trong lòng sợ sệt, đâu còn dám bất kính với Chu Thanh, chỉ mong người ta đừng so đo trả thù mình là may phước lắm rồi.

Hưống Huy bây giờ chỉ muốn trốn càng xa Chu Thanh càng tốt, ai ngờ ông trời như muốn chơi hấn một vỏ đau, hẳn vừa định tìm cơ gì đó rời khỏi, Linh Hư lão đạo đã lên tiếng trước: “Nếu đã là trưởng môn có việc gấp cần tìm ta thì ta xin phép thất lễ với hai vị đạo hữu vậy! Hưống Huy, con dẫn hai vị tiền bối đến đại điện đón tiếp khách quý ở Linh Thúy phong đi!”

Hưống Huy nghe xong rụng rời tay chân, nhưng Linh Hư lão đạo không thêm để ý đến hấn nữa, sau khi dặn dò xong quay sang Chu Thanh và Văn Hà tiên tử chấp tay hành lễ một cái, cười mấy nhăm hướng xa xa bay đi mất.

Chu Thanh đột nhiên biến sắc, trừng mắt nhìn Hưống Huy cười phá lên lạnh lùng. Hưống Huy toàn thân run rẩy, cố gắng giữ bình tĩnh, nói: “Ngài muốn làm gì? Đây là Thục Sơn, ngài không được làm bừa đầu đuôi!” Chỉ có điều tuy cố bình tĩnh cỡ nào, Hưống Huy trong lúc nói chuyện hàm răng cứ va nhau cầm cập, không thể nói hấn nhất gan, mà là đối mặt với một đại cao thủ Phản Hư, hơn nữa còn có xích mích với vị đại cao thủ này nữa, đừng nói là tu sĩ Dẫn Khí hậu kì, ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng không lí nào không run sợ. Thủ đoạn giải quyết mâu thuẫn giữa các tu sĩ với nhau không giống như người thường, người thường cùng lắm là giết chết đối phương, còn người tu đạo thì có rất nhiều cách, hèn xiêu phách tán chỉ là chuyện nhỏ, đáng sợ hơn là đem linh hồn đối phương luyện thành pháp bảo nhốt mãi mãi trong đó, sống không được, chết không xong, nỗi đau đó còn rùng rợn hơn cả bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục.

Văn Hà tiên tử tuy không biết Chu Thanh và tên đệ tử Thục Sơn cấp thấp này có xích mích gì, nhưng nhìn bộ dạng sợ hãi của Hưống Huy, nhìn không nổi bật cười khanh khách.

Chu Thanh dùng thần niệm quét về tứ phía không phát hiện có ai khác đến gần, nhếch mép gian trá, phất tay một cái, Hưống Huy chỉ thấy cảnh vật đột ngột thay đổi, bị rơi vào một không gian cổ quái, xung quanh mờ mờ ảo ảo, nhưng 4 góc có ánh sáng tỏa ra, mơ hồ có thể nhìn thấy không gian này như một điện thờ, dài rộng đều trong khoảng mười mấy trượng, ở giữa không gian có một tể đài xây bằng ngọc thạch, trên tể đài có hai màu vàng và đỏ chớp tắt, chú ý kĩ hơn sẽ thấy trong hai màu vàng và đỏ kia có vật thể dài dài đen sì chuyển động. Hưống Huy vừa rơi vào không gian này đã bị hiện tượng cổ quái kia thu hút, tạm thời quên đi tại sao mình lại lạc vào đây, tò mò bước tới 2 bước, muốn nhìn rõ xem rốt cuộc đó là thứ gì, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy đã làm hấn sợ chết khiếp.

Một sinh vật to lớn hình con tằm đang nằm trên tể đài, toàn thân mầu thịt be bét, mầu thịt đỏ tươi của nó không ngừng phập phồng, trên thân nó còn có lớp vỏ màu vàng chưa tróc xuống hết, thì ra ánh sáng màu vàng và màu đỏ chính là mầu thịt và lớp vỏ của con quái vật này phát ra. Còn vật thể dài dài

đen sì lại là mười mấy con rết khổng lồ dài hơn thước, hình dáng ghê tởm, những con rết đen sì kia không ngừng cấu xé máu thịt của sinh vật hình con tằm, mỗi lần con rết nuốt chửng một miếng thịt, Hường Huy có cảm giác chúng phình to hơn một chút, bên dưới tế đài ngọc thạch đã có rất nhiều vỏ đen sì vương vãi, chính là lớp da mấy con rết lột xác to lên.

“Á!” Hường Huy nhìn thấy cảnh tượng ghê tởm đó, vội lui lại hai bước, định quăng pháp bảo ra phòng thủ, hấn sợ mấy con rết vồ lấy mình.

“Khụ!” Sau lưng vang lên tiếng ho, Hường Huy vội quay đầu lại, thấy Chu Thanh và Vân Hà tiên tử đang đứng cách mình không xa.

Hường Huy cố giữ bình tĩnh, đối mặt với nhân vật thần thông quảng đại cỡ này, thực lực chênh lệch quá lớn, hấn không có cơ may nào phản kháng, đành dùng lời ngon tiếng ngọt nói đạo lý thôi: “Tiền bối là khách quý của Thục Sơn, tuy vẫn bối từng mạo muội đắc tội, nhưng tin chắc tiền bối không nhỏ mọn để trong lòng chứ?”

Chu Thanh đột nhiên lấy ra miếng lệnh bài Khách Khanh trưởng lão nói với Hường Huy: “Ngươi yên tâm, ta không phải muốn trả thù ngươi đâu, bây giờ ta đã là Khách Khanh trưởng lão của Thục Sơn, những chuyện quá khứ coi như xóa bỏ, đây là không gian ảo do ta tạo ra, ta tìm ngươi là có chuyện cần bàn.”

“Cái gì? Tiền bối không phải muốn trả thù sao?” Hường Huy không dám tin vào tai mình, như sắp chết đuối mà vớ được cái phao.

“Không biết tiền bối tìm vẫn bối có điều chi sai bảo ạ?” Miếng lệnh bài kia Hường Huy đương nhiên nhận ra, biết Chu Thanh không có nói đùa. Vừa rồi nghe Chu Thanh nói tới không gian ảo, Hường Huy càng khẳng định Chu Thanh là đại cao thủ đẳng cấp Phản Hư, nếu chỉ là Hóa Thần hậu kỳ cũng không thể tạo ra không gian ảo rộng lớn đến thế.

Vân Hà tiên tử cũng là lần đầu tiên bước vào không gian ảo của Chu Thanh, nhìn thấy cảnh máu me ghê tởm trên tế đài, bất chợt nhăn mặt khó chịu. Chu Thanh biết có thể trong lòng nàng đã phản cảm, nhưng hấn chả buồn giải thích, càng không muốn hao phí nước bọt, cứ mặc kệ Vân Hà muốn nghĩ gì thì nghĩ. Tuy Vân Hà tiên tử từng có lòng giúp hấn lúc hai người ở trong Lăng Nghi Vi Trần đại trận, nhưng chỉ dựa vào chút ơn nghĩa này mà muốn thay đổi Chu Thanh là không thể nào.

Nguyên thần thứ hai bị hủy, con Kim tằm sáu cánh cũng chết toi, nhưng dù sao Kim tằm là quái vật thời hồng hoang, lại uống qua Cửu Lê Thánh Huyết, thân xác của nó vẫn còn hữu dụng, Chu Thanh dùng nó tu sửa xong thân xác cho mình còn dư rất nhiều, vốn định đem luyện thuốc, lại không có được liệu quý phụ trợ, chỉ còn biết đem nó làm thức ăn nuôi mười mấy con rết này, không ngờ làm bữa mà đạt hiệu quả, đám rết này vốn đã thích hút máu động vật, sau khi ăn máu thịt của Kim tằm sáu cánh vào tiến hóa nhanh chóng thành khổng lồ, Chu Thanh đoán chỉ cần một thời gian ngắn là có thể dùng chúng luyện Luyện Trùng thuật, coi như tốt ngang bằng cực phẩm pháp bảo rồi.

“Nghe nói ngươi là tổ trưởng Long tổ của cục an ninh quốc gia, nhưng xem ra cái Long tổ ấy chả ra làm sao cả, hình như ngươi cũng không khống chế được thì phải.” Chu Thanh không muốn mất thời gian vòng vo tam quốc, dưới thực lực lớn mạnh uy hiếp, tin chắc tên Hường Huy này không dám bày trò. Chu Thanh đã sớm nảy ra ý định dò xét trước thực lực của Côn Lôn, thông tin trong tu đạo giới không dò la được, thế tục giới có thể có manh mối. Theo lý cục an ninh quốc gia phải tập hợp toàn nhân sĩ pháp lực cao thâm mới đúng, nhưng Chu Thanh lại thấy những thành viên Long tổ tên này tên nấy ngang tàng hống hách, thực lực yếu kém cứ như những tên hề, chẳng có chút tài cán gì, nếu chỉ có vậy thì các tổ chức Giáo đình phương Tây, quý hút máu gì gì đó đã sớm đánh đến tận nơi rồi.

“Tiền bối không biết đó thôi, thật ra Long tổ chỉ là bày ra để làm cảnh!” Hường Huy biết mình giữ được mạng sống, hơn nữa đối phương đã trở thành Khách Khanh trưởng lão của Thục Sơn, nỗi sợ được xua tan, liền thật thà trả lời những gì mình biết. Nếu đổi lại là tu sĩ nào thực lực hơi yếu kém, Hường Huy còn có thể khinh thường bịa chuyện lung tung, nhưng Chu Thanh là cao thủ siêu cấp thuộc hàng tông sư, quái vật bất tử đạt cảnh giới Phản Hư, nếu chọc cho người ta điên tiết bất mãn với mình thì e rằng ngay cả Thục Sơn cũng không giữ nổi cái mạng nhỏ cho mình đâu. Dù sao nói ra cũng đâu bị mất mát gì, cứ thành thật khai báo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Dị Năng Đại Vu Truyện Phật Đạo

“À! Hèn gì, mấy thành viên Long tổ đều là đệ tử trẻ tuổi của các đại môn phái tập hợp lại, công lực có hơi yếu kém, nhưng đối phó với các tiểu yêu quái thì cũng dư sức rồi, còn đụng phải cao thủ Hóa Thần kỳ vậy thì hỏ to đấy!” Truyện “Phật Đạo ”

Chu Thanh nghĩ thầm trong lòng, bề ngoài vẫn giữ thần sắc ung dung, hỏi tiếp: “Vậy cục an ninh quốc gia chắc là cơ quan chủ quản đúng chứ? Lần trước ta gặp dị năng nhân sĩ tên Chu Kiểm Vũ gì đó, có thuật khống chế không gian vô cùng lợi hại, chỉ dựa vào tài năng ấy thôi ngay cả cao thủ Hóa Thần hậu kỳ cũng không sánh bằng, còn có Dị năng tổ gì đó, chắc là đối lập với Long tổ đúng không?” Chu Thanh cố tình nói ra một số thông tin mình biết nhằm mục đích cảnh báo Hường Huy đừng bịa chuyện lung tung.

“Tiền bối nói đúng lắm ạ. Long tổ thật ra chỉ là tổ chức do nhà nước lập ra nhằm nắm rõ thông tin về các đại môn phái trong tu đạo giới, đúng là có chút quyền lực, trong đó cũng có vài cao thủ lợi hại, nhưng họ không thêm mó tay vào việc gì cả, thành viên Long tổ đều do các đại môn phái đưa một số đệ

tử trẻ tuổi gia nhập, ngày thường chỉ chấp hành một số nhiệm vụ con con, xảy ra chuyện lớn đều do Dĩ năng tổ phụ trách.”

Truyện "Phật Đạo "

Hướng Huy ngáp ngừng giãy lát, chả hiểu tại sao Chu Thanh lại có hứng thú với cục an ninh quốc gia đến thế? Theo lí mà nói, một vị đại cao thủ Phán Hư, nhân vật đẳng cấp tông sư trong tu đạo giới, nếu như đầu quân vào cục an ninh, người ta còn không cung kính tôn hân lên như bồ tát mới lạ à!

“Chẳng lẽ còn có âm mưu gì khác? Nhưng nếu đã là Khách Khanh trưởng lão của Thục Sơn chúng ta thì có gì phải lo lắng, để mấy lão già kia xử lí là được, mình cứ trả lời thật thà, tránh làm tên này không vui, nhìn thấy mấy con rết gớm ghiếc trên té đài là biết ngay gã Chu Thanh kia không phải hạng người lương thiện rồi.” Hướng Huy nhủ thầm trong bụng, lần này hẳn đã đoán đúng, Chu Thanh quả thật không phải hạng người lương thiện.

“Ồ! Dĩ năng tổ có cao thủ ư? Họ đều không phải là tu sĩ trong tu đạo giới chúng ta, chẳng lẽ có năng lực cao hơn hẳn?”

Dĩ năng chính là do trời sinh, vừa sinh ra đã có một hoặc vài năng lực đặc biệt. Vào thời thượng cổ, những người này bị xưng làm Đại Vu, họ bắt tay vào phát huy tiềm năng cơ thể người, nghiên cứu bí mật trong cơ thể người, khác biệt hoàn toàn với các tu đạo sĩ từ xưa đến nay, từng có một thời cực thịnh, sau này Tiên Đạo hưng thịnh, xung đột lẫn nhau, số Đại Vu kia cũng dần dần mai một, nhất là số người mang dĩ năng tuy mạnh, tuổi thọ cũng cao hơn người bình thường, nhưng lại không thể trường sinh như tu tiên luyện đạo, trong một lần xảy ra xung đột quy mô lớn với các tu đạo sĩ đã chết gần hết. Các triều đại sau này đều có xuất hiện tàn mạt một vài người mang dĩ năng, nhưng đều không làm nên việc lớn nào cả, những người dĩ năng cũng có thể tu đạo, nhưng chẳng có môn phái chịu tiếp nhận họ. Đây là một số thông tin về dĩ năng nhân sĩ có ghi chép trong Luyện Khí tông cương, Chu Thanh biết các dĩ năng nhân sĩ này chính là “Đại Vu” thời thượng cổ.

“Vâng, Dĩ năng tổ là bí mật của cục an ninh quốc gia, văn bối cũng không biết được nhiều thông tin, tên Chu Kiếm Vũ đó nghe nói là cao thủ xếp thứ 3 trong Dĩ năng tổ, thật ra hẳn chỉ dựa vào dĩ năng không chế không gian thôi, mỗi khi đối địch đánh không lại liền trốn vào không gian ảo, trừ khi đối phương có khả năng khai phá không gian, bằng không hẳn không thể thua được. Số cao thủ lợi hại trong Dĩ năng tổ có rất nhiều, xếp thứ nhất là Lôi Thiên La có thể điều khiển phong, hỏa, lôi điện, ngũ hành nguyên lực, hơn nữa uy lực còn mạnh hơn nhiều so với tu sĩ trong tu đạo giới, xếp thứ 2 là Diệp Đạo Xuyên hình như giỏi về điều khiển thần thức, chưa từng nghe nói người này ra tay với ai nên không biết hẳn mạnh yếu thế nào, nhưng nghe đồn hai người này thậm chí có thể so sánh với cao thủ Hóa Thần hậu kì, ngoài ra Dĩ năng tổ còn lập ra 8 bộ phận nhỏ, mỗi bộ phận có một cao thủ lãnh đạo, 8 vị cao thủ này đều không kém bao nhiêu so với Lôi Thiên La và Diệp Đạo Xuyên đâu, mỗi bộ phận nhỏ có mấy mươi dĩ năng nhân sĩ. Long tổ xét về thực lực không thể so sánh được với Dĩ năng tổ, nếu không phải vì quốc gia muốn giám sát các môn phái, chắc chắn sẽ không thiết lập Long tổ làm gì cho một.” Hướng Huy nói liên tục một hồi, Chu Thanh chăm chú lắng nghe, còn Văn Hà tiên tử đâu biết gì về dĩ năng, rồi Long tổ gì gì đó, nghech mặt ra không hiểu, chỉ có điều nàng không hỏi gì thêm, chỉ lẳng lặng chờ xem Chu Thanh rốt cuộc muốn bày trò gì.

“Thế Long tổ có những quyền lực nào?” Chu Thanh sau khi biết được bấy nhiêu thông tin đã lờ mờ đoán ra cục an ninh quốc gia không thể nào chỉ là tổ chức thùng rỗng kêu to, nếu không hẳn chứa sức mạnh to lớn nào đó mới lạ à!

“Thật ra cũng không có gì, chủ yếu là thành viên trong tổ mỗi tháng báo cáo tình hình môn phái của mình một lần và một số sự kiện trong tu đạo giới, ứng phó một số việc xảy ra đột xuất, giám sát và đăng kí một số yêu quái.”

“À!” Chu Thanh mừng rơn, Long tổ nếu nói về tác dụng thì chả lớn lắm nhưng lại cực kì quan trọng đối với Chu Thanh, nếu nó được lập ra để giám sát các môn phái trong thiên hạ, vậy chắc sẽ có tư liệu về Côn Lôn, tuy rất có thể Côn Lôn có che giấu thực lực, nhưng Chu Thanh vẫn có thể từ đó phán đoán ra một số thông tin có giá trị.

“Quan hệ giữa các đại môn phái hiện nay đều không mấy hòa thuận, cứ như chuyện lần trước, ta thấy chức tổ trưởng của người không mấy dễ làm đâu, ngay cả mấy tên đệ tử Long Hồ Sơn cũng chả thèm nể mặt người, đó không phải việc tốt! Ta nghe sư huynh Hư Kiếm Không của người nói Lăng Phi của Côn Lôn vốn là tổ trưởng, sức ảnh hưởng vượt trên người nhiều, sư huynh người còn nhờ ta giúp người nữa nè.” Chu Thanh cuối cùng đã lòi đuôi cáo ra ngoài.

Hướng Huy nghe vậy mừng rơn: “Có tiền bối giúp đỡ, tên Lăng Phi đó còn là cái đinh gì chứ? Dù là sư phụ của hân trưởng giáo Côn Lôn Càn Cơ lão đạo đệ nhất tiên bối cũng phải cụp đuôi bỏ chạy thôi.”

Hướng Huy tuy chỉ khua môi múa mép tăng bốc Chu Thanh nhưng Chu Thanh lại chột dạ, tại sao tên Hướng Huy này nói đúng sự thật thế nhỉ?

“Về việc này sư bá của người Linh Hư đạo trưởng cũng từng có nhắc với ta, tên Lăng Phi đó ta gặp qua rồi, còn tiếp xúc với hắn, tuy người có linh được trợ giúp, thêm vào có cao thủ phạt mao tẩy tủy, đột phá đến Dẫn Khí hậu kì, dù sao căn cơ vẫn còn chưa vững, Lăng Phi chỉ cách một bước là đạt cảnh giới Hóa Thần, thực lực giữa người và hắn chênh lệch hơi lớn, khó trách các thành viên khác chống đối người.” Vừa nói Chu Thanh vừa quan sát chăm chú Hướng Huy, lại lên tiếng nói tiếp: “Tuy người có môn pháp bảo đầy uy lực trên người, nhưng công lực bản thân phải nâng cao thêm mới có thể khiến người khác nể phục được.”

“Tiền bối dạy phải lắm ạ!” Hướng Huy ngoài miệng cung kính, trong bụng lại rủa thầm: Người lợi hại như thế, truyền cho ta một ít công lực chân nguyên, giúp ta đột phá đến cảnh giới Hóa Thần chẳng phải tốt hơn à! Chỉ có điều những lời này đương nhiên không thể nói ra.

“Nếu Linh Hư đạo trưởng đã nhờ ta giúp đỡ người, hiện giờ ta đã là Khách Khanh trưởng lão của Thục Sơn, cũng không dễ từ chối, người là tổ trưởng Long tổ, trong tay chắc có tư liệu về phái Côn Lôn, hãy giao cho ta xem qua, để ta coi thử ở Côn Lôn còn có nhân vật lợi hại nào không, để đối phó tên Lăng Phi xong còn biết đường phòng bị.”

Chu Thanh không muốn lái nhái nói chuyện phiếm nữa, đi thẳng vào mục đích ngay. Văn Hà tiên tử đến giờ mới biết Chu Thanh muốn làm gì, thật ra môn phái nào cũng sẽ cố tình che giấu thực lực, tuyệt đối không như vẻ ngoài trung ra cho người ta nhìn thấy đâu, phái Côn Lôn trong tu đạo giới chỉ có danh tiếng của Càn Cơ Tử là nổi bật hơn hết, nhưng Càn Cơ Tử rốt cuộc có bao nhiêu sư huynh đệ thì không biết rõ, rất có thể còn có mấy lão quái vật kiểu

sư thúc sư bá gì đó ẩn mình trong môn phái. Chu Thanh điều tra từ Long tổ chính là cách tốt nhất dò xét thực lực đối phương.

Nghe Chu Thanh nói muốn đối phó Lăng Phi, Hường Huy tuy không biết có phải hấn hứa hảo không, nhưng trong lòng vẫn khắp khởi vui mừng

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Thực Lực Côn Lôn (1)

“Xin tiên bối yên tâm, tư liệu của phái Côn Lôn nằm trong phòng tài liệu của Long tổ, sổ tư liệu đó cũng được xem như cơ mật không cho phép mang ra ngoài đâu, nhưng vẫn bối là tổ trưởng Long tổ sao chép một bộ lên đem ra chắc không thành vấn đề, nhanh thì 2 ngày, chậm thì 5 ngày, nhất định sẽ tận tay giao cho tiên bối.” Cũng chả phải chuyện gì to tát, Hường Huy tất nhiên có thể làm được.

Chỉ cần lấy lòng được vị đại gia này, có việc rắc rối gì cứ nhờ hấn đứng ra giải quyết hộ. Hường Huy lờ mờ đoán ra Chu Thanh muốn lấy tư liệu về Côn Lôn chắc chắn không hề đơn giản, nhưng hấn không dám hỏi cho rõ ràng, hơn nữa chỉ cần rắc rối không rơi trúng đầu mình, Hường Huy còn vui lòng đứng ngoài cuộc xem trò hay ấy chứ. Vốn nghĩ bị trả thù, bây giờ nguy hiểm tan biến theo mây khói, còn vô duyên vô cớ lôi kéo quan hệ được với một đại cao thủ, Hường Huy thậm chí nảy sinh ảo giác: Gần đây ta đang vận may lắm chăng? Truyện "Phật Đạo "

Thật ra Chu Thanh hãy còn toan tính khác, mượn sức Hường Huy khống chế Long tổ, nhưng hiện giờ vẫn chưa phải lúc, ngày dài tháng rộng, việc gì cũng phải từ từ tiến hành. Hiện nay mình đang ở Thục Sơn, dù Côn Lôn muốn tìm mình trả thù cũng không thể đánh thẳng lên Thục Sơn, hơn nữa Căn Cơ lão đạo dùng nguyên thần đoạt lấy thân xác của đồ đệ Nhất Vân Tử, việc này e rằng lão sẽ khó ăn nói với trên dưới phái Côn Lôn nên Chu Thanh cũng không lo lắng lắm, trong khoảng thời gian này cố gắng nâng cao thực lực và thể lực của mình, chuẩn bị chu đáo vẫn hơn, Côn Lôn là môn phái thái sơn bắc đẩu, Chu Thanh không dám may mắn xem thường. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh phát tay một cái, vàng hào quang vàng chói mờ mờ ảo ảo chụp lấy 3 người, cảnh vật xung quanh biến đổi, 3 người về đến Thục Sơn động thiên. Chu Thanh toàn thân nóng bừng bừng, trán ướt đầm mồ hôi, trong lòng nguyện rủa: Sử dụng không gian ảo trong Thục Sơn động thiên này khó khăn hơn bình thường gấp mấy lần, sớm biết vậy nói chuyện luôn ở bên ngoài cho rồi, chỉ có vài phút mà đã tiêu hao mất gần một nửa chân nguyên của ta.

Chu Thanh rất thích Thục Sơn động thiên này, nóng lòng muốn cướp ngay lấy làm của riêng, nhưng cách nghĩ này chỉ nghĩ chơi thoáng qua thôi, Chu Thanh đã hạ quyết tâm, đợi khi giải quyết xong ân oán với Côn Lôn sẽ đến dưới biển dùng Tị Thủy Thần Châu khai phá động phủ của riêng mình, còn về công việc Bạch Khởi đã nhờ, cứ quên nó đi, dù sao thì Bạch Khởi cũng bị nhốt trong Sơn Hà Xà Tắc đồ không thoát ra ngoài được, không sợ hấn đến gây rắc rối với mình đâu.

Một ngọn núi xanh biếc trải dài mấy mươi dặm, cao hơn 500 trượng, đỉnh núi không giống như mấy đỉnh núi nhọn hoắt một màu xanh thẫm xung quanh, đỉnh núi này hình như bị san ủi trở thành bằng phẳng, một khoảng đất rộng mấy dặm hiện ra, mặt đất đều là nham thạch màu xanh cứng rắn, hình như được tinh luyện qua, tụ thành một khối bóng loáng phẳng phiu, lấp lánh sắc xanh dịu dịu, một tòa cung điện to lớn hùng vĩ được xây dựng ở đây, cung điện cao mười mấy trượng, cũng được điêu khắc từ đá tảng màu xanh, chỉ là trên mặt đá chạm phá thêm rất nhiều màu sắc dùng trang trí nên không hề đơn điệu.

Cung điện chỉ mở cổng chính, tám biển phía trên cổng chính có khắc 4 chữ to: Trừ Ma Vệ Đạo. 4 chữ uốn lượn như rồng bay phượng múa, nét khắc ẩn chứa một luồng khí sắc bén lợi hại, hoàn toàn không mang phong thái phiêu điều nho nhã của người tu đạo.

Khoảng đất trống phía trước đại điện vốn là một mảng đất trống màu xanh ngọc bằng phẳng, nhưng không biết vì sao xung quanh lại mọc lên một hàng cây ngô đồng cao lớn, lá cây lấp lánh ánh nắng, bóng cây như được bôi lên một lớp mỡ, mùi thơm của cây lá sun sê phảng phất tạo cảm giác khoan khoái cho con người. Gốc rễ của hàng cây ngô đồng và mặt đất đá xanh như hòa làm một, không nhìn ra khe nứt và thỏ nhường duy trì sự sống cho cây, rất nhiều chim chóc đủ màu sắc làm tổ trên hàng cây ngô đồng, líu lo hót vang không ngừng, tạo ra đôi chút âm thanh trong không gian tĩnh mịch này.

Nếu treo mình trên cao thì sẽ phát hiện hàng cây ngô đồng sinh trưởng trên đỉnh núi xem tựa mọc tạp nham không theo quy tắc nào hết, thật ra lại có vẻ huyền diệu trong đó, từng cơn gió mát mang theo linh khí từ bên dưới ùa lên, bị những cây ngô đồng to lớn hấp thu.

Khoảng sân rộng lớn phía trước đại điện đã có ba bốn vị tu sĩ mặc đạo bào xuất hiện, hai đạo kiếm quang chao lượn đâm chém, một đạo màu vàng óng ánh, dài 3 trượng, rộng hơn thước, bay lượn với tốc độ nhanh trong không trung lại không phát ra tiếng xé gió nào, đạo kiếm quang kia màu xanh lơ, tạo cho người ta cảm giác trong suốt như pha lê, hai đạo kiếm quang chênh lệch không nhiều, chốc chốc lại chạm nhau trên không trung, mỗi lần va chạm đều nổ ra một luồng khí canh kim dữ dội bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng.

Nhưng mỗi khi luồng khí canh kim bắn ra ngoài khu vực cách hàng cây ngô đồng 3 thước, hào quang ngũ sắc liền lóe lên, trong không khí xuất hiện 6 cây cờ dài hơn trượng, mỏng như cánh ve, ẩn chứa mây khói trong đó không ngừng lay động, luồng khí canh kim bắn trúng mặt cờ như rơi vào biển khơi, tan biến nhanh chóng không để lại chút vết tích nào.

“Ha ha! Chu đạo hữu đã khiêm nhường rồi!” Linh Hư lão đạo liên tục thay đổi tư thế tay, đạo kiếm quang màu vàng hóa thành hàng trăm luồng sáng dài

hơn thước kết thành chiếc lưới vàng chói, trời gô lấy thanh phi kiếm xanh lọt trong suốt kia, mặc cho Chu Thanh vận sức đẩy tới thế nào, thanh phi kiếm đều không thể nhúc nhích thêm một phân.

Chu Thanh thở dài, xuôi tay xuống, Linh Hư lão đạo cũng thu lại thanh phi kiếm vàng chói, thanh phi kiếm xanh lọt thoát khỏi bị trời buộc, bay trở về tay Chu Thanh.

“Chu đạo hữu quả nhiên đạo hạnh cao thâm, bản đạo chẳng qua nhờ vào thanh phi kiếm cực phẩm này nên mới chiếm thế thượng phong, nếu đổi lại là một thanh phi kiếm bình thường, e rằng bản đạo đã chịu thua thiệt rồi!” Linh Hư lão đạo trong lòng vô cùng kinh ngạc, lão đột nhiên nổi hứng muốn thử tài Chu Thanh nên mới Chu Thanh so tài kiếm thuật, ai ngờ Chu Thanh không những công lực tinh thâm, dùng thần niệm điều khiển phi kiếm, kiếm thuật xuất thần nhập hóa, cứ từ các góc độ quái lạ đâm tới, khiến lão không đoán biết được vị trí cụ thể của phi kiếm đối thủ, nếu không vì phi kiếm của lão là một món bảo vật của Thái Nguyên động, về chất lượng cao gấp mấy lần, tin chắc sẽ bị thua chứ chẳng đùa, hơn nữa thủ pháp kiếm thuật của Chu Thanh hơi chút tương đồng với kiếm pháp của Thục Sơn, chỉ có điều kiếm đạo Thục Sơn xưng hùng thiên hạ, năm xưa khai phái tổ sư Trường Mi đạo nhân có chút giao tình với hải ngoại tán tu, ngẫu nhiên có chút tương đồng cũng không có gì lạ, Linh Hư lão đạo cũng không nghĩ ngờ gì.

Bộ kiếm thuật này của Chu Thanh chính là kết hợp bí quyết Kiếm Khí Lãng Không của Thục Sơn và đạo pháp thần diệu của tên quỷ tướng ở dưới mặt đất Trường Bình tự sáng tạo ra, thêm vào đó Chu Thanh có thần niệm mạnh mẽ, dùng thần niệm điều khiển phi kiếm tất nhiên linh hoạt hơn nhiều so với dùng chân nguyên, Linh Hư lão đạo quả xứng danh cao thủ, trước những đòn quái dị của mình mà còn bình tĩnh ứng phó, cuối cùng thoải mái đánh bại được mình, nhưng nếu không vì chất lượng thanh phi kiếm của mình quá kém, Chu Thanh cho dù không thắng được Linh Hư lão đạo, ít ra cũng có thể cầm cự ngang ngửa. Nếu xét về pháp bảo phi kiếm, hiện nay Chu Thanh đúng là hơi thiếu thốn, Hóa Huyết thần đao mà đem ra dùng chẳng khác nào tự chuốc lấy phiền phức, binh khí Ma đạo không thể đưa ra cho người ta thấy được, Roi Đả Thần cướp từ Căn Cơ lão đạo càng không nói rồi. Chu Thanh giờ đã là thân phận tông sư, ít ra phải có một món pháp bảo ra trò mới phải, bằng không dùng một thanh phi kiếm cũ nát thế này, đồn ra ngoài còn không bị người ta cười chê sao?

Khai phái đại điển của Thục Sơn đã trôi qua 2 ngày rồi, Linh Hư lão đạo cũng đã tuyên bố thân phận Khách Khanh trưởng lão Thục Sơn của Chu Thanh trước Đạo môn đồng đạo, bây giờ gần như tất cả người trong tu đạo giới đều biết Thục Sơn lôi kéo được một vị đại cao thủ đẳng cấp tông sư, nhất là thân phận hải ngoại tán tu của Chu Thanh càng khiến một số người khó nắm bắt lai lịch của hắn.

Trong một lúc mấy chữ hải ngoại tán tu, Thiên Đạo tông lan truyền khắp tu đạo giới trung thổ, Thục Sơn giờ đã có hai vị cao thủ đẳng cấp tông sư, nhất thời uy danh lại được nâng lên một bậc, khí thế có phần ngang ngửa với cả Côn Lôn. Vốn dĩ khai phái đại điển của Thục Sơn, Côn Lôn không có ai tới chúc mừng, còn trưởng môn của hai đại môn phái khác cũng chỉ đứng ngoài cửa một lúc, ngay cả sơn môn còn chưa bước vào thì đã bỏ về, một số tu sĩ bất mãn với Thục Sơn có tâm lý chờ xem phen này Thục Sơn mất mặt thế nào, sự xuất hiện của Chu Thanh, có thể nói là cứu vãn phần nhiều sĩ diện giúp Thục Sơn.

Linh Hư lão đạo chính là muốn điều ấy diễn ra, cột chặt Chu Thanh lại gần với Thục Sơn, Thục Sơn có hai nhân vật tông sư đều là đại cao thủ Phản Hư, tin tức truyền ra ngoài, sau này môn hạ đệ tử có tranh giành linh dược hoặc bảo vật gì đó với đệ tử các môn phái khác, có ai dám không nể mặt nào? Tuy Thục Sơn vẫn còn che giấu thực lực, không tiện để lộ quá nhiều, giờ đây chỉ ít đã lấn át được Côn Lôn rồi.

Chu Thanh sao mà không nhận ra ý đồ của Linh Hư lão đạo được chứ? Minh cũng cần lợi dụng Thục Sơn mà. Chu Thanh đã kết thù với Côn Lôn, bây giờ nếu Côn Lôn muốn đối phó với hắn thì cũng phải e dè Thục Sơn, ít ra không dám giương cao ngọn cờ chính nghĩa nói là trảm yêu trừ ma vây đánh hắn, còn ngầm tìm hắn trả thù, Chu Thanh xưa nay toàn hành động lên lút quen rồi, đâu có sợ những trò này.

“Chu chân nhân ở hải ngoại tinh tu đạo pháp vô thượng, đâu thể giống chúng ta dùng thuật mượn phi kiếm pháp bảo yếu kém này chứ.” Lão đạo sĩ có khuôn mặt hồng hào bên cạnh vung tay một cái, 6 cây cờ dài hơn trượng lấp lánh ánh sáng nhanh chóng thu nhỏ lại chỉ dài hơn tấc, rơi trở vào lòng bàn tay.

“Lục Hợp Chí Dương kỳ của Liệt Dương chân nhân quả nhiên là pháp bảo thời thượng cổ, tiên vật do Thuần Dương chân nhân để lại.” Chu Thanh nghe lão đạo sĩ kia nói chuyện, quay sang tăng bốc một câu.

Lão đạo sĩ này chính là Liệt Dương lão đạo, tông chủ tại nhiệm của Thuần Dương tông, nghe nói Thuần Dương tông kế thừa đạo thống từ Lã Thuần Dương, một trong Thượng cổ bát tiên. Tuy Thuần Dương tông có danh tiếng không lấy lừng bằng tứ đại môn phái Côn Lôn, Thục Sơn, Mao Sơn, Long Hồ sơn, nhưng thực lực bất phàm, bản thân Liệt Dương lão đạo là cao thủ Hóa Thần hậu kỳ, Thuần Dương tông không có sơn môn động thiên thuộc về mình, lại có nhiều sản nghiệp trong thế giới phàm tục, môn hạ đệ tử đông đúc, sức ảnh hưởng trong tu đạo giới cũng không hề nhỏ.

Vân Hà tiên tử ở ngay bên cạnh quan sát Chu Thanh và Linh Hư lão đạo so tài phi kiếm, đối với kiếm thuật xuất thần nhập quỷ của Chu Thanh cũng cảm thấy hiếu kỳ.

“Thanh phi kiếm của bản đạo vừa rồi so tài bị mất đi linh khí phải luyện lại rồi. Linh Hư đạo hữu, vậy ta xin phép đi khỏi một lúc.” Chu Thanh đột nhiên phát hiện khí tức của Hưung Huy trong Thục Sơn động thiên, nghĩ chắc tên Hưung Huy này đã lấy được tư liệu của phái Côn Lôn. Chu Thanh ngầm lưu lại dấu ấn thần niệm trên người Hưung Huy nên hắn vừa xuất hiện là Chu Thanh nhận biết được ngay

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Thực Lực Côn Lôn (2)

Linh Hư lão đạo khẽ gật đầu, nói: “Thanh phi kiếm của Chu đạo hữu tuy chế luyện rất tinh diệu, nhưng về mặt chất liệu thì hơi kém một chút.” Vung tay một cái, một miếng đá to bằng nắm tay lấp lánh ánh bạc xuất hiện trong lòng bàn tay, miếng đá có bề mặt như trắng một lớp bạc, còn có một tia sáng tím vàng như con giao long nhỏ đang chuyển động, “Ồ đây bản đạo có một ít chất liệu tốt để luyện phi kiếm, xin được mượn hoa kính phật, mong Chu đạo hữu đừng nên khách sáo từ chối!” Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh liếc mắt qua miếng đá có quái, buộc miệng thốt lên: “Từ Long ngân thạch!”

Từ Long ngân thạch không giống như một số vật liệu luyện binh khí tầm thường, con giao long lúc lột xác sẽ toàn thân ngứa ngáy, nó sẽ tìm tảng đá nào đó chà xát cơ thể lên đó, nếu gặp may miếng đá đó có chứa hàm lượng bạc cao, vậy sẽ hấp thu linh khí của con giao long khi lột xác, cứ thế nếu hút được 3 lần sẽ hình thành Từ Long ngân thạch. Giao long xưa nay luôn sống dưới vực nước sâu, lúc lột xác sẽ dấy lên cơn đại hồng thủy làm ngập lụt khu vực cả ngàn dặm, tàn hại sinh linh, vì thế mỗi khi giao long lột xác đều có người tu đạo cao minh đến chém giết, con giao long nào lột xác được 3 lần mà chưa bị giết chết, hơn nữa còn chà lưng vào một miếng đá chứa hàm lượng bạc cao, từ xưa đến nay cực kì hiếm gặp, thế nên Từ Long ngân thạch từ thời xưa đã là vật phẩm quý hiếm, thời hiện đại càng đừng mong tìm thấy. Truyện "Phật Đạo "

Từ Long ngân thạch vì hấp thu linh khí của giao long, thêm vào lượng bạc có tính dẻo dai cực tốt, khi chế luyện thành phi kiếm tập hợp hết mọi ưu điểm, vừa cương vừa nhu, phối hợp hoàn mỹ, linh khí dồi dào, chất lượng phi kiếm vì thế được nâng cao ít nhất 2 lần.

“Chu đạo hữu kiến thức uyên bác lắm! Đây chính là Từ Long ngân thạch, chính là bậc tiền bối Thực Sơn ta khi chém giết một con giao long làm hại dân lành ở Bắc Hải có được.” Linh Hư lão đạo dùng tay còn lại vờ về chòm râu dài đen tuyền dưới cằm, đắc ý giải thích.

“Đại lễ thế này, ta làm sao dám nhận!” Chu Thanh giả dò trung ra bộ mặt không nản lợi lộc, mở miệng ra là từ chối ngay, để người khác nhìn vào tưởng hắn là đạo sĩ thanh cao, không bị vật chất cám dỗ.

Liệt Dương chân nhân ở kế bên góp lời: “Chu đạo hữu, đó là chút thành ý của Linh Hư đạo trưởng, ngài đừng nên từ chối, hơn nữa ngài đã là Khách Khanh trưởng lão của Thực Sơn rồi, cũng coi như không phải người ngoài, đều là người nhà với nhau cả, không nhận thì coi bộ quá xa cách rồi đây!” Liệt Dương chân nhân quả nhiên xứng danh nhân vật từng trải sự đời, cách nói chuyện luôn đưa ra lí lẽ hợp tình hợp lí.

Đã đến nước này, Chu Thanh đành làm bộ miễn cưỡng nhận lấy miếng Từ Long ngân thạch, sau khi khách sáo vài câu, cùng với Vân Hà tiên tử đạp mây bay về phía thạch động Linh Hư sắp xếp cho khách quý nghỉ ngơi.

“Ngài thấy người này thế nào?” Thấy Chu Thanh đã đi xa, Linh Hư lão đạo sắc mặt trở nên nghiêm nghị, quay sang nói nhỏ với Liệt Dương đứng bên cạnh: “Hắn muốn thông qua sư đệ Hưởng Huy của ta do thám tin tức về Côn Lôn, chẳng lẽ người này có thù oán gì với Côn Lôn? Bằng không cũng không tiếp xúc thân thiết với Thực Sơn của ta như vậy. Tuy việc này cũng nằm trong toan tính của ta, nhưng người này cũng có ý xuôi theo nên mới thuận lợi như thế.”

“Người này nếu đã có thù với Côn Lôn, vậy càng có lợi cho chúng ta đấy. Dù sao thì Ôn Lam Tân đã tái thế, vậy Côn Lôn sẽ là đối tượng bị trả thù đầu tiên, thêm vào người này nữa, Côn Lôn dù có mạnh e rằng cũng tổn thương nguyên khí nặng nề, đợi khi họ lưỡng bại câu thương, chúng ta chẳng phải có cơ hội thừa nước đục thả câu sao?” Liệt Dương chân nhân lúc này mỉm cười nham hiểm, hoàn toàn trái ngược với chính khí thuần dương tỏa ra trên người.

Linh Hư lão đạo nhíu chặt lông mày, hiển nhiên cũng bị bộ dạng giả tạo của Liệt Dương làm cho khó chịu, trầm ngâm: “Người này công lực cao thâm khó dò, đây chưa phải là toàn bộ thực lực của hắn, ta mơ hồ cảm nhận được trong cơ thể người này còn phong ẩn một nguồn sức mạnh cực kì đáng sợ. Ngài yên tâm, nếu như Côn Lôn bị tổn thương nguyên khí, đến lúc đó chúng ta liền thủ hành động, sau khi thành công, Côn Lôn động thiên sẽ có một nửa thuộc về Thuần Dương tông của ngài.”

Nghe thấy câu này, Liệt Dương lão đạo cười hô hô: “Không thành vấn đề, Thuần Dương tông của ta tuy đông người, nhưng chiếm không hết cả cái Côn Lôn động thiên đâu, chỉ cần một phần nhỏ, một phần nhỏ là quá đủ rồi.”

Liếm môi một cái, Liệt Dương lão đạo nói tiếp: “Người này có công lực đạo hạnh quả thực đáng sợ, vừa rồi ngài và hắn đấu phi kiếm với nhau, kiếm khí bắn ra tứ phía, ngay cả trận pháp do Lục Hợp Chí Dương Kỳ của ta bày bố xung quanh cũng bị lung lay, nhất là người này điều khiển phi kiếm thành thạo, không hề có chân nguyên chuyển động, hiển nhiên hắn đã dùng thần niệm thay thế chân nguyên, chỉ dựa vào món này thôi, các đạo môn trung thổ ngoại trừ mấy lão già bế môn tu luyện, e rằng chẳng có ai làm được. Chỉ có điều hình như hắn không có pháp bảo nào lợi hại, tu luyện đến cảnh giới như hắn đã là địa tiên già khù đề rồi, không lí nào không có một món pháp bảo ra hồn chứ!”

Liệt Dương lão đạo nghi hoặc trong lòng, họ đều nghĩ rằng Chu Thanh là một tu sĩ dạng lão quái vật, cũng khó trách họ nghĩ vậy, vì tất cả họ đều là nhân vật đã tu luyện hơn trăm năm, linh đơn diệu dược đều nuốt vào bụng không ít, công pháp cao thâm có một đồng mới có thể đạt tới cảnh giới này, có đánh chết họ cũng không tin Chu Thanh mới chỉ hai mươi mấy tuổi đã mạnh hơn họ, cho dù chính miệng Chu Thanh thủ nhận, họ vẫn cứ tưởng hắn đang nói đùa ày chứ!

“Theo tình hình này, người này càng mạnh càng có lợi cho chúng ta.” Linh Hư và Liệt Dương đưa mắt nhìn nhau, cùng cười gian xảo, “Bằng không sao ta lại đem tặng Từ Long ngân thạch cho hắn chứ? Bộ tưởng ta bị ám đầu à.” Linh Hư nhủ thầm trong bụng.

Hang động Linh Hư sắp xếp cho Chu Thanh nghỉ ngơi rất rộng rãi, dù chứa đến mấy chục người, trong hang có dòng suối chảy róc rách, mặt đất lại khô thoáng, không khí trong lành tươi mát, trước hang là một bãi trống rộng nửa mẫu đất, bên dưới vách đá cheo leo, ánh nắng chói chang chiếu vào trong hang, phản chiếu trong dòng nước lung linh ánh sáng vàng óng ả.

Đồ dùng trong hang cũng khá đầy đủ, một chiếc giường đá màu ngọc bích, ghế đá, bàn đá, bên cạnh còn có chiếc kệ sách được đục từ đá tảng bóng loáng, trên để vào bộ sách danh tác của Đạo gia, đều là bản thảo viết tay trên các tấm thẻ tre, toàn bộ hang động đều ngập tràn tiên khí.

“Có một động phủ thế này, môn nhân đệ tử phải toàn là đắc đạo cao nhân mới đứng chứ, tại sao ta thấy cả Thục Sơn không có một ai tốt đẹp thế nhỉ? Tất cả đều là lũ tiểu nhân mưu cầu danh lợi?” Một vầng sáng màu vàng treo lơ lửng trên không trung, Chu Thanh ngồi trên ghế đá, tay cầm một xấp giấy A4, cuộc đối thoại của Linh Hư và Liệt Dương vọng ra rõ mồn một từ trong vầng sáng vàng, Vân Hà tiên tử ngồi bên cạnh lắng lắng nghe.

“Ai quy định tu sĩ là phải phiêu diêu thoát tục, không mưu danh lợi nào? Đó chỉ là bộ dạng phần lớn tu sĩ cố tình làm ra khi thu nhận đệ tử thôi, lâu ngày đã bị ngộ nhận họ là người như thế. Ngài công lực cao thâm, không ngờ còn xảo trá hơn cả 2 lão già Linh Hư và Liệt Dương kia ấy nhỉ?” Vân Hà tiên tử liếc mắt sang Chu Thanh, không chịu nổi hấn làm bộ làm tịch thắc mắc, bật cười khanh khách vụn lại.

Chu Thanh cũng không tỏ ra xấu hổ, ngược lại còn gật gù thừa nhận: “Nói có lí lắm, nghe nói ngay cả Thập nhị chân tiên của Xiển giáo năm xưa cũng chả cao thượng gì đâu, nói gì đến chúng ta còn kém rất xa đám tu sĩ bước vào cảnh giới tiên nhân đó.” Về độ mặt dày và tài năng leo mếp, trên đời khó ai thắng nổi Chu Thanh.

Trong lúc nói chuyện, Chu Thanh không ngừng lật xem xấp tư liệu về Côn Lôn mà Hường Huy vừa đưa đến.

Thì ra vừa rồi trước khi Chu Thanh rời đi đã dựa vào thần niệm mạnh mẽ của mình bố trí dấu ấn thần niệm trên đỉnh núi, Chu Thanh không tin Linh Hư lão đạo lại đột nhiên có lòng tốt tặng Tử Long ngân thạch cho mình nên mới nảy ý định nghe lén. Truyện "Phật Đạo "

“Trưởng giáo Côn Lôn Càn Cơ, sư đệ có Càn Nguyên, Càn Không, Càn Ngộ, Càn Quảng, Càn Trí, Càn Chân... Trời ạ! Lần này ta chọc trúng tổ ong thật rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Nguyên Thần Luyện Trùng (1)

Chu Thanh quét mắt nhìn thấy mười mấy cái tên mang bối phận chữ “Càn” trên xấp tài liệu, lập tức chết cứng người. Truyện "Phật Đạo "

Vừa mới xử xong một tên Càn Cơ, thế mà lại lòi ra đến mười mấy sư huynh đệ, nếu tất cả đám sư đệ này đều có công lực như Càn Cơ lão đạo, mà cũng không cần, chỉ cần cả bọn mới là cao thủ Hóa Thần hậu kỳ thôi, cứ ủa hết cả lên, Chu Thanh không bị đánh tan xác mới lạ. Hèn gì Côn Lôn đứng vững vị trí thái sơn bắc đẩu, nhiều cao thủ như thế không phải là đệ nhất môn phái Đạo gia mới lạ à? Chỉ có điều trên xấp tư liệu này không có ghi chép các lão quái vật trường bối của Càn Cơ lão đạo, không ghi không đồng nghĩa với không có, Chu Thanh càng thêm lo lắng.

“Thục Sơn muốn đối phó Côn Lôn, dựa vào thực lực trước mắt e rằng còn kém rất xa. Hừ! Ta phải xem thử Thục Sơn còn che giấu thực lực nào không mà dám ngang nhiên thách thức Côn Lôn, còn liên kết với Thuần Dương tông định cướp đoạt Côn Lôn động thiên nữa chứ!” Chu Thanh nghe xong cuộc đối thoại giữa Linh Hư và Liệt Dương, đương nhiên biết họ có mưu đồ gì, động thiên phúc địa mang tính căn cơ ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của một môn phái, nhất là đối với môn phái như Thuần Dương tông vẫn chưa có động thiên, môn hạ đệ tử lại đông đúc.

Các tu sĩ cổ đại, phàm là người công lực thâm hậu, sau khi có được một món pháp bảo mạnh mẽ, có thể liên kết với đạo hữu khắp nơi hợp lực khai phá động thiên tiên phủ. Tu đạo giới hiện đại lại không có bản lĩnh này, cho dù có tập hợp hết các tu đạo sĩ toàn trung thổ cũng không khai phá nổi một cái hang, càng khỏi nói đến như kiểu Thục Sơn dùng phép thần thông to lớn đưa núi non sông ngòi dưới mặt đất di chuyển vào trong động thiên, lại bố trí cảnh vật thành trận pháp kì diệu rồi.

Côn Lôn động thiên, kết nối với long mạch thượng cổ, linh khí dồi dào, chín chín tám mươi một đỉnh núi, môn hạ đệ tử tập trung tu luyện, số lượng không dưới ngàn người, tình hình của Ngọc Hư cung ở trung ương thì không rõ.

Chu Thanh tiếp tục xem xét tỉ mỉ một số thông tin được ghi chép, phần lớn đều là những thông tin vô bổ, chỉ ghi chép một số cảnh vật của Côn Lôn động thiên, còn khi dính dáng tới những thứ quan trọng thì chỉ ghi 2 chữ: Không rõ. Chỉ có điều Chu Thanh cũng chả trông mong tìm ra thứ gì bí mật, trong số các đệ tử Côn Lôn được ghi chép trong xấp tư liệu, cao thủ lợi hại nhất chỉ có Nhất Vân Tử, Lăng Phi, nhưng Chu Thanh phát hiện ra một tin tức ngoài ý muốn, thì ra cô nàng ngỗ ngược Lăng Nhục Thủy, tội đồ gây ra trận xung đột giữa hấn và Càn Cơ lão đạo chính là em gái của Lăng Phi.

Chu Thanh nghĩ tới nguyên nhân mình kết oán thù với Côn Lôn chỉ vì một con nha đầu điều ngoa liền tức anh ách trong lòng. “Càn Cơ lão đạo mà biết nguyên nhân này e cũng tức ói máu ấy chứ?” Chu Thanh dâng lên cảm giác kì dị, nhưng chuyện đã đến nước này, mình đã hủy đi thân xác của trưởng giáo Côn Lôn, vậy thì giữa Chu Thanh và Côn Lôn chỉ còn một khả năng có thể xảy ra, chính là một mất một còn, theo tình hình hiện tại cho thấy, kẻ bị tiêu diệt rất có thể là vị tông chủ Thiên Đạo tông còn trẻ nhưng công lực thâm hậu này rồi.

“Chu đạo hữu! Ngài cũng không cần quá lo lắng, Côn Lôn tuy mạnh nhưng họ đuổi lí, Càn Cơ lão đạo chắc cũng không dám nhắc lại chuyện làm xấu mặt môn phái như thế, ngài hà tất còn qua lại với bọn tiểu nhân Thục Sơn, hơn nữa đôi bên đâu có oán thù gì sâu nặng, mượn sức Thục Sơn đối phó Côn

Lôn có khi nào tính toán sai lầm không?” Vân Hà tiên tử không biết rõ sự tình, chỉ cho là Chu Thanh và Càn Cơ lão đạo xảy ra xung đột, Càn Cơ lão đạo đánh thua bỏ chạy. Thấy Chu Thanh cứ phải dốc sức toan tính tiêu diệt Côn Lôn, Vân Hà tiên tử càng nghĩ càng không hiểu, cuối cùng đã lên tiếng dò hỏi.

Chu Thanh mỉm cười chưa chút, nhưng hắn không trả lời câu hỏi của Vân Hà tiên tử, chỉ lái sang chuyện khác: “Vân Hà đạo hữu, lúc ở trong Lưỡng Nghi Vi Trần trận tại sao ngài phải nghịch chuyển tinh huyết, Chu Thanh vô đức vô tài, sao dám nhận ơn nghĩa này của tiên tử?”

Vân Hà tiên tử ngó ra giây lát, không ngờ Chu Thanh lại nhắc đến chuyện này, sắc mặt nhanh chóng ửng đỏ, hôm đó trong Lưỡng Nghi Vi Trần trận, Vân Hà quả thật có ý định hy sinh thân mình, may mà Chu Thanh kịp thời thu hồi thần niệm, dùng niệm lực chân nguyên hùng hậu trấn áp tinh huyết trong cơ thể nàng bộc phát, sau vụ việc đó Chu Thanh không hề nhắc đến nên Vân Hà cũng giữ im lặng. Bây giờ Chu Thanh đột nhiên lôi ra nói, Vân Hà không hề có sự chuẩn bị, đương nhiên có phần bối rối.

Vân Hà tiên tử nhanh chóng ổn định lại cảm xúc, sắc đỏ trên mặt được xua tan, mơ hồ tỏa ra vàng hào quang thánh thiện, Chu Thanh nhìn thấy bất chợt le lưỡi một cảm giác kì dị trong tim.

“Chúng ta là người tu đạo, truy tìm thiên lí, nhưng lại nghịch thiên hành sự mới có thể theo đuổi vĩnh hằng, con đường phải đi gian nan vạn trượng, hiểm trở trùng trùng, cứ như nước chảy ngoài khơi, cát trên sa mạc, nhiều vô số kể, muốn tránh cũng khó tránh, chắc đây là nghiệp chướng của ta, nếu đã không thể trốn tránh, tại sao không dấn thân vào nó, may ra còn một tia hy vọng.” Vân Hà tiên tử đột nhiên xua tan hết thẹn thùng, đôi mắt nhìn thẳng vào Chu Thanh, nói ra những lời khó hiểu.

Chu Thanh không lên tiếng đáp lại, ánh sáng lóe lên từ đôi mắt, không hề tránh né ánh mắt của Vân Hà tiên tử, hai người nhìn nhau hồi lâu. Chu Thanh cười ha hả đứng dậy, bước tới trước mặt Vân Hà tiên tử, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, nói: “Nếu đã là nghiệp chướng, ta sẽ cùng nàng đi một đoạn, xem thử trên trời dưới đất có ai cản được bước tiến của ta nào?” Vân Hà tiên tử bị Chu Thanh nắm lấy bàn tay ngà ngọc cũng không hề chống cự, thân sắc tự nhiên, hai người đột nhiên nhìn nhau mỉm cười, ý tứ thật ra không cần dùng lời nói diễn đạt.

Chu Thanh phát tay một cái, một luồng sáng màu vàng nhay nhua chụp lấy cửa hang, Chu Thanh liên tục tạo tư thế, vàng sáng tạo thành nhiều kí hiệu to bằng bàn tay, lay động trong không khí 9 lần, cuối cùng từ từ hòa tan vào cõi hư vô, hang động lại trở về hình dạng như cũ, cứ như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Vân Hà tiên tử nhú mày nhìn chăm chú, hình như rất quen nhưng lại không nhớ ra đã thấy ở đâu.

Chu Thanh thấy Vân Hà tiên tử như thế, nói ngay: “Không nhớ ra thì đừng nghĩ nữa, chỉ tăng thêm phiền não mà thôi, chuyện đã đến nước này ta cũng không giấu nàng nữa.” Đưa tay tóm một cái vào hư không, một cây roi dài 3 thước, dày như bắp tay, lấp lánh ánh vàng bị Chu Thanh cầm trong tay. Chu Thanh vẩy nhẹ cây roi, khắp hang động vang lên âm thanh lạnh lốt như khúc nhạc thần tiên, che lấp toàn bộ tiếng nước chảy róc rách, Vân Hà tiên tử giật mình bừng tỉnh thoát khỏi luồng suy tư.

Tiếng nhạc lạnh lốt hồi lâu vẫn chưa dứt, nhẹ nhàng rót vào tai êm ái. Chu Thanh phun nhẹ ra một hơi thở, sóng âm phát ra chấn động xua tan tiếng nhạc, Vân Hà thể mới nhìn thấy cây roi vàng trên tay Chu Thanh. Chu Thanh sợ nàng không nhìn rõ nên đưa roi vàng qua cho Vân Hà, Vân Hà vừa đón lấy roi vàng đột nhiên toàn thân giật bắn lên, chính vì nàng nhìn thấy dòng chữ quái dị uốn khúc được khắc trên cây roi.

“Trời ạ! Đây là Roi Đà Thần, thật không ngờ vật này còn lưu lại ở trần gian, đó là binh khí năm xưa của Khương Tử Nha, cho dù có lưu truyền lại cũng phải nằm trong tay Côn Lôn chứ, tại sao lại ở chỗ của ngài vậy?” Dù rằng Vân Hà tiên tử có tinh thần thép, nhưng nhìn thấy món binh khí tiên gia, phong thần dị bảo này cũng nhẹn không được phải reo lên kinh ngạc.

“Nếu không ta đâu vì một ít chuyện vặt vãnh mà kết oán thù với Côn Lôn chứ?” Chu Thanh bèn kể lại toàn bộ những gì xảy ra hôm đó cho Vân Hà tiên tử nghe, Càn Cơ lão đạo bị hủy đi thân xác, mình đoạt lấy Roi Đà Thần, sau đó Càn Cơ lão đạo dùng nguyên thân đoạt thân xác Nhất Vân Tử bỏ trốn, Vân Hà tiên tử càng nghe càng kinh hãi, hôm nay Chu Thanh đã mang đến quá nhiều điều bất ngờ rồi.

“Nếu vậy thì đúng là ngài đã kết huyết hải thâm thù với Côn Lôn rồi, chắc chắn không có khả năng hòa giải đâu, hơn nữa ngài còn đoạt lấy báu vật trấn giáo của người ta nữa.” Vân Hà tiên tử lo lắng nói.

“Tiếc rằng ta không biết tâm pháp của Côn Lôn, bằng không ta tu luyện cây roi Đà Thần này, chỉ cần phát huy được một nửa uy lực của nó thì Côn Lôn có mạnh ta cũng không cần để tâm. À, Đại Tự Tại cung của nàng kế thừa đạo thống của Từ Hàng đạo nhân, chắc ít nhiều cũng biết chút bí pháp Côn Lôn chứ, trong đó có thuật tế luyện Roi Đà Thần không vậy?” Chu Thanh chợt nhớ ra chuyện này, vội hỏi thăm Vân Hà tiên tử. Chủ nhân của Roi Đà Thần vốn là Khương Tử Nha, cùng với Thập nhị chân tiên Xiển giáo đều là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghĩ chắc công pháp cũng có vài điểm tương đồng.

Vân Hà tiên tử lắc đầu nguây nguây: “Ta từng nghe sư phụ nói đến, Roi Đà Thần nổi tiếng như thế không phải vì uy lực dữ dội của nó, nếu nói đến uy lực, trong tu đạo giới hiện nay đúng là không có pháp bảo nào có thể so sánh với Roi Đà Thần, nhưng nếu so với một số pháp bảo thời kì Phong Thần, uy lực của nó còn kém xa Phiến Thiên Ấn, Âm Dương Kinh. . . Chỉ có điều theo như truyền thuyết, Roi Đà Thần hình như có ẩn chứa bí mật gì, cụ thể thế nào thì ta không biết, Thập nhị chân tiên Xiển giáo ai cũng có pháp bảo lợi hại riêng của mình, mỗi món pháp bảo có thuật tế luyện khác nhau, Đại Tự Tại sao có thể biết cách tế luyện các pháp bảo khác chứ? Hay là đề ta về hỏi sư phụ thử xem, có thể người sẽ có cách.”

Vân Hà tiên tử tu luyện chưa lâu, biết được nhiều thông tin như thế là giỏi lắm rồi. “À, chả trách trận chiến hôm đó lại dữ dội đến vậy, nhưng ngài đã dùng pháp bảo gì đối phó với Roi Đà Thần, lúc đó ta thấy hình như là một loại binh khí Ma đạo.”

Chu Thanh tất nhiên không che giấu nữa, đem bí mật mình đang sở hữu Hóa Huyết thần đạo nói luôn với Vân Hà tiên tử, Vân Hà tiên tử dù sao cũng xuất thân từ đại môn phái, hiểu biết sâu rộng, có một số thông tin Chu Thanh không biết có thể Vân Hà biết, nhưng Chu Thanh không dám lấy Hóa

Huyết thần đao ra, Roi Đả Thần còn đưa ra được, dù gì cũng là binh khí tiên gia, Chu Thanh thêm vào trận pháp cấm chế ở cửa hang, có thoát ra một ít khí tức Thực Sơn cũng không chú ý, còn Hóa Huyết thần đao là binh khí Ma đạo thời thượng cổ, khí tức phát ra khác hoàn toàn với pháp bảo Đạo gia, cực kì nhạy cảm, người ta không phát hiện mới lạ à! Truyện "Phật Đạo "

“Bảo vật nào cũng rơi vào tay ngài hết rồi, thật không biết ngài là người như thế nào nữa!” Vân Hà tiên tử liếc xéo Chu Thanh một cái, nguyệt dài: “Chỉ có điều ngài đang có núi vàng núi bạc lại không biết cách sử dụng, theo như ngài nói, Hóa Huyết thần đao có xung đột với đạo pháp ngài đang tu luyện, vậy tốt nhất là không nên dùng tới, món binh khí Ma đạo này có uy lực kinh hồn, tác dụng ngược cũng dữ dội. Nếu tính ra trên tay ngài vẫn chưa có món pháp bảo nào có thể sử dụng, hay là ta đưa Vân Hà Diệt Thần toa cho ngài tế luyện.”

Chu Thanh cười to một chập: “Nói đùa gì thế? Sao ta có thể lấy pháp bảo hộ thân của nàng được, hơn nữa Vân Hà Diệt Thần toa đã có thể kết hợp với chân nguyên của nàng, nếu cố sức tách nó ra, chân nguyên của nàng bị tổn thương, ngay cả tâm thần cũng bị sang chấn không nhỏ. Nếu các bậc tiền bối Đạo gia có thể chế luyện ra những món pháp bảo tiên gia cực kì lợi hại như Roi Đả Thần, Phiến Thiên Ấn, đạo hạnh của chúng ta tuy không đạt đến cảnh giới như các bậc tiền nhân, nhưng vật phẩm cũng không thể thua kém di vật của họ, việc này nàng đừng nhắc đến nữa!” Chu Thanh lấy ra miếng Tử Long ngân thạch Linh Hư lão đạo vừa mới tặng: “Nói Tử Long ngân thạch là vật liệu tốt để chế luyện phi kiếm, thật ra là lăng phí huyết mạch linh khí của giao long hấp thu trong đó, nàng hãy chờ xem ta dùng nó chế luyện ra pháp bảo gì nhé!”

“Ồ! Thật không ngờ ngài còn là một cao thủ luyện khí nữa, ta phải xem thử mới được, nhưng ngài ở hải ngoại lâu năm, tại sao lại không thu thập được một ít thiên tài địa bảo chứ? Biển cả mênh mông lớn gấp mấy lần lục địa, nhất là vắng bóng con người, muốn thu thập bảo vật dễ hơn nhiều so với lục địa mà, với công lực của ngài muốn lặn xuống biển sâu đâu có gì khó khăn?” Vân Hà tiên tử hỏi ngay vào chỗ sơ hở của Chu Thanh làm hắn không biết trả lời thế nào, chỉ cười to vài tiếng lấp lửng cho qua, Chu Thanh đâu thể thủ nhận trò bịp của mình, hắn vốn chỉ là một thẳng sinh viên đại học, gặp được kì ngộ mới đạt đến cảnh giới pháp lực cao thâm này, cái gì mà hải ngoại tán tu, đều là tung hỏa mù với người khác cả thôi.

May mà Vân Hà tiên tử chỉ hỏi thoáng qua chứ không tiếp tục truy xét, Chu Thanh thở phào nhẹ nhõm. Truyện "Phật Đạo "

Tập trung tinh thần, Chu Thanh mở ra không gian ảo, 13 con rết đen sì dài thước rưỡi, to như bắp tay rơi xuống đất, những con rết này rõ ràng lại phình to gấp bội so với trước, toàn thân đen bóng bẩy như bôi lên một lớp mỡ, lúc nhẹ nhàng múa vuốt có luồng sáng xanh lam chói lòa hắt ra.

“Chẳng lẽ ngài định dùng mấy con rết thiết bối này chế luyện pháp khí? Số rết này tuy là vật hiếm có, nhưng đem sinh vật sống chế luyện pháp bảo e rằng không thể làm được chứ? Mấy con rết thiết bối này cổ quái thiệt nha! Con rết to nhất mà trước kia ta từng thấy cũng chỉ dài nửa thước, nhỏ hơn nhiều so với những con này, lần trước trong không gian ảo ta cũng nhìn thấy rồi, không biết ngài cho chúng ăn xác của loài động vật gì vậy?” Vân Hà tiên tử càng lúc càng cảm thấy Chu Thanh không đơn giản, rết thiết bối là vật thường dùng trong Vu Cổ thuật, cùng lắm chỉ có thể đem nuôi dưỡng, khi đối địch thả ra cắn lấy đối phương hút máu, nhưng nếu đối phương có pháp bảo hộ thân mạnh một chút thì chúng không phát huy được hiệu quả đâu, chẳng lẽ Chu Thanh còn có tài biến hóa lũ rết này?

Đang lúc Vân Hà tiên tử đang trầm ngâm suy nghĩ, Chu Thanh cũng không có thời gian trả lời thắc mắc của nàng, toàn thân hắn được bao phủ bằng ánh hào quang màu vàng lấp lánh. “Đi!” Chu Thanh búng ngón tay một cái, một vũng máu xuất hiện trên không trung, hấp thu sạch vầng hào quang vàng chói bao bọc trên người hắn, biến thành một quả cầu chất lỏng màu vàng to bằng quả trứng ngỗng.

Quả cầu xoay tròn trên không trung một hồi, đột nhiên phân hóa thành 13 đạo kim quang bắn thẳng vào đỉnh đầu mấy con rết thiết bối đang nhẹ nhàng múa vuốt, bỏ lúc nhúc tứ tung dưới đất

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Nguyên Thân Luyện Trùng (2)

Mười ba đạo kim quang chui tọt vào đỉnh đầu 13 con rết thiết bối, những con rết đang bò ngổn ngang dưới đất đột nhiên ngưng chuyển động, đỉnh đầu đen sì bóng loáng của chúng phóng ra một kí hiệu màu vàng to bằng hạt đậu, mấy con rết như bị kí hiệu màu vàng trời gô không thể nhúc nhích, nhưng có vài con thân thể to hơn đôi chút vẫn còn ngo ngoe, cả trăm đôi chân bén nhọn như lưỡi dao phát ánh sáng xanh lam chói lòa khua liên hồi muốn thoát khỏi bị khống chế.

“Thần hồn thoát xác! Thoát!” Kí hiệu màu vàng sáng rực, mấy con rết thiết bối hung tợn cũng bị trời gô không thể nhúc nhích, Chu Thanh hô to thần chú, 13 chiếc bóng mờ ảo của những con rết trôi vào không trung, thì ra Chu Thanh đã dùng niệm lực thần thông rút lấy hồn phách thần thức của 13 con rết thiết bối này ra khỏi thể xác của chúng. Truyện "Phật Đạo "

Rết thiết bối thuộc loại trùng, trí tuệ thấp kém, thần thức yếu đuối, hành sự hoàn toàn dựa vào bản năng, hồn phách cũng rất yếu, dù là vậy Chu Thanh rút lấy hồn phách của chúng cũng phải phí rất nhiều sức lực. Chỉ cần là sinh vật đều tồn tại hồn phách, các sinh linh chưa qua tu luyện, hồn phách và thể xác dính chặt vào nhau, hai thứ không hề có sự phân biệt, cùng sống cùng chết. Chu Thanh phải hút lấy hồn phách của mấy con rết, lại phải đảm bảo thân xác của chúng không vì thế mà chết mất tiêu, độ khó không cần nói cũng có thể tưởng tượng, nếu không vì Chu Thanh từng tham ngộ Đô Thiên Thần Sát đại trận, huyền công tu luyện lại thuật chuyên môn ngưng luyện tinh thần, quả thật không đủ sức thao tác cách hút hồn tinh diệu này. Truyện "Phật Đạo "

Một cơn gió thoảng qua thổi tan những chiếc bóng hồn phách mờ ảo của rết thiết bối, Chu Thanh cũng mặc kệ, mấy hồn phách yếu kém này chả có tác dụng gì, một quân hồn quỷ dữ ở dưới đất Trường Bình ít nhất có thể bằng cả trăm vạn con như thế.

Ông! Cả hang động rung rinh một cái, Chu Thanh ngừng tay lại, mấy con rết thiết bối hung tợn bị rút mất hồn phách, ngay cả ý thức cũng mất đi, nằm im không động đậy, con nào con nấy cứng đờ dưới đất như thanh sắt đen sì.

“Ngài định làm gì vậy?” Vân Hà tiên tử theo dõi này giờ vẫn chưa hiểu: “Rút đi hồn phách của những con rết này, như thế chúng chẳng khác nào đã chết, không còn một chút linh tính, cho dù ngài dùng để tế luyện Cổ trùng e cũng không còn tác dụng, còn thủ đoạn rút lấy hồn phách chính là pháp thuật của Ma đạo, sau này nên ít dùng đến thì tốt hơn, tránh để người khác nhìn thấy xảy ra rắc rối.”

Chu Thanh mỉm cười giải thích: “Loại Cổ trùng thấp kém kia tất nhiên ta sẽ không tế luyện làm gì, 13 con rết thiết bối này được lấy từ bọn Ngũ Tán Nhân của Tây Vực kia, được ta nhiều ngày nuôi dưỡng, giờ đã sắp tiến hóa thành yêu quái rồi, một khi thành tinh, trí tuệ tăng mạnh, hồn phách thần thức của chúng đều trở nên mạnh mẽ, đến lúc đó càng khó để rút lấy hồn phách của chúng, bây giờ là thời điểm thích hợp nhất, Nguyên thần luyện trùng thuật của ta là thuật bí truyền độc môn, bất kì Đạo môn Ma đạo nào đều không có loại thủ đoạn này đâu, đâu thể so sánh với thứ phương pháp tế luyện Cổ trùng tầm thường chứ?”

“Nguyên thần luyện trùng thuật?” Vân Hà tiên tử lần đầu tiên nghe đến tên gọi này, lòng hiếu kỳ nổi lên: “Vậy thì ta phải xem thử sự lợi hại của nó mới được, nhưng ngài đừng thôi phồng quá trớn nhé! Như vậy đi, chỉ cần ngài dùng pháp bảo tế luyện từ mấy con rết thiết bối này chống chọi được với Vân Hà Diệt Thần toa của ta thì coi như ngài nói đúng, còn không thì chứng tỏ ngài đang khoác lác.” Vân Hà tiên tử từ khi tiếp xúc với Chu Thanh một thời gian, tính tình trở nên tươi vui hơn nhiều, sắc mặt lạnh băng hồi trước đã không còn tồn tại, nhất là vừa rồi 2 người đã ngầm tỏ rõ quan hệ nên càng thân thiết, bây giờ nàng lại chủ động đùa nghịch với Chu Thanh.

Vân Hà Diệt Thần toa là pháp bảo thượng cổ, không biết do vị tiên bối cao nhân nào thu thập Ngũ hành tinh khí, Đại Diễn thần thiết, Thủ Sơn xích đồng, Ngũ sắc linh thạch, dùng phép thần thông chế luyện ra, lại hun đúc bằng linh khí của Ngũ sắc vân hà trên trời mới kết thành chiếc Vân Hà Diệt Thần toa, cuối cùng thêm vào chín trăm chín mươi chín đạo phù lục tiên gia, Phật tông chân ngôn bí chú lên trên, vừa Đạo vừa Phật, uy lực kinh hồn, nếu phát huy toàn bộ sức mạnh chỉ xét về sức tấn công thậm chí không hề thua kém trấn động pháp bảo Từ Thanh song kiếm của kiếm phái Thục Sơn. Giờ món pháp bảo mà Chu Thanh dùng Nguyên thần luyện trùng thuật chế luyện ra chỉ cần có một nửa uy lực của Vân Hà Diệt Thần toa đã là kinh thiên động địa lắm rồi, không thể mạnh hơn được đâu. Vân Hà tiên tử đưa ra đề nghị xong, đôi mắt long lanh xinh đẹp dán chặt vào Chu Thanh, xem hắn trả lời thế nào.

Cho Chu Thanh bối rối một phen, Vân Hà tiên tử cảm thấy đây là một việc thú vị nên làm.

Ai ngờ Chu Thanh vẫn ung dung nói: “Vân Hà Diệt Thần toa tuy uy lực lớn mạnh, nhưng có quá nhiều chỗ sơ hở, tin chắc năm xưa vị tiên bối cao nhân đó vẫn chưa chế luyện hoàn toàn thành công, muốn vượt qua nó không phải chuyện khó khăn gì.” Chu Thanh có Hóa Huyết thần đạo, Roi Đả Thần, món nào cũng mạnh hơn Vân Hà Diệt Thần toa gấp 10 lần, vì thế tầm nhìn của hắn đặt lên cao hơn, trong lúc nói chuyện có mấy phần hạ thấp người khác.

“Hờ?” Vân Hà tiên tử khẳng định Chu Thanh đang khoác lác: “Vậy thì mau bắt đầu đi, đừng chế luyện không ra món gì sẽ mất mặt đó, nhưng ở đây không có người ngoài, có mất mặt cũng không sao, nhưng ta không đảm bảo không kể huyền thuyên ra ngoài đâu đấy!” Vân Hà tiên tử mỉm cười như hoa tươi khoe sắc, vẻ kiêu diễm lay động lòng người.

Chỉ là lúc này Chu Thanh đã nhắm nghiền mắt, tập trung tinh thần, hai tay khép chặt trước ngực không chú ý đến nàng nữa, Vân Hà tiên tử vừa rồi chẳng khác nào nháy mắt với kẻ mù, hành động vô ích.

Đạo bào trên người Chu Thanh phình to, hai chân từ từ bay bổng khỏi mặt đất, treo lơ lửng trên không trung cao 3 thước, dù sao thì hang động này cao đến mấy trượng, không sợ bị ụ đầu mẻ trán. Truyện "Phật Đạo "

Giữa trán Chu Thanh bốc ra một luồng khói màu vàng, từ từ ngưng tụ thành một bóng người nhợt nhạt, chiếc bóng mờ mờ ảo ảo, chỉ có khuôn mặt là rõ ràng hơn đôi chút, Vân Hà tiên tử nhìn thấy rõ bóng người kia có tướng mạo giống y hệt Chu Thanh.

“Thiên địa nguyên linh, thần niệm phân hóa, nguyên thần rời thân!” Cùng lúc với câu thần chú vang lên, chiếc bóng nhợt nhạt uốn khúc phân hóa ra thành 13 chiếc bóng cao hơn thước, thân thể như đứa trẻ, dung mạo đều giống hệt nhau, từng chiếc bóng lần lượt chui vào thân xác của 13 con rết thiết bối vừa bị Chu Thanh rút mất hồn phách.

“Cái này... cái này là Nguyên thần phân hóa thuật? Ngài có thể trong một lúc phân hóa ra 13 đạo nguyên thần, nguyên thần của ngài mạnh mẽ biết cỡ nào? Không thể nào, con người sao có nguyên thần mạnh đến thế được chứ?” Vân Hà tiên tử đang định chờ xem Chu Thanh bề mặt, ai ngờ bị khung cảnh quái dị vừa diễn ra làm cho há hốc miệng kinh ngạc. 13 đạo nguyên thần chui hết vào thân xác của lũ rết, mấy con rết bất động đã bắt đầu lúc nhúc hoạt động trở lại.

“Điều này giống với nguyên lí tu luyện nguyên thần thứ hai trong truyền thuyết, chẳng lẽ muốn đem lũ rết này luyện thành nguyên thần thứ hai? Không thể nào, nguyên thần thứ hai sao có thể dùng sinh vật sống tu luyện được chứ? Cho dù có thể dùng sinh vật sống, cũng lắm chỉ có thể luyện được một con, không lí nào luyện cùng lúc đến 13 con, có lẽ thần tiên hạ phàm e cũng bất lực thôi!” Vân Hà tiên tử nhìn ra được một chút manh mối cũng coi như hiểu biết nhiều rồi.

Chương 114: Côn Lôn Phục Thù (1)

Chu Thanh tu luyện pháp tướng kim thân, nguyên thần quả thật vô cùng mạnh mẽ, những quân hồn quỷ dữ hút được ở dưới mặt đất Trường Bình mạnh biết đường nào, mỗi một con đều tương đương tu đạo sĩ Hóa Thần trung kì, thêm vào chúng không có thân xác, chuyên ngưng tụ hồn phách nguyên thần, tinh thuần vô song. Chu Thanh hút một lúc hơn trăm mấy mống, nguyên thần của hắn mà không lớn mạnh siêu cấp thì quả thật không có thiên lý rồi.

Luyện trùng thuật đúng là quái dị kinh tởm, trước tiên phải rút lấy hồn phách ý thức của con trùng, phân hóa nguyên thần của mình ra một bộ phận nhỏ ý thức, chuyển vào trong cơ thể con trùng, biến nó thành phân thân của mình, có rất nhiều cách tế luyện nguyên thần thứ hai, nhưng cách dùng con trùng như thế lại không thể có được tướng mạo như bản thân, càng không thể thi triển pháp thuật đạo pháp, cho dù là vậy, những con trùng tế luyện ra đều không phải tầm thường, tương đương với cánh tay của mình, càng có thể tùy ý cái tạo để nó không ngừng mạnh thêm. Truyện "Phật Đạo "

Một số tu đạo sĩ biết được sự lợi hại của Luyện trùng thuật, nhưng cũng lắm chỉ có thể luyện được một hai con, nhiều hơn thì hết cách, phân hóa nguyên thần là một việc tối kỵ đối với người tu đạo, vì phân hóa sẽ giảm đi công lực, số người đủ sức phân hóa ra hai nguyên thần đã là cao thủ đẳng cấp lắm rồi, tất nhiên trừ thần tiên pháp lực vô biên ra, và cũng chỉ có loại quái thai như Chu Thanh sở hữu nguyên thần khủng khiếp mới cùng lúc phân hóa ra được 13 nguyên thần. Văn Hà tiên tử chứng kiến cảnh ấy không kinh ngạc mới lạ?

Chu Thanh vẫn tiếp tục công việc, từng đạo chân nguyên vàng lợt có hình có bóng chui vào trong cơ thể lũ rết thiết bối, trải qua bao nhiêu ngày nuôi dưỡng, lũ rết đã tiến hóa thân tộc, trong cơ thể chúng có yêu lực của yêu quái, Cửu Lê Thánh Huyết, máu thịt của Kim tằm sáu cánh, mỗi một thứ đều là món ăn đại bổ, rết thiết bối vốn có cơ thể khỏe mạnh, vỏ ngoài cứng như thép, được bồi bổ thêm đã mạnh đến mức không thể tưởng tượng, có thể nói dùng phi kiếm loại tốt chặt một cú mạnh vào chúng cũng không chém đứt nổi lớp vỏ ngoài cứng ngắt được.

Chu Thanh vẫn còn chưa vừa ý, dùng chân nguyên của mình giúp lũ rết thông thoáng kinh mạch, gia tăng công lực, dù gì thì hồn phách ý thức của lũ rết đã bị thay thế bằng nguyên thần phân hóa ra của Chu Thanh, tất cả đều như phân thân của hắn. 13 con rết từ phình lên, cơ thể dài thoàng sắp biến thành quả bóng.

Thấy chân nguyên hội tụ trong cơ thể lũ rết đã đến cực hạn, Chu Thanh mới ngừng động tác truyền chân nguyên, lấy ra miếng Tử Long ngân thạch to bằng nắm tay, phun ra một ngụm Tam Vị Chân Hỏa bao quanh Tử Long ngân thạch, miếng đá lấp lánh ánh bạc, ẩn hiện hoa văn màu tím từ từ bị nung chảy, quả xứng danh ngân thạch có chứa huyết mạch linh khí của giao long, dưới sức nóng dữ dội của Tam Vị Chân Hỏa mà hồi lâu mới chịu dẻo đi. Chu Thanh lại phun ra một ngụm chân nguyên, hòa tan vào Tam Vị Chân Hỏa, ngọn lửa như bị đổ dầu lên, uy lực bộc phát, cả hang động đều bị bao trùm trong nhiệt độ nóng bức, ngay cả dòng suối chảy róc rách đều bị đun sôi nổi bong bóng bốc hơi ngùn ngụt, Văn Hà tiên tử đành phải phát động hào quang hộ thân để chống lại nhiệt độ khủng khiếp tấn công cơ thể.

Tử Long ngân thạch cuối cùng đã không chịu nổi nhiệt độ quá cao, tan chảy thành một vũng dung dịch màu tím bạc trôi lơ lửng trên không trung, rồi từ từ biến thành màu tím đỏ, dưới Tam Vị Chân Hỏa của Chu Thanh điều tiết, huyết mạch linh khí của giao long và ngân khoáng có sự kết hợp hoàn hảo lại với nhau.

Chu Thanh xuất phi kiếm ra chém vun vút vào chất dịch, chất dịch màu tím đỏ bị chia nhỏ ra trên không trung hóa thành vài trăm đạo linh phù lấp lánh sắc tím chỉ lớn bằng con ong, đám linh phù lại tự động sắp xếp theo đội hình trận pháp huyền ảo. Chu Thanh dùng thần niệm điều khiển lũ rết thiết bối đang phình như quả bóng bay bỗng lên không, lao tới va đập mạnh vào đội hình trận pháp.

Rắc! Rắc! Rắc! Âm thanh vang dội liên tục vào tai Văn Hà tiên tử, mỗi khi một con rết đập vào đội hình trận pháp huyền ảo đều sẽ phát ra tiếng rạn nứt, sau đó những kí hiệu nhỏ như con ong lấp lánh sắc tím được đóng sâu trên thân thể của mỗi con rết, lớp vỏ đen sì cũng chúng giờ in đầy linh phù lấp lánh sắc tím, lũ rết thiết bối vốn có hình dạng rùng rợn bỗng trở nên đẹp hẳn ra như một món đồ nghệ thuật có giá trị thưởng thức, nhất là linh phù màu tím và lớp vỏ kết hợp với nhau hoàn mỹ như khi sinh ra đã vậy, không hề có dấu vết mới bị đóng vào.

Sau khi bị đóng dấu ấn linh phù tím, lũ rết thiết bối đã có thể phóng to thu nhỏ tùy ý chủ nhân, từ một thước rưỡi thu nhỏ xuống còn 3 tấc, toàn bộ rơi hết vào lòng bàn tay Chu Thanh, Chu Thanh cũng mau chóng tiếp đất. Văn Hà tiên tử biết Chu Thanh đã tế luyện thành công pháp bảo, bước lại gần xem thử, Chu Thanh xòe tay ra, 13 con rết tí hon trên thân lấm tấm chấm nhỏ màu tím, Văn Hà tiên tử lại biết đó chính là linh phù bị thu nhỏ.

“Thủ đoạn luyện pháp bảo của ngài đúng là cao minh, lại có thể chuyển hóa Tử Long ngân thạch thành trận pháp phù lục đóng trên thân xác của lũ rết thiết bối kia, đám rết từ nay sẽ có thể tự động hấp thu nguyên khí trời đất để tiến hóa, tu luyện thành yêu, nhất là lũ rết đã không còn hồn phách ý thức, toàn bộ đều là nguyên thần phân thân của ngài, thế gian lại có bí thuật thần kì đến vậy, quả nhiên cao minh hơn mấy trò Luyện trùng thuật gấp trăm lần rồi.” Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ 13 con rết thiết bối giống y hệt Chu Thanh, Văn Hà tiên tử thở dài thán phục, cuối cùng nàng đã biết cái gì là Nguyên thần luyện trùng, con trùng tế luyện ra lại tuy khác mà giống với nguyên thần thứ hai, thân ngoại hóa thân, tuy không thể biến hóa thành tướng mạo giống chủ nhân và thi triển đạo pháp, nhưng cũng đủ để người khác khó mà tưởng tượng.

“Thủ đoạn này quả là tinh diệu, nhưng chưa thấy phát huy được hiệu quả gì cả, mấy con rết thiết bối tuy được ngài gia cố thêm bằng phù lục, nhưng chẳng qua chỉ tương đương với phi kiếm thượng hạng, cũng lắm chỉ linh hoạt thêm một chút, trong tương lai tiến hóa thành yêu tinh thì chưa biết thế nào, hiện tại thì kém xa Văn Hà Diệt Thần toa của ta rồi. Lần này ngài vẫn thua đấy nhé!” Văn Hà tiên tử không chịu lép vế, cứ phải moi ra nhược điểm của mấy con rết ra để bắt bẻ, muốn Chu Thanh cúi đầu nhận thua. Truyện "Phật Đạo "

“À! Có kém hay không thì thử là biết liền thôi!” Chu Thanh mỉm cười tự tin, nụ cười pha chút gian xảo.

“Được đó! Nhưng uy lực của Vân Hà Diệt Thần toa ngài biết rồi đấy, nhờ không cẩn thận hủy mất thành quả này giờ của ngài thì ta không chịu trách nhiệm đâu nhé!” Dứt lời, hào quang lóe lên trên người Vân Hà tiên tử, Vân Hà Diệt Thần toa dài nửa thước xuất hiện trước mặt, áp lực dữ dội làm cho tất cả bàn ghế từ giường và cả kệ sách bằng đá trong hang động đều rung rinh từng chớp. Thấy Chu Thanh tràn đầy niềm tin, Vân Hà tiên tử không dám khinh thường, thận trọng sử dụng 5 phần uy lực của pháp bảo, mặt khác nâng lại sợ hủy mất tâm huyết tế luyện này giờ của Chu Thanh nên không dám dùng hết toàn bộ sức mạnh.

Chu Thanh thấy Vân Hà tiên tử đã xài tới pháp bảo, cũng không nhiều lời, vung tay một cái, 13 con rết thiết bối lấp lánh sắc tím bay ra khỏi lòng bàn tay, nhanh chóng hồi phục hình dạng ban đầu, con nào con nấy dài gần 2 thước, nhẹ nanh múa vuốt dữ tợn vây lấy Vân Hà tiên tử vào giữa, sức ép dữ dội từ Vân Hà Diệt Thần toa không hề ảnh hưởng đến chúng, dựa vào sức mạnh của linh phù trận pháp in trên cơ thể, lũ rết có thể bay lượn trên không trung như chim chóc.

Vốn dĩ số linh phù trận pháp ấy có tác dụng hấp thu nguyên khí đất trời và một số công năng ảo diệu khác, thêm vào đó chất liệu để vẽ nên linh phù trận pháp lại là Tử Long ngân thạch có chứa huyết mạch linh khí của giao long, linh khí dồi dào, sức mạnh to lớn, lũ rết thiết bối được Chu Thanh dùng toàn vật bổ nuôi dưỡng đã mạnh mẽ lắm rồi, bây giờ có thêm nguyên thần phân hóa của Chu Thanh, dù là thể xác hay ý thức đều vượt trội, áp lực Vân Hà tiên tử phóng ra tuy mạnh nhưng đám rết ranh ma dữ tợn này không hề bị uy hiếp.

“Cẩn thận nhé! Ta phải ra tay thật rồi đấy!” Vân Hà tiên tử lên tiếng cảnh báo Chu Thanh, liền sau đó hào quang ngũ sắc chớp nhoáng phân hóa thành 13 đạo kiếm quang ngũ sắc vô cùng sắc bén, chia nhau đâm thẳng vào 13 con rết thiết bối hung tợn.

Chu Thanh cũng niệm chú liền liền, dùng thủ pháp điều khiển phi kiếm điều khiển cùng lúc 13 con rết, sử dụng chúng như phi kiếm, đấu nhau ngang ngửa với 13 đạo kiếm quang ngũ sắc của Vân Hà tiên tử.

Vân Hà tiên tử dốc toàn lực dùng kiếm quang ngũ sắc đâm vào lũ rết thiết bối, nghĩ thầm lũ rết này tuy mạnh nhưng dù sao cũng là thân xác bằng xương bằng thịt, làm sao mà chống chọi nổi với sức mạnh hủy diệt từ Vân Hà Diệt Thần toa, nâng tin chắc Chu Thanh sẽ dùng kỹ xảo kiếm thuật để giao đấu với mình, vừa rồi chứng kiến trận đấu kiếm giữa Chu Thanh và Linh Hư lão đạo, Vân Hà tiên tử biết kiếm thuật của Chu Thanh tinh diệu tuyệt luân, một mặt nàng muốn thử tài hấn, mặt khác định tạo điều kiện cho Chu Thanh phát huy sở trường, tránh để hấn thua quá đậm bị mất mặt.

Ai ngờ Chu Thanh thấy kiếm quang ngũ sắc đâm tới, không những không né tránh mà còn điều khiển lũ rết thiết bối lao vào tiếp chiêu. Vân Hà tiên tử thất kinh hồn vía, lo sợ kiếm quang ngũ sắc của mình sẽ giết chết lũ rết vừa cực khổ tế luyện của Chu Thanh, nhưng bây giờ muốn thu lại chiêu thức đã không còn kịp nữa, hốt hoảng thét lên kinh hãi.

Bình! 13 đạo kiếm quang ngũ sắc và 13 con rết thiết bối chạm nhau tóe lửa, điều khiển người ta ngạc nhiên là lũ rết thiết bối không những không bị giết chết, ngược lại kiếm quang ngũ sắc đã bị chúng hút lệch hướng, linh phù tím trên cơ thể lũ rết lay động tạo cho Vân Hà tiên tử cảm giác uế oải không thể vận sức.

“Hà quang diệt thần, uy lâm trần ngục! Đi!” Vân Hà tiên tử thấy lũ rết thiết bối được chế luyện thần kỳ như vậy, động lòng muốn thử xem uy lực thật sự của chúng, liền vận dụng 9 phần công lực, Vân Hà Diệt Thần toa sau khi lay động một lúc phân hóa thành 13 đạo hào quang bổ sung vào 13 đạo kiếm quang ngũ sắc, uy lực của kiếm quang ngũ sắc lập tức tăng lên gấp mười lần, khi thể mạnh mẽ như sấm rung sét giạt lao thẳng vào 13 con rết thiết bối.

Với khí thế này, Chu Thanh tất nhiên không ngại dột đi đối đầu, cười hi hi gian xảo một tiếng, Chu Thanh chợt thay đổi tư thế kiếm quyết đôi tay, miệng lầm bầm niệm chú: “Sinh từ huyền diệt, Lưỡng nghi vi trần!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 115: Côn Lôn Phục Thù (2)

Vừa dứt lời, 13 con rết thiết bối lấp lánh sắc tím đột nhiên cuộn tròn, nối đuôi nhau về thành một trận đồ quái dị khổng lồ trên không trung, trận đồ lóe lên một cái rồi nhanh chóng tan biến vào cõi hư vô, 13 đạo kiếm quang khí thể dữ dội của Vân Hà tiên tử chém vào không khí, nhưng điều này không đồng nghĩa với trận chiến đã kết thúc, Vân Hà tiên tử mau chóng thay đổi pháp chú, 13 đạo kiếm quang ngũ sắc bám sát sau đuôi lũ rết, đuổi theo chui vào cùng một không gian trong cõi hư vô, khắp hang động bỗng trở nên yên lặng, chỉ còn tiếng nước chảy róc rách êm dịu từ dòng suối rót vào tai.

Trong lúc 13 con rết thiết bối biến mất, Chu Thanh lập tức ngừng tay, khoanh tay đứng thẳng người, mỉm cười ung dung, thái độ thoải mái nhàn nhã, 13 con rết thiết bối đều có nguyên thần phân thân của hấn trong cơ thể, chỉ cần dùng tâm trí điều khiển là đủ, thậm chí còn linh hoạt hơn cả điều khiển bằng tay 3 phần, hoàn toàn không giống như những người tu đạo bình thường phải dùng chân nguyên thao tác pháp bảo trận pháp của mình. Lúc mới bắt đầu, Chu Thanh muốn để Vân Hà tiên tử có thời gian phát huy uy lực từ Vân Hà Diệt Thần toa nên mới bày trò một hồi, cố tình kéo dài thời gian mấy giây, bây giờ hai bên bước vào chiến đấu kịch liệt, Chu Thanh không thể không cẩn thận ứng phó, bằng không lúc mới đầu Chu Thanh phát động ngay 13 con rết thiết bối với tốc độ nhanh, vậy trận thử tài này không cần đánh nữa, Vân Hà tiên tử chắc chắn trở tay không kịp. Dùng nguyên thần phân thân điều khiển pháp bảo đối địch giống như bản thân đích thân ra trận, về mặt tốc độ linh hoạt vượt xa dùng chân nguyên niệm lực thao tác.

13 đạo kiếm quang ngũ sắc đuổi theo lũ rết lọt vào hư không, tư thế pháp quyết trên tay Vân Hà tiên tử nhanh hơn bình thường gấp bội, thần sắc cũng tỏ ra khó nhọc, thuật truy kích vào không gian ảo này phải tiêu hao rất nhiều chân nguyên, với công lực Hóa Thần trung kỳ hiện nay của Vân Hà tiên tử vẫn phải vay mượn sức mạnh to lớn từ pháp bảo mới có thể miễn cưỡng làm được. Đột nhiên không gian cả hang động khẽ lắc lư một cái, mọi thứ lại trở về bình thường, Vân Hà tiên tử chợt cảm thấy tay mình nhẹ đi, bỗng mất đi liên hệ với Vân Hà Diệt Thần toa, việc này vô cùng nghiêm trọng, Vân Hà Diệt Thần toa có đóng dấu ấn thần niệm của nàng, nếu như bị xóa đi, chắc chắn sẽ lãnh lấy thương tích trầm trọng, nhưng nàng tin tưởng Chu Thanh sẽ biết dừng lại đúng lúc, tuyệt đối không làm hại đến nàng đâu.

Sau khi cố sức thử liên lạc mấy lần không có kết quả, Vân Hà tiên tử đành dừng tay, quay sang Chu Thanh nói: “Ngài có thể nhanh như thế đã nắm rõ bí mật của Lưỡng Nghi Vi Trần trận rồi sao? Đây là cách đánh gian trá, mau trả pháp bảo lại cho ta.”

Thì ra Chu Thanh dẫn dụ Vân Hà Diệt Thần toa vào trong không gian ảo, để mối liên kết giữa Vân Hà tiên tử và pháp bảo trở nên yếu nhất, sau đó điều khiển lũ rết thiết bối bày bố Lưỡng Nghi Vi Trần trận cắt đứt mối liên kết yếu đuối đó, chỉ có điều chiến thuật tinh khôn và thủ pháp điều khiển 13 con rết cùng lúc cũng chỉ có quái thai sở hữu thần niệm khủng khiếp như Chu Thanh mới có thể làm được, nếu đổi lại là một cao thủ Phán Hư khác có công lực tương đương Chu Thanh thì đừng hòng.

Đôi mắt Chu Thanh lóe sáng, không gian nứt ra, hiện rõ 13 con rết thiết bối nối đuôi nhau tạo thành một hình vẽ cổ quái khổng lồ vây khốn chiếc Vân Hà Diệt Thần toa lấp lánh hào quang ngũ sắc vào giữa. Vân Hà tiên tử nhìn thấy pháp bảo của mình, vẫy tay một cái, 13 con rết thiết bối được Chu Thanh điều khiển tản ra tránh đường, Vân Hà Diệt Thần toa xoạt một tiếng thoát ra ngoài hóa thành hào quang ngũ sắc rơi trở vào lòng bàn tay Vân Hà tiên tử.

“Lưỡng Nghi Vi Trần trận là thái cổ tiên trận, tuyệt diệu tinh thâm, cho dù bày ra hoàn toàn trước mặt ta, không phí thời gian 10 năm cũng đừng mong tham ngộ hoàn toàn, nàng tưởng ta là Tam Thanh Đạo Tôn chuyển thế à? Trong thời gian ngắn thế này mà lại tham ngộ được ảo diệu của đại trận thì thật là vọng tưởng.” Chu Thanh lắc đầu ngoa ngán.

“Í! Nhưng vừa rồi rõ ràng là ngài sử dụng Lưỡng Nghi Vi Trần trận mà, ta cảm nhận được khí tức rất giống với hôm đó khi chúng ta đứng trong đại trận.” Vân Hà tiên tử nghe Chu Thanh nói vậy bèn đưa ra thắc mắc.

“Lưỡng Nghi Vi Trần trận là trận pháp phối hợp có 6 cửa Sinh, Tử, Hối, Minh, Huyền, Diệt, mỗi một cửa đều là một loại trận pháp cực kỳ lợi hại, 6 cửa liên kết chặt chẽ hòa làm một thể, lại có thể tồn tại riêng lẻ, chỉ là không có Thái Thanh Hồn Nguyên Nhất Khí thần phù trấn áp trận nhãn nên mối liên kết 6 cửa không được chắc chắn, hôm đó thời gian gấp gáp, ta mang tâm trạng liều lĩnh do thám thử, thế mà cơ duyên trùng hợp để ta phát hiện ra một số ảo diệu trong hai cửa Sinh và Tử, tuy tham ngộ chưa đến một phần mười, nhưng cũng coi như thu lợi không nhỏ, ta đã đem trận pháp của Sinh gia cố lên lũ rết thiết bối kia, thế là chúng đủ sức chống cự với cả Vân Hà Diệt Thần toa, dù thấy Lưỡng Nghi Vi Trần trận quả thật là tạo hóa thần kỳ của trời đất. Trận pháp trong cửa Tử có thể tạo ra không gian ảo, cắt đứt mối liên hệ giữa nàng với pháp bảo, nhưng tiếc rằng hôm đó ta không có cơ hội tiếp tục do thám 4 cửa còn lại, bằng không chỉ dựa vào trận pháp này thôi đã đủ sức chống lại với Côn Lôn rồi.” Chu Thanh nói liên tu giải thích một hơi, không nhanh cũng không chậm, tạo cho người ta cảm giác như nước chảy mây trôi, thoải mái vô cùng, trong lúc nói chuyện làm người nghe từ từ chìm đắm vào lời nói của hắn, sức ảnh hưởng to lớn từ thần niệm đủ thấy mạnh mẽ biết dường nào.

“Tính ra Côn Lôn quả thật có quá nhiều cao thủ, chỉ là nhân vật mang bối phận chữ Càn thôi đã có đến mười mấy người, theo tình hình hiện nay cho thấy rất có thể bọn họ đều có công lực Hóa Thần hậu kỳ, đạo hạnh của ngài tuy cao cường, lại có thêm trợ giúp từ pháp bảo trận pháp vừa tế luyện, nhưng e rằng vẫn chưa đủ chống lại nhiều cao thủ vây đánh cùng lúc, nhất là xấp xỉ liệu không ghi chép rõ thông tin về Ngọc Hư cung, Ngọc Hư cung là nơi tu đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Tam Thanh tổ sư năm xưa, chưa biết chừng còn có một số trưởng lão giấu mặt của Côn Lôn ẩn mình tu luyện ở đó, phái Thục Sơn ai nấy đều là hạng tiểu nhân gian trá, tất nhiên không chịu đối đầu trực tiếp với Côn Lôn đâu, hiện nay chúng ta tuy an toàn nhưng không thể mãi mãi sống trong Thục Sơn động thiên không ra ngoài, chỉ bằng hãy đến Đại Tự Tại cung ẩn náu quan sát tình hình, đợi khi Côn Lôn và Thục Sơn xảy ra xung đột rồi tính tiếp, Thuận Dương tông và Thục Sơn liên thủ muốn cướp đoạt động thiên phúc địa của Côn Lôn, giữa hai bên chắc chắn sẽ xảy ra một trận chiến kịch liệt, hơn nữa sư phụ ta rất có thể biết được một số bí mật về Roi Đà Thần, vừa hay về hỏi thử sư phụ coi sao, nếu ngài tu luyện được Roi Đà Thần, ít ra thực lực cũng được nâng cao thêm một phần rồi. Càn Cơ lão đạo cướp đoạt thân xác của đồ đệ, trong thời gian ngắn sẽ không dám lộ diện đâu, nhân lúc này chúng ta còn có thời gian quay về Đại Tự Tại cung, không sợ bị Côn Lôn chặn đánh giữa đường.” Vân Hà tiên tử đứng là một nhân vật thông minh, phân tích tình hình thấu đáo, lời ăn tiếng nói cũng khá dạn dĩ, cứ tự nhiên dùng từ “chúng ta”, xem ra nàng đã hoàn toàn trời chiếu mặt vào Chu Thanh rồi. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh cũng giữ thái độ thản nhiên, mình đã nhận lời cùng sát cánh với Vân Hà, cả hai đều là người tu đạo, sao có thể giống người phàm tục quanh co uốn khúc chứ? Chu Thanh coi bộ rất thích tính cách dạn dĩ của Vân Hà tiên tử.

“Xem ra ta đã có phần sơ suất rồi, ta đánh giá sai thực lực của Côn Lôn, muốn lợi dụng Thục Sơn đối phó với bọn chúng, bây giờ lãng phí thời gian ở đây hết mấy ngày. Nàng nói có lý lắm, lát nữa ta sẽ tìm cái cơ nào đó rời khỏi Thục Sơn, chúng ta đến Đại Tự Tại cung xem thử tình hình, tiện thể coi luôn Roi Đà Thần rốt cuộc có chứa bí mật gì, sư phụ nàng là thế ngoại cao nhân, ta đến bái kiến cũng là việc tốt.”

Hai người quyết định xong không nói nhiều nữa, Chu Thanh trực tiếp đến gặp Linh Hư lão đạo cáo từ, nói là mình phải đến Tây Vực du ngoạn, tiện thể thăm viếng đạo hữu ở Tây Vực. Linh Hư lão đạo ra sức giữ khách một hồi, thấy Chu Thanh vẫn kiên quyết ra đi, Linh Hư lão đạo hết cách đành tiễn hai người ra ngoài, đôi mắt trông theo Chu Thanh và Vân Hà tiên tử đáp mây bay đi, Linh Hư lão đạo gằn giọng một tiếng, một bóng người lướt tới, chính là Liệt Dương lão đạo của Thuận Dương tông.

“Ngài nói xem có cần ta phái hai đệ tử Thuận Dương tông theo dõi hai người này không? Họ bỏ đi gấp gáp như thế chắc chắn có gì bất thường rồi, không phải họ đã phát hiện ra âm mưu của chúng ta chứ?” Liệt Dương lão đạo có sắc mặt hồng hào, nói chuyện lại âm u như hồn ma, nếu không phải vì toàn thân chốc chốc tỏa ra khí tức thuần dương, chắc người ngoài còn tưởng lão ta là người trong Ma đạo.

“Vân Hà tiên tử thì còn được, vị tông chủ Thiên Đạo tông Chu Thanh kia công lực cao thâm khó dò, trừ khi ta đích thân đi theo dõi, bằng không chắc chắn sẽ bị phát hiện, chuyện phái đệ tử đi theo dõi không được đâu, bây giờ tốt xấu gì hắn đã là Khách Khanh trưởng lão của Thục Sơn ta rồi, nhưng hắn lấy được tư liệu về Côn Lôn đã mau chóng cáo từ đi Tây Vực, chắc chắn có việc gì đó mờ ám. Côn Lôn thực lực hùng hậu, dù người này có oán

thù gì với Côn Lôn cũng sẽ không nhanh chóng ra tay đâu, chẳng lẽ hẳn có cách hay đối phó Côn Lôn?” Linh Hư lão đạo dấy lên mỗi nghi ngờ.

“Hay là người này không những không có thù oán với Côn Lôn, ngược lại còn có giao tình, nếu như vậy thì kế hoạch của chúng ta sẽ không suôn sẻ rồi.” Liệt Dương lão đạo tỏ ra lo lắng bày tỏ ý kiến.

“Cái này thì ngại yên tâm, nếu hẳn có giao tình với Côn Lôn thì sẽ không tìm môn hạ đệ tử Thực Sơn lấy tư liệu về Côn Lôn rồi, ta nghĩ chắc người này muốn lấy món đồ gì của Côn Lôn nên mới do thám thực lực Côn Lôn trước, sau đó mới bàn mưu tính kế cướp đoạt, dù sao thì người này là bạn chứ không phải kẻ thù với chúng ta, chúng ta cứ bình tĩnh theo dõi tình hình vậy.”

“Gác lại người này qua một bên đã, Không Động phái xưa nay luôn ẩn cư tu luyện, không màn thế sự, tại sao hôm nay lại đột nhiên phái người tới tìm chúng ta để nghị liên minh? Còn nói là muốn cùng hợp sức chống lại Côn Lôn, chẳng lẽ giữa Không Động và Côn Lôn cũng có thù oán gì với nhau?”

“Hừ! Không Động cũng chả có ý tốt gì đâu, nói là liên minh tiêu diệt Côn Lôn xong họ sẽ chỉ cần một món đồ của Côn Lôn, còn tất cả động thiên phúc địa, kỳ trân pháp bảo linh dược gì đó đều không cần, thế mới lạ chứ! Rốt cuộc là món đồ gì mà ai cũng nhắm vào thế? Chắc tên Chu Thanh kia cũng vì món đồ đó nên đối đầu với Côn Lôn. Hí hí! hải ngoại tán tu mà cũng chen chân vào, quả nhiên thú vị thật!” Linh Hư lão đạo suy nghĩ thầm: Côn Lôn ời là Côn Lôn, người đúng là cây to đón gió, số người nhắm vào người càng lúc càng nhiều rồi đấy!

“Rốt cuộc là vật gì ấy nhỉ? Chúng ta phải hỏi rõ trước thì tốt hơn, không thể để phái Không Động giấu giếm thông tin được, nếu món đồ đó còn quan trọng hơn cả động thiên phúc địa của Côn Lôn, vậy chúng ta cũng không thể bỏ qua được!” Liệt Dương lão đạo nghĩ tới điểm quan trọng, gần giọng nói: “Tin chắc Không Động vừa mới thấy Thực Sơn ngại chiêu mộ được một đại cao thủ Phán Hư nên mới chủ động tìm tới để nghị liên minh, Mao Sơn đã bị đá sang một bên rồi, bọn Không Động này chả có ý tốt gì đâu, hiện giờ chúng ta vẫn chưa rõ thực lực Không Động mạnh yếu thế nào, phải cẩn thận đề phòng thì hơn. Muốn đối phó Côn Lôn không thể nói bằng cái miệng, ta hãy bảo Không Động phái thêm mấy vị cao thủ đến trợ chiến coi sao.”

“Đúng đấy! Huyền Không lão đạo hiện đang ở Thực Sơn làm khách, ta đi bàn điều kiện với lão ấy đây, nếu Không Động họ không đưa ra được thứ gì thực tế để góp sức thì mời về cho.” Linh Hư lão đạo đã quyết định xong.

“Ồ! Ta chưa tiện xuất hiện, bây giờ phải quay về sắp xếp chuẩn bị cho các môn hạ đệ tử, chỉ đợi khi Ma trung chi ma và Côn Lôn xảy ra xung đột, chúng ta lập tức hành động.” Liệt Dương lão đạo quay lưng định rời khỏi, Linh Hư khẽ gạt đầu, hóa thành một luồng sáng bay về phía đại điện tiếp khách của Thực Sơn, Liệt Dương lão đạo cũng hóa thành luồng sáng đỏ rực như lửa rồi khỏi Thực Sơn động thiên.

“Hừ! Côn Lôn bộ dễ lật đổ lắm sao hả? Thật ra cái ta muốn có là Thực Sơn động thiên của các ngươi đấy! Khí khí...” Con gió thoảng qua mang theo tiếng cười nham hiểm của Liệt Dương lão đạo, âm thanh càng lúc càng nhỏ, cho đến khi lão ta biến mất ở cuối chân trời.

Trên bầu trời cao vạn trượng không một áng mây, vì những đám mây trắng đều lơ lửng bên dưới cả rồi. Ánh nắng chói chang chiếu thẳng xuống nhuộm màu vàng óng ánh cho đám mây bên dưới, tạo cho người ta cảm giác lạc vào thế giới kỳ ảo, sức nóng mặt trời dữ dội hòa tan vào không khí bao trùm cả một bầu không gian rộng lớn, nhưng dù có nguồn năng lượng khổng lồ này sưởi ấm, khoảng không mênh mông phía trên đám mây vẫn không hề có hơi thở ấm áp, thậm chí còn pha lẫn hơi lạnh thấu xương. Trong không gian bao la này không chỉ có ánh nắng mặt trời lan tỏa, còn có những cơn gió rít qua cát da cát thịt, cơn gió tuy mãnh liệt nhưng không hề phát ra động tĩnh, chỉ khi nào đích thân trải nghiệm mới cảm nhận rõ cơn thịnh nộ của nó, cho dù là một miếng thép tốt e cũng bị gió cắt tan nát, sau đó nghiền thành tro bụi. Truyện "Phật Đạo "

Thế mà trong không gian nguy hiểm ấy vẫn có vết tích tồn tại của con người, vàng hào quang nhọt nhọt tạo thành một quang tráo, trong quang tráo có một nam một nữ bước trên hư không, bay đi với tốc độ chóng mặt, từng cơn gió dữ tợn ập vào quang tráo liền tách ra thành đôi, không thể xuyên thủng tấn công đôi nam nữ trong đó được.

“Bên dưới chắc là Tây Vực rồi, còn khoảng nửa canh giờ là chúng ta sẽ đến Đại Tự Tại cung.” Vân Hà tiên tử và Chu Thanh nắm tay nhau cùng bay đi, không hề quan tâm đến cảnh sắc tuyệt đẹp khi nhìn từ trên cao.

“Sơn môn của Côn Lôn chắc cũng ở bên dưới, nhưng chúng ta đang dẫn thân vào Cửu Thiên La Phong, tin chắc đám đạo sĩ Côn Lôn sẽ không tìm đến đâu, mà có tìm đến thì trong Cửu Thiên La Phong đánh nhau ta cũng không sợ, nói ra còn phải cảm ơn Lương Nghi Vi Trần trận của Thực Sơn đó, nếu không có trận pháp này bảo vệ, chúng ta cũng không dễ gì bay đi trong Cửu Thiên La Phong này.” Chu Thanh mỉm cười lên tiếng.

Hai người nói cười vui vẻ, gia tăng tốc độ, quang tráo sắc xanh và nguồn khí thuần dương cuộn cuộn ma sát với nhau tỏa ra tia lửa, một vết khói dài mười mấy trượng, rộng 3 trượng trải dài phía sau quang tráo như chiếc đuôi khổng lồ bị đốt cháy.

Ma Mê Ma Mê... Uyển! Mấy âm thanh chấn động đột nhiên vang dội từ bốn phương tám hướng, bầu không gian bị rung rinh cái mạnh. Chu Thanh thay đổi sắc mặt, trong tích tắc cùng Vân Hà tiên tử dừng lại trên không. Truyện "Phật Đạo "

“Mật tông chân ngôn!” Vân Hà tiên tử buộc miệng thốt lên.

Áng mây bên dưới từ từ tách ra, dưới ánh mắt quan sát chăm chú của Chu Thanh và Vân Hà tiên tử, nhô lên một pho tượng Phật màu vàng cao 3 trượng, tượng Phật này có 6 cánh tay, về mặt hung tợn, mỗi cánh tay đều cầm một thanh Hàng Ma Kim Cang trượng.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Côn Lôn Phục Thù (3)

Tượng phật 6 tay tuy được ngưng tụ từ đám mây nhưng vô cùng chắc chắn, ngay cả Cửu Thiên La Phong thổi nát cả gang thép cũng không làm nó lay động. Kim phật xuất hiện, Cửu Thiên La Phong trong vòng mây đậm đều có dấu hiệu suy yếu đi rõ rệt.

“Vị mật tông pháp vương nào vừa đùa với chúng tôi vậy?” Vân Hà tiên tử bước lên một bước, đối mặt với tượng phật 6 tay không lồ tạo thành từ đám mây màu vàng, gần giọng hỏi.

Trên không trung cao vạn trượng, Cửu Thiên La Phong gào thét dữ dội, vạn vật đều bị tiêu diệt, cho dù là người tu đạo có công lực thâm hậu cũng không chọn lựa xuất hiện ở đây, dù muốn đi đâu đó nhanh chóng, vậy chỉ cần bay dưới đám mây là được, ai mà chấp nhận tiêu hao chân nguyên để chống chọi với Cửu Thiên La Phong chứ?

Chu Thanh và Vân Hà tiên tử vì muốn tránh bị tai mắt Côn Lôn phát hiện nên mới làm vậy, Tây Vực là phạm vi thế lực của Côn Lôn và Phật giáo mật tông Tây Tạng, dù đề bên nào chú ý đều sẽ gây ra rắc rối, hai người suốt đường đi vẫn chưa gặp được tu sĩ nào chặn đường, nay đột nhiên chui ra một tượng phật khổng lồ cản lối, nếu không phải đến gây hấn, có đánh chết Chu Thanh cũng không tin, chỉ có điều hấn không mấy quen thuộc với tình hình của Phật giáo mật tông Tây Tạng, cứ để Vân Hà tiên tử thám thính tình hình trước đã.

Người của Phật giáo mật tông có thể tránh được không bị thần thức của Chu Thanh phát hiện, tin chắc cũng là cao thủ, ít ra cũng là nhân vật đạt cảnh giới Phân Hư, nhưng Chu Thanh không biết liệu người trong Phật giáo phân cấp thực lực có giống như Đạo gia không?

“Chẳng lẽ chúng ta đi ngang địa bàn của họ không nộp tiền mãi lộ nên họ đến chặn đường đòi tiền?” Chu Thanh suy nghĩ lung tung, ngấm ngầm phòng bị, thiên nhân thần thông mở to quét về tứ phía, mơ hồ phát hiện phía trước không xa có 5 nguồn sóng pháp lực mạnh mẽ đang lay động, khí tức phát ra rất giống Kim thân pháp tướng của mình.

“Bát Cửu Huyền Công vốn học được từ chiếc pháp luân cổ quái đó, tin chắc là bí truyền của Phật giáo, khí tức giống nhau cũng không có gì lạ!” Chu Thanh xua đi suy nghĩ lung tung trong đầu, nâng cao thần thức niệm lực đến đỉnh điểm, Ni Cung huyết giữa trán chớp tắt ánh sáng, chính là dấu hiệu toàn lực thi triển Thiên Nhân, nhiều cao thủ mật tông như thế bất chấp Cửu Thiên La Phong mai phục ở đây, Chu Thanh nghĩ hoài không ra mình đã đắc tội với người trong Phật giáo từ khi nào?

Vân Hà tiên tử vừa mới nói dứt câu, bức tượng phật 6 tay không lồ tỏa sáng vàng chói mắt, Cửu Thiên La Phong xung quanh tan biến hết, vàng sáng lóe lên vụt tắt chỉ trong tích tắc, bên cạnh tượng phật 6 tay lúc này xuất hiện 4 tên lạt ma mặc áo bào đỏ, 4 tên lạt ma đều có lông mày dài thoàng trắng như tuyết, ai nấy đều già khù đờ như sắp xuống lỗ tới nơi, nhưng Chu Thanh đã mở thiên nhân, tất nhiên không bị vẻ bề ngoài của họ lừa gạt, làn da của 4 tên lạt ma già khom đều lấp lánh ánh vàng, đôi lại một tu sĩ khác chắc chắn sẽ nghĩ do ánh nắng mặt trời phản chiếu, chỉ có Chu Thanh biết rõ vàng sáng đó từ trong cơ thể mấy tên lạt ma này phát ra, rõ ràng họ đã sắp tu luyện thành La hán có kim thân bất tử.

“Đại Bi pháp vương!”

“Đại Nhật pháp vương!”

“Đại Từ pháp vương!”

“Đại Di pháp vương!”

4 tên lạt ma đồng thanh cất tiếng, sóng âm cuộn cuộn vang vọng trong bầu không gian rộng lớn, không có Cửu Thiên La Phong, Chu Thanh cũng thu lại Lương Nghi Vi Trần đại trận thủ hộ cơ thể, tránh để lãng phí chân nguyên, bức tượng phật vàng 6 tay được tạo ra từ đám mây hình như có tác dụng chống gió, tứ đại pháp vương mượn sức mạnh của tượng phật mai phục trong Cửu Thiên La Phong, rõ ràng đã chiếm trọn ưu thế, Chu Thanh không tin đối phương chặn đường có ý tốt gì, giờ đang toàn lực hồi phục chân nguyên đã tiêu hao trong cơ thể, tuy Chu Thanh chẳng tiêu hao mất bao nhiêu chân nguyên, nhưng đối mặt với tứ đại pháp vương, phải tập trung công lực đến mức cao nhất mới có thể an tâm.

“Thì ra là Tứ đại hộ giáo pháp vương của Mật tông Hoàng giáo, tại sao lại chặn đường chúng tôi? Chẳng lẽ ngay cả cao tăng đắc đạo như tứ đại pháp vương đây cũng nảy ý định chặn đường đánh cướp ư?” Vân Hà tiên tử tất nhiên biết danh tiếng của 4 tên lạt ma già khom này, vừa nghe đối phương thông báo pháp danh đã nói ngay ra lai lịch của họ. Đối với việc đối phương vô duyên vô cớ chặn đường, Vân Hà tiên tử cố tình lựa lời chế giễu, dù sao thì mấy tên lạt ma này là kẻ địch, có dùng lời ngon tiếng ngọt cũng chưa chắc êm chuyện, hơn nữa Đạo và Phật từ xưa đến nay đều tự nhận mình là chánh đạo, nhưng lại không ai chấp nhận đối phương, luôn xem thường lẫn nhau suốt ngàn năm qua. Truyện "Phật Đạo "

Trong Phật giáo có thể chia tạm làm Thiên tông, Mật tông, Hiển tông tam đại giáo phái, từ xưa đến nay 3 tông phái đều có phân tranh lẫn nhau, Thiên tông từ thời Lương Vũ Đế theo Đạt Ma tổ sư đi vào đất trung nguyên, rời xa miền đất phân tranh ở Tây Tạng, khai chi tán diệt ở trung thổ, tạo dựng nền tảng vững chắc. Hiển tông Mật tông vẫn lưu lại ở đất Tây Vực, sau này trải qua mấy cuộc phân tranh, Hiển tông suy tàn, khu vực Tây Vực chỉ còn Mật tông hùng cứ một cõi, nội bộ Mật tông lại phân hóa, tự lập giáo phái, thế lực mạnh nhất chính là Mật tông Hoàng giáo của Bồ Đạt La cung, do Ban Thiên Hoạt Phật thống lĩnh, ở Tây Vực có thể nói là làm vua một cõi, thế lực lớn mạnh đến nỗi đệ nhất môn phái Đạo gia Côn Lôn cũng phải e dè, 4 tên lạt ma già khom này chính là tứ đại hộ giáo pháp vương của Bồ Đạt La cung, được truyền tụng ai nấy đều là la hán bỏ tất chuyển thế, công lực cao thâm khó dò, địa vị của họ trong Mật tông cũng cao chót vót, có lẽ còn trên cả Ban Thiên Hoạt Phật.

“A di đà phật!” Tên lạt ma tự xưng Đại Bi pháp vương bước lên một bước, không hề để tâm tới câu châm biếm của Vân Hà tiên tử, “Nữ thí chủ đây

chắc là môn nhân của Đại Tử Tại cung, lão tăng hôm nay vì một việc quan trọng của Mật tông nên mới đến đây, không liên quan đến Đại Tử Tại cung, Mật tông Hoàng giáo chúng ta và Đại Tử Tại cung cũng xem như có chút qua lại, mong nữ thí chủ đừng nên xen vào!” Đại Bi pháp vương cũng biết rõ lai lịch của Vân Hà tiên tử, trong lời nói hình như có mấy phần kiêng nể thân phận xuất thân từ Đại Tử Tại cung của Vân Hà tiên tử.

“Ồ! Nếu lão lạt ma không vì chuyện liên quan đến Đại Tử Tại cung, tại sao lại chặn đường chúng tôi, xem ra là muốn nhắm vào ta rồi!” Chu Thanh bước lên trước che chắn cho Vân Hà tiên tử, công lực của Vân Hà tiên tử còn yếu, tuyệt đối không phải là đối thủ của một trong 4 tên lạt ma này, tứ đại pháp vương nếu xét theo cách phân cấp thực lực của Đạo gia, tên nào tên nấy đều là cao thủ Phản Hư rồi, tuy chưa tu luyện thành công La hán kim thân, nhưng cũng coi như có cơ thể bất tử. Chu Thanh nghe rõ cuộc đối thoại giữa Đại Bi pháp vương và Vân Hà tiên tử, biết ngay đối phương nhắm vào mình, đương nhiên không thể để Vân Hà ra mặt. Truyện "Phật Đạo "

Đại Bi pháp vương thấy Chu Thanh bước lên đối đáp, từng câu từng chữ phát ra đều có một luồng áp lực vô hình nặng như ngọn núi Thái Sơn đè xuống, đây chỉ là sức ép về mặt tinh thần tâm linh, bề ngoài vẫn không có gì bất thường xảy ra, chỉ có người trong cuộc mới cảm nhận được. Chu Thanh lúc mở ra thiên nhãn quan sát đã phát hiện ra có 5 nguồn khí tức mạnh mẽ, bây giờ chỉ có tứ đại pháp vương hiện thân, còn một kẻ đang giấu mặt đâu đây, Chu Thanh đã mơ hồ đoán ra lý do vụ việc. Truyện "Phật Đạo "

“Ừm, Ma, Ni, Bát, Mễ, Hồng!” Đôi bàn tay Đại Bi pháp vương kết Nhật Luân thủ ấn, hô to sáu chữ chân ngôn, hóa giải luồng áp lực tác động lên tâm linh nguyên thần do Chu Thanh ngấm tào ra.

Ừm, Ma, Ni, Bát, Mễ, Hồng là vô thượng hàng ma chân ngôn của Mật tông, công hiệu vô cùng kỳ diệu, 6 chữ chân ngôn này phát âm theo tiếng Phạn, nếu dịch ra thì có ý nghĩa là: “Thần thánh ơi! Hạt bảo châu trên đóa sen đỏ, cát tường!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Côn Lôn Phục Thù (4)

Sáu chữ chân ngôn phối hợp với Nhật luân thủ ấn, thân thể già nua của Đại Bi pháp vương trở nên vô cùng linh hoạt, thanh thoát như cá lội tung tăng theo một quỹ đạo kì dị lướt ra phía sau 3 thước, thần niệm của Chu Thanh tác động trên người Đại Bi trong tích tắc như nắm vào khoảng trống. Truyện "Phật Đạo "

“Mật tông Phật giáo, quả nhiên lợi hại, chỉ dựa vào thủ pháp tránh đòn này thôi đã có thể so sánh với cao thủ Phản Hư trong Đạo môn rồi!” Chu Thanh ngấm ngấm kinh ngạc, chỉ định tay tay thăm dò thực lực đối phương, nào ngờ vẫn không nắm bắt được gì, xem ra hôm nay sẽ là trận chiến khó khăn nhất từ khi mình xuất đạo rồi, Chu Thanh nắm chặt pháp bảo độc môn của mình, gấp rút suy tính kế sách, tuy hiện nay đôi bên vẫn chưa trở mặt khai chiến, nhưng đó chỉ còn là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Truyện "Phật Đạo "

Nếu chỉ có một mình Chu Thanh thì còn dễ, dù muốn bỏ chạy, tin chắc tứ đại pháp vương cũng không cản nổi, nhưng hiện nay còn có Vân Hà tiên tử, Chu Thanh muốn dẫn theo nàng trốn khỏi đây thì khó khăn bội phần, hơn nữa đối phương còn có một cao thủ đang mai phục chưa lộ diện, đồng thời đánh với 4 cao thủ Phản Hư, lại phải phân tâm đề phòng kẻ giấu mặt đánh lén, Chu Thanh không hề tự cao tự đại đến mức nghĩ mình có khả năng giành chiến thắng.

“A đi đề phật!” Đại Bi pháp vương toàn thân tỏa sáng, khuôn mặt vốn nhăn nheo già nua bỗng trở nên hồng hào, cơ thể lợm khộm cũng đứng thẳng lên, pháp bảo phát phơ giống như một ngọn núi sừng sững chắn trước mặt, vẻ mặt trang nghiêm, so với bức tượng kim phật 6 tay sắc mặt dữ tợn khổng lồ kia, Đại Bi pháp vương có mấy phần giống bồ tát phật tử hơn.

Đại Bi pháp vương trong lòng kinh ngạc, Mật tông công pháp quan trọng nhất chính là khổ tâm rèn luyện về mặt tâm linh, các tăng lữ chỉ cần tu hành vài năm đều tâm thần kiên định, ý chí quật cường, không bị ngoại cảnh mê hoặc, còn cao tăng lạt ma như Đại Bi thì khỏi phải nói rồi, nếu không phải đối phương có thần thức niệm lực vượt xa mình, đâu dễ dàng bị người ta tác động vào tâm trí được chứ?

Đại Bi pháp vương trả qua luân hồi 3 lần, cuối cùng đã bắt đầu tu luyện được La hán kim thân, có tấm thân bất tử, không còn phải chịu nỗi khổ luân hồi chuyển thế nữa, con đường tu hành sau này thênh thang rộng mở, chỉ cần vượt qua thêm tam tai cửu nạn, cắt đứt tất cả nhân quả nghiệp duyên trong chuyển thế luân hồi, tích tụ đủ số năng lượng thì có thể hóa thân thành phật, thoát ly khổ hải vô biên, đi vào thế giới cực lạc Tây phương.

Phương pháp tu hành của Phật giáo khác với Đạo môn, Đạo môn vừa bắt đầu đã ngưng tụ thiên địa nguyên khí cải tạo xác thịt trở thành mạnh mẽ, sau khi đạt ít nhiều thành tựu mới tu luyện nguyên thần, còn Phật giáo lại chú trọng rèn luyện niệm lực, ngưng tụ tâm thần, rất ít tu luyện thể xác, từ xưa đến nay các bậc cao tăng đắc đạo có tinh thần niệm lực đạt cảnh giới cao, thân xác lại suy tàn thảm hại, cuối cùng bị tan rã trở về cát bụi, chỉ còn cách chuyển thế luân hồi.

Chuyển thế luân hồi của Phật giáo cũng khác biệt với người tu đạo, Đạo gia chuyển thế, nghiệp chương hầy còn nhiều, hơn nữa sau khi chuyển thế sẽ quên sạch kí ức kiếp trước, trừ khi có tu sĩ đạo hạnh cực kì cao thâm hộ pháp, trước khi chuyển thế phong ấn kí ức trong nguyên thần giao cho người này giữ hộ, đợi sau khi chuyển thế tìm lại thân xác mới, sau đó đem phong ấn nguyên thần kiếp trước đánh vào thể xác mới, thể mới coi như chuyển thế hoàn mỹ, thế nên Đạo gia chuyển thế vô cùng nguy hiểm, sơ sót một chút là công sức đổ sông đổ biển, ngay cả người giúp đỡ người khác chuyển thế vì

làm trái lại quy tắc trời đất, việc tu hành sau này cũng kiếp nạn trùng trùng, dù sau này có vượt thiên kiếp cũng khó khăn hơn các tu sĩ bình thường, nếu không phải là thần thiết đến mức có thể giao tính mạng cho đối phương, ai mà chịu hộ pháp giúp người khác chuyển thể chứ?

Còn người trong Phật giáo chuyển thể lại vô cùng thuận lợi, truyền thuyết kể rằng có Phật giới Địa Tạng Vương bỏ tất chuyên cai quản nhân quả luân hồi phù hộ nên không những không cần người hộ pháp, sau khi chuyển thể cũng có thể giữ lại ký ức kiếp trước, hơn nữa thần thông niệm lực được tu hành từ kiếp trước cũng sẽ không mất đi, cứ thế tiếp tục tích tụ, đợi khi tinh thần niệm lực đạt đến một mức độ đủ mạnh là có thể dùng cái tạo thân xác, từ đó thân xác sẽ không suy tàn, bước đầu tu luyện thành La hán kim thân, chính là tương đương với nhân vật đạt cảnh giới Phản Hư của Đạo gia, nhưng các Phật giáo tăng lữ kiên trì được đến bước này, cho dù là niệm lực hay sức mạnh thể xác đều vượt trội không ít so với người tu đạo đạt cảnh giới Phản Hư.

Nhưng điều này không đồng nghĩa với hai đối thủ cùng cảnh giới đối đầu, tăng lữ bên Phật giáo sẽ giành phần thắng, sức chiến đấu của một người được tạo thành bởi nhiều yếu tố, độ mạnh yếu của chân nguyên, hưng suy của thể xác, sức mạnh từ niệm lực, trợ giúp của pháp bảo, cách vận dụng chiến thuật... đều quyết định đến thành bại trận chiến.

Tuy Phật và Đạo đều tu luyện cả về nguyên thần và thể xác, nhưng về bản chất có sự khác biệt, Đạo gia tu hành tiến dần theo thứ tự từ dễ đến khó, còn Phật giáo tu luyện lại khó trước dễ sau, chỉ có điều cách tu hành của Phật giáo dễ dàng hơn Đạo gia nhiều, chỉ cần một lòng hướng Phật, người thành tâm bèn có thể được Địa Tạng Vương bỏ tất phù hộ khi luân hồi chuyển thể, vì không cần mất nhiều công sức tu luyện thể xác, chuyển tâm vào tinh thần niệm lực, nên cửa ải khó khăn nhất của người tu đạo chính là tu luyện nguyên thần niệm lực lại trở nên dễ dàng hơn nhiều đối với người theo Phật giáo, tính ra Phật giáo có phần mượn sức mạnh thần Phật để tạo thuận lợi cho mình.

Người tu đạo đột phá được Dẫn Khí kì, bước vào giai đoạn tu luyện nguyên thần trong Hóa Thần kì cũng phải luôn luôn chú trọng tu luyện thể xác, vốn không thể toàn tâm toàn ý đặt hết vào việc tu luyện nguyên thần niệm lực, vì từ Hóa Thần đạt đến Phản Hư lại là một quá trình dài đằng đẳng, thể xác mạnh mẽ đạt được trong giai đoạn Dẫn Khí cũng không chịu nổi bị thời gian dài xói mòn nên chắc chắn không chống cự nổi đến khi đạt cảnh giới Phản Hư.

“Tại sao khi Phật giáo chuyển thể có thần Phật phù hộ, còn Đạo gia chúng ta lại không có, chẳng lẽ các bậc thánh nhân Đạo gia chúng ta đều là hạng lười biếng? Bỏ mặc sống chết hưng suy của con cháu đời sau không thêm lo?” Văn Hà tiên tử suốt dọc đường có giải thích một số khác biệt giữa Phật giáo và Đạo gia với Chu Thanh. Chu Thanh lúc đó nghĩ rằng: May mà đám hòa thượng lạt ma thành tâm hướng Phật không nhiều, bằng không cứ thế mà luân hồi chuyển thể cả lũ, vậy Đạo gia chúng ta còn có chỗ đứng hay sao?

Đại Bi pháp vương xuất chiêu hóa giải áp lực của Chu Thanh tuy thành công, nhưng không được giống như Chu Thanh lăng lăng hành động không lộ ra ngoài, rõ ràng đã bị thua về khí thể rồi.

Đại Nhật pháp vương, Đại Từ pháp vương, Đại Di pháp vương thấy Đại Bi pháp vương bị thua kém, biết rằng gặp phải đối thủ mạnh, cùng lúc dẫn thân lên phía trước, 4 người nhanh chóng bay lượn tạo thành Hàng ma trận pháp của Mật tông, vây lấy Chu Thanh và Văn Hà tiên tử vào giữa.

“Thí chủ có tinh thần niệm lực mạnh đấy!” Đại Bi pháp vương rõ ràng là thủ lĩnh của tứ đại pháp vương, chỉ có mình lão thay mặt 4 người lên tiếng khen ngợi Chu Thanh.

“Ta là người tu đạo, không phải thí chủ gì.” Chu Thanh tỏ thái độ dửng dưng: “Các vị cao tăng rốt cuộc có chuyện gì mà cản đường đi của bản đạo, bản đạo đâu có quen biết các vị?”

“Mong đạo huynh trao trả công pháp tu luyện Phật pháp chí cao của Mật tông ta.” Đại Bi pháp vương đã lâu không ra ngoài, xưng hô nhất thời sai sót, lập tức sửa lại từ thí chủ thành đạo huynh, xem ra lão không muốn nói nhiều mất thời gian, bèn trực tiếp chỉ rõ ngay mục đích.

“Trao trả công pháp tu luyện Phật pháp?” Chu Thanh và Văn Hà tiên tử đều ngỡ, Chu Thanh cúi đầu trầm ngâm, Văn Hà tiên tử lên tiếng: “Bốn vị pháp vương chắc có gì lắm rồi, chúng tôi là người tu đạo, làm gì có công pháp Mật tông như mấy vị nói.” Đối phương có đến 4 người, ai nấy đều là cao tăng đặc đạo, thấy Chu Thanh vẫn chưa động thủ mà lo suy nghĩ, Văn Hà tiên tử cũng không hiểu, nên mới lên tiếng hỏi chuyện với tứ đại pháp vương, tranh thủ thời gian cho Chu Thanh nghĩ cách. Truyện "Phật Đạo "

Đại Bi pháp vương vừa định lên tiếng, Đại Nhật pháp vương bên cạnh đã nói chen vào trước: “Việc này liên quan đến cơ mật của Mật tông Hoàng giáo ta, thứ cho ta không thể nói nhiều, đạo huynh chỉ cần trao trả công pháp, chúng tôi lập tức rời khỏi, không ngăn cản đường đi của đạo huynh nữa, sau này Mật tông Hoàng giáo chúng ta sẽ cảm tạ theo lễ nghi tiếp đón thượng khách.” Câu cuối cùng là nói cho Chu Thanh nghe.

“Ha ha!” Chu Thanh đột nhiên ngửa cổ cười to, “Thật không ngờ Côn Lôn tự xưng là lãnh tụ Đạo môn trong thiên hạ, thế mà bị thua trận mất mặt lại đi cầu xin người trong Phật giáo Mật tông trợ giúp, thật là tức cười. Càn Cơ đạo trưởng, chỉ cần việc này đồn ra ngoài, danh tiếng Côn Lôn của ngài sẽ tiêu tan đó.” Chu Thanh đột nhiên lên tiếng nói ra những lời này, Văn Hà tiên tử đành đem những lời vừa định đối đáp với Đại Nhật pháp vương nuốt trở vào bụng.

“Việc này nàng không cần xen vào, ta tự biết xử lí!” Chu Thanh dùng thuật truyền âm dặn dò Văn Hà tiên tử. Lúc này không phải lúc đặt câu hỏi, Văn Hà tiên tử tuy trong lòng mang nhiều nghi hoặc, nhưng vẫn biết điều không lên tiếng nữa, chỉ ngấm ngấm vận chuyển toàn bộ chân nguyên truyền vào pháp bảo trong cơ thể, không vì muốn tấn công đối phương mà chỉ là toàn lực tự bảo vệ mình, nàng biết công lực của mình tuy không yếu, nhưng so với những người có mặt ở đây vẫn còn kém rất xa.

“Hừ!” Đám mây nơi xa đột nhiên chui ra một bóng người mặc đạo bào, sắc mặt âm u, tướng mạo tất nhiên quen thuộc với Chu Thanh và Văn Hà tiên tử, chính là trưởng giáo Côn Lôn, Càn Cơ lão đạo.

“Ngài chẳng phải đã tan tành thể xác rồi à? Tại sao lại hỏi phục rồi?” Văn Hà tiên tử đã được Chu Thanh kể lại đầu đuôi câu chuyện, bây giờ Càn Cơ lão đạo xuất hiện trước mặt nàng nên nàng mới kinh ngạc kêu lên.

“Đó là một môn huyền thuật cực kì cao minh nên nàng không nhìn ra đấy thôi! Thật ra thể xác của lão ta vẫn là của đồ đệ Nhất Vân Từ, lão chỉ dùng huyền thuật biến hóa ra tướng mạo trước kia.” Chu Thanh mở to thiên nhãn nhìn rõ chân tướng, vừa xem thoáng qua đã thấy dưới bộ mặt của Càn Cơ lão đạo còn có một khuôn mặt trẻ trung, chính là Nhất Vân Từ mà bữa đó Chu Thanh từng gặp.

“Bần đạo không biết các ngời đang nói lung tung cái gì?” Càn Cơ lão đạo hình như thay đổi tâm tính trở thành một người khác hoàn toàn, một tia sáng xanh lè lóe lên từ đôi mắt rồi vụt tắt ngay, “Bốn vị pháp vương, Côn Lôn ta và Mật tông các vị giao tình thâm hậu, người này dùng tuyệt học tối cao của Mật tông các vị đánh lên bần đạo, thế là thế nào? Chẳng lẽ hẳn là người của Mật tông?”

“Càn Cơ đạo trưởng, thuật tu luyện Lục trọng kim thân truyền lại là do đức phật Như Lai đích thân truyền lại, trong điển tịch Mật tông cũng chỉ nhắc tới chứ không có công pháp tu luyện, từ xưa đến nay chỉ là truyền thuyết. Vị đạo huynh này Mật tông chúng tôi không hề quen biết, chúng tôi chỉ nghe ngài nói tới mới biết công pháp tuyệt mật kia tái hiện thế gian. A di đà phật! Ngã phật tử bi, Càn Cơ đạo trưởng thân là trưởng giáo Côn Lôn, tất nhiên sẽ không lừa gạt chúng tôi rồi.” Đại Bi pháp vương thấy Càn Cơ lão đạo hiện thân, bèn lên tiếng giải thích.

“Rõ ràng là ngài dùng nguyên thân đoạt thân xác đệ tử, sợ người trong Côn Lôn biết nên mới đi mời Mật tông giúp sức. Hí hí! Quả nhiên là nhân vật tông sư nhỉ? Ngay cả danh dự môn phái cũng không cần rồi.”

Chu Thanh nhanh chóng suy tính trong đầu, thì ra Bát Cửu huyền công mình tu luyện quả nhiên là công pháp Phật môn, hơn nữa còn là Phật tổ đích thân truyền lại, hèn gì uy lực dữ dội đến thế, chẳng lẽ sau này mình cũng có thể đắc đạo thành Phật?

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Khổ Tiên Tác

“Đấy chính là bộ mặt thật của trưởng giáo Côn Lôn đó sao? Thật là bỉ ổi vô liêm sỉ!” Vân Hà tiên tử lúc này khinh miệt nhân phẩm của Càn Cơ lão đạo đến cùng cực, nhưng so với mấy vị đại tông sư gặp được ở Đạo môn trung thổ thì có ai tốt đẹp đâu, tất cả đều kẻ tám lạng người nửa cân cả thôi! Nàng không hề nghĩ tới Chu Thanh cũng là loại người gian manh, chỉ có điều trong mắt Vân Hà tiên tử, khuyết điểm của Chu Thanh đã trở thành ưu điểm hết rồi. Truyện "Phật Đạo "

Nghe Chu Thanh và Vân Hà tiên tử kẻ tung người hứng, sắc mặt Càn Cơ lão đạo tối sầm lại, nhưng lão không nổi điên động thủ trước, ngược lại còn tỏ ra bình thản như không nghe thấy gì.

Chu Thanh ngay từ đầu đã mơ hồ nhận ra tứ đại hộ giáo pháp vương của Mật tông Hoàng giáo này vô duyên vô cớ chặn đường mình là có nguyên nhân, mình chưa từng đắc tội với người của Mật tông, thậm chí còn chưa gặp mặt lần nào, chắc chắn không thể có thù oán với đối phương, khi Đại Bi pháp vương lên tiếng yêu cầu đòi trả lại công pháp tu luyện gì đó thì Chu Thanh hiểu ra ngay, pháp tướng kim thân của mình chỉ thi triển trước mặt người ngoài tông cộng có 3 lần, một lần trong Sơn Hà Xã Tắc đồ, chỉ có Bạch Khởi nhìn thấy, lần 2 là lúc đối phó với Tây Vực Ngũ Tán Nhân, các đệ tử Đại Tự Tại cung đều nhìn thấy, nhưng họ không có gì khả nghi, duy nhất chỉ có lần cuối cùng đánh nhau với Càn Cơ lão đạo lúc thi triển pháp tướng kim thân, Càn Cơ lão đạo còn kinh ngạc kêu lên một tiếng, tiếc rằng Chu Thanh nôn nóng đoạt lấy Roi Đà Thần, chưa đợi Càn Cơ lão đạo nói hết đã hủy mất thân xác của lão nên không nghe rõ lão đã nói gì.

Chu Thanh chỉ biết Càn Cơ lão đạo nhất định quen biết Bát Cửu Huyền Công, thêm vào Vân Hà tiên tử giải thích nguyên lý tu luyện của Phật giáo, môn huyền công này tuy có đôi nét khác biệt với công pháp Phật giáo, nhưng cũng có nhiều điểm tương đồng, nhất là công pháp có được từ chiếc Pháp luân của Mật tông, Chu Thanh gần như đã khẳng định là Càn Cơ lão đạo bày trò, chỉ không ngờ tới Càn Cơ lão đạo lại tìm đến người của Phật giáo nhờ giúp sức. Tin này nếu lan truyền ra ngoài, Côn Lôn có thể bị Đạo môn khắp thiên hạ dè bêu, Chu Thanh thấy ánh mắt Càn Cơ lão đạo lộ ra sát khí, người này sau khi nguyên thân đoạt xác không những tính tình đột biến, ngay cả khí chất cũng biến đổi theo, đâu còn dáng vẻ tiên phong đạo cốt mà Chu Thanh đã thấy trước đây. Tuy tứ đại pháp vương nói rõ không làm khó dễ Vân Hà tiên tử, nhưng Chu Thanh cảm nhận được Càn Cơ lão đạo nhất định sẽ không tha cho nàng, hai người đều biết chuyện xấu mặt của lão, Càn Cơ lão đạo không giết người diệt khẩu mới lạ ày!

Thế nên Chu Thanh không yên tâm để Vân Hà tiên tử rời khỏi trước, ai biết khi mình động thủ với tứ đại pháp vương, Càn Cơ lão đạo có nhân cơ hội hạ sát Vân Hà tiên tử không? Cho dù có giữ chân được Càn Cơ lão đạo ở đây, ai biết lão ta có còn mai phục thêm cao thủ ở nơi khác, trưởng giáo Côn Lôn giao du khắp thiên hạ, kết giao được vài đắc đạo cao thủ chả có gì lạ. Càn Cơ lão đạo nhanh như thế mà đã hồi phục được phần lớn công lực, Chu Thanh nảy sinh vài phần khâm phục đối với bí pháp tu luyện của Côn Lôn. Truyện "Phật Đạo "

Nhưng giao trả công pháp tu luyện, Chu Thanh không hề nghĩ tới khả năng ấy.

“Việc này có quan hệ trọng đại đối với bốn giáo, đạo huynh đừng tranh hơn thua bằng miệng lưỡi nữa, ân oán giữa ngài và Càn Cơ trưởng giáo, Mật tông Hoàng giáo ta sẽ không xen vào đâu, chỉ cần đạo huynh trao trả công pháp là được.” Đại Bi pháp vương biết Chu Thanh công lực thâm hậu, nếu không phải bắt đắc dĩ cũng không muốn xung đột với hắn, câu nói này vừa cứng rắn vừa mềm mỏng, ẩn ý là nếu người không giao công pháp ra thì đừng trách chúng ta cùng ra tay, thêm vào Càn Cơ lão đạo, cho dù người có thần thông quảng đại cỡ nào chắc cũng không thể chống cự cùng lúc với 5 cao thủ chứ? Đến khi người bị đánh bại công pháp vẫn phải giao ra. Tứ đại pháp vương tin Chu Thanh sẽ đưa ra quyết đoán chính xác, Càn Cơ lão đạo

thông báo tin tức cho 4 người họ, rõ ràng là muốn lợi dụng họ đối phó Chu Thanh, tứ đại pháp vương đầu phải kẻ ngốc, nếu không đến bước đường cùng, tất nhiên họ không định giúp người ngoài đi đối đầu với một đại cao thủ như Chu Thanh.

Chu Thanh đương nhiên nghe ra ẩn ý của Đại Bi pháp vương, mở miệng ra là cười ha hả một chập, nói: “Tứ đại pháp vương đều là cao tăng la hán đắc đạo, nói chuyện tất nhiên sẽ giữ lời, việc này là ân oán giữa ta và Côn Lôn, nếu các vị không xen vào, bản đạo đương nhiên không còn gì để nói, hình như bản đạo từng tình cờ có được một chương khẩu quyết công pháp Phật môn, không biết thì ra lại là tuyệt học Mật tông của các vị, tính ra đúng là nên trả nó lại cho chủ nhân.”

Tứ đại pháp vương nghe Chu Thanh nói vậy, trong lòng mừng rơn, không ngờ chuyện này là thật, khi nghe Càn Cơ lão đạo kể lại, lúc đó tứ đại pháp vương còn nửa tin nửa ngờ, nhưng Càn Cơ lão đạo với thân phận là trưởng giáo Côn Lôn, tất nhiên không nói bừa, trong điển tịch bí truyền của Phật giáo có ghi chép tình trạng khi tu luyện thành công công pháp tối cao giống y hệt Càn Cơ lão đạo mô tả, tứ đại pháp vương không thể không tin, nghe nói công pháp này khi tu luyện có thể miễn đi nỗi khổ luân hồi, trực tiếp luyện thành bồ đề kim thân, so với La hán kim thân của tứ đại pháp vương còn cao thêm mấy đẳng cấp, tứ đại pháp vương lí nào mà không động lòng chứ?

Bây giờ nghe Chu Thanh nói vậy, tứ đại pháp vương tất nhiên không hoàn toàn tin Chu Thanh sẽ thỏa hiệp, Đại Bi pháp vương gần giọng nói: “Nếu đã như vậy, mời đạo huynh giao ra cho bản tăng!” Tứ đại pháp vương đều ngấm ngấm phòng bị, sợ Chu Thanh đột nhiên phát động tấn công.

Càn Cơ lão đạo thấy đôi bên đạt được thỏa thuận cũng không hề biến sắc, hai mắt cứ dán chặt vào Chu Thanh, thần sắc oán hận ngay cả tứ đại pháp vương cũng cảm nhận được, 4 người cùng lúc rung mình một cái.

“Quái lạ! Rốt cuộc Côn Lôn trưởng giáo và người này có oán thù gì mà tỏ ra oán khí dữ dội như thế? Tính ra vị Càn Cơ lão đạo này cũng mang thân phận tông sư một phái, tại sao lại ra bộ dạng này? Hoàn toàn khác xa với mấy mươi năm trước, nếu không phải khí tức và tướng mạo không thay đổi, ta còn không nhận ra ấy chứ. Thôi, chỉ cần lấy lại được Vô thượng công pháp, ân oán của Côn Lôn chúng ta xen vào làm gì, chỉ có điều môn công pháp này tại sao trong điển tịch có hai ghi chép khác nhau nhỉ? Một loại nói là Lục tượng kim thân do Như Lai Phật tổ truyền lại, một loại nói là Bồ đề kim thân nhưng không nói rõ được truyền bởi ai. Lại thật! Đúng là quái lạ!” Đại Bi pháp vương trong một lúc này sinh nhiều thắc mắc trong đầu. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh thấy mấy lão già lạt ma kia cẩn thận đề phòng, trong lòng rủa thầm: “Quả nhiên là người càng già càng tinh khôn, xem ra phen này rắc rối đây, bọn chúng phòng bị đến mức giọt nước cũng khó có thể lọt qua.”

Mặc kệ ánh mắt hằn học của Càn Cơ lão đạo, Chu Thanh phát tay một cái, một vầng sáng xanh lè tỏa ra tứ phía, trong tích tắc tứ đại pháp vương và Văn Hà tiên tử đều chú ý đến chiếc pháp luân màu xanh Chu Thanh đang cầm trên tay.

Tuy hiện nay công lực của Càn Cơ lão đạo cũng bước vào cảnh giới Phản Hư sơ kì, nhưng vì nguyên thần đoạt xác, nguyên thần và thể xác không cách nào dung hợp trong thời gian ngắn, bằng không Càn Cơ lão đạo cũng sẽ không dùng huyền thuật biến hóa tướng mạo của mình, tứ đại pháp vương không biết rõ ngọn ngành câu chuyện nên không nhìn ra, nhưng Chu Thanh thì biết rất rõ nguyên thần và thể xác không hòa hợp sẽ phát huy không được sức chiến đấu, nhất là thân xác của Nhất Văn Tử còn kém rất xa so với hơn 200 năm khổ luyện của Càn Cơ lão đạo, khí tức tuy cũng mạnh mẽ nhưng sức chiến đấu giảm sút rất nhiều, nếu hiện giờ có cơ hội để Chu Thanh một chọi một với Càn Cơ lão đạo, Chu Thanh chắc chắn sẽ đánh cho lão tan xác thêm lần nữa.

“Công pháp của ta cũng chỉ tình cờ có được từ chiếc pháp luân này, nhìn bề ngoài chiếc pháp luân đúng là vật của Mật tông các vị, nếu chủ nhân của nó đã tìm đến nơi, ta tất nhiên phải giao trả rồi!” Chu Thanh trưng ra bộ mặt thành khẩn, tứ đại pháp vương cũng dần dần hạ thấp phòng bị, ai nấy đều tập trung nhìn hết vào chiếc pháp luân.

“Tịch Diệt pháp luân!”

“A di đà phật! Thiện tai thiện tai!”

“Chính là Tịch Diệt pháp luân đấy!”

“Vật này... quả đúng là Tịch Diệt pháp luân! A di đà phật!”

Tứ đại pháp vương nhìn thấy hàng chữ chi chít trên chiếc pháp luân màu xanh, lập tức quên mất thân phận của mình, cùng kinh ngạc thốt lên sung sướng, chữ viết khắc trên pháp luân chính là văn tự Yêu tộc thời thượng cổ mà Chu Thanh nhìn thấy trên Câu Trần thiên thư, nhưng tại sao Phật môn và Yêu tộc lại có liên hệ với nhau thì Chu Thanh nghĩ nát óc cũng không hiểu, bây giờ tứ đại pháp vương nhận ra pháp luân này, Chu Thanh hình như mơ hồ nắm được một số manh mối mông lung, nhưng lại không biết bắt nguồn từ đâu, ý nghĩ chỉ lóe lên rồi ngay lập tức vụt tắt, hoàn toàn không để lại dấu vết, kẻ địch trước mắt, Chu Thanh cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.

“Ồ! Thì ra là Tịch Diệt pháp luân. Tứ đại pháp vương quả nhiên nhận ra vật này, nhưng bản đạo sau khi có được vật này, ngoại trừ tình cờ tham ngộ ra một bộ công pháp, không nhìn ra pháp luân này còn có điểm gì đặc biệt cả.” Chu Thanh lên tiếng thăm dò, ngấm ngấm quan sát phản ứng của những người xung quanh, tứ đại pháp vương thì vui mừng hơn hờ, còn Càn Cơ lão đạo vừa nghe nói cái tên Tịch Diệt pháp luân, đôi mắt rõ ràng sáng rực lên, lóe lên tia sáng kì dị, sắc mặt vẫn cứ âm u, không biết lão ta đang toan tính chuyện gì.

“Đợi khi ta dọn dẹp xong mấy con lừa trọc đầu này, nhất định phải đánh lên Côn Lôn, xóa tên Côn Lôn của người trong tu đạo giới, muốn bày trò với ta hả? Chỉ dựa vào sức chiến đấu của Càn Cơ người hiện giờ, e rằng còn kém rất xa nhé, ta sẽ xử người trước, xem lần này nguyên thần của người còn trốn đi đâu, còn biết đoạt xác của ai?” Chu Thanh dấy lên ý nghĩ ác độc.

Tứ đại pháp vương công lực tinh thâm, sau giây phút ngỡ ngàng ngăn ngui liền trở về thái độ bình thản, Đại Bi pháp vương nói: “Đây đúng là pháp khí của

Mặt tông ta, đạo huynh có thể trao trả, bản tăng vô cùng cảm kích!” Trong lời nói không giấu nổi vẻ vui mừng.

“À, pháp vương khách sáo quá rồi! Bản đạo là người tu đạo, sao có thể tham lam đồ vật của người khác được chứ? Trả lại vật phẩm cho khổ chủ cũng là một việc công đức, bản đạo đương nhiên vui lòng làm vậy.” Chu Thanh càng lúc càng nhập vai, lời ăn tiếng nói vô cùng thành khẩn, ngay cả bản thân hắn còn tin đó là sự thật.

Dứt lời, Chu Thanh ném Tịch Diệt pháp luân về phía Đại Bi pháp vương.

Từ đại pháp vương thấy Chu Thanh quả nhiên giữ lời, 4 người đều vui mừng khôn siết, Đại Bi pháp vương vội đưa tay đón lấy.

Đột nhiên, khi Đại Bi pháp vương sắp tóm được pháp luân, không gian bên cạnh Tịch Diệt pháp luân bắn vút ra một thanh đao đen sì, thanh đao lạng lẽ phân hóa ra 4 luồng sáng chia nhau chém về phía tứ đại pháp vương.

Cùng lúc đó, Vân Hà tiên tử hét to một tiếng, một vầng hào quang ngũ sắc dài mấy mươi trượng đánh thẳng vào đầu Càn Cơ lão đạo, sau khi đánh ra hào quang ngũ sắc, Vân Hà tiên tử lập tức lách người trốn vào chiếc quang tráo vô hình sau lưng Chu Thanh.

Hí hí! Hí hí! Càn Cơ lão đạo nhếch mép cười âm u mấy tiếng, không thèm để tâm vầng hào quang ngũ sắc đánh xuống, cứ làm bầm niêm chú một mình, một sợi dây thừng lấp lánh ánh vàng dài 3 trượng, to bằng ngón tay xuất hiện trong không trung, trong khoảnh khắc ấy Chu Thanh bị một luồng sóng năng lượng dữ dội chấn động, thiên nhãn quét vào sợi dây thừng lấp lánh đó, bất chợt kinh hãi thét lên.

“Khôn Tiên Tác!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Cạm Bẫy

Dây thừng vàng dài 3 trượng vừa hiện lên, trong tích tắc đã đan chéo tạo thành một chiếc lưới che chắn trên đầu Càn Cơ lão đạo, vầng hào quang ngũ sắc do Vân Hà tiên tử tiêu hao mười phần công lực giáng xuống chiếc lưới như đập trúng bông gòn, bị hút vào chân không vô hiệu hóa. Truyện "Phật Đạo "

“Khôn Tiên Tác, pháp bảo này là hàng thật, không phải vật phong chế, nhưng Khôn Tiên Tác hình như đâu phải vật phẩm của Khương Tử Nha, tại sao lại nằm trong tay Côn Lôn thế nhỉ?” Cảm nhận được linh khí xung quanh dao động mạnh, bầu không gian phía trên vòm mây có dấu hiệu ngưng tụ, từng luồng từng luồng linh khí trời đất cô đặc thành sợi dây thừng, pháp lực vận chuyển chân nguyên của mình có phần bị ách tắc.

“A di đà phật! Đạo huynh quả nhiên không có ý tốt!”

Đại Bi pháp vương bị Tịch Diệt pháp luân thu hút, sức phòng bị giảm xuống mức thấp nhất, nhưng không đồng nghĩa lão không còn đề phòng, lúc đưa tay định đón lấy pháp luân, Chu Thanh xuất Hóa Huyết thần đao chém vào lão, Đại Bi thấy thanh đao đen sì chả có gì đặc biệt nên cũng không mấy bận tâm, chỉ phất tay áo bảo một cái, chiếc áo bảo đồ cứng như tấm sắt, muốn hất tung thanh đao đen sì đi.

Còn về 3 nhát đao khác do Hóa Huyết thần đao phân hóa thì Đại Bi mặc kệ, tam đại pháp vương còn lại có công lực tương đương Đại Bi, lão không tin họ không cản nổi chỉ một nhát đao còn con. Đại Bi pháp vương cũng đoán ra nhát đao chắc chắn không đơn giản, nhưng lại không nhìn ra chỗ lợi hại của nó, thêm vào sức cảm dỗ của Tịch Diệt pháp vương quá lớn, bây giờ trong tâm trí Đại Bi pháp vương chỉ còn suy nghĩ muốn mau chóng tóm lấy pháp luân, cho dù chân nguyên truyền vào pháp bảo không cản nổi nhát đao, mình có La hán kim thân, cho nó chém một nhát chắc không có vấn đề gì nghiêm trọng.

“Sur huynh cẩn thận!” Đột nhiên sau lưng truyền đến giọng nói già nua hốt hoảng, thì ra là Đại Nhật pháp vương có tâm tính tỉ mỉ nhất lên tiếng cảnh báo, 4 đạo đao quang chia nhau ra chém vào tứ đại pháp vương, Đại Nhật pháp vương sinh lòng cảnh giác, lão bị Tịch Diệt pháp luân cảm dỗ ít nhất, tâm trí vẫn chưa mất hết, hoảng hốt thét lên câu thần chú, một thanh Hàng Ma Kim Cang trượng lấp lánh ánh vàng xuất hiện trên tay, chống đỡ luồng sáng đen sì pha chút sắc đỏ màu máu nhọt nhọt chém vào mình. Truyện "Phật Đạo "

Đại Từ pháp vương và Đại Di pháp vương cũng giống như Đại Bi pháp vương, vận chân nguyên phát pháp bảo định hất tung nhát đao rồi mới tính sổ với Chu Thanh, chỉ cần lấy được Tịch Diệt pháp luân, cả bọn sẽ xử tội Chu Thanh đột nhiên ra tay đánh lén.

Rắc! Rắc! Rắc! Tiếng nứt gãy vang lên liên tục, chiếc pháp bảo màu đỏ của Đại Bi pháp vương được truyền chân nguyên không hề ngăn nổi nhát đao, đao quang đỏ sẫm trực tiếp xé tan tay áo thành tro bụi, rạch một nhát vào làn da lấp lánh ánh vàng của Đại Bi pháp vương, cùng lúc đó Đại Từ pháp vương và Đại Di pháp vương cũng bị tương tự, cơ thể đã bị đao quang chém trúng, luồng sáng chui thẳng vào La hán kim thân của tam đại pháp vương.

Đại Bi pháp vương lúc này đã tóm được Tịch Diệt pháp luân, cho dù tinh thần của lão đã luyện tới cảnh giới cực cao, nhưng cũng bị cơn phản kích che lấp. Ôi! Công pháp tu luyện bỏ đề kim thân trong truyền thuyết, cho dù sau này mình tu thành chánh quả, bay đến Tây phương cực lạc cũng chẳng qua

chỉ là một la hán nhỏ nhoi, có được cách tu luyện trong truyền thuyết thì khác, luyện thành bồ đề kim thân, vậy sẽ trở thành nhân vật đẳng cấp phật tổ, lão sao mà không vui mừng được chứ? Truyện "Phật Đạo "

Choang! Tia lửa koe lên văng tung tóe tứ phía, nhát chém còn lại của Chu Thanh va chạm mạnh với Hàng Ma Kim Cang trụ của Đại Nhật pháp vương, tiếp đó là một tiếng Rắc! ánh vàng chớp tắt, Hàng Ma Kim Cang trụ đã bị nhát đao mong manh chặt gãy làm hai, linh khí mất hết, nhưng đao quang cũng bị lung lay giảm đi một phần tốc độ, Đại Nhật pháp vương thấy nhát đao dữ dội đến mức độ ấy, thất kinh hồn vía, Hàng Ma Kim Cang trụ của mình tuy không phải là pháp bảo quý báu gì, nhưng cũng được làm từ tinh cang huyền thiết, nhất là trên đó còn được 108 vị lạt ma công lực thâm hậu của Mật tông dùng Đại Uy Đức Kim Cang chú gia cố, xét về độ cứng chắc không hề thua kém bất cứ món thần binh lợi khí nào, thế mà bây giờ bị nhát đao của Chu Thanh chém đứt như chặt đậu hũ, khủng khiếp quá! Đại Nhật pháp vương thấy khí thế này liền lo lắng cho 3 vị pháp vương còn lại, La hán kim thân tuy mạnh, nhưng 4 người chỉ mới tu luyện đến giai đoạn đầu, tuy đủ sức chống chọi cả phi kiếm thượng hạng, nhưng thanh đao kia đã là mức độ sắc bén như tiên kiếm rồi, La hán kim thân giai đoạn đầu sao mà chống cự nổi chứ?

Nhưng lo cho bản thân quan trọng hơn, trong lúc nguy ngập, Đại Nhật pháp vương không có thời gian suy nghĩ nhiều, hét to một tiếng, cơ thể già nua lom khom đột nhiên nhô cao thêm một thước, cơ bắp toàn thân trở nên săn chắc, gân xanh to bè như ngón tay lộ hết ra ngoài, bộ dạng vô cùng dũng mãnh, chiếc pháp bảo đỏ nứt toạc ra, hóa thành 2 tấm vải cuộn lấy nhát đao đỏ sẫm, Đại Nhật pháp vương lăm bằm niệm chú liên tục, từng chữ từng chữ màu vàng truyền vào trong pháp bảo, cùng với đao quang tạo thành quả cầu màu đỏ từ từ phình to.

Bùm! Quả cầu đỏ phát nổ, đao quang đỏ sẫm cuối cùng đã tan biến, hóa thành một luồng sương máu tanh hôi văng tứ tung. Tiếp đó, tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng phát ra từ miệng của tam đại pháp vương bị lãnh trọn nhát chém.

“Á! Chính là đao khí hóa từ Lục Đạo Ma Huyết! Tên yêu đạo này là người trong Ma đạo!” Đại Bi pháp vương bị trúng nhát chém vào cánh tay, đao quang chui vào cơ thể như một con đĩa khổng lồ hút máu liên tục, La hán kim thân cũng không ngăn nổi tinh huyết không ngừng mất hút trong cơ thể. Bùm! Lại một tiếng nổ lớn vang lên, cánh tay bị trúng đao của tam đại pháp vương toàn bộ nổ tan tành, cơn mưa máu tươi lấp lánh sắc vàng văng tung tóe, thì ra 3 người thấy tình hình bất lợi, quyết định thí xe giữ tướng, vận chuyển chân nguyên kích nổ cánh tay hông tiêu diệt luôn đao khí.

Tu luyện thành La hán kim thân cũng giống như người tu đạo đạt cảnh giới Phản Hư, một bộ phận nguyên thần niệm lực dùng kết hợp với thể xác, thân xác bị hủy thì nguyên thần cũng bị hủy theo, sau này cho dù 3 vị pháp vương này có tu thành la hán, thăng tiến thế giới tây phương cực lạc, e rằng cũng chỉ có thể làm một vị la hán độc thủ rồi. Hôm đó Càn Cơ lão đạo bị hủy thân xác, nguyên thần còn có thể bỏ trốn, vì người tu đạo chia nguyên thần làm âm dương, âm thần chủ ác, nguyên thần chủ thiện, bình thường người tu đạo đều cực lực tu luyện dương thần trấn áp âm thần, âm thần mà lớn mạnh sẽ lấn áp ý chí trở thành Ma, còn dương thần làm chủ thì sẽ hướng thiện, được thành Tiên, âm thần của Càn Cơ lão đạo lúc bình thường trôi nổi trong cơ thể nhưng không có dung hợp, dương thần cũng phân hóa ra một bộ phận dùng để trấn áp, hiện giờ Càn Cơ lão đạo bị âm thần làm chủ ý thức, chốc chốc đôi mắt lại bắn ra tia sáng xanh lè, rõ ràng đã có dấu hiệu đi vào con đường Ma đạo.

Từ lúc Chu Thanh ra tay ném pháp luân, Văn Hà tiên tử đánh lén Càn Cơ lão đạo, Khôn Tiên Tác xuất hiện, tam đại pháp vương bị thương tự kích nổ cánh tay, tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt. Chu Thanh tuy chỉ một đòn đánh trọng thương ngay tam đại pháp vương, nhưng mình cũng không hề dễ chịu, vốn dĩ Chu Thanh có công lực thâm hậu, nhưng kim thân pháp tướng cang tu luyện thì càng không hòa hợp với thanh Hóa Huyết thân đao, bây giờ cố sức sử dụng thanh đao, tác dụng phụ được Chu Thanh chuyển sang cho thân xác xương thịt gánh chịu, xác thịt lúc này đã bị thương nặng, nếu xác thịt Chu Thanh không phải kết hợp từ thiên tài địa bảo như Cửu Lê Thánh Huyết, Kim tằm sáu cánh, mạnh đến mức không tưởng, e rằng đã sớm tàn tạ rồi, cho dù là vậy, Chu Thanh vẫn bị chấn thương nội tạng, khoe miệng rỉ ra máu tươi.

Tứ đại pháp vương có 3 người bị mất một cánh tay, đầu còn lòng dạ nào nói năng lịch sự thuyết phục nữa, cùng hét to giận dữ một tiếng, pháp bảo trên người rách toạc, để trần thân trên, cũng giống như Đại Nhật pháp vương, cơ thể già nua lom khom bỗng phình to, sau ót còn ẩn hiện phật quang, chỉ có điều tam đại pháp vương đã trọng thương nguyên khí, phật quang sau ót lợt hơn Đại Nhật pháp vương nhiều, may mà Đại Bình pháp vương đã tóm được Tịch Diệt pháp luân, bằng không vừa không thu lượm được gì, vừa mất đi 3 cánh tay, chắc tứ đại pháp vương tức đến nổi phun máu.

Tứ đại pháp vương ai nấy đều lấy ra pháp khí uy lực mạnh nhất của mình, Đại Bi pháp vương dùng một tay kết ấn, một viên xá lợi màu trắng bay ra khỏi đỉnh đầu, viên xá lợi to bằng đầu ngón tay út, phát ra ánh sáng êm dịu, 3 vị pháp vương còn lại cũng lấy ra viên xá lợi kết nối mạng sống, luồng áp lực dữ dội phong tỏa cả không gian rộng lớn, ngay cả ánh nắng mặt trời cũng bị văng sáng từ 4 viên xá lợi che phủ, đám mây trời lênh bênh bên dưới chuyển hết sang màu trắng.

Lúc này đã có thể nhận rõ công lực cao thấp của tứ đại pháp vương, viên xá lợi của Đại Bi pháp vương to nhất, còn 3 vị pháp vương kia có xá lợi nhỏ hơn một vòng, 4 viên xá lợi tạo thành 4 góc hình vuông trên không trung, treo lơ lửng ngay đỉnh đầu Chu Thanh và Văn Hà tiên tử, không gian ngăn cách bởi 4 viên xá lợi xuất hiện một lỗ đen cô quái, chỉ là lỗ đen này không hút vào mà tỏa ra sức mạnh hủy diệt, cảm giác giống như bầu trời ập xuống vậy.

Chu Thanh sắc mặt nghiêm nghị, che chắn Văn Hà tiên tử ở sau lưng, sắp hiện ra kim thân pháp tướng khổng lồ, tung hết pháp bảo pháp thuật mạnh nhất của mình, thật không ngờ tứ đại pháp vương liên thủ đánh ra một đòn chí mạng lại có uy lực khủng khiếp đến thế.

Đôi bên ở đây sắp tung hết sức mạnh phân tài cao thấp một mất một còn, phía bên kia Càn Cơ lão đạo mỉm cười nham hiểm, Khôn Tiên Tác kết thành chiếc lưới ngăn lại cú đánh mười phần công lực của Văn Hà tiên tử, Càn Cơ lão đạo không hề bị thương, pháp quyết lại chỉ thẳng, Khôn Tiên Tác trở về hình dạng sợi thừng dài 3 trượng lấp lánh ánh vàng, Càn Cơ lão đạo hình như không quen điều khiển Khôn Tiên Tác lắm, sợi thừng cũng không mấy nghe lời, phải phí rất nhiều sức lực, Càn Cơ lão đạo niệm luôn thần chú, Khôn Tiên Tác mới phân hóa thành 6 sợi thừng như 6 con kim long có thực thể trên không trung, nhẹ nhàng múa vuốt phóng về phía Chu Thanh và Văn Hà tiên tử, không chỉ có 2 người, Khôn Tiên Tác ngay cả tứ đại pháp vương đều định trói gở một thể.

Khôn Tiên Tác! Ngay cả cái tên đã chỉ rõ sự lợi hại của nó, chính là sợi thừng trói buộc thần tiên. Tương truyền ngay cả thần tiên trên trời một khi bị trói gở cũng sẽ không thể nhúc nhích, càng khó mong thoát ra ngoài, với công lực của Càn Cơ lão đạo hiện giờ tất nhiên không đủ sức sử dụng thanh thạo, chỉ phát huy được một phần nhỏ sức mạnh, dù là thể uy lực cũng không phải nhân vật đạt cảnh giới Phản Hư có thể chống đỡ nổi, tu sĩ Phản Hư tuy là đại cao thủ ở chốn nhân gian, nhưng so với thần tiên trên trời, khoảng cách khỏi nói cũng biết rồi.

Vù! Tiếng xé gió rít lên, 6 sợi thừng trong chớp mắt đã lao vút tới khoảng không phía trên tứ đại pháp vương, Chu Thanh, Vân Hà tiên tử. Áp lực tạo ra từ tứ đại pháp vương và Chu Thanh không hề ngăn cản nỗi Khôn Tiên Tác tiến vào, không gian xung quanh bị bóp nghẹt, thời gian cũng hình như ngừng trôi.

Vốn dĩ Chu Thanh vẫn đang ra sức phòng bị Càn Cơ lão đạo, nhưng lại bị sức mạnh hủy diệt do tứ đại pháp vương liên thủ phát ra làm phân tâm, mà cho dù có phòng bị, trước sức ép từ tứ đại pháp vương, Chu Thanh cũng không còn cách gì tránh được bị Càn Cơ lão đạo đánh lên, pháp bảo pháp thuật thông thường Chu Thanh tất nhiên không sợ, nhưng gặp phải loại bảo vật như Khôn Tiên Tác, ngay cả thần tiên còn không chống đỡ nổi, Chu Thanh sao có thể phòng bị? Trong khoảnh khắc Càn Cơ lão đạo tung ra Khôn Tiên Tác, Chu Thanh đã biết sự thế không hay, chỉ là Hóa Huyết thân đạo đã chém ra không thu hồi được, nếu Chu Thanh sớm biết Càn Cơ lão đạo có pháp bảo như Khôn Tiên Tác, hẳn đã sớm thỏa hiệp với tứ đại pháp vương rồi, giao trả công pháp cho đối phương dù sao vẫn còn tốt hơn mất đi mạng sống.

Ai ngờ Càn Cơ lão đạo lại che giấu thực lực, đợi khi đôi bên động thủ mới ra tay bất ngờ, xem ra lão muốn bắt một mẻ lưới tóm trọn ổ, không biết tứ đại pháp vương bị người ta lợi dụng rồi sẽ nghĩ thế nào đây?

Nguồn sức mạnh dữ dội của Khôn Tiên Tác lại có thể thoát khỏi thiên nhãn của Chu Thanh, vì thế hẳn mới tính toán sai lầm, chỉ là lúc đầu Chu Thanh không phát hiện ra trên người Càn Cơ lão đạo có nguồn sống năng lượng dữ dội nào lay động, thế nên hẳn mới đủ can đảm ra tay với tứ đại pháp vương, cho dù vào giây phút tứ đại pháp vương liên thủ phát động tấn công, Chu Thanh vẫn có lòng tin dẫn theo Vân Hà tiên tử thoát thân vào lúc nguy ngập nhất, dù sao thì trong tứ đại pháp vương có 3 người đang bị trọng thương, nhất định không thể ngăn cản mình tháo chạy, đó chính là lí do Chu Thanh đột nhiên ra tay đánh lên.

“Càn Cơ trưởng giáo, ngài muốn làm gì vậy?” Đại Bi pháp vương kinh hãi, nghiêm giọng thét lên.

Tứ đại pháp vương tập hợp năng lượng hủy diệt, đã nhốt được Chu Thanh và Vân Hà tiên tử vào trong trận pháp, đang định hạ thủ tấn công, 4 sợi thừng dài đột nhiên bay tới trời gô cả 4 người, sợi thừng siết chặt toàn thân tứ đại pháp vương không cho họ nhúc nhích, 4 viên xá lợi mất đi chân nguyên thần chú của tứ đại pháp vương điều khiển, sắp bay trở vào cơ thể tứ đại pháp vương, xá lợi vốn tập trung phần lớn tinh thần và công lực, không thể rời khỏi bản thể quá lâu, bây giờ mất đi nguồn năng lượng cung ứng, đương nhiên phải quay về bản thể.

Chính vào lúc 4 viên xá lợi sắp rơi xuống, một tiếng hú dài vọng đến từ đám mây bên dưới, trên không khí đột nhiên xuất hiện một bàn tay to béo tóm gọn cả 4 viên xá lợi, đồng thời bên cạnh Càn Cơ lão đạo xuất hiện một tên phiên tăng to béo, bắp thịt toàn thân chốc chốc lại có sóng năng lượng dao động, làn da cũng tỏa ra ánh sáng vàng lấp lánh, hiển nhiên lại là một cao thủ luyện thành La hán kim thân.

“Đạt Lai Lạt Ma của Hiền tông! Ngươi... Càn Cơ trưởng giáo còn câu kết với Hiền tông!”

Tứ đại pháp vương phen này bị Càn Cơ lão đạo ám toán, mất đi 4 viên xá lợi kết nối mạng sống, tức giận sôi gan, lúc này nhìn thấy tên hòa thượng to béo thu giữ xá lợi của mình, 4 người đồng thanh gào to dữ tợn, nếu không phải huyết mạch toàn thân cùng với toàn bộ chân nguyên niệm lực đều bị Khôn Tiên Tác trói buộc, chỉ e họ đã phun máu ra rồi.

“Càn Cơ trưởng giáo, Khôn Tiên Tác hiệu nghiệm chứ hả? Đó là bảo vật chí tôn của Hiền giáo ta đây! Ngay cả ta cũng phát huy không được uy lực của nó, thật không ngờ vào tay ngài lại có thể vận dụng thuần thục.”

Âm thanh như tiếng sấm phát ra từ miệng tên phiên tăng to béo, tên phiên tăng vung tay tạo pháp quyết, 6 sợi thừng vàng chói chói trời gô tứ đại pháp vương, Chu Thanh, Vân Hà tiên tử lại siết chặt thêm, Vân Hà tiên tử có công lực yếu nhất toàn thân vả mồ hôi như tắm, Chu Thanh lại thần sắc bình tĩnh, nghe tên phiên tăng tên Đạt Lai Lạt Ma đó lên tiếng nói chuyện, Chu Thanh quay sang Vân Hà tiên tử nở một nụ cười trấn an, Vân Hà tiên tử thấy Chu Thanh tỏ thái độ tự tin như thế cũng yên tâm phần nào, hai người không ai lên tiếng, chỉ tập trung theo dõi diễn biến sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Tình Thế Hỗn Loạn

Đạt Lai Lạt Ma cười hi hi nham hiểm “Khí khí! Khí khí!” Tiếng cười âm u có thể so sánh với tiếng quạ đột nhiên vang lên trong đêm khuya thanh vắng, tạo cho người ta một cảm giác ớn lạnh.

“Tứ đại hộ giáo pháp vương Mật tông đều ở đây cả à! Hi hi! Bồn hoạt phật còn tưởng các ngươi sớm đi tây phương cực lạc rồi chứ! Năm xưa nếu không phải 4 lão già chết tiết này, Hiền tông ta sao lại bị đuổi ra khỏi Bồ Đạt La cung, với chút đạo hạnh của Ban Thiên, hẳn đầu phải đối thủ của ta, bây giờ cuối cùng bồn hoạt phật cũng tóm gọn các ngươi rồi, không có 4 lão già các ngươi, ta chống mắt xem thử Hiền tông còn oai phong được bao lâu. Khí khí! 4 viên La hán xá lợi thượng hạng! Nếu ta luyện hóa nó rồi, tất cả người trong Mật tông các ngươi có hợp sức lại cũng không chống lại được ta đâu! Phải công nhận đạo hạnh của tứ đại pháp vương cao thâm quá nhỉ! So với bồn hoạt phật còn mạnh hơn 3 phần, nếu không có cơ hội tốt lần này, đúng thật là ta hết cách đối phó các ngươi, xem ra Hiền tông của ta sắp làm chủ Bồ Đạt La cung rồi! Ha ha...” Đạt Lai Lạt Ma ngửa cổ lên trời cười như điên dại.

Bàn tay to béo xòe ra, 4 viên xá lợi bóng loáng bị Đạt Lai Lạt Ma ném vào miệng nuốt luôn xuống bụng. Sắc mặt Đạt Lai Lạt Ma liền tỏa ra một vàng hào quang sáng chói vàng chói, “Hi hi, mạnh quá nhỉ! Chỉ dựa vào linh khí phủ trên bề mặt đã bồi bổ cho ta không ít rồi, xem ra phải luyện hóa mấy viên xá lợi mạnh mẽ này, bốn hoạt phật phải bề quan tu luyện một năm mới được.”

Phụt! Tứ đại pháp vương bị Khổn Tiên Tác trối gô cứng ngắt, khí huyết toàn thân không thể lưu chuyển, nhưng nguyên thần kết nối tính mạng trong 4 viên xá lợi bị Đạt Lai Lạt Ma dùng phật lực đánh tan, cả 4 người cùng lúc phun ra một ngụm máu tươi màu vàng lợt, La hán kim thân quả nhiên thần kỳ, ngay cả máu chảy trong cơ thể cũng biến thành màu vàng.

“Càn Cơ trưởng giáo, ngươi là trưởng giáo một môn phái tiếng tăm lẫy lừng, thế mà lại dùng thủ đoạn bỉ ổi ám toán chúng tôi, hay cho Mật tông và Côn Lôn còn là đồng đạo hảo hữu, nếu không phải năm xưa Mật tông ra tay giúp đỡ, ngươi có thể đối phó nổi với Ma đạo đệ nhất cao thủ Ôn Lam Tân sao? Hành động của ngươi chẳng khác nào tà ma ngoại đạo!” Đại Bi pháp vương bị đánh tan mất một nửa nguyên thần trong viên xá lợi, nếu không vì có La hán kim thân chống đỡ đã sớm hồn xiêu phách tán rồi, lão cảm phẫn hành động bỉ ổi của Càn Cơ lão đạo, mất đi nguyên thần xá lợi, công lực tứ đại pháp vương tiêu tan gần hết, cảm giác sợ hãi bao trùm nội tâm, nếu không phải toàn thân bị trối gô không nhúc nhích được, cả 4 người đã lao tới liều mạng với Càn Cơ lão đạo rồi. Mật tông và Hiển tông vốn là đối thủ xung đột bao đời nay, Đạt Lai Lạt Ma tính kế đối phó họ là điều hiển nhiên, tứ đại pháp vương không thể nói gì, nhưng ngay cả Càn Cơ lão đạo cũng tham dự âm mưu thâm độc này thì quả thật không thể chấp nhận, tứ đại pháp vương phần nộ cùng cực, Chu Thanh tin chắc lúc này đây cả 4 người đang muốn phanh thây xẻ thịt Càn Cơ lão đạo ra mới hả được cơn giận.

“Hi hi! Hi hi!” Càn Cơ lão đạo thấy mọi việc diễn ra theo đúng kế hoạch sắp đặt từ trước, vẻ mặt âm u cũng bắt đầu giãn ra, cười khoái trá vài tiếng, toàn thân tỏa ra khí thế quái dị, “Ai bảo Mật tông các ngươi có thể lực quá lớn ở Tây Vực chứ? Cây to đón gió, cho dù lão đạo không đối phó các ngươi, cũng có người khác đến đối phó các ngươi thôi. Đạt Lai Lạt Ma chẳng qua tình cờ gặp mặt lão đạo, tiện thể giúp lão đạo một tay trả mối thù không đội trời chung. Hi hi! Các ngươi cũng coi như đã làm một việc công đức rồi, sau này chuyển thế luân hồi còn có thể đầu thai vào một gia đình tốt đấy!” Càn Cơ lão đạo lên tiếng chế giễu, Đại Bi pháp vương tức đến nổi ngắt xiu, lão đã bị trúng nhất chém Hóa Huyết thân đạo của Chu Thanh, nguyên khí tổn thương nặng, bây giờ viên xá lợi chứa nguyên thần bản mệnh lại bị Đạt Lai Lạt Ma tịch thu, còn hứng chịu lời lẽ cay nghiệt của Càn Cơ lão đạo, chỉ còn cách cái chết gang tấc nữa thôi, không ngắt xiu mới lạ.

“Yên tâm, sao ta có thể để chúng chuyển thế đầu thai chứ, mấy lão già này đã chuyển thế 3 lần rồi, kinh nghiệm phong phú, để chúng lại e sẽ thành mối họa sau này. Hi hi! 4 cơ thể La hán kim thân, ta có thể dùng luyện chế thân ngoại hóa thân mạnh mẽ được đó!” Đạt Lai Lạt Ma thấy Đại Bi pháp vương ngắt đi, quơ tay một cái, Tịch Diệt pháp luân đã nắm trong tay, sau khi xem xét tỉ mỉ một hồi, Đạt Lai Lạt Ma đột nhiên cười phá lên như điên, Chu Thanh có cảm giác tên phiến tăng to béo này chắc bị chập vài sợi dây thần kinh trong đầu, hoặc là lão đã bị chó dại cắn.

“Quả nhiên là Tịch Diệt pháp luân hàng thật, hôm nay ta có được 4 viên xá lợi của tứ đại pháp vương đã là món lợi lớn nhất từ trước đến nay rồi, thế mà bây giờ còn có thêm bảo vật trong truyền thuyết Phật môn. Bỏ để kim thân nha! Chỉ cần ta tham ngộ được bỏ để kim thân, luyện thành Lục trượng pháp tướng, trong thiên hạ này còn ai là đối thủ của ta nữa chứ? Cuối cùng Hiển tông ta đã có ngày viết nên trang sử hiển hách rồi. Ha ha! Ha ha! Đến lúc đó đừng nói là dưới trần gian, cho dù là Phật giới, ta cũng là Phật tổ một cõi rồi!” Đạt Lai Lạt Ma càng nói càng kích động.

Dù là Mật tông hay Hiển tông, đều có truyền thuyết về Tịch Diệt pháp luân, chỉ là câu chuyện có hơi khác biệt, nhưng có một điểm tương đồng, chính là trong Tịch Diệt pháp luân có ghi chép một bộ vô thượng huyền công vô cùng thần diệu, có thể trực tiếp tu luyện thành Phật tổ kim thân, không cần chuyển thế luân hồi.

“Đạt Lai hoạt phật! Xin ngài đừng quên tên tiểu tử kia cũng đã tu thành bỏ để kim thân rồi, nếu hôm nay không có tứ đại pháp vương góp sức, cộng thêm Khổn Tiên Tác, chúng ta cũng không đối phó nổi tên tiểu tử này đâu. Tên tiểu tử tự xưng là hải ngoại tán tu, nhưng lại không có thể lực gì, trên người có vài món pháp bảo hảo hạng, hôm nay ngài đã thu được nhiều lợi ích rồi, hay là giao tên tiểu tử này cho ta nhé!” Càn Cơ lão đạo vẫn giữ vẻ mặt âm u quái dị, nhưng khi nói chuyện lại tỏ ra cực kì cung kính, giống như đang cầu xin Đạt Lai Lạt Ma vậy. Chu Thanh lắc đầu nguây nguẩy, Càn Cơ lão đạo đúng thay đổi hoàn toàn tính cách rồi, trước kia cao ngạo hống hách, từ hành động bao che dè dặt đánh nhau với Chu Thanh là đủ biết Càn Cơ lão đạo là một trưởng giáo uy nghi ngạo nghễ cỡ nào, bây giờ không những trở nên nhàm chán độc ác, còn khúm núm cúi đầu trước Đạt Lai Lạt Ma, Chu Thanh nghi ngờ có khi nào đó là 2 người khác nhau không nhỉ? Truyện "Phật Đạo "

Đạt Lai Lạt Ma lạnh lùng gằn giọng: “Cái gì? Người này đã luyện thành bỏ để kim thân rồi sao? Xem dáng vẻ người này vẫn còn rất trẻ, có lợi hại đến đâu cũng không thể nào tu luyện thành công đâu, ta có nghe Đạo gia còn có pháp thuật cải lão hoàn đồng gì đó, chắc tên này đã làm vậy rồi. Nếu đã thế trên đời này tất nhiên không cho phép xuất hiện 2 người có bỏ để kim thân, người này phải thuộc về ta, ngươi đừng quên khi ta cho mượn Khổn Tiên Tác ngươi đã hứa gì với ta, hôm nay ta phải lấy hết tất cả pháp bảo và người, bao gồm luôn nữ đệ tử của Đại Tự Tại cung. Hi hi! Ngày thường ta còn e sợ Đại Tự Tại cung, đợi khi ta luyện hóa 4 viên xá lợi, tu thành kim thân, vậy ta còn sợ gì Đại Tự Tại cung nữa nào? Đến lúc đó ta còn phải tìm đến nơi bắt hết nữ đệ tử của chúng về tham phật hi thiên cùng bốn hoạt phật ấy chứ! Ngươi mà còn lải nhải đặt điều kiện ở đây, coi chừng ta dọn dẹp luôn ngươi đó!” Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Lời nói vô cùng ngang tàng, không hề xem Càn Cơ lão đạo ra gì, như để chứng minh sức mạnh của mình, Đạt Lai Lạt Ma thi triển pháp quyết, 6 sợi trùy trối gô 6 người lóe lên ánh sáng chói lòa, nhanh chóng siết chặt, tam đại pháp vương đang hấp hối bị siết ngắt đi.

Chu Thanh và Văn Hà tiên tử chỉ cảm thấy toàn thân bị siết lại, sức mạnh kinh hồn như muốn xé nát mình ra, pháp lực của Khổn Tiên Tác ngay cả thần tiên trên trời còn không chống cự nổi, huống hồ là hai người, trong tích tắc cả hai đều gục đầu xuống xiu đi.

Càn Cơ lão đạo đột nhiên phát hiện mình mất đi liên hệ với Khổn Tiên Tác, nhưng lão biết rõ khi Đạt Lai Lạt Ma cho mượn bảo vật này đã thêm vào phong ấn trên đó, chỉ cho phép mình sử dụng chứ không thể nổi lòng tham đoạt lấy. Bây giờ rõ ràng Đạt Lai Lạt Ma muốn độc chiếm hết lợi lộc, nhưng Càn Cơ lão đạo vốn không phải là đối thủ của Đạt Lai Lạt Ma, hơn nữa đối phương còn có Khổn Tiên Tác, động thủ đánh nhau chắc chắn không có cơ may giành chiến thắng, lão nhất định bị Đạt Lai Lạt Ma đánh chết tươi ngay.

Thấy Đạt Lai Lạt Ma hành xử như thế, ánh mắt Càn Cơ lão đạo lóe lên ánh sáng oán hận như con rắn độc rình mồi, chỉ có điều hiện nay lão không dám

tranh luận với Đạt Lai Lạt Ma. Căn Cơ lão đạo bị thù hận làm cho u mê đầu óc, vì muốn nhanh chóng trả thù Chu Thanh, lại không dám tận dụng lực lượng Côn Lôn, lão dùng thuật nguyên thần đoạt xác, vốn là điều cấm kỵ trong môn phái, hiện giờ nguyên thần và thể xác còn chưa hòa hợp, chỉ còn cách dùng huyền thuật biến hóa ra tướng mạo trước kia, tứ đại pháp vương và Đạt Lai Lạt Ma vì tu luyện công pháp Phật giáo nên không nhìn ra chỗ huyền diệu trong đạo thuật Côn Lôn, còn các sư huynh đệ của Căn Cơ lão đạo ai nấy đều tinh thông bí pháp Côn Lôn, nhất định không che giấu được họ, nếu bị họ phát hiện ra, chức trưởng giáo Côn Lôn của Căn Cơ lão đạo không những không giữ được, rất có thể còn bị thanh lý môn hộ, đoạt lấy thân xác của đệ tử, trong bất kỳ môn phái nào đều bị xếp vào trọng tội không thể tha thứ.

Khó khăn lắm Căn Cơ lão đạo mới nghĩ ra mưu kế một mũi tên bắn chết hai con nhạn, nhưng lão cũng biết đây là cách làm trao đổi với sói, chỉ là mối thù với Chu Thanh khiến lão phát điên, không cần lo nghĩ nhiều nữa, thêm vào Chu Thanh biết rõ chuyện xấu của lão, giờ lại làm Khách Khanh trưởng lão của Thục Sơn, điều này càng làm Căn Cơ lão đạo nóng nảy muốn thủ tiêu Chu Thanh.

Đạt Lai Lạt Ma nhìn bộ dạng phục tùng của Căn Cơ lão đạo, gật gù về hải lòng, nói: “Chỉ cần thứ nào ta không dùng đến, tất nhiên sẽ ban cho người, người đường đường là trưởng giáo Côn Lôn, thế mà ra nông nổi này, thật là tức cười đấy!”

Nói xong, Đạt Lai Lạt Ma mặc kệ Căn Cơ lão đạo, đưa tay tóm về phía Vân Hà tiên tử. Đột nhiên, xung quanh Chu Thanh một vàng sáng vàng tỏa ra, một đóa sen hồng từ từ mọc lên, đóa sen lúc đầu nhỏ xíu, chỉ to như móng tay, trong chớp mắt nở to thành cái sọt, Đạt Lai Lạt Ma nhìn thoáng qua là biết ngay đóa sen hồng không phải là vật chất có thực thể, nó chỉ được tạo thành từ đóm lửa màu hồng kì dị mà thôi, nhưng Đạt Lai Lạt Ma vừa nhìn thấy đóa sen lửa đột nhiên rừng mình sợ hãi, hốt hoảng thốt lên: “Hong Liên Nghiệp Hỏa! Quả nhiên là Hong Liên Nghiệp Hỏa! Ấy da!”

Hòa cùng tiếng kêu thất thanh của Đạt Lai Lạt Ma, đóa sen lửa to bằng cái sọt đột nhiên nổ tung, phân hóa làm nhiều đóa sen nhỏ chup vào Căn Cơ lão đạo và Đạt Lai Lạt Ma.

Thì ra Chu Thanh trong khoảnh khắc nhìn thấy Căn Cơ lão đạo lòi ra Khôn Tiên Tác, biết sự thể chẳng lành, kim thân pháp tướng bèn tách rời thân xác trôn vào không gian ảo, bằng không bị Khôn Tiên Tác trời gổ, cho dù là kim thân pháp tướng cũng bị trời chặt cứng không thể nhúc nhích, may mà Căn Cơ lão đạo sử dụng Khôn Tiên Tác còn chưa thành thạo nên Chu Thanh mới có thể bỏ trốn trốn lọt.

Chiêu thức Chu Thanh vừa đánh ra chính là đòn hủy diệt ghê gớm nhất, có uy lực khủng khiếp nhất trong kim thân pháp tướng, tự kích nổ 8 món binh khí trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Ngư Ông Đắc Lợi

Tu đạo sĩ bình thường khi liều mạng tấn công, uy lực mạnh nhất chính là tự nổ nguyên thần, cách này tuy dùng mãnh nhưng chết chắc, là thủ đoạn chết chung với đối thủ, nếu không có huyết hải thâm thù, chả có ai dại gì đi sử dụng chiêu thức tự sát này. Một cách khác là nghịch chuyển tình huyết, bồi tăng công lực, nhưng cách này dù có thành công sau này cũng giảm nửa công lực, nặng thì bị tàn phế suốt đời, cách liều mạng thỏa đáng nhất chính là phát động chân nguyên kích nổ pháp bảo tùy thân của mình, pháp bảo tùy thân của một người tu đạo đều được tu luyện nhiều năm, kết hợp chân nguyên mới có thể sử dụng như ý, ít nhiều cũng ẩn chứa một chút nguyên thần của bản thân, thêm vào đó pháp bảo nào cũng hội tụ linh khí nồng hậu, nếu được kích nổ thì giống như một quả bom hạng nặng, uy lực tất nhiên rất kinh khủng, tuy vẫn còn kém tự nổ nguyên thần phát huy ra gấp 10 lần uy lực, nhưng so với một số pháp thuật bí pháp đã mạnh hơn rất nhiều rồi.

Kim thân pháp tướng của Chu Thanh hội tụ 8 món binh khí, thông qua thần niệm hội tụ các loại năng lượng tạo thành nguồn uy lực đương nhiên mạnh hơn nhiều so với pháp bảo thông thường, nhất là sau khi kích nổ bản thân lại không bị thương, sau này chỉ cần mất chút công sức tu luyện lại 8 món binh khí là được, chính là cách thức liều mạng tốt nhất vào lúc này. Chu Thanh suy tính cẩn thận, khi kích nổ đã vận dụng hoa sen đỏ có uy lực mạnh nhất, nổ ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa khủng khiếp. Hồng Liên Nghiệp Hỏa bề ngoài cứ như ngọn lửa bình thường dùng nhiệt độ cao đã thương người khác, chỉ có điều bất cứ sinh linh nào bị dính phải ngọn lửa, sẽ bị nhân quả nghiệp duyên vô cùng vô tận nuốt chửng, nguyên thần lập tức rơi vào vòng luân hồi bất sinh bất diệt mãi mãi, không còn cơ hội để quay đầu nữa, cho dù có chuyển thế ngàn lần vạn lần cũng không siêu thoát khỏi nỗi khổ lục đạo luân hồi. Tính ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa đối với người bình thường lại chả có tác dụng mấy, nhưng đối với người tu đạo lại là một vật khủng khiếp, có bị hồn xiêu phách tán còn tốt hơn nhiều so với mãi mãi bị giam cầm trong lục đạo luân hồi.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa là ngọn lửa trong truyền thuyết, điển tịch của Đạo gia và Phật giáo đều có ghi chép, nhưng chưa từng thấy ai sử dụng bao giờ, Đạt Lai Lạt Ma có kiến thức uyên bác, trong tích tắc liền biết ngay đây là ngọn lửa khủng khiếp nhất trong truyền thuyết, không hề có pháp bảo hay phép thần thông nào có thể chống đỡ nổi, cho dù là thần tiên trên trời đã nhảy ra khỏi Tam giới, không nằm trong Ngũ hành khi bị dính phải một tia lửa thôi là cứ thế quay về luân hồi chuyển thế đi nhé, sau khi giải trừ nghiệp oán mới quay trở về làm thần tiên tiếp vậy. Thật không ngờ bỏ dè kim thân lại có thể phát động Hồng Liên Nghiệp Hỏa, ngay cả Đạt Lai Lạt Ma cũng nghĩ ngờ đây rốt cuộc có phải là công pháp Phật gia không nhỉ?

“Á! Nguy quá! Khôn Tiên Tác mau chống đỡ cho ta!” Tuy Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong truyền thuyết không có gì ngăn nổi, nhưng Đạt Lai Lạt Ma đâu chịu khoanh tay để mặc nó dính vào người, bèn sử dụng pháp bảo mạnh nhất của mình ra chống cự, Khôn Tiên Tác đang trời buộc tứ đại pháp vương, Vân Hà tiên tử, thể xác Chu Thanh liền được thu hồi, nhanh chóng đan chéo kết thành chiếc lưới vàng chói, Đạt Lai Lạt Ma vận hết toàn bộ công lực, bấp thịt béo cháy mỡ trên cơ thể cứ đùng đùng như một ngọn núi lác lác qua lại, Khôn Tiên Tác sáng rực lên, phát ra âm thanh huyền diệu vang vọng đất

trời bao la.

Càn Cơ lão đạo đột nhiên thấy vô vàn ánh lửa ập tới, lách người trốn ngay vào chiếc lưới vàng chóc tạo từ Khổn Tiên Tác của Đạt Lai Lạt Ma, bây giờ lão không có pháp bảo uy lực mạnh mẽ, trước ngọn lửa khủng khiếp kia đã không hề có chút sức chống đỡ, Đạt Lai Lạt Ma ích kỉ chỉ lo cho bản thân, khi tạo chiếc lưới bảo vệ chỉ lo chụp lấy mình, bỏ mặc Càn Cơ lão đạo ở bên ngoài, may mà Càn Cơ lão đạo cảnh giác, bằng không lão đã là người bị tiêu diệt đầu tiên rồi. Càn Cơ lão đạo đã sớm manh nha ý định giết chết tên phiên tăng to béo này, nhưng lão đang cần hần bảo vệ, thêm vào đó bị mất đi Roi Đà Thần và thân xác, sức chiến đấu suy giảm rõ rệt, chắc chắn không thể địch lại Đạt Lai Lạt Ma có Khổn Tiên Tác trong tay. Càn Cơ lão đạo tự nhủ khi nào có cơ hội nhất định sẽ giết chết tên phiên tăng mập ú, niệm hóa nguyên thần của hắn, dùng thân xác hắn tế luyện thành phần thân của mình.

Càn Cơ lão đạo và Đạt Lai Lạt Ma chỉ lo chống chọi Hồng Liên Nghiệp Hỏa của Chu Thanh, không thèm quan tâm đến tứ đại pháp vương bên kia nữa, vốn dĩ tứ đại pháp vương mất đi xá lợi, lại bị Khổn Tiên Tác trời gô, giờ 4 người đã ngất đi, Khổn Tiên Tác được Đạt Lai Lạt Ma thu về, tứ đại pháp vương rơi thẳng xuống dưới, nào ngờ bức tượng Phật sáu tay khổng lồ sừng sững dùng để ngăn cản Cửu Thiên La Phong đột nhiên tách ra một đám mây đỡ lấy tứ đại pháp vương trên không trung, tránh cho 4 người rơi từ trời xanh vạn trượng xuống dưới, thịt nát xương tan.

Cả vạn đóm lửa hoa sen to bằng nắm tay lao vu vu đập mạnh vào Khổn Tiên Tác, sau đó nổ lộp bộp như pháo, tan biến vào hư không, tám lưới vàng chóc khẽ lay động, Đạt Lai Lạt Ma toàn thân vã mồ hôi như tắm, nhưng dù sao cũng đã ngăn cản được Hồng Liên Nghiệp Hỏa nổi danh ngay cả thần tiên trên trời đỉnh phải cũng bị ném trở lại vòng luân hồi.

Đạt Lai Lạt Ma đột nhiên cảm thấy mình vẫn còn hơi sức, ngỡ ngàng một lúc, thốt lên: “Đây chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa nổi danh bất cứ thần thông pháp bảo nào cũng không cách gì chống đỡ đó ư? Tại sao ta có thể đỡ được lâu như vậy, chẳng lẽ truyền thuyết nói tâm bậy? Hay là Khổn Tiên Tác của ta quá mạnh?”

“Ha ha! Chỉ là một ngọn nến leo lét, cái gì mà Hồng Liên Nghiệp Hỏa chứ? Pháp thuật hạng bét này mà dám đem ra múa máy trước mặt bốn hoạt Phật à, tiểu tử nhà ngươi quả xem thường pháp bảo của ta rồi đấy.” Đạt Lai Lạt Ma phần chân tình thần, cuối cùng đã tung hết sức, tám lưới vàng chóc phình lên, hất những đóm lửa hoa sen văng tung tóe, đóm sen lửa nào bị hất văng đều nổ tung như bọt xà phòng, nhanh chóng biến mất, chỉ một lúc sau toàn bộ đóm lửa hoa sen đã tiêu tan sạch. Thật ra Chu Thanh đứng là đã sử dụng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nhưng do Liên Hoa pháp khí được Chu Thanh ngưng luyện chỉ có cái vỏ ngoài, không có năng lượng bổ sung, bên trong không hề hội tụ đủ sức mạnh, dù là thế uy lực khi phát nổ cũng không hề thua kém một cao thủ Phân Hư tự nổ nguyên thần đâu, chỉ là Đạt Lai Lạt Ma có món pháp bảo thần tiên Khổn Tiên Tác, bằng không đã bị thương nặng rồi, đầu còn hơi sức mà hống hách ở đây.

Đạt Lai Lạt Ma bình tĩnh lại nhìn sang, Chu Thanh và Văn Hà tiên tử đã biến mất, Càn Cơ lão đạo bực bội trong lòng, nếu không phải con heo mập này cản đường cản lối, lão đã sớm giết được Chu Thanh rồi. Càn Cơ lão đạo khó khăn lắm mới mượn được Khổn Tiên Tác từ Đạt Lai Lạt Ma, nào ngờ tên phiên tăng này vô cùng cẩn trọng, thêm vào trận pháp khổng lồ trên pháp bảo rồi mới cho mượn, hơn nữa Khổn Tiên Tác là pháp khí thần tiên vốn không phải người tu đạo chốn trần gian có thể phát huy hết uy lực, cứ thế làm cho Càn Cơ lão đạo chỉ vận dụng được một phần mười sức mạnh của Khổn Tiên Tác, phải đánh lên mới trời gô được 6 người, còn để cho kim thân pháp tướng của Chu Thanh lặng lẽ trốn thoát, chỉ cần phát huy thêm được một phần công lực thôi, tin chắc ngay cả kim thân pháp tướng cũng không thoát nổi, cứ như cá nằm trên thớt chờ bị người ta tùng xẻo.

“Ồ! Xem ra Mật tông lần này vì Tịch Diệt pháp luân mà bỏ hết vốn liếng ra nhì? Ngay cả Định Phong Châu cũng mang đến, phen này bốn hoạt Phật lòi to rồi, chắc hôm nay bốn hoạt Phật được Phật tổ phù hộ nên mới cùng lúc vỡ khảm thế này!” Đạt Lai Lạt Ma nhìn vào bức tượng Phật 6 tay khổng lồ đỡ lấy tứ đại pháp vương, gật gù khoái trá. Truyện "Phật Đạo "

Đạt Lai Lạt Ma chẳng mấy quan tâm tới việc để Chu Thanh và Văn Hà tiên tử chạy thoát, mình có được 4 viên xá lợi chứa phần lớn công lực của tứ đại pháp vương, chỉ cần đem về luyện hóa hấp thu đã là thiên hạ vô địch rồi, hắn đã có pháp bảo thần tiên Khổn Tiên Tác trong tay, giờ lại có thêm Tịch Diệt pháp luân, tham ngộ ra bỏ để kim thân chỉ là chuyện sớm hay muộn, đầu còn tâm trí nào mà quan tâm Chu Thanh nữa chứ. Bây giờ Đạt Lai Lạt Ma đang toan tính trong lòng làm thế nào để Hiến tông xưng bá Tây Vực, cao thủ của Mật tông tuy nhiều, nhưng trụ cột chính là tứ đại pháp vương, mất đi 4 lão già pháp lực thâm hậu kia, với công lực sau khi luyện hóa xong 4 viên xá lợi của Đạt Lai Lạt Ma tất nhiên không cần bận tâm lũ tép riu đó.

Đạt Lai Lạt Ma lướt tới phía trước, tung chưởng đánh tan bức tượng Phật 6 tay khổng lồ, đám mây tan đi, hiện ra một viên ngọc sáng bóng to bằng quả trứng gà, chính là Định Phong Châu.

Định Phong Châu, truyền thuyết kể rằng do Linh Cát bỏ sót để lại, cho dù bất cứ pháp thuật mang yếu tố gió nào trên trời dưới đất đều vô hiệu với nó, cũng là một món bảo vật, có điều chỉ tác dụng với gió thì hơi hạn hẹp mà thôi, Đạt Lai Lạt Ma tiện tay thu luôn viên ngọc vào tay áo.

“La hán kim thân của tứ đại pháp vương chính là vật liệu tốt để tu luyện thân ngoại hóa thân, ta không thể bỏ phí!” Đạt Lai Lạt Ma quơ tay một cái, lực hút vô hình xuất hiện hút lấy thân xác của tứ đại pháp vương, đồng thời tay kia của Đạt Lai Lạt Ma phát ra 4 luồng sáng đen bắn thẳng về phía đỉnh đầu tứ đại pháp vương, xem ra hắn định tiêu diệt triệt để nguyên thần còn sót lại của tứ đại pháp vương, chỉ để lại thân xác sử dụng về sau thôi.

“Đạt Lai, chịu chết đi!” Một tiếng hét giận dữ vang to, Đại Bi pháp vương, Đại Từ pháp vương, Đại Di pháp vương đã tỉnh lại từ lúc nào, 3 người đột nhiên lao thẳng vào Đạt Lai Lạt Ma với tốc độ nhanh gấp mười lần lực hút, 4 luồng sáng đen bị hất tung sang một bên, chưa gây tổn thương được họ. Truyện "Phật Đạo "

“Sớm biết các ngươi sẽ làm vậy mà! Các ngươi tưởng bốn hoạt Phật là tên gốc à!” Thấy 3 người hùng hổ lao tới, Đạt Lai Lạt Ma liền niệm chú, Khổn Tiên Tác bay ra định trời gô 3 người.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! 3 tiếng nổ đinh tai nhức óc làm rung chuyển không gian, khi Khổn Tiên Tác sắp chạm vào tam đại pháp vương, cơ thể 3 người đột nhiên phát nổ, sức mạnh hủy diệt khủng khiếp ngay cả Khổn Tiên Tác cũng bị dạt ra, một bóng người lao nhanh từ bên dưới tiếp cận Đạt Lai Lạt Ma, chính là Đại Nhật pháp vương bị thương nhẹ nhất, Đại Nhật pháp vương toàn thân phình to như trái bóng, khi đến gần Đạt Lai Lạt Ma hơn trượng cũng tự phát nổ.

Tam đại pháp vương tự nổ thu hút Khổn Tiên Tác, rồi Đại Nhật pháp vương phát nổ chết chung với Đạt Lai Lạt Ma, 4 người phối hợp đánh đòn cuối cùng vừa ăn ý vừa chặt chẽ, trong một lúc đã gây trọng thương cho Đạt Lai Lạt Ma.

“Á!” Vụ nổ trôi qua, Đạt Lai Lạt Ma phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, máu thịt văng tung tóe, dù hần đã tu thành La hán kim thân cũng không chịu nổi Đại Nhật pháp vương cố ý tự nổ muốn chết chung với kẻ thù, nếu không vì Đại Nhật pháp vương đã bị mất xá lợi, nguyên khí tổn thương nặng, sức mạnh vụ nổ ít nhất giảm đi một nửa, e rằng Đạt Lai Lạt Ma đã sớm toi mạng rồi, nhưng dù là vậy, lần này Đạt Lai Lạt Ma cũng phải hứng lấy thương tích nghiêm trọng.

Tia sáng lóe lên, Đạt Lai Lạt Ma đang định rời khỏi, đột nhiên một tiếng động lớn phát ra từ sau lưng, Đạt Lai Lạt Ma quay đầu lại nhìn, thấy một khuôn mặt lạnh lùng gian xảo đập vào mắt, không phải Càn Cơ lão đạo thì còn ai. Đạt Lai Lạt Ma giật thót tim hoảng sợ, mọi thứ đã trễ. Xoẹt! Một thanh phi kiếm sắc bén chém ngang lưng cắt hần ra làm 2 khúc, ruột gan phèo phôi lòi cả ra ngoài, La hán kim thân đã bị trọng thương của Đạt Lai Lạt Ma không còn đủ sức chống chọi với nhất kiếm dùng hết sức lực được Càn Cơ lão đạo chém ra.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Gian Manh Xảo trá

Bình! Càn Cơ lão đạo cười hí hí nham hiểm vài tiếng, vung tay tạo một tia sét giật nát banh cái đầu của Đạt Lai Lạt Ma luôn, đáng thương thay cho Đạt Lai Lạt Ma vừa mới oai phong được một lúc, còn chưa kịp tỉnh lại khỏi giấc mơ thiên hạ vô địch, thế mà đã rơi vào cảnh thê thảm nát xương tan, tất cả cũng chỉ vì hần quá phản kích, trong một lúc gom được nhiều món hời như vậy, 4 viên xá lợi của tứ đại pháp vương, Tịch Diệt pháp luân, Định Phong Châu, món nào cũng là bảo vật thêm muốn của các tu sĩ trong thiên hạ, hần không phản kích mới lạ! Truyện "Phật Đạo "

Nhất là hôm nay diệt trừ được tứ đại hộ giáo pháp vương của Mật tông càng là thu hoạch lớn nhất, nên nhớ Hiền tông và Mật tông xung đột với nhau đã cả ngàn năm, Hiền tông luôn bị Mật tông đánh cho không ngóc đầu lên nổi, cho đến hiện tại Hiền tông sém chút bị diệt vong luôn, chỉ còn hơi thở hấp hối mà thôi. Đạt Lai Lạt Ma phải trốn chui trốn nhủi mới thoát chết, nhưng vận may của hần đã đến, có một lần hần tình cờ tìm được một món bảo vật trong số các di vật do các bậc cao tăng tiền bối Hiền tông để lại, chính là Khổn Tiên Tác, vì thế mới từng bước củng cố lại được thế lực Hiền tông của mình, chỉ là Mật tông có quá đông cao thủ, pháp bảo của họ tuy không món nào sánh được với Khổn Tiên Tác, nhưng Mật tông lấy thịt đè người, cộng thêm Đạt Lai Lạt Ma không thể phát huy hết uy lực Khổn Tiên Tác, vì vậy Hiền tông vẫn luôn ở thế yếu.

Đạt Lai Lạt Ma lâu lâu lại bị tứ đại pháp vương liên thủ truy sát, nếu không vì có Khổn Tiên Tác hộ thân, hần đã sớm mất mạng vào tay tứ đại pháp vương rồi.

Cao thủ giỏi nhất của Mật tông chính là tứ đại hộ giáo pháp vương, giờ trừ khử được 4 lão già ấy, Đạt Lai Lạt Ma bèn có thể thỏa sức làm mưa làm gió, tạo dựng sự nghiệp kinh thiên động địa, ai ngờ tứ đại pháp vương hung dữ đến thế, lại chơi trò 3 người tự nổ nguyên thần thu hút Khổn Tiên Tác, người còn lại xài đòn hy sinh chết chung với kẻ thù, nhưng dù bị trọng thương, Đạt Lai Lạt Ma cũng còn cách xoay chuyển tình thế, chỉ là mất thêm thời gian dưỡng thương và hồi phục công lực, nào ngờ Càn Cơ lão đạo không hề do dự ra tay đánh lên ngay, đâm hần vào bước đường mỗi mỗi không còn cơ hội siêu sinh.

Sau khi đánh nát cái đầu Đạt Lai Lạt Ma, Càn Cơ lão đạo không hề buông tha đối phương, gần như là cùng một lúc, lão mở miệng phun ra một ngụm Tam Vị Chân Hỏa, ngọn lửa bùng bùng bao lấy La hán kim thân còn sót lại của Đạt Lai Lạt Ma, nhưng La hán kim thân quả thật mạnh mẽ, Càn Cơ lão đạo dùng phi kiếm chém đứt còn có thể chấp nhận, vì phi kiếm vốn là binh khí sắc bén, được sử dụng bởi cao thủ có công lực Phán Hư như Càn Cơ lão đạo chẳng khác nào hồ mọc thêm cánh, muốn chặt đứt một cơ thể La hán kim thân bị trọng thương chả có gì khó khăn, nhưng bây giờ muốn nung chảy La hán kim thân thì đúng là có hơi khó thực hiện rồi.

Tam Vị Chân Hỏa nóng hừng hực tỏa sáng rực rỡ phải mất một lúc lâu mới đốt trụ La hán kim thân của Đạt Lai Lạt Ma thành một nhúm bột lấp lánh ánh vàng. Trong nhúm bột có một sợi dây thừng dài vàng chóa, chính là Khổn Tiên Tác, còn có 5 viên xá lợi long lanh, một viên ngọc Định Phong Châu, còn có món đồ khiến cả 5 đại cao tăng vì muốn tranh giành mà mất mạng, Tịch Diệt pháp luân!

Chiếc pháp luân được làm từ thanh đồng, thế mà không hề suy suyển dưới sức nóng dữ dội của Tam Vị Chân Hỏa. Càn Cơ lão đạo cười khanh khách khoái chí: “Ha ha! Món này tốt hơn hết tất cả bảo vật khác đó nha! Công pháp của Chuẩn Đề đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân là nhân vật có thể so sánh ngang với Tam Thanh tổ sư đấy! Một lũ ngu đần, không biết gì về lai lịch báu vật mà đến tranh đoạt nhau, may mà tổ sư Côn Lôn ta có ghi chép lại. Hi hi! Đều rơi vào tay ta cả, nhưng bây giờ ta vẫn còn một chuyện phải làm, để tránh đem dài lắm mồm”

Càn Cơ lão đạo đột nhiên ném ra mấy cây lệnh kỳ, lệnh kỳ xoay vòng tròn xung quanh một hồi, tất cả đều chui tọt vào hư không, cảnh vật xung quanh dần dần mờ ảo, cuối cùng không gian uốn khúc liên hồi, Càn Cơ lão đạo đã mang theo số bảo vật tịch thu được trốn vào trong không gian ảo của mình.

Càn Cơ lão đạo không thể chờ đợi thêm, trốn vào không gian ảo là an toàn nhất, thêm vào đó lão còn dùng trận pháp bí truyền Côn Lôn phong tỏa khí tức và sự dao động trong không gian, trừ khi hiện nay có người mạnh hơn lão gấp mười lần, bằng không muốn chạm vào một cọng tóc của lão là không thể nào.

Càn Cơ lão đạo kẻ cũng vô cùng gian manh, lão đoán được Chu Thanh vẫn chưa bị thương nặng, sức chiến đấu hãy còn mạnh mẽ, thêm vào Chu Thanh có Roi Đà Thần, Hóa Huyết thần đạo, những món pháp bảo kia đều không hề thua kém Khôn Tiên Tắc, lại tu luyện được Kim thân pháp tướng, nếu như lão trốn đi, trừ khi lập tức trở về Côn Lôn, bằng không nhất định bị Chu Thanh tìm thấy, lão không phải đối thủ của Chu Thanh, bây giờ việc cần làm trước mắt là luyện hóa Khôn Tiên Tắc và 5 viên xá lợi mới đủ sức tự bảo vệ, còn trốn vào Côn Lôn thì chưa thể, bộ dạng của Càn Cơ lão đạo hiện giờ nhất định bị các sư huynh đệ nhận ra, đến lúc đó chưa bị Chu Thanh lấy mạng, ngược lại bị người trong môn phái hợp lực thanh lý môn hộ thì đúng là trò cười lớn nhất trong thiên hạ rồi.

Càn Cơ lão đạo muốn nhân cơ hội này dung hòa nguyên thần và thể xác, luyện hóa tinh thần niệm lực chứa trong 5 viên xá lợi, như thế có thể gia tăng công lực vượt bậc, trùng tu thể xác, không cần dùng đến huyền thuật thay đổi dung mạo nữa, đường đường chính chính ngồi trở vào vị trí trưởng giáo Côn Lôn, còn giải thích về vụ mất tích của đại đệ tử Nhất Vân Tử, cứ đó vấy tội lỗi lên người Chu Thanh, hiện nay Chu Thanh còn là Khách Khanh trưởng lão Thục Sơn, làm vậy có thể mượn cố trấn áp Thục Sơn, thậm chí nếu mình công lực vượt trội, cộng thêm có dị bảo Khôn Tiên Tắc trong tay, tiêu diệt luôn Thục Sơn cũng không phải không có khả năng ấy.

Khôn Tiên Tắc khác với Roi Đà Thần, tổ huấn Côn Lôn có quy định nghiêm ngặt Roi Đà Thần không được để lộ ra cho tu đạo giới biết, Càn Cơ lão đạo tuy không biết nguyên nhân tại sao phải làm vậy, nhưng không dám làm trái di huấn tổ tiên, tránh để các sư huynh đệ có cớ chỉ trích lão, nếu không vì lần trước tình hình nguy ngập, Chu Thanh dùng đến Hóa Huyết thần đạo, Càn Cơ lão đạo cũng không xuất Roi Đà Thần ra tiếp chiêu.

Vừa nghĩ tới Roi Đà Thần vẫn còn nằm trong tay Chu Thanh, Càn Cơ lão đạo tức giận sôi gan, nôn nóng muốn lập tức luyện hóa 5 viên xá lợi và Khôn Tiên Tắc, tập hợp mười mấy vị sư huynh đệ của mình đến đánh cho Chu Thanh hồn xiêu phách tán, tiện thể diệt luôn Thục Sơn mới hả cơn giận được.

“Ha ha!” Càn Cơ lão đạo khoái chí cười to, càng nghĩ càng khâm phục kế hoạch hoàn mỹ vừa vạch ra, tất nhiên lão chưa vội luyện hóa Khôn Tiên Tắc, tiên vật như Khôn Tiên Tắc phải có công lực càng thâm hậu mới phát huy được càng nhiều uy lực, nếu như có thể luyện hóa hoàn toàn, phát huy đủ toàn bộ uy lực, cho dù thân tiên hạ phẩm cũng bị nó trói gô cứng ngắc, nên Càn Cơ lão đạo quyết định luyện hóa 5 viên xá lợi đã rồi tính tiếp, dù sao ở trong không gian ảo là an toàn nhất, công lực Chu Thanh có cao cũng chưa thể cao hơn lão gấp mười lần, tất nhiên không tìm ra nơi ẩn náu này rồi.

Không gian ảo của Càn Cơ lão đạo tuy không rộng bằng của Chu Thanh, nhưng rõ ràng nguy nga tráng lệ hơn nhiều, từng mảnh từng mảnh phủ lục tím mỏng tựa cánh ve vẽ nên một bức tranh tinh tú treo trên cao, bức tranh này ít nhất được tạo thành từ hàng vạn mảnh phủ lục, phát ra linh khí và sóng năng lượng mạnh mẽ, không gian bên dưới chính là tế đài được đeo gót từ ngọc thạch trong suốt không một tí vết, chính giữa tế đài trôi lơ lửng một đóa hoa sen bảy sắc to bằng cái rổ, đóa hoa sen bảy sắc này ít nhất được mấy tấn ngọc thạch cung cấp linh khí năng lượng duy trì không gian ảo, kết hợp hoàn mỹ với bức tranh tinh tú trên cao, khắp không gian càng thêm kiên cố, gia tài kếp sù của Côn Lôn thật khiến người ngoài ngưỡng mộ! Truyện "Phật Đạo "

Càn Cơ lão đạo vung tay một cái, một viên xá lợi to nhất trong 5 viên bị lão dùng chân nguyên treo lơ lửng trên không trung, trên bề mặt viên xá lợi có một bóng người tí hon béo ú, tướng mạo giống y hệt Đạt Lai Lạt Ma, tên tí hon béo ú nhìn thấy Càn Cơ lão đạo, tỏ ra vô cùng tức giận, liền sau đó lại quỳ mọp xuống dập đầu lia lịa van xin, hình như muốn Càn Cơ lão đạo tha cho hần lần này.

“Hừ! Tha cho ngươi ư! Đừng hòng, mau hồn xiêu phách tán đi!” Càn Cơ lão đạo mặc kệ nguyên thần của Đạt Lai Lạt Ma van nài, vẻ mặt trở nên gian ác, phun ra một ngụm Tam Vị Chân Hỏa bao lấy viên xá lợi, tên tí hon trong viên xá lợi lập tức lăn lộn đau đớn, Càn Cơ lão đạo không ngừng gia tăng sức nóng của Tam Vị Chân Hỏa, tên tí hon rú lên thảm thiết trong viên xá lợi, Càn Cơ lão đạo thấy bộ dạng tên tí hon bị hành hạ đến chết đi sống lại, lăn lộn kêu gào, lão ngira cổ cười to, tỏ ra vô cùng thích thú.

Càn Cơ lão đạo không vội gia tăng sức nóng của Tam Vị Chân Hỏa nữa, cứ mặc cho ngọn lửa từ từ nung chảy nguyên thần Đạt Lai Lạt Ma, tránh viên xá lợi tan chảy nhanh quá sẽ không được thấy cảnh đau đớn của tên tí hon. Càn Cơ lão đạo đã chịu không ít áp lực từ Đạt Lai Lạt Ma, bây giờ lão đang trút giận lên viên xá lợi, tâm trạng vô cùng hả hê, Càn Cơ lão đạo lại nhớ tới Chu Thanh, trong lòng hậm hực không kém: “Hừ! Đợi khi bắt được ngươi, ta cũng bắt ngươi ném thử mùi vị bị Tam Vị Chân Hỏa hành hạ mới được!”

Hồi lâu sau, tiếng kêu gào thảm thiết dần dần yếu đi, tên tí hon trong viên xá lợi cũng đang hấp hối, thân hình trở nên mỏng manh nhợt nhạt, hình như sắp tan biến vào cõi hư vô, Càn Cơ lão đạo thấy đã đến lúc, phun thêm ra một ngụm Tam Vị Chân Hỏa gia tăng nhiệt độ, tên tí hon cuối cùng đã biến mất, đáng thương thay Đạt Lai Lạt Ma hồng hách được một lúc, hậu quả là bị hồn xiêu phách tán, mãi mãi không được siêu sinh.

Nguyên thần của tứ đại pháp vương trong 4 viên xá lợi còn lại đã sớm bị Đạt Lai Lạt Ma đánh tan, Càn Cơ lão đạo không cần phí sức luyện hóa nữa, vung tay một cái, 5 viên xá lợi cùng lúc trôi lơ lửng trên không trung, Càn Cơ lão đạo kích động đến mức run bần bật, 5 viên xá lợi này đã tập hợp đến 80% tinh thần niệm lực của 5 cao thủ luyện thành La hán kim thân, nếu luyện hóa hấp thu chúng, nguyên thần của mình sẽ mạnh đến mức nào, xem ra phải thiên hạ vô địch rồi!

Càn Cơ lão đạo mở to miệng ra, lực hút vô hình hút cả 5 viên xá lợi lao thẳng vào miệng lão.

Chính vào lúc này, biến cố chợt xảy ra, chiếc pháp luân thanh đồng này giờ vẫn nằm im lìm đột nhiên nổ ra mười mấy luồng sáng tím, mười mấy luồng sáng tím này biến ảo trong không trung, trong tích tắc đã hóa thành 13 con rết dài gần 2 thước, to như bắp tay, trên thân lũ rết này in chi chít phủ lục tím, nhe nanh múa vuốt phát ra sắc xanh kì dị, tạo cho người ta cảm giác không dám nghĩ ngờ lũ rết này có thể cào nát cả gang thép. Truyện "Phật Đạo "

13 con rết tách làm 2 đội, một đội 6 con xoay tròn tạo thành trận pháp huyền diệu vây chặt Càn Cơ lão đạo vào giữa, đội còn lại gồm 7 con tạo nên một cơn gió cuốn lấy Khôn Tiên Tắc, Tịch Diệt pháp luân, Định Phong Châu và cả nhúm bột lấp lánh ánh vàng xuyên thủng không gian ảo của Càn Cơ lão đạo trốn mất dạng.

Cùng lúc đó, trên mặt biển mênh mông, Vân Hà tiên tử đứng sát bên Chu Thanh thủ hộ, Chu Thanh ngồi xếp gối, sau lưng thân xác hiện ra Lục trượng kim thân, khi 7 con rết thiết bối đột phá không gian ảo của Càn Cơ lão đạo trốn ra ngoài, thân xác Chu Thanh liền phun ra một ngụm máu tươi, Kim thân

pháp tướng cũng chao đảo một chập

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Phổng Tay Trên

Thì ra Chu Thanh gian xảo còn hơn cả Càn Cơ lão đạo, sớm đoán biết Càn Cơ lão đạo còn có mai phục khác, vì tứ đại pháp vương đều không phải hạng ác tăng tàn bạo, chỉ cần mình giao ra pháp luân, tin chắc họ sẽ bỏ đi không gây khó dễ, Càn Cơ lão đạo bị mình hủy đi thân xác, cầm hận thấu xương, làm sao mà dễ dàng chịu bỏ cuộc chứ? E rằng ngay cả tứ đại pháp vương cũng nằm trong toan tính của lão, quả nhiên Khổn Tiên Tác xuất hiện, Đạt Lai Lạt Ma hiện thân, tất cả đều chứng thực suy nghĩ của Chu Thanh là đúng, nếu như Càn Cơ lão đạo không có mai phục, Chu Thanh cũng sẽ không ra tay đánh lên cùng lúc với ném trả pháp luân, hẳn làm vậy vì tính toán chính xác tâm lý của Càn Cơ lão đạo, biết khi mình ra tay sẽ cắt mẻ lưới tóm gọn cả bọn ngay. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh đoán biết chính xác như vậy còn có một lý do, đó là Khổn Tiên Tác, vật này chắc chắn không phải của Càn Cơ lão đạo, nếu pháp bảo này thuộc quyền sở hữu của lão thì trận chiến hôm đó với mình lão đã không dùng đến Roi Đả Thần rồi, Roi Đả Thần tuy lợi hại nhưng không dễ sử dụng bằng Khổn Tiên Tác, nếu như hôm đó Càn Cơ lão đạo bắt ngờ tung Khổn Tiên Tác ra, vậy Chu Thanh còn không bị trời chặt hay sao? Tổng hợp tất cả phân tích, Chu Thanh có được kết luận Khổn Tiên Tác là của người khác cho Càn Cơ lão đạo mượn, kẻ thù của mình trong tu đạo giới ngoại trừ Côn Lôn đã không còn ai, người khác sao lại vì đối phó mình mà cho Càn Cơ lão đạo mượn bảo vật quý giá như Khổn Tiên Tác chứ? Không vì đối phó mình, thì sẽ là đối phó tứ đại pháp vương, muốn đối phó tứ đại pháp vương, thời cơ tốt nhất chính là chờ 4 người họ giao chiến với mình. Truyện "Phật Đạo "

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà phân tích nhiều yếu tố, đưa ra kết luận chính xác, còn tính kế mai phục lại đối phương, chỉ xét về tốc độ ứng biến tình huống, tính kế tinh diệu, e rằng trên đời này không ai bì kịp Chu Thanh.

13 con rết thiết bối này vốn đã nhận được nguyên thần phân thân của hắn thay thế ý thức, thêm vào Chu Thanh dùng Tử Long ngân thạch phối hợp Đại Diễn thần phù, Cửu Lê Thánh Huyết, máu thịt Kim tâm sáu cánh, món nào cũng là thiên tài địa bảo hiếm có trên trời đất chế luyện chúng, lũ rết này có thể phóng to thu nhỏ, thể xác mạnh mẽ, thân pháp linh hoạt. Chu Thanh khi ném trả pháp luân đã thu nhỏ 13 con rết, lên tạo ra một không gian ảo bé nhỏ dính trên pháp luân để chúng trốn vào đó, chờ thời cơ hành động.

Chu Thanh phát động Hồng Liên Nghiệp Hỏa, thoát khỏi bị Khổn Tiên Tác trói buộc, dẫn theo Văn Hà tiên tử dùng tốc độ nhanh nhất bay về hướng Tây, trong một phút đã bay đến vùng biển mênh mông. Trận chiến vừa rồi Chu Thanh ngoại trừ tổn thất một đóa hoa sen, chưa bị tổn thương gì nhiều, sức chiến đấu không giảm sút đáng kể, nhưng hắn vẫn lựa chọn trốn chạy, một là vì công lực của Văn Hà tiên tử còn yếu, năng ta chính là một gánh nặng, mình lại không thể bỏ mặc, hai là vì Đạt Lai Lạt Ma có Khổn Tiên Tác, thêm vào Càn Cơ lão đạo trợ chiến, nếu Chu Thanh ở lại quyết chiến chắc chắn sẽ nhận phần thua về mình, tất nhiên lúc đó nên chạy càng xa càng tốt rồi, dù gì thì 13 con rết thiết bối của mình vẫn đang ẩn náu trong pháp luân, coi như Chu Thanh vẫn luôn theo dõi được diễn biến ở đó, hề có cơ hội là phát động tấn công. Chu Thanh theo dõi sát sao, biết Đạt Lai Lạt Ma không hề cho Càn Cơ lão đạo chút lợi lộc nào, còn tỏ thái độ hống hách với lão, Càn Cơ lão đạo cam tâm khuất phục mới lạ, chắc chắn hai người này không sớm thì muộn cũng sẽ xung đột.

Quả nhiên những gì xảy ra tiếp theo đều nằm trong dự liệu của Chu Thanh, tứ đại pháp vương tự kích nổ kim thân nguyên thần muốn cùng chết với kẻ thù, Đạt Lai Lạt Ma trọng thương, Càn Cơ lão đạo ra tay đánh lên từ khỉ Đạt Lai Lạt Ma, chỉ có điều Chu Thanh không ngờ lão già Càn Cơ kia xảo trá đến thế, lập tức trốn vào không gian ảo, nếu như lũ rết thiết bối của Chu Thanh không phải dùng nguyên thần thay thế ý thức e rằng sẽ không bao giờ tìm ra nơi ẩn náu của Càn Cơ lão đạo rồi. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh tính kế chặt chẽ đến từng chi tiết, vào thời khắc quan trọng nhất đã phổng tay trên Càn Cơ lão đạo, đoạt lấy Khổn Tiên Tác, Diệt Tịch pháp luân, Định Phong Châu, ngay cả nhúm bột còn sót lại từ La hán kim thân của Đạt Lai Lạt Ma cũng không chừa, thủ đoạn tinh quái vợ vết sạch sành sanh của Chu Thanh ngay cả thổ phỉ cường đạo ác độc nhất còn phải nghiêng mình bái phục.

Thấy biến cố đột nhiên xảy ra, Càn Cơ lão đạo chết trân trong giây lát, đến khi 7 con rết thiết bối chui khỏi không gian ảo trốn mất tăm mất dạng, Càn Cơ lão đạo mới giật mình tỉnh ngộ, khí huyết dâng trào, lồng ngực phập phồng, gần như cùng lúc với Chu Thanh ở ngoài đại dương cách xa vạn dặm, Càn Cơ lão đạo phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Tiếc rằng lão không có thời gian để lòi tổ tông mười tám đời của Chu Thanh ra nguyên rủa, vì 6 con rết còn lại đã tạo thành trận pháp vây lấy lão vào giữa.

Ngay cả 5 viên xá lợi đang bay vào mồm cũng vì Càn Cơ lão đạo bị chấn động tâm thần nên mất đi kiểm soát rơi bộp xuống đất, mấy con rết thiết bối phát ra một luồng sức hút lớn mạnh, định hút luôn 5 viên xá lợi vào trong trận.

Chu Thanh tuy ở cách xa vạn dặm lại chỉ huy lũ rết chiến đấu như đích thân có mặt tham chiến, đám rết linh hoạt hết như cánh tay hắn, ngay cả pháp bảo cũng không dễ sử dụng bằng chúng.

Chu Thanh vợ vết được nhiều báu vật như thế còn thấy chưa đủ, muốn đoạt luôn 5 viên xá lợi, không để lại thứ gì cho Càn Cơ lão đạo, nhưng hắn làm vậy cũng dễ thông cảm, kẻ địch càng mạnh thì mình càng nguy hiểm, đôi là ai khác đều sẽ làm vậy, nhưng muốn làm vậy cũng phải có thực lực đủ mạnh,

nếu không vì Chu Thanh có nguyên thần mạnh mẽ, mưu kế quý quyết, đổi lại là bất cứ người tu đạo nào khác đừng mong giờ trò phỗng tay trên được trước mặt Càn Cơ lão đạo.

“Ngài sao rồi? Không bị gì chứ?” Vân Hà tiên tử lần đầu tiên nhìn thấy Chu Thanh hiện lên kim thân pháp tướng, kinh ngạc vô cùng, không biết đây là thứ gì, nhưng Chu Thanh dặn dò nàng cẩn thận thủ hộ kẻ bên, nàng cũng không dám phân tâm, đợi khi mọi chuyện êm xuôi, Vân Hà tiên tử biết Chu Thanh nhất định sẽ kể rõ cho nàng nghe, bây giờ thấy Chu Thanh đột nhiên phun máu, Vân Hà tiên tử lo lắng nên vội lên tiếng hỏi thăm.

“Yên tâm, chuyện nhỏ ấy mà! Nàng mặc kệ ta, nàng hãy chú ý đợi lát nữa mấy con rết của ta bay trở về, nàng phải lập tức thu lấy chúng.” Một khuôn mặt trên kim thân pháp tướng đột nhiên bắn ra một luồng sáng vàng rơi vào tay Vân Hà tiên tử, tạo thành một kí hiệu vàng chói, “Cứ dùng phù lục này vẩy vào lũ rết thiết bối là được, hiện giờ ta đang dốc toàn lực đấu pháp với Càn Cơ lão đạo, không thể phân ra thần niệm, nàng nhớ thu lấy lũ rết, đừng để nó rơi vào tay người khác, nhớ kĩ đó!” Chu Thanh nói ra vài câu nhanh như sấm liên thanh, đôi tay vẫn không ngừng tạo thủ quyết, hình như sự việc đang diễn biến phức tạp.

Vân Hà tiên tử tuy không biết Chu Thanh đang làm gì, nhưng nhìn bộ dạng của Chu Thanh cũng biết tình hình đang gay cấn nên không nói nhiều quấy nhiễu nữa, đưa mắt nhìn thoáng qua đạo phù lục vàng chói trên tay, sau đó nắm chặt tay lại, hình như sợ phù lục biến đi vậy.

Cẩn thận quan sát tứ phía, Vân Hà tiên tử vung tay một cái bắn ra một vầng hào quang, bố trí vài trận pháp phòng vệ xung quanh Chu Thanh, sau đó tập trung quan sát bốn phương tám hướng, chỉ cần đám rết thiết bối vừa xuất hiện liền lập tức phát động phù lục thu chúng vào trong tay.

“Hừ! Tên tiểu nhân bỉ ổi Chu Thanh, ta phải lột da ngươi ra! Ta và ngươi không đội trời chung, ta phải ăn tươi nuốt sống ngươi!” Toàn bộ pháp bảo mình cuồn về giờ bị Chu Thanh tịch thu hết, bây giờ ngay cả 5 viên xá lợi hắc cũng không chừa, Càn Cơ lão đạo tức giận sôi gan, đỉnh đầu bốc khói ngùn ngụt, vẻ mặt dữ tợn hết như quỷ dữ bò lên từ mười tám tầng địa ngục.

Thấy 5 viên xá lợi bị lũ rết thiết bối hút vào trong trận, Càn Cơ lão đạo mặc kệ đây là không gian ảo của mình nữa, vung tay đánh ra ngay một quả cầu sét màu tím ập về phía đại trận do lũ rết tạo thành.

Quả cầu sét chỉ to bằng nắm tay, thua rất xa khung cảnh sấm giạt vang trời của Thượng Thanh Tử Phủ Vạn Lôi quyết lúc Càn Cơ lão đạo đánh nhau với Chu Thanh lần trước, nhưng năng lượng chứa trong đó lại cực lớn, thậm chí còn mạnh hơn hẳn lần trước, may mà Càn Cơ lão đạo vẫn chưa hoàn toàn mất hết lý trí, trong không gian ảo của mình mà tung hết pháp thuật mạnh nhất ra chẳng phải tự tìm cái chết sao? Càn Cơ lão đạo đâu chịu cam tâm tự hủy đi không gian ảo được lão khó khăn tạo dựng nên.

Chỉ có điều chỉ dựa vào thuật thao tác lôi điện này thôi, Càn Cơ lão đạo đã không hổ thẹn là nhân vật đẳng cấp tông sư, xét về vận dụng pháp thuật, kiểm soát năng lượng, Chu Thanh có cười ngửa cũng không đuổi kịp Càn Cơ lão đạo, nhưng hiện nay Chu Thanh dùng trận pháp đối kháng với pháp thuật của Càn Cơ lão đạo, ai thắng ai thua còn chưa nói trước được.

“Thiên địa nguyên quyết! Lưỡng nghi vi trần! Sinh tử huyền diệt!” Thân xác Chu Thanh ở trên đại dương phát động pháp quyết với tốc độ nhanh nhất, điều khiển chuyển động của 6 con rết thiết bối, kim thân pháp tướng trong tư thế chờ sẵn đứng sau lưng, không phải là Chu Thanh không muốn sử dụng thần thông uy lực của kim thân pháp tướng này, chỉ là một khi sử dụng kim thân, sóng pháp lực bị dao động quá lớn, ngoài đại dương bao la có không ít hải ngoại tán tu chính hiệu, không giống hạng mạo danh như Chu Thanh, ngộ nhờ kinh động đến các hải ngoại tán tu thứ thiệt, chắc chắn sẽ chuốc lấy phiền phức không cần thiết, điều này Chu Thanh không muốn xảy ra chút nào.

Thân xác của Chu Thanh đã hứng chịu tác dụng phụ của Hóa Huyết thần đạo, lúc điều khiển 7 con rết thiết bối mang theo các món báu vật đột phá không gian ảo của Càn Cơ lão đạo trốn thoát hao phí thêm không ít chân nguyên niệm lực, thương tích càng nặng thêm, nếu không vì Quỷ Thủy Tinh Anh trong cơ thể không ngừng hấp thu thủy nguyên lực dồi dào trên đại dương bổ sung cho thể xác, e rằng đã sớm không cầm cự nổi rồi, đó cũng là nguyên nhân Chu Thanh mau chóng bay ra đại dương, thân xác của Chu Thanh tuy mạnh mẽ, nhưng so với kim thân pháp tướng thì còn thua kém rất xa.

Chu Thanh thông qua nguyên thần phân thân có trong lũ rết thiết bối, nắm rõ nhất cử nhất động của Càn Cơ lão đạo, Càn Cơ lão đạo vừa đánh ra quả cầu sét màu tím, Chu Thanh biết ngay nếu để quả cầu đập trúng trận pháp, 6 con rết thân yêu của mình chắc phải tan tành xác pháo. Càn Cơ lão đạo đã tức giận đến cùng cực, gần như vận hết toàn bộ công lực xuất chiêu, Chu Thanh đương nhiên không dám liều lĩnh chống đỡ.

6 con rết di chuyển theo quỹ đạo kì dị trên không trung, tách ra hợp lại theo đội hình chặt chẽ, điểm tinh diệu trong cửa Sinh của Lưỡng Nghi Vi Trần trận được Chu Thanh phát huy hoàn hảo, từng đạo từng đạo linh khí dẻo dai trôi lấy quả cầu sét, 6 con rết đan qua đan lại với tốc độ chóng mặt, trong tích tắc đã kết xong chiếc lưới linh khí, vô số phù lục màu tím tí hon lấp lánh bên trên tấm lưới, tuy chiếc lưới linh khí bị quả cầu sét xuyên thủng, nhưng tốc độ bị giảm đi khá nhiều.

Trong một lúc, tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tục phát ra trong không gian ảo của Càn Cơ lão đạo, chính là quả cầu sét phá tan tấm lưới linh khí. Không gian ảo của Càn Cơ lão đạo tập trung linh khí nồng hậu, lúc này bị trận pháp của Chu Thanh vay mượn, quả cầu sét bị giảm tốc độ không còn đuổi kịp 6 con rết di chuyển linh hoạt như rồng bay phượng múa nữa, Càn Cơ lão đạo như tự nhấc đá tảng đập vào chân mình vậy, con giận chất chứa trong lòng không hình dung nổi, đỉnh đầu, mắt mũi tai miệng đều bốc khói ngùn ngụt.

“Hãy ya!” Càn Cơ lão đạo hét to một tiếng, cơ thể phóng ra với tốc độ cực nhanh, theo sát phía sau quả cầu sét, bùa chú trên tay không ngừng phát ra, phá tung chiếc lưới linh khí kết làm nhiều tầng nhiều lớp, bàn tay to bè một hóa thành 5, chia nhau tóm về phía 5 viên xá lợi, nếu như để mất luôn 5 viên xá lợi này vào tay Chu Thanh, lúc đó Càn Cơ lão đạo tự sát luôn cho rồi, không còn chọn lựa nào khác dành cho lão nữa, quay về Côn Lôn là không thể nào, tìm Chu Thanh trả thù chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Nếu đổi lại là ở bên ngoài, tấm lưới linh khí chắc chắn không đủ sức ngăn cản Càn Cơ lão đạo lâu như thế, nhưng trong không gian ảo, Càn Cơ lão đạo ném chuột sợ vỡ bình hoa, không dám sử dụng pháp thuật uy lực quá mạnh, bị chính không gian của mình làm cho vướng chân bận mắt, chẳng trách lão tức giận đến nổi bốc khói ngùn ngụt rồi.

“Nguyên thần phân hóa! Nhiếp thiên thủ địa!” Chu Thanh thấy Càn Cơ lão đạo đích thân ra tay, vội vàng biến đổi pháp quyết, 6 con rết đột nhiên tách ra, có tám lưới linh khí che chắn, tốc độ của 6 con rết đương nhiên nhanh hơn hẳn Càn Cơ lão đạo và quả cầu sét, chúng chia ra một con giữ lấy trận pháp kéo dài thời gian, 5 con còn lại mỗi con tóm lấy một viên xá lợi, nhanh chóng bay vút đi, trong nháy mắt đã đến bên mép không gian ảo, đuôi hất tứ tung định chui ra ngoài.

“Muốn chạy à? Ta liều mạng với ngươi!” Càn Cơ lão đạo thấy 5 con rết kia mang theo 5 viên xá lợi sắp đột phá không gian ảo, cuối cùng đã vận hết toàn bộ công lực, phun ra một ngụm máu tươi, quả cầu sét màu tím nổ tung, hàng vạn tia sét bắn tứ tung, chỉ trong tích tắc đã phá sạch tám lưới linh khí, ngay cả con rết dùng giữ lấy trận pháp của Chu Thanh cũng bị nổ banh làm hai khúc.

Cùng lúc đó, Càn Cơ lão đạo chỉ tay một cái, một luồng sáng bắn thẳng vào đóa hoa sen bảy sắc trên tế đài ngọc thạch đặt ở giữa không gian ảo, nhận được luồng sáng, đóa sen bảy sắc cũng bị nổ tung.

Bức vách của không gian ảo đột nhiên xuất hiện một bức màn kiên cố lung linh bảy sắc, 5 con rết húc vào bức màn như đập đầu vào tấm thép cứng, đều bị dội ngược trở lại. Càn Cơ lão đạo ra tay như điện xẹt, lướt tới một tay tóm một con, loáng cái đã đoạt về 2 viên xá lợi, sau đó không hề dừng lại, bàn tay ngưng tụ thành luồng sáng chói lòa vồ về phía 3 con rết còn lại.

Thì ra Càn Cơ lão đạo chấp nhận hy sinh đóa sen bảy sắc dùng hết năng lượng phong tỏa không gian, ngăn cản lũ rết thiết bối mang theo mấy viên xá lợi tháo chạy.

Hoa sen bảy sắc là kỳ trân báu vật của Côn Lôn, mất mấy ngàn năm mới trưởng thành, vào thời thượng cổ, Na Tra bị hủy thân xác, chính là dùng vật này để tu bổ xác thịt, dù thấy công hiệu của nó mạnh cỡ nào, nhưng từ sau trận đại chiến Phong Thần, Hoa sen bảy sắc đều bị các thần tiên đem về thiên giới, đóa sen này của Côn Lôn lúc đó chỉ còn là một hạt mầm, trải qua mấy ngàn năm chăm sóc cẩn thận, tuy công hiệu linh khí thua kém rất nhiều, nhưng cũng là thiên tài địa bảo thượng phẩm rồi. Càn Cơ lão đạo đạt cảnh giới Phản Hư, tự tạo ra không gian ảo riêng cho mình, bèn đem đóa sen bảy sắc đưa vào đây cung cấp năng lượng linh khí duy trì không gian, bây giờ hủy đi, lão cốt của còn đau hơn tự cắt miếng thịt trên người xuống.

Chu Thanh bị hủy mất một con rết thiết bối, nguyên thần bị chấn động. Phụt! Lại phun ra một ngụm máu tươi, thân xác đã chịu đựng đến cực hạn, không còn cầm cự thêm được nữa, nhưng lúc này lại không thể bỏ cuộc, mặc kệ khả năng kinh động đến các hải ngoại tán tu thứ thiệt, kim thân pháp tướng cuối cùng đã ra tay, 8 cánh tay phe phẩy tạo thành một chú ấn kì lạ, 4 cái miệng đồng thanh hét to chú ấn, âm thanh vang dội trời đất, kim thân pháp tướng vừa ra tay, 5 con rết thiết bối bỗng phình to ra gấp mấy lần, con nào con nấy dài hơn trượng, to như cột nhà, phù lục tím in trên cơ thể phát sáng, y hệt 5 con giao long dữ tợn.

5 con rết thiết bối cùng phát đuôi cái mạnh hất Càn Cơ lão đạo té lộn nhào, rít lên một tiếng âm u, phá thủng không gian ảo chui ra ngoài, Chu Thanh cuối cùng chỉ cướp được 3 viên xá lợi.

Trong lúc kim thân pháp tướng của Chu Thanh thi triển pháp lực, mặt nước tĩnh lặng bên dưới ngấm ngấm nổi sóng, ngay cả Vân Hà tiên tử cũng chưa phát giác ra biến đổi dị thường đó.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Biến Cố Liền Liền (1)

Chu Thanh! Hải ngoại tán tu! Ta và ngươi không đội trời chung, ta phải phanh thây xẻ thịt ngươi! Ta phải uống máu của ngươi! Càn Cơ lão đạo đứng chết trân trong không gian ảo của mình, đóa sen bảy sắc bị nổ tan tành, quả cầu sét nổ tung cùng với lũ rết thiết bối của Chu Thanh phá phách này giờ, bức tranh tinh tú kết bằng ngọc phù màu tím dùng giữ cân bằng linh khí năng lượng bị phá nát hoàn toàn, từng mảnh từng mảnh ngọc phù tím mỏng như cánh ve tung bay rớt xuống tế đài, có một số ngọc phù còn bị rơi xuống đất nát thành cát bụi mù mịt bay tứ tung, trong không gian ảo bao phủ một lớp bụi màu tím lấp lánh, phối màu với tế đài ngọc thạch trong suốt không một tí vết, khung cảnh lung linh huyền ảo.

Thì ra 5 con rết thiết bối to như giao long của Chu Thanh trước khi chui khỏi không gian ảo bỏ trốn còn ác độc dùng đuôi vỗ vài cái mạnh vào bức tranh tinh tú kết bằng ngọc phù tím trên cao, số ngọc phù này có tác dụng hội tụ linh khí, giữ cân bằng năng lượng, tuy có chút ít tác dụng phòng ngự, nhưng làm sao chịu nổi bọn rết thiết bối hung dữ được Chu Thanh gia cô bằng Đại Diễn thân phù, chỉ dùng đuôi đập cho vài nhát là nát bươm. Mất đi bức tranh tinh tú, không gian ảo của Càn Cơ lão đạo bắt đầu có dấu hiệu hỗn loạn, Càn Cơ lão đạo vội điều động chân nguyên toàn thân điều chỉnh lại linh khí phân tán trong không gian.

Nhìn vào 2 viên xá lợi đoạt lại được trong tay, sắc mặt Càn Cơ lão đạo trở nên nham hiểm, rít lên: “Tạm thời ta nhìn vậy! Sớm muộn gì cũng có ngày ta tìm ngươi tính sổ, có 2 viên xá lợi này, công lực của ta sẽ gia tăng đáng kể, Thượng Thanh Tử Phủ Tiên Quyết tin chắc có thể luyện đến tầng thứ 7 rồi, đến lúc đó thì... Chu Thanh, ta bắt ngươi chết không toàn thây! Ha ha...” Càn Cơ lão đạo ngửa cổ cười to điên dại.

Chỉ có điều hình như Càn Cơ lão đạo đã bị thù hận làm cho u mê đầu óc rồi, lão chỉ cướp lại được 2 viên xá lợi, còn Chu Thanh lại có đến 3 viên. Khổng Tiên Tắc, Tịch Diệt pháp luân đều rơi cả vào tay Chu Thanh, bây giờ Càn Cơ lão đạo không có lấy một món pháp bảo lợi hại nào, ngay cả bảo vật trấn

phái Roi Đà Thần cũng bị Chu Thanh tịch thu. Công lực không bằng người ta, pháp bảo thua kém người ta, ngay cả công pháp cũng không cao mình bằng người ta, còn xét về gian manh xảo trá thì Càn Cơ lão đạo có mọc thêm một cái đầu vẫn thua xa Chu Thanh, thật không biết lão định dựa vào gì mà trả thù Chu Thanh nữa?

Không gian ảo nứt ra một khe nhỏ hòa cùng tiếng cười điên dại của Càn Cơ lão đạo, khe nứt này cứ như một chiếc miệng đang cười nhạo Càn Cơ lão đạo ngông cuồng ngu si, tông sư một môn phái tiếng tăm kiêu Côn Lô, vì bao che đệ tử mà ra nông nổi này, người ngoài nhìn vào không cảm thán mới lạ, Càn Cơ lão đạo đâu còn giống trường môn một phái, nhân vật đẳng cấp tông sư, bây giờ lão không hề khác một người tu đạo bình thường. Vẫn chưa đúng! Ngay cả người tu đạo bình thường cũng không bằng, Càn Cơ lão đạo giống y hệt ma đầu chính hiệu và ác quỷ bò lên từ mười tám tầng địa ngục.

Vân Hà tiên tử tập trung quan sát tình hình bốn phương tám hướng, phù lục vàng chói nằm trong lòng bàn tay khẽ lay động, nàng biết lũ rết thiết bối của Chu Thanh sắp xuất hiện, vừa rồi Chu Thanh lại phun ra một ngụm máu tươi, Vân Hà tiên tử thốt tim lo lắng, nhưng nàng biết Chu Thanh thần thông quảng đại, sẽ không dễ dàng toi đời như thế, hơn nữa khi Chu Thanh dẫn dò nàng thu lấy đám rết đã tỏ vẻ vô cùng nghiêm nghị, Vân Hà tiên tử không dám phân tâm.

“Kinh mạch toàn thân đứt hết bảy tám phần, nội tạng chấn thương nghiêm trọng. Ài! Thân xác này đúng là mạnh hơn rất nhiều đối với một số người tu đạo thông thường, nhưng trong các cuộc độ sức pháp lực kiểu này vẫn còn khá yếu đuối, đừng nói là so với kim thân pháp tướng của mình, e rằng ngay cả La hán kim thân của tứ đại pháp vương và Đạt Lai Lạt Ma còn kém rất xa mới sánh bằng.” Chu Thanh ca thán trong lòng.

Nội tạng suy yếu trầm trọng, bị Hóa Huyết thần đạo tác động ngược, nếu không phải bây giờ có Quý Thủy Tinh Anh hấp thu thủy nguyên lực bảo hộ nội tạng, thân xác của Chu Thanh đã nổ banh rồi, Chu Thanh tuyệt đối không thể từ bỏ thân xác này, nếu không sau này cứ đưa ra pháp tướng kim thân không lồ, làm sao mà gặp mặt người khác đây? Tuy kim thân pháp tướng tu luyện đến cảnh giới nào đó có thể thiên biến vạn hóa, nhưng Chu Thanh còn kém rất xa mới đạt đến cảnh giới đó, trừ khi trốn vào xó xỉnh nào khổ luyện vạn năm, bằng không đừng hòng đạt đến công lực thần kỳ đủ sức biến thân ấy.

Nếu không vì bị thể xác quy lụy, Chu Thanh đã sớm dùng pháp lực mạnh mẽ khai phá không gian tìm vị trí ẩn náu của Càn Cơ lão đạo rồi, lúc đó lập tức giết luôn lão già ấy để trừ hậu họa, dù sao thì trong không gian ảo của Càn Cơ lão đạo có mấy con rết thiết bối mang nguyên thần phân thân của hán ấn náu định vị, vì thế trong bầu không gian ảo hỗn loạn Chu Thanh cũng có thể tìm ra chính xác vị trí của Càn Cơ lão đạo. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh rút hết toàn bộ ý thức trong thân xác ra ngoài thu vào kim thân pháp tướng, sau đó phân ra một phần thần niệm chui vào quan sát tỉ mỉ tình hình trong thân xác, thiên nhãn quét qua liền nắm hết thông tin, nội tạng kinh mạch trong thân xác đều có chất dịch đỏ sẫm kì dị chuyển động, Chu Thanh biết đó là ma khí tác dụng ngược từ Hóa Huyết thần đạo, ma khí chỉ tập trung ở nửa phần thân xác từ ngực trở xuống, còn nửa ngực trên và não bộ không bị quá nặng, hai cánh tay có ánh sáng lam biếc lấp lánh, cổ sức ngăn cản ma khí đỏ sẫm lan rộng.

Chỉ cần ma khí xâm nhập đại não trên đầu, cho dù là Đại La Kim Tiên hạ phàm cũng hết cách cứu vãn thân xác của Chu Thanh rồi. Chu Thanh biết ánh sáng lam biếc lấp lánh kia chính là Quý Thủy Tinh Hoa mình lấy từ Càn Cơ lão đạo, ngoài đại dương bao la, Quý Thủy Tinh Hoa mới có đất dụng võ, thêm vào cánh tay của mình được đục từ máu thịt con Kim tâm sáu cánh, trong có chứa Cửu Lê Thánh Huyết mới có thể áp chế ma khí, không đến nỗi để nó xâm nhập não bộ. Nhưng dù là vậy, ma khí đỏ sẫm có dấu hiệu dần dần phát triển mạnh lên, không ngừng áp chế luồng sáng lam biếc ấy, chỉ cần qua thêm một thời tam khắc nữa thôi, e rằng ngay cả Quý Thủy Tinh Anh cũng chống đỡ không nổi rồi.

Mẹ kiếp! Lúc đối địch thì không thấy mảy mòi hại thế, còn bây giờ đối phó người nhà lại dữ tợn thế này, thanh Hóa Huyết thần đạo này quá tệ hại rồi! Chu Thanh bực bội rủa thầm. “Ta phải mau chóng nghĩ cách xua tan ma khí mới được, nếu Quý Thủy Tinh Anh cứ khôi đến thế, có thể chống cự với ma khí lâu như vậy, hãy để ta giúp cho một tay, tốc độ hấp thu thủy nguyên lực quá chậm, xem ta đây!”

Tám cánh tay của kim thân pháp tướng kết thành một thể, vẽ một phù lục vàng chói uốn lượn trước ngực thân xác, 4 cái miệng lầm bầm niệm thần chú. Uỳnh! Thần chú vừa mới niệm xong, năng lượng thủy nguyên lực từ bốn phương tám hướng, vũ trụ mênh mông, mặt nước đại dương bên dưới cuộn cuộn ập tới, thủy nguyên lực nồng hậu tới mức đông cứng không gian trong vòng một dặm thành niềng thép cứng, năng lượng thủy nguyên lực tuy không có hình dạng, lại nặng gấp trăm lần nước biển.

Chu Thanh cũng không ngờ lần đầu tiên mình dùng kim thân pháp tướng sử dụng thần chú pháp thuật lại có uy lực khủng khiếp đến thế, chỉ là vẽ một đạo Thủy Linh phù thôi mà có uy lực thế này, nếu như phát động pháp thuật hệ thủy khác có uy lực lớn hơn không biết sẽ ra sao nữa.

Tiếc rằng Chu Thanh không giỏi mấy về pháp thuật, chỉ biết một số pháp thuật ngũ hành cơ bản. “Uy lực dữ dội như thế, ta không cần dùng đến pháp bảo gì nữa! Chỉ cần ta học được pháp thuật hệ thủy có uy lực mạnh hơn, vậy trên biển cả mênh mông này còn có ai là đối thủ của ta chứ? Ha ha! Không biết trên lục địa dùng pháp thuật uy lực có khủng khiếp giống vậy không nhỉ? Đáng tiếc khi đối địch ta lại không tiện để lộ kim thân pháp tướng, thế mới tức!”

Chu Thanh rất muốn thử xem sao, cùng một loại pháp thuật, dùng kim thân pháp tướng đánh ra uy lực lại lớn gấp mấy chục lần, lúc trước Chu Thanh đã biết kim thân pháp tướng có hiệu quả gia tăng uy lực của pháp thuật, chỉ không ngờ nó lại dữ dội đến mức ấy.

Vân Hà tiên tử đột nhiên cảm thấy toàn thân co rút như bị vật gì siết chặt, tiếp đó nguồn áp lực mạnh mẽ ập đến từ bốn phương tám hướng, không khí xung quanh bị thủy nguyên lực nồng hậu thay thế, khiến con người không thể hô hấp, Vân Hà tiên tử kinh hãi nổ ra một vầng hào quang ngũ sắc tự bao lấy mình bảo vệ, dù là vậy áp lực khủng khiếp vẫn cứ tác động lên Vân Hà tiên tử, tạo cảm giác như bị rơi vào dưới đáy biển sâu trăm trượng, hứng chịu áp lực nặng nề của dòng nước.

Chu Thanh vận dụng thủy nguyên lực trị thương, mặt biển cuộn cuộn sóng ngầm bên dưới lại trở về tĩnh lặng, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, cả Chu Thanh và Vân Hà tiên tử đều không chú ý đến. Chu Thanh giảm uy lực Thủy Linh phù đến mức thấp nhất, thủy nguyên lực tuôn vào cơ thể, dung hòa với Quý Thủy Tinh Anh, Quý Thủy Tinh Anh nhận được năng lượng vô cùng vô tận của thủy nguyên lực bổ sung, ánh sáng lam biếc trở nên rực rỡ, thân xác vốn tàn tạ hiển hiện lại sức sống, làn da bên ngoài óng ánh một vàng sáng lam biếc.

Quỷ Thủy Tinh Anh chiếm ưu thế rõ rệt, chỉ một lúc đã ép ma khí đỏ sẫm xuống phía hai chân, nào ngờ ma khí vẫn cứ cứng đầu không chịu lùi bước nữa, mặc cho ánh sáng lam biếc dồn ép thế nào cũng không thêm động đậy, tình hình rơi vào thế lưỡng co. Chu Thanh không muốn để lâu, đang định tăng thêm công lực ép ma khí ra khỏi cơ thể, biến cố lại chợt xảy đến.

Tiếng xé gió vọng đến từ phía Đông, do Chu Thanh giảm uy lực của pháp thuật xuống, thủy nguyên lực hùng hậu bị Chu Thanh đè nén ngưng tụ thành tia nước tuôn vào thân xác, Vân Hà tiên tử thoát khỏi luồng áp lực khủng khiếp, nhìn thấy ngay 12 con rết thiết bối lấp lánh sắc tím đang bay về, 5 con rết to như giao long bay trước, theo sau là 7 con khác to bằng con lươn.

Vân Hà tiên tử không dám chậm trễ, vội đưa tay vẫy vẫy, phù lục vàng chói trong lòng bàn tay lóe lên, 12 con rết nhận thấy dấu hiệu của chủ nhân, bèn nhắm hướng Vân Hà tiên tử bay tới, Khổn Tiên Tắc, xá lợi mang theo trên mình lũ rết đều phát ra sóng pháp lực dao động dữ dội.

“Í?” “Ồ?” “Hó?”

Ba tiếng ngỡ ngàng hình như vừa được phát ra từ dưới đại dương sâu thẳm, như cảm nhận được nguồn năng lượng dữ dội chứa trong Khổn Tiên Tắc, trong tích tắc mặt biển lần lần gợn sóng bỗng trở nên phẳng lặng, không gian yên tĩnh đến đáng sợ, mặt nước trong vòng một dặm hình như ngưng chảy. Truyện "Phật Đạo "

Xoạt! Mặt nước phẳng lặng đột nhiên nhô lên một bàn tay khổng lồ, bàn tay này trong suốt màu lam lợt, rõ ràng là do nước biển ngưng tụ tạo thành, bàn tay đón đầu chụp lấy 12 con rết thiết bối.

“Đi!” Vân Hà tiên tử phản ứng mau lẹ, vừa thấy bàn tay khổng lồ xuất hiện, vung tay một cái, một vầng hào quang ngũ sắc dài 10 trượng, rộng bằng 2 bàn tay giáng thẳng vào bàn tay khổng lồ lam lợt, Vân Hà Diệt Thần Toa toàn lực xuất kích.

Vân Hà Diệt Thần Toa phóng đi như điện xẹt, về ra một luồng lốc xoáy ngay trên không trung, rõ ràng là tốc độ quá nhanh làm cho sóng năng lượng trong không gian cũng bị dao động, đầu nhọn mún pháp bảo lóe lên chấm sáng rực rỡ, tuy chỉ là một tia sáng nhưng lại vô cùng chói mắt, ngay cả xa ngoài trăm dặm cũng có thể nhìn rõ, vô số phù lục ngũ sắc xoay tròn xung quanh Vân Hà Diệt Thần Toa, xem khí thế này chắc phía trước bị một ngọn núi chắn ngang cũng phải sụp đổ. Truyện "Phật Đạo "

Vân Hà tiên tử vận toàn bộ công lực đánh ra pháp bảo, không hề giữ sức, chấm sáng rực rỡ kia chính là Thiên Hỏa do phù lục phát động, dùng hòa khắc thủy, trong đại dương mênh mông có thủy nguyên lực sung túc đương nhiên có thể xem là hành động không sáng suốt, nhưng với Thiên Hỏa thì khác, Thiên Hỏa so với Tam Vị Chân Hỏa còn cao hơn một đẳng cấp, vốn không chịu thủy nguyên lực ảnh hưởng, cũng chỉ có loại pháp bảo chuyên dùng để công kích kiểu như Vân Hà Diệt Thần Toa mới có thể phát động Thiên Hỏa khủng khiếp kia.

Hình như cảm nhận được nguy hiểm, bàn tay khổng lồ được tạo thành từ nước biển đột nhiên lắc lư, mặt biển lại cuộn cuộn dậy sóng, từng cột từng cột nước biển bắn lên cao ngưng tụ thành một bức tường nước dày cộm, bức tường nước dày đến mười trượng, trong suốt long lanh, thậm chí có thể nhìn xuyên qua bức tường thấy những con cá màu sắc sặc sỡ đang hốt hoảng bơi tán loạn, một con tôm hùm toàn thân giáp đồ to hơn thước múa mấy đôi càng nhọn hoắt dí theo một con sứa tội nghiệp.

Rắc! Gần như là cùng một lúc, hàn khí dữ dội từ dưới nước bốc lên, bức tường nước dày mười trượng bị đông lại thành một bức tường băng lam lợt, cá, tôm hùm, sứa biển trong đó đều bị đông cứng như hải sản đông lạnh, nhìn như một món đồ nghệ thuật, làm cho Vân Hà tiên tử động lòng không nỡ hủy đi, theo bản năng hạ thấp 3 phần công lực.

Ừnh! Thiên Hỏa của Vân Hà Diệt Thần Toa cuối cùng đã đập trúng bức tường băng, Vân Hà tiên tử xót xa trong lòng, gần giống như chính tay mình đã hủy đi món đồ đẹp nhất trên thế gian vậy.

Uy lực của Thiên Hỏa quả nhiên mạnh mẽ, bức tường băng kiên cố trong tích tắc hóa thành sương trắng, sương trắng bị nhiệt độ Thiên Hỏa đun thành hơi nước bốc lên cao, bức tường băng dày mười trượng đã bị hóa giải, lũ cá màu sắc sặc sỡ, tôm hùm, sứa biển đông cứng trong tường băng bị nướng khét lẹt, trong không khí phảng phất mùi thơm của thịt nướng.

Vân Hà tiên tử bị bức tường băng tinh xảo mê hoặc, chân nguyên tràn vào pháp bảo giảm đi 3 phần, Vân Hà Diệt Thần Toa sau khi phá nát tường băng cũng mất sạch sức công phá, không còn gây ra thương tích gì cho bàn tay nước khổng lồ được nữa, bị ngăn cản một lúc như thế, bàn tay kia đã tóm gọn 12 con rết thiết bối, 12 con rết như mất đi khả năng chống trả, cứ thế ngoan ngoãn bị bàn tay tóm lấy lồi xuống mặt biển.

Bức tường băng tan rã, gió lạnh rít qua, hơi nước bốc lên cao hóa thành cơn mưa ào ạt trút xuống mặt biển, bọt nước văng tung tóe, cảnh tượng cực kì hùng vĩ.

Vân Hà tiên tử bị nước mưa tạt vào mặt, đầu óc trở nên tỉnh táo, trong tích tắc liền hiểu ra mình đã trúng Mị Hoặc thuật của đối phương, thấy 12 con rết thiết bối của Chu Thanh bị bàn tay nước khổng lồ tóm gọn lồi xuống mặt biển lại không có cách gì ngăn cản, trong lòng hối hận vô cùng, sóng mũi cay cay, sém chút là òa khóc nức nở.

Dưới cơn mưa tầm tã, Vân Hà tiên tử không hề sử dụng pháp thuật hộ thân nào, cứ mặc cho cơn mưa nước biển mặn chát tạt ướt toàn thân, y phục cung đình dính sát vào người, để lộ cơ thể thon thả và từng đường cong quyến rũ.

Con uất ức lên lời trong lòng, Vân Hà tiên tử lần đầu tiên có cảm giác chán ghét bản thân, căm hận mình quá vô dụng, cứ luôn trở thành gánh nặng cho Chu Thanh, trách móc mình tâm trí không kiên định, lại bị trúng Mị Hoặc thuật của đối phương. Vân Hà tiên tử đột nhiên đầu óc choáng váng, kí ức kiếp trước mờ mờ ảo ảo lướt qua trong đầu, thần trí rơi vào một luồng khói hư vô, ý thức mất đi khả năng kiểm soát cơ thể, chân nguyên toàn thân không ngừng thoát ra ngoài, kinh mạch rối loạn, lão đảo đứng không còn vững, ngã lộn nhào khỏi đám mây rơi xuống mặt biển cuộn cuộn sóng dữ.

Tam thế nghiệp duyên, trong một lúc bị khởi động, thiên đạo biến số, nhân quả luân hồi, cho dù là người thần thông quảng đại, thủ đoạn thông thiên cũng không hề có khả năng chống trả, nói gì đến Vân Hà tiên tử chỉ là tu sĩ mới đạt đến cảnh giới Hóa Thần trung kì.

Bức tường băng chẳng qua chỉ là pháp thuật ngưng tụ nước biển tạo lá chắn mà thôi, làm sao chống lại được Thiên Hòa phát động bởi Vân Hà Diệt Thần Toa, tuy đạo hạnh của người phát động pháp thuật vượt xa Vân Hà tiên tử, nhưng bức tường băng dù sao cũng không phải là pháp bảo, nếu không vì Vân Hà tiên tử bị mê hoặc tâm trí, nhất thời giảm đi 3 phần công lực, uy lực Thiên Hòa vì thế bị giảm sút, chắc sau khi phá vỡ tường băng còn đủ sức ngăn cản bàn tay khổng lồ tóm lấy 12 con rết thiết bối.

Dùng pháp thuật ngưng tụ ngoại vật đối phó với pháp bảo lợi hại, chẳng khác nào lấy nổ bắn chim đối phó với súng ống, do chèn lệnh uy lực giữa linh khí năng lượng tích tụ, dù biết phản thắng sẽ nghiêng về bên nào rồi.

Trừ khi có pháp thuật bí truyền uy lực lợi hại, như A Tì Gia Tiễn Phần Thiên Ma Chú của Tây Vực Ngũ Tán Nhân, bằng không pháp thuật đánh với pháp bảo nhất định sẽ lãnh trọn phần thua, pháp bảo khi được tạo ra đã ngưng tụ sẵn năng lượng linh khí, còn pháp thuật phải dùng chân nguyên tự thân điều động năng lượng vũ trụ, linh khí trời đất, một thứ có chuẩn bị sẵn, một thứ chỉ nhất thời tùy ý, ai mạnh ai yếu, nhìn vào là phân biệt được ngay, nếu không ai cũng đi tu luyện pháp thuật hết rồi, còn phí công phí sức tế luyện pháp bảo làm gì nữa.

“Không hay rồi!” Chu Thanh đang điều khiển chân nguyên niệm lực hội tụ nguyên khí của Quỷ Thủy Tinh Anh giải trừ ma khí Hóa Huyết thần đạo lưu lại trong cơ thể, lúc sắp sửa thành công, ai ngờ chỉ chớp mắt đã xảy ra bao nhiêu biến cố, trước tiên là lũ rết thiết bối của mình bị bàn tay nước khổng lồ bắt đi, sau đó Vân Hà tiên tử hình như đã bị thương tích gì, sắp lộn cổ xuống biển, Chu Thanh thất kinh, vội bỏ mặc thân xác sang một bên cái đã, dù sao thì ma khí đã bị khống chế, nhất thời tam khắc sẽ không phát tán, chắc cũng chẳng có gì nghiêm trọng.

Kim thân pháp tướng sau lưng Chu Thanh vươn một cánh tay ra đón lấy Vân Hà tiên tử đang rơi xuống đưa trở về, toàn thân chân nguyên của Vân Hà tiên tử không ngừng thoát đi, hôn mê bất tỉnh, Chu Thanh trong nhất thời cũng không biết năng đã bị gì.

“Tại sao vô duyên vô cớ lại tẩu hỏa nhập ma thế nhỉ? Lạ thật!” Tình trạng của Vân Hà tiên tử có dấu hiệu giống như luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, Chu Thanh chỉ biết suy đoán theo hướng ấy, nhất thời cũng không biết làm cách nào cứu chữa, bèn phân ra một bộ phận chân nguyên trấn áp chân nguyên rối loạn trong cơ thể Vân Hà tiên tử, tránh cho nàng phát nổ vong mạng.

Chân nguyên trong kim thân pháp tướng của Chu Thanh mạnh biết dường nào, tuy chỉ là một phần nhỏ, nhưng e rằng đã gấp mấy lần tổng số chân nguyên trong cơ thể Vân Hà tiên tử rồi, chỉ chớp mắt đã dập tắt chân nguyên rối loạn giúp Vân Hà tiên tử, Hóa Thần trung kì và cảnh giới Phản Hư cách biệt nhau một trời một vực, hơn nữa còn là một tên quái thai kiểu Chu Thanh?

Thấy Vân Hà tiên tử còn chưa hồi tỉnh, Chu Thanh cũng không muốn phí thời gian ở đây nghĩ cách, liền mở ra không gian ảo, đem Vân Hà tiên tử và thân xác của mình quăng hết vào đó, tránh vướng chân bận căng.

12 con rết thiết bối của mình bị bàn tay nước khổng lồ lôi xuống mặt biển, Chu Thanh tức giận sôi gan, kim thân pháp tướng cùng lúc múa máy 8 cánh tay, 4 cái miệng đồng thanh mĩa mai: “Thật không ngờ Chu Thanh ta cũng có ngày bị người khác phỗng tay trên, xưa nay chỉ có ta cướp đồ của người khác, bây giờ các người lại nhắm vào ta giờ trò cướp bóc, nếu để các người toại nguyện thì ta còn mặt mũi nào sống trên đời nữa chứ?” Chu Thanh vốn là nhân vật tổ sư ăn chặn, đánh lén cướp giật, thế mà bây giờ bị báo ứng, đúng là cả đời săn chim, cuối cùng bị chim mổ mù mắt, Chu Thanh làm sao nuốt trôi được con giận này?

“Nguyên thần hợp thể!” Chu Thanh giận dữ gào to, 8 cánh tay tạo thành thủ ấn khổng lồ ngay trước ngực, số thủ ấn này đều khác nhau, vô cùng cổ quái, hoàn toàn không giống thủ pháp ấn quyết của bất kì Đạo gia Phật giáo nào, 8 cái thủ ấn xếp chồng trước ngực tạo thành phù hiệu thần bí, ai nhìn vào đều sẽ cảm thấy phù hiệu này là hình vẽ hoàn mỹ nhất trong trời đất vũ trụ bao la.

Chu Thanh lăm bằm niệm chú, không nghe rõ rốt cuộc hán phun ra âm tiết gì, giống như là u linh thời thái cổ hồng hoang lí nhí trò chuyện bên tai, âm thanh tuy nhỏ nhưng lan truyền rất xa, bất kì sinh vật nào đều bị âm thanh đó đông cứng, khắp mặt biển mênh mông trở nên im phăng phắc, chỉ còn lại âm thanh thần chú kì lạ trôi lơ lửng lan rộng ra.

Ngay cả gió biển ngoài khơi hình như cũng khiếp sợ trước thần chú, xung quanh không một con gió, mặt biển cuộn cuộn sóng dữ cũng phẳng lặng đáng sợ, vốn dĩ vùng biển tràn trề sức sống, chốc chốc lại có cá biển trắng bạc bay ra khỏi mặt nước nô đùa, bây giờ xem ra hoàn toàn không có chút sinh khí, đám cá biển bơi lội ở tầng nước trên cùng tìm kiếm thức ăn đều kéo nhau lặn sâu xuống dưới, mặc kệ cơ thể của mình có hứng chịu nổi áp lực nước dữ dội hay không, làm như trên mặt nước đã xuất hiện thứ gì đó cực kì ghê rợn.

Nhưng lũ cá sống trên tầng nước trên cùng làm sao có thể chống cự với áp lực nước bên dưới, vốn chỉ điên cuồng lặn sâu xuống theo bản năng, một số cá yếu đuối bị áp lực nước đè chết, thân xác nổi lại lên mặt biển, trong một lúc vùng biển rộng lớn phủ một màu trắng xóa, toàn bộ đều là xác cá nổi lênh bênh.

Niệm xong thần chú, thần nhân giữa trán cả 4 khuôn mặt cùng mở ra, Chu Thanh đã nhìn rõ tình hình dưới mặt biển, bên dưới nước sâu khoảng trăm trượng, 12 con rết thiết bối của mình đang bị một con ốc xoáy khổng lồ lôi xuống

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Biến Cố Liền Liền (2)

Luồng lốc xoáy khá rộng, chắc phải bao phủ lấy khu vực hơn mười dặm, trung tâm con lốc ở dưới vực sâu 300 trượng, độ sâu mà ánh sáng không thể xuống tới, không gian như bị một bức màn đen tối che phủ, nhưng Chu Thanh lại nhìn thấy rõ ràng, trung tâm con lốc là một hòn đảo rộng khoảng 3 dặm, xung quanh hòn đảo ẩn hiện sóng năng lượng dao động, con lốc cổ quái này đều do trận pháp bao quanh hòn đảo phát ra, hoàn toàn che giấu đi khí tức và hình dạng của hòn đảo, nếu không phải Chu Thanh sử dụng kim thân pháp tướng, tuyệt đối không thể phát hiện nơi vực nước sâu hun hút kia lại tồn tại một hòn đảo nhỏ cổ quái đến thế. Truyện "Phật Đạo "

“Đây chắc là động phủ của những người hải ngoại tán tu thứ thiệt, che giấu tung tích quả nhiên thần diệu, nhưng tại sao không xuống sâu thêm chút nữa nhỉ? Càng xuống sâu càng an toàn mà! Chẳng lẽ họ không chịu nổi áp lực nước quá lớn, cũng đúng, hòn đảo lớn như thế, phải dùng đến pháp lực duy trì, chống đỡ áp lực nước dữ dội tiêu hao không ít chân nguyên pháp lực, càng xuống sâu thì áp lực càng mạnh, năng lượng pháp lực bị tiêu hao đâu phải ít.” Chu Thanh chợt tăng thêm mấy phần cảnh giác đối với đám hải ngoại tán tu tạo dựng động phủ nơi đáy biển sâu thăm thẳm.

“Nhưng các ngươi dám mạo phạm đến ta, thế thì ta không cần khách sáo nữa!” Trong thoáng chốc Chu Thanh nảy sinh mấy mươi ý niệm.

Tong! Phù hiệu hoàn mỹ được tạo từ 8 cánh tay trong giây phút niệm xong thần chú lay động dữ dội, một chất dịch vàng chóc tuôn vào trong phù hiệu, tinh thần niệm lực của Chu Thanh chớp mắt suy giảm mất một phần ba, sắc vàng óng ánh trên kim thân pháp tướng cũng nhạt nhòa đi nhiều, nguyên thần trở nên yếu đuối hẳn.

12 con rết thiết bối bị lôi xuống biển sâu, nguyên thần phân hóa được Chu Thanh dán trên cơ thể chúng liền bị một luồng thủy nguyên lực nhầy nhụa trôi gô, đối phương rõ ràng là một cao thủ, hơn nữa còn có tài điều khiển tinh thâm ảo diệu đối với thủy nguyên lực, khả năng ấy vượt xa Chu Thanh, hẳn biết ngay đó là một cao thủ tu luyện đạo pháp hệ thủy. Truyện "Phật Đạo "

Rết thiết bối tuy dữ tợn nhưng lại không thể thi triển đạo pháp, hơn nữa còn phải ứng phó với một cao thủ tu luyện đạo pháp hệ thủy ở dưới nước, mặc cho Chu Thanh ra lệnh cho lũ rết chống cự cỡ nào vẫn không thoát ra được, Chu Thanh tất nhiên không thể bỏ mặc lũ rết bị đối phương cướp đi, khoan nói đến việc chúng có nguyên thần phân thân của hắn trong cơ thể, chỉ dựa vào số bảo vật Khôn Tiên Tác, xá lợi, Tịch Diệt pháp luân mà lũ rết đang mang theo thôi đã không thể đánh mất rồi.

Vừa mới cuồn được số bảo vật này từ tay Càn Cơ lão đạo, chớp mắt lại bị người khác đánh cướp, Chu Thanh ngoài tức giận ra còn có một cảm giác như bị ông trời giễu cợt.

Chất dịch vàng chóc tuôn vào phù hiệu hoàn mỹ liền lập tức biến mất, cùng lúc đó, con lốc xoáy khổng lồ đang thao tác thủy nguyên lực kéo 12 con rết thiết bối về phía hòn đảo, chính vào lúc sắp thành công, không gian phía trên lũ rết đột nhiên mở ra một cái lỗ đen ngòm, chất dịch vàng chóc xuất hiện mặc kệ sự tồn tại của lốc xoáy và dòng chảy ngầm dưới biển sâu, trực tiếp vấy lên thân 12 con rết, nhuộm màu 12 con rết thiết bối thành một màu vàng chóc.

Gào! 12 con rết thiết bối vừa tiếp xúc với chất dịch vàng lập tức xảy ra biến hóa kì dị, chất dịch bị chúng hấp thu nhanh chóng, 5 con rết vốn dài mấy trượng to như cột nhà toàn thân phình to, thủy nguyên lực trôi buộc xung quanh bị phá tan nát, tốc độ của con lốc xoáy khổng lồ giảm đi rất nhiều.

5 con rết con nào con nấy biến thân thành dài hơn trăm trượng, vòng thân đến mười mấy trượng, phù lục tím trên thân đều to bằng chiếc quạt không ngừng chuyển động, ngay cả 7 con rết còn lại đều bị hất lên tuy vẫn thua kém 5 con kia đôi chút, 12 con rết thiết bối nhẹ nhàng múa vuốt dữ tợn, không ngừng vẫy vẫy như 12 con thủy quái, con lốc xoáy rộng mười dặm bị chúng phá tan tành không còn hình dạng.

Chu Thanh biết rõ đầu pháp thuật với cao thủ đạo pháp hệ thủy ở dưới nước thật là ấu trĩ, trận pháp hoàn toàn không có tác dụng, chỉ bằng cứ dùng sức trâu bò phá phách, hẳn đã chia ra một phần ba nguyên thần niệm lực phá vỡ không gian vấy lên bọn rết, giờ đây quả nhiên hữu hiệu, dù gì thì nguyên thần và niệm lực của hắn có thể chuyển hóa qua lại, Chu Thanh cũng không sợ bị tiêu hao, đó là nét tinh diệu của thuật nguyên thần luyện trùng. Truyện "Phật Đạo "

“Ừ! Đây mà là rết à, chúng còn mạnh hơn cả rồng ấy chứ!” Chu Thanh thấy đám rết thiết bối lăn tròn dưới đáy biển, mỗi cái quất đuôi là có cột sóng cao mấy mươi trượng bắn lên, nhưng hiện nay không phải lúc đùa nghịch trong công viên nước, thân xác vẫn chưa xua hết ma khí, Văn Hà tiên tử cũng không biết ra sao, sau khi cướp lại bảo vật, Chu Thanh chả muốn khai chiến với những người hải ngoại tán tu bên dưới chút nào, hơn nữa đạo hạnh của họ cao thấp ra sao Chu Thanh còn chưa biết, tất nhiên không ngu gì mạo hiểm.

“Bảo bối, mau quay về!” Chu Thanh vẫy tay một cái, 8 cánh tay bỏ đi thủ ấn pháp chú, tinh thần niệm lực tiêu hao mất một phần ba, dù là kim thân pháp tướng mạnh mẽ cũng yếu đi hẳn, Chu Thanh vội triệu hồi 12 con rết thiết bối khổng lồ, thoát khỏi bị thủy nguyên lực trôi buộc, 12 con rết xông thẳng lên mặt nước, cơ thể khổng lồ bắn thẳng vào không trung ngoe nguẩy che hết toàn bộ ánh sáng mặt trời chiếu xuống mặt biển, nước biển phủ một màu tối, chỉ còn lại sắc tím lấp lánh nơi da bụng của lũ rết, chính là những phù lục to bằng chiếc quạt.

Chu Thanh liền vận thần niệm, cả 12 con rết cùng được thu nhỏ về hình dạng ban đầu, nguồn tinh thần bản nguyên dồi dào cũng trở vào trong kim thân pháp tướng, toàn thân thoải mái vô cùng, Chu Thanh thử hoạt động các cơ của cơ thể khổng lồ, thanh thoát linh hoạt, coi như đã mò ra một số năng lực của cơ thể này, Chu Thanh mừng rỡ, mở không gian ảo ra cất hết lũ rết thiết bối và toàn bộ báu vật vào đó, để lại kí hiệu nhận biết trong vùng biển này, sau đó nhanh chóng bay xa trăm dặm, biến mất vào không gian ảo của mình.

Chu Thanh muốn nhân cơ hội này luyện hóa Khôn Tiên Tác, hấp thu xá lợi, rồi mới quay lại vùng biển ấy trả thù, có Khôn Tiên Tác trong tay, Chu Thanh

không sợ bất cứ người tu đạo nào nữa, dù đối phương có ủa lên đông đúc cũng không thành vấn đề.

Hải ngoại tu đạo giới vốn yên tĩnh ngàn năm, chỉ trong giây phút ngắn ngủi đã uom mầm tai họa. Chính vào lúc Chu Thanh rời khỏi không lâu, sóng nước trên mặt biển sôi sùng sục, 3 cột nước cao mười trượng bắn thẳng lên trời, trên đỉnh mỗi cột nước đều có một người đang đứng, một vị trung niên nam tử mặc đạo bào kiểu xưa, tay cầm một cây tử kim phát trần, linh khí lan tỏa, chính là một món bảo vật.

Một vị thân hình cao lớn, tay dài quá gối, trên người mặc chiếc áo giáp dị dạng, trên áo giáp khắc rất nhiều họa tiết cá sấu chim chóc, toàn thân phủ đầy lông dài trắng phao mềm mượt, phát phơ trong gió, chỉ là nhìn vào khuôn mặt vượn kia là biết ngay không phải con người.

Vị còn lại là một lão đạo sĩ bình thường, búi tóc cột cao cao, đầu tóc một màu đỏ rực như ngọn lửa, khoác trên mình bộ pháp bào lam biếc, xung quanh ẩn hiện hơi nước, trên pháp bào có các đường chỉ vàng trang trí.

Hai vị đạo nhân đứng trên cột nước kể cũng có chút giống thần tiên, nhưng con vượn lông trắng cao lớn kia trên tay lại cầm một thanh trường xoa, lấp lánh ánh sáng, trên thanh xoa lại long lanh trong suốt, có tia nước chuyển động trong đó, hình như được chân thủy ki dị ngưng tụ mà thành chứ không phải làm bằng kim loại bình thường, cây xoa có 3 mũi nhọn, mũi nhọn chính giữa sắc bén nhất, trên đó còn đang xiên một quả tim người máu me lòng thông, quả tim hình như vẫn còn sống, pháp phòng nhịp đập, nếu như không có máu tươi rỉ xuống từng giọt, người khác nhìn vào còn tưởng là đồ giả ấy chứ

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Biến Cố Liền Liền (3)

Con vượn này khuôn mặt dữ tợn, cộng thêm trường xoa trên tay, áo giáp trên mình, chả giống thần tiên chút nào, ngược lại có phần giống quỷ dạ xoa hơn. Truyện "Phật Đạo"

“Khí khí!” Con vượn lông trắng đột nhiên bật cười âm u, tiếng cười vang xa như tiếng chuông.

“Lão đại, huynh nói đây là thần thánh phương nào nhỉ? Ngay cả Thiên Nhu Thủy Quyết của đệ mà cũng không thắng nổi hần, đệ thật muốn so tài với tên đó một phen, xem thử uy lực Thiên Nhất Thần Thủy Xoa của đệ!” Con vượn lông trắng quay sang hỏi lão đạo sĩ, âm thanh chấn động mặt biển vang dội lại, hồi lâu không dứt.

“Cái con vượn nước này, tại sao tu hành bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn tính khí ngang ngạnh thế hả? Cần thận không thì thiệt thòi to đấy! Người kia không đơn giản đâu! Mỗi thù này coi như đã kết rồi, công lực đối phương cao thâm khó dò, e rằng chỉ một số lão già mới sánh được, chỉ có điều tại sao hần lại gây sự ở vùng biển của chúng ta chứ, chẳng lẽ hần không biết đây là địa bàn của Thiên Thủy Tam Thánh chúng ta?” Hồng Phát lão đạo nói với con vượn lông trắng, vẻ mặt như hết cách với tên ngang bướng này vậy.

Con vượn lông trắng này là sinh vật từ thuở hồng hoang, hậu duệ của vượn nước thái cổ, vượn nước thái cổ tuy vẫn thuộc loài khí, lại không sinh sống trong rừng rậm, bình thường môi trường sống của chúng chính là dãy san hô nằm sâu dưới đáy biển, bắt tôm cá làm thức ăn, cực kì thông minh, hơn nữa có năng lực điều khiển thủy lưu bẩm sinh, năng lực ấy ngày càng mạnh lên theo năm tháng trưởng thành, chính là bá chủ dưới nước, vượn nước còn nhỏ đã không hề sợ sinh vật biển hung dữ nhất như cá mập đầu búa, cá kình ăn thịt, vượn nước trưởng thành còn ghê gớm hơn, ngay cả giao long xưng bá dưới đáy biển cũng phải nể sợ chúng 3 phần, chỉ có điều loài vượn nước thái cổ này số lượng cực ít, thời thượng cổ tìm khắp đại dương cũng chỉ có mười mấy con, thời hiện đại nó đã gần như tuyệt chủng.

Con vượn nước lông trắng vừa xuất hiện không phải là vượn nước thái cổ thuần chủng, sự thật là vào mấy trăm năm trước, con vượn nước thái cổ cuối cùng trong đại dương và một con vượn khổng lồ trên lục địa đã giao phối sinh ra nó, vận số của con vượn lông trắng này không tốt lắm, cha mẹ nó vừa sinh nó ra đã bị một tu sĩ chú ý, vượn nước thái cổ là sinh vật quý hiếm, chỉ cần bắt chúng về thuần hóa là có thể mượn khả năng lặn sâu dưới nước của chúng truy tìm thiên tài địa bảo ngoài đại dương mênh mông, không cần đích thân lặn xuống hứng chịu áp lực khủng khiếp của nước biển.

Tên tu sĩ kia tình cờ phát hiện cha đẻ của con vượn nước lông trắng, tất nhiên phải nghĩ cách bắt lấy, ai ngờ con vượn nước thái cổ đã trưởng thành vô cùng hung dữ, tuy cơ thể mạnh mẽ không thể hóa thành hình người, nhưng so với các loại yêu quái thông thường còn mạnh hơn rất nhiều, nhất là khả năng điều khiển thủy nguyên lực còn cao hơn hẳn một số pháp thuật hệ thủy. Tên tu sĩ kia hao phí sức lực toàn thân mới đánh bại vượn nước thái cổ, nhưng lại để nó chạy mất, con vượn lông trắng còn bé này bị tu sĩ kia bắt đi, nó kế thừa sức mạnh từ cha mẹ, không những sức lực to lớn, hơn nữa bản lĩnh thao túng thủy lưu tuy không bằng vượn nước thuần chủng nhưng cũng không kém bao nhiêu. Tên tu sĩ kia cẩn thận nuôi dưỡng nó, muốn đợi khi con vượn nước khổng lồ trưởng thành sẽ dùng nó truy tìm động phủ bảo vật các bậc tiên nhân bỏ lại dưới đáy biển sau khi đắc đạo phi thăng.

Không biết có phải vì lí do mang trên mình dòng máu lai hay không, con vượn lông trắng này vô cùng tinh khôn, nó vẫn nhớ mối thù tên tu sĩ đánh trọng thương cha mẹ nó, hơn nữa còn vô tình ăn trộm được được một viên linh đơn của tu sĩ kia, trí khôn tăng tiến chẳng khác nào con người, từ đó về sau con vượn lông trắng thường lên đọc một số điển tịch ghi chép pháp thuật của tên tu sĩ, tự tu luyện được phép thần thông, đến sau cùng nhân lúc tên tu sĩ luyện công đến hồi gay cấn bèn ra tay đánh lén, tu sĩ bị nó hại cho tẩu hỏa nhập ma, tự phát nổ toi mạng, coi như nó đã trả được thù lớn.

Vốn là hậu duệ của vượn nước thái cổ, con vượn lông trắng tất nhiên có mối liên kết vô hình với biển cả, sau khi tu luyện được phép thần thông, nó định cư luôn dưới đáy biển sâu thẳm, mỗi ngày chỉ lo ăn chơi đùa nghịch, tiêu điều tự tại.

Dưới đáy biển bao la người tu đạo rất đông, thiên tài địa bảo cũng nhiều, từ xưa đến nay tranh đoạt nhau rất ít. Con vượn nước ở dưới đáy biển chẳng có mấy đối thủ, vì những ai lợi hại đều có động phủ riêng, quanh năm suốt tháng bế quan tu luyện, chẳng ai đi gây khó dễ cho một con vượn nước, hơn nữa vượn nước vô cùng cảnh giác, hề có gì bất thường là trốn mất tăm mất dạng, cho dù là tu sĩ có pháp lực lợi hại chiếm được ưu thế nhất thời, sau đó cũng sẽ bị nó bất thành linh tấn công trả thù, dù sao thì ở dưới nước con người sao có thể chống lại vượn nước, vì lẽ đó dù là yêu quái hay đạo sĩ loài người đều không muốn gây thù chuốc oán với con vượn lông trắng làm gì. Truyện "Phật Đạo "

Con vượn nước này không ai tranh đoạt nên thu thập được một mớ linh dược quý báu, công lực tăng tiến vượt bậc, trở nên hồng hách ngang tàng đi gây sự khắp nơi, cuối cùng đã đụng phải đối thủ xương xẩu, một lần vì muốn tranh đoạt một đóa hoa sen tam sắc với một vị tán tu danh tiếng Hồng Phát lão tổ mà đại chiến một trận, Hồng Phát lão tổ tuy chưa được xếp vào hàng những nhân vật đẳng cấp trong hải ngoại tu đạo giới, nhưng cũng coi như là một cao thủ rồi, nhất là Chân Lam Thủy Bảo mặc trên mình là pháp y của một vị thần tiên để lại, khoác lên người là có thể đi lại tự do trong nước.

Con vượn nước đụng phải Hồng Phát lão tổ, không những không chiếm được phần thắng, ngược lại còn bị Hồng Phát lão tổ tóm cổ, nhưng Hồng Phát lão tổ cũng phải phí rất nhiều sức lực mới đối phó nổi với nó, niệm tình con vượn nước tu hành không dễ, Hồng Phát lão tổ không giết chết nó, chỉ lấy đóa hoa sen tam sắc xong là thả nó ra, con vượn nước này kể cũng hiểu lý lẽ, một người một yêu từ đó làm bạn với nhau, cùng với một vị tán tu khác tên là Thanh Thần Tử kết làm 3 huynh đệ, trải qua muôn vàn khó khăn khai phá được hòn đảo động phủ mang tên Thiên Thủy, lấy danh hiệu Thiên Thủy Tam Thánh.

Hải ngoại tán tu vốn được tách ra từ giới tu đạo trung thổ, vì muốn trốn tránh sự đời, chuyên tâm tu hành nên mới ẩn cư nơi biển sâu, người nào người nấy tuy chưa thể nói là thanh tâm quả dục nhưng tính khí cực tốt, khác xa với bọn tu sĩ Đạo môn trung thổ, nhất là gần đây còn tiềm ẩn thói hư tật xấu của người đời, môn phái nào cũng muốn xưng hùng xưng bá, ra vẻ ta đây thiên hạ vô địch, còn hải ngoại tán tu ẩn cư nơi biển sâu hay đảo nhỏ, các mối quan hệ hạn hẹp, tuy cũng có một bộ phận nhỏ hải ngoại tán tu mang dã tâm, nhưng phần lớn vẫn như trước, chỉ lo tu luyện, không màng thế sự, vì thế công lực vô cùng cao thâm, bộ phận nhỏ mang dã tâm đương nhiên không dám khơi dậy sóng gió.

Khác với Đạo môn trung thổ, hải ngoại tu đạo giới yêu quái và tu sĩ sống chung hòa bình với nhau, trừ khi có xung đột lợi ích, bằng không sẽ không ai điên hễ gặp mặt là khai chiến, cũng không hề giương cao khẩu hiệu trăm yêu trừ ma gì gì đó, một số yêu quái lợi hại và tu sĩ pháp lực cao thâm còn kết làm bằng hữu, so ra hải ngoại tu đạo giới mới xứng đáng với tên gọi tu đạo giới hơn.

Các Đạo môn trung thổ cũng từng tham lam báu vật linh dược của hải ngoại tu đạo giới, nhiều lần có ý đồ kết thân với hải ngoại tán tu, Thục Sơn vào thời cực thịnh từng giao du với không ít hải ngoại tán tu, khi đó còn được một số nhân vật tiếng tăm ủng hộ, ví như Hãm Không lão tổ ở Bắc Cực Quang Minh Kính, Ha Ha lão tổ ở Nam Cực Tử Lan cung, cuối cùng Thục Sơn đã khai phá được động phủ phân đà ở hải ngoại, nào ngờ sau khi khai phá tổ sư Thục Sơn Trường Mi chân nhân đắc đạo phi thăng, đám đệ tử cậy mình thực lực lớn mạnh, ý lớn hiệp nhỏ khắp nơi, còn cướp đoạt linh dược pháp bảo, động phủ của các hải ngoại tán tu, làm cho hải ngoại tu đạo giới một phen dậy sóng, cuối cùng hải ngoại tán tu chịu hết nổi phải liên kết lại chống đối Thục Sơn, chỉ là khi ấy Thục Sơn quá mạnh, hải ngoại tán tu công lực tinh thâm, đã chiếm thế thượng phong mà không giành thắng lợi hoàn toàn được, đôi bên cứ thế rơi vào thế giằng co.

Cuối cùng xuất hiện lão yêu quái Hiên Viên pháp vương thống lĩnh yêu tộc trong thiên hạ vây đánh Thục Sơn, hải ngoại tán tu mới có cơ hội phá hủy phân đà Thục Sơn ở hải ngoại, đuổi Thục Sơn ra khỏi hải ngoại tu đạo giới, từ đó về sau chỉ cần là các môn phái trung thổ muốn phát triển ra hải ngoại đều bị từ chối, chính vì họ đã quá sợ bài học từ Thục Sơn, nói chẳng ngoa chút nào, ngay cả như Côn Lôn hiệu xưng là thái sơn bắc đẩu ở trung thổ nếu ý vào thực lực muốn ra hải ngoại cướp đoạt báu vật động phủ, chỉ cần hải ngoại tán tu liên thủ, e rằng đủ sức san bằng cả núi Côn Lôn chứ chẳng chơi.

“Sợ gì chứ! Người này tuy mạnh, nhưng rõ ràng không phải là người của hải ngoại tán tu chúng ta, mà hình như cũng không phải nhân vật của Đạo môn trung thổ nữa, nghe nói trung thổ nhân tài điều tàn, tu sĩ đạt cảnh giới Phản Hư chỉ đếm trên đầu ngón tay, bị nhiễm thói hư tật xấu của người đời nên ảnh hưởng đến việc tu luyện, còn kém rất xa hải ngoại tu đạo giới chúng ta đó.” Vị đạo sĩ trung niên tên là Thanh Thần Tử lên tiếng.

“Hí hì! Vừa rồi có luồng sóng năng lượng dao động rất mạnh từ pháp bảo nên đệ mới chịu không nổi ra tay! Hồng Phát lão đại, huynh tu luyện thêm hơn trăm năm nữa thôi e sẽ phải đối mặt với thiên kiếp lần một rồi, thiên kiếp không dễ vượt qua đâu, không có pháp khí thượng cổ mạnh chắc chống đỡ không nổi, đệ làm vậy là vì muốn tốt cho huynh mà!” Con vượn nước nghe ra Hồng Phát lão tổ có ý trách mắng, tỏ ra uất ức phân bua.

Sắc mặt Hồng Phát lão tổ trở nên khó coi: Đúng rồi! Thiên kiếp của mình tuy còn hơn trăm năm mới giáng xuống, nhưng người tu đạo không màng năm tháng, trăm năm chỉ chớp mắt là qua, hiện nay trên tay mình tuy có vài món pháp bảo không đến nỗi tệ, nhưng để chống chọi với thiên kiếp khủng khiếp e vẫn còn chưa đủ.

Dùng công lực tự thân chống lại thiên kiếp thật đúng là trò cười, không có pháp bảo giúp sức thì đừng hòng!

Hồng Phát lão tổ không tự phụ đến mức muốn dựa vào công lực tự thân chống lại thiên kiếp, nếu như có khả năng ấy thì các bậc tiên nhân thượng cổ đã không phí công phí sức tế luyện ra nhiều pháp bảo làm gì rồi, dùng thời gian tế luyện pháp bảo khắc khổ tu hành chẳng phải tốt hơn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Biến Cố Liền Liền (4)

“Viên đệ nói đúng đấy đại ca! Hiện nay pháp bảo phòng vệ mạnh nhất của chúng ta cũng chỉ có Thiên Nhất Huyền Thủy Tráo luyện chế từ Thiên Nhất Chân Thủy, đối phó với pháp bảo lợi hại của người tu đạo còn được, nhưng muốn chống lại thiên kiếp e rằng còn kém xa!”

Thanh Thần Tử phát cây Tử Kim phát trần trên tay một cái, mặt biển bắn lên rất nhiều bọt nước, đám xác cá bị Chu Thanh đánh chết đều dạt hết đi nơi khác, cả vùng biển rộng lại trở về tĩnh lặng, chỉ dựa vào pháp lực ung dung tự tại này thôi đủ thấy người này đã là cao thủ Phản Hư sơ kì rồi, hải ngoại tán tu, quả nhiên ai nấy đều là người tu hành chính hiệu.

Dừng lại giây lát, Thanh Thần Tử lại lên tiếng: “Đại ca còn nhớ vụ việc hơn 200 năm trước của Đẳng Giao chân nhân ở Bắc Hải Cực Âm đảo chứ?”

Hồng Phát lão tổ nghe Thanh Thần Tử nhắc đến cái tên Đẳng Giao chân nhân, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn, khuôn mặt vốn hồng hào giờ tối sầm lại, toàn thân run bần bật, ngay cả cột nước đang đứng cũng phát ra âm thanh chao đảo.

Hải ngoại tu đạo giới không ai là không biết rõ, Đẳng Giao chân nhân của Bắc Hải Cực Âm đảo là cao thủ hàng đầu mấy trăm năm trước, vốn không phải là loài người, chính là một con Hàn Băng Ly Long tu hành ngàn năm cuối cùng đã hóa thành hình người, pháp lực thông huyền vô biên. Đẳng Giao chân nhân sau khi lột xác thành người, công lực càng ghê gớm hơn, vận dụng phép thần thông tạo dựng một động phủ hoa lệ ở vực nước sâu Bắc Hải trải dài mấy trăm dặm, thu nhận môn đồ, xưng bá một phương trong hải ngoại tu đạo giới, chỉ là do quá oai phong, Đẳng Giao chân nhân cuối cùng đã phải đối mặt với Cửu Thiên Lô Kiếp.

Cửu Thiên Lô Kiếp vô cùng hung tợn, Đẳng Giao chân nhân tung hết pháp bảo, không những không chống đỡ nổi mà còn bị đánh cho tan tành xác pháo, cơ thể nát thành cám, ngay cả mấy trăm tên đệ tử pháp lực cao cường cũng bị chết mất một nửa, còn một nửa chạy tán loạn mới giữ được tính mạng.

Cuối cùng Cửu Thiên Lô Kiếp đập tan tành luân động phủ của Đẳng Giao chân nhân mới chịu dừng lại, trong nhất thời hải ngoại tu đạo giới ai nấy đều bán loạn, cố hết sức thu thập thiên tài địa bảo tế luyện pháp bảo, thêm một món pháp bảo lợi hại thêm một phần hy vọng giữ lấy tính mạng.

Uy lực của thiên kiếp có lớn có nhỏ, chia làm Tứ Cửu, chính là tứ trùng tiểu kiếp, cửu trùng đại kiếp, uy lực mạnh hay yếu tùy theo nghiệt duyên của mỗi người quyết định, Đẳng Giao chân nhân lần đó dính phải Cửu Thiên Lô Kiếp dữ tợn nhất, một trong cửu trùng đại kiếp, vượt qua được Tứ Cửu thiên kiếp là có thể phi thăng thành tiên, chỉ cần tích tụ đủ năng lượng đột phá hư không là tới được tiên cảnh.

Người tu đạo nào phạm là sắp đạt tới Phản Hư trung kì đều cảm nhận được kiếp số của mình, có câu kiếp số khó tránh, muốn tránh là không thể nào, chỉ còn cách chống đỡ mà thôi.

Hễ đạt tới Phản Hư trung kì là phải trước sau nhận lấy khảo nghiệm từ Tứ trùng tiểu kiếp, vượt qua Tứ trùng tiểu kiếp rồi sẽ thuận lợi tiến vào Phản Hư hậu kì, Phản Hư hậu kì càng khó khăn muôn phần, phải đối mặt với Cửu trùng đại kiếp, lần sau dữ dội hơn lần trước. Con đường thành tiên gian nan hiểm trở, chết không toàn thây là chuyện thường, bằng không từ xưa đến nay hễ ai tu hành đều thành tiên hết rồi, đâu có như cả ngàn năm qua chưa một ai đắc đạo phi thăng.

Đẳng Giao chân nhân vốn đã vượt qua được Tứ trùng tiểu kiếp, đạt cảnh giới Phản Hư hậu kì, do bản thân là Hàn Băng Ly Long, pháp lực còn cao hơn gấp mấy lần các tu sĩ Phản Hư hậu kì cùng đẳng cấp, thế nên khinh thường chảnh mấy quan tâm đến Cửu trùng đại kiếp, cũng không tốn công sức tế luyện thêm pháp bảo lợi hại, cuối cùng bị hồn xiêu phách tán.

Hồng Phát lão tổ chính là cao thủ sắp tiến vào Phản Hư trung kì, tuy chỉ đối mặt với Tứ trùng tiểu kiếp, uy lực không dữ dội như Cửu trùng đại kiếp mà Đẳng Giao chân nhân hứng chịu, nhưng giờ đây trong lòng không hề có chút niềm tin.

“Ài! Chúng ta là người tu đạo, khó khăn trùng trùng, nghịch thiên hành sự, nếu quả thật có ngày đó cũng đành phải nghe theo ý trời sắp đặt vậy!” Nghe Thanh Thần Tử nhắc đến Đẳng Giao chân nhân, Hồng Phát lão tổ bỗng nhiên chán nản hẳn, “Chúng ta là nhân sĩ tán tu, tay trắng khai phá ra động phủ này cũng coi như tạo dựng được chút cơ nghiệp, các bậc tiên nhân tiền bối môn phái khác để lại pháp bảo độ kiếp, chúng ta tất nhiên không đủ sức so sánh, chỉ bằng hầy tinh tâm tu luyện, đợi khi công lực gia tăng rồi, 3 chúng ta liên thủ xuống vùng biển sâu hơn xem có tìm được kì trân linh dược nào không, bây giờ tốt nhất đừng nên sinh sự, tránh kết thù kết oán, lại phải giao chiến lãng phí mất thời gian tu luyện thì không hay lắm.”

Ngừng lại một lát, Hồng Phát lão tổ nói với con vượn nước: “Đệ cũng đã tiến vào cảnh giới Phản Hư sơ kì rồi, e là chỉ hơn trăm năm nữa thôi là cảm nhận thấy Tứ trùng tiểu kiếp!”

Vượn nước ngó người già lắt, nói: “Đại ca tính mất lắm, hơn 10 năm trước đệ đã tu luyện đến cảnh giới Phản Hư rồi, muốn thoát khỏi thân xác người vượn này chả có gì khó, chỉ là hao tổn nhiều pháp lực, dù gì thì thân xác đệ chả khác biệt nhiều với con người, thôi thì mặc kệ nó vậy! Đẳng Giao chân nhân là Hàn Băng Ly Long, tại sao cứ phải hóa thân thành người thế nhỉ? Nói đến trong yêu tộc, loài vượn như đệ đây quả là chiếm lấy ưu thế, không cần tốn hao pháp lực đi hóa thân thành người.”

Thanh Thần Tử thấy Hồng Phát lão tổ trở nên chán nản, thầm trách mình lắm mồm khơi lại chuyện cũ, liền lái sang chuyện khác: “Đệ sinh ra đã là vượn nước, dưới nước chính là thiên hạ của đệ rồi, chỉ cần đệ tu luyện thêm, muốn xuống độ sâu vài ngàn trượng không phải chuyện khó, truyền thuyết kể rằng nơi độ sâu mấy ngàn dặm có động phủ của tiền bối tiên nhân đắc đạo phi thăng bỏ lại, chỉ cần tìm thấy vài món pháp bảo độ kiếp, vậy muốn vượt qua thiên kiếp cũng chẳng khó khăn gì, năm xưa Đẳng Giao chân nhân sát nghiệp quá nặng, thêm vào tự cao tự đại nên mới có kết cục thế thảm. Đại ca phúc duyên sâu hậu, chắc chắn có thể vượt qua thiên kiếp dễ dàng, đến lúc đó 3 chúng ta tiêu điều tự tại ngoài tiên giới, thích thú làm sao!”

Thiên Thủy Tam Thánh tình như thủ túc, Thanh Thần Tử lựa lời trấn an Hồng Phát lão tổ, đối mặt với thiên kiếp, bất cứ người tu đạo nào đều khó giữ

tâm trạng bình tĩnh được.

“Nhị ca nói phải lắm, chúng ta là nhân sĩ tẩn tu, đâu thể lười biếng như bọn tu sĩ trung thổ được, bọn chúng có pháp bảo thượng cổ do sư môn để lại chống chọi với thiên kiếp, còn chúng ta chỉ biết tự tế luyện thôi. Lão Viên sẽ chuyên tâm tu luyện thêm, xem có thể tiến hóa tiếp cơ thể vượn nước này không, đến lúc đó đệ lặn xuống vực sâu vạn trượng, giúp đại ca tìm Thủy Tinh cung của tứ hải long vương. Hí hí!” Con vượn nước khoa tay múa chân phấn khích gào thét om sòm, nhưng tính ra nó là một con yêu quái trọng tình trọng nghĩa, so với các vị tông sư ở trung thổ tốt hơn ngàn vạn lần.

“Cái con vượn này, cứ lo mơ mộng, khoan nói đến có Thủy Tinh cung hay không, cho dù có thì ở độ sâu vạn dặm, dù là thần tiên hạ phàm cũng chưa chắc đến được!” Hồng Phát lão tổ hồi phục tâm trạng, quay sang trách mắng con vượn nước. Truyện "Phật Đạo "

“Khí khí!” Nghe Hồng Phát lão tổ trách mắng, con vượn nước cười già là vài tiếng, nói tiếp: “Đại ca, bây giờ chúng ta phải làm sao, người kia pháp lực thông huyền, lại có dị bảo trong tay, nếu như hắn quay lại trả thù, vậy chúng ta sẽ rắc rối to đấy! Tuy chúng ta không sợ, nhưng động phủ của chúng ta không mấy kiên cố, nếu hắn thả mấy con thủy quái kia ra, e rằng động phủ vỡ và gãy rụng của chúng ta không giữ được đâu. Nhớ lại thật kinh khủng! Đệ còn tưởng là vài con rết bé nhỏ, nào ngờ chúng biến hóa được to đến thế, kì lạ nhỉ?” Con vượn nước đưa tay ra sau ót vỗ vỗ nhìn thật tức cười.

Hồng Phát lão tổ và Thanh Thần Tử không biết trả lời thế nào, đưa mắt nhìn nhau, Thanh Thần Tử nghiêm nghị nói: “Bây giờ chỉ còn cách chờ đợi phương tìm đến thôi, chúng ta giải thích vài câu, mọi người kết làm bằng hữu, dù gì thì người kia đâu có tổn thất, nếu như người đó không muốn hóa thù thành bạn, lúc đó chúng ta ra tay cũng chưa muộn, động phủ hủy đi có thể xây lại, Thiên Thủy Tam Thánh chúng ta không phải hạng yếu đuối, ngay cả các đại môn phái khắp đại dương cũng phải nể mặt, tất nhiên không thể làm hại danh tiếng rồi.”

Thiên Thủy Tam Thánh đều là người hiểu chuyện, không nóng giận như tu sĩ của trung thổ, họ đương nhiên nhìn ra Chu Thanh không phải hạng dễ bị bắt nạt.

Hồng Phát lão tổ góp ý kiến: “Động phủ là tâm huyết của chúng ta, hủy đi cũng thật đáng tiếc, chúng ta cứ gia cố thêm bằng trận pháp phòng thủ, nếu như người kia muốn đánh nhau, vậy chúng ta sẽ giao chiến với hắn ngay mặt biển.”

Thanh Thần Tử và vượn nước đều gật đầu tán thành, 2 người một yêu lặn trở xuống đáy biển. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh bay xa trăm dặm, chui vào không gian ảo của mình, suốt dọc đường toàn cảm nhận được không ít khí tức mạnh mẽ dưới đáy biển, Chu Thanh trong lòng kinh ngạc: “Hải ngoại tẩn tu giới quả nhiên không thể xem thường, đâu đâu cũng là cao thủ, suốt đường đi ta thấy có ít nhất mười mấy nhân vật Hóa Thần hậu kì rồi, đâu giống với trung thổ Đạo môn, người thì đông nhưng toàn là hạng vô dụng.”

Chu Thanh đang phân vân có nên quay lại trả thù hay không, ngộ nhờ đối phương có bằng hữu gì đó, tụ tập đám đông cao thủ đối phó với mình, e rằng không địch nổi số đông đâu, hơn nữa đám hải ngoại tẩn tu này đâu có ai yếu, toàn là thứ dữ cỡ.

Suy đi tính lại, Chu Thanh quyết định gạt chuyện này sang một bên đã, lo chuyện khác quan trọng hơn.

“Ài! Bị gì thế nhỉ? Không giống như tàu hỏa nhập ma, chân nguyên rối loạn trong cơ thể đã được ta điều tức rồi mà, sao còn chưa chịu tỉnh?” Chu Thanh lắc đầu hết cách với Văn Hà tiên tử vẫn còn hôn mê chưa tỉnh lại.

“Chắc không bị gì chứ! Ta đừng nên làm bừa thì tốt hơn, lỡ càng lo càng tệ thì nguy!” Văn Hà tiên tử bị cơn mưa tạt ướt toàn thân, y phục bó sát vào thân thể, để lộ từng đường cong quyến rũ, phối hợp với dung mạo như hoa như ngọc, đúng là có phần khiêu khích người khác phạm tội, chỉ có điều Chu Thanh không hề có ý niệm xấu, chỉ là lo lắng Văn Hà tiên tử có tỉnh lại được không? Dù sao thì hắn đã nhận lời giúp Văn Hà tiên tử vượt qua nghiệt duyên, giờ vô duyên vô cớ thành ra thế này, Chu Thanh ít nhiều có chút cảm giác tội lỗi.

Rắc! Trên tế đài đột nhiên có tiếng nứt vỡ khê vang lên.

“Ta quên bém mất chuyện này rồi!” Chu Thanh vỗ trán một cái, thì ra ma khí Hóa Huyết thần đạo lưu lại trên thân xác vẫn còn chưa ép hết ra ngoài, vẫn bị nén ở đôi chân, Quý Thủy Tinh Anh mất đi thủy nguyên lực bổ sung, giờ đã không còn cảm cự nổi, ma khí lại tràn ngược lên tới ngực, nhất là trong không gian ảo, Quý Thủy Tinh Anh không hấp thu được thủy nguyên lực, sắp bị ma khí xuyên phá lan lên não, tiếng nứt vỡ vừa rồi chính là ma khí phá tung Quý Thủy Tinh Anh phát ra.

“Hí hí! Tường không có thủy nguyên lực là ta chịu thua hả?” Chu Thanh lấy ra một viên xá lợi to nhất, viên xá lợi này là của Đạt Lai Lạt Ma để lại, 3 viên xá lợi phổng tay trên từ Càn Cơ lão đạo đều chứa công lực thâm hậu, còn 2 viên bị lão cướp lại nhỏ hơn một chút.

“Đi!” Chu Thanh vận dụng niệm lực từ Kim thân pháp tướng đánh viên xá lợi vào giữa trán thân xác. Xá lợi vốn là tinh thần niệm lực của các cao tăng lạt ma hóa thành, vô cùng tinh khiết, Đạt Lai Lạt Ma đã chuyển thế 4 lần, tinh thần niệm lực tích tụ được rất mạnh, thêm vào nguyên thần của Đạt Lai Lạt Ma dính trên xá lợi đã bị Càn Cơ lão đạo dùng Tam Vị Chân Hóa xóa bỏ, bây giờ chỉ còn lại tinh thần bản nguyên tinh khiết nhất.

Viên xá lợi lọt thẳng vào giữa trán Chu Thanh, Chu Thanh cẩn thận dùng niệm lực từ từ hòa tan viên xá lợi, vốn tưởng phải mất một lúc lâu mới luyện hóa xong, ai ngờ viên xá lợi vừa lọt vào thân xác Chu Thanh đã tan ra, thần niệm dữ dội bắn tung tóe trong óc, may mà Chu Thanh cảnh giác, bằng không chắc chưa đợi ma khí Hóa Huyết thần đạo lan tới nơi thì bộ não thân xác đã bị hủy rồi.

“Cái gì thế này? Chẳng lẽ môn công phu mình tu luyện có công năng luyện hóa nhanh chóng xá lợi của tên hòa thượng béo ú ấy? Vậy sau này ta cứ đi cướp lấy xá lợi của bọn cao tăng năng cao công lực thôi. Dễ hấp thu như thế, đúng là so với linh đơn còn công hiệu hơn!” Chu Thanh vội vàng điều tiết niệm lực, hấp thu hết cả viên xá lợi, kim thân pháp tướng trở nên sáng rực hơn, rõ ràng đã mạnh lên bội phần.

Chu Thanh giờ ra một cánh tay không lồ phát một cái, một đóa hoa sen vàng mờ mờ ảo ảo hiện ra, nhanh chóng thành hình, chính là sau khi Chu Thanh

hấp thu được công lực từ viên xá lợi, món binh khí hoa sen bị kích nổ giờ được tái tạo. Tên Đạt Lai Lạt Ma kia dù sao cũng là cao thủ Phần Hư luyện được La hán kim thân, tinh thần niệm lực tích tụ trong viên xá lợi đương nhiên không hề nhỏ.

Uỳnh! Niệm lực trong thân xác xung kích ép ma khí Hóa Huyết thần đao ra ngoài. Ma khí tuy mạnh mẽ nhưng đầu thể chống lại bản nguyên niệm lực tích cóp mấy đời từ viên xá lợi, trong chốc lát đã bị ép hết ra ngoài, hóa thành một quả cầu nhỏ đỏ sẫm xoay tròn trên đỉnh đầu Chu Thanh.

Chu Thanh tiện tay ném quả cầu ma khí vào một góc, dùng phù lục phong ấn nó, không thể bỏ đi uống phí, ma khí này sau này đối địch có thể phải dùng đến, dùng luyện pháp khí ma đạo cũng là vật liệu tốt.

Giải trừ xong mối hỏa tiềm ẩn trong thân xác, Chu Thanh thở phào nhẹ nhõm, như một bác sĩ phẫu thuật ngoại khoa cẩn thận từng ly từng tí dùng chân nguyên niệm lực nối lại kinh mạch bị đứt, nội tạng bị phá nát cũng phục hồi nhanh chóng, dưới công hiệu tái sinh của Quỷ Thủy Tinh Anh, mọi thứ đều tiến hành thuận lợi, cho dù là vậy cũng phải hao phí không ít thời gian, đợi khi trị thương xong xuôi đã mấy canh giờ trôi qua rồi.

Thân xác hoàn toàn tu sửa xong, Chu Thanh mở miệng phun ra một ngụm lửa vàng chói, nhiệt độ ngọn lửa không cao lắm, bao quanh lấy thân xác xoay tròn, cuối cùng hóa thành từng tia sáng vàng lấp lánh chui vào lỗ chân lông trên làn da, đánh vào Quỷ Thủy Tinh Anh trong cơ thể.

Quỷ Thủy Tinh Anh dai cứng thế mà lại bị tia sáng vàng đánh tan, hóa thành vô số giọt nước long lanh tản ra mỗi một góc trong cơ thể, hòa tan vào từng tế bào.

Phùng! Thân xác Chu Thanh bốc lên ngọn lửa vàng óng ả cao hơn thước, ngọn lửa tinh luyện nguyên thần trong thể xác, kết hợp Quỷ Thủy Tinh Anh bị đánh tan vào trong tế bào, mùi cháy khét tỏa khắp không gian ảo, chính là ngọn lửa vàng chói đốt cháy tạp chất trong thân xác, chỉ lưu lại máu thịt thuần khiết và Quỷ Thủy Tinh Anh kết hợp hoàn mỹ với nhau.

Vì nghĩ rằng thân xác của mình quá yếu đuối, Chu Thanh lại dùng cách tế luyện pháp bảo tế luyện thân xác một lần, dùng niệm lực thần thông hấp thu từ viên xá lợi kết hợp Quỷ Thủy Tinh Anh vào thân xác, từ nay về sau, thân xác Chu Thanh đã có đặc tính của Quỷ Thủy Tinh Anh.

Ngũ hành nguyên lực có rất nhiều loại, hỏa nguyên lực chia làm Nam Minh Ly Hỏa, Tam Vị Chân Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, Tinh Thần Chân Hỏa, Âm hỏa trong lòng đất, Thiên Hỏa, Nghiệp Hỏa... Thủy nguyên lực cũng vậy, có Quỷ Thủy Tinh Anh, Thiên Nhất Chân Thủy, Huyền Âm Chân Thủy... Các loại năng lượng đều có tác dụng khác nhau, không thể so sánh ai mạnh ai yếu, ví dụ như Quỷ Thủy Tinh Anh có tác dụng trị thương hồi sinh, Thiên Nhất Chân Thủy vô cùng dẻo dai, chính là vật liệu tốt để luyện pháp khí phòng vệ, Huyền Âm Chân Thủy lạnh cắt da cắt thịt, có thể dùng chế tạo thành phi kiếm tấn công kẻ địch.

Thật ra thân xác của Chu Thanh đã mạnh hơn gấp nhiều lần các tu đạo sĩ bình thường rồi, nhưng vật tham chiếu của hắn lại là Kim thân pháp tướng, so sánh ra đương nhiên là thân xác yếu hơn, bây giờ được Chu Thanh tế luyện lại, thân xác đã có công năng tự hồi phục, chỉ cần đứng ở nơi có thủy nguyên lực dồi dào, mỗi một tế bào của thân xác này sẽ không ngừng hấp thu thủy nguyên lực tự bổ sung, cho dù là bị trọng thương cũng sẽ nhanh chóng hồi phục, có thể nói là một cơ thể biến thái.

Cũng chỉ có Chu Thanh sở hữu niệm lực mạnh mẽ mới có thể đánh tan Quỷ Thủy Tinh Anh kết hợp với tế bào trong cơ thể, đổi lại là bất kì người tu đạo nào khác, e rằng có lòng không có sức với việc này rồi, họ không giống như Chu Thanh có Kim thân pháp tướng, thân xác mà hư mất chỉ còn cách đoạt xác người khác như kiểu Càn Cơ lão đạo, bởi vậy không đến bước đường cùng không ai dám đem thân xác của mình ra làm vật thí nghiệm cả.

“Ài! Vị tiên tử này còn chưa tỉnh, ta đâu còn tâm trạng nào đi trả thù chứ. Chi bằng ta làm phước một lần vậy, dù sao thì xá lợi cũng là cướp được từ tay lão già Càn Cơ ấy, coi như mình đâu có làm ăn thua lỗ!” Chu Thanh thấy mình tu sửa thân xác phí hết mấy canh giờ, thế mà Vân Hà tiên tử vẫn còn chưa hồi tỉnh, trong lòng nôn nao.

Phát tay một cái, kim thân pháp tướng hóa thành một luồng sáng vàng chui vào sau óc thân xác, Chu Thanh thử hoạt động cơ thể vừa mới cải tạo nâng cấp, thủy nguyên lực dồi dào chuyển động qua lại trong kinh mạch thật là sáng khoái, cứ như có một đôi tay mềm mại đang xoa bóp toàn thân vậy, thoải mái vô cùng!

Hai tay cùng lúc vung vẩy, luồng khí nóng lan ra, trong chớp mắt đã sấy khô y phục trên người Vân Hà tiên tử, tuy Chu Thanh tâm trí kiên định, không bị nữ sắc mê hoặc, nhưng cứ dễ mặc thế này cũng cảm thấy không ổn lắm.

Hơ! Cơ thể Vân Hà tiên tử khẽ run lên, từ từ hồi tỉnh. Chu Thanh mừng rỡ, thì ra nhiệt lượng mình tung ra có hiệu quả này, sớm biết làm vậy có thể hồi tỉnh cho Vân Hà tiên tử thì đã làm ngay từ đầu rồi.

“Ô? Ngài là ai? Còn ta lại là ai?” Vân Hà tiên tử mở mắt ra thấy ngay Chu Thanh ngay bên cạnh, đôi mắt lộ vẻ nghi hoặc, tuy không quen biết Chu Thanh nhưng nàng cũng không hoảng sợ, chỉ vì khí tức lan tỏa trên người Chu Thanh rất hiền hòa êm dịu.

“Gi thế? Chơi trò mắt trí nhớ vào lúc này à? Ông trời muốn chơi mình chắc?” Chu Thanh nghe Vân Hà tiên tử đột nhiên hỏi câu đó, khò cười không được, không nhận ra hắn thì không sao, còn quên luôn cả mình là ai thì rắc rối to đấy!

Thấy Chu Thanh không trả lời, Vân Hà tiên tử tối sầm mặt lại, đưa mắt đảo nhìn xung quanh, đột nhiên đầu óc lại choáng váng. Chu Thanh vội chỉ tay phong bế huyết đạo cho Vân Hà tiên tử ngủ thiếp đi.

“Đây không phải là nghiệt duyên gì đó chứ? Ông trời muốn chơi ta à, ta không để ông như ý đâu!” Chu Thanh hậm hực nghiêng răng, cái gì mà nhân quả luân hồi, nghiệt duyên trời định, những người tu đạo khác vô cùng coi trọng, Chu Thanh lại không thêm quan tâm, Chu Thanh chỉ tin vào sức mạnh bản thân, chỉ cần có sức mạnh đủ lớn, tất nhiên có thể siêu thoát tam giới lục đạo, âm dương ngũ hành!

“Lục đạo luân hồi! Nghịch chuyển nguyên thân!”

“Hôm nay ta phải lấy lại tam thể nghiệt duyên của nàng từ Lục đạo luân hồi về, xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trí nhớ bị mất đi, ta vẫn có cách lấy lại nó.”

Chu Thanh hét to một tiếng, thân xác vẫn còn chưa khởi động xong, kim thân pháp tướng lại hiện ra, Chu Thanh tóm lấy 2 viên xá lợi còn lại, dùng sức nghiền nát xong đem toàn bộ niệm lực bản nguyên truyền vào giữa trán Vân Hà tiên tử.

Chu Thanh tạo thủ ấn liên tục, 8 cánh tay của kim thân pháp tướng múa vung vút liên hồi, vẽ thành 12 đạo phù lục kì dị trên không trung, số phù lục không phải màu vàng chói như lúc nãy, mà có màu đỏ tươi như máu, 12 đạo phù lục màu máu xoay tròn trên không trung, từ từ kết hợp lại, cứ 2 phù lục thành một tổ, mở ra 6 cái lỗ đen ngòm to bằng miệng xô đựng nước.

Những cái lỗ đen này sâu hun húc, tối tăm như mực, Chu Thanh mở to thiên nhãn cũng không thể nhìn rõ tình hình trong đó, chỉ là miệng lỗ đen vang vọng ra tiếng gào thét thảm thiết, tiếng hú ghê rợn của các oan hồn, tiếng hí vang của trâu ngựa động vật, âm thanh lãnh lốt như chim gáy, tiếng khóc của trẻ nhỏ, âm thanh mỗi một lỗ đen phát ra đều khác nhau, chỉ là những âm thanh này pha lẫn hỗn tạp vào nhau làm cho người ta sồn tóc gáy.

Thì ra Chu Thanh đã bất chấp hậu quả dùng pháp lực thần thông điều khiển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận mở ra Lục đạo luân hồi!

Tong! Một luồng sáng vàng bay ra khỏi cơ thể Vân Hà tiên tử, phóng về phía 6 cái lỗ đen ngòm, dừng lại ở miệng lỗ một hồi, luồng sáng vàng đột nhiên chui tọt vào một cái lỗ đen. Chu Thanh thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, 8 cánh tay vẫn liên tục tạo thủ ấn.

Một lúc sau, lỗ đen mà luồng sáng vàng chui vào bị méo mó một chập, Chu Thanh vội phát tay một cái, một cánh tay khổng lồ của Kim thân pháp tướng thò thẳng vào cái lỗ đen ngòm đó.

Chu Thanh mò mẫm trong lỗ đen hồi lâu, khi rút tay ra, bàn tay to bè đã cảm thêm một vật thể nhầy nhụa, chính là kí ức của Vân Hà tiên tử. Nhìn thấy vật thể đó, Chu Thanh thở phào, phát tay một cái, 12 đạo phù lục màu máu biến mất vào cõi hư vô, 6 cái lỗ đen cũng từ từ khép lại.

“To gan!” Đột nhiên một tiếng quát như tiếng sấm vọng ra từ cái lỗ đen Chu Thanh vừa rút tay ra, tiếng quát dữ dội đến mức chấn động cả bầu không gian ảo của Chu Thanh, toàn bộ không gian bị lung lay một chập.

Rắc! Tê dài làm bài ngọc thạch đặt ở chính giữa không gian bị nứt mấy đường rãnh dài hơn thước, Chu Thanh thất kinh hồn vía, vội vận chuyển chân nguyên trấn áp không gian tiếp tục lung lay, mở miệng phun ra một ngụm Tam Vị Chân Hỏa, miễn cưỡng tu sửa vết nứt trên tể đài ngọc thạch.

Chính vào lúc này, 5 cái lỗ đen đã hoàn toàn khép chặt cùng với phù lục màu máu biến mất, không hề để lại dấu vết, duy chỉ có cái lỗ đen ngòm Chu Thanh vừa thò tay vào lôi ra món đồ không những không khép lại mà còn mở to ra hơn.

Nguồn áp lực vô hình khủng khiếp tỏa ra từ lỗ đen, ngay cả kim thân pháp tướng cũng bị chao đảo, tể đài ngọc thạch bị nổ tan tành, ngọc thạch hóa thành bụi mù tung bay tứ phía.

Mất đi linh khí từ tể đài ngọc thạch duy trì, cả bầu không gian ảo phát ra tiếng Rắc! Rắc! liên tục, có dấu hiệu sắp sụp đổ.

“Rét thiết bồi! Đi!” Chu Thanh phản ứng mau lẹ, tập trung tinh thần quan sát cái lỗ đen luân hồi còn lúc càng mở to, 12 con rết thiết bồi tự động bay ra bố thành một trận pháp giữ cân bằng linh khí, tạm thời chống đỡ giữ cân bằng cho không gian ảo.

“Tên nào dám to gan xông vào Lục đạo luân hồi?” Lại một tiếng gầm rung chuyển không gian phát ra từ lỗ đen, lúc này lỗ đen đã phình to đến 3 trọng, cuối cùng mới chịu dừng lại, trong bóng tối hun húc ẩn hiện một bóng người cao lớn.

Bóng người này cầm trên tay một cây 3 chĩa đen sì, cơ thể cao hơn 2 trọng, trên đầu mọc 2 chiếc sừng trâu to bè, Chu Thanh từ từ nhìn rõ bóng người hiện ra, tên khổng lồ này là con quái vật đầu trâu thân người, tiếng gầm dữ tợn vừa rồi được phát ra từ miệng con quái vật đầu trâu này.

Thấy con quái vật đầu trâu sắp chui ra khỏi lỗ đen, Chu Thanh không hề do dự, cố sức chịu đựng áp lực dữ dội ập tới, một cây roi vàng xuất hiện trên không trung, nhắm cái bóng cao lớn quát thẳng, cây roi vàng kia chính là Roi Đả Thần!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Biến Cố Liên Liên (5)

Chu Thanh chỉ hành động theo bản năng, cảm nhận được áp lực khủng khiếp từ tên khổng lồ đầu trâu sắp chui ra khỏi lỗ đen luân hồi, biết ngay công lực tên này chắc chắn cao hơn mình đến mấy bậc, tuy không biết đối phương đạt tới trình độ nào, nhưng Chu Thanh biết mình nhất định không phải đối thủ của nó.

Chu Thanh vốn tính cẩn thận, đối phương có thực lực yếu hơn thì không nói gì, chỉ cần thực lực tương đương hẳn cũng sẽ không chính diện khai chiến, nói gì đến con quái vật lợi hại hơn mình rất nhiều này? Chu Thanh sử dụng pháp bảo lợi hại nhất của mình theo phản xạ tự nhiên, Hóa Huyết thần đao tuyệt đối không dám dùng nữa, may mà tịch thu được Roi Đà Thần từ chỗ Càn Cơ lão đạo, Chu Thanh lặng lẽ vung roi lên cao, chuẩn bị tập kích tên quái vật đầu trâu không lồ khi nó vừa chui ra lỗ đen, đột nhiên nhớ tới con quái vật đầu trâu này là thứ gì, Chu Thanh giật thót tim, Roi Đà Thần không dám đánh xuống nữa, chỉ lẳng lẳng thu lại ngay góc trên lỗ đen luân hồi.

Đầu Trâu Mặt Ngựa, thần thánh âm ti, canh giữ cửa vào Lục đạo luân hồi, pháp lực vô biên, tiền phạm đều không thể đối địch!

“Ta chẳng qua chỉ sử dụng chút pháp thuật, mở ra Lục đạo luân hồi lấy ra một món đồ, ngài tốt xấu gì cũng là thần tiên, chắc không cần thiết chấp nhặt với ta chứ?” Chu Thanh tự trấn an trong lòng, tên quái vật đầu trâu kia chính là Ngưu Đầu Mã Diện, thần âm ti phụ trách canh giữ Lục đạo luân hồi, Chu Thanh sao còn dám quát roi vào nó chứ? Đắc tội với Côn Lôn còn bỏ trốn được, nếu đắc tội với âm tào địa phủ, thì đúng là chả biết trốn vào đâu cho thoát.

Chu Thanh lần này quả thật là hành động quá sơ suất, thái cổ Ma đạo vốn thao túng hồn ma, nghịch chuyển luân hồi, mục đích cuối cùng cũng giống Tiên đạo là thoát ly luân hồi, vĩnh sinh bất diệt, nhưng thái cổ Ma đạo lại quá bá đạo phô trương, không giống như Tiên đạo thuận theo ý trời, Ma đạo chỉ chú trọng lấy bản thân làm chủ, dùng sức mạnh thay đổi tất cả.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận là Ma đạo đệ nhất trận pháp, có khả năng cải tạo trời đất, chính là pháp thuật khống chế Lục đạo luân hồi do Ma đạo cao nhân sáng tạo, truyền thuyết kể rằng khi phát huy đến cảnh giới cao nhất có thể tự mình tạo mới một Lục đạo luân hồi khác, kiểm soát luân hồi chuyển thế của tất cả sinh linh trong trời đất vũ trụ, phép thần thông đó, đã tâm đó lớn biết chừng nào, ngay cả chủ nhân của Hóa Huyết thần đao năm xưa Dư Hóa cũng còn kém rất xa mới đạt đến trình độ ấy.

Lục đạo luân hồi đã tồn tại từ hồi khai thiên lập địa, kiểm soát toàn bộ sinh tử chuyển thế của tất cả sinh linh trong vũ trụ, từ xưa đến nay những sinh linh đủ mạnh đều cảm nhận được. Vì muốn thoát khỏi luân hồi, vào thời viễn cổ các sinh linh đủ mạnh đều nghĩ ra rất nhiều cách đối phó, tu luyện để đắc đạo thành tiên chính là một cách được lưu truyền đến ngày nay.

Dù là Tiên đạo hay Ma đạo, Yêu đạo, Phật đạo, Thượng cổ Vu thuật, điểm xuất phát đều vì muốn nhảy ra ngoài Lục đạo luân hồi.

Số sinh linh này có rất nhiều kẻ thành công, đều trở thành Tiên hoặc Ma, sau khi nhảy ra khỏi Lục đạo luân hồi, họ tất nhiên nhận thức rõ thủ đoạn thao túng vận mệnh sinh linh chính là bản lĩnh chỉ tạo vật mới có, cho dù Tiên hay Ma đều không chịu nổi sự cảm dỗ ấy, để nắm quyền kiểm soát Lục đạo luân hồi, không biết đã xảy ra bao nhiêu trận đại chiến giữa Tiên và Ma rồi, nguyên nhân xảy ra trận chiến Phong Thần trong truyền thuyết cũng không nằm ngoài quan hệ với Lục đạo luân hồi này. Tất cả thông tin này có ghi chép chút ít trong Luyện Khí tổng cương, sau trận chiến Phong Thần, Lưỡng Giáo Tam Thương cùng kí Phong Thần bảng, truyền thuyết kể Ngưu Đầu Mã Diện chính là âm thần canh giữ Lục đạo luân hồi.

Lục đạo luân hồi cai quản nghiệt duyên của sinh linh, người tu đạo nếu muốn thành tiên, ngoại trừ tích tụ đủ năng lượng không lồ đủ sức khai phá hư không, còn phải thoát ly nghiệt duyên bản thân, thiên kiếp cũng vì lẽ đó mà ập xuống.

Ngưu Đầu Mã Diện có pháp lực to lớn, gần như không tìm thấy đối thủ trong tu đạo giới trần gian, hơn nữa dưới âm tào địa phủ số âm thần dạng này nhiều như kiến cỏ, bằng không chốc chốc lại có người tu đạo muốn giảm uy lực thiên kiếp của mình mà lén vào Lục đạo luân hồi giảm trừ nghiệt duyên, vậy chẳng phải thần tiên trên trời thành ra một đồng ròi sao? Nên nhớ dù là Tiên đạo hay Ma đạo đều có pháp thuật cao thâm đủ sức mở ra Lục đạo luân hồi, nhưng lại không ai dám tự tiện mở ra vào giảm trừ nghiệt duyên, đương nhiên là vì có âm thần dữ tợn kiểu Ngưu Đầu Mã Diện canh giữ rồi. Truyện "Phật Đạo "

Vào thời thượng cổ tu hành thành tiên rất dễ dàng, Lục đạo luân hồi thời đó chưa ai cai quản, chỉ cần có cách nào đó giải trừ nghiệt duyên trong đó, bèn có thể thuận lợi vượt qua thiên kiếp. Sau trận chiến Phong Thần, tu hành khó khăn trùng trùng, vì để ngăn cản tình trạng tiên nhân quá nhiều, số tiên nhân đắc đạo đã phải người canh giữ Lục đạo luân hồi, phòng hờ có người tu đạo dựa vào pháp lực mạnh mẽ xông vào, âm tào địa phủ ra đời cũng vì lý do đó.

Có thể tổng kết một câu, ai nắm giữ Lục đạo luân hồi, kẻ đó chính là Trời!

Nào ngờ Chu Thanh sinh ra đã sẵn tính ngông cuồng, vì muốn giúp Vân Hà tiên tử giải trừ Tam thế nghiệt duyên, lấy lại kí ức, bất chấp hậu quả dùng pháp lực thần thông mở ra Lục đạo luân hồi, rồi dựa vào khí tức của Vân Hà tiên tử tìm ra nghiệt duyên của nàng, vật thể được cánh tay to bè của kim thân pháp tướng lôi ra khỏi lỗ đen chính là kí ức mất đi do nghiệt duyên phát tác của Vân Hà tiên tử. Hành động này của Chu Thanh đã gây ra họa lớn, bị Ngưu Đầu âm thần theo đến tận đây, nếu như Chu Thanh có năng lực giết người diệt khẩu thì còn được, nhưng Ngưu Đầu âm thần pháp lực dữ dội, cho dù là đánh lén, Chu Thanh cũng không hề có niềm tin sẽ đánh chết được nó.

Chu Thanh chỉ còn cách tùy cơ ứng biến, nhanh chóng thu lại kim thân pháp tướng, chỉ hoạt động bằng thân xác xương thịt, Roi Đà Thần bay lên cao che giấu tung tích, phòng hờ khi nguy hiểm sẽ bắt ngờ quát xuống.

Ngưu Đầu âm thần càng lúc càng hiện rõ, gào to một tiếng, cuối cùng đã chui ra khỏi lỗ đen xuất hiện trước mặt Chu Thanh, sức ép dữ dội ập tới làm Chu Thanh thở không ra hơi, may mà Chu Thanh đã chuẩn bị trước, vận công lực toàn thân chống cự mới không ngã gục.

Chỉ một con Ngưu Đầu âm thần thôi mà đã mạnh đến vậy, Chu Thanh cuối cùng đã hiểu tại sao mấy ngàn năm qua các tu sĩ thà phí bao công sức tế luyện pháp bảo chống chọi thiên kiếp cũng không ngu gì mở ra Lục đạo luân hồi giảm trừ nghiệt duyên, các cuốn tiểu thuyết kể nhân vật chính vì muốn cứu người yêu đã xông vào âm tào địa phủ giải thoát cho linh hồn, tất cả đều là bịa đặt, thật không ngờ mình thông minh cả đời lại làm ra một trò ngu ngốc thế này. Chu Thanh nguyên rủa đám tác giả tiểu thuyết tiên hiệp kia, gần như cuốn nào cũng viết âm tào địa phủ yếu như sên, chỉ cần có chút pháp lực là có thể ra ra vào vào như nhà mình vậy, ngay cả những đạo sĩ thấp kém cũng đủ sức hoàn hồn cho người chết. Truyện "Phật Đạo "

“Bọn tác giả hại ta rồi!” Chu Thanh đối mặt với nguy hiểm, chửi thề bọn tác giả tiểu thuyết khôn kiếp trong bụng, ai nói âm tào địa phủ yếu hèn? Xem khí thế này, chắc là thần tiên thật sự cũng không dám ngang tàng. Chu Thanh không còn cách nào khác, chỉ biết nở một nụ cười thành khẩn với Ngưu Đầu âm thần đang sừng sững trước mặt.

“Đại thần pháp lực vô biên, không biết hà cớ gì lại giá lâm không gian nhỏ bé của tiểu đạo thể ả?” Chu Thanh lên tiếng trước, giả đồ ngây thơ thăm dò thái độ tên đầu trâu kia trước đã.

“To gan! Ta chính là âm thần dưới trướng Sở Giang Vương điện hạ, ngươi là người tu đạo, nghịch thiên hành sự, mò ra Lục đạo luân hồi, đã phạm vào luật trời, giờ bị bốn thần bắt tại trận, ta phải đưa ngươi về!” Ngưu Đầu âm thần như muốn thị uy, cây 3 chĩa động mạnh một cái, không gian ảo của Chu Thanh lại bị chao đảo một chập, sém chút đổ sập xuống.

“Mẹ kiếp! Cái gì mà bốn thần, mà chỉ là một con quái vật đầu trâu thôi mà!” Chu Thanh rửa thề Ngưu Đầu âm thần, trên mặt vẫn nở nụ cười thành khẩn, ngay cả hân cũng tự cảm thấy cực kì giả tạo.

“Tiểu đạo đang ở đây tu luyện, đâu có mò ra Lục đạo luân hồi gì đó, đại thần có phải đã nhìn lầm rồi không ả?” Chu Thanh vẫn chưa nghĩ ra đối sách, chỉ biết chối cãi, xem ra tên Ngưu Đầu âm thần này chả có ý tốt gì đâu.

Chu Thanh bị rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, đánh nhau thì biết chắc không phải đối thủ của con trâu này, cho dù may mắn đánh chết được nó, khó đảm bảo dưới địa phủ sẽ không điều tra ra mình, đó chính là nguyên nhân Chu Thanh không ra tay đánh lên ngay từ đầu.

“Nói bậy! Ngươi thừa lúc bốn thần nhất thời không để ý đã lấy đi kí ức 3 đời của cô gái kia, bây giờ bị ta bắt quả tang tại trận, ngươi còn dám xảo biện nữa hả?” Ngưu Đầu quơ cây ba chĩa một cái, sau lưng Chu Thanh đột nhiên xuất hiện một vầng khói sương mờ ảo, chính là món đồ Chu Thanh lòi ra từ Lục đạo luân hồi.

Ngưu Đầu âm thần chỉ tay vào Vân Hà tiên tử đang hôn mê dưới đất, nói tiếp: “Số phận đã định sẵn cô gái này có Tam thế nghiệt duyên, cần phải luân hồi chuyển thế 3 lần mới có thể giải trừ nghiệt duyên, cô ta mới chuyển thế một lần, bây giờ đã dẫn động nghiệt duyên rồi, phải chuyển thế lần nữa thôi, còn ngươi, mau giao ra kí ức 3 đời của cô gái rồi theo bốn thần xuống âm tào địa phủ chờ phán xét!”

Chu Thanh không dám nuôi hy vọng dùng lời nói che giấu được con quái vật đầu trâu này, nhưng mệnh lệnh của Ngưu Đầu hấn lại không muốn tuân theo, theo nó xuống địa phủ chờ phán xét? Không cần nói cũng biết hậu quả rồi, chắc là bắt uống canh Mạnh Bà, đánh vào trong vòng luân hồi chuyển thế, thêm vào mới rồi con Ngưu Đầu nói mình vi phạm luật trời, tội danh lớn như thế chụp lên đầu, Chu Thanh biết ngay nghe theo nó có thể ngay cả chuyển thế cũng không được làm người, chắc bị giáng làm súc vật còn trùng gì đó.

“Đại thần có thể thông cảm bỏ qua lần này không ả? Tiểu đạo nhất định sẽ đốt nhiều vàng bạc châu báu đáp tạ!” Chu Thanh bắt đầu sử dụng thuật hối lộ công dụng nhất từ xưa đến nay.

“Hừ! Không được ăn nói hàm hồ, may mà hôm nay đến phiên bốn thần canh giữ Lục đạo luân hồi, nếu đổi lại là tên Mã Điện, hấn đã sớm bắt ngươi đi rồi, đâu có đứng đây nghe ngươi nói lung tung này giờ, ngươi cũng là người tu đạo, lấy vàng bạc châu báu để làm gì chứ?” Cây ba chĩa trên tay Ngưu Đầu âm thần trong lúc quơ qua quơ lại đã không chừa toàn bộ không gian, lúc này Chu Thanh không thể bỏ chạy hay ra tay đánh lên được nữa, Chu Thanh đã thu lại kim thân pháp tướng, công lực thể hiện ra ngoài chỉ như vừa mới bước vào cảnh giới Phản Hư sơ kì, Ngưu Đầu âm thần tất nhiên tỏ thái độ khinh địch rồi.

Dừng lại một lúc, Ngưu Đầu âm thần đột nhiên nói một câu, hình như có ý nhắc khéo: “Nếu như có thiên tài địa bảo hay pháp bảo quý giá gì đó giao nộp, bốn thần có thể giúp ngươi giảm nhẹ tội nghiệt!”

Con Ngưu Đầu âm thần này tốt xấu gì cũng mang danh là thần thánh, tuy kém xa thần tiên trên trời, nhưng so với trình độ các tu sĩ dưới trần gian đã tương đương với tu sĩ vượt qua được Cửu trùng đại kiếp rồi, tất nhiên chả coi Chu Thanh ra gì.

“Thì ra là vậy! Trò hối lộ này đúng là ở đâu cũng hiệu nghiệm!” Ngưu Đầu âm thần nói vậy đã chỉ ra lối thoát, Chu Thanh tất nhiên hiểu ý, cười thầm trong bụng

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Âm Thần Toi Mạng

Nghe Ngưu Đầu âm thần muốn đòi bảo vật, Chu Thanh nắm chặt hơn Khổn Tiên Tác trong tay áo, sợ bị con đầu trâu này phát hiện, uy lực của Khổn Tiên Tác thế nào Chu Thanh đã tận mắt chứng kiến, tứ đại pháp vương cũng là những bậc cao thủ, thế mà bị trói gô không hề kháng cự được, mình vừa mới cuồn được cầm còn chưa nóng tay, nếu dâng cho con đầu trâu này thì chẳng khác nào cắt lấy một miếng thịt trên thân mình, hơn nữa Khổn Tiên Tác là pháp khí tốt nhất đối phó với Côn Lôn, không giống như Hóa Huyết thần đao cứ hay có tác dụng ngược, lại không giống Roi Đá Thần chi phát

huy được chút uy lực ít ỏi, khi đối phó với đám cao thủ đồng như kiến của Côn Lôn, dùng Khổn Tiên Tác là thích hợp nhất.

Chu Thanh đã tính toán kỹ, Roi Đà Thần ở trên cao ẩn nấp, chỉ cần Nguru Đầu âm thần đòi lấy Khổn Tiên Tác, mình sẽ liều mạng với nó luôn, chiếc roi đó có tên là Đà Thần, tin chắc không đặt sai tên đâu, mỗi món pháp bảo trong trận chiến Phong Thần đều đúng với tên gọi, con đầu trâu này là âm thần địa phủ, pháp lực cao thâm, Chu Thanh có dùng kim thân pháp tướng e rằng cũng đánh không lại, giờ chỉ còn trông mong vào Roi Đà Thần thôi.

Trong không gian ảo của mình, Chu Thanh hoàn toàn nắm rõ từng ngõ ngách, tuy phải phân tâm duy trì không gian không bị sụp đổ, nhưng cũng đủ sức che giấu nguồn sống năng lượng dao động của Roi Đà Thần, ngay cả Nguru Đầu âm thần cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

“Dễ thôi mà! Đại thần hãy thu lại khí tức trước, tiểu đạo pháp lực còn non kém, mở ra không gian này đã phí sức lắm rồi, vừa nãy bị đại thần chấn động, tiểu đạo đã sắp chịu hết nổi.” Chu Thanh thấy con đầu trâu đòi hỏi lộ, cũng bắt đầu đưa ra yêu cầu, dù gì thì đối với nó cũng không phải việc gì to tát, tin chắc sẽ đáp ứng ngay chút yêu cầu nhỏ này thôi, chỉ cần Nguru Đầu âm thần thu khí tức lại, Chu Thanh không còn sợ Roi Đà Thần sẵn sàng đánh lên bất cứ lúc nào bị phát hiện nữa.

Quả nhiên Nguru Đầu âm thần cười ha hả khoái chí, toàn thân lay động, áp lực đè lên bầu không gian tan biến, chỉ là đôi mắt đỏ ngầu của nó vẫn dán chặt vào Chu Thanh dò xét làm hấn sồn tóc gáy.

Cảm giác này Chu Thanh chỉ từng có qua một lần khi đối mặt với Bạch Khởi bị nhốt trong Sơn Hà Xã Tắc đồ, khác nhau là Bạch Khởi không có ác ý, còn con đầu trâu này rõ ràng có ý đồ với mình, nếu nó muốn bắt giữ mình chắc dễ như trở bàn tay, Chu Thanh không hề nghi ngờ điều đó.

“Tiểu tử ngươi biết điều đấy, thật không ngờ người tu đạo hiện nay cũng khôn ra ấy nhỉ? Mau nộp bảo vật ra đây đi, đừng có đưa món gì kém cỏi ra lừa ta đây, ta là chuyên gia giám định bảo vật đấy nhé! Trên người ngươi có hai món pháp bảo mạnh mẽ, một chánh một tà. Ủi! Còn lợi hại hơn cả Âm Thần Xoa của ta nữa, ta cũng không tham lam, chỉ cần ngươi đưa ra món bảo bối mang tà khí, ta sẽ không làm khó ngươi nữa, còn cho ngươi lấy đi kí ức nghiệt duyên của cô gái kia. Thế nào? Dù gì có mất đi một đứa cũng chẳng có gì to tát, ta luyện chế cây thần xoa này đã lấy trộm từ Lục đạo luân hồi ít nhất mười mấy vạn năm...”

Nguru Đầu âm thần đột nhiên nhận ra mình lỡ lời, vội ngậm miệng không nói nữa, sợ Chu Thanh nghe ra chuyện gì, khi quan sát sắc mặt Chu Thanh, thấy hấn hình như không mấy quan tâm, Nguru Đầu âm thần thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vô cùng kinh ngạc, vừa rồi nó dùng Âm Thần Nhân quét qua, thấy trên người Chu Thanh có 2 món pháp bảo thuộc hàng khủng, linh lực dao động ghê gớm, ngay cả một số pháp bảo của âm tào địa phủ như Bút Phán Quan, Luân Chuyển La Bàn, Gậy Khóc Tang đều chỉ mạnh bằng một nửa, e rằng chỉ có pháp bảo lợi hại nhất trấn áp địa phủ Sở Sinh Tử mới có thể so sánh.

“Tên này sao có pháp bảo khủng khiếp thế nhỉ? Hí hí! Hôm nay ta giàu to rồi, có được pháp bảo kia, địa vị của ta ở địa phủ sẽ được nâng cao. Tin chắc tên tiểu tử này cũng không dám không giao nộp, cứ để hấn giải trừ nghiệt duyên cho cô gái thì có sao, dù gì từ sau vụ Đại Viên Vương, địa phủ quản lí lỏng lẻo hơn nhiều rồi, bằng không ta đâu dễ dàng lấy trộm từ Lục đạo luân hồi nhiều âm hồn như thế tể luyện pháp bảo chứ!”

“Hừ! Tên khốn Mã Diện lấy trộm cũng không ít hơn ta đâu, may mà hôm nay đến phiên ta trực, bằng không để Mã Diện vớ được món hời này, vậy ta còn có chỗ đứng sao? Thật không ngờ trần gian có pháp bảo lợi hại như thế. Hí hí! Tiếc là âm thần như ta phải có chuyện gì đặc biệt mới được đến nhân gian, bằng không ta cứ lên đó vơ vét hết bảo vật, đám người tu đạo trên đó ai cũng yếu như sên, có tập hợp lại cũng không chống nổi cái móng tay của ta!”

Nguru Đầu âm thần quả nhiên có bản lĩnh, chỉ nhìn thoáng qua là phát hiện ngay hai món pháp bảo Khổn Tiên Tác và Hóa Huyết thần đao trên người Chu Thanh, còn những món khác đều bị khí thế từ 2 món này che lấp, Nguru Đầu âm thần nói năng trở nên nhỏ nhẹ hơn là vì không muốn dồn Chu Thanh vào đường cùng, lỡ hấn liều mạng tung cùng lúc 2 món pháp bảo kia ra thì nguy, nhất là món pháp bảo mang nặng ma khí, thần niệm của Nguru Đầu âm thần còn chưa tiếp cận được đã bị dội ngược lại, một cảm giác sợ hãi le lói.

Nguru Đầu âm thần thu lại sức ép, Chu Thanh thoải mái hấn, biết đối phương phát hiện mình có bảo vật, Chu Thanh cũng không cảm thấy ngạc nhiên, dù gì thì con đầu trâu này là nhân vật đẳng cấp thần linh rồi, nếu nó không phát hiện mới lạ đó. Nghe Nguru Đầu âm thần muốn lấy Hóa Huyết thần đao chứ không phải Khổn Tiên Tác, Chu Thanh thở phào nhẹ nhõm, tuy có chút xót của, nhưng giờ hết cách thật rồi, địa phủ quản lí kiểu gì mà để một Nguru Đầu âm thần nhỏ nhoi lấy trộm mười mấy vạn âm hồn từ Lục đạo luân hồi tể luyện pháp bảo, còn ghê gớm hơn nhiều lần cả các đại ma đầu chốn nhân gian, chả trách ai cũng nói địa phủ là nơi khủng khiếp nhất.

Đắc tội với Côn Lôn còn được, chứ đắc tội với âm tào địa phủ, cho dù Chu Thanh gan to tày đình cũng không dám nghĩ tới, trừ khi hấn có sức mạnh đủ để tung hoành tam giới.

“Nếu đại thần đã bảo vậy, tiểu đạo tất nhiên không dám làm trái, còn phải cảm ơn đại thần đã thông cảm bỏ qua vụ việc lần này ấy chứ!” Chu Thanh bề ngoài tươi cười giả lả, trong lòng lại nguyên rủa tổ tông mười tám đời con đầu trâu này, “Đợi sau khi ta đắc đạo thành tiên rồi, việc đầu tiên ta làm là xông phải địa phủ lôi người ra đánh như từ. Hừ! Chỉ là một âm thần nhỏ nhoi, ngươi tưởng mình là một trong 365 vị thần tiên có tên trong bảng Phong Thần chắc!”

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Chu Thanh vẫn phải lấy Hóa Huyết thần đao ra, dù sao thì thanh đao này đã không còn hữu dụng với hấn nữa, tác dụng ngược của nó quá lợi hại, đợi vượt qua đại nạn này trước đã, tu thành tiên xong sẽ đòi lại cũng chưa muộn.

“Sớm biết vậy thì mình tể luyện Khổn Tiên Tác rồi, phối hợp luôn với Roi Đà Thần thì đâu còn sợ con đầu trâu này nữa, Khổn Tiên Tác ngay cả thần linh còn phải sợ, nói gì đến tên âm thần còn con như ngươi.” Chu Thanh hời hợt nhất thời nôn nóng không tể luyện Khổn Tiên Tác trước rồi mới mở ra Lục đạo luân hồi, sức mạnh luôn luôn giữ vị trí độc tôn mà.

Thấy Chu Thanh lấy ra thanh đao đen sì, Nguru Đầu âm thần nhìn cái liền phát hiện ngay chuỗi đao chó sói hai đầu, đôi mắt đỏ ngầu lòi cả ra ngoài. “Là

món bảo vật này à...” Nguru Đầu không dám tin vào mắt mình, nếu không cố gắng kiểm chế con phản kích, tin chắc nó đã xông tới vỗ lấy thanh đao rồi.

“Con đầu trâu này có trí khôn cao hay thấp nhỉ? Xem ra nó biết nhìn hàng đây!” Chu Thanh thấy Nguru Đầu âm thầm lúc thì tỉnh khôn, lúc thì ngờ nghệch như cái đầu trâu của nó, thật không biết đâu mà lần. Chu Thanh đành nâng cao cảnh giác, chỉ cần nó mạnh động, Roi Đả Thần phải quát vào nó ngay.

“Thanh đao này tiểu đạo tình cờ nhặt được, nhưng tà khí trên thanh đao quá nặng, xung đột với đạo pháp tiểu đạo tu luyện, nên trước giờ tiểu đạo chưa từng dùng đến, không biết uy lực thế nào nữa, đại thần có biết về món bảo vật này không?” Nói những nói cuối thì Chu Thanh là cao thủ đệ nhất, Chu Thanh nhận ra con đầu trâu này biết Hóa Huyết thần đạo nên giả bộ ngờ nghệch.

“Ngươi không biết gì về món báu vật này à?” Nguru Đầu âm thầm dùng ánh mắt nghi hoặc dò xét Chu Thanh, thấy Chu Thanh trưng ra bộ mặt thành khẩn, nó mới yên tâm gạt gù, nói: “Món pháp bảo này ta cũng chỉ biết là pháp bảo Ma đạo dữ dội, nếu như ngươi chưa sử dụng lần nào, thế thì tốt lắm!”

“Ừ! Là Hóa Huyết thần đạo! Lần này ta giàu to rồi, lần đầu ra tay mà đã vớ được báu vật này, may mà tên đạo sĩ kia không biết lai lịch của thanh đao, bằng không ta còn phải phí sức giết người diệt khẩu ấy chứ... Có thanh đao này rồi, đợi khi ta tu luyện thành công, đuổi luôn lão già Sở Giang Vương xuống, ta tự làm Diêm Vương còn được đó. Ha ha! Chỉ có điều lai lịch của thanh đao này quá lớn, rất dễ bại lộ, ngộ nhờ sau này tên đạo sĩ kia biết được lai lịch thanh đao thì không hay lắm đâu! Thôi vậy, ta phải làm cho gọn gàng sạch sẽ, đề phòng tin tức bại lộ.”

Chu Thanh quan sát thấy Nguru Đầu âm thầm xoay tròn đôi mắt gian manh là biết ngay ý định xấu xa của nó.

“Nộp ra đi! Ta nhận pháp bảo của ngươi tất nhiên sẽ làm việc giúp ngươi, ta không truy cứu tội ngươi trộm đồ từ Lục đạo luân hồi nữa.” Nguru Đầu âm thầm dần thân về phía trước, quơ tay một cái tóm lấy Hóa Huyết thần đạo trên tay Chu Thanh.

Sau khi tóm được thanh đao, Âm Thần Xoa phóng mạnh ra ngoài, không nhắm vào Chu Thanh mà nhắm vào bức vách không gian, cây 3 chĩa này ném đi với tốc độ vừa nhanh vừa mạnh như thế, Chu Thanh tưởng nó muốn phá tan không gian của mình.

Bình! Âm Thần Xoa đen sì đánh vào bức vách, kết quả thực không thể tưởng tượng, không gian không những không bị sập mà còn kiên cố hơn, không hề có dấu hiệu dao động, 4 bức vách nổ ra đóm lửa lân tinh xanh lè, vô số hồn ma ẩn hiện, tiếng gào thét thảm thiết chốc chốc lại đâm vào tai đau nhói.

Chu Thanh thu lại 12 con rết thiết bối, không gian đã kiên cố không cần phải hao tổn chân nguyên nữa, nhưng phen này Chu Thanh lại không vui nổi, hẳn cảm thấy âm khí ngàn ngạt bao bọc lấy không gian của mình, cơ hội để mình bỏ chạy đã bị phong tỏa, cái con đầu trâu này muốn hại mình đây mà! Truyện "Phật Đạo "

“Đại thần làm vậy là có ý gì? Chẳng lẽ muốn lừa dối tiểu đạo?” Chu Thanh thấy Nguru Đầu âm thầm hành động, biết ngay tình hình không hay, sắc mặt trở nên khó coi.

“Tiểu tử, ngươi đừng có trách ta, tại ngươi giữ báu vật quá mạnh, ta không thể dễ dàng bại lộ tin tức được, ta sẽ đánh ngươi vào đạo luân hồi làm súc vật, sau mười lần chuyển thế mới lại được làm người. Yên tâm! Ta sẽ cho ngươi đầu thai vào gia đình đại phú đại quý, để ngươi sống sung túc suốt đời, coi như báo đáp ngươi tặng bảo vật vậy!”

Nguru Đầu âm thầm phong tỏa không gian, đang hí hửng không vội ra tay, suýt xoa Hóa Huyết thần đạo trong tay, cười ha hả: “Pháp bảo này lợi hại như thế, ngươi không thể nào chưa dùng đến. Hí hí! Muốn gạt ta à, đừng mơ nhé! Mà cho dù ngươi không biết lai lịch thanh đao này thiệt, ta cũng không tha cho ngươi được! Ngươi hãy tự hủy thân xác đi, để ta ra tay là đánh ngươi hồn xiêu phách tán đó, đến lúc đó muốn chuyển thế làm súc vật cũng không được đâu. Ta biết ngươi còn một món pháp bảo nữa, nộp luôn ra đây đi! Ta nhận lời ngươi không làm khó cô gái này là được chứ gì.” Nguru Đầu âm thầm chưa ra tay vì còn e dè món pháp bảo còn lại của Chu Thanh, nếu nó sớm biết Khôn Tiên Tác của Chu Thanh còn chưa qua tể luyện, hoàn toàn không thể sử dụng, vừa rồi đã xông vào ra tay luôn rồi.

“Mẹ kiếp! Sớm biết con trâu này sẽ chơi chiêu này mà, giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ ta phải đắc tội với âm tào địa phủ?” Chu Thanh cuống cuống tính kế, con đầu trâu này nhận hối lộ rồi mà còn muốn giết người diệt khẩu, lợi hại hơn cả mình một bậc, Chu Thanh xem như học được một bài rồi.

“Hừ! Đại thần hành sự kiểu này, chỉ sợ bị đồng liêu biết được, đến lúc đó muốn giấu cũng không được đâu, hay là để tiểu đạo tặng thêm cho ngài một món pháp bảo nữa, xin đại thần hãy từ bi tha cho. Tiểu đạo xin hứa ngậm miệng như hến, tuyệt đối không nhắc lại chuyện hôm nay trước mặt người ngoài.”

“Có ai biết chứ? Hôm nay là ngày bốn thần canh giữ Lục đạo luân hồi, việc này chỉ có mình ta biết thôi. À! Ngươi nộp pháp bảo kia ra đi, ta sẽ suy nghĩ lại, chỉ cần ngươi thề không tiết lộ chuyện hôm nay, bốn thần có thể tha cho ngươi một con đường sống. Hí hí!” Nguru Đầu âm thầm nhếch mép nham hiểm, nhìn là biết nó đang dụ dỗ Chu Thanh.

Chu Thanh tất nhiên không tin tên tráo trở này nữa, nhủ thầm: “Thì ra thần tiên cũng chỉ có vậy, còn bỉ ổi hơn cả ta nữa, hôm nay ta đã được lãnh giáo rồi!”

Những lời vừa rồi chỉ là thăm dò, giờ Chu Thanh đã xác nhận xong chuyện này chỉ có một mình con đầu trâu này biết, trong lòng nhẹ nhõm hẳn, vội lấy ra Khôn Tiên Tác ném qua cho Nguru Đầu âm thầm. Khôn Tiên Tác vừa mới bay ra khỏi tay áo, ánh vàng lấp lánh, sóng năng lượng tràn ngập toàn bộ không gian, lũ hồn ma bám trên 4 bức vách bị ép dẹp lép như con tép, không dám động dấy kêu gào nữa.

“Khôn Tiên Tác!” Nguru Đầu âm thầm đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nhìn thấy sợi dây thừng vàng chói liên tục buộc miệng thốt lên: “Ngươi chưa tể luyện món pháp bảo này, đó là báu vật trên trời đấy!” Với pháp lực của Nguru Đầu âm thầm tất nhiên nhìn ra Khôn Tiên Tác chưa bị Chu Thanh tể luyện rồi.

“Chẳng lẽ tên đạo sĩ này bị ám đầu?” Nguru Đầu âm thần ngờ ngợ trong lòng, có pháp bảo lợi hại mà không té luyện, chắc hẳn bị điên?

Nguru Đầu âm thần có được Hóa Huyết thần đao đã vui mừng lắm rồi, nay thấy Khổn Tiên Tác sắp rơi vào tay, nó đang nghi ngờ mình có phải đang nằm mơ không?

Chính vào giây phút Nguru Đầu âm thần đưa tay tóm lấy Khổn Tiên Tác, trên cao một sợi roi vàng quất thẳng xuống đỉnh đầu nó.

“Vốn định cho ngươi chuyển thế luân hồi, bây giờ xem ra không cần nữa rồi, ngươi vi phạm luật trời, bốn thần phải đánh ngươi hồn xiêu phách tán!” Nguru Đầu âm thần cực kì gian xảo, tuy bị 2 món pháp bảo mê hoặc, nhưng dù gì cũng là cao thủ đẳng cấp âm thần, Chu Thanh vừa vận công lực nó đã nhận ra ngay, còn trong một thời gian ngắn ngửi nói ra câu dài thông như thế.

Roi vàng quất xuống cực mạnh, Nguru Đầu âm thần cũng không dám khinh suất, hai chiếc sừng trâu trên đỉnh đầu trở nên đỏ rực, bắn ra hai tia lửa đen sì, tách ra thành muôn vàn sợi tơ đen chụp vào cây roi quất xuống. Tia lửa này được Nguru Đầu âm thần thu thập lửa địa ngục và ma khí U Minh trên đường hoàng tuyền chế luyện ra, vô cùng lợi hại, lửa địa ngục đốt cháy mọi vật, ma khí U Minh chuyên vậy bắn pháp bảo bí kiếp của Đạo môn, Nguru Đầu âm thần vẫn chưa nhìn rõ cây roi quất xuống là báu vật gì nên nó tự tin có thể đỡ nổi.

Nguru Đầu âm thần vươn hai tay ra, hai cánh tay to bè mọc đầy lông lá đen sì chớp mắt đã tóm tới trước ngực Chu Thanh, chụp lấy thân xác hắn, bàn tay tỏa ra một luồng khí đen, lực hút vô hình khấp khểnh được hình thành, Chu Thanh chỉ cảm thấy nguyên thần của mình như sắp bị lôi khỏi cơ thể.

“Lợi hại quá!” Chu Thanh vừa điều khiển Roi Đả Thần phát động tấn công, không kịp tránh né, giờ thân xác đã bị hai bàn tay to bè chụp lấy, tốc độ quá nhanh, không hề có khả năng phản ứng.

Vụt! Toàn thân Chu Thanh tỏa sáng vàng chói, kim thân pháp tướng hiện lên, may mà nguyên thần của Chu Thanh sau khi hấp thu viên xá lợi Đạt Lai Lạt Ma đã mạnh lên rất nhiều, bằng không cú tóm của Nguru Đầu âm thần dù là nhân vật Phản Hư trung kì cũng lập tức bị hút mất nguyên thần ngay, thần thánh âm tí thực lực quả nhiên mạnh mẽ.

Kim thân pháp tướng cao 6 trượng, Nguru Đầu âm thần tuy cao to nhưng chỉ cao hơn 3 trượng, so ra ngoại hình Chu Thanh đã chiếm thế thượng phong, Nguru Đầu âm thần không tóm được nguyên thần Chu Thanh cũng bị bất ngờ, giờ thấy kim thân pháp tướng hiện ra, sợ hãi kêu to: “Đại Viên Vương...”

Truyện "Phật Đạo "

Tiếc rằng nó chỉ mới nói được 3 chữ, tình hình đã có sự thay đổi, cây roi vàng trên cao vừa đụng phải tia lửa đen sì liền xảy ra biến hóa, cây roi dài vàng chói liên tục phát ra tiếng nứt gãy. Rắc! Rắc! lớp vỏ vàng chói bên ngoài như chịu không nổi lửa địa ngục và ma khí U Minh, tróc ra để lộ ruột cây roi, chỉ là chất gỗ bình thường, không hề có ánh hào quang rực rỡ gì cả.

Cây roi gỗ bỗng lóe lên sắc đỏ, phân hóa ra thành nhiều đốt, mỗi đốt như thanh tre dài 3 thước 6 tấc, Nguru Đầu âm thần nhìn thấy rõ ràng cây roi gỗ có tổng cộng 21 đốt, trên mỗi đốt đều có 4 đạo phù lục trắng bạc, tất cả là 84 đạo phù lục, 84 đạo phù lục này lóe sáng lên, trong chớp mắt lửa địa ngục và ma khí U Minh bị quất tan tành.

Hình như tự biết cảm nhận khí tức đối thủ, cây roi gỗ lay động một cái, 84 đạo phù lục tách ra bao lấy Nguru Đầu âm thần, trói nó như cột bánh ú, Nguru Đầu âm thần ngay cả ngón tay ngón chân cũng không thể nhúc nhích.

Bụp! Cây roi nhẹ nhàng quất xuống đầu Nguru Đầu âm thần, cái đầu trâu như đập vỡ như trái dưa, một chiếc bóng bốc lên cao, nguyên thần của Nguru Đầu âm thần gào thét dữ tợn muốn thoát ra ngoài, nhưng 84 đạo phù lục kết thành tám lưới hào quang dị thường, nguyên thần tên đầu trâu ụp vào tám lưới liền bị đông cứng ngắc.

Cây roi lại vung lên, phang một cú vào nguyên thần tên đầu trâu, nguyên thần bị tan tành văng tứ tung, 84 đạo phù lục lóe sáng, nhiều tia sáng đỏ bắn theo đốt cháy nguyên thần nát vụn, tất cả cùng tan biến vào hư vô.

Chu Thanh trở mắt ra chứng kiến từ đầu đến cuối, tên Nguru Đầu âm thần hống hách của âm tào địa phủ bị đánh tới hồn xiêu phách tán dễ dàng thế này sao? Tất cả diễn ra cứ như một giấc mơ, Chu Thanh ngờ ngác nhìn vào cây roi gỗ lơ lửng trên không trung, vung tay quơ một cái, cây roi gỗ lại biến đổi, sắc vàng bao bọc xung quanh trở lại, cây roi lại quay về hình dạng vàng chói như ban đầu rơi vào tay Chu Thanh.

Nguru Đầu âm thần vừa chết, hồn ma dính trên 4 bức vách lập tức biến mất tiêu, một cây ba chĩa đen sì rớt xuống từ trên cao, Chu Thanh đưa tay tóm lấy, với thân hình cao lớn của kim thân pháp tướng, cầm cây ba chĩa này có phần hơi nhỏ.

Không gian lúc này trở nên vô cùng kiên cố, không hề có dấu hiệu dao động, chính là vừa rồi được Nguru Đầu âm thần dùng pháp lực gia cố, lần này Chu Thanh lại lời to.

“Úi! Cây ba chĩa này có âm khí mạnh lắm nha! Tên đầu trâu này quả nhiên đã lấy trộm mười mấy vạn âm hồn té luyện ra nó. Nhiều âm hồn thế này, tuy không mạnh bằng đám quân hồn ở Trường Bình, nhưng cũng đủ cho ta té luyện ra 12 cây Đô Thiên Minh Vương Kỳ rồi, nhất là cây ba chĩa này bản thể còn được làm từ huyền thiết địa ngục, dùng làm cán cờ là tốt nhất, Đô Thiên Thần Sát đại trận cuối cùng đã có thể phát huy uy lực thực sự rồi!”

“Í! Cái gì thế này?” Chu Thanh thấy dưới đất có một cái túi đen, trên túi có thêu một cái đầu trâu, chắc của tên Nguru Đầu âm thần khi chết bỏ lại.

Cái túi chỉ lớn bằng lòng bàn tay, cầm lên rất nhẹ, hình như không có trọng lượng vậy, miệng túi được cột bằng một sợi chỉ đen. Chu Thanh cẩn thận mở sợi chỉ ra, xoạt! một đồng đồ được tuôn ra, đao kiếm cung nỏ thương chùy đủ cả, ngoài ra còn có gương soi, phát trần, ngọc thạch minh châu, ngọc giản thư tịch, trường phiên lệnh kỳ, và một đồng y phục vải vóc màu sắc sặc sỡ, linh khí lay động, tất cả đều không phải vật phẩm tầm thường.

Mấy trăm chiếc lọ nhỏ ô kim lẫn lông lóc ra đất, tỏa ra mùi thuốc thơm phức. Vài chiếc bình lớn bằng thủy tinh trong suốt, trên có gia cố bằng phù lục, trong chứa những con sâu hình thù kì dị, nhìn vào là nổi hết da gà toàn thân. Truyện "Phật Đạo "

“Tên này là âm thần hay là thần tài nhỉ?” Chu Thanh thấy đồng đồ rơi ra từ chiếc túi nhỏ chất đầy một phần mười không gian rộng lớn của mình, số bình khí kia đều là pháp bảo hảo hạng so với bình khí của tu đạo giới trần gian, món kém nhất trong số này đều tương đương với Vân Hà Diệt Thần Toa của Vân Hà tiên tử, số pháp bảo này mà tung ra ngoài tu đạo giới trần gian chắc các môn phái đánh nhau u đầu mề trán để mà giành giật.

“Thì ra tên đầu trâu này có thú vui sưu tầm pháp bảo, hèn chi nó đòi ta đưa hối lộ bằng pháp bảo rồi!” Chu Thanh cuối cùng đã hiểu ra bản chất tên Ngưu Đầu âm thần kia, nhiều pháp bảo quý như thế, ít nhất phải thu thập cả ngàn năm mới có.

“Động Huyền thiên kinh, Huyết Thần kinh, Ngũ Hành thiên thư, Luân Hồi quyết... Sao mà có nhiều công pháp tu luyện thế này? Tên điên này không những thích sưu tầm pháp bảo, còn thích sưu tầm công pháp tu luyện nữa nè. Hí hí! Ta đang thiếu pháp thuật có uy lực mạnh, lúc đánh nhau hay bị yếu thế, lần này thì quá tốt! Còn đây là Địa ngục Minh Trùng, đây là Cửu Đỉnh thần đan, ta giàu to rồi!” Chu Thanh xem xét đến lủ sâu bọ chứa trong mấy chiếc bình thủy tinh, rồi tiện tay mở ra một chiếc lọ đựng đơn dược, ngửi được mùi thuốc, vui mừng đến nổi khoa tay múa chân.

Chu Thanh tu luyện lâu như vậy chưa từng thấy qua nhiều pháp bảo linh dược, pháp quyết ngọc giản thế này, phải xem xét hồi lâu từng món, lôi ra một chiếc pháp bảo rộng thùng thình màu đỏ ở trong đồng y phục sắc sỡ, trên pháp bảo có thù hình 9 con chim 3 chân, phân bố trải dài từ trên xuống dưới, Chu Thanh vừa mặc vào người liền cảm thấy có một luồng khí thuần dương từ từ lan tỏa khắp cơ thể, kết hợp với Quỷ Thủy Tinh Anh trong từng tế bào, tiếp tục cải tạo thân xác.

“Cửu Nhật Kim Ô Y! Món đồ này được dệt từ lông vũ của kim điêu thời thái cổ, truyền thuyết kể rằng sức phòng ngự của chiếc áo này chỉ dưới Bát Quái Tử Thụ Tiên Y mà thôi, tại sao nó lại rơi vào tay tên đầu trâu kia nhỉ? Tên đầu trâu là âm thần, mặc cực dương pháp y vào cũng chả có tác dụng. Hí hí! Hèn gì bị nó vứt sang một bên, còn ta thì khác, thân xác ta từ nay có Cửu Nhật Kim Ô Y này bảo vệ, trừ khi bị pháp bảo kiểu Phiến Thiên ấn đánh trúng, bằng không phiếm pháp bảo hảo hạng khác đừng mong làm ta bị thương. Mẹ nó, giết một tên âm thần mà có được nhiều pháp bảo như thế, dù có bị địa phủ truy cứu, ta cũng coi như lời to rồi.”

“Roi Đà Thần, mày đúng là xứng với tên gọi, thần thánh gặp phải mày cũng toi mạng, nếu không có mày thì hôm nay ta đã tiêu vào tay tên đầu trâu kia rồi!”

“Thôi không suy nghĩ nhiều nữa, cứu tinh con nha đầu kia trước đã, lãng phí mất 2 viên xá lợi của ta, con nha đầu này hấp thu xong chắc sẽ đạt đến cảnh giới Phản Hư sơ kì, từ nay không còn là gánh nặng cần ta bảo vệ nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Thanh Nghê Huyết Thần

Thanh quang hiển hiện, ngàn vạn cây kim nhỏ màu xanh bị bao bọc bởi một khối khí đỏ lợt to khoảng 3 trượng, kim xanh xẹt ngang dọc, đầu mỗi cây kim đều có vô số phù lục tí hon mắt thường không thể nhìn thấy, Chu Thanh mỉm cười khoái chí, thủ quyết chốc chốc lại lay động, kim xanh lúc chạm vào khối cầu đỏ là bị dội ngược về không gây ra tổn thất gì.

Trong lúc lay động thủ quyết, Chu Thanh nhìn rõ có tổng cộng mười chín vạn sáu ngàn bảy trăm bốn mươi hai cây kim, mỗi cây dài 3 tấc, đầu kim gia cố 108 đạo phù lục, mỗi cây kim đều độc lập với nhau, lại mơ hồ như có mối liên kết đặc thù.

Đồng kim xanh xẹt ngang dọc có quy luật, từ từ tạo thành một thanh kiếm dài 3 thước, nhưng khi thanh kiếm sắp thành hình, 108 đạo phù lục trên đầu nhọn lại đụng chạm nhau, đồng kim trở nên loạn xạ, trong mười mấy vạn cây kim hình như có một bóng người không ngừng lay động pháp quyết điều khiển chúng.

Mỗi một lần pháp quyết tạo ra, mười mấy vạn cây kim xanh lại thử tổ hợp thành thanh kiếm, cứ thế tan tan hợp hợp, thanh kiếm hiện hình ngày càng rõ, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều.

“Chắc sắp xong rồi!” Chu Thanh tự nói một mình, khối cầu khí đỏ lợt xung quanh cầm chừng chừng 12 cây lệnh kỳ khổng lồ.

Mỗi cây lệnh kỳ đều cao 3 trượng, cán cờ đen sì có vô số khuôn mặt dữ tợn thoát ẩn thoát hiện, mặt cờ không biết làm bằng chất liệu gì, có màu đỏ sẫm như máu tươi cô đặc.

Trên mặt cờ đỏ sẫm vẽ đầy hình thù kì quái của mấy con ma thú hung dữ, có người rắn mọc sừng trên đầu, có thú mặt người mọc cánh sau lưng, có hài cốt mọc đầy gai nhọn toàn thân, chắc là mãnh thú thời thái cổ.

Ma thú vẽ trên 12 cây lệnh kỳ đều khác nhau, dù không có gió lệnh kỳ vẫn phát phơ quái dị, đám ma thú hình như muốn nhảy ra ngoài, hình dáng vô

cùng gồm ghiếc.

Chính là 12 cây lệnh kỳ này dưới pháp quyết điều khiển của Chu Thanh bắn ra một tia huyết quang tạo thành khối khí đỏ lợt chụp lấy mười mấy vạn cây kim sắc bén đỏ, bằng không e rằng đồng kim xanh sẽ bay tán loạn mất tầm mắt dạng rồi.

Một tiếng kêu khe khẽ phát ra từ bóng người bị mười mấy vạn cây kim bao quanh lọt vào tai Chu Thanh, Chu Thanh thở phào một hơi, thủ quyết của bóng người nhanh gấp mười mấy lần, đồng kim xanh xẹt ngang dọc nhanh chóng tạo hình thành thanh bảo kiếm màu xanh, vô số phù lục trực tiếp ấn vào thanh kiếm, tiếp đó một giọt máu cũng rơi xuống thấm vào chuôi kiếm, thanh kiếm được tạo từ mười chín vạn sáu ngàn bảy trăm bốn mươi hai cây kim cuối cùng đã không tan ra nữa, phát ra tiếng rú vang trời, kiếm khí mãnh liệt nổ ra từ phía đập mạnh vào khối khí đỏ lợt.

Chu Thanh thấy vậy không hề hoảng hốt, Cửu Nhật Kim Ô Y phát một cái, pháp lực truyền vào khối khí gia tăng thêm, huyết quang đỏ sẫm bắn ra từ 12 cây lệnh kỳ tăng thêm 3 phần, khối khí từ từ ép vào như cá kình hút nước, toàn bộ kiếm khí dữ dội đều bị khối khí hút sạch.

Pháp quyết lại thay đổi, 12 cây lệnh kỳ khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ thành 3 tác rơi trở vào lòng bàn tay Chu Thanh, khối khí đỏ lợt cũng biến mất, ở giữa xuất hiện một cô gái mình hạc xương mai mặc váy dài trắng, chân đạp áng mây, một thanh bảo kiếm màu xanh được cô gái cầm trên tay, khung cảnh tiêu diêu thoát tục như tiên nữ giáng trần.

“Phu quân, chàng nói thanh Thanh Nghê kiếm này thần kỳ lắm mà, thiếp thấy nó đâu có gì đặc biệt, tại sao kiếm khí phát ra ngay cả khối khí của chàng cũng xuyên thủng không nổi, hại thiếp mất biết bao công sức tế luyện nó nữa chứ?” Vân Hà tiên tử mỉm cười quyến rũ, đôi mắt sáng như tinh tú trên trời chớp chớp, khí tức toàn thân thoát ẩn thoát hiện, hiển nhiên công lực đã tăng tiến vượt bậc, lúc này nàng đã bước vào cảnh giới Phản Hư sơ kì. Truyện "Phật Đạo "

“Thanh Nghê kiếm chính là tiên kiếm trừ ma phòng thân tốt nhất của tiên nhân thượng cổ, được tạo thành từ mười chín vạn sáu ngàn bảy trăm bốn mươi hai cây Thái Hư Pháp Châm, vừa hội tụ được vừa có thể tách ra, cả sức phòng ngự và tấn công đều tốt, uy lực không hề thua kém pháp bảo trấn phái Tử Thanh song kiếm của Thục Sơn đầu, Vân Hà Diệt Thần Toa của nàng tuy mạnh nhưng vẫn còn thiếu sót nhiều, kém xa thanh Thanh Nghê kiếm này đó, tại nàng vừa mới tế luyện, chưa đạt đến cảnh giới cao, tất nhiên chỉ có thể phát huy một phần rất nhỏ uy lực của nó thôi!”

Chu Thanh lựa lời giải thích với Vân Hà tiên tử, về cách xưng hô của Vân Hà tiên tử, Chu Thanh đúng là bị rơi vào thế khó, từ khi hấn lấy về kí ức 3 đời của Vân Hà tiên tử trong lỗ đen Lục đạo luân hồi, thêm vào 2 viên xá lợi và không ít linh dược tịch thu từ tên Ngưu Đầu âm thần bị Roi Đả Thần quát chết, đã dễ dàng cứu tính Vân Hà tiên tử, hơn nữa Vân Hà tiên tử còn thay da đổi thịt, từ một tu sĩ Hóa Thần trung kì bỗng chốc tăng tiến công lực thành nhân vật Phản Hư sơ kì, vốn dĩ công lực tăng tiến vượt cấp như thế là rất nguy hiểm, tẩu hỏa nhập ma như chơi, nhưng do Chu Thanh đã giúp nàng giải trừ nghiệt duyên, lại hộ pháp bên cạnh nên an toàn qua ải.

Vân Hà tiên tử nhận lại kí ức 3 đời, sau khi tỉnh lại đột nhiên cứ nhận định Chu Thanh chính là phản quân của nàng kiếp trước, còn thay đổi luôn cách xưng hô, làm cho Chu Thanh vô cùng bối rối, mình chỉ làm phước giúp người ta giải trừ nghiệt duyên, thế mà tự nhiên có một cô vợ, người tu đạo không cảm kỳ chuyện hôn nhân, thời thượng cổ các đôi uyên ương cùng tu luyện thành tiên cũng không phải ít, Chu Thanh đành để mặc Vân Hà tiên tử gọi bừa vậy.

Còn về có nhận cô vợ này không, Chu Thanh vẫn còn chưa quyết định, hấn không muốn dò hỏi cụ thể kí ức của Vân Hà tiên tử, lỡ chuốc thêm rắc rối vào thân thì nguy, hơn nữa biết chuyện của kiếp trước cũng chả phải điều hay ho gì, ngược lại còn ảnh hưởng đến việc tu luyện nữa, Chu Thanh chỉ được nghe Vân Hà tiên tử kể lại tên gọi kiếp trước của nàng là Lương Yến Hà.

Nếu không vì sợ uy danh của âm tào địa phủ, Chu Thanh thật muốn thử mở ra Lục đạo luân hồi một lần nữa, hấn không muốn lấy lại kí ức kiếp trước của mình, chỉ là ham hố pháp bảo của mấy tên âm thần địa phủ thôi, một con Ngưu Đầu âm thần nhỏ nhoi mà có nhiều pháp bảo lợi hại đến thế, vậy Diêm Vương điện còn giàu có đến mức độ nào, Chu Thanh hoàn toàn không thể tưởng tượng.

Chỉ là Chu Thanh đã giết chết một tên âm thần, không biết âm tào địa phủ có điều tra ra mình không nữa? Thử nghĩ coi, lỡ sau này bị mấy ngàn tên đầu trâu mặt ngựa, hắc bạch vô thường truy sát, Chu Thanh nghĩ tới là toàn thân run rẩy rồi, bắt hấn mở Lục đạo luân hồi một lần nữa, có đánh chết cũng không ngu đâu! Tuy Chu Thanh có nảy ý định dùng cách tương tự dụ dùng tên âm thần chui lên, rồi dùng Roi Đả Thần quát chết cướp đoạt pháp bảo, đến khi thu thập được đủ pháp bảo mạnh, đành nói là Côn Lôn, dù tu sĩ khắp thiên hạ hợp lại cũng không giàu bằng hấn, nhưng cách làm này Chu Thanh chỉ dám mơ mộng thôi, chứ hành động thì tuyệt đối không dám, lỡ như không phải một con, mà mười mấy con âm thần chui ra cùng lúc, Chu Thanh muốn thoát thân cũng cùng đường mặt lợ. Mười mấy tên âm thần, chúng đủ sức san bằng luôn tu đạo giới trần gian ấy chứ! Truyện "Phật Đạo "

“Mười hai cây Đô Thiên Minh Vương Kỳ của ta tập hợp mười mấy vạn âm hồn dưới địa phủ chế luyện thành, trên mặt còn vẽ 12 vị Đô Thiên Ma Thần từ thuở khai thiên lập địa. Ma thần xuất hiện, tiên Phật đều tránh đường, Thanh Nghê kiếm tuy lợi hại, nhưng so ra vẫn còn kém một bậc, hơn nữa dùng pháp bảo chống lại trận pháp đã là không công bằng rồi, nàng không phá nổi khối khí có gì mà lạ. Nói ra thật kì lạ nha! Ta không dám dùng Hóa Huyết thân đao do sợ bị tác dụng ngược tấn công, thế mà Đô Thiên Thần Sát đại trận lại sử dụng quá trời chày, chẳng lẽ vấn đề là ở bản thân thanh đao? Tiếc rằng ta lại không có thực lực luyện hóa mới Hóa Huyết thân đao.” Tuy hiện nay Chu Thanh có rất nhiều pháp bảo mạnh, Khôn Tiên Tác cũng chả kém cạnh so với Hóa Huyết thân đao, chỉ là món binh khí mạnh nhất Ma đạo này không sử dụng được nữa, chỉ làm vật trang trí thì có hơi xót thiệt!

Roi Đả Thần càng khôi phải nói, cây roi đó gấp thần thánh mới phát huy uy lực, lúc bình thường còn thua cả mấy món pháp bảo khác của Chu Thanh, “Tại sao nó nằm trong tay Càn Cơ lão đạo lại trở nên mạnh thế nhỉ? Rốt cuộc là vì có tâm pháp phối hợp hay vì ta là thần?”

“Nếu ta là thần thì sớm bị nó đánh chết rồi, xem ra chỉ còn khả năng Côn Lôn có tâm pháp bí truyền phối hợp với cây roi, đợi khi nào ta đủ mạnh rồi, phải đánh lên Côn Lôn đoạt lấy tâm pháp mới được, dù sao thì thế giới hiện nay mạnh được yếu thua. Giờ đây bên ngoài đã mười mấy ngày trôi qua rồi, vùng biển kia ta có lưu lại kí hiệu, động phủ dưới đáy biển đó ta đang cần dùng đến, tuy có Tị Thủy châu, nhưng muốn khai phá một động phủ rất khó làm được, hơn nữa còn phải hao phí rất nhiều công lực, ta cứ đi cướp lấy của chúng vậy, dù sao thì đã có có ra tay rồi.”

Chu Thanh chợt nảy ra ý định này, bây giờ công lực Vân Hà tiên tử mạnh lên thành cao thủ Phản Hư, lại có thêm Thanh Nghê kiếm, nàng đã không còn là gánh nặng của hắn, nếu nàng ta cứ khẳng khái nhận định mình là phu quân kiếp trước, vậy vừa hay mình có thêm một trợ thủ đắc lực rồi.

“Phu quân vì thiếp mà đắc tội với âm tào địa phủ, e rằng sau này sẽ phiền phức to đó! Tuy có Roi Đả Thần trong tay, không sợ một vài tên âm thần lên trả thù, nhưng âm thần địa phủ nhiều vô số, nếu như họ điều tra ra được phu quân là thủ phạm, vậy thì toi rồi! Cũng là thiếp làm hại phu quân!” Vân Hà tiên tử vừa mới tế luyện xong tiên kiếm Thanh Nghê tịch thu được từ tên Ngưu Đầu âm thần, đang khắp người vui mừng, chợt nghĩ đến lai lịch của thanh kiếm, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, ngay cả đôi tay cầm kiếm cũng run bần bật.

Toàn thân Vân Hà tiên tử pháp phối chiếc váy dài thướt tha, lấp lánh ánh sáng, đó cũng là một món bảo vật, được kết từ tơ của con thiên tằm hệ thủy, trên có phong ấn sáu mươi bốn đạo phù lục hệ thủy, chốc chốc lại có chân thủy rửa trôi bụi bặm trên người, chiếc váy cực kì tinh khiết, rất thích hợp cho nữ nhi, nhất là sức phòng ngự của nó cũng không kém, tuy không bằng Cửu Nhật Kim Ô pháp y của Chu Thanh đang mặc, nhưng có 64 đạo phù lục hệ thủy hộ thân, phi kiếm pháp bảo tâm thường đường mong xuyên thủng, nhất là chiến đấu dưới nước càng phát huy uy lực rõ ràng, trang phục trước kia của Vân Hà tiên tử tuy cũng được gia cố bằng một số phù lục, nhưng bị nước mưa tạt ướt vậy bản, giờ không còn mặc được nữa.

Chiếc váy dài này cũng do Chu Thanh lấy từ đồng bảo vật của tên Ngưu Đầu âm thần, lúc đầu Chu Thanh còn nghi ngờ tên đầu trâu này có phải biến thái không, tại sao ngay cả y phục của nữ nhi cũng sưu tầm chứ? Một âm thần nhỏ nhoi mà đã biến thái đến thế, xem ra dưới địa phủ cũng chả mấy ai tốt đẹp, đánh giá của Chu Thanh đối với địa phủ giảm xuống chạm đáy, thậm chí còn tệ hơn các đại môn phái ở trung thổ.

“Con đầu trâu kia nói việc này chỉ một mình nó biết thôi, cho dù nó đột nhiên mất tích, chắc địa phủ sẽ không nghi ngờ đến ta đâu. Nếu nàng đã nói ta là phu quân kiếp trước của nàng, vậy thì ta phải có trách nhiệm cứu nàng, hiện nay ta có rất nhiều pháp bảo quý, Khôn Tiên Tác cũng sử dụng thành thạo rồi, cho dù địa phủ có tìm đến trả thù ta cũng không sợ.” Chu Thanh lựa lời trấn an, vẻ mặt bình thản như không có gì xảy ra, sợ Vân Hà tiên tử vì nhất thời kích động mà dẫn động nghiệp duyên nữa thì nguy, tuy nghiệp duyên nghiệp lực của nàng đã được Chu Thanh hóa giải, nhưng một lần bị răn cản, mười năm sợ dây thừng, Chu Thanh không muốn mở ra Lục đạo luân hồi một lần nữa đâu.

Vân Hà tiên tử cũng là người hiểu lí lẽ, vừa rồi nhất thời kích động, nay nhanh chóng bình tĩnh lại, biết việc này chỉ còn cách nghe theo số phận sắp đặt, có lo sợ cũng chả ích gì, chỉ chúc thêm phiền não mà thôi, nên cũng không nhắc đến nữa.

“Thiếp nghe sư phụ nói người của địa phủ muốn đến trần gian không phải dễ, càng không thể hành động rầm rộ, tuy địa phủ mạnh thì mạnh thiệt, ở tu đạo giới trần gian gần như không có đối thủ, nhưng dù gì cũng không phải thần linh được ông trời sắc phong, phu quân có Roi Đả Thần tất nhiên không cần sợ, là thiếp lo xa rồi.” Vân Hà tiên tử nhu mì ngoan ngoãn, giống y hệt vợ hiền dâu thảo.

“Ồ! Cây roi này còn ẩn chứa rất nhiều bí mật, lúc đầu ta chỉ nghĩ nó là một món pháp khí uy lực mạnh mẽ thôi, nào ngờ nó còn công năng khác nữa, đúng là kì diệu!” Chu Thanh trầm ngâm giây lát, nói tiếp: “Việc này thật ra cũng không thể nghĩ cách đối phó, giờ chỉ đi bước nào tính bước nấy thôi, vận mệnh nằm trong tay ta, dù ông trời muốn xen vào can thiệp, cũng phải đánh trước một trận cái đã!”

Chu Thanh đột nhiên thay đổi đề tài: “Hôm đó pháp thuật hệ thủy của người kia quả thật đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, lại còn ém lấy Thất Thánh Mê Thần pháp khi tạo ra bức tường băng, lúc ấy công lực nàng mới chỉ là Hóa Thần trung kì, tất nhiên không thể chống đỡ, nên mới phát tác Tam thế nghiệp duyên. Hòn đảo dưới đáy biển rất kì lạ, tin chắc nơi đó còn có nhân vật lợi hại, nhưng họ đã ra tay gây hấn trước, tất nhiên ta phải trả thù rồi, ta lấy được rất nhiều bí quyết luyện công từ con Ngưu Đầu âm thần, nàng cũng cùng tham ngộ đi! Pháp thuật Đại Tự Tại cung của nàng tuy tinh diệu, đối với Mê Thần thuật kia hình như không có sức chống đỡ.”

Chu Thanh lấy ra một bó ngọc giản, nói: “Đây là Động Huyền thiên kinh, trong đó có rất nhiều tâm pháp ổn định thần trí, diệt trừ tâm ma, hiện nay công lực nàng tiến bộ đáng kể, e rằng tâm trí chưa theo kịp, cứ tập luyện tâm pháp ghi chép trong đây là thích hợp nhất.”

Vân Hà tiên tử ngoan ngoãn gật đầu, đón lấy ngọc giản đi sang một bên mở ra xem.

Hiện nay không gian ảo của Chu Thanh lớn hơn trước gấp bội, cao hơn trăm trượng, diện tích đạt mười mấy mẫu, trên cao có treo nhật nguyệt tinh tú, nếu như bên dưới có thêm sông ngòi cây cối thì giống hệt một thế giới thần tiên rồi.

Ngưu Đầu âm thần dùng pháp lực gia cố không gian nên không còn nguy cơ bị đổ sập nữa, Chu Thanh dùng các thiên tài địa bảo của tên đầu trâu phong chế ra bầu trời, nếu như Chu Thanh có thêm tài dời non lấp bể, nhất định sẽ di chuyển núi sông vào đây, tạo thành một thế giới thu nhỏ như bên ngoài.

Chu Thanh đã tạo dựng 28 tế đài hình tròn bên dưới, tương hợp với 28 vì sao tinh tú bên trên, tuy chả có tác dụng gì đặc biệt, chỉ là phù hợp với quy luật trời đất, trang trí cho đẹp, Chu Thanh đã tận dụng tới hơn một nửa báu vật của tên đầu trâu để cải tạo không gian này.

Thấy Vân Hà tiên tử đang say sưa mở ngọc giản ra xem, Chu Thanh cũng không làm phiền, hần tự mở xem một số bí quyết pháp thuật còn lại, Chu Thanh không tinh thông pháp thuật, đây là cơ hội tốt để tu luyện vài môn pháp thuật mạnh, mai mốt đỡ phải hể chút là dùng tới pháp bảo.

Chu Thanh xem lướt qua vài quyển bí quyết nhưng không tu luyện công pháp trong đó, Bát Cửu huyền công từ chiếc pháp luân là công pháp tối cao rồi, hần không có hứng thú tu luyện các loại công pháp khác nữa, pháp thuật thì đúng là tìm được vài môn hữu dụng, uy lực cũng rất mạnh, thuật thao túng năng lượng ngũ hành, điều khiển sấm sét... Chu Thanh thần niệm mạnh mẽ, chân nguyên dồi dào, chả mất bao nhiêu thời gian đã luyện thành công.

“Í! Đây là công pháp của Ma đạo, con đầu trâu đó còn sưu tầm luôn công pháp dạng này nữa à? Cũng đúng, nó thu thập mười mấy vạn âm hồn tế luyện pháp bảo, có công pháp Ma đạo cũng chả có gì lạ, nhưng tại sao địa phủ lại ngang nhiên làm bừa thế nhỉ? Chẳng lẽ thần tiên trên trời không ai can thiệp? Việc này xem ra có gì mờ ám đây!” Chu Thanh vừa chạm tay vào một cuốn bí quyết, liền nảy sinh cảm giác kì lạ.

Cuốn Huyết Thần kinh này bề ngoài kết bằng ngọc giản, một màu xanh biếc, chả khác gì với các cuốn bí quyết khác, nhưng Chu Thanh sờ tay vào như đụng trúng tảng thịt, khi mở ra xem, những tấm thẻ bằng ngọc thạch xanh biếc liền trở nên trong suốt, mỏng như cánh ve, một cuốn bí quyết bé tí mà có

đến hơn trăm trang, trên các tấm thẻ ngọc mỏng dính khắc đầy hình vẽ tinh xảo.

Chu Thanh tập trung thị lực định nhìn cho rõ mấy hình vẽ bé tí kia, nào ngờ vừa dán mắt vào, trong cuốn sách liền xuất hiện vô số bóng người màu máu không ngừng nhảy múa, tạo thành đủ loại tư thế, Chu Thanh cảm thấy kì lạ, hơi phân tâm là đồng huyết ảnh biến mất hết, ngọc giản lại trở về hình dạng ban đầu. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh biết đây không phải là ảo giác, sinh lòng hiếu kỳ với cuốn Huyết Thần kinh này, đó nhất định là một cuốn sách dạy tu luyện công pháp Ma đạo chính thống. Nhận biết của Chu Thanh đối với Ma đạo chỉ dừng ở việc chế tạo pháp bảo và sử dụng trận pháp, thật ra trận pháp và pháp bảo Ma đạo khá khác biệt nhiều với Đạo môn, chỉ là Ma đạo thích đi đường tắt hơn mà thôi, còn công pháp Ma đạo thì Chu Thanh chưa hề hay biết, bèn tập trung tinh thần lần nữa, nhất định phải tìm hiểu cho rõ.

Chu Thanh vốn có thần niệm mạnh mẽ, lần này có ý muốn làm được nên càng tập trung, thần niệm bắn ra từ đôi mắt, loáng cái đã xem xong cuốn sách, những bóng người màu máu càng trở nên rõ ràng hơn, mỗi khi chúng nhảy múa đều hiện ra một phù lục màu máu, từng luồng từng luồng ý niệm ảo diệu truyền vào đầu óc Chu Thanh, chính là một bộ công pháp tu luyện Ma đạo.

Thu thần niệm lại, Chu Thanh thở phào một hơi: “Ma đạo quả nhiên có điểm khác biệt, công pháp tu luyện ghi chép trong cuốn Huyết Thần kinh này quá lợi hại, e rằng chả có mấy ai luyện thành công được!”

Thì ra những huyết ảnh vừa nãy là dấu ấn thần niệm được vị cao nhân Ma đạo nào đó đóng xuống, Chu Thanh nhanh chóng hiểu rõ cách tu luyện bộ công pháp này, người bình thường khi tu luyện Huyết Thần kinh, trước tiên phải tự dán phù chú khắp cơ thể, rồi lột lấy lớp da của mình, dùng kim khắc phù chú lên thân thể, sau đó dùng lớp da lột xuống phát động Cửu U Minh Hóa luyện hóa thân xác, 9 năm sau là có thể luyện thành.

Khi luyện thành môn công pháp này, cơ thể sẽ trở thành một cái bóng máu, lúc đối địch không cần dùng pháp bảo gì cả, chỉ cần ập vào đối phương, dù đối phương có pháp bảo hay pháp thuật lợi hại hộ thân cũng vô ích, huyết ảnh có thể xuyên thấu dễ dàng hút đi nguyên thần người kia, mỗi khi hút được một nguyên thần, công lực sẽ tăng tiến một phần, đợi khi hút đủ số nguyên thần cần thiết, có thể hóa thành ngàn vạn huyết ảnh tấn công cùng lúc, cho dù thần tiên cũng khó chống đỡ nổi, trở thành Vô Tướng Huyết Ma.

Do cơ thể là huyết ảnh, nên có thể nói là tám thân bất tử, bị phi kiếm pháp bảo đánh tan lại tụ hợp, trôi dạt trong không khí, đối phương cực khó phòng bị.

Tự lột da, đâm kim khắc phù lục lên người, rồi bị Cửu U Minh Hóa thiêu đốt, nỗi đau đớn phải chịu đựng thật khó mà tưởng tượng, lại còn phải gánh chịu ròi rã trong 9 năm, nhưng tốc độ tu luyện như vậy đã là quá nhanh, nên nhớ người trong Đạo môn tu luyện 9 năm cùng lắm chỉ đạt Dẫn Khí hậu kỳ, còn Huyết Thần kinh tu luyện 9 năm đã có tám thân bất tử, tương đương với nhân vật Phản Hư rồi, công pháp Ma đạo quả nhiên chỉ chọn đường tắt mà đi, nghịch thiên hành sự, chỉ là cái giá phải trả vô cùng to lớn.

Chu Thanh đóng Huyết Thần kinh lại, hồi lâu không lên tiếng, không biết đang suy nghĩ gì, đột nhiên hần vung tay ném ngọc giản lên cao, phun ra Tam Vị Chân Hóa thiêu cháy nó thành tro bụi, loại công pháp tàn độc này không nên để lại trên đời thì tốt hơn. Tuy nó nằm trong tay Chu Thanh rất khó bị người khác cướp đi, nhưng vì cẩn thận nên Chu Thanh vẫn hủy đi, dù sao thì hắn đã nhớ thuộc trong đầu, mà cách tu luyện trong công pháp này quá ghê rợn, Chu Thanh tin chắc mình không bao giờ dám tu luyện theo, chỉ không biết con đầu trâu đó tìm thấy ở đâu ra ấy nhỉ?

Chu Thanh đốt cháy xong Huyết Thần kinh, nhìn qua bên kia thấy Vân Hà tiên tử đang nhắm mắt trầm tư, biết nàng sắp tu luyện xong, bèn yên lặng chờ đợi, vốn định xem thêm một số bí quyết, lại sợ thời gian không đủ nên thôi. Chu Thanh tự thấy mình đã tu luyện tạm đủ rồi, giờ đi cướp lấy động phủ kia rồi tính tiếp, có động phủ thì thân phận hải ngoại tán tu của mình mới càng thuyết phục hơn, tránh khi người ta hỏi đến động phủ của ngài ở nơi đâu lại giải đầu gãi tai cứng họng.

Đợi khi Vân Hà tiên tử tu luyện xong tâm pháp, Chu Thanh và nàng ra khỏi không gian ảo, hai người đã trốn trong đó hết mười mấy ngày. Bên dưới vẫn là đại dương mênh mông, giờ đây Vân Hà tiên tử công lực thâm hậu, không cần dùng đến phi kiếm pháp bảo trợ giúp nữa, cứ thế bay đi trên không trung, tà váy trắng phấp phới trong gió, dung mạo tuyệt trần, thật đúng với danh xưng tiên tử.

Chu Thanh có để lại dấu hiệu, hai người bay với tốc độ chóng mặt, chớp mắt đã tìm về đúng vùng biển của Thiên Thủy Tam Thánh, Chu Thanh và Vân Hà tiên tử đưa mắt nhìn nhau, hai người gật đầu hiểu ý.

Vung tay một cái, 12 cây Đô Thiên Minh Vương Kỳ bay ra khỏi tay Chu Thanh, biến hóa trên không trung thành cây cột to như kinh thiên trụ, cán cờ làm từ huyền thiết địa ngục đen sì đến mấy mươi người cũng ôm không xuể, những khuôn mặt âm hồn dữ tợn bám trên đó phát ra tiếng gào rú ghê rợn.

12 cây lệnh kỳ tạo thành trận pháp bao trùm lấy vùng biển mười mấy dặm, tất cả ánh sáng đều bị ngăn lại bên ngoài, bầu không gian chỉ còn một màu đỏ sẫm như máu đông đặc, mọi thứ bị bao phủ trong không gian đều trở nên mơ hồ nhầy nhụa.

Ở trên cao chót vót, 12 vị Ma Thần thêu trên mặt cờ bắt đầu hoạt động mạnh, nhe nanh múa vuốt dữ tợn như muốn nhảy ra ngoài, những con mắt đỏ ngầu chiếu thẳng vào thế giới đỏ sẫm bên dưới

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Hóa Thù Thành Bạn (1)

"A!" Vân Hà tiên tử kêu lên một tiếng, kẻ sát Chu Thanh, bàn tay bám chặt vào chiếc áo cà sa Cửu Nhật Kim Ô của Chu Thanh. Cảnh tượng thật khiến cho người ta phải sợ hãi, ở trong phạm vi 10 dặm quanh hải vực màu đỏ, ngay cả quang cảnh địa ngục cũng không đủ để có thể hình dung ra biến cố khó lường, âm phong thâm đậm, quỷ khí sâu lắng, nhất là mười hai đầu thú ma thần khổng lồ trên không trung dường như đang lăm le nhìn về phía mình, tất cả chúng đều nhe nanh gầm gừ, vô cùng dữ tợn, trông chẳng khác nào từ thần rình rập. Dù cho Vân Hà tiên tử tu vi tăng mạnh, nhưng tâm tính lại theo không kịp, cộng thêm việc hồi nạp lại ký ức tiền kiếp, nàng coi Chu Thanh là chồng của mình, khi gặp bất cứ chuyện gì khủng khiếp tới tột, thì nàng đều vô thức mong cầu dựa dẫm vào sự che chở của người chồng, đây là đạo lý bình thường trong tình cảm và tâm lý của người phàm tục. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh đương nhiên hiểu rõ đạo lý đó, khẽ chuyển động, kim quang ở chín con Kim Ô ba móng trên áo cà sa sáng lóa, một dòng nước thuần dương trong nháy mắt theo bàn tay của Vân Hà tiên tử truyền khắp ra toàn thân, những luồng khí thuần dương nồng đậm rần rần trong cơ thể, cảm xúc phiền diện được xóa sạch.

"Thanh thế lớn như vậy, chỉ e là 'Đại Tu Di Chính Pháp Cửu Cung tiên trận' của sư phụ cũng không lợi hại được bằng như thế, phu quân của ta quả nhiên thật siêu phàm."

Vân Hà tiên tử được sự trợ giúp của Chu Thanh, lại thêm thực lực hiện tại của nàng cũng không hề thấp, lập tức đã trấn tĩnh lại được, không ngớt thần phục và bày tỏ sự kính ngạc về uy lực của Đô Thiên Thần Sát đại trận.

"Đại Tu Di Chính Pháp Cửu Cung tiên trận nghe nói cũng là một tiên trận vô cùng lợi hại, thất truyền đã lâu, thậm chí còn lợi hại hơn rất nhiều so với Lưỡng Nghi Vi Trần trận, đúng là ta đã được mở rộng tầm mắt ra nhiều." Chu Thanh nghĩ tới đại trận, liền nảy sinh hứng thú, đạo bố trận có một vài điểm tương đồng, Chu Thanh lĩnh hội được một số điểm thần diệu trong Lưỡng Nghi Vi Trần trận, nắm bắt được những điểm tuyệt hảo trong trận pháp, ngay cả Đô Thiên đại trận cũng lĩnh ngộ được không ít.

"Nếu nói về phương pháp bố trận, cần phải dùng pháp bảo cường đại ngăn cản trận nhãn, Lưỡng Nghi đại trận của Thục Sơn lại là một cái không xác (vô rỗng), gặp phải một nhân vật cực kỳ lợi hại cũng khó lòng mà phá được. Ngẫm lại cũng thấy đúng, nếu không phải là có được Địa Ngục Minh Thiết của Nguru Đầu Âm Thần và mười mấy vạn âm hồn thì ta cũng không thể nào chế luyện ra được Đô Thiên Minh Vương kỳ, lệnh kỳ được chế tạo từ những nguyên liệu phổ thông, có thể phát huy ra được một phần nghìn tỷ uy lực của Đô Thiên đại trận cũng là một điều không tồi rồi."

Chu Thanh giảng giải chậm rãi, đồng thời cũng không rời mắt chăm chú theo dõi động tĩnh dưới đáy biển, tách phân thần niệm truy tìm dưới đáy biển ba trăm trượng sâu, nhưng vẫn chưa phát hiện ra dấu tích của một hòn đảo nào cả, đến cả xoáy nước khổng lồ cũng không còn dấu vết, những đàn hải ngư vờn lượn xung quanh đầy màu sắc, đúng là một cảnh tượng hết sức rực rỡ.

Chu Thanh biết rằng đối phương đã dùng trận pháp Cấm Chế để ẩn dấu vết của những động đảo dưới biển kia, người khác sẽ không nhìn thấy được. Nguyên thần Chu Thanh vô cùng mạnh mẽ, nên đã khẽ cảm nhận được một nguồn pháp lực ba động vô cùng nhỏ bé ẩn khuất giữa đám hải ngư đầy màu sắc đang bơi qua bơi lại kia.

"Kẻ này hóa ra lại là ngũ gan thỏ để sợ phiền phức, lại còn lẩn mình tránh né, phu quân phong toả hải vực như vậy, vậy mà cũng không thu được hiệu quả gì, chi bằng chúng ta xuống dưới đó truy tìm?" Vân Hà tiên tử cũng cảm thấy pháp lực ba động, nguyên thần của nàng dung hợp hai viên Xá Lợi, tinh thần niệm lực bây giờ rất cường đại, không dễ dàng coi thường. Truyện "Phật Đạo "

"Rõ ràng chưa chắc đã đập đầu được rắn dưới mặt đất, kẻ này ở dưới đáy biển kiến tạo nên một tòa cung điện to lớn trù phú, chắc hẳn là đã trú ngụ tại đây nhiều năm, bên dưới Cấm Chế trùng trùng, nếu tùy ý đi xuống dưới, địch trong tối ta ngoài sáng, ắt gặp nhiều điều bất lợi. Chúng ta chỉ bằng lập mưu dụ hắn lên đây, mấy chục dặm xung quanh đây đều được ta dùng trận pháp bao phủ, hắn đừng mong mà thoát ra ngoài được. Nếu như ta có thể phát huy được toàn bộ công lực của Đô Thiên đại trận, thì đừng nói là mười mấy dặm hải vực này, mà ngay cả Tam Thập Tam Thiên trên Thanh Minh, 18 tầng Cửu U dưới địa ngục cũng có thể nằm trong tầm kiểm soát, vận khởi Đô Thiên 12 thành công lực Thần Ma tạo ra lửa ma để Cấm Chế toàn bộ hòn động đảo này, luyện hóa dần dần, để xem hắn có chịu chui ra hay không."

Chu Thanh ngẫm nghĩ tìm biện pháp, đối phương chấp nhận làm rùa rúc đầu, trong chốc lát chưa nghĩ ra điều gì suy đoán được. "Đáng tiếc, nếu cả 12 lệnh kỳ này đều là Đô Thiên Minh Vương kỳ, thì cho dù là lãnh hải xung quanh 10 dặm này cũng không che giấu nổi ta, dù là vậy, trận pháp nếu muốn xuống đáy biển thăm dò độ sâu, thì cũng có chút khó khăn."

"Điều này đúng là khó khăn, dùng pháp thuật cường đại để công phá động phủ, nếu như phải xuyên qua tận ba trăm trượng nước sâu thì e là công lực khi xuống đó cũng chẳng còn lại là bao, nhất là việc toàn bộ hải ngư ở khu vực đó sẽ phải gặp nạn, sát nghiệp không phải là ít, tới lúc đó, Thiên Kiếp của phu quân e là uy lực sẽ được tăng mạnh. điều đó không phải là một chuyện tốt lành gì cả." Vân Hà tiên tử nghĩ chuyện gì cũng đều nghĩ cho Chu Thanh, thật là một người thê tử đức hạnh.

"Có một người vợ như vậy thật là tốt biết mấy, không giống như những cô bạn gái ngang tàng bây giờ đang rất thịnh hành."

Chu Thanh đã hiểu lời mờ được phần nào đó tính cách của Vân Hà tiên tử, trong lòng khẽ nhủ.

"Cũng còn phải quan sát thêm đã, kẻ người ta thay lòng đổi dạ. Nếu như quả đúng có tính cách như vậy, thì chấp nhận một người vợ như vậy cũng không có gì đáng ngại cả."

Chu Thanh và Vân Hà tiên tử lần đầu gặp nhau còn mang vẻ mặt lạnh lùng đối đãi với nhau, thậm chí còn có chút cao ngạo, Chu Thanh cứ nghĩ rằng sẽ lại có một Lăng Nhược Thủy nữa, nên cũng mặc xác cô ta không thèm để ý. Sau này do chuyện về việc an bài cho đồ đệ của hắn mà hai người mới đến được với nhau. Chu Thanh dần dà phát hiện ra rằng Vân Hà tiên tử này cũng không phải hạng người có tính cách giống như bọn man tộc, ngược lại luôn luôn lo nghĩ tới mình, trong lòng hắn nảy sinh vài phần thiện cảm, Chu Thanh không bao giờ do dự với những kẻ có khả năng gây nguy hiểm tới mình, đáng giết thì giết, nhưng đối với những người quan tâm tới hắn, thì hắn lại rất phóng khoáng, nếu không phải thế thì hắn đã chẳng hào phóng mà rút ra hai viên Xá Lợi để giúp Vân Hà tiên tử nâng cao công lực rồi, rồi còn tặng cực phẩm phi kiếm Thanh Nghê, Chu Thanh trước giờ hành sự luôn là "thích thì nhích, không phải nghĩ", thích cái gì thì sẽ làm cái đó luôn và ngay.

"Ta ngay cả Ngưu Đầu Âm Thần dưới địa phủ cũng đã đá sứt được một con, còn phải sợ sứt nghiệt nữa ư? Có những pháp bảo Đồ Thiên Minh Vương Kỳ, Khôn Tiên Tắc hộ thể, thì cho dù là 49 Thiên Kiếp cùng tới cũng chẳng làm quái gì được ta, ta việc gì phải sợ Thiên Kiếp nghiệt duyên gì đó nữa, có thực lực, thì ngay cả ông trời cũng không thể làm ta ra sao cả."

Chu Thanh kiêu căng nói, chiếc pháp bảo đồ khê tung bay, chín con Kim Ô vỗ cánh chực bay, cũng tự nhiên mang một khí khái coi trời bằng vung. "Vừa hay những pháp quyết kia có thuật Thái Ất Thủy Lô, mượn nước sinh sấm, sẽ không chịu sự cản trở của lực nước biển nữa, chúng ta sẽ hiệp lực phá tan từng tầng Cẩm Chế bao xung quanh hòn đảo đó dần dần, cứ làm vậy suốt mấy ngày mấy đêm, để xem hắn có chịu thò mặt ra hay không, hắn không thể cứ suốt đời làm rùa rúc đầu mãi được."

"Ừ, chỉ còn cách đó thôi, nhưng ngộ nhờ người dưới đáy biển đó có bạn hữu nào đó, rồi kêu gọi một tu đạo nhân ở đâu tới cứu giúp thì sao đây, tu đạo nhân ai mà chẳng có một vài bạn hữu bên ngoài, thiếp và phu quân hiệp lực khai triển Thái Ất Thủy Lô, pháp lực phải tiêu tốn cũng không ít, ngộ nhờ có kẻ đánh lên thì biết làm sao?" Vân Hà tiên tử suy nghĩ cẩn kẽ, nghĩ tới cả những vấn đề như vậy.

Chu Thanh bật cười ha hả, đã dựng thủ quyết lên, tu hành đạo pháp của hắn hiện tại đã quá cẩn thận, tuy rằng vận dụng điều khiển không được tinh diệu như những lão ngoan đồng mấy trăm năm, bằng vào chân nguyên niệm lực tung hoành ngang dọc của bản thân, rồi thêm uy lực của mấy pháp thuật Ngũ Hành nữa thì vẫn còn nhỉnh hơn đôi chút.

Thủ quyết vừa chỉ, mặt biển sóng vỗ ầm ầm, những làn nước biển óng ánh đỏ sẫm bỗng nhiên bắn lên muôn vàn những bọt nước tung trời, từng cột nước hình cầu dội lên không trung, hàng trăm quả cầu nước cực lớn xung quanh lệt xệt những ánh điện quang lưu chuyển không ngừng, phát ra những âm thanh ầm ầm đinh tai nhức óc. Nhìn uy thế này, thì ngay cả một ngọn núi to đùng đại tượng cũng có thể bị san phẳng thành bình địa được, thuật mượn nước sinh sét quả nhiên uy lực bất phàm. Thái Ất Thủy Lô vốn là trung thượng đẳng pháp thuật trong Thủy Hệ pháp thuật. Nhưng hiện tại khi nó được áp dụng trong tay Chu Thanh, chỉ xét riêng về uy lực thôi, thì e là một vài đỉnh cấp pháp thuật cũng phải chào thua. Đây là kết quả của việc Chu Thanh chưa dùng đến pháp tướng kim thân.

"Chu vi mười mấy dặm quanh đây đều bị Đồ Thiên Minh Vương Kỳ của ta bao phủ, nếu ai dám xông vào, thì còn phải hỏi ý kiến của mười hai vị Thái Cô Đồ Thiên ma thần ở trên đầu chúng ta đã, tuy là âm hồn triệu hoán phân thân ngưng tụ, nhưng trừ phi là công lực cao hơn ta gấp cả trăm lần, nếu không thì đừng bao giờ mơ tưởng tới việc có thể đánh tan mười hai Đồ Thiên thần ma phân thân kia, muốn vào trong, chỉ còn cách đâm xuyên lên từ dưới đáy biển mấy trăm trượng, như vậy thì vừa hay đụng độ phải Thái Ất Thủy Lô của ta, nàng không cần phải lo lắng làm gì nữa, trừ khi là thiên tiên hạ phạm, chứ trên đời này làm gì có kẻ nào công lực mạnh gấp trăm lần ta, cho dù là thiên tiên hạ phạm đi, ta cũng sẽ cho kẻ đó nếm mùi của Khôn Tiên Tắc."

Chu Thanh mở lời giảng giải, tuy rằng thiên tiên thật sự hạ phạm, thì Chu Thanh vẫn là một đối thủ đáng gờm, và điều hắn nói cũng không phải là ba hoa chích chòe. Khả năng thiên tiên hạ phạm gần như là về không. Chu Thanh không tin rằng, Tu Đạo giới hiện tại có người có thể đá phá đại trận do Đồ Thiên Minh Vương Kỳ hợp thành.

Không biết tại sao, bỗng nhiên Chu Thanh nhớ tới Bạch Khởi trong Thiên Hà Xã Tắc Đồ.

"Nếu như là cái tên biến thái Bạch Khởi, thì chắc hắn sẽ dễ dàng phá tan đại trận của mình!" Chu Thanh bất chợt nhớ tới chuyện mà Bạch Khởi phó thác cho mình, "Bỏ đi, cẩn thận một chút vẫn hơn, người có công lực cao thâm bên ngoài Tu Đạo giới thì ai cũng biết là có rất nhiều, có khi còn có cả những nhân vật độ qua Thiên Kiếp chuẩn bị phi thăng cũng không biết chừng."

Trong lúc vô thức, Chu Thanh giữ lại ba phần pháp lực để đối phó với những tình huống bất ngờ khó lường, Khôn Tiên Tắc lặng lẽ bay ra khỏi thân thể, biến mất trong hư không, chỉ cần trong phạm vi mười mấy dặm quanh hải vực này có tình hình bất thường, thì Chu Thanh lập tức sẽ ra tay.

Vân Hà tiên tử trông thấy Chu Thanh vận dụng Thái Ất Thủy Lô bỗng nhiên có một uy lực lớn đến như vậy, nàng có giúp hay không cũng không còn quan trọng nữa, cộng thêm lời nói của Chu Thanh nên cũng khiến cho nàng tăng cường cảnh giới, Tổ Nghê kiểm bạo tán, mười mấy vạn Thái Hư Pháp châm phân tán ra, nhắm vào bốn phía trên mặt biển.

Tổ Nghê kiểm này quả cũng rất thần diệu, có thể phân ra tụ lại, tụ hợp lại sẽ thành một tiên kiếm cực phẩm, khi phân tách sẽ thành mười chín vạn sáu ngàn bảy trăm bốn mươi hai chiếc Thái Hư Pháp châm, trên mỗi chiếc Thái Hư Pháp châm đều phong ấn 108 ấn phù cường đại, uy lực không hề nhỏ, có thể tổ hợp thành rất nhiều đại trận bao vây cô lập kẻ địch, vô cùng lợi hại.

Gào! Chu Thanh gầm lên một tiếng, giống như là gặp phải trở lực cực lớn, Canh Kim Quỷ Thủy Lô Điện xao động, mấy trăm quả Thủy Lô khổng lồ nhất tề lao xuống mặt biển, với một tốc độ đáng kinh ngạc lao băng băng xuống đám hải ngư phía dưới cách ba trăm trượng.

Thủy Lô lao xuống biển, đám điện quang bao quanh những quả cầu nước khổng lồ không những không giảm uy lực, ngược lại còn tăng thêm uy thế, phát ra những tia điện quang chói lòa, hàng hà sa số hải ngư lớn nhỏ bị luồng kích quang đó thu hút, đồng loạt bơi tới, nhưng chưa chạm được vào Thủy Lô đó, đã bị lực chấn động vô hình đập vào, đến cả xương cốt cũng không còn lưu lại.

Uỳnh! Uỳnh!, những âm thanh đinh tai vang lên từ dưới đáy biển, trên bề mặt dội lên những con sóng dữ ào ạt, những con sóng có độ cao bằng một tòa

nhà mười mấy tầng phủ đen trời đất đang ầm ầm lao về phía hai người, Chu Thanh lấy hai tay đưa mạnh xuống hư áp, mười hai Đô Thiên Thần Ma phát ra huyết quang đỏ sẫm trên bầu trời, trong nháy mắt đã hút hải vực vào, thủy vực vốn màu đỏ sẫm lúc này càng thêm u ám, không khí nặng nề khiến cho người ta phải thở đứt từng hơi.

Những con sóng to hung dữ giống như những con đại hồng thủy, khí thế đó tưởng chừng không gì có thể cản trở được, nhưng khi huyết quang đỏ sẫm phát ra, những con sóng nhấp nhô đen kịt bỗng nhiên đứng trơ giữa không trung như một kỳ tích, không dâng cao cũng không lắng xuống, giống như là bị đóng băng vậy, trông rất kỳ quái.

Chu Thanh lúc này mới nói lỏng hai tay, con sóng giống như một ngọn núi cực lớn rẽ lối xuống biển, nhưng không hề bắn lên lấy nửa giọt nước, cảnh quan kỳ vĩ này, đến cả Vân Hà tiên tử cũng phải há hốc miệng, nàng sống ở Tây Vực nhiều năm, tuy rằng cũng có lúc bước xuống biển, nhưng chưa bao giờ trông thấy cảnh tượng này, nếu không cũng không bị cái pháp thuật kia khiến cho tâm thần xao động.

Lại nói Chu Thanh, Thái Ất Thủy Lô mà Chu Thanh phát ra lao xuống chỗ tụ tập hải ngư dưới đáy biển rồi nổ tung, một lực sát thương cực mạnh biến những sinh linh dưới đáy biển trở thành hư ảo. Giữa đáy biển bỗng nhiên hình thành một khu vực chân không cực rộng, điều này đã tạo ra con sóng khổng lồ khi này.

Cùng với việc tiếng nổ ngừng hẳn, mảnh đất chân không lập tức bị nước biển che lấp, đợi khi đã phẳng lặng, toàn bộ hải ngư tập trung xung quanh mười mấy dặm quanh hải vực đều biến mất, mọi thứ trống trải, không còn một chút sinh khí, độn Thái Ất Thủy Lô vừa rồi của Chu Thanh đã giết hại ít nhất là hàng triệu sinh vật dưới biển, nếu tính đó là sát nghiệp, thì tội lỗi không biết chất chồng tới đâu.

"Tên ma đầu ác độc" Một thanh âm già nua từ đáy biển truyền lên, những bầy hải ngư biến mất, Thần niệm của Chu Thanh tìm kiếm rất chính xác, pháp lực biên duyên của Thái Ất Thủy Lô bạo phát khiến cho Cẩm Chế che giấu hình dạng bị Chu Thanh dung uy lực phá vỡ, tòa đảo nhỏ lúc này đã xuất hiện trong tầm mắt.

"Chính chủ đã ra rồi." Chu Thanh thủ thi bên tai Vân Hà tiên tử, hai người sánh vai đứng bên nhau, một người mặc pháp bào màu đỏ, một người mặc váy dài trắng tinh khiết, quả thực là một đôi thần tiên hiệp lữ, chỉ là cảnh tượng xung quanh bị bao bọc bởi một không gian đen kịt u ám. Âm hồn gào thét trong im lặng, Đô Thiên Thần Ma đứng trên không theo dõi, cộng thêm thủ đoạn độc ác khi này của Chu Thanh, quả thực trông mà thấy không ăn khớp tí nào cả.

Chu Thanh thần niệm dò xét thấy ba thân hình đang vun vút lao từ dưới lên, được bao bọc trong một vòng thủy quang dày dặn, Chu Thanh không muốn đánh rần động cỏ, cũng không có thăm dò quá nhiều, ba cỗ khí tức đều khá cường đại, đặc biệt là cỗ lâu đời nhất, giống như là không có vô cùng vô tận, khí tức có chút bình ổn, hiển nhiên là huyền công của đạo gia chính tông.

Hai cỗ kia tuy yếu kém hơn một chút, nhưng cũng là bất phàm, đạo hạnh công lực mà mỗi cỗ khí tức thể hiện ra đều mạnh hơn Vân Hà tiên tử, thậm chí lúc trước nếu Chu Thanh không hiện ra Pháp Tướng Kim Thân thì cũng có chỗ không bằng, Chu Thanh ước tính trình độ mà nhục thân của hắn có thể phát huy ra được yếu hơn rất nhiều so với hai cỗ đó.

"Chu choa, tu sĩ cường đại như vậy mà còn phải làm rùa rúc đầu, mỗi người đều là những nhân vật hùng bá một phương ở Trung Thổ Tu Đạo giới, vậy mà lại rúc ở một hải vực bé nhỏ như vậy, ngay cả động đảo cũng chỉ có mười dặm, lẽ nào trình độ tán tu hải ngoại lại cao đến mức này ư, ngay cả những tu sĩ cường đại như vậy cũng phải nép mình ở một ấp, xem ra ta đã xem nhẹ đám người diên thanh tu hải ngoại rồi."

Ba cỗ khí tức tuy rằng rất mạnh, nhưng Chu Thanh vẫn rất tự phụ cho rằng mình có thể đương đầu được, chỉ cần ba người lao ra khỏi mặt biển, lạc vào đại trận mà Chu Thanh đã đặt sẵn, với cả Chu Thanh còn có Khôn Tiên Tác trong tay, Tổ Nghê kiếm của Vân Hà tiên tử cũng lập trận chờ đợi, việc đã thương địch thủ, bảo vệ bản thân chắc không thành vấn đề.

"Đường như không chỉ có một tên? Ài, yêu khí nặng nề quá, tại sao còn có cả yêu quái, quả thực lạ lùng." Vân Hà tiên tử cũng cảm thấy ba cỗ khí tức mạnh mẽ đó, có điều nàng cũng không nao núng, có Chu Thanh ở bên, nàng cảm thấy vô cùng an toàn, ở giữa ba cỗ khí tức có một cỗ không hề giống với tu đạo nhân, lạnh lẽo quý dị, có chứa hơi nước dày đặc, đặc biệt là ẩn náu bên trong một mùi vị rất hung hãn bá đạo.

"Quả nhiên là yêu quái, hơn nữa còn là yêu quái tu luyện trong nước!" Vân Hà tiên tử đã cảm nhận được, Chu Thanh cũng không có lý do gì không cảm nhận được, trong lòng thầm nghĩ: "Đám tán tu hải ngoại này quả nhiên kỳ dị, tu đạo nhân và yêu quái hóa ra lại lập hội với nhau, điều này là điều cấm kỵ trong Trung Thổ đạo môn, có điều mình hình như cũng chẳng khác là mấy, ba đồ đệ kia chẳng có đứa nào là thuộc loài người cả."

Gào! Gào gào!

Như cảm thấy được khí tức đáng sợ mà Đô Thiên đại trận của Chu Thanh đang bày bố trên mặt biển, ba tu sĩ cường đại kia lúc này tốc độ lao lên đã giảm xuống không ít, hình như đang thương thảo điều gì đó, cuối cùng tên yêu quái phát ra một tiếng gào chói tai, đáy biển bắt đầu sôi sục, một luồng ánh sáng trắng phát ra từ cơ thể, giống như bóng dáng một con viên hầu vun vút lao ra khỏi mặt biển hướng về phía Chu Thanh.

"Thì ra là Thái Cổ Thủy Viên, tu luyện dị chủng ở chốn hồng hoang mà thành yêu quái, khó trách lại có yêu khí nồng nặc đến vậy, có thể thao túng được dòng chảy ngưng tụ thành phân thân." Chu Thanh nhìn một con viên hầu từ dưới mặt nước lao về phía mình, con viên hầu này cao hai trượng hơn, tay cầm một thanh tiên thiếp, không phải thực thể, chỉ là nước biển ngưng tụ mà thành, nhưng linh hoạt giống hệt đồ thật, phát ra cả âm thanh nữa, rít gào liên tục.

Thanh tiên thiếp lấp lánh ánh sáng, sắc nhọn vô cùng, phủ chú phía trên chuyển động, con viên hầu thét gầm một tiếng, hiện ra bộ mặt hung ác, giơ tay vung một cái, chiếc tiên phóng ra khỏi tay, lao vút về phía Chu Thanh, không thua kém đòn oanh kích ám sát của cực phẩm Pháp Bảo phi kiếm.

"Đó chỉ là phân thân của Thái Cổ Thủy Viên đó thôi, không cần phụ quân phải động thủ, thiếp cũng đang muốn thử uy lực của Tổ Nghê tiên kiếm đây." Thấy Chu Thanh sắp sửa ra đòn đáp trả, Vân Hà tiên tử liền xung phong ra tay trước. Mười chín vạn sáu ngàn bảy trăm bốn mươi hai chiếc Thái Hư

Pháp châm ẩn dật trong không trung hiện hình, phân thành hai phần, giống như một cơn mưa rào cực lớn, Thái Hư Pháp châm trong nháy mắt đã lao về phía cơ thể phân thân của con Thủy Viên(vuơn nước) đó. Chiếc xiên nước khổng lồ cũng bị một nửa số pháp châm còn lại chặn đứng.

Phù chú tương bính, Vân Hà tiên tử vừa niệm kiếm quyết, cơ thể phân thân của Thủy Viên và chiếc xiên nước cùng lúc nứt toác ra, biến lại thành hình dáng giọt nước quen thuộc vốn có hòa vào dòng nước biển.

Đòn phân thân này chính là đòn thăm dò của con Thủy Viên đó, căn bản không mang theo quá nhiều pháp lực, làm sao có thể chống lại được uy lực của Tổ Nghê tiên kiếm, Vân Hà tiên tử rất dè dặt, đoán biết đây chỉ là đòn phủ đầu thăm dò của đối phương, một mặt sợ đối phương biết được thực lực của Chu Thanh mà không dám chui ra, hai là Vân Hà tiên tử dựa vào khí tức đã nhận ra chính con yêu quái Thủy Viên này hôm đó đã dùng mê thần thuật, bây giờ vừa hay là dịp báo thù.

Cùng lúc với phân thân của Thủy Viên bị phá vỡ, ba nhân ảnh đồng thời lao ra khỏi mặt biển.

Còn chưa xem rõ đối phương có thực lực lai lịch như thế nào, hàng loạt Lôi Hỏa Yêu Quang, cùng vô vàn cát sỏi đất đá đen kịt, và hàng tỉ băng trụ kết tụ từ nước biển mang theo khí thể âm trời băng lạnh lao về phía Chu Thanh.

"Không tốt!" Chu Thanh thoáng có chút bất ngờ, đối phương bỗng nhiên lại động thủ nhanh như vậy. Có điều Chu Thanh cũng không bị công, trong Đô Thiên đại trận, Chu Thanh có thể tùy ý thao túng tất cả, ý niệm vừa động, không gian mười dặm đồ sẫm xung quanh bỗng nhiên ngưng tụ thành một khối sắt thép cứng rắn, cùng lúc này, Chu Thanh cầm chặt lấy cánh tay của Vân Hà tiên tử rồi kéo nàng dựa vào ngực mình, đây là sát chiêu của Đô Thiên đại trận, mượn lực Thái Cô Đô Thiên thần ma cô động không gian, trong nháy mắt có thể khiến vùng không gian nằm trong phạm vi đại trận biến thành tro tàn.

Lôi Hỏa Yêu Quang trước mặt quả là hung mãnh, Chu Thanh không dám chậm trễ.

Quả nhiên, toàn bộ không gian bị nén lại, Lôi Hỏa Yêu Quang cách Chu Thanh chỉ có ba thước bỗng nhiên bị khựng lại, "Đạo hạnh của ba tên đó cao thâm, ắt hẳn sẽ không khoanh tay ngồi nhìn như vậy." Chu Thanh ôm ấp thân thể mỹ miều trong lồng ngực, nhưng không hề có cảm giác gì cả.

"Phu quân cẩn thận, đó là Thiên Trạch Lôi Sa." Vân Hà tiên tử bỗng nhiên nhìn thấy xen lẫn giữa những Lôi Hỏa Yêu Quang là hàng tỉ băng trụ cùng sỏi cát đất đá đen kịt sắc lẹm, không ngớt miệng kêu kinh hãi.

Chu Thanh đưa tay kéo nàng vào trong ngực, Vân Hà tiên tử cũng chẳng ngưng ngừng, coi là điều tự nhiên, dù sao thì tiền kiếp cũng là chồng của mình, còn có gì mà phải ngưng ngừng nữa chứ, Vân Hà tiên tử cho rằng đây là điều hết sức tự nhiên.

Thiên Trạch Lôi Sa ở trong Lôi Hỏa Yêu Quang bị đè nén bỗng nhiên nổ tung, năng lượng hủy diệt bên trong đem không gian kết tụ tạo thành một lỗ hổng vô hình, rồi từng đợt Lôi Hỏa Yêu Quang đâm xuyên qua lỗ thủng đó, lực còn lại tiếp tục oanh kích về phía Chu Thanh.

"Biết rồi!" Chu Thanh đã dự tính được trước, pháp bảo rung lên, chín con Kim Ô ba móng sống động thoát khỏi cơ thể lao ra, xung quanh cơ thể Chu Thanh hình thành một vòng hộ vệ, lưu kim sắc của Thái Dương Chân Hỏa viên cổ phát ra từ chín con Kim Ô ba móng, Lôi Hỏa Yêu Quang hung hãn, cùng hàng tỉ băng trụ trước mặt bị luyện hóa, biến thành hư vô.

Bên ngoài nhiệt độ tăng cao, bên trong vòng bảo vệ nhiệt độ được giữ ổn định, Cửu Nhật Kim Ô pháp y quả nhiên là tiên bảo thượng cổ, không phải loại thường.

"Đây là Thái Dương chân hỏa đến từ viễn cổ, Kim Ô mọc lên ở phương Đông, thỏ ngọc rút xuống ở phía Tây, chính là hình dung cảnh tượng nhật nguyệt luân chuyển, tuy nhiên đó chỉ là từ ngữ khoa trương, nhưng dù gì cũng hình dung rất chính xác." Chu Thanh trông thấy Lôi Hỏa Yêu Quang từ từ bị luyện hóa, không nhúc nhích được mấy may, lại nảy sinh vài phân đặc ý, nghiền ngẫm từng chữ một.

Chu Thanh sớm đã biết được công kích của đối phương chỉ đơn giản thế thôi, không gian đông kết thuật của Đô Thiên đại trận này Chu Thanh đã phát huy được ba tầng uy lực, có chút cạn kiệt, chỉ là tác dụng chướng ngại lúc khởi điểm.

Cơ thể khẽ rung, chín con Kim Ô ba móng lại trở về pháp bảo, Chu Thanh buông Vân Hà tiên tử ra, trên mặt loáng thoáng xuất hiện chút thần sắc xấu hổ, lập tức hỏi thăm dò: "Xuất thủ tập kích nhanh như vậy, quả nhiên có phong phạm của ta, đạo pháp của hai người một yêu này tuy cao thâm, nhưng hành sự cũng thật bản thủ dè dặt, thuộc vào loại khó nhằn đây, đã lọt vào đại trận của ta thì sẽ chẳng thể nào vận khởi được con sóng nào nữa đâu. Chúng ta hãy xem rốt cuộc chúng là thần quái phương nào nhé."

"Ba vị đạo hữu, tại sao vừa gặp mặt đã tung đòn sát thủ!" Chu Thanh và Vân Hà tiên tử nhìn rất rõ ba đạo sĩ kia chính là một con Thái Cô Thủy Viên và hai tu sĩ.

"Đạo hữu ma môn thật lợi hại, tại hạ được gọi là Hùng Phát lão tổ, hai vị này một là nhị đệ của ta Thanh Thần Tử, một là Thủy Viên chân nhân! Đạo hữu cứ gọi bọn ta là Thiên Thủy Tam Quái là được." Hùng Phát lão tổ khí tức thâm trầm, giọng nói sang sảng, ba tên được bọc trong một Thủy Trảo(cái lồng nước) rộng khoảng hơn một mẫu, không gian ngưng tụ của Chu Thanh không thể nào tác động nổi tới Thủy Trảo kia.

Chu Thanh không nói không rằng, pháp quyết chỉ lên, trên mặt biển cũng nhanh chóng tràn ngập huyết quang, phong tỏa lại, hải vực xung quanh mười dặm rớt cuộc bị che phủ bởi mười hai Đô Thiên Minh Vương Kỳ, không có một chút khe hở nào.

Không gian đồ sộ, mấy cây cột chống trời đứng sừng sững những âm hồn gào thét, Hùng Phát lão tổ nhìn mười hai Đô Thiên thần ma cự thú hung dữ đang gầm ghe trên bầu trời, lập tức biến sắc mặt nói: "Đạo hữu thì ra sớm có chuẩn bị, đây chính là Thái Cô ma trận Đô Thiên Thần Sát trong truyền thuyết?"

Thanh Thần Tử giọng nói oang oang: "Đạo hữu tuy rằng là người của ma đạo, nhưng lại thu liễm tụ tập nhiều âm hồn như vậy, mười hai con đó chỉ ít không kém mười vạn âm hồn, đạo hữu hành sự như vậy, chỉ e là tội nghiệt ngập trời, đến lúc đó thiên kiếp giáng lâm, hối hận cũng muộn."

Thanh Thần Tử và Hùng Phát lão tổ đều nhận ra đây là Thái Cổ ma trận, rõ ràng là những kẻ có kiến thức uyên thâm

"Không phải nhiều lời, bản đạo có dị bảo hộ thân, dù cho 49 trùng kiếp cùng đến cũng chẳng làm gì nổi bản đạo, ngược lại bây giờ Thiên Thủy Tam Quái các người mới phải chịu thiên kiếp đấy!" Chu Thanh phong tỏa Thiên Thủy Tam Quái trong đại trận, lòng chắc định rằng Thủy Tráo kia tuy thần khí nhưng Chu Thanh luyện hóa được nó cũng không phải chuyện khó.

"Chuyện này đạo lý thuộc về phía bản đạo, Thiên Thủy Tam Quái các người vô cớ cướp đoạt pháp bảo của bản đạo, nếu như truyền tới tai đạo hữu khác, e là họ cũng sẽ trách mắng các người đó." Mọi chuyện đã nằm trong lòng bàn tay, Chu Thanh không sợ có bất cứ biến cố nào, trước tiên thăm dò hàm ý trước, để xem Thiên Thủy Tam Quái kia còn có bạn hữu nào không, tránh phải việc giết ba tên này xong lại có tên khác đến báo thù.

"Hừ, nếu dò ra được các người có những bạn hữu chỉ giao nào, thì ta sẽ tìm đến tận cửa khử sạch sẽ, diệt cỏ phải diệt tận gốc, nhất là bởi những tên tu sĩ này khá mạnh, nếu báo thù thì sẽ rất nan giải cho ta." Chu Thanh thầm xuất hiện ý nghĩ âm hiểm này trong đầu.

"Khắc khắc, quả nhiên nằm trong dự tính của ta, có điều các người sử dụng pháp lực trong địa bàn của ta, ta còn tưởng các người có ý khiêu khích, cho nên mới ra chiêu thăm dò, người dùng ma trận này vậy khôn lão Viên đây thì có gì là ghê gớm, có giỏi thì bỏ trận pháp này đi, rồi đánh nhau một trận sòng phẳng với lão Viên, chỉ cần người đánh thắng được lão Viên, ta lập tức sẽ cho người tùy ý quyết định!" Xiên thép Thủy Viên vung lên, nó cũng là loại có chỉ số thông minh cực cao, biết không ổn thì không dám hung tợn, bằng không theo lẽ thường nó đã sớm xông lên quyết liều một phen rồi.

Nhìn vẻ mặt của Chu Thanh Thủy Viên rất tự tin vào chiến thắng, người của ma đạo cực kỳ cao ngạo, Thủy Viên phải dùng cách khiêu khích để cho đối phương khinh địch

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Hóa Thù Thành Bạn (2)

"Không được vô lễ!" Hùng Phát lão tổ quát lớn đẩy lui con khi Thủy Viên đang gầm rống cầm xiên thép đang chỉ chực xông vào, thông minh thì có thông minh, nhưng có đôi lúc thú tính tái phát, rất thích làm chuyện thị phi, khi này đánh lén cũng chính là do con khi điên này giờ trò, nếu như đánh đối phương một đòn chết toi thì chả nói làm gì, nhưng hiện tại đối phương không những không hề hấn gì, ngược lại còn đang bày ra một sát trận hoành tráng vậy khôn ba tên ở giữa. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Hùng Phát lão tổ trong lòng có chút khó chịu, người đạo sĩ trước mặt có khí tức yếu kém hơn so với mình một chút, nhưng lại rất hống hách ngang tàng.

Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng chỉ được Hùng Phát lão tổ nghe nói qua những câu chuyện truyền miệng, truyện kể rằng nếu trận này phát huy đến cực điểm có thể cải tạo thiên địa lực đạo luân hồi, tuy rằng không biết được uy lực cụ thể thế nào, nhưng ba tên trong nhóm Hùng Phát lão tổ bị quây ở trong không tên nào dám mạnh động làm liều.

"Việc này quả thực là chúng ta thua lý, nhưng đạo hữu cũng thật là quá đáng, bỗng dưng dùng Thái Ất Thủy Lô để phá tan Cẩm Chế trong động phủ của ta, trong Tây Hải của ta đang sống, người trong ma đạo cũng có rất nhiều, nhưng chưa có tu sĩ nào lại to gan lớn mật đến thế này, dám hỏi đạo hữu là tu đạo nhân của vùng nào thế?"

Hùng Phát lão tổ không muốn động thủ, ba tên bị vây trong đại trận, nếu động thủ, chỉ e là sẽ chịu thiệt thòi, Hùng Phát lão tổ tuy rằng có tuyệt chiêu công phá được đại trận kia, nhưng tuyệt chiêu đó chỉ dùng trong lúc không thể dùng được nữa, còn đầu chĩa vào lúc nguy cấp thì không thể sử dụng, tiền lệ hậu binh, nếu như đối phương thật sự muốn ép người quá đáng, thì cũng không cần phải cầm kỵ gì nữa.

Hùng Phát lão tổ cho rằng Chu Thanh là tu sĩ ở vùng biển khác, người trong ma đạo, ở Trung Thổ căn bản không có chỗ đứng, huống chi là loại nhân vật hống hách ngang ngược như Chu Thanh kia.

"Hắc hắc! Bản tôn là Thiên Đạo Cung Thiên Đạo tông chương giáo Chu Thanh, hiếm khi có dịp đi qua Tây Hải, thì lại bị các người trấn lột, bây giờ còn đánh lén ta, may mà bản tôn có pháp bảo trận pháp hộ thân, nếu không đã bị cái đám Thiên Thủy Tam Quái các người nện chết toi rồi, hắc hắc, cướp không thành công, thì lại tìm đến tận khổ chủ để giết người diệt khẩu, còn thăm nho nhọ đít hơn cả ma đạo một bậc đấy, chỉ bằng dẫn đạo hữu ở bên ngoài của các người đến đây bình giảng đạo lý cho nó phải lẽ nhé." Chu Thanh đang thăm dò xem liệu ba tên Thiên Thủy Tam Quái kia còn có đồng bọn đạo hữu chết dẫm nào nữa không thì dẫn xác đến luôn một thể, rồi tí nữa làm thịt sạch không còn một mống cho nhanh, đỡ rầy rà về sau.

Mặt khác ba tên nhóm Hùng Phát lão tổ cũng biết danh tiếng của Thái Cổ Ma trận, vậy nhưng cũng ăn nói rất thần nhiên, không sợ hãi. Chu Thanh bỗng trầm ngâm suy nghĩ mông lung: "Liệu chẳng ba tên này có pháp thuật hay pháp bảo cường đại nào đó phá được đại trận của ta ư?"

Có cố kỵ trong lòng, Chu Thanh thay đổi cách nghĩ, không dám ép bức quá đáng, tán tu ngoài biển, đạo pháp cao thâm, không chừng chúng có pháp bảo nào đó cường đại cũng nên, may mà Chu Thanh đang được lý. Quyền chủ động trong tay, sống chết cũng phải đối phó cho được ba tên này.

Nghe thấy lời nói này của Chu Thanh, hai người một vượn đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy tên Chu Thanh này còn có thể nói chuyện đạo lý được, bọn chúng đều là người thanh tu, ngoại trừ con vượn khi bộp chộp này ra, tâm tư độc ác thú tính trong người Thanh Thần Tử và Hùng Phát lão tổ đã chai sạn rồi, không đến lúc cấp bách sẽ không cố liều mạng, cũng đúng, tu đạo nhân luân mưu cầu trường sinh bất lão, sống đã bao năm như vậy, ai mà lại chưa từng bị gì khi mà mạo hiểm liều mạng chứ?

Thủy Viên cũng nhận biết được đại cục, không may liên lụy tới lão đại và lão nhị, lời của mình ngược lại có khi lại làm hỏng chuyện, xiên thép thu lại, hóa thành một dòng nước chảy vào trong cơ thể, rồi nó nhanh chóng lùi về phía sau đứng.

"Phu quân, ba tên này e là không dễ đối phó, chàng xem lão đạo tự xưng là Hùng Phát lão tổ kia, cảnh khí trên đỉnh đầu lúc ẩn lúc hiện, hiển nhiên là người sắp bước vào Hóa Hư trung kỳ, nếu chúng ta cưỡng bức đã công bọn chúng, e là con Thủy Viên và Thanh thần tử kia sẽ dồn chân nguyên vào cho hắn, để dẫn khởi tứ trọng tiểu thiên kiếp sớm một bước, trong ngoài hợp kích, đại trận của phu quân vẫn chưa tới cảnh giới viên mãn, có nguy cơ chống chịu không nổi." Văn Hà tiên tử quan sát lại đại trận, nhìn ra chỗ sơ hở, liền rỉ bên tai Chu Thanh mấy lời nhắc nhở.

"Ừ, khó trách bọn chúng lại có bộ mặt bình chân như vại thế kia, thì ra còn có chiêu này, tứ cửu trọng kiếp, chiêu này mạnh hơn pháp bảo rất nhiều, hắc hắc, nếu đại trận của ta chống không nổi, thì bọn chúng cũng chẳng tốt đẹp gì, ngay cả chúng ta cũng sẽ gặp nạn, thì ra còn có loại chiêu này." Chu Thanh bỗng nhiên bừng tỉnh, "Điều này chính là phương pháp đồng quy vu tận(hai bên đều chịu thương vong, tổn thất), xem ra việc này hơi khó nhằn, ta đã không nghĩ tới khả năng đó từ trước."

"Phu quân có mấy tông thượng cổ pháp bảo trong tay, độ qua tứ trọng tiểu thiên kiếp tuy rằng không có vấn đề, nhưng hao phí cũng rất nhiều, tu sĩ hải ngoại đông như quân Nguyên, sợ là thừa lúc nguyên khí của chúng ta bị tổn thương nặng nề sẽ bị kẻ khác chiếm tiện nghi, chỉ bằng lần này chúng ta tạm bỏ qua, đợi lần sau sẽ tính toán kỹ lưỡng hơn, chỉ cần đã sát được một tên, Hùng Phát lão tổ sẽ có khả năng dẫn động thiên kiếp trước thời hạn, phu quân gây thanh thế lớn như vậy, chỉ e là đã kinh động không ít tu đạo nhân!" Văn Hà tiên tử không phải là bình hoa, nếu không đã không làm một trong mười hai thiên chủ Đại Tự Tại cung, "Phu quân không đánh, thì chắc ba tên Thiên Thủy Tam Quái kia cũng chẳng dám gây sự, Tu Đạo giới hải ngoại cũng hung hiểm đa đoan giống như Trung Thổ."

"Chu chân nhân, chúng ta tuy không cùng hải vực, nhưng cũng cùng là người trong đạo môn cả, xem ra Chu chân nhân cũng là người lâu không xuất thế, là người một lòng thanh tu, việc gì phải khổ nhọc vì chút chuyện vặt vãnh này mà tổn thương hòa khí, động tay động chân với nhau, chuyện này quả thực là do tam đệ của ta đã lỗ mãng, nhưng Chu chân nhân cũng đã dùng Thủy Lô phá vỡ Cầm Chế ở động phủ của ta, hai bên đều chịu thiệt, hóa can qua thành ngọc lụa chẳng phải càng tốt hay sao, Chu chân nhân mà công vô biên, nhưng tu đạo nhân ai cũng phải chịu nổi khổ đeo đặng 49 thiên kiếp, chúng ta đều đã sắp bước tới giai đoạn ứng kiếp, việc gì phải lãng phí chân nguyên lực vào mấy chuyện tranh đấu vô vị này chứ." Truyện "Phật Đạo "

Hùng Phát lão tổ ngao du hải ngoại, xưa nay chưa từng nghe nói tới môn phái Thiên Đạo tông, có điều tán tu ngoài biển, ngoạ hổ tàng long, có một vài tu sĩ cơ duyên run rủi có được tiên nhân động phủ, khổ tâm tu luyện, quy ẩn không xuất thế cũng không phải chuyện hiếm thấy, Hùng Phát lão tổ chỉ cho rằng Chu Thanh có pháp lực cao, lại có rất nhiều pháp bảo, Đô Thiên Minh Vương Kỳ, áo Cửu Nhật Kim Ô, chắc hẳn là tu sĩ đã được kế thừa di vật tiên nhân, ba tên này cũng có chút ngưỡng mộ.

"Những pháp bảo này, tương lai vào lúc độ kiếp sẽ rất đắc lực đây." Thủy Viên lui sang một bên, Hùng Phát lão tổ và Chu Thanh nói chuyện hòa nhã, nếu Chu Thanh cứ đầu ép người quá quắt, thì sẽ chẳng có gì hay ho mà nói nữa, Thiên Thủy Tam Quái không phải là những kẻ bá đạo trên chốn hải ngoại, nhưng cũng chẳng phải hạng dễ mặc cho người khác bắt nạt.

Hùng Phát lão tổ nói những lời này không phải có ý xiêm nịnh, chỉ là lấy mềm dãi cứng, Thanh Thần Tử không giỏi ăn nói, vừa nói được một câu đã khóa miệng không dám nói thêm.

Chu Thanh biết đòn sát thủ của Thiên Thủy Tam Quái, trong lòng tuy rằng vẫn có ý nghĩ muốn cướp động phủ, nhưng cũng biết là hôm nay không tiện nữa, đang định mở miệng nói, rồi bỗng nhiên bốn bề phong ấn của Đô Thiên đại trận khê rung rung nhẹ nhẹ.

"Đạo hữu giả lâm Tây Hải chúng tôi, chúng tôi đương nhiên là chào đón nhiệt liệt, việc gì phải đánh chém tương tàn, coi như là bán cho chúng ta một chút tình mọn, hóa can qua thành ngọc lụa, được chứ?" Giọng nói nghe hơi nhỏ, hiển nhiên xuyên qua Đô Thiên đại trận thì âm thanh cũng bị nhỏ đi rất nhiều, nhưng những người ở đây ai mà chẳng phải là cao thủ tu đạo, nên ai ai cũng đều nghe rõ rành rành cả.

Sắc mặt Chu Thanh bỗng nhiên thay đổi, Đô Thiên đại trận của mình còn có người có thể truyền âm được vào trong, vậy thì công lực của người này quả thực vô cùng mạnh, ít nhất phải cao hơn mình gấp mấy lần, hải ngoại quả nhiên có cao thủ siêu cấp, qua ngữ khí có thể thấy không hề có chút ác ý, Chu Thanh thấy vậy thì cho dù không đành lòng cũng chẳng biết làm sao.

"Đạo sĩ hải ngoại không quý kẻ đa đoan giống như Trung Thổ, mà ngược lại đoàn kết một lòng. Xem ra ta phải thay đổi một chút thủ đoạn rồi." Chu Thanh hiện tại hiểu rằng đạo môn hải ngoại và Trung Thổ quả thực là hai thế giới khác xa nhau, thủ đoạn giết người cướp phủ, diệt khẩu phi tang có lẽ không nên dùng nữa.

Chu Thanh không phải kẻ thất phu, cách tùy cơ ứng biến của hắn rất cao minh, hắn bật cười ha hả nói: "Bản tôn chỉ là muốn nói chuyện công bằng thôi, không hề có ý nghĩ muốn một mất một còn gì cả, tại các vị lao tới tập kích bản tôn, thậm chí còn dùng đòn rất hiểm độc, thời thì bây giờ có cao nhân ở đây, vậy thì hãy dùng lý lẽ để hòa giải, để xem ai đúng ai sai."

Tay Chu Thanh phát khê, mười hai cờ Đô Thiên Minh Vương thu nhỏ lại trở về tay Chu Thanh, hải vực xung quanh mười dặm sáng sủa trở lại, gió biển thổi vi vu, sóng biển rì rào, tuy rằng không có tôm cá vùng vẫy, nhưng cũng đã xuất hiện sự sống, so với khung cảnh địa ngục trần gian khi nãy thì giống như tiên cảnh vậy.

Thiên Thủy Tam Quái trông thấy Chu Thanh đã thu hồi lệnh kỳ, ăn nói thoải mái dễ nghe, không có chút mệt mỏi gắng gượng nào hết, thì sắc mặt ba tên đều thay đổi, vốn cứ nghĩ rằng Chu Thanh chỉ là có được pháp bảo của tiền bối để lại, còn xét về công lực thì cũng xoàng thôi, nhưng bây giờ hắn có thể điều khiển mười hai Đô Thiên Minh Vương Kỳ rất ung dung tự tại, để có thể khu động triệu hoán mười vạn âm hồn hội tụ, gọi ra được mười hai Thiên Thần Ma cự thú, thì ngay cả Hùng Phát lão tổ hiện tại cũng không đủ công lực để thi triển một cách nhàn nhã tự nhiên như vậy.

"Lẽ nào người này ẩn giấu thực lực?" Hai người một vượn bỗng nhiên mang cùng một suy nghĩ.

Kỳ thực Đô Thiên Minh Vương kỳ này là do Chu Thanh tự thân vận động dùng pháp thân tế luyện, đã mang theo không ít tâm huyết của hắn, dường như đã hòa vào nội thể, khi sử dụng đương nhiên là rất nhẹ nhàng.

Thu hồi đại trận, bỗng nhiên xuất hiện mười mấy nhân ảnh dùng thuẫn quang từ đằng xa bay lại gần.

Màu sắc của thuẫn quang rất kỳ dị, hình dáng cũng không tương đồng, hiển nhiên là do sự khác biệt về đạo hạnh công lực, một đạo thuẫn quang tụ mà không tản mát, có màu lục bích, rộng chừng nửa mẫu (15 mẫu= 1 hecta), nhân ảnh tráo bên trong rất mơ hồ, ánh quang chớp động, đã tới trước mặt, tốc độ nhanh như vậy nhưng lại không mang theo một làn gió nào hết, không biết hắn làm kiểu gì.

Người đông như vậy, nhưng không có một người nào nhắc ngự kiếm, muốn thúc động thuẫn quang phi hành, chí ít cũng phải là cao thủ Hóa Thần hậu kỳ gắng gượng mới làm được, ngự kiếm phi hành, chẳng qua là tu sĩ có công lực thấp sử dụng khi đi đường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Lại Nổi Phong Ba

"Cao thủ nhiều quá! Đặt bữa một người vào trong Trung Thổ Tu Đạo giới, không phải là một đại tông sư thì cũng phải là cường hào một phương." Chu Thanh nhìn thuẫn quang bay tới có tất cả mười chiếc, không nhìn rõ độ nông cạn của đạo hạnh, số còn lại nằm ở khoảng giữa Hóa Thần và Phản Hư, có hai người thậm chí đã đạt tới ngưỡng Phản Hư, dựa vào những tu sĩ này, dù là muốn tiêu diệt sạch một tu đạo môn phái ở Trung Thổ cũng không thành vấn đề.

"Thì ra là Huyền Vũ chân nhân ở Thương Lăng thủy cung." Ba huynh đệ Hùng Phát lão tổ chấp tay về phía một vị đạo thuẫn quang cầm đầu, hiển nhiên thân phận người này không phải là tầm thường, ngay cả Thủy Viên tính tình bộp chộp cũng phải kính cẩn một phen, ngoan ngoãn biết điều, áo giáp hình thù kỳ lạ trên người phát ra một số âm thanh khản đặc nặng nề, nhìn khá khôi hài.

Thuần quang lục bích rộng chừng nửa mẫu mờ ra, xuất hiện một người, hình tượng của người này thật khiến người ta "ngờ ngợ", đầu to thân nhỏ, lưng hơi còng, trông như thể đang vác một vật gì phía sau lưng vậy.

Không những cơ thể không cân đối, khuôn mặt cũng thuộc dạng xấu xí vô đối, da mặt ngăm đen pha chút vàng vọt, thậm chí còn hơi thô ráp, cái mũi to như quả cà chua, lỗ mũi chổng lên trời! Hai con mắt màu vàng sáng sủa khá nhỏ, có lúc trừng trừng, có lúc híp lại thành một khe hở nhỏ, khi híp mắt lại thì trông giống như là không có mắt vậy.

Đặc biệt nhất là cái mõm to ngoai cỡ, cái môi dày trề ra ngoài, lộ ra hàm trắng trắng tinh sắc nhọn, trông cứ như dã thú ấy, riêng cái mõm với cặp mũi to ngoai cỡ này cũng đã chiếm quá nửa diện tích khuôn mặt, không thể khó coi hơn được nữa.

Ngay sau đó có tiếng vài đạo thuẫn quang rơi xuống hiện trường, dù Chu Thanh đã được thấy những thứ cổ quái rất nhiều, nhưng cũng không khỏi thốt lên kinh ngạc, những tên này đều xấu xí đến mức đáng sợ, nhìn rất thô thiển, cứ như là người mặt xấu trong thiên hạ tụ họp tại một chỗ vậy, mắt lé mũi lõ, miệng sư tử mắt "bò câu", trên răng dưới catut, răng trắng nhon, tóc xanh, con ngươi hồng, trông như người đội lốt quỷ, đặc biệt trong đó còn có vài tên còn mọc ra mấy đồng thịt thừa trên mặt, nhìn mà phát ngán, nếu đem so sánh thì chắc Huyền Vũ chân nhân kia còn đẹp trai phong độ chán.

Những người này đều phát ra trên mình những luồng yêu khí nhàn nhạt, hiển nhiên không phải là con người.

"Ha ha, đều là tu sĩ ở trong Tây Hải, ba vị không cần phải khách khí đến vậy, ta tu hành trong Thủy cung, cảm thấy có động tĩnh nên mới tới đây xem thế nào, cũng là người tu hành, việc gì phải đâm đá nhau làm chi, cứ xuề xòa đại khái, bán chút tình mọn gom góp tinh thần, hai bên hòa hợp có phải hơn không nhỉ?"

Huyền Vũ chân nhân và bảy tu sĩ đứng phía sau đều khẽ khom tay thi lễ, tuy rằng tướng mạo xấu xí, nhưng cử chỉ lại rất nhã nhặn đức độ, thể hiện một khí tức hết sức ôn hòa, ngay cả luồng yêu khí nhàn nhạt cũng rất linh động, so với những người chính tông trong đạo gia huyền môn thì còn đức độ khí tiết hơn đôi chút.

Chu Thanh và Vân Hà tiên tử đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

"Thế gian này đúng là đảo lộn hết rồi, người giống yêu quái, yêu quái giống người." Chu Thanh trong lòng thầm nghĩ, giới tán tu ngoài biển kia quả nhiên là rất khác biệt.

"Đạo hữu thấy thế nào, bản đạo vốn là cung chủ Thương Lăng thủy cung trong vùng biển Tây Hải này, được gọi là Huyền Vũ chân nhân, đây đều là môn đồ của bản đạo, Tây Hải chúng tôi xưa nay rất bình yên, mong đạo hữu mở lòng hòa giải, nếu như đạo hữu có mất mát gì, Thương Lăng thủy cung chúng tôi tùy rằng nghèo nàn, nhưng cũng xin được bù đắp một vài phần." Huyền Vũ chân nhân quay đầu chấp tay với Chu Thanh, cử chỉ nho nhã đường hoàng, hiển hiện ra ngoài một khí tức uyên bác có học thức, nếu không phải là tướng mạo quá mức dị dạng, thì đúng là một quân tử thông tình đạt lý.

Chu Thanh nghĩ trong lòng không những hết sức kỳ dị, mà còn thâm kinh ngạc, Huyền Vũ chân nhân kia có yêu khí trên người rất mạnh, cũng không quá nồng nặc, thì thoáng phát ra yêu khí nhàn nhạt, nhưng lại khiến cho người ta nhìn vào mà rất khó đoán biết, thần sắc hết sức kỳ bí quý dị.

"Trong đám yêu quái còn có nhân vật như vậy, không biết gã này với Hiên Viên pháp vương thì như thế nào, nếu Hiên Viên pháp vương chưa hồi phục được công lực năm xưa thì còn lâu mới là đối thủ của y được." Chu Thanh sử dụng thiên nhãn rà soát tu vi của Huyền Vũ chân nhân, phát hiện ra người này quả thực rất mạnh, mạnh hơn không chỉ một bậc so với Hùng Phát lão tổ kia. Cho dù hắn có sử dụng Pháp Tướng Kim Thân, và huy động cả pháp bảo nữa, nếu chỉ độc riêng về pháp lực chân nguyên thôi cũng chưa chắc đã là đối thủ của Huyền Vũ chân nhân.

Đối phương có lẽ, Chu Thanh cũng sắp trước kế hoạch, lập tức hoàn lễ, rồi đem sự tình kể lại hết một lần, chỉ nói mình là tu sĩ ở trung tâm đại dương, lâu ngày mới đi ra ngoài, lần này nổi hứng đi tới Trung Thổ đạo môn rồi quay về, đi qua nơi này, nhất thời nóng nảy, để xảy ra xung đột. Chuyện hấn kẻ đương nhiên là lưu loát trôi chảy vô cùng, nói liền một mạch muốn bản công bằng, bên Hùng Phát lão tổ cũng biết mình thiệt lý, nên không nói gì, duy chỉ có Thủy Viên xóc nổi, mỗi lần hấn nói lại muốn nhảy xổ lên tranh lý, nhưng đều bị Thanh Thần Tử chặn lại thật chặt, không cho nhúc nhích.

Với khẩu khí của Chu Thanh, như kiểu là có thể nói cho đến người chết cũng phải dừng đây, nhả ngọc phun châu, miệng lưỡi lưu loát, nói có ngọn có ngành, đạo lý sung mãn, không ai có thể phản bác lại được, đương nhiên là Chu Thanh đã chiếm thế thượng phong trong chuyện này.

Sau một hồi bắn nước bọt của Chu Thanh, đến cả những tu sĩ đạo hạnh cao sâu như Huyền Vũ chân nhân cũng phải như đầu ong tai, chứ đừng nói là Thiên Thủy Tam Quái và bảy tên tu sĩ thủ hạ, tên nào cũng đứng ngây ngốc, gương mặt hết sức trắng trợn, lòng đầy bất bình, đến cả Thiên Thủy Tam Quái cũng cảm thấy mình có tội ác tày trời, giữa đường cướp giật không thành, khổ chủ tìm đến còn định diệt khẩu, hành vi như vậy, quả thực không phải là việc làm của những người tu đạo. Truyện "Phật Đạo "

"Hùng Phát chân nhân, chuyện này quả thực là các ngài đã có lỗi trước, khó trách Chu đạo hữu." Huyền Vũ chân nhân thở dài liên tục, dường như còn mang chút bực tức.

"Chu chân nhân, rốt cục thì ngài muốn thế nào, chẳng qua chỉ là chút xung đột, lão Viên ta đã đáp lễ ở đây rồi, lão Viên ta không có pháp bảo nào để đền bù, chỉ có thanh Thiên Nhất Thần Thủy tiên này thôi, bây giờ đền cho ngài là được chứ gì." Thủy Viên dường như có đôi chút e dè và kiêng kị đối với Huyền Vũ chân nhân, cộng thêm Chu Thanh khi nãy xỉ xà xỉ xô một hồi, càng cảm thấy mình đã có lỗi, tay nó khẽ rung động, chiếc tiên thép cực lớn bay về tay Chu Thanh, đây là vật bồi thường mà Thủy Viên đền cho Chu Thanh, một pháp bảo bình khí yêu thích của nó.

Không phải là nó đòi tính đột ngột, mà bởi vì nó thấy mình đã đuối lý, đến cả Huyền Vũ chân nhân cũng cảm thấy Thiên Thủy Tam Quái có lỗi, bây giờ ba người đang xấu hổ không biết chui vào đâu, trong lúc bối rối khó xử, Thủy Viên liền cơ trí, dùng một đòn lùi để tiến, gây phiền phức sang cho Chu Thanh, nếu như Chu Thanh còn ép người quá đáng, thì lúc này không cần kiêng nể gì hết nữa khi mà nó đã trở thành bên được lý.

"Viên đệ, đệ làm gì vậy, đây là bình khí pháp bảo thiết thân của đệ." Hùng Phát lão tổ và Thanh Thần Tử cũng hiểu rõ ý của Thủy Viên, đồng thời với lúc bồi phục khả năng ứng biến của Thủy Viên cũng cảm thấy đôi chút tiếc rẻ. Ba người bọn họ chỉ là tán tu, không hề có bất kỳ pháp bảo di vật nào của tiên nhân tiền bối để lại cho, chỉ có pháp bảo do mình khổ công thu thập nguyên liệu chế luyện ra, khổ nổi mấy năm gần đây khắp cả vùng đại dương bao la này thiên tài địa bảo rất nghèo nàn khó kiếm, huống chi tu đạo nhân phân chia thủy vực rất rõ ràng, cho dù có cũng không thể đến địa bàn của người khác thu nhặt.

Thiên Nhất Thần Thủy tiên là bản lĩnh riêng điều khiển thao túng thủy lưu thiên sinh của con Thủy Viên này chế luyện ra, tốn mất hơn trăm năm, thu thập tinh luyện Thiên Nhất Chân Thủy ở dưới đáy biển Thần Hải, khó khăn lắm mới chế luyện thành chiếc tiên nước này, bây giờ dùng một cái đưa cho người khác, thì làm sao mà không xót xa nào nề?

Huyền Vũ chân nhân tu vi cao thâm, cộng với thể lực rất mạnh, luôn vững vàng đứng ở vị trí người lãnh đạo toàn bộ tu tán ở Tây Hải, trong toàn bộ Tây Hải, bất luận là yêu quái hay là tu đạo nhân, đều rất kính nể ông, không chỉ vì nguyên nhân ông có thực lực tối cao ở Thương Lăng thủy cung, mà còn vì Huyền Vũ chân nhân rất ôn tồn hòa nhã, chính là một tiên sinh tốt tính điển hình, toàn bộ tu sĩ thủy vực Tây Hải dường như đều đã nhận qua sự trợ giúp của ông, ví dụ như khi chế luyện pháp khí, chế luyện linh đan, thậm chí giúp người ta độ qua tiểu thiên kiếp, bất luận người khác có rắc rối gì tìm đến ông cầu cứu thì ông đều vui lòng giúp đỡ. Tuy rằng thực lực cường đại, nhưng trước nay ông chưa bao giờ đi cướp đoạt linh dược kỳ chân nào cả, môn hạ đệ tử cũng không ngang ngược can rờ, do Thương Lăng thủy cung vốn là vùng động đảo non xanh nước biếc do thượng cổ thủy tiên lưu lại, linh khí nồng đậm, bản thân ông cũng trồng rất nhiều linh dược, thường xuyên có những tu đạo nhân chế luyện linh đan thiếu mất một hai loại dược liệu nào đó, đến Huyền Vũ chân nhân xin xỏ, thì đều không bị cự tuyệt.

Thiên Thủy Tam Quái cũng hưởng lộc không ít từ ông, bây giờ Huyền Vũ chân nhân có lời, bọn họ tuyệt không dám mở miệng cự cãi.

Chu Thanh không biết danh tiếng của Huyền Vũ chân nhân, chỉ cảm nhận được rằng Huyền Vũ chân nhân dường như là thủ lĩnh đầu mục ở vùng Tây Hải này, ngay cả Thủy Viên của Thiên Thủy Tam Quái cũng một mực ngoan ngoãn nghe theo lời ông, chắc chắn người này phải là bá chủ một phương, giờ tay không đánh vào mặt người cười, Chu Thanh lúc này đã có chủ ý khác.

Vân Hà tiên tử đứng một bên không nói một lời, thầm dõi nhìn động tĩnh của Huyền Vũ chân nhân. Tuy rằng không cảm nhận được khí hung sát của đối phương, nhưng tướng mạo của họ quả thực là xấu xí đến mức tội lỗi, cho dù là yêu quái, thì khi biến hình chỉ mất tí tạo pháp lực, thay hình đổi dạng cho

cơ thể trở nên phong độ tuần tú cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn, cùng lắm là mất mười năm khổ tu là lại hồi phục được thôi. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh đưa tay ra nhận lấy xiên nước, nhìn ngắm một chút, rồi lại ném ngược trở lại cho Thủy Viên, đại độ nói: "Bản tôn không phải là loại cò kè mặc cả vôi vỉnh này nọ, pháp bảo của ngài chế luyện ra cũng không dễ dàng gì, thôi thì hai bên đã không bị tổn thất gì, chuyện này coi như kết thúc ở đây, bản tôn cũng là tu sĩ, biết rằng pháp bảo là thứ rất quan trọng.

Kỳ thực Thiên Nhất Thần Thủy xiên này cũng là một pháp bảo rất tuyệt, nếu như là trước đây, Chu Thanh tuyệt đối không bỏ qua, nhưng từ khi đánh chết Nguru Đầu Âm Thần đoạt được vô số pháp bảo, Chu Thanh đã sớm coi nhẹ những thứ hàng phổ thông rồi, Nguru Đầu đó dù gì cũng là thần linh, không chịu chấp những thứ đồ hạ phẩm, bên trong xoàng nhất cũng phải mạnh hơn Thiên Nhất Thần Thủy xiên, có nó thì cũng chả làm gì, chỉ bằng thể hiện một tí sự độ lượng của mình, nhìn khuôn mặt của những tu sĩ hải ngoại này, tuy rằng khuôn mặt người không ra người, quỷ không ra quỷ, nhưng tâm kẻ phóng khoáng, không giống như đám người càn rỡ ngang tàng, âm mưu quỷ kế đa đoan, miệng nam mô bụng bỏ dao găm của Trung Thổ đạo môn, tuy rằng Chu Thanh cũng là người như vậy, có khi còn bựa hơn!

Quả nhiên Chu Thanh vừa ra động thái này, những tu sĩ hải ngoại kia đều gật đầu gật gù, ngay cả Huyền Vũ chân nhân cũng giãn khuôn mặt đăm chiêu ra một chút.

"Khắc khắc, Chu chân nhân quả nhiên là người rộng lượng, hôm nay nhận được một phần nhân tình của ngài, sau này có chuyện gì lão Viên có thể giúp sẽ giúp nhiệt tình, Chu chân nhân chỉ cần nói là được." Thấy Chu Thanh trả lại xiên nước cho mình, con Thủy Viên kia vui mừng lắm lắm, cũng phải, ba người này tuy pháp lực cường đại, nhưng lại rất nghèo binh khí, tu đạo nhân mà mất binh khí cũng giống như ** mất váy, làm chuyện gì cũng khó khăn.

Chu Thanh cũng không nói nhiều, thấy sự việc đã kết thúc, kéo Vân Hà tiên tử định bỏ đi, Huyền Vũ chân nhân liền lập tức cuống lên gọi: "Xin hãy khoan, Chu chân nhân đến Tây Hải của chúng tôi, chỉ bằng hãy tới tề cung của lão đạo đây thăm thú ngắm cảnh vài ngày rồi hãy đi, lão đạo đây rất hiếu khách, khắp vùng Tây Hải này đều biết, Thương Lăng thủy cung của lão đạo rất rộng rãi, không lo không có chỗ ngủ, hehe (tiếng cười là do mình chế, hehe)." Huyền Vũ chân nhân cười xói lời thoải mái, xem bộ mặt thể hiện đây thiện ý. Truyện "Phật Đạo "

Tính cách của Chu Thanh thể hiện ra ngoài rất hợp cạ với lão đạo này, Huyền Vũ lão đạo vốn là giao du rộng khắp, vô cùng hiếu khách, trông thấy người như Chu Thanh thì có lý gì bỏ qua dễ dàng.

Hải ngoại Tu Đạo giới, qua lại với nhau, bằng hữu kết giao là vô cùng quan trọng, thường có những tu sĩ có quan hệ rất tốt với nhau, khi thiên kiếp của ai sắp tới có thể giúp đỡ ngăn chặn cho nhau, một người hai người không xong, nhưng mười người một trăm người thì sẽ khác, không giống như Trung Thổ đạo môn, có pháp bảo cường đại của sư môn truyền xuống, ở hải ngoại đều do tu tán mà thành, pháp bảo cường đại không có, họa chẳng rất ít, cho nên bằng hữu là rất quan trọng.

Huyền Vũ lão đạo đã nhiều lần giúp đỡ người khác chống đỡ tứ trùng thiên kiếp, lúc thiên kiếp giáng lâm, thiên địa linh khí nồng đặc lạ thường, năng lượng sôi sục, cũng là một phương pháp luyện công rất tốt, chỉ có điều hơi nguy hiểm.

Thứ Chu Thanh muốn là hiệu quả, hẳn hiểu không phải là sâu sắc lắm về hải ngoại Tu Đạo giới, quy củ không giống như Trung Thổ đạo môn, càng quan trọng hơn là, mình đã đắc tội với Côn Lôn, tuy rằng bây giờ không hề lo sợ, nhưng đối phương rất đông và hung hãn, cho nên kết giao với mấy tu sĩ tán tu hải ngoại có pháp lực cường đại cũng là điều tốt, đến lúc đó có thể nhờ đến trợ thủ, chỉ cần đám thủ hạ của Huyền Vũ chân nhân này tới hiệp lực với mình thôi, thì cho dù là san bằng Côn Lôn, cướp lấy cung Hư Ngọc cũng chẳng phải chuyện khó, nếu mình gây chia rẽ bên trong... Chu Thanh thoáng nghĩ trong lòng đã nghĩ ra hơn mười mưu kế thâm hiểm.

Chu Thanh và Huyền Vũ lão đạo thông thả bay, trò chuyện vui vẻ, Huyền Vũ lão đạo này quả thực rất hiếu khách, không có chuyện gì không nói với Chu Thanh, từ lời của Huyền Vũ lão đạo, hẳn biết được những đệ tử môn nhân đạo hạnh cao thâm kia quả nhiên không có ai thuộc về loài người hết, và họ đều có đạo hạnh trên 2000 năm, cả mập hỏ, cua, tôm hùm, trai trai.. Chu Tổ thâm lâm nhầm.

Ngay cả Huyền Vũ lão đạo cũng là một con ba ba năm móng cực lớn, con ba ba năm móng này cũng là hậu duệ chi bên của Thái Cổ Thánh Thú Huyền Vũ, sau khi hóa hình, lão đạo này đã lấy đạo hiệu làm Huyền Vũ để tưởng nhớ tới tổ tiên, chỉ là khi hóa hình, không có ai chỉ điểm, yêu lực hao phí sạch, nên mới biến thành bộ dạng này, có điều những yêu quái tu hành ngoài biển cũng không quá chú trọng về hình thức, dù vào lúc hóa hình, cũng sẽ không chịu tiêu phí yêu lực của mình để làm đẹp nhục thân, yêu lực hao phí quá nhiều thì không thể ngày một ngày hai khôi phục được, vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì, cơ hội sinh tồn sẽ giảm đi rất nhiều.

Trong lúc nói chuyện, Hồng Phát lão tổ thấy hai người trò chuyện cời mở vui vẻ, liền nói: "Huyền Vũ chân nhân, hai người đừng chỉ mãi nói chuyện thế, đến địa đầu rồi đây."

Huyền Vũ lão đạo vô cùng hiếu khách, ngay cả Thiên Thủy Tam Quái cũng mời về luôn, Thiên Thủy Tam Quái cũng đã từng đến chỗ của Huyền Vũ chân nhân nên vẫn còn nhớ đường.

Huyền Vũ lão đạo ngại ngừng cười ngượng, rồi chỉ xuống hải vực phía dưới nói: "Chu chân nhân, phía dưới chính là tề xá Thương Lăng thủy cung."

Huyền Vũ lão đạo chỉ tay niệm thần chú, mặt biển phía dưới từ từ rẽ sang hai bên, để lộ ra một con đường, nổi thẳng xuống đáy biển bên dưới, con đường này rất dài và sâu, tuy rằng thẳng tắp xuống dưới, nhưng nhìn ngút tầm mắt, bên trong cũng rất tối, có ánh sáng màu xanh lập lờ dẫn lối, hiển nhiên là được sắp xếp sẵn.

Một đoàn mười mấy người bay vào trong thông đạo, mặt biển dần dần đóng lại.

Vào lúc đám người Chu Thanh đang chờ đợi trong giây lát, bỗng từ phía xa bay tới bốn năm bóng người quỷ dị, dẫn đầu là một tên mặc đạo bào màu vàng óng, khuôn mặt tuần tú, sau lưng là một Thái Cực Đồ Án rất lớn, chính là Hiên Viên pháp vương!

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Thương Lãng Thủy Cung Truyện Phật Đạo

Chu Thanh nhìn vào con đường thông đạo vừa được mở ra giữa mặt biển, trong lòng không ngớt thán phục, con đường này rất lớn, hun hút vượt tầm mắt, thẳng như ruột ngựa, so với con đường Tư Mã mà Chu Thanh nhìn thấy ở Trường Bình thì trông giống giống, chỉ là nhỏ hơn một chút, tường vách bao xung quanh cũng không phải là đá thanh thạch ở sườn núi, đầu đó dội vang tiếng sóng vỗ ì ầm, cảnh vật mông lung mờ ảo, một phù chú màu xanh khá nhỏ vút lóe sáng, Chu Thanh vận khởi mục lực nhìn rất rõ, bên ngoài phù chú màu xanh lam đó là mặt nước trong suốt, vô vàn hải ngư đang quẫy đạp tung tăng dưới làn nước biển tĩnh lặng, hẳn biết rằng bây giờ đang ở trong vùng biển sâu.

Mọi người ở trong thông đạo cũng không cần phải bước đi về phía trước nhiều, có một lực tự nhiên nào đó đẩy họ chậm rãi tiến xuống dưới, một cảm giác rất dễ chịu, cảm giác có một chút áp lực do nước biển tạo ra, giống hệt như khi đang đi thang truyền vậy, mỗi khi bước xuống một chút là đường đi phía sau lại được nước biển vùi lấp, như thể có người điều khiển vậy.

"Người này, thật là cừ khôi!"

Trong lúc đàm đạo với Huyền Vũ lão đạo, mọi người đã đi mất thời gian uống ba chén trà, trong lòng Chu Thanh khẽ nhấm nháp, chỉ ít thì cũng phải cách mặt đất bốn trăm trượng, không khỏi thăm kinh ngạc, cần biết rằng, con đường thông đạo trong đáy đại dương không giống như thông đạo giữa lòng núi trên đất liền, xây dựng thông đạo trong núi, chỉ cần đào đường hầm, rồi gia cố là được, còn trong lòng nước thì khác xa, để xây dựng được một con đường thông đạo trong đáy đại dương lớn như thế này, thì pháp lực hao tổn cũng khó bề tưởng tượng nổi, Chu Thanh nhấm nháp, nếu như hẳn mở động phủ ở sâu dưới đáy biển, hao tổn toàn bộ sức lực và dùng trận pháp để kiên cố kiểm soát nước biển tràn vào, nhiều lắm cũng chỉ mở được con đường sâu xuống ba trăm trượng, hơn nữa độ rộng cũng chỉ bằng 1/3 so với con đường này.

"Lãng Thủy đạo này không phải là do lão đạo làm ra, ngàn năm trước đây, lão đạo vừa thoát khỏi hình thể nguyên gốc, hóa hình thành công, cũng là tiên duyên thâm hậu, mới phát hiện ra con đường thủy đạo này, cơ duyên run rủi đã có được Thương Lãng thủy cung thượng cổ thủy tiên này, phúc trách thâm hậu, lão đạo không dám độc chiếm hưởng thụ, nên mới mời một số đồng đạo tới chung sống."

Huyền Vũ lão đạo biết suy nghĩ của Chu Thanh, liền mở lời giải thích: "Pháp lực này, chỉ có thể là thượng cổ tiên nhân độ qua 9 đại Thiên Kiếp mới sở hữu được, lão đạo chỉ là kẻ hưởng thành quả, quả thực hổ thẹn vô cùng."

Bảy yêu quái này đều là những con hải ngư dị dạng tu hành trong đại dương, cơ duyên run rủi hấp thụ được thiên địa linh khí, dần dà có được linh trí của mình, rồi mới tu thành yêu quái. Tu luyện một mình không hề dễ dàng, Huyền Vũ chân nhân sau khi tu tới thần thông, đã bắt chước những yêu quái khác để mong tu luyện cấp tốc, ông đi khắp nơi truy sát những yêu quái nhỏ yếu hơn, cướp đoạt nội đan, tăng thêm chân nguyên yêu lực của bản thân. Nhưng đồng thời cũng che chở bảo hộ cho một số yêu quái nhỏ yếu, rồi đón đến Thương Lãng thủy cung cùng tu hành, còn không ngừng chỉ điểm cho, những yêu quái này tu luyện có kết quả, đương nhiên sẽ cảm kích muôn phần, đều tung hô Huyền Vũ chân nhân là sư tôn, tự động bái làm môn hạ, nhận làm môn đồ, kỳ thực Huyền Vũ chân nhân luôn đối đãi đáp lễ với họ như đồng đạo, những yêu quái này lại càng thêm tôn kính. Truyện "Phật Đạo"

"Thiên địa vạn vật, mỗi thứ lại có cơ duyên tạo hóa, Huyền Vũ chân nhân ở thần trên có thiên tâm, đương nhiên có thiên đạo bảo hộ, trong u tối, nhận được phúc duyên to lớn, kỳ thực là định số từ trước, có thể nhìn thấy thiên đạo luân hồi, thiện ác nhân quả." Hồng Phát lão tổ luôn miệng nói, ngữ khí thành thực, không chút giả tạo, tuy rằng ngôn ngữ là khen ngợi, nhưng lại không nghe ra một chút nào xu nịnh, hiển nhiên là những lời từ trong đáy lòng mình phát ra.

"Lão đạo này, quả nhiên nhân duyên rất tuyệt vời, cũng là người quang minh lỗi lạc, Chu Thanh ta tung hoành Trung Thổ, tuy rằng pháp lực mạnh mẽ, bảo vật có nhiều, nhưng lại luôn là kẻ độc đạo bơ vơ, kẻ thù không ít, bằng hữu không có nổi một người, vào lúc hành sự không có người tương ứng, thật chẳng vui tí nào, Huyền Vũ lão đạo kia tuy rằng dị dạng, không thuộc nhân loại, nhưng lại rất chính trực thẳng thắn."

Khả năng nhìn mặt phán chuyện của Chu Thanh rất tài tình, vài lần trò chuyện đã nhìn rõ được tính cách của Huyền Vũ lão đạo, Trung Thổ đạo môn, toàn bộ đều là cái lũ gian xảo trá, nếu kết giao với bọn chúng, thì quả thực là như bảo hổ lột da, nói không chừng vào thời khắc quyết định sẽ phọc cho mình một nhát đao sau lưng, Chu Thanh muốn gây dựng cơ đồ tại hải ngoại, kết giao với vài bằng hữu là điều rất cần thiết.

Huyền Vũ lão đạo có danh tiếng vô cùng tốt, thực lực cường đại, hành xử khoan lượng, không phải là loại giả trá ác độc, đúng là một sự lựa chọn không thể tốt hơn, Chu Thanh đem những suy nghĩ hiểm ác nhen lại trong lòng, ngược lại bắt đầu nghĩ tới chuyện kết giao với họ.

Thủy Viên ngoác miệng thô lỗ cười: "Trong vùng Tây Hải này, người mà lão Viên thật tâm thật ý bội phục không có nhiều, tính đi tính lại, chắc chỉ có Huyền Vũ chân nhân ngài thôi."

"Thủy Viên đạo hữu quá khen rồi, à, đến rồi, phía dưới chính là phủ đệ của lão đạo Thương Lãng thủy cung, chư vị xin đợi một chút." Huyền Vũ lão đạo cười khoan khoái, lắc đầu lia lịa về phía Thủy Viên, miệng từ chối không ngớt.

Chu Thanh nghe những lời này, bỗng thoáng giật mình, đã lặn xuống dưới khoảng nghìn trượng sâu mới tới được Thương Lăng thủy cung này, tu đạo nhân, không dùng tới thực lực của pháp bảo, chỉ dựa vào chân nguyên nhục thể, để có thể lặn xuống đáy biển sâu nghìn trượng thì tu vi cũng phải bất phàm, nếu như dùng động phủ dưới biển sâu nghìn trượng, vậy thì không biết đã thần thông tới mức độ nào rồi, Chu Thanh hiện tại cho dù là mượn uy lực của Tị Thủy Thần Châu thì e là cũng không làm nổi, phạm vi lớn nhất của Tị Thủy Thần Châu cũng chỉ được một mẫu động thủy, áp lực mất hoàn toàn, nếu muốn mở rộng thêm thì không đủ lực, Bạch Khôi lúc trước muốn Chu Thanh đi gặp người, chứ không phải xuống dưới đáy biển lập động phủ.

Xu thế đi xuống lúc này đã không còn, cuối con đường thủy đạo xuất hiện một lớp màng cực lớn óng ánh sắc lam chặn giữa đường đi, chính là do nước biển ngưng tụ, không hề có một chút tạp chất, ngay cả thủy tảo hải ngư cũng không có, xanh biếc một vùng, đúng là cảnh tượng hiếm thấy, màn hình xanh lam trong suốt kia không biết đã phải gia cố thêm bao nhiêu tầng trận pháp Cẩm Chế bí ẩn nữa, rậm rạp chằng chịt, địa hóa thủy phong, lôi điện hắc sát, chỉ cần có người dùng pháp bảo pháp thuật cường công màn hình màu lam này, Chu Thanh không nghi ngờ rằng Cẩm Chế phía trên nổ tung sẽ có thể biến một tu đạo sĩ tu vi Hóa Hư trở thành tro bụi.

"Thương Lăng Thủy Mạc này là do vị thủy tiên kia thu thập lôi hỏa hắc phong trong Thiên Kiếp dung hợp với Thiên Nhất Chân Thủy chế luyện, là một lối vào quan trọng của Thương Lăng thủy cung, hai vị đạo hữu phải hết sức cẩn thận, ngay cả lão đạo đây mỗi lần mở ra cũng phải rất dè dặt, chỉ sợ bị gặp trục trặc gì." Huyền Vũ lão đạo chỉ nhắc nhở trước Chu Thanh và Vân Hà tiên tử như vậy, những người còn lại đều đã quen đường thuộc lối cả, ngay cả Thiên Thủy Tam Quái cũng đã nhiều lần tới đây làm khách, nên sẽ không gây ra sai sót gì hết.

Chu Tổ nhìn thấy Huyền Vũ lão đạo động pháp quyết, vội vàng kéo Vân Hà tiên tử lùi lại phía sau, hai người đều là những người thần niệm mạnh mẽ, đương nhiên hiểu được sự lợi hại của Thương Lăng Thủy Mạc.

"Lão đạo này, ra vào đều không thuận tiện, với tính cách của lão đạo này, thì đáng ra phải có kẻ đến cướp đoạt mới đúng, thì ra là do nguyên nhân này, muốn mở tung Thương Lăng Thủy Mạc kia, thì chẳng khác nào tự tìm cái chết." Chu Thanh coi như đã hiểu thêm được một điều mới, sau này kiến tạo động phủ, nhất định phải dùng đại trận lợi hại nhất để bảo vệ lối vào, hải ngoại không giống như Trung Thổ đạo môn.

Cùng với pháp quyết của Huyền Vũ lão đạo, tiếng của ngọc khánh truyền ra từ Thương Lăng Thủy Mạc, vàng sáng lưu chuyển, mười sắc hào quang chớp động, Thủy Mạc (tấm màn nước) từ từ mở ra, lộ ra một cánh cửa dài rộng mười trượng, phía trên chân thủy ngưng tụ lại thành bốn chữ màu xanh da trời, mọi người đều có thể nhìn rõ đó là "Thương Lăng thủy cung".

Ánh sáng bắn ra từ phía, tiên âm lượn lờ, tuy rằng không có linh cảm tiên hạc kêu, cũng đã là khá hoành tá tràng rồi, so sánh với động thiên môn hộ ở Thục sơn, thì Thương Lăng thủy cung này hơi kém hơn một chút, có điều môn hộ ở Thục Sơn bá khí xung thiên, còn lâu mới mang phong cách độc đáo được như thế này.

Cánh cửa(môn hộ) rất lớn, tất cả đám người Chu Thanh có thể cùng sánh bước vào trong được, có điều Huyền Vũ lão đạo liên tục nhắc nhở, chỉ được phép từng người vào một, ông ta dẫn đầu, đám đông tuân tự mà vào.

Phía trước sáng trưng, một hòn đảo nhỏ khuôn viên tằm vạn mẫu phiêu bồng trong lòng biển sâu, hòn đảo này bị một cái lồng khổng lồ úp vào, được ngăn cách toàn bộ với nước biển, trong đại dương sâu ngàn trượng kiến tạo một vùng đất thanh tịnh nguy nga này.

Hòn đảo này không được tạo từ những bùn đất cát đá bình thường, mà được tạo từ những khối thạch sơn giống như ngọc thạch màu xanh da trời, trên bề mặt dùng pháp lực tạo ra những đỉnh đài lâu các, nhìn không thấy bất cứ khe hở nào hết.

Toàn bộ hòn đảo xanh lam không có lấy nổi một ít bùn đất cát sỏi, nhưng phía trên mọc không ít linh dược kỳ trân, hồng hoa lục diệp, mùi hương thuốc sức nức.

"Hòn đảo này vốn là một khối thái cổ thiên thạch nguyên mẫu, được vị tiên bối thủy tiên kia ngẫu nhiên phát hiện, dùng một lực thần thông cực lớn mượn nhờ Thiên Kiếp tạo nên những phòng ốc lâu đài trên bề mặt, thiên thạch nguyên mẫu không ngừng hấp thu linh khí của nước biển trong chu vi ngàn dặm, chống đỡ lại áp lực mà nước biển đè nén lên lòng pháp lực kia." Huyền Vũ lão đạo giống như một hướng dẫn viên miễn phí nhiệt tình giới thiệu về lai lịch của Thương Lăng thủy cung.

"Loại thần thông này, chỉ e là so với tiên nhân chân chính thì còn kém xa rất nhiều, thủ bút của tiên bối, quả nhiên khiến cho những kẻ tu đạo nhân hậu bối chúng ta hổ thẹn." Hồng Phát lão tổ tuy rằng đã đến đây nhiều lần, nhưng vẫn luôn kính ngưỡng vạn phần đối với vị thủy tiên chưa biết danh tính đã kiến tạo nên thủy cung này.

Cảm nhận được linh khí đậm đặc của Thương Lăng thủy cung, Chu Thanh kinh ngạc bội phần, động thiên ở Thục Sơn hẳn đã được nhìn thấy, đơn giản chỉ là mở ra một không gian, mượn long mạch của lòng đất duy trì sự kiên cố của không gian.

Thương Lăng thủy cung này tuy rằng là nguyên mẫu thái cổ thiên thạch hoàn chỉnh, tốc độ tự hành thu nạp linh khí mạnh hơn bất cứ ngọc thạch thủy tinh nào gặp mười lần, nhất là khi thiên thạch nguyên mẫu rơi xuống đã trải qua thiên hỏa chế luyện, không hề có một chút tạp chất, tinh khiết vô cùng, rất cứng cáp, tam vị chân hòa đều không thể lay động nổi nó, chỉ có dùng âm hỏa từ từ ăn mòn, đó là nguyên liệu tuyệt hảo cho việc chế biến pháp bảo phi kiếm, tu đạo nhân có được một tí ti thời cũng là sướng rần người rồi, bây giờ nơi này lại có hẳn một núi! Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh không kinh ngạc thì đúng là chuyện siêu lạ, ngay cả Vân Hà tiên tử lúc trước nhìn động thiên ở Thục Sơn cũng chẳng chút biến sắc, giờ đây nhìn vào Thương Lăng thủy cung cũng phải không ngớt trợn mắt há mồm.

"Lão tổ, chính là nơi này!" Bên dưới đáy biển, Huyền Vũ chân nhân, Hồng Phát lão tổ, cùng nhóm người Chu Thanh về mặt hưng phấn đi ngao du bên trong Thương Lăng thủy cung, trên mặt biển một đường huyết ảnh bao quanh Hiên Viên pháp vương, phát ra âm thanh gay gắt

Chương 135: Thiên Quỷ Đạm Hồn (1)

"Lão tổ, sâu bên dưới nghìn trượng chính là vị trí của Thương Lăng thủy cung, vậy thì thiên thạch nguyên mẫu 100 triệu năm trước chính là ở nơi đây, nhưng nghe nói Huyền Vũ lão quỷ ở trong đó không dễ đối phó, thân hữu kết giao cũng không ít, công lực của lão tổ hồi phục, thần công đại thành, vừa hay mượn lúc này để lập uy, nhất thống hải ngoại Tu Đạo giới, dựa vào thực lực của hải ngoại tu đạo giới, muốn tiêu diệt Trung Thổ đạo môn chỉ còn là việc trong lòng bàn tay. Sự nghiệp vĩ đại của lão tổ chỉ còn là vấn đề thời gian."

Bây giờ Thiên Huyền Huyết Ma đang rất đắc chí, chân đạp vỡ một chậu nước lớn, đám mây sền sệt đỏ hồng, mỉm cười liên miêng đằng sau Hiên Viên pháp vương, khí tức âm lãnh toàn thân trên dưới đậm đặc kinh người, hiển nhiên công lực đạo hạnh đã có bước tăng tiến đáng kể. Truyện "Phật Đạo "

"Huyền Vũ đó đã là cái thá gì, chẳng qua chỉ là một con rùa già mà thôi, làm sao có thể so sánh với thần uy của lão tổ được, năm xưa lão tổ công chiếm Thục Sơn, con rùa đó chỉ e còn chưa hóa thành hình người, bây giờ lão tổ muốn giòn vụn hần, muốn Thương Lăng thủy cung của hần, coi như là đã nề mặt hần rồi, nếu không với pháp lực thần thông của lão tổ, thì đã sớm đưa con rùa đen đó luyện hóa,, còn phải đợi đến lúc này nữa ư?" Một tên huyết ảnh xoay vòng đứng bên cạnh Hiên Viên pháp vương khải khí lại càng ngông cuồng, giọng nói cũng sắc lẹm chói tai, giống như Dạ Hiếu Quỷ Điều cất tiếng kêu thiếu não trong đêm, khiến người ta phải sơn tóc gáy. Truyện "Phật Đạo "

"Pháp vương này, thủ hạ của ngài tại sao đều là những kẻ ngông cuồng láo toét thế, Huyền Vũ đạo nhân đã độ qua một lần tiểu Thiên Kiếp, pháp lực huyền diệu, cộng thêm động phủ của một thượng cổ thủy tiên, pháp bảo linh dị không biết bao nhiêu mà kể, nhiều hơn Minh Ma đảo của ngài gấp cả chục lần, nếu như công lực của ngài khôi phục lại như thời toàn thắng năm xưa, vậy thì đương nhiên có thể đủ sức tung hoành thiên hạ, nhưng hiện tại, ngay cả tiểu nữ tử cũng chẳng làm gì nổi. Tại sao có thể huyễn hoặc mình với một ước vọng viễn vông là nhất thống hải ngoại Tu Đạo giới chứ?" Hư không mở ra, xuất hiện một người, dáng vẻ thướt tha, phong tư yếu điệu, áo trắng phiêu bay, một làn hương thơm dịu tỏa ra bốn phía, khiến cho người khác phải nhón nhạo trong lòng, người này chính là người quen cũ của Chu Thanh - Ôn Lam Tân.

Trông thấy Ôn Lam Tân từ trong hư không nhảy ra không ngần ngại nói những lời châm chọc này, Thiên Huyền Huyết Ma và hai huyết ảnh vẫn vũ mau chóng lui về phía sau, rất có quy củ, dường như có điều gì cấm kỵ đối với cô gái này. Truyện "Phật Đạo "

Hiên Viên pháp vương nhìn Ôn Lam Tân, hừ lạnh nói: "Đừng tưởng rằng ngươi luyện thành công Huyền Tẫn Châu, ngưng luyện đệ nhị nguyên thần, thì bản pháp vương sẽ không làm gì nổi ngươi nhé. Năm xưa sư tổ của ngươi có đạo hạnh cao thâm hơn ngươi gấp cả trăm lần, vậy mà vẫn phải lạy rạp tuân theo lệnh của ta. Bây giờ bản pháp vương không tiện so đo tính toán với ngươi."

"Đám phế vật các ngươi, tu luyện đã lâu như vậy, lãng phí sinh hồn của lão tổ ta không biết bao nhiêu, bây giờ mới tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ, cần các ngươi làm gì cơ chứ?" Hiên Viên pháp vương trừng trừng lườm nguyệt ba tên đứng phía sau, ba tên này nhìn thấy Hiên Viên pháp vương cuồng nộ như vậy, đều đứng thẳng người run rẩy đầy sợ sệt.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy một năm, từ Hóa Thần trung kỳ tu luyện lên hậu kỳ, tốc độ này chẳng khác gì như phi máy bay, tu đạo nhân trong thiên hạ nghe tin này không khéo có người giật mình mà chết. Hiên Viên pháp vương vậy mà còn chưa chịu hài lòng, đúng là hết cách, ai bảo mục tiêu mà lão nhân này đưa ra quá cao cơ chứ, ba tên này đương nhiên sẽ không dám phản bác, cũng không dám lời ra tiếng vào, chỉ sợ Hiên Viên pháp vương bức mình sẽ tiêu diệt thân hình của chúng. Ba tên Thiên Huyền Huyết Ma vốn dĩ là do Hiên Viên pháp vương chế tạo ra, chỉ cần Hiên Viên pháp vương tâm niệm khẽ động, ba tên lập tức sẽ trở thành cát bụi.

Ôn Lam Tân bật cười rộ lên: "Ta chẳng qua chỉ là đùa một chút cho vui thôi mà, pháp vương sao lại phải nổi nóng thế, chả nhẽ pháp vương tu vi càng cao thâm thì tính tình cũng ngày càng cục súc vậy sao, chuyện này không được hay hóm cho lắm à nha."

Ôn Lam Tân từ khi ở dưới Trường Bình đã thu được không ít điều tốt đẹp, mượn lực lượng của mấy chục quân hồn mãnh quỷ luyện thành Huyền Tẫn Châu, ngưng luyện đệ nhị nguyên thần, thực lực tăng vọt, người con gái này vốn dĩ chính là đời thứ nhất của ma đạo tông sư, đám quân hồn mãnh quỷ rơi vào trong tay nàng có thể được nàng tận dụng tới mức độ cao hơn ít nhiều so với Chu Thanh nghĩ.

Hiện tại công lực đạo hạnh của Hiên Viên pháp vương cũng đã đạt tới mức cao thâm, Ôn Lam Tân có một cảm giác như nhìn không thấu, tuy rằng biết tuyệt đại ma đầu này vẫn chưa hồi phục được công lực, nhưng nàng cũng biết bản thân mình chưa đủ trình độ và mưu mẹo để đấu với lão ma đầu này, hiện tại hai người tạm thời vẫn đang ở trong vị trí hợp tác với nhau, Ôn Lam Tân thì thoáng chọc ghẹo đôi ba câu cho sướng miệng thôi, chứ nàng mà trở mặt thật sự, thì e là ngưng luyện được đệ nhị nguyên thần, thì vẫn chưa thể nắm chắc được phần thắng trong tay.

Hai người này sau khi âm toán Chu Thanh ở trong Tử Mã đạo, luôn khắc nhớ tới bảo vật Hóa Huyết đao của Chu Thanh và những mãnh quỷ vẫn chưa thu phục được hết, hai người ẩn thân bên ngoài đã lâu, và đã lâu lắm rồi chưa được nhìn thấy những quân hồn mãnh quỷ hung mãnh đến vậy, đều cảm thấy rằng câu chuyện có chút kỳ quái, mạo hiểm một phen tiến vào trong Tử Mã đạo, mới phát hiện địa đảo đã bị Tinh Thần Chân Hòa luyện thành một vùng nham thạch nóng chảy, chưa phát hiện ra bất cứ manh mối nào, hai người cho rằng Chu Thanh đã chết trong Tử Mã đạo.

Hiên Viên pháp vương trở về Minh Ma đảo khổ tu hồi phục công lực, Ôn Lam Tân ở Trung Thổ không có chỗ cấm dùi, cũng theo Hiên Viên pháp vương về sào huyết, hai người toàn lực luyện hóa đám quân hồn này, mãi sau này mới đại công cáo thành, hai người tuy rằng đạo hạnh tăng mạnh, nhưng

môn hạ đệ tử không được trọng dụng. Ôn Lam Tân trợ trợ một mình, Hiền Viên pháp vương thủ hạ ba con đại miêu tiểu miêu, muốn đối phó với bọn người Trung Thổ đạo môn người đồng thế mạnh thì quả thực vẫn còn chưa đủ.

Hai người đã hướng chủ ý sang hải ngoại tán tu đạo hạnh cao thâm, hải ngoại tán tu đại đa số là yêu loại, Hiền Viên pháp vương lần này đến chủ yếu là do nghe nói Huyền Vũ lão đạo giao du rộng rãi, bằng hữu rất nhiều, nếu như thuyết phục được Huyền Vũ, vậy thì việc tiêu trừ đám người Trung Thổ đạo môn căn bản không thành vấn đề.

Nếu như Huyền Vũ lão đạo đồng ý thì đã đành, nếu không đồng ý, Hiền Viên pháp vương không phải loại lương thiện, sẽ mượn cơ hội này để lập uy, cướp đoạt Thương Lăng thủy cung, thực lực chắc chắn sẽ tăng kinh ngạc, hải ngoại tán tu tuy rằng cường đại, nhưng nhân lực lại mỏng, qua lại nhau cũng ít, Huyền Vũ lão đạo tuy giao du rộng khắp, nhưng một khi động thủ thực sự, thì đám bằng hữu đến trợ thủ chắc cũng chỉ có mười mấy mỏng, làm sao so sánh được với Trung Thổ đạo môn lúc nào cũng có sẵn hàng ngàn hàng vạn quân binh, pháp bảo cường đại, lấy thịt đè người.

Huyền Vũ lão đạo công lực thâm hậu, yêu quái cao thủ tu hành trong Thương Lăng thủy cung cũng không ít, nhưng Hiền Viên pháp vương cũng có chỗ chống lưng khác, đương nhiên có cách đối phó.

"Nghe nói Thương Lăng thủy cung này toàn bộ là do một nguyên mẫu thiên thạch 100 triệu năm tạo thành, ta phải tới mở rộng tầm mắt xem sao, xem là vị tiên nhân nào đã có thủ bút cao như vậy(thủ bút: bàn tay tài hoa hoặc khí khái khi hành sự), nói như vậy, e rằng chỉ có Ngọc Hư cung trong Côn Lôn mới xứng để so bì, động thiên này là vùng đất ước mơ đêm ngày cho việc tu hành của những tu đạo nhân, cũng không biết con rùa đen đó số sao mà son thế, bỗng dưng một nơi ngon lành như vậy lại rơi vào tay lão." Ôn Lam Tân tuy rằng chưa từng nhìn thấy diện mạo thực sự của Thương Lăng thủy cung, nhưng cũng nghe không ít câu chuyện về nó. Đối với thủy cung này từ lâu đã thèm thuồng rồi, nếu không đã chẳng chịu hợp tác với Hiền Viên pháp vương.

"Ngàn trượng đáy biển, rất là khó xuống, huống hồ đây là thủy cung của một tiên nhân, Cấm Chế trùng trùng, chúng ta đi lần này, đầu tiên phải thuyết phục được con rùa già đó, có điều nghe nhân gian đồn rằng, lão rùa già này tuy rằng hiếu khách, nhưng lại không ưa thị phi, ắt hẳn khả năng đó thành công không nhiều, nếu như lão rùa già đó không đồng ý, lập tức ra tay, đoạt lấy động phủ, rồi tính tiếp." Hiền Viên pháp vương nói câu này đúng là đã trúng ý của Ôn Lam Tân.

Lập tức hai người tự hiển thân thông, Ôn Lam Tân lấy ra pháp bảo sở trường- Vạn Ma Trường phiên.

Thần Ma tướng trên thanh Trường phiên đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình, thân cao ba trượng, đầu như cái đầu, hai cái sừng nhọn hoắt đen sì cong cong, nhe nanh giờ vuốt, khuôn mặt đáng sợ. Toàn thân đỏ hồng, cánh tay dài ra, tay cầm một thanh liêm đao dài ngoằn, hoàn toàn là do âm hồn ma khí ngưng tụ, phía trên tản phát ra những khí tức khủng khiếp, không thua kém gì thượng đẳng ma binh.

Ôn Lam Tân lách thanh trường phiên, hắc khí cuộn cuộn, áp xuống phía dưới. Mặt biển bị hắc khí bức bách, đâm thẳng xuống dưới, đâm vù vù xuống đáy biển sâu hoắm, không hề ngó ngàng tới đám người Hiền Viên pháp vương.

"Lão tổ, cô gái này đạo hạnh cao thâm, không thèm coi ngài ra gì trong mắt, đúng là đáng ghét, nếu không phải thuộc hạ thực lực không bằng, nhất định sẽ phải dạy cho ả một bài học mới được." Thiên Huyền Huyết Ma thấy Hiền Viên pháp vương vẻ mặt đăm đăm, dè dặt nói.

"Hừ! Lũ phế vật các ngươi, đạo hạnh không đáng nhắc tới, cô gái này ngưng luyện đệ nhị nguyên thần Huyền Tẫn châu, các ngươi đâu xứng là đối thủ, đừng có làm chuyện đại dột trước mặt lão tổ ta, những đám đồng đảng của lão rùa già dưới kia có khả năng đều ở trình độ Phản Hư, nếu không có sự trợ lực của ả, thì chuyện này sẽ nan giải lắm. Lão tổ ta tuy rằng luyện được sát chiêu, nhưng để đối phó với nhiều nhân vật Phản Hư như vậy e là sức người có hạn, ba người các ngươi cẩn thận hành sự, vào lúc đánh nhau, chỉ cần liên thủ bố trí Huyết Hà đại trận của ta, tiêu diệt đám yêu quái công lực yếu, đoạt lấy nội đan, sẽ tăng công lực lên đáng kể." Hiền Viên pháp vương nghiêm nghị căn dặn.

Huyền Vũ lão đạo giao thiệp rộng rãi, nên Hiền Viên pháp vương trước khi tới đã tìm hiểu thực hư kỹ càng thực lực của Thương Lăng thủy cung, ngoại trừ Huyền Vũ lão đạo ra, còn có hai tên yêu quái Phản Hư kỳ, bảy tám tên Hóa Thần hậu kỳ, thực lực cũng coi là rất hùng hậu, có điều Hiền Viên pháp vương cộng với Ôn Lam Tân thì hoàn toàn có thể đối phó được.

Hiền Viên pháp vương cũng không mang theo pháp bảo nào hết, chỉ khê xoay người một cái, một luồng ánh sáng vàng bao lấy xung quanh Thiên Huyền Huyết Ma, không một tiếng động xuyên xuống biển, không bắn lên đến nửa giọt nước.

"Bản đạo ở đại dương thâm sâu tu hành, lâu không xuất thế, không biết rằng lại có nhân vật như Huyền Vũ lão đạo đây, ắt hẳn là toàn bộ Tu Đạo giới hải ngoại đã phong Huyền Vũ lão đạo huynh là tôn chủ." Văn Hà tiên tử mỉm cười duyên dáng nhìn Chu Thanh rồi nói với Huyền Vũ lão đạo mấy câu làm quà, cảm nhận được linh khí nồng đậm trong Thương Lăng thủy cung.

Đây là một phòng đại sảnh rất rộng rãi quang đãng, bốn vách tường và cả bàn ghế đều nối với nhau thành một khối, giống như là tự nhiên mọc lên, toàn bộ đồ dùng hàng ngày đều nối liền với khối Thiên Thạch không lồ nguyên thai phía trên.

"Người này, e là một kẻ điên cuồng." Văn Hà tiên tử thầm nghĩ, phía trên khối thiên thạch nguyên thai tạo ra sảnh đài lâu các đã làm người ta sợ khiếp rồi, bây giờ ngay cả những dụng cụ đồ đạc bên trong, lò luyện đan, giường đá... cũng đều nối thành một khối thống nhất, không thể di chuyển được, nhìn chẳng chút đan xen, diệu dị khác thường. Chỉ e là những công trình này nếu ở trên một khối đá bình thường thì cũng khó mà làm nổi, huống hồ đây lại là một khối thiên thạch nguyên thai phương viên vạn dặm.

"Ha ha, lão đạo không dám nhận, bên dưới đại dương bao la, những tu sĩ cao minh đâu đâu cũng có, lão đạo chỉ là may mắn có được phúc phận này thôi. Nếu nói là đạo hạnh cao thâm, lão đạo căn bản không đáng được xếp vào top đâu."

"Ồ, đạo hữu thử kể ra xem nào, để bản đạo thấy được một chút phong thái của cao nhân." Chu Tổ có ý muốn tìm hiểu rõ ràng tường tận về thực lực thật

sự của hải ngoại Tu Đạo giới.

7 cao thủ môn hạ của Huyền Vũ lão đạo đều đi tán luyện rồi, dường như không muốn lãng phí chút thời gian nào cả, cũng phải, tu luyện ở trong Thương Lăng thủy cung, nhờ có linh khí đậm đặc, nên tu luyện có tốc độ cũng nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, Thiên Thủy Tam Quái cũng thu thập mấy được liệu quý hiếm rồi luyện đan nhờ trong lò luyện ở đây, lò luyện đan được chế thành từ khối thiên thạch nguyên thai 100 triệu năm, khi dùng vào việc chế luyện đan dược, thì phẩm chất ít nhất cũng phải cao hơn một đẳng cấp.

Bởi như vậy, nên trong phòng khách rộng rãi giờ chỉ còn lại Huyền Vũ lão đạo, Chu Thanh và Vân Hà tiên tử.

Nghe Chu Thanh hỏi về những nhân vật đạo hạnh cao thâm, Huyền Vũ lão đạo vuốt vuốt mấy chòm râu vàng óng phía dưới cằm, rồi gật gù nói: "Nếu nói tới nhân vật đạo hạnh cao thâm, lão đạo cũng có quen biết vài người, trong đó tu vi cao nhất chính là lão Cáp Mô (Cáp mô: cóc) ở đáy biển độ sâu năm ngàn trượng tại Đông Hải, là hảo hữu chí giao của lão đạo, lão Cáp Mô này nguyên hình là một con cóc sáu mắt, một ngàn năm trước đã có đạo hạnh Phản Hư hậu kỳ rồi, bây giờ độ qua sáu đại Thiên Kiếp, thừa lại ba đạo cuối cùng nữa thôi, do bận bịu việc độ kiếp, mấy trăm năm nay đều khổ tu luyện thành pháp bảo, ồ cóc là do chính lão tạo thành, được gọi là Tử Lan bích phủ, tuy không được hùng vĩ như Thương Lăng thủy cung đây, nhưng cũng không phải là nhỏ, có điều rất khó để xuống dưới độ sâu đó, ngoài ra còn có Nam Cực Quang Minh Kinh Lam Thần lão tổ, Bắc Cực Cực Lạc cung Đại Lực Hùng vương, Bắc Hải Huyền Âm đảo Cực Âm chân nhân, Nam Hải Phổ Đà sơn Vô Chân sư thái, những người này đều đã độ qua đại Thiên Kiếp, lão đạo còn khướt mới bằng được. Có điều những nhân vật cao nhân này đều là những người khổ tâm tu hành, không có nhiều môn nhân, nhất là lão Cáp Mô, một thân một mình sống ở trong Tử Lan Bích phủ rộng lớn, để phí hoài cả một động thiên rộng lớn."

Chu Thanh và Vân Hà tiên tử đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không ngừng kinh ngạc về thực lực khủng khiếp của những nhân vật hải ngoại tán tu kia, độ qua đại Thiên Kiếp là nhân vật như thế nào, so với tiên nhân chân chính thì chẳng khác là mấy.

Nghe Huyền Vũ lão đạo này không những giới thiệu về phân bố và chia cắt thế lực của từng hải vực, hai người cuối cùng đã có được một cái nhìn khái quát về hải ngoại Tu Đạo giới, nếu nói về nhân số, thì tất cả gộp lại cũng chỉ được tầm hơn một ngàn, còn xa mới bằng Trung Thổ đại môn phái, có điều ai nấy đều là cao thủ cả, chỉ ít cũng phải Hóa Thần trung kỳ, đạo hạnh như vậy, ở Trung Thổ đạo môn tuy không phải là đỉnh cấp, cũng được coi là nhân vật đáng được coi trọng rồi, nhưng Tu Đạo giới ở hải ngoại, thì chỉ được coi là đám lâu la mà thôi.

Huyền Vũ lão đạo đã bước vào Phản Hư trung kỳ, độ qua một tầng Tiểu Kiếp, đạo hạnh mới chỉ mức tầm tầm.

Những yêu quái đạo nhân vừa bước vào Phản Hư còn lại, ít nhất cũng có chừng bốn năm trăm, chỉ có điều mỗi người cát cứ một phương, không tập trung lại, Huyền Vũ lão đạo môn đạo có bảy tám đệ tử, đã coi như là hiếm thấy rồi.

"Vốn ra Bắc Hải còn có một vị đạo nhân nữa, có điều hành sự ương ngạnh, sát nghiệt quá nặng, bị Thiên Kiếp đánh chết." Huyền Vũ lão đạo tiếp tục nói thêm.

Trong lúc đang đàm luận, bỗng một âm thanh vang truyền khắp thủy cung: "Minh Ma đảo đảo chủ Vương Trung đạo nhân cầu kiến Thương Lăng thủy cung chủ Huyền Vũ chân nhân! Mong được gặp gỡ." Ngữ khí uyển chuyển, nhẹ nhàng, giống như là một hảo hữu chính tông tới chơi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Thiên Quỷ Đạm Hồn (2)

"Ý ! Minh Ma đảo Vương Trung đạo nhân, cái tên này nghe rất quen, hình như đã nghe qua ở đâu rồi ?" Chu Thanh vừa nghe tên này, cảm thấy rất quen tai, đang gắng nhớ lại. Truyện "Phật Đạo "

"Minh Ma đảo ?!" Huyền Vũ lão đạo cũng ngạc nhiên: "Minh Ma đảo này nằm sâu giữa lòng đại dương, nhưng không phải ở đáy biển, mà là trên mặt biển, xung quanh trăm dặm sương mù dày đặc, người sống không dám đến gần, mà còn có ma trận vô cùng lợi hại bảo vệ nữa, không biết trên đó có ma môn đạo hữu lợi hại nào ở không, cũng có đạo hữu từng đi thăm dò, nhưng không tìm ra manh mối gì, chỉ biết đó là động phủ của cao nhân, lâu dần chẳng ai muốn quan tâm nữa, không ngờ hôm nay quả nhiên lại đến thăm hỏi lão đạo, ha ha, lão đạo đương nhiên phải xem qua diện mạo thật của ma môn đạo hữu này."

Huyền Vũ lão đạo xuất ngôn giải thích, càng nói càng hưng phấn: "Tính ra cũng khéo, tuy Chu đạo hữu tu luyện huyền công chính tông, lại sử dụng ma đạo đại trận, động phủ thì ở trung tâm đại dương, thiết nghĩ còn quen thuộc tình hình trên Minh Ma đảo hơn lão đạo ta đây." Huyền Vũ lão đạo cũng không phải là người tốt lành gì, biết có nhân vật thần bí đột nhiên đến thăm mình, trong lòng cũng có mấy phần cảnh giác.

Ở dưới biển đa số đều là những người thanh tu, không màng sự đời, nhưng cũng có một số ít người trong lòng đầy rẫy dã tâm, mấy trăm năm nay những người tìm đến cửa Thương Lăng thủy cung để tranh giành cũng không ít, Huyền Vũ lão đạo đã ra tay đuổi đi mấy lượt, nhưng may mà Thương Lăng thủy cung ở bên ngoài thủy cung này là Cẩm Chế vô cùng lợi hại, có mấy người tu đạo với ý đồ bất lương dùng vũ lực đánh vào, đều bị cẩm chế cản trả lại, phải chịu kết cục thê thảm.

Chu Thanh đang suy nghĩ, nghe Huyền Võ lão đạo hỏi, không kịp nghĩ kỹ, đã lắc đầu thờ dài mà nói: “Bần đạo cũng không biết, nhưng nếu đối phương đã đến thăm hỏi, vẫn nên ra ngoài tiếp kiến, chúng ta cũng nên gấp cho biết đó là nhân vật nào chứ.” Nghe nói Minh Ma đảo thần bí như vậy, còn là ma đạo cao thủ, Chu Thanh cũng động tâm tư, muốn biết rốt cuộc đó là nhân vật lợi hại nào.

“Lão tổ, cần gì khách khí với lão rùa này, cứ đánh thẳng vào Cẩm Chế, giết vào bên trong, bắt giữ lão rùa ấy, ép họ quy thuận là được rồi.” Ôn Lam Tân đã đến trước Thương Lăng thủy mạc từ sớm, ung dung thản nhiên, quan sát kỹ càng. Hai bóng người màu huyết lân quần hình như trí tuệ không cao, nghe Hiên Viên pháp vương lấy âm thanh bức phá Thủy Mạc, bắt giác tru tréo kêu lên một cách khó hiểu.

“Hai đứa bây im đi, suy nghĩ của lão tổ cao thâm khó đoán, làm vậy đương nhiên là có đạo lý sâu xa, các ngươi chỉ mới mở mang đầu óc được một chút, sao có thể hiểu được chứ.” Thiên Huyền Huyết Ma không đợi Hiên Viên pháp vương lên tiếng, lập tức quở mắng, chỉ e Hiên Viên pháp vương nhất thời nổi giận, liên lụy đến cả mình. Hai huyết ảnh này, cũng là ô huyết (máu ô nhiễm) ngàn năm hấp thu từ khí rồi tu luyện mà thành, chẳng qua hẳn đã đi trước một bước sinh ra linh trí, còn hai tên này, sinh ra ý thức chưa được bao lâu, luồng sát khí vẫn còn lưu trong ý thức, chưa tiêu trừ được, nên rất lỗ mãng, không biết trời cao đất dày.

Hiên Viên pháp vương không thèm đếm xia hai huyết ảnh này, đối với ông ta mà nói, ba tên này chẳng qua là đồ chơi mà ông ta tạo ra mà thôi, bây giờ có chút giá trị lợi dụng, trí tuệ không cao cũng tốt, chỉ cần biết chém giết là đủ, rất hợp với khẩu vị của Hiên Viên pháp vương, còn Thiên Huyền Huyết Ma bây giờ, linh trí cũng không thua kém gì loài người, còn có thêm mấy phần xảo quyết, Hiên Viên pháp vương không thích lắm, nhưng quả thật ông cũng cần một thủ hạ đắc lực, chỉ là tên này pháp lực hơi kém một chút.

“Nếu tên Chu Thanh kia chịu quy thuận ta, dựa vào cây Hóa Huyết đao của hắn, muốn hoàn thành đại nghiệp thiên cổ này cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì, chỉ e ngại những pháp bảo của mấy tên tạp mao, sau khi phi thiên để lại cho các đạo môn Trung Thổ quá lợi hại, những thứ còn lại không đáng để mắt tới.” Với công lực hiện tại của Hiên Viên pháp vương đương nhiên biết Cẩm Chế trên Thương Lăng Thủy Mạc lợi hại đến cỡ nào, thượng cổ Thủy Tiên mượn lực của thiên kiếp để hình thành Cẩm Chế, đó đã là thủ đoạn của thần tiên, nếu như Hiên Viên pháp vương hồi phục chức thống soái yêu tộc trong thiên hạ như năm xưa, còn là pháp vương không đối thủ như trong thời kỳ công lực còn mạnh, vẫn có thể thử một lần, còn giờ thì, công lực mới hồi phục chưa đến năm phần, không bị Cẩm Chế cản trở lại nỗ lực thành tựu, mới là chuyện lạ.

Thương Lăng thủy cung quả nhiên là danh bất hư truyền, Thiên Hòa Lô Canh, Thiểm Điện Hắc Phong, những thứ này đều là những thứ lợi hại chỉ có trong Cửu Đại Thiên kiếp ! Xem ra chúng ta phải cẩn trọng mà đối phó, ngộ nhờ Huyền Võ lão đạo có pháp bảo do thiên kiếp luyện chế, vậy thì chúng ta khó mà ra tay.” Vạn Ma phurôn dựng đứng sau lưng Ôn Lam Tân, Ma Thần chi tướng gầm thét đòi ra, múa may lưỡi hái. Truyện "Phật Đạo "

Họ không hề biết sự tồn tại của Thương Lăng thủy đạo, nên đều trực tiếp dùng pháp bảo huyền công lặn thẳng một mạch xuống, mới đến được chỗ này, tuy Ôn Lam Tân ma công cái thể, nhưng bây giờ cũng tiêu hao không ít công lực. Hiên Viên pháp vương vốn là thể vô hồn, tuy không phải yêu quái trong nước, nhưng cũng có thể dễ dàng lặn xuống biển sâu so với loài người, nào yếu ớt giống cơ thể con người như Ôn Lam Tân.

May là trong phạm vi mười dặm quanh Thương Lăng Thủy Mạc hoàn toàn cách biệt với nước biển, nếu không thì Ôn Lam Tân sẽ khó mà chịu nổi.

Thương Lăng Thủy Mạc tuy là Cẩm Chế trùng trùng, nhưng vị Thủy Tiên năm xưa đã sớm nghĩ tới việc các đạo hữu đến thăm, nên chỉ Cẩm Chế không thể dùng pháp thuật để công đánh, còn âm thanh thì có thể xuyên thấu vào tận trong thủy cung.

“Minh Ma đảo chủ đến thăm, khiến lão đạo đây cảm thấy vinh hạnh ! Không biết có điều chi chỉ giáo ?” Thương Lăng thủy mạc óng ánh xanh thẳm cấp tốc lưu động, tiếng nước róc rách mang theo tiếng chạm nhau bi li bô lô của điện quang, khí thế lớn mạnh.

Khi thủy mạc mở ra, để lộ cửa vào, Hiên Viên pháp vương thấy tình cảnh này, đã mau chóng bước vào bên trong cửa, tốc độ cực nhanh, cứ như là gấp đi đầu thai vậy. Truyện "Phật Đạo "

Cửa lớn của đối phương mở to, có ý tỏ rõ không có cảnh giác với mình, đương nhiên phải gấp rút bước vào.

“Hả ! Ngươi vẫn chưa chết à !”

“Hi hi ! Ta bảo sao cái tên này nghe quen tai thế, thì ra là hai vị sao, đại ân đại đức của hai vị, bổn tông còn chưa kịp báo đáp, hôm nay bổn tông đương nhiên phải trả cho hết chứ.”

“Đông Từ, chỉ dựa vào ngươi, còn chưa đáng để lão tổ ta để mắt tới, đạo hạnh tiến bộ nhiều rồi sao, bổn pháp vương biết ngươi đã có được không ít lợi lộc, không ngờ đã tu đến trình độ Hóa Hư nhanh như vậy, nhưng trong mắt bổn pháp vương chẳng qua cũng chỉ là hạng hữu danh vô thực thôi !”

Một thời hồi những lời đối thoại được thốt ra từ miệng Chu Thanh, Ôn Lam Tân, và Hiên Viên pháp vương, nhìn thấy 3 người như là đã quen thân, Vân Hà tiên tử và Huyền Võ lão đạo nhìn nhau, cảm thấy kỳ lạ, không nói nên lời.

Hiên Viên pháp vương cười lạnh lùng, huyết quang trên mày lấp lánh, tinh thần niệm lực mạnh mẽ hóa thành vạn mũi kim nhọn bắn về phía Chu Thanh !

Cùng lúc đó, Ôn Lam Tân cầm Vạn Ma phurôn lắc một cái, Thần Ma Tượng to lớn từ trong phurôn nhảy ra, hóa thành một hư ảnh như hồn ma phiêu bồng, trong chớp mắt đã đứng trước mặt Vân Hà tiên tử, đưa cao lưỡi hái chém xuống.

Cùng lúc đó hai người đưa ra pháp bảo pháp thuật ngăn giữa Chu Thanh và Vân Hà tiên tử. Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân dường như đã có bàn bạc trước, hai người không hẹn mà hai đôi tay cùng giờ lên, hơn trăm phi kiếm đen láy âm lạnh, bay dày đặc hướng về phía Huyền Võ lão đạo.

Hơn trăm cây phi kiếm này do hai người đã luyện chế ở Huyền Âm Hắc Băng trong thông đạo Trường Bình, uy lực cũng không nhỏ, nhất là lúc luyện chế đã thêm vào Tử Ngộ Hàn Triều, hàn khí càng kinh người hơn.

Vốn dĩ nguyên lực của nước trong Thương Lăng thủy cung vô cùng dày đặc, bị âm khí lại thêm Tử Ngọ Hàn Triều đông lại, cả không gian trở thành vô số bức tường băng trong suốt, tầng tầng lớp lớp, nước biển xanh thẳm bên ngoài phản xạ lại ánh sáng vào trong, ánh sáng lay động, trông rất thích mắt.

Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân hiểu rõ, trong những người có mặt ở đây thì Huyền Võ lão đạo công lực thâm hậu nhất, chỉ cần giết người này, vậy là đại cục đã định, còn về Chu Thanh thì, hai người biết đạo hạnh của hắn đã tiến bộ nhiều, nhưng vẫn không có tính uy hiếp cao như Huyền Võ lão đạo.

Hai người vốn dĩ đã lên kế hoạch rất tốt, trước tiên giả dạng đến thăm đạo hữu, thăm dò thủ ý tứ của Huyền Võ lão đạo, nếu Huyền Võ lão đạo có sơ hở gì, sẽ ra tay hạ sát ngay, cũng là tên Huyền Võ lão đạo này làm nhiều việc thiện, phúc duyên thâm hậu, vừa vặn Chu Thanh lại nhận ra hai người, chứ nếu không thì, hai người họ đột nhiên hạ thủ như thế, Huyền Võ lão đạo công lực có thâm hậu hơn nữa, dưới sự công kích của hai vị tuyệt đại cao thủ, cũng phải nuốt hận mà chết.

Nhưng sự có mặt của Chu Thanh và Vân Hà tiên tử đã phá vỡ mọi kế hoạch, theo như dò thám họ được biết, bên trong Thương Lăng thủy cung có hai nhân vật Phản Hư, vừa may đạo hạnh mà Chu Thanh và Vân Hà tiên tử biểu hiện ra lại trùng khớp với tình báo, nên hai người Hiên Viên pháp vương đã ngộ nhận.

Chu Thanh biết một số tẩy của hai người, nếu hắn nhắc nhở Huyền Võ lão đạo phòng bị, thì kế hoạch tập kích của hai người sẽ vỡ như bọt biển. Năm lấy thời cơ, lập tức hạ sát thủ, phản ứng của hai người quả thật rất mau lẹ.

Còn Chu Thanh thì đã sớm biết tẩy của hai người, cười hai tiếng hi hi lạnh lùng. Cử Nhật Kim Ô pháp bảo cấp tốc căng ra, một luồng niệm lực tinh thần lớn mạnh phát ra từ trên người Chu Thanh, ép về phía Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân, Chu Thanh bây giờ đâu phải bộ hạ dưới trướng lúc xưa nữa, hai người này ở dưới đáy động Trường Bình ám sát mình, hại mình hiểm đến nỗi suýt mất cả mạng, đó là lần đầu tiên Chu Thanh bị ám sát, không phải là Chu Thanh không sáng suốt, chỉ là thực lực giữa hai bên cách biệt quá lớn. Chu Thanh nhờ vào ma khí thượng cổ mới có thể xoay chuyển tình thế, nhưng cũng chỉ ở thế bị động, đương nhiên không đủ khả năng để chiếm thế chủ động rồi, nhưng bây giờ đã khác, công lực đạo hạnh của Chu Thanh đã tiến bộ nhiều, trên tay còn có mấy món pháp bảo Phong Thần, lại đầy lòng tin.

Gặp mặt kẻ thù, mắt vô cùng đỏ, Chu Thanh vừa gặp mặt đã biết Hiên Viên pháp vương chắc chắn sẽ động thủ, đánh lên ở mức độ này vốn không gây hề hấn gì với hắn.

Hai luồng niệm lực mạnh mẽ đụng nhau trong không trung, vô cùng ghê gớm, những bức tường băng do Tử Ngọ hàn Triều đông kết thành cũng chống đỡ không nổi, bức tường băng chắc chắn đã nát vụn thành từng miếng băng vụn lớn lớn nhỏ nhỏ, rơi xuống mặt đất được hình thành từ thiên thạch, những tiếng lộp bộp ! Ding dong ! Vang mãi không dứt.

Hai người này, chuyên đi tìm thiên tài địa bảo khắp nơi, đến Thương Lăng thủy cung này chắc cũng không có ý định tốt lành gì, nhìn thấy Huyền Võ lão đạo bị hai người liên thủ tấn công, Chu Thanh cũng không lo lắng, Huyền Võ lão đạo dù gì cũng là nhân vật đã qua được tiểu thiên kiếp, tuy là bị đánh lén, nhưng mức tấn công như vậy vẫn có thể chống đỡ nổi.

Hiên Viên pháp vương cười một cách khó hiểu, chín bé gái khoảng bảy, tám, chín tuổi xuất hiện dưới đất, chín đứa bé này đều mặc yếm đỏ, đứa nào cũng trắng trẻo, mập mạp, nhỏ nhắn đáng yêu.

Chu Thanh nhìn thấy, như gặp phải ma vậy, buột miệng nói: “Cửu Tử Mẫu Thiên quý !”

Hiên Viên pháp vương cuối cùng đã ra độc chiêu

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 137: Thiên Quỷ Đạm Hồn (3)

Hắc khí cuộn cuộn dày đặc ùn xuống, cứ như núi Thái Sơn đè vậy, lưỡi liềm sắc nhọn của cây lưỡi hái đen nhánh ánh lên những ánh sáng đen dị thường, Thần Ma Tướng to lớn gầm rú liên hồi, mang theo đó là vô số tiếng gào khóc của âm hồn, quả thật vô cùng đáng sợ, khiến người chưa giao thủ thì đã sợ đến lạnh cả người.

Nhìn thấy lưỡi hái chém xuống với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi, nếu trúng vết chém này, dù có là một tảng đá cũng bị chém thành hai nửa, nhất là trên đó còn mang thêm âm hồn quỷ lực, đục khoét nguyên thần, vô cùng độc địa.

Vân Hà tiên tử mỉm cười, rất ung dung, lưỡi hái còn chưa kịp bỏ xuống, Thanh Nghê kiếm đã nhón nhơ xuất hiện trên đỉnh đầu.

Phù quyết ẩn hiện, thanh quang mạnh mẽ, trên Thanh Nghê kiếm hàng trăm vạn phá ma bùa chú đan xen nhau thành một tấm lưới sáng dày đặc, lưỡi hái to lớn bỏ xuống trên tấm lưới sáng, cứ như bỏ xuống một cái gối bông vậy, mềm mại và có sức, Vân Hà tiên tử kiếm quyết liên chỉ, đỡ được đòn tấn

công này xong, Thanh Nghệ kiếm liền biến hóa liên tục, trong không trung phân hóa thành mười mấy cây kiếm nhỏ giống nhau, hình thành một kiếm trận tinh xảo áp về phía Thần Ma Tướng.

Bùa chú phá ma trên Thanh Nghệ kiếm vô cùng lợi hại, chuyên dùng để khắc chế âm hồn quỷ vật, có tác dụng phá tà kỳ diệu, đó vốn là thủ đoạn của tiên gia, Thần Ma Tướng do Ôn Lam Tân mượn âm lực của hồn sống ngưng tụ thành, tuy hung tàn, nhưng cũng dám để Thanh Nghệ kiếm đánh vào bản thể, thân hình nhấp nháy liên tục, không ngừng lay động, thân thể to lớn như thể mà như không có trọng lượng vậy, lúc tiến lúc lùi, lúc lên lúc xuống, kiếm trận của Vân Hà tiên tử trong nhất thời đến cả miếng da của Thần Ma Tướng cũng chưa đụng vào được.

Cơ thể Thần Ma Tướng như đứng giữa hư và thực, rất linh động, thỉnh thoảng tìm thấy khe hở của Thanh Nghệ kiếm liền bỏ lưới hái xuống, quỷ khí sâu thẳm thẳm, vô cùng sắc bén, Vân Hà tiên tử tuy không đến nỗi lung tung tay chân, nhưng cũng đã tăng thêm một ít phiền phức.

Nếu là đấu pháp và đấu phi kiếm giữa con người và yêu quái, thì cho dù ra sao chỉ cần dùng pháp bảo pháp thuật như vậy mà đánh tới tấp, nếu chỉ nhờ vào tốc độ thân pháp để né tránh đòn tấn công của phi kiếm, chẳng khác nào tự sát, nhưng Thần Ma vốn không phải thực lực, không có thân xác ràng buộc, tốc độ không bị hạn chế, muốn đến là đến, muốn đi là đi, nhất là cây lưới hái xuất thân nhập quỷ, cứ luôn bỏ xuống từ những góc độ không ngờ, đúng là khó mà ứng phó. Truyện "Phật Đạo "

Vân Hà tiên tử tuy đạo hạnh tăng cao, còn có tiên kiếm trong tay, thực lực thêm tăng, nhưng thủ pháp ngự kiếm chưa được thuần thực, Thanh Nghệ kiếm cũng chưa được thần hành hợp nhất, đối phó với Thần Ma Tướng hư vô phiêu diêu này tuy đang chiếm thế thượng phong, nhưng trong nhất thời cũng không thể tấn công được.

Vân Hà tiên tử cũng không nóng vội. Người đến tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng Huyền Võ lão đạo và Chu Thanh cũng không thua kém gì, nhất là Chu Thanh có mấy tông thượng cổ pháp bảo trong tay, e là nếu thi triển ra, người đến cũng không phải là đối thủ.

Hắn chỉ muốn tự bảo vệ mình, không muốn chém giết, Vân Hà tiên tử vô cùng thông minh, những ngày này tuy đạo hạnh tăng cao, nhưng không hề tự đại, kẻ địch thực lực lớn mạnh, mình vẫn còn kém xa, bây giờ đối phương thả Thần Ma Tướng ra để công kích mình, rõ ràng là coi khinh mình, cứ thế, lại hợp với tâm ý của mình, nhân cơ hội thực chiến này, rèn luyện thuật ngự kiếm của mình một chút cũng hay, tuyệt không tham công mà mạo muội tấn công, tránh để đối phương thừa cơ, sẽ liên lụy đến Chu Thanh.

Vân Hà tiên tử dù gì cũng đã bước vào ngưỡng cửa của Phản Hư, lại có tiên kiếm trong tay, trong lúc chiến đấu, Thanh Nghệ kiếm càng dùng càng thuần thực, dần dần Thần ma Tướng phản kích càng lúc càng ít, phân ra chín phần lực đạo để né tránh đòn tấn công từ Thanh Nghệ kiếm của Vân Hà tiên tử, nào còn rảnh tay nữa, lợi thế đã ngã về một bên.

Thần ma do Ôn Lam Tân tế luyện là dựa vào ưu thế hư vô của bản thân, không sợ sự tấn công của những phi kiếm pháp bảo bình thường, cũng tương đương với những nhân vật Phản Hư sơ kỳ, hơn nữa Thần Ma Tướng vẫn không thể sử dụng pháp thuật, nếu là chiến đấu với những tu sĩ bình thường, thì cũng chẳng sợ, nhưng cây Thanh Nghệ kiếm của Vân Hà tiên tử lại đúng là khắc tinh của nó.

Nói về Hiến Viên pháp vương tế xuất sát thủ, Cửu Tử Mẫu Thiên quý, chín bé gái trắng trẻo, mập mạp đáng yêu bò lăn trên mặt đất, đứa nào cũng chẳng khác gì người sống, biến hình dạng, mặt xanh răng nanh, tóc trắng mắt đỏ ngầu, thân hình và tay cùng tỷ lệ, hai tay thô dài, dài đến tận đầu gối, đụng được đến cả lòng bàn chân, toàn thân đều là bạch cốt, không hề có tí da thịt nào, nhìn thấy cả khung xương yếu ớt.

Nhất là trên phần xương trắng lờ mờ có vô số chú văn nổi lên và lưu động, một mùi khủng khiếp kỳ dị từ những chú văn lưu động phát tán ra, bất cứ đạo sĩ nào nhìn thấy cũng biết ma vật kinh khủng này không dễ gì đối phó.

Hiên Viên pháp vương nghe Chu Thanh gọi ra tên, liền cười hai tiếng quái lạ, giọng nói bèn ngót: “Đông Tử quả là biết hàng, biết tuyệt kỹ thành danh của lão tổ ta năm xưa, hôm nay cho ngươi nếm thử mùi vị của Cửu Quỷ dụ hồn sống !”

Đạo bào màu vàng kim phát một cái, khung xương của chín con Thiên Quý lách cách quay sang, thân hình lặn vào hư không một cách kỳ lạ, Chu Thanh thấy tình cảnh này kêu lên một tiếng: “Hay !” Mười hai cây Đô Thiên Minh Vương kỳ động đập theo ý, bắn ra, nhưng không phải bắn về phía hắn, mà bắn về phía Vân Hà tiên tử đang chiến đấu với Thần Ma Tướng.

Mấy trăm cây ma môn phi kiếm được luyện chế từ Huyền Âm hắc băng vùng loạn xạ về phía Huyền Võ lão đạo, bên trong còn mang theo cả Tử Ngộ Hàn Triều, biến những chỗ xung quanh Huyền Võ đạo lão trong phạm vi 3 trượng đều bị ngưng tụ thành một tầng băng đen nhánh, lờ mờ bên trong tầng băng có vô số phi kiếm đâm chém loạn xạ, lớp băng tầng cứng chắc cứ như không khí vậy, không hề cản nổi những cây phi kiếm này.

Không biết Huyền Võ lão đạo bị đông kết bên trong như thế nào rồi, nhưng Chu Thanh cũng không còn tâm trí mà lo tới nữa, Cửu Tử Mẫu Thiên quý là thân ngoại hóa thân chi pháp đỉnh nhất trong yêu ma đạo, một khi tế luyện thành công, uy lực vô biên, Thiên Quý dụ hồn, Tiên Phật cũng phải tránh.

Nhưng Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma của Chu Thanh còn cao minh hơn, Đô Thiên Ma thần đến từ thời cổ xưa thiên địa sơ khai, uy lực của nó đủ để hủy thiên diệt địa, trùng kiến lục đạo luân hồi, nhưng hiện giờ Chu Thanh chỉ có thể dùng Minh Vương Kỳ để ngưng tụ phân thân, nhưng muốn hóa ra hình thể như Cửu Tử Mẫu thiên quý này, Chu Thanh còn kém xa, cho dù là công lực của Tam Thanh Đạo Tôn, Tây Phương Phật Đà cũng không đủ để triệu hồi ra bản thể của Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma.

Không hóa ra hình thể, thì không thể tấn công, Chu Thanh chỉ đành dùng cờ phướn trận pháp để bảo hộ cho Vân Hà tiên tử có công lực yếu nhất, mong là có thể mượn uy của thái cổ Thần Ma mà áp chế sự xâm nhập của Thiên quý dụ hồn, còn về hắn thì, đã có Cửu Nhật Kim Ô pháp y hộ thể, muốn tự bảo vệ mình chắc là không thành vấn đề. Truyện "Phật Đạo "

Điểm lợi hại nhất của Cửu Tử Mẫu Thiên quý chính là có thể đi xuyên qua bên trong nhiều không gian, bất cứ lúc nào cũng có thể ra một nhát chí mạng, các pháp bảo đạo pháp đều không cách nào khóa được sự công kích của nó, dĩ nhiên những pháp bảo lợi hại cũng có thể đi xuyên qua nhiều không gian

song song, tí như những pháp bảo Phong Thần như Khốn Tiên thờng, Roi đá thần, Hóa Huyết đao, nhưng với thực lực hiện tại của Chu Thanh, e là cái thủ đoạn đi xuyên qua nhiều không gian song song, Chu Thanh vẫn chưa thực hiện được, chỉ có tiền nhân mới có thể làm được thôi.

Những tu sĩ bình thường, đã tu đến Phản Hư cảnh giới, đều có thể phá không gian, dưới đáy động Trường Bình, Ôn Lam Tân và Hiên Viên pháp vương chính là đã dùng phương pháp này để độn tẩu.

Cách phá không gian để độn tẩu tiêu hao rất nhiều pháp lực, đến lúc khẩn cấp, những người tu đạo bình thường cũng sẽ dùng đến, nhưng phương pháp này, chỉ có thể mở ra một không gian song song, nhưng không thể đi xuyên qua trong hàng ngàn hàng vạn cái không gian song song một cách như ý, khoan hăng nói đến chuyện tiêu hao bao nhiêu pháp lực, cho dù có pháp lực như thế, cũng sẽ bị mất đi trong không gian, tìm về thế giới vốn của nó.

Còn Cửu Tử Mẫu Thiên quý này lại có bản lĩnh như thế, không tiêu hao chút sức lực nào, thì có thể làm được cái chuyện mà đến tiền nhân cũng không thể làm nổi, lại thêm có mối quan hệ kỳ diệu với bản thể của người tế luyện, nên không sợ bị lạc mất không gian.

Hậu quả của cái năng lực khủng khiếp này chính là không có pháp bảo và pháp thuật có thể công kích thiên quý, bất cứ người tu đạo nào cũng phải dùng cạn chân nguyên mà tử vong dưới sự tấn công vô cùng vô tận của đám Thiên quý này, lại thêm chỉ cần Thiên quý tiếp xúc đến thân thể, thì sẽ hấp thụ tinh huyết nguyên thần, vô cùng lợi hại.

Những người tu đạo gặp phải đám thiên quý này, ngoại trừ dùng pháp bảo lợi hại hộ thể ra, thì không còn cách nào nữa, càng không thể phá không gian mà Độn Tẩu, lúc đi xuyên qua không gian, Thiên Quý sẽ như cá gặp nước vậy.

Những pháp bảo hộ thân bình thường dưới sự tấn công của Thiên Quý đều không hề có năng lực kháng cự nào, Chu Thanh cuối cùng đã hiểu tên yêu giả Hiên Viên pháp vương này năm xưa làm sao có thể tung hoành thiên hạ, thống lĩnh thiên hạ yêu tộc, chỉ dựa vào Cửu Tử Mẫu Thiên quý, trên cơ bản đã đủ để cân quét thiên hạ rồi.

Chu Thanh chỉ biết vật này, nhưng lại không có phương pháp tế luyện, nếu không thì mặc cho tế luyện có khó khăn đến mấy, Chu Thanh cũng phải luyện cho ra cái thứ này.

Cùng lúc với Chu Thanh vung ra cờ lệnh, hai cái xương vai dài hiện ra từ trong hư không, bạch cốt sắc nhọn bắt về phía mặt của Chu Thanh, thế như chớp giạt, thân hình Chu Thanh khẽ chớp, thối ra một hơi dài, nguyên lực nước dày đặc trong không trung ngưng kết thành những quả cầu nước to cỡ nắm đấm, bao bọc bên ngoài quả cầu nước là những tia chớp, đó chính là Thái Ất Thủy Lôi thu nhỏ, bay về phía mấy cái bạch cốt.

Răng rắc ! Răng rắc ! Một cánh tay bằng xương trắng bắt lấy quả cầu nước được thủy lôi bọc lại, Thái Ất Thủy Lôi uy lực to lớn vẫn chưa kịp phát nổ, thì đã bị móng vuốt sắc nhọn của bạch cốt đã bóp nát vụn, hóa thành những nguyên lực vụn nát rồi biến mất trong không trung, một bạch cốt khác vẫn cứ thế tiến đến, muốn chụp lấy mặt của Chu Thanh.

“Đám thiên quý này thật là lợi hại !” Trong lòng Chu Thanh thất kinh, Thái Ất thủy lôi của mình tuy chỉ phát ra trong lúc cấp bách, uy cũng đã bắt phạm, e là đến cả phi kiếm thượng đẳng mà gặp phải cũng sẽ nát thành mảnh vụn, nhưng trong móng vuốt của Thiên quý cứ giống như đậu hủ vậy.

May mà Chu Thanh đã đoán trước được sự việc, cơ thể thoát cái đã ở ngoài ba trượng, miễn cưỡng né được đòn tấn công.

Lúc thân hình Chu Thanh vẫn chưa định hình, một tiếng rầm từ sau lưng vang lên, thân hình Chu Thanh lao đảo, Cửu Nhật Kim Ô pháp bảo hồng quang sáng rực, chín cái tam châu kim ô bay ngang qua đại hồng pháp bảo, trong tích tắc hóa diễm màu vàng kim chói rực, bảo vệ Chu Thanh bên trong.

Chu Thanh lăn lộn dưới đất, rồi đứng dậy, nhìn thấy một con Thiên Quý để lộ ra nửa thân người từ trong hư không, nhe ra hàm răng trắng nhọn hoắt, hình như đang nhìn thẳng vào mình mà cười quang quác

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: Đâu Suất Tử Diễm (1)

“Mẹ nó, cái thứ này xuất thần nhập quỷ, không thể đoán được, bảo ông đây làm sao mà đánh ? Nếu không phải ông đây có Cửu Nhật Kim Ô pháp bảo hộ thể, thì lúc này đã bị phanh thây xé thịt rồi.” Chu Thanh thất kinh hồn vía, vẫn chưa kịp định thần lại, đã phóng ra chín cây phi kiếm ánh bạc lấp lánh, toàn thân trên dưới nhảy múa loạn xạ đến nỗi con kiến còn chui không lọt, lúc này mới ngồi thở được một lúc. Truyện "Phật Đạo "

Chín cây Thiên Long Phục Ma kiếm cũng được lấy từ đồng pháp bảo của Ngưu đầu Âm Thần, uy lực tuy không bằng Thanh Nghê kiếm, nhưng trên chín cây kiếm này lại có Thiên Long Phục Ma chú ấn, tốc độ cực nhanh, sắc bén vô cùng, khi sử dụng ánh bạc lấp lánh, quang sáng hiện ra, Thiên quý muốn dùng cường lực để phá giải phong tỏa của phi kiếm, cũng phải tốn nhiều công sức, chỉ cần kéo được thì kéo, Chu Thanh sẽ có cơ hội thi triển pháp bảo mạnh để tấn công Thiên quý, khiến nó không kịp độn nhập hư không.

Chu Thanh đạo hạnh cao thâm, lại thêm vốn đã từng tu luyện kiếm đạo chi pháp, sử dụng chín cây phi kiếm này sẽ nhuần nhuyễn hơn Vân Hà tiên tử

hiều, trong nhất thời, đã lấy các pháp bảo ra, Thiên Long Phục Ma kiếm ánh bạc sáng chói, Vạn Ma phurôn hắc khí cuộn cuộn, Đồ Thiên kỳ huyết vân vây quanh, Thanh Nghê kiếm ánh sáng trắng lượn vòng, khí lạnh buốt tím, âm hồn gào khóc. Bóng trắng của Cửu Tử Mẫu Thiên quý biến động, tình cảnh này khiến người nhìn cũng phải rối mắt, nếu chỉ dựa vào một đôi mắt thì đừng hòng nhìn rõ mọi đầu mối, nhưng chúng nhân có mặt đều là cao thủ, từng luồng thần niệm mạnh mẽ xen kẽ nhau mà tìm kiếm, còn dùng tốt hơn mắt thường đến 3 phần. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh dùng chín cây phi kiếm bảo vệ toàn thân, thân thể được bao bọc trong hỏa diệm mị vàng, chạy qua chạy lại để xung sát, thần niệm lớn mạnh phân bố khắp chỗ giao chiến, mỗi khi có Thiên quý xuất hiện, Chu Thanh dùng 12 đạo tử quang bắn qua, đó chính là pháp bảo sở trường của Chu Thanh Rết thiết bối, những con rết này chỉ cần đụng phải Thiên quý sẽ hình thành sinh tử môn trong Luân Nghi Vi Trần. Tuy không thể nhốt Thiên quý lại, nhưng cũng có thể cản được vài giây, đủ để Chu Thanh dùng Khôn Tiên thùng bắt lấy.

Chín con Thiên quý tốc độ thật sự quá nhanh, Rết lưng sát vẫn còn cách khá xa, thì Thiên quý đã chui vào trong hư không rồi, lúc sau lại xuất hiện xung quanh kiếm trận của Chu Thanh, một đôi bạch cốt vuốt sắc bắt loạn xạ vào chín cây phi kiếm, không hề sợ những cây phi kiếm cực kỳ sắc bén này.

Đã mấy lần Bạch cốt vuốt sắc đột phá được kiếm quang, may mà Thái Dương Chân Hỏa thời thượng cổ trên Cửu Nhật Kim Ô pháp y vô cùng nóng, Thiên quý vẫn còn chút kiêng dè đối với Chân Hỏa, chỉ dùng âm lực lên tấn công, nhất là đám Thiên quý này giống như biết sử dụng pháp thuật vậy, bên trên bạch cốt vuốt sắc ngẫu nhiên xuất hiện một quả cầu lõi màu đen, tuy không thể đột phá Chân Hỏa trên pháp y, nhưng cũng phát nổ ở gần xung quanh, sức công phá lớn, và tiếng nổ rầm khiến Chu Thanh thấy đình tai nhức óc.

Mỗi khi tâm thần Chu Thanh thấy động, khóa được một con Thiên quý, Thiên quý liền mở ra không gian chui vào bên trong, trong tích tắc đã đi xuyên qua mười mấy không gian song song, cắt đứt thần niệm của Chu Thanh đuổi theo, khiến Chu Thanh giống như chó cắn phải rùa, không biết nên xuống tay từ đâu.

Chu Thanh trong lúc chiến đấu dần dần áp sát vào Vân Hà tiên tử, Đồ Thiên Minh Vương kỳ quả nhiên có hiệu quả đặc biệt. Thần niệm Chu Thanh nhìn thấy rất rõ, mười hai cây lệnh kỳ bao bọc lấy Vân Hà tiên tử, Đồ Thiên Thần Ma thái cô trên mặt kỳ như muốn nhảy ra, nhưng hình như bị vật gì đó trôi buộc lại, không thể thoát khỏi mặt cô mà tự thân hành động. Chu Thanh biết đó là do công lực đạo hạnh của mình chưa đủ, không đủ để khiến Đồ Thiên Thần Ma hóa thành thực thể.

Tuy là như vậy, mỗi khi có Thiên quý hiện thân, muốn tấn công vào trong, Thập Nhị Đồ Thiên Thần Ma này liền gào thét lên. Mỗi khuôn mặt đều trợn mắt nhe nanh, sát khí đằng đằng, giống như sắp xông ra xé nát Thiên quý vậy. Những Thiên quý đó hình như cũng biết lợi hại, sau khi cảm nhận được sát khí đến từ thái cô hồng hoang, quả nhiên không xuất hiện ở xung quanh đó nữa, con nào cũng tập trung toàn lực tấn công Chu Thanh, làm Chu Thanh bận rộn tay chân.

Thập Nhị Thái Cô Đồ Thiên Thần Ma là Vạn Ma chi tôn, Thần Ma Thủy Tổ, lệnh kỳ này chẳng qua là một trong hàng trăm hàng vạn phân thân nguyên thân của họ rải rác ra. Tuy là như vậy, khí thế áp bức cũng không phải là thứ mà bọn Thiên quý có thể chống lại được, đó không phải là vấn đề thực lực, nếu nói thực lực, mấy con Thiên quý này muốn dùng sức đánh vỡ cây kỳ, cũng không phải là không thể, nhưng theo bản năng thì lại chẳng dám đến gần, đó là xuất phát từ bản năng sợ hãi của kẻ dưới đối với kẻ trên.

Chu Thanh bận tới mất tới mũi, nếu bây giờ Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân cùng nhau liên thủ tấn công Chu Thanh, mặc cho Chu Thanh có thần thông gấp mười lần đi nữa, cũng đành nuốt hận mà thôi.

Nhưng Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân hiện giờ cũng đang bị người khác làm bận tay bận chân, không thể thoát thân.

Chu Thanh đang chiến đấu với chín con Thiên quý, cùng lúc đó còn bị đánh lén. Huyền Võ lão đạo đang được bao bọc bên trong một tầng huyền băng màu đen, đang bị hàng trăm phi kiếm thích sát, phát ra giọng nói ồn ã: “Hai vị ma môn đạo hữu tâm can lại độc ác như vậy, thiết nghĩ hôm nay đến đây cũng không phải có ý tốt gì, chẳng lẽ là muốn cướp đoạt hân xá của lão đạo .”

Đúng vậy, mấy trăm phi kiếm mang theo Tử Ngọ Hàn Triều quả thật lợi hại, nhưng muốn thích sát Huyền Võ lão đạo đã tu hành ngàn năm, vượt qua tiểu thiên kiếp, còn được di vật của yêu quái đạo nhân là thượng cổ Thủy Tiên, đúng là không thể nào.

Nếu nói Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân cùng liên thủ tập kích, tuy không thể khiến Huyền Võ lão đạo trọng thương, thì chí ít cũng hao tổn chút nguyên khí, nhân lúc đó, Hiên Viên pháp vương dùng Cửu Tử Mẫu Thiên quý để thích sát Chu Thanh hai người, rồi sau đó đối phó Huyền Võ lão đạo, từ tình báo được biết trong số môn nhân của Huyền Võ lão đạo có mấy người Hóa Thần hậu kỳ, tuy vẫn chưa hiện thân, nhưng hai người cũng chẳng thêm để mất tới.

Chiến đấu ở mức độ này, ba người Thiên Huyền Huyết Ma vốn không thể xen vào nổi, nhưng họ cũng có nhiệm vụ, trốn ở xa xa, vừa quan sát tình hình, vừa chú ý động tĩnh xung quanh, chỉ cần yêu quái có tu vi cao xuất hiện, lập tức liên thủ hạ sát, ba người họ cũng là cao thủ Hóa Thần hậu kỳ nữa.

Trên bãi chiến trường bị bao trùm bởi ánh sáng, hắc khí và huyết vân, ba người đều nhìn không rõ, các loại thần niệm mạnh mẽ đan chéo nhau, thần niệm yếu ớt của ba người họ vốn không xen vào nổi, cũng không biết tình hình thế nào rồi.

Tên tiểu tử Chu Thanh mới không gặp một thời gian, quả nhiên thực lực tăng cao giống như ngồi máy bay vậy, đặc biệt là pháp bảo trên người, món nào món nấy cũng đều là cực phẩm, chín con Thiên quý tuy chiếm thế thượng phong, nhưng trong nhất thời cũng không làm gì được hắn.

Hai người đang định xông lên, bên trong hắc băng bao bọc Huyền Võ lão đạo tử quang lấp lánh, đất nứt toạc ra, mấy trăm cây phi kiếm bắn ngược trở lại, bay tới tập về phía Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân.

“Ý !?” Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân đồng thời kêu lên kinh ngạc, Vạn Ma trường phurôn của Ôn Lam Tân lắc một cái, hắc khí thu lại hết, Thần Ma Tướng tay cầm cây lưỡi hái cũng bị thu lại, nếu Cửu Tử Mẫu Thiên quý đã xuất hiện, cũng không cần dùng đến vị Tôn Thần Ma Tướng này nữa, vốn

dùng để kéo dài thời gian, nếu như bị phá ma bùa chú đánh tan, Ôn Lam Tân quả thật không đành, tuy hiện nay Ôn Lam Tân còn có thủ đoạn lợi hại hơn.

Hai người đều là thần niệm ngự kiếm, đột nhiên từ quang xuất hiện, mối liên hệ giữa thần niệm và phi kiếm đột nhiên bị một luồng sức mạnh thần bí cắt đứt, đồng thời còn cản trở lại, sao lại không kinh ngạc chứ, hai người cùng vuron tay ra, hai luồng ánh sáng một đỏ một đen như được phối luyện vào nhau, đã thu hồi lại hết mấy trăm cây phi kiếm, kiểm tra sơ lại, phát hiện không bị tổn hại nào, liền khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Những cây phi kiếm này đều có thể xem là cực phẩm, nếu chỉ trong một chốc mà bị hủy hết, hai người chắc sẽ điên mất.

Huyền Võ lão đạo hiện thân ra, đạo bào trên người bị phi kiếm đánh đến rách rưới, nhưng trên người lại không có vết thương nào, thần sắc cũng rất tự nhiên, hiển nhiên là không chịu bất cứ tổn hại nào, một chiếc áo giáp trên người phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, những vết hoa văn rạn cũ kỹ trên đó hình thành những đồ án phù hiệu kỳ lạ.

Tấm áo giáp này chính là một cái mai rùa của Huyền Võ lão đạo khi ông thoát khỏi bản thể, vô cùng chắc chắn, đầy đủ linh khí, sau khi Huyền Võ lão đạo hóa hình thành công, ngày ngày dùng Chân Hóa phù chú để tế luyện, lực phòng ngự lại càng bất phạm, nhất là bản thể của tấm giáp này đồng thể với Huyền Võ lão đạo, có mối liên hệ kỳ diệu với nhau, lúc gặp nguy hiểm tự động chống đỡ tấn công, không cần phải tác động thêm, quả thật là pháp bảo hộ thân tốt nhất.

Nhưng Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân đến nhìn cũng không thèm nhìn lấy cái áo giáp đó dù chỉ một lần, ánh mắt của hai người đều chăm chú nhìn vào một ngọn đèn dầu bằng thanh đồng trên tay Huyền Võ lão đạo.

Chiếc đèn dầu bằng thanh đồng này tạo hình cũ kỹ, có bát quái, tản ra trên tám phương, trên góc của mỗi một phương đều có hình đầu thú kỳ lạ, trong miệng mỗi cái đầu thú đều ngậm một viên châu bằng thanh đồng to cỡ hạt đậu tương, thỉnh thoảng phát ra tiếng ding dong, nghe rất vui tai.

Đèn dầu thanh đồng chỉ có một chân, liền với thân đèn, cả cái thân đèn đều khắc những văn lý hình hóa diệu, khiến người nhìn cảm thấy một cảm giác nóng hầm hập.

Hiên Viên pháp vương nhìn ngọn lửa màu tím to cỡ hạt đậu ở giữa chiếc đèn dầu bằng thanh đồng, bèn hít một hơi: “Bát Cảnh Cung đăng, Đầu Suất tử diệm!”

“Đạo hữu ma công kinh người, quả nhiên tế luyện ra Cửu Tử Mẫu Thiên quý là đỉnh điểm của ma đạo hóa thân trong truyền thuyết, đồng thời ra tay đánh lên lão đạo, lão đạo ta bắt đắ dĩ bị ép, niệm tình hai vị đạo hữu tu hành cực khổ, Thương Lăng thủy cung này vẫn là nơi thanh tịnh, không thích hợp để đánh nhau, chỉ cần hai vị đạo hữu ngừng chiến, ta sẽ mở rộng cửa để hai vị đạo hữu rời khỏi đây, thế nào?” Huyền Võ lão đạo mặt mày trang nghiêm, tay cầm đèn dầu, tử diệm to bằng hạt đậu lóe lên, rất có khí thế.

Ôn Lam Tân không để ý đến lời nói của Huyền Võ lão đạo, mà hai con mắt cứ nhìn chăm chăm tử diệm đang lung lay trên cây đèn dầu bằng thanh đồng.

Hiên Viên pháp vương nghe những lời Huyền Võ lão đạo nói, do dự một chút, đang định mở miệng nói. Truyện "Phật Đạo "

“Ha ha, Hiên Viên lão yêu, Cửu Tử Mẫu Thiên quý của người chẳng ra làm sao cả!” Đó là Chu Thanh ở bên kia đang cười to ha ha, chín cây Thiên Long Phục Ma kiếm ánh bạc lóe lên, giống như ánh sao rơi xuống đất.

Bỗng nhiên huyết vân cuộn cuộn, 12 cây Đô Thiên Minh Vương kỳ vây thành một cái vòng tròn, bao bọc lấy một con thiên quý xuất hiện từ trong hư không ở bên trong, một kim quang như con du long tức tốc bay ra, cột chặt lấy con Thiên quý bạch cốt, đang nhe nanh

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Đầu Suất Tử Diệm (2)

Khốn Tiên từng kim quang lóe sáng, từng vòng phù lục nạm màu vàng kim trên sợi từng bay ra, cột chặt vào phần eo của cơ thể con Thiên quý có hình dạng khủng khiếp này, mặc cho con Thiên quý có lăn lộn thế nào, cũng không động đậy được gì, đương nhiên không thể đi xuyên không gian để trốn tẩu, Khốn Tiên từng, nếu đã bị nó cột, cho dù có là thần tiên cũng khó mà thoát, năm xưa Khương Tử Nha cũng phải chịu thiệt lớn vì sợi từng này, tuy đạo hạnh hiện giờ của Chu Thanh vẫn chưa thể khiến pháp bảo thời Phong Thần thượng cổ này phát huy uy lực lớn nhất, nhưng con Thiên quý bị trói này, muốn giằng co để thoát thân, đúng là nằm mơ. Truyện "Phật Đạo "

Khói mây biến hóa, một trận lục quang phát ra từ trên thân của con Thiên quý bị trói, Chu Thanh thấy vậy, trong lòng hồ nghi: “Chẳng lẽ sự việc còn có biến hóa, con Thiên quý này còn có thể thoát thân được sao?” Sau khi được thấy uy lực lợi hại của Thiên quý, trong lòng Chu Thanh trĩu nặng, còn có vài phần lo lắng nữa.

Yêu vân lục quang tán ra, tình huống trước mắt khiến Chu Thanh yên lặng, không phải con Thiên quý thoát thân, mà là con Thiên quý vốn vừa cao vừa to, nhe nanh múa vuốt quả nhiên đã trở lại nguyên hình, biến thành một bé gái trắng trẻo mập mập, mặc yếm đỏ, rất đáng yêu, ngồi trên mặt đất khóc

rống lên, hai cánh tay nhỏ nhắn bị Khôn Tiên thừng trói lại, cũng không lau được nước mắt nước mũi trên mặt, khuôn mặt bị bầm bị nước mắt chảy thành nhiều khe, tình cảnh này đúng là vô cùng tội nghiệp, nào còn cái vẻ mặt hung ác của Thiên quý dụ hồn lúc nãy nữa, nếu như Chu Thanh lúc này chưa phải chịu thiệt, chắc sẽ chịu không được mà nổi lòng thương, cho dù là ma đầu tâm địa độc ác, sợ là cũng sẽ không hạ thủ với bé gái vô cùng đáng yêu này.

Nhưng Chu Thanh biết cái thứ trước mắt chính là nguyên hình của Thiên quý, đương nhiên sẽ không buông tha, giờ bàn tay lên. Chín con Kim Ô lượn vòng, ngưng tụ thành hóa diễm màu vàng kim trên tay Chu Thanh, đang định đánh vào, đột bé gái đang gào khóc trên mặt đất thành tro bụi. Chu Thanh dùng chân nguyên niệm lực ngang tàng ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa trên pháp y, uy lực vô biên, chỉ cần bị đánh trúng, con Thiên quý bị Khôn Tiên thừng cột chặt này đương nhiên sẽ không còn đường sống. Chu Thanh đã chịu thiệt lớn, nên cũng kiêng dè với chín con Thiên quý, chỉ sợ sẽ có bất trắc gì, trăm trước rồi tính tiếp.

Vân Hà tiên tử ở một bên nhìn thấy liền nhắm tịt mắt lại, tuy biết cách làm này của Chu Thanh là lựa chọn đúng đắn, nhưng vẫn không nhẫn tâm nhìn tiếp, Vân Hà tiên tử dù gì cũng là lòng dạ đàn bà, lại thêm đã lấy lại ký ức của ba kiếp, tuy là người tu đạo, nhưng cũng còn giữ chút thói tục tập quán, lại không tiện lên tiếng ngăn cản Chu Thanh, chỉ đành nhắm mắt lại không nhìn.

Chín con Thiên quý như có cảm ứng với nhau, cảm giác được đồng bọn đang đại nạn lâm đầu, tám con Thiên quý còn lại gào thét liên tục, muốn xông hết lên, tấn công Chu Thanh, cướp lại đồng bọn, nhưng Chu Thanh đã sớm phòng bị, Đồ Thiên Minh Vương kỳ quay vòng quanh hai người, huyết vân lượn lờ, Đồ Thiên Thần Ma thoát ẩn thoát hiện, ngăn Thiên quý ở bên ngoài, tám con Thiên quý bị thái cổ sát khí trấn áp, nên cũng không dám đến gần, lại lo lắng cho đồng bọn, đứa nào cũng ngẩng mặt lên trời, phát ra những tiếng gào thét thảm thương, trong giọng nói tràn đầy bất lực và bi phẫn, mang theo đó là tình cảm sinh lý từ biệt, những người khác nghe thấy cũng phải rơi lệ.

“Ý ! Thiên quý này quả nhiên còn có tình cảm, ta còn cho rằng nó chỉ biết chém giết thôi chứ, nhưng nếu đã uy hiếp đến ta, ta cũng không có lý do nào để giữ lại tính mạng người !” Chu Thanh thần niệm mạnh mẽ, nguyên thần ngưng luyện, cảm giác được dị dạng của Thiên quý xung quanh, chỉ là hơi ngạc nhiên, rồi cũng không có động tác gì.

Con Thiên quý bị trói cảm nhận được cái nóng của Thái Dương Chân Hỏa, biết mình đại nạn lâm đầu, hai cái chân nhỏ xíu đá loạn xạ, khóc dữ dội hơn. Vân Hà tiên tử cách tuyệt cảm quan, chỉ sợ mình kèm lòng không được ra tay ngăn cản Chu Thanh.

“Chu đạo hữu xin hãy tạm thời dừng tay, nghe lão đạo nói một lời !” Huyền Võ lão đạo cũng là người pháp lực huyền thông, sau khi thoát khỏi, đã hiểu rõ tình hình, thấy Chu Thanh ngưng tụ Chân Hỏa hạ thủ, nhất thời bất nhẫn, lên tiếng ngăn lại.

Thấy Huyền Võ lão đạo lên tiếng, Chu Thanh không thể không nể mặt, cười hi hi, thu lại Chân Hỏa.

Kỳ thực trong lòng Chu Thanh đột nhiên có dự tính khác, con Thiên quý này tuy đã bị bắt trói, nhưng lại may mắn.

Cửu Từ Mẫu Thiên quý vẫn là phương pháp tu luyện thân ngoại hóa thân cao nhất trong ma đạo, có mối liên hệ kỳ diệu với bản thể tế chủ, xuyên qua không gian, đi đi về về, hành động như chớp, thao túng chỉ với một ý niệm, lại thêm bản thân Thiên quý có ý thức độc lập, sát phạt quyết đoán, vô cùng thông linh, tương bổ tương thành với tâm thần ý niệm của người thao túng, càng thêm uy lực.

Hiên Viên pháp vương bị Bát Cảnh Cung đăng của Huyền Võ lão đạo làm quấy nhiễu, nhất thời loạn tâm thần, thần niệm ý thức thao túng Thiên quý có chút sơ xuất, hành động công kích của Thiên quý không còn nhịp nhàng như lúc đầu, đã để lộ ra một chút sơ hở. Chu Thanh là hạng nhân vật nào, toàn thân thần niệm ngang tàng vô biên, đạo pháp huyền thông, chỉ một sơ hở nhỏ nhỏ cũng đã đủ rồi, mười hai con Rết thiết bối vừa lật vừa cuốn, sinh tử lưỡng môn bắt lấy một con Thiên quý, Khôn Tiên thừng vừa ra tay đã bắt trói được ngay.

Nếu không phải Hiên Viên pháp vương thất thần, Chu Thanh đối phó với Thiên Quý, chỉ đủ sức để tự bảo vệ mình, nhưng muốn bắt được, lại không đủ bản lĩnh đó, giết con Thiên quý này, vẫn còn tám con, hiệu quả không lớn, ngược lại còn chọc cho lão yêu Hiên Viên pháp vương mất hết lý trí, hai điều này mà kết hợp với nhau, đủ để 8 con Thiên quý dốc toàn lực tấn công mình, cho dù cả người mình là sắt, lại có thể đóng được mấy cây đinh chứ ?

Để lại con Thiên quý này, còn có thể khiến tên lão yêu này muốn ra tay cũng phải dè chừng, không dám hành động khinh suất, bây giờ hẳn chỉ dựa vào 12 cây Đồ Thiên Minh Vương kỳ để trấn áp Thiên quý, bản năng của Thiên quý là sợ Đồ Thiên Ma Thần, Hiên Viên lão yêu thì lại không sợ, nếu như sau khi lão yêu bỏ chạy, không tiếc hy sinh tính mạng để phá vỡ đại trận của mình để Thiên quý công kích, vậy thì đúng là phiền phức, nhất là còn có Ôn Lam Tân ở cạnh bên đang trừng trừng mắt hổ, Chu Thanh không muốn mạo hiểm. Tuy Khôn Tiên thừng uy lực vô biên, Chu Thanh cũng không nắm chắc, có thể trong tình huống đối phương không có phòng bị, đồng thời bắt giữ 8 con Thiên quý, và hai người sống.

“Khôn Tiên thừng !” Thiên quý bị trói, Hiên Viên pháp vương đương nhiên là cảm giác được, trên dây thừng dài kim quang như cuộn cuộn dâng trào, linh khí kiên cố dày đặc và xao động, tên lão yêu này đi nhiều thấy nhiều, nhãn lực cực tốt, vừa nhìn đã nhận ra món dị bảo Phong Thần từng chấn động tam giới này.

“Thương Lãng thủy cung quả nhiên danh bất hư truyền, lại có nhiều thái cổ dị bảo đến vậy.” Ôn Lam Tân nhìn thấy Khôn Tiên thừng mà Chu Thanh tế ra, Huyền Võ lão đạo tay cầm Bát Cảnh Cung đăng, Đầu Suất tử diễm, sắc mặt danh lại, hắc khí cuộn cuộn đã được thu hết vào cây trường phướn, dựng ngay sau lưng, dựa vào Hiên Viên pháp vương đang niệm chú, một viên bảo châu to cỡ quả trứng gà, phát ra ánh sáng màu ngọc bích đang từ từ nổi lên trên đỉnh đầu, Lục Hóa Ma Vân lượn vòng trên bảo châu.

Trong chớp mắt biến hóa, bảo châu ngọc bích phân ra, ngưng tụ thành thực thể, giống hệt Ôn Lam Tân, giọng nói, dung mạo, nụ cười, ăn bận cũng không khác gì, nhất là đến hơi thở cũng giống hệt, nếu hai người này đứng cạnh nhau, đừng mơ mà nhận ra được thật giả.

Ôn Lam Tân ngưng luyện thành Huyền Tẫn châu, tu thành nguyên thần thứ hai, cũng là chỗ dựa mới nhất và cuối cùng nhất của Ôn Lam Tân, Huyền Tẫn châu ngưng luyện thành nguyên thần thứ hai, có mấy phần giống với Kim Thân Pháp Tướng của Chu Thanh, đều là uy lực cao hơn bản thể.

Pháp bảo của Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân cũng không tệ, uy lực khá lớn, nhưng nếu so với Chu Thanh thì đúng là quý đôi điển hình, hai người họ lại hiểu lầm là Chu Thanh là người của Thương Lăng thủy cung, Khôn Tiên thờ, Bát Cảnh Cung đăng, món nào cũng là pháp bảo tung hoành thái cổ, tuy biết rõ là ở trên tay Chu Thanh và Huyền Võ lão đạo sẽ không phát huy được thực lực thật sự, hai người cũng biết hôm nay phát huy cũng đã khá rồi, chỉ sợ vấp phải sơ hở mà thôi.

Bát Cảnh Cung Đăng, Đâu Suất tử diễm đều là vật trong truyền thuyết, là vật của tổ sư đạo giáo Thái Thượng Lão Quân, đặc biệt là Đâu Suất tử diễm là tinh hoa của lửa được lấy từ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, phối hợp với Bát Cảnh Cung đăng cùng thi triển, có thể hình thành Thiên Địa Hóa Vong, phong tỏa hư không, tiên nhân còn khó thoát, bên trong Hóa Vong, tam giới lục đạo, âm dương ngũ hành, trong vòng 33 ngày mọi sự vật đều sẽ hóa thành hư vô. Uy lực còn mạnh hơn Cửu Long Thần Hóa trảo. Hiên Viên pháp vương hươ tay một cái, tám con thiên quỷ lại rơi vào bên trong hư không, dường như sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào để đánh một nhát chí mạng, toàn thân huyết quang nhấp nháy, hai mắt đỏ ngầu, xem ra chỉ chờ xảy ra bất ổn, sẽ liều mạng ngay.

Mất đi một con Thiên quỷ, trong lòng Hiên Viên pháp vương đau như dao cắt, Cửu Tử Mẫu Thiên quỷ này đâu phải dễ dàng mà luyện thành được đâu, trước tiên phải bắt mấy bé gái sinh thân chí âm, bắt lộn là ngày, tháng, hay năm sinh, giờ sinh đều là lúc chí âm, để chín bé gái này quen thân nhau, cho đến khi thân niệm và ký ức giữa chúng đều in bóng hình ảnh của đối phương, lại bắt thêm 324 người sống có ngày tháng năm sinh chí dương, mỗi 36 người hợp thành một tổ, dùng ma hỏa cực âm đốt hồn phách và máu thịt của những người sống này đến 7 lần bảy bốn mươi chín ngày, cho đến khi máu thịt và hồn phách của 36 người sống này hợp thành một thể, rồi rót vào cơ thể cả chín đứa bé gái.

Bé gái được nhét hồn phách và máu thịt của 36 người sống sẽ hoàn toàn mất hết lý trí và ký ức, chuyển biến thành quỷ hồn, sau đó mỗi một bé gái lại hòa lẫn với một ngàn hồn sống hung tàn tiếp tục dùng ma hỏa rèn luyện, cho đến khi máu và thịt đều được luyện ra, khiến lực âm dương trong máu thịt xâm nhập vào xương cốt, dùng ma chú tiếp tục rèn luyện, liên tục tế luyện thêm mấy trăm năm nữa mới có thể thành. Lực âm dương chuyển hoá, đương nhiên có thể đi xuyên không gian, cảm ứng với nhau, cũng không tự tàn sát lẫn nhau. Truyện "Phật Đạo "

Năm xưa Hiên Viên pháp vương dựa vào thủ đoạn này, mà tung hoành vô địch, sau bị Thực sơn liên hợp với cao nhân đạo môn tiêu diệt, chín con Thiên quỷ nguyên khí bị tổn thương, chạy trốn cùng Hiên Viên pháp vương, vẫn chưa thể hồi phục lại, cho đến khi Hiên Viên pháp vương được mãnh quỷ quân hồn, phối hợp với 3 ngàn sinh hồn mà mình đã thu thập, mới miễn cưỡng giúp chín con Thiên quỷ hồi phục nguyên khí, mới phá quan mà ra, lòng đầy tự tin, nên chọn mấy vị tân tu ở hải ngoại để lập oai, nào ngờ lần đầu tiên xuất quân đã đụng phải những pháp bảo lợi hại như Khôn Tiên thờ, Bát Cảnh Cung đăng, Đâu Suất tử diễm.

Nhất là bộ dạng cao thâm khó lường của Chu Thanh, Hiên Viên pháp vương biết hẳn còn một cây Hóa Huyết đao, trong mắt của ba người, Ôn Lam Tân và Hiên Viên pháp vương đã tỏ ra tư thế liều mạng, nếu đối phương động thủ, hai người phải kéo được ai đệm lưng cho thì mới chịu thôi.

Huyền Võ lão đạo đã nói trước nếu hai người dùng tay, sẽ mở rộng cửa cho hai người đi, tính qua tính lại, hai người nào có tin.

Ai ngờ, Huyền Võ lão đạo thờ dài, nhấp thành pháp quyết, Thương Lăng thủy mặc to lớn đột nhiên mở ra một lỗ nhỏ, nước biển xanh thăm cuộn cuộn, nhưng không rơi vào bên trong: “Hai vị đạo hữu, lão đạo vẫn là câu này, chỉ cần hai vị tức tốc rời khỏi đây, lão đạo tuyệt đối không ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Đâu Suất Tử Diễm (3)

Hai người Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân thấy Thương Lăng thủy mặc mở ra một lối nhỏ, liền nhìn nhau, khí thế dụ đi nhiều, họ đương nhiên nhìn ra, lối ra đó đúng là thật, nguyên lực nước của hải dương bên ngoài dâng trào, nguyên lực nước của cả cái Thương Lăng thủy cung dày đặc đến sắc người, nhưng tử diễm trên Bát Cảnh Cung đăng lại không hề có vẻ muốn tắt, vẫn cứ sáng tỏ, Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân đều cảm giác được mùi khủng khiếp được bao hàm bên trong đó.

“Đồng Tử ! Ngươi hãy nhớ lấy, lão tổ ta sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Hiên Viên pháp vương biết con Thiên quỷ kia của mình không thể đòi lại được nữa rồi, Thiên Địa Hóa Vong mà Bát Cảnh Cung đăng và Đâu Suất tử diễm thi triển ra, Hiên Viên pháp vương tuy chưa từng được xem qua một cách cụ thể, nhưng cũng không muốn ném thử, nhất là còn có một sợi Khôn Tiên thờ đang chăm chăm như hổ đói, tuy không biết tại sao tên Huyền Võ lão đạo lại đột nhiên thả mình đi, nhưng Hiên Viên pháp vương cũng biết nơi này không nên ở lâu, nhất là ông cảm giác có mấy luồng khí tức mạnh mẽ từ bên trong Thương Lăng thủy cung bay ra, trong đó có năm luồng khí tức quả nhiên là của cao thủ Phân Hư, Hiên Viên pháp vương nào còn tâm trí mà nán nã, để lại một câu tức tối, hai người cười trên độn quang xuyên qua lối nhỏ trên bức màn nước, chui vào trong biển, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa, đến cả Thiên Huyền Huyết Ma và hai cái huyết ảnh cũng không kịp mang theo.

“Pháp vương không tiến nha !” Chu Thanh vận chân nguyên thốt ra một câu, cả cái Thương Lăng thủy cung tiếng sóng rì rào, truyền đến mỗi một góc ngách. Thật ra mà nói, sau khi được thấy uy lực của Thiên quỷ, Chu Thanh quả thật có chút buồn bực, tên lão yêu Hiên Viên pháp vương này có thù ắt báo, sau này đúng là nên cẩn thận hơn, nguyên thần thứ hai mà Ôn Lam Tân ngưng luyện, thực lực chắc không chỉ tăng gấp đôi so với lúc trước đâu, hai

người này mà liên thủ với nhau, Chu Thanh chỉ đành bỏ chạy mà thôi, nhưng may mà hôm nay có Bát Cảnh Cung đang của Huyền Võ lão đạo để trấn áp cục diện, tuy Chu Thanh rất muốn liên thủ với Huyền Võ lão đạo giết chết hai người Hiền Viên pháp vương, trừ đi hai cái tâm phúc đại họa này.

Nhưng tên lão đạo này và mình lại không cùng suy nghĩ, ông ta chỉ thích thanh tịnh, không thích nhiều chuyện, mình và ông ta cũng mới gặp không bao lâu, giao tình chưa sâu, nếu động thủ, Huyền Võ lão đạo chưa chắc đã ra tay giúp đỡ, Chu Thanh chỉ đành thôi. Truyện "Phật Đạo "

Nhìn thấy Hiền Viên pháp vương hai người bỏ lại tất cả mà tháo chạy, thì thật là khổ cho Thiên Huyền Huyết Ma và hai cái huyết ảnh, ba người ở bên lỗ hồng đó mà đi qua đi lại, lại không dám bước ra, áp lực nước dưới đáy biển sâu ngàn trượng, họ làm sao mà chịu nổi, mất đi sự bảo vệ của Hiền Viên pháp vương, nếu mạo muội đi ra như thế, chẳng khác nào tự tìm cái chết.

“Tiêu rồi, các ngươi tuy đều là người trong ma đạo, cũng là một sinh linh, lão đạo sẽ tiến phạt tiến đến tây thiên, xem như cũng là một công đức vậy !” Huyền Võ lão đạo bấm tay búng một cái, từ diệm to như hạt đậu liền phân ra một chút ánh sáng tím nhỏ. Từ quang tức tốc khuếch đại, bao bọc ba người bên trong, đưa ra khỏi thủy mạc.

“Đầu Suất từ diệm này quả nhiên thần kỳ, ta thật muốn biết Thiên Địa Hóa Vong trong truyền thuyết rốt cuộc lợi hại đến mức độ nào, Huyền Võ đạo hữu có thể để cho bản đạo đại khai nhãn giới chăng !” Chu Thanh đã động tâm tư, nhìn pháp bảo vô cùng lợi hại này, chỉ cần một từ quang nhỏ xíu đủ để 3 người kia đi xuyên qua đáy biển ngàn trượng mà không bị tổn hại gì, chỉ với thủ đoạn này, e là Chu Thanh có vận dụng toàn bộ pháp bảo cũng không làm được. Cũng phải thôi, Bát Cảnh Cung đang, Đầu Suất từ diệm này đều là vật của Thái Thượng Lão Quân. Thái Thượng Lão Quân địa vị cao quý, là lão đại trong Tam Thanh Tổ Sư, địa vị còn trên cả giáo chủ Xiển giáo Nguyên Thủy Thiên Tôn, Khôn Tiên thượng, Roi đả thần của Chu Cảnh đều là vật của Xiển giáo, đương nhiên không thể sánh được với tông Bát Cảnh Cung đang rồi.

Vốn dĩ Chu Thanh cho là có được mấy món pháp bảo thượng cổ này, có thể tung hoành thiên hạ rồi, ai dè hôm nay liên tục ngạc nhiên, khiến Chu Thanh trong lòng sinh cảnh giác, cũng thâm oán trách: “Thái Thượng Lão Quân lên trời sống tiêu điều thì thôi đi, để lại món pháp bảo này ở nhân gian để làm gì, tên Huyền võ lão đạo này đúng là vận khí quá tốt, không những được một cái động phù lớn như vậy, đến pháp bảo nhất đẳng cũng rơi vào tay, sao chẳng chịu chiếu cố đến ta chút nào, tuy ta cũng đã được mấy món pháp bảo lợi hại, nhưng đều chưa phát huy uy lực, thật là tức khí mà.”

“Ha ha, Đạo hữu có điều chưa biết, lão đạo ta hôm nay cũng suýt tý là bị thiệt thân, hai người này ma công cao thâm, nhất là Cửu Tử Mẫu Thiên quý vô cùng độc ác, nhưng lão đạo cảm thấy nghi hoặc, nhìn dáng vẻ hai người này hình như có ân oán với đạo hữu, nhưng đạo hữu đã từng nói trước, không quen biết Minh Ma đảo chủ, sao lại ...?”

Những lời này Chu Thanh đều nghe rất rõ, Chu Thanh cho rằng Huyền Võ lão đạo đã có nghi vấn trong lòng, vội vàng ngay tạo một phen, kỳ thật Huyền Võ lão đạo tính tình hiền hòa, nghĩ đến đâu thì hỏi đến đấy, vốn không hề có ý gì khác, hai người Hiền Viên pháp vương rõ ràng loại người vô cùng hiếu sát, Chu Thanh kết thù với họ, đương nhiên cũng không có gì là lạ, Huyền Võ lão đạo cũng cảm thấy yên tâm hơn.

“Bát Cảnh Cung đang và Đầu Suất từ diệm là do vị tiên nhân đã mở động phù này để lại, còn truyền thuyết nói rằng đó là vật của Thái Thượng Lão Quân, lão đạo cũng không rõ lắm, Thái Thượng Lão Quân là thượng cổ nhân giáo đại thánh, yêu tộc như ta tuy cũng tu một loại đạo pháp, nhưng lại không rõ nguồn gốc.”

“Vị tiên nhân đó chỉ để lại một tông pháp này, cũng không để lại cách sử dụng, dùng những thủ đoạn của đạo môn bình thường để tế luyện cũng không thể luyện hóa được nó, lão đạo ta đã mày mò mấy trăm năm, mới mò ra được một chút tác dụng kỳ diệu, còn về Thiên Địa Hóa Vong mà đạo hữu nhắc đến, đúng thật là do lão đạo đã thi triển ra, hai vị ma môn đạo hữu kia pháp lực cường hoành, nhất là vị Vương Trung đạo nhân đó, đạo hạnh cũng không thua kém gì lão đạo, nhìn bộ dạng rất giống một vị tiên bối trước kia của yêu tộc ta, chỉ là vị tiên bối yêu tộc này ngàn năm trước chiến đấu với Thực sơn, đã có một kết cục thảm, Ha ha, bản đạo đã nói nhiều rồi !” Huyền Võ lão đạo cười, tiếp tục nói: “Nếu không ai bị thương, lão đạo cũng không muốn gây khó dễ, chỉ là lưu lại hai người, e là lại có một trận ác chiến, cứ cho là đạo hữu có Khôn Tiên thượng, cũng khó tránh khỏi từ thương, đều là những nhân vật đã từng đối diện với thiên kiếp, hà tất phải tính toán như thế chứ, thọ thương rồi, lúc thiên kiếp đến sẽ không cách nào chống đỡ nổi, đó mới thật là đại nạn lâm đầu.”

Nghe những lời này Chu Thanh đã hiểu rõ phần nào bản tính của Huyền Võ lão đạo, tuy Huyền Võ lão đạo tướng người xấu, nhưng ngược lại là một người tốt, tên lão đạo này tuy sợ chuyện nhưng không hề nhát gan chút nào, trong hào phóng có một chút tự tư, cũng không phải hoàn toàn là một người tốt, cũng không có tâm lý đồ kỵ gì, chỉ cần bản thân có thể qua được thiên kiếp, vậy là vui mừng rồi, đúng là vẫn còn chút điểm của người tu đạo.

“Ai dám gây chuyện ở Thương Lãng thủy cung này, hãy ném một xoa của lão Viên !” Bên đó có mấy bóng người độn quang bay đến, đứng đầu là Thủy Viên, đang hươ tay chân, miệng thì kêu gào, rất là khí thế, cũng có chút mỉa mai.

Bên này đánh nhau kịch liệt, Thiên Thủy Tam Thánh, mấy vị môn nhân của Huyền Võ lão đạo đương nhiên là cảm ứng được, luyện công thì tu công, luyện đan thì tắt lửa, đều chạy mau đến, nhưng đã muộn rồi, Hiền Viên pháp vương động thủ cực nhanh, mấy người giao thủ cũng nhanh, so tài đạo pháp, vốn chỉ là chuyện trong chớp mắt, lâu dần không phân thắng bại, vậy là ngang nhau, chẳng ai làm gì được ai, chỉ có so tài hùng hậu của chân nguyên, những người tu đạo vốn khí tức khá dài, có so tài đến mấy tháng cũng không thành vấn đề, nhưng thâm thủ đại hận, ai lại làm thế chứ. “Cái đầu khi người, không được vô lễ, đây là Thương Lãng thủy cung, ai dám đến gây chuyện chứ !” Đó là Hồng Phát lão tổ đang giáo huấn Thủy Viên, một đoàn mười mấy người cũng nhau xông tới, nhìn thấy Huyền Võ lão đạo đạo bào rách rưới, đều thở phào nhẹ nhõm, đến thẳng ngọc cũng biết đã xảy ra chuyện gì, may mà Thương Lãng thủy cung này là một khối Thiên Thạch Nguyên Mẫu, đánh nhau kịch liệt như thế vẫn không hề tổn hại gì, độ kiên cố của nó quả thật khiến người phải le lưỡi kinh ngạc.

“Đứa bé này dễ thương quá, Chu đạo hữu, người không đứng rồi, đứa bé xinh xắn thế này, sao người nữ lòng nào dùng dây thừng buộc lại chứ, người xem đứa bé này khóc rất lợi hại... ! Ý ? Sợi thừng này có linh khí to lớn, một pháp bảo lợi hại ! Không đúng !! Chẳng lẽ đây là...” Thủy Viên nhìn thấy con Thiên quý bị Chu Thanh bắt lại, hình như đã quen với mấy câu giáo huấn của hồng phát lão tổ, nên không để tâm tới, lại nói oang oang lên: “Pháp bảo này hình như ta có nghe nói qua... sợi thừng lợi hại như thế, chẳng lẽ là... Khôn Tiên thượng ! Đúng rồi chính là Khôn Tiên thượng !”

Tên Thủy Viên này lúc trẻ đã lưu lạc khắp nơi, đã xem qua không ít sách có ghi chép về pháp bảo, quả nhiên nhận ra lai lịch của sợi thừng.

Nghe Thủy Viên gọi ra tên của pháp bảo, đám yêu quái đang vây lại, và Hồng Phát lão tổ bèn thở phào, tuy trong lòng những người này đã thầm biết lai lịch của sợi thừng, nhưng lại không dám nói ra, bị tên Thủy Viên này nói ra, liền thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng, thái cổ pháp bảo này đúng là ước mơ của những người tu đạo, bình thường chỉ có nằm mơ mới được nhìn thấy, bây giờ quả nhiên đã ở trước mặt, sao lại không kích động chứ.

Đám lão yêu này tuy có vẻ ngưỡng mộ, nhưng không hề có ý tham, Chu Thanh yên tâm hơn nhiều, không để lộ của cải ra ngoài, đó là nguyên tắc, Chu Thanh trong nhất thời, để lộ những pháp bảo này ra ngoài, trong lòng vô cùng hối hận, nhưng Chu Thanh quan sát đã lâu, biết đám lão yêu này đều thuộc hạng chính nhân quân tử, không có ác ý, chỉ là Chu Thanh đã lấy bụng dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử.

Hồng Phát lão tổ vốn tính cẩn thận, lập tức hỏi rõ tình hình, sau khi biết đứa bé mà Chu Thanh bắt chính là Cửu Tử Mẫu Thiên quý, sắc mặt rất khó coi, trầm ngâm không nói. Truyện "Phật Đạo "

Thủy Viên vây quanh con Thiên quý đang khóc lóc kêu gào, tò mò nhìn hoài không dứt, giống như là rất hứng thú vậy, đột nhiên kêu lên: “Đại ca, không hay rồi, ma vật này không thể chống đỡ được, chúng ta lại không có pháp bảo như Khốn Tiên thừng của Chu đạo hữu đây, nếu người đó lại đến cướp đoạt động phủ của chúng ta, vậy thì nên làm sao đây ?”

Huyền Võ lão đạo nghe Thủy Viên lo lắng, đang định an ủi vài câu, rồi lại cảm thấy không ổn, lời nói vừa đến cửa miệng, lại nuốt vào trong.

Chu Thanh và Vân Hà tiên tử thấy tình hình như vậy, liền nhìn nhau, trông thật tức cười, liền hiểu ra Huyền Võ lão đạo đang định nói gì, chắc là động phủ của các ngươi người ta còn chê, sao lại đến cướp chứ, không cần phải lo lắng đâu. Truyện "Phật Đạo "

Tuy là hảo ý, nhưng những lời này không nói ra thì hay hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Tam Thánh Luyện Đan – Chúng Đạo Nhân Tìm Đạo Lý Dưới Đáy Biển (1)

“Uhm ! Cái này...” Chu Thanh suy nghĩ một lúc, nói với tên Thủy Viên nóng nảy: “Viên đạo hữu theo bản đạo thấy, hai vị đó vừa bị Huyền Võ lão đạo đánh cho bỏ chạy, đến Thiên quý cũng bị bản đạo bắt được một con, thiết nghĩ sẽ không đến gây chuyện nữa, định nhiên sẽ về núi bế môn khổ luyện, luyện chế pháp bảo, rồi mới đến lấy lại mặt mũi, ngày sau chúng ta phải hành sự cẩn thận, nhưng tạm thời bây giờ sẽ không có phiền phức gì.” Truyện "Phật Đạo "

Thủy Viên chỉ là lo lắng trong lòng, nên bịa miệng nói ra, những người có mặt đều là đồng đạo hảo hữu, nên nói chuyện cũng không cần kiêng kỵ gì, nay nghe Chu Thanh nói, cũng khá hợp tình hợp lý, bên trong Thương Lăng thủy cung linh khí dày đặc, linh dược kỳ trân cũng nhiều, tuy Huyền Võ lão đạo này tính tình hào phóng, nhưng Thiên Thủy Tam Thánh này cũng đâu thể không biết mắc cỡ cứ đến mà xin hoài. Bây giờ được Huyền Võ lão đạo mời làm khách, thì sẽ không còn gì phải ngại nữa.

Thiên Thủy Tam Thánh tuy lo lắng về an toàn của động phủ mình, nhưng cũng không nở rời đi, nhất là Hồng Phát lão đạo vừa thu thập được mấy loại dược thảo quý hiếm, bỏ vào trong lò để luyện đan, muốn mượn linh khí của Thiên Thạch Nguyên Mẫu để nhất cử thành công, luyện thành linh đan, để nâng cao đạo hạnh chân nguyên, tinh luyện thân xác. Bây giờ chỉ mới bắt đầu, đương nhiên sẽ không chịu quay về.

Một lão đạo thân mặc đạo bào màu xanh được dệt từ tảo biển, bên trong là áo giáp màu xanh cúi mình nói với Huyền Võ lão đạo: “Cung chủ, việc này cũng không đáng sợ, chúng ta thủ chặt cửa, bế quan tu hành là được, Thương Lăng thủy vực này bao hàm lực của thiên kiếp bên trong, cho dù có là thần tiên cũng khó lọt, hai tên đó nếu muốn sinh sự, cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Thiên kiếp thứ hai của cung chủ e là trong vòng 10 năm tới sẽ đến, không nên để tâm vị ma môn đạo hữu đó, hai vị ma môn đạo hữu đó làm nhiều chuyện bất nghĩa, té luyện ra vật độc ác là Cửu Tử Mẫu Thiên quý, hại đến thiên hòa, thiên kiếp lâm đầu, chi e khó mà tránh được.”

Lão đạo này là một con cá Trám đen tu hành ở đáy biển, cũng có 800 năm đạo hạnh. Từ khi mở được linh trí, thông hiểu cách thu thập linh khí, nên ngày ngày khổ luyện, chưa từng gián đoạn, vô cùng cực khổ, mơ tưởng sẽ có một ngày từ thân yêu nghiệt mà tu thành chánh quả, tránh được nỗi khổ luân hồi của súc sinh, cũng có thể xem là bậc đại trí đại dũng.

Yêu nghiệt tu hành không bằng nhân loại, cho dù có ngàn năm đạo hạnh cũng không bằng mấy trăm năm tu hành của nhân loại, cá Trám lão đạo này với 800 năm đạo hạnh mới bước vào cảnh giới Phán Hư, cũng có thể xem là tiến bộ thần tốc.

Trong Thương Lăng thủy cung, một đoàn mười mấy người nghe xong những lời này, đều gật đầu khen hay, đều cho là chí lý, Chu Thanh nhìn thấy bèn nhủ thầm, đám tu sĩ này hơi sợ phiền phức một chút, vừa đánh bại đối phương, thì đã thương lượng làm một con rùa rút cổ, tu đạo như vậy đúng là không được thú vị cho lắm, nhưng Huyền Võ lão đạo vốn là một con ba ba cang to, bản tính vẫn vậy, có chỗ nào không đúng chứ.

Tu đạo như vậy, muốn thành chánh quả, sẽ có nhiều phần cơ hội hơn, nhưng ít phần đặc sắc, tận đáy lòng Chu Thanh thật sự không mong như vậy.

Thủy Viên vẫn cứ bu quanh và nhìn chăm chăm vào đứa bé do con Thiên quý biến thành, lúc này con Thiên quý dường như đã mệt mỏi rồi, không còn phiền não, đã ngủ một giấc say. Hình thái ngây thơ và đáng yêu, trên mặt vẫn còn vết nước mắt, hình thái như vậy, không ai có thể ngờ một đứa bé như thế lại mang cái tên chấn động cả giới tu đạo, đó là Cửu Tử Mẫu Thiên quý, muốn làm gì thì làm, tạo hóa vô thường cứ lập đi lập lại, nhìn một điểm cũng có thể rõ cả mọi chuyện.

“Oan nghiệt !” Đám người Huyền Võ lão đạo đều chú ý đến hình trạng khác thường của con Thiên quý, thờ dài một tiếng, nói: “Đó chính là nguyên hình của Thiên quý, được tế luyện từ những bé gái sinh vào lúc chí âm, phải chịu đủ ngàn sự cực khổ, đến là đáng thương, ác ôn nhất chính là kẻ tế luyện, không liên quan gì đến Thiên quý, đạo hữu hãy để ta dùng Đầu Suất tử diễm luyện hóa hình thể của con Thiên quý này, lưu lại hồn phách, cho đi đầu thai tiếp, giải thoát nỗi khổ cho oan hồn, sẽ được công đức vô lượng.”

Bát Cảnh Cung đứng, Đầu Suất tử diễm quả thật có hiệu quả phá ma vô thượng, những lời của Huyền Võ lão đạo đều là thật, trong lời nói có ẩn chứa ý trách trời thương dân như cao tăng, đứng ở vị trí thân yêu nghiệt mà nói ra những câu này, khiến Chu Thanh phải nhìn với một cặp mắt khác.

Nhưng khó khăn lắm mới bắt được con Thiên quý này, Chu Thanh đang định nghiên cứu điều ảo diệu của con Thiên quý, sau này nếu có dịp lại đụng độ với tên lão yêu Hiên Viên pháp vương sẽ không bị thiệt nữa, Hiên Viên pháp vương có thù ắt báo, Chu Thanh đương nhiên phải dồn hết tinh thần, tâm tư mà phòng bị, những lời của Huyền Võ lão đạo, Chu Thanh đương nhiên không đồng ý. Truyện "Phật Đạo "

“Những lời của Huyền Võ đạo hữu đều là ý tốt, nhưng bản đạo không dám làm bừa, con Thiên quý này nếu đã tế luyện thành công, thì cũng là một sinh linh, đạo hữu cứ thế mà luyện hóa nó, chẳng khác nào sát sinh, không những không được công đức, ngược lại còn tạo thêm sát nghiệp, quả là không hay !” Chu Thanh đĩnh đạc nói.

“Đứng đấy ! Đứng đấy ! Một đứa bé dễ thương như thế, nếu luyện hóa nó, đến lão Viên ta cũng thấy không nhẫn tâm ?” Thủy Viên kèm không được, dùng bàn tay đầy lông tơ trắng rờ vào đôi má của con Thiên quý, đụng vào thật là mềm mại, thậm chí là lúng nhún, trong lòng càng lúc càng thấy đáng thương, bàn tay đầy lông trắng lau sạch đi vết nước mắt nước mũi trên mặt Thiên quý, hai má của con Thiên quý trắng nõn, hình như rất thích sự vuốt ve của Thủy Viên, vẫn ngủ say như cũ, chỉ là chiếc mũi nhỏ hít hít, thần thái càng thêm ngây thơ.

Huyền Võ lão đạo nghĩ, cũng có vài phần đạo lý, lại phạm phải hồ đồ: “Vậy đạo hữu cho rằng nên như thế nào !”

“Phật pháp vô biên, đến cả Tu La Thiên Ma mà Phật pháp còn phổ độ được, huống chi chỉ là một con Thiên quý còn con.” Chu Thanh mặt nở nụ cười, nhịp động ấn quyết, toàn thân kim quang lấp lánh, trên đỉnh đầu Phật quang lượn lờ, lò mờ có một viên xá lợi to được bao bọc bên trong, phạn xướng Phật âm truyền vào tai chúng nhân, cứ như tiếng chuông hoàng hôn, thân thể nhẹ nhàng, dường như nghiệt duyên trên người đều được phạn xướng Phật âm phổ độ, người cứ như muốn phi thân đắc đạo vậy.

“Phật công cao minh, thì ra đạo hữu còn là người trong Phật môn, với Phật lực như thế, muốn phổ độ con Thiên quý này chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian, khiến Thiên quý hành thiện, đạo hữu quả thật công đức vô lượng, trời cao có mắt cũng sẽ ghi lại công lao này của đạo hữu, chỉ là...” Huyền Võ lão đạo, Hồng Phát lão đạo, Thanh Thần Tử và một đám yêu quái đều vô cùng kinh ngạc, họ đều tu huyền môn đạo gia chi pháp.

Người ở hải ngoại, đạo ma không cấm, người trong Phật môn cũng hiếm, Chu Thanh vừa ra tay là thái cổ ma trận, Minh Vương chi kỳ, những tu sĩ có mặt đều cho rằng hắn là người trong ma đạo, nào ngờ bây giờ đột nhiên tu theo Phật môn công pháp, quả thật là ngạc nhiên không nhỏ.

“Đồ Thiên đại trận, Minh Vương chi kỳ đều là bản đạo ngẫu nhiên có được, không nhẫn tâm để tâm huyết của tiền bối bị mài mòn, nên mới đem ra sử dụng một phen, đạo ma yêu Phật đều muốn được siêu thoát, hà tất chấp nhất da thịt chứ !” Chu Thanh đương nhiên hiểu đám tu sĩ này đang nghĩ ngợi, nên tùy tiện nói theo kiểu không thích tranh chấp, dẫn đến sự ủng hộ của đám người Huyền Võ lão đạo, đám người ở Thương Lăng thủy cung này đều là thân yêu nghiệt tu luyện huyền môn pháp thuật, nên đối với những lời Chu Thanh nói đều nghe lọt tai.

Sợ thùng dài của Chu Thanh khê xoay, để lại một đạo linh khí phù ấn, lại dùng Bát Cửu Huyền Công thúc giục đạo môn Giáng Ma Mật Chú, liên tục đánh ra 99 đạo chú ấn trên toàn thân đứa bé Thiên quý đang say ngủ, để phòng Thiên quý hóa hình chạy trốn, rồi đem Thiên quý bỏ vào trong không gian ảo.

Đám người Huyền Võ lão đạo thấy Chu Thanh thi triển đạo môn Giáng Ma Mật Chú Ấn, đều bội phục trong lòng, người tam tu đạo, ma, Phật từ xưa đến nay quả thật là hiếm thấy, Chu Thanh nghiên cứu nhiều điển tịch đạo môn mà Nguru đầu Âm Thần để lại, do thần niệm của hắn mạnh mẽ, chân nguyên dồi dào, thân xác quán thông, tu đạo đến nay đã có chút thành tựu, Bát Cửu Huyền Công và đạo môn pháp thuật cũng chẳng có chỗ nào xung đột với nhau, đương nhiên như nước được vào thủy đạo.

Sau đó hai bên cứ nói đến chuyện này, trải qua một phen chiến đấu giải thoát, mối quan hệ giữa Chu Thanh và Huyền Võ lão đạo cùng đám người ở Thương Lăng thủy cung đã sâu sắc hơn, lò mờ có chút tương tri, từ lúc xảy ra sự việc đến nay, chúng nhân cũng chuẩn bị tản ra tự tu luyện, Huyền Võ lão đạo động pháp quyết, đóng chặt cửa lại, để phòng người ngoài xông vào.

Lúc mọi người định tản ra, từ xa truyền lại một mùi hương thoang thoảng, như lan như hương, nhưng lại không nồng, tự nhiên thanh khiết, lò mờ có lẫn vị thuốc trong đó, Hồng Phát lão đạo phản ứng nhanh nhất, xác định mùi hương này được phát ra trong một điện ở Thương Lăng thủy cung, mặt lộ vui mừng, Thủy Viên cũng khịt khịt mũi, rống to lên: “Đại ca, Tụ Phách Luyện Hình đan của huynh sao luyện thành mau quá vậy, lão Viên ta còn đoán là phải mất hai canh giờ nữa chứ.”

“Tụ Phách Luyện Hình đan ! Chả trách đạo hữu mượn Thiên Thạch Nguyên Mẫu đan lò, lần luyện đan này thiết nghĩ đạo hữu cũng đã tốn nhiều công phu, không ai canh chừng, nắm bắt độ lửa, sao lại dễ dàng để phí công chứ, đạo hữu vì chuyện nhỏ của ta, quả nhiên đến đan lò cũng không ai canh,

may mà đã luyện thành công, nếu chỉ vì nhất thời, mà nguyên đan bị hủy, lão đạo ta đúng thật là hổ thẹn !” Huyền Võ lão đạo lúc này đánh nhau, Thiên Thủy Tam Thánh quả nhiên bỏ việc luyện đan, đều đến để trợ giúp, trong lòng cảm kích, liền hành lễ với lão tổ.

Tự Phách Luyện Hình đan rất khó luyện thành, trước tiên phải thu thập mấy trăm loại thảo dược quý hiếm, dùng Văn Võ Chân Hỏa đốt khô, rồi cho thêm Quy Thủy tinh anh, rồi để lửa nhỏ luyện trong 36 năm, mới có thể ngưng kết thành Nguyên Đan Mẫu Thai.

Sau khi kết thành nguyên đan mẫu thai, lại thêm mấy chục loại thuốc mài ra, dùng Tam Vị Chân Hỏa và linh khí nồng hậu của đan lò để luyện, mới có thể thành công, rất nhiều công đoạn phiền phức, việc chế luyện không hề đơn giản chút nào.

“Những lời này của cung chủ đã quá lời rồi, được liệu để ta luyện chế đan này đa phần đều được lấy từ trong thủy cung, đương nhiên phải ra tay giúp đỡ, những lời này xin cung chủ đừng nói thêm, sẽ khiến ta cảm thấy hổ thẹn !” Hồng Phát lão tổ vội vàng đáp lễ, vui mừng đáp: “Lúc đan đã luyện thành phải hấp thu một lượng lớn linh khí mới là ngưng luyện thành công, bản đạo tuy đã sớm luyện thành Nguyên Đan Mẫu Thai, nếu không có đan lò cực tốt, đều không dám luyện chế, ngày nay cũng nhờ vào văn Thạch nguyên Mẫu đan lò, đan này đối với luyện hình thể, bồi bổ nguyên thần đều có hiệu quả kỳ diệu, có thể giảm bớt nhiều khổ công, bản đạo lần này luyện chế khá nhiều, vừa khéo mượn hoa hiến phật, các vị đạo hữu mỗi người đều được chia một viên, mong đừng từ chối.” Truyện "Phật Đạo "

Hồng Phát lão tổ nói xong, liền bay về hướng phát ra mùi thơm, đan dược đã thành, đương nhiên sẽ không còn trở ngại gì, nhưng việc thu đan, lấy đan ra cũng phải chú ý một số điều, không thì sẽ làm giảm hiệu quả của đan dược, Thủy Viên và Thanh Thần Tử thấy vậy cũng cất bước theo sau.

Huyền Võ lão đạo cười nói: “Tự Phách Luyện Hình đan quả thật kỳ trân linh dược, có lợi cho việc tu hành của các vị, nếu Hồng Phát đạo hữu có nhiều, vậy thì chúng ta sẽ không khách sáo.” Chúng nhân đều cười và gật đầu, cũng bay vào phía trong điện.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Tam Thánh Luyện Đan – Chúng Đạo Nhân Tìm Đạo Lý Dưới Đáy Biển (2)

Vân Hà tiên tử và Chu Thanh nắm tay nhau đi, trên mặt cười tươi như hoa, đối với sự kiên trì của Vân Hà tiên tử, trong lòng Chu Thanh cũng đã là thừa nhận sự thật này, hai người cũng không làm ra vẻ, đám hải ngoại tân tu rất chú ý, đều xem hai người là đôi tân tiên song tu, hợp tịch song tu, nên so với những tu sĩ bình thường khác sẽ khó khăn hơn nhiều, khi thiên kiếp đến, cũng sẽ đến cùng lúc, khó mà chống đỡ, thời thượng cổ những đôi song tu rất hiếm thấy, giới tu đạo bây giờ, bất luận là hải ngoại hay hải nội, thật sự không tìm ra mấy đôi song tu.

Một đoàn chúng nhân đều là đạo hạnh cao thâm, cười trên độn quang tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã vào đến bên trong điện, điện này rộng lớn, ngang dọc khoảng mười mấy trượng, thành hình vuông, cũng không có vật dụng gia dụng nào, thậm chí là trống rỗng, ở giữa có một lò đan ba chân, lò đan này cao hai trượng, mọi người chỉ có thể ngẩng lên nhìn, thân lò hình tròn, tạo hình cũ kỹ, bên trên điêu khắc nhiều hình hoa, chim, cá, sâu, ba chân nối liền một thể với mặt đất, bên dưới có chân hỏa luân khiết đang đốt nóng, Chu Thanh biết đó là hỏa diệm do Tam Vị Chân Hỏa dẫn động, nhiệt độ cực cao, sắt thép bình thường dụng cụ phải sẽ hóa thành khí hết.

Nhiệt độ trong điện rất cao, hơi nước bốc lên, mọi người bước vào, cứ như đang ở trong cái lò hấp vậy, đều là tự mình vận huyền công, chống lại cái nóng, quan sát đan dược ra lò.

Hồng Phát lão tổ, Thanh Thần Tử, Thủy Viên, sắc mặt đều vô cùng trang trọng, đối diện với lò đan cao lớn này, đứng vững, động thủ quyết chú ấn, ba con cuồng phong nhỏ xuất hiện từ trong không trung, như con ốc xoáy vậy, hút hết hơi nước bốc hơi và nguyên lực linh khí nồng hậu bên trong điện vào bên trong lò, hình thành 3 quả cầu nước to cỡ quả trứng chim bồ câu, sáng lấp lánh, theo sự thi triển ẩn chú của Thiên Thủy Tam Thánh, chiếc lò đan liền một thể với mặt đất quả nhiên khẽ động dậy, chiếc nắp lò to lớn trên đỉnh phát ra một luồng khí trắng.

“Xong rồi !” Hồng Phát lão tổ hô to một tiếng, ba người đồng thời dung hòa quả cầu nước linh khí nồng hậu và dòng khí lưu màu xanh phun ra thành một thể, lại dùng sức đánh luồng khí lưu màu xanh trở lại.

Bong ! Một trận thanh âm huyền diệu phát ra từ trong lò đan, Chân Hỏa bên dưới đột nhiên lui lên trên, toàn bộ đều bị hút vào bên trong lò đan, âm dương giao hòa, thủy hỏa tương tế, đan dược đã được luyện chế thành công.

Nhiệt độ trong đại điện đột nhiên giảm xuống, chúng nhân chỉ cảm thấy gió mát phả vào mặt, toàn thân sáng khoái, hương thơm thoang thoảng, hoàn toàn không giống với tình huống vừa rồi, đôi tay Hồng Phát lão tổ vừa nắm vừa dẫn, từng viên đan dược to cỡ ngón tay cái, điểm điểm hồng quang, trong suốt, có quang sáng xung quanh từ trên lỗ nhỏ ở lò đan bay ra, giống như những ngôi sao trên trời, quả nhiên đến mấy mươi viên.

“Bản đạo vốn nghĩ nhiều nhất cũng chỉ luyện thành hai mươi mấy viên, ai ngờ lò đan Thiên Thạch Nguyên Mẫu này thần kỳ như vậy, có thể luyện được thêm mười mấy viên !” Hồng Phát lão tổ vô cùng vui mừng, trên tay đã xuất hiện thêm một tử kim hồ lô, hút hết đan dược vào trong. Đổ ra cho những ai có mặt mỗi người một viên, chúng nhân cũng không từ chối, đều đưa tay đón lấy.

Chu Thanh và Văn Hà tiên tử mỗi người được một viên, nhìn kỹ lại, đan dược này nhìn rất đẹp, trông như thủy tinh màu đỏ thượng hạng, cầm vào rất cứng chắc, nếu không phải có mùi hương nồng xông vào mũi, nhất định khiến người khác tưởng lầm đó là một viên bảo thạch.

Chu Thanh cũng kiểm được không ít đan dược từ chỗ Ngưu đầu Âm Thần. Bình tâm nà nói, đại bộ phận những đơn dược lấy từ chỗ Ngưu đầu Âm Thần đều tốt hơn Tụ Phách Luyện Hình đan này, chỉ là cái Chu Thanh tu luyện là Pháp Thân Ngưng Tụ chi pháp, chú trọng đến sự lớn mạnh của thần niệm, nhu cầu đối với đan dược cũng không nhiều, cũng không có xem kỹ qua, lại thêm trong đó có nhiều đan dược đều do Ngưu đầu dùng âm hồn để luyện chế thành, nếu tu luyện mà công thì có thể dùng được, nhưng Chu Thanh cũng không dùng để rèn luyện thân xác.

Lần đầu tiên Chu Thanh thấy người luyện đan, nên rất hiếu kỳ, tuy hắn có cách luyện đan thượng thặng, nhưng lại thiếu tài liệu, cũng không có lò đan cực tốt, bây giờ ở đây không thiếu gì cả, Chu Thanh thật muốn thử luyện một phen.

“Huyền Võ đạo hữu, bản đạo thấy luyện đan chi thuật của Hồng Phát đạo hữu, nên nhất thời ngứa tay, cũng muốn luyện chế một phen, ta thấy trong Thương Lăng thủy cung này sinh trưởng rất nhiều linh dược, ta có thể thu thập một ít không?”

“Ồ ! Chu đạo hữu cũng muốn luyện đan, trong thủy cung này của ta linh dược rất nhiều, đạo hữu cứ việc thu thập, chỉ là việc luyện đan phí rất nhiều thời gian, lò Tụ Phách Luyện Hình đan này của Hồng Phát đạo hữu, ngưng tụ Mầu Đan Nguyên Thai đã mất 36 năm, đạo hữu cũng không sợ hao phí thời gian tu luyện sao ?” Huyền Võ lão đạo nghe Chu Thanh muốn luyện đan, rất là nghi ngờ, luyện chế thượng phẩm đan dược, quả thật tiêu tốn không ít thời gian, nghe đồn Thái Thượng Lão Quân luyện đan, đều phải mất hơn ngàn năm, hạ phẩm đan dược thì dễ luyện chế rồi, nhưng đối với cao thủ Phàn Hư vốn không có hiệu quả.

“Không ngại, phương pháp bí truyền của sư môn ta, luyện chế đan dược cũng không hao phí quá nhiều thời gian.” Chu Thanh dự đoán một số cách luyện đan trong Luyện Khí Tổng Cương, trong đó có một cách gọi là Độ Ách Kim Đan, hiệu quả cũng lớn, dùng để bổ trợ độ kiếp, chỉ cần có tài liệu, phối hợp với thủ pháp bí truyền, có thể trong vòng 3 canh giờ hoàn công, tu sĩ thượng cổ, những người có thể phi thăng, đại đa số đều nhờ tác dụng của Độ Ách kim đan này.

Độ Ách kim đan chỉ dùng để bổ sung sự tiêu hao chân nguyên linh khí, chỉ cần chân nguyên trong cơ thể tiêu hao hết, dùng một viên thì có thể lập tức hồi phục lại, lúc độ kiếp, ngưng tụ pháp bảo để chống đỡ, chân nguyên hao phí rất nhiều, thiên kiếp giáng lâm, cũng đến mấy ngày mấy đêm, càng có thêm nghiệt oán trầm trọng, thiên kiếp đó thậm chí kéo dài đến mười mấy ngày, những tu sĩ có pháp bảo thời thượng cổ, đều bị thiên kiếp đánh nát thành bột vụn, đó cũng do chân nguyên không đủ. Truyện "Phật Đạo "

“Ồ ! Có bí pháp như vậy sao, bản đạo phải mở rộng tầm nhìn.” Đám lão đạo đều có hứng thú, luyện chế đan dược để tăng tu vi cũng không phải là thượng sách, đan dược hao phí nhiều thời gian, giống Tụ Phách Luyện Hình đan vậy, tuy có thể tăng thêm một ít chân nguyên mà không cần khổ tu, ngưng tụ nguyên thần, nhưng lại mất đến 36 năm, hơn nữa bất cứ đan dược nào sau khi dùng 1 lần, thì hiệu quả của lần thứ hai sẽ giảm đi nhiều, lần thứ ba thì càng không có hiệu quả. Hai cái trung hòa, dùng thời gian tu luyện để luyện chế đan dược, cũng không có lợi gì. Bây giờ nghe Chu Thanh nói có cách luyện đan nhanh hơn, chúng đạo nhân bán tín bán nghi.

Nhưng Huyền Võ lão đạo cũng không lười thôi, lập tức dẫn Chu Thanh đi hái thuốc, một đám lão đạo cũng nối gót theo sau, xem thử rốt cuộc Chu Thanh muốn luyện chế đan dược gì.

“Thương Lăng thủy cung đúng thật động phủ trời cho !” Chu Thanh được Huyền Võ lão đạo dắt đi, đi tìm hết cả đảo, không hề có một vết bùn, nhưng lại sinh trưởng đầy kỳ hoa dị thảo, rễ của những cây thảo dược này đều lộ hết ra ngoài, không hề giấu bên trong, ở ngoài mặt được phủ một tầng nguyên lực nước hùng hậu, cùng với thiên địa linh khí, hợp thành chất trong suốt, những thảo dược này hấp thu linh khí và nguyên lực nước để sinh trưởng, Huyết Sâm, Dao Chi, Cửu Diệp Tử Chi những loại thảo dược có điều kiện sống hà khắc đều sinh sôi nảy nở ở đây, nhất là nhiều chủng loại linh dược, đến cả động phủ của Thục sơn cũng không bằng một nửa. Truyện "Phật Đạo "

“Thiên Thạch Nguyên Mầu này là một mảnh đất sinh trưởng tốt, vị tiên nhân tiền bối đó đã trồng không biết bao nhiêu linh dược, ta cũng tìm không ít linh dược ở dưới đáy biển đem về trồng, mới có quy mô như thế này.” Huyền Võ lão đạo thao thao bất tuyệt, chúng nhân đi khắp đảo, Chu Thanh đã hái được hơn trăm loại thảo dược, đều là bứng cả rễ lên, không để sót lại tí nào, nhìn thấy Chu Thanh không ngừng lác đào, Huyền Võ lão đạo lại hỏi: “Chu đạo hữu vẫn còn thấy thiếu mấy vị thuốc chăng ?”

Chu Thanh gật đầu nói: “Chính là như vậy, vị đan dược này của ta là bí truyền sư môn, là đan dược thượng cổ tiên nhân dùng để độ thiên kiếp, tên là Độ Ách Kim Đan, những dược liệu hỗ trợ thì dễ kiếm, đại đa số trong thủy cung này đều có, nhưng vẫn thiếu một vị thuốc chính, vị thuốc chính này sinh sản ở đáy biển, ta cực khổ đi tìm, cũng chưa tìm được, vốn cho rằng Thương Lăng thủy cung này là phủ đệ của tiên nhân, thiết nghĩ sẽ có, nào ngờ lại không, bản đạo và Huyền Võ đạo hữu có duyên quen biết nhau, định luyện ra vài viên làm lễ vật tặng chư vị, lần này đúng là hổ thẹn rồi.”

Chu Thanh đã giờ một chút thủ đoạn nho nhỏ, nhưng cũng không nói dối, Độ Ách Kim đan có ghi chép lại, chỉ là vị thuốc chính lại rất khó tìm, đó chính là chất dịch của hải tảo màu huyết ở dưới đáy biển sâu, loại huyết sắc hải tảo này vô cùng quý hiếm, chuyên hút tinh huyết của động vật dưới biển, mình đầy gai nhọn, có chất kịch độc, nhưng lại như vật sống, có thể di chuyển, dưới đáy biển di chuyển rất nhanh, giống như phi kiếm vậy, rất khó bắt, cho dù là tu sĩ đạo hạnh cao thâm mà bị đám một cái cũng bị tê đi trong một chốc, hải tảo này xông vào mình, trong tích tắc hút hết tinh huyết, cứ như ma vật vậy.

Chu Thanh đoán là Thương Lăng thủy cung này là phủ đệ của tiên nhân, thiết nghĩ huyết ma hải tảo này cũng sẽ có một hay hai cái, mình có thể luyện chế mấy chục viên, rồi đem tặng, thì cái tình người càng lớn hơn, sau này hắn có độ kiếp cũng có thể dùng đến.

“Độ Ách Kim đan !” Nghe Chu Thanh nói, đến Thanh Thần Tử, Hồng Phát lão đạo nghiêm trang nhất cũng phải biến sắc, đám lão đạo này đều vì thiên kiếp mà lao tâm lao lực, dùng đủ mọi thủ đoạn, đối với những thứ có thể qua được thiên kiếp đều rất nhạy cảm.

“Đan được này quả thật lão đạo có nghe nói qua, nghe nói là do chân tiên Vân Trung Tử của Xiển giáo thái cổ truyền lại, nhưng cách luyện chế đã thất truyền từ lâu, thật không ngờ Chu đạo hữu quả nhiên biết cách luyện chế.” Huyền Võ lão đạo há hốc mồm ra, vội vàng gấp rút hỏi: “Xin đạo hữu nói, còn thiếu vị thuốc chính nào, chúng ta sẽ dốc toàn lực đi tìm !”

Chu Thanh thấy đám lão đạo sắc mặt nghiêng chính đều đang lắng nghe, thật là tức cười, mở miệng nói rõ cái tên ra, Huyền Võ lão đạo cũng là yêu quái dưới biển, còn thông thuộc các loại hải tảo hơn hẳn nhiều, thiết nghĩ đã từng thấy qua loại Huyết Ma hải tảo này rồi. Luyện thành Độ Ách kim đan vừa khéo có thể kết giao với những tân tu lợi hại, còn có thể dùng để đổi lấy pháp bảo lợi hại, nói không chừng là được cả động phủ nữa. Truyện "Phật Đạo "

“Huyết Ma hải tảo ?! Thứ này đúng là khó tìm, ít nhất cũng phải dưới đáy biển sâu khoảng hai ngàn trượng, năm xưa khi lão đạo chưa hóa hình, từng vui chơi ở đám san hô, không biết thế nào lại đụng phải 1 con, suýt tý nữa đã lấy mạng của lão đạo, may mà cái mai của lão đạo đầy cứng cáp, trốn trong một cái động nhỏ, lại thêm cái thứ đó bị một con cá mập trắng to lớn hấp dẫn, mới để cho lão đạo thoát thân.” Huyền Võ lão đạo nhớ lại chuyện xưa, có chút kinh sợ.

“Ha ha ! thứ đó lợi hại như thế, lão Viên ta còn chưa được thấy qua, bây giờ chúng ta đến nơi sâu nhất của đáy biển để bắt vài con về đây, chế luyện thêm kim đan, lúc độ thiên kiếp ít ra cũng nắm được thêm 5 phần thành công ! Chúng ta nhiều người như thế, lại có pháp bảo hộ hại hộ thân, muốn lặn xuống hai ngàn trượng tuy có chút khó khăn, nhưng không phải là không thể !” Thủy Viên hưng phấn.

Chúng đạo nhân đều động lòng, đều nhìn nhau, chuyện đại sự liên quan đến việc độ thiên kiếp của mình, có nói sao cũng không thể bỏ qua, Chu Thanh và Vân Hà tiên tử cũng rất hứng khởi, dưới biển sâu, có cái động phủ do tiên nhân để lại.

Huyền Võ lão đạo và đám người này cũng không nói nhiều, mở thủy mặc ra, cầm pháp bảo lên, mọi người tiếp ứng cho nhau, nhưng mỗi người lại có một thủ đoạn khác, đồng loạt lặn xuống biển sâu.

Chu Thanh cũng không dùng đến Thần Châu Tị Thủy, có ý muốn thử công lực của mình, vận chân nguyên, cách nước biển ra.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Tam Thánh Luyện Đan – Chúng Đạo Nhân Tìm Đạo Lý Dưới Đáy Biển (3)

“Quả nhiên lợi hại ! May mà thân xác của ông đây có Quỷ Thủy tinh anh hộ thể, không thì, chỉ chốc thôi, chắc đã bị ép thành bánh thịt rồi.”

Hai hàm răng Chu Thanh đánh lập cập, cơ thể khẽ run cầm cập, áp lực to lớn từ bốn phương tám hướng ập đến, Chân Nguyên trào màu vàng nhạt kêu răng rắc liên hồi, quả nhiên có xu hướng bị nứt. Lúc này Chu Thanh thán ngạc nhiên, Thương Lăng thủy cung nằm sâu ngàn trượng dưới đáy biển, thủy áp vô biên, với công lực chân nguyên của thân xác Chu Thanh bây giờ, nhờ vào pháp bảo, đương nhiên phải chịu thiệt nhiều.

Vân Hà tiên tử thấy vậy, Thanh Nghê kiểm thoát khỏi tay, phân hóa ra, mười mấy vạn Thái Hư pháp châm dính thêm trên chân nguyên trào, hai người liên thủ, tình huống đã có chuyển biến tốt hơn, dù là như vậy cũng khá tốn sức, Thanh Nghê kiểm công kích và phòng ngự một thể, uy lực khá lớn, nhưng dưới cái áp lực này, ánh sáng xanh do Thái Hư pháp châm đan kết thành bị ép đến nổi trở nên âm đạm, chân nguyên trào màu vàng nhạt thì lại ổn định hơn nhiều.

Chu Thanh đã thử được công lực của mình, không dám ý lại nhiều, Cửu Nhật Kim Ô pháp y động đây, quang diễm màu vàng lưu chuyển thật nhanh, tuy là dưới đáy nước, uy lực hỏa diễm lại không hề giảm, chín con Tam Trảo kim ô trên Chân Nguyên trào màu vàng nhạt vỗ cánh, nước biển lần lượt bị ép ra hai bên, linh cảm thượng cổ này hiệu xưng có thể dời núi lấp biển, tuy không phải thực vật bản thể, mà chỉ là lông vũ hóa thành, uy lực cũng đã bắt phạm, áp lực đè lên hai người liền giảm, chân nguyên quán thông.

Chu Thanh vẫn cảm thấy không an toàn, dương tay đã là 12 con Rết thiết bối, hai sắc tím bạc lung linh lấp lánh, con nào con nấy cũng to như thùng nước, dài khoảng mười mấy trượng, giờ này mưa vút, phù lục lưu chuyển, lượn lờ xung quanh Chân Nguyên trào, kết thành một đại trận, vây quanh hai người đang ở giữa, bên trong nước biển thiên địa linh khí dồi dào lũ lượt kéo đến, bị 12 con Rết thiết bối hút hết vào trong cơ thể, dùng để chống đỡ lại áp lực của nước biển.

Truyện "Phật Đạo "

Xem Chu Thanh uy thế như vậy, Huyền Võ lão đạo, đám người Thiên Thủy Tam Thánh đều khen không ngớt lời, đặc biệt là 12 con Rết to lớn, trước sau nối đuôi nhau, dài đến mấy dặm, cứ như 12 con giao long dưới nước, thanh thế lớn mạnh, mấy con cá to lớn dưới biển sâu bị ánh sáng thu hút, liền tiến đến trước, có một con mực đang định phun mực đen ra, tám cái chân cuộn lên, hiển nhiên là muốn bắt con mồi, nào ngờ lại bị đuôi con Rết quật ngã lăn, liền cuộn tròn trên đất, hơn trăm cái chân sắc bén xé nát ra, chỉ một phút sau, tinh huyết của con mực to này đã bị Rết thiết bối hút sạch sành sanh.

Được tinh huyết dồi dào tắm bổ, hai màu tím bạc trên thân con Rết thiết bối càng sáng hơn, chân múa may cũng linh động hơn nhiều, áp lực nước từ đáy biển sâu ngàn trượng cũng giảm đi vài phần.

Chu Thanh cũng là nhất thời nghĩ ra, cho Rết thiết bối hấp thu tinh huyết của con mực, dù gì thì nguyên thân của Rết thiết bối cũng là loài hút tinh huyết để tự nuôi thân, duy trì mạng sống.

12 con Rết thiết bối chính là nguyên thân phân thân của Chu Thanh, Chu Thanh đối với những biến hóa trên cơ thể chúng đều nắm rõ như lòng bàn tay, vốn dĩ dưới áp lực to lớn, nguyên thân điều khiển Rết thiết bối có cảm giác không được linh động hoạt bát như lúc đầu, nào ngờ sau khi hút được tinh huyết, cơ thể con Rết dưới áp lực của nước đã mau chóng dung hòa được tinh hoa sinh mệnh của con mực, trở nên mạnh mẽ thêm mấy phần, đó cũng là một điều đáng kinh ngạc.

Động vật dưới đáy biển, không bị loài người quấy nhiễu, ngoại trừ bị kẻ thù tự nhiên bắt giết ra, thọ nguyên cũng tương đối dài. Ngày tháng lâu dần, tinh hoa linh khí tích lũy trong cơ thể đương nhiên cũng khá nhiều, vậy mà lại có lợi cho Rết thiết bối chuyên đi hút tinh huyết của động vật.

Chu Thanh đã hiểu tình huống này, vô cùng vui mừng, liên tục chỉ huy 12 con trùng hung tàn độc ác này đi bắt giết các loài cá và hải quái to lớn bị ánh sáng thu hút mà đến, trong nhất thời đã bận rộn đến không kịp thở.

Vỏ ngoài của Rết thiết bối vốn rất chắc chắn, không sợ đao kiếm, sau khi được Chu Thanh dùng Tử Long Ngân Thạch ngâm luyện, cũng có thể bắt phân thắng bại với phi kiếm thượng đẳng, nhưng đối phó với phi kiếm pháp bảo uy lực khá mạnh cũng có thể cố liệu, giống cây Thanh Nghê kiếm mà Chu Thanh tặng cho Vân Hà tiên tử, thì có thể dễ dàng chém đứt vỏ ngoài, còn có Tử Phủ tiên lôi của Càn Cơ lão đạo cũng không thể chống đỡ nổi, đối với những cao thủ cấp Phân Hư trở lên, Chu Thanh chỉ có thể điều khiển Rết thiết bối kết thành trận pháp, lời nhờ kỹ xảo mà giành thắng lợi.

Chu Thanh thân đầy pháp bảo, nhưng 12 con Rết thiết bối này là sử dụng vừa ý nhất, còn mấy món pháp bảo uy lực mạnh mẽ còn lại, tỉ như Khốn Tiên thừng, Roi đá thần đều không thể phát huy được uy lực, lúc sử dụng còn bị tiêu hao chân nguyên thần niệm.

Bây giờ có cơ hội giúp Rết thiết bối nâng cao thực lực, Chu Thanh đương nhiên sẽ không bỏ qua, chỉ cần cứ hút tinh hoa sinh mạng dồi dào của sinh vật dưới đáy biển, rồi dùng toàn bộ để ngâm luyện hình thể của Rết thiết bối dưới áp lực nước, Chu Thanh tin rằng, 12 con Rết thiết bối của mình không lâu sau này tuyệt đối có thể đối đầu với bất kỳ pháp bảo nào.

Kỹ xảo đương nhiên quan trọng, nhưng sức mạnh cường hoành luôn là chủ đạo.

“Chu đạo hữu quả thật đã khiến chúng ta được mở rộng tầm mắt, quả nhiên còn có thuật không chế con trùng như vậy, những con rết này hình như được mệnh danh là Thiết Bối ở trong rừng sâu, quả nhiên được đạo hữu tế luyện đến bước này, thật là khó mà tưởng tượng nổi.”

Huyền Võ lão đạo cứ tấm tắc khen ngợi, đám lão đạo cũng lần lượt gật đầu, nhìn thấy những con Rết thiết bối này chỉ trong tích tắc đã hút tinh huyết của mấy chục con cá biển lớn, Huyền Võ lão đạo nhủ mấy khuyển: “Đó đều là những sinh linh dưới đáy biển, đạo hữu tu luyện Phật môn công pháp, ít tạo sát nghiệp vẫn tốt hơn.” Huyền Võ lão đạo ánh mắt sắc bén, nhìn lướt qua đã thấy mấy con Rết thiết bối đang hút tinh huyết động vậy để nâng cao thực lực.

“Lần này xuống đây, chúng ta chỉ bắt Huyết Ma hải tảo, để luyện chế kim đan, dưới đáy biển hai ngàn trượng, chúng ta tuy đạo hạnh cao, lại có di bảo hộ thể, e là có thể sẽ gặp một chút phiền phức, nhất là Huyết Ma hải tảo qua lại như chớp, vô cùng độc địa, đại sự trước mắt, chúng ta đều là người tu đạo, nên không cần kỳ chuyện nhỏ này, chỉ cần luyện thành Độ Ách kim đan, thiên kiếp do một chút sát nghiệp mang lại không đáng nhắc đến, Chu Thanh điều khiển Rết thiết bối đang giết chóc rất vui, nào chịu dừng tay.

Nếu không phải Rết thiết bối phải hợp thành đại trận hút linh khí để chống đỡ với áp lực, Chu Thanh đã chỉ huy nó mỗi con chạy một nơi, để mà giết chóc rồi, nhưng mấy con Rết thiết bối này nếu mà rời khỏi đại trận, chỉ sợ là chỉ trong một phút đã bị áp lực nước đè chết thẳng cẳng rồi.

Huyền Võ lão đạo cũng không phải hạng người bảo thủ, lúc này lên tiếng nhắc nhở chẳng qua chỉ là thói quen thôi, nghe những lời Chu Tổ nói cũng có vài phần đạo lý, nên không ngăn cản nữa, ánh sáng từ Bát Cảnh Cung dâng và Đầu Suất tử diễm mạnh mẽ hơn, bao bọc hết cả đám người Huyền Võ lão đạo bên trong, tám vị môn nhân cũng không rảnh rỗi, đều tự lấy ra pháp bảo, ngũ sắc chói lọi của trận pháp lại tăng thêm trên tử diễm quang tráo, giúp Huyền Võ lão đạo giảm nhẹ áp lực.

Lần này xuống biển, quan hệ trọng đại, không thể hao phí quá nhiều chân nguyên pháp lực, có thể tiết kiệm phần nào thì hay phần đó, Huyền Võ lão đạo vẫn là chủ lực, không thể để hao phí quá nhiều chân nguyên.

Nói một cách tương đối, Thiên Thủy Tam Quái là thoải mái nhất, một Chân Thủy Tráo chống đỡ lại, phát ra ánh sáng trắng yếu ớt, cách biệt nước biển ra khỏi phạm vi một trượng xung quanh Hồng Phát lão tổ và Thanh Thần Tử, Thủy tráo mà Thiên Nhất Chân Thủy luyện chế, là do Tam Thánh cố ý luyện chế để chống đỡ với thiên kiếp, pháp bảo mà cả ba người đã hao phí mấy trăm năm luyện chế được, chỉ để xuống biển thu thập dược liệu, đương nhiên là một chuyện không nhỏ chút nào. Truyện "Phật Đạo "

Còn Thủy Viên lại ở bên ngoài Thủy tráo, bơi lội trong nước, thân đầy lông trắng mềm mại, cọng nào cũng dựng thẳng lên, lúc bơi đều không thấy có chút dao động nào, hiển nhiên là đã rút toàn bộ chân nguyên pháp lực.

“Không hổ là hậu duệ của thái cô Thủy Viên ! Con khi này quả nhiên chỉ dựa vào thân xác đã có thể hoạt động dưới đáy biển sâu ngàn trượng.” Một đoàn mười mấy người vận pháp lực, khí thể vô cùng hùng tráng mà tiếp tục lặn xuống sâu, Chu Thanh vừa mới chỉ huy một con Rết thiết bối giết và nuốt trọn một con cá biển dài hai trượng, thì nhìn thấy Thủy Viên nhảy loạn xạ xung quanh, hái hết những thảo dược sinh trưởng trong biển, những thảo dược này cũng thuộc hạng hiếm có, dùng để luyện chế đan dược cũng luyện chế ra được loại đan dược cực tốt, Thủy Viên đương nhiên không chịu bỏ qua.

Xung quanh từ lâu đã là một màu đen, nhưng pháp bảo mà chúng nhân phát ra ánh sáng chói lóa, đến nỗi trong phạm vi 4, 5 dặm đều hiện rõ mồn một.

Càng xuống sâu hơn, áp lực càng lớn, các loại cá và sinh vật cũng thưa thớt dần, thỉnh thoảng có 1, 2 con bơi qua, toàn thân đều màu xanh, dài ngoằn, con mắt nhỏ xíu, hoàn toàn tỷ lệ nghịch với cơ thể, cũng có con không hề có mắt, toàn thân trong suốt, không phân biệt nổi đâu là đầu.

Những sinh vật này mỗi khi bơi qua, Chu Cảnh đương nhiên chỉ huy Rết thiết bối cần giết, điều khiến Chu Thanh ngạc nhiên là, những sinh vật này tương mạo chẳng ra làm sao, tinh huyết trong cơ thể còn dồi dào hơn so với những sinh vật ở tầng trên gấp 10 lần, Chu Thanh vui mừng quan sát những con Rết thiết bối đã mạnh hơn gấp đôi so với lúc trước, khai thông linh khí cũng linh hoạt hơn, tuy áp lực càng lúc càng mạnh, nhưng do Rết thiết bối tiến hóa, nên Chu Thanh cũng khá nhàn nhai, Văn Hà tiên tử cũng bay ra một ánh sáng ngũ sắc, mỗi khi đụng phải sinh vật, liền cuộn lại, để Rết thiết bối chia nhau ăn, hai người phối hợp vô cùng chặt chẽ, không hề có kẻ hở nào.

Sau khi Thủy Viên đã hái được rất nhiều dược liệu, cuối cùng cũng chịu không nổi áp lực nước, bèn chui vào Thiên Nhất Thủy Tráo, Đầu Suất tử diễm trên tay Huyền Võ lão đạo càng tăng cao theo áp lực nước, cũng sáng khắp một vùng, không hề thua kém chút nào.

Lấy hỏa khắc hỏa ! Lấy một ngọn lửa cỡ bằng hạt đậu, để khắc lại toàn bộ áp lực của đại dương, đúng là chưa từng nghe thấy, Chu Thanh vô cùng bội phục, sự thần kỳ của Đầu Suất tử diễm.

Sinh vật ít ỏi, hải tảo thì dần dần nhiều lên, đầu đầu cũng đều là những mảng lớn, liên tiếp mười mấy dặm, hải thảo điệp tử to và dày, thậm chí là mập mạp, dưới ánh sáng của mọi người, đều hiện lên màu xanh bích, chúng nhân phải tiếp tục lặn xuống, như phải đi xuyên qua tầng tầng hải tảo dày đặc vậy, nhưng những hải tảo này vô cùng cứng cáp, như vật sống vậy, liên tiếp đan chặt vào nhau thành một khối.

Chu Thanh thấy vậy, bèn vận chân nguyên, thao túng thủy lưu, một dòng thủy lưu lớn mạnh thâm tán công vào đám hải tảo xanh bích, đám hải tảo chỉ đụng đưa một cái, rồi trở lại nguyên dạng, không hề có chút tổn hại nào.

“Hải tảo thật là vững chắc và mềm mại !” Chu Thanh thán than 1 tiếng, chín cây Thiên Long Phục Ma kiếm xông ra, chém giết vào đám hải tảo, ngân quang lấp lánh, chín cây Thiên Long Phục Ma kiếm vô cùng sắc bén, hải tảo tuy vững chắc, cũng không chịu nổi kiếm sắc, lần lượt bị đứt lìa, không mất bao lâu, Chu Thanh đã chém đứt đám hải tảo tạo ra một cái lỗ động đen trong phạm vi khoảng một mẫu.

Đang muốn chui vào trong, tiếp tục lặn xuống, Huyền Võ lão đạo vội vàng hét lên ngăn cản: “Chu đạo hữu xin dừng bước !”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Kinh Giao Quét Đạo – Dưới Đáy Biển Thối Đến Kinh Người

“Ồ ! Huyền Võ đạo hữu sao lại nói thế ?” Chu Thanh và Văn Hà tiên tử chỉ còn cách cái động đen thui đó một khoảng ngắn bèn dừng lại, thấy giọng nói của Huyền Võ lão đạo có vẻ gấp rút, Chu Thanh cảm thấy có điều bất ổn, không dám xuống sâu thêm, vội vàng hỏi. Trong đám hải tảo màu lục bích mập mạp, cái lỗ đen bị Chu Thanh dùng phi kiếm chém ra càng âm u hắc ám hơn, Chu Thanh ở gần nhất, trong phạm vi khoảng một mẫu xung quanh cái lỗ động đen lơ mơ phát ra một mùi tanh tươi khó ngửi, trong lòng lấy làm nghi hoặc.

Chu Thanh cũng không dùng thần niệm để kiểm tra tình hình trong động, dưới đáy biển gần hai ngàn trượng, áp lực cực lớn, tiêu hao không ít thần niệm, biết Huyền Võ lão đạo sẽ không vô cớ gọi mình lại, Chu Thanh muốn hỏi cho mình bạch, thế giới dưới đáy biển, hư vô mê ly, Chu Thanh chưa từng tiếp xúc qua, không biết hung hiểm thế nào, lúc này cũng là do Rết thiết bối tiến hóa, nổi hứng chém giết, nhất thời quên đi, lại thêm hai người liên thủ, lại có linh vật pháp bảo hộ thể, nên không biết sợ. Bây giờ được Huyền Võ lão đạo nhắc nhở, phát hiện có điều khác thường, nên cũng không dám tiến vào tiếp. Truyện "Phật Đạo "

“Chôn biển sâu này, các loài cá và sinh linh rất ít, có thể sinh trưởng ở đây đều là những loài mạnh, theo lý mà nói, tuy có hải tảo sinh trưởng, nhưng chỉ lựa thưa, tuyệt đối không thể có hải tảo mập mạp, to mập sinh trưởng ở đây, sợ rằng sự việc có chỗ kỳ lạ, cho nên lão đạo nhắc nhở đạo hữu, để đạo hữu tránh bước vào chỗ phiền phức, chôn biển sâu này, đến lão đạo cũng hiếm khi đến, nên không thông thuộc cho lắm, e là nguy hiểm trùng trùng, đạo hữu cần thận vẫn hơn.”

Sắc mặt Huyền Võ lão đạo trở nên nghiêm trọng, màu tím của quang diễm lưu chuyển, che phủ luôn cả quang diễm màu vàng trên Cửu Nhật Kim Ô pháp y của Chu Thanh, ánh sáng tím nổi bật, đám hải tảo màu lục bích to mập quả nhiên lộ ra những màu sắc kỳ dị, ánh sáng tím rơi vào cái động to khoảng một mẫu, nhưng vẫn không thể nhìn thấy tình hình bên trong động, vẫn là một màu đen tối, hình như bên dưới không phải là nước biển, mà giống như là thực vật.

Thủy Viên nhìn hải tảo to mập và cái động đen thui đó, suy nghĩ một chút, một lúc sau đột nhiên mở miệng cười kỳ quái: “Các người không biết, nhưng lão Viên ta đây thì có biết được đôi chút !” Cũng không nói thêm, liền cầm cây Thủy Xoa, lay động liên hồi, nguyên lực hệ thủy dâng lên điên cuồng, nước biển vốn tĩnh lặng bỗng hình thành một xoáy nước ở giữa, xoáy nước này rộng đến 3 trượng, mang theo vạn cân nước biển, xông thẳng vào trong

đám hải tảo ở trong động.

Chúng nhân cũng không rõ tên Thủy Viên này rốt cuộc đã nhìn ra được gì, nhưng nhìn vẻ mặt đầy tự tin của hắn, nên cũng không mở miệng, yên lặng quan sát, đều biết tên Thủy Viên này là hậu duệ của hồng hoang dị chủng, tổ tiên của hắn ở sâu dưới đáy biển, sau khi đắc đạo có thể đẹp sánh ngang với Thần Long thật sự, chúng tu sĩ ở đây tuy đều là yêu quái dưới biển tu luyện mà thành, nhưng nếu luận về bản lĩnh thao túng thủy lưu, lặn sâu dưới đáy biển, đều tự biết không bằng con khi này, đến cả Huyền Viên lão đạo vốn là con ba ba hóa thành, nếu mà so sánh thì cũng chịu kém một chút.

Xoáy nước cuốn vào bên trong động, vang lên những tiếng lách cách lách cách, giống như có người cầm một cây gậy to đánh vào bùn vậy, rất là khó nghe, đám lão đạo đều nhíu mày lại, Thủy Viên nghe thấy thì lại mỉm cười, Thủy Xoa trong tay dừng lại, tiếng lách cách đó càng lúc càng to hơn.

Chỉ một lúc sau, đám hải tảo dao động kịch liệt, dường như bên trong đó có một con thái cổ ác thú đang ẩn nấp, cái động đen thui cũng lớn dần theo tiếng động khó nghe, đùn ra từng dòng nước bắn màu đen, trong luồng nước bắn còn mang theo mùi tanh tươi khó ngửi, Chu Thanh và Vân Hà tiên tử ở gần đó nhất, một luồng khí tanh tươi lan đến, khiến hai người suýt tý nữa đã ngạt thở, Chu Thanh biết rằng cái mà dòng nước bắn này mang theo chắc chắn cũng không phải thứ tốt lành gì, vội vàng lui lại, may là chỉ có thể, mà hai người đã bị mùi tanh tươi đó là cho đau đầu hoa mắt.

“Đó là thứ gì vậy, sao mà thối thế !” Vân Hà tiên tử che mũi lại, tuy nàng là người tu đạo, nhưng cũng là nữ giới, sợ nhất là nhìn thấy những thứ dơ bẩn, vội vàng cùng Chu Thanh lui lại hơn mấy dặm, trốn sau lưng đám người Huyền Võ lão đạo, rồi mới định thần lại, quan sát động tĩnh.

Chu Thanh hiếu kỳ, không hiểu đầu đuôi, nhìn dáng vẻ hớn hờ của tên Thủy Viên, trong lòng thầm mắng, xem ra Thủy Viên đã sớm biết vật thối tha ấy là thứ gì rồi, nhưng nhất quyết không nói ra, khiến hai người phải chịu thiệt, đúng là đáng ghét.

Chu Thanh đứng là đã nghĩ oan cho tên Thủy Viên này rồi, Thủy Viên tâm tư tuy thông minh, nhưng lại không tinh tế, không phải không muốn nói với Chu Thanh, mà chỉ là quên mất thôi.

“Thì ra là vật này.” Huyền Võ lão đạo nhìn thấy trong dòng nước bắn có mang theo mùi tanh thối khó ngửi, bèn cười lên: “Chả trách sao hải tảo lại có thể sinh trưởng dày đặc, và cứng chắc dị thường đến vậy, chứ vị đạo hữu hãy lùi lại, đó là uest chất của Giao Kinh, vừa dính vừa dơ, vô cùng bẩn, tuy không có gì độc hại, nhưng không được để nó dính vào người, bằng không thì cái thối tha đó sẽ theo da thịt, mà chui vào bên trong kinh mạch, trừ phi dùng Huyền Âm Chân Thủy để tẩy rửa thân xác trong 3 năm mới có thể tiêu trừ được !” Nói xong, liền thúc giục từ quang mang theo chúng nhân tức tốc lùi lại 10 dặm, chỉ sợ dòng nước bắn này dính trúng mình, cứ như người bình thường nhìn thấy quỷ vậy, tốc độ cực nhanh, khiến mọi người cũng phải le lưỡi.

Truyện "Phật Đạo "

Uế vật của Giao Kinh dù được phát ra cách nước mà còn thối như vậy, nếu để nó dính vào người thì không biết còn thối đến mức nào, Chu Thanh luôn tự phụ là đạo hạnh cao thâm, cũng không dám để cái thứ dơ bẩn này dính vào, cái thứ này đúng là còn lợi hại hơn ma hỏa độc được nữa, cái thứ thối tha này, nếu dính vào ngoại trừ việc phải bỏ cả thân xác, thì chẳng còn cách nào khác, nghĩ lại lúc này suýt tý nữa là mình đã chui vào trong đó, toàn thân Chu Thanh và Vân Hà tiên tử nổi cả da gà, hai người nhìn nhau, đều thầm nghĩ may quá.

“Cái con khi chết tiết này, rõ ràng đã biết dưới tầng hải tảo là cái thứ thối tha ấy, còn làm lộn xộn lên, cứ như là bị điên không bằng !” trong lòng Chu Thanh mắng chửi, tốc độ của 12 con Rết thiết bối cũng chậm đi nhiều, không khoa trương như lúc đầu nữa, bây giờ không phải là lúc tỏ ra oai phong, nếu Rết thiết bối dính phải cái thứ dơ bẩn này, xem như là bỏ đi luôn, Chu Thanh thật không muốn điều khiển pháp bảo có mùi thối mà đánh nhau với người ta, đừng nói kẻ địch, trước tiên là mình chịu không nổi trước, cái thứ này đúng là thối quá đi.

Bên dưới đều là hải tảo cản đường, chúng nhân lùi rồi lại lùi, chỉ đành nổi lên trên, chúng nhân nổi lên được trăm trượng, dòng nước bắn bên dưới bị áp lực nước đè lại nên không dâng lên nữa, tên Thủy Viên cũng đã theo kịp ở phía sau, oang oang nói: “Không xong rồi, không xong rồi, nó ra rồi, nó ra rồi, mấy con Giao Kinh hung hãn lắm, lão Viên ta bị đuổi đến bờ cả hơi, bên dưới quả thật thối quá, lão Viên ta không dám đánh nhau với mấy con Giao Kinh ở dưới đó đâu, chúng nó sắp lên đây rồi !”

Theo tiếng kêu của Thủy Vượn, bên dưới biển đã sớm bị đục bản, nhìn không rõ sự vật, lò mờ thấy có mấy con ác thú to lớn đuôi có mang vây, nước bắn cuốn cuộn, nhân lực của chúng nhân tốt, lại có pháp bảo chiếu sáng, đều lò mờ nhìn thấy được, chỉ cảm thấy con ác thú dưới biển này thân hình khổng lồ, mỗi con dài đến mấy mươi trượng, xem ra đúng là Giao Kinh mà Thủy Viên và Huyền Viên lão đạo nói đến.

“Mấy con Giao Kinh này cũng có thể xem là dị chủng, thâm cư nơi biển sâu, cũng không nổi lên, lượng thức ăn lớn, chạy nằm đều ăn, nên dưới đáy biển sinh linh rất ít, đến cả hải tảo cũng chỉ lura thừa, mấy con này sao có thể no chứ, nhưng uest vật của chúng lại rất thối, vừa khéo cũng là một loại phân bón tốt, có thể khiến hải tảo sinh trưởng nhanh chóng, vì thế, những nơi có Giao Kinh hội tụ sẽ trở thành mảnh đất màu mỡ cho hải tảo sinh trưởng, đợi khi hải tảo sinh trưởng dày đặc, liền trốn trong đó ăn, rồi thải uest vật ra để nuôi dưỡng hải tảo lại, cứ thế tuần hoàn, nên cũng không phải lo lắng gì về chuyện lương thực.”

Thủy Viên giải thích: “Mạng hải tảo này cực lớn, e là hơn mấy trăm dặm, chúng ta phải tiếp tục lặn xuống, không nên đi đường vòng, để tránh kinh động đến những người tu đạo khác ở dưới đáy biển, đành phải đi xuyên qua đám tảo biển này, ta chỉ dụ những con Kinh Giao này lên đây, rồi tính tiếp.”

Sau vài tiếng hú chấn động cả một vùng biển, chúng nhân đều không lên tiếng, như sợ những con Giao Kinh này nghe được động tĩnh, không phải họ sợ những con súc sinh này, mà là chúng tu đạo quả thật không muốn chịu cái mùi thối ấy nữa.

Nước bắn từ từ lắng xuống, nước biển lại trở nên trong veo, mùi thối cũng đã biến mất, hải tảo mập to màu lục bích giống như có chức năng làm tịnh hóa nước, khiến chúng tạo sĩ yên tâm hơn nhiều.

Đợi đến khi nước biển đã hoàn toàn hồi phục nguyên dạng, cuối cùng Chu Thanh cũng nhìn rõ dáng vẻ của Kinh Giao bên dưới, giống rồng mà không phải rồng, trên đầu có chấm vàng ẩn hiện, có vẻ giống cái đầu hổ, đó là mười mấy con ác thú đầu hổ mình rồng, đám Giao Kinh này tụ tập lại với nhau, cũng không tranh đấu, chỉ vui đùa vào đám hải tảo mà ăn, những tiếng nhồm nhoàm nhồm nhoàm liên tục phát ra, truyền đến cả tai của chúng nhân đang

đứng cách đó hơn trăm trượng.

“Thì ra Giao Kinh là thể này, đúng là kỳ lạ !” Chu Thanh và Văn Hà tiên tử cảm thấy như được đại khai nhãn giới.

“Nếu Viên đạo hữu đã dụ mười mấy con Giao Kinh lên đây, vậy chúng ta dùng cấm pháp để Cầm Chế chúng, rồi dùng pháp thuật loại bỏ hải tảo và uế vật, Giao Kinh tuy rất hiền hòa, nhưng không thể động vào thức ăn của nó, chúng ta phải đi xuyên qua hải tảo, chúng nó sẽ không gây khó dễ gì, linh vật này, cũng không dễ gì giết được !” Huyền Võ lão đạo đề nghị, chúng nhân đều lần lượt gật đầu, chỉ có Chu Thanh là cảm thấy rất đáng tiếc, Giao Kinh vĩ đại như thế, là linh vật trời sinh, nếu để 12 con rét thiết bối hút tinh huyết, chắc chắn có thể tiến hóa thân xác rất nhanh.

Nhưng Huyền Võ lão đạo lại đề nghị, Chu Thanh không muốn làm mất mặt ông, chỉ đành sau này tìm cơ hội đơn độc xuống đây rồi tính tiếp, chỉ là những uế vật của đám Giao Kinh này đúng là đau đầu, nhưng con vật này đúng là lợi hại, có thể ở đó ăn tự nhiên xem như không có việc gì, thật khiến Chu Thanh khâm phục.

Huyền Võ lão đạo nói với Chu Thanh: “Đành làm phiền đến Khốn Tiên thừa của đạo hữu một chút! Đầu Suất tử diễm này của ta rất bá đạo, e những con giao kinh này sẽ không chịu nổi, tách tảo biển và chất thải, đạo hữu bắt lấy Giao Kinh!”

Chu Thanh gật đầu, Khốn Tiên thừa bay ra, biến hóa thành một tấm lưới ở dưới biển bắt lấy những con Giao Kinh bên dưới, nhưng con giao kinh này đột nhiên cơ thể bị siết chặt, biết có điều bất ổn, nên đã vùng vẫy, gầm rống như rồng như hổ, lực đạo to lớn, Khốn Tiên thừa hóa thành tấm lưới quá nhiên bành trướng liên miên, Chu Thanh có cảm giác nó thoát khỏi tay mà bay đi.

“Những súc sinh này, có lực đạo rất lớn !” Chu Thanh thêm vài phần chân nguyên, dùng đến bảy phần lực đạo, kim quang lóe sáng, Kinh Giao không còn vùng vẫy nữa

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Bắc Hải Tiên Phủ - Cao Thủ Các Phương Tự Hiện Thần Thông (1)

Những con Kinh Giao này đúng là sinh linh có sức mạnh to lớn, nhưng lại không thần thông, thì làm sao có thể chống đỡ pháp bảo của tiên gia bắt giữ lại chứ, bị Chu Thanh bắt lấy, cho rằng những người ở trên tâm sinh tà ý, muốn phá hoại đám hải tảo này, cắt đi con đường sống của mình, mà lại không thể vùng vẫy được nữa, chỉ đành rống lên những tiếng bi thương, âm thanh có vẻ thê lương, như muốn cầu cứu vạy.

Kinh Giao đều là loài tính tình ôn hòa, tuy là ăn tạp sinh linh, nhưng vật sống dưới biển cũng không nhiều, bình thường cũng chỉ ăn hải tảo, khó khăn lắm mới tập trung lại được, thái ra uế chất để nuôi dưỡng đám hải tảo, để cũng cấp thức ăn cho tộc loại của mình, nếu mà phá sạch, đám Kinh Giao này đúng là bị tuyệt đường sống, Giao Kinh bị Chu Thanh bắt lại, cũng biết đối phương thần thông quảng đại, không thể phản kháng lại, chỉ đành liên tục cầu xin, trong đó có mấy con thể hình đặc biệt to, một con có cái đầu hồ to cỡ sọt rổ liên lục lạp lục, thật là đáng thương.

Đám tu sĩ thấy Kinh Giao như vậy, tiếng kêu lại rất thê thảm, nên đã động lòng trắc ẩn, Huyền Võ lão đạo bắt giặc do dự trong lòng, trầm ngâm một lúc, mở miệng nói: “Chúng ta phải tiếp tục lặn xuống, không thể không đi xuyên qua đám hải tảo, bên dưới là uế vật mà Kinh Giao đã tích lũy hơn ngàn năm, vô cùng thối, nếu không dọn sạch, rồi dùng chân hỏa luyện hóa, tất nhiên cũng bị dính chút vào thân xác, như vậy lại không hay, cứ thế, chúng ta lại tuyệt đường sống của đám sinh linh này, hải tảo muốn hình thành với quy mô như thế, không dễ dàng gì, đám sinh linh này lại vô cùng tham ăn, chỉ e hải tảo chưa kịp hình thành, thì đã bị đói chết rồi, chúng ta cũng là sinh linh tổng biên đặc đạo, vô duyên vô cớ tạo sát nghiệp này, nhân tâm đến thế, chỉ bằng mọi người đi thêm một lúc, đi đường vòng là được.”

“Cung chủ nói chí phải, chúng ta cũng không muốn tạo sát nghiệp này, nhưng nơi này đã là vùng biên của Tây Hải, nếu tiếp tục đi lên, thì sẽ đến đất bắc hải, nghe nói Huyền Âm đảo chủ Cực Âm chân nhân rất bá đạo, độc chiếm cả Bắc Hải, dùng Cầm Chế ở khắp mọi nơi, để tránh các tu sĩ đến đó thu thập được liệu, chúng ta đi ngang qua Bắc Hải, chỉ sợ lại rước thêm phiền phức !” Hồng Phát lão tổ nhíu chặt mày lại, không biết nên làm sao.

Chúng nhân nhớ đến Độ Ách Kim Đan, lại không muốn quay về, đám hải tảo này tuy rộng lớn, liên miên ngàn dặm, chúng nhân phải mau chóng đi đường vòng mà lặn xuống, nhất định phải đi ngang qua Bắc Hải, không thì phải đi thêm ngàn dặm đường. Cứ thế, chân nguyên pháp lực tiêu hao quá nhiều, muốn tìm kiếm con Huyết Ma hải Tảo dưới biển sâu hơn 2000 trượng mà còn qua lại nhanh như chớp nữa, đúng là khó càng thêm khó.

Chu Thanh thì không sợ, Có Bì Thủy Thần Châu, ở trong nước cũng như trên mặt đất, có đi thêm mấy ngàn dặm đường cũng không hao gì, đang định lấy thần châu ra, bèn nghe thấy lời giải thích của Hồng Phát lão tổ, liền nổi hứng thú, nhìn Văn Hà tiên tử một cái, trong lòng nảy sinh suy nghĩ.

Vị Huyền Âm đảo chủ Cực Âm chân nhân Chu Thanh đã từng nghe Huyền Võ lão đạo nhắc qua, là một tu sĩ loài người, mấy trăm năm trước được một vị tiên bối tà đạo để lại cho cuốn sách Huyền Âm Chân Kinh và 9 lần 9 tám mươi một cây Huyền Âm Tự Thủ phướn, nên đã tu được thần thông, là một trong những cao thủ lợi hại trong giới tán tu ở hải ngoại, nhưng vị Cực Âm chân nhân này cũng giống những cao thủ tán tu khác một lòng thanh tu, không hỏi sự đời. Dù gì thì tính tình cũng abs đạo, sau khi đạo pháp đại thành, đã chiếm cứ hơn nửa địa bàn ở Bắc Hải. Đuổi hết đám tu sĩ ra khỏi Bắc

Hải, những linh được kỳ trân đều thu vào trong, còn bố trí đầy cấm chế trên cả đảo, không cho những tu sĩ khác bước vào.

Tên này trước khi chưa có được quyền Huyền Âm Chân Kinh đã là một cao thủ tận tu cảnh giới Phần Hư rồi, sau khi tu luyện Chân Kinh lại lợi hại hơn nhiều, lại thêm tà ma chi bảo là 9 lần 9 tám mươi một cây Huyền Âm Tự Thủ phướn bố trí thành Huyền Âm đại trận, tuy đã vượt qua được bốn tiểu thiên kiếp, một cử lên tiên trở thành tu sĩ Phần Hư hậu kỳ.

Những Tu Sĩ bị đuổi ra khỏi Bắc Hải đương nhiên là không phục, nhưng cũng biết không phải là đối thủ, bèn đi khắp nơi mời những tu sĩ lợi hại đến quyết đấu, nào ngờ Huyền Âm Tự Thủ phướn của tên này lại vô cùng lợi hại, đã giết hết những tu đến gây thù, hồn sống cũng bị luyện hóa vấp trng Ma phướn, hung uy rừng rực, sau đó tự biết sát nghiệp quá nặng, e là khó mà qua khỏi đại thiên kiếp, nên đã kềm chế lại một số hành vi, bề môn khô tu chân kinh, tên này cũng thuộc hàng kỳ tài trong thiên hạ, quả nhiên có thể sống sờ sờ ở trước mặt đại thiên kiếp mà luyện Huyền Âm Chân Kinh đạt đến cảnh giới thứ tám, phối hợp với Huyền Âm Tự Thủ phướn và rất nhiều linh được khác, cực khổ chống đỡ với thiên kiếp trong chín ngày chín đêm, tuy nguyên khí bị tổn hại nặng, nhưng cũng đã vượt qua được một cách bình an.

Lúc đối địch uy lực mà pháp bảo thể hiện ra, một là nhìn đẳng cấp của bản thân pháp bảo, hai là phải xem đạo hạnh của người sử dụng, những điều này đều là nguyên nhân chủ yếu ảnh hưởng đến uy lực của pháp bảo, người tu đạo trong lúc luyện chế pháp bảo, vì muốn sử dụng được như ý, đề phòng kẻ khách cướp đoạt, nhất định phải thêm trên đó cấm chế bí quyết, phối hợp với tâm pháp của mình mới có thể sử dụng được như ý.

Không có tâm pháp bí quyết đặc thù để phối hợp, cho dù có được pháp bảo lợi hại, cũng chỉ có thể phát huy một số uy lực cơ bản, ví dụ như Khôn Tiên thừng, Hóa Huyết đao của Chu Thanh, Bát Cảnh Cung đăng của Huyền Võ lão đạo, muốn phát huy toàn bộ uy lực, ngoài bí quyết của người luyện chế ra, thì bản thân cũng phải luyện hóa lại pháp bảo, phá giải cấm chế mà nguyên chủ đã để lại trên đó.

Chu Tổ tuy có nhiều pháp bảo lợi hại trên tay, nhưng cũng không nghĩ đến chuyện dùng cái phương pháp thứ hai, 3 món Phong Thần pháp khí trên tay, chủ nhân luyện chế nó là đẳng đạo hạnh như thế nào, Chu Cảnh cho rằng trừ phi mình tu luyện thành tiên mới có thể dùng sức mạnh phá giải cấm chế trên 3 món pháp bảo này, chứ không thì đừng hòng mơ mà phát huy được uy lực của các pháp bảo trong tay, cho dù là Thang Nghê kiếm, Chu Tổ và Văn Hà tiên từ phải liên thủ lại, rồi mượn sức của Đô Thiên Minh Vương kỳ mới có thể luyện hóa được.

Huyền Võ lão đạo còn tội hơn, Bát Cảnh Đăng cung là vật của Thái Thượng Lão Quân, cho dù ông có tu luyện thành tiên, đạo hạnh cũng không thể nào cao hơn 3 vị Tam Thanh Tổ Sư, chẳng còn chút hy vọng có thể phá giải cấm chế mà luyện hóa rồi, chứ bằng không, chỉ cần phát huy một nửa uy lực của Bát Cảnh Cung đăng, Đầu Suất tử diem, cho dù có bốn cái chín thiên kiếp cùng đến, cũng không thể làm gì được ông ta. Huyền Võ lão đạo bây giờ trên tay có núi vàng, nhưng lại nghèo rớt mồng tơi, đồ sẵn thì không xài được, đành ra ngoài mà luyện đồng, đó cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi.

Muốn bàn luận về phẩm chất của pháp bảo, 9 lần 9 tám mươi một cây Huyền Âm Tự Thủ phướn tuy là tà môn chi bảo, còn là do tà đạo cao nhân đã tàn sát vô số người và thú lấy hồng sống mà luyện chế, hung uy ngút trời, nhưng cũng không sánh bằng pháp khí Phong Thần trong tay Chu Thanh, càng không cần nói đến di vật của Tam Thanh trên tay Huyền Võ lão đạo, nhưng trong Huyền Âm Chân Kinh lại có phương pháp sử dụng ma phướn, người ta có thể gọi là người thừa kế pháp bảo chính tông, nào giống với những pháp bảo trên tay Chu Thanh, món nào cũng do trộm cướp ám sát, cướp giật giữa đường mà có chứ.

Pháp bảo do mình tự luyện chế vẫn là sử dụng như ý hơn, đó là đạo lý mà các tu sĩ đều hiểu, trong lòng Chu Thanh có những dự tính, tám món binh khí pháp thân của mình nếu ngưng luyện thành hình, cũng không kém gì với pháp khí Phong Thần, nhưng nếu không mất đến ngàn năm vạn năm thì đừng hòng mơ, tạm thời không nói đến đã, bây giờ pháp bảo mà Chu Thanh tự luyện cũng chỉ có 12 con Rết thiết bối và Thiên Minh Vương kỳ, Rết thiết bối đang ngưng luyện thân xác, thực lực tăng không ít, nhưng dùng để chống đỡ thiên kiếp thì vẫn còn kém xa.

Đô Thiên Minh Vương kỳ thì còn mạnh hơn một chút, là Chu Thanh đã dùng cây Địa Ngục Âm Thiết Cương Xoa của Ngưu đầu Âm Thần và mười mấy vạn âm hồn để làm vật liệu luyện chế, vốn dĩ với công cjc ủa Chu Thanh hẳn không cách nào luyện hóa Cương Xoa của Ngưu đầu âm thần, may là Ngưu đầu Âm thần có để lại một đồng sách, trong đó có cách luyện chế sử dụng cây Cương Xoa này, theo như pháp quyết, Chu Thanh phá giải cấm chế trên Cương Xoa, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Mười mấy vạn âm hồn nghe thì thấy nhiều, nhưng nếu muốn Đô Thiên Thần Ma trên cây kỳ có thể hóa ra hình thể như Thiên quý, đúng là vẫn còn thiếu nhiều lắm, hồng sống trên 9 lần chín tám mươi một cây Huyền Âm Tự Thủ phướn này nhiều vô số kể, Chu Thanh rất muốn nắm trong tay để ngưng luyện Minh Vương kỳ, nếu Đô Thiên Thần Ma có thể hóa ra hình thể giống Thiên quý, Chu Thanh chỉ nghĩ đến thôi cũng đã phơi phới trong lòng, chính con Thiên quý đã lợi hại như thế rồi, huống chi là phân thân của Đô Thiên Ma Thần chứ ?

Nhất là Hiên Viên pháp vương đã bị thiệt lớn, một con Thiên quý đã rơi vào tay mình, tên lão yêu đó mà không đến kiểm chuyện với mình, có đánh chết Chu Thanh cũng không tin, mà mình thì không thể nào cứ ở chung với đám người Huyền Viên lão đạo cả đời được, nếu mình và Văn Hà tiên từ đơn độc đụng phải Hiên Viên pháp vương, Chu Thanh quả thật không nắm chắc, huống chi đối phương còn có Ôn Lam Tân đã ngưng luyện được nguyên thần thứ hai, tình hình hiện giờ của Chu Thanh quả thật không lạc quan cho lắm.

Bây giờ nhân có nhiều tu sĩ ở đây, đi gặp thử cái tên Cực Âm chân nhân, tên Cực Âm chân nhân này theo những lời đồn thì cũng chẳng phải là kẻ lương thiện gì, chắc chắn có một phen phiền phức, nói không chừng mình sẽ có cơ hội cướp được Huyền Âm Tự Thủ phướn, đó cũng là một lần cơ hội, tuy sẽ có hiềm nghi là lợi dụng Huyền Võ lão đạo và đám người Thiên Thủy Tam Thánh, nhưng Chu Thanh cũng giúp họ luyện Độ Ách Kim Đan, cũng xem như huê. Cực Âm chân nhân thực lực cao cường, đến cả đám người Chu Thanh liên thủ cũng sợ rằng lo không xong, nhưng Chu Thanh có Bi Thủy Thần Châu, nếu đánh nhau trong nước, sẽ có được nhiều cái lợi, chính vì như thế, Chu Thanh mới suy nghĩ một phen, cảm thấy có thể được.

Đến giới tu đạo ở hải ngoại, dù có thế nào Chu Thanh cũng phải vơ được một mớ lợi mới được, nếu không tìm được động phủ, thì nâng cao thực lực cũng tốt mà.

Liền đó Chu Thanh lấy ra Tị Thủy Châu, cố gắng cổ động chúng nhân, chúng đạo sĩ cũng đang hứng thú tràn trề, đương nhiên đồng ý, Chu Thanh thả Giao Kinh ra, một đoàn người đi về hướng Bắc Hải, vốn dĩ Chu Thanh còn định thu thập một ít chất thải của Giao Kinh để luyện chế pháp bảo đặc biệt

dùng để đối địch, nhưng cái thứ này đúng là quá thời đi, chỉ sợ chưa kịp tấn công người khác, thì mình đã bị ngạt chết rồi, Chu Thanh chỉ đành bỏ cái ý tưởng viễn vông này của mình. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

“Huyền Âm đảo thăm cư dưới đáy biển, vị trí so với Thương lăng thủy cung cũng tương đối, mấy năm nay Cực Âm chân nhân vì muốn giảm nhẹ kiếp số, đã kềm lại nhiều, nhưng chư vị đạo hữu nên cẩn thận hành sự vẫn hơn, đại bộ phận trên Bắc Hải đều có cấm chế do hắn để lại, chúng ta cố gắng né tránh, lỡ như đánh động cấm chế, thức tỉnh đối phương, chúng ta cố gắng khuyên bảo, để tránh gây nên những trận đánh vô vị.” Huyền Võ lão đạo nói với mọi người. Mọi người đều gật đầu, chỉ có Chu Thanh đang tính toán trong lòng. Truyện "Phật Đạo "

Đi lại dưới đáy biển đúng là hao phí chân nguyên pháp lực, may là đám tu sĩ này có pháp bảo thượng đẳng hộ thể, mà còn có vẻ chịu không nổi, đến cuối cùng, chúng tâu tụ tập lại, cũng dùng pháp bảo chống đỡ, chia thành hai tốp luân lưu chuyển ca, uống đan dược, điều tức chân nguyên, hồi phục pháp lực, mới thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

Qua thời gian khoảng 3 nén hương, Chúng đạo sĩ mới đến được Bắc Hải, tình hình dưới đáy biển lại khác hoàn toàn, nước biển lạnh đến tận xương, không có vật cản nào, cá biển lại càng ít hơn, không có hải tảo, chúng nhân phân ra thần niệm, quan sát kỹ động tĩnh xung quanh, để tránh đụng phải những cấm chế cho Cực Âm chân nhân bố trí, một Bắc Hải rộng lớn, nếu Cực Âm chân nhân muốn dùng cấm chế phong tỏa hết, đúng là điều không thể, cho dù có là thiên tiên hạ phàm, chỉ e cũng là không đủ sức mà làm, chỉ có thể bố trí cấm chế để cảnh báo trong đại bộ phận khu vực, với hung uy mấy năm nay của lão đạo này, nên cũng ít người đến đây

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 146: Bắc Hải Tiên Phủ - Cao Thủ Các Phương Tự Hiện Thần Thông (2)

Từ nơi này tiếp tục lặn xuống ba mươi trượng nữa, chính là Huyền Âm đại trận do tên Cực Âm chân nhân phong tỏa, trận này vô cùng tàn độc, sinh linh xông vào, không đến một giờ ba khắc, sẽ bị lực ám sát xâm nhập, toàn thân thối rữa, nguyên thần hồn phách bị hút vào trong trận, làm tăng thêm hung uy, cho dù đạo pháp có cao thâm đến mấy, chỉ cần xông vào trong trận, cũng phải ôm hận mà chết, đã mấy trăm năm nay, không biết đã hại biết bao nhiêu sinh linh, hãy nhìn xem, dưới biển này hoàn toàn không có cá tôm, cũng chính là vì nguyên nhân này. Mấy năm gần đây, tên lão đạo này cũng biết thiên kiếp lợi hại, nhân quả báo ứng, tuy không thích lắm, nhưng cũng không dám làm nhiều chuyện ác nữa, nên mới gỡ bỏ đại trận chín lần chín tám mươi mốt cây Huyền Âm Tự Thủ phướn chuyên hút nguyên thần của hồn sống ra, đại trận mới không còn hung ác như trước, tuy là như vậy, chúng ta đều không biết phạm vi che phủ của đại trận, hành sự phải vô cùng cẩn thận mới được.” Huyền Võ lão đạo đột nhiên dừng bước, trịnh trọng dặn dò mọi người. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh nghe nói Huyền Âm đại trận này hung hiểm như thế, nên bất giác đã nảy ra ý niệm dò thám, mà chúng nhân đang có mặt cũng không phải là không có ý này, nhưng ngược lại đều cố gắng tránh né, Chu Thanh cũng không tiện nói ra, chỉ đành hành động vậy, may mà Huyền Võ lão đạo không hề biết phạm vi của đại trận, chúng nhân lại hấp ta hấp tấp, khó tránh sẽ đụng phải Cấm Chế, đến lúc đó sẽ hỏng chuyện, nhưng lại rất hợp với ý của Chu Thanh.

Đám tu sĩ này trong lòng rất thành khẩn, quang minh chính đại, đúng là hảo hữu tốt đáng để kết giao, trong lòng Chu Thanh cũng không muốn tính toán quá nhiều, nếu là tự mình động vào Cấm Chế, họ cũng sẽ không trách mình, trong lòng nghĩ vậy, nên hắn đã thôi nghĩ một số ý niệm ác độc.

Các đạo giả đọc đến đây, chắc chắn trong lòng sẽ nghi hoặc, trước đó tác giả có nói Chu Thanh là người độc ác nham hiểm, vì tự lợi của mình mà giả họa cho các nhân vật trong thiên hạ, tại sao bây giờ trong lòng lại xuất hiện ý nghĩ lương thiện chứ ? Nên biết là, ai có ơn với ta, ta đáp lại gấp mười lần, đám tu sĩ Huyền Võ lão đạo và Chu Thanh đều là thành tâm tương giao, không có ác ý, nhất là sau khi tương giao, Chu Thanh đã để lộ ra những bảo vật như Khốn Tiên từng, mà trong mắt chúng nhân cũng chỉ có ngưỡng mộ, chứ không có ý tham lam, nếu đổi lại là đám đạo môn ở Trung Thổ, nhất định sẽ dốc hết toàn lực để truy giết Chu Thanh, cướp đoạt bảo vật, người hợp theo đàn, vật hợp theo loài, Chu Thanh vì tự bảo vệ mình, không thể không lòng dạ độc ác. Chu Thanh muốn khai tông lập phái ở hải ngoại, thân cô thế cô, kết giao với hảo hữu ở hải ngoại cũng là điều cần thiết, một thân một mình thật là không hay, rồi đến sau cùng cũng tự tính toán cho mình, chứ không phải là đã đổi tính. Những lời vô bổ này, nói đến đây thôi, hãy quay lại chủ đề chính nào.

“Huyền Âm đại trận hư hư thật thật, trong số đại trận của ma đạo, thanh uy của nó sánh ngang với Đô Thiên đại trận của bản đạo. Tuy bản đạo có liên quan đến ma đạo, nhưng không hề thông thạo, chư vị cũng luyện tập đạo gia công pháp, muốn dò thám động tĩnh, né tránh thực lực đánh vào nhược điểm, quả thật có chút khó.” Những gì Chu Thanh nói đều là sự thật, Cực Âm đạo nhân pháp lực cao thâm, trận pháp mà ông ta bố trí quả thật khó mà phát hiện ra. Truyện "Phật Đạo "

“Uhm, Huyền Âm đại trận quả thật lợi hại, nhưng hiện giờ lại không có cách áp chế Huyền Âm Tự Thủ phướn, Huyền Âm sát khí cũng có hiện tượng rò rỉ ra ngoài, không thể nào bưng bít hết được. Đầu Suất từ diệm của bản đạo rất nhạy cảm đối với ám sát khí, để ta thi triển chút pháp lực, thúc đẩy thần hỏa từ diệm, những nơi có từ quang rơi vào mà chiếu sáng hơn bình thường, là những nơi có ám sát khí tụ tập, cũng là phạm vi của đại trận, chúng đạo hữu hãy cẩn thận tránh né, lặn xuống thêm trăm trượng, thì không cần phải lo lắng nữa.” Thấy Huyền Võ lão đạo đã sớm có đối sách, Chu Thanh cảm thấy có chút đáng tiếc, cũng không có kế sách nào hay hơn.

Thủy Viên đã sớm im lặng, trong giới tu đạo ở hải ngoại, hung danh của Cực Âm đạo nhân rất lớn, tuy tính cách của Thủy Viên bộp chộp, nhưng cũng không muốn đụng phải tên tuyệt đại hung nhân này. Tâm tư của Hồng Phát lão tổ và Thanh Thần Tử giống nhau, thấy Huyền Võ lão đạo có cách, đều vui mừng ra mặt.

Thấy chúng nhân đều gật đầu, Huyền Võ lão đạo không nói thêm nữa, búng ngón tay về phía tử diệm to cỡ hạt đậu, nâng cây Bát Cảnh Cung đăng lên, lay một cái, uy thế rất hay, chỉ thấy tử diệm to cỡ hạt đậu phát ra hàng trăm vạn đạo quang, chiếu sáng cả một vùng trong phạm vi mười dặm, đến cả trên dưới trăm trượng cũng sáng đến nỗi trong veo, từ quang sang đến mức thấy cả quang sáng lưu chuyển trong nước. Bắc hải vốn đã âm lạnh, nhìn xuyên cả nước biển, đều không có tạp vật trong đó, dường như chúng nhân đều ở bên trong tử quang, vô cùng đẹp đẽ. Văn Hà tiên tử vốn là tâm tính nữ nhi, nhìn thấy kỳ cảnh rực rỡ như thế, ngó cả người ra, đến khi Chu Thanh kéo tay nàng, tiếp tục lặn xuống, nàng mới định thần lại, bất giác không ngớt khen ngợi trong lòng.

Chúng nhân nhìn rõ, những nơi tử quang chiếu sáng, không hề có gì dị thường, nên trong lòng đều thờ phào nhẹ nhõm, thoải mái hơn nhiều, biết được nơi này không nằm trong phạm vi của đại trận, nên tiếp tục lặn xuống. Vì có đám tu sĩ chống đỡ, Chu Thanh đã thu hồi Rết thiết bối, chỉ thả ra chín cây Thiên Long Phục Ma kiếm ánh bạc lấp lánh lại thêm tử quang ở trên, chân hỏa trên Cửu Nhật Kim Ô pháp y cuộn cuộn, đã trừ khử sạch sẽ hàn khí có thể đông kết đá thành bột đến từ đáy biển này, bên ngoài tử quang khuấy động, bên trong tử quang tự nhiên có một luồng khí ấm áp, chúng nhân vốn dĩ còn phải vận chân nguyên để chống chọi không cho hàn khí xâm nhập vào trong kinh mạch, bây giờ thì đã tiết kiệm được rất nhiều chân nguyên, cũng không ngớt lời khen ngợi bảo vật pháp y của Chu Thanh.

Tử quang cứ chiếu rọi xuống, nước biển yên ả, chỉ là hàn khí càng lúc càng kinh người, theo lý mà nói, loại hàn khí như vậy, nước biển đã sớm bị đông kết thành tảng băng rồi, nhưng dưới đáy biển này, lại không giống với lẽ thường, nước biển không những không bị đông kết, ngược lại từng dòng xoáy nước cuộn cuộn liên tục, nhưng chúng nhân đều là bậc đạo hạnh cao thâm, đương nhiên không sợ, mỗi khi có xoáy nước đến gần, chỉ cần huơ tay một cái đã bị thủy lôi đánh tan ra, nên cũng không có gì nguy hiểm.

Lặn xuống thêm năm trăm trượng nữa, tổng cộng đã xuống sâu hơn hai ngàn trượng rồi, tình cảnh lúc này lại khác hẳn, từng dãy núi sừng sững, kéo dài đến ngàn dặm, sâu hun hút, nhìn không thấy đáy, chúng nhân chân đạp trên đất, đứng trên một đỉnh núi ở dưới đáy biển, nhìn xuống vực sâu rộng mấy ngàn trượng bên dưới núi, đen thui và âm u, dùng thần niệm để thăm dò, đúng là thâm sâu vô tận, sâu đến nỗi không thấy đáy, vì không muốn lãng phí pháp lực, nên không thử lần nữa.

“Đúng là một kỳ cảnh!” Hồng Phát lão tổ liên tục khen ngợi. Đến phần đáy, nước biển lại lần nữa ấm áp trở lại, nhiệt độ tăng lên, mỗi một dãy núi đều chiếm phạm vi đến mấy mươi dặm, trông rất xa xôi. Có mấy đỉnh núi cao to hơn đã lộ ra hồng quang âm u, chúng nhân biết rằng đó chính là núi lửa dưới đáy biển, cũng chính là chân hỏa mà mấy ngọn núi này đã phun ra, mới có thể khiến đáy biển âm lạnh trở nên ấm áp, cũng chính vì như thế, vô số loại tôm cá bơi lượn xung quanh đám san hô rực rỡ muôn màu bên trong dãy núi, tràn đầy sức sống, từng mảng hải tảo dày đặc đung đưa qua lại, chỉ là đám tôm cá này đều có hình dạng kỳ quái, khác hẳn với những loài cá tôm dưới biển sâu đã gặp trên đường đi.

“Chả trách sao Cực Âm chân nhân lại muốn chiếm địa bàn ở Bắc Hải, thì ra dưới đáy biển hai ngàn trượng này lại có núi lửa phun trào, âm dương giao hòa, linh được dị vật đều sinh trưởng ở đây, Huyết Ma hải tảo cũng sinh sôi nảy nở ở đây, tiếc là bên Tây Hải ta, quả thật có sâu hơn một chút, núi lửa ở đó sâu đến vạn trượng, bản đạo muốn lặn xuống đó, chỉ e là chưa đến nửa đường, đã bị kiệt sức mà chết.”

“Nói đến cũng kỳ lạ, trên đường chúng ta đến đây, những nơi Đầu Suất tử diệm chiếu rọi, quả nhiên không có chút Huyền Âm sát khí nào, chẳng lẽ tên Cực Âm lão đạo đó đã đổi tánh, gỡ bỏ đại trận ra?” Huyền Võ lão đạo thấy tình cảnh này vô cùng nghi hoặc, một động phủ như thế, dùng đại trận để bảo vệ cũng là chuyện đương nhiên thôi, Cực Âm lão đạo gỡ bỏ Huyền Âm Tự Thủ phước, không muốn tạo nhiều sát nghiệp vẫn là hợp tình hợp lý, nhưng bây giờ, trên đường chúng nhân lặn xuống đây, trong phạm vi chiếu sáng của tử quang, rộng đến mấy trăm dặm, cũng không hề phát hiện dấu vết của trận pháp Cẩm Chế, chúng nhân cũng không gặp phải phiền phức gì, nếu mà nói trong thủy vực rộng lớn này đều không có bày một chút trận pháp Cẩm Chế nào, những tu sĩ đã hiểu rõ nội tình đều không dám tin.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Bắc Hải Tiên Phủ - Cao Thủ Các Phương Tự Hiện Thần Thông (3)

“Thiết nghĩ đại thiên kiếp lần thứ hai của Cực Âm chân nhân sắp đến, khổ tâm tu hành, không mong gây nhiều rắc rối, nếu đã vậy, chúng ta cũng không nhất thiết tiếp tục lặn sâu xuống, cứ truy tìm tông tích của Huyết Ma hải tảo ở đây, nơi đây sinh linh nhiều đến thế, Huyết Ma hải tảo lại thích hút tinh huyết của thực vật động vật, nhất định sẽ dừng lại nơi này, vẫn tốt hơn là đi khắp nơi tìm kiếm, cho dù Cực Âm lão đạo phát hiện ra chúng ta, chúng ta cứ nói là dùng để luyện Độ Ách kim đan, đến lúc đó tặng ông ta một viên, thiết nghĩ ông ta sẽ không cự tuyệt, mà còn kết được thiện duyên, dù gì đó cũng là một chuyện tốt.” Chu Thanh mở miệng nói, ai cũng cảm thấy có đạo lý, nên không lặn sâu thêm nữa, cứ tìm kiếm luôn ở những dãy núi dài liên miên này.

Dãy núi này thật là rộng lớn, những đầu núi lớn nhỏ nhỏ kéo dài đến trăm dặm, giữa núi và núi có những khe sâu vạn trượng, chúng nhân cũng không

dám xuống đến khe vực mà tìm kiếm, cũng không dám tự mình chia nhau ra, biển sâu như thế, áp lực rất lớn, nghe đồn Huyết Ma hải tảo qua lại nhanh như chớp, nếu chúng nhân mà chia nhau ra, gặp phải nó, muốn bắt cũng không phải là chuyện dễ, huống chi còn có vài đệ tử Hóa Thần hậu kỳ của Thương Lăng thủy cung, nếu rời xa tầm mắt của mọi người, đúng là muốn bước nửa bước cũng khó, chỉ bằng cùng nhau tìm kiếm, cứ thế, hiệu suất sẽ bị giảm thấp. Chúng nhân tìm kỹ ở mấy đầu núi, ngoại trừ gặp phải vô số sinh vật kỳ lạ, thu thập được một số được tài kỳ trân, nhưng lại không hề đụng phải bóng dáng của Huyết Ma hải tảo.

Rất nhiều đầu núi, chúng nhân cũng biết cứ tiếp tục tìm kiếm như thế cũng không phải là cách hay, nên đã dừng lại ở trên một đỉnh núi lớn, đang định thương lượng đối sách, đột nhiên dưới một khe núi có động, vô số tôm cá nhảy loạn lên trên, hoảng loạn tìm đường chạy, từng đàn từng đàn xông về phía tử quang tráo đang bao trùm lấy mọi người, trông như mưa bão vậy, khiến tử quang tráo còn phải rung theo, ánh sáng cũng bị méo mó, may mà Huyền Võ lão đạo không muốn tạo sát nghiệp, đã thu hồi rất nhiều Cẩm Chế phản kích trên tử quang tráo, nên đám cá tôm này mới không đến nỗi thịt nát xương tan. Truyện "Phật Đạo "

Trong lòng chúng tu sĩ nghi hoặc, cho rằng ở cái khe núi sâu này có hải thú hung mãnh nào đó, do đàn cá dày đặc, che khuất tầm nhìn, phải qua một lúc sau, đàn cá xông ra này mới giảm đi chút, chúng nhân mất thần như điện, nhìn rất rõ ràng, ở bên khe núi đó, đột nhiên xông ra một dị vật !

Dị vật này trông rất kỳ quái, toàn thân màu đỏ, trông như một con rắn biển, nhưng lại không di chuyển giống rắn biển, mà giống một mảng, rộng khoảng 3 thước, cơ thể cực dài uốn éo, sợ rằng không chỉ dài có mấy mươi trượng.

Dị vật này không đầu không não, cứ như một thác nước màu đỏ tươi rộng lớn đang phiêu bồng trong nước, toàn thân trên dưới mọc đầy gai nhọn màu đỏ tươi, rất sắc bén, tốc độ hành động nhanh như chớp, cơ thể cuộn lại bành ra một cách mau chóng, mỗi một lần hành động, có hơn trăm con cá biển tròn không kịp đã bị gai nhọn bắt lại, trong tích tắc toàn thân bị khô cạn, hiển nhiên là tinh huyết trong cơ thể đã bị hút sạch. Truyện "Phật Đạo "

Cơ thể dị vật này khẽ lắc một cái, rũ bỏ xác của những con cá biển đã bị hút cạn tinh huyết, rồi lại tiếp tục truy giết những con cá biển khác đang chạy trốn, không đến một phút, dị vật này đã hút tinh huyết của hơn ngàn con cá biển, cơ thể càng lúc càng đỏ hơn.

Dị vật này đột nhiên biến đổi, bơi qua bơi lại trên cái rãnh sâu dưới biển, không đến thời gian uống một chung trà đã truy sát hết đám cá biển, còn chưa thỏa mãn, lại hình như phát hiện ra chúng nhân đang đứng một bên quan sát, cơ thể trông như thác nước đó thoát cái, thì đã đứng bên ngoài tử quang tráo của chúng nhân, cơ thể mọc đầy gai nhọn cuộn về phía chúng nhân. Dị vật này tuy không có đầu não, không nhìn được biểu hiện của mắt mũi, nhưng chúng nhân đều cảm giác được một luồng sát khí bén ngót, nhất là cái gai sắc nhọn trên người nó, cái nào cũng dài cỡ 3 tấc hơn, ánh lên ánh sáng màu huyết hồng kỳ dị, chi chít, thật là khủng khiếp.

“Đến hay lắm, đúng là tìm khắp nơi cũng không thấy, đến lúc có được thì chẳng cần phí chút sức nào. Chư vị đạo hữu, đây chính là Huyết Ma hải tảo, đừng nên tổn hại đến tánh mạng của nó, bằng không sẽ mất đi linh khí, kim đan luyện thành cũng sẽ mất đi vài phần công hiệu.” Chu Thanh nhìn thấy dị vật này, liên tục nói, đó chính là Huyết Ma hải tảo mà mọi người đang cực khổ tìm kiếm.

Huyền Võ lão đạo cũng nhận ra vật này, cứ cười ha ha suốt, cũng gật đầu đồng ý, lúc này Huyết Ma hải tảo đã đánh vào tử quang đến mấy trăm lần, những tiếng bốp bốp vang lên, bên trên tử quang tráo bị rung động, mỗi một lần xuống đều là lực đạo ngàn cân.

“Hay lắm, cái thứ này đúng là hung hãn !” Thủy Viên lần đầu tiên nhìn thấy Huyết Ma hải tảo, thấy nó hút tinh huyết của loài cá, thì đã biết vật này không phải hạng rảnh rồi, “Xem ra ngươi cũng là bá chủ trong nước, để lão Viên ta xem thử ngươi thế nào !” Cơ thể bắn mạnh về phía trước, quả nhiên đã ra khỏi tử quang tráo, rơi vào trong nước biển, lắc Thủy xoa một cái, mấy mươi đạo bạch quang ngưng tụ lưu thủy xung quanh thành mấy sợi Thủy thùng thô dài, từ bốn phương tám hướng ập về phía Huyết Ma hải tảo để trời nó lại. Công phu ngưng tụ nước biển thành sợi thùng này, thật khiến người khác cũng phải dừng lại để mà xem.

“Viên đệ, không được mạnh động !” Hồng Phát lão tổ thấy Thủy Viên đột nhiên xông ra khỏi quang tráo, liền vô cùng kinh hãi, ở dưới đáy biển sâu đến hai ngàn trượng, áp lực cực lớn, không có pháp bảo hộ thân, mà mạo muội xông ra ngoài, chỉ e là đến đạo hạnh như Huyền Võ lão đạo cũng không tiện hành động, huống chi còn phải đánh đầu với con Huyết Ma hải tảo vô cùng hung mãnh này ? Những chiếc gai nhọn hoặc trên thân con Huyết Ma hải tảo, với nhân lực của Hồng Phát lão tổ có thể nhìn ra được, mức độ sắc bén của nó, chỉ sợ không thua kém gì so với phi kiếm của người tu đạo, tuy thân thể Thủy Viên mạnh mẽ, cũng sợ là không chống đỡ nổi với những chiếc gai nhọn này. T

“Đạo hữu không cần nóng lòng, thái cổ Thủy Viên là bá chủ trong thủy tộc của chúng ta, lệnh đệ làm vậy ắt có ẩn ý.” Huyền Võ lão đạo vội vàng ngăn cản Hồng Phát lão tổ cũng đang định xông ra.

Hồng Phát lão tổ định thần nhìn lại, cũng yên tâm phần nào, còn Thủy Viên và con Huyết Ma hải tảo thì đang đấu với nhau rất hăng say.

Vốn dĩ Huyết Ma hải tảo dùng thân thể cổ hết sức mà đánh lại, muốn đánh vỡ tử quang tráo ra, rồi hút hết tinh huyết của những người bên trong, nó lơ lửng cảm giác được tinh huyết dồi dào của mười mấy người này, chỉ sợ rằng bản thân nó có hút hết tinh huyết của hàng trăm vạn con cá biển cũng không bằng, nên đầu chịu buông tay, nhưng lại chẳng làm gì được tử quang tráo, bây giờ thấy Thủy Viên bay ra, rất hợp tâm ý của nó, liền xông thẳng đến, cuộn cơ thể lại, thì đã cuộn lấy Thủy Viên bên trong mà hút lấy tinh huyết, tình cảnh này, đến cả Chu Thanh cũng thâm vã mồ hôi dùm cho Thủy Viên, cũng không hiểu vì sao mà vật này lại có thể hành động nhanh như thế dưới áp lực mạnh mẽ của đáy biển.

Huyết Ma hải tảo vừa xông đến cách Thủy Viên không xa, cơ thể đột nhiên bị thít chặt, chỉ thấy trong nước biển xuất hiện mấy sợi dây thùng thô dài, cột chặt lấy toàn thân trên dưới của nó, tuy nó vẫn còn có thể cử động được, nhưng lại rất chậm chạp, mắt thấy con mồi phía trước còn có thủ đoạn như thế này, liền nổi giận, cơ thể như thác nước rút thành một khối, trông như một quả cầu, phối hợp với gai nhọn trên người, có mấy phần giống với một con nhím đang co lại, chỉ là con nhím này có vẻ to hơn một chút, toàn thân màu huyết hồng, có thêm vài phần nguy hiểm.

Từng sợi lông trắng trên cơ thể Thủy Viên dựng đứng lên, chân đạp trên đất, Thủy xoa khu liên tục, vẽ ra một số đạo bùa trong nước, mỗi một đạo bùa vẽ thành, liền biến nước biển ngưng tụ thành từng sợi dây thùng mà mắt thịt có thể nhìn thấy được, buộc chặt vào con Huyết Ma hải tảo đang co tròn lại,

cột chết vào nó, xem về mặt Thủy Viên cũng không dễ chịu cho lắm, đôi mắt mở to giận dữ, Thủy xoa khuỷu động vô cùng chậm, giống như gặp phải lực cản rất lớn, cơ thể thì khẽ run run, đến cả núi đá dưới chân cũng bị nứt ra, nứt ra thành từng cái khe nhỏ dài đến ba tấc.

Đột nhiên, cơ thể Huyết Ma hải tảo đã bị trói chặt lại liền bắn mạnh, rồi phình ra, mười mấy đạo thủy thùng thô dài toàn bộ đều bị nứt, hóa trở lại nguyên hình là nước biển rồi tan mất, mạch nước ngầm bị khuấy động nên trào lên, khiến từ quang tráo bắn ra khỏi vách núi, phiêu bồng ở bên trên không trung. Thấy Huyết Ma hải tảo đột nhiên ra uy, tuy chúng nhân đều đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn bị bất ngờ, công phu biến nước thành Thủy thùng của Thủy Viên, chỉ là loại pháp thuật thô thiển, nhưng ở trong nước lại rất dễ sử dụng, nhất là đối phó với sinh linh có lực đạo to lớn, như hải sư, hải tượng, đại kinh..., mặc cho khí lực to lớn cỡ nào, cũng không thoát nổi, không ngờ quả nhiên bị Huyết Ma hải tảo làm cho tan nát, nhất thời không biết làm sao, chúng nhân đều đứng không vững, thậm chí không hay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Bắc Hải Tiên Phủ - Cao Thủ Các Phương Tự Hiện Thần Thông (4)

Thủy Viên thấy thủy thùng của mình đã không có tác dụng, nên cũng rất nóng lòng, dưới đáy biển sâu ngàn trượng này, muốn thi triển đạo pháp tinh diệu rất là dễ, chiêu biến nước thành thùng là bản lĩnh tuyệt nhất của Thủy Viên, vốn tưởng rằng Huyết Ma hải tảo chỉ là một con súc sinh, linh trí chưa mở, không biết pháp thuật, có thể tốc chiến tốc thắng, vốn dĩ Thủy Viên muốn rèn luyện bản thân một chút, nên chiến đấu với ma vật trong nước này, thiết nghĩ có thể mau chóng rèn luyện xác thịt, mà khiến thân thể Thủy Viên của mình tiến hóa hơn, nào biết lực đạo của ma vật này quả nhiên to lớn đến thế, có thể thoát khỏi Thủy thùng của mình một cách dễ dàng như vậy.

Khi mới bắt đầu Thủy Viên dùng thủy thùng để cột nó, Huyết Ma hải tảo đã cảm nhận được sức mạnh cực điểm của đối phương, biết là không hay, nhưng đã trót cười lên lưng cọt rồi nên khó mà xuống được, thấy tình hình có nguy cơ, nhưng lúc lâm nguy lại không loạn, hét to một tiếng, cứ như có một tia sét nổ trên bình địa mang theo đó những chấn động của nước biển, đến cả dãy núi dưới chân cũng rung động, một số tôm cá trốn trong cái lỗ nhỏ để tránh nạn, cũng bị kinh sợ, không màng đến chuyện ăn nấp nữa, mọp mụi xông ra, liều mạng chạy tán loạn tứ phía.

Trong lúc Thủy Viên hét to, yết hầu động dậy, giống như đã nuốt thứ gì xuống, liền đó vang lên những tiếng rột rột giống như xào đậu nành vậy, thân hình vốn dĩ cao lớn đột nhiên cao lớn thêm cỡ một cái đầu, những sợi lông màu trắng cũng mọc ra nhiều hơn trên toàn thân, toàn thân to ra, nước biển xung quanh dâng trào kịch liệt hơn.

Thủy xoa giương ra, phía trước cơ thể đột nhiên xuất hiện hơn trăm xoáy nước lớn có nhỏ có, vừa khéo đã ngăn lại con Huyết Ma hải tảo đang xông đến, một tiếng nổ rầm, núi đá dưới chân Thủy Viên chịu không nổi lực đạo này, đã nứt toạc ra, rơi xuống đáy biển sâu vạn trượng, mảnh nhám thạch này to đến ba mươi mấy trượng, là một miếng đá nhô ra trên đỉnh núi, bây giờ bị nổ rơi xuống, tiếng động mà nó tạo ra còn to gấp mấy lần so với tiếng hét của Thủy Viên.

“Khô rồi, chỉ trong nhất thời, mà để con khí này quậy ra thanh thế lớn như thế, bây giờ không muốn kinh động đến Cực Âm chân nhân cũng khó !” Huyền Vô lão đạo thầm than khổ.

Lần này Thủy Viên dùng hết pháp lực toàn thân gây nên nhiều lốc xoáy từ nước biển, để ngăn cản thế tiến tới của Huyết Ma hải tảo, toàn thân trên dưới chỉ để lại một chút chân nguyên để hộ thể, nên làm sao có thể chống đỡ nổi với áp lực nước to lớn chứ, lách cách ! lại một tiếng động nữa vang lên, cả người Thủy Viên cảm xoa trông giống một con ếch vậy bị ép vào vách núi đến hơn cả tấc, để lại một cái lỗ hình người.

“Không hay rồi !” Thấy Thủy Viên bị ăn chiêu này của áp lực nước, sống chết chưa biết, Hồng Phát lão tổ khẽ phát Phát Trần, một đạo hồng quang như thác nước cuốn Thủy Viên vào bên trong từ quang tráo, định thần nhìn rõ, Thủy Viên đã sớm hôn mê, thất khứu chảy máu, xương cốt toàn thân đã bị nứt ra, lực phủ ngũ tạng đều bị vỡ nứt.

Nằm lết bết trên đất, theo lý mà nói thì với dáng vẻ này thân xác đã sớm chết rồi, nhưng Thủy Viên lại hít thở bình thường, trên mặt nổi hồng quang, xung quanh cơ thể nóng bừng bừng, giống như có một lực tái sinh cực lớn từ từ tu bổ thân xác, đứng là kỳ lạ.

“Thu !” Chu Thanh nhất chỉ, Khốn Tiên thùng thoát tay mà ra, cũng không có gì biến hóa, cứ vậy dùng bản thể cột chặt lấy Huyết Ma hải tảo, con Huyết Ma hải tảo bị những con xoáy nước của Thủy Viên dốc toàn lực đánh đến nổi đầu óc choáng váng, không biết đông nam tây bắc, tuy đã lò mò cảm thấy tình huống không hay, nhưng cũng không còn sức tránh né, Khốn Tiên thùng hơn hẳn so với thủy thùng do pháp thuật của Thủy Viên tạo ra, sau khi tình lại, mặc cho con hải tảo này có giằng co thế nào, cũng đừng hòng động dậy được chút nào.

Thấy Chu Thanh đã bắt được Huyết Ma hải tảo, bắt bỏ vào không gian ảo, chúng đạo sĩ liền thờ phào nhẹ nhõm.

“Con khí này, quả nhiên có thể nghĩ ra cách này...”

Thì ra lúc Thủy Viên dùng pháp lực để tạo những con lốc, đã nuốt viên Tự Phách Luyện Hồn đan của Hồng Phát lão tổ đã luyện chế ở Thương Lăng

thủy cung, rồi mượn áp lực nước để được lực và thân xác dung hợp với nhau, trong chớp mắt khiến được lực phát ra toàn bộ, dưới sức ép của áp lực nước, khiến thân xác ngưng luyện, mượn được lực để thoát thai hoá cốt, bây giờ Thủy Viên đã đóng lực thức lại, toàn tâm điều lý, Thanh Thần Tử và Hồng Phát lão tổ cũng đưa chân nguyên vào để trợ giúp, chỉ nghe thấy mấy tiếng xương kêu răng rắc, Thủy Viên đã nhảy dựng lên, cứ như không hề xảy ra chuyện gì vậy, vui vẻ cười liên hồi, chỉ là thân hình vẫn chưa hồi phục lại như cũ, cao hơn nhiều, hiển nhiên là hậu quả của việc tiến hóa. Thấy Thủy Viên đã không sao, hai người Hồng Phát lão tổ nhẹ nhõm hẳn đi, đang định giáo huấn hần vài câu, Huyền Võ lão đạo đã giành nói trước: “Đạo hữu đừng nên nói nhiều nữa, lúc này đã gây ra động tĩnh quá lớn, e là đã ảnh hưởng đến Cực Âm chân nhân, chúng ta mau chóng rời khỏi, có chuyện gì đến thủy cung của ta rồi hẵng nói tiếp.”

Hồng Phát lão tổ biết sự việc cấp bách, không thể chậm trễ, nên cũng không nói nữa, Chu Thanh tuy có vài phần tiếc rẻ, nhưng cũng không còn cách nào khác. Chính vào lúc chúng nhân vận pháp lực, đột nhiên có biến.

Rầm ! Rầm ! Mấy tiếng nổ lớn, đến nỗi dãy núi dài hơn mấy trăm dặm cũng bị chấn động, chúng nhân nổi trên đỉnh núi, quả nhiên nhìn thấy dãy núi rung động, tiếng động mà lúc này chúng nhân gây ra so với tiếng động bay giờ, thật đúng là một trời một vực. Truyện "Phật Đạo "

Một trong những ngọn núi lửa ở phía xa đã nứt ra theo tiếng gầm thét, trong nước biển như nổi lên một trận cuồng phong, lực tấn công mạnh mẽ tạo thành từng cái xoáy nước khổng lồ trong phạm vi đến mấy trăm dặm, cái nhỏ nhất cũng to đến mấy dặm, những cơn xoáy nước này tràn ra khắp bốn phương tám hướng, có cái cuốn về phía Chu Thanh, chúng nhân đều biết đang xảy ra chuyện gì, thấy cơn xoáy nước cuốn đến, Thủy Viên vừa mới tiến hóa, rất là hưng phấn, nâng cây Thủy Xoa lên, trước mặt cũng xuất hiện một xoáy nước lớn tương tự, hai cái đụng nhau, biến mất vô hình vô bóng.

“Á !” Một tiếng la thảm thiết từ chỗ núi lửa bị nổ văng ra, chúng nhân lơ mơ thấy một bóng người xông lên, kéo theo đó là mây đen cuộn cuộn, chín lần chín tám mươi một cây trường phướn màu đen bao bọc bóng người đó bên trong. “Hay nha, cao thủ hai cực nam bắc đều đến rồi, tiên phủ dưới đáy biển này khai quang, tán tu đông tây tứ hải đều không hay tin, các ngươi tuy ở hai cực nam bắc, mà tin tức lại nhanh nhạy đến thế !”

“Chả trách tên Cực Âm chân nhân lại vô duyên vô cớ gỡ bỏ đại trận, thì ra có cường địch đến !” Đột nhiên thấy có biến, Chu Thanh, Huyền Võ lão đạo, Hồng Phát lão tổ và đám tu sĩ đều không dám hành động khinh suất, hiện giờ chưa rõ tình hình, chúng đạo sĩ đều vận pháp thuật, che dấu thân mình, núp dưới một khe núi, cố gắng che giấu linh quang của pháp bảo, thăm thính động tĩnh, để tránh rước họa vào thân.

“Cực Âm đạo trưởng, chúng ta đến đây không hề có ý muốn cướp pháp bảo tiên phủ, tiên phủ này tuy tốt, cũng chưa chắc đã tốt hơn Cực Lạc cung của ta, chỉ là tổ sư phái ta để lại lời trấn chối, dưới đáy biển Bắc Hải ta trấn áp một vị tiên bối hảo hữu của tổ sư ta, những năm gần đây vô đất có biến động, Cẩm Chế bị tổn hại, vừa may tiên phủ lại khai quang, ta quả thật không có ý muốn tranh đoạt với người.” Một tiếng nói trầm mạnh cách nước biển dày đặc mà vẫn có thể truyền đến tận tay Chu Thanh.

“Người này là ai, đạo hạnh quả là cao thâm.” Chu Thanh cảm nhận được khí thế áp lực mạnh mẽ bên trong giọng nói, thầm ngạc nhiên.

“Hùng Vương nói rất hay, cũng có vài phần là lời thật, cái gì mà tiên bối ở dưới đáy biển chứ, Bắc Hải mấy ngàn năm nay không có động tĩnh gì, nào có trấn áp ai, cho dù là có trấn áp ai đi nữa, thì dưới đáy biển sâu vạn trượng này, có là thần tiên cũng khó mà xuống được, chẳng lẽ vị tiên bối mà người nói là Tử Hải Long Vương chăng ! Ha ha ! Ha ha ! Ta thấy chắc người đã thêm nhỏ dài tiên phủ này đã lâu lắm rồi, nghe nói bên trong có mấy món thượng cổ pháp bảo, rất có lợi khi độ kiếp, lão tổ ta mới không tin người chẳng có ý đồ xấu xa nào !” Lại là một tiếng cười ha ha vang lên, nhưng giọng nói này có chút sắc bén, chúng đạo sĩ nghe xong cũng có một cảm giác buồn bực muốn nôn.

“Lam Thần lão tổ, lão đạo không hỏi người tại sao lại biết chuyện tiên phủ dưới đáy biển này khai quang, chỉ là lúc lão đạo đang phá giải Cẩm Chế, người lại ra tay quấy rối, khiến lão đạo suýt tý nữa bị tẩu hỏa nhập ma, món nợ này sớm muộn gì lão đạo cũng sẽ tìm người để đòi lại, đúng thật là người đạo hạnh cao thâm. Nhưng chín lần chín tám mươi một cây Huyền Âm Tự Thủ phướn cũng không phải loại ăn chay, lão đạo đã ở Bắc Hải mấy trăm năm rồi, khó khăn lắm mới đợi được tiên phủ này khai quang, nếu người cứ muốn cướp đoạt, thì đừng trách lão đạo liều mạng với người. Bắc Hải này vốn là địa bàn của ta, người muốn thu những pháp bảo trong tiên phủ này, thì phải hỏi qua vật này trong tay của lão đạo đây ! Bất quá thì ngọc nát xương tan, không ai được lợi lộc gì !” Cả mảng hải vực hắc khí cuộn cuộn, nước biển cũng bị nhiễm chuyển sang màu đen nhạt, mờ mờ nhìn thấy tám mươi một cây trường phướn cao lớn đang phiêu bồng ở giữa, nhưng cũng không được rõ lắm.

“Cực Âm chân nhân, lão Hùng ta quả thật không có ác ý, cũng không muốn lấy pháp bảo trong tiên phủ, câu nào ta nói cũng đều là thật, người không tin cũng đành, hảo hữu của tổ sư ta và một người tu đạo thời thượng cổ, bị một đối thủ lợi hại phong ấn trong mắt biển ở lòng chảo dưới đáy biển sâu vạn trượng này, lão Hùng ta tự biết không có năng lực lật xuống tiếp, nhưng ta biết trong tiên phủ này có một trận pháp, có thể đánh trực tiếp vào mắt biển, như vậy nhé, chúng ta thương lượng, ân oán giữa Lam Thần đạo hữu và người ta sẽ không xen vào, chúng ta hãy liên thủ phá giải cấm chế của tiên phủ, để ta thông qua trận pháp cứu vị tiên bối đó, những sự vật pháp bảo trong tiên phủ ta đều không cần, thế nào ? Cực Âm chân nhân, người phát hiện ra tiên phủ này thiết nghĩ cũng đã được mấy trăm năm, phải chờ đến tận hôm nay lúc vô đất có biến động, núi lửa dưới đáy biển phun trào khiến cấm chế bị lung lay, mới miễn cưỡng phá được trận pháp phía ngoài, có thể thấy được sự lợi hại của Cẩm Chế tiên phủ này, nếu đơn độc một người đừng hòng phá nổi, chỉ bằng bây giờ liên thủ, để tiên phủ mở ra rồi tính tiếp, thế nào ?” Giọng nói trầm mạnh có vẻ rất thành khẩn.

“He he !! He he !!! Lão tổ ta đây cũng không yên tâm cho lắm, đừng cho rằng lão tổ ta không biết, tiên phủ này là do chân tiên Xiển giáo của thời chiến Phong Thần mở ra, pháp bảo để lại đúng là không tầm thường, lão tổ và các người liên thủ, cũng khó đảm bảo các người sẽ không ám toán ta, còn về vị tu sĩ mà dưới mắt biển mà Hùng Vương nhắc đến, đúng là nói không căn cứ, cho dù là thật đi chăng nữa, thiết nghĩ cũng là bị chân tiên Xiển giáo trấn áp, cho dù có là thần tiên cũng chẳng làm gì được, mà đó lại là hảo hữu của sư môn người, nhân vật lợi hại như thế nếu phóng thích ra, chúng ta còn đường sống sao ? Hi hi ! Hi hi !” Người được xưng là Lam Thần lão tổ đột nhiên cười to sắc bén, thoắt tan không ít hắc khí đang cuộn cuộn, nước biển trở nên trong xanh lại, sự vật cũng rõ ràng hơn nhiều.

“Đại sự không hay rồi, đó là Nhiếp Hồn Ma Âm !” Nghe thấy tiếng cười nhử tai này, Huyền Viên lão đạo liền kinh ngạc, Nhiếp Hồn Ma Âm này là một âm công cực kỳ độc ác, vô cùng lợi hại, theo hơi thở mà ra, có thể đánh tan hồn phách nguyên thần của đối phương, nhưng đạo hạnh ma âm cao thâm này một khi thi triển ra, cũng sẽ bị phản lại. Huyền Viên lão đạo và đám tu sĩ tuy sợ, nhưng người thi triển đạo hạnh rất cao thâm, phòng hộ tráo do Đầu Suất tử diễm hình thành cảm nhận được sự tấn công của âm công, từ quang sáng hơn, pháp lực rung động kịch liệt, cách li Nhiếp Hồn âm bên

ngoài, cứ như thế, rất dễ bị lộ, không muốn đối phương không biết cũng khó.

“Ai đó !” Tiếng choảng nhau giữa Đầu Suất tử diệm và Nhiếp Hồn Ma âm của Lam Thần lão tổ rất lớn, chỉ cần là tu sĩ có đạo hạnh cao thâm, trong phạm vi mấy trăm dặm hải vực cũng có thể nghe được rất rõ. Ba người đang nói chuyện ở ngoài xa đều là cao thủ trong cao thủ, sao có thể không cảm nhận được chứ. Cực Âm chân nhân là người hoảng loạn nhất, Huyền Âm Tự Thủ phướn lay mạnh, giữa hắc khí đang cuộn cuộn bắn ra hàng trăm vạn sợi chỉ màu đen mảnh như sợi tóc, mắt thường khó mà phân biệt nổi, ập vào chỗ ẩn nấp của Huyền Võ lão đạo và đám tu sĩ.

Tên Cực Âm lão đạo nghe được động tĩnh, chưa biết tốt xấu đã động thủ ngay, cũng là có nguyên nhân, Cực Âm lão đạo là một thanh tân tu sĩ, khó khăn lắm mới ngưng luyện được nguyên thần, tu đến cảnh giới Phản Hư, vốn dĩ có thể trường sinh bất lão, tiêu diêu tự tại, nhưng vẫn còn phải trải qua đại tiểu thiên kiếp, Cực Âm lão đạo lại chẳng có pháp bảo thượng hảo nào, tự biết khó mà qua được đại tiểu thiên kiếp, cả ngày luôn lo lắng không yên, đạo hạnh cũng tiến triển chậm hơn, càng không có hy vọng độ kiếp, thôi thì mỗi ngày đều ngao du bốn phương, một là hưởng thụ sơn thủy, hai là tìm kiếm tiên duyên.

Nào ngờ tiên duyên thì không gặp lại gặp phải ma duyên, ở đất Bắc Hải này lại phát hiện ra di vật của tà đạo cao nhân, tham tường kỹ lưỡng, phát hiện ra một số bí mật, thì ra vị tà đạo cao nhân này đã phát hiện ra một số đầu mối ở Bắc Hải, do thám bên dưới đã phát hiện ra động phủ mà tiên nhân tiền bối đã để lại, hơn nữa Cẩm Chế vô cùng lợi hại, cho dù bản thân ma công viên mãn, đã vượt qua 49 kiếp, cũng không phá giải nổi, chỉ là dùng thần thông để tính toán, mấy trăm năm sau vô đất có biến động, núi lửa phun trào, Cẩm Chế sẽ lung lay, mới có thể bước vào bên trong tiên phủ, đoạt được bảo vật.

Vị tà đạo cao nhân này lúc sắp bay lên thiên giới, nên cũng không tham lam gì đối với bảo vật, thấy phá không được, cũng không cưỡng cầu, sau khi ghi lại những mật văn này, liền vội vàng phi thăng, những ghi chép về bảo vật đều được Cực Âm chân nhân phát hiện, từ đó mà Cực Âm chân nhân nhập ma đạo, luyện thành huyền công, thuận lợi vượt qua được bốn tiểu thiên kiếp, nhưng đối với đại thiên kiếp thì vẫn chưa nghĩ ra cách, bèn đem chủ ý đặt trên tiên phủ này, tuy không phá được trận pháp Cẩm Chế, lại sợ bị người khác phát hiện, nên phong tỏa cả Bắc Hải, trong mấy trăm năm nay, đại thiên kiếp đầu tiên đã đến, Cực Âm chân nhân dùng hết công lực toàn thân, trải qua chín ngày chín đêm, suýt tý nữa đã kiệt sức mà chết, hơn nữa đại thiên kiếp sẽ càng lúc càng hung mãnh, Cực Âm lão đạo tự biết mình không đủ bản lĩnh để vượt qua đại thiên kiếp thứ hai, nếu luyện Huyền Âm chân kinh đến cảnh giới thứ chín, hoàn toàn thì triển được uy lực của Huyền Âm Tự Thủ phướn, thì đại thiên kiếp đó sẽ không đáng sợ nữa, nhưng những gì Cực Âm lão đạo học được đều hỗn tạp, còn Huyền Âm chân kinh phải được luyện ngay từ đầu, cứ như thế, ông ta không cách nào tu đến cảnh giới cao nhất. Truyện "Phật Đạo "

Cực Âm lão đạo mới dồn hết toàn bộ tâm tư vào việc mở tiên phủ dưới đáy biển này, khó khăn lắm mới đợi được đến ngày hôm nay, nào ngờ mới phá được Cẩm Chế ở vòng ngoài thì đã bị nhân vật lợi hại tìm đến, dựa vào pháp bảo của mình mà độ sức, thì lại phát hiện có người đang dòm lên, nào còn nhớ đến đạo lý lòng nóng như lửa chứ, chỉ muốn một chiêu hạ sát hết những người đang nhìn lên, rồi đối phó tiếp với hai tên hung thần ác sát này.

Nhìn thấy hàng ngàn vạn dây màu đen ập đến, Huyền Võ lão đạo biết hành tung của mình đã bị đối phương phát hiện, nên không ẩn nấp nữa, từ quang bao bọc lấy chúng nhân từ từ nổi lên đón lấy những sợi đen đó, hướng về phía trước, để tránh hiệu lần càng sâu, vô số sợi đen đánh trên từ quang, cứ như là đánh vào tuyết vậy, lập tức tan mất, không động được đến từ quang.

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là Huyền Võ chân nhân ở Thương Lăng thủy cung, xem ra chuyện tiên phủ ở Bắc Hải này khai quang chẳng còn gì là bí mật nữa, uống công lão đạo đã che dấu bao lâu nay, thì ra đã đổ vỡ thay người ! Cũng chỉ có Đầu Suất tử diệm của đạo hữu đây mới có thể phá giải được Hắc Quý tử của lão đạo, nhưng đạo hữu đã có thần tiên phủ đệ là Thương Lăng thủy cung, tại sao còn dòm ngó tiên phủ dưới đáy biển này, pháp bảo động thiên, Huyền Võ chân nhân đều không thiếu, còn muốn tranh giành với ta sao, chẳng phải là quá lam lam chăng !”

Cực Âm lão đạo nhìn rõ người đang đến, thần sắc có vẻ ôn hòa, Huyền Võ lão đạo ở dưới Tây Hải, gần với Bắc Hải, hai người tuy không có qua lại, nhưng Cực Âm lão đạo cũng có nghe qua về con người của Huyền Viên lão đạo, nhưng Cực Âm lão đạo rất đa nghi, bây giờ lại đang là lúc then chốt, không thể không cẩn thận, lại không muốn kết thêm thù oán, nên liền lên tiếng thăm dò. Huyền Viên lão đạo tuy pháp lực không bằng Cực Âm lão đạo, nhưng Bát Cảnh Cung đăng và Đầu Suất tử diệm trên tay quả thật quá lợi hại, lại thêm Huyền Viên lão đạo kéo theo mười mấy người đến, đều là đạo hạnh không yếu, Cực Âm lão đạo đương nhiên không dám nổi giận.

Chu Thanh đã sớm nghe được những lời đối thoại giữa 3 người, đột nhiên nhớ lại chuyện mà Bạch Khởi nhờ mình làm, cũng chính là đi tìm một người ở mặt biển Đông Hải, vừa rồi nghe đối thoại, hình như dưới mặt biển Bắc Hải cũng có một người, chẳng lẽ hai người này có liên quan gì với nhau sao ?

Đang lúc suy nghĩ, thì đã đến trước mặt 3 người, lúc này Chu Thanh mới nhìn rõ tướng mạo của ba đại cao thủ, một người thân hình vô cùng cao lớn, còn cao hơn 3 phần so với con Thủy Viên đã tiến hóa, chiếc mũi sư tử dài rộng, mặc áo giáp màu trắng, tay cầm cây đại chùy, cây bạch cốt đại chùy này trắng nhách, đầu chùy to lớn do năm cái đầu lâu hợp thành, nằm trên một cây cán bằng cốt dài đến một trượng hai thước, cũng không nhìn ra được đó là xương cốt của loại động vật nào.

Một người khác toàn thân trên dưới được bao bọc trong một làn sương màu lam, mặc cho Chu Thanh có cố gắng thế nào cũng nhìn không rõ, lại không muốn dùng thần niệm thăm dò.

Sau lưng là 81 cây đại phướn đứng sừng sững, đó chính là Cực Âm lão đạo, thân mặc một trường bào màu đen, tướng mạo bình thường, không có gì đặc biệt, chỉ là toàn thân trên dưới tản phát ra khí tức âm lạnh, khiến người lạnh run

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Bắc Hải Tiên Phủ - Cao Thủ Các Phương Tự Hiện Thần Thông (5)

“Thì ra là Nam Cực Quang Minh kính Lam Thần lão tổ và Bắc Cực Cực Lạc cung Đại Lực Hùng Vương !” Huyền Võ lão đạo cúi đầu chào hai người, rồi giải thích với Cực Âm lão đạo: “Cực Âm đạo trưởng hiểu lầm rồi, chuyện Bắc Hải tiên phủ khai quang mà mọi người nói đến, bản đạo quả thật không biết, hảo hữu của bản đạo vì luyện chế kim đan, cần Huyết Ma hải tảo làm vị thuốc chính, vì bên Tây Hải ta có Kinh Giao cản đường, bản đạo niệm tình trời có đức hiếu sinh, không nhẫn tâm ra tay, nên mới đi đường vòng, đi ngang qua đất của Cực Âm đạo hữu gặp phải ma vật này, lại vừa may nhằm lúc tiên phủ khai quang, vốn không định sinh sự, nên đã lần tránh, không muốn để chư vị đạo hữu hiểu lầm, nhưng lại bị Huyết Hồn Ma âm của Lam Thần lão tổ kích phát hộ thân bảo quang, chỉ đành ra mặt, đạo hữu bảo ta dòm lên, thì đúng là có chút quá lời rồi, chẳng phải đã bảo lão đạo ta cũng đã có động phủ, cho dù tiên phủ có khai quang, cũng không biết là vật của nhà nào, người có tiên duyên sẽ có được, Cực Âm đạo trưởng muốn một mình độc chiếm, cũng là trái ý trời, đến lúc đó báo ứng đến, khó tránh bị diệt vong !” Truyện "Phật Đạo "

Huyền Viên lão đạo cũng là chủ của một cung, bình thường đối đãi với người rất khiêm nhường, nhưng tận trong lòng cũng còn vài phần kiêu ngạo, vốn không định gây chuyện, bắt được Huyết Ma hải tảo sẽ về luyện đan ngay, có kim đan pháp bảo tương trợ, qua được thiên kiếp một cách bình an, nhất là bản thân hành sự thường ngày, phải thuận theo thiên tâm, ít tác nghiệp, ông trời nhất định sẽ tự biết công đạo, cũng sẽ không giáng thiên kiếp hung mãnh để làm khó bản thân, tiên phủ này khai quang, tuy là nhiều cái lợi, nhưng cao thủ lại nhiều, Huyền Võ lão đạo chỉ cầu tiêu dao, không muốn nhúng tay vào.

Nào ngờ tên Cực Âm lão đạo này nhất thời loạn trí, trách ngang mắng dọc, tên Cực Âm lão đạo này bình thường thanh danh đã không tốt, còn là nhân vật tà đạo, Huyền Võ lão đạo cũng có mấy phần chán ghét, lại thêm bản thân ông vốn dĩ không có ý muốn chiếm tiên phủ, chỉ trong một chốc đã bị đối phương mang cho tội danh nhìn lên, Huyền Võ lão đạo cũng không thèm nhường nhịn nữa, vậy mà nhường nghĩa là yếu ớt hơn sao, do đó Huyền Võ lão đạo nói chuyện cũng không còn khách khí, cũng đã có thêm mấy phần cứng rắn hơn.

Chu Thanh nghe những lời Huyền Võ lão đạo nói, thì đã biết không hay, tên Cực Âm lão đạo đã nói rõ chỉ là thám thính thực hư thôi, nếu như lúc đó bản thân nghe ra được, thì nói hai câu khách sáo, rồi giả vờ rời khỏi, lại thăm nhìn trộm, tìm cơ hội hành sự, mấy người này đều là cao thủ, hơn nữa lại không đồng lòng, vì lợi ích của tiên phủ, sớm muộn gì cũng khó tránh chuyện đánh nhau, bản thân mình thì có thể trở thành ngư ông đắc lợi, há chẳng vui vẻ sao ?

Nào ngờ tên Huyền Võ lão đạo này tính tình chính trực, đối đãi với bạn bè đúng là hết chỗ chê, nhưng đối đãi với nhân vật hung danh vang xa này cũng có vài phần khinh thường, thế là đã không hiểu hết ý trong lời nói, xuất ngữ phản bác lại. Phàm là cao thủ, lời nói đều tâm cao khí ngạo, nào có thể dung thứ cho những lời này, nhất là còn có những cao thủ khác đang có mặt, nếu không tính toán, thì đúng là mất mặt. Tên Cực Âm lão đạo tất nhiên không cam chịu. Cứ như thế, lại đứng với khẩu vị của Chu Thanh, Chu Thanh vốn chính là người lòng tham không đáy, hưởng hồ chi có lợi ích lớn là tiên phủ khai quang, nếu không được chia chác một chút, bản thân Chu Thanh sẽ cảm thấy khó chịu, đúng là thiệt thòi cho bản thân mình.

Nhưng tên Lam Thần lão tổ, Đại Lực Hùng Vương, Cực Âm lão đạo đều là bá chủ một phương, Chu Thanh cũng từng nghe Huyền Võ lão đạo nói qua, họ đều là những nhân vật đã từng trải qua một hay hai lần thiên kiếp, công tham tạo hóa, bản thân mình tuy có rất nhiều Phong Thần pháp khí uy lực trong tay, nhưng cũng chưa phát huy hết một tầng uy lực, cho dù đối phương có tay không chân trần, cũng phải mất một phen tranh chấp, huống chi đó còn là bá chủ hải ngoại, trên tay mà không có một hay hai món pháp bảo, có đánh hết Chu Thanh cũng không tin, cây đại chùy bằng bạch cốt đầu lâu trên tay Hùng Vương, tuy Chu Thanh không nhìn ra có điểm nào hơn người, nhưng cũng biết đối phương dùng nó để dọa người, làm đáng mà thôi.

Trận chiến như thế, cách tốt nhất là núp một bên để mà tính kế, bây giờ bị Huyền Võ lão đạo làm cho rối tung, rơi ra ngoài chỗ sáng, nhưng cũng may, bên này của hắn tuy đạo hạnh công lực cũng không bằng người ta, nhưng người đông thế mạnh, nếu thật phải đánh đấu, cũng có nhiều cơ hội để Chu Thanh thừa nước đục thả câu. Truyện "Phật Đạo "

Quả nhiên, nghe xong những lời Huyền Viên lão đạo nói, Cực Âm chân nhân lập tức biến sắc, đôi mắt phát ra hàn quang âm lạnh, khẽ xoay chuyển, nhìn về phía đám tu sĩ Chu Thanh mà dò xét, xem ra sắp phát tiết rồi, nhưng lại ngại đám người Chu Thanh người đông thế mạnh, không nắm chắc phần thắng trong tay, lại thêm việc cấp bách bây giờ là tiên phủ khai quang, Đại Lực Hùng Vương và Lam Thần lão tổ lại đứng một bên mà trùng trùng mắt hổ, kèm chế lẫn nhau, nên không dám ra tay, chỉ là tính toán trong lòng.

Nhất là khi ánh mắt của Cực Âm lão đạo nhìn đến hai người Chu Thanh và Văn Hà tiên tử, ánh mắt sáng lên, hỏa diễm nham vàng trên Cửu Nhật Kim Ô pháp y của Chu Thanh cuộn cuộn, chín con Kim Ô vũ cánh muốn bay ra, biết đó là một dị bảo. Còn Văn Hà tiên tử thì áo trắng phát phơ, thủy khí lượn quanh, xung quanh thanh quang trong suốt lượn lờ, phi kiếm pháp y đều là loại thượng đẳng, trong lòng càng kinh ngạc hơn, hai nhân vật này từ đâu mà đến, công lực đạo hạnh của hai người này không yếu chút nào, nhưng trong mắt của Cực Âm lão đạo là người đã vượt qua đại thiên kiếp thì cũng chẳng đáng là gì, giới tu đạo ở hải ngoại, tu sĩ nhân loại không nhiều bằng yêu quái, có thể đứng vững chân trong giới tu đạo ở hải ngoại, thì không ai là không đạo hạnh cao thâm, thanh danh đồn xa, Cực Âm lão đạo từ trước đến nay chưa từng nghe nói về hai người này, tướng mạo của Chu Thanh và Văn Hà tiên tử cũng khá trẻ, nhất là bộ mặt không mấy hiệu sự đời của Văn Hà tiên tử, Cực Âm lão đạo lập tức phán đoán hai người này là tu sĩ hải ngoại, bất giác nổi lòng tà tâm.

Chu Thanh nhìn thấy ánh mắt của ông ta cứ nhìn qua trên cơ thể mình và Văn Hà tiên tử, đương nhiên biết tên lão đạo này đang nghĩ gì, bèn thầm cười trong lòng: “Tên lão đạo này, gia gia đây còn chưa nghĩ ra cách nào để đối phó với người, thì người đã nổi lòng tà tâm với gia gia đây rồi, xem ra không thể tha cho người nữa.” Tuy nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Chu Thanh vẫn biết tên Cực Âm lão đạo này công lực pháp bảo lợi hại vô cùng, chỉ cần sơ hở một chút, thì sẽ nguy đến tính mạng, không thể không tập trung hết tinh thần để đối phó được, nên vừa thâm truyền âm đến Văn Hà tiên tử, bảo nàng cẩn thận phòng bị, Văn Hà tiên tử đương nhiên hiểu ý, đều tự tính toán không nói ra.

Sau khi cân nhắc thực lực, trong lòng đã suy tính một phen, thấy Huyền Võ lão đạo xuất ngôn phân bác lại, Cực Âm lão đạo chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không trả lời, rõ ràng đã thể hiện ra ông ta yếu thế hơn một chút, chúng nhân tuy rất ngạc nhiên, nhưng suy nghĩ lại, thì cũng hợp tình hợp lý.

“Từ lâu đã nghe danh Bắc Hải Huyền Võ lão đạo là người hào phóng, hôm nay được gặp quả đúng như vậy, người và ta đều là yêu loại đắc đạo, cũng có mấy phần liên can đến nhau, lão Hùng ta về mặt tu vi đã đi trước đạo hữu một bước, đạo hữu nếu không chê bai, thì gọi ta một tiếng lão ca là được, ta sẽ gọi đạo hữu đây một tiếng lão đệ, cứ gọi là Hùng Vương, Hùng Vương mãi, ta nghe cũng không được thoải mái lắm, lão đệ nói chí phải, tiên phủ khai quang, có tiên duyên thì gặp được, nếu lão đệ đã có ý giúp một tay, vậy thì chúng ta cứ chờ xem ý trời.” Đại Lực Hùng Vương nhìn Huyền Viên lão đạo đáp lễ, lập tức kéo quan hệ, quả nhiên đã xưng huynh gọi đệ, nhưng giọng điệu cũng vui vẻ, thân thiết như bằng hữu vậy, sao có thể cự tuyệt được chứ.

Huyền Viên lão đạo vốn cũng là người dễ kết giao, thấy đối phương có ý muốn kết bằng hữu, mặc cho đối phương có thành tâm hay không, cũng không tiện làm mất mặt, nên đã đồng ý ngay. Hai bên liền xáp vào nhau, cùng nói chuyện, Huyền Võ lão đạo giới thiệu từng người với Hùng Vương, Hùng Vương tuy trời sinh đã có bộ dạng cao lớn thô lỗ, nhưng lúc nói chuyện cũng rất lễ nghĩa, cũng có chút phong độ cao thủ, chúng nhân nói cười vui vẻ, nhất là Thủy Viên, lại càng thích thú, lúc Huyền Võ lão đạo giới thiệu đến Chu Thanh và Vân Hà tiên tử, thì mắt hắn như sáng rỡ, mở miệng khen: “Lão Hùng ta đã gặp người vô số, trong số nhân loại tu đạo, nhân vật giống hai vị đây đúng là hiếm gặp, Vân Hà đạo hữu còn trẻ thế mà đã tu đến cảnh giới Phản Hư, quả thật khiến lão Hùng ta khâm phục.”

Vân Hà tiên tử mở miệng nói vài câu khiêm tốn, giọng nói ngọt ngào thanh thoát, chúng nhân đều thầm khen ngợi, Chu Thanh chỉ mỉm cười mà không nói, con Hùng tinh Bắc Cực này đạo hạnh cao thâm khó lường, có thể nhìn ra được tuổi thật và tu vi của Vân Hà tiên tử đều hợp tình hợp lý, chỉ là không biết hắn có thể nhìn ra tu vi thật sự của mình không, trong lòng Chu Thanh đây nghi hoặc

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Bắc Hải Tiên Phủ - Cao Thủ Các Phương Tự Hiện Thần Thông (6)

Quả nhiên đôi mắt Đại Lực Hùng Vương ánh lên những tia sáng đỏ âm u, nhìn Chu Thanh dò xét một hồi, mới lắc đầu thở dài nói: “Không biết Chu đạo hữu tu luyện công pháp của phái nào ? Chu đạo hữu quả nhiên ân tàng thực lực, đôi mắt Li Hỏa Trùng Đồng của ta nhìn xuyên thanh minh cửu u, nhưng lại nhìn không ra công lực của đạo hữu, chỉ cảm giác được bên trong cơ thể đạo hữu phong ẩn một luồng pháp lực cực lớn, có nhân vật như Chu đạo hữu giúp đỡ, chúng ta muốn mở ra Cấm Chế của động phủ này, cũng sẽ nắm chắc thêm mấy phần ! Lam Thần đạo hữu, Cực Âm đạo hữu, các người cảm thấy thế nào ? Chúng ta cứ đứng mãi ở đây cũng không phải là cách, chỉ bằng hợp lực mở ra tiên phủ trước, rồi chia những pháp bảo bên trong đó và tiên phủ thuộc về ai, thế nào ? Lão Hùng ta nói là làm được.”

Cực Âm lão đạo thấy Đại Lực Hùng Vương trong chớp mắt đã móc nối được quan hệ với đám người Huyền Võ lão đạo, suýt tý nữa đã tức đến vỡ bụng, lại nghe được lời đánh giá của Đại Lực Hùng Vương với Chu Thanh, liền giật cả mình, Li Hỏa Trùng Đồng của Hùng Vương vang danh khắp giới tu đạo hải ngoại, hơn nữa con cháu Bắc Cực này trước giờ không nói láo, xem ra không thể xem thường tên Chu Thanh này.

Đối với lời đề nghị cuối cùng của Hùng Vương, Cực Âm lão đạo cũng không nói gì, trong lòng đang cân nhắc được mất, Lam Thần lão tổ cười kỳ quái: “Hùng Vương chưa từng nói dối, lão đạo vẫn tin người, vậy đi, sau khi mở tiên phủ ra, lão đạo chỉ lấy mấy món pháp bảo độ kiếp, còn lại các người tự phân chia, đúng như Hùng Vương nói, việc cấp bách trước mắt chính là mở tiên phủ, để tránh đem dài lâu lam mộng, lỡ như con Ếch bên Đông Hải hay tin tìm đến, e là chúng ta chẳng còn được gì, nhất là lão ni cô ở Nam Hải, môn hạ đệ tử rất nhiều, cuối cùng giết tận đám tà mà yêu quái chúng ta, chúng ta tuy không sợ, nhưng đến những lúc then chốt, cũng có phiền phức.”

Thấy Lam Thần lão đạo cũng đồng ý hành sự, Cực Âm lão đạo cũng không còn cách nào, chỉ đành đồng ý, hươ tay một cái, chín lần chín tám mươi mốt cây Huyền Âm Tự Thủ phướn biến nhỏ thành 3 tác rơi vào trong tay áo, đi theo chúng nhân về phía núi lửa đang phun trào.

Ngon núi lửa vừa mới phun trào này đã hoàn toàn nguội lạnh, cũng không phun nham thạch ra ngoài nữa, để lộ ra một phương viên đến mấy mươi mẩu, một cái lỗ đen lay lay, nước biển ùn vào trong, nên cũng không phát ra hơi nóng.

“Cấm Chế của tiên phủ này ở ngay bên dưới, liền với chín ngọn núi lửa này, hình thành một trận pháp vô cùng tinh diệu, bây giờ ngọn núi lửa này vị biến động của vỏ đất mà bị hủy, trận pháp không còn hoàn thiện nữa. Sau khi chúng ta xuống đó chỉ cần dốc toàn lực ra tay, phá vỡ địa mạch, tiên phủ sẽ xuất hiện.” Chỉ vào cái miệng núi lửa đen hun hút đó, Đại Lực Hùng Vương mở miệng giải thích, rồi vận huyền công, xông xuống dưới, Lam Thần lão tổ và Cực Âm lão đạo cũng đã quen đường, nên tự dùng pháp bảo huyền công hộ thể mà xông xuống, Huyền Viên lão đạo, Chu Thanh và đám tu sĩ cũng xông xuống, chớp mắt đã không còn thấy bóng người.

Chỉ một chốc sau khi chúng nhân đã xông xuống phía dưới, bên trên hải vực đột nhiên vang lên những tiếng hát bằng tiếng Phạn, một đạo Phật quang bảy màu từ bên trên chiếu xuống, trong ánh Phật quang, một cái bình to khoảng bảy mươi trượng, cao hơn mười trượng, toàn thân màu trắng, hình như được điêu khắc từ bạch ngọc, rơi xuống miệng núi lửa.

Phật quang chiếu sáng, nước biển xung quanh chiếc bình ngọc như được Phật quang chiếu rọi, mấy chục bóng người từ trong chiếc bình nhảy ra, hai người đứng đầu, mặt đầy hồng quang, một người là lão ni cô thân hình cao lớn, còn một người lại là người quen của Chu Thanh, cũng là đối thủ không đội trời chung, Côn Lôn Càn Cơ lão đạo.

Mấy chục bóng người ở sau lưng hai người này chia thành hai tốp, tất cả đều ăn mặc theo kiểu của tăng đạo, một tốp ba mươi mấy người mặc đạo bào màu xanh, tuổi tác tương mạo có lớn có nhỏ, đều đeo sau lưng một thanh trường kiếm cũ kỹ, tay cầm phát trần, có người râu tóc bạc phơ, có người hoa râm, tuổi tác cũng độ khoảng sáu, bảy mươi tuổi. Còn sau lưng lão ni cô lác đác mấy người, đều là nữ ni cô trung niên, thân mặc áo đen, tay cầm một chuỗi Phật châu. Bất luận là tăng đạo hay ni cô, ánh mắt họ đều rất sắc bén, nhìn chăm chăm vào cửa động to lớn của núi lửa, nóng lòng muốn xông vào, sự tham lam thể hiện rõ trên khuôn mặt, lòng đầy tà ý, không hề có chút ý lương thiện nào. Truyện "Phật Đạo "

“Chương môn sư huynh ! Lần này toàn thể nhị đại sư huynh đệ Côn Lôn chúng ta cùng ra tay, trong phái chỉ còn tam đại đệ tử ở lại, còn duy nhất một sư bá đạo hạnh cao thâm bề quan tham ngộ sinh tử ở trong Ngọc Hư cung cũng đã mấy trăm năm nay, chưa từng thấy người xuất hiện, sợ rằng đã đắc đạo phi thiên rồi. Hiện giờ thế lực trong phái ta mỏng manh, lỡ như môn phái khác tìm đến sinh sự, e là sẽ phải chịu thiệt, nhất là khi nghe những lời hai sư trạch nói, Thực sơn kiếm phái đã phát hiện ra nhiều bảo vật mà tiên nhân tiền bối của họ đã để lại, thực lực tăng cao, thời gian gần đây hành sự càng lúc càng ngang ngược, tuy không có ý khiêu khích với Côn Lôn ta, nhưng hai phái Mao sơn, Long Hồ cũng đã bị chèn ép đến nỗi thở không ra hơi, đã dần dần có ý muốn quy thuận Thực sơn, lại thêm những năm gần đây mâu thuẫn giữa Côn Lôn và Thực sơn ta càng lúc càng gay gắt, nghe nói khai phái đại điển lần này của Thực sơn, đã thu hút một vị đạo sĩ ở hải ngoại cực kỳ lợi hại, đúng là như hổ thêm cánh. Trên đường ta cứ suy đi nghĩ lại, vô cùng lo lắng, vì tiên phủ dưới đáy biển này khai quang, làm suy yếu việc bảo vệ cơ nghiệp của môn phái, thật là không đáng, chương môn sư huynh phải có dự tính mới được !” tên lão đạo này có một chiếc mũi to và đỏ như đang say rượu, chính là sư đệ của Càn Cơ lão đạo, Càn Nguyên. Truyện "Phật Đạo "

Đôi mắt của Càn Cơ lão đạo nhìn lướt qua cái miệng núi lửa to lớn và tăm tối, liền thấy động lòng, cũng có chút lo lắng.

“Những lời sư đệ nói không sai, tuy Thực sơn phái kia thực lực tăng mạnh, nhưng uy danh bao nhiêu năm nay của Côn Lôn ta cũng không phải tự dưng mà có, lần này chúng ta xuống đây, hành sự cẩn mật, không bị bất cứ môn phái nào phát giác, cho dù Thực sơn có tìm đến cửa mà khiêu khích, cũng phải cân nhắc cân nhắc, không dám làm bậy, đợi khi chúng ta chiếm được tiên phủ dưới đáy biển, lấy được những bảo vật mà tiên nhân để lại, tăng cường thực lực, muốn đối phó Thực sơn dễ như trở bàn tay. Chỉ là theo những lời Vô Trần sư thái nói, giới tu đạo ở hải ngoại tuy ít người, nhưng ai ai cũng đạo hạnh cao thâm, e là chúng ta cũng khó mà đoạt được động phủ !” Bên cạnh là một lão đạo mặt đỏ như gấc nói với Càn Cơ lão đạo, người này cũng là sư đệ của Càn Cơ lão đạo, đạo hiệu Càn Chân.

“A di Đà Phật !” Lão ni cô đọc xong một câu Phật hiệu nói: “Chư vị Côn Lôn đồng đạo không cần phải lo lắng, bản ni ở Nam Hải đã lâu, đối với đám yêu nghiệt trong giới tu đạo hải ngoại đã cảm hận trong lòng từ lâu, luôn tìm cách diệt trừ, trả cho thế nhân một cái yên tâm sáng sủa. Nhưng ở hải ngoại này không như Trung Thổ, yêu nghiệt hoành hành, trong đó chỉ đáng lo ngại những kẻ pháp lực cao cường, đến đám môn hạ của bản ni cũng chẳng làm gì được họ, chỉ đành trấn thủ Nam Hải, đuổi cùng giết tận đám yêu nghiệt ở Nam Hải, vừa may được chư vị Côn Lôn đồng đạo tương trợ, nhân dịp này tiên phủ khai quang, tung lưới bắt gọn đám yêu nghiệt ở hải ngoại, chấn hưng phong thái chánh đạo của ta !”

“Vô Trần sư thái đã đối đầu với đám yêu nghiệt ở hải ngoại bao nhiêu năm nay, nếu không nhờ sư thái, nơi đất Trung Thổ đạo môn thanh tịnh đã sớm bị đám yêu nghiệt ở hải ngoại này quấy cho trời long đất lở rồi. Hành vi với sức của một mình mà đối kháng với đám ma đạo hải ngoại của sư thái, quả thật khiến chúng ta khâm phục.” Càn Cơ lão đạo thấy Vô Trần sư thái liền mở miệng, nói vài câu nịnh bợ: “Sư thái hiểu rõ nguồn gốc của đám yêu ma này, nên hành động bên dưới đành phiền sư thái làm chủ, chúng ta nghe theo là được.”

Nghe những lời Càn Cơ lão đạo nói, sắc mặt đám sư đệ sau lưng hắn có vài phần không được tự nhiên, họ ở Trung Thổ đều là những nhân vật có tiếng tăm, bình thường chỉ có người ta nịnh họ, bây giờ lại phải nịnh người ta lại, quả thật có mấy phần ngại ngùng, nhưng tên Vô Trần lão ni này đạo hạnh cao thâm, vượt xa so với đám Côn Lôn lão đạo này, bây giờ lại đang ở hải ngoại, khác với Trung Thổ, nơi đây không phải địa bàn của họ, xuôi theo chiều gió là thủ đoạn cần thiết, trong đó có vài tên tâm địa hẹp hòi, quả nhiên tính toán trong lòng, đợi sự việc đã xong, sau khi môn phái của mình đoạt được tiên phủ, thì sẽ trở mặt với lão tặc ni này.

Tên Vô Trần lão ni ở Nam Hải tại sao lại móc nối quan hệ với Côn Lôn Càn Cơ lão đạo, lúc này cũng nên kể sơ qua một chút, để tránh cho các độc giả cảm thấy quá đột ngột.

Thì ra tên Càn Cơ lão đạo lúc còn trẻ vân du tứ hải, lúc vân du ở hải ngoại, đã có xung đột với một con yêu quái rất lợi hại, kết quả bị con yêu quái đó đánh đến trọng thương, khó khăn lắm mới chạy thoát được, còn lại chút hơi tàn, sau đó được Vô Trần lão ni cứu giúp, sau khi Càn Cơ lão đạo hồi phục rồi khỏi, hai phái tuy không có qua lại nhiều với nhau, nhưng cũng có giữ một chút quan hệ, lần này tiên phủ dưới đáy biển khai quang, Càn Cơ lão đạo nhờ lật bí điển của Côn Lôn mới biết được, bèn dẫn toàn bộ cao thủ trong Côn Lôn đến để tranh đoạt, nhưng muốn tăng thêm thực lực, đã mời thêm Vô Trần lão ni, hai phái cùng thương lượng, quyết định một mưu kế rất thâm độc.

“Chúng ta cố ý kéo dài thời gian, thiết nghĩ đám yêu nghiệt đó đã xuống dưới rồi, chúng ta hãy án binh bất động, quan sát tình hình, trận pháp Cẩm Chế bên dưới vô cùng lợi hại, cho dù đám yêu nghiệt này có dùng sức để phá ra, cũng sẽ tiêu hao không ít sức lực, theo những gì Càn Cơ đạo trưởng nói, xung quanh chín ngọn núi lửa này nhất định sẽ có biến hóa, tiên phủ xung phá Cẩm Chế, sẽ xuất hiện, đám yêu nghiệt này nhất định phải xông ra, chúng ta hãy bố trí trước trận pháp, để họ tự đưa đầu vào lưới, thịt nát xương tan !” Vô Trần lão ni nói những lời này với sắc mặt rất bình tĩnh, nhưng lộ sát khí ra ngoài, nào giống với bốn phần của người xuất gia chứ.

“Không sai ! Có Lưỡng Cực Huyền Từ bảo bình của sư thái trợ giúp, đám yêu nghiệt này chắc chắn không thể gây nguy hại cho thế gian được nữa !” Đám đạo nhân đều khen ngợi, cứ như bà ta đã lập được công đức to lớn gì đó.

Vô Trần lão ni gật đầu, chấp hai tay lại, niệm vài câu pháp chú, chiếc bình bạch ngọc cao lớn liền nổi lên, tầng vàng Phật quang bảy màu càng dày đặc hơn, cách toàn bộ nước biển trong phạm vi một dặm ra, chiếc miệng bình to lớn nhắm chau vào miệng núi lửa, pháp chú của Vô Trần lão ni hoàn thành, trong chiếc miệng Lưỡng Cực Huyền Từ bình phát ra hai đạo khí lưu, hình thành hai hình rồng trên miệng núi lửa, vô cùng dũng mãnh, cứ lượn lờ

xung quanh.

Chúng đạo nhân Côn Lôn cũng phi thân lên trên, bay bổng ở phải trên miệng núi lửa, những lão đạo này tuy đều là hóa thân hậu kỳ, nhưng Lưỡng Cực Huyền Từ bình đã cách ly nước biển ra, không hề có chút áp lực nào, hành động cũng thoải mái hơn, trong tích tắc đã bố thành đại trận, phi kiếm sau lưng đều đã rút ra khỏi vỏ, uyển chuyển trong không trung như thần long vậy, bay lượn đầy ở phía trên, từng đợt thiên địa nguyên lực vô cùng vô tận hội tụ trong đại trận, trong đó mang theo vô số tia chớp màu tím và vàng, cứ như kim xà bò loạn xạ, từ long gầm rống.

Chỉ nửa khắc sau, thiên địa nguyên lực ngưng tụ, điện quang lôi hỏa hình thành những quả cầu màu vàng và tím trên miệng núi lửa, bên trên từng sợi lôi điện vây quanh, bên trên quả cầu còn có những bùa chú to cỡ bàn tay lúc ẩn lúc hiện. Những quả cầu lôi được ngưng tụ này, có vài phần giống với những quả cầu mà Càn Cơ lão đạo hai lần đối địch với Chu Thanh đã sử dụng, chỉ là uy lực hàm chứa bên trong không biết là cao gấp mấy trăm ngàn lần.

"Côn Lôn đại trận, quả nhiên không phải tầm thường, Từ Phủ tiên lôi này uy lực vô biên, tiếc là, nếu do 36 vị tu sĩ Phán Hư bố thành Thượng Thanh Từ Phủ đại trận này, vậy thì sẽ càng nắm chắc phần thắng hơn!" Cảm nhận được sức mạnh hủy diệt khủng khiếp bao hàm bên trong quả cầu lôi màu tím kim, đến cả mạnh như Vô Chân lão ni cũng phải mở miệng khen ngợi, Vô Chân lão ni tuy ngoài mặt là người của phật gia, công pháp là của phật đạo thông tu, cũng đã vượt qua bốn tiểu thiên kiếp, tu được đến Phán Hư hậu kỳ.

Nghe những lời Vô Chân lão ni nói, sắc mặt của 36 vị lão đạo đang ngưng tụ uy lực của quả cầu lôi trở nên khó coi, lão ni cô này nói gì đây? Gì mà do 36 vị tu sĩ Phán Hư bố thành Thượng Thanh Từ Phủ đại trận này, vậy thì sẽ càng nắm chắc phần thắng hơn, đó chẳng phải đang ám chỉ công phu của chúng ta thấp kém sao? Một đám lão đạo bên liếc nhìn Càn Cơ lão đạo, trong lòng hạ quyết tâm, đợi sau khi việc thành tựu đối phải độc chiếm tiên phủ này, còn phải có một màn hay cho lão tặc ni này.

"Nhưng như vậy cũng tạm, Âm Dương Lưỡng Cực Huyền Từ khí từ Lưỡng Cực Huyền Từ bình của bản ni phát ra cũng đã không tầm thường rồi, chỉ cần đám yêu nghiệt đó hiện thân, nhất định sẽ bị trời lại, rồi dùng Thượng Thanh Từ Phủ đánh xuống đầu, nhất định có thể hủy đi thân xác của mấy con yêu nghiệt, đến lúc đó chư vị đạo hữu lập tức dùng pháp thuật pháp bảo lợi hại nhất để đánh vào yêu nghiệt, nên nhớ kỹ là không thể để cho yêu nghiệt kịp trở tay, chỉ cần giết đám yêu nghiệt này, hải nội hải ngoại đã có thể an hưởng thanh bình rồi, chư vị đều lập công đức vô lượng!" Vô Chân lão ni tự mình căn dặn, chỉ tay múa chân, hoàn toàn xem mình là thủ lĩnh rồi, xem ra rất nhập vai. Nhưng lại không chú ý đến sắc mặt của đám lão đạo đang bố trận càng lúc càng khó coi hơn, mà chỉ cho rằng do họ vận chuyển đại trận tiêu hao quá nhiều chân nguyên mà thôi.

"Hừ, tên Nam Hải lão tặc ni này thật uổng là người tu hành, còn tự tập với đám Trung Thổ đạo môn mai phục ở đây một đại trận tàn độc như vậy, tâm lòng ác độc như thế, lão tử ta đây thật là không muốn nhìn tiếp nữa, một giọng nói lạnh như băng từ thủy vực bên trên vọng xuống, đám người Càn Cơ lão đạo và Vô Chân lão ni giật nảy mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trên.

Không nhìn thì thôi, hễ nhìn thấy thì đúng là kinh ngạc, trên đỉnh đầu bên trên hải vực trăm trượng đột nhiên xuất hiện một con ếch khổng lồ, con ếch này to đến 10 dặm, bốn cái đùi lớn xếp lại.

Con ếch này mở to miệng ra, kêu hai tiếng oạch oạch kỳ quái, sóng âm mạnh mẽ khiến cả hải vực như trời long đất lở, dùng cái vòi rồng thô to cuốn phẳng mọi thứ xung quanh, sau khi kêu xong hai tiếng, hai cái chân sau của con ếch đá về sau, mạnh mẽ phóng về phía Vô Chân lão ni và Càn Cơ lão đạo, nhìn uy thế này, chắc định để mấy chục người này thành thịt nát xương tan.

Đó là thứ gì vậy?! Có con ếch to đến vậy sao?! Đám lão đạo đang bố trận nhìn thấy điều dị thường như vậy liền nhìn đến đại cả mắt.

"Chư vị đạo hữu phải ngàn vạn lần cẩn thận, đây là đại thần thông dời non chuyển núi, mau mau dùng Từ Phủ tiên lôi oanh kích, nếu không tất cả chúng ta sẽ bị đè cho thịt nát xương tan, vạn kiếp bất phục mất!" Vô Chân lão ni thấy cái đầu con cóc đang đè xuống phạm vi tới mười dặm, phạm vi quá lớn, tránh cũng không tránh kịp, vội vàng quát to lên.

Vô Chân lão ni tuy rằng vội vàng quát lên nhưng mọi người cũng không loạn, các thuộc hạ đều không chậm chạp mà liên tục lăm nhăm những ấn quyết phù chú, có điều thủ quyết lại rất thông thả, như là đang kéo một vật nặng ngàn cân vậy. Miệng của Lưỡng Cực Huyền Từ bình chọt hướng lên trên, đối diện với con cóc to lớn trong suốt kia, bốn đạo bạch quang dầy tới trên dưới ba trượng. Đạo bạch quang này vừa phát ra, chiếu lên trên người con cóc, nó liền hiện ra nguyên hình. Truỵện "Phật Đạo "

Các lão đạo Côn Lôn nhìn thấy, đầu có giống con cóc, rõ ràng là một ngọn núi to lớn. Ngọn núi xanh ngắt, phạm vi khoảng mười dặm, chỉ có điều trên đó lại có rất nhiều tảng đá lởm chởm, mũi đá bén nhọn. Cả ngọn núi có vô số phù lục màu xanh biếc lưu chuyển, một bộ phận của ngọn núi lại bằng phẳng, lấp lánh ánh kim, dường như là có những con nòng nọc màu vàng lớn cỡ cái đầu đang bông bênh du động. Áp lực vô cùng bao lấy những đạo nhân Côn Lôn, mang theo uy nghi vạn trượng. Nhóm lão đạo Hóa Thần hậu kỳ bị uy thế uy nghi này đè lên, đều cảm thấy hít thở khó khăn, sự lưu chuyển của chân nguyên dường như là bị cản lại, pháp thuật chỉ có thể phát huy ra tám phần uy lực bình thường.

"Đây là cái loại pháp bảo gì!" Càn Cơ lão đạo thấy con cóc kia bị bạch quang hàng mà chiếu vào, hiện ra nguyên hình, trong lòng từ không hiểu biến thành kinh ngạc, lại nghe Vô Chân lão ni nói cái gì mà đại thần thông dời non chuyển núi, trong lòng ần ần dâng lên một ý niệm: hải ngoại quả nhiên là người tài vô số, nếu mà so sánh thì Trung Thổ Đạo môn quả nhiên là xuống dốc rồi, lần này tới cướp đoạt tiên phủ có thể là một sai lầm. Toàn bộ tinh anh của phái Côn Lôn mình đã ở đây rồi, nếu mà bị tổn thất trầm trọng thì cơ nghiệp ngàn năm của Côn Lôn sắp sửa bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Trong lòng Càn Cơ lão đạo bắt đầu có ý muốn lui.

Đại thần thông dời non chuyển núi, đó là bản sự mà chỉ có tiên nhân sắp phi thăng mới có được. Có loại nhân vật lợi hại đến như vậy nhúng tay vào, Càn Cơ lão đạo cho dù người đông thế lớn, lại có Vô Chân lão ni cao thủ bậc này, cũng không có nắm chắc cướp được tiên phủ, huống chi bên dưới còn có một đám yêu quái lợi hại đến cực điểm.

Bạch quang trên Lưỡng Cực Huyền Từ bình tương giao với ngọn núi đang ép xuống dưới, cố gắng chống lại xu thế ép xuống của ngọn núi. Theo thủ

quyết của Vô Chân lão ni càng lúc càng thông thả, bạch quang từ cái miệng bình to bằng mấy cái đầu bắn ra lại càng trở nên nồng đậm, tạo thành một cái chấn rất dày ở khu vực cách đỉnh đầu ba mươi trượng, vững vàng nâng lấy ngọn núi.

"Ý, lão tặc ni bốn sự hình như có tăng trưởng!" Thanh âm kia lại thần nhiên vang lên, có vẻ thoải mái tự nhiên: "Xem ra không để cho tên tặc ni người chịu chút đau khổ, người sẽ còn đi khắp nơi nói ba lằng nhằng, nói ra những lời khó nghe!" Ngự khí có chút thổn thức, tràn ngập hương vị trêu chọc. Vô Chân lão ni đang toàn lực đang toàn lực vận công, nghe thấy những lời này thì tức đến mặt đỏ như máu, nhưng lại không thể phân tâm mở miệng nói chuyện được, có điều tay đang làm phù quyết chú ấn lại càng gian nan hơn.

Vài ni cô trung niên đứng ở bên thấy sư phụ cố hết sức, lại nghe thấy tiếng đối phương trêu chọc, tất cả đều bắt đầu quát mắng: "Yêu nghiệt vô sỉ, ra tay đánh lén, nhất định người sẽ không được chết tử tế!" Một đám tay nắm lấy tràng hạt bắt đầu niệm phép, đọc lớn những câu tiếng Phạn, hàng tỷ đạo phật quang mang theo lời hòa kim quang oanh kích tới, trong đó có một ni cô tuổi hơi nhỏ quát những lão đạo Côn Lôn bên cạnh: "Các người còn không ra tay đi, chờ gì nữa, chẳng nhẽ còn muốn chờ cho quả núi ép xuống, tất cả mọi người đều biến thành thịt nát phải không?" Ngự khí sắc bén, cứ như là đang quát mắng con trai mình vậy. Nghe thấy khẩu khí kiểu đó, vài lão đạo tính tình nóng nảy hận không thể lập tức đánh ra lời cầu giết luôn ni cô này đi.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Mưu Đồ Đoạt Bảo

Có điều đối đầu kẻ địch mạnh, lại không biết rõ về kẻ địch, thấy xu thế ép xuống của ngọn núi càng lúc càng hung mãnh, trên đầu Vô Chân lão ni bắt đầu tỏa ra nhiệt khí, thân thể run lên nhè nhẹ, phật quang phát ra từ Lăng Cực Huyền Từ bình cũng dần dần trở nên âm đạm, đều biết rằng việc lớn không ổn, nếu mà không toàn lực đối địch thì thật sự là sẽ ứng với câu nói của ni cô nhỏ tuổi kia. Truyện "Phật Đạo "

Những lão đạo ở đó đành mặc kệ ngữ khí khó nghe của đối phương, nhất tề hét lớn một tiếng, hơn mười thanh phi kiếm như rồng trở mình ở trên không trung, mũi kiếm nhất thời hướng về một phía, vèo một tiếng xé không khí, lấy uy thế như lời đỉnh oanh kích vào dưới đáy ngọn núi.

"Ồ! Còn có cả Thượng Thanh Từ Phủ tiên lôi, người của phái Côn Lôn cũng phải dùng đến nước này rồi à. Hừ! Các người mang tiếng danh môn chính phái, mà ở trung thổ liên tục gây tai họa, hiện giờ còn muốn quấy rối sự thanh tịnh ở hải ngoại chúng ta. Có điều mấy tiểu tử các người đạo hạnh thực là quá yếu, Côn Lôn Xiển giáo thượng cổ đại danh đỉnh đỉnh chẳng nhẽ hiện giờ chỉ còn lại mấy con mèo bệnh này thôi sao? Nếu mà mười mấy tiểu tử các người đều đã tu được đến Phản Hư, phát ra lời hòa đương nhiên ta còn kiêng kị ba phần, nhưng mà lúc này... hehe!

Theo tiếng nói của người nọ, đám nòng nọc màu vàng lớn cỡ cái đầu ở đáy của ngọn núi đồng loạt chuyển động nhanh hần lên, khiến cho người ta hoa cả mắt. Chỉ thấy một loại tiếng rầm rắc vang lên, ngọn núi nâng lên trên 1 chút, lại lấy tốc độ còn mạnh mẽ hơn vừa rồi tới mấy chục lần ép xuống, bị Thượng Thanh Từ Phủ tiên lôi kia oanh kích lên bề mặt, bạo xuất ra hàng tỉ tia lửa. Vài tên ni cô cũng mang hết phật châu pháp bảo ra, hòa cùng một chỗ với lời hòa, uy lực càng mạnh hơn, khiến cho ngọn núi kia có phần hơi rung rung. Vô Chân lão ni phun ra một ngụm máu tươi, khiến cho trên chiếc bình ngọc bị vấy lên vài điểm màu son, tựa như là hoa đào, trông rất đẹp mắt.

Được máu tươi của Vô Chân lão ni thúc đẩy, uy lực của Lăng Cực Huyền Từ bình lại tăng lên nhiều, ở hai miệng bình hình thành hai con rồng, giữa mặt lên trời thét lớn một tiếng, thân hình chọt lớn lên tới trăm lần. Hai con rồng dài tới hơn mười dặm phi lên trên, thân thể quán quanh lấy ngọn núi to lớn đó, cùng với cái chấn màu trắng nồng đậm kia chặn lại xu thế rơi xuống của ngọn núi, không những thế, ở dưới đáy ngọn núi còn bị vô số lời hòa đánh vào, oanh kích vào những con nòng nọc màu vàng đó, những lão đạo ở bên dưới rõ ràng là muốn phá hủy hoàn toàn ngọn núi này đi. Truyện "Phật Đạo "

"Hừ, thật là lợi hại, người đồng thế mạnh cũng có cái hay, nếu không cái pháp bảo do ta luyện thành này đã không chịu thiệt, Thần Sơn, phá vỡ cho ta!"

Ong! Một tiếng nặng nề vang lên, ngọn núi đang bị hai con rồng quán lấy đột nhiên bùng lên sắc xanh, những phù lục xanh biếc di chuyển trên núi lại càng thêm rõ ràng, những mũi đá bén nhọn trên mặt núi xuyên thấu bay ra, đâm cho hai con rồng khổng lồ kia bị hàng trăm hàng ngàn vết thương. Ngọn núi khổng lồ lại bắt đầu tự quay như con quay, khiến cho hai con rồng lớn hình thành từ Âm Dương huyền khí bị đánh tan thành mây khói, từng lớp bụi bay xuống. Lời hòa ở phía dưới tuy rằng vô cùng dũng mãnh, nhưng mà đánh thế nào cũng không được lớp phòng ngự của những con nòng nọc tạo thành. Tới khi ngọn núi bắt đầu xoay chuyển, ngay cả cái chấn màu trắng cũng bị đánh văng ra rơi xuống, khiến cho những lão đạo mặt xám mày tro, thiếu chút nữa thì bị chính lời hòa của mình đánh ngược lại.

Ngọn núi bị hai con rồng quán lấy, lại bị lời hòa đánh vào, tuy rằng không bị hao tổn gì nhưng dường như cũng bị suy kiệt khí lực, nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi xuống một đỉnh núi ở cách đó không xa.

"Kiền Nguyên sư đệ, cái dị bảo này đã bị chúng ta đánh rớt, nhân cơ hội này đệ cùng với Kiền Không sư đệ hai người mau thu nó lại. Chờ tới khi tên yêu nghiệt phát ra cái pháp bảo này hiện thân, chur vị sư huynh nhất định sẽ dùng phi kiếm pháp bảo oanh kích, cần phải khiến cho yêu nghiệt đó không lấy lại được bảo vật. Yêu nghiệt kia bị mất đi pháp bảo, tất nhiên là không dám kiêu ngạo nữa!"

Cần Cơ lão đạo thấy ngọn núi kia đã thu nhỏ lại, trong lòng cũng yên tâm đi phân nửa. Lúc mới đầu nghe thấy lời của Vô Chân lão ni, còn tưởng rằng đối

phương thực sự có đại thần thông dời non chuyển núi, có thể sử dụng núi non để công kích. Hiện tại xem ra đó chính là tác dụng của pháp bảo kia. Thấy một pháp bảo thần diệu đến vậy, Càn Cơ lão đạo cũng nổi lòng tham, nhưng mà lại sợ mạo hiểm, cho nên mới bảo hai sư đệ đến thu lấy. Từ khi Roi đã thần bị Chu Thanh cướp đi, Càn Cơ lão đạo đã không còn pháp bảo để trấn áp sơn môn nữa, tuy vậy những sư huynh đệ khác cũng không biết điều này.

Càn Cơ lão đạo lợi dụng đặt lại lạt ma của Hiền tông, tứ đại pháp vương của Mật tông để vây sát Chu Thanh, lại để cho Chu Thanh đào thoát, còn bị mất đi biết bao nhiêu pháp bảo. Càn Cơ lão đạo phải liều mạng mới thoát về được hai viên xá lợi, sau khi trở về Côn Lôn, luyện hóa xá lợi, đạo hạnh công lực tăng lên nhiều, liền nổi lên tâm tư muốn áp trụ Mao sơn cùng Long Hồ, lại muốn đối phó với Thục Sơn. Chu Thanh là Khách Khanh trưởng lão của Thục Sơn, Càn Cơ lão đạo liền thế sẽ diệt sạch Thục Sơn, báo thù cho thân thể của mình.

Khó cái là bị mất Roi đã thần. Hiện giờ trong phái mặc dù cũng có pháp bảo lợi hại nhưng mà không thể đấu lại được với Tử Thanh song kiếm của Thục Sơn, Thiên Sư kiếm, bảo ấn của Long Hồ. Chỉ còn cách án binh bất động, tới tiền phủ này kiếm vài món pháp bảo thượng cổ về mới có hi vọng phục thù được.

"Chưởng môn sư huynh nói rất đúng, yêu nghiệt kia cho dù có đại bản sự thì cũng không cả khả năng chịu được ba mươi mấy sư huynh đệ chúng ta liền thù oanh kích. Hiện giờ yêu nghiệt có lẽ đã trọng thương bỏ chạy, không kịp mang theo pháp bảo, vừa lúc lấy về có thể giúp đỡ cho chính đạo, không thể để lại rơi vào tay yêu nhân được."

Mười mấy lão đạo thúc dục pháp bảo rẽ nước biển để lộ ra cái đỉnh núi đó, nhìn theo Càn Nguyên cùng Càn Không tới đó, lại thấy tên kia mãi không thấy hiện thân, để mặc cho ngọn núi xanh biếc kia thu nhỏ lại rơi xuống đỉnh núi, tất cả đều rất đặc ý.

Vô Chân lão ni phun ra máu huyết để thúc giục bảo binh, làm tổn thương nguyên khí, nuốt vào một viên đan dược, đang vận công hồi phục lại. Những ni cô kia cũng hồi hộp thủ hộ bên người lão, không để tâm đến bọn lão đạo Côn Lôn đang làm cái gì.

Càn Nguyên Càn Không vừa bay tới đỉnh núi, vừa nhìn thấy ngọn núi xanh biếc cao khoảng ba tấc kia thì không khỏi hoan hỉ dị thường. Càn Nguyên khen ngợi với Càn Không: "Quả nhiên là pháp bảo tốt, to thì vô cùng, bé lại chỉ còn như vậy, thật sự là thần diệu phi thường. Có điều không biết đây có phải là thượng cổ pháp bảo hay không, trong Côn Lôn ta có ghi lại là núi này có pháp bảo nhưng mà lại không ghi rõ lai lịch, sư huynh có nhìn ra được không?"

Càn Không cười nói: "Sư đệ là đồng môn với ta, đệ không nhìn ra thì hỏi ta nhìn ra thế nào? Cái này hình như là mới luyện chế, thật sự là khiến người khác khó hiểu, thật sự là yêu nghiệt kia có bản sự tới mức đó ư, luyện chế được loại pháp bảo thần diệu đến thế này?" Trong lời nói mang theo sự nghi hoặc.

"Là pháp bảo kiểu gì cũng kệ đi, cứ cảm về rồi chậm rãi nghiên cứu. Chúng ta không nên nhiều lời ở đây, mau quay trở về bố trí cấm chế đi thì hơn, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt những yêu nghiệt hải ngoại có liên quan, miễn cho nguy hại đến thế gian!" Càn Nguyên liếm liếm môi, giống như là nghiện rượu.

Càn Không cũng không nói thêm nữa, tay áo bào phát lên một cái, một đạo thanh quang cuốn về phía ngọn núi nhỏ kia, sau đó hai người chuẩn bị quay về. Truyện "Phật Đạo "

"Ý! Sao lại thế này?" Chỉ nghe thấy một tiếng khúc khích, tay áo của Càn Không dường như là bị một lực lớn ngàn cân kéo lại. Hai người tập trung nhìn lại, thanh quang phát ra từ tay áo đã quán quang ngọn núi xanh biếc đó, nhưng mà cho dù có dùng sức mạnh đến thế nào thì ngọn núi nhỏ đó vẫn đứng vững vàng, không thể kéo đi nổi.

"Ngọn núi này sao lại nặng như vậy, ta đã dùng lực đạo tới mấy ngàn cân, cho dù có là tảng đá lớn cũng có thể thoải mái kéo đi. Hay là ngọn núi nhỏ này thật sự nặng như khi nó lớn?" Càn Không lại lập tức lắc lắc đầu: "Làm quái có pháp bảo nào nặng như núi được, cho dù là có, thì kẻ sở hữu nó muốn di chuyển nó cũng đã khó, nói gì đến chuyện mang nó đi đánh người. Làm lại một lần nữa xem sao!" Càn Không lần này không dám dùng tay áo nữa, vươn tay ra, vận khởi chân nguyên, ôm lấy ngọn núi xanh biếc kia.

"Lên!" Càn Không lão đạo hét lớn một tiếng, dùng tới mười phần lực đạo mà ngọn núi kia vẫn không bị sứt mẻ, ngược lại dưới chân núi lại hơi hơi rung rung, phát ra âm thanh nổ vang, như kiểu sắp sụp đổ đến nơi. Càn Nguyên lão đạo thấy Càn Không mặt đỏ lựng, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cũng đi lên hỗ trợ. Hai người vận hết chân nguyên khí lực toàn thân, núi đá ở dưới chân tới tấp vỡ vụn, thế mà cái ngọn núi tí hon kia vẫn không có dấu hiệu nào muốn dao động.

Thấy hai người ở nơi đó như là chuẩn chuẩn tìm cách lay cột đá, Càn Cơ lão đạo căng thẳng trong lòng, thầm kêu một tiếng không ổn, vừa muốn la hai người quay về. Đột nhiên hai người ở dưới hai mắt hoa lên, lại xuất hiện thêm một người. Người này bộ dáng vô cùng trẻ tuổi, chỉ tầm mười tám mười chín tuổi, mặc một đạo bào màu xanh biếc, hai tay chấp ở sau lưng, diện mạo vô cùng tuấn lãng, ngay cả đôi mắt cũng xanh biếc. Nhìn kỹ vào, không ngờ mỗi bên mắt lại có sáu đồng tử, hình thành một đồ án lục giác vô cùng quý di

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Cóc Sáu Đồng Tử

"Ồ! Tiểu tử Côn Lôn cũng coi trọng bảo bối của ta à! Được, bảo bối này là ta mới luyện chế ra, chỉ cần các ngươi lay được nó 1 cái thì sẽ đưa cho ngươi!" Người trẻ tuổi quý dị này nói chuyện có vẻ vô cùng trưởng bối, thanh âm cũng có phần già nua và lạnh băng, phong cách nói giống như mấy lão đạo Côn Lôn và Vô Chân lão ni.

"Yêu nghiệt! Ngươi còn dám hiện thân sao!" Mấy lão đạo Côn Lôn đương nhiên là nghe thấy thanh âm đó, thấy người trẻ tuổi quý dị này xuất hiện thì đều lắp bắp kinh hãi. Bọn họ đều nghĩ rằng yêu quái bị rơi mất pháp bảo, tự biết không địch lại được mà bỏ trốn rồi, dù sao trên thế giới này họ chưa từng gặp qua kẻ nào có thể ngăn cản được pháp thuật do ba mươi sáu cao thủ Hỏa Thần hậu kỳ liên thủ mà phát ra, thậm chí còn không hề bị thương, huống chi còn có cả Vô Chân lão ni cùng với môn hạ đồng thời ra tay, lại còn có uy lực của Lưỡng Cực Huyền Từ bình nữa.

Lưỡng Cực Huyền Từ bình bình không thua gì những bảo vật trấn sơn pháp bảo của trung thổ tứ đại Đạo môn, tuy rằng không bằng được Roi đá thần của Côn Lôn, nhưng mà còn hơn cả Từ Thanh song kiếm, Long Hồ bảo ấn một bậc.

Mấy chục thanh phi kiếm óng ánh đâm về phía người quý dị trẻ tuổi kia, có mấy thanh phi kiếm trên thân còn có tia chớp quán quanh, phát ra tiếng động ầm ầm. Càn Không Càn Nguyên cũng bỏ không lay động ngọn núi nhỏ kia nữa, Càn Nguyên vươn tay lấy ra ba mươi sáu cây lệnh kỳ làm ra một Đại Diễn thần trận ở xung quanh mình, bên trong đại trận lửa cháy bùng bùng. Càn Không thì lại vỗ vào ót của chính mình, miệng mở ra, một bình khí có hình thù giống như một thanh phi kiếm phun ra từ trong miệng, vô thanh vô tức chém tới hai chân của người trẻ tuổi kia.

Hai người vừa xuất pháp thuật, lập tức liền lui về phía sau, quay về theo thông đạo do hơn mười sư huynh đệ mở ra trên mặt biển, lại dùng chân nguyên thần niệm để chỉ huy trận pháp pháp bảo oanh kích từ xa, phản ứng cực nhanh, quả thực rất đáng ca ngợi.

Người trẻ tuổi kia ngăn người ra, thấy vô số kiếm quang pháp bảo oanh kích về phía mình, phía trên còn có một đại trận bùng bùng nhiệt hỏa, chặn hết đường lui trên dưới trái phải của mình, cũng không dám chậm trễ. Đám lão đạo này đạo hạnh hẳn quả thực là không thêm dè vào mắt, có điều pháp khí phi kiếm thì không cái nào không phải là thượng phẩm, mà lại còn dùng số lượng lớn, hẳn cũng không dám dùng thân thể đón đỡ.

Hắn há mồm phun ra một đoàn hàn khí, va chạm vào đám hỏa diễm phát ra từ thần trận bên trên. Thế tới rào rạt của ngọn lửa bị hàn khí chặn lại, hàn khí vọt vào bên trong Đại Diễn thần trận, đánh cho trận pháp loạn tung phèo, ba mươi sáu cây lệnh kỳ tạo thành trận pháp đều nhất tề bị bẻ gãy, đánh rơi xuống mặt đất, rồi đột nhiên bị đông lạnh xong biến thành bột phấn.

Càn Nguyên lão đạo nghiêng ngả lão đảo lui lại ba bước, trên mặt tràn đầy kinh hãi, thối một cái đã bay cả trận pháp của mình, đây còn là người hay sao? Làm sao có thể lợi hại đến vậy được?

Cùng lúc đó, ba mươi mấy thanh phi kiếm cũng đã oanh kích lên người trẻ tuổi. Người trẻ tuổi mặc lục bào này đột nhiên xuất ra một đoàn lục quang bao vây mình vào bên trong, pháp bảo phi kiếm luân phiên oanh kích vào mà chỉ có thể đánh tan đi một chút lục quang, chứ không làm cách nào có thể xuyên thấu được lục quang oanh kích lên thân thể của người trẻ tuổi. Truyện "Phật Đạo "

Phản động Côn Lôn đạo nhân đang muốn tăng thêm lực đạo oanh kích, đổi sang pháp thuật lợi hại hơn, đột nhiên nghe thấy một tiếng quát nhẹ: "Lên!" Ngọn núi nhỏ xanh biếc vốn vẫn nằm bất động trên mặt đất đột nhiên bay lên, mạnh mẽ lao vào đám phi kiếm pháp bảo đang tung bay kia.

Đứng mũi chịu sào chính là bình khí hình thù kỳ lạ phát ra từ miệng của Càn Không lão đạo, bị ngọn núi đập vào, ầm một tiếng rơi xuống mặt đất, trở thành một đám sắt vụn.

Liên tiếp lại leng keng leng keng mấy tiếng, hơn mười thanh phi kiếm đều bị đả ngộ giống như vậy, trở thành đồng sắt vụn trên mặt đất.

Chúng lão đạo kinh hãi, vội vàng thu hồi phi kiếm pháp bảo, khép lại thông đạo thông xuống đáy biển, sợ ngọn núi xanh kia lại bay tới.

Không còn chịu sự oanh kích của nhiều pháp bảo nữa, lục quang cũng thu hồi lại, người trẻ tuổi hiện ra thân mình, nâng cái ngọn núi xanh biếc tí hon kia, nhẩy một cái lên trên, ngọn núi dưới chân lập tức ầm ầm sụp đổ, khiến cho nước biển trở nên đục ngầu ngầu.

Vô Chân lão ni vừa mới vận công khôi phục, nhìn người trẻ tuổi mặc lục bào kia, lại nhìn ngọn núi xanh biếc mà hắn đang nắm trong tay, sắc mặt dị thường khó coi: "Quả nhiên là ngươi luyện ra cái pháp bảo này, Lưỡng Cực Huyền Từ bình cũng không thể khắc chế nổi ngươi, hừ! Côn Lôn đạo hữu, chúng ta đi! Hiện giờ chúng ta không phải là đối thủ của yêu nghiệt này, tránh xảy ra thương vong vô vị!"

Những lão đạo Côn Lôn nghe thấy lời đó thì đều hai mặt nhìn nhau, không biết nghĩ gì nữa, cứ nói muốn đi là đi sao? Nếu Vô Chân lão ni này đi thật, thì nhóm lão đạo Côn Lôn muốn hành động cũng khó khăn, chứ nói gì đến chuyện đoạt tiên phủ, không bị bọn hung thần ác sát này nuốt trọn đã là khá rồi. Càn Cơ lão đạo sốt ruột trong lòng nhưng rồi lại chẳng còn cách nào, đã thấy bản lĩnh của người ta cùng với uy thế của pháp bảo ngọn núi kia, Càn Cơ lão đạo cũng biết rằng đánh nhau là không tốt, cho dù bên mình có người đông thế mạnh. Truyện "Phật Đạo "

"Đây là yêu nghiệt trong Đông Hải Từ Lan cung, chính là một con cóc sáu mắt, đã vượt qua được Lục Đại thiên kiếp, bản lĩnh pháp lực không ai có thể địch được. Mới đầu ta còn tưởng rằng yêu nghiệt này đã quy ẩn rồi, nào ngờ đầu vẫn luôn ở một bên rình trộm. Yêu nghiệt này mấy trăm năm trước làm nhiều điều ác, còn chạy đến Nam Hải bên ta để đồ thần sinh linh, ta đương nhiên phải trừng trị ma, thay trời hành đạo, nhưng mà cũng phải ý vào Lưỡng Cực Huyền Từ bình này mới có thể đánh cho yêu nghiệt này bị thương, chính ta cũng bị thương không nhẹ, hơn mười năm mới khôi phục lại được. Trong vòng mấy trăm năm này, yêu nghiệt này chắc sợ pháp bảo của bản ni mới không dám có động tác gì, nào ngờ đầu bây giờ yêu nghiệt lại có thể luyện được loại pháp bảo hung mãnh như vậy, bảo bình của ta không khắc chế nổi nó nữa rồi."

"Ngọn núi của nó không phải là pháp bảo bình thường, mà là do yêu nghiệt dùng đại pháp lực cắt đứt đi hơn mười đỉnh núi trấn áp long mạch linh khí

dưới đáy biển, lại chuyển qua nham thạch nóng chảy để loại bỏ đi tạp chất, dùng lực phù chú để trộn lẫn vào tâm huyết nó đã tế luyện hơn ngàn năm. Có thể lớn có thể nhỏ, lớn hơn ngọn núi cao, nhỏ như một phân tử (nguyên gốc: Mezon), hiệu quả kỳ diệu giống như là Phiến Thiên ấn, có điều pháp bảo này lại quá nặng, nặng như là một ngọn núi thực sự vậy. Yêu nghiệt này chắc là mới tế luyện thành công, cũng không thể vận dụng được tự nhiên, chúng ta đi thôi, nó còn phải bảo vệ tiên phủ, đương nhiên không dám gây khó dễ."

"Còn muốn chạy hử! Hừ! Lão tặc ni ngươi, lấy cái khẩu hiệu trăm yêu trừ ma, bao nhiêu năm nay đã chém giết biết bao nhiêu đồng bào yêu tộc ta! Nhìn bên Nam Hải đi, hiện tại không còn yêu tộc nào tu hành, đều bị ngươi đánh cho thần hình tiêu diệt rồi! Yêu tộc ta cũng là sinh linh, một lòng thanh tu, không mắc tội gì, bây giờ ngươi lại còn có dã tâm, kích động tu sĩ trung thổ tới để cướp đoạt tiên phủ, hôm nay thế nào ta cũng phải trừ bỏ đi cái tai họa là ngươi!" Người trẻ tuổi cười lạnh nói, hai con mắt mười hai đồng tử phát ra quang mang thanh u lãnh đạm.

Nói vừa dứt lời, lập tức nổi lên dị biến, dưới chân mọi người những dãy núi lập tức run rẩy mãnh liệt, chín ngọn núi lửa cực lớn đồng thời nổ mạnh, sau đó biến thành vạn đạo ánh sáng, tiên âm vang vọng khắp hải vực.

Các ngọn núi kịch liệt vận chuyển một hồi, một tòa cung điện rộng tới trăm dặm dần dần nâng lên, kim đỉnh ngọc trụ, quang hoa lóe sáng, được bao vây bởi hàng tỉ đạo thực khí, chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy hình dáng. Truyện "Phật Đạo "

Bản lĩnh của tiên nhân thượng cổ, quả nhiên là địch được với thiên địa tạo hóa! Con cóc sáu đồng tử kia ngẩng ra nhìn cung điện chui ra từ dưới mặt biển, mất đi vài phần tâm tư tranh đấu, mà Vô Chân lão ni, Côn Lôn lão đạo cũng bị thanh thế này hấp dẫn, hoàn toàn quên mất việc đối đầu với kẻ địch.

"Lão Cáp Mô, ngươi không ở trong Tử Lan cung hưởng thanh tịnh, còn chạy tới đây làm gì? Hay là ngươi cũng thèm cái tiên phủ này, muốn tới đòi một ly canh hã?" Đại Lực Hùng Vương liếc mắt một cái liền thấy người trẻ tuổi mặc lục bào kia, vội vàng cười mắng, ngữ khí rất thoải mái, hai người hình như là có quen biết.

Vừa rồi làm cho tiên phủ chui lên từ dưới nền đất chính là Chu Thanh, Cực Âm lão đạo, Đại Lực Hùng Vương, Lam Thần lão tổ, Huyền Vũ lão đạo, Thiên Thủy Tam Thánh một hàng hơn mười người. Ban đầu ở bên dưới núi lửa, họ phát hiện ra bị người khác dùng tuyệt đại pháp lực phong tỏa, mở ra một hư không rồi phong ấn tiên phủ ở trong hư không đó. Muốn tiên phủ thoát ra được thì không thể không oánh phá cái tầng cấm chế phong tỏa hư không đó. Một hàng hơn mười người này cũng phải liên thủ oanh kích, Chu Thanh vốn còn lo lắng về Cực Âm lão đạo cùng Lam Thần lão tổ thần bí bí, cho nên luôn lưu ý gấp đôi, nào ngờ đầu hai người này lại dị thường quy củ, không có làm ra động tác gì, khiến cho Chu Thanh cũng giảm bớt nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Tiên Phủ Khai Quang (1)

Ở sâu trăm trượng bên trong miệng núi lửa chính là nham thạch nóng chảy, mới đầu nham thạch trong núi lửa khiến cho nước biển nơi đây sôi lên sùng sục, mới khiến cho vùng biển âm lạnh này bỗng nhiên lại dày đặc tôm cá, dị vật linh dược mọc lên thành bụi. Nhưng trải qua nhiều năm, vỏ trái đất thay đổi, hơn nữa Cực Âm lão đạo lại thường thường xuống phía dưới khiến cho sinh hồn khí làm dơ bẩn cấm chế của tiên nhân, nước chảy đá mòn, thời gian lâu dài, cho dù là cây gậy sắt cũng bị mài mòn thành cây kim, cho dù là do Tam Thanh đạo tôn tự mình phong ấn thì cũng không thể ngăn cản được sự biến ảo của thời gian.

Cấm chế bị buông lỏng, ngọn núi lửa liền mãnh liệt phun lên, nước biển cũng trào vào, nhưng mà lại bị một tầng bảo quang trong suốt ngăn chặn lại. Mọi người vào tới bên trong, chỉ thấy bên dưới bảo quang nham thạch đang nóng chảy cuộn cuộn sôi trào, mà bên trên lại là nước biển chảy xiết, nước lửa bị ngăn cách nhau chỉ khoảng mấy trượng, lại bị bảo quang ngăn cách, không thể chạm vào nhau. Mọi người thấy cảnh tượng kỳ lạ này, đều chặc chặc lấy làm kỳ. Trong lòng hiểu được, pháp lực của tiên nhân thượng cổ quả thực quá mạnh mẽ, tuy là thiên địa thay đổi, nhưng vẫn còn một đạo cấm chế còn tồn tại được. Chỉ cần oanh phá được bảo quang ngăn trở nước biển này, để cho nước biển và nham thạch giao hòa, là có thể trong nháy mắt bộc phát ra năng lượng phá tan hư không, khiến cho tiên phủ hiện ra từ trong hư không.

Phía bên dưới núi lửa rất rộng lớn, nhìn không thấy bến bờ, mọi người không ai dám ra tay, chỉ sợ sau khi phá vỡ cái bảo quang đó, nước lửa giao hòa phát ra nổ mạnh mà mình không kịp trốn đi, cho dù là người có đại thần thông, bị vây bên trong vụ nổ do nước lửa giao hòa thì cũng phải tan thành tro bụi.

Đại Lực Hùng Vương thấy mọi người không ai chịu ra tay trước, trong lòng hiểu được, đều là do sợ tấn công sẽ tiêu hao đi nhiều chân nguyên pháp lực, đến khi tiên phủ được khai quang thì lại không còn sức mà cướp đoạt, mất công mà lại để kẻ khác chiếm tiện nghi. Hùng Vương thì chẳng có ý gì với cái tiên phủ này, chỉ là muốn thông được cái thông đạo xuống tiên phủ này, để cứu được vị tiên bối là bạn tốt của tổ sư mình, cho nên không có gì phải có kỵ, tranh ra tay trước. Làm việc chỉ cần có người mở đầu thì mọi thứ đều dễ dàng hơn nhiều, thế tục là như vậy, thần tiên tu đạo cũng là như vậy.

Đột nhiên một tiếng thét lớn khiến cho chúng tu sĩ đều hoảng sợ, không hiểu rằng con Bắc Cực Hùng (gấu bắc cực) này nổi điên cái gì. Chu Thanh lúc này đang lăm lăm tính kế, phải làm thế nào mới có được ích lợi lớn nhất, xem thế trận lúc này, Huyền Vũ lão đạo cũng xem như là bạn tốt, không có ý niệm gì ác độc, Đại Lực Hùng Vương tuy rằng có ý kết giao, nhưng mà chưa quen biết lâu, tâm tư chưa hiểu rõ được, có điều là dễ tin tưởng. Cực Âm lão đạo tà pháp thâm sâu, Lam Thần lão tổ thần bí khó lường, nếu mình muốn đoạt được tiên phủ thì thật là không dễ dàng gì.

Đại Lực Hùng Vương phát ra năm bộ xương khô ở trên tay mình, nhaoáng lên một cái ở không trung, liền lớn lên vô cùng, năm bộ xương khô lớn cỡ cái đầu mờ cái miệng đầy răng trắng hớn, phun khói đen ra ngoài, tiếng quỷ khóc hu hu, phối hợp với nham thạch nóng chảy ở vùng này, quả thực chính là cảnh tượng địa phủ chốn trần gian.

Trong miệng lăm lăm, khói đen phát ra từ năm bộ xương khô lập tức hình thành một quả cầu đen. Chúng tu sĩ không biết hắn đang làm cái gì, đành phải âm thầm cầm lấy chân nguyên pháp bảo, yên lặng xem biến.

Đại Lực Hùng Vương tung hoành thủ quyết, phối hợp với dáng người cao lớn, trở nên dũng mãnh vô cùng. Đoàn đoàn hắc khí bao xung quanh bộ xương khô lập tức bốc cháy lên, ngọn lửa xanh biếc ánh lên lân quang vọt lên mấy trượng, mang theo vô số âm lôi nện mạnh xuống bảo quang ở phía dưới. Lúc này chúng tu sĩ mới biết là Hùng Vương dùng bản lĩnh lợi hại để dẫn đầu tấn công cầm chế.

Cực Âm lão đạo sợ bị cầm chế phản kích, thấy Đại Lực Hùng Vương ra tay, liền mừng rỡ thám thính tình hình, nhưng cũng không giúp đỡ, chỉ mạng chín chín tám mươi một cây cờ Huyền Âm ra, hắc khí quay cuồng, bảo vệ cho nguyên thể của chính mình.

Lam Thần lão tổ vẫn như cũ đứng ở bên trong lớp khói màu lam, không có động tác gì. Chỉ có Huyền Vũ lão đạo thấy Hùng Vương ra tay, hai người vừa mới tương giao, nói chuyện cũng có chút tâm đầu, liền tiến lên hỗ trợ, tuôn ra một đạo tử hỏa đốt tới cái bảo quang kia. Huyền Vũ lão đạo vừa động tay, Hồng Phát lão tổ ba người cũng ngai đứng một bên xem, liền giao cho Thủy Viên nhiệm vụ hộ pháp, để tránh bị kẻ khác đánh lén, rồi cùng phát ra uy lực pháp thuật lớn nhất của mình, một đoàn thủy lôi lớn cỡ cái đầu loạn bay xuống phía dưới, hai người bọn họ tuy rằng đều có pháp bảo tự luyện chế, nhưng đều lấy phòng ngự làm chính, nếu bàn về công kích thì còn kém xa việc ném thủy lôi lung tung thế này.

Chu Thanh cũng làm ra bộ dạng ra tay, một bên bảo Văn Hà tiên tử chú ý chặt chẽ động tác của Cực Âm lão đạo, một bên tự mình cũng phân ra một phần thần niệm để giám thị Lam Thần lão tổ. Chu Thanh vẫn luôn cảm thấy rằng Lam Thần lão tổ này có vẻ rất thần thần bí bí, phải cẩn thận.

Giương tay lên, một đoàn hình cầu xanh mượt lớn cỡ nắm tay phiêu phù ở trên không, lại không thấy có chân nguyên pháp lực dao động, rất khác so với những pháp bảo thông thường.

Đây là Tam Âm Thần Duyên Diệt Dương đạn mà Chu Thanh lấy được từ chỗ Ngưu Đầu âm thần, chỉ có ba viên, mỗi viên lại chỉ có thể dùng được một lần, cũng không tiêu hao chân nguyên pháp lực, là mặt hàng giống như lựu đạn thời hiện đại, có điều uy lực lại cực lớn, cho dù là âm thần địa phủ cũng không thể chịu nổi. Cái này là do Ngưu Đầu cô đọng lại từ chất độc do xương cốt người thú vạ năm tiết ra ở một nơi âm u trong Địa phủ. Chu Thanh muốn thể hiện uy lực, liền lấy ra dùng.

Dường như là biết được uy lực của thứ này, Chu Thanh chú ý thấy vòng sương mù màu lam bao xung quanh Lam Thần lão tổ có hơi chút rung động, như là đang kinh ngạc. Trong lòng hắn cảm thấy kỳ quái, Lam Thần lão tổ ngại cho dù có lợi hại thì cũng chỉ là tu sĩ trần gian, làm sao mà biết được loại pháp bảo độc môn của âm ty này?

Nói thì chậm, lúc đó thì nhanh, bộ xương khô của Đại Lực Hùng Vương cũng đã nã chùy lên trên cái cầm chế bảo quang, ngoài dự đoán của mọi người, không có động tĩnh gì xảy ra. Một tia thanh quang bắn ra từ cầm chế, quấn quanh mấy bộ xương khô, năm bộ xương khô phun ra âm lôi bích diễm (ngọn lửa biếc mang theo âm lôi - ngăn tiếng tàu quá) chỉ có thể khiến cho thanh quang dày đặc kia bị đánh tan, nhưng mà cái cầm chế bảo quang đó lại tiếp tục bổ sung thêm thanh quang, cứ dây dưa với nhau.

Huyền Vũ lão đạo dẫn tử diễm (ngọn lửa tím) đốt tới, đó chính là Tam Thanh tịnh hỏa. Thanh quang kia bị tử hỏa đốt, lập tức giống như là tuyết gặp nóng, tiêu thất đi hơn phân nửa. Thanh quang còn giống như là có linh tính, biết đau đớn, phát ra tiếng kêu rín rít, như là muốn cầu viện cái cầm chế bên dưới.

Bảo quang cầm chế hơi hơi rung rung, lại có vài cột sáng bảy màu bắn lên để chặn tử hỏa. Mặc dù cột sáng vẫn bị tử hỏa đốt cho chậm rãi tan rã, nhưng mà lại rất chậm, Huyền Vũ lão đạo cũng không dám tiêu hao quá nhiều chân nguyên để thúc dục tử diễm, cho nên song phương vẫn đang giằng co.

Mà Đại Lực Hùng Vương lại có vài phần không ổn, công lực đạo hạnh của hắn không kém hơn Huyền Vũ lão đạo bao nhiêu, nhưng mà pháp bảo thì lại kém quá xa. Bị cái cột sáng bảy màu cùng với đạo thanh quang kia tấn công, di chuyển liền có phần khó khăn, đừng nói là phá vỡ cầm chế, cho dù là bảo vệ được pháp bảo của chính mình còn có vài phần khó khăn.

May mà thủy lôi của Hồng Phát lão tổ cùng Thanh Thần Tử phát ra cũng làm nổ đi được một chút thanh quang, giúp Đại Lực Hùng Vương giảm bớt một ít áp lực, có điều lại không có chút tác dụng nào với cột sáng bảy màu kia.

Cầm chế và mấy người quần lấy nhau mà đấu, nham thạch ở bên dưới lại càng trở nên mãnh liệt hơn, phát ra những tiếng động rầm rầm. Cầm chế bảo quang đột nhiên mờ ra một lỗ hổng, ngăn chặn không cho nước biển bên trên trào xuống, rồi để cho nham thạch nóng chảy bên dưới trào lên, tạo thành một cây cột lửa cao tới hơn ba trượng, trên thân cột ần ần còn thấy hơn mười con hỏa long quần quanh.

Mọi người chấn động tâm thần, thấy dị trận như vậy thì đều kinh hãi không thôi, vừa lúc đó Chu Thanh phát động Tam Âm Thần Duyên Diệt Dương đạn oanh kích vào cột sáng bảy màu đang quần lấy Huyền Vũ lão đạo. Lôi đạn này quả thực là uy lực vô cùng, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt là quang hoa một màu xanh biếc, không thể nhìn rõ gì nữa, âm vang không ngừng, cho dù là cột sáng bảy màu hay là thanh quang đều bị quang hoa xanh biếc này đánh cho không còn thấy tăm hơi.

Cầm chế bảo quang kia cũng bị nổ một mạng lớn, như là xảy ra phản ứng hóa học, vô số nước biển chen chúc ủa vào, cái cột lửa kia vừa mới phát động đã bị mất đi năng lượng linh khí của cầm chế chống đỡ, liền tan biến vào hư không, mọi người thấy Chu Thanh đánh sập cầm chế, đều nhất tề bay lên trên không.

Mặt trên Vô Chân lão ni, Côn Lôn lão đạo cùng lão Cáp Mô đang quán lấy nhau, các cao thủ ở bên dưới thì triển thần thông nên không để ý tới tình huống bên trên, cho đến khi tiên phủ khai quang mới phát hiện ra đối phương. Thấy Đại Lực Hùng Vương chào hỏi với mình, Cáp Mô chỉ mỉm cười, cũng không đáp lời.

Chu Thanh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra Càn Cơ cùng với các lão đạo Côn Lôn, trong lòng kinh hãi.

Một đám ba mươi mấy lão đạo cùng vài ni cô ở cùng một chỗ, quả thực là rất dễ gây chú ý. Chu Thanh thấy Càn Cơ lão đạo, nhưng Càn Cơ lão đạo lại đang bị ánh sáng phát ra từ tiên phủ hấp dẫn, không hề chú ý tới hắn. Nhất là lại vọt lên tới hơn mười người, Cực Âm lão đạo hắc khí quay cuồng, Lam Thần lão tổ được bao quanh bởi lam vụ, tiên diễm nổi bật, Đại Lực Hùng Vương cao lớn dị thường, tay cầm cái chùy xương, đều là những nhân vật thập phần chúm chừ. Chu Thanh cùng Vân Hà tiên tử được bao quanh bởi Huyền Vũ lão đạo cùng một đám yêu quái nên không có gì nổi bật, huống chi Càn Cơ lão đạo còn đang bị thần thông của Cáp Mô làm cho hoảng sợ, cho nên đang lăm lăm lết lét tính kế. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh phản ứng cực nhanh, vồ lên trên người, áo cà sa Cửu Nhật Kim Ô dâng lên một ngọn lửa màu vàng bao vây quanh cơ thể, khiến cho người ta không nhìn thấy rõ được bộ mặt thật, đồng thời cũng âm thầm nhắc nhở Vân Hà tiên tử. Vân Hà tiên tử hiểu ý, cũng thúc dục diệu dụng của chiếc áo cà sa trên người mình, sương trắng lượn lờ, thủy nguyên lực nồng hậu bốn phía cũng bao vây lấy nàng vào trong, tránh cho Càn Cơ lão đạo nhìn ra manh mối.

Vân Hà tiên tử biết ân oán giữa Chu Thanh với Càn Cơ lão đạo, chỉ cần song phương vừa thấy mặt là nhất định muốn đánh nhau người chết ta sống. Đối phương hiện giờ người đông thế mạnh, hai người mặc dù không sợ, nhưng mà cũng không muốn dốc sức đánh nhau để gây lợi cho kẻ khác.

Việc làm của hai người lại gây ra hiểu lầm. Huyền Vũ lão đạo mấy người nhìn thấy tiên phủ phát ra ánh sáng, khí thế lớn, hào quang thuy khí tới tấp mà đến, bao phủ mấy trăm dặm, ở trên mặt biển lúc ẩn lúc hiện, phiêu phiêu dang dang, biết đây chính là phúc địa chân chính của tiên gia, so với Thương Lãng thủy cung còn hơn một bậc. Huyền Vũ lão đạo mặc dù không có tâm tư muốn chiếm tiên phủ làm của riêng, nhưng mà cũng muốn vào bên trong kiểm tìm vài món bảo bối, nhất là Thiên Thủy Tam Thánh và những môn nhân xung quanh, đều không có pháp bảo ưng ý, nếu lúc này thiên kiếp bùng nổ thì không có cái gì để ngăn cản. Nếu không phải lúc này tình thế hỗn loạn, không phù hợp để ra tay thì đã sớm lao lên tìm kiếm rồi. Hiện tại thấy hai người Chu Thanh ra động tác, lại tưởng rằng hai người họ sắp hành động, liền tới tập mang ra pháp bảo, trong lúc nhất thời ánh sáng chói lòa, bảo quang bay tán loạn, linh khí dâng trào, tình cảnh rất hoành tráng.

Hơn mười người bên phía Huyền Vũ lão đạo đều làm ra động tác, dẫn tới sự chú ý của tất cả mọi người, ai ai cũng tới tập mang pháp bảo ra. Càn Cơ lão đạo cùng ba mươi mấy người bố trí một đại trận, Vô Chân lão ni cùng vài đệ tử ni cô cũng sử dụng Lưỡng Cực Huyền Từ bảo bình cùng với một ít pháp khí Phật tông có uy lực. Hai bên đều có lợi thế đông người, tuy rằng công lực không phải là cao lắm, nhưng mà người đông thế mạnh, thực lực so với những hải ngoại tán tu sống rồi rạc thì mạnh hơn nhiều. Nếu không phải là sợ uy thế của Cáp Mô thì Vô Chân lão ni thật đúng là muốn diệt hết những yêu quái tán tu ở nơi này.

Thấy Huyền Vũ lão đạo cùng Chu Thanh bên này từ quang lấp lánh, kim quang bắn ra, Lam Thần lão tổ cũng làm ra động tác, sử dụng hai mươi tư thanh phi đao xanh lam, được làm bằng gỗ chứ không phải kim loại, chúng xoay quanh đỉnh đầu lão, cũng không biết là cái pháp bảo gì.

Cực Âm lão đạo vẫn hắc khí quay cuồng như trước, cầm tám mươi một cây cờ, bên trên hiện ra vô số ma quỷ trần truồng, miệng mở ra đỏ lòm răng trắng hớn.

Chỉ có Cáp Mô ở đầu kia là không có động tác gì, tay vẫn như trước cầm ngọn núi xanh biếc, sắc mặt ngưng trọng, nhìn chăm chăm vào tiên phủ trên không trung đang được bao bọc bởi thuy khí mờ mờ, rồi dường như là cố kỵ, muốn lại gần, nhưng lại không dám xua đi đám thuy khí mờ mờ kia. Mọi người thấy tình hình như vậy, tuy rằng đã cầm pháp bảo, nhưng mà lại không có ai dám vọt vào tiên phủ, thứ nhất là sợ cái thuy khí mờ mờ kia là loại cấm chế gì đó, thứ hai là sợ những người còn lại rình rập, thành ra trở thành không khí giăng co, không có ai lên tiếng, chờ xem ai không nhận được mà trở thành cánh chim đầu đàn, thì mình sẽ theo sau mà hành sự tùy hoàn cảnh.

Cứ như vậy, đối với Chu Thanh cũng là nửa lợi nửa hại, tất cả mọi người đều lấy ra pháp bảo, bảo quang bắn lên tận trời, Càn Cơ lão đạo càng không thể chú ý đến mình, xem tình hình thì Côn Lôn đúng là đã dốc hết toàn lực, mình chỉ cần thi triển thủ đoạn, khiến cho đám lão đạo này phải táng thân dưới đáy biển là có thể miễn trừ được họa lớn. Khó một nỗi là mọi người chẳng có ai động, Chu Thanh cũng chẳng làm gì được, đành phải tự nghĩ trong lòng vậy.

"Hừ!" Cực Âm lão đạo rốt cục không nhịn nổi, hừ lạnh một tiếng, ra tay trước, miệng đọc chân ngôn, ngón tay làm pháp quyết, một cây trường tiên hướng từ phía sau mà ra, lay động tại chỗ, từng tầng lớn tầng lớn khói đen dâng lên, bên trong mang theo vô số hư ảnh ác quỷ dạt xoa khuôn mặt dữ tợn, mỗi tên vừa cao vừa to, rít gào liên tục, trong miệng phun ra một cỗ khói màu nâu, tụ lại mà không tiêu tán, tạo thành hình như một cây nấm, tản mát ra hơi thối mốc meo đậm đặc, khiến cho những người ở đây đều có cảm giác muốn buồn nôn, ngay cả pháp bảo cũng không ngăn nổi, đành phải tới tập đóng chặt ngũ quan lục thức, không dám hô hấp, chỉ để một ngum tiên thiên chân nguyên lưu chuyển bên trong cơ thể. Truyện "Phật Đạo "

"Yêu nghiệt này làm cái trò gì vậy?" Vô Chân lão ni cảm thấy nghi hoặc, quay sang hỏi Càn Cơ lão đạo.

Càn Cơ lão đạo cười u ám nói: "Yêu nghiệt này không nhận được, muốn dùng Huyền Âm sát khí do sinh hồn của người và thú tể luyện thành để làm vậy bắn hào quang của tiên phủ, dò xét hư thật, xem xem bên trong hào quang này có bao nhiêu cấm chế. Bản đạo thấy những yêu nghiệt này ai cũng tà pháp cao thâm, may mà bọn chúng không hòa thuận, kẻ nào cũng mang ý xấu, không đoàn kết giống như chính đạo chúng ta (đoàn kết với). Chúng ta cứ bất động thanh sắc, chờ xem đám yêu nghiệt này hành sự thế nào, nếu mà bên trong những hào quang thuy khí này không có cấm chế, đợi đến khi vào được bên trong tiên phủ, đám yêu nghiệt này thấy pháp bảo tất nhiên là sẽ cướp đoạt lẫn nhau. Chúng ta cứ giúp bọn chúng gieo gió gặt bão, chỉ cần bọn chúng không liên thủ lại, chúng ta giết chết từng yêu nghiệt không phải là vấn đề. Hơn nữa, tiên phủ phải là người có tiên duyên mới đoạt được, làm sao có thể cho đám yêu nghiệt này chõ mũi vào! Chỉ có sư thái một lòng vì đạo, giúp đỡ chính nghĩa, mới có tư cách được hưởng tiên phủ này, Côn Lôn chúng ta đương nhiên là phải trợ giúp sư thái một tay, diệt trừ yêu nghiệt hải ngoại, để cho Tứ Hải có thể vĩnh viễn hưởng thanh bình."

Vô Chân lão ni nghe ra được ý tứ trong lời Càn Cơ lão đạo, hơi vui vẻ gật gù đầu. Lão pháp lực cao thâm, là người chính đạo, cả đời chém yêu trừ ma tự cho là đã lập không ít công đức, được hưởng di vật của tiên nhân cũng là đương nhiên.

Lại nói trong lúc Càn Cơ lão đạo đang lừa gạt Vô Chân lão ni, Cực Âm lão đạo ra tay trước trong lòng đương nhiên là có tính toán. Gã đã ở tại Bắc Hải mấy trăm năm chỉ vì chờ cái tiên phủ này khai quang, nào biết đâu rằng khi khai quang lại dẫn tới nhiều cao thủ như vậy, tự biết được không còn hy vọng đoạt được tiên phủ, liền ra tay trước để quấy loạn thế cục, dựa vào ma công thâm hậu của mình để cướp lấy vài món bảo bối.

Không bao lâu sau, đoàn đoàn khí như cây nấm kia bay tới tập về phía hào quang thủy khí, hai bên giao nhau, hào quang thủy khí lập tức bị tách ra không ít, lộ ra diện mạo của tiên phủ. Truyện "Phật Đạo "

Tiên phủ này giống như là một tòa thành trì cực lớn, nguy nga lộng lẫy, chỉ có một đại môn để tiến vào, còn lại hoàn toàn là một khối, không có lấy một khe hở. Cả vật thể lưu chuyển kim quang, nhìn không ra được xây dựng bằng loại vật liệu gì. Cánh cửa cực dày cao tới mấy chục trượng kia đang mở ra, bên trong đại môn ảm ảm thất thất quang mang, thanh âm tiếng Phạn truyền ra. Bên trên đại môn là một tấm bảng hiệu, mặt trên ảm ảm hiện chữ Triện, khắc ba chữ thật lớn, Chu Thanh tâm thần chấn động, đó chính là Yêu văn thượng cổ, giống như văn tự ở trên Câu Trần thiên thư, Tịch Diệt pháp luân, Chu Thanh đương nhiên không thể không biết.

Cực Âm lão đạo thấy những sinh hồn kia làm ô uế hào quang thủy khí thì lập tức mừng rỡ. Hắn đã ẩn cư mấy trăm năm, lại có được đạo thư pháp bảo của một cao nhân tà đạo, ngày ngày đã rình mò cái tiên phủ này rồi, đương nhiên phải biết nhiều hơn những người khác. Vị cao nhân tà đạo kia tự tập vô số sinh hồn của người và thú bị tàn sát để luyện chế ra chín chín tám mươi một cây ma phiến chính là dùng để làm nhiệm vụ cầm chế, dùng cho những hào quang thủy khí này là cực kỳ chuẩn xác.

Một ngón tay phát quyết, lớp lớp khói đen, lệt quệt tựa xoa đều được thu hồi. Cực Âm lão đạo biến thành một đường đen kịt mạnh mẽ lao vào bên trong công chính, thân quang bảy màu lưu chuyển bên trong đường như là sợ bị trường phiến làm cho dơ bẩn, đều tới tập né ra. Cực Âm lão đạo lắc mình một cái, liền biến mất không thấy, tựa như là chìm xuống biển rộng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Tiên Phủ Khai Quang (2)

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng tiên phủ này có cấm chế cực mạnh, thấy Cực Âm lão đạo ra tay trước, đều chuẩn bị xem hắn chịu thiệt, nào ngờ đâu ma phiến kia lại lợi hại đến vậy, dễ dàng khiến cho hào quang thủy khí kia mở ra. Thừa lúc hào quang thủy khí còn chưa kịp khép lại, Cáp Mô hét dài một tiếng, lắc mình một cái biến mất đằng sau cánh cổng, tốc độ phải nhanh gấp đôi Cực Âm lão đạo. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh đã sớm chú ý động tĩnh, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với đám người Huyền Vũ lão đạo. Huyền Vũ lão đạo dùng một ngọn đèn đốt lên ánh lửa tím bao trùm tất cả mọi người, cùng nhau xông vào sau cửa. Đại Lực Hùng Vương theo ngay phía sau bọn họ, tuy rằng hắn chỉ không tại tiên phủ, nhưng mà đi vào kiểm vài món pháp bảo cũng tốt, không có ai lại ghét mình có nhiều pháp bảo cả.

Lam Thần lão tổ tính cách quái gở, không thích giao tiếp, thấy mọi người đều đã tiến vào trong cũng thấy hơi sốt ruột, lam vụ bay tán loạn, hóa thành một đạo lam quang bay vào cửa.

"Yêu nghiệt nhận lấy cái chết!" Vô Chân lão ni thấy chỉ còn lại Lam Thần lão tổ một người, sao còn nhìn được nữa, Lưỡng Cực Huyền Từ bình phát ra bạch quang chặn Lam Thần lão tổ lại giữa không trung. Lam Thần lão tổ tuy đã sống ở Nam Cực lâu ngày, là một trong những hải ngoại tán tu thần bí nhất, nhưng mà không hề nghi ngờ cũng là một người trong tà đạo. Vô Chân lão ni đã sớm thương lượng với Càn Cơ lão đạo, chỉ cần kẻ nào còn sót nào thì lập tức loại bỏ, việc tranh đoạt tiên phủ sẽ bớt đi 1 gánh nặng.

Lam Thần lão tổ cũng đang sốt ruột, nhất thời không kịp phòng bị. Vô Chân lão ni đột nhiên ra tay, thấy bạch quang ngăn đón ở phía trước, biết là không ổn, vội vàng dừng lại thân mình, đang muốn tự hồi thì ảm ảm vang, lôi hỏa kim quang ào ào oanh kích về phía lão, trong đó hỗn loạn nào là tia chớp màu tím, vô số long xà uốn lượn có khí thế như phi kiếm, Vô Chân lão ni phát ra một tiếng Phạn, bạch quang hóa thành hàng tỷ sợi tơ quấn quanh lấy Lam Thần lão tổ. Những lão đạo Côn Lôn cũng phát ra phi kiếm pháp bảo toàn bộ oanh kích lên đoàn lam vụ xung quanh Lam Thần lão tổ.

Gầm! Gầm! Gầm! Một vài tiếng rít gào như dã thú bị thương phát ra từ miệng Lam Thần lão tổ, lam vụ quây xung quanh lão hoàn toàn bị đánh xơ xác, Lam Thần lão tổ hiện ra nguyên thể, chính là một con yêu quái mình người mặt ngựa, thân thể bị pháp bảo đánh cho trọng thương máu chảy đầm đìa, không ngờ máu lại có màu xanh thẫm, ngay cả lục phủ ngũ tạng, đại tràng lòi ra cũng toàn bộ màu xanh thẫm.

Lam Thần lão tổ không ngờ đám đạo nhân chân chính này lại đột nhiên ra tay, ông ta ở dưới lớp băng ngàn trượng tại Nam Cực Quang Minh kính đã quá lâu, và là một trong những nhân vật thần bí trong số các cao thủ tán tu ở hải ngoại, chúng nhân đều không biết lai lịch của ông, cũng không biết ông ta sẽ dùng thủ đoạn đạo pháp nào, mà cũng đáng đời ông ta hôm nay xúi quẩy, một thân một mình, đương đầu với vận xui. Càn Cơ và đám Côn Lôn lão đạo, Vô Chân lão ni là hạng người gì chứ, Vô Chân lão ni cũng có thể xem là đại cao thủ ở hải ngoại, bốn mươi mấy người đối phó một người, mà còn là đánh lén nữa, tên Lam Thần lão tổ này nếu không bị giết, thì đúng là cao số rồi.

Nhìn thấy pháp thuật phi kiếm do ba mươi mấy người của mình liên thủ, quả nhiên chỉ có thể đánh được nửa bên nguyên thể của Lam Thần lão tổ, máu tươi và ngũ tạng đều là màu lam, đến cả đám lão đạo tâm trí kiên định, hiểu biết rộng, cũng bất giác lạnh đi một lúc.

Lam Thần lão tổ bị trọng thương như vậy, giương cái mặt ngơ ngác ra, rít lên những tiếng chói tai: “Vô Chân lão tặc ni, hôm nay lão tổ bắt các ngươi phải chết ! Nuốt hết hồn phách của các ngươi !”

“Hừ ! Tên yêu nghiệt này, đã chết đến nơi mà còn nói xạo, Côn Lôn đạo hữu ! Hãy mau ra tay hủy hết nguyên thân của con yêu nghiệt này, để nó thối nát xương tan, không thể nguy hại đến thế gian nữa !” Thủ quyết Vô Chân lão ni trở liên tục, chỉ huy bạch khí từ trong Lưỡng Cực Huyền Từ bình đánh đầu hai mươi bốn phi đao màu lam. Truyện "Phật Đạo "

Đạo bạch khí này là Lưỡng Cực Huyền Từ trong bảo bình, một khi phi kiếm pháp bảo đựng phải, đều bị hút hết vào trong bình, cho dù công lực cao thâm, cũng chỉ có thể miễn cưỡng không chế phi kiếm của mình chống lại sức hút của Huyền Từ, lúc điều khiển cũng khó gấp mười lần so với bình thường, Lam Thần lão tổ cũng vì thế mà phải chịu thiệt lớn, nếu không thì cũng không bị đám lão đạo Côn Lôn đánh vỡ Lam Vực hộ thân của mình, hủy đi nửa bên nguyên thân.

Lúc vừa bắt đầu thì Vô Chân lão ni đã nhìn thấy hai mươi bốn cây phi đao màu lam mà Lam Thần lão đạo tung ra, đã biết đó không phải vật tầm thường, nên đã động lòng muốn thu giữ.

Nghe tiếng Vô Chân lão ni gọi, đám Côn Lôn lão đạo và mấy ni cô đã định thần trở lại, tự mỗi người niệm chú ấn, chuẩn bị phát ra pháp thuật uy lực mạnh nhất. Tên Lam Thần lão tổ này quả thật có mạnh hơn một chút, bao nhiêu người liên thủ tấn công vậy mà không thể giết nổi ông, nhất là máu tươi và ngũ tạng đều là một màu lam, mặt ngơ ngác, chúng nhân đều cảm thấy rất kỳ lạ, một cảm giác vô cùng khó chịu dâng đến tận tim, họ đều muốn trừ khử cái con quái vật này.

Lam Thần lão tổ gầm rú liên tục, Nhiếp Hồn Ma Âm từ trong miệng phun ra, nguyên thể bị thương nặng, hai mươi bốn cây Thiên Ác lam đao mà mình cực khổ tu luyện được đã bị Lưỡng Cực Huyền Từ hút lấy, vận động khó khăn, nhìn thấy pháp thuật của đám lão đạo sắp đánh đến mình, bên cạnh còn có mấy cây phi kiếm đang bay về phía mình, Lam Thần lão tổ tay chân lúng túng, thân hình nhấp nháy, đến cả ngũ tạng cũng nhấp nháy theo, huyết màu lam bắn khắp tứ phía, may mà tiên phủ đó khai quang, nước biển trong phạm vi trăm dặm đều bị một lực đạo vô hình cách ly ra, nếu không thì dưới áp lực nước, cho dù Lam Thần lão tổ có thần thông hơn nữa, cũng phải ôm hận mà chết.

Vừa xuất Nhiếp Hồn Ma Âm ra, mấy tên Côn Lôn lão đạo đang chỉ huy phi kiếm thích sát Lam Thần lão tổ bị Ma Âm lọt vào trong tai, nguyên thân liền bị kích động, tâm ma muốn vùng dậy, đều trầm nghĩ không hay rồi, mỗi người tự vận thần niệm phong lục thức lại, để tránh Ma Âm tiếp tục vào sâu trong cơ thể, phi kiếm trên tay cũng đã chậm lại, cuối cùng Lam Thần lão tổ cũng có thể rảnh mà thở một chút.

Vẫn còn may là Lam Thần lão tổ đã bị trọng thương, Nhiếp Hồn Ma Âm lại được dùng một cách vội vã, nên uy lực đã giảm đi một nửa, chứ không thì mấy tên lão đạo Hóa Thần hậu kỳ phải chịu thiệt rồi.

“Không hay rồi !” Vô Chân lão ni Phạn xướng, đánh tan Nhiếp Hồn Ma Âm, thấy Lam Thần lão tổ đã nghỉ được một chút, thầm kêu một tiếng, bà ta không sợ đòn phản kích của Lam Thần lão tổ, mà chỉ sợ ông ta đột nhiên bỏ chạy, sau này nhất định sẽ đến báo thù, tuy bà ta không sợ, nhưng cũng sẽ chịu thêm nhiều phiền phức.

Suy nghĩ của Càn Cơ lão đạo cũng giống như suy nghĩ của bà ta, Côn Lôn của ông ta không có cao thủ như Vô Chân lão ni trấn giữ môn phái, nếu để tên Lam Thần lão tổ này chạy thoát, thì Côn Lôn của ông ta sẽ không có ngày được yên thân, nhất là còn có môn phái như Thực sơn đang trùng trùng mất hỏ, trong lòng Càn Cơ lão đạo liền vã đầy mồ hôi lạnh ra toàn thân, bản thân ông ta là Phán Hư cao thủ, lại thêm đã luyện hóa được hai viên xá lợi, cũng được liệt vào hàng cao thủ rồi, nên hiệu quả Nhiếp Hồn Ma Âm của Lam Thần lão tổ đối với ông ta không lớn.

Càn Cơ lão đạo miệng tụng chân ngôn, lấy từ trong lòng ra một pháp bảo giống một cành cây, dài khoảng ba tấc tám phân, thô hơn cây kim một chút, hình dáng lại giống cành cây, bên trên có chín phân xoa, sáng lấp lánh, để cho người nhìn thấy có một cảm giác như được khắc sâu trong cốt, thoáng thoáng có mùi máu tanh tán phát ra, vừa nhìn đã biết ngay đó là pháp bảo của tà môn. Nhìn đám lão đạo ở xung quanh, Càn Cơ phát hiện không ai chú ý đến hành động của mình, liền nhắm thẳng cây pháp bảo này vào người Lam Thần lão tổ, miệng kêu lên: “Tật !” Bảo bối này hóa thành một đạo ô quang cực mảnh, bắn về phía Lam Thần lão tổ mà không gây một tiếng động nào.

Lam Thần lão tổ bị trọng thương, khó khăn lắm mới phát ra Nhiếp Hồn Ma Âm giành được quyền chủ động một lúc, rồi liên tục vận chân nguyên điều khiển hai mươi bốn cây Thiên Ác lam đao, muốn thoát khỏi trói buộc của Lưỡng Cực Huyền Từ, sau đó bỏ chạy, đợi khi đã hồi phục nguyên thể, lại tìm đến để báo thù, còn về việc tiên phủ khai quang, không thể lo được nhiều nữa, giữ tánh mạng quan trọng hơn.

Lam Thần lão tổ nghỉ được một lúc pháp quyết nhất chỉ, hai mươi bốn cây Thiên Ác lam đao uy lực tăng nhanh, lam quang như chớp, chém đứt bạch quang của Lưỡng Cực Huyền Từ, bạch quang còn chưa kịp vây lại, Lam Thần lão tổ la lên một tiếng thất thanh, sương lam lại dâng lên, bao bọc lấy nửa bên nguyên thể của mình, cuồng phong nổi dậy, đang định cười giở bay đi.

Cũng đáng cho Lam Thần lão tổ hôm nay bị hung thần chiếu, Càn Cơ lão đạo ác độc vô cùng, sương lam vừa dâng lên, ô quang do pháp bảo hóa thành bắn vào trong, sau đó sương lam bao bọc lại, chúng đạo sĩ chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, sau đó tiếng sấm nổ liên hồi, cứ như trong không trung đánh xuống vài tia sét, đến nỗi không khí vang lên những tiếng ong ong. Chương 154

Tiên phủ khai quang (2)

Nhóm Dịch: huntercd

Nguồn: vip.vandan

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng tiên phủ này có cấm chế cực mạnh, thấy Cực Âm lão đạo ra tay trước, đều chuẩn bị xem hán chịu thiệt, nào ngờ đầu ma phiên kia lại lợi hại đến vậy, dễ dàng khiến cho hào quang thủy khí kia mở ra. Thừa lúc hào quang thủy khí còn chưa kịp khép lại, Cáp Mô hét dài một tiếng, lách mình một cái biến mất đằng sau cánh cổng, tốc độ phải nhanh gấp đôi Cực Âm lão đạo. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh đã sớm chú ý động tĩnh, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với đám người Huyền Vũ lão đạo. Huyền Vũ lão đạo dùng một ngọn đèn đốt lên ánh lửa tím bao trùm tất cả mọi người, cùng nhau xông vào sau cửa. Đại Lực Hùng Vương theo ngay phía sau bọn họ, tuy rằng hán chí không tại tiên phủ, nhưng mà đi vào kiểm vài món pháp bảo cũng tốt, không có ai lại ghét mình có nhiều pháp bảo cả.

Lam Thần lão tổ tính cách quái gở, không thích giao tiếp, thấy mọi người đều đã tiến vào trong cũng thấy hơi sốt ruột, lam vụ bay tán loạn, hóa thành một đạo lam quang bay vào cửa.

"Yêu nghiệt nhận lấy cái chết!" Vô Chân lão ni thấy chỉ còn lại Lam Thần lão tổ một người, sao còn nhìn được nữa, Lưỡng Cực Huyền Từ bình phát ra bạch quang chặn Lam Thần lão tổ lại giữa không trung. Lam Thần lão tổ tuy đã sống ở Nam Cực lâu ngày, là một trong những hải ngoại tán tu thần bí nhất, nhưng mà không hề nghi ngờ cũng là một người trong tà đạo. Vô Chân lão ni đã sớm thương lượng với Càn Cơ lão đạo, chỉ cần kẻ nào còn sót nào thì lập tức loại bỏ, việc tranh đoạt tiên phủ sẽ bớt đi 1 gánh nặng.

Lam Thần lão tổ cũng đang sốt ruột, nhất thời không kịp phòng bị. Vô Chân lão ni đột nhiên ra tay, thấy bạch quang ngăn đón ở phía trước, biết là không ổn, vội vàng dừng lại thân mình, đang muốn tự hỏi thì âm vang, lời hòa kim quang ào ào oanh kích về phía lão, trong đó hỗn loạn nào là tia chớp màu tím, vô số long xà uốn lượn có khí thế như phi kiếm, Vô Chân lão ni phát ra một tiếng Phạn, bạch quang hóa thành hàng tỷ sợi tơ quấn quanh lấy Lam Thần lão tổ. Những lão đạo Côn Lôn cũng phát ra phi kiếm pháp bảo toàn bộ oanh kích lên đoàn lam vụ xung quanh Lam Thần lão tổ.

Gầm! Gầm gầm! Một vài tiếng rít gào như dã thú bị thương phát ra từ miệng Lam Thần lão tổ, lam vụ quây xung quanh lão hoàn toàn bị đánh xơ xác, Lam Thần lão tổ hiện ra nguyên thể, chính là một con yêu quái mình người mặt ngựa, thân thể bị pháp bảo đánh cho trọng thương máu chảy đầm đìa, không ngờ máu lại có màu xanh thẫm, ngay cả lục phủ ngũ tạng, đại tràng lòi ra cũng toàn bộ màu xanh thẫm.

Lam Thần lão tổ không ngờ đám đạo nhân chân chính này lại đột nhiên ra tay, ông ta ở dưới lớp băng ngàn trượng tại Nam Cực Quang Minh kính đã quá lâu, và là một trong những nhân vật thần bí trong số các cao thủ tán tu ở hải ngoại, chúng nhân đều không biết lai lịch của ông, cũng không biết ông ta sẽ dùng thủ đoạn đạo pháp nào, mà cũng đáng đời ông ta hôm nay xúi quẩy, một thân một mình, đương đầu với vận xui. Càn Cơ và đám Côn Lôn lão đạo, Vô Chân lão ni là hạng người gì chứ, Vô Chân lão ni cũng có thể xem là đại cao thủ ở hải ngoại, bốn mươi mấy người đối phó một người, mà còn là đánh lén nữa, tên Lam Thần lão tổ này nếu không bị giết, thì đúng là cao số rồi.

Nhìn thấy pháp thuật phi kiếm do ba mươi mấy người của mình liên thủ, quả nhiên chỉ có thể đánh được nửa bên nguyên thể của Lam Thần lão tổ, máu tươi và ngũ tạng đều là màu lam, đến cả đám lão đạo tâm trí kiên định, hiểu biết rộng, cũng bất giác lạnh đi một lúc.

Lam Thần lão tổ bị trọng thương như vậy, giương cái mặt ngựa hung dữ ra, rít lên những tiếng chói tai: "Vô Chân lão tặc ni, hôm nay lão tổ bắt các ngươi phải chết ! Nuốt hết hồn phách của các ngươi !"

"Hừ ! Tên yêu nghiệt này, đã chết đến nơi mà còn nói xạo, Côn Lôn đạo hữu ! Hãy mau ra tay hủy hết nguyên thân của con yêu nghiệt này, để nó thịt nát xương tan, không thể nguy hại đến thế gian nữa !" Thủ quyết Vô Chân lão ni trở liên tục, chỉ huy bạch khí từ trong Lưỡng Cực Huyền Từ bình đánh đầu hai mươi bốn phi đao màu lam. Truyện "Phật Đạo "

Đạo bạch khí này là Lưỡng Cực Huyền Từ trong bảo bình, một khi phi kiếm pháp bảo đựng phải, đều bị hút hết vào trong bình, cho dù công lực cao thâm, cũng chỉ có thể miễn cưỡng không chế phi kiếm của mình chống lại sức hút của Huyền Từ, lúc điều khiển cũng khó gấp mười lần so với bình thường. Lam Thần lão tổ cũng vì thế mà phải chịu thiệt lớn, nếu không thì cũng không bị đám lão đạo Côn Lôn đánh vỡ Lam Vụ hộ thân của mình, hủy đi nửa bên nguyên thân.

Lúc vừa bắt đầu thì Vô Chân lão ni đã nhìn thấy hai mươi bốn cây phi đao màu lam mà Lam Thần lão đạo tung ra, đã biết đó không phải vật tầm thường, nên đã động lòng muốn thu giữ.

Nghe tiếng Vô Chân lão ni gọi, đám Côn Lôn lão đạo và mấy ni cô đã định thần trở lại, tự mỗi người niệm chú ấn, chuẩn bị phát ra pháp thuật uy lực mạnh nhất. Tên Lam Thần lão tổ này quả thật có mạnh hơn một chút, bao nhiêu người liên thủ tấn công vậy mà không thể giết nổi ông, nhất là máu tươi và nội tạng đều là một màu lam, mặt ngựa thân người, chúng nhân đều cảm thấy rất kỳ lạ, một cảm giác vô cùng khó chịu dâng đến tận tim, họ đều muốn trừ khử cái con quái vật này.

Lam Thần lão tổ gầm rú liên tục, Nhiếp Hồn Ma Âm từ trong miệng phun ra, nguyên thể bị thương nặng, hai mươi bốn cây Thiên Ác lam đao mà mình cực khổ tu luyện được đã bị Lưỡng Cực Huyền Từ hút lấy, vận động khó khăn, nhìn thấy pháp thuật của đám lão đạo sắp đánh đến mình, bên cạnh còn có mấy cây phi kiếm đang bay về phía mình, Lam Thần lão tổ tay chân lúng túng, thân hình nhấp nháy, đến cả nội tạng cũng nhấp nháy theo, huyết màu lam bắn khắp tứ phía, may mà tiên phủ đó khai quang, nước biển trong phạm vi trăm dặm đều bị một lực đạo vô hình cách ly ra, nếu không thì dưới áp lực nước, cho dù Lam Thần lão tổ có thần thông hơn nữa, cũng phải ôm hận mà chết.

Vừa xuất Nhiếp Hồn Ma Âm ra, mấy tên Côn Lôn lão đạo đang chỉ huy phi kiếm thích sát Lam Thần lão tổ bị Ma Âm lọt vào trong tai, nguyên thần liền bị kích động, tâm ma muốn vùng dậy, đều thầm nghĩ không hay rồi, mỗi người tự vận thần niệm phong lục thức lại, để tránh Ma Âm tiếp tục vào sâu trong cơ thể, phi kiếm trên tay cũng đã chậm lại, cuối cùng Lam Thần lão tổ cũng có thể rảnh mà thở một chút.

Vẫn còn may là Lam Thần lão tổ đã bị trọng thương, Nhiếp Hồn Ma Âm lại được dùng một cách vội vã, nên uy lực đã giảm đi một nửa, chứ không thì mấy tên lão đạo Hóa Thần hậu kỳ phải chịu thiệt rồi.

“Không hay rồi !” Vô Chân lão ni Phạn xướng, đánh tan Nhiếp Hồn Ma Âm, thấy Lam Thần lão tổ đã nghỉ được một chút, thầm kêu một tiếng, bà ta không sợ đòn phản kích của Lam Thần lão tổ, mà chỉ sợ ông ta đột nhiên bỏ chạy, sau này nhất định sẽ đến báo thù, tuy bà ta không sợ, nhưng cũng sẽ chịu thêm nhiều phiền phức.

Suy nghĩ của Càn Cơ lão đạo cũng giống như suy nghĩ của bà ta, Côn Lôn của ông ta không có cao thủ như Vô Chân lão ni trấn giữ môn phái, nếu để tên Lam Thần lão tổ này chạy thoát, thì Côn Lôn của ông ta sẽ không có ngày được yên thân, nhất là còn có môn phái như Thục sơn đang trù trừ chờ đợi, trong lòng Càn Cơ lão đạo liền vẽ đầy mồ hôi lạnh ra toàn thân, bản thân ông ta là Phạn Hư cao thủ, lại thêm đã luyện hóa được hai viên xá lợi, cũng được liệt vào hàng cao thủ rồi, nên hiệu quả Nhiếp Hồn Ma Âm của Lam Thần lão tổ đối với ông ta không lớn.

Càn Cơ lão đạo miệng tụng chân ngôn, lấy từ trong lòng ra một pháp bảo giống một cành cây, dài khoảng ba tấc tám phân, thô hơn cây kim một chút, hình dáng lại giống cành cây, bên trên có chín phân xoa, sáng lấp lánh, để cho người nhìn thấy có một cảm giác như được khắc sâu trong cốt, thoáng thoáng có mùi máu tanh tán phát ra, vừa nhìn đã biết ngay đó là pháp bảo của tà môn. Nhìn đám lão đạo ở xung quanh, Càn Cơ phát hiện không ai chú ý đến hành động của mình, liền nhắm thẳng cây pháp bảo này vào người Lam Thần lão tổ, miệng kêu lên: “Tật !” Bảo bối này hóa thành một đạo ô quang cực mảnh, bắn về phái Lam Thần lão tổ mà không gây một tiếng động nào.

Lam Thần lão tổ bị trọng thương, khó khăn lắm mới phát ra Nhiếp Hồn Ma Âm giành được quyền chủ động một lúc, rồi liên tục vận chân nguyên điều khiển hai mươi bốn cây Thiên Ác lam đao, muốn thoát khỏi trói buộc của Lưỡng Cực Huyền Từ, sau đó bỏ chạy, đợi khi đã hồi phục nguyên thể, lại tìm đến để báo thù, còn về việc tiên phu khai quang, không thể lo được nhiều nữa, giữ tánh mạng quan trọng hơn.

Lam Thần lão tổ nghỉ được một lúc pháp quyết nhất chỉ, hai mươi bốn cây Thiên Ác lam đao uy lực tăng nhanh, lam quang như chớp, chém đứt bạch quang của Lưỡng Cực Huyền Từ, bạch quang còn chưa kịp vây lại, Lam Thần lão tổ la lên một tiếng thất thanh, sương lam lại dâng lên, bao bọc lấy nửa bên nguyên thể của mình, cuồng phong nổi dậy, đang định cười gió bay đi.

Cũng đáng cho Lam Thần lão tổ hôm nay bị hung thần chiếu, Càn Cơ lão đạo ác độc vô cùng, sương lam vừa dâng lên, ô quang do pháp bảo hóa thành bắn vào trong, sau đó sương lam bao bọc lại, chúng đạo sĩ chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, sau đó tiếng sấm nổ liên hồi, cứ như trong không trung đánh xuống vài tia sét, đến nỗi không khí vang lên những tiếng ong ong.

Càn Cơ lão đạo thấy bảo bối của mình đã có hiệu quả, trong lòng vui mừng, Ô Trảm thích tà độc dị thường, bên trong có chứa Huyền Đô Âm Lôi, chỉ cần đánh vào cơ thể người, thì sẽ nổ ra, mặc cho đạo pháp có cao thâm đến mấy, thân xác ngưng luyện đến mấy, cũng chịu không nổi, chỉ có nguyên thần là thoát được

Càn Cơ lão đạo thấy bảo bối của mình đã có hiệu quả, trong lòng vui mừng, Ô Trảm thích tà độc dị thường, bên trong có chứa Huyền Đô Âm Lôi, chỉ cần đánh vào cơ thể người, thì sẽ nổ ra, mặc cho đạo pháp có cao thâm đến mấy, thân xác ngưng luyện đến mấy, cũng chịu không nổi, chỉ có nguyên thần là thoát được

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Phi Kiếm Và Tâm Thần Tương Thông

Càn Cơ lão đạo cười trên đòn quang, bay đến gần, trên tay cầm một pháp bảo giống cái túi lưới, chỉ to cỡ bàn tay, vô cùng bản thủ, bên trên hình như có những vết máu khô đông lại, lại là một món pháp bảo tà môn. Trong lòng có những ý nghĩ ác độc, người mạnh như Lam Thần lão tổ, nguyên thần đương nhiên không tầm thường, Thất Sát Tu La lưới của mình là một món pháp bảo tà môn, chuyên dùng để thu giữ nguyên thần, chỉ đợi nguyên thần của Lam Thần lão tổ bay ra, thì thu vào trong lưới.

Lúc phi đòn, Càn Cơ lão đạo vờn tay thì là một tử sắc lôi hỏa dày đặc, che khuất tầm nhìn của mọi người, để tiện mà thu lại nguyên thần, cho dù có là tu sĩ yêu quái mạnh hơn nữa, mà bị nổ mất nguyên thể, nguyên thần mới vừa bay ra sẽ vô cùng yếu ớt, không hề có chút khả năng chống cự nào, Càn Cơ lão đạo tự tin rằng sau khi thu lại rồi dùng bí pháp luyện hóa, thì có thể có được toàn bộ tu vi của Lam Thần lão tổ, đến lúc đó... Càn Cơ lão đạo nghĩ đến đây, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Chúng nhân thấy Càn Cơ lão đạo xong ra, từ phủ tiên lôi nổ liên hoàn, đều cho rằng pháp thuật của Càn Cơ lão đạo lợi hại, chỉ có Vô Chân lão ni nhíu mày, trong lòng lấy làm kỳ lạ, nhưng lại không nói gì, Ô Trảm thích của Càn Cơ lão đạo vô cùng bí ẩn, Vô Chân lão ni lại đang điều khiển Lưỡng Cực Huyền Âm khí để thu giữ Thiên Ác lam đao, nào có phát hiện được gì, nào có phát hiện được gì.

Lưỡng Cực Huyền Âm khí màu trắng, đã hút được Thiên Ác lam đao của Lam Thần lão tổ, Thiên Ác lam đao mất đi sự điều khiển của chân nguyên, nào có thể chống đỡ nổi, từng cây một lần lượt bị hút vào trong bình.

“Kỳ lạ ! Rõ ràng là có hai mươi bốn cây phi đao ! Sao chỉ thu được hai mươi ba cây phi đao vào trong bình, còn một cây nữa ở đâu nhỉ ?” Vô Chân lão ni thu được Thiên Ác lam đao, trong lòng thầm nghĩ, đột nhiên thất kinh, vội vàng la lên: “Càn Cơ đạo hữu cẩn thận, con yêu nghiệt đó còn có thể phản kích !”

Sương lam trong tích tắc bị Huyền Đô Âm Lôi nổ tan, Càn Cơ lão đạo gọi lôi hóa che mắt mọi người, rồi đem Tu La Thất Sát lưới tung ra, khe lưng lay trong không trung, gió mang theo mùi tanh nổi lên, biến thành một tấm lưới cá to khoảng nửa trượng, trùm xuống sương lam vẫn còn chưa bay hết.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói của Vô Chân lão ni, trong lòng căng thẳng, Càn Cơ cũng là nhân vật đã từng qua trăm trận chiến, chỉ là nhất thời bị lòng tham che mắt mê muội tâm trí, không cảm giác được nguy hiểm, tiếng gọi của Vô Chân lão ni có phật lực phạm xướng vào tai, Càn Cơ lão đạo mới tỉnh lại, cũng không thu giữ nguyên thần nữa, phun ra một cây phi kiếm lấp lánh, vẫy ở sau lưng.

Hai tiếng chạm nhau của kim loại vang lên, một đạo lam quang như chớp, bay vòng phi kiếm, phi kiếm liền đứt đôi, rớt trên mặt đất, thế tiến của lam quang vẫn không giảm, chém ngay giữa người Càn Cơ lão đạo.

Thấy lam quang đó tiến đến thật hung mãnh, Càn Cơ lão đạo không dám lơ là, lại phóng ra ba cây phi kiếm về phía lam quang, hai bên giao tranh, lam quang hiện ra nguyên hình, chính là thanh Thiên Ác lam đao vẫn chưa thu được.

Càn Cơ lão đạo khẽ thở phào, trong lòng vẫn không dám xem thường, chỉ là quay người đi, niệm động chú ngữ, muốn nhân lúc lôi hóa từ quang vẫn chưa tiêu tan, mau chóng thu lại nguyên thần của Lam Thần lão tổ, để tránh chúng sư huynh đệ nhìn ra được gì.

Bốp ! Một tiếng vang lên, Tu La Thất Sát lưới của Càn Cơ lão đạo, bị đứt ra thành từng đoạn, hóa thành từ sợi hắc khí tiêu tan không còn vết tích, Càn Cơ lão đạo lùi liền ba bước, thấy pháp bảo bị người phá mất, biết là không hay, vội vàng chạy về trong trận lại, rồi tỉnh tiếp.

Càn Cơ lão đạo chưa kịp cười trên độn quang, một cây dài năm thước, thô như tay đứa bé, bên trên cột chi chít sợi vải màu trắng từ trong sương lam bay ra, sương lam cũng ngưng kết lại, tụ thành một hình người cao lớn, cao đến ba trượng, mặt ngựa thân người, có vài phần giống với Lam Thần lão tổ, chỉ là thể hình có to lớn hơn. Truyện "Phật Đạo "

Khóc Tang gậy vừa xuất hiện, một tiếng gào khóc của quỷ vang lên, làn người mất tâm thần, đến cả Càn Cơ lão đạo cũng đứng không vững, nguyên thần lay động, đầu óc quay cuồng, tiếp là ba tiếng sát thép chạm nhau, Thiên Ác lam đao chém đứt ba cây phi kiếm, bay về phía sau lưng của Càn Cơ lão đạo.

Phi kiếm và tâm thần tương thông, ba cây phi kiếm mà Càn Cơ lão đạo phóng ra bị Thiên Ác lam đao chém đứt, đã sớm biết không hay, vội vàng rút thân lùi lại, lại nghe thấy tiếng động như xé gió từ phía sau vọng lại, tiếng quỷ khóc từ cây Khóc Tang gậy khiến nguyên thần ông bị chấn động, thân hình sững lại, muốn tránh hay phóng pháp bảo ra đều đã không còn kịp nữa, nghe tiếng gió từ phía sau vọng lại, Càn Cơ lão đạo cắn mạnh lưỡi, ngưng tụ chân nguyên, trở tay bắt phía sau lưng, muốn dựa vào một bàn tay bằng xác thịt của mình mà bắt lấy Thiên Ác lam đao, để tránh cho mình bị đâm xuyên tim.

Thế tiến của Thiên Ác lam đao hung mãnh, nhanh như chớp giật, chỉ nghe thấy một tiếng bốp, lam quang lượn vòng, đã cắt đứt một cánh tay của Càn Cơ lão đạo, máu phun như mưa, khắp nơi đều thấy, Càn Cơ lão đạo đau đến nỗi kêu lên một tiếng hự, cũng có thể xem là chưa kêu thành tiếng, chỉ là khuôn mặt già nua của ông đã biến sắc, ngũ quan nhăn nhúm lại thành một khối, vẻ mặt hung hăng vô cùng.

Từ khi Càn Cơ lão đạo đoạt xác của đệ tử ông ta là Nhất Vân Tử, vì thể xác và nguyên thần không hợp nhất, nên đã phí rất nhiều thời gian, cho đến khi có được hai viên xá lợi, sau khi dùng chân hỏa luyện hóa, nguyên thần tăng mạnh, mới có thể điều chỉnh thân xác này biến thành diện mạo vốn có của mình, đạo hạnh công lực như cá gặp nước, lại thêm Nhất Vân Tử vốn đã khổ luyện Côn Lôn bí pháp, chân nguyên xuyên suốt toàn thân, quả thật là một sự kết hợp hoàn mỹ với nguyên thần của Càn Cơ lão đạo. Sau khi Càn Cơ lão đạo ngưng luyện hoàn toàn, thân xác này còn dùng tốt hơn so với thân xác cũ.

Nhưng thân xác vẫn là thân xác, trừ phi trải qua sự ngưng luyện từ thiên kiếp, chứ không thì cũng không thể đối kháng với thần binh lợi khí, sau khi công lực của Càn Cơ lão đạo đại tiến, thân xác vận lên chân nguyên, thì có thể gắng gượng với những phi kiếm trung bình mà không bị thương, nhưng Thiên Ác lam đao vẫn là pháp khí sở trường của Lam Thần lão tổ, đâu phải là loại phi kiếm tầm thường, đến cả phi kiếm cực phẩm về độ sắc bén cũng phải thua xa nó, Càn Cơ lão đạo làm sao chống đỡ nổi chứ.

“Chương môn sư huynh !” Nhìn thấy tình hình đột nhiên có biến, một đám lão đạo đều đồng thanh kêu lên. Càn Cơ lão đạo bị chém đứt cánh tay, họ đều nhìn rất rõ, nhưng lại không kịp đến ứng cứu, khi định thần lại, đã phát động pháp thuật lợi hại nhất đánh về phía hình mặt ngựa thân người cao to do Lam Thần lão tổ biến thành, Càn Cơ lão đạo hiện giờ là trụ cột của Côn Lôn, nếu có tổn hại gì, đám Côn Lôn lão đạo đều là tu vi ở Hóa Thần hậu kỳ, tuy là người đồng thế mạnh, nhưng lại không có Phản Hư cao thủ có thể trấn được cục diện. Cứ như thế, địa vị của Côn Lôn ở đạo môn Trung Thổ sẽ bị hạ thấp rất nhanh, điều này làm sao họ có thể nhẫn nhịn được chứ. Từ khi Côn Lôn tự lập phái đến nay, đền là nhân vật thống lĩnh Trung Thổ đạo môn, nếu bị rơi xuống thành môn phái bậc hai, chỉ e đám lão đạo này ngoài việc đập đầu vào tường chết trước bài vị của tổ sư ra, thì chẳng còn lựa chọn nào khác.

Càn Nguyên, Càn Không, Càn Chân, Càn Ngộ bốn tên lão đạo đạo hạnh tương đối cao đã cười trên độn quang, phi thân về phía Càn Cơ lão đạo, để tiếp ứng. Cực phẩm phi kiếm của Càn Không lão đạo đã bị con Ech hủy đi, chỉ đành phóng ra một cây khác màu vàng tối, trên đó có những hoa văn trắng nhỏ, hàn khí lạnh người, bay ra đánh đầu với Thiên Ác lam đao của Lam Thần lão tổ. Cây phi kiếm này quả nhiên cũng không phải loại tầm thường, choáng nhau với Thiên Ác lam đao hết mấy lần, chỉ nghe tiếng leng keng vang lên, không xẹt ra chút tia lửa nào.

Càn Cơ lão đạo lấy vai thế thân, tránh khỏi số mạng bị vỡ bụng xuyên ngực, cũng đã may mắn lắm rồi, thấy đám huynh đệ đến tiếp ứng, liền thấy nhẹ lòng, tay còn lại bắt lấy cánh tay đã bị chặt đứt, Côn Lôn bí được rất nhiều, đợi khi về sẽ điều trị cho tốt, rồi dùng linh dược nối liền cánh tay bị đứt cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

“Các ngươi dám hủy đi hóa thân của lão tổ, lão tổ tuyệt đối không tha cho các ngươi !” Lam Thần lão tổ tay cầm Khóc Tang gậy, lắc mạnh một cái, những sợi vải màu trắng buộc quanh buộc xung quanh gậy, đang phiêu bồng như gọi hồn vậy, những tiếng thút thít càng lúc càng to, một đạo âm cuồng phong màu đen có hình có chất nổi lên, vô số hóa lân màu lục bích lấp lánh bên trong, pháp thuật của một đám Côn Lôn lão đạo khác đều bị cuồng

phong màu đen này quét đi, cứ như đang quét lá rơi vậy, bay đầy trời, không biết bay đến nơi nào.

Mấy cây phi kiếm pháp bảo cực phẩm bay thẳng về phía ngực linh khí rất mạnh, xen kẽ với cuồng phong, tuy không bị thổi đi, nhưng cũng lắc lư trong không trung, tốc độ giảm mạnh, nào còn có thể đâm người được chứ, những tia lửa mập mạp trông như con đom đóm bay lên, một tiếng keng, phẩm chất của những cây phi kiếm này đều là thượng đẳng, trải qua nhiều năm được chân nguyên chân hòa của đạo gia tu luyện, đều đã bị rơi xuống đất, không động đậy nữa, rõ ràng là đã bị tia lửa làm ô uế, mất đi thần thông.

Trận cuồng phong màu đen quét sạch mọi chướng ngại, hung mãnh cuốn về phía năm người Càn Cơ lão đạo, những nơi cuồng phong đến, những viên đá sỏi dưới đất đều bị nát vụn, bị âm phong cuốn đi, hình thành những trụ phong màu đen không lồ, sâu yên thăm vù, quỷ khóc hù hu, mặt đất bị cuồng phong thổi hết phạm vi trong vòng ba dặm, bên trong trụ phong lơ lửng nhìn thấy những đá sỏi bị nát vụn lẫn vào trong đó, sợ rằng cũng đã bị nhiễm đen.

“Đây là yêu quái gì ! Sao mà mạnh thế, chẳng lẽ đó mới chính là bản thể của yêu nghiệt, cái lúc này hừ chắc là nguyên thân của ông ta ?” Vô Chân lão ni nhìn thấy diện mạo thật sự của Lam Thần lão tổ và cái cây Khốc Tang gây, tâm thần khẽ động, tuy có suy nghĩ riêng, nhưng rồi lại nghi hoặc, nhìn thấy mấy lão đạo đều xông ra, Vô Chân lão ni cũng không kịp suy nghĩ kỹ, sợ họ sẽ chịu tổn hại gì, vội vàng đưa ra Lăng Cực Huyền Từ bảo bình, bay trên cao không, miêng bình hướng về phía mấy trụ phong, nhiếp thành Hút tự quyết.

Bảo bình phát ra một lực hút mạnh mẽ, Khốc Tang gây gọi ra âm phong quỷ hỏa như gặp phải khắc tinh, lần lượt bị thu hết vào trong bảo bình, dung lượng của chiếc bảo bình này giống như vô cùng vô tận vậy, đến cả đá sỏi lẫn trong đó cũng bị hút vào trong, Càn Không lão đạo và năm người thấy pháp thuật của đối phương đã bị Vô Chân lão ni phá giải, liền lên tinh thần, chúng nhân cùng nhau hạ thủ, phi kiếm múa loạn xạ, vây quanh Thiên Ác lam đao dùng sức đánh, Thiên Ác lam đao hơi trầm xuống, hỏa tinh nổ ra, thế là đã bị trọng thương, rơi trên mặt đất, cũng bị bảo bình thu vào bên trong.

“Vô Chân tặc ni ! Lão tổ hôm nay sẽ liều với ngươi !” Nhìn thấy cây Thiên Ác lam đao duy nhất đã bị Vô Chân lão ni thu vào trong bình, Lam Thần lão tổ càng nóng máu hơn, cây đao duy nhất đó chính là cây đao chính trong số hai mươi bốn cây Thiên Ác lam đao, những cây khác có bị mất đi cũng còn có thể luyện chế lại được, nhưng nếu cây đao chính bị mất, thì đúng mà đã bị mất gốc rồi.

Tạm tha cho năm người Càn Cơ lão đạo, Lam Thần lão tổ nâng cây Khốc Tang gây lên, xông về phía Vô Chân lão ni, cơ thể to lớn lúc ẩn lúc hiện, hình như vẫn chưa hoàn toàn ngưng tụ thành hình, nhưng cũng có vài phần khác biệt so với nguyên thân bình thường khi rời khỏi bản thể, đó chính là có thêm vài phần cảm giác, không biết rốt cuộc thì cái này gọi là hình thái gì đây. Truyện "Phật Đạo "

“Yêu nghiệt vô si ! Quả nhiên còn đánh lén, mau mau chịu chết đi !” Vô Chân lão ni đã thu giữ hai mươi bốn cây Thiên Ác lam đao, đã có thu hoạch, với con mắt của bà ta, đương nhiên biết con đao này bất luận là về phẩm chất hay uy lực đều không phải vật phàm, dĩ nhiên là tâm trạng rất tốt. Nhìn thấy Lam Thần lão tổ xông đến, không hề sợ hãi, pháp quyết nhất chỉ, bảo bình đón lấy, lực hút vẫn như cũ, muốn hút luôn cả Lam Thần lão tổ vào trong bình. Vô Chân lão ni nhìn thấy hình trạng cơ thể bằng khói lam của Lam Thần lão tổ, bên này tâm tư, tuy không biết nguyên thể này rốt cuộc là gì, nhưng có thể hằng định đó là một loại nguyên thân, nếu thu được chắc chắn sẽ có lợi.

“Hừ !” Càn Cơ lão đạo tuy đã bị đứt một cánh tay, nhưng công lực đạo hạnh vẫn còn, sau khi nuốt vài viên linh dược, vận công cầm vết thương lại, vô cùng tức giận với tên Lam Thần lão tổ, nhìn thấy Vô Chân lão ni đã chiếm thế thượng phong, lại động tâm tư muốn trộm, phi đao của Lam Thần lão tổ đã chém đứt cánh tay của ông ta, nếu không được trút ra chắc chắn không hả được cơn giận. Huyết một tiếng dài, cũng cười trên cơn đau quang đuổi theo Lam Thần lão tổ, trên tay lại xuất hiện một cái hồ lô bằng thủy tinh màu tím, bên trong đựng đầy thủy tinh ngũ sắc, mỗi một viên thủy tinh ngũ sắc đều to cỡ hạt gạo, ánh sáng lấp lánh, tên Càn Cơ lão đạo này không hổ là cường giả Côn Lôn, pháp bảo rất nhiều, quả là không thể tưởng tượng nổi. Nhưng lúc này không thể sử dụng đến pháp bảo tà môn nữa rồi, mấy vị sư huynh đệ đang nhìn ông ta.

Nhìn thấy Càn Cơ lão đạo xông qua, Càn Không và bốn vị lão đạo biết Càn Cơ không nuốt nổi cục hận này. Côn Lôn từ khi khai phái đến nay, chưa từng chịu thiệt thòi lớn đến như vậy, cường giả mà bị người ta chém đứt cánh tay, nếu truyền ra ngoài, Côn Lôn sẽ mất hết mặt mũi, bốn tên lão đạo này cũng rất tức giận, nên theo sát bên, một mặt vì muốn bảo vệ Càn Cơ lão đạo, một mặt là muốn báo thù với Lam Thần lão tổ.

Lăng Cực Huyền Từ bảo bình quả thật là một món dị bảo, uy lực kinh người, Hấp tự pháp quyết của Vô Chân lão ni toàn lực thi triển ra ngoài, cơ thể hư vô của Lam Thần lão tổ do sương lam hợp thành quả nhiên bay về phía miêng bình một cách có tự chủ, đôi mắt Lam Thần lão tổ đỏ ngầu, múa may chiếc Khốc Tang gây, liên hồi gầm thét, ông ta hận Vô Chân lão ni đến tận xương tủy, nếu quả thật có thể thoát thân, không khỏi nghi ngờ tên Lam Thần lão tổ này sẽ xông đến Vô Chân lão ni cắn đi mấy miếng thịt của bà ta.

Càn Cơ lão đạo đã nổi điên, cười trên cơn đau bay với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đứng cách sau lưng Lam Thần lão tổ không xa, vì có vết xe đổ lúc trước, Càn Cơ lão đạo cũng không dám đến quá gần, chỉ mang Từ Tinh hồ lô ra, bên trong có vô số ngũ sắc tinh thể phun ra khắp nơi, ánh sáng lấp lánh, một hóa thành trăm, hình thành một đám mây ngũ sắc trong phạm vi mấy dặm ngay trên đầu Lam Thần lão tổ.

Ngũ Thái Thần Sa một khi được lấy ra, linh khí mạnh mẽ lập tức bị Lam Thần lão tổ cảm nhận được ngay, Lam Thần lão tổ đã biết lợi hại, cuối cùng hạ quyết tâm, rống lên điên cuồng, Khốc Tang gây nhắc lên, những sợi vải màu trắng trên đó nổ tung, mỗi một sợi vải đều hóa thành hình người giống hệt Lam Thần lão tổ, đứng loạn bốn phương tám hướng. Truyện "Phật Đạo "

Vô Chân lão ni thấy vậy, biết đó là phân thân của pháp bảo, hủy đi pháp bảo mà mình cực khổ tu luyện ra để biến thành phân thân, thì bản thể của mình có thể chạy thoát được, Vô Chân lão ni nào tha cho ông ta chạy thoát chứ, toàn lực huy động lực hút của bảo bình, chỉ nghe thấy những tiếng rít không ngừng vang lên, một đám phân thân toàn bộ đều bị hút vào trong bình, lại phát hiện một cây sắt màu đen bay thẳng về phía mặt mình, Vô Chân lão ni liền trở mình, né được, liền nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết của mấy tên Côn Lôn lão đạo.

“Á !” Càn Cơ lão đạo vừa lấy ra Ngũ Thái Thần Sa, còn chưa kịp sử dụng, thì đã nhìn thấy hàng ngàn vạn lam ảnh lay động, hoa cả mắt, liền đó chiếc cổ của ông ta bị một bàn tay màu lam to lớn tóm lấy, một luồng âm hồn sát khí kỳ lạ xông vào cơ thể, với tu vi Phản Hư của mình mà không có năng lực phản kháng lại, bàn tay màu lam giống một con gà nhỏ bắt lấy cái cổ của Càn Cơ lão đạo rồi cắn đi, Càn Cơ lão đạo nhìn thấy một khuôn mặt ngựa dài và hung dữ.

Lam Thần lão tổ cười hi hi gian xảo, cấp lấy một bên vai của Càn Cơ lão đạo, vịn một cái, Càn Cơ lão đạo kêu lên một tiếng thảm thiết, máu tươi trào ra, hai vai đều bị gãy, nhìn thấy thảm trạng này, đám người Càn Không tìm gan như vớ nát, tấn công về phía Lam Thần lão tổ như muốn phát điên, Lam Thần lão tổ thân hành bất định, chỉ là cười hi hi gian xảo, đồng thời né tránh đòn tấn công của phi kiếm, cấp lấy đôi vai đã đứt đoạn rồi ăn, chỉ nghe tiếng xương cốt bị nhai rột rột vang lên.

Một cánh tay đã bị Lam Thần lão tổ ăn xong, nuốt xuống bụng, thân thể ngưng tụ bằng sương lam càng được ngưng tụ hơn, Lam Thần lão tổ không để cho Càn Cơ lão đạo từ trong đau đớn kịp định thần lại, bàn tay to lớn lại bắt thêm lần nữa, một tiếng rắc vang lên, xé nát xương cốt của Càn Cơ lão đạo, giữa ngực mở ra một cái lỗ to, miệng của Lam Thần lão tổ đặt lên, hút mạnh, toàn bộ tim gan phèo phổi đều bị hút sạch trơn, máu tươi chảy từ miệng của Lam Thần lão tổ ra, thật là khủng khiếp.

Sau khi ăn sạch nội tạng của Càn Cơ lão đạo, Lam Thần lão tổ cảm thấy vô cùng hài lòng, nhìn thấy trong mắt của mấy tên lão đạo như sắp xệt ra lửa, vậy mình lại dùng phi kiếm đâm loạn xạ, rít một tiếng dài, thân hình cử động uyển chuyển, xoay một vòng vây quanh đám người Càn Không lão đạo, bàn tay đưa ra, móng tay màu đen, trông như móng chim, tội cho mấy tên lão đạo chỉ ở Hóa Thần hậu kỳ, nào có thể chống đỡ nổi với bản lĩnh thật sự của Lam Thần lão tổ, Đại Thu Hồn trào, từng người một bị bắt sống, hủy đi thân xác, nguyên thần bay ra, bay về phía ba mươi mấy sư huynh đệ mà trốn.

Lam Thần lão tổ đang định đuổi theo, thì nghe một tiếng hét lớn: “Yêu nghiệt chịu chết đi!” Quay đầu lại nhìn, chính là Vô Chân lão ni đã né được Khốc Tang gây của mình, vịn Lưỡng Cực Huyền Từ mà ập về phía mình, vội vàng cấp lấy thi thể của Càn Cơ lão đạo bay xuống cửa lớn của cung điện bên dưới, ông ta mất đi bảo vật, nên không dám tranh đấu tiếp, cũng không dám bỏ chạy xa, chỉ đành trốn trong cung điện, thừa lúc hỗn loạn, còn có thể lấy được mấy món pháp bảo, đúng là một kế hoạch hay.

Một tiếng bốp, thi thể Càn Cơ lão đạo nổ tung, khiến Lam Thần lão tổ cũng trở tay không kịp, Càn Cơ lão đạo cuối cùng cũng đã tìm được cơ hội, bình giải thân xác, thừa lúc Lam Thần lão tổ đang chạy thoát thân, mất cảnh giác, nguyên thần bèn chạy ra, một luồng từ quang mang theo một bóng người bay về phía đám lão đạo, chỉ cần đến được chỗ các sư huynh đệ thì nguyên thần đã được an toàn, sau này tìm một thân xác rồi đoạt lấy là được, tuy đó là cách làm của ma đạo, nhưng vào lúc then chốt, liên quan đến tồn vong của Côn Luân, đám sư huynh đệ cũng sẽ không phản đối.

Lam Thần lão tổ thấy nguyên thần của Càn Cơ lão đạo chạy ra, cũng không dám đuổi theo, liệng luôn cái xác đi, né khỏi hà quang, đi xuyên vào trong cửa.

Đám lão đạo Côn Luân nhìn thấy nguyên thần của Càn Cơ bay ra, từ bị chuyển thành mừng, mau chóng bay ra tiếp ứng, nào biết còn có dị biến, một tiếng thét lên, hai bóng trắng đột nhiên xuất hiện ở giữa, một bóng trắng tay cầm một cây trường phướn, hắc khí dâng lên, cản lại đường tiến của chúng lão đạo, một cái bóng trắng khác khẽ phát tay áo, nguyên thần của Càn Cơ lão đạo bị cuốn qua.

Nguyên thần của Càn Cơ lão đạo nhìn thấy cái bóng trắng, liền giật nảy mình, lập tức nhìn rõ khuôn mặt, điều đáng ngạc nhiên là ông ta lại thờ phảo nhẹ nhõm.

“Hi hi! Hi hi!” Trong hư không lại vang lên một tiếng cười gian xảo, một bàn tay bằng đầu lâu mở ra bên cạnh nguyên thần của Càn Cơ lão đạo, thoát cái đã bắt lấy nguyên thần của Càn Cơ lão đạo đi mất, khiến tay áo của cái bóng trắng không cuốn được gì cả, tiếp đó một huyết ảnh cười hi hi gian xảo, trong chớp mắt cũng bay vào bên trong cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Loạn Chiến (1)

Trong tay của bóng trắng vừa xuất hiện có cảm một cái ma phiến thật dài. Hắc khí chứa đầy độc chất ngưng tụ dày đặc bên cạnh hắn, trong đó có ẩn giấu vô số trường châm màu đen mang theo huyền âm lạnh như băng. Có thể dễ dàng nhận biết đây chính là quỷ khí ngưng kết đến cực điểm mới tạo thành được.

Vốn đám lão đạo kia vội vàng đến đây với mục đích là để cứu lấy nguyên thần của Càn Cơ lão đạo, bọn họ căn bản không hề có phòng bị gì cả. Do đó khi bóng trắng vừa xuất hiện, chỉ cần vung một trào là đã có thể bắt lấy nguyên thần của Càn Cơ rồi.

Đám lão đạo còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị hắc khí trên trường phiến chấn trụ. Bọn họ biết lần này gặp phải địch thủ nên đều rời rít té pháp bảo huyền công lên để hộ thể.

Nhưng hắc châm ngưng tụ từ âm phong quỷ khí kia hung mãnh vô cùng, lại thêm số lượng đông đúc, hơn nữa tốc độ của chúng cũng nhanh như tia chớp, liên tục công kích về phía trước. Do đó một số lão đạo có công lực hơi yếu một chút đã bị chúng đâm thủng vòng phòng hộ của pháp bảo, trực tiếp xuyên vào trong cơ thể.

Tức thì tiếng kêu la thảm thiết liên không ngừng vang lên khắp nơi. Đứng trước tình cảnh thương vong thảm trọng này, hai mươi mấy lão đạo ở phía sau vội vàng liên thủ lại để thiết lập một trận địa phòng ngự, nhờ đó mới chặn đứng được đà xâm nhập của âm phong màu đen kia. Nhưng trong bụng mọi

người vẫn lo lắng vẫn phần, nhất là về tung tích nguyên thần của Càn Cơ lão đạo, bởi lẽ vẫn chưa ai thấy rõ diện mạo và lai lịch của bóng trắng thần bí kia..

Tuy nhiên có một điều có thể nhận thấy, đó là bóng trắng nọ ắt hẳn là người trong ma đạo, hơn nữa còn có ma công rất cao thâm. Xưa nay, người trong ma đạo luôn có sở trường trong việc thao túng nguyên thần kẻ khác, mục đích là để tự thân tu luyện hoặc để tế luyện pháp bảo. Do đó, một khi Càn Cơ lão đạo rơi vào tay bọn họ thì có thể nói kết quả sẽ vô cùng hung hiểm, trong đó, trường hợp đáng lo ngại nhất là tên ma đầu kia dùng thủ đoạn bức bách Càn Cơ lão đạo nói ra công pháp bí truyền của Côn Lôn. Nếu điều này xảy ra thì Côn Lôn phải coi như vĩnh viễn không thể trở mình được nữa!

Đám lão đạo này mặc dù trong lòng rất khẩn trương, nhưng cũng không dám tùy tiện hành động. Bởi lẽ ma công của đối phương thâm bất khả trắc, chỉ mới tùy tiện ra tay là đã có thể lấy đi tính mạng của vài người rồi. Nếu chẳng may nguyên thần của mình rơi vào tay kẻ này, giống như trường hợp của Càn Cơ lão đạo, sau đó bị hắn đem đi tế luyện thành pháp bảo thì coi như vĩnh viễn không thể siêu sinh được nữa.

Bóng trắng kia khẽ thôi động ma phiến, lập tức đám lão đạo cảm thấy áp lực xung quanh mình giảm đi nhiều. Sau đó hắn ngấm khẽ một tiếng, thân thể liền thay đổi, trong nháy mắt bên cạnh hắn bỗng xuất hiện một viên minh châu hết sức thuần khiết, to cỡ quả trứng gà. Viên minh châu từ từ bị ma phiến bao phủ, sau đó bay vào trong tay của bóng trắng nọ. Hắn cũng không thèm để ý tới đám lão đạo đang luống cuống tay chân nữa mà chỉ trực tiếp chui vào trong tiên phủ của mình. Truyện "Phật Đạo "

Bóng trắng vừa đi, âm phong quỷ khí liền biến mất. Lúc này hơn ba mươi lão đạo của Côn Lôn mới mở trừng đôi mắt ti hí của mình ra, nét mặt người nào người nấy đều đờ đẫn, xám ngoét như tro tàn, không còn chút thần thái nào, hết như con cá chết vậy. Lần này Côn Lôn tổn thất thảm trọng nhất trong lịch sử từ khi khai phái tới nay. Không những chương môn bị ma đạo cao thủ giết chết mà nguyên thần cũng bị bắt đi luôn, nhục thân của bốn vị sư huynh có đạo hạnh cao thâm trong phái thì bị phá hủy, hơn nữa còn có vài vị sư đệ bị hắc khí xâm nhập vào thể nội dẫn đến trọng thương, mất đi năng lực chiến đấu.

Đám lão đạo còn lại mang đầy thần sắc bị phần trên mặt. Có người liền đề xuất ý kiến xông thẳng vào tiên phủ, trước hết cứu nguyên thần của Càn Cơ lão đạo ra rồi hẵng tính tiếp. Nhưng lập tức bị người có bối phận lớn nhất hiện tại là Càn Quảng quát bảo ngưng lại, lạnh lùng nói: "Chư vị sư đệ, các người muốn đi chết sao? Trong đó nguy cơ trùng trùng, lại có thể có cấm chế rất lợi hại, hơn nữa còn có mấy tên ma đạo yêu nghiệt rất hung mãnh mà chúng ta chưa đủ sức đối phó! Việc cần làm bây giờ là chỉnh đốn đội ngũ, chăm sóc cho những người bị trọng thương. Còn tứ đại sư huynh bị mất đi nhục thân thì mau cho người tới chiếu cố nguyên thần của các vị ấy! Hôm nay Côn Lôn ta chấn thương trầm trọng, nguyên khí hao tổn nặng nề. Lại thêm Thục Sơn kiếm phái đang giương mắt hổ, há hê trước thảm cảnh của chúng ta nữa! Nếu cứ thế này thì cơ nghiệp ngàn năm của Côn Lôn sẽ bị phá hủy trong chốc lát rồi!"

Chúng lão đạo nghe vậy liền tỉnh táo lại, mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ riêng trong đầu. Trong đó bỗng có một lão đạo đột nhiên hỏi: "Về nguyên thần của chương môn sư huynh thì phải làm sao bây giờ?"

Càn Quảng lạnh lùng đáp: "Để một mình ta ở lại, cùng Vô Chân sư thái tiến vào tiên phủ, tùy tình hình mà chém giết đám yêu nghiệt kia, đoạt lại nguyên thần của chương môn. Còn các người chăm sóc các huynh đệ bị thương, sau đó lập tức quay lại Côn Lôn để tránh Thục Sơn kiếm phái tới cửa gây chuyện. Nhân tiện tới Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Điện bái kiến sư bá, xin lão nhân gia người tới chủ trì đại cục."

Đám lão đạo Càn Trí thấy Càn Quảng đề nghị như vậy, liền ồn ào tranh luận, phút chốc chia làm hai phe, một phe thì nhất trí tán thành cách làm của Càn Quảng, phe còn lại do Càn Trí cầm đầu phản đối kế hoạch của Càn Quảng.

"Càn Quảng sư huynh vốn có đạo hạnh cao thâm nhất nhì trong phái. Lần này Côn Lôn chúng ta toàn thể xuất động, ở nhà đang thiếu người cầm trịch, sư huynh nên quay trở về để chủ trì đại cục, để tránh các môn phái khác thừa cơ làm loạn. Việc cứu nguyên thần của chương môn xin hãy giao cho đệ. Mặc dù đệ không có công lực bằng sư huynh nhưng thật ra cũng không thua kém là bao, lại thêm Vô Chân sư thái Phật pháp vô biên, nếu có sư thái hỗ trợ thì bọn yêu nghiệt kia tất nhiên khó thoát khỏi công đạo. Nói tóm lại, cơ nghiệp ngàn năm của Côn Lôn ta vẫn quan trọng hơn!" Càn Trí lão đạo cũng lạnh lùng nói, ý tứ đề cao Vô Chân lão ni, xem ra giữa hai sư huynh đệ bọn họ có quan hệ không mấy hòa hợp.

Vô Chân lão ni vốn đang tụng niệm cho hai mươi mấy mạng người mất mạng dưới Thiên Ác Lam Đạo. Mặc dù đám yêu quái kia dám giờ trò trước mặt . mình, ra tay cướp lấy nguyên thần của Càn Cơ lão đạo khiến bà mất mặt mũi, nhưng dù sao thâm tâm vẫn còn chút an ủi, bởi lẽ đệ tử mình không bị tổn thất gì. Lúc này đây, nghe một đám lão đạo cãi và nhau, bà liền cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng có chút mất dạ trước lời tăng bốc của Càn Trí lão đạo. Do đó, thiện cảm của bà đối với lão tăng rất nhiều.

Vô Chân sư thái niệm một câu Phật hiệu, nói: "Lần này Càn Cơ đạo hữu gặp chuyện không may, bản ni cũng có mấy phần trách nhiệm. Chuyện cứu nguyên thần của Càn Cơ đạo hữu đương nhiên bản ni sẽ không khước từ. Nhưng bản ni thấy hiện tại, Đạo môn đang trong giai đoạn rối ren, thiết nghĩ Càn Quảng đạo hữu pháp lực không kém, nên quay trở về để chủ trì đại cục. Còn chuyện cứu nguyên thần của Càn Cơ đạo hữu vốn không phải chuyện khó, hãy để bản ni lo!"

Càn Quảng nghe Vô Chân sư thái nói vậy, nhất thời liền cảm thấy hối hận trong lòng, thầm tiếc sao lúc trước mình không biết vượt đuôi lão ni này chứ? Đồng thời trong bụng cũng không ngừng mắng Càn Trí lão đạo vô si, Vốn lão định bụng tìm cơ đuổi đám Càn Trí lão đạo về núi, còn mình thì tiến vào tiên phủ, dưới sự hỗ trợ của Vô Chân lão ni thì vớt vát vài món bảo vật chắc chắn không thành vấn đề! Nhất là tiên phủ rộng lớn đến bậc này, bảo bối cất giấu trong đó tuyệt đối sẽ không phải là phẩm vật, thậm chí nếu may mắn tìm được tiên đan thì lúc đó thực lực có thể tăng vọt, muốn lên làm chương môn chắc cũng không có gì khó nữa! Còn về phần nguyên thần của Càn Cơ lão đạo bị người trong ma đạo bắt đi, Càn Quảng cũng biết đến 8 phần là không có đường sống, cả đám lão đạo ở đây tìm cách giải cứu chẳng qua là để làm cho trót chút nghĩa vụ cuối cùng mà thôi.

Hiện tại Vô Chân lão ni đã nghe lời vượt đuôi của Càn Trí, đương nhiên sẽ hết lòng giúp Càn Trí kiểm phần tốt, Càn Quảng há có thể buông xuôi như vậy, bèn lên tiếng phản biện: "Vô Chân sư thái có điều chưa biết, cứu chương môn là chuyện trọng đại, sư đệ ta mặc dù đạo hạnh cao thâm nhưng vẫn có chút chênh lệch so với bản đạo. Hiện tại cả đám yêu nghiệt kia đều đã tiến vào động phủ, bên trong nguy hiểm trùng trùng, nếu có thêm được một chút thực lực thì vẫn an toàn hơn. Chuyện trong bốn phái mặc dù khẩn cấp, nhưng nghĩ kỹ lại, Thục Sơn kiếm phái kia cũng sẽ không dám ngang nhiên

tới cửa gây chuyện, do đó nếu đề sư đệ đi chủ trì đại cục thì vẫn hợp tình hợp lý hơn!”

Càn Quảng nào biết đâu rằng lời này của lão nói ra càng khiến cho Vô Chân lão ni thêm chán ghét. Lập tức sắc mặt của Vô Chân lão ni liền chùng xuống, lạnh lùng nói: “Càn Quảng đạo hữu, bản đạo sống ở Nam Hải, một thân trăm yêu trừ ma. Đám yêu nghiệt trong tiên phủ này thuy nhiều nhưng bản ni vẫn có thể xoay sở được việc cứu ra nguyên thần của Càn Cơ đạo hữu tất không thành vấn đề! Càn Quảng đạo hữu chẳng lẽ còn hoài nghi năng lực của bản ni sao? Tuy môn nhân của bản ni tư chất không được tốt, nhưng vẫn có thể một lòng tu thành chính quả. Tuy nhiên, lúc các đạo hữu gặp khó khăn, chúng tôi vẫn cố gắng tương trợ. Vậy mà nay đạo hữu lại có ý ngầm bảo chúng tôi không giúp được gì, so ra chúng tôi có hơn gì được bọn người của Thục Sơn kiếm phái đâu?” Trong giọng nói của bà có mấy phần bất mãn.

Thấy lời của mình đã chọc giận tới Vô Chân sư thái, trong lòng Càn Quảng liên tục kêu khổ, nhưng trong thời điểm quan trọng như lúc này thì lão cũng không dám đắc tội với Vô Chân lão ni, chỉ đành cắn răng bái tạ Vô Chân lão ni, sau đó cùng đám lão đạo còn lại mang theo các sư huynh đệ bị thương phi hành rời đi. Trước khi đi, Càn Quảng lão đạo không quên đem Vô Chân lão ni và Càn Trí lão đạo ra thăm mắng xoi xả.

“Lần này tiện nghi cho tên Càn Trí khôn kiếp kia rồi, dám đá ta một cước thật đau! Lại còn Vô Chân lão tặc ni nữa, một ngày nào đó bản đạo ắt không để cho bà được chết từ tế đâu! Hừ, sau khi trở về núi, nhất định bản đạo sẽ đi trước một bước, thỉnh sư bá ra ngoài. Cho dù Càn Trí có chiếm được pháp bảo trong tiên phủ, gia tăng thực lực thì nếu muốn làm chương môn cũng phải nể mặt sư bá mấy phần! Có điều sư bá ở trong Ngọc Hư Cung bế quan suốt mấy trăm năm, ta cũng chỉ từng nghe nói có vẻ ông ấy chứ chưa từng được thấy mặt, thật là đáng tiếc mà! Bồi lẽ trừ chương môn ra thì không ai được phép tiến vào trong Nguyên Thủy điện cả.” Càn Quảng lão đạo vừa đi vừa lầu bầu nói thầm trong miệng, bóng dáng lão dần khuất, không ai còn nghe được lão nói gì cả....

“Hiên Viên pháp vương, ông làm vậy là có ý gì? Thân là tiên bối mà lại đi đoạt lấy đồ vật của tiểu bối! Mau trả nguyên thần của tên đạo sĩ thú kia lại cho ta!” Ôn Lam Tân vẫn một thân bạch y bông bênh như cũ, trong tay cầm ma phiến, nhưng thần sắc lại có chút không vui, lớn tiếng quát nạt Hiên Viên pháp vương.

Bên trong cung điện, quang cảnh nhất thời hiện lên. Ánh sáng mờ ảo tràn ngập khắp xung quanh, thụy khí nhẹ bay, mông lung mơ hồ, huyền âm rót vào trong tai chẳng những không làm cho người ta bình tâm hòa khí mà ngược lại khiến họ cảm thấy thấp thòm không yên. Còn vòng bạch quang nhúc nhut trong đây thì phiêu xuất bốn bề, khiến cho người ta không thể phân biệt được đông tây nam bắc. Có thể dễ dàng nhận thấy, tiên phủ này là một cái đại trận pháp cực kỳ lợi hại.

“He he! Tiểu nha đầu! Lão tổ ta thu hồi nguyên thần này ắt là có chỗ hữu dụng, ngươi gấp gáp như vậy làm cái gì chứ? Hay là ngươi và lão đạo sĩ kia có quan hệ gì mờ ám à? Lão đạo này chính là là chương môn của Côn Lôn đó! Lần trước trong trận Trường Bình, khi thấy ngươi sử dụng thuật rải đậu thành binh thì ta đã có nghi ngờ rồi, chẳng lẽ hai người các ngươi thật sự có quan hệ sao? Có điều lão tổ ta cũng cảm thấy bất ngờ, thời gian ngươi tu đạo cùng lắm trên dưới 110 năm, còn lão đạo này tuổi tác phải lớn hơn ít nhất là gấp đôi, đúng là trâu già gặm cỏ non mà!” Toàn thân Hiên Viên pháp vương được bao bọc bởi một đoàn huyết quang. Đoàn huyết quang này uốn lượn như con rắn, không ngừng tách khỏi thụy khí đang lượn lờ xung quanh. Giọng điệu của lão hơi phản kích, có thể thấy tâm tình lão đang rất tốt.

“Nói hươu nói vượn! Ta và lão đạo này vốn không đội trời chung! Bỏ ma tôn rất muốn dùng Cửu U Minh Hóa đốt cháy nguyên thần của lão ta, để cho lão vĩnh viễn không siêu sinh!” Ôn Lam Tân tế ra Vạn Ma phiến để hộ thể, đứng thật sát phía sau Hiên Viên pháp vương, lúc này nàng nghe thấy giọng điệu của Hiên Viên pháp vương như vậy liền nổi cơn thịnh nộ, lớn tiếng quát tháo.

“He he! He he!” Hiên Viên pháp vương không nói gì, chỉ không ngừng tuôn ra từng tiếng cười lạnh, thân thể lão chợt gia tốc, sau đó tiêu tán, chui hẳn vào trong những vòng bạch quang đang lượn lờ khắp xung quanh, không còn thấy tăm hơi nữa.

Ôn Lam Tân cũng đã sớm có chuẩn bị, lập tức bám theo.

Quang cảnh đột nhiên sáng ngời, một tòa đại điện hoa mỹ rộng lớn bỗng dưng xuất hiện ở trước mắt họ. Hai người liền tiến vào bên trong.

Tòa đại điện này hai mặt đều thông thoáng vô cùng, ở giữa có một tế đài màu vàng có khuôn viên rộng khoảng 10 mẫu, trên đó có một bia đá thật to, dường như có thể thông đến cả trời. Hai người đứng trước tấm bia đá này chẳng khác nào như con kiến đứng trước cây đại thụ vậy. Bên cạnh tế đài kim sắc tế đàn này có chống 9 cây đại trụ bằng thủy tinh rất vững vàng, toàn thân chúng đều có mây khói lượn lờ, phù chú quấn quanh. Truyện "Phật Đạo "

Ở rất xa, phía sau đại điện kia có một lối đi, có thể mơ hồ thấy được bên trong là một tòa đại hoa viên, bên cạnh đền đài lầu các nối liền nhau, trải dài khắp ngàn dặm. Nơi nơi đều là đỉnh ngọc cột vàng, ngói đỏ tường son, muôn hình vạn trạng.

Đại điện này thực sự quá to lớn. Khi Ôn Lam Tân vừa mới tiến nhập thì lập tức bị tấm bia đá thông thiên kia hấp dẫn, cho nên nàng không tiếp tục đuổi theo Hiên Viên pháp vương để đòi lại nguyên thần của Càn Cơ lão đạo nữa. Truyện "Phật Đạo "

A?

Một tiếng kêu kinh ngạc vang lên. Hiên Viên pháp vương vừa nhìn thấy 9 đại trụ bằng thủy tinh trước mặt liền đứng lặng cả người. Thì ra ở đây đã có sẵn Huyền Vũ lão đạo, Đại Lực Hùng Vương, một con cóc và Cực Âm lão đạo, nhưng không có thấy bóng dáng của Lam Thần lão tổ.

Khi nhìn thấy bọn người Huyền Vũ lão đạo và Chu Thanh, sắc mặt của Hiên Viên pháp vương liền đại biến, bất chợt bên tai lão vang lên một âm thanh vui mừng: “Đại ca! Thì ra huynh còn chưa có chết!”

Lão liền định thần nhìn kỹ lại thì thấy con cóc trước mắt bỗng hóa thành thân ảnh một thanh niên mặc áo lục, trên tay cầm một ngọn núi nhỏ màu xanh, thì ra nó chính là Đông Hải Lục Nhãn Bích Tinh Thiềm Thừ. (thiềm thừ cũng đồng nghĩa với cóc mô, tức là con cóc-ND)

Lục ảnh chớp động làm Hiên Viên pháp vương cảm thấy hoa cả mắt, cuối cùng con cóc kia cũng đã xuất hiện rõ ràng trước mặt lão. Khi đã nhìn rõ diện mạo của đối phương, Hiên Viên pháp vương liền kêu lên một tiếng vừa mừng vừa sợ: "Tứ đệ, quả nhiên là đệ!"

Đạo bào màu vàng trên người của Hiên Viên pháp vương khẽ lay, bộ dáng dường như rất kích động, hai mắt lão bắn ra quang mang quý dị màu đỏ, nhìn con cóc thật kỹ, sau đó run giọng nói: "Tứ đệ, hiện tại đạo hạnh của đệ đã cao thâm hơn ngày xưa rất nhiều, chắc không bao lâu nữa là có thể phi thăng Thiên giới rồi, ta đây tuy làm ca ca nhưng nay đã thua kém đệ nhiều rồi!" Trong giọng nói lão mang đầy cảm xúc.

Con cóc kia cũng rất kích động, nhận ra trong lời nói của Hiên Viên pháp vương có chút tiêu điều nên vội vàng nói: "Đại ca cũng đừng quá cảm thán, vốn tưởng huynh đệ chúng ta không còn được gặp lại nhau nữa chứ. Còn nhớ năm đó đệ tới hải ngoại tìm kiếm long mạch sơn nhằm tế luyện pháp bảo để giúp đại ca một tay. Nào biết đâu rằng khi đệ vừa mới luyện ra được một nguyên thai thì được tin đại ca đã bị bọn tiểu nhân hèn hạ Thục Sơn kiếm phái liên hiệp với trung thổ Đạo môn vây công, đánh đại ca đến mức thần hình câu diệt! Nhị ca cùng tam ca cũng bị giết chết. Còn lại mình đệ một cây làm chẳng nên non, lại thêm pháp bảo chưa tế luyện thành công nên đành phải bắt đắc đi ẩn cư ở hải ngoại, âm thầm tìm kiếm cơ hội báo thù cho mọi người. Nhưng sau đó Thiên kiếp lại đến, đệ đành phải phân thân để lánh nạn. Nào biết đâu rằng lần đó kéo dài đến mấy trăm năm, bọn trung thổ Đạo môn phát triển ngày một hưng thịnh, còn yêu tộc chúng ta thì lại tiêu vong đi nhiều, hết lớp này tới lớp khác, đến mức khắp trung thổ đã không còn nơi để yêu tộc đặt chân nữa. Ngay cả ở hải ngoại cũng không tránh khỏi cảnh này, Vô Chân lão ni kia ý trong tay có Lưỡng Cực Huyền Từ bình nên dốc sức tru diệt yêu tộc chúng ta. Đệ nhiều lần tìm tới cửa để nói chuyện phải trái với bà ta nhưng do bảo bình kia quá lợi hại nên không thể làm gì được, chỉ có thể rơi vào thế lưỡng bại câu thương. Hải ngoại còn như thế, huống chi là trung thổ! Mãi cho đến cách đây không lâu, đệ rốt cục tế luyện thành công pháp bảo này, vốn định luyện tập cho thuần thục một phen thì bất ngờ nhận được tin tức tiên phủ khai quang nên mới đến đây để thử thời vận. À đúng rồi đại ca, huynh đã gặp phải chuyện gì mà tại sao công lực lại giảm đi nhiều vậy, ngay cả nguyên thần cũng phải tái tạo lại nữa?" Con cóc kia sau khi nói rõ tình hình của mình thì mới bắt đầu tỏ vẻ ngạc nhiên trước tu vi của Hiên Viên pháp vương.

"Nguyên lai đệ đã gặp nhiều chuyện như vậy... Năm đó ta bị tên Trường Mi tạp mao kia dùng trận pháp vây khốn, lại bị Tử Thanh song kiếm chém mất một nửa nguyên thể, cuối cùng phải dùng Huyết ma thi giải đại pháp mới có thể miễn cưỡng lưu lại một tia nguyên thần. Sau đó ta ở hải ngoại tìm một hòn đảo có âm ma quý khí nồng hậu, cực khổ gần năm mới vất vả ngưng tụ lại nguyên thần, trọng sinh nguyên thể. Nhưng bởi vì lúc trước một nửa nguyên thể của ta đã bị Tử Thanh song kiếm trảm diệt nên cho dù có thể trọng sinh thì cũng chỉ có thể khôi phục lại một nửa đạo hạnh công lực mà thôi, ôi!" Hiên Viên pháp vương thở dài một tiếng tỏ vẻ không cam tâm: "Tiên phủ khai quang lần này, ta vốn định bụng đến tìm kiếm một ít tiên đan linh dược để khôi phục bản nguyên. Chỉ cần ta có thể khôi phục công lực năm đó, ngưng tụ thành Huyết ma thân thì đừng nói là bọn Đạo môn, mà cho dù có là thần Phật hay tiên nhân cũng có thể làm gì được ta chứ? Nhất định ta phải trở lại hùng phong khi xưa, giúp yêu tộc chúng ta trọng chương thiên địa luân hồi! Lần này ta xuất thế là thời điểm thiên hạ Đạo môn đang trong cảnh suy tàn, trừ một vài môn phái bảo mà các đời tổ tông để lại thì chúng không còn gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho huynh đệ chúng ta được nữa! Tứ đệ, với tu vi của đệ hiện nay, nếu muốn tung hoành trung thổ Đạo môn cũng không phải là việc khó! Nhân cơ hội này, huynh đệ chúng ta hãy một lần nữa tập hợp yêu tộc trong thiên hạ, nhất định có thể thực hiện được nghiệp bá năm xưa rồi!" Chỉ sau vài câu nói, Hiên Viên pháp vương đã khôi phục lại hào khí vạn trượng, cất tiếng cười ha hả trước mặt con cóc, vẻ mặt tràn đầy sự đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Loạn Chiến (2)

Bất ngờ gặp lại nhau nên cả hai huynh đệ đều rất cao hứng. Con cóc vung tay một cái, một đạo cảm chế lục quang liền xuất hiện, bao lấy hai người bọn họ và cả Ôn Lam Tân vào bên trong. Truyện "Phật Đạo "

Sau khi nghe Hiên Viên pháp vương nói những lời như vậy, con cóc liền thờ dài đáp: "Hào tình của đại ca vẫn không hề thuyên giảm, làm đệ không khỏi nhớ tới năm xưa huynh đệ chúng ta hùng tâm tráng trí bừng bừng! Nhưng hiện nay dù trung thổ Đạo môn thực lực đã suy giảm nhiều, tuy nhiên nhân gian giới này cùng lục đạo luân hồi vẫn có liên hệ mật thiết, Nếu thực sự đại ca muốn hoàn thành nghiệp bá thì tất nhiên phải kinh động tới lục đạo luân hồi rồi. Kể từ sau khi trải qua sự kiện Phong Thần thì yêu tộc chúng ta không ngừng xuống dốc, do đó lục đạo luân hồi đã không còn nằm dưới sự cai quản của yêu tộc nữa. Về sau Xiển giáo thành lập âm tào địa phủ, bên trong có vô số âm thần, chưa cần đến Thập Điện Diêm Quân xuất thủ mà chỉ cần bọn Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường thôi là chúng ta đã không thể đối phó nổi rồi! Hơn nữa nghiệp duyên nghiệp lực của chúng ta đều nằm trong lục đạo luân hồi kia, cho dù đại ca có tận diệt thiên hạ Đạo môn, giúp yêu tộc chúng ta nhất thống nhân gian thì chỉ cần bọn âm tào địa phủ kia can thiệp, coi như nghiệp bá của đại ca cũng sẽ tan theo mây khói!"

Nghe được những lời này, sắc mặt của Hiên Viên pháp vương liền trở nên khó coi đến cực điểm. Nhưng lão cũng biết lời của con cóc này không sai, năm đó mình chỉ mới đối phó với tu đạo giả trong nhân gian thôi mà đã hết sức vất vả, chẳng những không chiếm được chút tiện nghi nào mà ngược lại còn bị đánh tan nguyên thể, suýt nữa chịu cảnh hình thần câu diệt, huống chi là bọn âm thần trong âm tào địa phủ vốn lợi hại hơn tu đạo giả trong nhân gian rất nhiều!

Sau khi âm thầm suy tính một lúc, Hiên Viên pháp vương đột nhiên nở nụ cười, xoay người nói với con cóc: "Tứ đệ có điều chưa biết, ta nghe được tin đồn rằng đại thánh Câu Trần Đại Đế của chúng ta năm đó có truyền lại một bản thiên thư, trên đó ghi lại viễn cổ công pháp của yêu tộc. Chỉ cần chúng ta chiếm được vật này thì thực lực có thể tăng được tới cả trăm lần, hà tất phải khiếp sợ bọn chúng nữa. Đến lúc đó, cho dù ông trời có giáng thượng tiên xuống cũng không thể làm gì được ta, huống chi là đám âm thần địa phủ nhai nhép kia! Nhưng chẳng qua lúc này thiên thư đang rơi vào tay một tên tiểu tử, tên tiểu tử này tuy công lực chẳng bằng ai nhưng pháp bảo của hắn lại có uy lực rất lớn, khiến ta tổn thất không ít!"

Sau đó Hiền Viên pháp vương liền đem mọi chuyện ra kể lại cho con cóc nghe, mặc dù có định lực rất cao thâm nhưng nó cũng phải giật mình kinh hãi: "Mục tiên tác, Hóa Huyết đạo!? Tiểu tử này rốt cục có lai lịch địa vị như thế nào mà lại có nhiều Phong Thần pháp khí đến như vậy? Về phần Huyền Vũ lão đạo kia cùng đệ vẫn có chút giao tình, nhưng việc đại ca làm với tên tiểu tử kia tại Thượng Lăng thủy cung quả thật là thất sách! Cũng may hấn vẫn chưa vận dụng thành thạo Bát Cảnh đăng, chứ nếu không đại ca đã gặp cảnh không may rồi! Hiện tại hai người bọn họ đang ở cùng một chỗ, bản tính Huyền Vũ lão đạo kia hết sức coi trọng nghĩa khí, cho dù chúng ta có liên thủ bức bách tên tiểu tử kia giao ra Câu Trần Thiên Thư thì có lẽ cũng phải trả một cái giá không nhỏ! Chưa kể theo lời đại ca thì Câu Trần Thiên Thư đó dùng thượng cổ bí vận đã thất truyền để ghi lại, cho dù chúng ta có đoạt được cũng sẽ không thể tu luyện được! Chuyện này bây giờ tính sau, việc quan trọng trước mắt là đại ca hãy cố gắng khôi phục công lực đi đã, nơi đây cao thủ nhiều như mây, đại ca phải cẩn thận!"

"Đừng lo, chuyện đó ta đã sớm dự tính rồi. Tiên phủ này không có tiên nhân ở đây, lại to lớn rộng rãi như vậy, chỉ bằng huynh đệ chúng ta hãy liên thủ, chiếm lấy nơi này vậy!"

Ôn Lam Tân vốn bị con cóc kia dùng cấm chế bao vây, lại thấy hai người bọn họ thì thầm to nhỏ với nhau nên trong lòng nàng sớm đã không còn nhẫn nại. Nhưng dù có cố gắng công phá thế nào thì cũng không làm gì được cấm chế này. Nàng âm thầm kinh hãi, thầm nghĩ trong thiên hạ không ngờ lại có cao thủ đến bậc này. Có điều người này coi như cũng là tiên bối của mình nên Ôn Lam Tân không quá lo lắng, trong lòng chỉ thầm tính toán làm sao đoạt lấy nguyên thần của Càn Cơ lão đạo trong tay của Hiền Viên pháp vương.

Con cóc kia sau khi thăm thì với Hiền Viên pháp vương được một lúc thì mới bắt đầu chú ý tới Ôn Lam Tân. Lúc đầu hấn cho rằng cô gái này là thủ hạ của Hiền Viên pháp vương nên không quan tâm cho lắm, nhưng hiện tại đột nhiên cảm thấy trên người nàng tản mát ra một cổ khí tức hết sức quen thuộc, liền xoay người nhìn kỹ Ôn Lam Tân: "Huyền Tẩn châu? Thì ra người là truyền nhân của tam ca ta, ôi, nếu không phải nhị ca và tam ca của ta năm đó trở mặt với nhau thì cũng đâu phải rơi vào tình cảnh bị bọn Đạo môn đó lần lượt tiêu diệt, chết oan chết uổng như vậy!"

"Nhắc tới chuyện này mới nói, nếu năm đó lão Tam không cô gái ở Long Hồ Sơn đó phát sinh quan hệ, hơn nữa còn muốn khuyên nhủ ta cải tà quy chánh thì có lẽ ta đã không trở mặt với nó rồi! Nào biết đâu rằng cô gái kia cuối cùng bị người của Long Hồ sơn thanh lý môn hộ, còn bản thân lão tam cũng bị vây công đến chết. Lúc ta biết tin thì đã không kịp nữa rồi. Lần này ta xuất thế, du lịch trung thổ một chuyến, nhưng không ngờ lại phát hiện một đệ tử Long Hồ sơn có rất nhiều điểm tương đồng với tam lão tam năm xưa, có thể là chuyển thế của hấn cũng không chừng. Cho nên ta liền cho kẻ đó một ít đặc ân, coi như là giúp lão tam làm một chút chuyện...."

Hai người sục sùi than thở với nhau mãi không thôi, nhưng bên tai họ đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm rất lớn. Thì ra mấy vị cao thủ bên ngoài thấy thủy tinh trụ và thông thiên bích đá trước mặt, liền dùng sức oanh tạc cấm chế bên trên thủy tinh trụ. Chỉ thấy lôi hỏa liên tục bốc lên, khói trắng bay tán loạn xung quanh cây thủy tinh trụ vừa bị tấn công đó. Sau khi khói bay hết, thủy tinh trụ liền lộ ra bản thể bên trong. Chỉ thấy toàn thân của nó đều có màu ngọc bích, không biết là làm từ chất liệu gì, nhưng cũng cao đến cả trăm trượng. Tuy vậy vẫn không thể chống đến đỉnh đại điện được, dù biết đại điện này to lớn đến dường nào. Truyện "Phật Đạo "

Trên toàn thân, từ đỉnh cho đến ngọn của 9 thủy tinh trụ này đều có mấy cái lỗ hồng mở ra rất to. Bên trong mỗi lỗ hồng mơ hồ có bảo quang ảm ảm. Linh khí không lồ không ngừng ba động xung quanh, chứng tỏ có pháp bảo cường đại ở trong đó.

Do cột trụ quá cao nên không ai thấy được những lỗ hồng phía trên có gì mà chỉ có thể quan sát được những lỗ hồng ở sát đất. Tất cả đều sừng sốt khi thấy bên trong có cơ man nào là Thông Hồng kiếm, Ngũ Thái hồ lô, Đồng kính, Bảo giám, Ti vồng...thậm chí có cả một đoàn vân hà (mây tía) nữa. Bên cạnh mỗi pháp bảo này đều có một cây ngọc giản màu xanh, có thể dễ dàng nhận ra đó là công pháp để tu luyện pháp bảo.

Nhưng có điều bên cạnh mỗi lỗ hồng này đều có hư ảnh một con hỏa long đang lượn lờ, có lẽ đây là cấm chế để thủ hộ pháp bảo hoặc linh vật ẩn bên trong. Hỏa long này trông có vẻ rất dữ tợn. Mà điều oái ăm là càng lên trên cao, linh khí ba động xung quanh các lỗ hồng càng mạnh mẽ, bảo quang cũng tỏa ra chói mắt hơn, cho đến khi lên tới đỉnh trụ thì lúc này bảo quang xung quanh các lỗ hồng đã biến thành một đoàn quang mang hết sức rực rỡ, không ngừng chiếu lên các bức vách trong đại điện khiến đại điện thêm phần sắc sỡ huy hoàng. Những con hỏa long bên trong cũng trở nên tinh minh hơn. Có vài con mặc dù bị bảo quang trong lỗ hồng che lại, không thấy rõ thân hình như vẫn phát ra tiếng long ngâm thật lớn, chứng tỏ khí thế của nó không thua kém bất kỳ vị cao thủ nào tại đây.

Cực Âm chân nhân thăm nuốt nước bọt cái ực, trong mắt ánh lên tia sáng. Bảo vật ở đây có thể nói là nhiều vô hạn. Chỉ cần đám pháp bảo tương đối kém chất lượng nằm ở những tầng dưới của trụ thì đối với đám tu đạo giả cũng đã là cực phẩm rồi, hơn nữa lại còn có cả phương pháp tu luyện nữa chứ! Hiện giờ Thiên kiếp sắp đến, cần phải đề thăng công lực thật mau để tránh cảnh làm pháo hôi. Chỉ cần quơ đại một món pháp bảo bất kỳ ở đây thôi thì cũng có thể thấy uy lực của chúng so ra còn mạnh hơn Huyền Âm tị thú phiên của mình nữa!

Cực Âm chân nhân bất kể trước sau, lập tức tế Huyền Âm phiên lên, bay tới lỗ hồng trong một cây thủy tinh đại trụ gần bên cạnh mình. Bên trong lỗ hồng của đại trụ này là một pháp bảo Kim Sắc Ti Vồng khá bất mắt. Đồng thời tay lão cũng xuất ra vài cái ma phiên để vây khốn thủ hộ hỏa long trong lỗ hồng.

Thấy Cực Âm lão đạo đã xuất thủ, những người đang có mặt ở đây là Huyền Vũ lão đạo, Thiên Thủy tam thánh, Đại Lực Hùng Vương, con cóc, Hiền Viên pháp vương và Ôn Lam Tân đều lập tức ra tay để thu lấy pháp bảo mà mình ưng ý.

Riêng bản thân Chu Thanh lại không hề xuất thủ. Những pháp bảo này mặc dù thật sự là cực phẩm nhưng thật ra Chu Thanh không thiếu, bởi tên âm thần Ngưu Đầu kia có lưu lại cho hấn nhiều pháp bảo có uy lực không hề thua kém so với những thứ ở đây. Mặc dù vậy, trong lòng hấn vẫn không khỏi thèm khát những pháp bảo ở trên cao, có điều pháp bảo càng mạnh thì thủ hộ hỏa long cũng càng cường đại cho nên Chu Thanh không dám vọng động.

Tinh huống trước mắt, không ngờ Hiền Viên pháp vương và con thiềm thừ kia lại là huynh đệ! Chuyện này khiến cho Chu Thanh sợ hết hồn hết vía. Nhưng cũng may lúc này Hiền Viên pháp vương đang bận rộn thu nhặt pháp bảo nên cũng không tìm tới tính sổ với hấn. Do đó Chu Thanh cũng giả vờ như không nhận ra lão, nhưng thầm nhủ chắc chắn Hiền Viên pháp vương kia sẽ không chịu buông tha cho mình, do đó trong lòng hấn vẫn nóng như lửa đốt.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Loạn Chiến (3)

Âm thanh trầm đục không ngừng vang lên, thì ra ma phiến của Cực Âm lão đạo đã va chạm với con thú hộ hỏa long của pháp bảo Từ Kim Ti Vồng kia. Con hỏa long này thấy có người muốn đoạt lấy bảo khối liền lập tức nổi giận. Nó há cái miệng dữ tợn ra, phun từng đoàn liệt hỏa phừng phừng về phía đối phương.

Tức thì ngàn trượng sóng nhiệt liền cuộn cuộn nổi lên. Ánh lửa bùng bùng như muốn thiêu đốt vạn vật. Trong ngọn lửa còn ẩn hiện từng cụm tia lửa nhỏ cuộn tròn lại như hạt bảo châu màu đỏ rực, có thể nhận thấy ngọn lửa này chính là nội đan tu luyện của con hỏa long.

Thân thể của con hỏa long cũng sinh ra biến hóa. Khắp người nó bắt đầu mọc ra từng phiến lân giáp nhỏ khoảng một bàn tay. Trên đầu nó cũng mọc ra một cặp sừng trong suốt màu đỏ rực, to khoảng bằng nửa xô nước, dài đến 4-5 trượng. Tuy nhiên nếu so sánh với độ lớn của thủy tinh đại trụ thì con hỏa long này thật quá nhỏ bé như một con giun mà thôi! Trong miệng nó không ngừng phát ra âm thanh xì xèo, nghe không giống rồng mà ngược lại có chút giống rắn.

Cực Âm lão đạo định thần nhìn kỹ con hỏa long. Mặc dù loại quái vật này đủ sức dọa cho người thường sợ chết khiếp, nhưng đối với nhân vật có tà công cao thâm như lão thì nó chẳng qua chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi, không đáng để trong lòng. Truyện "Phật Đạo "

Lão liền té ra mấy cái ma phiến để phụ trợ cho nhân thú sinh hồn. Nơi đây pháp bảo nhiều như thế nên cần phải nắm chắc được thời gian, tranh thủ lấy ít nhất hai kiện pháp bảo mới thỏa mãn, cho nên bản thân lão cũng không muốn dây dưa với con thú hộ hỏa long này.

Tuy nhiên ngọn lửa kia dường như có tính chất tiêu hủy âm khí rất mạnh. Mấy cái huyền âm ma phiến mang đầy sinh hồn sát khí mà lão vừa té lên đều bị liệt điểm thiêu đốt sạch sẽ, phát ra tiếng quỷ rít gào thê lương. Điều đáng ngại hơn là liệt âm chẳng những không bị suy yếu mà còn hung hăng lao tới phía Cực Âm chân nhân khiến lão phải tiếp tục té ra ma phiến mạnh hơn để ngăn cản Hai kiện pháp bảo liên triển đầu cùng một chỗ, trong khoảng thời gian ngắn, ma phiến cũng không thể chiếm thế thượng phong được.

Con hỏa long cũng bắt đầu gầm gừ dữ tợn. Nó vẫn quanh quẩn bên cạnh thủy tinh đại trụ, chân bắt đầu mọc ra trảo, móng nhọn sắc bén, toàn thân nó hiện lên một lớp màu đỏ, hai con mắt to như hai chén trà lớn hung hãn nhìn về phía Cực Âm lão đạo. Nhưng nhận thấy Cực Âm lão đạo không phải là hạng dễ trêu chọc nên nó không dám tiến lên tấn công, có điều trong miệng vẫn tiếp tục vận khởi nội đan phun ra liệt điểm để triển đầu cùng ma phiến của Cực Âm lão đạo, đồng thời thú hộ chặt chẽ bên cạnh cái pháp bảo Kim Sắc Ti Vồng, không cho người khác đoạt đi.

"Cổ quái thật, chẳng những cái cấm chế trận pháp này có thể ngưng tụ lại thành một thú hỏa long mà uy lực của nó cũng thật kinh người!" Dự định đoạt pháp bảo ngay trong một chiêu của Cực Âm lão đạo bị phá sản, hơn nữa Huyền Âm phiến còn bị con hỏa long này thi triển pháp lực cản lại.

"Hừ người mới là rắn, chưa thể hóa rồng thật sự mà đã lợi hại như thế, nếu chờ người có được long thân, phi thăng cửu thiên thì chẳng biết còn hung mãnh đến đường nào nữa? Không được, ta phải nhân cơ hội này mượn tay người để gia tăng uy lực cho Huyền Âm Tự Thú phiến!" Trường tình hình này, Cực Âm chẳng những không hề khó chịu mà ngược lại còn tỏ ra mừng rỡ, nhất thời hứng thú đối với con hỏa long tăng lên rất nhiều, thậm chí gác nó cả bảo vật trong lỗ hổng sang một bên.

Huyền Âm Tự Thú phiến của Cực Âm lão đạo vốn là vật chuyên dụng để tàn sát linh thú, sau đó cướp lấy linh hồn của chúng, rồi phối hợp với huyền âm sát khí cô đọng lại mà thành. Cứ mỗi lần luyện hóa một sinh hồn thì uy lực lại của nó tăng thêm một phần. Sau khi luyện chế xong, lại tiếp tục tìm kiếm linh hồn khác để bồi dưỡng.

Cực Âm lão đạo thu lượm được pháp bảo này đã mấy trăm năm, vốn đã sớm vận hành công pháp phối hợp với ma phiến huyền âm chân kinh một cách thuần thục. Cho dù giờ đây lão có chiếm được pháp bảo khác thì chẳng qua cũng chỉ dùng để đối phó với Thiên kiếp thôi, về cơ bản lão vẫn yêu thích chín lần chín tám mươi một cái Huyền âm ma phiến này hơn.

Về nguồn gốc thì ma phiến này vốn được một vị tà đạo cao nhân luyện chế, sau khi luyện chế thành công, uy lực của nó hung mãnh vô cùng. Sau lại bị người đó dùng để ngăn cản Thiên kiếp nên sinh hồn bám tụ bên trong nó đã bị hao tổn hơn phân nửa, thậm chí có mấy cái đã bị tổn hại trầm trọng. Vị tà đạo cao nhân kia vì muốn nóng lòng phi thăng nên cũng không thêm tu bổ nữa.

Sau này nó rơi vào tay Cực Âm lão đạo, tuy được lão miễn cưỡng tu luyện, sửa chữa lại nên đã khôi phục không ít uy lực, nhưng do chịu ảnh hưởng nặng nề từ lần Thiên kiếp trước nên cơ bản vẫn không thể đạt được uy lực nguyên bản của nó, thậm chí không còn bố trí được Huyền Âm đại trận nữa, do đó nó đang rất cần có nhân thú sinh hồn luyện hóa để bổ sung thêm. Vừa hay mấy con hỏa long chính là nguyên liệu tốt nhất, linh lực không những dư thừa mà còn hung ác thô bạo, so với sinh hồn bình thường thì nó mạnh hơn đâu chỉ trăm lần.

Nơi này có không biết bao nhiêu là hỏa long, nhất là càng lên cao, hỏa long càng cường hãn, mà những con ở đỉnh chắc có lẽ cũng chẳng kém thần long thật sự là bao! Nói vậy đạo hạnh của chúng cũng tương đương với mình rồi! Một khi có thể luyện hóa toàn bộ đám hỏa long này thì không chừng chín

lần chín tám mươi mốt Huyền Âm phiến của mình có thể khôi phục lại uy lực năm xưa, thậm chí còn mạnh hơn nữa!

“Tốt! Tốt!” Trong lòng Cực Âm lão đạo trầm kêu một tiếng, sau đó không còn giữ kẽ nữa mà lập tức xuất thủ toàn lực. Toàn bộ ma phiến đều được tế lên, tổng cộng có 81 cái, cứ mỗi 9 cái ma phiến lại có một cái là chủ phiến xoay tròn ở chính giữa, những cái còn lại xoay ở xung quanh nó. Âm phong sát khí liên nổi lên, huyền âm dày đặc như sợi tơ, từ ngưng tụ xà thần cho đến ác ma dạ xoa đều xuất hiện. Hắc khí cuộn cuộn tuôn, tiếng ma kêu quỷ khóc vang lên không ngớt.

Con hỏa long phun ra một luồng hỏa diễm, tức thì bị âm phong thổi một cái tắt rụi hết. Thấy tình thế không ổn, con hỏa long liền thu hồi nội đản, sau đó không thêm bảo hộ pháp bảo nữa mà chỉ quay đầu chạy trốn.

Cực Âm lão đạo nào để cho nó chạy thoát, hắc khí liền chụp xuống, vây lấy con hỏa long vào bên trong.

Nhất phân nhất hợp, Cực Âm lão đạo phun ra một ngưng chân nguyên, hắc khí liền tiêu tán, tất cả ma phiến đều quay trở lại bản thể. Chỉ thấy trên bề mặt của một cây chủ phiến bỗng xuất hiện hình dáng của con hỏa long vừa rồi, thì ra nó đã bị dung nạp vào trong ma phiến. Dù nó liên tục gãy gập nhưng đều bị vô số thân ảnh lơ lửng của bọn dạ xoa và ác ma bên cạnh bổ nhào tới khống chế. Con hỏa long vốn đã bị trói buộc, lại không còn chiêu gì nữa nên chỉ đành thúc thủ, giương hai mắt tròn, khăn giọng lên mấy tiếng. Sau đó âm thanh của nó dần dần bị ma phiến ngăn lại, chỉ còn tiếng khóc thút thít mờ mờ...

Cực Âm lão đạo lại phun ra thêm một ngưng ma khí. Tức thì bề mặt của tất cả các ma phiến đều bốc lửa hùng hực, trong phút chốc đã luyện hóa thành công con hỏa long, chính thức dung nạp vào trong chủ phiến. Chủ phiến liền dài ra, màu sắc cũng trở nên đen đậm hơn, có thể nhận thấy uy lực của nó đã tăng lên không ít.

Con hỏa long kia mặc dù cường hãn nhưng cũng lắm cũng chỉ mới tới Hóa Thần tu vi, làm sao so được với Cực Âm lão đạo cường đại đến bậc nào, nhất là khi lão đạo dốc hết sức. Sau khi luyện hóa xong con hỏa long, tất nhiên lão sẽ không bỏ qua kiện pháp bảo kia.

Cực Âm lão đạo vung tay thu lấy ngọc giản màu xanh biếc kia vào trong không gian ảo của mình, cũng không thèm nhìn kỹ lại là gì, thân hình lão liền vọt lên, tức thì trên mặt đất lập tức có một đạo oanh lôi đánh xuống.

Trong đầu của những người ở đây hiện giờ chỉ có pháp bảo trong các lỗ hổng, còn những thứ trên châu ngọc quý khác, không một ai quan tâm tới.

Nếu ở bên này, Cực Âm lão đạo chiếm đại tiện nghi thì ở chỗ khác, những kẻ còn lại cũng không chịu thua thiệt. Ở đây tổng cộng có 9 cây thủy tinh đại trụ nhưng có tới vài chục người. Hiên Viên pháp vương, con cóc và Ôn Lam Tâm chiếm cứ một cây. Đại Lực Hùng Vương cũng cùng nhất phương bá chủ, giành lấy riêng mình một cây. Thiên Thủy tam thánh thì tiêu bất ly vĩ, vĩ bất ly tiêu, ba người đồng thời chiếm cứ một cây. Còn 7-8 môn nhân của Huyền Vũ lão đạo cũng chia thành 2 hướng công kích, mỗi hướng đều do một Phản Hư tu sĩ dẫn dắt, liên thủ để tranh đấu với con thú hỏa long trong bảo khố. Chỉ trong chớp lát họ đã chém chết mấy con, thu được vài món pháp bảo có chất lượng hết sức xuất sắc. Có điều càng đi lên phía trên cao thì hỏa diễm của những con hỏa long này phun ra càng lợi hại, hình thể của chúng cũng to hơn nhiều, đã không như lúc đầu mà dần dần xuất hiện thêm vài loại thần thông. Thậm chí có mấy con đã có thể vận hành pháp bảo để chiến đấu, khiến cho những người này phải cố gắng vận dụng hết tất cả công lực đạo hạnh của mình mới chống chọi được.

Cứ như thế, 9 cây thủy tinh đại trụ đều có người chiếm giữ. Còn Chu Thanh và Vân Hà tiên tử vẫn do dự, chưa có tham gia tranh đoạt. Huyền Vũ lão đạo, Thiên Thủy tam thánh, Đại Lực Hùng Vương cùng mình là một nhóm, Chu Thanh có thể lên để xin phần một chén canh. Nhưng còn Hiên Viên pháp vương, con cóc kia và Ôn Lam Tâm thì lại không thể đụng tới, nếu không có khi họ sẽ quay đầu lại cắn mình cũng không chừng!

Con cóc kia thâm bất khả trắc, Chu Thanh không nắm chắc mình có thể đối phó được nó. Về phần Cực Âm lão đạo thì quá mức hung mãnh rồi, Huyền Âm phiến của lão hết sức lợi hại, lại thêm vừa luyện chế vài con hỏa long, hung uy đại thịnh khiến cho lão mừng rỡ rống lên mấy tiếng, chỉ hận không có người nào tới gây chuyện để mình kiểm chứng uy lực! Chu Thanh đương nhiên sẽ không chọc tới kẻ này rồi!

Không còn cách nào khác, Chu Thanh đành phải âm thầm quan sát đạo pháp và thủ đoạn của những người còn lại, với lại tự mình cũng không pháp bảo kia mà.

Thiên Thủy tam thánh 3 người liên thủ, quả thật hết sức ghê gớm. Mấy con hỏa long liên tục bị Thủy Viên kỳ dùng thủy lôi oanh kích khiến cho đầu óc choáng váng, sau đó nội đản, nguyên thần và thi thể của chúng bị Tố Thần tử cùng Hồng Phát lão tổ thu vào trong túi. Đám hỏa long này linh khí dồi dào, đúng là nguyên liệu thượng hạng để tế luyện pháp bảo và đan dược.

Huyền Vũ lão đạo là người mềm lòng nhất, chỉ sử dụng ngọn lửa tím trên Bát Cảnh đài, lấy hỏa khắc hỏa, vậy khốn mấy con hỏa long ở trong đó, lại dùng cấm pháp chế trụ nguyên thần chúng chứ không đụng đến tính mạng. Lòng lão thầm nghĩ sau này thuần hóa chúng làm linh thú thủ hộ cho sơn môn động phủ của mình nên ra tay cũng tương đối chậm.

Còn con thiềm thừ (con cóc) kia là hung ác nhất. Ngọn sơn phong (ngọn núi) màu xanh trên tay nó vừa được tế lên lập tức có một con hỏa long bị đập nát đầu, thân thể cũng bị nát nhừ, ngay cả nội đản nguyên thần cũng không lưu lại. Con cóc kia không hề tiếc nuôi mà chỉ tiếp tục vận khởi pháp bảo để giết chóc, chỉ trong giây lát đã hạ sát hết mấy con hỏa long. Truyện "Phật Đạo"

Lúc này đây, nó đang cùng một con hỏa long có kích cỡ khổng lồ giao chiến. Con hỏa long này quấn quanh cây đại trụ thủy tinh, không ngừng giương nanh múa vuốt, khu sử một vòng tròn, dường như là một cái pháp bảo để đánh nhau với con cóc. Pháp bảo này có kim quang chói lòa, thanh thế lớn, mỗi lần va chạm với ngọn sơn phong đều phát ra áp lực rung trời chuyển đất, khiến ngay cả thủy tinh đại trụ cũng lắc lư giống như là sắp sụp đổ vậy. Chu Thanh thấy vậy sợ hết cả hồn vía!

Hiên Viên pháp vương là người tổn ít sức nhất, thiên quý vừa được thả ra, lập tức quý trào sắc bén liền xuất hiện giữa hư không, trực tiếp xé rách thân

hình một con hỏa long. Lúc này đây, nó cũng đang cùng một con hỏa long giao chiến. Con hỏa long này sử pháp bảo là một cây Ô Kim Khuê. Hiện tại thể thực phong đang thuộc về con hỏa long đó.

Ôn Lam Tân thì thả ra nguyên thần thứ hai, Ma Thần tương trọng Vạn MA trường phiên liên xuất hiện, cũng oanh giết vài con hỏa long, thu được mấy món pháp bảo không tề. Đại Lực Hùng Vương thì đang chiến đấu kịch liệt, quang ảnh tuôn ra, tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, liệt diễm lục hỏa cũng quay cuồng không ngớt trong trận đấu.

Về phần các môn nhân của Huyền Vũ đạo thì đang hết sức vất vả với một con hỏa long nọ. Chu Thanh thấy vậy liền hỏi: “Chư vị đạo hữu, để bản đạo hỗ trợ một tay!”

Hiện tại, đám tu sĩ này đang bị con hỏa long dùng liệt diễm vây khốn, hơn nữa còn bị nó khu sử hơn mười thanh thông hồng phi kiếm liên tục tấn công, còn cái đuôi dài của nó thì liên tục đập thẳng vào màn hào quang phòng ngự của bọn họ, khiến cho bọn họ chỉ có thể cố gắng chống đỡ chứ không thể hoàn thủ lại. Con hỏa long dường như rất đắc ý, liên tục rống lên, công kích càng thêm mãnh liệt. Có thể thấy sự thất bại đám tu sĩ này chỉ còn tính bằng thời gian mà thôi.

Chu Thanh cũng biết nguy cơ của bọn họ, mới vừa rồi hần mở miệng hỏi thăm chẳng qua là để cho đám tu sĩ này yên tâm rằng mình không có ý cướp đoạt pháp bảo, tránh cho bọn họ sinh ra nghi kỵ trong lòng.

Chu Thanh và Vân Hà tiên tử liền nhấc lên độn quang, trong nháy mắt đã xuất hiện ở giữa trận chiến, thấy liệt hỏa hừng hực, nguy hiểm tứ bề. Vân Hà tiên tử liền thả ra Cảnh Nghê kiếm tiên, phân hoa thành muôn vạn pháp châm bắn như mưa thẳng về phía thân hình của con hỏa long.

Con hỏa long kia cũng biết pháp bảo này lợi hại, vội vàng khu sử mười mấy lưỡi phi kiếm cấp tốc vũ động, đan vào thành một cái lưới lửa, hướng về phía con mưa pháp châm để nghênh đón. Đám tu sĩ lập tức thấy áp lực giảm đi rất nhiều, liền té phi kiếm lên phản công lại liệt diễm của con hỏa long, trong tích tắc đã qua được con nguy hiểm.

Chu Thanh thấy con hỏa long có chút hoảng loạn, trong lòng mừng thầm, liền tháo từ trên cổ tay xuống một cái thủ trạc (cái vòng), cái thủ trạc này bốn bề bén nhọn, tạo thành rất nhiều câu trào, nhìn kỹ mới thấy nó là do 12 cái đầu và đuôi rết kết lại mà thành. Đây chính là pháp bảo đắc ý của Chu Thanh.

Chu Thanh ném thủ trạc ra, từ quang âm thầm bay về phía con hỏa long. Con hỏa long vốn đang bận giao đấu, lại thêm từ quang này cực kỳ yếu ớt nên nó không hề hay biết. Đến khi từ quang tiến gần tới con hỏa long thì đột nhiên phân hóa thành 12 cái đầu rết rất lớn quấn chặt lấy con hỏa long, dùng miệng và vuốt liên tục cắn phá, xé nát lân giáp của con hỏa long, lại còn hút máu của con hỏa long nữa! Con hỏa long bị đầu rết cắn, lửa đỏ khắp toàn thân liền biến thành màu lam nhạt, sau đó bị thấm chất cực độc nên nó không còn cử động được nữa, chỉ giấy lát sau đã bị hút hết máu, biến thành một cái xác. Nội đan trong cơ thể con hỏa long này hóa thành một chùm hư ảnh dài, bay ra khỏi người nó, lập tức bị Chu Thanh mở Minh Vương kỳ, thu vào bên trong, kẻ tiếp bị thiên ma thân thôn phệ thành dưỡng chất.

Mười mấy lưỡi phi kiếm mà con hỏa long bỏ lại đều được đám tu sĩ chia chác. Bọn họ tỏ vẻ hết sức vui mừng, bởi lẽ những phi kiếm này so với pháp bảo của mình quả thật tốt hơn rất nhiều. Còn về phần Chu Thanh thu lấy con hỏa long, bọn họ không hề có ý kiến gì. Vì thật ra nếu không có hai người phía Chu Thanh hỗ trợ thì có lẽ họ đã phải táng thân trong ngọn lửa đỏ của con hỏa long này rồi. Lòng cảm kích của họ dành cho Chu Thanh lại tăng thêm mấy phần.

Nhận thức rõ ràng lên trên cao thì hỏa long càng lợi hại, không có cách nào để đối phó được nên đám tu sĩ này cũng không cố gắng nữa, sau khi cùng Chu Thanh khách khí mấy câu liền lập tức xông tới tiếp sức cho các đồng môn đang bị vây khốn.

Chu Thanh và Vân Hà tiên tử cũng không khách khí nữa, hai người liền thủ khiến cho vài con hỏa long ở phía trên dù lợi hại, thậm chí có thể ngự sử pháp bảo cũng bị Khốn Tiên tác của Chu Thanh và Thanh Nghê kiếm tiên của Vân Hà Tiên Tử khuất phục. Chỉ trong một thời gian rất ngắn, đã có ba con hỏa long trở thành chất dinh dưỡng cho Minh Vương kỳ. Có điều con hỏa long cuối cùng rất ghê gớm, pháp bảo mà nó tế ra cũng kỳ diệu vô cùng: đó là một cái gương đồng có kích thước lớn bằng một cái chậu nước rửa mặt, phát ra vạn trượng kim quang. Chu Thanh hai người mặc dù chiến hết thượng phong nhưng trong không thời gian ngắn cũng không làm gì được con hỏa long này.

Đột nhiên một tiếng rống lớn vang lên áp đảo hết tất cả các âm thanh khác. Thì ra con cóc kia đã dùng ngọn son phong của mình đánh chết một con hỏa long cầm Ô Kim khuê. Ngọn son phong hùng hổ lao xuống, đập nát đầu con hỏa long thành một đồng máu thịt bầy nhầy. Huyết vũ phiêu tán khắp xung quanh, rốt cục con cóc nọ cũng đã tiêu diệt hết toàn bộ thủ hộ hỏa long của một cây thủy tinh đạo trụ.

Hỏa long vừa chết, cây thủy tinh đại trụ đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, sau đó rút vào trong mặt đất. Tức thì một góc tế đài màu vàng vốn đang bị mây khói mờ ảo che phủ lập tức trở nên trong sáng, quang hoa trên tám tấm thông thiên bích đá khổng lồ kia cũng sáng lên, sau đó xuất hiện hai chữ màu vàng theo kiểu chữ triện.

Chu Thanh liền ngưng mắt nhìn thì thấy hai chữ triện màu vàng đó là “Trần Phủ”. Con cóc kia cũng ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên mừng như điên, hùng hổ rống lên rồi lao tới bổ nhào vào tấm bích đá nọ.

Trong lòng Chu Thanh lập tức căng thẳng, không khỏi sốt ruột vì mình vẫn còn bị hỏa long cuốn lấy, chẳng thể thoát thân được. Hần hét lên một tiếng điên cuồng, rốt cục hiện ra Pháp Tướng Kim Thân.

Kim quang tỏa ra mênh mông bất tận, khi thể bức nhân, nơi nơi đều ngập tràn một màu vàng, làm cho người ta không thể nhìn thấy gì rõ ràng được.

Chu Thanh biết chuyện không hay nhưng bản thân vẫn đang bị con hỏa long cuốn lấy, thoát ra không được.

Thật ra con hỏa long này cùng lắm cũng chỉ ở cấp độ Phản Hư cao thủ, với thực lực của Chu Thanh và Vân Hà tiên tử liền thủ, nếu muốn đối phó thì

cũng không có gì khó khăn lắm. Nhưng nó vốn là linh sinh vật trời sinh, nhục thân cường hoành, yêu khí dồi dào, lại có thể phun ra hỏa diễm, mà ghê gớm nhất là nó biết sử dụng pháp bảo là cái gương đồng to như chậu nước rửa mặt kia nên lợi hại hơn gấp nhiều lần.

Lúc đầu, khi hai người Chu Thanh mới giao chiến cùng nó thì cũng không thấy vấn đề gì, nhưng đột biến bắt đầu phát sinh khi vạn trượng kim quang tỏa ra. Càng lúc, con hỏa long càng tỏ ra hung hăng dữ tợn. Ánh kim quang kia dường như có ẩn chứa một cỗ lực đạo rất lớn, hết sức nồng hậu mà lại bền bỉ không tan, có tác dụng gần giống như là một pháp bảo phòng ngự thượng hạng vậy. Mỗi lần hai người Chu Thanh và Văn Hà tiên tử bị kim quang đó bao lấy thì đều không thể thi triển được lực đạo của mình

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Loạn Chiến (4)

Tất cả lời hỏa pháp lực bắn vào bên trong kim quang đều giống như đá chìm đá biển, tiêu thất vô tung, cùng lắm chỉ có thể làm kim quang kia dao động một chút. Chỉ duy nhất có Khốn Tiên tác của Chu Thanh là có thể hút lấy một ít kim quang đó, bao vây lấy con hỏa long. Truyện "Phật Đạo "

Khốn Tiên tác cùng kim quang triển đấu, hai loại linh khí pháp bảo va chạm nhau làm bộc phát ra hàng ngàn hàng vạn đạo lời hỏa đình tai nhức óc, âm thanh rất lớn, nhưng những người còn lại cũng đang bận chiến đấu với những con hỏa long khác, thanh thế cũng rất to, nào còn có tâm tư mà quan tâm đến cơ sở phát sinh bên này. Truyện "Phật Đạo "

Hiên Viên pháp vương không hổ là lão yêu quái là năm, điều động thiên quỹ liên liên tục công kích trên dưới, dần dần đã hóa giải được tình cảnh khó khăn trước mắt. Quỹ trào bén nhọn của thiên quỹ bất ngờ xuất hiện ngay giữa không trung để công kích hỏa long, mà điều đáng nói nhất là nó lại xuất hiện ngay trong vòng phòng hộ của con hỏa long, khiến cho hỏa long không kịp trở tay, trong nháy mắt đã bị quỹ trào róc hết mấy miếng thịt, máu chảy đầm đìa.

Con hỏa long này đau đến kêu khóc thảm thiết, nhưng lại không làm gì được, chỉ đành đem hết toàn bộ oán khí của mình đổ lên người của Hiên Viên pháp vương. Nó giận dữ rống to liên tục nẩy tiến, sau đó ngự sử pháp bảo, phun liệt diễm cuộn cuộn về phía Hiên Viên pháp vương.

Hiên Viên pháp vương vốn có rất ít pháp bảo nên đương nhiên sẽ không dám dùng thân thể để ngăn kháng đòn công kích của con hỏa long. Thân thể của lão liền hóa thành một đạo huyết ảnh hữu hình vô chất, liên tục tránh né.

Một người một rống cứ thế truy đuổi nhau quanh cây thủy tinh đại trụ. Trong miệng Hiên Viên pháp vương thỉnh thoảng lại phát ra mấy tiếng cười gian để trêu ghẹo con hỏa long kia, khiến cho nó càng lúc càng căm phẫn, nhưng vẫn không thể làm gì được lão cáo già này. Chẳng những thế, thân thể nó còn liên tục bị thiên quỹ đã thương, vết thương càng lúc càng sâu, có chỗ lộ ra cả xương trắng bên trong, máu thịt bay tán loạn.

Khí thế của con hỏa long này dần dần giảm xuống, chỉ còn đợi khi khí lực nó suy kiệt thì Hiên Viên pháp vương sẽ ra tay kết liễu. Điểm đáng nói ở đây là nếu tu đạo nhân sĩ bình thường bị thiên quỹ liên tục công kích như vậy thì có lẽ nhục thân đã sớm bị phá hỏng. Nhưng con hỏa long này là linh vật trời sinh dị chủng, trí lực vượt trội hơn nhân loại bình thường không biết bao nhiêu lần, nên mới khả dĩ cầm cự được đến giờ phút này trước lão yêu quái giáo huyết như Hiên Viên pháp vương.

"Con nghiệt súc này còn chưa chịu chết!"

Chu Thanh chợt quát một tiếng, ngón tay kết thánh ấn quyết đánh ra 3 cái, một đạo sấm sét bất ngờ giáng xuống, kim quang lời hỏa ngàn ngút, sau đó toàn bộ những pháp bảo hữu dụng cũng đều được hất tung ra, đầu tiên là cái thủ trạc có 12 đầu rết, rồi Đồ Thiên Minh Vương kỳ cũng xuất kích, Khốn Tiên tác thì uốn lượn như con giao long, Thiên Long Phục Ma kiểm lợi khó tung hoành...tất cả đồng loạt hướng về phía kim quang phòng ngự của cái gương đồng kia mà công kích. Đồng thời Kim Thân Pháp Tướng cũng hóa thành một đạo lưu quang bay về phía tám thông thiên bia đá hồng ngăn cản hành động của con cóc kia.

Thì ra sau khi con cóc giết hết toàn bộ thủ hộ hỏa long của một cây thủy tinh đại trụ, cây đại trụ đó liền rút xuống mặt đất, sau đó hiện ra hai chữ "Trần Phủ" thật to. Trong lòng Chu Thanh chợt nhớ tới một chuyện, đó là một quy tắc có ghi lại trong Luyện Khí Tổng Cương về các động phủ: bất luận là động phủ hay là động thiên thì đều có một loại pháp bảo dùng để trấn áp. Nếu nắm giữ được pháp bảo đó thì chẳng khác nào nắm giữ được cả động phủ.

Hiện tại, Chu Thanh đã sờ sờ nhận thấy tám thông thiên bia đá màu xanh kia chính là pháp bảo để trấn áp cả động phủ này. Thật ra điều này cũng không quá khó để nhận biết, bởi ngay từ khi bước vào đây, mọi người đều có thể thấy té đàn màu vàng kia và tám thông thiên bia đá đều bị 9 cây thủy tinh đại trụ vây quanh vào giữa, chứng tỏ nó là hạt nhân của cả nơi này, nhưng do ai ai cũng đều bị đồng pháp bảo trên thủy tinh trụ thu hút nên không hề nghĩ tới tám thông thiên bia đá to lớn đó lại là pháp bảo trấn áp.

Con cóc nhấc lên độn quang bay vùn vụt mấy trăm trượng về phía đại điện. Trên đỉnh đại điện chỉ có một màu kim quang sáng lóe. Trên dưới tám bia đá thì thuần một màu xanh, toàn thân nhẵn nhụi, nhìn không ra một chút tí vết nào, chỉ có hai chữ "Trần Phủ" thật to theo kiểu triện là hiện thị trên bia đá. Nếu đôi mắt nhìn về phía xa phía sau đại điện, có thể thấy liên miên hoa viên cung thất mọc lên như rừng, kéo dài cả trăm dặm, kỳ hoa ngọc thảo đua

nhau nở rộ, thỉnh thoảng lại có bảo quang óng ánh lượn lờ, khí lạnh xông thẳng lên trời, chỉ cần nhìn sơ thôi là có thể biết bên trong chứa đựng rất nhiều kỳ trân dị bảo. Chỉ mới ở bên ngoài đại điện thôi mà đã có ngần này pháp bảo rồi, chẳng biết sâu bên trong kia số lượng pháp bảo còn nhiều đến mức nào, pháp lực còn mạnh đến đâu nữa! Quả thật lục nhãn bích tinh thiêm thử này chưa dám nghĩ tới!

Con cóc hành động hết sức mau lẹ, sau khi cắn đầu lưỡi một cái, nó liền phun ra một ngụm máu tươi trong suốt màu xanh biếc. Ngụm máu tươi liền bay như tia chớp về phía tấm thông thiên bìa đá.

Xét về mặt hình thể, tấm thông thiên bìa đá này có kích cỡ hết sức to lớn, nếu đem ra so với con cóc thì chẳng khác nào lấy voi mà so với bọ chét. Nhưng điều kỳ lạ là sau khi con cóc phun huyết quang lên tấm thông thiên bìa đá thì bìa đá liền bị lay động, sau đó từ từ hiện ra các dòng chữ triện màu vàng dường như là công pháp để luyện hóa một loại pháp bảo nào đó. Con cóc mừng rỡ trong lòng, biết lần này mình sử dụng diệu pháp có một không hai là "Huyết tế khai quang" đã thành công phá giải cấm chế trên tấm bìa đá. Truyện "Phật Đạo "

Thiết nghĩ bị tiên bồi tiên nhân kia khi lưu lại động phủ này chắc cũng đã nghĩ tới một ngày nào đó nó sẽ được phát hiện. Tiên phủ này to lớn rộng rãi như thế, bất luận là ai cũng chẳng thể che giấu nó mãi mãi được. Do đó chỉ đợi đến khi có người phát hiện, sau đó y theo công pháp lưu lại để luyện hóa tấm thông thiên bìa đá kia, thì trong nháy mắt người đó sẽ trở thành người nắm giữ tiên phủ này, có thể tùy ý mở ra tất cả các trận pháp và cấm chế ở bên trong, thờ thành chủ nhân chân chính của tiên phủ!

Mặc dù con thiêm thử này công pháp tinh thâm, sớm vượt qua Lục Đại Thiên Kiếp, nguyên thần tâm trí ngưng đọng vững vàng như sắt đá, nhưng đứng trước sự cảm dỗ này cũng không tránh khỏi một tia rung động trong lòng. Nó liền hết sức chế trụ tinh thần, lục quang trong mắt đại thịnh, sau đó 12 cái đồng tử (tròng mắt) liên tục chuyển động. Đây vốn là pháp môn bí truyền của con cóc này, tên gọi là Lục Chuyển Trọng Đồng, chỉ cần sử dụng pháp môn này thì chỉ trong một sát na là có thể thu hết mọi đặc tính của sự vật sự việc vào trong thần niệm. Có thể nói đây là loại pháp thuật rất thuận tiện để ghi nhớ lấy công pháp trước mắt.

Vù vù!

Âm thanh xé gió nhanh chóng truyền đến, kim quang đột nhiên thoáng hiện ở phía sau lưng con cóc, thì ra Chu Thanh đã hiện thân, 8 cánh tay của hắn vũ động, niết ấn pháp quyết, sau đó bỏ một thanh đại kiếm màu vàng trắng xuống đầu của con cóc!

"Người là nhân vật phương nào, tại sao thân hình lại quái đản như thế?"

Lục Chuyển Trọng Đồng của con cóc vừa thi triển thì 4 phương 8 hướng đều uthấy rõ ràng. Chỉ thấy Chu Thanh hình dáng hung mãnh kỳ lạ, thể tới bất phàm, nhất là kim quang ẩn trong đại kiếm có khí tức hết sức khủng bố

Ngon son phong va chạm dữ dội với cự kiếm của Chu Thanh. Nhưng âm thanh chúng phát ra không phải tiếng va chạm của vàng hay sắt, cũng chẳng phải tiếng gỗ đá chạm nhau, mà là một loại âm sắc rất trầm đục.

Ầm!

Cuối cùng cự kiếm màu vàng cũng bị ngon son phong đẩy ra, thân thể khổng lồ của Chu Thanh cũng bị chấn động, bay ngược lại hơn 10 trượng mới dừng lại trong không trung. Bàn tay hắn liền ngưng niết động pháp quyết, sau đó phóng hết toàn bộ các pháp bảo bay như mưa về phía con cóc.

Chỉ thấy nào là thiểm điện ngân xà bay tán loạn; lôi hỏa đỏ bùng quay cuồng; hai chùm mộc linh khí tạo thành hai cái cự mộc khổng lồ màu xanh phóng tới; rồi lại có vạn lưỡi phi kiếm do kim khí ngưng kết bay đầy trời; chưa kể băng chùy tinh khiết, trong suốt do thủy nguyên lực tạo thành; địa lôi mang độc một màu vàng của thổ hoàng khí!

Ngay trong giây phút bị đánh bay, Chu Thanh đã quyết định sử dụng tới quân bài mạnh nhất của mình là Ngũ Hành Đạo Pháp!

Pháp thân của hắn một khi đã ngưng tụ thì mạnh hơn so với tu đạo giả bình thường vô số lần, cho dù có bị pháp bảo đánh trúng cũng không có bất kỳ tổn thương nào, hơn nữa khả năng thi triển các loại pháp thuật cũng như ngưng tụ thiên địa linh khí, ngũ hành nguyên lực cũng nhanh hơn so với tu đạo giả thông thường cả chục lần, do đó dù thấy một khi hắn ra đòn thì uy lực lớn đến dường nào.

Nói ra thì Chu Thanh cũng có nỗi khổ riêng, mặc dù trong tay có vài món Phong Thần pháp khí có uy danh chấn nhiếp thiên địa năm xưa, thần ma đều phục, nhưng tất cả đều là nhờ một đường cướp đoạt mà có chứ không phải tế luyện chính tông, cho nên không phát huy được dù chỉ 1% uy lực! Vì vậy muốn đối phó với con lục nhãn bích tinh thiêm thử này vẫn chưa đủ khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Thất Bảo Diệu Thụ

Hiện tại dù Chu Thanh vẫn còn chưa dùng tới 2 món sở trường là Đô Thiên Minh Vương kỳ cũng như Thiết Bối Ngô Công, nhưng hắn cũng hiểu các

pháp bảo này chưa phải là đối thủ của ngọn son phong trong tay của con cóc. Nhân lực của Chu Thanh dị thường sắc bén, vừa nhìn là đã nhận ra ngọn son phong trong tay con cóc dù có vẻ ngoài tầm thường nhưng linh khí ẩn chứa bên trong lại hết sức khủng bố, khiến hắn biết ngay đây ắt là một tuyệt đỉnh pháp bảo.

Nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có ngưng tụ ra Pháp Tướng Kim Thân, sử dụng 8 loại pháp khí là mình thông thạo nhất, nhưng đáng tiếc Kim Thân này lại là thùng rỗng kêu to, trong tất cả các loại pháp khí đó thì chỉ có chuỗi cự kiếm màu vàng này là có thể phát ra một chút thần thông diệu dụng, do lần trước đã hấp thu nghiệp lực của Tây Vực Ngũ Tán nhân, ngoài ra còn có ký ức nghiệp duyên tam thế của Vân Hà tiên tử trong lục đạo luân hồi đã quán chú vào kiếm. Do đó có thể nói kiếm này chính là pháp bảo mạnh nhất trong tất cả các pháp bảo của Chu Thanh.

"Mề lạp chi châu! Dã phóng quang hoa!"

Con cóc vừa dùng ngọn son phong đẩy lùi kim quang đại kiếm ra thì chợt thấy Ngũ Hành pháp thuật có uy lực phổ thiên cái địa đánh về mình. Trong lòng nó hết sức tức giận. Vốn mình vừa thi triển Lục Chuyển Trọng Đồng để ghi nhớ công pháp luyện hóa tám bìa đá, còn chưa kịp thực hành thì chẳng biết từ nơi nào lại chui ra một con quái vật đánh lên mình. Quái vật này cũng lợi hại, nhất là cự kiếm pháp bảo mà nó sử dụng lại có thể nghiền tiếp một kích của son phong mà không bị vỡ nát, quả thật là kỳ tích hiếm gặp.

Con cóc phun một ngụm chân nguyên ra, tức thì ngọn son phong liền lớn hơn gấp cả nghìn lần, không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu của nó. Bích lục quang hoa cũng không ngừng lưu chuyển, che lấp con cóc. Toàn bộ đồng lôi hỏa và Ngũ Hành Đạo Pháp đều đánh lên trên ngọn son phong nhưng son phong vẫn đứng vững như không có gì.

Ngọn son phong chính là tinh nguyên con cóc đã hao tổn ngàn năm để tế luyện, nơi theo thượng cổ pháp bảo Phiến Thiên ấn, có thể công thủ toàn vẹn, được con cóc chuẩn bị để nghiền đón lần Thiên kiếp thứ 7. Cho nên dù công kích của Chu Thanh có uy lực cự đại những cũng không làm gì được.

Con cóc vẫn để ngọn núi bảo hộ trên đầu mình, không cùng Chu Thanh giao đầu tiếp mà chỉ vận khởi huyền công, y theo công pháp kia để luyện hóa tám bìa đá. Một khi nắm được tiền phù này, không chế tất cả các cấm chế và trận pháp bên trong thì khi đó muốn thu thập địch nhân chẳng phải là dễ như trở bàn tay hay sao? Đối với ngọn son phong dùng để ngăn cản Thiên kiếp này thì nó rất tin nên vẫn yên tâm trốn ở bên trong để tế luyện.

Bốn đôi thần nhãn của Chu Thanh cũng đảo quanh, nhanh chóng thu công pháp kia vào trong thần niệm cầu mình. Hắn biết mình tạm thời không làm gì được con cóc này nên cũng chỉ có thể y theo công pháp để tế luyện bìa đá, hy vọng sẽ để sức tranh đoạt với nó.

Ầm ầm!

Ầm thanh trầm đục vẫn không ngừng vang lên. Chu Thanh chỉ lưu lại một phần nhỏ thần thức để khống chế thân thể cùng hòa long triển đấu, còn lại tất cả các pháp bảo có thể sử dụng thì đều tế ra hết với hy vọng có thể đột phá được vòng phòng ngự của con hỏa long đó, sau khi giết chết được nó thì mới chuyển sang bản thể hộ pháp của mình. Hiện tại bản thể đang cùng con cóc tranh đoạt trần phù bìa đá, không có một chút phòng ngự nào, nếu để cho người khác đánh lên thì chẳng biết khác nào mất cả chì lẫn chài, thậm chí trường hợp xấu nhất còn có thể bị hình thần câu diệt. Pháp thân của hắn dù mạnh mẽ vô song nhưng vẫn khó chống chọi mãi nếu bị pháp bảo oanh kích.

Chu Thanh vừa động, Vân Hà tiên tử liền cảm nhận ngay được tình huống khẩn cấp. Nàng không hề do dự liền tung ra muôn ngàn pháp cái Thái Hư châm bay như mưa về phía vòng phòng ngự bảo hộ của con hỏa long. Âm thanh pháp châm xuyên thủng vòng phòng ngự không ngừng vang lên.

Con hỏa long hoàn toàn bị rơi vào thế thủ, nó ở bên trong kim quang liên tục kêu gào giận dữ, bấp chắt tất cả phun ra liệt viêm nội đan của mình. Vân Hà tiên tử liền tế lên một hà quang hình con thoi xoay tròn cấp tốc, sau đó bay thẳng về phía kim quang, phút chốc đã dập tắt được khá nhiều hỏa diễm của con hỏa long. Đây chính là pháp bảo sở trường của Vân Hà tiên tử, Vân Hà Diệt Thần toa. Pháp bảo này có lực công kích rất mạnh, lại thêm công lực của Vân Hà tiên tử đại tiến nên có thể khu sử, gia tăng uy lực rất nhiều.

Lúc này các pháp bảo của Chu Thanh đã lần lượt xuất trận. Mười hai cái Đô Thiên Minh Vương kỳ phóng ra hắc khí đậm đặc, tình phong nổi lên, trong đó biết mặt mang theo huyết quang đỏ sẫm đang chớp động mạnh mẽ giao đấu với kim quang của con hỏa long. Kim quang dần dần âm đạm đi không ít trước sức công kích của khói đen và huyết quang chứa đầy uế khí này. Mười hai cái đầu ngũ công (con rết) cũng bay lên, liên tục công kích lên cái đuôi lớn của con hỏa long đang bạo xuất từ hỏa liên miên.

Kim quang của con hỏa long càng ngày càng mờ đi, dù cho nó có lợi hại đến đâu thì trước sự công kích của nhiều pháp bảo lợi hại như vậy cũng sẽ khó có thể chối cự nổi. Cuối cùng dưới sự tấn công mãnh liệt của khói đen đầu tạp khí và thần toa của Vân Hà tiên tử, vòng phòng ngự của con hỏa long đã bị thủng một lỗ, Khốn Tiên tác như một con rắn độc nhanh nhẹn trườn tới đó, sau một lúc vận vẹo đã chui hẳn vào bên trong lỗ thủng.

Kim quang chợt tàn đi, Vân Hà tiên tử vung tay lên, lập tức cái pháp bảo gương đồng to bằng chậu nước rửa mặt và một cuộn ngọc giản màu xanh liền rơi vào trong tay nàng. Con hỏa long thì bị Khốn Tiên tác trói chặt. Mionh Vương kỳ cũng không bỏ lỡ cơ hội, bay tới cuốn lấy thân thể của nó, ngay cả nguyên thần của nó cũng bị Đo Thiên Thần Ma thôn phệ, không còn chừa lại gì dù chỉ là một cọng lông!

Nhục thân của Chu Thanh vẫn lưu lại thần thức nhưng không có mở miệng nói chuyện, pháp y trên thân hắn toàn lực mở ra, chân hỏa bay vào người. Toàn bộ các pháp bảo đều quay xung quanh người hắn, nhắc lên độn quang đột phá bình chương. Mỗi một cái hô hấp của hắn lúc này đều hòa hợp với pháp thân. Ở sau lưng, Vân Hà tiên tử cũng tế lên pháp bảo để thủ hộ cho hắn, nàng bước lên vài bước, chăm chú quan sát mọi động tĩnh xung quanh.

Những sắc màu sắc sỡ khác nhau phát ra từ các pháp bảo vây lấy pháp thân cao lớn của Chu Thanh vào giữa đến nỗi không còn trông rõ được diện mục của hắn nữa, chỉ loáng thoáng thấy được 8 cánh tay cầu hắn liên tục niết động ẩn quyết. Một luồng sóng âm thật to chợt vang lên, giống như con sóng đánh lên trên vách đá.

Mười hai cái đầu ngũ công phát ra âm thanh oa oa rất chói tai, không ngừng giương nanh múa vuốt xoay tròn quanh người hắn để thủ hộ. Còn chín thanh

Thiên Long Phục Ma kiếm cũng oai phong lẫm lẫm quần quanh bên đám ngô công. Nhưng điều ngạc nhiên nhất là mười hai cái Minh Vương kỳ lại không thấy tăm hơi, thì ra chúng đã bị Chu Thanh thu vào trong hư không, chỉ cần có người đến quấy rầy hoặc đánh lên thì sẽ âm thầm xuất kích!

Nhất thời, xung quanh Chu Thanh liền ần ần đầy pháp khí, mây khói dâng cao lượn lờ, thanh thể rất lớn mạnh, còn vượt cả ngọn sơn phong đang bay trên đầu của con cóc.

Cóc cóc cùng Chu Thanh vẫn đang thi triển thần thông, y theo pháp quyết kia để tế luyện tám bia đá trấn phủ. Hai người đồng thời tế luyện cùng một loại pháp khí quả thật là chuyện xưa nay hiếm! Cũng chưa biết kế tiếp sẽ phát sinh tình huống gì, nhưng nhìn chung đây là so sánh về thực lực, người nào có phương pháp lực cao cường thì sẽ luyện hóa được tám bia đá trước.

Con cóc không hề có kỳ bất cứ điều gì vì đã có ngọn sơn phong trấn thủ bên trên, lực quang thông thấu, quả thật không người nào phá vỡ được. Bởi lẽ sơn phong này có đủ khả năng để nghiêng tiếp Thiên kiếm, mà pháp bảo dù có cường hân đến đâu thì cũng chẳng thể so sánh được với Thiên kiếp. Còn ngược lại, bên phía Chu Thanh dùng thanh thể lớn mạnh nhưng nếu xét về lực phòng ngự thì chẳng thể nào bì được với ngọn sơn phong.

Thần sắc của con cóc không chút thay đổi, nó thân là hồng hoang dị chủng, tuy thuộc về loại ếch nhái nhưng trời sinh mạnh mẽ, lúc mới ra đời đã có 6 mắt, có thể nhìn thấu Cửu U, tránh tai trốn họa. Hơn nữa linh trí của nó không hề kém nhân loại, thiên địch lại rất ít. Lấy rắn độc, cự蟒 làm thức ăn, thông hiểu phương pháp tu tập linh khí. Về sau, khi trưởng thành, kích thước của nó ngày một to lớn, giống như một ngọn núi vậy, sức lực cũng cường đại vô cùng, có thể phát ra tiếng kêu như tiếng sấm. Ngàn năm trước, nó đã tu thành thần thông, tạo thành bốn nguyên, luyện hóa thân thể, trọng sóc nhục thân, tạo thành một nhục thân hết sức hoàn mỹ. Có thể thấy trình độ thần thông của con cóc này đã đến mức cao, hơn nữa lại trải qua ngàn năm khổ tu, vượt qua bảy lần Thiên kiếp, cho nên việc phá vỡ hư không, phi thăng Thiên giới chỉ còn là vấn đề thời gian. Vì thế căn bản nó không hề lo lắng về việc pháp lực của mình có đủ sức đối chọi với con quái vật Kim Thân kia hay không.

Pháp thân của Chu Thanh có hình dáng vô cùng kỳ quái, khiến con cóc không hề biết đây là vật gì, nhưng mặc dù có kinh ngạc đôi chút, nó vẫn chẳng hề để tâm, bởi lẽ chỉ cần nó chịu hiện ra nguyên hình thì có lẽ phải to hơn Kim Thân của Chu Thanh cả chục lần.

Con cóc há mồm phun ra một đoàn thanh quang. Đây chính là tiên khí thứ thiệt, là công pháp chính tông của Đạo gia huyền công. Đoàn thanh quang liền từ từ bay về phía tám bia đá. Nhất thời huyền âm bỗng bộc phát, tổ quang bạo liệt, vô số quang huy phiêu tán như mưa, rơi vào phía tám bia đá. Thanh quang càng lúc càng dày đặc, dần dần có cảm giác như khắp cả bầu không khí xung quanh đều cuộn cuộn thanh quang chảy tràn như nước lũ.

Tám bia đá bị thanh quang không ngừng xâm nhập, dần dần cũng bắt đầu chuyển sang màu xanh. Mặc dù kích cỡ của tám thông thiên bia đá này hết sức khổng lồ, nhưng thanh quang kia chính là bốn mạng chân nguyên mà con cóc phóng ra, có sức bao phủ rất mạnh, nên chỉ trong khoảng thời gian ngắn, thanh quang của nó đã nhuộm xanh hết 1/3 tám bia đá. Đến lúc này thì có thể dễ dàng đoán được, một khi toàn bộ tám thông thiên bia đá kia bị nhuộm xanh thì cũng chính là lúc con cóc luyện hóa thành công!

Hai chữ “Trấn Phủ” theo kiểu triện trên tám bia đá cũng dần bị thanh quang che phủ. Phương pháp tế luyện này cũng chỉ có hai người Chu Thanh và con cóc là biết mà thôi.

Đang lúc con cóc dùng thanh quang luyện hóa thì bỗng thấy một tia kim quang chớp động, từ phía dưới đáy của tám bia xông lên, cũng không ngừng thôn phệ tám bia nhưng tốc độ hết sức chậm chạp. Đây cũng chính là bốn mạng chân nguyên của Chu Thanh dùng để quán thấu tám thông thiên bia đá. Có điều dù hắn đã cố gắng hết sức nhưng đến giờ phút này cũng chỉ nhuộm vàng được 1/3 tám bia đá, trong khi hiện tại màu xanh của con cóc đã tràn ngập từ trên xuống dưới hơn một nửa tám bia rồi. Xem ra chỉ trong chốc lát, kim quang sẽ bị thanh quang nuốt mất mà thôi, đến lúc đó cuộc chiến của song phương cũng sẽ hạ màn!

Một âm thanh rên rỉ thảm thiết bỗng vang lên, kế tiếp là tiếng cười hắc hắc đầy âm hiểm của Hiên Viên pháp vương. Thì ra một con hỏa long đã bị thiên quý xé nát, toàn thân máu thịt bấy này, gân mạch đều bị đứt gãy cả, ngay cả xương cốt cũng bị thiên quý hung hăng hủy hoại. Rốt cục con hỏa long cũng khí cùng lực kiệt, suy yếu cực đại, cũng may nguyên thần cường đại nên còn có thể miễn cưỡng khu xử pháp bảo phản kích, có điều bảo quang của nó đã kìm đi rất nhiều, thua rất xa so với thanh thể ban đầu.

Hiên Viên pháp vương thấy tình hình này liền nắm chắc thời cơ, không dây dưa nữa. Thân hình lão mạnh mẽ gia tốc, trong nháy mắt đã biến hóa thành vô số chùm huyết ảnh bay tứ tán, lúc tụ lúc phân, khiến cho người ta nhìn mà thấy hoa cả mắt. Nhất là mỗi chùm huyết ảnh như một con quay cấp tốc xoay tròn, phát ra âm thanh chấn nhiếp hồn người, khiến cho người nào nghe được đều cảm thấy nguyên thần như bị kích động, muốn bay ra khỏi bản thể. Đây không biết là loại ma âm gì nhưng so với Nhiếp Hồn Ma Âm của Lam Thần lão tổ còn độc ác hơn mấy phần. Do đó có thể nói dù Hiên Viên pháp vương dù không có nhiều pháp bảo nhưng vẫn có thể sử dụng ma công tà pháp âm âm.

Vừa bị ma âm trước mặt không ngừng quấy nhiễu nguyên thần, lại vừa bị muôn đạo huyết ảnh tán động, con hỏa long vốn đã suy yếu cực độ nào còn có thể cầm cự được nữa. Cái đầu của nó không ngừng lắc lư, không còn phân biệt được phương hướng nữa. Ô Kim khuê mà nó sử dụng cũng bay chậm lại, cuối cùng bị thiên quý đột phát phòng tuyến, xuất hiện bên cạnh người nó. Quý trào liền vung lên, trong nháy mắt, đầu của con hỏa long liền bị xé thành nhiều mảnh nhỏ. Nguyên thần nội đan vừa hiện ra liền bị Hiên Viên pháp vương vung tay thu vào trong áo bào, sau đó đưa vào trong miệng. Lão tâm tắc khen ngon, kế tiếp cầm lấy kim khuê mà con hỏa long để lại.

Sau khi con cóc đánh chết con hỏa long cuối cùng của một tông số các cây thủy tinh đại trụ, khiến cho thủy tinh đại trụ lúi vào trong mặt đất, Hiên Viên pháp vương liền đi về phía tế đàn. Lúc này lão đã thả thanh quang của con cóc như dòng thác đổ đang tranh đấu kim quang của Chu Thanh. Lúc này, hơn 2/3 tám thông thiên bia đá đã bị nhuộm xanh, gần 1/3 còn lại thì bị nhuộm vàng. Màu xanh không ngừng đổ từ trên cao xuống, thế như Thái Sơn áp đỉnh, khiến cho kim quang mà Chu Thanh dùng bốn mạng chân nguyên tạo thành liên tục bại lui, nhưng vẫn chưa chịu thua mà lại mạnh mẽ giằng co, cố gắng giữ vững lãnh thổ của mình. Tuy nhiên có thể thấy việc thanh quang nuốt trọn hoàn toàn tám thông thiên bia đá chỉ còn là vấn đề thời gian.

Về sau, hai đạo quang mang bất ngờ không tranh đấu trực tiếp nữa mà lại tản ra, sau đó quần lấy nhau, chỉ cần bên này lộ ra một sơ hở thì bên kia sẽ lập tức tấn công vào ngay. Thanh quang thì to lớn như con cự蟒, còn kim quang thì nhanh nhẹn như con độc xà. Rõ ràng cự蟒 đang chiếm ưu thế,

thình thoảng hóa ra từng đạo linh khí hung mãnh vô cùng, uy phong lẫm lẫm.

Hiên Viên pháp vương kiểm thức rộng rãi, thấy Chu Thanh dù bị bao vây trong bảo quang, không thấy rõ diện mạo, nhưng có Vân Hà tiên tử chăm chú thủ hộ ở bên cạnh, lão liền đoán ra ngay kẻ đang cùng con cóc kia tranh đoạt luyện hóa pháp bảo là thần thánh phương nào, lòng thầm kinh hãi: “Tứ đệ là hồng hoang dị chủng, trời sanh thần lực, lại ở trong khổ hải tu luyện ngàn năm, nếu luận về pháp thuật thần thông thì chỉ sợ không hề thua kém ta năm xưa, thế mà tên tiểu tử này lại có thể chống chọi lâu như vậy! Mặc dù tứ đệ đang chiếm thế thượng phong nhưng trong nhất thời cũng chưa thể giành thắng lợi được, từ bao giờ mà tên tiểu tử này lại ghê gớm đến thế? Chẳng lẽ xưa nay hắn vẫn ẩn giấu thực lực?” Truyện "Phật Đạo "

Hiên Viên pháp vương nghĩ mãi vẫn không ra, vốn đang định tấn công Chu Thanh thì lại nhìn thấy một đồng pháp bảo đang lơ lửng, linh lực khổng lồ, sáy khí bốc lên ngùn ngụt, xem ra còn có mai phục bên trong nữa. Mười hai con ngó công kia quanh quần bên người Chu Thanh, trên thân chúng có hoa văn màu tím chớp động, xem ra không phải là loại dễ đùa chơi. Còn Vân Hà tiên tử cũng là một cao thủ cấp Phản Hư, mặc dù không bằng mình nhưng nếu ả liều mạng thì cũng phiền phức vô cùng.

Hiên Viên pháp vương thấy vậy liền quay trở lui, không muốn dính phải rắc rối lớn này.

“Tiểu tử Chu Thanh nếu bàn về gian manh quỷ quyết thì còn xếp trên cả ta nữa, nhất định hắn còn có thủ đoạn ngầm, tốt nhất ta không nên mạo hiểm. Nơi này đâu đâu cũng có cường địch, nhất là Lam Thần lão tổ và Vô Chân tặc ni, chưa kể bọn Côn Lôn lão đạo cũng chưa có hiện thân, chỉ sợ đang âm thầm nhìn trộm, chờ thời cơ để chiếm lấy tiên nghi. Còn tứ đệ lại đang bận cùng tên tiểu tử kia triển đấu. Nếu lão tổ ta vạn nhất bị thương, chẳng phải là có lợi cho kẻ khác quá sao? Không thể để chuyện đó xảy ra được!” Trông mặt của Hiên Viên pháp vương không ngừng loạn chuyển, trong đầu chợt nghĩ ra một kế, liền quay gót, bay về hướng một cây thủy tinh đại trụ gần đó.

Huyết vũ liên phiêu tán khắp nơi, Hiên Viên pháp vương té ra thiên quỹ, bay tới xé nát đầu một con hỏa long đang chiến đấu với Ôn Lam Tân. Mặc dù Ôn Lam Tân có nguyên thần thứ hai nhưng dù sao hỏa hầu vẫn chưa đủ, do đó chưa thể giết được con hỏa long này, ngược lại còn bị nó gây ít nhiều khó dễ, bởi nó có sử dụng một pháp bảo rất lợi hại là một cây ngọc thước.

Cây ngọc thước này dài khoảng 3 thước 9 phân, trong thân trong suốt vô bì, bên trong lại có từng sợi bạch quang đang rung động. Ngọc thước có lực xuyên thấu cực mạnh, trong đó lại có tá dụng phá tà, nên Ôn Lam Tân chỉ có thể sử dụng Ma phiến để phòng thủ, chưa thể tấn công.

“Ông muốn làm gì?” Ôn Lam Tân thấy Hiên Viên pháp vương xuất thủ, liền tròn tròn hai mắt, sau đó vội vàng thu lấy cây ngọc thước, đồng thời cuốn lấy nguyên thần của con hỏa long vào trong ma phiến. Thấy Hiên Viên pháp vương không có ra tay với mình, sắc mặt của nàng mới hòa hoãn lại đôi chút. Dù gì thực lực của Hiên Viên pháp vương cũng ở trên mình nên dù không sợ lão nhưng nàng vẫn có chút cố kỵ.

Hiên Viên pháp vương không nói nhiều lời: “Chẳng phải ngươi muốn nguyên thần của lão đạo kia sao? Vậy thì hãy liên thủ cùng lão tổ đây, phá vỡ trận pháp của tên tiểu tử kia, giúp tứ đệ ta luyện hóa ta, một thông thiên bích đá thành công, chấn trụ được cả tiên phủ này. Đến lúc đó lão tổ ta sẽ đem nguyên thần của lão đạo kia trả lại cho ngươi, tùy ngươi hành hạ!”

Ôn Lam Tân hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì. Hiên Viên pháp vương liền bay về phía Cực Âm lão đạo, còn Ôn Lam Tân thì lặng lẽ bay theo sau.

Hiện tại có thể nói Cực Âm lão đạo là kẻ được lợi nhiều nhất trong hôm nay, đám hỏa long của một trong số 9 cây thủy tinh đại trụ đã bị lão luyện hóa vào trong Huyền Âm Tự Thủ phiến, khiến uy lực của ma phiến tăng lên rất nhiều. Hắc khí quay cuồng dày đặc, chỉ cần luyện hóa thêm mười mấy sinh hồn nguyên thần của hỏa long thì ma phiến này có thể hoàn toàn khôi phục lại hung uy năm xưa, hơn nữa còn thu thập được không ít pháp bảo có phẩm chất thượng thừa, quả thật chuyện đi này thu hoạch không tệ!

Đám hỏa long vừa bị tiêu diệt thì cây thủy tinh đại trụ đó lập tức chui vào trong mặt đất. Khi mà chưa có hành động gì khác thì Cực Âm lão đạo bỗng nghe hai âm thanh xé gió truyền đến sau lưng. Đúng lúc đang muốn thủ uy lực của ma phiến, lão liền xoay người té ra cây chủ phiến, huyền âm hắc sát lập tức bay như mưa về phía hai người phía sau.

Một mùi tanh hôi chợt bốc lên, mây khói màu nâu bay tán loạn, chỉ mới có cây chủ phiến hôi mà đã có uy thế như vậy, quả thật Huyền Âm Tự Thủ phiến đã gia tăng uy lực rất nhiều.

“Đạo hữu xin chớ hiểu lầm, ta không có ác ý! Chỉ là có chuyện cần thương lượng!” Hiên Viên pháp vương thấy Cực Âm lão đạo thôi động pháp bảo, vội vàng lớn tiếng quát một câu. Ý định của lão là muốn mượn tay Cực Âm lão đạo để liên thủ. Nếu có một cao thủ như Cực Âm lão đạo hỗ trợ thì cho dù bên cạnh Chu Thanh có Vân Hà tiên tử thủ hộ hay pháp khí của hắn có lợi hại đến đâu thì cũng khó bề cầm cự. Nhất là Toàn Âm phiến của Cực Âm lão đạo cũng là một loại pháp khí đứng đầu ma đạo, uy lực không hề thua kém bất kỳ pháp bảo nào trong tay Chu Thanh.

Cực Âm lão đạo nghe Hiên Viên pháp vương nói vậy, liền thôi vận khởi ma phiến, sau đó bay lên không trung, hướng hai người Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân mà hỏi: “Nhị vị đạo hữu, rốt cục có chuyện gì?”

Quý án bên cạnh Hiên Viên pháp vương liên tục nháy động, lúc ẩn lúc hiện, vừa giống với huyền ảnh lại vừa giống với thực thể. Cực Âm lão đạo cũng là đại hành gia trong giới tà đạo, đương nhiên biết thiên quỹ này rất lợi hại. Mặc dù mình tế luyện Huyền Âm phiến, không hề e sợ đối phương, nhưng thật ra cũng có chút phiền phức. Hơn nữa khẩu khí của đối phương không ác, nên Cực Âm lão đạo cũng không cần thiết phải dùng vũ lực.

“Mời đạo hữu xem qua tình hình của tứ đệ ta và tên tiểu tử kia!” Hiên Viên pháp vương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính.

Cực Âm lão đạo nghe vậy mới chú ý tới tám thông thiên bích đá cùng tế đàn bên kia. Lão vừa nhìn đảo qua là đã biết ngay chuyện gì, trong lòng có chút hối hận, mình chỉ lo luyện hóa hỏa long mà chưa từng chú ý tới những sự việc đang phát sinh, cho nên đã chậm một bước rồi. Hiện tại hai người bọn họ đang tranh đoạt pháp bảo, công pháp trên tám bích đá cũng đã bị che mất nên Cực Âm lão đạo biết mình đã mất đi cơ hội tốt nhất để chiếm lấy tiên phủ này. Hơn nữa khi thấy con cóc kia, lão cũng biết rõ dù mình có muốn tranh đoạt cũng uổng công.

Sau khi nhìn sơ qua ngọn son phjong trên đầu của con cóc, Cực Âm lão đạo liền cảm thấy mình đã quyết định đúng. Con cóc kia thần thông quảng đại như vậy, mình nên tranh thủ kết thân chứ không nên gây thù chuốc oán, không khỏi cảm thấy có chút an ủi.

“Nguyên lai là Hiên Viên đạo hữu!” Cực Âm lão đạo liền thu ma phiến lại. Danh tiếng của Hiên Viên pháp vương dĩ nhiên uy chấn tu đạo giả trong thiên hạ, không người nào không biết. Xưa nay bất kể là tu đạo giả hay là yêu quái, một khi có đủ năng lực để tính đến chuyện phi thăng thì đều được kẻ khác hết sức ngưỡng mộ. Hơn nữa Hiên Viên pháp vương này lại là người trong tà đạo, nên Cực Âm lão đạo cũng có mấy phần bội phục, thầm nghĩ nếu ý định tranh đoạt tiên phủ đã vô vọng thì kết giao bằng hữu cũng không tệ.

Lập tức hai người liền kết thành hiệp nghị. Hiên Viên pháp vương đề xuất sau khi làm chủ được toàn bộ tiên phủ này thì sẽ chia lại cho Cực Âm lão đạo một số pháp bảo trân quý, đối với chuyện tốt như vậy, Cực Âm lão đạo cũng không ngại đồng ý ngay.

Về phần mấy người còn lại, có Huyền Vũ lão đạo đang tranh đấu với một con hỏa long. Lão không muốn lấy mạng của nó mà chỉ say sưa chiến đấu, coi đó như một trò chơi. Thiên Thủy tam thánh cũng đang bận giao tranh. Đám môn nhân của Huyền Vũ lão đạo cũng đang quần lấy một con hỏa long. Đại Lực Hùng Vương thì tuy đi cùng Chu Thanh nhưng cũng không rõ chỉ hướng thế nào.

Có Cực Âm lão đạo trợ giúp, Hiên Viên pháp vương cũng không muốn kéo dài thời gian, càng sớm giúp con cóc chiếm được tiên phủ càng tốt.

Vân Hà tiên tử thấy ba người Hiên Viên pháp vương nhấc độn quang lên bay tới bên này, trong lòng liền biết không tốt. Nhưng Chu Thanh hiện tại vẫn đang ở thế hạ phong với con cóc kia, không tiện ra tay, ngay cả toàn bộ thần thức cũng điều động hết, chỉ còn chừa lại một cái xác rỗng. Nàng âm thầm nắm chặt hai viên Âm Thần Duyên Diệt dương đạn mà Chu Thanh đã đưa nàng, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn một ít, sau đó về phía ba người kia, nhẹ nhàng quở trách: “Đám tặc tử không biết xấu hổ, lại dám nhân lúc cháy nhà đi hôi của!” Truyện "Phật Đạo "

“He he! Tiểu nh đầu, còn nhỏ tuổi như vậy đã tu luyện đến Phán Hư cảnh giới, nguyên thần rất cô đọng, vừa hay làm chủ hồn trên Huyền Âm phiến của bản chân nhân nhé!” Cực Âm lão đạo nào có đem Vân Hà tiên tử để vào mắt, có điều đối với mấy môn pháp bảo có uy lực khá lớn kia vẫn có chút kiêng kỵ. Lão vừa thấy Vân Hà tiên tử quát mắng liền vung tay lên, cây trường phiên phía sau lập tức bay tới, cuộn cuộn nổi lên một đoàn hắc khí để tấn công thử xem đối phương thế nào. Truyện "Phật Đạo "

Hắc khí vũ động, tinh phong liền nổi lên. Vân Hà tiên tử thấy Cực Âm lão đạo xuất thủ cũng không dám chậm trễ, toàn lực tế lên hai kiện pháp bảo là Tổ Nghi kiếm và Vân Hà Diệt Thần tác. Tổ quang thoáng hiện lên, tinh hỏa cũng bốc cao, cuộn lấy hắc khí đang xông tới. Thiên hỏa liền bùng cháy, đốt cháy hết đám hắc khí, mấy sinh hóa đã kuyển65 hóa trong hắc khí cũng bị tiêu hủy.

“Cực Âm đạo hữu! Chúng ta toàn lực xuất thủ!” Nhìn thấy con cóc và Chu Thanh vẫn đang triển đấu, song phương người tới ta đi hết sức chậm chạp, Hiên Viên pháp vương liền biết con cóc đã bắt đầu trực tiếp đi vào giai đoạn quan trọng, đồng thời nó cũng âm thầm phòng thủ, sợ Chu Thanh bất chấp tất cả mà phản kích.

Cực Âm lão đạo không nương tay nữa, toàn bộ 81 cái ma phiến đều được thả ra. Hắc khí liền ngập trời, âm phong cuộn cuộn ma phiến tung tay, dạt xoa, ác ma cùng nhau hiện thân, trong đó còn có vài con hỏa long vừa bị Cực Âm lão đạo luyện hóa. Vân Hà tiên tử biết lão đạo này muốn bỏ trí trận thế nên vội vã bắn ra hai viên thần đạn.

Vù vù!

Hai viên thần đạn vừa bắn ra liền bay tới với tốc độ mạnh mẽ như lưu tinh. Nhưng bỗng có một đạo lam ảnh còn nhanh hơn hóa thành một bàn tay to màu lam ngăn lại, chẳng biết bàn tay đó làm thế nào mà hai viên thần đạn đó không nổ tung, ngược lại còn bị bàn tay đó thu vào trong tay. Lúc bấy giờ Lam Thần lão tổ mới hiện thân, cất tiếng cười khanh khách.

Vân Hà tiên tử thần đạn mình bắn ra cũng bị hóa giải lập tức sợ đến hoa dung thất sắc. Nàng cắn răng cố gắng trấn định lại tâm hồn, biết mình không thể thoái chí nên cũng không nói gì nữa, mà chỉ khu sử pháp bảo để bảo vệ nhục thân và Pháp Thân của Chu Thanh.

“Nguyên lai là Lam Thần đạo hữu!”

Lam Thần lão tổ vẫn bị bao bọc trong sương mù màu lam như trước, khó thấy diện mục, nhưng hình tượng này đã trở nên quen thuộc nên mọi người đều có thể nhận biết. Cực Âm lão đạo thấy đối phương bắt lấy hai viên thần đạn vừa rồi, xem ra đối với mình không có ác ý nên liền rò tai Hiên Viên pháp vương mấy câu, sau đó đề nghị liên minh với Lam Thần lão tổ.

“Lão tổ đồng ý hợp tác với các ngươi, nhưng các ngươi phải giúp ta giết chết Vô Chân tặc nì, còn tiểu tử này cũng phải giao cho ta, để ta tra hỏi một vài chuyện!” Lam Thần lão tổ hắc hắc cười quái dị. Hiên Viên pháp vương và Cực Âm lão đạo liếc nhìn nhau ột cái, sau đó gật đầu. Ba người vỗ tay kết thành hiệp nghị.

Có Lam Thần lão tổ hỗ trợ, Hiên Viên pháp vương cũng rảnh tay, thả thần thức ra xung quanh để dò xét. Hiện tại Vô Chân lão nì và đám Côn Lôn lão đạo vẫn chưa hiện thân nên vẫn không thể khinh cử vọng động được. Cực Âm lão đạo cũng không bày trận mà chỉ vận sức vào tống ma phiến, miệng đọc pháp quyết, tất cả sinh hồn ác ma toàn bộ xuất thủ. Mùi hôi thối liền nồng nặc xông tới tận trời, khiến cho cả ôn Lam Tân và Hiên Viên pháp vương cũng phải lui ra thật ra. Còn Lam Thần lão tổ thì trực tiếp huyền hóa ra một bàn tay to màu lam để bắt lấy đám ngũ công của Chu Thanh đang bay lượn xung quanh.

Công lực của hai người cao siêu đến bậc nào chắc không cần phải nói nữa! Vân Hà tiên tử liền phun ra một ngụm máu tươi, đau khổ cố gắng cầm cự. Mười hai con rết bị bàn tay to kia cuốn lấy liền không ngừng giãy giụa nhưng vẫn không thoát được. Còn chín thanh Thiên Long Phục Ma kiếm vừa bắn ra thì bị một cái ma phiến ngăn lại, sau đó bị thu mất. Quả thật nếu không có người điều khiển thì pháp bảo mất đi rất nhiều chỗ diệu dụng.

Trường phiên của Cực Âm lão đạo lại vận chuyển, áp lực tăng lên cuốn tới Vân Hà tiên tử. Nét mặt của Vân Hà tiên tử thoáng nét tuyệt vọng, xem ra ngay cả tư cách đề liều mạng cũng không có, bởi năng lực của đối phương mạnh hơn mình rất nhiều lần. Mắt thấy sẽ bị cuốn vào trong ma phiên, bị sinh hồn cắn nuốt thì một đạo tử quang chợt xuất hiện, chắc lại hắc khí, thì ra Huyền Vũ lão đạo đã kịp thời chạy tới, dùng hòa quang để đỡ một đòn vừa rồi của Cực Âm lão đạo.

Đang lúc nguy cơ trùng trùng, đột nhiên trên đỉnh đầu Pháp Thân của Chu Thanh bỗng bạo xuất ra một âm thanh trầm đục, Tịch Diệt Pháp Luân giống như bị một lực lượng nào đó hấp dẫn cũng trực tiếp nhảy từ trong không gian ảo ra ngoài. Kim quang liền tỏa sáng, tiếng Phạn xướng vang vọng cả đại điện. Trên khuôn mặt pháp thân của Chu Thanh sáng ngời như ánh mặt trời, sau đó chợt xuất hiện vô số hư ảnh của tiên nữ phi thiên, liên tục rải lên mặt hắn những ngũ sắc quang hoa. Hoa vũ bay tán loạn bảo tướng trang nghiêm.

Tịch Diệt Pháp Luân cấp tốc chuyển động, một đạo thất thái quang mang liền bay ra, ngưng kết thành hình dạng một cây trượng bằng trúc, có chiều dài chừng 3 thước 7 phân, lại có 7 đốt, mỗi đốt có một màu sắc khác nhau

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Bát Bộ Thiên Long (1)

Thanh thần trượng vừa vung ra, khắp đại điện đều lấp lánh thần quang bảy sắc, nhất thời linh khí cuộn cuộn tuôn chảy, thanh âm phạn xướng càng lúc càng rõ, nhưng lại không nghe ra phát nguồn từ đâu, hình như vọng từ trong hư không. Ma phiên Cực Âm lão đạo cuốn qua, sát khí âm phong, ác quỷ dạ xoa, hồn ma quỷ quái bị thần quang bảy sắc chiếu vào đều tan biến hết.

Bình! Bình! Mấy tiếng nổ lớn vang lên, mấy cây ma phiên được Cực Âm lão đạo phóng ra trước tiên bị thần quang bảy sắc quét trúng, phát ra tiếng nổ chói tai, khói đen bốc lên ngùn ngụt, ma phiên bị đánh trở lại nguyên hình thành kích thước lớn khoảng 3 tấc, rơi bộp xuống đất, đám ma quỷ dạ xoa dạt tợn trên mặt phiên đều mất tăm mất dạng, chỉ còn luồng khói đen nhọt nhọt sót lại, giờ chẳng khác nào một tiểu phiên có chút ma khí mà thôi, đâu còn bóng dáng pháp khí tà đạo nhất đẳng Huyền Âm Tự Thú Phiên. Truyện "Phật Đạo "

Cực Âm lão đạo hét to kinh hãi, cơ mặt co rút, cũng không biết thanh thần trượng đó là pháp bảo gì mà lợi hại đến thế, thần quang chiếu một cái là mấy cây Huyền Âm Ma Phiên của mình bị trở về nguyên hình, hoàn toàn mất đi tác dụng, muốn tế luyện lại như cũ không biết phải cần bao nhiêu linh hồn ma thú, Cực Âm lão đạo vừa mới luyện hóa nguyên thần của mấy con hỏa long, uy lực ma phiên đã sắp đạt thời kì cực thịnh năm xưa, đang chuẩn bị thỏa sức vùng vẫy làm ra chuyện kinh thiên động địa, nào ngờ thần trượng đột nhiên xuất hiện phá hoại.

Thần quang như sóng dữ cuộn cuộn gầm thét lao tới, Cực Âm lão đạo tuy bị mất ma phiên, trong lòng xót của như bị cửa một nhát dao, nhưng vẫn chưa mất hết lí trí, bằng không lão đã không tu luyện đến cảnh giới này rồi, ngay cả Huyền Âm phiên cũng không chống đỡ nổi, mình còn ngu dại chưa chịu rút lui, vậy chẳng khác nào chán sống sao?

Cực Âm lão đạo vội nhảy lui lại, phát tay áo một cái, mấy cây ma phiên bị trở lại nguyên hình rơi xuống đất được thu vào tay áo, vật liệu để làm ra mấy cây ma phiên này cũng không phải dễ có, chính do một vị cao nhân tà đạo năm xưa thu thập âm khí vạn năm trong Hắc Phong động chế luyện ra nên mới có thể trực tiếp luyện hóa linh hồn ma thú, nếu như mất đi thì không còn chế luyện ra cây khác được nữa, bây giờ tuy ma phiên bị trở lại nguyên hình, nhưng chỉ cần ma phiên không bị hủy nát, có thể dùng Huyền Âm Ma Hóa tế luyện chín chín tám mười một ngày, hồi phục chân linh, lại thu vào đủ số linh hồn là có thể hồi phục uy lực.

“Đáng chết thật! Bắt ta đi đâu tìm linh hồn ma thú số lượng nhiều đây? Pháp bảo kia quá lợi hại, chỉ dựa vào thần quang đã hủy đi ma đạo chí bảo của ta, e rằng thần tiên trên trời gặp phải cũng khó tránh kiếp nạn, lão đạo ta phải cẩn thận mới được, nhờ lật thuyền ở đây thì không đáng đâu!”

Cực Âm lão đạo thu hồi ma phiên, toàn thân hóa thành chiếc bóng đen, âm thầm chuẩn bị ra ngoài, trong chớp mắt đã ra ngoài tế đài, ngoảnh đầu nhìn lại, thấy thần quang không đuổi theo, thở phào nhẹ nhõm, vừa bình tĩnh được đôi chút, chợt nhớ ra cùng đi với mình còn có đám người Hiên Viên pháp vương, Lam Thân lão tổ, vội đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện Hiên Viên pháp vương và Ôn Lam Tân đã sớm chuẩn bị ra ngoài rồi, đang đứng lơ lửng ngoài xa xa, vẻ mặt thể hiện rõ nét sự kinh ngạc, nhất là Hiên Viên pháp vương toàn thân huyết quang chớp chớp, miệng không ngừng nhấp nháy tự nói một mình. Cực Âm lão đạo liền phi thân đến gần để nghe cho rõ.

“Thất Bảo Diệu Thủ! Lại là Thất Bảo Diệu Thủ!”

“Thất Bảo Diệu Thủ? Là cái quái gì thế nhỉ? Chẳng lẽ là tên của món pháp bảo kia?” Cực Âm lão đạo phi thân đến gần, cuối cùng đã nghe rõ Hiên Viên pháp vương đang lầm bầm cái gì, trong lòng nghi hoặc, liền đưa ra thắc mắc, lão hình như chưa bao giờ nghe qua có món pháp bảo mang tên Thất Bảo Diệu Thủ.

Ôn Lam Tân né tránh nhanh nhất nên không bị thương tích gì, đã luyện được nguyên thần thứ hai, cảm quan trực giác đều tăng tiến rõ rệt, biết sự lợi hại của thần quang kia, những gì Hiên Viên pháp vương lầm bầm này giờ cũng nghe hết vào tai, trong lòng nghi hoặc không kém, chỉ có điều giống như Cực Âm lão đạo, Ôn Lam Tân cũng chưa từng nghe nói đến Thất Bảo Diệu Thủ, nhưng pháp bảo uy lực dũng mãnh như thế, cho dù là trên thiên giới chắc

không thể là vật vô danh chứ?

Hiên Viên pháp vương nghe Cực Âm lão đạo thắc mắc mới giật mình bừng tỉnh, biết vừa rồi mình kinh hãi quá lỗ lòi, vội nói: “Hình thù và uy lực của pháp bảo này rất giống với một món trong kí ức của ta, chỉ là món pháp bảo kia đã bị thất lạc vào thời thái cổ, ta cũng chỉ mơ hồ biết được một ít thông tin thôi.” Câu này nói ra càng làm tăng thêm tính bí ẩn, Cực Âm lão đạo hiểu chết liền, nhưng thấy Hiên Viên pháp vương ngậm miệng không nói gì thêm, biết chắc lão yêu quái này có che giấu thông tin, trong lòng Cực Âm lão đạo hậm hực không vui.

Mọi việc diễn tả phức tạp nhưng chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, lúc này thần quang dày đặc đã bao trùm toàn bộ tế đài, không phát tán ra nữa. Chu Thanh, Vân Hà tiên tử, Huyền Vũ lão đạo đều được thần quang bao phủ, chỉ thấy bảo quang lấp lánh, thần quang bảy sắc cuộn cuộn, người bên ngoài không thể nhìn xuyên qua biết tình hình bên trong, thần quang lại từ từ nâng cao như một quả cầu ép lên trên, vốn dĩ thanh quang của Cáp Mô đang đấu với bản mệnh kim quang của Chu Thanh, nay đã thay bằng thần quang bảy sắc đấu với thanh quang.

Thần quang bảy sắc rõ ràng mạnh hơn bản mệnh kim quang của Chu Thanh gấp nhiều lần, chỉ ép lên trên một cái là thanh quang của Cáp Mô bị đẩy lui ngay tức khắc, chỉ một lúc là ép thanh quang đến chính giữa bia đá, hai luồng năng lượng rơi vào thế giằng co ngang ngửa.

Sắc mặt Hiên Viên pháp vương nhăn nhó khó coi, thần quang tạo thành lớp bảo vệ bọc lấy mấy người Chu Thanh không cách nào phá vỡ được, người bên ngoài đừng mong tấn công Chu Thanh được nữa, bây giờ chỉ biết trơ mắt ra theo dõi trận đấu giữa Chu Thanh và Cáp Mô.

“Tại sao Thất Bảo Diệu Thụ lại rơi vào tay tên tiểu tử này chứ? Pháp bảo này mà được tung ra, e rằng ngay cả đám thần tiên trên trời còn phải lép vế. Hừ! Thất Bảo Diệu Thụ, ngay cả Yêu tộc đại thánh Không Tuyên còn không chống đỡ nổi, hôm nay ta đã được mở rộng tầm mắt rồi. Tiếc quá! Pháp bảo quý thể này rơi vào tay tên tiểu tử này đúng là uổng phí, công lực tên tiểu tử cứ quái lạ sao sao ấy, lợi hại thì có phần lợi hại thiệt, nhưng hân vẫn chưa sử dụng pháp bảo thành thạo, tứ đệ vẫn còn hy vọng chiến thắng!” Hiên Viên pháp vương ngẩng đầu lên nhìn về phía Cáp Mô trên cao, ngậm ngẫm tự trấn an, thật ra trong lòng lão cũng chẳng mấy tin vào chiến thắng, Hiên Viên pháp vương là lão yêu quái đắc đạo từ cả ngàn năm trước, năm xưa lại là thống soái Yêu tộc trong thiên hạ, tất nhiên biết rất nhiều bí mật đã bị thất truyền.

Năm xưa trong trận đại chiến Phong Thần, Yêu tộc đại thánh Không Tuyên oai phong một cõi, dưới ngũ sắc thần quang của ngài thần tiên khó thoát, ngay cả Xiển giáo thập nhị chân tiên đều không phải đối thủ, Côn Lôn tán tiên Lục Áp đạo quân cùng bồi phận với Tam Thanh Đạo Tôn cũng phải trốn chạy trốn chết, nhưng cuối cùng Không Tuyên vẫn phải bại dưới Thất Bảo Diệu Thụ. Hiên Viên pháp vương không hề lạc quan với tình cảnh của Cáp Mô, muốn ra tay tiếp sức lại không thể, đành thăm dò nguyên rủa tên tiểu tử Chu Thanh công lực còn yếu không phát huy nổi uy lực Thất Bảo Diệu Thụ.

“Lam Thần đạo hữu đi đâu rồi?” Cực Âm lão đạo chợt nhớ ra còn thiếu một người, đưa mắt nhìn xung quanh cũng không phát hiện, Lam Thần lão tổ xưa nay luôn thần bí, trong hải ngoại tu đạo giới cũng là bá chủ một phương, thực lực không hề kém cạnh Cực Âm lão đạo, thần quang do Thất Bảo Diệu Thụ cuốn tới tuy lợi hại, nhưng Cực Âm lão đạo không tin Lam Thần không đủ sức chạy thoát.

Nghe Cực Âm lão đạo hỏi tới, Hiên Viên pháp vương cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, Ôn Lam Tân lại tỏ ra không thèm quan tâm, hiện nay thứ ả quan tâm nhất chính là nguyên thần Càn Cơ lão đạo đang nằm trong tay Hiên Viên pháp vương, những người khác sống chết mặc bay, chỉ là tên lão yêu quái Hiên Viên này rất mạnh, thủ đoạn tàn độc, dù là xét về công lực hay pháp bảo Ôn Lam Tân cũng không đủ sức đánh lại, nguyên thần thứ hai tu luyện từ Huyền Tẩn Châu chưa chắc đối phó nổi với 8 con Thiên Quý, càng khỏi nói đến chuyện đoạt lấy nguyên thần trên tay lão yêu quái.

Hiên Viên pháp vương cũng kinh ngạc khi thấy Ôn Lam Tân là Ma đạo cao thủ, lại cực kỳ quan tâm Càn Cơ lão đạo, đoán chắc hai người có quan hệ không bình thường nên mới giữ lấy nguyên thần Càn Cơ làm vật uy hiếp, có thêm một thuộc hạ pháp lực cao cường cũng tốt.

Hiên Viên pháp vương căng mắt ra theo dõi Cáp Mô và Chu Thanh đại chiến, thần quang phát ra từ Thất Bảo Diệu Thụ từ từ lần lượt lên trên, còn thanh quang của Cáp Mô hình như không chống đỡ nổi phải thoái lui từng bước. Cáp Mô có lợi hại đến đâu chắc cũng không bằng Không Tuyên năm xưa, nếu không vì Chu Thanh mới có được Thất Bảo Diệu Thụ, sử dụng vẫn chưa thành thạo, Cáp Mô đã không thể dựa vào sức của một mình chống đỡ với món thái cổ pháp khí uy trấn thiên hạ năm xưa lâu đến vậy rồi.

“Mấy vị đạo hữu, mau giúp ta giết chết lão tặc này!” Lam Thần lão tổ đột nhiên hiện ra từ hư không, lao nhanh về phía Hiên Viên pháp vương, văng khối lam văn che phủ toàn thân, đôi tay vung vút về phía sau mấy cái, mấy đạo Âm Lôi Bích Hỏa bắn ra, hất văng luồng khí trắng đuổi theo sát sau lưng.

Tội nghiệp Lam Thần lão tổ bị vận xui đeo bám, tiền phù khai quang đến góp mặt hòng chia chác một phần, dù tề hại đến đâu tin chắc cũng tóm được vài món pháp bảo, nào ngờ vừa đưa mặt ra đã bị Vô Chân lão ni và cả bọn Côn Lôn lão đạo tập kích hủy đi thân xác, ngay cả Thiên Ác Lam Đạo và Khóc Tang Bàng cực khổ luyện chế cũng bị thu mất, cũng may lão không phải tu sĩ tầm thường, nguyên thần có thể sử dụng pháp thuật, vừa mới tỉnh lại gần liền mình với Hiên Viên pháp vương, Cực Âm lão đạo, chuẩn bị trả thù chuốc hận, lại bị thần quang của Thất Bảo Diệu Thụ chiếu phải, khó khăn lắm mới thoát ra ngoài, đứng ngay Vô Chân lão ni mai phục nãy giờ, sém chút là bị Lưỡng Cực Huyền Từ Bình hút vào, trở thành được phẩm cho người ta luyện đon. Truyện "Phật Đạo "

“Tặc tử đừng hòng trốn thoát!” Lưỡng Cực Huyền Từ Bình phóng ra khỏi hư không chặn đường Lam Thần lão tổ, hai luồng khí trắng bị nổ văng cũng chụp đến ngang lưng từ phía sau.

Vô Chân lão ni và Càn Không lão đạo xông ra từ trong bình, Vô Chân lão ni vung tay đánh ra một đạo Phật quang, tiếng sấm vang lên đỉnh tai nhức óc, một chuỗi Phật châu chụp xuống đỉnh đầu Lam Thần lão tổ, mùi đàn hương tỏa ra từ phía, Càn Không lão đạo cũng phóng ra một thanh phi kiếm, hóa thành trăm đạo thanh quang, phối hợp với hai luồng khí trắng chặn đường rút lui của Lam Thần lão tổ, lúc này Lam Thần lão tổ đứng là lên trời không lối, xuống đất hết đường rồi.

Hiên Viên pháp vương chứng kiến cảnh này, thở dài một tiếng, phen này Lam Thần lão tổ khó thoát khỏi kiếp số rồi. Cực Âm lão đạo cũng hận thấu xương Vô Chân lão ni, không nói gì nhiều, phóng ra toàn bộ Huyền Âm phiến còn lại, tuy có mấy cây ma phiến bị Thất Bảo Diệu Thụ đánh trở lại nguyên hình, nhưng những cây khác vẫn có thể sử dụng, chỉ là uy lực kém hơn một chút.

“Lão tặc ni! Lão tổ liễu mạng với người!” Lam Thần vung tay ném ra cả hai viên Tam Âm Thần Duyên Diệt Dương Đạn, thần đạn này có uy lực cực mạnh, phạm vi sát thương cũng khá rộng, một khi phát nổ, ngay cả Lam Thần lão tổ cũng khó tránh bị vạ lây, nhưng Lam Thần hận thấu xương Vô Chân lão ni, có thể nói là muốn ôm kẻ thù cùng chết chung với nhau, nên mới bất chấp hậu quả liễu mạng như thế.

Cực Âm lão đạo vừa cuống cuồng thu lại Huyền Âm phiến, 2 viên Tam Âm Thần Duyên Diệt Dương đạn phát nổ dữ dội, sóng năng lượng ào ạt kèm theo khói lửa xanh lè che phủ cả bầu không gian rộng, đầu còn nhìn rõ được thứ gì, toàn tiên phủ bị lắc lư mạnh một cái, tiếng kêu rú thảm thiết vang lên từ trung tâm vụ nổ, Hiền Viên pháp vương, Cực Âm lão đạo, Ôn Lam Tân vội phát động pháp bảo ngăn cản khói lửa xanh lè bắn vào người.

“Đạo hữu hãy cứu ta!” Một âm thanh cầu cứu yếu ớt truyền vào tai Hiền Viên pháp vương, Hiền Viên đang pháp động pháp y hộ thân tạo thành luồng huyết quang phòng ngự chống lại khói lửa xanh lè cực độc, vụ nổ vừa rồi quá kinh khủng, cũng không biết Lam Thần lão tổ đã dùng vũ khí gì, thậm chí còn mạnh hơn cả Càn Thiên Hóa Linh Phích Lịch năm xưa, Hiền Viên đang trầm ngâm nghĩ ngợi, đột nhiên thấy một đạo lam quang chớp tắt xông ra khỏi đám khói, bay nhanh về phía lão không ngừng gào thét cầu cứu.

Hiền Viên do dự giây lát, mở ra một lỗ hồng huyết quang phòng ngự cho lam quang chui vào, chính là nguyên thần của Lam Thần lão tổ, lúc này Lam Thần có thể nói là vô cùng thảm hại, nguyên thần cực kì suy yếu, chỉ còn sót lại một ít khói lam yếu ớt chớp tắt, hình như sắp phải tan biến đi vậy.

“Hiền Viên đạo hữu mau dùng chân nguyên bảo vệ nguyên thần của ta, lớp khói lam hộ thân của ta bị vụ nổ vừa rồi đánh tan, chắc không chịu đựng được lâu nữa đâu!” Lam Thần lão tổ hét hoảng hét lên van nài. Hiền Viên pháp vương phát tay áo một cái, cuốn lấy nguyên thần Lam Thần lão tổ vào trong, sau đó truyền cho một đạo yêu lực thuần khiết, để Lam Thần lão tổ hồi phục lại chút ít.

“Đa tạ đạo hữu cứu giúp, ta thật vô cùng cảm kích! Lão tặc ni Vô Chân quá gian xảo, thấy tình hình nguy hiểm đã chui ngay vào Lưỡng Cực Bình chạy trốn, nhưng dù là vậy tin chắc cũng bị trọng thương rồi, không mất vài năm chắc không hồi phục được đâu, tên đạo sĩ kia thật gian trá, ta còn chưa ra tay lão đã trốn vào trong bình trước rồi, không gây được thương tích cho lão, thật tức chết đi được! Đạo hữu hãy giúp ta hồi phục thân xác, tiêu diệt Vô Chân tặc ni, sau này ta sẽ nghe theo đạo hữu sai khiến!” Lam Thần lão tổ một mặt vận công trị thương, một mặt giải thích những chuyện xảy ra nãy giờ với Hiền Viên pháp vương. Giờ đồ ngộ lão yêu quái này là cần thiết nhất, có như thế Lam Thần mới có hy vọng hồi phục thân xác, bằng không Hiền Viên pháp vương này sinh ý đồ xấu, muốn luyện hóa nguyên thần Lam Thần vào lúc này có thể nói là dễ như trở bàn tay. Truyện "Phật Đạo "

Đôi khi sức ép từ Tam Âm Thần Duyên Diệt Dương Đạn tan hết, Cực Âm lão đạo và Hiền Viên pháp vương vung tay xua tan đám khói xanh mù mịt, cảnh tượng đập ngay vào mắt, thần quang do Chu Thanh điều khiển cứ liên tục ép lên, thanh quang bản mệnh chân nguyên của Cáp Mô bị đẩy lui trở lại nhanh chóng, thần quang phát ra từ Thất Bảo Diệu Thụ đã luyện hóa được hai phần ba bìa đá trấn phủ, tình thế giờ đã đảo ngược, hơn nữa thể thua của thanh quang vẫn chưa chịu dừng lại.

Cáp! Cáp! Cáp! Cáp Mô phát ra 3 tiếng kêu đinh tai nhức óc như kim đâm vào tai, sức nổ chấn động không gian không hề thua kém 2 viên Tam Âm Thần Duyên Diệt Dương Đạn vừa rồi. Cáp Mô bị dồn ép chịu hết nỗi đã hiện nguyên hình, một con cóc khổng lồ treo lơ lửng trên cao, thể tích thân xác to đến hơn 10 dặm, y chang chiếc bóng ban đầu của ngọn núi kia, 6 con mắt đều mở to xanh lè như 6 khe vực sâu hun húc rộng mấy mẫu, vô cùng ghê rợn.

“Úi!” Cực Âm lão đạo thấy Cáp Mô hiện ra nguyên hình, cổ họng đắng ngắt, nuốt nước bọt cái ực, nghĩ thầm: “Tên này ghê gớm quá, khi xưa ta còn định đánh nhau với nó một trận, may mà thiên kiếp sắp ập tới nên mới gác lại ý định đó. May quá! Nếu ta làm thiệt chắc đã tiêu dưới tay nó rồi!”

Cáp Mô hiện ra nguyên hình, trên người lan tỏa ra yêu khí vô cùng vô tận, mạnh mẽ bá đạo dị thường, áp lực dữ dội đè thẳng xuống bên dưới, cuồn phong pha lẫn yêu khí nồng nặc cuộn cuộn lao tới, mọi người lão đạo không còn đứng vững.

Đại Lực Hùng Vương đã sớm giết được con hỏa long trên đỉnh cột, đứng trơ mắt làm khán giả, lúc Vân Hà tiên tử bị nguy hiểm cũng không ra tay cứu giúp.

Cáp Mô mở to cái miệng kêu cạp cạp, quả núi bên trên đè mạnh xuống hợp thể với thân xác khổng lồ của nó, thân xác vốn trong suốt nay được nhuộm thành một màu xanh biếc, Cáp Mô lại phình to hơn, làn da bóng loáng nổi lên chi chít những đốm sần sùi to bằng xô đựng nước. 6 con mắt xanh lè cùng bắn ra thanh quang kết hợp với thanh quang bản mệnh đang chiến đấu, thanh quang bản mệnh nhận được cứu viện tăng mạnh lên gấp trăm lần, khí thế dữ tợn lao thẳng vào thần quang của Thất Bảo Diệu Thụ, xem ra Cáp Mô muốn nhanh chóng phân rõ thắng thua, Thất Bảo Diệu Thụ uy lực mạnh mẽ, một mình nó không thể chống nổi, chỉ còn cách hợp thể với ngọn núi, vay mượn yêu khí dồi dào trong pháp bảo, tốc chiến tốc thắng.

Hai luồng năng lượng khổng lồ ập vào nhau, Chu Thanh ngỡ ngàng trong tích tắc, thần quang nhanh chóng bị đẩy lùi, thanh quang tiến xuống thế như chẻ tre. Hiền Viên pháp vương cười toét khoai chí, trong lòng thần phục: “Từ đệ quả nhiên dũng mãnh vô song, Thất Bảo Diệu Thụ rơi vào tai thằng tiểu tử kia thật uống phí!”

Thấy tình thế một lần nữa lại xoay chuyển, Hiền Viên pháp vương, Cực Âm lão đạo, Ôn Lam Tân cùng phi thân áp sát, chỉ cần thần quang của Thất Bảo Diệu Thụ vụt tắt, liền phát động toàn lực tấn công Chu Thanh, bắt hấn hồn xiêu phách tán. Hiền Viên pháp vương và Ôn Lam Tân đều thèm thuồng mấy món pháp bảo phong thần trên người Chu Thanh, nhất là Thất Bảo Diệu Thụ, có nó rồi khi Hiền Viên pháp vương phi thăng, muốn tung hoành thiên giới cũng không phải không có khả năng ấy, còn Cực Âm lão đạo lại muốn thu lấy nguyên thần Chu Thanh tế luyện ma phiến, coi như trả mối thù hủy mấy cây ma phiến của lão.

Chính vào lúc thanh quang của Cáp Mô ép tới tận nơi, đột nhiên có tiếng gầm rú vang trời, lớp hào quang bảo vệ dày đặc hoàn toàn tan biến, Vân Hà tiên tử và đám người Huyền Vũ lão đạo mất tăm mất dạng hết, tiên nữ rải hoa trên trời cũng bốc hơi, chỉ còn kim thân pháp thân của Chu Thanh đứng sừng sững, Thất Bảo Diệu Thụ treo trên đỉnh đầu, 8 cánh tay pháp tướng kim thân tạo ấn quyết, toàn thân đứng yên bất động.

Hư không nứt ra 8 đường rãnh, Bát Bộ Thiên Long lần lượt xuất hiện.

Một chiếc bóng thiên thần cao lớn hiện ra trước tiên.

Chiếc bóng Kim Long hiện ra thứ hai.

Quý Dạ Xoa không lồ xuất hiện.

Chiếc bóng thứ tư được che phủ trong làn khói, người chẳng ra người, thần chẳng ra thần, chỉ là mang theo hương thơm phảng phất và âm thanh êm ái lan tỏa.

Một chiếc bóng ma quỷ xấu xí hiện ra tiếp theo.

Con chim không lồ hiện ra, đỉnh đầu có cục u to tướng, đôi cánh lấp lánh đủ loại màu sắc.

Một chiếc bóng hình người có mọc một chiếc sừng trên đầu.

Lại một sinh vật kì dị, người chẳng ra người, đầu người thân rắn.

8 sinh vật kỳ dị cổ quái, đều là ảo ảnh, nhưng cơ thể to lớn dị thường không thua kém gì con cóc hiện nguyên hình

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Bát Bộ Thiên Long (2)

Cáp Mô phát động toàn bộ công lực phản kích, nhận ra thần quang biến mất hoàn toàn, cứ tưởng Chu Thanh kiệt sức không còn chống cự nổi, trong lòng mừng rơn, vừa định làm theo cách cũ luyện hóa bia đá, chợt phát hiện thanh quang bản mệnh của mình bị 8 chiếc bóng sinh vật kì lạ kia nuốt chửng không thể thu hồi lại được. Cáp Mô vừa nhìn thấy 8 chiếc bóng không lồ, sợ đến nỗi hú to một tiếng, rung mình một cái biến trở lại hình người. Truyện "Phật Đạo "

“Đại ca! Chúng ta mau chạy thôi! Trước khi tên tiểu tử kia luyện hóa được bia đá, chúng ta phải rời khỏi đây ngay!” Cáp Mô hét hoảng kêu gào cảnh báo.

“Bát Bộ Thiên Long!” Hiên Viên pháp vương cũng đã nhìn thấy 8 sinh vật ẩn hiện lơ lửng trên hư không, thất kinh hồn vía thốt lên: “Tên tiểu tử này tu luyện công pháp gì thế này? Tại sao lại có cả Bát Bộ Thiên Long đến trợ chiến? Chẳng lẽ tên tiểu tử đã thành Phật rồi?”

Chu Thanh từ từ phát động ẩn quyết, kim quang từ bên dưới lẩn lên, giờ không còn Cáp Mô ngăn cản, luyện hóa bia đá trở nên dễ dàng hơn nhiều, kim quang chớp mắt đã bao bọc một nửa phần đáy bia đá, như một đóm lửa vàng chói tiếp tục lan lên phía trên, Thất Bảo Diệu Thụ vẫn trôi nổi trên đỉnh đầu, chỉ là thần quang mất sạch, hình thù như một cành cây, lại giống một thanh tre.

“Đại ca, huynh còn đứng ngây ra đó làm gì, đợi khi người này luyện hóa xong bia đá trấn phủ, nắm giữ cách điều khiển toàn bộ trận bộ trận pháp cấm chế của tiên phủ, vậy chúng ta muốn chạy thoát ra ngoài sẽ rắc rối to đó! Vừa rồi khi đệ luyện hóa bia đá đã mơ hồ nhận ra một số ảo diệu trong trận pháp cấm chế tiên phủ này, nếu được khởi động sẽ cực kì lợi hại, e rằng thần tiên hạ phàm cũng bị nhốt lại!” Cáp Mô hét hoảng nắm lấy tay Hiên Viên pháp vương, phát áo bào một cái, hóa thành một trận yêu phong bay về phía cửa tiên phủ, Ôn Lam Tân và Cực Âm lão đạo thấy tình thế nguy ngập, cũng nhanh chóng bám theo sau Hiên Viên pháp vương, 4 người hóa thành 4 luồng sáng xông tới tận cửa, hào quang lại bật lên bao vây, cả 4 người rơi vào Mê Tông tiên trận trấn giữ ngoài cổng tiên phủ.

Mê Tông tiên trận ngoài cổng tiên phủ cũng chẳng phải trận pháp gì lợi hại, không hề có chút thủ đoạn tấn công nào, nhưng nếu muốn phá giải cũng phải mất khá nhiều thời gian, khi rơi vào trong trận, chỉ cần ngoan ngoãn đi theo chỉ dẫn của hào quang linh khí trong đó, bay được một lúc sẽ ra khỏi trận.

Trận pháp này vốn được chủ nhân tiên phủ thiết đặt ở ngoài cửa để đón khách, người tu đạo đến nhà bá kiến lẫn nhau cũng là chuyện bình thường. Có người thành tâm đến kết giao bằng hữu, có kẻ mưu đồ chiếm đoạt tiên phủ, mỗi người mỗi mục đích, Mê Tông tiên trận bày ra chính là để giải quyết điều này. Người tu đạo nào muốn vào tiên phủ chắc chắn phải đi vào trong trận, chỉ cần như thế, chủ nhân của tiên phủ sẽ quan sát được động tĩnh của người đó, do thám thực hư trước, tra rõ người đó là bằng hữu hay kẻ địch để có cách đối phó thích hợp.

Chu Thanh phát động uy lực từ Thất Bảo Diệu Thụ, vận chuyển kim thân pháp tướng, trong lúc nguy ngập nhất gọi ra cùng lúc phần thân của Bát Bộ Thiên Long trợ chiến, tuy làm Cáp Mô hoảng sợ bỏ chạy, nhưng công lực tổn hao cũng không ít, muốn luyện hóa bia đá trấn phủ khổng lồ này cần phí một khoản thời gian, Cáp Mô chính là lợi dụng cơ hội này kéo Hiên Viên pháp vương trốn khỏi động phủ, tránh bị nhốt lại không thoát ra được.

“Tư Lan chân nhân, Bát Bộ Thiên Long tuy rằng lợi hại, nhưng ta thấy đó chỉ là ảo ảnh, chưa tu luyện thành chân thân, đạo hữu kết hợp thân thể với ngọn núi phát ra uy lực dữ dội đủ dòi non lấp bể, chẳng lẽ không có cách chống lại sao?” 4 người cuống cuồng cười yêu phong hắc vân bay đi trong Mê Tông

trận, Cực Âm lão đạo nghĩ hoài không hiểu, lão chứng kiến Cáp Mô sau khi hợp thể với ngọn núi, khí thể kinh hồn, yêu lực dữ tợn, nhưng khi Bát Bộ Thiên Long vừa hiện hình, Cáp Mô đã hoảng sợ bỏ chạy, trong lòng nghi hoặc nên mới hỏi cho rõ. Cáp Mô dùng thần thông pháp lực tạo dựng Từ Lan Bích cung nơi đáy biển Đông Hải, Cực Âm lão đạo bèn xưng hô hần là Từ Lan chân nhân, dù sao gọi hần là Cáp Mô hay Con Cóc đều có phần không ổn.

Nghe Cực Âm lão đạo đưa ra câu hỏi ngu ngốc, Lam Thần lão tổ trốn trong tay áo Hiên Viên pháp vương phát ra tiếng cười chế giễu: “Người kia có Bát Bộ Thiên Long bảo hộ, ngay cả thần tiên cũng đừng mong chạm vào người hần. Từ Lan đạo hữu vốn là con cóc 6 mắt, Bát Bộ Thiên Long chính là khắc tinh của đạo hữu, may mà Bát Bộ Thiên Long chỉ có chức năng hộ thân, không thể tấn công kẻ địch, bằng không Từ Lan đạo hữu phen này đã thê thảm rồi.”

Hiên Viên pháp vương nghe Lam Thần lão tổ lên tiếng, biết lão kiến thức uyên bác, bị đánh tan thân xác mà nguyên thần còn có thể sử dụng pháp thuật, chuyện lạ này không những chưa từng thấy bao giờ, ngay cả nghe còn chưa nghe qua. Hiên Viên pháp vương giúp đỡ Lam Thần lão tổ vốn chẳng mang ý đồ tốt đẹp gì, Lam Thần lão tổ có nguyên thần mạnh mẽ, Hiên Viên pháp vương định luyện hóa để giúp mình hồi phục pháp lực, chỉ là thấy nguyên thần kì dị sợ có điều gì không ổn, thêm vào thời gian cấp bách không kịp luyện hóa, lại nghe Lam Thần lão tổ hứa hẹn mai sau sẽ nghe sai bảo nên mới nảy ý định thu phục người này.

Hiện nay thực lực của Lam Thần lão tổ chẳng chịu nổi một đòn, nhưng dù gì cũng là bá chủ một phương trong hải ngoại tán tu giới, sau khi hồi phục thân xác tin chắc công lực sẽ không kém, năm xưa Hiên Viên pháp vương tung hoành vô địch, thống lĩnh Yêu tộc trong thiên hạ, thủ hạ rất nhiều, bây giờ lại một thân một mình, may mà còn lôi kéo được 2 người Ôn Lam Tân, Cực Âm lão đạo, tuy đều là cao thủ nhưng không mấy chịu phục tùng, càng đừng nói là khôi phục oai phong như năm nào rồi.

Cực Âm lão đạo bị hủy mất Huyền Âm ma phiến, tuy cuồn cuộn vài món pháp bảo ở tiên phủ, so ra không những không lời mà ngược lại còn lỗ một vỏ to, trong lòng đang âm ứ, lúc này nghe Lam Thần lão tổ cười hi hi mĩa mai, bực tức này ra ý đồ trả đũa.

“Đạo hữu nói không sai, bản mệnh chân nguyên của ta vừa rồi đang định đè nát tên tiểu tử thành cát bụi, nhưng lại bị Bát Bộ Thiên Long nuốt chửng, may mà thân xác của ta hợp nhất với ngọn núi, linh khí nguyên lực bổ sung cho nhau nên mới thoát nạn, dù là vậy phen này cũng đã lỗ to, không có mấy năm khổ luyện e rằng không thể hồi phục được!”

Cáp Mô sầm sầm xác nhận lời Lam Thần lão tổ, trước mắt đột nhiên lóe sáng, mọi người đã ra khỏi Mê Tông tiên trận, cánh cổng to lớn của tiên phủ xuất hiện ngay tầm mắt, hai cánh cửa dày cao mấy trăm trượng mở ra bên ngoài, kim quang lấp lánh, tòa tiên phủ như được xây từ chất liệu màu vàng đặc biệt, hòa làm một thể bóng loáng, không phải vàng cũng chẳng phải đồng.

Chu Thanh lúc này lòng dạ sáng như gương soi, vừa rồi giao đấu với Cáp Mô, Chu Thanh đã vận hết toàn bộ công lực, thể mà vẫn đứng ở thế yếu, chính là trận khổ chiến hung hiểm nhất từ trước đến nay, lần giao đấu với Càn Cơ lão đạo tuy cũng hung hiểm vạn phần, hủy đi nguyên thần thứ hai, ngay cả thân xác cũng sém tan rã, nhưng Chu Thanh vẫn tự tin có thể sử dụng mưu mẹo đánh phần thắng. Con cóc này không biết còn mạnh hơn Càn Cơ lão đạo gấp trăm ngàn lần, tuy không giống như Càn Cơ lão đạo có Roi Đà Thần trong tay, nhưng ngọn núi của nó cũng cực kì lợi hại, nhất là pháp bảo này được Cáp Mô luyện chế phỏng theo Phiến Thiên ấn.

Trong Luyện Khí Tổng Cương của Chu Thanh cũng có ghi chép cách tế luyện Phiến Thiên ấn, hần cũng tự phỏng chế thử ra một miếng, chỉ là không có vật liệu nên uy lực chẳng bằng một góc hàng thật, vì thế đã bị Trần Không lão đạo của Ai Lao sơn hủy đi, Phiến Thiên ấn hàng thật cần dùng vật liệu y như ngọn núi của Cáp Mô, lấy ngọn núi trấn áp long mạch ngưng luyện, do năm xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc đạo dùng nửa ngọn núi Chu Sơn bị đụng gãy chế luyện ra, Chu Sơn chính là cột chống trời, linh khí tích tụ trong đó không cần nói cũng đủ biết mạnh cỡ nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi chế luyện ra pháp bảo đã truyền cho môn hạ đệ tử Quảng Thành Tử, vì vật liệu đã dùng là cột chống trời nên gọi tên pháp bảo là Phiến Thiên ấn.

Cáp Mô tất nhiên không tìm được vật liệu như Chu Sơn, nhưng nó cũng dùng mười mấy ngọn núi trấn áp linh khí long mạch dưới đáy biển, thêm vào nguyên thần bản thân mỗi ngày lấy dung nham địa hỏa tôi luyện suốt cả ngàn năm, khi đối địch có thể kết hợp ngọn núi với thân xác, vay mượn linh khí trong pháp bảo, thực lực mạnh hơn gấp bội, nếu như không phải Chu Thanh toàn lực vận công, pháp động Thất Bảo Diệu Thụ ẩn giấu trong chiếc pháp luân, e đã sớm bị Cáp Mô đè nát bấy thân xác rồi.

Chu Thanh tạo ấn quyết như bay, kim quang bản mệnh đã bao trùm toàn bộ bia đá, mặc dù Chu Thanh hiện nay đạo hạnh cao thâm, chân nguyên dồi dào, trong một lúc sử dụng nhiều nguyên khí bản mệnh như thế cũng có phần chịu không nổi, cơ thể lão đạo một chập, hình như đứng không còn vững. Phụt! Phun ra một ngụm chân hỏa vào bia đá đã bị kim quang bao phủ hoàn toàn.

Lúc này bia đá đã bị nhuộm hết thành màu vàng lấp lánh, chân hỏa phun vào bia đá như lửa gặp dầu, bùng cháy từng đóm từng đóm lửa vàng chói, tấm bia đá khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ, xoay tròn, chỉ một lúc sau đã huyền hóa thành một tấm bia đá chỉ to khoảng 3 tấc. Chu Thanh lắc mình một cái, thu hồi kim thân pháp tướng vào trong thể xác, ảo ảnh Bát Bộ Thiên Long thủ hộ đều tan biến, tấm bia đá màu xanh to khoảng 3 tấc rơi từ trên cao xuống thẳng vào giữa trán Chu Thanh, kết hợp cùng chủ nhân.

Cuối cùng Chu Thanh đã luyện hóa được bia đá trấn phủ, nắm giữ toàn bộ trận pháp cấm chế của tòa tiên phủ, trước bao nhiêu cao thủ mạnh nha tranh đoạt, trở thành chủ nhân mới của tiên phủ.

“Ha ha! Thật không ngờ ta đã có động phủ của mình rồi, còn trong chiếc pháp luân kia lại có giấu Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề đạo nhân. Hí hí! Có món pháp bảo này, ta còn cần Roi Đà Thần, Khôn Tiên Tắc, Hóa Huyết thần đạo làm gì nữa, nhất là công pháp ta tu luyện phối hợp hoàn mỹ với Thất Bảo Diệu Thụ, không giống như mấy món pháp bảo kia chỉ phát huy được tí đỉnh uy lực. Í! Đây là Thất Bảo Diệu Thụ hàng thật đó nha! Chẳng lẽ chiếc pháp luân này chính là vật do Chuẩn Đề đạo nhân để lại? Ta đã kế thừa đạo thống của Chuẩn Đề đạo nhân? Mà tại sao lại triệu hồi Bát Bộ Thiên Long, thần thủ hộ của Phật giáo nhỉ?”

Chu Thanh vừa bất ngờ vừa vui mừng lại pha lẫn chút sợ hãi, trong một ngày không những có được tiên phủ dưới đáy biển, còn có luôn pháp bảo tiên

thuật Thất Bảo Diệu Thụ, dù hẳn có tâm trí kiên định, khi bình tĩnh nghĩ lại cứ như vừa trải qua một giấc mơ.

“Nếu không phải Thất Bảo Diệu Thụ bị thu hút bởi khí tức từ kim thân pháp tướng của ta tự động xuất hiện, ta đã bị con cóc kia đánh tan tành xác pháo rồi. Ta tập thành thói quen này từ lúc nào ấy nhỉ? Vì món lợi bất chấp cả mạng sống, chẳng lẽ những chuyện chặn đường ăn cướp làm nhiều quá nên thành thói quen rồi? Lần sau không được mạo hiểm như thế nữa, tiền phù tuy quý thiết nhưng giữ lấy cái mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn.” Chu Thanh nhớ lại tình hình nguy ngập vừa nãy, rung mình một cái ớn lạnh.

Trong đầu nảy ra nhiều suy nghĩ, bao nhiêu câu hỏi hiện ra, Chu Thanh nghĩ hoài không ra câu giải thích hợp lý, đột nhiên choáng váng mặt mày, nguyên thần suy yếu, Chu Thanh toàn thân mất sức, sức lực như bị hút hết vào chân không, đôi chân mềm nhũn, sém chút ngã lăn ra đất.

Chu Thanh cố gắng cầm cự, ngấm ngấm vận khí điều tức chân nguyên, biết mình vừa rồi quyết chiến với Cáp Mô đã hao tổn khá nhiều chân nguyên bản mệnh, lại phát động uy lực Thất Bảo Diệu Thụ triệu hồi Bát Bộ Thiên Long hộ vệ, giờ đã đến giới hạn chịu đựng cuối cùng.

Từ quang lóe lên trong không khí, Đầu Suất Từ Hóa xé toạc hư không, Thiên Thủy Tam Thánh, Huyền Vũ lão đạo, Vân Hà tiên tử và cả đám môn nhân hiện thân, vừa rồi khi Chu Thanh và Cáp Mô đấu pháp, Huyền Vũ lão đạo và Thiên Thủy Tam Thánh kịp thời có mặt giúp Vân Hà tiên tử chống đỡ cú đánh chí mạng từ Huyền Âm ma phiến của Cực Âm lão đạo, tiếp đến trận chiến càng lúc càng quyết liệt, Huyền Vũ lão đạo biết không thể can thiệp vào giúp đỡ, lại sợ mọi người bị vạ lây nên mới thi triển pháp lực thần thông, dùng Đầu Suất Từ Hóa mở ra hư không, dịch chuyển mọi người vào không gian ảo trốn tránh.

“Chu đạo hữu quả nhiên phúc trạch tiên duyên thâm hậu, có được tòa tiên phủ này nhìn nhận! Thế mới biết ý trời tự có sắp đặt sẵn mọi thứ!” Huyền Vũ lão đạo vội chúc mừng Chu Thanh có được tiên phủ, mở miệng ra là nói đến ý trời, Chu Thanh khẽ nhún mày bực bội.

Thiên Thủy Tam Thánh cũng vui mừng không kém, lần này họ xuống đây hẳn là vì muốn bắt Huyết Ma Hải Tảo luyện đơn được, nào ngờ gặp phải sự kiện tiên phủ khai quang, có được vài món pháp bảo cực phẩm, bây giờ tiên phủ lại rơi vào tay bằng hữu Chu Thanh, tin chắc vẫn còn được chia chút ít lợi lộc, thêm vào Chu Thanh đã hứa sẽ giúp họ luyện chế Độ Ách Kim Đan, chống chọi với thiên kiếp sẽ có thêm 5 phần hy vọng, còn về tiên phủ thuộc quyền sở hữu của Chu Thanh, bọn họ không ai đồ kỵ cả.

“Chỉ cần vượt qua thiên kiếp, phi thăng thiên giới, lúc đó tiêu điều tự tại, mọi thứ ở nhân gian có tốt đến cỡ nào cũng đâu còn dùng tới, bằng không chủ nhân trước kia của tiên phủ này đã ở lại, còn phi thăng làm gì nữa?” Hồng Pháp lão tổ và Thanh Thần Từ đều chung một suy nghĩ.

Đại Lực Hùng Vương thấy mọi việc xảy ra biến cố, trong lòng hối hận vô cùng, vừa rồi Vân Hà tiên tử sém chút mất mạng vào tay Cực Âm lão đạo, với công lực đạo hạnh của hắn tất nhiên có thể cứu kịp, thế mà hắn lại khoanh tay đứng nhìn không thèm cứu giúp. Chính vì lúc đó Đại Lực Hùng Vương nghĩ Chu Thanh đang ở vào thế thua, Cực Âm lão đạo chung phe với Hiên Viên pháp vương, nếu như Cáp Mô giành được tiên phủ, mà hắn lại đắc tội với đối phương, chẳng phải kế hoạch bị đổ bể rồi sao? Đại Lực Hùng Vương chỉ muốn mượn trận pháp trong tiên phủ xuống dưới hải nhân vạn trượng, thả ra vị hảo hữu của tổ sư, những chuyện khác hắn mặc kệ, vị hảo hữu của tổ sư này thần thông quảng đại, cho dù là thần tiên trên trời cũng không dám làm gì, chỉ cần cứu lấy người này thoát ra ngoài, tin chắc lợi lộc nhận được không hề ít, hơn nữa khi thả ra vị tiên bối kia rồi, với thần thông của người, cho dù phe nào có được tiên phủ cũng có thể dùng vũ lực cướp lấy.

Bây giờ thấy Chu Thanh có được tiên phủ, Đại Lực Hùng Vương biết mình tính toán sai lầm, suy ngẫm giây lát, bèn phi thân lại gần chúc mừng Chu Thanh, hẳn cứ tưởng vừa rồi Chu Thanh chiến đấu ác liệt không chú ý tới thái độ khoanh tay đứng ngoài cuộc của hắn, hơn nữa Chu Thanh cho dù không vui, nhưng với thân phận bá chủ một phương của mình, tin chắc không đến nỗi trở mặt thành thù đâu, chỉ cần mình nói ngon nói ngọt vài câu, lại nhờ Huyền Vũ lão đạo nói giúp, bảo Chu Thanh nể mặt giúp đỡ một lần chắc không thành vấn đề, chỉ cần cứu được vị tiên bối kia, lúc đó mình lại nắm thế chủ động.

Đại Lực Hùng Vương suy tính xong mọi kế hoạch, bề ngoài vẫn cứ tỏ ra vui mừng hơn hờ chúc mừng Chu Thanh, nhưng hắn đâu biết rằng Chu Thanh cũng đâu phải hạng ngây thơ dễ bị đánh lừa, Vân Hà tiên tử và đám người Huyền Vũ lão đạo vừa xuất hiện là Chu Thanh đoán ra ngay chuyện gì đã xảy ra, đạo hạnh công lực của Huyền Vũ lão đạo còn thua kém Đại Lực Hùng Vương, ngay cả Huyền Vũ cũng ra tay cứu kịp Vân Hà tiên tử, Đại Lực Hùng Vương không lí nào lại không cứu kịp. Chu Thanh suy nghĩ thấu đáo, làm sao mà không biết tính xấu gió chiều nào theo chiều nấy của con gấu Bắc Cực này chứ?

Trước những lời có cánh của Đại Lực Hùng Vương, Chu Thanh tỏ thái độ dửng dưng, chỉ làm mặt lạnh ứng phó vài câu, cũng không nổi giận trở mặt, nếu không vì nguyên thần Chu Thanh trải qua trận ác chiến với Cáp Mô đang suy yếu, cộng thêm có mặt đám người Huyền Vũ lão đạo, hẳn đã sớm tung Thất Bảo Diệu Thụ ra đánh chết con gấu Bắc Cực này rồi, sau đó luyện hóa nguyên thần của nó làm thức ăn bồi bổ cho Đô Thiên Thần Ma.

“Hừ! Dám mưu toan vào bồn tôn à! Tưởng ta là kẻ ngốc chắc, sớm muộn gì ta cũng đem con gấu này ra tế trượng. Thất Bảo Diệu Thụ, ta còn chưa thử hết uy lực của nó mà!” Chu Thanh thầm nguyên rủa Đại Lực Hùng Vương.

Thấy Chu Thanh tỏ thái độ không mấy thân thiện với Đại Lực Hùng Vương, đám người Huyền Vũ lão đạo thoáng chút bất ngờ, liền sau đó đã tỉnh ngộ, ánh mắt chuyển sang khinh miệt. Chu Thanh chính là căn hiệu quả này, ngấm ngấm điều tiết hồi phục công lực, bề ngoài vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, Đại Lực Hùng Vương đương nhiên nhận ra, trong lòng bồn chồn, nhưng lúc này vẫn phải làm ra bộ dạng giả tạo. Vân Hà tiên tử bị thương khi đối đầu với Cực Âm lão đạo, sau khi uống vài viên đơn được, trốn vào trong không gian ảo vận công điều trị. Truyện "Phật Đạo "

“Chu đạo hữu, ngài luyện hóa được bia đá trấn phủ, tin chắc đã nắm giữ toàn bộ trận pháp cấm chế của tòa tiên phủ, mục đích chuyến đi của ta là vì muốn cứu vị bằng hữu của tổ sư, mong Chu đạo hữu mở ra trận pháp thông vào hải nhân vạn trượng, giúp ta hoàn thành ý nguyện, Lão Hùng vô cùng cảm kích!” Đại Lực Hùng Vương nói lời thành khẩn, việc nhờ giúp đỡ cũng không có gì to tát, đám người Huyền Vũ lão đạo tuy khinh miệt hành vi khoanh tay đứng nhìn của Đại Lực Hùng Vương, nhưng dù sao cũng là bằng hữu đồng đạo, giờ Vân Hà tiên tử đã không bị suy yếu nhiều, cũng không thể làm quá với hắn, thấy Chu Thanh vẫn giữ im lặng, Huyền Vũ lão đạo nghĩ Chu Thanh vẫn đang mang nỗi hiềm khích, bèn định bước tới khuyên nhủ vài câu.

“Hừ! Muốn chạy à!” Chu Thanh đột nhiên hét to một tiếng, hần đã không chế bia đá trấn phủ, tuy kho tin tức không lồ ẩn chứa trong đó chưa kịp tiêu hóa, nhưng cũng có mấy phần nhạy cảm khi tiếp xúc với trận pháp cấm chế của động phủ, vừa rồi vận công điều tức, nguyên thần đã hồi phục bảy tám phần, đang nghĩ cách làm thế nào từ chối con gấu Bắc Cực này, thậm chí chọc giận nó đánh một trận cũng được, có Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, Chu Thanh tất nhiên có lòng tin nắm chắc phần thắng.

Lúc này Chu Thanh tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, khoác trên mình Cửu Nhật pháp y, tướng mạo trang nghiêm, Thất Bảo Diệu Thụ đã thu lại hết ánh hào quang, giờ chỉ như một cành cây bình thường. Đại Lực Hùng Vương không hề cảm nhận được có linh khí dao động, hần cũng chẳng biết lai lịch của món pháp bảo lợi hại này. Truyện "Phật Đạo "

Cấp Mô và Hiến Viên pháp vương vừa mới thoát khỏi Mê Tông tiên trận, nhìn thấy cánh cổng lớn tiên phủ, nghe tiếng hét của Chu Thanh vọng tới đều biết tình hình không hay, vội phóng như bay ra khỏi tiên phủ, xung quanh tiếng nổ vang lên không ngớt, chính là Chu Thanh đã phát động trận pháp cấm chế.

Tám cây cột lửa đỏ rực đột nhiên xuất hiện, chính là trận pháp ở dưới ngọn núi lửa, 49 con hỏa long trên mỗi cây cột kết thành một tấm lưới lửa, vây lấy 4 người Hiến Viên pháp vương vào giữa, mấy con hỏa long đều là ảo ảnh, không giống như cột lửa thủy tinh có thực thể, ngọn lửa bốc cháy ngàn ngút, toàn bộ đều là Thiên Hỏa

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: U Hồn Bạch Cốt Phiên (1)

“Đại ca cẩn thận, đây là Thiên Hỏa đại trận!” Cấp Mô hét hoảng hét lên cảnh báo, kêu ọp ọp 2 tiếng, hiện ra nguyên hình, gọi ra ngọn núi, thừa lúc 8 cây cột lửa chưa thành hình phá tung tấm lưới vây khốn thoát ra ngoài, 3 người Hiến Viên pháp vương, Cực Âm lão đạo, Ôn Lam Tân nổi gót xông ra khỏi trận pháp.

9 con hỏa long nhe nanh múa vuốt ập vào Hiến Viên pháp vương với tốc độ tia chớp, Hiến Viên pháp vương né tránh không kịp, tin chắc sẽ rơi trở vào trận pháp, hét to một tiếng, 8 con Thiên Quỷ xuất hiện ngăn cản 8 con hỏa long, Hiến Viên pháp vương phát tay áo một cái, ném luôn nguyên thần Lam Thần lão tổ vào con hỏa long còn lại, hóa thành huyết quang trốn thoát.

Thiên Quỷ chống đỡ giây lát đã chui vào hư không trốn thoát, chỉ tội cho nguyên thần Lam Thần lão tổ đâu có bản lĩnh đặc thù như Thiên Quỷ, thấy sắp bị hỏa long nuốt chửng, sợ đến nỗi gào rú lên thảm thiết.

Chu Thanh nhận biết rõ tình hình, vội thu hồi trận pháp, phát tay áo một cái, nguyên thần Lam Thần lão tổ bèn chui vào hư không bị thu vào tay áo, nguyên thần mạnh mẽ như thế, Chu Thanh tất nhiên không để Thiên Hỏa thiêu rụi mất rồi.

“Chu đạo hữu! Mở ra trận pháp để Hùng Vương xuống hải nhân vạn trượng cứu thoát vị bằng hữu sư môn cũng là chuyện hợp tình hợp lý, đối với đạo hữu đâu có gì khó khăn, tại sao không tiện tay giúp đỡ một lần, mọi người đều là người tu hành, sau này còn giữ được mối quan hệ tốt với nhau!” Huyền Vũ lão đạo bắt đầu lựa lời khuyên nhủ Chu Thanh.

Chu Thanh đang định lựa lời từ chối, một giọng nói yếu ớt truyền vào tai: “Đừng nhận lời giúp con gấu đó, người bị trấn áp dưới hải nhân vạn trượng thần thông quảng đại, thả ra chắc sẽ mang tai họa ập đến!” Chính là Lam Thần lão tổ bị Chu Thanh tóm gọn vào tay áo, trong lòng sợ hãi đối phương luyện hóa mình nên vội lên tiếng cảnh báo, nhằm thể hiện mình còn có giá trị lợi dụng.

“Tại sao ngài lại có Tam Âm Thần Duyên Diệt Dương Đạn, chẳng lẽ ngài cũng là âm thần trốn ra từ âm tào địa phủ?” Lam Thần lão tổ dè dặt nêu thắc mắc.

Chu Thanh thu nguyên thần Lam Thần lão tổ vào trong tay áo, tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc, mọi người chỉ nghe bên ngoài phát ra tiếng nổ Thiên Hỏa đại trận, sau đó lam quang lóe lên một cái, không ai nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng ai cũng đoán ra là Chu Thanh phát động trận pháp cấm chế của tiên phủ ngăn cản bọn người Hiến Viên pháp vương trốn chạy, sau đó lại không thấy động tĩnh gì nữa. Đại Lực Hùng Vương nảy ra nhiều ý định xấu trong đầu, biết Chu Thanh vừa mới chiếm được động phủ, còn chưa thuần thục về cách điều khiển trận pháp cấm chế lợi hại ở đây, bây giờ đang có cơ hội tốt bày ra trước mắt để lợi dụng. Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

“Địa phủ? Âm thần?” Chu Thanh nghe Lam Thần lão tổ nêu ra thắc mắc, ngờ ngác mất vài giây, liền sau đó như bị sét giật bên tai, tâm trí cuộn cuộn dậy sóng, nguyên thần vừa mới vận công điều tức hồi phục lại một phen đảo lộn, sém chút là tẩu hỏa nhập ma.

“Ngươi là ai? Tại sao lại biết những chuyện này? Ngươi không phải là người tu đạo bình thường, thân xác bị hủy mà nguyên thần vẫn có thể sử dụng pháp thuật, nghe cách nói chuyện của ngươi, chắc ngươi là âm thần dưới địa phủ?”

Chu Thanh vội trấn tĩnh tinh thần, phân ra một chút thần niệm đối thoại với Lam Thần lão tổ, tên này có lai lịch cổ quái, nhưng bị Chu Thanh thu vào tay

áo, tin chắc hẳn không dám làm vậy, chỉ cần có chút ít mạnh động. Cửu Nhật Kim Ô pháp y sẽ tự động nổ ra Thái Dương Chân Hỏa luyện hóa nguyên thần Lam Thần lão tổ, Chu Thanh không tin Lam Thần đủ sức trốn thoát khỏi sự kiểm soát của mình.

Vốn dĩ Chu Thanh định luyện hóa nguyên thần này bồi bổ cho Minh Vương kỳ, có nguyên thần mạnh mẽ như Lam Thần lão tổ bồi bổ sung vào Minh Vương kỳ, tin chắc đủ sức tạo hình cho phân thân của một con Đô Thiên Thần Ma rồi, như thế sẽ lợi hại hơn nhiều so với Thiên Quỷ của Hiên Viên pháp vương, mình lại có thêm một đả thủ lợi hại. Thần Ma trong một cây Minh Vương kỳ vừa mới nuốt chửng nguyên thần của vài con hỏa long, cơ thể phình to, chỉ cách tạo thành hình thể một bước nữa thôi.

Nhất là Đô Thiên Minh Vương kỳ đều do chính tay Chu Thanh tế luyện, Đô Thiên Thần Ma có tái sinh cũng liên kết với bản thể Chu Thanh, chúng chỉ có sức mạnh thuần túy, không có ý thức nên không biết làm phản, hơn nữa Chu Thanh giờ có Thất Bảo Diệu Thụ, đã không cần pháp bảo nào khác trợ giúp nữa.

“Thất Bảo Diệu Thụ quét một cái, phá tan pháp thuật thể gian!” Chu Thanh biết rõ oai danh truyền tụng năm xưa của món pháp bảo này, thật nóng lòng muốn chứng thực uy lực của nó coi sao.

Bát Bộ Thiên Long chính là do Chu Thanh vận dụng kim thân pháp tướng đến giới hạn cuối cùng, vô tình điều khiển Thất Bảo Diệu Thụ triệu hồi ra được, ngoại trừ huyền công đạt cảnh giới đột phá cao hơn, bằng không muốn triệu hồi lần nữa, Chu Thanh chưa chắc làm lại được, nguyên khí tiêu hao cũng quá lớn, cứ như bị vắt kiệt sức toàn thân, may mà thân xác và kim thân pháp tướng độc lập với nhau, bằng không hiện nay đừng mong còn hơi sức đâu mà nói chuyện, chỉ có điều thân xác Chu Thanh cũng quả thật không yếu, có những thiên tài địa bảo như Quỷ Thủy Tinh Anh, Cửu Lê Thánh Huyết, máu thịt Kim tằm sáu cánh kết hợp trong đó, thân xác hẳn đã sớm vượt xa người tu đạo bình thường, dù không dùng tới kim thân pháp tướng đã là nhân vật cảnh giới Phán Hư rồi.

“À! Bồn tôn vừa mới trải qua trận chiến kịch liệt, nay đã tổn thương nguyên khí, cần phải bế quan trị liệu, việc mà Hùng Vương nhờ cậy, sau này hãy tính vậy!” Chu Thanh biết Huyền Vũ lão đạo có tâm lòng hay giúp đỡ người khác nên rất dễ xí xóa mọi chuyện, nhưng tính xấu của Đại Lực Hùng Vương sao mà che nổi mắt Chu Thanh, con cháu này gió chiều nào theo chiều vậy, không đáng để kết giao. Hơn nữa nghe Lam Thần lão tổ cảnh báo nhân vật bị nhốt dưới kia thần thông quảng đại, Chu Thanh tất nhiên không ngu giúp giải thoát người này, hiện nay đã có quá nhiều nhân vật lợi hại rồi, Cáp Mô, Hiên Viên pháp vương, Cực Âm lão đạo, Vô Chân lão ni, có ai không là cao thủ hùng bá một phương chứ? Hơn nữa đám người này đều ít nhiều có chút thù oán với Chu Thanh. Truyện "Phật Đạo "

“Tại sao những nhân vật cao thủ đều trốn dưới đáy biển hết thế này? Chuyện mà Bạch Khởi giao phó mình cũng là đến hải nhân Đông Hải tìm một người, người mà Bạch Khởi muốn tìm, tin chắc công lực đạo hạnh đều không thua kém gì hẳn đâu!” Chu Thanh nghĩ tới thủ đoạn của Bạch Khởi, với sức một mình chém giết 40 vạn thiên binh, đúng là nhân vật khủng bố, dù Chu Thanh hiện nay có Thất Bảo Diệu Thụ, nếu đấu với Bạch Khởi cũng không dám mơ chiếm được phần thắng, có thể sống sót dưới hải nhân vạn trượng, ít ra cũng phải là nhân vật ngang tầm đẳng cấp thần tiên, Chu Thanh giúp Đại Lực Hùng Vương thả ra một tên thần tiên, chẳng phải tự khuân đá đập vào chân à?

Khó khăn lắm Chu Thanh mới có được tiên phủ, đang là lúc cần tập trung gây dựng nền tảng, khai sơn lập phái ở hải ngoại, cao thủ xuất hiện quá nhiều không có lợi cho hắn.

Chu Thanh từ chối thẳng thừng, cho dù Đại Lực Hùng Vương có da mặt dày cỡ nào, lúc này cũng hằm hằm nổi giận, Huyền Vũ lão đạo cũng có phần khó xử, chợt có tiếng nói của Chu Thanh vọng đến bên tai: “Huyền Vũ đạo hữu, tên Hùng Vương này gian manh xảo trá chắc có ý đồ xấu nào đó, bản đạo vừa nắm được tiên phủ, trận pháp cấm chế còn chưa thông thuộc hết.” Huyền Vũ lão đạo suy ngẫm một hồi, lại nhớ về hành vi khoanh tay đứng nhìn của Đại Lực Hùng Vương khi này, cuối cùng đã hiểu ra, khẽ gật đầu đồng ý cách làm của Chu Thanh.

Vượn nước, Hồng Phát lão tổ, Thanh Thần Tử để ý thấy thái độ thay đổi của Huyền Vũ lão đạo, không ai bảo ai, 3 người đều chẳng ưa gì Đại Lực Hùng Vương.

“Đạo hữu nói vậy là có ý gì? Lão Hùng này tuy bất tài, nhưng các đồng đạo hải ngoại đều phải nể mặt vài phần, đạo hữu có được tiên phủ, thực lực tăng lên, nhưng thế lực vẫn còn hơi mỏng một chút, mong đạo hữu đừng quá hống hách đắc tội với nhiều người, đó chẳng phải là chuyện tốt đâu!” Đại Lực Hùng Vương biết Chu Thanh có thù với Cáp Mô, Hiên Viên pháp vương, Cực Âm lão đạo, bèn cố tình nhắc khéo, có ý đe dọa.

“Thật nực cười! Ngay cả lão Viên ta cũng biết ý trời sắp đặt, tiên phủ thuộc về người có duyên, Chu đạo hữu gặp được tiên duyên này, những việc khác không cần Hùng Vương bận tâm đâu. Ta thấy Hùng Vương nói cái gì mà giải cứu sư môn tiền bối đều là giả dối, mưu đồ chiếm đoạt tiên phủ mới là thật đó!” Vượn nước tính tình thẳng thắn, nghe Đại Lực Hùng Vương dọa nạt Chu Thanh, liền cười gằn chỉ thẳng ra luôn âm mưu của hắn.

Đại Lực Hùng Vương tốt xấu gì cũng là nhân vật bá chủ một phương, đối với Chu Thanh thì hắn còn vài phần e sợ, người này công lực đạo hạnh cao thâm khó dò, lại sở hữu trận pháp cấm chế tòa tiên phủ, Hùng Vương trong lòng bực tức cũng buộc phải nhẫn nhịn, bây giờ bị con vượn nước mỉa mai, Hùng Vương đâu thể chịu đựng được nữa.

Thiên Thủy Tam Thánh tuy có danh tiếng không nhỏ trong hải ngoại tán tu giới, nhưng so với Đại Lực Hùng Vương hẳn còn kém xa, dù là Huyền Vũ lão đạo, nếu như trong tay không có Bát Cảnh Đăng, Đại Lực Hùng Vương cũng không xem lão ra gì, đừng nói là con vượn nước lão lêu kia.

Đại Lực Hùng Vương đã chịu hết nổi, giận dữ hét to: “Con khi hỗn xược, muốn chết!”

Giờ cao cây chùy đầu lâu lắc mạnh, 5 cái đầu lâu tự động bay ra, biến hóa to bằng thùng nước ngay trên không, nhe hàm răng trắng hếu nhọn hoắt, pha lẫn tiếng kêu âm u ghê rợn, mỗi chiếc đầu lâu còn phun ra yêu khí xanh lè và bốc khói đen ngùn ngụt, yêu hỏa này không giống như ngọn lửa bình thường, không những không hề có sức nóng, ngược lại còn mang hơi lạnh thấu xương, kèm theo đó là hai tia yêu quang mỏng đến nỗi mắt thường không thể nhìn thấy, mùi hôi tanh khó chịu, cực kì lợi hại

Chương 164: U Hồn Bạch Cốt Phiên (2)

Á! Vượn nước không ngờ tới Đại Lực Hùng Vương lại bất chấp thân phận đột nhiên ra tay đánh mình, mấy cái đầu lâu rít lên âm u, yêu hòa đã phóng tới trước mặt, vượn nước dù sao cũng là cao thủ một phương, tuy công lực đạo hạnh kém xa Đại Lực Hùng Vương, nhưng chưa đến mức không chống đỡ nổi một đòn.

Vượn nước hét to một tiếng, thủy xoa hất một cái, một bức màn nước long lanh cuốn lên chắn ngay trước mặt, thao túng dòng nước chính là điểm mạnh của vượn nước, hơn nữa cơ thể vượn nước đã tiến hóa một lần, bây giờ càng linh hoạt như ý hơn, dùng thủy khắc hỏa, đúng với chân lý ngũ hành trong trời đất, yêu hòa xanh lè kia tuy cổ quái nhưng dù sao cũng thuộc năng lượng hỏa, cộng thêm bức màn nước không phải là nước chảy bình thường, mà là pháp bảo phòng ngự luyện chế từ Thiên Nhất Chân Thủy được Thiên Thủy Tam Thánh thu thập nhiều năm, nhằm sau này dùng để chống đỡ thiên kiếp, sức phòng ngự đương nhiên cực mạnh.

Quả nhiên, yêu hòa xanh lè và khói đen đập vào bức màn nước liền bị chặn lại không tiến thêm được nữa, chỉ là nhuộm bức màn nước long lanh thành một màu đen sì, có dấu hiệu bị đông cứng.

“Tên này quả thật lợi hại, không hổ thẹn là bá chủ hùng cứ Bắc Cực, lão Viên ta không phải đối thủ, nhưng muốn dùng một chiêu đã lấy mạng lão Viên, dù là con cóc kia cũng không đủ khả năng đâu!”

Vượn nước thấy bức màn nước kết thành từ Thiên Nhất Chân Thủy bị hoen ố, nhưng cũng cần được đòn sát thủ, yêu hòa khói đen bị chặn lại bên ngoài thờ phào nhẹ nhõm, đang định phản công, đột nhiên mùi tanh hôi bốc lên, toàn thân bức rức, trong lòng cảnh giác, thấy 2 con rắn độc cực mỏng men theo thủy xoa bò lên đôi tay của mình, mùi hôi tanh càng lúc càng nồng nặc.

Bây giờ thi triển pháp thuật gì cũng đã quá muộn, vượn nước biết không được đề 2 con rắn độc chạm vào cơ thể, vội buông tay khỏi binh khí độc môn của mình, sau đó nhảy lui lại phía sau.

Thủy xoa vừa rơi xuống đất đã tan tành thành ngàn vạn giọt nước văng tung tóe tứ phía, chỉ là những giọt nước đều hóa thành màu xám, không còn long lanh trong suốt như trước nữa, mùi hôi tanh xộc vào mũi, rõ ràng đã bị nhiễm bẩn.

Hủy đi thủy xoa, hai con rắn trắng xóa mỏng dính vẫn không chịu dừng lại, cuộn mình búng một cái tấn công thẳng vào giữa ngực vượn nước, đồng thời yêu hòa khói đen đã xuyên thủng bức màn nước, ập vào vượn nước tội nghiệp. Truyện "Phật Đạo "

Lúc này vượn nước đã mất binh khí trong tay, không cách gì chống đỡ, tuy vừa rồi có giết vài con hỏa long, lấy được vài món pháp bảo tốt, nhưng còn chưa kịp tế luyện, giờ chả có tác dụng gì cả.

Hồng Phát lão tổ và Thanh Thần Tử thấy Vượn nước cản được tà pháp của Đại Lực Hùng Vương, đang định phản kích, không biết tại sao lại vút bỏ binh khí nhảy lui lại, trong lòng ngạc nhiên, đợi khi thấy thủy xoa bị hủy mới để ý hai con rắn độc mỏng như sợi chỉ, vừa định ra tay cứu viện, một tia từ hóa phóng tới, chính là Huyền Vũ lão đạo biết Vượn nước gặp nguy hiểm nên bắn ra Đầu Suất Hỏa trợ sức. Truyện "Phật Đạo "

Yêu hòa khói đen gặp phải Đầu Suất Hỏa liền bị đốt trụi, còn hai con rắn mỏng dính tanh hôi lại không hề sợ Đầu Suất Hỏa, đôi bên giằng co giao đấu với nhau.

Vượn nước trong giây phút nguy ngập thoát ra, phối hợp với Hồng Phát lão tổ và Thanh Thần Tử, 3 người bao vây lấy Đại Lực Hùng Vương vào giữa.

“Đại Lực Hùng Vương, ngươi dám đánh lén Vượn nước đạo hữu trước mặt bốn tôn, chẳng lẽ không coi bốn tôn ra gì!” Chu Thanh thấy Huyền Vũ lão đạo ra tay, trong lòng mừng rỡ, lúc này tuy công lực của hắn chưa hoàn toàn hồi phục, không thể sử dụng kim thân pháp tướng, thân xác đã có thể hành động tự do rồi.

Vung tay phải lên, Thất Bảo Diệu Thụ quét một cái, hào quang lóe lên. Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! 5 tiếng nổ giòn vang, 5 cái đầu lâu của Đại Lực Hùng Vương bị đánh tan tành.

Đầu lâu bị vỡ nát, khói đen bốc cao ngùn ngụt, hóa thành ác ma quỷ dữ mang về mặt hung tợn, vô số mảnh xương vụn bắn về tứ phía, Chu Thanh lại vung Thất Bảo Diệu Thụ lên quét một cái, ánh sáng lóe lên, khói đen và xương vụn đều bị thần quang hòa tan hết vào hư không.

Thất Bảo Diệu Thụ khi sử dụng nhẹ nhàng thanh thoi, không hề nổi lên khói lửa hay khí thế dữ dội trấn áp như các món pháp bảo khác. Chu Thanh quét một cái nhẹ cứ như dùng chổi phất tung bụi mù, ung dung thư thái, hoàn toàn ra dáng thân phận cao nhân, đẳng cấp tông sư.

Tất cả môn nhân của Huyền Vũ lão đạo đều trở mặt ngạc nhiên, chỉ phe thấy 2 cái nhẹ nhàng là phá hủy pháp bảo của đối phương, thực lực quá dữ dội, nếu đối lại là người tu đạo bình thường còn chấp nhận được, nhưng đối phương là Đại Lực Hùng Vương hùng cứ Bắc Cực Cực Lạc cung cơ mà, bá chủ

một phương nên chắc pháp bảo cũng cực kì lợi hại, chẳng phải hai con rắn mòng dính tanh hôi ngay cả Đầu Suất Hỏa còn không sợ đấy sao? Cả đám môn nhân, ngay cả Thiên Thủy Tam Thánh quên luôn theo dõi trận chiến giữa Huyền Vũ lão đạo và Đại Lực Hùng Vương, tất cả đều tập trung vào vật vừa như cành cây vừa như khúc tre trên tay Chu Thanh, người nào người nấy đều nghếch mặt ra.

Lúc này Thất Bảo Diệu Thụ thu lại hết ánh sáng, chẳng nhìn ra có điểm gì đặc biệt, mọi người đều không biết đó là pháp bảo gì.

Chỉ chớp mắt đã bị hủy mất đầu lâu, Đại Lực Hùng Vương tức giận gào thét: “Các ngươi muốn ý đồ gì? Huyền Vũ lão đạo, thật không ngờ ngươi cũng là một tên tiểu nhân bỉ ổi!” Dứt lời, hai con rắn độc tanh hôi bùng mạnh về phía sau, thoát khỏi Đầu Suất Hỏa, được Đại Lực Hùng Vương hít vào lỗ mũi.

“Hai con rắn mòng dính đó là bản lĩnh cuối cùng của Đại Lực Hùng Vương, được chế luyện từ Thái Âm Nguyên Từ khí chỉ có ở Bắc Cực, có đôi nét giống với Lưỡng Cực Huyền Từ Bình của Vô Chân lão tặc nì, chỉ là càng tàn độc hơn mà thôi, sau khi Đại Lực Hùng Vương thu thập âm khí đã dùng tà pháp yêu thuật tế luyện, chuyên môn vậy bản pháp bảo phi kiếm, dù người tu đạo lợi hại cỡ nào chỉ cần bị dính phải chút ít, thân xác liền bị tan chảy, tinh khí toàn thân bị hút đi, ngay cả nguyên thần cũng khó thoát, mỗi giết một người, 2 con rắn sẽ càng thêm lợi hại một phần, màu sắc sẽ trở nên trong suốt hơn, mắt thường không thể nhìn thấy, chỉ có mùi hôi tanh là khó giấu, nếu luyện đến cảnh giới cao nhất, 2 con rắn mới trở nên vô hình, ngay cả mùi tanh hôi cũng biến mất, giết người trong vô hình, chính là hung khí giết người tàn độc nhất, 2 con rắn này vẫn còn bốc mùi nồng nặc, tên Hùng Vương chưa luyện đến cảnh giới cao siêu đâu, hơn nữa dù hắc có đạt cảnh giới ấy, ngài có Thất Bảo Diệu Thụ hộ thân, hắc cũng chả làm gì ngài được!”

Lam Thần lão tổ trốn trong tay áo Chu Thanh, lại theo dõi sát sao tình hình diễn biến bên ngoài, cũng không trả lời câu hỏi trước kia của Chu Thanh, chỉ huyền thuyên giải thích những gì mình biết.

Chu Thanh giật mình kinh ngạc: “Ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao cũng biết Thất Bảo Diệu Thụ? Lại biết luôn chuyện của âm tào địa phủ, mau thành thật khai ra đi, bằng không bốn tôn sẽ luyện hóa nguyên thần ngươi thành pháp bảo, hoặc thả Thần Ma ra nhắm nháp nguyên thần ngươi từ từ, không cho ngươi vào vòng luân hồi, bắt ngươi mãi mãi muốn chết không được, muốn sống cũng không xong!” Chu Thanh truyền âm dọa nạt Lam Thần lão tổ, giọng nói âm u, bề ngoài lại trang nghiêm thánh thiện, may mà người khác không nghe được những lời này, bằng không đều rớt hết mất kính, thật không rõ Chu Thanh là ác quỷ hay là phật đà nữa. Truyện "Phật Đạo "

Đề thị uy, Chu Thanh cố tình thả ra sát khí của Đô Thiên Thần Ma trong Đô Thiên Minh Vương kỳ, chứng minh cho Lam Thần lão tổ thấy những gì hắc đe dọa không phải nói suông.

“Ây da! Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là thần thánh phương nào? Không những có Thất Bảo Diệu Thụ, còn có thể dẫn động sức mạnh từ Đô Thiên Thần Sát. Thật nực cười! Ngươi sắp đại họa ngập đầu rồi, đến lúc đó tiên phật bất dung, hồn xiêu phách tán, thế mà vẫn ngây ngô không biết gì, còn đe dọa lão tổ ta nữa! Chắc ngươi không biết chữ chết viết thế nào chứ gì? Khí khí!”

Lam Thần lão tổ cảm nhận được sát khí từ Đô Thiên Thần Ma, trước tiên toàn thân run rẩy, nhưng sau đó lại không hề sợ hãi sự uy hiếp của Chu Thanh, ngược lại còn bật cười khanh khách: “Ngươi tưởng ta không nhận ra công pháp ngươi tu luyện sao? Lúc ngươi giao đấu với con cóc kia, lão tổ đã nhìn thấy rõ ràng rồi, kim thân pháp tướng của ngươi ta có chút ấn tượng!”

“Ngươi còn chưa vượt thiên kiếp đúng không nào? Hí hí! Ta biết kim thân pháp tướng của ngươi không hề thua kém con gấu ngu đần này đâu, ngay cả với lão rùa già Huyền Vũ từng vượt qua 2 lần tiểu thiên kiếp, thực lực của lão cũng không bằng ngươi, ngươi có biết tại sao đến giờ ngươi vẫn chưa cảm nhận được thiên kiếp ập đến không? Khí khí!”

Lam Thần lão tổ nói đến đây bỗng ngưng bật không tiết lộ nữa, những lời vừa rồi đúng là đánh thẳng vào thắc mắc trong lòng Chu Thanh, theo lý khi tu luyện đến cảnh giới Phản Hư trung kì là đã cảm nhận được thiên kiếp của mình rồi, thực lực của Chu Thanh trải qua mấy trận chiến ác liệt kiểm chứng đã sớm là nhân vật Phản Hư trung kì, thậm chí còn vượt qua luôn, thế mà không hề có dấu hiệu thiên kiếp ập đến. Chu Thanh không dám tin mình lại được trời cao ưu ái đến thế, ngay cả thiên kiếp cũng miễn cho hắc, cho dù là tu sĩ công đức vô lượng, thiên kiếp vẫn luôn luôn có, chỉ là tích cóp công đức càng nhiều, uy lực thiên kiếp giảm xuống càng nhỏ mà thôi.

Chu Thanh từ khi tu đạo đến nay, giết người đoạt bảo, cướp đoạt báu vật, đừng nói là công đức, e rằng tội nghiệt chất cao thành núi ấy chứ.

Đang định hỏi thêm cho rõ, bên kia Đại Lực Hùng Vương đã kêu gào giận dữ: “Hay nhì? Ngươi dám hủy đi Ngũ Lô Tòa Tâm Chùy của bản tọa, bản tọa thế không đội trời chung với các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 165: Thiên Quỷ Lam Thần (1)

Huyền Vũ lão đạo thu lại Đầu Suất Hỏa, lên tiếng quở trách: “Hùng Vương, ngài là thủ lĩnh của giới tu sĩ Bắc Cực, cũng được xem là nhân vật có tiếng tăm trong hải ngoại tán tu giới, thế mà chỉ một câu nói không vừa ý đã ra tay đánh người, ngài trước kia nói chuyện lễ độ, thì ra lại là người tâm địa độc ác, Chu đạo hữu nói không sai, ngài mang ý đồ xấu xa, chúng ta không hoan nghênh ngài nữa!”

Thấy Đại Lực Hùng Vương thu hồi 2 con rắn độc, Huyền Vũ lão đạo cũng không muốn động thủ, công lực đạo hạnh của lão không bằng Đại Lực Hùng Vương, dựa vào Bát Cảnh Đẳng và Đầu Suất Tịnh Hóa mới đánh nhau ngang ngửa, nếu liều mạng với nhau tin chắc không phải đối thủ của con gấu Bắc Cực này.

Huyền Vũ lão đạo không ra tay, Thiên Thủy Tam Thánh cũng không mạnh động, chỉ bao vây Đại Lực Hùng Vương ở giữa, đợi Chu Thanh ra lệnh, chỗ này đã là địa bàn của Chu Thanh, tất nhiên phải nghe theo ý kiến gia chủ rồi.

“Hay lắm! Các ngươi đều ý có pháp bảo lợi hại muốn đối phó bốn tọa, bộ tướng bốn tọa tung hoành tứ hải lưỡng cực chỉ có chút ít thủ đoạn kia thôi sao!” Đại Lực Hùng Vương bị Huyền Vũ lão đạo trách cứ, tức giận sôi gan, pháp quyết chỉ một cái, miệng lầm bầm thần chú, trên tay bỗng xuất hiện một cây ma phiến rộng 3 tấc, phát vào không trung hóa thành ma phiến cao hơn trượng, xương trắng lộ lộ, mỗi thanh xương trắng vẽ đầy phù chú đỏ tươi, vừa như máu người vừa như chu sa. Pháp bảo Bạch Cốt phiến vung ra, khắp đại điện vang vọng tiếng rít âm u như nước, nguyên thần của mọi người đều chao đảo, hình như có dấu hiệu bị hút về phía ma phiến. Truyện "Phật Đạo "

Đại Lực Hùng Vương lấy ra pháp bảo U Hồn Bạch Cốt Phiến, đôi tay thụi vào nhau, một đóm ma hỏa yêu vân xuất hiện trên đỉnh đầu, thân hình lác một cái, thân xác khổng lồ kết hợp làm một thể với ma hỏa yêu vân, bắn về phía Bạch Cốt Phiến, thân người ẩn náu trong ma phiến, âm thanh gai góc vang từ nhỏ đến to, cuối cùng như gai nhọn đâm vào tai mọi người, phong tỏa lấy nguyên thần dùng sức kéo mạnh ra ngoài.

Chu Thanh bị những lời của Lam Thần lão tổ thu hút, nhất thời không kịp phản ứng, Đại Lực Hùng Vương vừa tung Bạch Cốt ma phiến ra đã tấn công vào nguyên thần mọi người, thật không ngờ lại có loại pháp khí ma đạo cực kỳ lợi hại kiểu này, uy lực còn trên cả Huyền Âm Tự Thủ Phiến của Cực Âm lão đạo, có lẽ mạnh tương đương với Hóa Huyết thần đao. Truyện "Phật Đạo "

“Lão tổ ta đánh giá sai lầm rồi, Đại Lực Hùng Vương mạnh đấy nhỉ? U Hồn Bạch Cốt Phiến của Thiên Sát Tinh Quân lại nằm trong tay hắn. Hí hí! Tinh thể hồn loạn rồi đây, lại có trận chiến ác liệt để xem rồi!” Lam Thần lão tổ trợn trong tay áo Chu Thanh, lại có Thất Bảo Diệu Thụ hộ thể nên không hề bị ảnh hưởng, cứ chốc chốc lại phang ra câu nói bông lung, cười hi hi âm u vài tiếng, Chu Thanh hoàn toàn không nghe hiểu lão muốn nói gì cả.

Mọi người bị ma âm tấn công nguyên thần, biết tình thế nguy ngập, Huyền Vũ lão đạo vội giơ cao Bát Cảnh Đẳng, thả ra Tử Diêm Tịnh Hóa, bao phủ lấy tất cả môn nhân và Thiên Thủy Tam Thánh. Đại Lực Hùng Vương giận dữ hét to một tiếng, đám phù chú đỏ tươi vẽ trên U Hồn Bạch Cốt Phiến trở nên đỏ rực, đồng xương trắng trên ma phiến phát ra tiếng rắc rắc ghê rợn.

Thấy Đại Lực Hùng Vương ẩn náu trong ma phiến, thừa cơ hội vồ ra, Chu Thanh giật mình bừng tỉnh, mặc kệ Lam Thần lão tổ léo nhéo bên tai, vung Thất Bảo Diệu Thụ lên đang định phản kích, U Hồn Bạch Cốt Phiến lại xoay chuyển về phía sau, xông thẳng vào Mê Tông tiên trận ngoài cổng, hình như muốn bỏ chạy.

Chu Thanh vội phát động trận pháp cấm chế trong Mê Tông tiên trận, nào ngờ Bạch Cốt Phiến di chuyển với tốc độ cực nhanh, phù chú đỏ tươi trên đó cũng có hiệu quả đặc biệt, không bị ảo ảnh trong tiên trận mê hoặc, phù chú chiếu đến đâu, tiên khí che mắt bị xua tan, chỉ nháy mắt là Đại Lực Hùng Vương thoát khỏi tiên phủ, cả người và ma phiến đều biến mất dạng, trận pháp cấm chế được Chu Thanh khởi động đều không kịp phát huy tác dụng.

Chu Thanh thấy Đại Lực Hùng Vương trốn thoát, trong lòng cảm thấy hơi đáng tiếc, khó khăn lắm mới dùng lời nói chọc giận con gấu điên này, vượn nước lại phối hợp mĩa mai làm cho con gấu ra tay trước, đôi bên trở mặt khai chiến, dù là Huyền Vũ lão đạo độ lượng đến đâu cũng không tiện nói gì thêm, nguyên thần của con gấu Bắc Cực này mạnh mẽ, chính là thức ăn tốt để bồi bổ Minh Vương kỳ, Chu Thanh tuy tạm thời chưa thể sử dụng kim thân pháp tướng, công lực đạo hạnh của thân xác kém quá xa Đại Lực Hùng Vương, nhưng có Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, tự bảo vệ tin chắc dư sức, thêm vào Huyền Vũ lão đạo, Thiên Thủy Tam Thánh, Chu Thanh lại vừa mới nắm rõ thêm một số trận pháp cấm chế trong tòa tiên phủ, một khi khai chiến trong này, Đại Lực Hùng Vương nhất định khó thoát khỏi kiếp số.

Tiếc rằng Chu Thanh vừa mới luyện hóa xong bìa đá trấn phủ, còn chưa thuần thục cách điều khiển trận pháp cấm chế trong tòa tiên phủ, lại bị Lam Thần lão tổ léo nhéo bên tai ảnh hưởng tinh thần, thêm vào đó tốc độ của U Hồn Bạch Cốt Phiến quả thật quá nhanh, nên mới không vây khốn Đại Lực Hùng Vương lại được.

“Thi ra là món pháp bảo này! Chà trách người này lại láo xược như thế! Lúc đầu bản đạo còn nghĩ người này có thể kết giao làm bằng hữu, nào ngờ đã nhìn lầm người rồi, người này bề ngoài tỏ vẻ quân tử, thật ra là kẻ tiểu nhân bỉ ổi. Huyền Vũ đạo hữu và mọi người nên cẩn thận thì hơn, nhất là Vượn nước đạo hữu, con gấu kia chắc không dễ dàng bỏ qua mối thù hôm nay đâu!” Chu Thanh cuối cùng đã nắm giữ hoàn toàn tiên phủ, kẻ địch đều đã trốn chạy hết, trong lòng nhẹ nhõm, bèn lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Phất tay một cái, hào quang nổi lên bao phủ lấy mọi người, cảnh vật thay đổi, đám đông đã đến một ngôi đình phía sau đại điện, ngôi đình này cao mười trượng, không gian thông thoáng, ở giữa có chiếc bàn tròn, xung quanh đặt mười mấy chiếc ghế, hòa làm một thể với cả ngôi đình, đều được điêu khắc từ ngọc thạch tinh xảo.

Chu Thanh từ từ đã nắm được cách điều khiển tòa tiên phủ, bèn thử dùng phép thần thông dịch chuyển tức thời coi hiệu quả thế nào, mọi người không ai ngạc nhiên, đều ngồi hết vào ghế, đôi mắt ngắm nhìn cảnh vật phía sau đại điện.

Ngôi đình nằm ở vị trí trên một đỉnh đồi nhô cao, đỉnh đồi này màu vàng chói, cùng một chất liệu với tòa tiên phủ, lối nhỏ bạch ngọc trải dài xuống dưới, hai bên mọc đầy hoa thơm cỏ lạ, hương thơm phảng phất. Mọi người dời mắt ra xa, thấy tòa tiên phủ chiếm diện tích cả trăm dặm, cao mấy trăm trượng, trên nóc hào quang mây trắng bao phủ tỏa ánh sáng êm dịu, khắp tiên phủ không hề có một góc khuất tối tăm.

Quan sát tỉ mỉ hơn, có thể phát hiện dưới ngôi đình là mảng xanh bao phủ rộng khắp, có 9 lối đi uốn lượn, dọc đường kết nối rất nhiều lầu đài vàng chói, cũng có không ít mái đình nhỏ nghỉ mát, đều được điêu khắc từ ngọc thạch tinh xảo, ngôi đình mọi người đang ngồi nằm ngay trung tâm khu vườn, lại ở trên cao nên có thể nhìn bao quát toàn bộ cảnh vật.

Điều kì lạ nhất chính là số hoa thơm cỏ lạ mọc ở đây, có những đóa hoa khổng lồ tinh khiết như ngọc thạch, bên dưới có cỏ thỏ trắng hươu nai chạy nhảy, bên trên có ong bướm dập dề, lại có vài dòng suối uốn lượn xen lẫn bụi hoa, nước chảy róc rách êm tai, mặt nước xanh biếc trong veo, những hòn sỏi to bằng quả trứng ngỗng lảng động dưới đáy, thủy thảo mọc mà trôi bồng bềnh trên mặt nước, phía dưới là lũ cá màu sắc sặc sỡ vây đuôi nô đùa, linh khí dồi dào, tiên khí phảng phất, tất cả như bức tranh tiên cảnh. Mọi người đều thán ngưỡng mộ Chu Thanh được trời cao chiếu cố, có được mảnh đất thần tiên này.

Khu vườn chiếm hơn một nửa diện tích tòa tiên phủ, nhìn về phía sau nữa là một tòa cung điện vàng chóa, bảo quang le lói, linh khí tỏa ra dồi dào, mùi thơm đơn được xộc vào mũi, biết ngay đó là nơi cất giấu báu vật, mọi người đều lên tiếng chúc mừng, không ai nảy sinh ý đồ xấu.

“Hừ! Người tu đạo ai mà không có kẻ thù chứ? Tên Hùng Vương kia tuy đạo hạnh cao thâm, nhưng nếu tìm 3 người chúng tôi trả thù, muốn đạt được ý đồ cũng không phải dễ đâu!” Hồng Phát lão tổ lên tiếng trước, Vượn nước sém chút bị toi mạng, Thiên Thủy Tam Thanh tình như huynh đệ, lão tất nhiên vô cùng căm phẫn hành động đánh lén của Đại Lực Hùng Vương rồi.

“Bản đạo sẽ mở ra toàn bộ cấm chế phòng ngự của tiên phủ, tòa tiên phủ này được che giấu vào hư không, dù có kẻ địch mạnh xuống tới Bắc Hải cũng đừng hòng tìm ra tung tích chúng ta, chư vị đạo hữu cũng tiên duyên không nhỏ, có được bấy nhiêu pháp bảo loại tốt, chỉ bằng cứ ở lại đây tế luyện, bản đạo vừa trải qua kịch chiến, tổn thương nguyên khí còn chưa kịp hồi phục, cần phải bế quan điều tức một thời gian, 3 vị đạo hữu Hồng Phát, Thanh Thần, Vượn nước có vài món pháp bảo tiên phẩm được hỏa long thủ hộ, sau khi tế luyện xong khi đối chọi với U Hồn Bạch Cốt Phiến của con gấu kia cũng không cần sợ nữa.” Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh khẽ nhúc nhích lông mày, bìa đá trần phủ màu xanh roi trở vào tay, tạo vài thủ quyết đơn giản, chỉ nghe tiếng rung chuyển bên ngoài, mọi người đều ở trong tiên phủ, không hề phát hiện tòa tiên phủ khổng lồ vàng chóa đã chui vào hư không, đáy biển Bắc Hải trở lại nét tĩnh lặng vốn có.

Thì ra sau khi Chu Thanh nắm quyền kiểm soát tiên phủ, tiếp nhận tin tức ẩn chứa trong tám bìa đá, kinh ngạc phát hiện tòa tiên phủ này chính là một món pháp bảo, có thể tùy ý di chuyển, nếu như chủ nhân của nó có pháp lực đủ mạnh còn có thể đưa nó xuyên qua không gian, chỉ có điều với thực lực hiện nay của Chu Thanh cùng lắm chỉ có thể thao tác tiên phủ chui vào hư không che giấu tung tích, còn về xuyên qua không gian di chuyển đi nơi khác, e rằng có vận dụng kim thân pháp tướng vẫn chưa đủ sức làm được

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Thiên Quỷ Lam Thần (2)

“Đây chẳng phải là một tòa thành cơ động hay sao? Chỉ cần ta đủ pháp lực, di chuyển tòa tiên phủ này đè thẳng lên núi Côn Lôn, vậy đám đạo sĩ Côn Lôn còn biết chống đỡ cách nào? Mà cũng không cần, với sức mạnh hiện tại của ta, vốn đã không phải sợ Côn Lôn rồi.” Những việc xảy ra gần đây quá nhiều, Chu Thanh chưa hề có cơ hội dừng lại suy nghĩ thấu đáo mọi việc, nhất là trong tay áo giờ đang có nguyên thần Lam Thần lão tổ thần bí, Chu Thanh muốn tra hỏi kĩ tên này trước đã. Truyện "Phật Đạo "

“Chư vị đạo hữu, trong tòa tiên phủ này có chỗ chuyên dùng để luyện chế đơn dược, tin chắc hiệu quả cũng không thua kém lò luyện đơn của Huyền Vũ đạo hữu đâu, đợi khi bản đạo hồi phục nguyên khí, sẽ lập tức mở lò luyện chế Độ Ách Kim Đan tặng cho các vị!” Chu Thanh không hề quên mục đích chuyến đi xuống đáy biển lần này, Huyết Ma Hải Tảo vẫn còn đang nằm trong không gian ảo của hần cơ mà.

Mọi người đều tươi cười hớn hở, có Độ Ách Kim Đan, cộng thêm bao nhiêu pháp bảo, thu hoạch lần này thật không dám tưởng tượng, ai nấy cùng đứng dậy hành lễ với Chu Thanh xong, tản ra tự tìm một ngôi đình hay lầu đài nào đó, bố trí ít trận pháp ngăn cản động vật quấy nhiễu, bắt đầu tế luyện pháp bảo thu hoạch được.

Chu Thanh cũng tìm đến một tòa lầu đài vắng vẻ, lúc này Vân Hà tiên tử đã hồi phục, chui khỏi không gian ảo của mình, sắc mặt hồng hào hẳn lên, rõ ràng là công lực lại tăng tiến một bậc. Chu Thanh dùng 2 viên xá lợi giúp Vân Hà tiên tử vượt từ Hóa Thần trung kì lên cảnh giới Phản Hư, nhưng chủ nhân của 2 viên xá lợi vốn là cao thủ tu luyện được la hán kim thân, xá lợi ẩn chứa sức mạnh to lớn, Vân Hà tiên tử trong một lúc chưa hấp thu hết vào trong nguyên thần của nàng, phần còn lại được lưu trong cơ thể, lần này bị thương phải vận công điều trị, nhân cơ hội luyện hóa luôn 2 viên xá lợi, công lực đạo hạnh của nàng bây giờ đã không kém Hồng Phát lão tổ rồi.

“Cái quái quỷ gì thế này?” Vân Hà tiên tử theo sau Chu Thanh bước vào lầu đài, thấy Chu Thanh phất tay một cái, một luồng khói lam bay ra, ngưng tụ thành hình người trong không khí, bên ngực nhiên hỏi.

“Đây là...” Chu Thanh vừa định trả lời, lại lắc đầu nguầy nguậy không biết nên nói gì, đối với Lam Thần lão tổ, quả thật hần còn chưa biết gì cả.

“Nha đầu kia, ngươi to gan lắm! Dám ăn nói vô lễ với lão tổ ta à!” Lam Thần lão tổ ngưng tụ thành hình người, nghe Vân Hà tiên tử thốt mách, lửa giận bốc lên, khói lam bao bọc quanh người hóa thành song trào cào tới.

“Ta thấy ngươi chán sống rồi đó, có phải bị người ta đánh trúng đầu nên trở nên ngu ngốc không hả? Trước khi ra tay mà không nghĩ thử đây là địa bàn

của ai!” Chu Thanh đưa Thất Bảo Diệu Thủ lên quất nhẹ, Lam Thần lão tổ té lộn cổ lặn mấy vòng dưới đất, bộ dạng thảm hại, Vân Hà tiên tử đứng bên cạnh bật cười khanh khách.

Công pháp mà Chu Thanh tu luyện trong pháp luân và Thất Bảo Diệu Thủ trên tay hoàn toàn ăn nhập nên món pháp bảo này không cần tế luyện, cứ như sinh ra đã nối liền cơ thể mình vậy, lúc vận dụng tất nhiên tâm ý tương thông, thanh thoát linh hoạt, không biết phải mạnh hơn gấp bao nhiêu lần so với mấy món pháp khí Phong Thần còn lại, tuy công lực Chu Thanh hiện nay còn chưa đạt cảnh giới đủ sức phát huy uy lực tung hoành trời đất năm xưa của Thất Bảo Diệu Thủ, nhưng về mặt điều khiển sức mạnh pháp bảo, Chu Thanh đã nắm bắt hoàn toàn chỗ tinh diệu.

Cũng chính vì lý do này, Chu Thanh hiện giờ không còn hứng thú với các món pháp bảo khác nữa, có pháp bảo nào khác chịu nổi một cú quét của Thất Bảo Diệu Thủ chứ? Chu Thanh khoái chí hả hê, cho dù không dùng tới kim thâm pháp tướng, chỉ dựa vào thân xác cảm Thất Bảo Diệu Thủ trong tay thôi đã không cần e sợ cao thủ khắp thiên hạ rồi.

“Hừ! Bây giờ chỉ cần ta thi triển toàn bộ thực lực, tin chắc con Cóc kia và lão yêu quái Hiên Viên liên thủ cũng không phải đối thủ của ta đâu, nhưng thêm vào Cực Âm lão đạo thì sự việc trở nên khó khăn rồi đây! Động phủ của Cực Âm lão đạo cũng ở Bắc Hải, cách tiên phủ của ta không xa lắm, có cần phải tiêu diệt lão già này trước rồi mới tính tiếp không nhỉ? Dù gì thì lão đã bị ta hủy mất mấy cây Huyền Âm ma tiên, không thể bỏ trí được Huyền Âm đại trận, đến lúc đó chẳng phải sống chết của lão đều tùy ý ta hay sao? Dám thu mất của ta 9 thanh Thiên Long Phục Ma kiếm, không đòi lại cả vốn lẫn lời, bôn tôn thật không cam lòng!”

Chu Thanh suy tính trong lòng, Cực Âm lão đạo đang bay trốn chạy bên ngoài đột nhiên rùng mình một cái.

Thật ra Chu Thanh muốn tiêu diệt Cực Âm lão đạo còn vì muốn chiếm lấy những cây Huyền Âm Tự Thủ Tiên còn lại của lão, dùng linh hồn ma thú trên đó tế luyện Đồ Thiên Thần Ma, để chứng hiện ra thực thể. Lam Thần lão tổ cứ nói nhăng nói cuội, nhưng Chu Thanh lơ mờ nghe ra có mối nguy hiểm nào đó đang chờ đợi mình, đề ứng phó với mọi việc diễn biến đột xuất, Chu Thanh cảm thấy cần nâng cao thực lực của mình lên, càng mạnh càng tốt, thế mới đảm bảo một cuộc sống tiêu điều tự tại được.

Chu Thanh giết chết Ngưu Đầu âm thần, tuy âm tào địa phủ tạm thời chưa có động tĩnh gì, nhưng sớm muộn cũng sẽ tìm đến tính sổ, đến lúc đó cùng lúc xông lên mấy chục tên âm thần, cho dù có Roi Đả Thần trong tay, Chu Thanh chỉ e không đánh hết đám đông như thế, thực lực của âm thần chẳng thua kém bao nhiêu so với thần tiên trên trời, tu sĩ hần kết giao ở nhân gian muốn giúp cũng lực bất tòng tâm thôi.

“Hừ! Xem ra Lam Thần lão tổ hình như rất quen thuộc tình hình địa phủ, phải bắt lão ta khai ra thông tin mới được, nếu như lão không biết điều, bôn tôn sẽ đem nguyên thần tế luyện Đồ Thiên Thần Ma, chỉ cần 12 con thái cổ Đồ Thiên Thần Ma hoàn toàn hiện ra thực thể, đến lúc đó mặc kệ Đầu Trâu Mặt Ngựa, Hắc Bạch Vô Thường gì đó, cho dù là Diêm Vương đích thân lộ diện, cũng đừng mong làm khó dễ bôn tôn!”

Chu Thanh nhủ mảy may suy nghĩ, Vân Hà tiên tử đứng bên cạnh lộ vẻ mặt ngầy ngớ không hiểu, nhưng nàng không hỏi nhiều, nàng biết Chu Thanh là con người lợi hại, mưu trí thực lực đều cao thâm, làm việc gì đều chắc chắn có lý lẽ riêng. Vân Hà tiên tử chỉ mong sao được suốt đời ở bên phu quân, những chuyện khác nàng không nghĩ nhiều làm gì cho mệt óc.

Chu Thanh quất nhẹ Thất Bảo Diệu Thủ chỉ làm Lam Thần lão tổ lặn cù mấy vòng, không hề làm tổn thương đến nguyên thần của lão, nếu Chu Thanh ra tay thật, lúc này Lam Thần lão tổ đã hồn xiêu phách tán luôn rồi, pháp bảo như Thất Bảo Diệu Thủ thần diệu vô song, chỉ cần phát nhẹ nhàng, ngay cả một hòn núi cũng dễ dàng bị đập tan tành, vừa cương vừa nhu, cương như thái sơn áp đỉnh, nhu như ngọn gió phát phơ, chính là pháp khí thần tiên độc nhất vô nhị.

“Tiểu tử, ngươi nhớ đấy nhé! Lão tổ ta sẽ không tha cho ngươi đâu! Ngươi khôn hồn thì hiến lấy thân xác cho ta, để ta nhập nguyên thần vào thân xác ngươi, ngươi sắp gặp họa lớn rồi, chỉ có ta mới có thể giúp ngươi thoát khỏi tai họa này thôi, bằng không chắc chắn ngươi sẽ hồn xiêu phách tán, mãi mãi không thể siêu thoát!”

Lam Thần lão tổ lồm cồm bò dậy, khối lam văn bao phủ xung quanh cơ thể che hết mặt mũi, thấy Vân Hà tiên tử đang che miệng cười nhạo, tức giận sôi gan, chỉ là Thất Bảo Diệu Thủ trên tay Chu Thanh không phải thứ mà lão đủ sức đối phó, ngoài nói ra vài câu dọa nạt ra thật chẳng biết làm gì hơn. Lam Thần lão tổ lúc này không hề sợ Chu Thanh luyện hóa nguyên thần lão, thái độ khác biệt một trời một vực so với khi nằm trong tay áo Hiên Viên pháp vương.

“Ồ! Ta rất muốn xem thử ngươi làm thế nào không tha cho bôn tôn! Chỉ còn lại nguyên thần mà dám lão lếu thế hả? Bôn tôn lần đầu tiên được thấy đó, lạ thật nha!”

Chu Thanh mặc kệ Lam Thần lão tổ có lai lịch gì, dù là Ngọc Hoàng Đại Đế, Tam Thanh Đạo Tôn, Tây Phương Phật Đà rơi vào tay hần cũng cùng chung kết quả cả thôi, thấy Lam Thần lão tổ không hề tỏ ra sợ sệt, Chu Thanh cảm thấy kỳ lạ, bèn không hỏi tiếp nữa, quyết định cho tên hồng hách này ném chút cục hình trước đã, để lão biết thủ đoạn lợi hại của mình mới chịu ngoan ngoãn trả lời thành thật, bằng không lão ta bịa đặt nói lung tung thì hòng chuyện lớn mất. Truyện "Phật Đạo "

“Cực Âm đạo hữu! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ vừa rồi ngài cũng bị tổn thương nguyên khí?” Mấy người đang cười thuận quang bay đi trên biển, Cấp Mô công lực mạnh nhất, chân nguyên dồi dào, tuy bị thương không nhẹ nhưng vẫn giương cao ngọn núi, vàng sáng xanh lè bao bọc lấy 4 người nhắm hướng xào huyết của mình bay đi, bỗng thấy Cực Âm lão đạo thở dài ngao ngán, thần sắc sầu não nên mới hỏi thăm một tiếng.

“Tứ đệ, nguyên khí đệ còn chưa hồi phục, cứ bay chậm một chút là được! Nơi này đã không còn là địa phận Bắc Hải nữa, tên tiểu tử kia mới có được tiên phủ, chắc phải thu xếp một lúc lâu, sẽ không đuổi theo chúng ta đâu, mà dù có đuổi theo, không có cấm chế của tiên phủ giúp sức, dựa vào 4 người chúng ta, mặc cho hần là thần tiên hạ phẩm, pháp bảo thần diệu cũng phải bắt hần toi mạng ngay tức khắc, Bát Bộ Thiên Long của hần chưa sử dụng thành thạo không chống đỡ nổi mấy người chúng ta hợp sức đâu!” Hiên Viên pháp vương thấy Cấp Mô đang gắng sức nên yêu cầu nó bay chậm lại.

“Đại ca nói đúng lắm! Nhưng đệ thật không ngờ tên tiểu tử đó lại giấu một ngón nghề cuối, khiến đệ thất bại thảm hại, cái cành cây kia rốt cuộc là pháp bảo gì thế nhỉ? Uy lực dữ dội cỡ đó đệ chưa từng thấy qua bao giờ, vừa giống như pháp bảo Đạo gia, lại có thể triệu hồi Bát Bộ Thiên Long của Tây Phương Phật môn, thật là không thể tưởng tượng, đại ca kiến thức uyên bác, không biết có nhìn ra điều gì không?” Cáp Mô giảm tốc độ xuống, bắt đầu nêu thắc mắc trong lòng.

“Pháp bảo kia quả thật quá lợi hại. Huyền Âm phiên của bản đạo cũng được xem như một món pháp bảo thượng hạng, thế mà chỉ bị thần quang của nhánh cây đó quét nhẹ là mất hết pháp lực, hủy đi linh hồn chỉ sót lại bản thể, nếu muốn tế luyện lại, bảo ta đi đâu mà tìm nhiều linh hồn như thế chứ? Hơn nữa Cực Âm đảo của ta cũng ở Bắc Hải, cách tiên phủ của tên tiểu tử không xa, ta lại thu mất 9 thanh phi kiếm của hắn, coi như kết oán thù với nhau rồi, nếu hắn tìm đến trả thù, hiện giờ ta bị hủy mất pháp bảo, thật không biết làm sao chống trả đây!” Cực Âm lão đạo tỏ ra bi quan than thở.

“Ồ! Thì ra Cực Âm đạo hữu lo lắng điều này, đúng là vùng Bắc Hải không thể ở được nữa rồi, chi bằng hãy đến Đông Hải Tử Bích cung của ta vậy, động phủ của ta ở dưới đáy biển sâu 5000 trượng, dù tên tiểu tử tìm đến ta cũng bắt hắn không toàn mạng trở về, dù gì thì động phủ của ta cũng rộng lớn, linh khí sung túc, không giống như Bắc Hải vô cùng lạnh lẽo, sinh linh cũng nhiều, đủ cho Cực Âm đạo hữu tế luyện lại Huyền Âm phiên rồi.” Truyện “Phật Đạo”

“Tứ đệ nói đúng đấy! Hí hí, Lam Thần lão tổ bị Vô Chân lão ni hủy mất thân xác, ngay cả nguyên thần cũng rơi vào tay tên tiểu tử Chu Thanh, ta từng tiếp xúc với tên tiểu tử này rồi, thủ đoạn tàn ác của hắn còn vượt trên cả ta, Lam Thần phen này chết chắc rồi. Động phủ ở Nam Cực Quang Minh Kính của Lam Thần vì thế mà bỏ trống, tuy có vài tên tiểu yêu canh giữ, nhưng so với chúng ta chả đáng là gì, chúng ta hãy đến đoạt lấy động phủ, trong đó chắc có nhiều linh dược pháp bảo có thể gia tăng công lực. Tên tiểu tử kia phải thu xếp mọi việc trong tiên phủ, nhất thời không rảnh tay làm khó chúng ta đâu, chúng ta có thể nhân lúc này thu phục Yêu tộc dưới biển, tế luyện thêm pháp bảo, Vô Chân lão ni đáng ghét nhất, Lưỡng Cực Huyền Từ Bình của mẹ ta lại là pháp khí tiên gia, uy lực to lớn, bây giờ 4 người chúng ta liên thủ giết chết mẹ, đoạt lấy pháp bảo, sao này có thêm sức mạnh đối phó tên tiểu tử Chu Thanh chẳng phải việc tốt sao?”

Hiên Viên pháp vương suy tính sâu xa, trong tích tắc đã nghĩ ra kế sách thâm độc, Cực Âm lão đạo, Cáp Mô đều gật gù tán thành, cảm thấy cách làm này hay tuyệt!

“Vô Chân lão ni và Côn Lôn liên minh với nhau, muốn đối phó mẹ ta e rằng có chút khó khăn, Đạo môn trung thổ tuy ngày một suy tàn, cao thủ không nhiều, nhưng được cái lực lượng đông đúc, tiên nhân tiền bối của chúng lại để lại nhiều pháp bảo lợi hại, nhất là còn phải đề phòng chúng che giấu thực lực, chúng ta nên cẩn thận thì hơn!” Ôn Lam Tân lúc này mới góp tiếng nói, trong lòng lại có cách nghĩ khác.

“Hừ! Ngay cả nguyên thần Càn Cơ lão đạo, trưởng giáo của đệ nhất đại môn phái trung thổ Côn Lôn còn nằm trong tay ta, chúng ta sợ gì chứ? Lực lượng của bọn trung thổ tuy đông, nhưng chỉ cần chúng ta thu phục hết Yêu tộc tu hành ở hải ngoại cũng không yếu hơn chúng đâu, chỉ dựa vào chút đạo hạnh yếu kém của chúng thì làm gì được ta nào? Nhân cơ hội này lão tổ ta phải tụ tập Yêu tộc thiên hạ một lần nữa, tiêu diệt Đạo môn trung thổ, hoàn thành đại nghiệp năm xưa còn dang dở của 4 huynh đệ ta.”

Hiên Viên pháp vương gian manh xảo trá, tất nhiên nhận ra tâm ý của Ôn Lam Tân, bèn lựa lời trấn an: “Lão tổ ta cũng coi như là bậc tiền bối của ngươi, ta mặc kệ ngươi và lão đạo sĩ Côn Lôn kia có ân oán gì, đợi khi nào ta thống nhất Yêu tộc hải ngoại rồi, giết chết Vô Chân lão ni, ta sẽ giao nguyên thần Càn Cơ cho ngươi xử trí.”

Hiện nay thực lực Ôn Lam Tân không bằng Hiên Viên pháp vương, so với con Cóc kia thì còn kém xa hơn nữa, trong lòng âm ức: “Hừ! Huyền Vũ lão đạo, Đại Lực Hùng Vương cũng là thành viên Yêu tộc hải ngoại, chẳng lẽ ngài cũng định thu phục họ dưới trướng, bây giờ họ chung phe với tên tiểu tử Chu Thanh rồi, với thực lực hiện nay của chúng ta e rằng không đủ sức đối phó nổi họ đâu, chẳng lẽ bắt ta chờ đợi mòn mỏi cả ngàn năm à?”

“Huyền Vũ lão đạo tính tình ôn hòa, không thích phân tranh, lão ta chả uy hiếp gì với chúng ta, chỉ có Đại Lực Hùng Vương mang nặng dã tâm, chính là nhân vật nham hiểm, tên tiểu tử kia gian trá không kém, sẽ không thật lòng kết giao với con gấu Bắc Cực đâu, hơn nữa động phủ của Đại Lực Hùng Vương xa tận Bắc Cực, chúng ta tất nhiên có thể thừa cơ hội tiến đánh, tên tiểu tử Chu Thanh lúc ấy chắc sẽ khoanh tay đứng nhìn thôi. Với thực lực của chúng ta, chỉ cần tránh né không đụng độ với tên tiểu tử, muốn thu phục Yêu tộc hải ngoại thật dễ như trở bàn tay.”

“Còn về Vô Chân lão ni, chẳng qua chỉ như cá nằm trên thớt, đợi sau khi giết được Đại Lực Hùng Vương và Vô Chân lão ni, luyện hóa nguyên thần của chúng, lão tổ ta có thể hồi phục đạo hạnh năm xưa rồi, thậm chí còn ngưng luyện được thân thể huyết ma vô thượng, đến lúc đó mới quay lại đối phó tên tiểu tử cũng chưa muộn!”

“Tên tiểu tử kia là một nhân vật cao thủ đấy! Chỉ cần bắt hắn quy phục dưới trướng ta, đừng nói là thôn tính thiên hạ, cho dù sau này phi thăng làm bá chủ thiên giới cũng không phải không có khả năng ấy, đừng quên lúc khai phá thiên giới, Yêu đạo và Ma đạo đều có tiền bối cao nhân phi thăng, chỉ là trận chiến Phong Thần năm xưa bọn Tiên đạo giành thắng lợi nên thế lực lớn hơn mà thôi. Chúng ta chỉ cần tiêu diệt thiên hạ Đạo môn, thu hết nguyên thần hồn phách những người tu đạo của các đại môn phái, đoạt lấy động phủ pháp bảo của chúng, muốn phi thăng há chẳng phải chuyện dễ sao? Các đại môn phái đều có pháp bảo chống lại thiên kiếp do các bậc tiền bối để lại, chúng ta cướp lấy rồi còn sợ gì thiên kiếp ập xuống nữa?”

“Cứ quyết định vậy đi! Tứ đệ ta chẳng phải đã vượt qua 6 lần đại thiên kiếp đó ư? Cực Âm đạo hữu muốn tế luyện Huyền Âm phiên, thu thập hồn phách dưới biển đến khi nào mới đủ chứ? Dùng nguyên thần của bọn tu sĩ trung thổ chẳng tốt hơn à? Ở đó bọn tu sĩ Hóa Thần đông như kiến cỏ, Côn Lôn lần này đã huy động đến ba mươi mấy lão đạo sĩ Hóa Thần hậu kỳ, ngoài Côn Lôn ra còn có Mao Sơn, Long Hồ sơn, Thục Sơn và các đại môn phái khác, tiêu diệt bọn chúng là đủ để Cực Âm đạo hữu tế luyện ra 10 bộ, thậm chí 100 bộ Huyền Âm phiên rồi!”

Hiên Viên pháp vương huyền diệu thuyết phục, lời nói đánh thẳng vào tâm lý và lợi ích mỗi người, thật không hổ thẹn là thống soái Yêu tộc năm xưa, Cực Âm lão đạo càng nghe càng khoái chí, ngay cả Ôn Lam Tân cũng thấy kế hoạch này có thể thực hiện, cộng thêm thực lực của Hiên Viên pháp vương, Cáp Mô, Cực Âm lão đạo không hề yếu kém, dựa vào thực lực của các đại môn phái trung thổ, nếu bất ngờ ra tay tiêu diệt từng môn phái một chắc chắn không phải chuyện gì khó khăn.

“Tiếc rằng đám âm hồn dưới mặt đất Trường Bình vô cơ biến sạch, bằng không ta liền thủ với tứ đệ, Cực Âm đạo hữu, tin chắc có thể thu phục toàn bộ, luyện hóa 60 vạn quân hồn hùng mạnh, dù là thần tiên gặp phải chúng ta cũng phải quay đầu bỏ chạy. Ài! Tiếc quá tiếc quá!” Hiên Viên pháp vương đột nhiên nhớ ra một chuyện, cảm thấy có hơi kỳ lạ, nhưng lại không tìm ra lời giải thích hợp lý.

“Ha ha! Quả xứng danh Hiên Viên pháp vương, thống soái Yêu tộc khắp thiên hạ năm xưa, hùng tâm tráng chí như vậy thật khiến người ta khâm phục!” Mọi người đang bị những lời của Hiên Viên pháp vương thuyết phục, đang suy ngẫm cơ hội thành công của kế hoạch táo bạo này, chợt nơi xa xa một giọng nói ồn ồn vọng đến, Cáp Mô giật mình bừng tỉnh, nghe ra ngay chủ nhân của giọng nói.

“Đại ca, chính là Đại Lực Hùng Vương, chẳng lẽ tên tiểu tử Chu Thanh đuổi theo muốn đánh nhanh diệt gọn chúng ta, đây là hành động dẫn đến lưỡng bại câu thương mà! Nghe đại ca nói tên tiểu tử kia cực kì gian manh xảo trá, tại sao lại đưa ra quyết định ngu ngốc thế nhỉ?”

Xoạt! Nước biển tách ra một đường thẳng, một tia sáng trắng đỏ dài hơn trượng bắn tới, trong tích tắc dừng lại cách 4 người Hiên Viên pháp vương không xa mới hiện thân, chính là Đại Lực Hùng Vương vừa mới trở mặt với Chu Thanh trốn thoát khỏi tiên phủ.

“U Hồn Bạch Cốt Phiến! Không ngờ con gấu lại có bảo bối lợi hại này, hèn chi nó đuổi kịp chúng ta, xem ra tên tiểu tử Chu Thanh muốn đuổi cùng giết tận chúng ta thật rồi, thừa lúc hấn chưa tới kịp, mọi người hãy mau ra tay diệt con gấu này trước đã!” Hiên Viên pháp vương vừa nhìn thấy pháp bảo xếp bằng hải cốt sau lưng Đại Lực Hùng Vương đã nhận ra ngay lai lịch, cuồng cuồng hét to ra lệnh.

“Hiên Viên đạo hữu hãy khoan!” Đại Lực Hùng Vương nghe Hiên Viên pháp vương kêu gào đòi tiêu diệt mình, biết ngay đối phương hiểu lầm, vội la to giải thích, tiếc rằng đã quá trễ!

Cực Âm lão đạo, Ôn Lam Tân, Cáp Mô, Hiên Viên pháp vương cùng tung ra pháp bảo đánh tới, Đại Lực Hùng Vương chỉ còn cách thi triển U Hồn Bạch Cốt Phiến chống đỡ, khói đen bốc ngùn ngụt, hơi lạnh lan tỏa, nước biển trong vòng mấy dặm đều đông thành băng. Phụt! Đại Lực Hùng Vương phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể đã bị Thiên Quỷ cào nát mấy vết sâu, nếu không nhờ pháp bảo uy lực dữ dội đã sớm toi mạng rồi.

“Ta và tên tiểu tử đã trở mặt, đến đây hợp tác với các vị mà!” Đại Lực Hùng Vương hỏi hà phân bua.

“Nó đang kéo dài thời gian đó! Chúng ta mau giết chết nó!” Hiên Viên pháp vương vẫn không chịu tin.

“Hiên Viên đạo hữu! Ngài từng nghe qua bài sấm truyền này chưa? Không phải đồng không phải sắt cũng chẳng phải gang thép, từng được giấu dưới ngọn núi Tu Di, chỉ cần nghịch đảo âm dương tế luyện, không dùng thủy hỏa thử sắc bén.” Đại Lực Hùng Vương bỗng nói ra vài câu mơ hồ

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Thiên Quỷ Lam Thần (3)

“Người mới nói gì đó?” Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

Hiên Viên pháp vương ra tay bất ngờ, điều khiển 8 con Thiên Quỷ cào nát cơ thể Đại Lực Hùng Vương, nếu không vì U Hồn Bạch Cốt Phiến thần diệu, yêu khí hộ thân xung quanh Đại Lực Hùng Vương nồng hậu, e rằng thân xác đã sớm bị phá hủy luôn rồi, dù là thể hấn vẫn kêu gào thảm thiết, hốt hoảng hét gọi ngưng chiến.

Pháp bảo của Ôn Lam Tân, Cực Âm lão đạo lại không thể tiếp cận Đại Lực Hùng Vương, chỉ có thể giăng co với yêu khí đen sì phát ra bởi Bạch Cốt phiến, mảnh băng vụn văng tung tóe, chỉ là không cách nào phá nổi bức tường băng phòng ngự. Cáp Mô giờ cao ngọn núi, mỗi lần ửi mạnh vào tường băng đều phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, chấn động đến nỗi Đại Lực Hùng Vương phun ra vài ngụm máu tươi.

Đại Lực Hùng Vương tuy có chí bảo tà đạo hộ thân, nhưng làm sao chống cự nổi với 4 đại cao thủ cùng công kích, trong lúc tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, Hiên Viên pháp vương nghe được vài câu sấm truyền của hấn, giật thót tim một cái, vội ngừng tay không tấn công nữa, thấy Hiên Viên pháp vương dừng lại, Cáp Mô, Cực Âm lão đạo, Ôn Lam Tân cũng thu pháp bảo lại, cả bọn vận thần niệm dò thám, phát hiện khu vực trong vòng trăm dặm ngoại trừ Đại Lực Hùng Vương không còn ai khác, biết Chu Thanh không có đuổi theo nên mới an tâm được đôi chút, đều chờ xem Đại Lực Hùng Vương muốn nói gì.

“Hiên Viên đạo hữu, đây là cách ngài đối đãi với bằng hữu đó sao?”

Đại Lực Hùng Vương hứng chịu tấn công liên tục đã trọng thương, trước tiên bị Chu Thanh dùng Thất Bảo Diệu Thủ hủy đi Ngũ Lô Chùy, đánh cụt đuôi bỏ chạy, hấn nuốt không trôi con giận, nhưng biết dựa vào thực lực của mình không hề có hy vọng trả thù được, càng không có cách chiếm đoạt tiên phủ đi xuống hải nhân vạn trượng, bèn tính đến kế hoạch tìm bọn người Hiên Viên pháp vương liên thủ, dùng độc kế mượn dao giết người, nào ngờ vừa gặp mặt đã bị đối phương hiểu lầm, nếu không nhờ vào pháp bảo thần diệu do sư môn truyền lại, đã sớm bỏ mạng trước khi thành nghiệp lớn rồi, nguyên thần chắc cũng bị đám hung thần này tịch thu tế luyện pháp bảo, ôm cục tức này giờ, Đại Lực Hùng Vương sớm chút ức chết luôn, khổ nỗi lại không có chỗ nào để hấn trút giận.

“Con gấu Bắc Cực này gió chiều nào theo chiều nấy, nó không một lòng với chúng ta đâu, chỉ là muốn mượn tay chúng ta đối phó với tên tiểu tử Chu Thanh mà thôi, lão đạo ta muốn tể luyện lại Huyền Âm phiến, người làm hồn phách đầu tiên nộp cho ma phiến của ta là thích hợp nhất. Pháp vương, còn đợi gì nữa, mau giết con gấu này đi! Dù nó quả thật trở mặt với tên tiểu tử đến tìm chúng ta cũng chỉ vì muốn lợi dụng chúng ta thôi, phải sớm trừ khử nó đi tránh sau này nó tráo trở đánh lén sau lưng.” Cực Âm lão đạo không hiểu sao Hiên Viên pháp vương nghe xong vài câu nhảm nhí của Đại Lực Hùng Vương mà dừng tay lại, lão không hài lòng chút nào, nhưng lại không dám đơn đả độc đầu với Đại Lực Hùng Vương.

Bạch Cốt Phiến của Hùng Vương tà khí ngút trời, có thể chống chọi với đòn sát thủ của tứ đại cao thủ cùng tấn công, uy lực như thế chắc chỉ khi Cực Âm lão đạo tập hợp đủ tám mươi một cây Huyền Âm phiến, bày bố Huyền Âm đại trận mới có hiệu quả đó, với thực lực hiện nay của Cực Âm lão đạo, chỉ ra tay một mình chắc chắn sẽ hổ to.

“Cực Âm đạo hữu nói vậy là sai rồi! Chúng ta đều là người trong Yêu đạo hoặc Ma đạo, tuy muốn hưởng thanh bình ngoài hải ngoại, nhưng tai họa cứ chực chờ không biết giáng xuống lúc nào, không nói đâu xa, Vô Chân lão ni ở Nam Hải cứ lăm le muốn tiêu diệt chúng ta, những năm gần đây các môn phái trung thổ tuy suy tàn, nhân tài thưa thớt, nhưng môn nhân đông đúc, ngược lại chúng ta ở hải ngoại tuy đạo hạnh cao thâm, xét về quân số lại thua xa đối phương, cứ kéo dài tình trạng này chắc chắn sẽ là đại họa. Vừa rồi nghe Hiên Viên đạo hữu phân tích tình hình thấy vô cùng có lý, tên tiểu tử Chu Thanh nhỏ mọn ích kỉ, tự cao tự đại, không chịu để ta xuống hải nhân cứu vị tiền bối sư môn, ngược lại còn ra tay hủy đi pháp bảo của ta, ta và hắn đã trở mặt thành thù nên mới tìm đến chư vị đạo hữu hợp tác.”

Đại Lực Hùng Vương moi ra mấy viên đơn dược bỏ vào miệng, nhai nát rồi phun ra đắp vào vết thương bị Thiên Quỷ cào xé, vết thương lập tức liền lại, móng vuốt của Thiên Quỷ có chứa chất kịch độc, chỉ cần xâm nhập vào vết thương, nhất thời tam khắc sẽ phá hủy thân xác, để lâu hơn ngay cả nguyên thần cũng bị thổi nát theo nên vô cùng lợi hại, đơn dược tâm thương đừng mong trị được, thấy Đại Lực Hùng Vương đắp đơn dược vào là vết thương khỏi ngay, Hiên Viên pháp vương vô cùng ngạc nhiên.

“Những câu sấm truyền Hùng Vương vừa nói rốt cuộc có ý nghĩa gì? Nếu đã muốn hợp tác cùng nhau kháng địch, vậy thì phải công khai bí mật, bằng không bảo chúng tôi làm sao tin tưởng ngài đây? Chẳng giấu gì ngài, lời sấm đó trong Yêu tộc của ta cũng có lưu truyền, lão tổ ta cũng biết được một ít thông tin, ngài đừng nghĩ có thể bịa đặt lung tung lừa dối ta nhé, ngài cứ luôn miệng nói phải xuống hải nhân vạn trượng cứu vị tiền bối sư môn, hơn nữa ngài có U Hồn Bạch Cốt phiến, tin chắc lai lịch sư môn không hề đơn giản, e phải là môn phái từ thời thượng cổ Phong Thần, hợp tác với ngài kể cũng không làm mất mặt lão tổ ta.” Hiên Viên pháp vương thấy Đại Lực Hùng Vương thành tâm hợp tác, bèn dùng lời nói do thám đối phương trước đã, dù gì hiện nay đang thiếu thốn nhân lực, có thêm một cao thủ như Đại Lực Hùng Vương gia nhập cũng tốt.

“Không giấu gì pháp vương, lời sấm này có liên quan đến vị tiền bối bị phong ấn ở dưới hải nhân vạn trượng Bắc Hải, ta biết pháp vương nhất định đã có nghe qua, tên tiểu tử Chu Thanh có pháp bảo thần diệu, cũng không biết hắn từ đâu ra, ngay cả U Hồn Bạch Cốt phiến của ta cũng chống đỡ không nổi, nếu muốn đối phó hoặc hàng phục người này, e rằng chỉ khi có được món pháp bảo trong sấm truyền mới đủ sức thực hiện.” Đại Lực Hùng Vương nháy mắt ra chiều hiểu ý với Hiên Viên pháp vương, hai người trở nên thân thiết, những người còn lại chả biết họ đang giờ trò gì.

“Hừ! Con gấu này biết bí mật về Chu Tiên tử kiếm, nhưng lại không biết về Thất Bảo Diệu Thủ, thì cũng đúng thôi, ngay cả lão tổ ta cũng là tình cờ nghe được khi còn chưa thành hình, thông tin biết được không nhiều, trong trận chiến Phong Thần, bí mật ẩn chứa nhiều vô số, ngoại trừ Tam Thanh Đạo Tôn, e rằng không ai biết hết cả. Hi hi! Nhưng như thế lại hay, lão tổ ta sẽ lợi dụng con gấu ngu đần này!” Hiên Viên pháp vương ngấm ngấm sắp xếp kế hoạch trong đầu.

Cáp Mô lúc này đã không nhận được, hỏi: “Đại ca, lời sấm truyền đó rốt cuộc muốn nói gì vậy? Hình như có liên quan đến món pháp bảo nào đó, huynh nói trong Yêu tộc chúng ta cũng có lưu truyền, tại sao đệ chưa từng nghe nói đến nhỉ?”

“Tứ đệ, đệ có biết Tam đại sát trận lợi hại nhất thời thượng cổ là gì không?” Hiên Viên pháp vương thấy không cần che giấu nữa, lên tiếng giải thích: “Lưỡng Nghi Vi Trần trận của Thục Sơn là một, nhưng không có Thái Thanh thần phù trấn áp trận nhãn thì chỉ được về bề ngoài, chả đáng quan tâm, nếu không phải năm xưa lão già Trường Mi bày mưu đối phó ta, ta cũng không thua thê thảm đến thế. Trận pháp thứ 2 là Đồ Thiên Thần Sát, hiện nay tên tiểu tử Chu Thanh là truyền nhân duy nhất rồi.”

“Chẳng lẽ lời sấm truyền liên quan đến trận pháp thứ 3, Chu Tiên kiếm trận? Nhưng có khi nào đại ca uống phí công sức rồi không? Chu Tiên tử kiếm đâu thể nào còn lưu lại ở chốn nhân gian chứ? Chắc là Hùng Vương nói những nói cuội đánh lừa chúng ta thôi!” Cáp Mô nghe Hiên Viên pháp vương giải thích cũng giật mình kinh hãi.

“Đây là bí mật được lưu truyền trong sư môn của ta, lần này tên tiểu tử Chu Thanh quả thật hiếp người quá đáng, với sức của một mình ta không cách gì hoàn thành trọng trách sư môn giao phó rồi, chỉ cần chư vị đạo hữu ra tay giúp đỡ, sau này có lợi lộc gì ta tất nhiên không quên ơn các vị, pháp vương muốn hoàn thành đại nghiệp, ta cũng sẽ giúp một tay, mấy người chúng ta liên thủ, các môn phái trung thổ sao mà chống đỡ nổi chứ! Đợi khi nào chúng ta phát triển lực lượng hùng mạnh rồi quay về tìm tên tiểu tử trả thù cũng chưa muộn, đoạt lấy tiên phù, giải cứu vị tiền bối sư môn của ta, lúc đó chắc bí mật sấm truyền sẽ sáng tỏ thôi. Ở đây không phải chỗ nói chuyện, chỉ bằng chúng ta tìm chỗ nào dừng chân, ta sẽ giải thích rõ ràng hơn với chư vị!”

Đại Lực Hùng Vương thấy Hiên Viên pháp vương dao động bèn chớp lấy thời cơ nói ra bí mật dụ dỗ, mọi người nghe nói có bí mật trận pháp cao siêu bèn bỏ ý định trừ khử con gấu cùng đường mặt lộ này, giờ đây mấy người tuy mục đích có hơi khác nhau nhưng đều chung một kẻ thù là Chu Thanh, bèn thống nhất với nhau cùng đến động phủ của Cáp Mô tu luyện một thời gian hồi phục nguyên khí, sau đó tìm đến Vô Chân lão ni cướp đoạt pháp bảo.

Thấy Lam Thần lão tổ cứ chửi rủa không thôi, Chu Thanh vung Thất Bảo Diệu Thủ lên quét một cái, lần này Chu Thanh đã dùng nhiều sức hơn, Lam Thần lão tổ hú lên mấy tiếng, lăn tròn trên mặt đất như trái bóng, dù tòa lâu đài rất thông thoáng rộng rãi, nhưng Lam Thần lão tổ sau khi lăn cù mấy mươi vòng, nguyên thần đập cái mạnh vào bức tường ngọc thạch tinh khiết, choáng váng cả đầu óc, chả phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa.

Chương 168: Tam Tạng Chân Kinh

“Phu quân, tại sao tên này lại thế nhỉ? Nguyên thần của hắn cứ như thực thể, hoàn toàn không giống tu sĩ ở trên trần gian?” Văn Hà tiên tử vẫn không nhịn được cười, trong lòng lại cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ.

“Tên này biết một số chuyện của âm tào địa phủ, lần trước ta đã gây ra tai họa, e rằng sau này sẽ có chút rắc rối, ta phải tra hỏi tên này mới được, coi như có chuẩn bị trước dù sao vẫn hơn. Tuy thực lực hiện nay của ta lớn mạnh vượt bậc, nhưng cùng lúc đối phó với lũ âm thần đông như kiến cỏ dưới địa phủ e rằng hãy còn chưa đủ!” Chu Thanh muốn sống tiêu điều tự tại, tất nhiên phải dẹp trừ mọi mối tai họa tiềm ẩn rồi.

Văn Hà tiên tử đặt hết niềm tin vào Chu Thanh, đứng khoanh tay chờ xem Chu Thanh dùng cách gì để tra khảo Lam Thần lão tổ.

“Tiểu tử, ngươi dám vô lễ với ta à!” Lam Thần lão tổ tức tối hét lên, Chu Thanh liên tục lắc nhúc nhúc, tất nhiên lão tức giận sôi gan rồi, hình như lão đã mất đi lý trí, khói lam bao quanh người hóa thành vô số khuôn mặt quỷ dữ, đang định vô tới tấn công.

Chu Thanh thu hồi Thất Bảo Diệu Thụ, vung tay một cái, 12 cây Đê Thiên Minh Vương kỳ phóng ra cắm vào mặt nền ngọc thạch, phát ra tiếng lanh lảnh của kim loại chạm nhau, 12 cây cờ vụt to ra hơn trượng. 12 con Đê Thiên Ma Thần do gần đây nuốt chửng biết bao linh hồn nguyên thần đều mạnh mẽ nhảy vọt ra ngoài, có một con Ma Thần đầu rắn mình người, chân đạp 2 con hắc long, đôi cánh tay cuộn 2 con rắn xanh lè, toàn thân mọc đầy vảy cá đen sì to bằng nắm tay còn có thể tách ra khỏi cây cờ bay xa 3 tấc, phát ra tiếng gào rú rừng rợn âm u như vọng lên từ dưới địa ngục. Truyện "Phật Đạo"

“Úi! Con này hung dữ quá! Chỉ cần thêm một chút thức ăn bồi bổ cho nó nữa là con Thần Ma này có thể hiện hình rồi, chắc đủ sức hoạt động trong phạm vi mười trượng, tuy vẫn còn cách rất xa yêu cầu của ta, nhưng so với hiện nay vẫn tốt hơn nhiều lần!” Chu Thanh thấy con Ma Thần kia dữ tợn lạ thường, trong lòng vui mừng, biết công sức mấy ngày liền của mình không uổng phí, giết chết bao nhiêu sinh vật biển, vừa rồi lại luyện hóa nguyên thần hồn phách của mấy con hòa long, thành quả đạt được không đến nỗi tệ.

Ma Thần thành hình trên Đê Thiên Minh Vương kỳ chỉ mới là bước đầu, muốn chúng thoát ra ngoài hành động tự do còn cần phải bồi bổ rất nhiều nguyên thần hồn phách, Ma Thần khi thoát ra ngoài vẫn chưa thể rời khỏi phạm vi cách lá cờ hơn mười trượng, chỉ khi nào gia tăng số nguyên thần hồn phách làm thức ăn, phạm vi hoạt động của chúng mới tăng lên, thần thông cũng ngày càng lợi hại hơn, đến cảnh giới sau cùng, tam giới lục đạo, khắp vũ trụ, thậm chí ngoài ba mươi ba tầng trời, không nơi nào là chúng không đến được, cũng không ai là đối thủ của chúng nữa.

Tất nhiên để đạt đến cảnh giới sau cùng đó, dù Chu Thanh có đem hết mấy mươi vạn quân hồn quỷ dữ dưới mặt đất Trường Bình làm thức ăn cho một con Ma Thần thôi cũng chưa đủ, ngoại trừ giết sạch tất cả sinh linh trong tam giới lục đạo, biến vũ trụ trở về thuở hồng hoang, 12 con Đê Thiên Thần Ma mới hoàn toàn hiện ra hình thể, khôi phục trạng thái như mới khai thiên lập địa.

Nhưng dù là một con Ma Thần mới tách khỏi lá cờ, e rằng công lực thần thông cũng không hề thua kém Chu Thanh hiện tại, tất nhiên là khi Chu Thanh không sử dụng tới Thất Bảo Diệu Thụ.

Chỉ tay một cái, không gian nổi lên yêu hỏa hắc vân bao vây lấy Lam Thần lão tổ, Chu Thanh điều khiển ma hỏa, phải hành hạ tên Lam Thần lão tổ này một chút cho nó biết lễ độ cái đã.

“Ây da! Tiểu tử, ngươi ác độc lắm!” Bị ma hỏa thiêu đốt, Lam Thần lão tổ rú lên đau đớn, không dám động đậy, vội ngồi bệch xuống đất, tạo ra vòng hào quang lam lọt bắn ra chặn ma hỏa lại bên ngoài hơn thước không cho dính vào người.

“Hừ! Bồn tôn xem ngươi cảm cực được bao lâu nhé!” Chu Thanh thấy Lam Thần lão tổ ngoan cố chống cự, vội phun ra một ngụm nguyên khí vào ngọn lửa, ma hỏa lập tức tăng nhiệt độ lên gấp mười lần, vòng hào quang hộ thân của Lam Thần lão tổ bị đốt cháy càng lúc càng lọt đi, vô số tia lửa còn tìm được chỗ hở chui vào trong.

“Ây da! Ấy da!” Lam Thần lão tổ bị ma hỏa thiêu đốt, cuối cùng đã chịu hết nổi kêu gào thảm thiết, đầu còn hơi sức mà nằng chửi, vòng khói lam bao quanh nguyên thần cũng đã bị luyện hóa, ngàn vạn tia ma hỏa chỉ chít phủ lên nguyên thần Lam Thần lão tổ hấp thu tinh khí.

Khói lam tan rã, Lam Thần lão tổ hiện ra khuôn mặt bản thể.

“Thì ra ngươi chính là Mã Diện âm thần, thảo nào ngươi quen thuộc tình hình âm tào địa phủ như thế, tại sao ngươi lại yếu thế nhỉ?” Chu Thanh và Văn Hà tiên tử sau khi nhìn thấy khuôn mặt Lam Thần lão tổ đều giật mình kinh ngạc.

“Biết lão tổ là âm thần rồi còn không mau thả ta ra, ngươi sắp phải hứng chịu đại họa ngập đầu rồi đấy!” Giọng nói của Lam Thần lão tổ trở nên vô cùng yếu đuối, gần như đang hấp hối, thế mà vẫn giữ thái độ ngang tàng.

“Hừ! Đừng nói ngươi chỉ là một tên âm thần địa phủ con con, cho dù là Diêm Vương, Địa Tạng Vương, rơi vào tay bồn tôn vẫn phải chịu phép như thường, ngươi còn hỗn xược có tin ta luyện hóa nguyên thần ngươi làm thức ăn cho Đê Thiên Ma Thần không hả?” Chu Thanh lại gia tăng nhiệt độ yêu

hỏa, Lam Thần lão tổ lần lần đau đớn không ngừng kêu gào thảm thiết, Chu Thanh từng đánh nhau với Ngưu Đầu âm thần, lúc này đang cảm thấy rất lạ khi thấy tên Mã Diện âm thần này yếu đuối đến mức này, đáng lý ra chút ma hỏa kiểu này không thể làm gì được nó mới đúng chứ?

“Thôi được! Tiểu tử, ta phục rồi! Đừng đốt nữa! Đốt nữa là ta tan chảy ra luôn đấy!” Lam Thần lão tổ cuối cùng đã không chịu nổi, vội kêu gào van xin.

Chu Thanh mặc kệ, lại phun thêm ra vài ngụm nguyên khí, ma hỏa càng lúc càng cháy to, cuối cùng đã tổn thương tới nguyên khí Lam Thần lão tổ, khí tức của lão yếu dần: “Tôn chủ! Tiểu nhân phục rồi! Tiểu nhân phục thiết rồi mà!”

“Hí hi!” Chu Thanh giảm nhiệt độ của ma hỏa đi một chút, nạt nộ: “Phục rồi thì tốt! Mau khai ra đi, đừng phí thời gian quý báu của ta. Bỏn tòn tại sao không có thiên kiếp giáng lâm? Còn nữa, tại sao ngươi nói bỏn tòn có đại họa chực chờ? Ngươi là âm thần dưới địa phủ, chạy tới nhân gian làm gì hả? Lại còn tự xưng là lão tổ hùng cứ một phương.”

Thấy Lam Thần quá suy yếu rồi, Chu Thanh lại giảm bớt ma hỏa thêm, lần này xài chiêu dụ dỗ mua chuộc: “Chỉ cần ngươi thành khẩn nói hết thông tin ngươi biết cho ta nghe, quy thuận làm thuộc hạ của ta, bỏn tòn không những mở lòng từ bi tha cho ngươi lần này, còn giúp ngươi tái tạo thân xác, cho ngươi một thân xác lợi hại hơn trước.”

Để chứng minh rằng mình không nói khoác, Chu Thanh phát tay một cái, con Thiên Quỷ tịch thu từ Hiên Viên pháp vương xuất hiện trong tầm mắt Lam Thần lão tổ.

Thấy Chu Thanh trưng ra Thiên Quỷ, Lam Thần lão tổ cũng là nhân vật biết nhìn hàng, tuy lão bị Chu Thanh dùng ma hỏa làm tổn thương nguyên khí, nhưng con người lão gian manh xảo trá, tất nhiên có giữ lại ít bản lĩnh, Chu Thanh cũng biết thế nên không muốn ép người quá đáng, nhờ dòn lão vào đường cùng, trong một lúc điên tiết lão làm ra những trò tự nổ nguyên thần thì không hay đâu.

Trong trận pháp của Chu Thanh, người tu đạo bình thường không thể kích nổ nguyên thần, nhưng Lam Thần lão tổ là âm thần dưới địa phủ, Chu Thanh không mấy chắc chắn không chế được lão, nhờ lão tự sát thì công toi, phải khai thác thông tin trước cái đã.

Chỉ cần Lam Thần lão tổ nhập vào thân xác Thiên Quỷ, Chu Thanh tất nhiên có thủ đoạn hay không chế, chỉ cần lão sinh lòng phản trắc, nhất định bắt lão muốn chết không được muốn sống không xong, đến lúc đó lão chỉ cam phận làm nô lệ phục dịch Chu Thanh mà thôi.

Giờ phía trước có 2 con đường, một là bị ma hỏa luyện hóa nguyên thần, hai là nhận lấy thân xác Thiên Quỷ, công lực đột phá, trừ khi người này là kẻ đại nghịch, Chu Thanh tin Lam Thần lão tổ sẽ có lựa chọn chính xác.

Vân Hà tiên tử lúc đầu thấy Chu Thanh dùng ma hỏa ép cung, Lam Thần lão tổ hiện ra nguyên hình, trong lòng sợ hãi, tưởng chuyện Chu Thanh giết chết Ngưu Đầu âm thần bị địa phủ phát giác, sau đó lại thấy không phải vậy nên yên tâm hơn nhiều, giờ thấy Chu Thanh đưa ra Thiên Quỷ, biết hẳn có ý định thu phục Lam Thần lão tổ, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

“Phu quân của ta chuyển thế 3 đời mà còn gan góc như vậy, so với năm xưa còn cừ khôi hơn ấy chứ! Thu phục Mã Diện âm thần làm nô bộc, chỉ có Diêm Vương mới có tư cách đó, phu quân nghịch thiên hành sự, e sẽ tơm mầm tai họa.”

Chỉ có điều Vân Hà tiên tử từ khi quen biết Chu Thanh đến nay, mỗi một việc hẳn làm đều kinh thiên động địa, trước là hủy đi thân xác của Càn Cơ lão đạo, rồi đánh chết Ngưu Đầu âm thần, đoạt lấy tiên phủ trước mặt bao nhiêu yêu vương cao thủ, Vân Hà tiên tử lúc này cũng hết thấy lạ rồi.

Chu Thanh quan sát bốn phương tám hướng, tất nhiên phát hiện phản ứng của Vân Hà tiên tử, biết trong lòng nàng lo lắng, bèn truyền âm trấn an: “Việc này nàng khỏi phải lo, ta tự biết cách xử trí, Lục đạo luân hồi chính là cánh cửa chặn giữ tam giới, người này là âm thần chắc chắn biết nhiều thông tin, chỉ có cách này mới có thể khai thác thông tin từ hắn, con Thiên Quỷ đã bị ta ếm chín vạn chín ngàn đạo Huyền Minh phủ chú, hắn có nhập vào cũng phải ngoan ngoãn nghe lệnh ta thôi, hơn nữa ta mới đoạt được tiên phủ, đang là lúc khai tông lập phái, dưới trướng lại không có cao thủ làm thuộc hạ, thu phục tên này là thích hợp nhất.”

Thiên Quỷ bây giờ như một cô bé dễ thương, nghĩ tới cảnh Lam Thần lão tổ trước kia là một âm thần, thế mà sau này sẽ thành ra hình dạng một cô bé, Vân Hà tiên tử cảm thấy thú vị, kể ra chuyện này cũng hay đấy nhỉ?

“Thân xác Thiên Quỷ?” Lam Thần lão tổ kinh ngạc thốt lên, Chu Thanh giảm nhiệt độ ma hỏa, lão đã từ từ hồi phục nguyên khí, đổi lại là nguyên thần bình thường bị thiêu cháy này giờ đã tan chảy rồi, thế mà Lam Thần lão tổ vẫn còn chịu đựng được, đủ thấy nguyên thần lão ta mạnh mẽ cỡ nào.

“Đừng vậy! Đây chính là một con Thiên Quỷ, hiện nay ngươi đã bị hủy mất thân xác, tuy nguyên thần chả khác gì hình người, nhưng không thể phát huy toàn bộ uy lực pháp thuật, Thiên Quỷ có thể đi xuyên nhiều tầng không gian, đây là năng lực chỉ có tiên nhân mới có, chỉ là sức tấn công hơi yếu, phối hợp với nguyên thần mạnh mẽ của ngươi, bổ sung cho nhau chẳng phải tốt hơn à!” Chu Thanh không hề lộ vẻ háo hức, nhưng Vân Hà tiên tử lại cảm thấy hắn như con sói đội lốt bà ngoại đang dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

“Tiểu nhân chính là Mã Diện âm thần canh giữ con đường hoàng tuyền dưới địa phủ, có một lần địa phủ bị một con yêu quái lợi hại xâm nhập, mở ra Lục đạo luân hồi, đánh chết vô số âm thần, tiểu nhân bị dính một đòn nhưng may mắn thoát chết, bèn lén chui vào Lục đạo luân hồi trốn lên nhân gian, những người dưới địa phủ cứ tưởng tiểu nhân từ trần nên cũng không tra xét, tiểu nhân bèn trốn ở Nam Cực Quang Minh Kính đường thượng, thấy cuộc sống chốn nhân gian tiêu điều tự tại nên không có ý định trở về địa phủ nữa.”

“Tiểu nhân là âm thần, không có tên trong sổ sinh tử, cho dù có tu luyện đến cảnh giới cao cũng không có thiên kiếp giáng xuống, lần này tiên phủ khai quang, tiểu nhân muốn thừa cơ cuồn vài món pháp bảo tốt, một là nâng cao công lực, hai là vì muốn tích tụ năng lượng khai phá hư không tìm đến thiên giới làm thần tiên thứ thiệt, tốt hơn xưa kia làm một âm thần nhỏ bé ở âm tào địa phủ nhiều.”

“Địa vị của âm thần là thấp kém nhất, tuy cũng được gọi là thần, nhưng trên Phong Thần bảng lại không có tên, chỉ làm tay sai cho người khác sai khiến, đầu được oai phong giống như chân tiên?”

Lam Thần lão tổ tự biết thân biết phận, giờ bắt đầu ngoan ngoãn kể chuyện, Chu Thanh thấy lão tự xưng tiểu nhân, hiển nhiên đã thần phục, nên cũng không tăng nhiệt độ ma hỏa lên nữa.

Thông tin do Lam Thần lão tổ tiết lộ như mở ra một cánh cửa thông sang thế giới mới, Chu Thanh và Vân Hà tiên tử ngơ ngác nhìn nhau, hai người đều không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Chu Thanh hỏi tiếp: “Âm tào địa phủ trông giữ Lục đạo luân hồi vô cùng nghiêm ngặt, không cần nói đến Diêm Vương, dù là đám âm thần cũng đông như kiến cỏ, có yêu quái nào lợi hại đến thế, dám tung hoành như chỗ không người dưới địa phủ chứ? Còn ta nữa, tu luyện đến cảnh giới như bây giờ chắc đã có vài thiên kiếp giáng xuống mới phải, tại sao đến giờ vẫn chưa có thiên kiếp nào? Ngươi là âm thần chắc hẳn biết chút thông tin về ta, chẳng lẽ bốn tôn cũng giống như ngươi, không có tên trong sổ sinh tử nên không có thiên kiếp?”

“Thưa tôn chủ, tiểu nhân chỉ còn lại nguyên thần yếu ớt không chịu nổi ma hỏa nữa đâu ạ, xin tôn chủ mở lòng từ bi thu lại ma hỏa, để tiểu nhân nhập vào xác Thiên Quỷ, sau đó mới bẩm báo kỹ càng với tôn chủ ạ. Tiểu nhân thấy tôn chủ tu luyện được kim thân, có vài phần giống với con yêu quái đã tung hoành địa phủ lần đó, vừa rồi tiểu nhân nói nhiều lời bất kính, cầu mong tôn chủ rộng lượng bỏ qua!”

Lam Thần lão tổ quỳ xuống dập đầu lia lịa, hoàn toàn không còn thái độ ngang tàng như trước nữa.

Chu Thanh quơ tay một cái, ma hỏa đều được thu vào 12 cây Minh Vương kỳ, 12 con Đô Thiên Thần Ma trừng mắt dữ tợn, gào thét như muốn lao vào xé xác Lam Thần lão tổ, Đô Thiên Thần Ma chính là thủy tổ vạn ma, tuy chỉ là phân thân trong 12 cây cờ, khí tức của chúng cũng đủ uy hiếp Lam Thần lão tổ rồi. Chu Thanh làm vậy là để thị uy với Lam Thần để lão không dám phản trắc, việc ban cho thân xác Thiên Quỷ cũng nằm trong dự định, giờ thấy Lam Thần chủ động đề nghị, Chu Thanh không lý nào lại cự tuyệt.

Đưa Thất Bảo Diệu Thụ lên quơ về phía Thiên Quỷ một cái, thần quang bắn ra bao phủ Thiên Quỷ, trên đỉnh đầu Thiên Quỷ chui ra vô số hồn phách bé gái, chính là số hồn phách bị Hiên Viên pháp vương bắt đi tế luyện Thiên Quỷ, nhốt họ vào thân xác Thiên Quỷ, mãi mãi không thể siêu thoát, giờ được giải thoát, đám hồn phách dập đầu lia lịa tạ ơn Chu Thanh. Chu Thanh lại phát nhẹ Thất Bảo Diệu Thụ, thần quang bao bọc đám hồn phách bé gái đưa vào Lục đạo luân hồi, để họ chuyển thế đầu thai.

“Tôn chủ đúng là đại từ đại bi, pháp lực cao cường, tiểu nhân còn tưởng phải nhập vào thân xác Thiên Quỷ sống chung với đám hồn phách này, nếu tiểu nhân dùng chân hỏa từ từ luyện hóa chúng cũng phải mất đến cửu cửu tám mươi một ngày, thật không ngờ tôn chủ chỉ phát tay đã làm được.”

Lam Thần mở lời nịnh bợ, trong lòng lại ngạc nhiên không kém, tên Chu Thanh này đầu phải thứ tốt lành gì, tại sao hao phí công lực giúp đám hồn phách kia siêu thoát thế nhỉ?

Thật ra Chu Thanh sau khi có được Thất Bảo Diệu Thụ đang từng bước nắm rõ tác dụng của pháp bảo nên lúc này muốn đem ra thử, Thất Bảo Diệu Thụ không những có thể tấn công, phòng thủ, còn có chức năng siêu độ oan hồn, Chu Thanh vừa thử pháp bảo vừa làm một việc tốt, ngu mới bỏ qua cơ hội này, chỉ là vẫn giả đồ ta đây từ bi: “Bốn tôn tích góp công đức giùm cho ngươi đây! Dù ngươi là âm thần không phải chịu thiên kiếp, nhưng cứ coi như dọn đường để sau này ngươi thành tiên vậy!”

Lam Thần lão tổ mừng rơn, nguyên thần hóa thành một đạo lam quang chui vào thân xác Thiên Quỷ, chỉ cần chiếm được thể xác này, có thể bay xuyên nhiều tầng không gian bỏ trốn, Chu Thanh muốn đuổi theo bắt mình lại cũng dừng hòng.

Chỉ có điều Lam Thần lão tổ không dám nuôi ý định quay lại trả thù, Chu Thanh pháp lực cao cường, pháp bảo lợi hại, chỉ nhìn thấy mấy con Đô Thiên Thần Ma thôi là Lam Thần lão tổ muốn tránh càng xa càng tốt, lỡ bị tóm dùng làm thức ăn cho chúng thì nguy to. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh cười hi hi, thần niệm lay động, thân xác Thiên Quỷ hiện lên phù chú chi chít, Lam Thần lão tổ đột nhiên bị cứng đờ, ngay cả nguyên thần cũng bị khống chế, đừng nói là chui vào không gian ảo bỏ chạy, ngay cả muốn tự sát cũng không làm được ấy chứ!

“Tôn chủ, người vừa thi triển pháp thuật gì vậy? Sao tiểu nhân không động đậy được?” Lam Thần lão tổ biết tình hình không hay, hốt hoảng kêu lên.

“Đừng sợ! Bốn tôn đang giúp ngươi đó, nguyên thần của ngươi vừa bị ma hỏa thiêu đốt, không mau chóng hồi phục như vậy đâu!” Chu Thanh nói xong, phun ra một ngụm nguyên khí, lại cắn vào ngón tay bắn ra một ít tinh huyết pha lẫn nguyên khí chui vào đỉnh đầu Thiên Quỷ, hòa tan vào nguyên thần Lam Thần lão tổ.

“Bốn tôn đã để lại dấu ấn thần thức nơi nguyên thần của ngươi, lúc bình thường ngươi vận dụng pháp thuật pháp bảo sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng chỉ cần ngươi sinh lòng phản trắc thì sẽ lập tức tan xác, tất nhiên chỉ cần ngươi trung thành với bốn tôn, ta sẽ không làm khó ngươi, còn ban cho ngươi pháp bảo đơn được, giúp ngươi gia tăng công lực.”

Cách làm này là tối ưu nhất để Chu Thanh không chế Lam Thần lão tổ, để lại ý thức của mình nơi nguyên thần của lão, hoàn toàn có thể khống chế mọi hành động của lão, chỉ cần Lam Thần lão tổ muốn tạo phản, Chu Thanh có thể tự kích nổ tia ý thức đó, phá hủy luôn nguyên thần Lam Thần lão tổ.

Đến nước này Lam Thần lão tổ chỉ còn biết khuất phục, mọi thứ của mình đều bị đối phương nắm giữ, ngay cả muốn tự sát còn không được, nói gì đến bỏ trốn hay tạo phản chứ? Chết vinh chi bằng sống nhục, hơn nữa Chu Thanh có được tiên phủ, mình có quy thuận chắc cũng nhận được nhiều lợi lộc.

Chu Thanh tóm vào không khí, 3 viên đơn được to như hột nhãn, đen bóng như thoa một lớp dầu mỡ xuất hiện trong lòng bàn tay: “Ngươi là âm thần, 3 viên đơn được này dùng âm hồn trong Lục đạo luân hồi luyện chế, rất có ích cho việc bồi bổ nguyên thần, hồi phục công lực của ngươi.”

Lam Thần lão tổ thấy có lợi lộc, chút âm ức trong lòng chợt tan biến, cung kính đưa đôi tay nhỏ nhắn của thân xác Thiên Quỷ nhận lấy, vừa nhìn thoáng qua đã kinh ngạc kêu lên: “Đây là Minh Âm đơn, muốn luyện chế phải cần đến một ngàn ba trăm mấy loại dược liệu, trong đó có mấy trăm loại chỉ có dưới âm tào địa phủ tìm được, thế mà tôn chủ thần thông quảng đại có được nó. À! Tam Âm Thần Duyên Diệt Dương đan cũng là pháp bảo do âm thần địa phủ chế luyện, tiểu nhân trước kia cũng có luyện qua vài viên.”

Lam Thần lão tổ đột nhiên nhớ ra vụ việc đó, giật thót tim một cái, Chu Thanh càng lúc càng trở nên thần bí trong mắt lão.

Chu Thanh tất nhiên không ngu ngốc đi kể ra chuyện đánh chết Ngưu Đầu âm thần, tịch thu được túi báu vật, chỉ làm ra vẻ kẻ cả nạt nộ: “Chuyện của ta người không cần biết nhiều làm gì, chỉ cần thành thật trả lời câu hỏi của ta là được, sau khi xong chuyện ta sẽ ban cho người vài món pháp bảo phòng thân. Từ nay người đã là người trong môn phái ta, tự xưng là đệ tử là được rồi, cái tên Lam Thần lão tổ không cần dùng đến nữa, gọi là Lam Thần đạo nhân vậy!”

Chu Thanh nói ra những lời này thật có khí phách của một tông chủ, đang vênh mặt khoái chí, Vân Hà tiên tử bụm miệng cười khanh khách bên cạnh, cũng không lên tiếng nói gì, chỉ chờ xem thái độ Lam Thần phản ứng thế nào

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Thu Phục Lam Thần

Lam Thần gật đầu lia lịa, tuy có hơi nghi ngờ lai lịch Chu Thanh, nhưng lại không dám hỏi tiếp, bèn thành thật khai báo: “Những gì đệ tử biết thật ra cũng không nhiều, chỉ biết năm xưa Diêm Vương có phái Hắc Bạch Vô Thường đi nhân gian điều tra một việc, nói là có một con yêu quái không biết tu luyện ở đâu được phép thần thông vô địch, đặt cảnh giới chẳng khác nào tiên nhân nhưng lại không có thiên kiếp ập xuống, điều kì lạ là trong sổ sinh tử có ghi chép tên của con yêu quái này, Diêm Vương lệnh cho Hắc Bạch Vô Thường nhảy khỏi Lục đạo luân hồi lòi hồn phách hẳn tới tra hỏi, nào ngờ địa phủ lại tự chuốc lấy tai họa, con yêu quái đó là một con khi, tay cầm một thanh thiết bổng, vô cùng dữ tợn, vừa đến âm phủ đã nổi giận lên vung gây phang tứ tung, còn chọc thủng luôn Lục đạo luân hồi, rất nhiều âm thần bị phang trúng một gây là hồn xiêu phách tán, đệ tử may mắn chỉ bị quét nhẹ nên trọng thương không chết, đệ tử trốn vào một góc nhìn con khi đó giao đầu với Thập điện Diêm Vương, ngay cả Diêm Vương cũng không phải đối thủ của hắn, bị cướp luôn sổ sinh tử, con khi đó xóa hết tên của loài khi trong sổ sinh tử, chuyện này kinh động đến Địa Tạng Vương, hai bên lại đại chiến kịch liệt, con khi kia hiện ra kim thân pháp tướng, tuy có hơi khác tông chủ, nhưng khí tức lại giống hệt nhau.” Truyện "Phật Đạo "

“Ồ! Vậy kim thân pháp tướng của con khi kia hình dạng thế nào?” Chu Thanh và Vân Hà tiên tử như nghe kể chuyện cổ tích, nhưng Chu Thanh có lưu lại ý thức trong nguyên thần Lam Thần, biết hẳn không nói dối.

“Con yêu khi kia có kim thân 24 cái đầu, 18 cánh tay, mỗi cánh tay đều cầm thiết bổng, đánh nhau hồi lâu với Địa Tạng Vương, cuối cùng Địa Tạng Vương bị thiết bổng quét trúng ngã lăn cù, phải trốn chạy mất tăm, đệ tử thấy tình hình không hay nên trốn ngay vào Lục đạo luân hồi lên nhân gian, chuyện gì xảy ra tiếp theo thì không biết nữa, nhưng hiện giờ Lục đạo luân hồi vẫn tồn tại, tin chắc con yêu quái kia đã bị địa phủ đánh lui chẳng?”

“Ồ! Có chuyện này cơ à? Yêu quái gì mà lợi hại thế nhỉ? Nhưng có yêu quái thần thông quảng đại như thế cũng chẳng có gì lạ, trận chiến Phong Thần có thể chứng minh điều đó, chỉ có điều kim thân pháp tướng của ta có khí tức giống hệt con yêu khi kia, lại không có thiên kiếp giáng xuống, chẳng lẽ sau này ta cũng sẽ bị Hắc Bạch Vô Thường bắt đi tra hỏi như nó?”

“Thiên kiếp là do nghiệp lực trong Lục đạo luân hồi tự động dẫn phát, nghiệp lực càng nặng, thiên kiếp càng lớn, đệ tử quan sát thấy tông chủ luyện được vô thượng thần thông, ngưng tụ kim thân pháp tướng, có khí tức nghiệp lực bao trùm trong đó, e là do tông chủ đem tập trung hết toàn bộ nghiệp lực nhốt trong kim thân pháp tướng, thế nên mới không có thiên kiếp, chỉ là trong sổ sinh tử chắc chắn có ghi tên tông chủ, chỉ cần tông chủ nâng cao thêm công lực hơn nữa, chắc chắn sẽ bị âm tào địa phủ chú ý như trường hợp con yêu khi kia!”

“Thế có cách nào giải quyết triệt để không?” Chu Thanh không hề tỏ ra sợ hãi, Lam Thần đã nói vậy nhất định có cách gì đối phó.

“Chỉ cần tông chủ thừa lúc trước khi bị phát hiện, lén tìm đến âm phủ, xóa đi tên mình trong sổ sinh tử là có thể thoát ly tam giới lục đạo, thành tiên thành phật, cho dù là Tam Thánh Đạo Tôn, Cửu Thiên thần phật cũng không hay biết đâu. Sổ sinh tử là một trong 3 cuốn thiên thư lưu truyền từ trận chiến Phong Thần năm xưa, Tây Phương Cực Lạc gọi là Tam Tạng Chân Kinh, một cuốn nói về Trời, một cuốn nói về Đất, một cuốn nói về Sinh Linh.”

“Tam Tạng Chân Kinh? Chẳng lẽ cuốn nói về Trời chính là Phong Thần bảng?” Vân Hà tiên tử đột nhiên buột miệng thốt lên: “Vậy sổ sinh tử là cuốn nói về Sinh Linh rồi, còn cuốn nói về Đất thì ở đâu?”

“Chủ mẫu nói rất đúng, chính xác là thế đó ạ! Cuốn nói về Trời là Phong Thần bảng, sổ sinh tử nói về Sinh Linh, trong tam giới lục đạo, âm dương ngũ hành, chỉ cần là sinh linh đều có ghi chép vào sổ sinh tử, tên của tông chủ và chủ mẫu chắc cũng nằm trong đó, chỉ có cách dùng Bút phán quan gạch đi mới coi như có thể thoát ly khỏi tam giới lục đạo, âm dương ngũ hành, tiêu diêu thế gian, vô kiếp vô lượng. Còn cuốn nói về Đất mà chủ mẫu vừa nhắc tới chính là cuốn thần bí nhất, truyền thuyết kể nó rơi vào tay một vị tiên nhân tên là Trần Nguyên Tử, tạo thành một giới riêng biệt, tên gọi Địa Tiên giới, tiên nhân này không nằm trong lục đạo, tự xưng làm tổ sư Địa Tiên.” Truyện "Phật Đạo "

“Ồ! Thật là kỳ diệu! Ngoại trừ Thiên giới còn có Địa Tiên giới nữa à?” Vân Hà tiên tử và Chu Thanh đều giật mình kinh ngạc, những gì Lam Thần nói hoàn toàn vượt khỏi nhận biết của hai người. “Với công lực của ta cũng xem như là Địa Tiên rồi, không biết có đến đó được không nhỉ?”

“Bẩm tông chủ, địa tiên và thiên tiên đều như nhau cả, còn các tu sĩ chưa vượt qua toàn bộ thiên kiếp cùng lắm chỉ được coi như tán tiên thôi ạ. Trong trời đất, thanh khí bay lên trên thì là thiên, tục khí chìm xuống dưới thì là đất, thật ra cũng từ một gốc mà ra cả. Còn về Địa Tiên giới ở đâu? Đệ tử cũng không biết, chỉ có nghe tổ sư Địa Tiên Trần Nguyên Từ có pháp lực không hề thua kém Tam Thanh Đạo Tôn, Tây Phương Phật Đà.” Lam Thần cung kính trả lời, khuôn mặt bé gái trong thân xác Thiên Quý của hắn thật đáng yêu.

“Hon nữa đệ tử cũng không biết Địa Tiên giới là nơi gì mà hình như nghe đồn Yêu tộc tề tụ đông nhất ở đó, hon nữa cực kỳ hưng thịnh, thường có tuyệt thế yêu vương thân thông quảng đại không được phi thăng Thiên giới nên mới tới Địa Tiên giới trú ẩn, còn phải đến đó như thế nào, đợi khi tông chủ tu luyện đến cảnh giới thiên tiên mới biết được, đệ tử chỉ là một âm thân còn con, những gì biết được không nhiều, mong tông chủ đừng trách tội!”

Lam Thần khai báo thành thật, nói chuyện cũng cung kính thần phục, hoàn toàn chịu cúi đầu trước thủ đoạn khổng lồ của Chu Thanh, 3 viên Huyền Âm đơn Chu Thanh ban cho được Ngưu Đầu âm thần thu thập được liệu suốt mấy trăm năm dưới địa phủ mới luyện chế thành công, dù biết đã phí bao tâm huyết sức lực vào đó, lần này coi như một ân huệ cho Lam Thần lão tổ rồi.

“Bổn tông chủ thường phạt phân minh, người không có bịa đặt lừa dối ta, không những vô tội mà còn có công, ta thấy người không có pháp bảo phòng thân, khi ta tranh đoạt tiên phủ này đã kết thù với không ít đối thủ, tên nào cũng là tuyệt thế yêu quái, nhất là tên Hiên Viên pháp vương từng là thống soái Yêu tộc khắp thiên hạ lưng lẩy một thời, tuy bị hủy mất thân xác đến nay vẫn chưa hồi phục, nhưng giờ gặp lại con Cóc kia, với thân thông Cáp Mô, e rằng sẽ sớm hồi phục công lực thôi, còn có Cực Âm lão đạo, Ôn Lam Tân, tất cả đều là cao thủ nhất đẳng, tên tiểu nhân bỉ ổi Đại Lực Hùng Vương bị bốn tọa đánh trọng thương, sớm muộn gì cũng tìm tới bọn Hiên Viên pháp vương liên thủ cùng đến tìm ta trả thù chuộc oán, người có thân xác Thiên Quý, uy lực vẫn còn chưa đủ, hôm nay bốn tọa sẽ ban cho người một món pháp bảo lợi hại, chỉ cần người tề luyện đến mức sử dụng thành thạo, dù là thần tiên trên trời cũng không làm gì được người đâu!”

Lam Thần vội khấn đầu tạ ơn, trong lòng có phần không tin, thần tiên trên trời cũng không sợ, chắc chỉ có Thất Bảo Diệu Thụ trên tay Chu Thanh mới có tư cách ấy, Lam Thần tất nhiên không dám tin Chu Thanh sẽ ban Thất Bảo Diệu Thụ cho hắn, chắc là chỉ huyền truyền khoác lác. Chỉ có điều giờ đây hắn đúng là thiếu pháp bảo phòng thân, Thiên Ác Lam Dao, Khóc Tang bằng mắt bao nhiêu năm chế luyện đều bị hủy mất, thân xác Thiên Quý linh hoạt không cần nghi ngờ, nhưng áp sát tấn công kẻ địch vẫn có phần mạo hiểm.

Chu Thanh giơ tay trái lên tóm vào không khí, một thanh đao đỏ sẫm dài hơn thước, mỏng tựa cánh ve xuất hiện, chính là thanh Hóa Huyết thần đao Chu Thanh đã dùng để lập nghiệp lúc ban đầu, Hóa Huyết thần đao bị Chu Thanh phong ấn đã lâu, nay được tái hiện bèn rít lên một tiếng, sát khí ngùn ngụt lan tỏa.

Thất Bảo Diệu Thụ cảm nhận được sát khí quen thuộc ấy cũng khẽ động đậy, thần quang tự động phát ra, khắp lâu đài mưa bay lất phất, hòa cùng bức vách ngọc thạch phản chiếu ánh sáng lung linh, hết như cảnh Linh Sơn thánh địa.

Hóa Huyết thần đao bị thần quang phát ra từ Thất Bảo Diệu Thụ chiếu vào, sát khí mất sạch, huyết quang thu lại, thần đao trở nên đen sì, cứ như gặp phải khắc tinh không dám động đậy, ai cao ai thấp vừa nhìn đã phân biệt ra.

Chu Thanh mặc kệ 2 món pháp bảo xung kích với nhau, vung tay một cái, H hóa Huyết thần đao bắn ra cắm phập xuống đất ngay trước mặt Lam Thần, nói: “Thanh đao này từng tiêu diệt tiên ma vô số, chính là binh khí Ma đạo nhất đẳng, sát khí dữ dội, là pháp bảo hiếm có trên đời, hy vọng người đừng là nhục uy danh của thanh đao này.”

“Đây là...” Lam Thần nhìn thấy thanh đao đỏ sẫm cắm ngay trước mặt, cán đao chó sói hai đầu đập ngay vào mắt, lập tức há hốc mồm kinh ngạc, lý nào hắn không nhận ra thanh bảo đao này chứ? Lam Thần tuyệt nhiên không ngờ tới Chu Thanh lại ban cho món pháp bảo này, mới bị Chu Thanh khống chế nguyên thần, trong lòng hãy còn mấy phần âm ức, hiện nay hoàn toàn tan biến, có được H hóa Huyết thần đao, dù có làm nô lệ cũng chả có gì to tát, thanh đao này đúng là thần tiên trên trời còn phải sợ, Chu Thanh nói không ngoa chút nào, Lam Thần mừng rơn.

“Đa tạ tông chủ ban cho đệ tử pháp bảo quý báu, đệ tử sẽ tận tâm tận lực phò trợ, tông chủ thân thông quảng đại, sau này nhất định sẽ nhất thống tam giới lục đạo, ba mươi ba tầng trời!” Lam Thần khấn đầu lia lịa, xem bộ dạng đã thần phục hoàn toàn, Chu Thanh ngấm ngấm dùng thần niệm do thám nguyên thần của hắn, không phát hiện ra điều chi bất thường, biết thủ đoạn vừa đánh vừa xoa của mình đã đạt hiệu quả, sau này chỉ cần ban thêm lợi lộc, lo gì Lam Thần không một lòng một dạ trung thành chứ?

“Vô Chân lão tặc ni khôn khiếp! Bây giờ ta đã có món pháp bảo này rồi, Lưỡng Cực Huyền Từ bình là cái thá gì chứ! Ta phải băm vằm mụ ra, thu lấy nguyên thần từ từ hành hạ mới thỏa con giận!” Lam Thần không quên mình rơi vào cảnh ngộ như hôm nay hoàn toàn là vì Vô Chân lão ni, thù hận chất chứa này giờ bộc phát, khuôn mặt đáng yêu trở nên dữ tợn.

“Bẩm tông chủ, đệ tử thành ra thế này cũng vì bị Vô Chân lão tặc ni làm hại, cầu xin tông chủ cho đệ tử trả thù rửa hận, đệ tử tất nhiên sẽ một lòng một dạ với tông chủ, không dám hai lòng đâu ạ!” Lam Thần quan sát thấy đôi mắt Chu Thanh lóe sáng, biết ngay chút biểu hiện vừa rồi của mình bị Chu Thanh nghi ngờ, sợ đến nỗi vội vàng giải thích, kể lại nguyên nhân mình bị hủy thân xác cho Chu Thanh nghe.

“Cái gì? Người đã hủy thân xác của Càn Cơ lão đạo à? Nguyên thần lão ấy bị Hiên Viên pháp vương thu đi, phen này Côn Lôn toi rồi! Tốt lắm! Người đã vô tình giúp bốn tọa một việc lớn, ta ban cho người thanh bảo đao kia cũng xứng đáng!” Chu Thanh mừng rỡ reo lên, Côn Lôn đại bại, thực lực suy giảm. Với thực lực hiện nay, Chu Thanh tất nhiên không phải sợ Côn Lôn, nhưng quan hệ giữa các môn phái trung thỏ như dây tơ rết má đan chéo chẳng chặt, tuy có Thục Sơn hậu thuẫn, nhưng e rằng rắc rối vẫn còn, bây giờ nhân chứng duy nhất đã toi mạng, Chu Thanh thờ phào nhẹ nhõm.

“À! Hình như còn có một nhân chứng nữa, cái con bé điều ngoa Lăng Nhược Thủy, nếu dám tới tìm bốn tọa trả đũa, ta đành phải vùi hoa dập liễu rồi,

cứ thu lấy nguyên thần đem làm thức ăn cho Minh Vương kỳ, chỉ là hạng tép riu, chả đáng bận tâm!” Chu Thanh hiện nay đã là đại cao thủ, phải đối đầu với đối thủ quá yếu tất nhiên cảm thấy là một việc vô vị.

“Vô Chân lão ni nếu đã liên kết với Côn Lô, đó là tự tìm đường chết, bọn ác ôn Hiên Viên pháp vương nhất định sẽ không buông tha chúng đâu! Ngươi đã giúp bản tọa một việc quan trọng, tuy chỉ do vô tình, nhưng bản tọa sẽ thay ngươi làm chủ, thanh Hóa Huyết thần đao này ta tình cờ có được, không hề có cách tế luyện, nhưng ta đã nghiền ngẫm được một số cách không chế nó, giờ ta sẽ truyền thụ cho ngươi.”

Đô Thiên Thần Sát đại trận được Chu Thanh tham ngộ từ trong thanh đao, hiện nay lãnh ngộ đối với trận pháp của Chu Thanh đã đạt đến cảnh giới cực cao, nếu không vì kim thân pháp tướng và Hóa Huyết thần đao xảy ra xung đột, Chu Thanh đã sớm sử dụng thành thạo thanh đao này rồi, giờ truyền thụ lại một nửa pháp quyết tế luyện cho Lam Thần, chắc đã đủ phát huy nhiều công năng giúp hắn.

Chu Thanh vốn định giao thanh Hóa Huyết thần đao cho đại đồ đệ Liêu Tiểu Tiến, tiếc rằng công lực Liêu Tiểu Tiến kém cỏi đến mức thảm thương, phát huy không được uy lực thanh đao, còn Lam Thần thì khác, hắn vốn là âm thần, công lực cao thâm, lại có thân xác Thiên Quý, phối hợp thêm Hóa Huyết thần đao sức chiến đấu tăng gấp mười lần, Chu Thanh đã không chế nguyên thần, Thất Bảo Diệu Thụ lại là khắc tinh Hóa Huyết thần đao, nên cũng không lo lắng Lam Thần sinh lòng phản trắc, hiện nay Chu Thanh có quá nhiều kẻ thù, đang là lúc cần thuộc hạ lợi hại như Lam Thần để chống lại chúng.

“Ài! Minh có pháp bảo quá nhiều, lại có đến mấy món là binh khí Phong Thần, không biết 2 con hồ ly kia thế nào rồi? Giờ ta đã có tiên phủ, tất nhiên phải đón họ về truyền thụ cách tu luyện rồi, thế mà giống một tông phái chứ!” Chu Thanh trong lòng suy tính, Lam Thần sau khi khấu tạ biến hóa thành bản thể Thiên Quý, về mặt dữ tợn, xương trắng ghê rợn, thân hình to lớn của hắn chui vào hư không bắt đầu tế luyện Hóa Huyết thần đao.

Sau khi hỏi rõ mọi chuyện, Chu Thanh vừa có được bìa đá tiên phủ, còn chưa kịp tiêu hóa, nguyên thần vẫn chưa hồi phục, đang cần thời gian tịnh tu. Văn Hà tiên tử tuy công lực tăng tiến vượt bậc, Thanh Nghê kiểm cũng cực kỳ thần diệu, nhưng đối phó với tuyệt đỉnh cao thủ vẫn chưa đủ, lần này không phải vì Huyền Vũ lão đạo kịp thời ra tay giải nguy, sớm chút là thành một oan hồn trên Huyền Âm phiến của Cực Âm lão đạo rồi, Chu Thanh không muốn nằng nặt gặp nguy hiểm lần nữa, bên giao Khôn Tiên Tác cho nâng phòng thân, khi đánh giết con hóa long trên đỉnh cột thủy tinh, có được mảnh gương to như thau rửa mặt chính là một môn pháp bảo chuyên phòng ngự rất lợi hại, lại có pháp quyết kèm theo, Chu Thanh giao luôn cho Văn Hà tiên tử tế luyện, có nhiều pháp bảo phòng thân như thế, cho dù có gặp lại bọn người Cực Âm lão đạo, tự bảo vệ chắc không thành vấn đề, thậm chí còn có thể canh đúng thời cơ ra tay phản kích nữa chứ, dù gì thì loại pháp bảo thần tiên như Khôn Tiên Tác đâu phải thứ tầm thường.

Chu Thanh khẽ vận công luyện hóa bìa đá trần phủ, tình hình trong tiên phủ đều nắm rõ như lòng bàn tay, Huyền Vũ lão đạo và các môn hạ đệ tử, Thiên Thủy Tam Thánh đều đang tế luyện pháp bảo, trong tiên phủ linh khí nồng hậu đến mức đáng kinh ngạc, chính là nơi tịnh tu thích hợp, ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, sau khi tế luyện xong pháp bảo đều vận công tu luyện tiếp công lực, chỉ còn đợi Chu Thanh lo xong mọi chuyện sẽ xem thử làm sao luyện chế Độ Ách kim đan.

Khắp tiên phủ tĩnh lặng lạ thường, mọi người đều tập trung vào tu luyện, Văn Hà tiên tử thấy Chu Thanh quan tâm mình như thế, trong lòng vô cùng hạnh phúc, chỉ là hai người tuy có danh phu thê, Chu Thanh lại chưa từng nhắc đến việc song tu, Văn Hà tiên tử là phận nữ nhi nên không tiện mở miệng đề nghị, thật ra Chu Thanh bắt đầu tu đạo bằng tâm thần đồng tử, tuy nhiên hiện nay chưa đạt tới thân xác bồ đề, song tu không có gì là không được.

Chu Thanh từng chút một tiêu hóa tin tức từ bìa đá trần phủ vào trong thần niệm, ý thức không lờ cuồn cuộn ập tới, cuối cùng đã biết tiên phủ được đúc bằng Thiên Hòa tử hàng vạn loại vật liệu quý như Đại Diễn thần thiết, Thái Ất Tinh Kim, Thủ Sơn Xích Đồng, Thiên Giới Tinh Hà Sa...

Nhất là Thủ Sơn Xích Đồng càng là loại vật liệu cực kỳ quý hiếm, truyền thuyết có kể thanh kiếm Hoàng Đế mang theo bên mình chính là được rèn từ vật liệu này, bình thường khi luyện chế phi kiếm pháp bảo chỉ cần thêm vào một ít là uy lực tăng lên gấp mấy lần, Văn Hà Diệt Thần Toa cũng có chứa một ít, uy lực đã khủng khiếp đến thế rồi.

“Úi! Dù là thần tiên cũng không thể nào giàu sang đến thế chứ? Dùng vật liệu quý hiếm luyện chế pháp bảo để kiến tạo động phủ, vậy phải cần biết bao vật liệu, chắc chất cao thành núi quá? Người này e rằng bị ám đầu, mà có được động phủ này đồng nghĩa với có một pháp bảo không lồ lợi hại nhất, phen này ta phát tài rồi! Chắc dù trên Thiên giới cũng không có động phủ xa hoa như thế này đâu nhỉ!” Chu Thanh vô cùng phấn khích, trong một lúc từ kẻ ăn mày không nhà trở thành tỉ phú sở hữu cơ ngơi nguy nga tráng lệ, ai mà không vui cơ chứ?

“Bản tọa từ giết người đoạt bảo từ từ làm giàu, bây giờ cuối cùng đã đạt đỉnh điểm. Hi hi! Đợi khi ta luyện thêm ít thủ đoạn, bèn len lén mò xuống âm tào địa phủ xóa tên trong sổ sinh tử, đến lúc đó thoát ly tam giới ngũ hành, vô kiếp vô họa, sống tiêu điều tự tại thỏa thích!” Truyện "Phật Đạo"

“Í! Chuyện gì thế này? Tại sao lại giống nhau đến mức ấy? Chẳng lẽ ta chính là chủ nhân thật sự của động phủ này, ý trời đã sắp đặt cho ta tiếp quản tiên phủ?” Chu Thanh đang phân tích mười vạn tám ngàn trận pháp cấm chế lợi hại khắp tiên phủ, ngoại trừ Thiên Hòa đại trận ở bên ngoài ra, còn mấy trăm trận pháp khác như Chư Thiên Lô Thần, Địa Hòa Thủy Phong... đều cực giống với ghi chép trong cuốn Luyện Khí Tổng Cương của mình, chỉ là tinh diệu hơn nhiều lần mà thôi.

“Ồ! Thì ra tòa tiên phủ này tên là Ngọc Trụ Động, hèn gì khi Càn Cơ lão đạo thấy ta sử dụng Cửu Thiên Phổ Hóa Thần Lô cứ nói ta là truyền nhân của Văn Trung Tử, thì ra chủ nhân trước kia của tiên phủ là Văn Trung Tử, nhưng động phủ của Văn Trung Tử ở Trung Nam Sơn cơ mà? Sao lại nằm ở đây biển Bắc Hải rồi?”

“Cũng đúng thôi! Chỉ có loại cuồng nhân như Văn Trung Tử mới có thể luyện chế được tiên phủ này. Hi hi! Cui như ta lòi to rồi, mà không truyền cho ta thì truyền cho ai, dù sao ta cũng được xem như truyền nhân của Văn Trung Tử rồi. Ài! Không ngờ Luyện Khí Tổng Cương là do vị đại tiên này viết ra, thật không biết lão già Lãng Vân tìm đâu ra, nếu như lão ta chưa luân hồi chuyển thế, khi ta xuống âm tào địa phủ xóa tên trong sổ sinh tử phải hỏi cho rõ mới được. Hừ! Nghĩ tới bộ dạng thảm thương của lão ta thật làm mất mặt Văn Trung Tử đại tiên quá! Đợi khi nào ta đắc đạo phi thăng lên tiên giới nhất định phải tìm Văn Trung Tử nói cho người biết, không biết vị đại tiên đó có tức ói máu không đây, ha ha...”

Chu Thanh bế quan suốt mấy ngày liền mới tiêu hóa xong tất cả tin tức chứa trong bìa đá trần phủ, Văn Hà tiên tử còn đang bận tế luyện Khôn Tiên Tác

chưa xuất quan.

Vụt! Chu Thanh bay ra khỏi tòa lâu đài, nguyên thần lúc này đã hồi phục, chân nguyên cực mạnh, trong lòng mừng rơn, vừa xuất quan đã cười ha hả, tiếng cười chấn động cả tiên phủ

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Yêu Nữ

“Hô hô! Chu chân nhân cuối cùng đã xuất quan rồi. Xin chúc mừng! Lão đạo đã lâu ngày không về Thương Lăng thủy cung rồi, cũng không biết ở nhà có xảy ra chuyện gì không? Cầu mong Chu chân nhân mau chóng mở lò luyện đơn, đợi khi luyện đơn thành công ta sẽ xin phép cáo từ, không dám làm phiền Chu chân nhân quá lâu!” Huyền Vũ lão đạo nghe tiếng cười của Chu Thanh bèn vội vàng bay tới, từ sau khi ra tay cứu Vân Hà tiên tử, giao tình của lão và Chu Thanh đã sâu nặng thêm, thêm vào tính cách Huyền Vũ xưa nay thẳng thắn, nói chuyện không hề e dè, mấy ngày liền Chu Thanh bế quan, lão đã nôn nóng về Độ Ách Kim Đan lắm rồi. Thương Lăng thủy cung tuy có trận pháp cấm chế lợi hại, nhưng với thủ đoạn của bọn ác ôn Hiến Viên pháp vương, chưa chắc đã không phá được, Huyền Vũ lão đạo trong lòng lo lắng, nhưng lại không nỡ bỏ kim đan quay về, mấy ngày nay cứ như bị lừa đi sau mông. Truyện "Phật Đạo "

“Khí khí! Tiên phủ này quả nhiên là phúc địa, linh khí sung túc hơn gấp mười mấy lần so với Thiên Thủy đảo, lão Viên mới tu luyện ở đây mấy ngày thôi mà đã bằng cả năm trước đây!” Thiên Thủy Tam Thánh lúc này cũng đã bay tới chúc mừng Chu Thanh.

Con vượn nước vui mừng nhất đám, tuy thủy xoa bị Đại Lực Hùng Vương hủy mất, nhưng lại có được một món bảo bối tốt hơn, công lực lại tăng tiến rõ rệt, lúc này Vượn nước múa may một cây chùy lấp lánh ánh vàng to đùng, kết hợp với thân xác cao lớn của nó trông thật tức cười.

“Nếu Vượn nước đạo hữu thấy động phủ của ta tốt cho việc tu luyện, chỉ bằng cứ ở lại vậy, dù sao tiên phủ cũng rộng lớn đến mấy trăm dặm, phu thê 2 người ta ở không hết lại cảm thấy buồn tẻ, chỉ bằng 3 vị dọn đến ở chung, khi rảnh rồi chúng ta lại thưởng hoa đàm đạo, chẳng phải tốt hơn sao?”

Chu Thanh mấy ngày này đã tìm hiểu rõ tâm tính của Thiên Thủy Tam Thánh, thấy 3 người là tu sĩ đáng để kết giao, giờ sinh lòng muốn lôi kéo về phía mình, đợi khi thời cơ đến thu nhận luôn làm môn hạ cũng không phải không có khả năng, hơn nữa khi mình có việc ra ngoài tiên phủ không ai cai quản cũng không được, tuy có trận pháp cấm chế uy lực nhưng Chu Thanh có quá nhiều kẻ thù, Thiên Thủy Tam Thánh đều là cao thủ, có họ trong tiên phủ canh giữ là thích hợp nhất.

Nghe Chu Thanh nói vậy, Thiên Thủy Tam Thánh đều động lòng, đưa mắt nhìn nhau, trong lòng phân vân, tiên phủ linh khí nồng hậu, kỳ trân tiên dược lại nhiều, chính là nơi tu luyện lý tưởng nhất, thêm vào đó Chu Thanh công lực cao cường, trận pháp cấm chế lại đầy uy lực, không sợ bị kẻ thù đến làm phiền, nhưng 3 người không nỡ từ bỏ cơ nghiệp do mình tự gầy dựng, với lại sống nhờ người khác vẫn cảm thấy không hay lắm.

Thấy Thiên Thủy Tam Thánh hãy còn do dự, Chu Thanh sao mà không biết 3 người đang nghĩ gì chứ? Vội lên tiếng thuyết phục thêm, tháo gỡ nút thắt trong lòng giúp họ: “Chúng ta đều là người tu đạo, mục đích sau cùng là để đắc đạo phi thăng, sao mà phải câu nệ những chuyện còn con con thế chứ?”

Thiên Thủy Tam Thánh đều như hiểu ra lý lẽ, cúi mình hành lễ với Chu Thanh: “Đa Tạ Chu chân nhân điểm hóa, 3 người chúng tôi sẽ về Thiên Thủy đảo thu xếp ít chuyện, sau đó sẽ dọn đến đây làm phiền Chu đạo hữu vậy!”

“Không dám! Việc nên làm mà!” Chu Thanh vội vàng trả lễ, mấy người nhìn nhau cười to, tình cảm lại khăng khít thêm một mức. Truyện "Phật Đạo "

“Chúc mừng tông chủ thần công đại thành xuất quan, sau này nhất định sẽ nhất thống tam giới lục đạo!” Lam Thần đột nhiên chui ra từ hư không, đến trước mặt Chu Thanh dập đầu hành lễ, mọi người ngơ ngác nhìn nhau không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Chu đạo hữu, đây chẳng phải là con Thiên Quý sao? Thế là thế nào?” Huyền Vũ lão đạo hốt hoảng hỏi ngay.

Chu Thanh vội giải thích đầu đuôi mọi chuyện, tất nhiên che giấu đi lai lịch Lam Thần là âm thần dưới địa phủ, Huyền Vũ lão đạo sau khi biết con Thiên Quý này là Lam Thần, trong lòng càng thêm kinh ngạc về đạo hạnh cao thâm của Chu Thanh.

Chu Thanh không muốn mọi người quá tập trung chú ý đến Lam Thần, phát tay một cái, mọi người đã được dịch chuyển tức thời tới một đại điện vàng chói, ở giữa có đặt một chiếc lò luyện đơn màu tím, so với lò luyện đơn ở Thương Lăng thủy cung còn to gấp mấy lần, trên lò có vô số lỗ thông hơi được sắp xếp theo Cửu Cung Bát Quái.

“Lò Bát Quái Tử Kim này là một vật quý để luyện tiên đơn đấy!” Mọi người đều trầm trồ khen ngợi. Thật ra chiếc lò này được Vân Trung Tử phòng chế theo lò luyện đơn của Thái Thượng Lão Quân, tiêu hao biết bao thiên tài địa bảo, công năng thần diệu của nó chả kém gì lò thật.

“Lam Thần, bốn tọa bây giờ phải mở lò luyện đơn, ngươi không có thiên kiếp nên không cần dùng đến đơn dược này, động phủ tuy đã được ta giấu vào hư không, lại có trận pháp lợi hại bảo vệ, nhưng không đồng nghĩa chúng ta có thể lơ là được. Chủ mẫu ngươi hiện đang tế luyện pháp bảo, còn ta phải

chuyên tâm luyện đơn, người hãy ra ngoài tuần tra, tiện thể thu thập thêm nhiều linh hồn cho ta tế luyện Đồ Thiên Minh Vương kỳ, dưới đáy biển Bắc Hải này có rất nhiều sinh linh có hồn phách mạnh mẽ đấy!”

Chu Thanh ngấm ngấm truyền âm ra lệnh cho Lam Thần, tiện thể truyền thụ luôn một số pháp quyết ra vào động phủ cho hắn, tòa tiên phủ này có tổng cộng mười vạn tám ngàn trận pháp cấm chế, cái nào cũng cực kỳ lợi hại, thậm chí có thể phong tỏa hư không, dù Lam Thần có khả năng đi xuyên không gian cũng không thể ra ngoài nếu không được Chu Thanh cho phép.

Lam Thần tuân lệnh biến mất vào hư không. Chu Thanh mở lò luyện đơn Bát Quái Từ Kim ra, đem tất cả dược liệu thu thập được, cùng với Huyết Ma Hải Tảo bỏ vào trong đó, cho thêm chân thủy rồi đập nắp vào. Phụt! Phun ra một ngụm chân hỏa đốt lò, mọi người đều lùi lại, ngồi xuống chờ xem Chu Thanh luyện đơn.

Lò Từ Kim Bát Quái được đốt lửa ngùn ngụt, khói bốc dữ dội, tụ tập ngũ hành linh khí, cộng thêm chân hỏa Chu Thanh phun ra có nhiệt độ cao, thế lửa càng thêm dũng mãnh. Huyết Ma Hải Tảo bị Chu Thanh dùng phù chú trời gô không nhúc nhích được, chỉ chốc lát đã bị nấu chảy thành một vũng dịch, lò luyện đơn phát ra tiếng sôi sùng sục.

“Chu chân nhân quả nhiên pháp lực thông huyền, Đồ Ách Kim Đan này phải là người có công lực cao cường mới giữ lò luyện chế được!” Huyền Vũ lão đạo càng lúc càng nể phục Chu Thanh, buột miệng khen ngợi một câu.

“Chư vị đạo hữu, chỉ cần vài canh giờ là kim đan sẽ luyện xong, lúc đó bản đạo sẽ chia cho các vị, lần này tổng cộng luyện được đến mấy trăm viên kim đan, một phần cũng nhờ công năng thần diệu của lò Bát Quái Từ Kim này!”

Trong lúc Chu Thanh tập trung chế luyện Đồ Ách kim đan, ở phía trên cao vạn trượng vùng biển Bắc Hải, Cửu Thiên La Phong điên cuồng gầm rú, đột nhiên một lỗ đen thần bí mở ra, hai tia sáng một đỏ một xanh bắn ra với tốc độ tia chớp, trong tích tắc đã xuyên qua chín tầng mây, tốc độ 2 tia sáng không hề giảm mà phóng thẳng về phía dưới, xuyên qua mặt biển, nhắm hướng Ngọc Trụ tiên phủ lao tới.

Hai tia sáng tan đi, xuất hiện 2 cô gái xinh xắn đứng trước tiên phủ, một cô mặc áo đỏ, ôm một cây đàn tì bà ngọc thạch, cô kia mặc áo xanh, tay xách một chiếc giỏ hoa, trên người cả hai cô gái đều có yêu khí tỏa ra.

Cô gái cầm giỏ hoa cười khanh khách, lên tiếng: “Mộc ti tử, nương nương đúng là thần không quảng đại, dùng pháp lực vô biên mở ra hư không cho ti muội ta đến nhân gian giới, chúng ta đã rời khỏi đây hơn 2000 năm rồi, nghe nói lũ tu sĩ nhân gian hiện nay yếu đến thảm hại, không giống như trước kia nữa. Đợi sau khi làm xong nhiệm vụ, chúng ta nán lại du ngoạn ít ngày nhé!”

Cô gái được gọi là Mộc ti tử đưa tay thui vào vai, than thở: “Mệt quá đi! Nương nương tuy pháp lực cao thâm, nhưng dù sao cũng không phải là chủ nhân một giới, lần này lên lão già đó mở ra hư không đưa chúng ta đến đây cũng có phần khó khăn đấy! Nếu không có hai món pháp bảo lợi hại Thủy Hỏa Hoa Lam và Ngọc Thạch Tì Bà, e rằng chúng ta đã bị lỗ đen nuốt chửng nửa đường rồi!”

“Thật không hiểu sao nương nương lại chọn 2 ti muội chúng ta, trong tất cả ti muội công lực của 2 chúng ta yếu nhất, ngay cả con sói tinh canh giữ trước cửa hang động cũng mạnh hơn chúng ta. Lần này phải cố gắng làm tốt nhiệm vụ nương nương giao phó mới được, nương nương mà vui lòng ban cho tiên đơn, vậy chúng ta sẽ tăng tiến vượt bậc rồi.”

“Muội nói đúng đấy, dù sao thì ở nhân gian giới này chả có ai là cao thủ, chúng ta có mang theo pháp bảo của nương nương ban cho phòng thân, tin chắc không ai đánh lại chúng ta đâu. Chúng ta mau thông qua Ngọc Trụ tiên phủ xuống dưới hải nhân vạn trượng cứu vị bằng hữu của nương nương thôi!”

“Nương nương đã tính đúng hôm nay là ngày tiên phủ khai quang, không biết có ai tới trước chúng ta không nhỉ? Mà mặc kệ, có ai chiếm cứ trước thì ti muội ta cướp lấy vậy, bọn tu sĩ nhân gian này chỉ là lũ tép riu, có gì phải sợ!” Cô gái áo xanh thái độ cực kỳ ngạo mạn.

Một lúc sau, 2 cô gái dừng lại nơi Ngọc Trụ tiên phủ được Chu Thanh giấu vào hư không. Cô gái áo xanh kêu lên: “Mộc ti tử, xem ra chúng ta đến trễ một bước thật rồi, tiên phủ đã khai quang và bị người khác chiếm cứ rồi nè!”

“Hừ! Tiên phủ bị người kia giấu vào hư không rồi, chúng ta đành phí sức cướp lại vậy!” Cô gái áo đỏ niệm thần chú, Ngọc Thạch Tì Bà trong thoáng chốc phình to ra gấp mấy trăm lần, phang thẳng vào khoảng không trước mặt.

“Hai con tiện ti nào dám lộng hành ở đây!” Lam Thần đang đi tuần tra bên ngoài, bắt gặp 2 con yêu nữ tính phá hoại, bèn chui ra hư không, giơ bàn tay không lồ lam biếc ra chặn lấy Ngọc Thạch Tì Bà sắp phang xuống. Giờ đây Lam Thần đã hồi phục công lực, cộng thêm được Chu Thanh ban cho vài viên Minh Âm đơn bồi bổ, tin chắc trên trần gian ngoại trừ Chu Thanh đã không còn ai là đối thủ của hắn nữa.

Nào ngờ vừa mới chạm vào Ngọc Thạch Tì Bà, bàn tay lam biếc do Lam Thần hóa ra liền bị nổ tan tành, Lam Thần hốt hoảng lui lại mấy bước, nguyên khí đã bị thương nhẹ.

“Hai con yêu nữ này từ đâu chui ra thế này, sao mà lợi hại đến thế?” Lam Thần không dám khinh địch nữa, bèn hiện nguyên hình Thiên Quỷ, trốn ngay vào hư không, lấy ra Hóa Huyết thần đao, nhắm vào 2 cô gái chém một nhát mạnh, huyết quang mãnh liệt phật ngang lưng.

“Muội muội, chính là Hóa Huyết thần đao, mau lấy pháp bảo nương nương ban cho ra đối phó!” Cô gái áo đỏ hốt hoảng kêu to, vùng Ngọc Thạch Tì Bà ra chống đỡ một lát.

Choang! Ngọc Thạch Tì Bà bị chém trúng bay ngược lại, rãnh tay được đôi chút, cô gái áo xanh lùi ngay ra một cây bồ câu có 9 răng nhọn, hào quang lấp lánh, xông lên tiếp chiêu với Hóa Huyết thần đao. Cây Cửu Xi Đình Ba này cầm cự hồi lâu với Hóa Huyết thần đao mà không hề lép vế, hiển nhiên là một món binh khí thần tiên

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Xong Xuôi Mọi Chuyện

“Hừ! Hai con yêu nữ này công lực mạnh quá! E rằng không thua kém gì các âm thần dưới địa phủ đâu! Nếu không phải ta có thân xác Thiên Quỷ và thanh Họa Huyết thần đao này thì thua chắc rồi, chỉ bằng cử phát động Thiên Họa đại trận kéo dài thời gian, đợi khi tông chủ luyện đơn xong sẽ ra xử trí chúng vậy!”

Lam Thần lách người trốn vào hư không, 2 con yêu nữ không ngăn cản thân xác Thiên Quỷ chạy trốn được, bèn lòi qua tiếng lại bàn bạc đối sách.

“Thật không ngờ lại có nhân vật cao thủ trấn thủ ở đây, không biết bên trong còn cao thủ nào khác không? Hay là tỉ muội ta làm theo lời dặn của nương nương cầm lệnh bài đi Không Động tìm họ giúp đỡ, nhưng không biết chúng có nghe lệnh ta không nữa?”

“Nương nương đã dặn chưa đến bước đường cùng không được tìm đến Không Động mà, hơn nữa mấy món pháp bảo nương nương ban cho đâu có thua kém Họa Huyết thần đao của con Thiên Quỷ kia, chúng ta cứ phá trận pháp xông vào tiền phủ thôi!”

Tuy tiền phủ có đến mười vạn tám ngàn trận pháp cấm chế lợi hại nhưng Chu Thanh mới chỉ bày cho Lam Thần biết cách phát động Thiên Họa đại trận. Uyển! Xung quanh xuất hiện 8 cây cột Thiên Họa sắp theo phương vị bát quái vây lấy 2 yêu nữ vào giữ, trên mỗi cây cột có 49 con hỏa long nhẹ nhàng múa vuốt dữ tợn, nhiệt độ trong trận tăng lên nhanh chóng đủ nung chảy mọi thứ. Thiên Họa đại trận này cực kì lợi hại, bị nhốt vào dù là thần tiên cũng bị cháy một lớp da mới mong thoát ra được, lần trước Chu Thanh vừa trải qua trận đại chiến sức cùng lực kiệt, lại vừa mới có được tiền phủ chưa vận dụng thành thạo trận pháp nên mới để đám người Hiên Viên pháp vương trốn thoát, đổi lại bây giờ thì dừng hòng, vì thế Lam Thần yên tâm theo dõi, còn buông lời dọa nạt: “Hai con tiện tỉ, ngoan ngoãn khai báo lai lịch và giờ tay chịu trời đi! Hí hí! Chồng cự là ta phát động toàn bộ uy lực của đại trận đốt các ngươi thành tro đó!”

“Muội muội, tên này láo lếu quá! Muội chống đỡ một lát, để tỉ lấy pháp bảo của nương nương ra xử trí trận pháp này!” Cô gái áo xanh khẽ gật đầu, vận toàn lực tạo vầng hào quang chống đỡ Thiên Họa đại trận. Truyện "Phật Đạo "

Cô gái áo đỏ rảnh tay phun ra một chiếc lá chuối nhỏ xíu vào lòng bàn tay, làm bầm niêm chú, chiếc lá chuối phình to ra thành chiếc quạt.

Trong tiền phủ, Chu Thanh hoảng hốt kêu lên: “Không hay rồi, ngoài kia tự nhiên có 2 con yêu nữ pháp lực cao cường đến quấy phá, lại có thứ pháp bảo lợi hại là khắc tinh của Thiên Họa đại trận, Lam Thần chắc chắn không chống đỡ nổi. Vân Hà! Nàng mau cầm Định Phong Châu ra tiếp sức, ta đang luyện đơn không phân tâm được!”

Chiếc lá chuối cô gái áo đỏ phun ra chính là Quạt Ba Tiêu, uy lực của nó cực kì khủng khiếp, chính là khắc tinh của mọi loại năng lượng lửa, chỉ có điều Chu Thanh có Định Phong Châu tịch thu của tứ đại pháp vương Mật tông, lại là khắc tinh của mọi loại năng lượng gió.

“Đám đầu trọc Mật tông xem như đã giúp ta phen này, thôi thì khi nào ta đi Tây Vực đón 2 đồ đệ hồ ly sẽ không tìm Mật tông tính sổ vậy! Vân Hà! Nàng đi mau, đừng chần chừ nữa!” Chu Thanh đang bận luyện đơn, chỉ có thể thổi một hơi mờ ra hư không, Định Phong Châu xuất hiện, Vân Hà tiên tử tóm lấy viên ngọc bay nhanh ra ngoài.

“Gần đây sao có nhiều cao thủ xuất hiện thế này? Hai con yêu nữ kia có công lực còn mạnh hơn cả Cáp Mô, lại có pháp bảo thần tiên như Cừu Xi Đình Ba, Quạt Ba Tiêu, chẳng lẽ chúng đến từ tiên giới?” Chu Thanh rất muốn ra mặt, ngặt nỗi đang bận luyện đơn, Độ Ách kim đan dùng để mua chuộc lòng người là tốt nhất, hơn nữa còn phải để dành một ít cho đám đệ tử của mình chứ.

Cô gái áo đỏ vung Quạt Ba Tiêu lên phát nhẹ một cái, mấy con hỏa long trong Thiên Họa đại trận bị một cơn cuồng phong thổi tan tành, Lam Thần trốn trong hư không cũng bị vài mươi cột lốc xoáy bám theo cuốn ra ngoài, phun ra vài ngụm máu tươi.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, Vân Hà tiên tử phóng tới, tung ra Định Phong Châu, viên ngọc này bình thường không có gì nổi bật, nhưng hễ đối đầu với cơn cuồng phong từ Quạt Ba Tiêu lại sáng rực lên tỏa sáng khắp nơi, mấy mươi cột lốc xoáy bị đẩy lùi nhanh chóng.

“Chúng có Định Phong Châu! Phen này nguy rồi!” Hai con yêu nữ hét hoảng kêu lên.

“Chủ mẫu không cần ra tay! Đồ đệ tử trừng trị hai con yêu nữ này!” Lam Thần thừa cơ xông lên vung Họa Huyết thần đao chém mạnh. Hai cô gái trong lúc kinh hãi không kịp né tránh, cô gái áo đỏ đưa Ngọc Thạch Tỉ Bà ra đỡ. Choang! Thế đao chém bay Ngọc Thạch Tỉ Bà, huyết quang dữ tợn ập tới.

“Tỉ tỉ, cẩn thận!” Cô gái áo xanh đưa tay ra đỡ. Rắc! huyết quang chém gãy luôn cánh tay chui vào cơ thể.

“Muội muội, mau thoát nguyên thần ra thể xác!” Cô gái áo đỏ hối hả kêu to, vung tay chụp vào đỉnh đầu cô gái áo xanh bóp nát sọ, một nguyên thần hình dạng hồ ly chui ra được thu vào tay áo, xong phát Quạt Ba Tiêu tạo cuồng phong cản đường, nhanh chóng hóa thành tia sáng trốn chạy.

Vân Hà tiên tử tung Định Phong Châu ra xua tan cuồng phong, ngăn cản Lam Thần định đuổi theo, thân xác của cô gái áo xanh bị trúng đao trong chớp mắt đã bị thổi rữa hóa thành một vũng máu, nếu nguyên thần không thoát khỏi thể xác e cũng bị vạ lây rồi, uy lực Hóa Huyết thần đao đúng là tàn độc.

5 canh giờ sau, Chu Thanh lăm lăm mồ hôi trên trán, hiển nhiên đã tiêu hao nhiều công lực giữ lửa cho lò luyện đơn, cuối cùng đã đến giây phút đại công cáo thành, tổng cộng có đến 365 viên kim đan ra lò, Chu Thanh lấy ra một chiếc bình ngọc, hút hết kim đan vào trong, chia cho mỗi người có mặt 9 viên, 9 lần đại thiên kiếp đủ cho mỗi lần một viên là được, có uống thêm cũng không hiệu quả. Huyền Vũ lão đạo tiện tay cầm một viên kim đan lớn bằng hột nhãn lên xem thử, phát hiện kim đan tuy nhỏ mà nặng hơn đan được bình thường gấp mười lần là ít, bên trong hình như còn có chất dịch luân chảy, lại không hề có chút mùi thuốc tỏa ra, kim đan này giống một món pháp bảo hơn.

Huyền Vũ lão đạo biết đây là kim đan tuyệt hảo cực kỳ khó luyện chế, tất nhiên khác với đan được tầm thường rồi, bèn khách sáo vài câu với Chu Thanh, vội vàng vàng dần theo môn nhân xin phép cáo từ, lão rời khỏi Thương Lăng thủy cung đã lâu, nóng lòng quay về cũng là điều dễ hiểu, Chu Thanh không giữ khách, hai người nói cho nhau biết một số cách đi qua trận pháp cấm chế của động phủ để tiện sau này qua lại thăm viếng.

Thiên Thủy Tam Thánh cũng quay về thu xếp ít chuyện, đôi khi họ quay lại tiên phủ, Chu Thanh sắp xếp cho họ một tòa lâu đài yên tĩnh để tu luyện, lại tặng cho mấy viên đan dược tịch thu từ Ngưu Đầu âm thần, Thiên Thủy Tam Thánh vui mừng khôn xiết, luôn miệng cảm tạ, Hồng Phát lão tổ sắp phải đối mặt thiên kiếp nên cả 3 bề quan tu luyện ngay. Đám đông tu sĩ kẻ đi người về với nét tĩnh lặng vốn có, Chu Thanh thờ phào một hơi, sai bước đi khắp nơi tham quan cho biết. Tòa tiên phủ vô cùng rộng lớn, trong đó có mấy tòa lâu đài là nơi chứa pháp bảo đan dược quý báu, giờ Chu Thanh đã có Thất Bảo Diệu Thụ, những thứ khác hẳn chả thèm để mắt tới, nhưng cũng phải xem xét sơ qua để mai này ban cho các môn hạ đệ tử khi lập tông phái.

“Phu quân, mọi chuyện bây giờ đã xong, thiếp rời khỏi sư môn đã lâu ngày, rất nhớ các tỉ muội đồng môn, phu quân hiện nay công lực vô song, Càn Cơ lão đạo lại toi mạng rồi, chúng ta không phải sợ Côn Lôn nữa, hay là phu quân đi với thiếp đến Đại Tự Tại cung một chuyến, bái kiến sư phụ và các tỉ muội.” Vân Hà tiên tử đi bên cạnh Chu Thanh, hai bên hoa thơm cỏ lạ mọc đầy, sắc xuân tràn ngập quanh năm suốt tháng, khung cảnh hết như chốn thần tiên.

“Ồ, hai đồ đệ hồ ly tinh của ta đi theo Thất Thái tỉ ti của nàng, không biết giờ này tình hình ra sao rồi? Bây giờ ta đã có tiên phủ, đang là lúc khai tông lập phái, tất nhiên phải đón đồ đệ về tu luyện chứ! Chỉ có điều vẫn chưa phải lúc, ta chiếm được tiên phủ đã chuốc oán thù với nhiều cao thủ lợi hại, tuy lần này ta giành ưu thế nhưng không đảm bảo sau này chúng sẽ không mò đến trả đũa.” Truyện "Phật Đạo "

“Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ chúng ta phải bỏ tiên phủ khó khăn lắm mới có được?” Hiện nay tuy xem tựa thiên hạ thái bình, nhưng đó là ngày tháng yên lặng trước bão tố, Vân Hà tiên tử không khỏi lo lắng.

“Ngọc Trụ tiên phủ này là cơ nghiệp của ta, sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ? Hí hí, tiên phủ này có thể tùy ý di chuyển, ta chưa đủ sức di chuyển nó xuyên qua nhiều tầng không gian, nhưng dời vị trí thì có thể làm được, ta sẽ đưa tiên phủ đến gần Thương Lăng thủy cung của Huyền Vũ lão đạo, một là tránh tai mắt kẻ xấu, hai là đôi bên tiếp ứng cho nhau, chuyển đi Tây Vực dời lại ít ngày vậy!”

Chu Thanh không phí thời gian, lập tức di chuyển tiên phủ đến bên dưới Thương Lăng thủy cung 500 trượng, tiên phủ vừa dời đi, lập tức xuất hiện một lỗ đen rộng mười mấy dặm sâu hun húc không nhìn thấy đáy bên dưới tiên phủ, thì ra đó chính là đường thông xuống hải nhân vạn trượng, nơi vị tiên bối sư môn bị phong ấn mà Đại Lực Hùng Vương nhắc tới, Chu Thanh cũng mặc kệ nó, giờ không có lối đi xuống thông từ tiên phủ, tin chắc không kẻ nào chui xuống độ sâu đó được nữa. Truyện "Phật Đạo "

Sau khi di chuyển xong tiên phủ, Chu Thanh do thám Cực Âm đảo của Cực Âm lão đạo, phát hiện lão ta đã bỏ đảo mà đi, bèn chiếm luôn Cực Âm đảo, liên thủ với Huyền Vũ lão đạo, Vân Hà tiên tử, Thiên Thủy Tam Thánh di chuyển Cực Âm đảo và Thiên Thủy đảo lại gần, Chu Thanh vẫn không cảm thấy an toàn, còn kéo luôn mấy hòn đảo lớn nhỏ xung quanh đến bao quanh Thương Lăng thủy cung và Ngọc Trụ tiên phủ, bố trí nhiều trận pháp cấm chế phòng thủ lợi hại, tầng tầng lớp lớp, ngay cả Lương Nghi Vi Trần trần học lóm từ Thực Sơn cũng đem luôn ra dùng, giờ đây có là thần tiên hạ phẩm muốn tấn công vào cơ ngơi của Chu Thanh cũng bó tay. Ngoài ra Chu Thanh còn thiết kế một con đường độc đạo thông từ Thương Lăng thủy cung đến Ngọc Trụ tiên phủ, chỉ cần một bên bị tấn công, chỉ tích tắc là bên kia sẽ biết tình hình đến ứng cứu. Huyền Vũ lão đạo và cả đám môn nhân chứng kiến thủ đoạn Chu Thanh cao minh như vậy, ai nấy đều trầm trồ thán phục.

Đôi khi xong xuôi chuyện bố phòng đã mất hơn 2 tháng, Chu Thanh vẫn không quên tu luyện nâng cao công lực, theo dõi sát sao tình hình Bắc Hải, điều kì lạ là trong 2 tháng qua không có gì xảy ra, mọi thứ vẫn sóng yên gió lặng.

Chu Thanh yên tâm phần nào, quyết định sửa soạn đi Đại Tự Tại cung với Vân Hà tiên tử, giờ đây thần niệm Chu Thanh mạnh mẽ đến mức có thể quét qua khu vực ba ngàn dặm.

“Í! Ai đang đánh nhau ở khu vực Tây Hải kia, hình như đám người này bay tới từ phương Tây, ta phải xem thử mới được!” Chu Thanh dùng thần niệm do thám tình hình xung quanh, bỗng phát hiện có một bọn người đông đến mười mấy tên đang truy sát một người, người kia đang trốn trong vầng hào quang ngũ sắc hộ thân, vất vả chống đỡ.

“Đây là Cực Quang Tráo mà! Hừ, dám truy sát đồ đệ Liêu Tiểu Tiến của ta, bọn này chán sống rồi! Lam Thần, mau trình diện bổn tọa!” Chu Thanh giận dữ quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Sư Đồ Trùng Phùng (1)

Chu Thanh vận chân nguyên quát to, Lam Thần đang trốn trong hư không tu luyện Hóa Huyết thần đao, đầu óc như bị kim đâm một cái đau nhói, nhủ thầm: “Ừ! Tông chủ càng lúc càng lợi hại nha! Cho dù không dùng đến pháp bảo mà ta cũng đứng hòng chống lại được, e rằng có là thần tiên trên trời hạ phàm cũng chưa chắc thắng nổi tông chủ đâu!” Lam Thần vô cùng kinh ngạc, chỉ trong một thời gian ngắn mà công lực Chu Thanh đã tiến một bước dài, lúc trước do Lam Thần bị Chu Thanh không chế nguyên thần, cộng thêm Chu Thanh có Thất Bảo Diệu Thụ quá lợi hại nên mới phải cúi đầu thần phục, nhưng bây giờ đúng là tâm phục khẩu phục, không còn dám mảy may sinh lòng phản trắc rồi, cho dù có khôi phục công lực âm thần thì đã sao, giờ so với Chu Thanh chỉ đáng xách dép. Truyện "Phật Đạo "

“Thưa tông chủ! Xin hỏi có việc gì sai bảo đệ tử đi làm ạ?” Lam Thần chui ra khỏi hư không, xuất hiện trước mặt Chu Thanh, thấy Chu Thanh đang ngồi thiền luyện công, thân như bồ đề, hào quang tỏa sáng khắp nơi, hết như một bức tượng Phật, Lam Thần càng thêm nể phục, vội cung kính khấu đầu.

“Trên mặt biển cách đây hơn 300 dặm về phía tây, có mười ba tên huyết tộc đang đuổi giết một tu sĩ trẻ tuổi trốn trong Cực Quang Tráo, ngươi hãy đến đó giết sạch đám huyết tộc lão lếu đó rồi dẫn vị tu sĩ trẻ tuổi kia đến gặp ta. Mau thi hành đi!” Chu Thanh nghiêm giọng ra lệnh.

“Huyết tộc?” Lam Thần là một tên cổ lỗ sĩ, quanh năm suốt tháng trốn trong Nam Cực Quang Minh Kính, không hề hay biết gì về tình hình bên phương Tây, càng không biết huyết tộc, quỷ hút máu là gì?

“Chính là một loại yêu tộc ở phương Tây đó, mau đi làm theo lệnh ta, khi nào quay về ta sẽ giải thích sau!” Chu Thanh nhất thời không biết nói sao cho Lam Thần hiểu, bèn hồi thúc hần nhanh chóng đi cứu Liêu Tiểu Tiễn, Lam Thần không dám trái lệnh, vụt một cái biến mất trong hư không, Chu Thanh sực nhớ ra điều gì, vội hét to một tiếng gọi giật ngược Lam Thần về. Truyện "Phật Đạo "

“Tông chủ còn điều chi dặn dò ạ!” Lam Thần ngoan ngoãn như một đứa bé.

“Hừ! Đám huyết tộc lão lếu kia không được giết chết, cứ đánh chúng ngất xỉu, cầm chế nguyên thần là được, bắt hết cả bọn về đây cho ta, ta sẽ có cách trừng trị chúng. Còn nữa, vị tu sĩ trẻ tuổi kia khi nào còn chống đỡ được thì ngươi chưa cần ra tay vội, theo dõi cho sát khi nào hần gặp nguy hiểm mới cứu thôi biết chưa!” Lam Thần cung kính tuân lệnh, thoáng chốc đã mờ ra hư không, nhắm hướng Liêu Tiểu Tiễn đang bị vây đánh bay tới.

Chu Thanh búng tay một cái, 12 tia sáng tím lấp lánh bay theo sau Lam Thần, chính là 12 con rết thiết bối thu nhỏ. Hiện nay Chu Thanh công lực đột phá đến mức khó tin, hành sự cẩn thận, sợ Lam Thần nhất thời lỡ tay tung Hóa Huyết thần đao hủy mất thân xác của mấy tên quỷ hút máu kia nên mới phải bọ rết thiết bối đi theo giám sát.

“Hi hi! Đồ đệ tốt của ta, không phải sư phụ không muốn nhanh tay cứu con, chỉ là định xem thử công lực của con tiến bộ đến mức độ nào thôi! Có Cực Quang Tráo hộ thân, tin chắc bọn huyết tộc kia nhất thời không làm gì được con đâu, rốt cuộc con đã chuốc phải họa gì mà có cả một bọn thân vương huyết tộc đến truy sát thế này. Cũng tốt, lần này ta đã có đối tượng thử nghiệm Huyết Thần kinh rồi, tạm thời vẫn chưa ngưng luyện được Đồ Thiên Ma Thần, luyện lấy mười mấy con Huyết Thần Tử trước vậy! Ha ha, thiên hạ còn có ai là đối thủ của ta nữa, dù có cùng xông vào ta cũng không sợ!” Chu Thanh từng nghe Liêu Tiểu Tiễn kể về tình hình huyết tộc, biết đám người mọc cánh dài vàng chóc đang đuổi giết Liêu Tiểu Tiễn chính là bọn thân vương

Chu Thanh tập trung theo dõi tình hình trận chiến, phát hiện Lam Thần cũng đã đến nơi, đang trốn trong hư không lặng lẽ quan sát.

Một tiếng rít lạnh cắt lên, một tên thân vương huyết tộc trẻ tuổi mặt mũi tuấn tú gia tăng tốc độ, hai chiếc cánh vàng chóc giang rộng vỗ phành phạch, lướt qua đầu Liêu Tiểu Tiễn chắn ngay phía trước mặt, nho nhả vung bàn tay lên, một quả cầu sét đen ngòm lập tức được ngưng tụ, hất tay đánh thẳng về phía Liêu Tiểu Tiễn.

Uỳnh! Một tiếng nổ nhứ óc vang lên, quả cầu sét đen ngòm chạm vào hào quang ngũ sắc của Cực Quang Tráo nổ tung, không gian xung quanh rung chuyển, khí thế dữ dội nhưng lại không có tác dụng gì đáng kể, hào quang ngũ sắc chỉ lung lay một chút, hoàn toàn không bị xuyên thủng, chỉ là vụ nổ đang chặn bước tiến của Liêu Tiểu Tiễn, phía sau 12 tên thân vương còn lại đã ập đến bao vây, tạo thành một trận thế ngôi sao 6 cánh vây chặt Liêu Tiểu Tiễn vào giữa.

“Anh bạn trẻ tuổi kia ơi! Hãy ngoan ngoãn đầu hàng bọn ta đi, chỉ cần bọn ta hút máu của ngươi, huyết tộc chắc chắn sẽ phát triển lớn mạnh với tốc độ nhanh nhất.” Một tên thân vương già nua khoác áo choàng đen, tay cầm một cây gậy đầu lâu, yêu khí đen sì bốc ra ngùn ngụt, nhếch mép khinh miệt con mồi đã bị vây chặt.

Ngoại trừ một tên thân vương trẻ tuổi tuấn tú ra, những tên còn lại đều già nua, da mặt nhăn nheo, hiển nhiên đã sống cả ngàn năm là ít, tên thân vương trẻ tuổi tuấn tú hình như là thủ lĩnh của cả bọn, đứng tách ra bên ngoài trận pháp ngôi sao 6 cánh, đôi mắt bắn ra tia sáng ranh ma.

“Anh bạn trẻ! Bây giờ ngươi có muốn thoát cũng không được đâu, hãy suy nghĩ cho kỹ đi nhé! Ngoan ngoãn đầu hàng bọn ta, chỉ cần ngươi cung cấp máu cho bọn ta hưởng dụng, huyết tộc thập tam nghị hội sẽ chăm ngươi như chăm trứng, hào quang hộ thân của ngươi tuy lợi hại nhưng cũng không cảm cự thêm được bao lâu đâu!” Tên thân vương trẻ tuổi tuấn tú ra sức thuyết phục Liêu Tiểu Tiễn đầu hàng.

“Đám yêu quái điên loạn này đang lái nhái gì thế nhỉ?” Lam Thần trốn trong hư không này giờ, nghe không hiểu bọn thân vương muốn gì ở Liêu Tiểu Tiễn.

Liêu Tiểu Tiễn không đáp lời, chỉ nhếch mép cười lạnh lùng. Xoạt! Liêu Tiểu Tiễn cũng biến hình thành huyết tộc, đôi cánh cũng mang màu vàng chóc.

“Ây da! Thật không đơn giản nha! Trong thời gian ngắn như thế mà ngươi đã tiến hóa thành thân vương rồi, thần kỳ thật đấy! Ta chỉ mới uống có một ly máu của ngươi thôi mà đã trẻ ra thế này. À! Người phương Đông các ngươi hình như có câu nói gì đó, Cải lão hoàn đồng, đúng rồi, ta đã cải lão hoàn đồng! Ha ha...” Tên thân vương trẻ tuổi cười to đắc ý.

“Xem đây!” Liêu Tiểu Tiên giận dữ quát to, mở miệng phun ra một thanh phi kiếm, sắc tím tỏa sáng tứ phía, hóa thành hàng trăm đạo kiếm quang bắn vào tên thân vương trẻ tuổi. Xoẹt! Tên thân vương hình như biết trước phi kiếm của Liêu Tiểu Tiên lợi hại, vọt thẳng lên cao mấy mươi trượng tránh né, tốc độ nhanh như điện xẹt, Lam Thần giật mình kinh hãi.

“Úi! Lũ yêu quái đàn độn này tuy công lực yếu kém, pháp bảo cũng là thứ rác rưởi, nhưng tốc độ lại so sánh được với ta rồi, thật là lợi hại!”

Tên thân vương trẻ tuổi lăm bằm niệm thần chú từ trên cao, Lam Thần cảm nhận được yêu khí hắc ám lan tỏa tạo thành một chiếc chảo rộng hơn mẫu ruộng, chụp xuống đầu Liêu Tiểu Tiên.

“Thì ra con yêu quái này còn có thủ đoạn này nhì, nhưng so với ta chỉ là hạng các kẻ kỳ nhông thôi! Tông chủ đã dặn vào lúc nguy ngập nhất mới ra tay, bây giờ ta cứ tiếp tục theo dõi vậy!” Lam Thần càng lúc càng nổi lòng hiếu kỳ về đám yêu quái được gọi là huyết tộc này.

Mấy tên thân vương già nua cũng giơ cao pháp trượng đầu lâu, tất cả cùng niệm thần chú, chiếc đầu lâu gắn trên pháp trượng bốc khói đen ngùn ngụt bao vây lấy Liêu Tiểu Tiên, mấy trăm đạo kiếm quang của Liêu Tiểu Tiên chạm phải đám khói đen như bị tơ nhện quấn lấy, cứ chặt đứt vàng khói nào đám khói lại nhanh chóng tụ lại đeo dính phi kiếm, kiếm quang càng lúc càng mờ, Liêu Tiểu Tiên thấy tình hình không hay liền thu lại phi kiếm, chỉ phát động Cực Quang Trảo không cho khói đen ập vào thân. Truyện "Phật Đạo "

Cực Quang Trảo quả nhiên lợi hại, hào quang ngũ sắc sáng rực, đám thân vương huyết tộc vẫn bình tĩnh tung khói đen mù mịt thu hút sự chú ý của Liêu Tiểu Tiên, tên thân vương trẻ tuổi tạo một quả cầu sét đen to dùng đánh xuống từ trên cao.

Những tên thân vương già nua còn lại đều phối hợp tác chiến, quả cầu sét bắn ào ạt vào Cực Quang Trảo, Liêu Tiểu Tiên bị tiếng nổ làm cho choáng váng đầu óc, hai chân lão đảo sắp khuỵu xuống.

“Ài! Ngôi sao 6 cánh kia là một trận pháp cao cấp của Ma đạo nha! Đồ đệ của ta cũng thật tài giỏi, không hổ thẹn là hậu duệ của Xi Vưu, trong thời gian ngắn thế này mà đã tu luyện đến cảnh giới Hóa Thần rồi, chỉ là pháp thuật có vài chiêu xài hoài, phi kiếm thì biết chút đỉnh kiếm pháp hạng bét của Thục Sơn, tính ra là vì người làm sư phụ như ta không làm tròn trách nhiệm. Thôi! Lần này ta sẽ cho đệ tử đi tên lừa một lần, giúp nó tăng tiến từ Hóa Thần sơ kỳ lên thẳng Phản Hư luôn, không biết nó có chịu nổi đau đớn khi ta truyền công không nhì? Hí hí!”

Chu Thanh ở cách xa 300 dặm vẫn thông qua thần niệm mạnh mẽ theo dõi sát sao, Cực Quang Trảo tuy không thể bị phá vỡ, nhưng sức nổ của mấy quả cầu sét liên tiếp đánh tới sẽ chấn động Liêu Tiểu Tiên, thời gian kéo dài chắc chắn sẽ chịu không nổi. Chu Thanh nhìn ra công lực của mấy tên thân vương già nua này cũng chỉ là Hóa Thần trung kỳ, chỉ có tên thân vương trẻ tuổi tuần tú là đạt Hóa Thần hậu kỳ, do huyết tộc có sẵn tốc độ kinh hồn nên nếu đánh với tu sĩ con người cùng cấp sẽ lợi thế hơn, chỉ có điều tu sĩ con người có pháp bảo mạnh thì không thể nói trước được kết quả.

Liêu Tiểu Tiên xiêu xiêu vẹo vẹo, sắc mặt trắng bệch, phun ra vài ngụm máu tươi, xem ra sắp chịu hết nổi rồi, nhưng đám thân vương sẽ không giết, chúng chỉ muốn bắt Liêu Tiểu Tiên làm huyết nô, nhốt lại nuôi nấng như nuôi heo, lúc nào thích thì lôi ra hút máu, sống ngày tháng như thế còn đáng sợ hơn cả bị dày xuống 18 tầng địa ngục.

“Lam Thần! Ra tay đi!” Chu Thanh phát ra mệnh lệnh

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Sư Đồ Trùng Phùng (2)

Lam Thần cười khì khì vài tiếng âm u, hóa thân thành Thiên Quỷ, chui ra khỏi hư không, há to miệng như thau nước hút sạch khói đen, biến một cái xuất hiện ngay bên cạnh tên thân vương trẻ tuổi, vung trảo chụp vào đầu gối, tên thân vương trẻ tuổi còn chưa kịp kêu la tiếng nào đã ngất xỉu, bị Lam Thần mở ra hư không ném vào đó.

Lam Thần phình to thân xác hóa thành khổng lồ, treo lơ lửng trên mặt biển, hệt như ma quỷ dưới địa ngục chui lên.

“Úi! Ma quỷ gì lợi hại thế!” Biến cố đột nhiên xảy ra, không những trận pháp bị phá, ngay cả tên thủ lĩnh có công lực cao nhất bọn cũng bị bắt đi, những tên thân vương còn lại đều quên mất tiếp tục bắn quả cầu sét vào Liêu Tiểu Tiên, cả bọn đứng ngây mặt ra run rẩy, rõ ràng chúng đã bị Lam Thần làm cho sợ mất vía. Lam Thần khoái trá cười ha ha, quyết định chơi đùa với đám huyết tộc đàn độn này một lát cho đỡ chán, vì thế hắn không vội ra tay ngay, mà chỉ vòn qua vòn lại hồi lâu với đám thân vương bắn quả cầu sét một cách tuyệt vọng, không thể nào trúng nổi mục tiêu Thiên Quỷ.

Chu Thanh theo dõi hồi lâu, mắt hết kiên nhẫn, vận thần niệm điều khiển 12 con rết thiết bố chui ra khỏi hư không, sắc tím lóe lên, mỗi con rết tự chọn

lấy một tên thân vương lao tới, cắn phập vào cổ chúng. Độ tính của lũ rết thiết bối này dữ dội cỡ nào, tốc độ lại nhanh, đám thân vương mãi lo đối phó với Lam Thần đầu kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cổ họng nhói đau một cái đã bất tỉnh nhân sự.

12 con rết lắc mình một cái, nhanh chóng nở to như con trăn, cuốn lấy những tên thân vương huyết tộc lòi xương biến biến mất. Lam Thần ngơ ngác một hồi, biết là tông chủ đã ra tay, bèn lột một cái, đột nhiên xuất hiện bên trong Cực Quang Tráo ngay trước mặt Liêu Tiểu Tiến.

“Ma! Á...” Liêu Tiểu Tiến bị đám thân vương tung quả cầu sét đánh cho choáng váng đầu óc, đột nhiên cảm thấy chúng đã ngưng tấn công, trong lòng nghi hoặc, không biết tại sao chúng lại động lòng trắc ẩn tha cho mình, vừa mờ mắt ra là thấy ngay bộ dạng Thiên Quỷ đáng sợ của Lam Thần, sợ đến nỗi kêu la thất thanh.

Lam Thần cười hi hi khoái trá, hình như hắn rất thích hù dọa cho người khác sợ hãi, giờ tay lôi luôn Liêu Tiểu Tiến và Cực Quang Tráo vào hư không, chỉ trấn an một câu: “Tiểu tử, đừng sợ! Ta dẫn ngươi đến gặp một người!”

Bị Lam Thần tóm lấy, Liêu Tiểu Tiến không sợ mới lạ, toàn thân run lẩy bẩy, nhưng lại không thể nhúc nhích, chống cự với con quỷ chỉ một đòn giải quyết một tên thân vương huyết tộc chỉ là chuyện trong mơ, Liêu Tiểu Tiến sàu sảo nhủ thầm: “Chẳng lẽ con quỷ này định bắt mình về ăn thịt? Thôi rồi, vừa thoát khỏi miệng cọp lại rơi vào hang sói, sao số mạng của mình khổ thế này, sớm biết vậy không rời khỏi sự phụ rồi!” Liêu Tiểu Tiến tuyệt vọng nhắm nghiền mắt chờ chết.

Tiếng nước chảy róc rách êm dịu rót vào tai, Liêu Tiểu Tiến hồi lâu sau không thấy có gì đau đớn, bèn mở hé hé mắt nhìn trộm con quỷ đã bắt mình, thấy Lam Thần một tay vẫn kéo lấy mình, tay kia tóm lấy tên thân vương trẻ tuổi đang bất tỉnh chĩa chĩa mũi kiếm, trong lòng lại cảm thấy cực kỳ hả hê: “Tên khốn! Đáng đời ngươi, dám hút máu của ta, giờ ngươi bị con quỷ bắt đi ăn thịt, ta có chết chung cũng đáng rồi!” Vừa mừng vừa sợ, Liêu Tiểu Tiến cắn chặt răng, chốc chốc lại thở dài sàu sảo.

Đột nhiên phía trước lóe sáng, Lam Thần đã chui vào một không gian khác, bốn phương tám hướng đều là nước biển, mặt hòn đảo nối liền với nhau phát sáng đập vào mắt, một tòa cung điện nguy nga tráng lệ mọc lên giữa hòn đảo, trải dài đến mấy trăm dặm không nhìn thấy ranh giới.

“Ta đến Long cung rồi sao? Chẳng lẽ con quỷ này không đến từ địa ngục, nó là quỷ Dạ Xoa dưới Long cung chăng?” Liêu Tiểu Tiến nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cảm thấy không giống như là nơi ở của ác quỷ, vội vọt óc suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra. Lam Thần cũng mặc kệ, giờ đây hắn đang thận trọng từng chút một đi vào tiên phủ, Chu Thanh đã bày nhiều trận pháp phòng hộ lợi hại xung quanh mấy hòn đảo, đi ra thì dễ, còn từ ngoài vào trong thì phải đi đúng cách, đi sai sẽ bị trận pháp tấn công, với công lực hiện nay của Lam Thần nếu sơ suất vẫn bị tan xác như thường nên hắn không dám mất tập trung.

“Bẩm tông chủ, đệ tử đã hoàn thành nhiệm vụ trở về rồi ạ!” Lam Thần đã vào tiên phủ, vội vàng trình diện Chu Thanh, thấy dưới đất 12 tên thân vương huyết tộc già nua nằm lán lóc, một lần nữa lại khám phục sát đất thủ đoạn của Chu Thanh.

“Sự phụ!” Liêu Tiểu Tiến nhìn thấy Chu Thanh, vui mừng như lụn được vàng, mặc kệ tất cả lao tới ôm lấy chân Chu Thanh gào khóc nức nở.

“Tông chủ! Hắn là đồ đệ của người đó à?” Lam Thần thấy Liêu Tiểu Tiến gọi Chu Thanh là sự phụ, giật mình kinh hãi, may mà hồi nãy mình không đùa nghịch hắn, bằng không tông chủ trách phạt thì nguy to.

Chu Thanh khẽ gật đầu xác nhận, hồi lâu sau Liêu Tiểu Tiến mới ngưng khóc, mệt mỏi ngủ thiếp đi, Chu Thanh dùng thần niệm thám thính phát hiện Liêu Tiểu Tiến đã kiệt sức do chống trả lũ thân vương kia rồi, bèn vận chân nguyên truyền vào kinh mạch, lại lấy rất một viên đơn dược nhét vào mồm Liêu Tiểu Tiến, nghỉ ngơi 3 tiếng đồng hồ, Liêu Tiểu Tiến mới từ từ hồi tỉnh.

Vân Hà tiên tử biết chuyện 2 sư đồ trùng phùng cũng chạy tới chúc mừng, nghe Liêu Tiểu Tiến kể lại những gì xảy ra từ lần chia tay sự phụ ở Thục Sơn khai phái đại điển.

Thì ra Liêu Tiểu Tiến sau khi quay về phương Tây, ý vào công lực tiến bộ, lại có phi kiếm pháp bảo hộ thân nên đã đánh tới tận cửa giết sạch gia tộc kẻ thù, cướp lại cô vợ Jenny, vốn dĩ huyết tộc có truyền thống kẻ mạnh làm vua, chuyện chém giết lẫn nhau cũng là thường tình nên không ai quan tâm, gia tộc của kẻ thù Liêu Tiểu Tiến cũng chả có danh tiếng gì, sự việc cứ thế chìm xuống, Liêu Tiểu Tiến được sống thoải mái thành thoi một thời gian. Truyện "Phật Đạo "

Nào ngờ có một lần bọn người giáo đình đánh tới, cô vợ Jenny bị đánh trọng thương, Liêu Tiểu Tiến bèn lấy vài giọt máu của mình ra cứu chữa Jenny, kết quả Jenny không những khỏi ngay, mà công lực còn mạnh lên thấy rõ, Jenny cảm thấy kỳ lạ gặng hỏi, Liêu Tiểu Tiến thật thà khai hết mình là hậu duệ mang huyết mạch Cửu Lê Thánh Huyết, tin này không biết tại sao truyền đến tai bọn thân vương cấp cao trong huyết tộc, một tên thân vương bèn mua chuộc Jenny, từ đó có được một ít máu của Liêu Tiểu Tiến, uống vào quả nhiên công hiệu, cơ thể già nua bỗng trẻ ra, công lực tăng tiến vượt bậc, những tên thân vương khác thấy vậy nổi lòng tham, cả bọn liền kết với nhau lên kế hoạch bắt Liêu Tiểu Tiến làm huyết nô. Đám thân vương hứa hẹn nhiều lợi ích, cuối cùng Jenny đã phản bội Liêu Tiểu Tiến, dụ Liêu Tiểu Tiến vào cạm bẫy giăng sẵn của bọn thân vương, may mắn là Liêu Tiểu Tiến có pháp bảo hộ thân Cực Quang Tráo lợi hại nên trốn thoát, bọn thân vương cứ thế đuổi theo đến tận Tây Hải thì gặp phải Chu Thanh và Lam Thần tóm gọn cả lũ.

Nghe Liêu Tiểu Tiến kể xong, Chu Thanh cũng thông báo gần lượt tình hình của mình, Liêu Tiểu Tiến vừa nghe vừa le lưỡi kinh ngạc, vui mừng khôn xiết.

“Sự phụ, nói vậy là người sắp thành thần tiên rồi!” Liêu Tiểu Tiến quay sang Vân Hà tiên tử đứng bên cạnh Chu Thanh, cung kính gọi vài tiếng sư nương, Vân Hà tiên tử e thẹn đỏ mặt. Chu Thanh phất tay một cái, 12 thanh Minh Vương kỳ nở ra mà hòa ngàn ngọn, lại hóa thành tia khói đen ngòm chui vào mũi 13 tên thân vương huyết tộc đang nằm bất tỉnh dưới đất.

“Ta có quá nhiều kẻ thù, giờ lại sắp lên đường đến Tây Vực đón sư muội con về. Tiên phủ này giao cho con trông coi vậy! Nhưng công lực của con còn

yếu kém, ta đã dùng ma hỏa đốt cháy ý thức của 13 tên thân vương đàn độn này rồi, con dùng chúng tế luyện thành pháp khí đi nhé! Bây giờ ta sẽ nâng cao công lực cho con!” Dứt lời, chưa kịp đợi Liêu Tiểu Tiến phản ứng, Chu Thanh đã tóm lấy tên đồ đệ, nhét một viên tiên đơn vào mồm hắn, vận chân nguyên truyền công lực vào cơ thể Liêu Tiểu Tiến. Vân Hà tiên tử mỉm cười hiểu ý, nhẹ nhàng lui ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã nghe tiếng Liêu Tiểu Tiến rên la thảm thiết như bị cắt tiết, đau đớn còn hơn cả bị tra tấn bằng cực hình tàn bạo. Truyện "Phật Đạo "

“Phu quân làm vậy có cấp tiến quá không? Truyền công thể này dễ tẩu hỏa nhập ma lắm! Nhưng có Thất Bảo Diệu Thụ, pháp tướng kim thân của phu quân lại lợi hại đến thế, chắc không vấn đề gì đâu!” Vân Hà tiên tử biết rõ xưa nay Chu Thanh không bao giờ làm chuyện gì không chắc chắn nên cũng yên tâm phần nào, nghe tiếng Liêu Tiểu Tiến kêu gào như độc giả đòi pj, bùm miệng cười khanh khách.

Tiếng kêu la kéo dài hơn cả canh giờ mới dịu xuống, tiếng kêu kinh động đến Thiên Thủy Tam Thánh đang bế quan tu luyện, 3 người tưởng xảy ra chuyện gì, đều kéo tới xem thử tình hình.

“Đồ đệ, bây giờ công lực của con tiến bộ đến mức khó tin, đã đạt cảnh giới Phán Hư sơ kì rồi đấy! Ta không thể giúp con nâng cao công lực nữa, nếu không thiên kiếp sẽ giáng xuống, ta sẽ truyền thêm cho con bộ Huyết Thần kinh, con hãy theo cách ghi chép trong đó, đem 13 tên thân vương huyết tộc đàn độn này luyện thành Huyết Thần Tử dùng làm vũ khí, sau khi thành công dù có thân tiên hạ phạm cũng khốc hận với con đó, chỉ có điều đừng nên tự mình tu luyện, tất nhiên nếu con chịu đựng được nỗi đau bị lột da, kim đâm, ma hỏa thiêu đốt suốt 9 năm thì cứ tu luyện vậy! Ta cũng không cấm!” Chu Thanh lại ban cho Liêu Tiểu Tiến một chiếc đạo bào trắng toát, phối hợp với tướng mạo khôi ngô tuấn tú của hắn thật như một chàng hoàng tử, đứng bên sư phụ còn có phần nổi bật hơn. Truyện "Phật Đạo "

Liêu Tiểu Tiến nghe Chu Thanh nhắc tới Huyết Thần kinh, rung một cái, dè dặt nói: “Con không ngu mà luyện môn này đâu! Cứ đem lũ thân vương kia ra làm vật thí nghiệm vậy, con tu luyện số bí kíp ngọc giản sư phụ đã truyền lại thôi!”

Suốt mấy ngày liền Chu Thanh ra sức giúp Liêu Tiểu Tiến củng cố thực lực, đem Huyết Thần kinh, phần một của Bát Cửu Huyền Công truyền thụ lại cho hắn, còn đưa luôn đồng bí kíp thu được từ Ngưu Đầu âm thân cho Liêu Tiểu Tiến từ từ tham ngộ, lại dẫn đệ tử đến bái kiến Huyền Vũ lão đạo, Thiên Thủy Tam Thánh để làm quen với nhau, thấy Liêu Tiểu Tiến là người trong yêu tộc, cả bọn tu sĩ hải ngoại đều rất thích, Liêu Tiểu Tiến lần đầu tiên quen biết với nhiều hải ngoại tán tu như thế cũng cảm thấy rất vui.

Mười mấy ngày lại trôi qua, sau khi thu xếp xong mọi chuyện, dạy cho Liêu Tiểu Tiến cách phát động trận pháp phòng hộ trong tiên phủ, giao phó ít việc quan trọng, Chu Thanh và Vân Hà tiên tử dẫn theo Lam Thần nhắm hướng Tây Vực bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Vu Môn Xuất Hiện (1)

Khu vực Tây Hải cách Tây Vực không xa, Chu Thanh vốn có kế hoạch từ Thục Sơn đến Đại Tự Tại cung, kết quả bị Càn Cơ lão đạo và đám pháp vương lật ma Mật tông Hiền tông chặn đường, bị ép chạy đến Tây Hải, rồi một chuỗi sự kiện liên tiếp xảy ra, cuối cùng có được tiên phủ và luyện thành thân công cái thể, suy cho cùng Chu Thanh còn phải cảm tạ Càn Cơ lão đạo mới đúng.

Hiện nay Chu Thanh không lo bị chặn đường nữa, Càn Cơ lão đạo đã bị lão yêu quái Hiền Viên pháp vương thu mất nguyên thần, dù Côn Lôn có kéo đến, chỉ dựa vào Lam Thần là đủ giải quyết gọn cả lũ.

Lúc này Chu Thanh vô cùng tự tin, không cần bay trên cao vận trượng tránh tai mắt nữa, mà hiện ngang cùng với Vân Hà tiên tử bay tà tà dưới những áng mây thông dong ngắm cảnh.

Lam Thần chốc chốc lại chui ra khỏi hư không, bay lượn xung quanh Vân Hà tiên tử làm vệ sĩ, tuy hiện nay công lực Vân Hà tiên tử đạt cảnh giới Phán Hư, lại có Chu Thanh bên cạnh chắc chắn không xảy ra nguy hiểm gì rồi, nhưng làm ra vẻ thì Lam Thần vẫn vui lòng, cứ lấy lòng vị chủ mẫu xinh đẹp này, nói không chừng được nói tốt trước mặt Chu Thanh, ban cho ít lợi lộc.

Quả nhiên, Chu Thanh nhìn thấu ý đồ của hắn, tuy biết rõ hắn làm ra vẻ nhưng cũng rất vui, khen ngợi vài câu. Lam Thần biết chắc sau này sẽ được ban cho đơn dược, chỉ cần hắn tu luyện thêm, công lực đạt cảnh giới thân tiên không phải là không có khả năng, hơn nữa Lam Thần không có tên trong sổ sinh tử, không sợ bị thiên kiếp giáng xuống, chỉ có điều dù công lực cao cỡ nào, Lam Thần không hề dám nảy ý định làm phản, xét về pháp bảo công lực, Chu Thanh cao hơn hắn vài bậc, còn xét về cơ mưu thủ đoạn, dù hắn có luyện 10 kiếp cũng đừng mong bắt kịp Chu Thanh.

“Phu quân, phía trước là núi Côn Lôn kia, chúng ta có cần đi do thám không?” Vân Hà tiên tử giờ có Khổn Tiên Tác trong tay, đương nhiên không sợ đám lão đạo Hóa Thần hậu kì của Côn Lôn rồi.

“Tông chủ, chủ mẫu nói chí lý đó ạ! Đám đạo sĩ đàn độn kia công lực thấp kém, nhưng dám hống hách đắc tội tông chủ, hay là để đệ tử đánh vào Côn Lôn, bắt hết nguyên thần cả bọn cho tông chủ tế Minh Vương kỷ?” Lam Thần vội hòa theo, Lam Thần thành ra thế này là vì Vô Chân lão ni và ba mươi mấy tên đạo sĩ Côn Lôn liên thủ đánh lén, lúc này đương nhiên nóng lòng muốn trả thù.

Chu Thanh im lặng suy ngẫm một hồi, lắc đầu nguầy nguậy, chợt nói một câu chẳng ăn nhập vào đâu: “Lam Thần, người nói thử xem trận pháp cấm chế ta bày dưới Tây Hải thế nào?”

“Tổng chủ pháp lực vô biên, trận pháp lợi hại, dù là thần tiên rơi vào trong trận cũng đừng mong chạy thoát!” Lam Thần cung kính trả lời, tuy có vài phần khoa trương nhưng phần lớn đều là sự thật.

“Trận pháp do ta bày mà đã lợi hại đến thế, Côn Lôn tồn tại suốt mấy ngàn năm, mỗi một đời đều có cao nhân xuất hiện, trận pháp phòng hộ suốt mấy ngàn năm qua sao chúng ta có thể phá được trong một lúc chứ? Những năm gần đây tuy đám đạo sĩ kia chả có ai xứng danh cao thủ, nhưng trận pháp trấn thủ thì vẫn còn. Chúng ta không cần phải vội, nguyên thần Càn Cơ lão đạo rơi vào tay lão yêu quái Hiên Viên pháp vương, tin chắc lão ta sẽ không giết chết đâu, mà dùng cực hình gì đó tra khảo Càn Cơ lão đạo khai ra bí mật về Côn Lôn, đến lúc Hiên Viên pháp vương kéo đến xung đột với Côn Lôn, chúng ta sẽ ngư ông đắc lợi còn chưa muộn mà! Hơn nữa Cực Âm lão đạo, Đại Lực Hùng Vương, Cạp Mỏ mấy tên này cùng liên thủ, Vô Chân lão ni một mình chống không lại sẽ tìm đến Côn Lôn, nói không chừng mụ ta giờ đã trốn trong Côn Lôn rồi, chúng ta cứ chờ xem trận đại chiến của chúng thôi! Đến thời khắc quyết định ta sẽ ra tay diệt sạch cả bọn.”

“Tổng chủ anh minh, đệ tử nhất thời bị thù hận làm mê muội đầu óc, nếu đã vậy hãy để Vô Chân lão tặc ni sống thêm vài ngày, đệ tử sẽ bắt lấy nguyên thần mụ già đó dâng lên cho tổng chủ tể Minh Vương kỳ!” Lam Thần hậm hực nhìn về phía núi Côn Lôn rít lên, rồi bám theo Chu Thanh tiếp tục lên đường.

“Vân Hà, tại sao Đại Tự Tại cung của nàng lại xây dựng ở nơi khi ho cò gáy thế này nhỉ?” Chu Thanh dừng chân ở trên không, bên dưới là sa mạc cát vàng.

“Thiếp nghe nói là năm xưa tổ sư dùng pháp lực khai phá một không gian ở trong sa mạc này, chắc do nơi đây yên tĩnh thích hợp để tu luyện chăng? Trải qua mấy đời, Đại Tự Tại cung bây giờ non xanh nước biếc, cảnh vật còn đẹp hơn cả Thục Sơn động thiên ấy chứ! Hơn nữa ở sa mạc ban ngày nắng nóng, ban đêm lạnh lẽo, là nơi hội tụ nhật nguyệt tinh hoa, phù hợp cho các đệ tử Dẫn Khí kì tu luyện thân xác.”

“Ồ, thảo nào lần trước thấy các nữ đệ tử của Đại Tự Tại cung đều là Dẫn Khí hậu kì, thế mà so với đám tu sĩ trung thổ thì mạnh hơn nhiều.”

“Phu quân, chúng ta đến nơi rồi, để thiếp gọi các ti muội mở trận pháp cấm chế cho chúng ta vào!”

“Đợi đã!” Chu Thanh kịp thời kéo lấy Vân Hà tiên tử, Lam Thần cũng phát hiện ra điều bất thường: “Thưa tông chủ, ở phía Tây Bắc ngoài 300 dặm có sóng năng lượng dữ dội đang dao động, hiển nhiên có người đang đánh nhau, chúng ta có cần đi xem thử không ạ? Nơi này là địa phận Đại Tự Tại cung, e rằng chuyện này có liên quan đến chủ mẫu.”

Lam Thần và Chu Thanh công lực cao hơn nên dễ dàng nhận ra bất thường, còn Vân Hà tiên tử phải vận thần niệm quan sát một hồi mới biết, đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm trọng, kêu lên: “Có người đang sử dụng đạo pháp của Đại Tự Tại cung, nhất định là ti muội trong cung đang chiến đấu với người khác rồi.” Nói xong, Vân Hà tiên tử nôn nóng lao về phía xảy ra trận chiến, Chu Thanh và Lam Thần cũng nhanh chóng bay theo sau. Truyện "Phật Đạo "

Ngoài 300 dặm, tuy mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng với công lực của 3 người chi phà hơi là tới nơi. Chỉ thấy phía trước hào quang bắn tới tấp vào nhau, cuồng phong cuốn mịt mù che hết mặt mũi những người đánh nhau.

Chu Thanh nhìn thấy rõ đó là một cây Lượng Thiên thước, một đôi móc Bạch Ngọc, một cây phát trần, hai chiếc vòng hoàng kim, 5 món pháp khí cùng liên thủ đấu với một cây dù. Cây dù tỏa hào quang sáng rực, phẩm chất tốt hơn 5 món pháp bảo kia nhiều lần, dù một chống năm vẫn không lép vế, chỉ là bị vây khốn tạm thời không thoát ra được.

“Chính là Bát Bảo Thiên La Tán của Nghệ Hồng đại ti, ai mà to gan đến vậy đánh người của Đại Tự Tại cung chúng ta thế hả?” Vân Hà tiên tử vội lấy ra Định Phong Châu xua tan cuồng phong, 6 bóng người hiện ra, trong đó có một cô gái xinh xắn, tà áo pháp phối đang sử dụng cây dù chống lại 5 người còn lại, hiển nhiên đó là Nghệ Hồng đại ti mà Vân Hà tiên tử đã nói.

Chu Thanh lúc này đã nhìn rõ 5 người kia, 3 tên đạo sĩ và 2 tên hòa thượng, tất cả đều là người quen, chính là Tây Vực Ngũ Tán Nhân lần trước bị Chu Thanh đánh đến te tua phải cụp đuôi bỏ chạy.

Thấy cuồng phong bị xua tan, Nghệ Hồng tiên tử giật mình kinh hãi, Định Phong Châu lơ lửng trên cao, nàng biết vật này không phải thuộc về sư môn mình, tưởng đối phương lại được tăng viện, trong lúc hốt hoảng phân tâm, Bát Bảo Thiên La Tán phát hào quang lọt đi, Ngũ Tán Nhân lại không hề quan tâm biến cố xảy ra, điên cuồng tiếp tục tấn công, tên nào tên nấy như sói đói muốn ăn tươi nuốt sống Nghệ Hồng tiên tử.

Uỳnh! Mấy món pháp bảo bị chấn động dội ngược về, Bát Bảo Thiên La Tán cũng rơi xuống, Nghệ Hồng tiên tử sắc mặt trắng bệch, bị tổn thương nguyên khí, Ngũ Tán Nhân trọng thương phun máu nhưng lại điên cuồng gào to vung pháp bảo xông lên lần nữa, hình như chúng muốn liều mạng.

“Kỳ lạ! Ngũ Tán Nhân bị trúng tà pháp hay sao mà điên hết cả thế này? Hình như chúng bị người khác điều khiển?” Chu Thanh trong lòng nghi hoặc.

Vân Hà tiên tử lấy ra chiếc gương đồng tạo thành lớp hào quang bảo vệ chụp lấy Nghệ Hồng tiên tử, Ngũ Tán Nhân tung pháp bảo đập vào đó đều bị dội ngược, cả bọn lần ra xa mười mấy trượng, phun máu xong rồi lại lao tới, chỉ là không sao phá nổi hào quang bảo vệ, may mà Vân Hà tiên tử không có ý giết chúng, chứ với công lực hiện nay của nàng chỉ búng tay là đủ lấy mạng Ngũ Tán Nhân rồi.

“Vân Hà muội muội! Sao muội lại ở đây? Muội không phải đã đi trung thổ sao?” Nghệ Hồng tiên tử giờ đã nhận ra người quen, biết ngay công lực Vân Hà tiên tử cao hơn mình đến mấy bậc, vừa mừng vừa kinh ngạc, chợt chú ý đến Chu Thanh và Lam Thần đang lơ lửng trên cao, liền hiểu ra nguyên nhân, mở lời trêu chọc: “Thất Thái muội muội đã quay về nói muội tìm được lang quân như ý rồi, người kia chính là Chu chân nhân tông chủ Thiên Đạo tông

lùng lấy đó à? Muội muội hay quá, ngay cả con cái cũng lớn thế rồi cơ à, mà chỉ một năm thôi, sao đứa bé này như 8. 9 tuổi nhỉ?” Truyện "Phật Đạo "

“Ti ti nói bậy quá!” Vân Hà tiên tử đỏ mặt xấu hổ, hiển nhiên Nghệ Hồng tiên tử đã nhìn nhầm thân xác bé gái của Lam Thần là con của Vân Hà.

“Ngũ Tán Nhân bị điên hay sao mà vây đánh ti ti ở đây?” Vân Hà tiên tử lái sang chuyện khác.

“Chủ mẫu không cần ra tay! 5 tên này bị thao túng thần trí rồi, để đệ tử bắt chúng!” Lam Thần biết ngay là cơ hội tốt để thể hiện mình, vội phóng xuống hóa ra bàn tay xanh lè khổng lồ chụp vào Ngũ Tán Nhân.

“Hi hi! U Minh Thu Hồn Trảo của đệ tử chuyên bắt hồn phách đấy à! Lát nữa chủ mẫu cứ tra hỏi chúng là được!”

“Đứa bé này pháp lực cao thâm quá! E rằng ngay cả sư phụ cũng không làm được!” Nghệ Hồng tiên tử trầm trồ khi thấy Lam Thần trở tài.

“Í! Có người phá đám!” Lam Thần đột nhiên hét to, hai cánh tay chui lên từ dưới đất, một chụp lấy Ngũ Tán Nhân lôi xuống biến mất dạng, tay còn lại ngăn cản Lam Thần truy kích. Uỳnh! Lam Thần đánh tan bàn tay kia, bàn tay nổ tung phân hóa thành năng lượng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ hòa tan vào hư không.

Chu Thanh đang quan sát bàn tay moi lên từ dưới đất, đột nhiên cảm thấy ý thức bị xâm chiếm từ từ. “Muốn chết!” Chu Thanh hét lớn, thần niệm dữ dội phá tung luồng ý thức xâm nhập, vung tay đánh ra một quả cầu sét vào mặt cát bên dưới, cát văng tung tóe, lại không hề có bóng người nào hiện ra.

Chu Thanh nhú mày nghĩ ngợi, Lam Thần bay tới, kinh ngạc hỏi: “Tông chủ! Đây là đạo pháp gì thế ạ? Có thể cùng lúc điều khiển năng lượng ngũ hành, đệ tử chưa gặp bao giờ.”

Chu Thanh gằn giọng: “Đó không phải là đạo pháp, mà là thủ pháp của bọn Vu môn thượng cổ!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Vu Môn Xuất Hiện (2)

Lam Thần kinh ngạc nói: “Tông chủ quả nhiên kiến thức uyên bác, nghe tông chủ nói thế là đệ tử nhớ ra, thủ đoạn điều khiển ngũ hành nguyên lực này đúng là cả Vu môn thượng cổ, nhưng từ khi Hoàng Đế giết chết Xi Vuư đại vu, tiên đạo hưng thịnh, Vu môn đã bị tuyệt diệt, tại sao đến bây giờ chúng lại xuất hiện nhỉ?”

Chu Thanh nhủ thầm: “Vân Trung Tử có nhắc đến một ít nên ta có biết, cộng thêm Hường Huy bên Thục Sơn có nói về Dị năng tổ gì đấy, ta đã nghi ngờ bọn dị năng đó là hậu duệ của Vu môn thượng cổ rồi, xem ra bọn Vu môn này không hề đơn giản đâu?”

Dưới kia Vân Hà tiên tử gấp lại tí muội đồng môn, mãi lo huyền thiên tâm sự với Nghệ Hồng tiên tử, không hề quan tâm đến bọn Ngũ Tán Nhân được cứu thoát. Chu Thanh cũng không quá nhiều, chỉ bàn về vấn đề Vu môn với Lam Thần.

“Người trong Vu môn sinh ra đã có sẵn phép thần thông, không cần tu luyện cũng mạnh tương đương với tu sĩ, cùng với thượng cổ Yêu tộc canh giữ Lục đạo luân hồi, đệ tử chả biết gì nhiều, chỉ nghe một ít tin đồn dưới địa phủ thôi, có mấy vị đại vu thượng cổ thậm chí còn có pháp lực tung hoành trời đất, e rằng không hề thua kém với Tam Thanh Đạo Tôn.” Lam Thần nhú mày nhớ lại chuyện xưa cũ.

“Mạnh ngang với Tam Thanh Đạo Tôn à? Người có đùa không đấy?” Chu Thanh có vẻ không tin.

“Đệ tử cũng chỉ nghe đồn chứ không biết chính xác, tông chủ từng nghe qua Cộng Công và Chúc Dung chứ? Hai người này cũng là đại vu, cùng với Xi Vuư, Hình Thiên đều là người trong Vu môn, sau đó không biết tại sao cả hai đều chết trong trận chiến Chu Sơn, từ đó Vu môn suy tàn, Xiển giáo kim tiên Quảng Thành Tử giúp đỡ đệ tử là Hoàng Đế giết chết thủ lĩnh Vu môn Xi Vuư, từ đó Vu môn bị diệt vong, những gì đệ tử biết có nhiều đó thôi à!” Lam Thần nói ra hết toàn bộ lời đồn hán từng nghe.

Nghe Lam Thần nói thế, Chu Thanh hiểu ra: “Những thông tin này đã từ thời xa xưa không thể kiểm chứng rồi, nhưng có một điều dám chắc chắn là bọn Ngũ Tán Nhân đã bị Vu môn khống chế ý thức. Hừ! Dám tấn công bổn tọa, chạy trốn nhanh thật đấy, nhưng ta đã biết xảo huyết ả náu của chúng ở đâu, sau này ta sẽ tính sổ!” Chu Thanh lạnh lùng rít lên, sắc mặt dữ tợn, Lam Thần không dám hỏi nhiều, chỉ biết ngoan ngoãn đứng hầu kế bên.

“Hèn gì Vân Trung Tử không nhắc nhiều trong Luyện Khí Tổng Cương về đại vu, thì ra Hoàng Đế là đệ tử của Quảng Thành Tử, tin chắc trận chiến năm xưa Xiển giáo đã dùng thủ đoạn xấu xa nào đó giành chiến thắng nên không ai nhắc đến, Vu môn và tiên đạo từ ngàn xưa đã mang sẵn thù hận sâu tựa biển, thế mà giờ đây các đại môn phái trung thổ lại quên sạch, còn để bọn Dị năng tổ gì đó đề đầu cười cồ chứ! Nhưng tại sao chúng lại ra tay với Đại Tật Tại cung, thiết nghĩ mãi không thông?” Chu Thanh lắc đầu bó tay, nhưng nghĩ tới 2 tên đánh lên vừa rồi do có dị năng nên trốn thoát, còn công lực so với mình chỉ là hạng tép riu, Chu Thanh cũng không bận tâm nữa.

Chu Thanh và Lam Thần được Vân Hà tiên tử giới thiệu với Nghệ Hồng tiên tử, hai bên hành lễ khách sáo vài câu, Chu Thanh nhìn ra Nghệ Hồng tiên tử đã đạt cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ, trong lòng kính phục Đại Tự Tại cung, ít ra về số lượng đệ tử thì người ta vượt xa Thiên Đạo tông của mình nhiều.

4 người bay về nơi cũ, Vân Hà và Nghệ Hồng bay trước dẫn đường đi xuyên trận pháp cấm chế đi vào Đại Tự Tại cung, Chu Thanh và Lam Thần bám sát theo sau, thật ra với công lực hiện nay của Chu Thanh, chỉ nhìn sơ qua là tham ngộ được nét ảo diệu của trận pháp, muốn phá giải xông vào cũng dễ dàng, nhưng Đại Tự Tại cung không phải kẻ thù, đương nhiên phải giữ đúng phép tắc.

Vân Hà tiên tử không dám kể Lam Thần là âm thần dưới địa phủ, Nghệ Hồng tiên tử chỉ biết Lam Thần là đệ tử của Chu Thanh, một tu sĩ lợi hại ở hải ngoại, thấy Chu Thanh và Lam Thần ung dung bước vào trong trận, Nghệ Hồng tiên tử nhủ thầm: “Vị Thiên Đạo tông chủ này còn lợi hại hơn cả lời đồn, ngay cả đệ tử dưới trướng cũng là cao thủ tuyệt đỉnh, Vân Hà muội muội tốt số thật!”

4 người bay hồi lâu mới ra khỏi trận pháp, non xanh nước biếc hiện ra, mọi người đã vào Đại Tự Tại cung. Nghệ Hồng tiên tử lễ phép nói: “Chu chân nhân! Mời theo tiểu nữ, cung chủ sẽ ra gặp mặt ngay ạ!”

Chu Thanh rời khỏi không lâu, dưới đụn cát bỗng chui ra một bóng người, đó là một thanh niên nam tử chừng hai mươi bảy tám tuổi, quất vào hư không: “Diệp Đạo Xuyên, ngươi sao rồi? Bị thương à? Ngũ Tán Nhân thật là vô dụng, cứ moi lấy nguyên thần chúng để phục vụ chúng ta nghiên cứu vậy!”

Một trung niên nam tử chui ra từ hư không, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng còn đang rỉ máu, khó nhọc nói: “Lôi Thiên La, sao ngươi hiện hình ở đây? Nhờ bọn người kia quay lại thì chúng ta nguy to, thật không ngờ Đại Tự Tại cung có cao thủ như thế!”

“Hí hí! Vừa rồi ngươi chịu thua rồi nhé, dĩ năng nhiếp hồn của ngươi thế mà không làm gì được hần, vị Thiên Đạo tông chủ Chu Thanh này quả nhiên lợi hại, xem ra chúng ta phải tính toán kế hoạch kĩ hơn mới được! Gần đây đệ tử Thục Sơn và Côn Lôn hay xảy ra xung đột, cơ hội của chúng ta sắp đến rồi!” Lôi Thiên La hí hửng lên tiếng.

“Tu đạo giới càng loạn càng tốt, nhưng trước khi chúng ta hội tụ đủ thực lực, không nên khinh suất manh động!” Diệp Đạo Xuyên nắm lấy Lôi Thiên La biến một cái ra ngoài mấy mươi dặm, thế mới yên tâm dừng lại nói chuyện tiếp.

“Vừa rồi ta dùng thuật nhiếp hồn thử xâm nhập ý thức tên Chu Thanh đó, nào ngờ bị hần phản kích đánh trọng thương, nhưng ta cũng mơ hồ cảm nhận được chút khí tức quen thuộc.” Diệp Đạo Xuyên hỏi ngược lại.

“Khí tức gì quen thuộc vậy? Chẳng lẽ liên quan đến thứ chúng ta cần tìm?” Lôi Thiên La giật mình hỏi dồn.

“Hình như là... khí tức 12 vị tổ sư Vu môn của chúng ta, chỉ có điều cực kì suy yếu, giống như bị phong ấn vậy, ta cũng không rõ, công lực của chúng ta quá yếu, tộc nhân từ thời thượng cổ bị Tiên đạo tiêu diệt, huyết mạch lưu truyền đến đời chúng ta đã không phải dễ rồi, may mà các môn phái trung thổ quên bống chuyện xưa, bằng không hy vọng của chúng ta cũng tiêu tan luôn!” Diệp Đạo Xuyên sầu não than ngán thở dài. Truyện "Phật Đạo "

“Cái gì? 12 vị tổ sư Vu môn, sau khi thủ lĩnh Xi Vu bị giết, 12 vị tổ vu đã tan xác theo rồi mà, sao lại còn có khí tức ở đây? Ngươi bị Thiên Đạo tông chủ phá hỏng đầu óc rồi à?” Lôi Thiên La nhảy dựng lên.

“Ta thấy ngươi hồng đầu óc thì có, 12 vị tổ vu tuy tan xác, nhưng nếu hội tụ đủ hồn phách và nguyên thần vẫn có thể triệu hồi. Ngươi tưởng chút tài hèn sức mọn của chúng ta có thể làm nên chuyện hả? Ngay cả bọn đạo sĩ trần gian hợp sức lại ta còn đối phó không nổi, nói gì đến đám thần tiên trên trời, vốn dĩ ta định thao túng bọn Ngũ Tán Nhân đi thu thập nhiều nguyên thần cao thủ, nói không chừng có thể ngưng tụ phân thân của 12 vị tổ vu. Ài! Giờ thì công cốc rồi!” Diệp Đạo Xuyên bi quan thở dài.

“Tiếc thật! Từ khi Xi Vu bị giết chết, khó khăn lắm mới xuất hiện một Bạch Khởi đại vu thần thông quảng đại, nào ngờ lại bị Tiên đạo trấn áp, may mà thắng trước Trường Bình xảy ra động đất nên chúng ta mới phát hiện ngài ấy bị phong ấn dưới đó.”

“Ta thật không hiểu Từ Phúc chỉ là một thuật sĩ kém cỏi, sao có năng lực chống lại Bạch Khởi đại vu chứ? Chẳng lẽ còn có gì uẩn khúc?”

“Hừ! Từ Phúc mà là thuật sĩ gì, bộ tộc của ngươi không biết bí mật này rồi, chỉ có ta mới biết thân phận thật sự của Từ Phúc từ mấy câu thơ tổ tiên truyền lại.” Lôi Thiên La vênh mặt nói.

“Câu thơ gì vậy? Từ Phúc là ai? Chúng ta đều là người trong Vu môn, ngươi đừng giấu giếm nữa, nên nhớ chúng ta khó khăn lắm mới tìm ra tung tích Bạch Khởi, chúng ta không trường sinh bất tử đâu, không có thời gian lây nhây đâu nhé!”

“Quy Xà Bàn, có thể trông Kim Liên trong ngọn lửa! Bây giờ ngươi biết Từ Phúc là ai rồi chứ?” Lôi Thiên La nghe Diệp Đạo Xuyên hỏi thúc, không dám cù cưa nữa, bèn nói ra câu thơ.

“Thì ra là người này, hèn chí Vu môn chúng ta thua xiểng liểng, dù Thiên Đạo tông chủ Chu Thanh có cách triệu hồi 12 vị tổ vu thì sao chứ, vừa nãy ngươi thấy rồi đó, đừng nói là hần, ngay cả con bé gái kề bên hần chúng ta cũng đánh không lại đâu, làm sao mà bắt hần khai ra được!” Diệp Đạo Xuyên than thở.

“Vậy thì chưa chắc, giờ đây Chu Thanh là khách khanh trưởng lão của Thục Sơn, mà Thục Sơn và Côn Lôn xung đột đến hồi gay cấn, chúng ta cứ ế quân mặc cho đôi bên đánh giết lẫn nhau, giờ ta nghĩ cách giải thoát cho Bạch Khởi đại vu ra cái đã, có Bạch Khởi giúp sức, chúng ta còn sợ gì các môn phái trung thổ nữa?” Lôi Thiên La trình bày kế hoạch, 2 người thống nhất ý kiến, vụt biến vào hư không.

Hai người mới rời khỏi một lát, trong hư không đột nhiên có một con rết màu tím chui ra, con rết phóng thẳng lên trời, bay trở vào tay áo Chu Thanh.

“Hai tên Vu môn đàn độn, với chút thủ đoạn này mà đòi nổi dậy à? Thì ra Bạch Khôi là đại vu, còn Từ Phúc là Chân Vũ Thang Ma đại đế. Hí hí! Hôm nay các ngươi đã cho ta biết rất nhiều thông tin đó, bằng chút dị năng hạng bét đó mà tưởng thoát khỏi thiên nhân của ta sao?”

“Tông chủ thần thông quảng đại, trí tuệ hơn người, mấy tên vu môn con con hạng bét sao qua mặt nổi tông chủ ạ!” Lam Thần không bỏ lỡ cơ hội nịnh bợ. Truyện "Phật Đạo "

Thật ra với thân xác Thiên Quỷ có khả năng đi xuyên mấy chục tầng không gian của Lam Thần, sao mà không phát hiện 2 người Diệt Đạo Xuyên và Lôi Thiên La trốn trong hư không chứ, nếu không vì Chu Thanh ra lệnh làm bộ không hay biết, tin chắc hẳn đã lấy Hóa Huyết thần đao ra chém chết 2 người rồi.

Mặc kệ Lam Thần nịnh bợ, Chu Thanh đưa mắt quan sát cảnh vật xung quanh, Đại Tự Tại cung đúng là xứ sở thần tiên chốn nhân gian, hèn chi Vân Hà tiên tử khi vào Thục Sơn động thiên lại chả mấy quan tâm

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Tử Muội Hồ Ly (1)

Một thiếu nữ đạp mây lướt ra, sau lưng là Thất Thái, Nghê Hồng và mười mấy nữ đệ tử Đại Tự Tại cung, Vân Hà tiên tử vừa nhìn thấy đã chạy vội đến hành lễ, luôn miệng cung kính gọi sư phụ. Đại Tự Tại cung chủ tay cầm một cành liễu xanh mượt, nhìn là biết không phải vật phẩm tầm thường, do thiếu nữ này là sư phụ của Vân Hà tiên tử nên Chu Thanh cũng không dùng thần niệm do xét công lực, chỉ mơ hồ nhận ra công lực của cô gái này còn cao hơn cả một số hải ngoại tán tu khác như Cực Âm lão đạo, Vô Chân lão ni. Truyện "Phật Đạo "

Đang lúc Chu Thanh đang ngơ ngác, Vân Hà tiên tử lại gần nói nhỏ: “Còn không mau bái kiến sư phụ của thiếp!”

Chu Thanh giật mình bừng tỉnh, vội hành lễ với Đại Tự Tại cung chủ, tự xưng là hậu bối, cô thiếu nữ hốt hoảng vội vàng trả lễ: “Không dám! Nếu cũng là người tu đạo, không nên phân cao thấp, chúng ta cứ xưng hô ngang hàng vậy!” Truyện "Phật Đạo "

Lúc này Chu Thanh đã đạt cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, chốn nhân gian không còn ai là đối thủ, Đại Tự Tại cung chủ đương nhiên không dám đứng trên Chu Thanh một bậc, thấy Chu Thanh cầm cành cây trên tay, trong lòng nghĩ hoặc, đang định hỏi chuyện, đột nhiên hai cô gái lướt tới, cả hai đều mặc trang phục cung đình.

“Sư phụ!” Tiểu hồ ly Chu San lao ngay vào lòng Chu Thanh nũng nịu, còn Chu Nghi phép tắc hơn hành lễ với Đại Tự Tại cung chủ trước, sau đó ngồi xuống kế bên Chu Thanh, nhìn thấy Chu Thanh và Vân Hà tiên tử thái độ thân mật, sắc mặt có vẻ không vui. Truyện "Phật Đạo "

“Đa tạ cung chủ đã giúp ta chăm lo cho 2 đệ tử này, quý nhiều cung chủ nhiều ngày bần đạo thật vô cùng áy náy!” Chu Thanh nói chuyện khách sáo, dùng thiên nhân tra xét thử công lực của hai tử muội hồ ly, kinh ngạc nhận ra Chu Nghi đã bước vào cảnh giới Hóa Thần sơ kì, còn Chu San đã là Dẫn Khí hậu kì, tốc độ tiến bộ của chúng gấp mấy chục lần tu sĩ bình thường.

“Sư phụ à! Người truyền cho con công pháp tu luyện thần thức lợi hại thật đấy! Ti ti đã đạt cảnh giới Hóa Thần vào một tháng trước, ngày nào chúng con cũng nhớ mong sư phụ, sao sư phụ đến giờ mới tới đón chúng con vậy?” Chu San cứ thui đầu vào lòng Chu Thanh nũng nịu không chịu buông.

“Thôi được rồi! Mị hoặc thuật của con không tác dụng với ta đâu! Công pháp ta truyền cho con là tuyệt học bốn môn, chỉ cần chăm chỉ tập luyện con cũng đạt cảnh giới Hóa Thần nhanh thôi! Giờ sư phụ đã có động phủ ở hải ngoại, sư huynh của con cũng quay về rồi, sư phụ lần này đến đón 2 con về đó!” Chu Thanh mỉm cười vỗ nhẹ vào đầu Tiểu hồ ly.

“Chu chân nhân, hai vị đồ đệ của ngài tư chất thật thông minh, tốc độ tu luyện cực nhanh, trong số các đệ tử Đại Tự Tại cung của ta không ai bì kịp, đúng là danh sư xuất cao đồ!” Đại Tự Tại cung chủ lên tiếng khen ngợi.

“Không dám! Cũng nhờ Đại Tự Tại cung nằm ở nơi sa mạc, hội tụ nhật nguyệt tinh hoa, công pháp ta truyền thụ cho 2 đồ đệ chính là cần hấp thu nhật nguyệt tinh hoa tu luyện nguyên thần, có nơi chốn thích hợp như thế hỗ trợ tu luyện nên chúng mới dễ dàng tiến bộ. Vừa rồi ta thấy các đệ tử trong cung người nào cũng mạnh hơn rất nhiều so với các đệ tử cùng bối phận của các đại môn phái trung thổ, ngay cả Côn Lôn vẫn không thể so sánh, đủ thấy cung chủ mới là bậc hiền tài.” Chu Thanh cũng khách sáo khen ngợi.

Chu Nghi thấy Chu San cứ bám lấy Chu Thanh, bèn kéo muội muội qua ngồi kế mình. Đồi bên nói chuyện hồi lâu cho đến tối, Đại Tự Tại cung chủ mới xin phép vào trong, vốn dĩ cung chủ đang bế quan luyện chế một món pháp bảo, cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của Chu Thanh, tưởng có cao thủ đến gây hấn nên mới xuất quan, nay phải quay vào chế luyện tiếp cho xong, các đệ tử khác trong cung cũng đến giờ tu luyện nên đều theo sư phụ vào trong, do Đại Tự Tại cung toàn là nữ nhi, Chu Thanh không tiện theo vào, chỉ ngồi lại bên ngoài mái đình cùng với Vân Hà tiên tử, Chu Nghi, Chu San, ngắm trăng uống trà.

Chu San nhìn thấy Lam Thần, bèn reu ghẹo: “Sư phụ! Cô bé dễ thương này là đồ đệ người mới thu nhận à? Này, tiểu muội muội, muội phải gọi ta là sư

ti ti đấy nhé, sau này phải nghe lời ti ti đấy!”

Lam Thần âm ức lắm, thân xác Thiên Quỷ tuy hữu dụng, nhưng cứ luôn bị hiểu nhầm là bé gái, nhưng Chu San là đệ tử của Chu Thanh, vừa rồi quan sát thấy hình như Chu Thanh rất thương yêu 2 con hồ ly này nên hẳn không dám làm dữ, chỉ cười hi hi: “Hiểu nhầm rồi!” Lách một cái, hiện ra nguyên hình Thiên Quỷ cao lớn xương trắng âm u, Chu San giật mình nhảy lùi ra sau sợ hãi.

“San San đừng sợ! Đây là hộ pháp Lam Thần của Thiên Đạo tông ta, hôm nay vừa đúng vào ngày cực âm, lại có trăng tròn, là thời khắc luyện công tốt nhất của Yêu tộc các con, để sư phụ giúp con một tay, nhưng ta chỉ giúp được có một lần, sau này con phải tự mình cố gắng đó!”

Chu Thanh phát tay một cái, một tia sáng vàng chói bắn thẳng vào trán Chu San, nói tiếp: “Sư phụ đã truyền công lực cho con rồi, con hãy tìm một nơi yên tĩnh, bảo ti ti ở kẻ bên hộ pháp, con hãy hấp thu tinh hoa năng lượng mặt trăng vào đêm nay dung hòa công lực ta mới truyền cho vào trong nội đan, như thế con sẽ đột phá lên cảnh giới Hóa Thân sơ kì rồi. Ngày mai chúng ta sẽ lên đường về Tây Hải, sư phụ đã điều tra được kẻ thù của các con Thiên Huyền Huyết Ma đang trốn ở đâu, nhưng với công lực các con hiện giờ chưa đủ sức trả thù đâu, nhưng ta sẽ làm chủ cho các con, chỉ cần theo ta về tiên phủ tu luyện 3 tháng thôi, đảm bảo các con đủ sức tận tay trả thù không cần ai giúp sức.”

Nghe Chu Thanh nói biết Thiên Huyền Huyết Ma trốn ở đâu, lại có thể giúp mình trả thù, hai con hồ ly vốn đã sùng bái Chu Thanh, biết ngay sư phụ không nói dối, cũng không hỏi thêm, Chu Nghi kéo lấy Chu San bay đi tìm chỗ luyện công ngay.

“Ti ti, tại sao phải kéo muội ra ngoài, chúng ta cứ tu luyện ở trong Đại Tự Tại cung cũng được mà.” Chu San vừa bám theo Chu Nghi vừa nêu thắc mắc.

“Mấy tháng này chúng ta nhờ vào huyền công của sư phụ che giấu yêu khí nên mới không ai phát hiện chúng ta là yêu tinh, nhưng giờ đây muội phải hấp thu năng lượng mặt trăng dung hòa công lực sư phụ truyền cho vào nội đan, yêu khí sẽ tỏa ra ngoài không giấu được nữa, nếu muội tu luyện trong Đại Tự Tại cung nhất định làm kinh động nhiều người, tuy cũng chả có gì to tát, nhưng e rằng đồn ra ngoài các môn phái thù địch với sư phụ lại dựa vào cái cơ Đại Tự Tại cung chứa chấp yêu tinh mà gây hấn, như thế sẽ không hay lắm đâu!” Chu Nghi suy nghĩ thấu đáo.

“Vậy mình ra ngoài tìm nơi nào đó yên tĩnh tu luyện một đêm, mai trở về theo sư phụ về động phủ ở Tây Hải!” Chu San hiểu ra, cùng với ti ti ra khỏi động thiên Đại Tự Tại cung, bay là là xuống dưới sa mạc tìm nơi thích hợp.

Ánh trăng sáng vành vành, khắp nơi tĩnh lặng, nhật nguyệt tinh hoa hội tụ dồi dào, tu luyện ở đây hiệu quả chẳng khác nào trong Đại Tự Tại cung. Chu Nghi cầm lấy Âm Dương kính hàng nhái lần trước tịch thu của đệ tử Mao Sơn thủ hộ kẻ bên Chu San. Chu San tập trung vận huyền công, rú lên một tiếng, hiện nguyên hình một con hồ ly lông trắng phao như tuyết, phun ra nội đan to bằng quả trứng gà, viên nội đan xanh biếc được bao bọc bởi nhiều tia sáng vàng lấp lánh, sắc xanh và ánh vàng từ từ dung hòa vào nhau.

Chu Nghi căng thẳng cảnh giác, thần niệm phát ra quan sát tình hình trong vòng một dặm, lúc này đang là lúc gay cấn, phần lớn công lực của yêu tinh đều tập trung vào nội đan, nếu như có người đến cướp đi nội đan của Chu San, e rằng đạo hạnh sẽ bị giảm nửa khó mà hồi phục, hơn nữa đây là lúc đột phá cảnh giới, sơ suất là nguy hiểm đến tính mạng ngay.

Một canh giờ trôi qua dài đằng đẵng, sắc xanh và ánh vàng hoàn toàn hòa hợp với nhau, nội đan xoay tròn trên không với tốc độ cực nhanh, nở to ra gấp bội, một tí công lực mà Chu Thanh truyền cho thôi đã lớn biết dường nào, Chu San phải mất một canh giờ mới luyện hóa hoàn toàn, thu lại nội đan vào miệng, biến trở lại hình người.

Chu Nghi thấy thể thờ phào nhẹ nhõm, giờ chỉ vận công thêm chút nữa là đại công cáo thành, mai sẽ theo Chu Thanh về tiên phủ tu luyện thêm, nghĩ tới cảnh có thể tận tay trả thù cho bộ tộc, Chu Nghi vô cùng kích động.

Chính vào lúc này, một chập tiếng gõ chuông leng keng vang lên, Chu Nghi ngấm ngấm lo lắng, tiếng chuông này hình như chuyên thu hút hồn phách, may mà không nhắm vào mình, nhưng nhìn thấy Tiểu hồ ly cắn răng đau đớn, cố gắng không bị tiếng chuông ảnh hưởng, chớp mắt đã vận công xong, tiến vào cảnh giới Hóa Thân.

“Ti ti, tiếng chuông ở đâu ra thế này? May mà muội đã qua hồi gay cấn, cộng thêm công lực sư phụ truyền cho muội mạnh mẽ nên mới thoát nạn.” Hú vía! Nếu tiếng chuông đang sớm thêm một chút thôi là Tiểu hồ ly đã tẩu hỏa nhập ma rồi, Chu San rùng mình nghĩ tới tình huống nguy hiểm vừa nãy, liền sau đó lại nổi giận đùng đùng, bây giờ công lực tăng tiến vượt bậc, Chu San muốn tìm người gõ chuông trả thù ngay.

“Ti ti, chúng ta đi xem thử tên khốn nào gõ chuông vào đêm hôm khuya khoắt đi! Hừ, muội phải dạy cho hắn một bài học mới được.” Chu San hậm hực nói, lấy ra Cửu Long Thần Hòa Tráo hàng nhái được Chu Thanh tịch thu từ Càn Cơ lão đạo. Tuy đây là hàng nhái, nhưng trong đó lại có 9 con hỏa long thứ thiệt được các trưởng lão Côn Lôn dùng Ly Địa Tinh Hóa luyện chế, uy lực mạnh hơn các pháp bảo thông thường khác rất nhiều.

“Thôi bỏ qua đi! Tiếng chuông này không nhằm vào chúng ta, chắc là do tu sĩ Tây Vực nào đó gõ đấy, nếu đã không bị tổn thất gì, chúng ta mau quay về thôi, đỡ chuốc thêm phiền phức cho sư phụ!” Chu Nghi khuyên bảo.

“Vâng, coi như tên kia gặp may! Ti ti, chúng ta quay về nào!” Tiểu hồ ly kể cũng hiểu chuyện, vốn dĩ hai người là yêu tinh, trước kia công lực thấp kém phải trốn chui trốn nhủi quen rồi, nay công lực mạnh lên nhưng tính sợ chuốc phiền phức vào thân vẫn được lưu giữ trong tiềm thức.

Tiếng chuông vẫn vang lên đều đều, dưới mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một mảng đen ngòm từ từ chuyển động về phía phát ra tiếng chuông.

“Á!” Tiểu hồ ly và Chu Nghi đồng thanh hét lên kinh hãi, thì ra mảng đen đó là vô số rắn rết, bò cạp, nhện độc và một số côn trùng cực độc không biết gọi tên khác tụ tập lại, ừn ừn kéo nhau tiến về phía tiếng chuông.

Chương 177: Tỉ Muội Hồ Ly (2)

Tiểu hồ ly và Chu Nghi nhìn thấy cảnh lạ lùng như thế, lòng hiếu kỳ nổi lên, bèn bay lên cao lảng lảng mò về phía tiếng chuông phát ra, ở bên dưới chốc chốc lại có rắn độc, rết và bò cạp gia nhập hàng ngũ, mảng đen càng lúc càng lan rộng. Đám côn trùng độc bên dưới cũng biết hấp thu ánh trăng nở to ra, một con tắc kè màu sắc sặc sỡ bự như con sói, còn có con cóc phình to như con mèo, hiển nhiên tất cả đều mang kịch độc trên mình, cuối cùng hàng ngũ trùng độc kéo dài đến hơn mấy mươi dặm trên sa mạc, hết như một con giao long khổng lồ đang trườn đi trên cát.

Tiểu hồ ly phà một hơi lạnh, toàn thân nổi hết da gà, níu chặt lấy tay Chu Nghi, kinh ngạc nói: “Tỉ tỉ, đáng sợ quá! Trong sa mạc lại có nhiều độc trùng như thế, trong đó còn có vài con có linh khí nữa chứ, chỉ cần chúng sống thêm mấy mươi năm, tin chắc sẽ chuyển hóa thành hình người như chúng ta rồi.”

“Đại Tự Tại cung là nơi hấp thu nhật nguyệt tinh hoa nồng hậu nhất, so với những nơi khác còn đậm đặc hơn gấp mấy mươi lần, số độc trùng này tụ tập ở đây cũng không có gì lạ, do chúng hấp thu nhật nguyệt tinh hoa nên mới to lớn đến thế, chỉ có điều tiếng chuông này thật kì lạ, hình như dùng để tụ tập đám trùng độc này, không biết để làm gì nhỉ?” Chu Nghi nhẹ nhàng giải thích.

“Tỉ tỉ, xem kia!” Ánh mắt Tiểu hồ ly rực sáng, phát hiện bên dưới là một khoảnh đất rộng mấy mươi mẫu, xung quanh được đòi cát nhô cao bao bọc, hai người lặng lẽ bám theo dấu vết trùng độc đã ra khỏi phạm vi trận pháp bảo vệ của Đại Tự Tại cung, vô số trùng độc tiếng về phía khoảnh đất rộng này, tiếng chuông lanh lảnh chói tai chính là phát ra ở đây.

Chu Nghi nhìn theo hướng chỉ tay của Chu San, chú ý đến bên dưới có 6 tòa tế đài cao 3 trượng, trong đó 5 tòa tế đài có cắm một cây trường phiên đen sì tỏa ra khói đen ngùn ngụt, gió đêm thổi mạnh ào ạt cũng không xua tan được luồng khói đen kia.

5 tòa tế đài cách nhau mười mấy trượng, bao quanh một tòa tế đài cao hơn một chút, có 2 đạo sĩ mặc đạo bào xanh đứng trên đó, một người trẻ tuổi chừng hai mươi bảy tám tuổi, người còn lại là một lão đạo trung niên, râu tóc bạc phơ, trên dưới toàn thân có khí xanh lan tỏa, hiển nhiên là một cao thủ tu luyện huyền công đạo gia chính thống.

Tên đạo sĩ trẻ tuổi thần sắc cao ngạo, một tay cầm một chiếc chuông đồng nhỏ, tay kia cầm chiếc dùi gõ liên tục theo nhịp vào chuông, miệng lầm bầm niệm thần chú, đội quân trùng độc chính là bị tiếng chuông này thu hút.

Lão đạo trung niên tay cầm một thanh kiếm gỗ, trên thanh kiếm có vẽ phù chú bằng mực chu sa đỏ, phía trước mặt có bày một chiếc tử đàn mộc án rộng 3 thước, trên đó bày lò hương, giấy bùa, lệnh bài, lệnh kỳ, hồ lô, ngọc như ý... đủ loại pháp khí dùng làm phép.

Trên chiếc lò hương bạch ngọc có cắm 3 cây nhang đàn hương to bằng đốt tay, mùi thơm phảng phất theo gió, hút vào làm đầu óc mê mang, đám trùng độc hình như cũng hít phải khói nhang nên bò chậm lại, trở nên dờ dẩn hẳn.

Chu Nghi và Tiểu hồ ly thấy cảnh quái dị như thế, vội lảng lảng hạ thấp độ cao, cả hai đều có kiếm quang hộ thân, trùng độc không dám đến gần, hai người lén lút sau một đồi cát quan sát động tĩnh, chốc chốc lại có trùng độc bò lướt ngang. Tiểu hồ ly kinh tâm muốn vùng phi kiếm ra giết chết, bị Chu Nghi đưa tay ngăn lại.

“Muội muội, không được làm bừa, hai tên đạo sĩ kia hình như đang tế luyện pháp bảo gì thì phải, tỉ thấy gã đạo sĩ trẻ có công lực không thua kém chúng ta đâu, còn lão đạo sĩ già kia thì tỉ không nhìn thấu, chắc chắn công lực cao hơn chúng ta nhiều lần, nhìn trộm người khác tế luyện pháp bảo là đại kỵ của các môn phái Đạo gia, chúng ta đừng nên gây hấn, về bẩm báo với sư phụ để người định đoạt vậy!”

“Tỉ tỉ, lão đạo sĩ kia rõ ràng là tu luyện huyền công đạo gia chính thống, nhưng lại tụ tập nhiều trùng độc ở đây, chỉ e là có âm mưu gì, chúng ta cứ xem cho rõ đã, dù sao thì chúng vẫn chưa phát hiện chúng ta mà!” Chu Thanh chỉ truyền một ít công lực thần niệm cho Chu San thôi mà giờ đây Tiểu hồ ly đã vượt cả Chu Nghi, vừa nhìn thoáng qua là nhận ra ngay khí tức lan tỏa của lão đạo sĩ.

“Cái chuông gọi côn trùng hay nhỉ! Nếu muội cũng có một cái thì tốt quá! Ngày nào muội cũng bắt một ít trùng độc về chơi đùa. Hừ! Sư phụ giờ đây lợi hại thế này mà quá keo kiệt, ngay cả quả gập mặt cũng không cho muội!” Tiểu hồ ly lại nhõng nhẽo như một đứa trẻ.

Tiểu hồ ly xoay tròn đôi mắt, không biết đang toan tính mưu mẹo gì với vĩnh Chu Thanh, thật ra Chu Thanh đã chuẩn bị sẵn pháp bảo lợi hại ban cho 2 người rồi, chỉ là thấy công lực 2 người còn chưa đạt đến mức phát huy hết uy lực pháp bảo nên định một thời gian nữa mới ban cho.

Chu Nghi biết rõ tính tò mò của Tiểu hồ ly, nó kiên trì muốn xem thử hai tên đạo sĩ kia tế luyện pháp bảo gì, nói gì cũng không chịu rời khỏi, đành nán lại cùng nó vậy.

Nhìn thấy khắp nơi trùng độc ào ạt kéo đến, bò lên tế đài áp sát gã đạo sĩ trẻ, nhưng lũ trùng độc hít phải khói của mấy cây nhang liền trở nên mềm oặt rớt xuống tế đài, đè lên những con trùng khác, đám trùng độc bắt đầu cắn xé lẫn nhau, không con nào có thể lại gần 2 tên đạo sĩ được.

Gã đạo sĩ trẻ tuổi mừng rơn, tay vẫn không ngừng gõ chuông đều đều, mỉm cười nói: “Huyền Linh sư thúc, nơi đây quả nhiên là nơi hội tụ nhật nguyệt tinh hoa nồng đậm nhất, mấy con trùng độc này to chưa kia! Ấy đa, sư thúc xem bên kia đi! Con tắc kè ngũ sắc kia sắp tiến hóa thành yêu tinh luôn rồi, còn nữa, con rết khổng lồ kia.”

Nhìn theo hướng chỉ tay của gã đạo sĩ trẻ, một con rết to dùng màu đỏ đang cắn nhau đẫm máu với một con rắn độc. Con rắn to như cột nhà, rết đỏ tuy to như vẫn không bằng nó, thế nhưng 2 con trùng độc lại không ai sợ ai, cắn nhau dữ dội, những con trùng khác đều tản ra chừa một khoảng rộng cho chúng cắn xé, con rết búng một cái bay lên cao, đáp xuống đỉnh đầu con rắn, hai chiếc răng nanh nhọn hoắt cắm phập vào não, chỉ một lúc là con rắn bị hút sạch máu thịt, chỉ còn lại một lớp da èo uột.

Con rết đỏ hút xong máu thịt con rắn, sắc đỏ toàn thân rực rỡ hơn như sắp phun ra máu, ngửa cổ lên trời rít lên âm u, năng lượng mặt trăng ọ ạt bị nó hấp thu vào cơ thể.

“Tỉ tỉ, con rết này chỉ cần hấp thu năng lượng mặt trăng như thế, không quá 3 tháng sẽ tự được nội đan, tiến hóa thành yêu tinh như chúng ta rồi đấy, cộng thêm nó có sẵn chất kịch độc trong cơ thể, so với Hồ tộc chúng ta còn mạnh hơn bội phần, chỉ là trí tuệ của nó thì hơi kém.” Tiểu hồ ly dù sao vẫn còn mang tâm tính trẻ con, nhìn thấy cảnh tượng thú vị này nên thích thú truyền âm cho Chu Nghi.

“Muội muội, hãy cẩn thận! Đừng động đây, để hai tên đạo sĩ phát hiện chúng ta thì nguy đó!” Chu Nghi cũng truyền âm nhắc nhở.

Lão đạo trung niên cũng vui mừng ra mặt, nói: “Địa Linh Tử sư đệ, đợi sau khi sư thúc luyện xong Ngũ Độc Thần Phiến chắc chắn sẽ trả ơn con mà, nhớ giữ chặt Lạc Hồn chuông đây, phải gõ chuông liên tục thêm một lúc nữa, đợi lũ trùng độc tàn sát lẫn nhau mới gia tăng uy lực được.”

Lão đạo trung niên cầm lấy thanh kiếm gỗ, đâm xuyên một lá bùa, nỏ lửa đốt trụ, lại phun ra một ngụm nước lên đó, thổi tung vào bên dưới, một cơn mưa nhỏ rớt xuống, nước mưa phủ vào đám trùng độc làm chúng cắn xé nhau dữ tợn hơn, chỉ chớp lát đã chết hơn một nửa, trong đó vài con sắp thành tinh như con cóc sắc sỡ, tắc kè ngũ sắc, và cả con rết đỏ sau khi hút máu thịt của đồng bọn càng lúc càng to ra, tên đạo sĩ trẻ vẫn không ngừng gõ chuông, độc trùng ùn ùn kéo đến lấp chỗ trống làm thức ăn cho mấy con khỏe mạnh, cắn xé một hồi, số độc trùng không những không ít đi mà còn tụ tập nhiều hơn.

“Hi hi! Sư thúc, sao người lại biết ở đây có nhiều độc trùng tụ tập thế ạ?” Tên đạo sĩ trẻ tuổi tên Địa Linh Tử thấy bên dưới có nhiều độc trùng đến thế cũng kinh ngạc không kém, bèn lên tiếng hỏi.

“Ngũ Độc thần phiến của ta vào mấy mươi năm trước đã luyện thành bản thể rồi, tiếc là phải thu thập nhiều linh hồn trùng độc mới có thể phát huy uy lực, suốt mấy mươi năm qua ta không cách nào tìm đủ số trùng độc đó, lần này Huyền Không sư bá của con từ Thục Sơn trở về có đem về một ít thông tin, Thiên Đạo tông chủ Chu Thanh gì đó đã làm khách khanh trưởng lão phái Thục Sơn, nhất là còn có người của Đại Tự Tại cung xuất hiện, điều này đã làm ta sức nhớ Đại Tự Tại cung nằm ở chốn sa mạc hoang vu, nơi đây hội tụ nhật nguyệt tinh hoa nồng đậm nhất, độc trùng tin chắc không ít, Đại Tự Tại cung toàn là nữ nhi, số độc trùng này với họ không có ích, ta không muốn lãng phí, nên tìm đến đây tế luyện pháp bảo. Thật không ngờ lại có nhiều trùng độc đến thế, hoàn toàn vượt qua dự toán của ta, phen này Ngũ Độc thần phiến của ta sẽ có uy lực kinh hồn rồi. Ha ha!”

Dừng lại giây lát, Huyền Linh đạo nhân lại thở dài: “Tiếc quá! Lạc Hồn chuông trên tay con không phải là hàng thật, uy lực có hạn, bằng không chỉ cần gõ một cái, độc trùng trong vòng ngàn dặm cũng kéo đến, như thế Ngũ Độc thần phiến của ta càng phát huy uy lực dữ dội hơn.” Truyện "Phật Đạo "

“Hay là chúng ta xong việc ở đây lại đổi vài địa điểm kiếm thêm độc trùng, dù gì thì thời gian dư thừa mà! Sư thúc và sư phụ, sư bá gần đây đều có biểu hiện kì lạ nhỉ? Vội vã tế luyện pháp bảo để làm gì, chẳng lẽ sắp đánh nhau với người khác à?” Địa Linh Tử sức nhớ ra một chuyện, nhân cơ hội hôm nay Huyền Linh lão đạo vui mừng, phải moi thông tin từ miệng sư thúc mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 178: Tử Muội Hồ Ly (3)

“Lần này Thục Sơn có được nhiều pháp bảo đơn được do các bậc tiền nhân của họ để lại, thực lực mạnh lên, còn trưởng giáo Côn Lôn hình như lại xảy ra chuyện gì bất trắc, không biết sống chết ra sao, hai phái đã xảy ra xung đột từ lâu, e rằng không bao lâu nữa sẽ có trận chiến lớn nổ ra, Huyền Không sư bá của con đã giao ước với Linh Hư đạo nhân của Thục Sơn rồi, Không Động chúng ta sẽ liên minh với họ, cùng tiến cùng lui. Nơi này cách Đại Tự Tại cung không xa, tốt nhất chúng ta không nên kinh động đến người ta, hơn nữa đây là Tây Vực, Côn Lôn cũng ở rất gần.” Huyền Linh lão đạo đặt kiếm gỗ xuống, vuốt râu ra vẻ khoái chí lắm.

“Hừ! Côn Lôn có gì mà phải sợ chứ! Không Động chúng ta có nhiều cao thủ Phán Hư như vậy, nghe nói Côn Lôn chỉ có mỗi mình Càn Cơ trưởng giáo là đạt cảnh giới Phán Hư, con thấy chỉ cần sư thúc tế luyện xong Ngũ Độc thần phiến là đủ sức đánh thắng lão già ấy rồi, tốt nhất là sau khi tiêu diệt Côn Lôn, chúng ta xử luôn Thục Sơn, lúc đó Không Động sẽ làm thủ lĩnh đạo môn khắp thiên hạ.”

Địa Linh Tử vành mặt kiêu ngạo, nói tiếp: “Đại Tự Tại cung toàn là nữ nhi, sư thúc cần gì lo ngại, họ mà kéo đến làm phiền sẽ biết tay con. Côn Lôn quá kém cỏi, tên đệ tử Lăng Phi của chúng chỉ cầm cự được một nén nhang khi giao đấu với con, ngay cả trưởng môn tương lai của Thục Sơn Hư Kiếm

Không, nếu không phải có pháp bảo xin Từ Ngộ Trụ Quang Bàng, e rằng cũng bị con đánh te tua rồi. Huyền Không sư bá quay về nói vị Vân Hà tiên từ gì đó của Đại Tự Tại cung cũng chỉ mới đạt Hóa Thần trung kì, nếu đánh nhau chắc cũng thua con thôi!” Truyện "Phật Đạo "

“Ài! Tên sư diệt này được nuôi chiều quen rồi nên coi trời bằng vung! Lần này trưởng môn sư huynh bảo mình dẫn nó theo rèn luyện tâm tính, ta phải để nó va chạm thêm mới được!” Huyền Linh lão đạo thờ dài ngoai ngắn.

Tên Địa Linh Từ này là đệ tử giỏi nhất của trưởng môn Không Động, chỉ mới 25 năm đã luyện tới cảnh giới Hóa Thần trung kì, từ nhỏ được sư phụ nuôi chiều nên ngoại trừ mấy vị sư thúc sư bá không coi ai ra gì. Lần này tu đạo giới trung thổ sóng ngầm chực chờ nổi dậy, Không Động muốn nhân cơ hội này kiểm soát lợi lộc nên cho phép Địa Linh Từ xuất sơn thám thính tình hình, trưởng môn Không Động còn không yên tâm, ban cả bảo vật trấn sơn Thư Hùng bảo kiếm cho hắn mang theo, lại phái Huyền Linh lão đạo đi cùng.

Địa Linh Từ từ khi hạ sơn đã trước sau ti thể với Lăng Phi và Hư Kiếm Không, hai người trước sau bị Thư Hùng bảo kiếm của hắn đánh bại, vì thế Địa Linh Từ càng có lý do tự xem mình là thiên hạ vô địch.

Lúc này lũ độc trùng đã cắn giết gần hết, Huyền Linh lão đạo cầm lấy linh phù làm phép, trường phiên cắm trên 5 tòa tế đài tòa khí đen ngùn ngụt. Pằng! Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, 5 luồng sáng bắn ra chụp vào 5 con độc trùng còn sống sót, rất đỏ, tắc kẻ ngũ sắc, cóc sặc sỡ, rắn bự, nhện khổng lồ đều bị cuốn vào thần phiên luyện hóa hồn phách.

“Ha ha! Nhiều độc trùng như thế, thần phiên của ta sẽ phát huy uy lực mạnh nhất! Chúng ta xong chuyện ở đây sẽ rời khỏi ngay, giờ không phải lúc gây hấn với Đại Tự Tại cung, đó là ý của trưởng môn sư huynh, đợi khi chúng ta tiêu diệt Côn Lôn, chiếm được Roi Đá Thần rồi hãy tính!” Ở bên dưới độc trùng kéo tới ít hơn, nhưng vẫn còn một số đang mãi mê cắn xé lẫn nhau.

Đột nhiên một luồng khói đen vô tình cuốn về phía Chu San, khói độc này vô cùng dữ dội, Chu Nghi vội chụp tay Tiểu hồ ly, hét lên: “Không hay rồi! Chúng ta trốn thôi!” Vừa nói vừa bay vút lên trên cao định rời khỏi.

“Í! Có người nhìn trộm!” Huyền Linh lão đạo nhăn mặt, mình là cao thủ Phán Hư mà nãy giờ không phát hiện có người lạ, thật là mắt mặt quá đi! Thật ra điều này không có gì lạ, do công pháp Chu Thanh truyền dạy đều đem khí tức công lực ẩn giấu hết, bằng không đừng nói là Huyền Linh lão đạo, ngay cả Địa Linh Từ cũng phát hiện hai cô gái lâu rồi.

“Hai con tiện tì dám nhìn trộm! Đừng hòng trốn thoát!” Địa Linh Từ vô cùng phẫn nộ, thấy Chu Nghi và Chu San đều là nữ nhi, công lực có vẻ tầm thường, bèn tự phụ không xài pháp bảo, vung tay đánh ra một quả cầu sét bắn thẳng về phía Chu San. Truyện "Phật Đạo "

Bị mắng là tiện tì, lại bị đánh quả cầu sét vào người, Chu San và Chu Nghi đều rất tức giận, nhưng đối phương có cao nhân mạnh hơn mình, ra tay đánh trả chắc chắn tự chuốc nhục vào thân.

Chu Nghi lấy ra Âm Dương kính, hắt tung quả cầu sét, dừng lại trên không mờ lờ: “Thì ra hai vị là đạo hữu phái Không Động, vừa rồi muối muối của ta đang luyện công bị tiếng chuông của hai vị quấy nhiễu sém tẩu hỏa nhập ma nên mới tới đây xem thử, chứ không phải có ý nhìn trộm đâu!”

“Í! Âm Dương kính, nhưng chỉ là hàng nhái.” Huyền Linh lão đạo thu lại Ngũ Độc phiên, thấy hai cô gái mặc trang phục cung đình, trong lòng nghi hoặc, bước lên hỏi: “Hai vị là người của Đại Tự Tại cung à?”

Chu Nghi thấy Huyền Linh lão đạo hỏi chuyện, có vẻ không ngang ngược như tên Địa Linh Từ kia, vội trả lời: “Ti muội vẫn bồi là đệ tử của Thiên Đạo tông, vì sư phụ đến Đại Tự Tại cung làm khách nên mới đi theo, đạo trưởng là trưởng lão Không Động không nên chấp nhặt chuyện nhỏ, vừa rồi tiếng chuông đã quấy nhiễu muội muội vẫn bồi, nhưng đôi bên không có tổn thất, vậy ti muội vẫn bồi xin phép cáo từ tại đây!”

Chu Nghi nói xong kéo lấy Chu San định rời đi, Địa Linh Từ quát lớn: “Tiện tì to gan, biết sư thúc ta là trưởng bối mà không hành đại lễ mà muốn đi à! Các người dám nhìn trộm sư thúc ta tế luyện pháp bảo, ta phải bắt lấy các người, rồi bảo tông chủ Thiên Đạo tông đến Không Động nhận về mới được!”

Địa Linh Từ nghe nói Chu Nghi không phải người của Đại Tự Tại cung nên không thêm nề nang nữa, liếc mắt nhìn qua Huyền Linh lão đạo, thấy sư thúc khề gật đầu cho phép hành động, bèn vung tay hóa ra mấy trăm đạo kiếm quang chặn đường rút lui của hai cô gái.

“Người hiệp người quá đáng rồi đó!” Chu Nghi và Chu San cùng tung ra pháp bảo, cả hai đều cắn vào đầu lưỡi phun ra tinh huyết gia tăng uy lực, chỉ cần phá được kiếm quang trồn vào trận pháp cấm chế của Đại Tự Tại cung là coi như thoát, Huyền Linh lão đạo là bậc trưởng bối chắc sẽ không hạ mình đuổi theo.

“Dù có chết cũng không được để chúng bắt lên Không Động!” Chu Nghi tự nhủ trong lòng, để Chu Thanh lên Không Động nhận lại đệ tử là một việc quá mất mặt, sau này oai danh của Thiên Đạo tông sẽ tiêu tan mất.

“Không được đã thương họ! Cứ bắt lấy là được!” Huyền Linh lão đạo cũng có phần e dè Chu Thanh nên vội nhắc nhở Địa Linh Từ. Truyện "Phật Đạo "

Hai món pháp bảo nhận được tinh huyết hỗ trợ, uy lực tăng lên, kiếm quang bị phá tan một ít, Địa Linh Từ cũng không ngờ hai cô gái quyết đoán đến thế, vừa ra tay đã tự hao tổn nguyên khí tìm đường thoát thân, kiếm quang do Thư Hùng bảo kiếm phát ra, bảo kiếm này chính là phi kiếm trừ ma của Quảng Thành Từ năm xưa, tuy không bằng Phiên Thiên ấn, Lạc Hồn chuông thứ thiệt, nhưng uy lực cũng thuộc loại dữ dội, may mà Địa Linh Từ vẫn chưa sử dụng thành thạo, bằng không hai ti muội hồ ly đã gặp nguy rồi.

Tất nhiên một phần cũng vì Địa Linh Từ khinh địch nên không tung hết sức, nào ngờ sau khi phun ra tinh huyết, Chu Nghi và Chu San đều đồng thanh hét to: “Nổ!” Cùng lúc kích nổ hai món pháp bảo.

Uỳnh! Pháp bảo bị hủy uy lực dữ dội cỡ nào, kiếm quang bị phá hỏng một lỗ, Chu Nghi kéo lấy Chu San nhanh chóng bay trở vào địa phận Đại Tự Tại cung, hai cô gái toàn thân lấm lem máu tươi, hiển nhiên cũng bị vụ nổ chấn động thọ thương. Huyền Linh lão đạo tuy dư sức ra tay ngăn chặn 2 cô gái nhưng vì mang thân phận trưởng bối nên không tiện ra tay.

“Đứng lại!” Thấy Địa Linh Tử định đuổi theo, Huyền Linh lão đạo vội hét lên ngăn cản: “Phía trước có trận pháp cấm chế của Đại Tự Tại cung, vào rồi khó mà trở ra, thật không ngờ hai cô gái lại quả cảm tự hủy pháp bảo như thế. Chuyện này coi như bỏ qua vậy! Chúng ta mau trở về Không Động, Thiên Đạo tông chủ Chu Thanh có mặt ở đây, công lực của người này không dưới ta đâu, nếu hấn ra mặt thay cho đồ đệ thì phiền phức to đấy!”

“Hừ! Sự thúc nôi thế là quá đề cao người khác, tự hạ thấp bản thân rồi! Con đã nghe Huyền Không sư bá nói về tên Thiên Đạo tông chủ Chu Thanh kia, chẳng qua chỉ là một nhân vật Phản Hư sơ kì thôi mà, hấn còn phải nhận một miếng Tử Long Ngân Thạch do Thục Sơn tặng, chắc cũng chả có pháp bảo gì lợi hại, sư diệt tuy không phải là đối thủ của cao thủ Phản Hư, nhưng có sư thúc ở đây thì sợ gì chứ? Hơn nữa vẫn còn rất nhiều độc trùng cho sư thúc tế luyện Ngũ Độc phiên, nếu chúng ta bỏ đi người ta lại tưởng Không Động sợ Thiên Đạo tông ấy!”

Địa Linh Tử vừa tăng bốc vừa khích bác Huyền Linh lão đạo, Huyền Linh không thể mặt mặt trước sư diệt, bèn gật đầu không phản bác nữa, tiếp tục hấp thu hồn phách của đám độc trùng vào Ngũ Độc phiên.

“Hai con bị gì thế này? San San, con đừng khóc, có chuyện gì sư phụ sẽ làm chủ thay con!” Thấy Chu San và Chu Nghi toàn thân đầy máu xuất hiện, nguyên khí bị trọng thương, Chu Thanh liền tức tối nhảy dựng lên, phất tay một cái, hai luồng chân nguyên dồi dào truyền vào cơ thể trị khỏi thương tích cho hai người, công lực của Chu Thanh hiện nay đã đạt cảnh giới Luyện Hư Hợp Đạo, đừng nói là chỉ bị thương nguyên khí, dù có hủy luôn thân xác vẫn có cách cứu chữa. Lúc này Chu Thanh đang đợi nghe hai cô đồ đệ hồ ly kể lại đầu đuôi sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Trả Đũa (1)

“Sư phụ! Bọn chúng còn nói sẽ phế bỏ đạo hạnh của chúng con, bắt về Không Động đợi sư phụ đến tạ lỗi đón về nữa đó!” Chu Nghi thật thà kể lại mọi chuyện, giọng điệu rất là âm ỉ.

Chu Thanh nghe xong dùng dùng nổi giận, đột nhiên nói: “Hai con làm vậy là giỏi lắm, kịp thời tự kích nổ pháp bảo trốn chạy về đây, nếu như lữ Không Động lão lêu kia hủy mất đạo hạnh của hai con, ta phải bắt Không Động diệt môn, tóm hết nguyên thần từ trường môn đến đệ tử của chúng về làm thức ăn cho Minh Vương kỳ mới hả giận!” Chu Thanh không hề nói ngoa, với công lực Luyện Hư Hợp Đạo hiện nay của hấn, tất nhiên đủ khả năng làm được chuyện đó.

“Cho dù là hiện giờ ta cũng không dễ dàng tha cho bọn chúng được, lữ ngang ngược kia muốn bắt 2 con, vậy ta sẽ đáp trả y như thế, bắt lấy tên Địa Linh Tử kia, bảo Không Động trường môn đến gặp ta mà đón về.” Chu Thanh hậm hực rít lên.

“Tông chủ hà tất nổi giận, tên Huyền Linh lão đạo kia chỉ là một tu sĩ Phản Hư sơ kì kém cỏi, nếu như tông chủ đích thân ra tay há chẳng phải tự hạ thấp thân phận ư? Hai vị tiểu thư đã bị si nhục, hay là đề đệ tử ra tay, muốn dạy cho chúng một bài học hay là bắt lấy nguyên thần về hành hạ, chỉ cần một câu nói là đề tử đi làm ngay!” Lam Thần thấy Chu Thanh nổi giận, biết đây là cơ hội lập công, bèn hùng hổ đòi thay Chu Thanh ra tay trừng trị bọn Không Động.

“Phu quân, Lam Thần nói đúng đấy! Bây giờ phu quân đã là tông chủ của một phái, đích thân ra tay đi đối phó với hậu bối quả thực là hạ thấp thân phận, theo như Nghi Nghi và San San kể lại, tên Huyền Linh lão đạo đó cũng không có ra tay cơ mà, cứ phải Lam Thần đi là đủ, nếu như phu quân đích thân động thủ, đồn ra ngoài sẽ bị người ta dị nghị nói là phu quân ý lớn hiếp nhỏ.” Vân Hà tiên tử suy ngẫm giây lát, cảm thấy những lời Lam Thần nói rất có lí, bèn khuyên nhủ Chu Thanh.

“Nghi Nghi, San San, 2 con qua đây, ta sẽ đưa cho Khôn Tiên Tác, 2 con đi bắt tên ngông cuồng Địa Linh Tử về đây. Lam Thần cũng đi theo, nếu như tên Huyền Linh lão đạo ra tay thì ngươi hãy ngăn cản lão ta lại, còn đệ tử động thủ với nhau thì bậc trưởng bối tốt nhất không can ra tay.” Vân Hà tiên tử vung tay một cái, một đạo kim quang rơi vào tay Chu Nghi, Chu Nghi và Tiểu hồ ly trở mắt ngạc nhiên, nhìn vào ánh vàng lấp lánh trong lòng bàn tay, sóng năng lượng dồi dào đang lay động từ Khôn Tiên Tác làm 2 người nghếch mặt ra.

“Nếu như phái Lam Thần đi, tất nhiên dễ dàng tóm được Địa Linh Tử, nhưng như thế sẽ mất đi oai phong của phu quân, phu quân vừa mới khai tông lập phái ở hải ngoại, phải lập uy cho các môn phái trung thổ thấy mới được, bằng không chúng sẽ xem thường Thiên Đạo tông, đề Nghi Nghi và San San đi bắt Địa Linh Tử là hợp tình hợp lí, cho dù đồn ra ngoài cũng chỉ là Không Động mất mặt, gia tăng oai danh của phu quân, việc này vẹn cả đôi đường. Nào! Đề ta truyền cho 2 con cách sử dụng Khôn Tiên Tác.” Vân Hà tiên tử phân tích tình hình thấu đáo, dù sao nàng cũng xuất thân từ đại môn phái như Đại Tự Tại cung, biết rõ một số quy tắc hành xử ngầm của trung thổ đạo môn, xử lí mấy vụ việc đối ngoại tất nhiên giỏi hơn nhiều so với Chu Thanh.

“Chủ mẫu anh minh! Chỉ có điều tên Địa Linh Tử có trấn sơn pháp bảo của phái Không Động, Thư Hùng bảo kiếm, bảo kiếm này chính là báu vật hàng ma của Quảng Thành Tử năm xưa, lợi hại vô cùng, hai vị tiểu thư công lực còn thấp kém, cho dù có Khôn Tiên Tác, nhất thời vẫn chưa thể sử dụng thành thạo, nếu như đệ tử không ra tay, e rằng hai vị tiểu thư sẽ chịu thua thiệt đó ạ!” Lam Thần nghe Vân Hà tiên tử phân tích hợp lí, nhưng cũng không

muốn bỏ lỡ cơ hội lập công, nên cố tình nói thêm cho có phần khoa trương, mục đích là muốn được ra tay, Chu Nghi và Tiểu hồ ly thấy Lam Thần hồ hởi muốn giúp mình nên rất vui.

“Hừ! Không Động có pháp bảo lợi hại, chẳng lẽ Thiên Đạo tông của ta không có à? Việc này do ta nhất thời sơ suất không ban cho 2 con pháp bảo tốt để phòng thân. Lam Thần nói cũng chí lý, Khôn Tiên Tác vẫn chưa đủ đâu, 2 món pháp bảo bị hủy chỉ là thứ hàng kém cỏi của bọn Côn Lôn, uy lực có hạn, sư phụ đã sớm chuẩn bị vài món pháp bảo cho 2 con, vốn định đợi sau khi San San tu luyện lên Hóa Thần mới đưa cho 2 con một thể, nào ngờ lại xảy ra chuyện này.” Chu Thanh vung tay một cái, hai tia sáng tách ra bắn vào người Chu Nghi và Tiểu hồ ly.

Chỉ thấy hào quang lóe lên, y phục lấm lem máu tươi trên người Chu Nghi và Tiểu hồ ly đột nhiên hóa thành khôi xanh biển mất, thay vào đó là hai chiếc pháp bảo cực đẹp, trên mình Tiểu hồ ly là chiếc bát quái pháp y, trên áo ẩn hiện vô số phù chú, số phù chú này sắp xếp theo phương vị bát quái từ trên xuống dưới, còn Chu Nghi khoác một chiếc áo ngũ sắc, hào quang trên áo tỏa sáng lung linh, thật là thần diệu. Truyện "Phật Đạo "

“Tổ Hà Y và Bát Quái Tử Thụ Tiên Y này là do kim tiên Xiển giáo luyện chế, có chức năng phòng hộ cực tốt, không cần tốn công luyện hóa, chỉ khoác lên người là phát huy phần lớn hiệu quả ngay.”

Chu Thanh đột nhiên nhắm mắt, ngấm ngấm vận thần niệm xuyên qua không gian quét về phía sa mạc bên dưới, cười gằn: “Hai tên đạo sĩ Không Động còn chưa bỏ đi, xem ra đúng là không coi Thiên Đạo tông của ta ra gì rồi. Vậy cũng tốt! Bây giờ 2 con đi bắt tên Địa Linh Tử lão lêu kia về đây cho ta!”

“Thư Hùng bảo kiếm chẳng qua chỉ là pháp bảo do Quảng Thành Tử tự luyện chế, uy lực còn kém xa Phiến Thiên ấn, Lạc Hồn chuông, 2 con cầm lấy pháp bảo của ta sẽ dễ dàng đối phó thôi!” Chu Thanh giao Thất Bảo Diệu Thụ cho Chu Nghi, dặn dò: “Con cầm lấy pháp bảo này, ta truyền cho con thần chú, chỉ cần tên Địa Linh Tử tung phiếm kiếm thì con dùng Thất Bảo Diệu Thụ quét vào hắn, hắn sẽ không làm gì được con đâu. Thất Bảo Diệu Thụ được ta dùng kim thân pháp tướng tế luyện, cũng không sợ bị người khác cướp đi, con có thể yên tâm!” Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh lại lấy ra một chiếc hồ lô giao cho Tiểu hồ ly: “San San, con bị người ta ăn hiếp, ta là sư phụ đương nhiên phải rửa nhục giùm con, pháp bảo này lợi hại lắm đấy! Tên Địa Linh Tử mà nằng con nữa hãy tung nó ra, một phái Không Động nhỏ nhoi mà dám lăng nhục môn nhân của ta, thật không biết trời cao đất dày!”

Vừa nhìn thấy chiếc hồ lô, Lam Thần giật mình sợ hãi, vội nói: “Thưa tông chủ, pháp bảo này quá lợi hại, tiểu thư chỉ muốn dạy cho tên Địa Linh Tử một bài học, tuy pháp bảo này chỉ là hàng nhái nhưng do Vân Trung Tử đích thân luyện chế, uy lực chẳng thua kém hàng thật bao nhiêu, chỉ e với tính khí nóng nảy của tiểu thư, lỡ quá tay lấy mạng Địa Linh Tử thì sẽ kết thù với Không Động đó à!”

“Không sao! Ta sợ gì Không Động chứ! Nhưng San San nghe ta dặn này, pháp bảo này con chỉ phòng thân thôi, chưa đến lúc cần thiết không nên xài tới, con cầm lấy Khôn Tiên Tác của sư nương rồi cùng tí ti con đi bắt tên Địa Linh Tử là đủ rồi!”

Chu Thanh lại lấy ra một cây Minh Vương kỳ giao cho Lam Thần, ra lệnh: “Ngũ Độc thần phiến của Huyền Linh lão đạo tích tụ khí độc cực kỳ lợi hại, Hóa Huyết thần đao của người tốt nhất không nên để lộ ra ngoài, người cầm lấy Minh Vương kỳ, nếu như lão già đó động thủ với Nghi Nghi và San San, người hãy dùng lệnh kỳ này thu lấy Ngũ Độc phiến của lão, bảo Không Động trưởng giáo đến mà nói chuyện với ta.”

Chu Thanh cứ như ông bố không an tâm cho con trẻ hành động một mình, cứ dặn dò hết chuyện này đến chuyện khác, cho đến khi chắc chắn không còn gì sót lại mới truyền cách sử dụng pháp bảo cho 2 con hồ ly, lại cẩn thận truyền thêm ít chân nguyên cho 2 người, chỉ một lúc sau 2 cô gái đã nắm bắt cách sử dụng pháp bảo.

“Lam Thần, người hãy ẩn náu vào hư không bảo vệ cho tốt Nghi Nghi, San San cho ta! Giờ 2 tên đạo sĩ vẫn chưa rời khỏi, mau đi đi!” Chu Thanh giao phó đã xong, Chu Nghi và Tiểu hồ ly bái tạ sư phụ, cầm theo mấy món pháp bảo, được Lam Thần đưa vào hư không biến mất dạng.

“Hi hi! Phụ quân làm thế mới có khí khái của tông chủ chứ! Phụ quân mà ra gặp mặt bọn đệ tử Không Động là hạ thấp thân phận rồi, để Nghi Nghi, San San đi là tốt nhất, có Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, tên Địa Linh Tử kia có giỏi cỡ nào cũng khó thoát.” Vân Hà tiên tử cười khoái chí.

“Ồ, xử lý những chuyện này thì nàng giỏi hơn ta, Nghi Nghi và San San đi bắt tên Địa Linh Tử là thích hợp nhất, cũng phù hợp với thân phận, dù có lỡ tay đánh thương hẳn Không Động cũng không dám nói gì, lúc đó trưởng môn của họ đến chỗ ta tạ lỗi nhận lại đệ tử, uy danh Thiên Đạo tông của ta còn không vang khắp thiên hạ sao! Ha ha...” Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh giờ đã có tiên phi, pháp bảo, công pháp, linh dược đều nhiều vô số kể, đã là một môn phái đường đường chính chính rồi, thiết lập uy danh là điều nên làm, để mai một môn hạ đệ tử còn hành tẩu tu đạo giới nữa chứ.

Cho đến giờ này, Chu Thanh từ một nhân vật nhỏ bé không ai biết đến trong tu đạo giới, chính thức trở thành nhất đại tông chủ, không những thực lực mạnh lên đến mức khó tin, ngay cả suy nghĩ cũng chính chắn hơn trước nhiều.

Ngoài kia, Địa Linh Tử và Huyền Linh lão đạo vẫn chưa hề hay biết tai họa sắp ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Trả Đũa (2)

Huyền Linh lão đạo giương cao Ngũ Độc phiên, cười ha hả khoai chí, tiếp tục hấp thu khói độc từ bọn độc trùng vào trong phiên, khói đen càng lúc càng tỏa ra ngùn ngụt, hiển nhiên là Ngũ Độc phiên đã hấp thu lượng kịch độc nhiều lắm rồi.

“Sư thúc, chúng ta dọc đường đi đã thu được cả trăm vạn con trùng độc, Ngũ Độc thần phiên của sư thúc đúng là pháp bảo tà đạo số một, với uy lực hiện giờ của nó e rằng không thua kém tà đạo đệ nhất ma phiên Huyền Âm Tự Thú phiên đâu nhỉ? Chắc đủ để đối phó với tứ cửu thiên kiếp giáng xuống rồi!” Địa Linh Tử đắc ý nói.

“Ngũ Độc thần phiên này do ta năm xưa ngao du sơn thủy tình cờ phát hiện trong một sơn động, khi đó ta đã vất vả dùng chân hỏa luyện hóa bảy ngày bảy đêm mới phá nổi cấm chế, thu được một cuốn Ngũ Độc kinh và thần phiên này, Ngũ Độc phiên hấp thu chất độc từ côn trùng, còn Huyền Âm Tự Thú phiên chính là tàn sát sinh linh lấy linh hồn người sống tế phiên, cực kì tàn độc, bày bố ra Huyền Âm đại trận mới có thể chống đỡ thiên kiếp, Không Động chúng ta không được Quảng Thành tổ sư để lại pháp bảo nào độ kiếp, thật là đáng tiếc, nhưng suốt mấy trăm năm qua, trong phái không một ai luyện đến cảnh giới Phản Hư trung kì nên không cảm nhận được tứ trùng tiểu thiên kiếp, nhưng giờ thì sư phụ của con sắp đạt cảnh giới đó rồi đấy!” Độc trùng đã gần như cạn kiệt, có gõ tiếng Lạc Hồn chuông cũng chỉ có lèo tèo vài ba con kéo tới, Huyền Linh lão đạo thu lại Ngũ Độc phiên, thở dài chán nản.

Địa Linh Tử vội thừa cơ hỏi dồn: “Sư thúc nói không sai, nhưng lần này Huyền Không sư bá trở về từ Thục Sơn khai phái đại điển có nói, các đại môn phái còn tệ hơn chúng ta cơ mà, ngoại trừ tứ đại tông sư, còn lại không một ai đạt cảnh giới Phản Hư, còn Không Động chúng ta có đến mấy vị sư thúc sư bá là cao thủ Phản Hư rồi, thế tại sao chúng ta phải bề quan không mãn thế sự chứ? Chẳng lẽ còn có nguyên nhân nào khác?”

Huyền Linh lão đạo lắc đầu nguầy nguậy: “Không Động chúng ta từ khi Quảng Thành tổ sư lập phái đến nay, ngoại trừ để lại động thiên có trận pháp lợi pháp bảo vệ ra, các môn pháp bảo danh trấn tam giới như Phiên Thiên ấn, Lạc Hồn chuông đều không để lại, không giống như các bậc tiền bối Côn Lôn, Thục Sơn để lại nhiều pháp bảo lợi hại, nếu đệ tử của chúng ta xung đột với người ta mà không có pháp bảo mạnh chắc chắn sẽ thua thiệt, mấy lão già Phản Hư như ta cũng không thể ra mặt đối phó hậu bối, thế nên xưa nay Không Động luôn che giấu thực lực. Hí hì! Cũng nhờ thế mà công lực của đệ tử Không Động cao hơn một bậc so với các môn phái khác.”

“Lần này cơ hội đã đến, Thục Sơn và Côn Lôn chắc sắp nổ ra đại chiến, Không Động chúng ta thừa cơ hội cuồn lấy vài món pháp bảo, đến lúc đó chúng ta còn sợ ai chứ? Con nghĩ coi, ngoài con có Thụ Hùng bảo kiếm ra, các sư huynh đệ còn lại của con chỉ có một thanh phi kiếm hạng xoàng, chả có pháp bảo gì cả, còn đệ tử Thục Sơn ai ai cũng có pháp bảo xịn, nếu con không có Thụ Hùng bảo kiếm, làm sao mà thắng được Hư Kiếm Không có Từ Ngộ Trụ Quang Bàn chứ?”

Địa Linh Tử bị sư thúc hạ bệ như thế trong lòng không vui, nhưng lại không dám phản bác, bèn lái sang đề tài khác: “Hừ! Tên Thiên Đạo tông chủ Chu Thanh coi vậy mà nhất chết, tin chắc là khiếp sợ oai danh của Không Động nên không dám chường mặt ra rồi. May cho hắn đấy, nếu hắn mà ra mặt, con sẽ bắt lấy 2 con tiện tì trước mặt hắn, lại còn trừng trị cái tội dạy dỗ đồ đệ không nghiêm của hắn cho biết tay!” Địa Linh Tử còn chưa nói hết câu, Huyền Linh lão đạo đã rừng mình một cái.

“Chuyện gì thế này? Hình như có người đang theo dõi chúng ta?” Huyền Linh lão đạo vận toàn bộ thần niệm quét qua khu vực mấy trăm dặm, không phát hiện có gì bất thường, trong lòng nghi hoặc, cứ tưởng mình đã bị ảo giác.

“Độc trùng đã hết rồi, chúng ta mau đi thôi!” Huyền Linh lão đạo mơ hồ cảm thấy có gì bất ổn chực chờ nhưng lại không nhận ra rõ ràng, bèn thu lại mọi thứ đồ nghề làm phép, hối thúc Địa Linh Tử rời khỏi.

Thì ra là do Chu Thanh phát ra thần niệm từ trong Đại Tự Tại cung xuyên qua không gian quét đến sa mạc, dừng lại quan sát 2 người một lúc, Địa Linh Tử công lực kém hơn nên không phát hiện, còn Huyền Linh lão đạo dù sao cũng là nhân vật Phản Hư, trực giác nhạy cảm nên nhận ra bị người ta theo dõi, chỉ là so với Chu Thanh lão còn kém rất xa nên không phát hiện bị theo dõi từ đầu.

Địa Linh Tử trong lòng không vui, nhưng lại không dám cãi lại sư thúc, bèn thu lại Lạc Hồn chuông, hai người chuẩn bị rời khỏi.

“Muốn đi à! Không dễ đâu nhé!” Chu Nghi và Tiểu hồ ly cười phi kiếm bay tới với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã chặn trước hai tên đạo sĩ Không Động, toàn thân tỏa hào quang lấp lánh, khí thế mạnh hơn vừa nãy rất nhiều. Truyện "Phật Đạo "

Lam Thần trốn trong hư không theo dõi chặt, đề phòng Linh Hư lão đạo ra tay sẽ động thủ ngăn cản lão ta ngay.

Tiểu hồ ly giờ đã có người giúp sức nên không còn e sợ, mở miệng hét lớn: “Không Động Địa Linh Tử, ngươi hủy mất pháp bảo sư phụ đã ban cho ta, phạm phải tội lớn, hôm nay ta phải bắt ngươi về, bảo Không Động trưởng môn đến nhận đệ tử nhé!” Tiểu hồ ly trả lại những lời nhục mạ của Địa Linh Tử vừa rồi cho hắn.

“Tiện tì đáng chết, đừng tưởng quay về xin xỏ được vài món pháp bảo từ tên sư phụ kém cỏi mà diều võ dương oai nhé! Thật không biết sống chết, ta vốn niệm tình các người là nữ nhi nên đã nương tay, giờ thì đừng hòng!” Địa Linh Tử ngang ngạnh quen rồi, nghe Tiểu hồ ly nói thế sao mà chịu đựng được, giận dữ quát lên, tung ngay Lạc Hồn chuông đánh về phía 2 cô gái.

“Sư diệt, đừng tay!” Huyền Linh lão đạo vội vàng vung tay đánh ra một đạo kiếm quang ngăn lấy Lạc Hồn chuông, lão là một nhân vật Phản Hư, đương nhiên nhận ra trên người 2 cô gái có mang theo pháp bảo loại tốt, sợ rằng Thiên Đạo tông là thứ dữ, tốt nhất là không nên chuốc thêm thù oán.

“Sư thúc, 2 con tiện tì này định bắt con về kia, nếu để chúng làm vậy thì Không Động chúng ta để sỉ diện ở đâu chứ? Cứ để con bắt lấy 2 con tiện nhân này đã rồi tính sau!” Địa Linh Tử vội dùng lời nói khích bác Huyền Linh lão đạo.

Nghe Địa Linh Từ cứ luôn miệng gọi mình là tiện nhân, Chu Nghi nổi nóng trả treo: “Người của phái Không Động chỉ giỏi mồm mép thôi sao? Mau theo ta gặp sư phụ thỉnh tội, bằng không đừng trách ta nặng tay!” Truyện "Phật Đạo "

Không Động dù gì cũng là môn phái có tiếng tăm trong tu đạo giới, đầu thế để 2 tên đệ tử Thiên Đạo tông coi thường được, Huyền Linh lão đạo cũng không ngăn cản nữa, chỉ cần thận dặn dò: “Địa Linh sư diệt, con dạy cho chúng một bài học là đủ, cùng lắm là phế bỏ đạo hạnh, đừng lấy mạng chúng, coi như cho Thiên Đạo tông biết lợi hại của Không Động chúng ta.”

Thấy sư thúc đồng ý cho mình hành động, Địa Linh Từ bèn vung tay, Lạc Hồn chuông hóa thành không lồ đè vào hai cô gái, đồng thời phát tay phóng ra Thụ Hùng bảo kiếm, hóa ra hàng trăm đạo kiếm quang dữ dội đánh tới. Lần này Địa Linh Từ đã dùng hết sức, hoàn toàn bỏ mặc lời dặn của sư thúc ngoài tai. Huyền Linh lão đạo thờ dài một tiếng, cũng không ngăn cản, nghĩ thâm dù có giết chết 2 người, Thiên Đạo tông chắc cũng không dám trả thù, chỉ là một môn phái hải ngoại nhỏ nhoi, môn hạ có bao nhiêu người chứ?

Lạc Hồn chuông như ngọn Thái Sơn đè xuống, Chu Nghi cầm cành cây nhỏ bé trong tay không chút sợ hãi, lầm bầm niệm thần chú, vung Thất Bảo Diệu Thụ lên quét một cái. Hào quang lóe lên, Lạc Hồn chuông khổng lồ lập tức bị đánh tan tành, mảnh vỡ văng tung tóe.

“Lợi hại quá! Sư phụ không gạt mình, pháp bảo này đúng là lợi hại!” Chu Nghi không có thời gian suy nghĩ nhiều, kiếm quang từ Thụ Hùng bảo kiếm đã áp tới, lại quét một cái, hào quang tỏa ra tạo thành một lớp màn bảo vệ, kiếm quang không thể nào xuyên thủng.

Lạc Hồn chuông bị phá vỡ, Địa Linh Từ toàn thân chấn động, biết pháp bảo trên tay Chu Nghi cực kì lợi hại, không dám khinh địch nữa, bèn cắn vào đầu lưỡi phun ra 3 ngụm tinh huyết, kiếm quang sáng rực ép xuống.

Thất Bảo Diệu Thụ lợi hại biết dường nào, năm xưa Chuẩn Đề đạo nhân dùng nó giao đấu với Thông Thiên giáo chủ trong Vạn Tiên trận, chỉ quơ một cái đã đánh gãy bảo kiếm trên tay Thông Thiên giáo chủ, nếu không phải Chu Nghi chỉ mới phát huy được một phần uy lực rất nhỏ, tin chắc ngay cả Thụ Hùng bảo kiếm cũng bị đánh tan tành rồi, dù là thế, chỉ phòng thủ thôi thì Địa Linh Từ cũng không làm gì được đâu.

Tiểu hồ ly lại không biết điều này, thấy kiếm quang uy hiếp tí ti, liền lấy ra Khổn Tiên Tác quát về phía Địa Linh Từ.

“Dừng tay!” Huyền Linh lão đạo vừa nhìn thấy Khổn Tiên Tác, lập tức thất kinh hồn vía, vội phóng ra một thanh phi kiếm ngăn cản, công lực của lão cao hơn Tiểu hồ ly đến mấy bậc, miễn cưỡng chặn lại được Khổn Tiên Tác.

“Á! Đây là Khổn Tiên Tác hàng thật, nhưng vật này thuộc về Hiền tông Phật giáo mà, tại sao giờ nằm trong tay Thiên Đạo tông rồi?” Huyền Linh lão đạo ngơ ngác không hiểu.

“Lam Thần!” Tiểu hồ ly thấy Huyền Linh lão đạo quả nhiên ra tay, vội hét lớn, Lam Từ chui ra từ hư không, giờ bàn tay to bè chụp lấy phi kiếm. Tiểu hồ ly sợ tí ti gặp nguy hiểm, tung luôn chiếc hồ lô lên không trung.

Khổn Tiên Tác không bị phi kiếm ngăn cản, bay tới quán chặt Địa Linh Từ, còn chiếc hồ lô được Tiểu hồ ly niệm thần chú tỏa ra một luồng khí trắng xộc vào mũi Địa Linh Từ cầm chế nguyên thần. Địa Linh Từ bị Khổn Tiên Tác trời gô, lại bị khí trắng chế ngự nguyên thần, ngay cả lên tiếng nói chuyện cũng không được.

Tiểu hồ ly lại niệm tiếp thần chú, chiếc hồ lô lăn một vòng, khí trắng siết chặt, Địa Linh Từ đầu lia khỏi cổ

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Một Mũi Tên Trúng 3 Chim

Bạch khí vẫn vũ, đầu lâu rơi xuống, Tiểu hồ ly cũng đỡ đỡ trong chốc lát, nàng trông thấy quang ngọc diệu thụ của Chu Nghi bị kiếm quang Thụ Hùng áp chế, nên mới rút ra Khổn Tiên Tác, nào ngờ Huyền Linh lão đạo lại phóng phi kiếm tới chặn, nhất thời nao núng, nên mới rút ra hồ lô kia, nàng biết rõ từng chân tơ kẽ tóc về công dụng của nó, chỉ dựa vào những chân quyết và thần chú mà Chu Thanh nói cho nàng biết, ban đầu không có ý niệm giết người, hồ lô kia một khi được gọi ra, thì sẽ không thu hồi lại được, mà bắt buộc phải nhìn thấy cảnh đầu rơi máu chảy mới thôi, đúng là một loại pháp bảo hung hiểm vô cùng.

Kỳ quái ở chỗ, đầu lâu của Địa Linh Từ kia rơi xuống, khi nằm dưới mặt cát vàng bên dưới, bỗng nhiên xoay tứ tung vài vòng, một chút máu tươi cũng không thấy tuôn ra, phần thân thể bên dưới bị Khổn Tiên Tác trời chặt, từ phần gáy trở lên, không hề thấy vết đao, đoạn cắt phẳng phiu trơn nhẵn, và cũng không thấy một chút máu nào hết, và đặc biệt nhất là tuy thân thể Địa Linh Từ bị tách thành 2 phần, nhục thân bị hủy hoại, nhưng nguyên thần lại không hề thoát ra ngoài, không hề có chút động tĩnh gì hết, giống như thể Tiểu hồ ly té khỏi bạch quang không phải là giết một người, mà như thể chém vào một khúc cây vậy.

Có điều Tiểu hồ ly trong lúc thất thần, tâm tính hoảng loạn thì không còn để ý tới những điều đó, nàng chỉ là một thiếu nữ với tâm hồn trinh trắng ngây thơ.

"Trời ơi, sao thế này? Tôi đã giết người rồi, sư phụ chỉ bảo tôi trói người này lại, không bảo tôi giết, tại sao pháp bảo này lại kinh khủng đến thế, tại vương rồi, tại vương rồi, tôi phải làm gì đây?"

Chu Nghi bị bảo quang của Thất Bảo Diệu Thụ bủa vây, nhìn thì có vẻ đang ở thế hạ phong, nhưng lại không hề bị đả thương, chỉ có đôi chút áp lực, Thất Bảo Diệu Thụ này đúng là thần kỳ, công lực càng cao, lực công kích phát huy lại càng lớn, dù bạn có pháp bảo lợi hại đến đâu, thì một khi bị đánh đòn cũng phải vỡ tan một cách dễ dàng, nhưng luận về phòng ngự, thì lại không cần phải có quá nhiều công lực đạo hạnh, cầm lấy pháp bảo này, dù cho phải đối địch với đối thủ là một tu sĩ có đạo hạnh cao thâm hơn mình rất rất nhiều lần thì họ cũng chẳng làm gì nổi mình, ngược lại mình cũng chẳng thể gây tổn thương cho đối phương, nếu rút lui êm đẹp thì sẽ không phải là vấn đề lớn.

Đó cũng là lý do Chu Thanh đưa Thất Bảo Diệu Thụ cho Chu Nghi. Đây đúng là: mặc cho thế cục xoay vần, thời cục khó lường thế nào, cũng chỉ nằm trong sự tính toán của chân nhân mà thôi.

Địa Linh Tử vừa chết, Thụ Hùng kiếm đang bay lượn trên không trung giao thủ mất đi chân nguyên trợ lực, lập tức hào quang yếu dần, chỉ lượn vọt vọt trên không. Chu Nghi hiểu ra, liền khiển cho Thất Bảo Diệu Thụ xoay một vòng, ánh sáng lưu ly phát ra đem hai thanh kiếm quấn vào nhau, rồi rơi vào tay hắn. Giờ mới phát hiện ra, thì ra là 2 thanh đoản kiếm cùng một dòng với nhau. Một đỏ một vàng, chuôi kiếm và thân kiếm kết dính thành một thể thống nhất với nhau, một luồng thanh khí bao quanh, lãnh quang lượn lờ, lưỡi kiếm vô cùng bén sắc, trên thân kiếm khắc rất nhiều chữ Triện nhỏ tinh xảo. Quả đúng là hai thanh phi kiếm cực phẩm, Chu Nghi mừng lắm, liền cất vào trong tiên y, thu lại ngọc quang, rồi nhìn lại toàn cảnh chiến trường, trông thấy đầu và thân Địa Linh Tử mỗi thứ một nơi, Tiểu hồ ly đứng ngây tại chỗ, trong lòng đã hiểu là chuyện gì, nhưng vẫn đang hoảng loạn không nguôi. Truyện "Phật Đạo "

Hai tí muội Tiểu hồ ly từ nhỏ tới giờ chưa được chứng kiến những trận chiến lớn bao giờ, hơn nữa lại là yêu tộc, từ lúc sinh ra đã mang một cảm giác sợ hãi đeo đuổi khi đối đầu với những tu đạo sĩ danh môn chính phái kia, lần này nếu không phải là Địa Linh Tử kia ép người quá đáng, không ngớt miệng chửi rủa, Tiểu hồ ly bị đè nén cùng cực, đi tìm Chu Thanh khóc lóc kể lể sự tình, Chu Thanh giận điên, đưa pháp bảo cho, để hai nữ nhân này đi bắt người, hai tí muội trong lòng vẫn mang ý niệm từ bi, chỉ là muốn dạy dỗ cho Địa Linh Tử ngộ ngược kia một chút, chứ không hề nghĩ tới chuyện sẽ giết người, nào ngờ Tiểu hồ ly nhất thời lỡ tay, chém phăng đầu Địa Linh Tử, đều biết rằng mình đã gây ra đại họa, hai phái từ này về sau ắt không đội trời chung, kết nên mối thâm thù ngàn kiếp.

Trong lúc Tiểu hồ ly còn đang sững sờ, Khôn Tiên Tác đã tự động bay về, cơ thể không đầu của Địa Linh Tử cũng rụng xuống bãi cát, cát bụi bay mù trời, không hề thấy cử động gì nữa. Do đầu lâu và thân mình của Địa Linh Tử bị vùi dưới lớp cát, nên mọi người chỉ biết rằng Địa Linh Tử bị giết, chứ không hề phát hiện ra những chỗ bất thường, chỉ có Lam Thần xuất hiện chút kinh ngạc trên vẻ mặt.

"Địa Linh sư diệt!" Huyền Linh lão đạo vút bỏ phi kiếm chống đỡ Khôn Tiên Tác, Lam Thần lập tức dùng một cánh tay nhục thủ đỡ lấy, thật khó tưởng tượng nổi, đúng là hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, đầu tiên là Khôn Tiên Tác bỗng dừng lại nằm trong tay của Thiên Đạo tông, rồi sau lại nhìn thấy Tiểu hồ ly phóng ra hồ lô chém chết Địa Linh Tử, chỉ trong phút khắc đã chứng kiến nhiều chuyện kỳ lạ đến vậy, dù hắn tu vi cao thâm, nhưng cũng phải ngỡ ngàng lầm tưởng mình đang trong một giấc mơ có thật, chỉ tới khi cơ thể nặng nề của Địa Linh Tử rơi bịch xuống mặt cát, thét lên một tiếng náo nê mới khiến hắn hoàn hồn, và hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Gầm rống một tiếng cuồng nộ, Huyền Linh lão đạo té khỏi cả năm thanh Ngũ Độc phiên, lơ lửng giữa không trung, rồi sau đó phun mấy ngụm huyết tinh lên mặt phiên, trong nháy mắt, năm thanh Ngũ Độc phiên nở ra gấp trăm lần, che phủ cả bầu trời, đám mây độc ngũ sắc rộng lớn vô cùng, vùn vụt trên không, muôn vàn hư ảnh độc trùng bao phủ trời đất rồi hạ xuống, bao bủa quanh đám người Lam Thần, Chu Nghi Tiểu hồ ly.

Huyền Linh lão đạo tựa hồ mất hết lý trí, vận toàn bộ công lực quyết sống mái một phen, Địa Linh Tử là ái đồ của Không Động chương giáo, rất được lòng mấy vị Huyền tự lão đạo, lần này Không Động chương giáo lệnh cho Huyền Linh lão đạo dẫn Địa Linh Tử ra ngoài để ma luyện tâm tính, nào ngờ cuối cùng lại đi đến kết cục như bây giờ, đến nguyên thần cũng không hề thoát ly nhục thân, trông thấy nguyên thần Địa Linh Tử không hề thoát ra ngoài, Huyền Linh lão đạo lầm tưởng rằng hồ lô mà Tiểu hồ ly té xuất đã chém cả nguyên thần của Địa Linh Tử.

"Thụ Hùng kiếm bị mất, Địa Linh Tử sư diệt bị sát hại, ta phải ăn nói ra sao khi trở về đây?" Trong phút khắc Địa Linh lão đạo suy chuyển tâm tình, bình tĩnh trở lại, nghĩ thầm: "Giết đám người này, đoạt nguyên thần của chúng, sau khi về núi còn có cái cớ mà ăn nói, rồi gọi sư huynh đến báo thù. Thiên Đạo tông, chúng ta quyết không đội trời chung!"

"A! Tông chủ rõ ràng biết là trăm tiên phi đạo này uy lực vô cùng lớn, tuy rằng không phải nguyên phẩm, cũng là Vân Trung Tử chế luyện, ngay cả ta đã e dè, huống hồ là vị tiểu bối Không Động này, chỉ e là thần hình đã bị hủy hoại, tiểu thư hành sự lỗ mãng, thế nào cũng gây chuyện, không động lòng là một đại phách ngàn năm, bây giờ kết đại thù với họ, đến chết mới hết, e là sẽ rắc rối triền miên đây." Lam Thần liên tục bị Chu Thanh tẩy não, cộng thêm sự kinh sợ uy vũ của hắn, nên biết mình không có chỗ cho sự phản kháng, Lam Thần dần dần nhập vào vai diễn của mình.

Theo Chu Thanh thì có pháp bảo, có linh đan, phản kháng lại Chu Thanh thì thần hình hủy hoại, dù là ai cũng sẽ biết lựa chọn là gì, Lam Thần đương nhiên phải thể hiện sự trung thành của mình nhiều hơn, nếu không, với sự minh mẫn và đôi mắt tinh tường của Chu Thanh, một chút tâm tư khác lạ của Lam Thần cũng khó lòng thoát khỏi pháp nhãn của hắn.

"Bất luận thế nào, hai vị tiểu thư cũng không thể bị xâm phạm, vị Không Động lão đạo này, hãy chết đi cho ta nhờ, giết người diệt khẩu, vậy thì sẽ chẳng còn chuyện gì khó khăn nữa, dù sao trước đây ta cũng chưa từng làm chuyện dạng này, sau khi Tông chủ biết chuyện, có khi còn rất vui nữa là đằng khác, không chừng còn thưởng cho mình một viên tiên đan Vân Trung Tử, tiết kiệm được trăm năm khổ tu a!"

Lam Thần thấy Huyền Linh lão đạo dùng Ngũ Độc phiên bủa vây, bèn nhếch mép khinh khinh, triển khai Đồ Thiên Minh Vương kỳ của Chu Thanh, một chiêu một vòng, một luồng khí hắc ám nghi ngút khắp trời xanh, phủ ngập không gian, một con Đồ Thiên Ma Thần từ trên lá cờ gài lên một tiếng, ngay trên mặt lá cờ lúc này xuất hiện một hàm nanh vuốt sắc như dao cạo, nhe nanh gợn vuốt, không khác gì vật thật. Hít một tiếng, chỉ kịp thấy vô vàn những con độc trùng đang bò nhào tới chực cắn vào mọi người bị cái miệng to dùng đầy máu mê kia hút vào bên trong, không một con nào thoát được lực hút đó.

Những luồng khói đen tỏa ra từ Minh Vương kỳ hòa trộn với những đám mây độc ngũ sắc, trong chốc lát những làn mây độc đó đã bị luồng khí đen nuốt chửng sạch sẽ, hai tay Lam Thần vẫy Minh Vương kỳ nắm phát, rồi thu lại, những làn mây độc ngũ sắc đều tiêu tan không còn dấu vết, bầu trời sáng trong trở lại, giống như là bầu trời sáng tỏ sau cơn mưa to vậy. Đường chân trời lóe lên những tia hồng quang mờ ảo, năm thanh Ngũ Độc phiên cũng bị Lam Thần cuốn vào trong lá cờ.

Huyền Linh thấy Lam Thần vừa ra tay đã tịch thu được Ngũ Độc phiên, sắc mặt tím tái, hấn quả thực không dám tin vào mắt mình, những đứa trẻ con trông chỉ độ 8. 9 tuổi kia tại sao lại có năng lực kinh khủng đến vậy, đúng là khủng bố quá, công lực đạo hạnh của chúng chẳng thua kém mấy vị thần tiên là bao.

"Thiên hạ... còn có loại cao thủ như vậy sao. Không... không thể nào... Huyền Không lão sư nói rồi, tên Thiên Đạo tông tông chủ kia cũng chỉ ở Phán Hư tu vi cơ mà!" Huyền Linh lão đạo biết mình không thể thắng được đối thủ, rồi lại nhìn thấy sát khí đằng đằng trên đôi mắt của Lam Thần, e là đối phương đang muốn giết người diệt khẩu, vậy thì đến cả cơ hội về báo tin cũng không có nữa. vội vã vận khởi độn quang, chuẩn bị đào tẩu.

Lam Thần đâu có để hấn chạy thoát dễ dàng như vậy, hấn cười hắc hắc một tiếng, tế khởi Hóa Huyết đao, thanh Hóa Huyết đao tốc độ như điện xẹt, dẫn theo những luồng sát khí ngưng tụ, trong nháy mắt đã lao tới trước mặt Huyền Linh lão đạo.

Huyền Linh lão đạo nhìn thấy đạo huyết quang kia thì biết rằng đây là một pháp khí vô cùng lợi hại, không thể đủ công lực để thoát khỏi, trong lúc bấn loạn, liền nhả ra một thanh phi kiếm, hét lên một tiếng, phi kiếm bị Hóa Huyết đao chạm vào, giống như bìa đậu hũ, bị chém thành hai phần ngọt xớt, Lam Thần ra tay vô cùng độc ác, huy động Đạo Quang chém ngang về phía trước, định sẽ chém cơ thể Huyền Linh lão đạo đứt ra làm đôi.

Trông thấy một kết cục u buồn sắp đến với Huyền Linh lão đạo, Thất Bảo Diệu Thụ rời khỏi tay chu nghỉ, ánh sáng vắn vũ, cuộn chặt lấy Hóa Huyết đao, rồi thu trở về, trong không trung truyền tới giọng nói của Chu Thanh.

"Lam Thần, bản tọa đã dặn ngươi thế nào, còn không mau thu đao lại!" Giọng nói của Chu Thanh vang vọng khắp 4 phương 8 hướng, lúc này Lam Thần mới chợt nhớ tới lời Chu Thanh dặn dò rằng không phải lúc bí bách thì không được phép rút ra Hóa Huyết đao, lúc này sợ hãi run rẩy toàn thân, thu lại Hóa Huyết đao, đứng ngoan ngoãn ở một bên.

Hắn biết rằng Chu Thanh hiện vẫn đang ở trong Đại Tự Tại động thiên và dùng Vô Thượng Huyền Công để đột phá không gian truyền âm thanh tới, điều khiến Thất Bảo Diệu Thụ ngăn cản đòn công kích của mình, có điều trong lòng Lam Thần nảy sinh nghi hoặc: "Tông chủ cũng chẳng phải loại người lương thiện gì, tại sao lại đi cứu mạng lão đạo kia, lẽ nào tông chủ muốn mượn cơ để tiêu diệt Không Đồng phái? Dkhông độnggg Đồng cũng làkhông độnggôn phái truyền thống ngàn năm qua, tại sao lại thích đi gây sự với bọn chúng làm gì chứ?"

Huyền Linh lão đạo thoát được một kiếm, sợ đến nỗi hồn xiêu phách tán, khó khăn lắm mới định thần lại được, trông thấy tình hình đó, cũng không dám mạnh động, thâm kinh hoàng trong lòng: "Người nói chính là Thiên Đạo tông chủ, thực lực này... quả thực... quá đáng sợ. Không Đồng phái củkhông độnggao lại đi dây dưa ăn thua với loại người này chứ..."

"Các hạ ắt hẳn là Thiên Đạo tông chủ, bản đạo đạo hiệu là Huyền Linh, là trưởng lão của Không Đồng, chuyệnkhông độnggà do bên ta không đúng, Địa Linh Tử sư diệt xưa nay chưa hề ra khỏi địa hạt bản phái, lại rất được chương giáo sư huynh ưu ái, thành ra tính cách hơi ngổ ngạo, nên đã hủy hoại pháp bảo của hai vị đệ tử của ngài, nhưng cũng không đáng tội chết, huống hồ hai đệ tử của tông chủ nhìn trộm bản đạo tế luyện pháp khí, cũng là điều đại kỵ trong Tu Đạo giới, tông chủ đưa một pháp bảo lợi hại như vậy để đoạt sinh mệnh của sư diệt ta, xin ngài hãy nói cho rõ phải trái."

Huyền Linh lão đạo khó khăn lắm mới cất được lời, mạnh mẽ thì sợ đối phương diệt khẩu, còn nếu ăn nói khúm núm thì sẽ làm mất thể diện của đại môn phái, quả thực là rất khó khăn, có điều hấn cũng nghĩ thông suốt, cũng là cực chẳng đã, không còn cách nào khác, nếu như khi này Chu Thanh không đỡ đòn hộ cho, thì hấn đã đi đời nhà ma từ lâu rồi.

Xoẹt một tiếng, hồ lô mà Tiểu hồ ly tế ở không trung bỗng dung hóa thành một dải cầu vòng bay về phía chân trời, hiển nhiên là do Chu Thanh thu hồi về. Tiểu hồ ly kinh ngạc đến độ xanh mặt trắng mặt, cứ tưởng là Chu Thanh trừng phạt mình.

Nàng là người đã gây ra đại họa này, nếu Chu Thanh muốn thu xếp làm hòa, thì sẽ đuổi hai tỉ muội họ ra khỏi môn phái, và như vậy thì hai người chắc chắn sẽ bị Không Đồng phái lậkhông độnggưng.

"Sống chết có số, phú quý tại thiên, sư diệt của ngài bị đồ đệ của ta lỡ tay giết, đó là số trời, cũng là nghiệp lực nhân quả mà hấn phải chịu, không trách được người khác, chỉ là ông trời mượn tay đồ đệ của ta mà thôi, sao ngài lại nói chuyện phải trái ở đây?"

"Ngài..." Huyền Linh lão đạo nghe thấy Chu Thanh phát biểu như vậy, tức đến nỗi đập chân giận dữ, giết người mà lại nói là do số trời để cho qua à, thật sự là bất chấp đạo lý.

"Được được được! Không ngờ các người lại là hạng như vậy, nói thế tức là đệ tử Không Đồng của ta không độngn uống rồi. Bản đạo biết mình không phải đối thủ của các người, các người hãy giết bản đạo đi!" Huyền Linh lão đạo niệm mấy câu thần chú, phá đất một tiếng, đạo kê trên đầu gõ tung ra, tóc tai bù xù, giống như con hổ điên, lao về phía Tiểu hồ ly và chu nghỉ, hai con mắt chớp lóe: "Bản đạo dù có chết cũng phải lôi hai đứa tiện nhân các ngươi theo!"

Một luồng khí thể khổng lồ phát ra, đến cả Lam Thần cũng phải biến sắc, Huyền Linh lão đạo kia như thể mất đi lý trí, bắt đầu điên cuồng bạo phát nguyên thần của mình, một tu đạo nhân Phán Hư bạo phát nguyên thần của mình, uy lực sẽ lớn tới đâu? Chỉ e là khó mà tưởng tượng nổi.

Thân thể Lam Thần khẽ xao động, chạy tới trước mặt 2 nữ nhân, rồi tóm lấy 2 người, cùng nhau độn tiến vào hư không, Huyền Linh lão đạo gầm lên một tiếng, rồi cũng đuổi theo, Phán Hư cao thủ vốn dĩ đã có năng lực phá vỡ hư không (hư không: không gian hư ảo).

Thất Bảo Diệu Thụ cũng bắt đầu di chuyển trong không trung, hào quang khiến cho Huyền Linh lão đạo bị hút vào trong vòng xoáy, đẩy tan hư không. Lưu Ly Ngọc Quang tráo bao lấy khắp cơ thể Huyền Linh lão đạo, giống như một gầu nước lạnh dội vào mặt, những chân nguyên dữ dội sục sôi trong cơ thể Huyền Linh lão đạo từ từ lắng dịu, những nguyên thần bạo động cũng từ từ ổn định trở lại, cơ thể cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Lam Thần từ trong hư không đưa hai nữ nhân ra, miệng mỉm cười rất tươi, hân thần là thiên quý, khi này trong lúc chạy né đã xuyên hành qua mười mấy không gian. Huyền Linh lão đạo căn bản chẳng động được vào một sợi lông của hắn, chỉ có điều do phải vác theo cả 2 cô gái nên thân thủ kém linh hoạt hơn một chút, dầu rằng như vậy, nhưng để Huyền Linh lão đạo có thể gây thương tích được cho hắn, thì đúng là như là người si nói mộng vậy, chỉ là Lam Thần vẫn chưa hiểu, tại sao Chu Thanh lại cứu hắn. Truyện "Phật Đạo "

Sắc mặt Tiểu hồ ly và chu nghi đều trắng bạch, lại thêm lời Chu Thanh vừa nói, biết rằng chuyện này đã có Chu Thanh đứng ra lo liệu, trong lòng cũng an tâm phần nào, Tiểu hồ ly đã ngộ ra được thêm nhiều đạo lý.

"Huyền Linh đạo trưởng việc gì phải kích động như vậy, đợi bản tọa nói xong hết lời, rồi ngài đánh đấm cũng chưa muộn" Giọng nói của Chu Thanh lại truyền tới, Thất Bảo Diệu Thụ phát sáng rất mạnh, bao bọc bằng một cái lồng sáng ập vào đám đệ tử, những ánh hào quang bao bọc xung quanh đám người vùn vủ xoay chuyển, lấp lánh diệu kỳ, giống như thể Phật tổ đang giảng pháp vậy, đám đệ tử lúc này bình tĩnh trở lại, những cảm xúc phiền diện đều đã được tạm nén xuống.

Lam Thần tu vi cao thâm nhất bọn, là người không dễ bị dụ hoặc, nhưng thấy cảnh Chu Thanh ở tít trong Đại Tự Tại cung động thiên lại có thể thao túng được một pháp bảo, rồi còn có thể đùa bỡn ung dung với một Phản Hư cao thủ như vậy, thì Lam Thần đoán rằng trình độ của Chu Thanh đã đạt tới mức cực cao thâm, những gì hắn vừa mắt thấy tai nghe quả thực là hết sức đáng sợ.

"Bản tọa hiểu được thiên tâm, biết được số mệnh sư diệt của ngài, nên đã sai đồ đệ đến hóa giải nghiệp duyên, dù cho sư diệt của ngài không mất mạng dưới bàn tay của lũ đệ tử của ta, thì cũng không thoát khỏi vận rủi, cùng lắm là sống thêm được một hai ngày, cuối cùng rồi cũng khó tránh khỏi công đạo, cũng khó trách được, tu vi của ngài thấp như vậy, làm sao hiểu được nỗi khổ tâm của bản tọa, nên mới không hiểu rõ ân oán thị phi, ngài hãy sáng suốt hơn đi."

Cũng không hiểu Chu Thanh đã bày trò hù ma dọa quỷ gì, mà cuối đường chân trời bỗng thấy hai đạo phù triện tỏa ánh sáng lóe mắt, Thất Bảo Diệu Thụ cũng tỏa ánh sáng vùn vủ, rồi phần đầu và phần thân của Địa Linh Tử đang nằm trên cát bỗng nhiên bị luồng ánh sáng đó ôm lấy.

Hai đạo kim phù triện dán vào phần đầu và thân của thi thể, rồi nói chúng lại thành 1 thể thống nhất, không hề nhìn thấy bất cứ một vết cắt nào nữa, Huyền Linh lão đạo lúc này mới phát hiện ra rằng không thấy bất cứ một chút máu nào cả, trong lòng cả kinh: "Chà nhẽ người đã chết rồi mà hắn còn có thể cứu sống trở lại, chẳng lẽ thiên số mà hắn nói lại là thật? Tính cách sư diệt của ta quả thực rất dễ gây ra tai họa, nếu mà đụng phải họa diệt thân thì cũng không có gì là lạ, vị thiên chủ Thiên Đạo tông kia xem ra tu vi đã đề thăng tới mức thiên nhân tạo hóa, trong cõi tam tối hiểu rõ một chút chuyện đó cũng không có gì là kỳ quái."

Chu Thanh tu vi cao thâm khó lường, khiến cho Huyền Linh lão đạo trở nên choáng váng mông lung, chiều này của Chu Thanh đúng là quá đẹp mắt, đầu tiên là giờ giọng khích bác khiến cho Huyền Linh lão đạo bị kích động mà không kiềm chế nổi mình, tinh thần hoảng loạn, rồi sau đó lại dùng thiên số huyền ảo mơ hồ giải thích, không khỏi khiến cho Huyền Linh lão đạo kia phải mông muội lạc hướng.

Sắc mặt Địa Linh Tử vẫn trắng bệch như cũ, hai mắt khép chặt, toàn thân cứng đờ, hôn mê bất tỉnh, tuy rằng cơ thể đã lành lặn một khối, nhưng khi nhìn thì vẫn giống y như một người chết, Huyền Linh lão đạo vội vã chấp tay lên trời rồi nói: "Chu tiên bối, nếu đã vậy, tại sao sư diệt của ta vẫn chưa tỉnh lại, hơi thở tắt ngấm, nguyên thần dường như đã tiêu tan, không hề thấy chút sinh khí nào cả, chẳng lẽ vẫn còn gì khúc mắc sao?" Huyền Linh lão đạo thấy sự tình có chuyển biến, không biết là nên vui hay buồn mới phải, được chứng kiến uy lực kinh hồn thần bí của Chu Thanh đã khiến cho hắn phải thay đổi lại cách xưng hô. Truyện "Phật Đạo "

"Hừ, nếu đã là thiên số, thì làm gì có chuyện dễ dàng được hóa giải chứ, nếu không phải là tiên tổ tông môn của bản tọa có chút dây mơ rễ má với tổ sư Nghiễm Thành tiên thánh của các vị thì ta cũng chẳng quan tâm mấy chuyện này làm chi, hao phí hơi sức của bản tọa, đáng tiếc là các người không biết tốt xấu, làm thương đệ tử của ta, hủy hoại pháp bảo của ta, gây ra bao chuyện thị phi, giờ phải chịu chút khổ cực cũng coi như là nhân quả báo ứng, nhất là ngài thân là chính đạo nhân, lại đi tế luyện Ngũ Độc phiên loại binh khí tà môn hiểm độc kia, hôm nay bản tọa thu lại Độc phiên của ngài, chắc ngài cũng không phiền."

"Ngài tạm thời quay về, bảo chương giáo các người ba ngày nữa tới nhận người, Thư Hùng kiếm là một loại hung khí, bản tọa cũng giữ lại luôn, tất cả đệ tử khi bản tọa diện kiến chương giáo của các người đã rồi tính sau." Chu Thanh không mấy nhi nhằng thêm, nói rõ luôn một mạch.

Huyền Linh lão đạo hết cách, đành ngậm ngùi nói: "Tiên bối nói rất phải, văn bối chưa biết tông môn của tiên bối có quan hệ gì với bản phái, xin hãy nói rõ để văn bối tiện về bẩm báo lại với chương giáo."

Thất Bảo Diệu Thụ lại phát ra ánh sáng lung linh, trong hư không lơ lửng một làn nhân ảnh, chỉ trong nháy mắt những vầng sáng đã kết hợp thành tám cây quang trụ, án ngữ ở 8 góc, hình thành nên một trận pháp huyền diệu, bên trong trận pháp thấp thoáng thấy bóng dáng hóa long vờn lượn, nhất định đó là Thiên Hóa đại trận của Vân Trung Tử.

Huyền Linh lão đạo thấy vậy, trong lòng cả kinh, vội vã bái từ, sử dụng chiêu độn quang chạy về phía Đông tít mù khơi.

Chương 182: Thất Khiếu Khóa Phách

Thầy Huyền Linh lão đạo đã đi rồi, Tiểu hồ ly và chu nghi đứng ngẩng ngốc nhìn cái thân thể Địa Linh Tử vừa được khôi phục về nguyên dạng, không biết phải nói gì nữa, Lam Thần cũng hơi sững sốt, hào quang của Thất Bảo Diệu Thụ quán quanh cơ thể của Địa Linh Tử, hóa thành một dải cầu vồng trôi về phía chân trời rồi mất hút, Khốn Tiên Tắc trên người Tiểu hồ ly cũng hóa thành một đạo kim quang bay theo đằng sau, hiển nhiên là do Chu Thanh và Vân Hà tiên tử thu về.

Lúc này sắc trời đã sáng rõ, sao Hôm lặn, sao Kim mọc, cả một vùng trời ngập tràn sắc đỏ, ánh sáng chói mắt lấp lóa rọi nhẹ, khiến cho người ta có thể nhìn trực tiếp được, hồng quang chiếu lên trên những bãi cát vàng óng ả, ánh lên sắc vàng lung linh, trông rất diễm lệ, khiến con người như chìm vào trong một giấc mộng, Tiểu hồ ly và chu nghi đều bị cảnh sắc đó khiến cho mê mẩn, những mệt nhọc trong lòng dường như tan biến, đến Lam Thần cũng phải thắm cảm thán trong lòng, ba người không ai nói gì, lặng lẽ hồi tưởng lại một số sự việc.

Sau khi Chu Thanh thu lại pháp bảo, cũng không nói gì cả, để mặc ba người đứng trơ giữa sa mạc, phải một hồi sau, khi mặt trời đã lên cao, thời tiết cũng bắt đầu có chút nóng nực bức bối, thì Lam Thần mới giật mình thốt tỉnh, trông thấy Tiểu hồ ly và chu nghi vẫn đang đứng như trời trồng, vội nói: "Hai vị tiểu thư, chuyện này đã xong rồi, tông chủ xử lý như vậy ắt có lý của mình, hai vị tiểu thư không cần phải bận tâm suy nghĩ nữa, với sự sùng ái của tông chủ với san san tiểu thư thì chắc cũng sẽ không trách tội hai người đâu." Lam Thần thấy Chu Thanh thu lại pháp bảo hồ lô của Tiểu hồ ly, nghĩ rằng chắc là Chu Thanh đang không hài lòng với hai nữ nhân này, nên liền tiến tới nói giọng an ủi.

Tiểu hồ ly bỗng chợt thức tỉnh, nghe chu nghi nói vậy thì đột nhiên mỉm cười, dung nhan như nước, dung mạo như hoa, nghiêng nước nghiêng thành, đến Lam Thần tu vi như vậy nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi một phút xao xuyến, hấn kịp tỉnh táo lại rồi thảm thán thường: "Mị công quả nhiên lợi hại!"

Rồi hấn lại đưa mắt nhìn chu nghi, vẫn là một khuôn mặt thánh khiết, không thể khinh nhẹ, Tảo Hà Tiên y khoác trên người rực rỡ kim tuyến, khiến cho người khác nhìn vào không dám khinh nhờn, thuần khiết tôn quý.

"Chúc mừng nhị vị tiểu thư đạo hạnh đại tăng." Trong lòng Lam Thần lúc này sáng tỏ, không ngớt cúi đầu khâm phục thủ đoạn của Chu Thanh.

"Các con mau về gặp ta!" Giọng nói của Chu Thanh bắt chợt vang lên, Lam Thần vội đưa hai nàng động tiến vào trong hư không, chưa hết một nhịp thở đã đang đứng trong Đại Tự Tại cung động thiên, đi tới lương đình phía ngoài, nhìn thấy Chu Thanh, Vân Hà tiên tử đang ngồi ở bên trong, thì thể của Địa Linh Tử đang đặt ở chính giữa, trên người dán vô số những phù triện kim sắc, có điều khuôn mặt vẫn trắng bệch như tờ giấy trắng, đôi môi thâm đen, toàn thân cứng ngắc, không nhận thấy chút nào của sự sống.

"Hai đứa các con đã hiểu chưa?" Chu Thanh trông thấy hai nữ nhân bước vào, không thêm giải thích, đập ngay một câu khó hiểu ra như vậy.

Tiểu hồ ly bỗng dựng bật cười nói: "Con hiểu rồi ạ, sư phụ." chu nghi cũng mỉm cười trả lời, hai nàng phong tình vạn chủng, nụ cười mê đắm nghiêng nước nghiêng thành, khác hẳn so với lúc trước.

"Ừ, vậy thì ta yên tâm rồi, yêu tộc của các con có trí tuệ cao hơn loài người, tuy rằng hồ tộc đặc thiên độc hậu(được hưởng sự ưu ái như vậy), nhưng số năm tu hành của các con vẫn chưa nhiều, loài người tu hành mấy chục năm là có thể thượng thể thiên tâm, vận chuyển thiên đạo, còn yêu tộc các con thì phải mất mấy trăm năm khổ công mới làm được, nếu các con đều hiểu cả, thì ta cũng không cần phải nói nhiều nữa."

Chu Thanh lại lấy ra hồ lô khi nãy, niệm mấy câu thần chú, phù triện sáng vụt rồi tắt, Chu Thanh nói: "Nếu đã như vậy, pháp bảo này sẽ lại được giao cho con, khi nãy ta đã phong ấn lên trên, cho nên uy lực của nó chưa phát huy ra ngoài nhiều, bây giờ không còn bị kim hãm nữa, chỉ cần bị pháp bảo này nhắm tới thì dù là người thế nào cũng khó tránh thoát khỏi số kiếp, nhất tề trầm sát cả nguyên thần nhục thân, con hãy đi tế luyện lại từ đầu đi, hồ tộc các con có một loại công pháp riêng, kết hợp với thuật thần thức tối luyện của ta chắc chắn sẽ có những tiến bộ thần tốc."

Chu Thanh lại lấy ra một ấn triện kích cỡ chừng ba tấc vuông, màu xanh lục bích, dưới đáy có khắc hai chữ triện văn: Phiên thiên. "Phiên Thiên Ấn này tuy rằng không phải là chân phẩm, nhưng cũng là phong đầu thượng cổ thần sơn Thủ Dương Sơn chế luyện được Vân Trung Tử góp nhặt, uy lực của nó chỉ cách chân phẩm một chút xíu, uy lực có thể nói là vô cùng lớn, Thần Thần, con lấy nó để tế luyện, ngoài ra, ta đưa luôn cả Ngũ Độc phiên này cho con."

Chu Thanh vẫy Minh Vương kỳ một cái, lập tức Ngũ Độc phiên rơi ra, Chu Thanh vẫy một luồng kim quang qua đó, chỉ kịp nghe những tiếng vang cập keng liên hồi, rồi sau đó cảm chế trên mặt Ngũ Độc phiên đã hoàn toàn biến mất. Chu Thanh lại nói: "Chiếc phiên này tự hội năm loại ngũ độc khí, vô cùng tàn ác, Huyền Linh lão đạo kia vẫn chưa nhập môn, ngũ độc khí mà luyện đến cảnh giới cao nhất thì sẽ không màu không vị, giết người một cách vô hình, chứ không giống như cách hấn làm khiến cho khỏi màu mù mịt dễ nhận biết như vậy."

Dạ, sư phụ, con biết rồi ạ, đánh không lại đối phương thì phải hạ độc thủ, thứ này dùng là quá thích hợp rồi." Lúc này Ngũ Độc phiên đã được Chu Thanh ngưng luyện thành 3 phần khác nhau, vô cùng tinh xảo, sau khi đưa nó qua tay cho chu nghi, Chu Thanh lại dùng thuật tế luyện, lấy thanh Thư Hùng kiếm từ trong tay chu nghi ra.

Hai tí muối chu nghi Tiểu hồ ly đã đi tìm chỗ để tế luyện, lần này hai nàng chắc sẽ không dám đi lung tung nữa, mà đi tìm một khoảnh núi yên tĩnh để tu luyện.

"Phu quân thật là dày công tâm huyết, qua lần giáo huấn này, cộng cả mấy pháp bảo cho đi nữa, thật sự là đã chịu thiệt thòi quá nhiều, đứng rồi phu quân, Địa Linh Tử kia phải làm sao đây, bị chặt đứt đầu rồi chả nhẽ lại có thể cứu sống lại được ư?" Vân Hà tiên tử nghĩ Chu Thanh chắc đã có dự tính trước, liền hỏi.

"Tại sao không chứ, Trảm Tiên phi đao của San San đã được ta phong ấn, không thể trảm sát nguyên thần, chỉ là không thể khiến hấn động xuất đào thoát, bị giam trong Tử Phủ, rồi còn bị ta dùng phù chú bao quanh, cho dù toàn bộ nhục thân bị hủy, thì cũng không tới mức bị tiêu tan!" Chu Thanh mỉm cười nói: "Hắc hắc, đừng nghĩ là chém đứt đầu thì người sẽ không sống lại được, ta sẽ có cách kéo hấn ra khỏi lục đạo luân hồi, kẻ này là đệ tử cung của Không Đồng chứ không đồng có khả năng trở thành chương giáo tương lai, như vậy chẳng phải rất có giá trị lợi dụng với ta sao? Dù gì thì cũng không thể tiêu diệt được sạch sẽ tất cả bọn chúng, ai mà biết được Quảng Thành Tử sau khi biết chuyện lại đến tìm ta gây sự thì sao."

Vân Hà tiên tử nghe vậy liền hỏi: "Lẽ nào phu quân muốn thu phục hấn, tên này tính cách đòi bại, chỉ e là hấn sẽ giở trò."

"Không lo, ta sẽ đặt một đạo Cấm Chế vào nguyên thần của hấn, chỉ cần hấn dám chống lại ý muốn của ta, thì ta sẽ cho hấn bị thần hồn diệt vong, đẩy xuống dưới chôn Cửu U, vĩnh viễn không được siêu sinh." Lam Thần đứng ở bên cạnh, nghe những lời của Chu Thanh như vậy thì tim đập chân run, toát mồ hôi lạnh, thấy Chu Thanh không dặn thêm gì nữa, liền thừa một tiếng rồi cũng khúm núm núp vào trong Hư Không để tu luyện.

"Tiểu tử này thâm rồi, không biết tông chủ sẽ dùng phương pháp gì để cải tử hoàn sinh cho hấn, dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, mình không nên xem thì hơn." Lam Thần lầm nhảm.

"Chu chân nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Một thiếu nữ tuyệt sắc tay cầm cành liễu, đạp mây bay tới, thì ra là Đại Tỳ Tại cung chủ, Vân Hà tiên tử vội chào người đó với danh sự phụ, rồi cầm tay cung chủ, kể hết sự tình cho người nghe." Chuyện này, chỉ e sẽ vấp phải rắc rối, Không Đồng là không đồng phái, tổ sư Quảng Thành của họ cùng xuất thân từ một môn phái giống như tổ sư Tử Hành của bọn ta, môn hạ là một người pháp lực rất cao cường, Chu chân nhân cũng có thực lực rất đáng nể, chắc hẳn đã có định hướng sẵn, ta chỉ muốn hỏi xem chân nhân sẽ dùng biện pháp gì thôi." Cung chủ ngẫm nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười, hiển nhiên nàng cũng không để tâm quá nhiều, ngược lại còn rất hào hứng muốn biết thủ đoạn mà Chu Thanh sắp sử dụng, đúng là rất hợp ý của Chu Thanh.

"Nếu cung chủ đã có nhã hứng như vậy, thì đương nhiên tại hạ cũng không dám dấu diếm gì cả. Thủ cấp của Địa Linh Tử tuy rằng đã bị tại hạ dùng pháp lực nối gân, nhưng vẫn chưa hoàn thiện, cần hao phí thêm chút linh đan thủ đoạn, cung chủ đến thật đúng lúc, cành liễu Thanh Tinh mà người cầm trên tay có thể vấy ra Cam Lộ, chính là một loại tiên dược dùng để chữa lành vết thương, nối gân liền cốt, nếu có sự giúp đỡ của cung chủ thì tại hạ sẽ tiết kiệm được khá nhiều thời gian." Chu Thanh bỗng nhiên nghĩ tới lại lịch cành liễu trên tay của cung chủ.

"Điều đó là đương nhiên, bản cung gieo quẻ bói thấy trước vài hôm nữa sẽ gặp phiền toái lớn, cần chân nhân phải ra tay giúp đỡ, lần này có thể phụ giúp được chân nhân một tay thì cũng coi như là đã trọn nghĩa ân tình rồi." Đại Tỳ Tại cung chủ bỗng nhiên lại nói ra những lời như vậy, Chu Thanh tuy có tu vi cao thâm, nhưng lại không biết chút gì về thuật số bói toán, và cũng không ham muốn học, cho dù là thật sự có thiên mệnh, thì Chu Thanh cũng phải thay đổi nó, và lại dù sao thì thuật bói toán này cũng có lúc nói không chính xác, chỉ có một số thông tin mơ hồ như vậy thì e khó tránh khỏi nhầm lẫn.

"Sự phụ, người gặp phải phiền phức gì, Đại Tỳ Tại cung chúng ta đâu có kẻ thù nào đâu." Vân Hà tiên tử nghi hoặc không hiểu hỏi.

"Điều này, cụ thể thế nào thì ta cũng không biết, chỉ là một thời thần trước, sau khi tế luyện xong tuần dương pháp bảo, đột nhiên tâm huyết dâng trào liền bói một quẻ, quẻ rất mơ hồ, thiên cơ khó đoán!" Đại Tỳ Tại cung chủ không nói rõ được đó là điều gì.

"Thủ đoạn của cung chủ quả nhiên khó mà lường được, bản đạo đã được gặp qua rồi." Chu Thanh khom người hướng về phía Đại Tỳ Tại cung chủ, cành liễu trong tay cung chủ khẽ lay động, lúc này có thể nghe thấy tiếng thờ nhẹ phát ra từ cơ thể Địa Linh Tử.

"Tiếp theo đến lượt chân nhân xuất ra thủ đoạn của mình rồi!" Đáp lại một lễ, cung chủ kéo tay Vân Hà tiên tử đi ra ngoài đình, đứng ở một vị trí khá xa để quan sát.

Chu Thanh cũng không đáp lại, liền tục xuất ra ba thủ quyết, ngâm một ngụm chân khí, chân khí có màu sắc vàng chói, trước mặt Địa Linh Tử phân thành bảy phần, trông giống như bảy con kim xà nhỏ, chúng lách luồn liên tục, trong nháy mắt đã chui vào bên trong thất khiếu của Địa Linh Tử, khuôn mặt của Địa Linh Tử lúc này bỗng biến sắc thành màu vàng nhạt, toàn thân của hấn bị bao bọc bởi một tầng kim quang mỏng manh, cùng với thủ quyết của Chu Thanh, kim quang càng lúc càng nồng đậm, cuối cùng hình thành nên một cái kén to màu kim sắc, ôm trọn lấy toàn bộ thân thể của Địa Linh Tử, khẽ nhìn thấy cử động, trông giống như con nhộng vậy.

Chu Thanh theo đó đưa tay ra, đặt Thủ Hùng kiếm trên mặt đất, không biết hấn dùng thủ đoạn gì, hào quang trên Thủ Hùng kiếm trở nên sáng lóe lên rồi vụt tắt ngay sau đó, gầm dài lên một tiếng, trực tiếp tiến vào trong luồng kim quang, Chu Thanh liền tục sử dụng thủ quyết, hành động khá chậm chạp, giống như đang kéo theo cả ngàn cân bên người, cơ thể hơi gồng lên, mặt hơi nhăn nhó, thờ khó nhọc liên tục, mồ hôi cũng không ngừng tuôn ra từ trán.

"Vân Hà, đây chính là phu quân tam thế của con sao? Thủ đoạn thật tàn độc, dám dùng cả Thất Khiếu Khóa Phách đại pháp, sau này tên Địa Linh Tử kia cũng chỉ như một con rối, suốt đời suốt kiếp bị kẻ khác khống chế, ngay cả chuyển kiếp đầu thai cũng không thể được, thậm chí đến cả sống chết của bản thân cũng không nằm trong tay hấn." Đại Tỳ Tại cung chủ quan sát Chu Thanh niệm chân quyết, cơ thể cũng run lên rần rật, không nén được đành cất tiếng hỏi.

Vân Hà tiên tử chột chàu chàu cặp lông mày: "Phu quân ắt đã có chủ trương, chúng ta chỉ cần sát cánh bên nhau là đủ, cần gì phải quan tâm nhiều thứ đến vậy."

Cung chủ kinh ngạc nhìn Vân Hà tiên tử nói: "Vân Hà, con thay đổi quá nhiều rồi."

Vân Hà tiên tử mỉm cười, đang định đáp lại thì bỗng nghe thấy những âm thanh lách tách, cái kén lớn bao xung quanh cơ thể Địa Linh Tử bỗng nhiên vỡ

tan, những luồng kim quang chui vào trong cơ thể của Địa Linh Tử, Thư Hùng kiếm cũng biến mất không nhìn thấy đâu. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh điều hòa hơi thở một chút, Thất Khiếu Khóa Phách đại pháp chính là một pháp thuật của Nguru Đầu Âm Thần, so với không chế Lam Thần thì cách thức khác nhau nhưng đều có chung một kết quả, có điều tàn độc hơn rất nhiều, không những có thể thao túng sinh tử của kẻ đó bất cứ khi nào, mà còn có thể dùng thần thức của mình để điều khiển thần thức của đối phương trong lúc vô thức, khiến đối phương ngoan ngoãn chấp nhận sự điều khiển của mình, chỉ có điều trong quá trình triển khai pháp thuật, đối phương sẽ không được có bất kỳ sự phản kháng nào, nếu không sẽ thất bại ngay lập tức, với công lực hiện tại của Chu Thanh thì cũng đã tổn hao không ít công lực.

Được một lát, Chu Thanh dùng tay chỉ vào trán của Địa Linh Tử, Địa Linh Tử từ từ mở mắt ra, đầu tiên còn hơi lơ mơ, sau đó mới tỉnh táo đôi chút, hét toáng lên: "Đây là nơi nào, chẳng phải ta đã chết rồi sao?" Hết hét xong rồi còn dùng tay véo vào cơ thể của mình, khi thấy cảm giác đau nhói thì lập tức cười giống như kẻ điên: "Ha ha, ha ha, ta chưa chết, làm sao mà ta chết được." Tâm thần nhất động, Thư Hùng kiếm phóng ra từ đỉnh đầu hắn.

"Ha ha, ha ha, không ngờ ta lại may mắn như thế, công lực đã thế còn tăng tiến thêm nhiều, Thư Hùng kiếm bây giờ đã có thể sử dụng thành thạo, hừ, hai kẻ tiện nhân Thiên Đạo tông kia, ta cho các ngươi không được chết yên ổn." Địa Linh Tử bỗng nhiên nhớ lại chuyện hôm trước, bắt đầu phát cuồng, hắn phóng một đường kiếm lao vun vút về một cột trụ ở đình nghỉ mát.

Chu Thanh đang đứng sau lưng Địa Linh Tử, trông thấy Địa Linh Tử vừa tỉnh lại đã có hành động như vậy thì khẽ lắc đầu nguây nguây nói: "Kẻ này e rằng thần chí vẫn chưa được tỉnh táo lắm, liệu có phải khi này ta đã tổn thương tới nguyên thần của hắn nhỉ? Không có lý nào, thử xem sao đã." Ngón tay hắn chỉ lên, trong không trung xuất hiện một cảnh sen màu vàng óng, chặn đứng kiếm chiêu của hắn.

Ừnh! Kiếm của Địa Linh Tử xé nát cảnh sen, nhưng kiếm thế bị chậm đi rõ rệt, Địa Linh Tử thấy vậy thì kinh hãi, vội vã thu lại Thư Hùng kiếm, hắn mới sức tỉnh ngộ, liền quay người lại, vừa hay nhìn thấy Chu Thanh đang cầm một cành cây trên tay, dáng vẻ đạo mạo, mang khí khái của một cao nhân, Địa Linh Tử chợt dạ, khi này Chu Thanh dùng pháp lực huyền hóa kim liên, chỉ một cành sen vàng đã có thể ngăn chặn được phát chém của Thư Hùng kiếm, loại thủ đoạn này, e là ngay cả sư phụ của hắn cũng không làm nổi.

"Dám hỏi tiền bối là ai, liệu có phải chính tiền bối đã cứu tại hạ?" Địa Linh Tử chấp tay kính lễ khom người chào Chu Thanh, nhìn dáng độ thì chắc là thành tâm thật, hắn nuốt tí nữa thì bị chém tung đầu, bây giờ lại được tỉnh lại, hồi tưởng mọi chuyện mà toàn thân rùng mình ớn lạnh, đương nhiên không dám ngông cuồng, khi nói năng cũng có phần giữ kẽ.

"Bản đạo chính là Thiên Đạo tông tông chủ, nơi này là Đại Tự Tại cung động thiên, chính bản đạo đã cứu các hạ." Chu Thanh mỉm cười nói, cũng không dấu diếm, cứ nói thẳng nói thật để dò xét thái độ của Địa Linh Tử.

"Thiên Đạo tông tông chủ!" Địa Linh Tử nghe thấy lời này, trong nội tâm lập tức hòa nộ xung thiên, điên tiết nói: "Chính là đồ đệ của người đã chém đứt đầu của ta! Thật là lũ ác đạo, Không Đồng pháikhông độnggong đội trời chung với các người." Địa Linh Tử tức giận xì ra khói, nộ hỏa bay tứ tung, linh đài bị nộ hỏa thiêu trụi sạch, hắn dốc toàn lực phóng xuất Thư Hùng kiếm, kiếm nhanh như điện, trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Chu Thanh, khiến cho Vân Hà tiên tử đang đứng xem đằng xa cũng phải giật thót mình, nuốt chút nữa thì thét lên.

Chu Thanh đương nhiên không thể không biết trước được hành động quái chiêu này của Địa Linh Tử, đương nhiên không cho hắn được toại nguyện, Thất Bảo Diệu Thụ quét qua, đã đẩy Thư Hùng kiếm gạt sang một bên: "Địa Linh Tử, người thật không hiểu đạo lý là gì cả, không đa tạ ơn cứu mạng của bản đạo, mà lại còn muốn lấy tính mạng của bản đạo, khó trách nghiệp lực quá sâu, khó tránh khỏi số kiếp, đúng là hạng người trời đánh cái nết không chữa."

Chu Thanh phóng mắt nhìn thẳng vào mắt Địa Linh Tử, cặp mắt lóe lên những quang mang quỷ dị, thì ra hắn đang thi triển Thất Khiếu Khóa Phách đại pháp, pháp thuật này trong lúc bất tri bất giác mới có thể ảnh hưởng tới tâm thần của người bị thụ thuật, thần trí của Địa Linh Tử vừa tỉnh táo lại, không hề có bất cứ cảnh giác nào, Chu Thanh trước đó cũng đã chôn hạt giống vào trong nguyên thần của hắn, Địa Linh Tử nào đâu đủ sức để chống lại. Tay hắn bỗng mềm nhũn, Thư Hùng kiếm bất động trong không trung.

"Đúng vậy, đạo trưởng đã cứu mạng tôi, đáng lẽ ra nên cảm tạ ơn cứu mạng trước mới đúng." Nguyên thần Địa Linh Tử tê loạn, sắc mặt mơ màng mông lung, không thể làm chủ được suy nghĩ, Chu Thanh cũng rất cẩn thận, không nói nhiều thêm, để cho tâm lý của hắn tự xung đột, thăm điều khiển những thần niệm nằm ẩn sâu trong nguyên thần của Địa Linh Tử, lo rằng Địa Linh Tử sẽ phát hiện ra mảnh khóa của mình.

Vốn dĩ Chu Thanh có thể chế luyện Địa Linh Tử thành phân thân của mình, nhưng như vậy thì sẽ mất đi hoàn toàn ý thức của mình, và nếu thế thì chắc chắn sẽ không thể qua mắt được đám trưởng lão Không Đồng. Tháikhông độnggóa Phách đại pháp này dùng mới là thượng sách, nó rất khó bị phát hiện, gây trở ngại giống thần phục bản thân ở trong nội tâm sâu kín của Địa Linh Tử, không ai có thể phát giác nổi, đợi đến khi Địa Linh Tử lên lãnh chức Không Đồng churákhông độnglúc đó Không Đồng pháikhông độnggong tay của Chu Thanh, chiêu này đúng là vô cùng thâm độc, bởi vậy, Chu Thanh còn rút một ít công lực ra để giúp đỡ cho Địa Linh Tử gia tăng công lực thêm một bậc.

"Chó chết, đồ đệ của người làm thương ta, tại sao ta phải tạ ơn người?" Địa Linh Tử lắc đầu nguây nguây, thần chí tỉnh táo lại đôi chút, trông thấy Chu Thanh nở nụ cười khó hiểu, thì lại càng điên lên, một kiếm đâm tới, Chu Thanh nhìn vào thân sắc của Địa Linh Tử càng lúc càng mờ hồ, trong lòng mừng thầm, Thất Bảo Diệu Thụ lóe sáng rồi cuộn tròn, nhắc Thư Hùng kiếm lên từ từ, mặc cho Địa Linh Tử có niệm pháp quyết thế nào thì nó cũng không hề động đậy.

"Ngọc Thụ trong tay có thể giữ kiếm, Địa Linh có đại duyên với ta rồi." Quang mang trong mắt Chu Thanh lại lóe lên: "Trong quãng đời của người có một đại kiếp nạn, bản đạo chính là muốn hóa giải nghiệp duyên cho người mà tới, sự thúc của người đã trở về Không Đồng, ba không độnggong sư phụ của người sẽ tới đây đón người về."

"Hả, người nói thật đấy chứ?" Thấy Địa Linh Tử đã bắt đầu bị mê hoặc, Chu Thanh thu lại thái quang, Thư Hùng kiếm được Địa Linh Tử thu hồi, nhưng hắn cũng không phóng phéng linh tinh nữa. Truyện "Phật Đạo "

"Bản đạo việc gì phải lừa gạt người, rồi còn tổn hao chân nguyên để giúp người để thăng đạo hạnh, Thiên Đạo và Không Động vốn không động nhà, chỉ tiết thể nào thì ta cũng không tiện nói cho người rõ, đợi khi sự phụ của người tới, thì sẽ nói rõ sự tình." Chu Thanh không một chút nào dám thả lỏng đôi mắt, luôn nhìn chăm chú vào Địa Linh Tử.

"Uhm, cũng đúng, đạo hạnh của ta hình như đã đột phá tới Hóa Thần trung kỳ!" Địa Linh Tử nhìn vào đôi mắt của Chu Thanh, nguyên thần lại càng bị mê hoặc thêm, mấy giây sau hắn liền thu lại Thư Hùng kiếm, khom người về phía Chu Thanh bái tạ: "Thì ra mọi chuyện là vậy, Địa Linh Tử đa tạ tiền bối đã giúp đỡ."

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Thủ Đoạn

"Ha ha, quả không hổ danh là cao đồ của Không Động phái, luôn là người sáng suốt hiểu rõ sự tình, sự phụ của các hạ mấy hôm nữa sẽ tới, bản đạo tuy rằng đã giải được kiếp nạn lần này cho các hạ, nhưng dù sao cũng là nghịch thiên hành sự, e là sau này các hạ vẫn phải gặp nhiều nạn khổ nữa, vậy đi, bản đạo sẽ trợ giúp thêm cho các hạ vậy, Đại Tự Tại cung toàn bộ đều là nữ tu sĩ, không thích hợp cho các hạ tu luyện, vậy các hạ hãy đi ra sa mạc phía bên ngoài để ma luyện tâm tính của mình, sau này còn có đáng đáp của Không Động đệ tử, tránh cho Quảng Thành tổ sư bị mất mặt một phen." Truyện "Phật Đạo"

Chu Thanh thấy Thất Khiếu Khóa Phách đại pháp của mình đã thành công, trong lòng rất vui, Địa Linh Tử kia đã hoàn toàn bị thôi miên, chỉ cần củng cố lại một chút nguyên thần ý thức, thì sẽ không còn phải lo lắng về sự cố gì nữa, chỉ cần Chu Thanh phát động đột xuất vào bất cứ lúc nào, Địa Linh Tử kia sẽ lập tức trở thành con rối trong tay hắn, lúc này thì vẫn chưa ổn định, phải để cho Địa Linh Tử giữ lại một chút ý thức, tránh khỏi việc đám cao nhân ở không động nhận ra mảnh khóc của hắn, để Địa Linh Tử tu luyện ở sa mạc là để tránh cho hắn đụng độ với Tiểu hồ ly và Chu Nghi, rồi lại nổi điên lên, ảnh hưởng tới nguyên thần thì không hay cho lắm.

Và lại, Không Động cường giả nhìn thấy Địa Linh Tử không những không hề hấn gì, ngược lại công lực đạo hạnh lại đại tăng, Chu Thanh lại có thực lực cường đại như vậy, thì còn đâu tâm trí để mà lên oai trách tội Chu Thanh chứ, còn Chu Thanh thì muốn lợi dụng Không Động để mở rộng môn phái của mình, hưởng hồ lại có Văn Trung Tử đứng ra làm khiên đỡ, tổ sư hai phái đều cùng một môn phái xuất thân, không lo việc Không Động không tin tưởng.

Địa Linh Tử chịu ảnh hưởng của Thất Khiếu Khóa Phách đại pháp, tuy rằng thần trí vẫn còn tỉnh táo, nhưng tâm tính đã thay đổi rất nhiều, đã không còn tính khí cao ngạo như trước, ngược lại vô cùng kính cẩn khiêm nhường, đã mang đáng đáp của đệ tử chính phái rồi, nghe những lời Chu Thanh khuyên bảo thì đều răm rắp gật đầu, bây giờ thấy Chu Thanh còn hướng dẫn giúp đỡ cho hắn thì lại niềm vui lại càng nhân lên gấp bội.

"Vị Thiên Đạo tông chủ kia công lực cao thâm khó lường, lợi hại hơn so với sự phụ sư bá rất nhiều, đúng là một cao nhân đặc đạo, trợ giúp cũng rất phóng khoáng, bản thân mình suốt cả một đời đạo hạnh, không biết đã phải uống bao nhiêu loại linh dược, hồi thơ ấu còn được sự phụ dùng chân nguyên đã thông kinh mạch, nắn luyện gân cốt, vậy mà mới chỉ miễn cưỡng ép lên được Hóa Thần trung kỳ trong suốt hai mươi mấy năm, bây giờ đột một cái đột phá từ trung lên hậu kỳ rồi, chỉ cần khổ tu một thời gian nữa, ngưng luyện nguyên thần, là có thể tiến vững vàng vào Hóa Thần hậu kỳ rồi. Đó là tu vi của một số lão tiền bối cao thủ các môn phái hiện giờ, đạt đến trình độ này, sau này vị trí cường môn lại càng thêm vững chắc, trợ giúp mình ư, chả nhẽ lại biểu không cho mình mấy pháp bảo sao? Vậy thì hỏi to rồi, nhìn đám môn hạ Thiên Đạo thì biết, pháp bảo của chúng đều vô cùng lợi hại."

Địa Linh Tử không hề cảm nhận được rằng bản thân hắn đang bị lọt vào hố bẫy của Chu Thanh, trong lòng vẫn còn đang tự tưởng miên man.

Chu Thanh đứng thẳng dậy, nhấc lấy ấn quyết, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay vẽ thành một chiếc phù chú trong không trung, chỉ nghe được thêm vài tiếng lách tách, những cây cột gỗ ở đình vững chắc rung lên bần bật, khắp cả Đại Tự Tại cung tràn ngập linh khí, nhật nguyệt tinh hoa suốt mấy trăm năm xô bồ tụ hội tại đây, chỉ thấy vô số đường ánh sáng kim sắc, ngân sắc, tử sắc(màu tím). Chúng chen chúc nhau bay tới, rồi hội tụ ở phía trên của phù chú sặc sỡ đang phiêu lượn trên trời, phù chú mỗi lúc lại càng thêm khoe sắc, ánh sáng diệu mắt lúc trước bây giờ dần trở nên chói mắt, người thường nhìn vào sẽ không thể nhìn được.

Địa Linh Tử trông thấy vậy thì tròn mắt há mồm, những luồng thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa hội tụ lại đều là những trận pháp khổng lồ, chưa từng thấy cảnh tượng nào như thế này, chỉ cần vạch một đường ở phù chú mà đã có thể thu được những luồng linh khí lớn lao đến vậy, quả thực không biết Chu Thanh muốn làm gì, Địa Linh Tử cũng không dám hỏi nhiều, chỉ thấy Chu Thanh ngừng pháp quyết, toàn bộ nhật nguyệt tinh hoa, thiên địa linh khí đều bị phù chú nén lại thành một viên ngọc minh châu to bằng cái bát con, vàng, bạc, xanh 3 màu sắc lấp lánh lung linh xuất hiện trên hạt châu, Chu Thanh ngậm một ngụm chân hỏa rồi phun ra, khiến cho viên ngọc minh châu 3 màu kia bị thu nhỏ lại thành một quả trứng gà không hơn không kém.

"Người cầm hạt minh châu này đi, dùng tự thân chân hỏa để luyện hóa, dung nhập vào trong chân nguyên nguyên thần, không đầy 3 ngày thôi sẽ kích thích những dược lực tiềm tàng chưa được luyện hóa trong cơ thể người, vững chãi bước vào Hóa Thần hậu kỳ, pháp bảo phi kiếm chỉ là một kỹ thuật tầm thường, tự thân tu vi mới là căn bản, Thư Hùng kiếm vốn là pháp bảo luyện ma của Nghiễm Thành tiên thánh năm xưa, khi người sử dụng nó đã nhuần nhuyễn rồi, thì cũng có thể độc bá một phương." Mỗi một pháp bảo trên người Chu Thanh đều có đặc tính đặc dụng riêng của nó, Chu Thanh làm sao nữa đưa cho Địa Linh Tử được, đương nhiên những lời nói đường đường chính chính cũng phải thể hiện ra một tí.

Chu Thanh không nói thêm nhiều nữa, đưa Địa Linh Tử ra sa mạc bên ngoài, Địa Linh Tử cũng bắt đầu tu luyện với tâm trạng rất phấn khởi, kỳ thực để khiến cho đạo hạnh của Địa Linh Tử tăng tiến thì Chu Thanh cũng chẳng tốn hao thứ gì cả, Địa Linh Tử từ nhỏ đã được uống ngậm vô số những linh đan diệu dược, một lượng dược lực rất lớn vẫn đang tiềm tàng trong cơ thể, Chu Thanh chỉ là dùng huyền công chân hỏa để giúp hắn luyện hóa mà thôi.

"Chu chân nhân, thủ đoạn này của ngài thật ư lợi hại, khiến cho ta được mở mang tầm mắt." Tự Tại cung chủ mỉm cười nói, chuyện với phái Không Động không liên quan gì tới nàng, đối với Đại Tự Tại Cung cũng không có gì là tổn thất cả, huống hồ Chu Thanh lại là đồng minh, dù cho bên ngoài có gây ra chuyện gì kinh khủng thì cũng không sợ có phiền hà gì hết. Truyện "Phật Đạo "

"Cung chủ quá khen, tình hình bây giờ khá phức tạp, ngay cả một số tu sĩ hải ngoại lợi hại cũng đã đến Trung Thổ, Tu Đạo giới chẳng bao lâu sẽ phải đương đầu với những biến cố lớn, không động lúc đó sẽ là cái khiến chấn tốt nhất, Thiên Đạo tông của bản đạo tuy rằng cũng không e sợ bất cứ môn phái nào, nhưng dù sao số lượng môn hạ đệ tử cũng không có mấy người, tu vi còn chưa đủ mạnh, chuyện gì rồi cũng sẽ đến tay bản đạo xuất thủ, vậy lại mang tiếng là lấy lớn hiếp nhỏ, không có lợi cho sự phát triển sau này, vì sự phát dương quang đại cho tông phái của mình, bản đạo làm một số chuyện ác nhân cũng không ngại, huống hồ xưa nay bản đạo cũng tự nhận không phải là loại người lương thiện gì cả, đám không động này đề đầu cười cổ bản đạo, thì bản đạo không cho chúng ăn chút ác quả không được, phải để chúng thấy thủ đoạn của bản đạo thế nào." Chu Thanh lạnh lùng nói.

Cung chủ nghe vậy, không biết nói gì hơn, không nhắc đến vấn đề này nữa: "Chu chân nhân có thể giới thiệu cho bản cung biết tình hình ở hải ngoại, khi này chân nhân nói tu sĩ hải ngoại sắp đến Trung Thổ, chuyện đó cơ sự chi tiết là như thế nào?" Tự Tại cung chủ nghe thấy hai từ hải ngoại, lập tức thần sắc có chút cổ quái.

Chu Thanh không hề để ý ra rằng, Tự Tại cung chủ kia là nữ tử, khuôn mặt lại trông có vẻ trẻ trung hơn Vân Hà tiên tử rất nhiều, Chu Thanh đương nhiên không phải lúc nào cũng để ý tới thần sắc của cung chủ, nghe thấy cung chủ hỏi vậy, cũng không dấu diếm, liền đem những gì mình biết kể một mạch, khi nói tới chuyện Vô Chân lão ni và Côn Lôn phái kết hợp cùng nhau, sắc mặt Tự Tại cung chủ bỗng nhiên thay đổi, và đương nhiên, Vân Hà tiên tử đứng cạnh quan sát rất rõ ràng, vội vã hỏi: "Sự phụ, người sao vậy, có phải Vô Chân lão ni đó sẽ gây bất lợi cho chúng ta?"

Còn chưa đợi cung chủ trả lời, Chu Thanh bỗng nhiên bật cười: "Nếu như bản đạo không đoán nhầm thì Lưỡng Cực Huyền Từ bình trong tay Vô Chân lão ni và cảnh dương liễu Thanh Tĩnh trong tay cung chủ là một cặp pháp bảo, hai thứ cùng kết hợp mới có thể phát huy ra uy lực cao nhất, vậy thì Lưỡng Cực Huyền Từ bình chắc hẳn còn mang một cái tên khác, chính là Thanh Tĩnh Lưu Pha bình, chỉ cần đem cảnh Thanh Tĩnh dương liễu cắm vào trong Thanh Tĩnh Lưu Pha bình, cảnh liễu lúc này được nuôi dưỡng bởi Lưỡng Cực Huyền Từ khí trong bình, và Cam Lộ ngưng tụ trên cảnh liễu được đề vào trong bình, thì có thể kích hoạt được rất nhiều công dụng thần diệu của bình bảo bối, đựng hải nạp đều là những chuyện nhỏ, phải chăng cung chủ với Vô Chân lão ni kia đã từng là đồng môn, chỉ có điều Thanh Tĩnh Lưu Pha bình là pháp khí của Từ Hàng đạo nhân, cung chủ lại là đạo thống của Từ Hàng đạo nhân, tại sao lại không được kế thừa pháp bảo này, mà lại có cảnh dương liễu trong tay? Bản đạo nhớ là cảnh Thanh Tĩnh dương liễu này là pháp bảo của Tây Phương Cực Lạc, tại sao nó lại ở trong tay của cung chủ?"

Nghi vấn này của Chu Thanh đã được nảy sinh trong lòng từ rất lâu, nhân cơ hội này để nói ra luôn, trong ghi chép của Vân Trung Tử, nhiều nhất là luyện khí và trận pháp, còn về những điều mất thấy tai nghe thì không chú trọng ghi chép nhiều lắm, Chu Thanh đương nhiên cũng không hiểu rõ.

"Năm xưa sau trận chiến phong thần, tổ sư đạo phái của bản cung Từ Hàng đạo nhân từ đạo nhập Phật, lại sợ đạo thống thất truyền, nên sau khi nhập Phật, đã truyền lại cho đạo thống của đạo môn, Đại Tự Tại Cung của ta là đạo thống của đạo môn, Vô Chân lão ni kia ở Nam Hải đã kế thừa đạo thống của tổ sư Phật môn bọn ta, Thanh Tĩnh Lưu Pha bình được giữ lại Phật môn, tổ sư lại lo đạo môn đạo thống không có pháp bảo phòng vệ, liền đem về cảnh Thanh Tĩnh dương liễu ở Tây phương, tế luyện thành pháp bảo, phân nó thành hai, hiện tại Vô Chân lão ni e là không địch lại nổi đám yêu tộc tu sĩ ở hải ngoại, chắc giờ này đã đến Trung Thổ, chắc chắn sẽ đến đây mượn cảnh Thanh Tĩnh dương liễu của bản cung, e là sẽ hơi rắc rối." Cung chủ bực bạch nổi bần tâm trong lòng mình ra.

"Cung chủ nói không sai, nguyên thần của chương môn Côn Lôn phái rơi vào trong tay của Hiên Viên pháp vương, Côn Lôn không thể đối phó được với lão yêu đó, chắc chắn sẽ trợ giúp Vô Chân lão ni một tay, đến quấy rầy cung chủ. Cung chủ e là sẽ khó lòng được hưởng thụ thanh tịnh, thảo nào cung chủ đã bối trước sẽ có phiền toái, thì ra là như vậy. Chỉ là Côn Lôn hiện tại đến cả chương môn cũng bị chết, nên không có bao nhiêu cao thủ, Vô Chân lão ni tu vi cũng kém hơn cung chủ, muốn đến vay mượn cường bức cảnh liễu Thanh Tĩnh, chỉ e là chưa đủ năng lực đó, cung chủ lo lắng như vậy là đã thừa thãi rồi."

Chu Thanh biết rõ thực lực của Vô Chân lão ni, không hiểu Tự Tại cung chủ đang lo nghĩ điều gì.

"Chỉ có mình Vô Chân lão ni thì bản cung cũng chẳng lo, chỉ sợ là Côn Lôn xưa nay ẩn giấu thực lực, trong cung Ngọc Hư e là đang có một số cao thủ bế quan, nếu họ cùng Vô Chân lão ni tới đây, pháp bảo này của bản cung ngàn vạn lần không thể cho mượn, như vậy thì bản cung rất khó đối phó với họ, môn hạ đệ tử khó tránh khỏi thương vong."

"Điều này thì xin cung chủ cứ yên lòng, dù sao thì Côn Lôn và bản đạo cũng có một số thù cũ, trải qua một khoảng thời gian không nhỏ ở đây, nên cũng rất có thiện cảm với mọi người trong Đại Tự Tại Cung, nếu như Côn Lôn và Vô Chân lão ni tới đây, bản đạo sẽ khiến bọn họ phải khốn đốn một phen." Trong lòng Chu Thanh vừa mừng vừa lo, không ngờ được rằng Vô Chân lão ni và Đại Tự Tại Cung lại có mối quan hệ dây dưa như vậy.

"Cứ ôm cây chờ cỏ như vậy thì cũng không phải cách hay, bản đạo nghĩ ra một số biện pháp này, có thể tiết trừ tận gốc những họa nạn mà cung chủ đang có, Vô Chân lão ni buộc phải chết, Đại Tự Tại Cung là nương gia của Vân Hà tiên tử, nếu như để xảy ra chuyện gì, chưa kể tới chuyện Vân Hà bị thương tổn, mà ngay cả ta cũng không còn mặt mũi nào, rồi còn gây thương vong cho các ti muội cũng không hay, dù sao tiểu tử Côn Lôn cũng nằm trong kế hoạch của bản đạo, vừa hay dùng hồn phách nguyên thần môn hạ đệ tử của chúng ta, phủ nội của bản đạo cũng đã chuẩn bị rất kỹ càng, tiên phủ ở Tây Hải do Liêu Tiểu Tiên trông coi, lại có thêm môn hạ của Huyền Vũ lão đạo hộ vệ, kiên cố vững vàng, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, nên cũng không cần quay về vội." Sắc mặt Chu Thanh âm thầm bất định, tính toán chỉ trong phút chốc.

...

Ngày tiếp theo, Vân Hà tiên tử cả ngày cười đùa nói chuyện cùng với đám ti muội trong Đại Tự Tại Cung, Chu Thanh thì nửa ngày chỉ điểm cho Tiểu hồ ly và chu nghi luyện khí luyện công, nửa ngày đàm đạo về những thượng cổ bí văn cùng Đại Tự Tại cung chủ, Địa Linh Tử ở trong sa mạc luyện hóa viên linh châu mà Chu Thanh đưa cho hắn, nên mọi thứ rất yên ả, không hề có bất cứ biến cố hay động tĩnh gì lớn, Chu Thanh vì dạy dỗ cho Tiểu hồ ly và chu nghi, đã bỏ ra rất nhiều công sức, còn tận tay phân một viên tiên đan ra làm hai rồi đưa cho hai tiểu nữ uống, hai nữ tử tuy rằng thể chất tốt hơn Liêu Tiểu Tiên, lại được Chu Thanh vất sức hộ pháp, nhưng hai người cũng suất nữa bị được lực phản tác ngược trở lại, có điều sau nửa ngày, công lực đạo hạnh của hai người đã tăng tiến rõ rệt, đã bước sang Hóa Thần hậu kỳ, so với Địa Linh Tử cũng một chín một mười, chỉ cần không đụng độ với Phản Hư cao thủ, hai nàng kết hợp với pháp bảo thì có thể đối phó được tất.

Lại một ngày trôi qua, vẫn chưa bước sang ngày thứ ba, không động đã cử bốn năm lão đạo tới, khí thế hung hãn, ai nấy cầm pháp bảo trên tay, nhìn thái độ thì biết chỉ cần Địa Linh Tử có gì bất trắc thì sẽ lập tức đồ sát, Chu Thanh đã đứng đợi sẵn trên ngọn đồi bên ngoài, nhìn mấy vị lão đạo đang tới trước mặt khuôn mặt hăm hăm như sắp đương đầu với đại địch, thậm chí thấy buồn cười.

"Chu tông chủ, không biết đũa nghiệt đồ của ta ra sao rồi, liệu ngài có thể đem nó ra đây cho bọn ta gặp mặt không?" Người phát ra lời nói này chính là không động chương môn Huyền Thần lão đạo, tay cầm một cây phát trần, người khoác chiếc áo bát quái cả sa, có vài phần phong vị của cao nhân, chỉ là so sánh với Chu Thanh thì còn thua kém khá nhiều, những lão đạo còn lại đợi Chu Thanh đáp lời, trên sắc mặt ai đấy đều hiện vẻ e dè.

"Chu tông chủ, tại sao không trả lời, chẳng lẽ sư diệt của ta có bất trắc gì sao, Chu tông chủ chẳng phải đã hứa rằng sẽ cứu sống Địa Linh Tử sư diệt sao, bây giờ chương môn sư huynh đã tới rồi, dù gì chân nhân cũng phải trả lời hoặc đưa ra một lý lẽ thuận tai cho bọn ta mới phải" Huyền Linh lão đạo từng được chứng kiến thủ đoạn của Chu Thanh nên không dám manh động, nói năng có vài phần khách khí, nhưng ẩn tàng trong đó là sự âu lo.

"Hừ, Chu chân nhân, chúng ta cũng từng gặp nhau ở núi Thục Sơn, không ngờ Thiên Đạo tông lại chính là đạo thống của Vân Trung Tử tiên thánh, vậy thì cũng đã có chung nguồn cội với không động rồi, nếu đã vậy, tại sao ngài lại hãm hại sư diệt của ta, cho dù sư diệt của ta có chỗ mạo phạm, nhưng cũng không đáng bị chém đầu, ngài có bản lĩnh cao cường nhường nào mà lại có thể chém đầu người ta xong rồi lại nói lại được chứ, rồi còn dùng thiên số gì đó để lường gạt Huyền Linh lão đạo sư đệ, chẳng lẽ ngài coi không động bọn ta dễ bị ức hiếp thế sao?"

Huyền Không lão đạo cười trên một con tiên hạc, thấy Chu Thanh chỉ đứng đó nhoen miệng cười, không nói năng gì, thì rất tức giận, hắn từng được chứng kiến thủ đoạn của Chu Thanh ở Thục Sơn, không tin lắm về sự lợi hại mà Huyền Linh lão đạo đã miêu tả về Chu Thanh, nghĩ rằng Huyền Linh lão đạo bị thua nên cố tình khoa trương lên mà thôi.

Thấy mình đã nghiêm mặt tra hỏi như vậy, nhưng Chu Thanh vẫn không thèm đáp lời, Huyền Không lão đạo nổi giận thực sự, lập tức giương một tay lên, một đạo kiếm quang phóng về phía Chu Thanh, hắn chưa rõ tu vi thật sự của Chu Thanh, nên không dùng hết lực, chỉ dò xét xem Chu Thanh đã đạt tới cảnh giới nào, Chu Thanh bỏ đi cũng chưa bao lâu, cho dù tiến bộ cực nhanh, thì cũng chẳng ra đâu vào đâu cả, huống hồ chuyện lần này, không động đã chịu mất thể diện rất nhiều, nếu như không có được một chút tiện nghi khi trở về, để chuyện này truyền ra ngoài, e là thanh danh của không động cũng mất mát khá nhiều.

Huyền Thần lão đạo cũng không nói năng gì, ngầm tán đồng với hành động của hắn, nếu như những lời mà Huyền Linh lão đạo nói về Chu Thanh là đúng, lợi hại đến mức đó, đồ đệ của mình gặp bất trắc gì, thì lập tức cả đám người sẽ cùng xông lên, nhằm bụng nếu Chu Thanh có lợi hại tới đâu, thì cũng chỉ là thần tiên, không thể nào đối phó được với sự vây ráp tấn công của năm Phản Hư cao thủ cùng lúc.

Thấy kiếm quang của Huyền Không lão đạo đâm tới, Chu Thanh chỉ khẽ vẩy nhẹ Thất Bảo Diệu Thủ một cái, ầm một tiếng, phi kiếm đang vun vút đầy khí thế kia đã bị đánh rơi xuống đất, vung vẩy không ngừng, giống như một con rắn nhỏ đang giành giật đòi lại sự sống vậy.

"Huyền Không, ngài cũng đã một cục tuổi rồi, tu đạo hơn trăm năm, tại sao lại vẫn u mê như vậy, chưa đợi bản đạo kịp nói gì, đã lấy phi kiếm để đâm bản đạo, may mà bản đạo cũng có một chút thủ đoạn, nếu không chẳng phải đã trúng phải ám khí của ngài rồi không? Cách hành xử của ngài chỉ e là thành tựu sau này sẽ không được như sư diệt của mình thôi." Chu Thanh cười nói. Truyện "Phật Đạo "

Huyền Không lão đạo thấy Chu Thanh cười nhạo như vậy, lập tức giận bùng bùng: "Người chẳng qua cũng chỉ dựa vào mấy thứ pháp bảo lợi hại kia thôi, thế mà đã dám coi thường không động bọn ta, giết sư diệt của ta, bản đạo quyết không để cho người được một phút thanh thoi." Nhảy khỏi tiên hạc, pháp quyết chỉ lên, phi kiếm đang lăn lộn ở dưới đất lại bay lên, vạch ngang một đường, Huyền Không nói: "Thách người đồ nổi kiêu này của bản đạo đấy!"

Chu Thanh mỉm cười nói: "Thôi vậy, bản đạo đành phải thể hiện một tí vậy, ngài nói bản đạo dựa dẫm pháp bảo lợi hại, bản đạo bây giờ không dùng pháp bảo nữa để đỡ kiêu của ngài, rồi sẽ gọi sư diệt của ngài ra."

"Cái gì, lẽ nào Địa Linh Tử vẫn bình an vô sự ư?" Mấy lão đạo đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt đã dịu xuống rất nhiều, gật gật đầu, Huyền Thần truyền âm cho Huyền Không nói: "Xem ra Địa Linh không có chuyện gì đâu, chỉ là kẻ này tự cao tự đại quá mức, dám dùng tay không tiếp kiếm, chắc hắn có thủ đoạn gì đây, không được coi thường, đệ hãy chú ý vào, tốt nhất là cho hắn bị thua thiệt một chút là được, cũng coi như là vớt vát chút ít thể diện cho không động phái của ta, chuyện này còn may là chưa đồn ra bên ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Đại Chiến Nổi Lên

Huyền Không lão đạo ngẫm hiểu, thu khỏi tâm tư, nguyên thần ngưng tụ, đạo bào to rộng phát phới, pháp quyết lại chỉ, phi kiếm quay quay, chỉ nghe xoàn xoạt vài tiếng, trên đầu Chu Thanh đã xuất hiện muôn vàn phi kiếm đan chằng chịt vào nhau, không phân được thanh nào là thật thanh nào là ảo, mỗi một thanh đều ẩn tàng những nội khí vô cùng sắc bén lợi hại. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh khẽ gật đầu, thầm nói trong lòng: "không động quả thực không thể xem nhẹ, chỉ là họ thiếu thốn pháp bảo mà thôi, Nghiễm Thành Tử tại sao lại nhỏ mọn như vậy chứ, chẳng chịu để lại cho đám đệ tử mấy thứ đồ tốt gì cả, cũng hay, hôm nay mình phải thể hiện tí bản lĩnh ra, thần phục cái đám không động này, để tránh cho chúng đệ bụng chuyện gì, sau này lại tính sổ với ta thì gay."

Huyền Không lão đạo đứng yên bất động, vô số kiếm quang giống như cơn mưa rào đổ xuống, có điều không hề nghe thấy âm thanh phá rách bầu không, Chu Thanh nhìn rất rõ, một vài thanh trong đó lúc ẩn lúc hiện, xuyên vút trong không trung, ẩn tàng trong muôn vàn những kiếm quang, chỉ cần Chu Thanh chú ý một chút, mở thiên nhãn, thì có thể nhìn thấy được.

"Tốt lắm tốt lắm, nếu đôi là Thư Hùng kiếm, thì quả thực không biết thắng bại sẽ ra sao."

Chu Thanh không dám vận hết sức, chỉ dùng 8 thành công lực, kim quang phát ra từ đỉnh đầu, kết thành một bông hoa sen vàng óng rộng chừng hơn mẫu, ngăn chặn luồng kiếm quang, lập tức bay lên không trung, mỉm cười nói: "Hoa sen trên đầu có thể đỡ được kiếm, thủ đoạn không động quả nhiên bất phàm"

Chợt dưới chân lại mọc ra một đóa hoa sen, ngăn chặn những phi kiếm ở phía dưới đang đâm bổ tới không hề báo trước: "Hoa sen của túc hạ có thể ngăn được kiếm, đạo hữu đừng hòng ám toán nổi." Kim quang hút kiếm quang vào, hoàn toàn không nhúc nhích nổi một chút nào.

Huyền Không lão đạo nghe Chu Thanh nói vậy, sắc mặt đỏ gay, đang định thi triển thủ đoạn lợi hại, bỗng nhiên trong sa mạc vang lên một tiếng hét lớn, một nhân ảnh cười độn quang bay tới, trông thấy cảnh Huyền Không và Chu Thanh đang đấu với nhau, thì vội vã hét lớn: "Sư phụ, sư bá, mọi người đến rồi, Huyền Không sư bá, tại sao người lại động gươm đao với Chu tiên bối vậy, xin mau ngừng tay!"

"Địa Linh Tử!? Tại sao con lại cười được độn quang vậy, con đã đạt tới Hóa Thần hậu kỳ rồi? Chuyện này là thế nào?" Huyền Không lão đạo vội vã ngừng tay, Chu Thanh cũng để cho hắn thu phi kiếm về.

Địa Linh Tử và mấy lão đạo tay bắt mặt mừng, kể lể tình hình, do chịu ảnh hưởng Thất Khiếu Khóa Phách đại pháp của Chu Thanh, đã đem những lời ba hoa xịch thổ của Chu Thanh mời chào ra kể, thế này thế kia, đám lão đạo nghe mà mát ruột mát gan, cộng thêm thủ đoạn khi này Chu Thanh thể hiện ra cũng khiến cho đám lão đạo phải nể sợ, mấy lão đạo lập tức thu hồi pháp bảo trên tay, hướng về phía Chu Thanh khom người tạ lễ, Chu Thanh cũng thuận nước đẩy thuyền, qua một hồi tiếp chuyện, hai bên khách khí với nhau không ngừng, giống như là những hảo hữu với nhau vậy.

"Bần đạo có chuyện này muốn nhờ các vị đạo hữu giúp sức."

Chu Thanh và năm vị lão đạo Huyền Thần, Huyền Không, Huyền Linh lão đạo, Huyền Chân, Huyền Hư nói chuyện suốt nửa ngày, không khí dần dần trở nên vui vẻ, mọi người ăn nói rất hợp ý nhau, Chu Thanh đột ngột bắt đầu thực hiện kế hoạch đã định của mình, đưa chủ đề của mình lên bàn nghị luận.

"Ồ, với công lực đạo hạnh của chân nhân mà vẫn có phiền toái sao, vậy chắc hẳn đó không phải chuyện nhỏ rồi.."

Huyền Thần lão đạo nghe vậy thì không muốn nhận lời, liền dùng mấy câu nói thăm dò trước, trên đời làm gì có chuyện gì là cho không biếu không, Huyền Thần thân là không động chứng giáo, tuy rằng đã lâu không xuất thế, nhưng không có nghĩa là hắn không có óc suy nghĩ.

"Ây da, quả nhiên là gừng càng già càng cay, so với cái tên nhãi nhép Địa Linh Tử kia thì khó đối phó hơn nhiều, vấn đề này cần phải hết sức cẩn thận, nếu để chuyện của Địa Linh Tử lộ ra vết tích, vậy thì chỉ còn cách giết người diệt khẩu thôi." Ánh mắt Chu Thanh quét qua một tia hung quang nham hiểm, có điều sắc mặt vẫn vô cùng ôn hòa, mỉm cười chân thành, không hề để cho đám lão đạo nhìn ra một chút sơ hở nào cả.

"Không phải, chỉ là bần đạo với Đại Tự Tại Cung có chút quan hệ, Đại Tự Tại Cung lại có mối thù cũ với Nam Hải Vô Chân tán tu ni cô, trong lúc ở hải ngoại, bần đạo đã không ít lần xung đột với ả, có điều bần đạo cũng thật sự rất khó nghĩ, bần đạo đã niệm tình nhiều lần thả cho Vô Chân ni cô, nhưng đáng tiếc ni cô này vẫn không từ bỏ suy nghĩ, còn câu kết với Côn Lôn chứng giáo Càn Cơ cùng hơn ba chục cao thủ Hóa Thần hậu kỳ, đến đây gây khó cho bần đạo, không hiểu làm sao lại đụng độ với một bang yêu tộc lợi hại khác ở hải ngoại, kết quả Côn Lôn chứng giáo nhục thân bị tu sĩ yêu tộc kia hủy hoại, đến cả nguyên thần cũng bị đôi phương thu mất, bây giờ còn chưa rõ sống chết." Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh ngừng lại một chút, nhìn sắc mặt của mấy lão đạo, có ý làm ra một vẻ mặt nặng trĩu, đem chuyện của càn cơ lão đạo nói ra, phát hiện ra rằng vẻ mặt của những lão đạo kia rất hề hả, lại có chút vui mừng nữa khi hay tin về càn cơ lão đạo.

Không đợi nhưng lão đạo kia kịp nói gì, Chu Thanh liền nói: "Vô Chân lão ni cũng bị đám yêu tộc đó đuổi khỏi Nam Hải, bây giờ đã tới Côn Lôn, sắp sửa đến Đại Tự Tại cung dễ gây khó dễ, bần đạo không thể làm ngơ trước chuyện này, chỉ sợ đám người Côn Lôn người đông thế mạnh, trong khi bần đạo chỉ có mỗi hai đồ đệ, song quyền khó địch tứ thủ, nếu như đến lúc xảy ra xung đột, thì e là những nữ tu sĩ công lực còn non trong Đại Tự Tại Cung sẽ phải chịu thương vong, chết không toàn thây, bần đạo không nỡ đành lòng, nên bần đạo bắt buộc dĩ dám xin các vị đạo huynh đưa tay trợ giúp. Giảng giải phải trái, vạn sự dĩ hòa vi quý, không động danh tiếng lẫy lừng trong Trung Thổ đạo môn, ắt hẳn Côn Lôn cũng sẽ nể nang vài phần, không như bần đạo ở hải ngoại đã lâu, ngoại trừ có một chút tu vi nhỏ nhoi, thì chẳng làm nên trò trống gì. Nếu mấy vị đạo hữu có thể biến can qua thành ngọc lụa, tránh

khỏi một cuộc chiến đẫm máu, thì cũng là một việc công đức khuấy động trời đất."

Chu Thanh kể lể mà nghe như thể ngày tận thế sắp tới gần vậy, rồi sau đó lại tiếp tục giải thích về mối quan hệ giữa Đại Tự Tại Cung và Vô Chân lão ni.

"Ồ, chuyện của Côn Lôn chương phái đạo hữu đã tận mắt chứng kiến?" Huyền Không lão đạo muốn chứng thực lại lần nữa, không nhịn được hỏi. Truyện "Phật Đạo "

"Đương nhiên, chính mắt bản đạo trông thấy hết mọi chuyện, bây giờ đám yêu tộc hải ngoại đó đã liên hợp lại, đến cả bản đạo cũng không phải là đối thủ. Chỉ sợ mấy hôm nữa thôi là chúng sẽ đến Trung Thổ làm mưa làm gió, bọn chúng đều là những đại cao thủ đã từng độ qua tứ trùng tiêu thiên kiếp, nhất là một tên trong số đó, đã độ qua sáu đại thiên kiếp, chỉ kém một ly nữa thôi là nhục thân thành thánh, phi thân thiên giới, ngay cả bản đạo đối phó lại cũng phải chật vật hết sức."

Chu Thanh lại tung ra một quả bom tấn hỏa mù, đám lão đạo nghe xong thì đều thất kinh thất sắc, bọn họ đương nhiên hiểu rằng, một nhân vật độ qua tứ trùng tiêu thiên kiếp là người như thế nào, rồi lại còn có cả một tên yêu quái độ qua sáu đại thiên kiếp nữa chứ.

"Sáu đại thiên kiếp, độ qua sáu đại thiên kiếp, trong thiên hạ còn có loại yêu quái kinh khủng như vậy sao?" Huyền Không thều thào than thở, bỗng nhiên nhớ lại lời Chu Thanh nói khi nãy, đối phó chật vật hết sức, vậy chẳng phải Chu Thanh còn lợi hại hơn nhiều sao, hần... hần là người sao?

Trông thấy cả đám lão đạo không nói năng gì, những không động lão đạo kia lâu không xuất thế, tuy rằng đầu óc không hồ đồ, nhưng cứ khi chịu phải một trận xung đột, thì đầu óc lại chẳng nghĩ ra được gì cả.

"Thiên Đạo tông ta, Đại Tự Tại Cung, không động, các vị tổ sư đều từng là đồng môn, bản đạo đã trú lại tại Thục Sơn mấy ngày, nghe nói Côn Lôn là nơi khởi nguồn của Đạo gia, thống soái thiên hạ đạo môn ròng rã suốt mấy ngàn năm, cho tới bây giờ, vô cùng tự đại, không thèm coi những đại môn phái khác ra gì, lúc đầu bản đạo còn có vài phần không tin, nào đâu có biết, Côn Lôn kia ngang nhiên dám nhúng chân xía vào chuyện ở hải ngoại, vậy rập tẩn công bản đạo, thật sự là có đôi phần quá đáng, bây giờ yêu tộc đang sắp sửa hoành hành, những đơn môn phái như chúng ta thế lực còn mỏng, bây giờ chính là lúc đề liên thủ lại, hợp sức chiến đấu."

"Sư phụ, sư bá, tiền bối nói rất phải, đáng tiếc không động chúng ta e là khó lòng thuyết phục nổi Côn Lôn, lần này đệ tử cùng Huyền Linh sư thúc xuống núi, trông thấy cảnh và chạm giữa đệ tử hai phe Thục Sơn và Côn Lôn, đệ tử vừa mới nói vài câu công bằng, vậy mà đám người Côn Lôn đó đã động thủ ngay được với đệ tử, nếu không phải là có sư môn pháp bảo Thư Hùng kiếm, thì đệ tử đã bị trọng thương bởi đồng pháp bảo của đám Côn Lôn đó, bọn Côn Lôn đó vênh vào hung hăng, quả thực khó lòng nào nói chuyện phải trái với chúng được." Địa Linh Tử bị Chu Thanh điều khiển nguyên thần trong cơ thể, nên đã nói ra những câu này để châm ngòi một chút mâu thuẫn giữa hai phái.

"Địa Linh, tâm tính của con đã bớt xấu nổi hơn trước rất nhiều a!" Huyền Thần lão đạo trông thấy thần sắc của Địa Linh Tử không có chút nào của sự cao ngạo, nói năng cũng khá từ tốn lễ phép, rất êm tai, trong lòng vừa mừng vừa lo.

"Đây đều là do Chu tiền bối ban tặng cho, để đệ tử biết được chân lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, đệ tử trở về không động nhất định sẽ khổ tâm tu hành, để không động của chúng ta ngày càng phát dương quang đại." Địa Linh Tử nói năng vô cùng tự tin, mấy lão đạo vô cùng vui mừng, mừng cho việc đã tìm ra được người kế thừa xứng đáng cho không động chương giáo.

"Nếu Côn Lôn đã tự tại như vậy, trước khi đám yêu tộc tới còn muốn khơi mào nội chiến, vậy thì không động chúng ta cũng không thể chỉ lo thân mình, yêu nghiệt rất mạnh, với thực lực một phái căn bản không thể nào đối phó được, mà cho dù có đánh thắng được thì nguyên khí cũng bị tổn thương trầm trọng, ta thấy các vị sư trưởng chỉ bằng lưu lại nơi này, Côn Lôn đến chúng ta sẽ cùng khuyên giải với họ. Nếu như quả thực Côn Lôn coi trời bằng vung, muốn làm suy giảm thế lực Trung Thổ đạo môn chúng ta, vậy thì hãy dạy cho bọn chúng một bài học nho nhỏ, ba phái chúng ta liên hợp, chẳng lẽ lại sợ một phái Côn Lôn kia, thứ nhất có thể làm uy danh của không động tăng lên, thứ hai 3 phái cùng giúp đỡ lẫn nhau, cho dù đám yêu nghiệt kia có cường đại thêm nữa cũng không dám tới xâm phạm." Địa Linh Tử vội nói, nói một cách hợp tình hợp lý.

"Ừ, chương môn sư huynh, Địa Linh sư đệ nói rất phải, dù sao không động chúng ta và Côn Lôn từ lâu đã kết thành thù hận, lần này nói không chừng có thể mượn được tay của Thiên Đạo tông và Đại Tự Tại Cung mà làm hao tổn thực lực của Côn Lôn, thậm chí chúng ta có thể kích bác, để Côn Lôn giết một vài đệ tử trong Đại Tự Tại Cung, điều này sẽ khiến cho Thiên Đạo tông chủ kia nổi giận, dựa vào thực lực của hắn có thể gây nên những khốn đốn long trời lở đất cho Côn Lôn, chúng ta có khi còn có cơ hội tiến vào Ngọc Hư cung, cướp lấy mọi thứ, nhất là, chương giáo sư huynh cũng đừng quên, Đà Thần Tiên cũng đang ở trong Ngọc Hư cung, Côn Lôn và hải ngoại tán tu Vô Chân lão ni liên thủ, thực lực đại tăng, nếu còn để Côn Lôn kia mở rộng thế lực, thì liệu không động chúng ta còn có ngày thò mặt ra ngoài được không?"

Huyền Linh lão đạo có đầu óc linh hoạt nhất, sau khi trấn tĩnh lại, âm thầm truyền âm cho Huyền Thần lão đạo.

Huyền Thần lão đạo nghe được truyền âm, sắc mặt thay đổi, sau đó lại khôi phục lại bình thường ngay, mấy lão đạo đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn vào Địa Linh Tử, Huyền Thần lão đạo liền đưa ra quyết định: "Huyền Linh, đệ trở về sơn môn, khởi động toàn bộ Cẩm Chế, quản lý chặt việc ra vào của đệ tử, mấy người bọn ta ở lại, để xem đám Côn Lôn đó hống hách tới nhường nào."

Chu Thanh thầm thở dài một tiếng trong lòng, cuối cùng đã gạt được mấy tên lão đạo kia rồi, Đại Tự Tại cung chủ bói quẻ đoán rằng, chuyện này sẽ xảy ra nhanh thôi, Chu Thanh cũng không biết liệu có chính xác không nữa, nhưng hần dù gì cũng thành công trong việc sử dụng kế một đá ném chết hai chim rồi, khiến cho mấy tên lão đạo kia phải chết trong tay bọn người Côn Lôn, vậy thì việc Địa Linh Tử lên chức không động chương môn sẽ càng dễ dàng hơn bao giờ hết, nhất là còn có thể mượn đà cơ hội đó để kích, hoặc thậm chí tiêu diệt Côn Lôn, Chu Thanh vừa hay thu thập được nguyên thần hồn phách, ngưng tụ Đồ Thiên Ma thần, chuẩn bị một chuyến xuống địa phủ, nếu như Tu Đạo giới không xảy ra đại chiến, thì sẽ không có nhiều nguyên thần hồn phách.

"Ừ, bốn lão đạo kia, Vô Chân lão ni, ba mươi mấy cao thủ Hóa Thần hậu kỳ của Côn Lôn, mấy cái nguyên thần đó, e rằng miễn cưỡng cũng có thể

ngưng luyện được một đầu ma thần, không biết Côn Lôn còn có cao thủ nào mai danh ẩn tích không, có thì lại càng vui, Tu Đạo giới có quy tắc của Tu Đạo giới, chỉ cần động tới người phổ thông, thì những đám tiểu bang phái bằng hữu kia cũng không dám thò tay vào, mà cho dù có thò tay vào thì cũng chẳng có đáng là bao thực lực, lo thì chi lo cái tên Hiến Viên pháp vương kia núp trong chỗ tối đục nước béo cò, vậy thì không hay chút nào cả, chuyện này vẫn cần phải tính toán thêm, tránh xảy ra sơ suất, vừa hay mượn cơ hội này quét một mẻ lưới đánh sạch kẻ địch của ta, để ta yên lòng đi xuống địa phủ." Chu Thanh ngầm tính toán.

Mấy người bàn bạc xong xuôi, Đại Tự Tại cung chủ cũng ra mặt gặp gỡ mấy lão đạo không động, hai bên đàm đạo một hồi, Huyền Linh lão đạo lúc này đã trở về không động phái, mấy lão đạo đi theo cung chủ vào trong Đại Tự Tại Cung động thiên, Địa Linh Tử nói: "Sự phụ, sự bá, trong động thiên này đều là nữ tu sĩ, đệ tử không vào trong đó đâu, tuy nói rằng khi tu đạo không nghĩ chuyện nam nữ, nhưng dù sao cũng có chút không thỏa, đệ tử vừa hay đang ở trong sa mạc ma luyện chân nguyên, củng cố nguyên thần của mình, tới lúc đó để xem đám đệ tử Côn Lôn trẻ ranh đó rốt cuộc có những cao thủ thế nào."

Nghe Địa Linh Tử nói vậy, thần sắc của mấy lão đạo lập tức trở nên không tự nhiên, Huyền Thần lão đạo vội bảo với cung chủ: "Bản đạo cũng không vào trong đâu." Cung chủ cười thầm, thầm khen ngợi thủ đoạn của Chu Thanh, Chu Thanh chỉ đợi câu nói này: "Nếu đã vậy, thì bản đạo sẽ dẫn các đạo hữu đến sa mạc, chờ đợi Côn Lôn đến đây, để cung chủ ở nhà chuẩn bị công việc." Bỗng nhiên hắc truyền âm tới cho cung chủ: "Quẻ bói của cung chủ liệu có chính xác hoàn toàn không, chứ đừng để cho chúng tôi phải hoài công chờ đợi, thực sự thì ngay cả bản đạo cũng không dám chắc lắm, Vô Chân lão ni liệu có còn ở Nam Hải hay không, cho dù Vô Chân lão ni và đám người Côn Lôn kia liên thủ lại với nhau thì chỉ e là chúng cũng không hành động nhanh lẹ đến vậy."

"Chân nhân cứ yên tâm, bản cung tu vi tuy không bằng chân nhân, nhưng về thuật bói toán thì là tuyệt kỹ được chính tổ sư truyền dạy, khả năng sai sót là rất ít, nhanh thì 3 ngày, chậm thì 5 ngày nữa, bọn người kia sẽ tìm tới đây làm loạn, ẩn tàng rất nhiều hung hiểm trong đó, nếu tính toán vào thời gian xa, thì quẻ bói sẽ không được chính xác cho lắm, điều này chắc là do công lực đạo hạnh của bản cung vẫn chưa đủ, vẫn còn kém cỏi so với chân nhân, nhưng mấy hôm trước khi nói tới chuyện Côn Lôn và Vô Chân lão ni, bản cung đã lại bói thêm lần nữa nên mới dám chắc như vậy, nếu không thì sẽ rất mơ hồ, chân tướng luôn bị bao phủ trong làn khói cô hồn." Cung chủ thầm truyền âm lại cho Chu Thanh.

Thì ra mấy ngày nay, Đại Tự Tại cung chủ tận tâm bói toán, phát hiện ra rằng nguy hiểm đang kề cận, Chu Thanh thì vẫn còn có không ít hoài nghi, có điều dù sao thì lời cũng đã nói ra ngoài rồi, nếu như Côn Lôn và Vô Chân lão ni kia không tới thì Chu Thanh sẽ được một mẻ mất mặt.

"Nếu không phải là nể mặt của Vân Hà, bản chân nhân sẽ chẳng bao giờ thêm làm những chuyện không chắc chắn thế này cả!" Trong lòng Chu Thanh rất hậm hực, nhìn mấy lão đạo kia dùng chân hỏa luyện hóa đám cát bụi trên một cồn cát, mở ra những cái son động tại chỗ, ban bố Cẩm Chế xung quanh, ai nấy chọn một chỗ để ngồi vào, ở bên trong luyện khí, kết tụ tinh hoa Thái Dương chân hỏa, tôi luyện nguyên thần, không hề bỏ lỡ một chút thời gian nào, Chu Thanh nhìn thấy vậy thì không khỏi bội phục thầm trong lòng.

"Các người ngồi thiền luyện khí như vậy là tốt nhất, ta cũng phải nhân lúc này vận động tay chân một chút, để tránh tí nữa lại bị ngộp, Côn Lôn thì không có vấn đề gì, chỉ lo là lo cái đám Hiến Viên pháp vương kia thôi, bây giờ bố trí ở trong phạm vi mấy trăm mét quanh đây Thiên Hóa đại trận, bên vòng ngoài bố trí Đồ Thiên Thần Sát, nếu chân địa có xảy ra chuyện gì, sẽ đem toàn bộ đám người này luyện hóa." Chu Thanh bỗng nhiên hơi rung mình một chút, cảm thấy bản thân hẳn quả thực đã hơi có chút tàn độc.

Chu Thanh đã nói là làm, chỉ là tám cột lửa Thông Thiên Thần của Thiên Hóa đại trận vẫn đang ở trong ngọc trụ tiền phủ dưới đáy biển, Chu Thanh đành phải thu thập ngũ kim tinh trong cát, luyện chế tám cột thô, ngầm chôn xuống dưới lòng đất, bao quanh chu vi xung quanh mấy trăm mét, có điều nếu như Thiên Hóa đại trận này phát động, uy lực còn xa mới bằng nguyên trận, cho dù tám cây cột trụ có thể trụ vững được lâu cũng khó chịu được uy lực Thiên Hóa, chỉ trong một thời thần sẽ tự động tan chảy, có điều Chu Thanh cũng không bận tâm lắm, Thiên Hóa đại trận không phải là chủ yếu, chỉ là thứ làm bảo hiểm mà thôi.

Khi Chu Thanh đặt mười hai can Đồ Thiên Minh Vương kỳ xuống dưới lòng đất, vùng đất cát này mới đúng thực là nơi tuyệt sát chi địa.

"Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, chỉ trông chờ vào lần này thôi, Côn Lôn, Vô Chân lão ni, Hiến Viên pháp vương, các người đừng để ta thất vọng đó nha!"

Chu Thanh ngầm bố trí trận pháp ở nơi này, đồng thời phân thần niệm ra để mắt tới Đại Tự Tại Cung, lúc này cũng đang trong tư thế sắp đương đầu với đại địch, "Xem ra Đại Tự Tại Cung này rất có lòng tin vào thuật bói toán của cung chủ, có điều cho dù Vô Chân lão ni có tới, thì cũng việc gì phải sợ chứ, sợ môn hạ đệ tử có chuyện sao, đành vậy, hay là mình ngầm đi tới Côn Lôn xem sao, mạo hiểm hết sức, ngộ nhờ cung chủ bói sai, vậy thì ta chẳng phải đã thành kẻ chỉ biết nói phét sao, không tốt, không tốt, không tin được lời nói của nữ nhân."

Chu Thanh không để tâm tới bốn không động lão đạo kia nữa, khởi động độn quang bay về phía núi Côn Lôn.

Đại Tự Tại Cung và Côn Lôn đều ở trong Tây Vực, cách nhau cũng không xa lắm, với tốc độ Chu Thanh lúc này, thì chỉ nửa thời thần là sẽ tới, nhìn thấy trước mặt là tuyết trắng phủ kín ngọn núi, cùng với những làn mây khói mờ xa, Chu Thanh biết rằng đây chính là Cẩm Chế sơn môn của Côn Lôn.

"Cẩm Chế này lợi hại đây!" Chu Thanh mở rộng thiên nhãn tỉ mỉ nhìn tình hình bên trong những làn mây khói, bỗng nhiên đám mây trắng cùng sương mù lóe sáng huyết quang trong tức thì, ẩn trong đó thiên địa nguyên khí truyền tới.

"Chuyện gì thế này? Đang có kẻ đánh nhau?"

Chương 185: Đại Chiến Bắt Đầu

"Nhất định phải xem rõ sự tình, chỉ cần đây là căn cứ của Côn Lôn, hoạt động đã cả ngàn năm, Cẩm Chế trận pháp không thể khi dễ, cẩn thận một chút thì hơn."

Chu Thanh thấy trong làn khói sương kia có huyết quang chớp lóe, rồi còn có những luồng thiên địa linh khí truyền tới dồn dập, hiển nhiên là đang có kẻ đánh nhau, vội vã dùng Thất Bảo Diệu Thủ đưa lên không trung, vạch ra một đường phá vỡ không gian, tiến vào bên trong, huy động một vài pháp chú chế tạo nên một không gian giới tử vô cùng nhỏ, che dấu hoàn toàn thân hình của mình, lại phát ra thần niệm cường đại đâm xuyên qua không gian quan sát tình hình bên ngoài, lặng lẽ tiến vào trong.

Lúc này Chu Thanh đã kinh qua nghiệp hỏa rèn luyện, công lực đạo hạnh đã đạt tới cảnh giới thiên nhân, chỉ cần khổ luyện thêm mười năm nữa, tích lũy được đủ năng lượng cần thiết, là có thể phá vỡ hư không, thành tựu thiên tiên đại đạo, đạt tới cảnh giới cao nhất luyện hư hợp đạo, cộng thêm Thất Bảo Diệu Thủ trong tay, đại phong thần pháp khí tích đủ uy lực của nó, thì cho dù tiên nhân trên trời hạ phàm cũng phải đắn đo suy nghĩ, khi động thủ mới biết ai hùng ai thủ.

Pháp thuật phá vỡ không gian này tuy rằng không được hữu dụng như Thiên Quỷ chi thân của Lam Thần, có thể tùy ý chuyển động, ra vào không dễ lại dấu vết, nhưng cũng ẩn dấu thủ đoạn vô cùng, cộng thêm Chu Thanh dùng phù chú Cẩm Chế hơi thở của toàn bộ cơ thể, không lộ ra chút nào về sự có mặt của mình, muốn phát hiện ra hắn, thì thật quả là điều không thể, chỉ ít cho tới bây giờ, trong số những kẻ mà Chu Thanh từng gặp mặt, chỉ có Bạch Khôi mới có năng lực đó. Cho dù là Cốc sáu mắt, và cả hai nữ tử thần bí đạo hạnh cực cao đến cướp tiên phù, bao gồm cả Ngưu Đầu Âm Thần mà Chu Thanh đã giết chết, đều chưa có ai có đủ khả năng phát hiện hành tung của Chu Thanh cả. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh thúc động chân nguyên, trong nháy mắt đã tới đám sương tuyết lập lờ, dùng thần niệm phát giác rõ ràng, những luồng sóng thiên địa nguyên khí êm ả hơn, quang cảnh hiện tại giống như là một người ném một hòn đá xuống mặt hồ yên ả, những luồng sóng nước truyền ra tứ phía vậy. Bây giờ không có ai tiếp tục ném đá nữa, mặt hồ lại trở nên bình lặng như cũ.

"Kỳ lạ quá kỳ lạ quá, ba mươi ba trùng thượng thanh Cẩm Chế, chín mươi chín đạo từ phù Cẩm Chế lại có thể bị phá vỡ dễ dàng, nếu không phải là người đã hiểu rõ về trận pháp, thì người đó hẳn phải là thần tiên, không đúng không đúng, cho dù là thần tiên, cũng không thể phá vỡ Cẩm Chế mà không hề để lại một chút dấu vết nào cả, chả lẽ là..."

Chu Thanh vốn định tới Côn Lôn để thăm dò hư thực, lại gặp phải chuyện này, vừa vào trong đám sương mây mờ ảo, lại phát hiện Cẩm Chế bảo vệ Côn Lôn sơn môn đã bị mở toang, không có một chút năng lượng phòng ngự nào hết, khiến hắn chẳng tốn mất bao nhiêu sức lực đã lọt được vào trong Côn Lôn động thiên.

"Ha ha, ha ha, Côn Lôn động thiên quả nhiên là danh bất hư truyền, so với nơi này, Thục Sơn động thiên mà lão tổ ta từng được nhìn chỉ như một cái nhà xí mà thôi. Cũng phải, Trường Mi lão nhi cũng là một phổ thông tiên nhân, có được mấy kiện pháp bảo, lôi kéo được một đám tán tiên, làm sao so sánh được với một nhân vật thượng cổ Xiển Giáo, nguyên thủy thiên tôn được chứ." Chu Thanh vừa bước vào trong đã nghe thấy một tiếng cười vô cùng chói tai, nghe giọng nói thì không phải là Hiên Viên pháp vương, vậy kẻ đó là ai?

Chu Thanh hoảng hồn, lúc này mới sáng suốt suy nghĩ lại, Hiên Viên pháp vương thu được nguyên thần của Càn Cơ lão đạo, với thủ đoạn của lão yêu ngàn năm này, ma công nhiều vô số kể, mấy trận khốc hình giáng xuống thì e là Càn Cơ lão đạo có thứ gì cũng sẽ phải nôn hết ra, Càn Cơ lão đạo là chương giáo Côn Lôn, Cẩm Chế trận pháp bên ngoài đương nhiên hiểu rõ như lòng bàn tay, khó trách Hiên Viên pháp vương có thể phá vỡ Cẩm Chế thượng thanh từ phù bao bọc bên ngoài ngọn núi dễ dàng như vậy.

Ba mươi ba trùng thượng thanh Cẩm Chế, chín mươi chín đạo từ phù Cẩm Chế, uy lực còn trên cả Thiên Hỏa đại trận của Chu Thanh, cho dù sinh tử của Thục Sơn tiêu tan, Lưỡng Nghi Vi Trần đại trận, khi không có sự áp chế của Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần phù cũng còn lâu mới bằng được.

Chu Thanh lặng lẽ hiện nguyên hình núp sau một tảng đá lớn, dùng ngũ hành độn pháp hòa hợp thành một thể với hòn đá, lặng lẽ quan sát tỉ mỉ tình hình của toàn bộ Côn Lôn động thiên, vốn tàng hình trong không gian là cách an toàn nhất, nhưng lại không dễ xuất thủ tập kích, trừ phi là Thiên Quỷ của Lam Thần, lần này Hiên Viên pháp vương tấn công Côn Lôn, Chu Thanh lập tức nghĩ tới việc chiếm lấy một chút tiện nghi, thu hồi một số nguyên thần hồn phách mang về, cần biết rằng, nguyên thần của một Hóa Thần hậu kỳ tu đạo nhân mạnh hơn hồn phách của một người phổ thông gấp trăm ngàn lần.

"Hiên Viên pháp vương, ngài là tiên bối yêu tộc danh ngàn năm qua, tại sao lại hành sự không phân ân oán, cuộc đại chiến ngàn năm trước, là Trường Mi chân nhân của Thục Sơn hủy hoại nguyên thể của ngài, Côn Lôn chúng tôi không hề động tay vào, lần này ngài đi báo thù thì phải đi tới Thục Sơn kiếm phải mới đúng chứ, tại sao lại đến làm loạn ở Côn Lôn chúng tôi."

Bạch Ngọc cung điện rộng lớn bạt ngàn nằm ở trên cao, một phần lớn tàng hình trong hư không, hào quang bắn ra tứ phía, Hiên Viên pháp vương, Đại Lực Hùng Vương, Cực Âm lão đạo, Ôn Lam Tân, Cốc sáu mắt mặc áo lục bào đều đạp vành mây trắng bay trên bầu không.

Mấy chục lão đạo tay cầm pháp bảo lệnh kỳ bảo kiếm, gương đồng... bao vây quanh năm người, sau lưng đám lão đạo đó là một hàng ngũ đồng đảo các đệ tử rất trẻ, đều đang gia khỏi phi kiếm, trong tay cầm pháp bảo ngọc phù, phần lớn trên sắc mặt đều mang thần sắc rất tò mò.

"Oài oài, khó trách hải ngoại đều đi tán tu, Trung Thổ mới được xưng là môn phái chính thống, nhìn xem, những đệ tử trẻ trung đứng sau lưng đám lão đạo kia, đếm sơ sơ cũng phải có 300 mạng, nếu tất cả cùng phát động pháp thuật, uy lực không biết sẽ lớn nhường nào, hôm nay được tận mắt chứng kiến rồi, có điều đối phó với đám hung thần này thì vẫn còn chưa đủ đâu, nếu như Côn Lôn không có cao thủ ẩn cư xuất hiện, vậy thì ngày này sẽ là ngày diệt môn của chúng, haizzzz, mình vẫn còn người quen ở bên trong đó mà..."

Chu Thanh tỉ mỉ quan sát những đệ tử Côn Lôn đang đứng trên không trung, phát hiện những đệ tử này đều tầm tuổi khoảng hơn hai mươi tuổi một chút, nam có nữ có, đều là ở cấp độ Dẫn Khí hậu kỳ, dẫn đầu là một cặp nam nữ đạo hạnh cao nhất, người nữ đã bước sâu vào trong Hóa Thần kỳ, còn người nam sắp tiến tới Hóa Thần trung kỳ, đôi nam nữ này đều là người quen biết của Chu Thanh, chính là hai huynh muội Lăng Phi và Lăng Nhục Thủy.

"Đừng có phí lời nữa, đám tiểu đạo sĩ các ngươi, cấu kết với Nam Hải Vô Chân lão ni, đến làm loạn hải ngoại Tu Đạo giới bọn ta, lão tổ ta đây đương nhiên đến kiểm chuyện lại với các ngươi, nói, Vô Chân lão tặc ni có phải đang ở đây không? Đề bọn lão tổ đây đi lùng, nếu như không có, thì để lại cho các ngươi một con đường sống, nếu như có, thì đừng có trách lão tổ đây không khách khí nhé."

Hiên Viên pháp vương khoác trên người chiếc áo cà sa Thái Cực màu vàng, toàn thân có huyết vân bao bọc, những luồng yêu khí bốc ra bên ngoài, những luồng gió tanh thổi qua, khiến cho mấy chục lão đạo đạo bảo như sắp sửa thoát thân mà đi, cho dù mấy chục lão đạo này ngăn chặn được yêu phong, những đệ tử phía sau cũng sẽ bị hô hấp khó nhọc, có vài người căn cơ còn kém, suýt chút nữa đã té xuống phi kiếm.

Mấy người còn lại, như Đại Lực Hùng Vương, Cực Âm lão đạo, nhìn vào đám đệ tử Côn Lôn, sắc mặt khinh bỉ, Ôn Lam Tân không có tí biểu cảm nào trên mặt, không biết đang nghĩ điều gì, dường như đang nhấp nhòm không yên, còn Cốc sáu mắt thì thần sắc có vẻ không thoải mái lắm, trên khuôn mặt hiện ra bộ dạng cao thâm khó đoán.

"Cẩn thận!" Mấy lão đạo kinh hô một tiếng, vội vã kết thành trận thế, xuất hiện một luồng tiên khí màu xanh trong không trung, kết thành một đóa hoa sen to như cái bát lớn ngăn chặn yêu phong.

"Muội muội, đừng manh động, yêu quái lần này không giống như đám tiểu yêu đâu, chỉ e là mấy vị tông sư đại chương môn cộng lại đều không phải đối thủ của hắn. Dù sao sư tổ cũng đã xuất quan, tất cả mọi chuyện đều do Vô Chân sư thái và sư tổ làm chủ, muội chớ giận chúng, coi chừng sẽ bị lừa yêu quái đó ra tay hạ sát đó." Lăng Phi kịp thời ngăn lại không cho muội muội của mình phát ngôn, lần này không thể để cho muội muội đánh đá không biết trên biết dưới kia phát tác được.

"Ca, muội biết chứ, có điều sư thúc đã nói, lần này sư phụ đi Bắc Hải, ngay cả nguyên thần cũng bị đám yêu quái thu mất, bây giờ không biết sống chết ra sao, hừ, đều là do cái tên Chu Thanh kia, ai ngờ lại ở hải ngoại tán tu, đạo hạnh lại cao thâm như vậy, ngay cả sư phụ cũng bị trọng thương, Nhất Vân Từ sư huynh cũng bị hấn giết, nếu không phải sư phụ bị trọng thương, thì làm sao có thể xảy ra chuyện khi ở Bắc Hải được. Lần này sư tổ xuất quan, muội sẽ đi cầu xin sư tổ và Vô Chân sư thái ra tay giúp đỡ, bắt lấy Chu Thanh, xé hắn ra làm trăm ngàn mảnh, để báo thù cho sư phụ và Nhất Vân Từ sư huynh." Lăng Nhục Thủy núp đằng sau Lăng Phi, hai người nói chuyện khuôn mặt rất trầm ổn, dường như đã thành thục từ lâu.

"Ta cũng không biết Chu Thanh đó có quan hệ với muội, ở lần đầu tiên gặp mặt hắn, dường như hắn không có lợi hại đến độ đó, chỉ mới ở cấp độ Hóa Thần sơ kỳ, không ngờ kẻ này lòng dạ âm hiểm, ẩn chứa thực lực vô cùng lớn, còn giao du với bang phái Thực Sơn dơ dáy, lên chức Thực Sơn trưởng lão, chỉ chuyên đề đối phó với Côn Lôn chúng ta, quả thực cần phải diệt trừ ngay." Lăng Phi nói chuyện mà sắc mặt có chút âm trầm.

"Pháp vương, cần gì phải phí lời với đám sâu bọ nhãi nhép đó làm gì, nhân lúc còn sáng trời động thủ, giết sạch bọn chúng, đoạt lấy Ngọc Hư cung, rồi giết đến Thực Sơn, giúp pháp vương báo thù, tiêu trừ đạo môn thiên hạ."

Cực Âm lão đạo có chút mất bình tĩnh, nhìn cảnh mấy chục lão đạo và mấy trăm đệ tử bao kín đặc lấy mình, rồi còn bày bố trận pháp, sợ đề lâu tình hình thay đổi, cứ ra tay trước, liền dương tay đưa chín chín tám tám một thanh Huyền Âm Phiến té ở không trung, hắc khí cuộn đảo, hàng tỉ sợi tơ đen kết thành hồi bao trùm trời đất, giống như một loại độc trùng rất bé, giao kết với hoa sen màu tím xung quanh, bắt đầu giao đấu.

Mấy đạo ma phiến của Cực Âm lão đạo bị Chu Thanh dùng Thất Bảo Diệu Thủ đánh cho hiện nguyên hình, tuy rằng đã luyện chế lại lần nữa, nhưng hiệu quả vẫn còn kém xa khi trước, không bố trí nổi Huyền Âm đại trận, uy lực giảm mạnh, Hoa sen tím này vốn là trận pháp do mấy lão đạo liên thủ hợp thành, Cực Âm lão đạo dựa vào sức lực bản thân, chống lại mấy chục người, nên cũng khá trật trật, nhất thời không thể công phá được sen tím.

Lăng Nhục Thủy và Lăng Phi vô cùng ngạc nhiên, không ngờ lão đạo cao gầy hôi hám kia lại là một đỉnh cấp cao thủ như vậy, dựa vào sức của mình để đối phó lại với mấy chục cao thủ Hóa Thần hậu kỳ, chỉ e Trung Thổ đạo môn không tìm ra nổi một ai.

"Khó trách sư phụ đã dẫn chúng ta, hải ngoại tán tu tuy số lượng ít, nhưng ai nấy đều là những nhân vật vô cùng lợi hại, muội muội, ngầm thông báo cho các sư đệ, sư muội, chúng ta nhất tề xuất thủ, tiêu diệt lão đạo này, đợi đến khi sư tổ xuất hiện cũng sẽ làm giảm bớt áp lực cho người." Lăng Phi bất ngờ ném tung một thanh ngọc phù màu xanh trong tay lên.

Thấy sư huynh của mình bắt đầu xuất thủ, hơn ba trăm Côn Lôn đệ tử cũng lũ lượt té khỏi ngọc phù trong tay, trên không trung hình thành một thái cực đồ án rộng chừng một mẫu, Lăng Phi hét to: "Tật!" Thái Cực đồ án lay động chút lát, rồi bắn ra một lới trụ màu tím, không một tiếng động bổ thẳng vào đầu của Cực Âm lão đạo đang bị vây trong trận pháp, cuối cùng, ngay cả ngọc phù cũng hòa hợp chung với thanh lới trụ, cùng nhau nổ tung.

"Không ổn!" Cực Âm lão đạo phản ứng nhạy bén, dùng chân nguyên huy động Huyền Âm phiến, pháp quyết vừa thu, hắc khí ngưng tụ, tám mươi tám thanh Huyền Âm phiến bao bọc lấy toàn bộ cơ thể, đón đỡ thanh lới trụ màu tím mà hơn ba trăm đệ tử liên thủ phát ra. Truyện "Phật Đạo "

Một tiếng ầm vang lên, hắc khí bị lới trụ phá vỡ, ngay cả Huyền Âm phiến cũng lui vào trong cơ thể của Cực Âm lão đạo, những Côn Lôn đệ tử kia tuy rằng chỉ là Dẫn Khí hậu kỳ, khác một trời một vực so với Cực Âm lão đạo, nhưng đây lại là hơn ba trăm người hợp lại, lại hợp thủ vô cùng bất ngờ, tuy rằng Cực Âm lão đạo đã hóa giải được 9 phần lực đạo, nhưng vẫn có một đạo từ lới nhỏ như bàn tay em bé bổ xuống đầu hắn.

"A!" Cực Âm lão đạo hét thảm một tiếng, khuôn mặt cháy đen, toàn bộ tóc tai bị lôi hỏa đốt cháy, trở thành một kẻ đầu trọc, may mà đạo bào màu đen trên người là một pháp bảo, cơ thể lại được tôi luyện qua thiên địa linh khí, đòn đánh này gần như phá vỡ nhục thân của hắn, nguyên thần thoát ra ngoài, ba trăm đệ tử liên thủ, vận hết chân nguyên, không hề thua kém so với một cao thủ Phần Hư trung kỳ, Cực Âm lão đạo dùng nhục thân để chống lại pháp lại thì có dùng hết sức cũng khó mà đỡ nổi, huống hồ những đệ tử này lại vận dụng bí pháp của Côn Lôn, uy lực lớn hơn nhiều lần so với dẫn lôi thuật bình thường.

"Hào yêu đạo, bao nhiêu sư huynh đệ chúng ta liên thủ dùng pháp thuật ra đòn, vậy mà hắn chỉ bị thương nhẹ, nhân lúc này khi pháp bảo của yêu đạo bị phá vỡ, không có sức kháng cự, chúng ta xuất thủ tiếp!"

Lăng Phi thấy một số sư đệ sư muội đang đứng ngây tại chỗ với vẻ mặt sùng sốt, vội vã quát giạt giọng, phóng phi kiếm của mình ra, đâm về phía Cực Âm lão đạo, những đệ tử kia lập tức phản ứng, vô vàn đạo ánh sáng, màu sắc sắc sỡ, phi kiếm pháp bảo, tuy rằng mỗi thứ chỉ là một luồng sóng vô cùng yếu ớt, nhưng khi hội tụ lại, sinh thể lại vô cùng khủng khiếp, tựa như một cầu vồng thập sắc vậy.

Mấy lão đạo kia cũng nhận rõ thời cơ, liền phối hợp chặt chẽ với hành động của đệ tử, mỗi người tự cắn khê vào lưỡi của mình, phun ra một ngụm máu tươi, bông sen xanh phóng ra hào quang sáng mạnh, cứng cáp dày đặc, bao quanh Hiên Viên pháp vương, để cho Hiên Viên pháp vương cùng đồng đảng không thể ra tay cứu giúp Cực Âm lão đạo.

Pháp thuật Thanh Liên hộ thân này là pháp thuật bí truyền cao cấp của Côn Lôn, chỉ thủ không công, năng lực phòng ngự rất cao, xứng đáng là một pháp thuật phòng ngự bậc nhất, những lão đạo này còn dốc toàn lực ra, hao phí tinh huyết trong cơ thể, cho dù mạnh như Hiên Viên pháp vương thì nhất thời cũng không thể phá được.

Hiên Viên pháp vương, Đại lực hùng vương, Cốc sáu mắt đều không ngờ rằng đám đệ tử Côn Lôn lại phối hợp nhịp nhàng như vậy, ngay cả đám lão đạo già dơ kia cũng vậy, chỉ có Lam Thần là sắc mặt vẫn rất âm hiểm, tựa cười mà không phải cười, giống như là đã rất am hiểu.

Đại lực hùng vương cũng không suy nghĩ nhiều, té khỏi U Hồn Bạch Cốt phiến, cuộn khởi những đợt âm phong cuồng bạo, hàng vạn luồng khói lạnh, Hiên Viên pháp vương thân thể khẽ chuyển động, huyết vân bay ra, tám con Thiên Quý hiện thân, kết thành trận thể, giúp Cực Âm lão đạo ngăn chặn sự oanh kích của vô vàn pháp bảo.

Cốc sáu mắt trông thấy Hiên Viên pháp vương động thủ, cũng không nói năng gì, té khỏi sơn phong, đâm về phía những Thanh Liên xung quanh.

Chỉ nghe từng tràng những tiếng ầm ầm vang lên, trên bầu trời, những thái quang mà pháp bảo mang theo, huyết vân của Hiên Viên pháp vương, âm phong, những bông hoa sen tím, những làn khói u lạnh, đỉnh phong xanh biếc, va chạm vào nhau, thiên địa nguyên khí xoay động đảo điên, tựa hồ ngay cả Ngọc Hư cung đang ở trên cao cũng phải rung chuyển, khiến cho Chu Thanh không khỏi thốt lên mãn nhãn, đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến nhiều người cùng đấu pháp với nhau như vậy.

Đám người của Hiên Viên pháp vương có thực lực mạnh hơn rất nhiều, U Hồn Bạch Cốt phiến của đại lực hùng vương là pháp khí phong thần, uy lực vô cùng lớn, đỉnh phong của Cốc sáu mắt không phải phẩm phạm, sau một hồi va đập, đám lão đạo kia lùi lượt thổ huyết, hoa sen tím hộ thân đã bị phá vỡ hoàn toàn.

Tám con Thiên Quý của Hiên Viên pháp vương lại càng lợi hại, đã chống đỡ lại được sự oanh kích từ phía hơn ba trăm pháp bảo phi kiếm, chúng trông rất dữ tợn, Quý thân hiện xương trắng ngà khiến cho cả đám đệ tử Côn Lôn run như cây sậy, nhất là mấy con Thiên Quý, há rộng cái mồm đầy máu tươi, nhe răng nanh sắc nhọn, mím cười khó hiểu đưa những con mắt đỏ ngầu như mắt trâu về phía Lưu Nhược Thủy: "Ca, chúng là thứ quý quái gì vậy?" Lăng Nhược Thủy kinh hãi đến nỗi mặt méo xệch sợ sệt, núp vào sau lưng của Lăng Phi. Truyện "Phật Đạo "

"Giết, đám cóc nhái nhép này dám làm bẩn chân nhân bị thương, ta phải thu lấy hồn phách của các ngươi, giết!"

Cực Âm lão đạo suýt nữa thì mất mạng, lúc này đã hoàn hồn trở lại, đưa tay lên đầu xoa xoa, thì thấy toàn bộ tóc trên đầu đã cháy mất tiêu, chỉ còn trơ lại cái đầu đen sì sì, còn có một chút huyết thủy rom rớm, để tay xuống nhìn, trên tay quả nhiên còn có một số da đầu bị tróc cháy đen, nỗi đau đớn bốc ra từ trên đầu bị cháy xém khiến hắn cắn răng trợn mắt, nước mắt nước mũi chực tràn ra ngoài.

Ngồi lại tĩnh cảnh lúc này, Cực Âm lão đạo giận đến nổi tam thi thần bạo khiêu, độc hỏa trong người bốc lên, há miệng thò ra một ngụm máu tươi đen ngòm, dốc toàn lực té khỏi Huyền Âm phiến, chỉ nghe quỷ ngữ thể lương ảm đạm giống nước thủy triều vang lên, một luồng khói đen bao phủ cả động thiên Côn Lôn, trùm lên cả huyết vân của Hiên Viên pháp vương, khói lạnh của đại lực hùng vương, thậm chí cả đỉnh phong của Cốc sáu mắt.

"Lão đạo này... muốn liều mạng à!" Hiên Viên pháp vương hơi ngạc nhiên, trông thấy bầu trời nổi lên chín chín tám mươi mốt Huyền Âm phiến, che phủ cả bầu trời, hình thành một trận pháp âm sâu, Cực Âm lão đạo miệng phun máu đen, gắng sức huy động Huyền Âm Luyện Phách đại trận, định sẽ luyện hóa toàn bộ mấy chục lão đạo và cả hơn 300 đệ tử.

"Cũng được thôi, lão đạo này đã tiêu tổn đạo hạnh cả trăm năm, gắng sức huy động đại trận, vậy thì ta cũng tiết kiệm được sức lực, tránh phải việc Thiên Quý bị luyện hóa."

Hiên Viên pháp vương vội thu lại Thiên Quý, đưa mắt nhìn Cốc sáu mắt, đại lực hùng vương lúc này cũng đã thu pháp bảo về để xem Cực Âm lão đạo liều mạng, từng đợt lửa ma bùng bùng từ trong phiến bắn ra, ba trăm đệ tử cùng mấy chục lão đạo té khỏi pháp bảo chống đỡ, chân nguyên quán thông nhất khí, tích tụ chân nguyên của nhiều người như vậy, để chống lại một đòn Huyền Âm Ma Hỏa kia.

"Hắc hắc, Huyền Âm Luyện Phách đại trận quả nhiên lợi hại, chỉ là Cực Âm lão đạo, tính mạng của ngươi cũng đến ngày tàn rồi!" Chu Thanh núp ở trong phiến đá, nhìn lên trận đấu phía trên đầu, chợt bỗng cảm thấy lúc này bên trong Ngọc Hư cung xuất hiện một luồng khí vô cùng mạnh mẽ...

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Chân Phẩm Xuất Hiện

Hiện tại thần niệm của Chu Thanh hết sức cường hãn, không gì là không xâm nhập được, hơn nữa bản thân hắn cũng có một sự am hiểu cực kỳ sâu rộng đối với trận pháp. Cho nên dù bên ngoài Ngọc Hư Cung có không dưới nghìn vạn đạo cấm chế trùng trùng, nhưng Chu Thanh vẫn có thể điều động thần niệm đột nhập vào trong để điều tra tình hình.

Đột nhiên có vài luồng linh khí chợt xuất hiện, bản thân chúng vừa có khí tức của đại tu sĩ cường đại, lại vừa có khí tức của pháp bảo. Những luồng linh khí đó vùn vụt bay đến hướng này, trong nháy mắt đã tới sát bên cạnh.

Chu Thanh không dám dùng thần niệm dò xét nữa, vội vã thu liễm nguyên khí lại, sau đó đem toàn bộ tinh-khí-thần giấu kín đi, như thể cùng núi đá có cây tan ra làm một vậy, chỉ chờ đợi Thiên Nhân để quan sát động tĩnh.

"Ái chà, pháp bảo này hình như có chút quen thuộc, hơn nữa lại rất mạnh mẽ, rất cường đại, có lẽ không hề thua kém gì mấy so với Thất Bảo Diệu Thụ của ta. Hiện tại ta đã gây thù chuốc oán với cả hai phe, một khi bị bọn họ phát hiện thì cho dù thân thể lão tử có bằng sắt chắc cũng không chịu nổi nếu họ liên hiệp vây công! Chi bằng ta tìm chỗ trốn thật kỹ là hơn! Phen này thì vui rồi đây, Đại Tự Tại cung chủ kia quả thật cũng có mấy phần bản lĩnh tiên đoán, Vô Chân lão ni quả nhiên đứng về một phe với Côn Lôn phái! Cũng may vận khí của ta tốt, chứ nếu không chắc đã rơi vào tình thế nguy hiểm mất rồi! Hiện tại không cần phải lo lắng đề phòng gì nữa, tọa sơn quan hổ đấu, để bọn họ đánh đến lưng bại câu thương là tiện nghi cho ta nhất!"

Chu Thanh đột nhiên nhìn thấy đại môn của Ngọc Hư Cung được mở ra, sau đó xuất hiện đóa đóa mây trắng kết thành hình hoa sen. Trên hoa sen có hơn mười người, có cả đạo sĩ lẫn ni cô. Hai người đi đầu cũng chia ra là một đạo sĩ và một ni cô.

Ni cô đó chính là Nam Hải Vô Chân, trên tay bà cầm Ngọc Tịnh bình, sắc mặt vui mừng, đứng sau lưng bà là các đệ tử đều đạt tới cảnh giới Phán Hư. Thực lực như vậy ở Trung thổ mà xét có thể nói là vô cùng cường đại.

Còn cầm đầu đám đạo sĩ là một đạo nhân tuổi trẻ, mặt như quan ngọc, không có râu, trông hết sức tuấn lãng. Nhìn dáng dấp bên ngoài thì chỉ khoảng ngoài hai mươi tuổi. Toàn thân người này mặc bộ y phục bạch hạc (y phục của đạo gia) màu đỏ thẫm, tay trái có cầm một lăng hoa màu tím, bên tay phải thì cầm một lá cờ nhỏ hình tam giác màu vàng. Đi sau chính là Càn Chân, Càn Nguyên, Càn Quảng, Càn Ngộ. Những lão đạo sĩ có pháp lực cao cường này đều tỏ vẻ hết sức nhẹ nhàng cung kính đối với người nọ, thậm chí đến cả thờ mệnh cũng không dám.

"A! Côn Lôn lại còn có pháp bảo bậc này cơ à? Không then là Trung thổ đệ nhất tu đạo môn, lại được thượng cổ Xiển giáo truyền thụ nên khó trách có thể đứng đầu quần hùng suốt mấy ngàn năm, địa vị chưa từng bị dao động...thì ra vẫn còn giấu đồ tốt!"

Khi nhìn thấy lá cờ tam giác màu vàng trong tay của người trẻ tuổi kia, Chu Thanh đột nhiên cảm thấy ghen cả họng, trời đất như quay cuồng. Đây chẳng phải là Ngọc Hư Hạnh Hoàng kỳ lưng lấy năm xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn đã truyền cho Khương Tử Nha đó sao? Chu Thanh vừa trông thấy thì đã nhận ra đây dĩ nhiên là hàng chính hiệu, không phải đồ giả.

Ngọc Hư Hạnh Hoàng kỳ vốn là tiên gia chí bảo, dùng để hộ thể, vạn tà bất xâm. Các loại pháp bảo khác dù lợi hại đến đâu cũng không thể công phá được, đây đích thị là một phòng ngự chí bảo cao cấp. Vân Trung Tử vốn là chuyên gia chế tạo pháp bảo, trong tiên phủ của ông có rất nhiều pháp bảo được mô phỏng từ những Phong Thần pháp khí, nhưng dường như vẫn còn thiếu một kiện pháp bảo có khả năng phòng ngự tối cao như Hạnh Hoàng kỳ này. Đối với những món hàng nhái chất lượng kém hàng chính phẩm xa như vậy, đương nhiên Chu Thanh sẽ không dùng tới cũng như không mang ra bên ngoài.

Nhưng kỳ thực nói thế vẫn còn dễ nghe, chứ nếu nói trắng ra thì hầu như tất cả những thứ mà Vân Trung Tử chế tạo đều vô dụng. Lần thám hiểm đáy biển này, Chu Thanh phải bỏ không ích công sức nhưng cũng chỉ miễn cưỡng tìm được vài món pháp bảo là có thể sử dụng được. Những thứ đó Chu Thanh đã cấp hết cho Tiểu hồ ly và Chu Nghi, còn bản thân hắn thì chỉ hy vọng mình có thể tìm được một vài món bảo bối thứ thiệt hoặc chí ít cũng là một loại tài liệu để luyện chế lại các pháp bảo "dỏm" đó là được rồi. Nhưng việc này ngay cả Vân Trung Tử năm xưa cũng chưa làm được nên Chu Thanh không mong đợi gì nhiều. Truyện "Phật Đạo "

Công bằng mà nói, lần này Chu Thanh đã có được tiên phủ, đáng lý ra phải thu được rất nhiều pháp bảo hữu dụng mới đúng. Thế mà bản thân mình lại chẳng dùng được cái nào. Tuy nhiên trong tay hắn vốn đã có Thất Bảo Diệu Thụ, Minh Vương ký, Thiết Bối ngô công, về phần các đồ đệ cũng có một vài món bảo bối phòng chế để phòng thân, nên trong lòng Chu Thanh vẫn cảm thấy thật sự hài lòng.

"Cái lăng hoa màu tím kia là gì mà ẩn chứa khí tức cực kỳ kinh khủng thế nhỉ? So ra cũng không hề kém so với Hạnh Hoàng kỳ, có lẽ nó là một loại pháp bảo dùng để công kích. Quái thật, sao trông nó quen thuộc quá, hình như mình đã từng thấy nó ở đâu rồi thì phải?" Chu Thanh vừa nhìn Hạnh Hoàng kỳ, vừa nhìn thoáng qua cái lăng hoa màu tím kia, thấy hoa trong lăng cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua bên trong hình như có một bảo bối rất lợi hại. Chu Thanh liền quyết định phát xuất thần niệm để điều tra.

"Tên đạo sĩ trẻ này coi bộ đạo hạnh không thua kém gì so với con cóc kia, nhưng điều đáng ngại nhất là pháp bảo trong tay hắn!"

Chu Thanh thâm phân tích đối sách, trong đầu xoay chuyển muôn vàn ý niệm. Nếu chỉ xét riêng về tu vi đạo hạnh thì trong số đông đảo cao thủ tại đây, hắn là kẻ lợi hại nhất, pháp bảo trong tay cũng là hàng đệ nhất. Chỉ có điều thân cô thế cô, thế lực hơi đơn bạc.

.....

Cực Âm lão đạo phun ra một ngụm máu đen, tự tổn trăm năm đạo hạnh, mạnh mẽ thôi động Huyền Âm Tự Thủ phiên kết thành Huyền Âm Luyện Phách đại trận nhằm luyện hóa sống luôn hơn 300 đệ tử Côn Lôn và mười mấy lão đạo có họ tên bắt đầu chữ bằng "Càn".

Huyền Âm ma hỏa xen lẫn từng đoàn lời cầu lớn nhỏ mãnh liệt giáng xuống làm phát ra những âm thanh âm ỉ không dứt. Hơn 300 con người bị vây khốn bên trong trận liên tục kêu khổ. Bọn họ liên liên thủ xuất ra hết pháp bảo để tạo thành một vòng phòng ngự bảo quang. Nhưng dưới sức ép mạnh mẽ của các đòn công kích, bảo quang cũng liên tục rung động. Những người nào có công lực yếu kém nếu không bị ma hỏa trực tiếp luyện hóa thì cũng lâm vào cảnh học máu trọng thương, cũng may còn có mười mấy vị cao thủ Hóa Thần hậu kỳ chống đỡ chứ nếu không tất cả bọn họ đã sớm trở thành sinh hồn nhân thú trên Huyền Âm Tự Thủ phiên rồi.

Lăng Nhục Thủy toàn thân đổ mồ hôi đầm đề, thở hổn hển không ngừng, hai tay cố hết sức vận động pháp quyết để điều khiển cây Tử Tinh ngọc của mình hồng kích hoạt lại pháp bảo vốn vẫn đang bị Huyền Âm ma hỏa quấn lấy. Lăng Phi thấy vậy cũng thi triển hết pháp lực của mình hỗ trợ.

Chợt có tiếng một đệ tử Côn Lôn kêu thảm, thì ra pháp bảo của hắn đã bị ma hỏa thiêu thành sắt vụn rơi xuống, lập tức màn bảo quang phòng ngự của 300 đệ tử liền xuất hiện sơ hở, vô số Huyền Âm ma hỏa như một con rắn lửa không lồ dữ tợn liền chui vào bên trong.

Lăng Phi không màng tới Lăng Nhục Thủy nữa, vội vàng té ra pháp bảo tu bổ lại chỗ bị hỏng, chặn đứng Huyền Âm ma hỏa lại, nhưng đám đệ tử bên trong cũng bị ma hỏa đã xâm nhập gây cho một phen khốn đốn một hồi. Lúc này hầu như mặt mũi của bọn họ đều đã tái nhợt, thân sắc ủy mị, toàn thân ướt đầm mồ hôi, chân nguyên đã như đèn cạn dầu, có thể duy trì được thêm một khắc cũng đã là kỳ tích.

Tuy nhiên, đám ma hỏa và ôi cầu bên ngoài vẫn công kích càng ngày càng mãnh liệt, Cực Âm lão đạo dường như muốn thí mạng luôn vậy, vẫn liên tục liên tục phun ra từng ngụm máu đen.

"Ca, làm sao bây giờ? Sư tổ còn chưa ra trận mà chúng ta thì sắp chịu hết nỗi rồi!" Lúc này, trước sự công kích của Huyền Âm phiên, khóe miệng của Lăng Nhục Thủy đã ứa máu, nhưng con ác mộng vẫn chưa hết! Từ trong các khe hở trong không gian vẫn liên tục xuất hiện hàng đoàn ma đầu ác quỷ không ngừng gào rống dữ tợn.

"Liều mạng thật! Lần này ngay cả thần tiên cũng phải nể mặt hắn ta 3 phần rồi!" Hiên Viên pháp vương, Đại Lực Hùng Vương, Cốc sáu mắt nhìn thấy Cực Âm lão đạo liều lĩnh như thế liền tươi cười, còn sắc mặt của Ôn Lam Tân vẫn không chút thay đổi, cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì nữa.

"Chờ Cực Âm đạo hữu luyện hóa xong đám Côn Lôn đệ tử này là coi như chúng ta có thể chiếm được Ngọc Hư cung. Không ngờ nơi cư trú khi xưa của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại sắp trở thành sơn môn của yêu tộc chúng ta, quả thật là một chuyện đại thú vị mà!"

Hiên Viên pháp vương cất tiếng cười ha hả, vận huyết toàn thân không ngừng bay tứ tán, tám con Thiên Quỷ âm trầm lúc ẩn lúc hiện trong hư không, âm thanh chúng phát ra khi di chuyển tựa như tiếng xương bị bẻ gãy vậy!

"Ta còn tưởng rằng Côn Lôn phái có bao nhiêu bản lĩnh, thì ra cũng chỉ là một đám kiến hôi tầm thường. Cho dù có đông hơn nữa ta cũng chẳng sợ!" Đại Lực Hùng Vương cũng cười nói.

"Hừ! Nếu đây là Côn Lôn phái của một hoặc hai ngàn năm trước thì ta còn không dám động tới, nhưng đáng tiếc hiện tại chúng đã suy vong rồi, ngay cả chương môn cũng bị lão tổ ta đập chết như đập một con gián, huống chi là bọn tiểu bối này!"

Hiên Viên pháp vương không hề chú ý tới sắc mặt của Ôn Lam Tân đang rất khó coi, lão vẫn cất tiếng cười quái dị. Tiếng cười này khi truyền vào tai đám Côn Lôn lão đạo đang bị vây trong Huyền Âm Luyện Phách đại trận bỗng trở nên khó nghe đến dị thường.

Đám Côn Lôn lão đạo này nghe nói chương môn đã thân vong, tâm thần liền đại loạn, có vài món pháp bảo liên tục bị lời cầu oanh kích đến hiện nguyên hình. Đám đệ tử còn lại cố gắng đỡ trái đỡ nhưng vòng bảo quang phòng ngự vẫn tiếp tục bị xuyên thủng, xem ra chỉ còn cầm cự được trong chốc lát nữa mà thôi.

"Hảo yêu nghiệt! Dám làm tổn thương môn nhân của ta à!"

Đạo nhân trẻ tuổi vừa biết ra liền nhìn thấy ngay tình cảnh nguy hiểm trước mắt, hắn không thêm nhiều lời, tay phải lập tức vung lên, Hạnh Hoàng kỳ liền hóa thành một đạo hoàng quang chiếu thẳng vào trong Huyền Âm đại trận!

Tất cả đám hắc khí, lời cầu, ma hỏa trong trận đều không thể ngăn cản được hoàng quang. Hoàng quang ra vào như chỗ không người mà chẳng gặp bất kỳ sự cản trở nào cả, giống như toàn bộ uy lực của đại trận này không thể nào gây tổn thương đến Hạnh Hoàng kỳ này một tí nào.

Hạnh Hoàng kỳ vừa bắn vào trong trận, lập tức vòng bảo quang phòng hộ của 300 đệ tử liền được gia trì thêm rất nhiều. Hào quang ngày một to dần lên, rồi bất chợt một âm thanh chấn động vang lên, vô số đóa liên hoa màu vàng và ngũ sắc tường vân chẳng biết từ đâu xuất hiện, bao trùm lấy toàn bộ thân hình của đám đệ tử Côn Lôn bên trong, đến nỗi không có một khe hở nào cả. Huyền Âm ma hỏa và lời cầu mỗi khi nện vào kim sắc liên hoa và ngũ sắc tường vân thì giống như đánh vào không khí vậy, không thể gây ra được tác động nào. Nhưng điều đáng nói hơn là đám ma hỏa cũng chẳng bị phân

ngược trở lại mà dường như tan biến luôn không còn chút dấu vết!

“Thật là tức chết ta mà! Không ngờ ở Côn Lôn này vẫn còn có Hạnh Hoàng kỳ! Tên Khương Từ Nha chết tiệt!”

Cực Âm lão đạo hao phí trăm năm đạo hạnh, vốn tưởng đã có thể thành công luyện hóa hết đám Côn Lôn đệ tử này để tu bổ thêm cho Huyền Âm phiến, nhưng nào ngờ đầu rỗng ở Côn Lôn vẫn còn có cao thủ ẩn tàng, chẳng khác nào giữa đường mà bị Trình Giảo Kim phá đám!

Lão tiếp tục thôi động Huyền Âm đại trận nhưng liên phát hiện ra tất cả đều vô ích, ngay cả một cọng lông của đối phương cũng không chạm tới được! Trong lòng Cực Âm lão đạo hết sức căm phẫn, biết đạo nhân trẻ tuổi này đã giờ trở quý. Khi nhìn thấy Vô Chân lão ni, trong lòng ông ta liền hiểu ra mấy phần, lập tức thu một tay lại, sau đó bắn ra 9 cái ma phiến, tạo thành vạn đạo hắc ti bay thẳng về phía đạo nhân trẻ tuổi đó, đồng thời miệng lão cũng niệm động pháp quyết, thu Huyền Âm phiến lại, chuẩn bị triệt thoái Huyền Âm đại trận. Có pháp bảo thủ hộ cỡ như Ngọc Hư Hạnh Hoàng kỳ ở đây thì có dùng thêm bao nhiêu khí lực cũng vô ích. Cực Âm lão đạo mặc dù bị kinh động nhưng cũng không tới nỗi mất bình tĩnh, bởi lẽ dù sao đi nữa thì Ngọc Hư Hạnh Hoàng kỳ cũng chỉ là một pháp bảo phòng ngự, không hề có một tí năng lực công kích nào.

“Đại ca, xem ra nhân vật chính xuất hiện rồi!” Lúc đầu khi nhìn thấy đạo nhân trẻ tuổi và Vô Chân lão ni từ trong Ngọc Hư cung bước ra ngoài, Cốc sáu mắt không thèm để ý tới, nhưng khi thấy đạo nhân nọ tế ra Hạnh Hoàng kỳ thì sắc mặt của nó liền trở nên căng thẳng.

“Đã sớm biết Côn Lôn còn ẩn tàng cao thủ, nhưng quả thật không ngờ rằng chúng còn có siêu cấp bảo bối Hạnh Hoàng kỳ trong tay! Khó trách Vô Chân lão ni lại muốn chạy tới Côn Lôn như vậy. Biết trước thế này thì khi đó chúng ta ra tay sớm một chút thì mọi chuyện còn cơ hội đào thoát được nữa!” Đại Lực Hùng Vương lùi lại một bước, chuẩn bị thi triển thủ đoạn.

“Hạnh Hoàng kỳ mặc dù là chí bảo nhưng chỉ có thể thủ chứ không thể công. Còn pháp bảo chuyên đề công kích của Côn Lôn là Đả Thần tiên thì đã rơi vào tay tiểu tử Chu Thanh kia rồi! Vì thế chúng ta không cần phải cố kỵ gì cả, ta cũng không tin một lá cờ nhỏ nhỏ lại có thể chống đỡ được công kích của nhiều cao thủ như vậy! Chúng ta liền thủ bộ trí Huyết Hà đại trận, luyện hẳn 7 ngày 7 đêm! Dù sao bọn chúng cũng không có cách nào phản công được! Thế thượng phong vẫn thuộc về chúng ta, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi!”

Hiên Viên pháp vương cũng lùi lại một bước, truyền âm cho Cực Âm lão đạo: “Cực Âm đạo hữu, không nên hành động theo cảm tính, mau lùi lại phải sau, theo nguyên kế hoạch mà làm!”

Đạo nhân trẻ tuổi nhìn thấy khí thế phô thiên cái địa của hắc sát Huyền Âm ti, trên mặt liền khể nở nụ cười, sau đó giờ lăng hoa màu tím lên phía trước, nói với Vô Chân lão ni: “Vô Chân đạo hữu, đến lượt tiên gia chí bảo của đạo hữu xuất trận rồi!”

Vô Chân lão ni liền tế ra Thanh Tinh Lưu Pha bình, miệng thì niệm chú ngữ, tức thì toàn bộ hắc sát Huyền Âm ti đều bị thu vào trong bình: “Nguyên Nguyên chân nhân quá khen, bình này của ta nào dám so sánh với Côn Lôn chí bảo chứ! Chẳng qua tên Cực Âm yêu đạo này ở Bắc Hải làm nhiều việc ác, sát sinh vô số, tội nghiệt tày trời! Ngài nhìn kia, 81 cái Huyền Âm phiến đã tích tụ không biết bao nhiêu là nhân thú sinh hồn rồi! Thịnh mong chân nhân ngài vạn lần đừng nên nương tay, sinh lòng từ bi đối với loại súc sinh yêu nghiệt này! Đó mới là thiên đại công đức!”

Cực Âm lão đạo nghe thấy Hiên Viên pháp vương truyền âm liền thu ma phiến lại, sau đó cấp tốc lui về phía sau. Tay áo bào của Hiên Viên pháp vương khẽ run lên, sau đó phóng ra 3 đoàn huyết ảnh hiện hóa thành hình người, chính là Thiên Huyền Huyết Ma cùng 2 huyết ma khác. Sau khi được phóng xuất ra ngoài, chúng cũng không nói gì mà mỗi tên chỉ cầm một cây tiểu huyết phiến. Sau đó tách ra đứng vào từng phương vị riêng.

Thấy Hiên Viên pháp vương đã động thủ, Đại Lực Hùng Vương, Cốc sáu mắt và Ôn Lam Tân cũng như Cực Âm lão đạo đều móc ra mỗi người một cây huyết phiến giống hệt như vậy, sau đó bọn họ cũng nhanh chóng đứng vào những phương vị rất cổ quái.

Hiên Viên pháp vương cười khặc khặc mấy tiếng rồi vung tay tung ra một đạo huyết văn sênh sếch, tay còn lại thì ném tiểu huyết phiến đang cầm lên. Miệng của lão lâm lâm niệm chú ngữ, hai tay hợp thành hình chữ thập, vận động ẩn quyết. Cùng lúc đó, Đại Lực Hùng Vương, Cốc sáu mắt, Ôn Lam Tân và Cực Âm lão đạo 4 người cũng phun một ngụm máu vào trên cây huyết phiến của mình.

Sắc mặt của Cực Âm lão đạo liền trở nên tái nhợt, mới vừa rồi đã tổn thương nguyên khí, hao phí hơn trăm năm đạo hạnh, bây giờ lại phun ra tiểu huyết nữa thì cho dù có là người sắt chắc cũng không chịu nổi! Nhưng lão vẫn bất chấp tất cả, nghiêng răng cố gắng chống cự.

Ba con Huyết Ma còn lại cũng xé đứt một cánh tay cầu mình, sau đó ném tiểu huyết phiến vào hư không, trong miệng lâm lâm đọc chú.

Đứng vào lúc mọi người đều ném huyết phiến lên thì Hiên Viên pháp vương chợt quát lớn một tiếng: “Mời!”

Trên bầu trời của Côn Lôn động thiên bỗng dưng nứt ra muôn vạn đạo khe hở chi chít, trong mỗi khe hở đều có chất lỏng lưu động, thậm chí còn có chút giống máu đen.

“Không hay rồi! Chư vị môn nhân mau lui vào trong Ngọc Hư cung!” Đạo nhân trẻ tuổi mà Vô Chân lão ni gọi là Nguyên Nguyên chân nhân thấy tình cảnh này liền thất kinh thu Hạnh Hoàng kỳ lại. Đám đệ tử cũng rồi rít nhắc lên động quang phi kiếm bay vào bên trong cung.

“Đệ tử tham kiến sư tổ!” Lăng Phi và Lăng Nhục Thủy bước tới trước mặt Nguyên Nguyên chân nhân, sau đó dập đầu một cái. Lăng Nhục Thủy âm thầm đánh giá vị sư tổ này mấy lần, trong lòng hết sức kinh ngạc: “Không thể nào! Tại sao sư tổ lại còn trẻ như vậy? So với ta còn muốn nhỏ hơn, nhưng xem ra vẫn còn dễ coi hơn nhiều so với đám thư sinh mặt trắng!” Cũng không biết trong lòng nàng nghĩ gì mà trên mặt đột nhiên xuất hiện một màu đỏ ửng, thái độ cũng có mấy phần bối rối!

Bất kể là đạo sĩ già hay trẻ đều hướng tới Nguyên Nguyên chân nhân để hành lễ. Bối phận của vị Nguyên Nguyên chân nhân này ở Côn Lôn cao đến dường nào, không ai có thể biết được, nhưng đám đạo sĩ này đều là văn bối nên đương nhiên không dám vô lễ.

“Không cần đa lễ, phàm là đệ tử cấp bậc Hóa Thần kỳ trở xuống thì vào trong Ngọc Hư cung, số còn lại theo ta ra ngoài nghênh chiến yêu nghiệt!” Nguyên Nguyên chân nhân quát lớn thúc giục mọi người, sau đó vung Hạnh Hoàng kỳ lên, hơn 300 đệ tử liền bị cuốn vào bên trong Ngọc Hư cung, có những người đã tới Hóa Thần kỳ như Lăng Nhược Thủy và Lăng Phi thì lưu lại.

“Sur tổ, đám yêu quái này sao lại lợi hại đến như thế? Chúng đã sử dụng pháp thuật gì vậy ạ?” Lăng Nhược Thủy vốn được các sư thúc sư bá nhất mực yêu thương, lần đầu tiên thấy một vị tổ sư trẻ tuổi như thế, trong lòng nàng vừa có vài phần tò mò, vừa có vài phần kinh sợ lẫn hảo cảm.

“À! Con yêu nghiệt này chính là con Huyết yêu đã cùng với tổ sư khai phá của Thục Sơn là Trường mi chân nhân đại chiến ngàn năm trước, được gọi là Hiên Viên pháp vương, cũng chính là thống soái của yêu tộc năm đó, tất nhiên mạnh hơn đám tiểu yêu quái rất nhiều rồi!” Thấy Lăng Nhược Thủy hỏi như vậy, Nguyên Nguyên chân nhân cũng không hề ra vẻ trưởng bối mà chỉ nhẹ nhàng giải thích, Hạnh Hoàng kỳ trong tay run lên, ngàn đóa kim sắc liên hoa liền bao bọc lấy chúng môn nhân, bảo vệ mọi người: “Các con hãy dùng pháp bảo oanh kích yêu nghiệt, có Ngọc Hư Hạnh Hoàng kỳ thủ hộ ở đây thì không cần sợ ma trận của yêu nghiệt đâu!”

“Nguyên Nguyên tiểu đạo sĩ, hôm nay để ta cho người được kiến thức cái gì gọi là đạo cao một thước thì ma cao một trượng! Luyện người 7 ngày 7 đêm xem người có bao nhiêu chân nguyên pháp lực để chống đỡ Hạnh Hoàng kỳ này!” Hiên Viên Pháp Vương cười to mấy tiếng, sau đó đọc lên một loại hiệu lệnh rất cổ quái, những khe hở trong không gian bỗng dung chảy ra máu đen sẫm, mùi tanh hôi bức nhân, huyết sắc cuộn cuộn như ngàn vạn đạo thác lũ.

“Ha ha ha ha! Huyết Hà đại trận của lão tổ ta có thể phá vỡ hư không, liên thông với U Minh Huyết Hà! Hôm nay lão tổ muốn máu ngập Côn Lôn này! Dù trong tay người có Ngọc Hư chí bảo là Hạnh Hoàng kỳ thì cũng khó trốn sát kiếp! Ta xem, trước U Minh Huyết Hải chí âm này thì người duy trì được bao lâu!” Hiên Viên pháp vương đắc ý cười như điên.

Theo truyền thuyết, bên trong âm tào địa phủ có một biển máu gọi là U Minh Huyết Hà dài vô cùng vô tận, vô biên vô hạn, bên trong nó chứa toàn bộ là máu đen. Huyết Hà đại trận này của Hiên Viên pháp vương chính là dùng bí pháp sử dụng lực lượng của mọi người để phá vỡ hư không, quán thông với U Minh Huyết Hà đó, dẫn tới biển máu đen, hồng biến cả Côn Lôn động thiên này thành một cái biển máu khổng lồ!

Huyết vũ bay tán loạn, muôn vạn đạo máu đen tràn xuống như nước lũ, toàn bộ Côn Lôn động thiên lập tức bị nhuộm thành một màu đỏ sẫm, mùi tanh hôi đến nôn mửa không ngừng bốc ra nồng nặc. Vốn mấy ngọn núi phía dưới động thiên dùng để trồng linh dược đã có tiên gia cấm chế thủ hộ, nhưng trước sự công kích của máu đen này thì cũng không còn bảo hộ được nữa. Máu đen trong U Minh Huyết Hà này chính là thứ dơ bẩn nhất trong tam giới lục đạo, một chút cấm chế nhỏ nhoi há có thể ngăn cản được sao! Toàn bộ đám trân linh quý dược đều bị biến thành độc thảo, màu đen dần dần dâng cao tới mấy trượng, che mất cả chân núi. Truyện "Phật Đạo "

“Hóng бет! Tốt xấu gì đó cũng là linh dược, Hiên Viên pháp vương người làm thế cũng thật là quá đáng mà!”

Chu Thanh vốn đang núp trong đám nham thạch. Chỉ trong nháy mắt, biển máu màu đen như sóng thần kia đã bao phủ hết đồng nham thạch mà hắn đang ẩn núp. Không còn cách nào khác, Chu Thanh đành phải lạng lẽ bỏ ra, sau đó thôi động Thất Bảo Diệu Thụ phát ra một tầng bảo quang để phòng hộ, ngăn huyết vũ ra xa hơn 10 trượng, cách nơi hắn đứng khoảng một sườn núi. Bởi vì huyết vũ trên trời đang rơi xuống đậm đặc nên cũng không có ai phát hiện ra hắn.

Lăng Nhược Thủy nghe nói Nguyên Nguyên chân nhân muốn dùng pháp bảo để công kích đối phương, liền vội vàng đem Từ Tinh ngọc thước của mình tế lên, xuyên qua kim sắc liên hoa đánh tới Hiên Viên pháp vương. Nhưng nào biết đâu rằng khi bị máu đen dội vào thì Từ Tinh liền như con diều đứt dây rơi xuống, toàn bộ linh khí đều biến mất. Cho dù Lăng Nhược Thủy có thúc dục thế nào đi nữa thì nó cũng không có chút động tĩnh nào.

“Không ngờ con yêu nghiệt này lại ra tay ác độc như thế! Chẳng phải muốn hủy luôn căn cơ của Côn Lôn ta sao?”

Nguyên Nguyên chân nhân cùng mấy chục Côn Lôn lão đạo nhìn thấy ngọn núi bị máu đen làm o ւế, trở thành độc dược thì trong lòng họ đều dao như dao cắt, cũng may bên trên Ngọc Hư cung đã sớm có một mảnh tường vân bay ra chặn lại huyết vũ, cho nên mưa máu đen không có xâm nhập được. Tuy nhiên biển máu vẫn đang tiếp tục dâng lên từ chân núi, nếu cứ để tình hình này tiếp diễn thì đến một lúc nào đó toàn bộ Côn Lôn động thiên cũng sẽ bị bao trùm trong huyết hải.

Lúc này đây, toàn bộ bầu trời của Côn Lôn đã bị nhuộm thành một màu đỏ sẫm, tất cả các sự vật xung quanh đều không còn quan sát rõ được nữa, chỉ còn thấy một màu đỏ lờ mờ. Âm thanh cuồng tiếu của Hiên Viên pháp vương không ngừng vang lên, nhưng Hạnh Hoàng kỳ quả thật là chí bảo, ngàn đóa kim sắc liên hoa tiếp tục mọc lên, ngăn không cho huyết vũ bay vào.

Sau khi kéo Lăng Nhược Thủy lại, Nguyên Nguyên chân nhân trầm giọng nói: “Đây là máu đen đích thực trong U Minh Huyết Hà, nếu pháp bảo bị dính máu này thì không còn công kích được nữa. Ta cũng không nghĩ bọn yêu nghiệt này lại có thủ đoạn ác độc và bí pháp ảo diệu như thế! Lần này Côn Lôn ta lâm đại họa rồi, đúng là thiên định mà!”

Lăng Nhược Thủy bị Nguyên Nguyên chân nhân nắm tay, trong lòng như con nai con chạy tán loạn, mặt nàng đỏ bừng, chỉ có điều người ta đường đường là tổ sư của mình nên nàng không dám có ý kiến gì.

“Hay lắm! Hay lắm! Pháp vương quả nhiên là pháp vương, không hổ là nhan vật thống lĩnh yêu tộc! Máu nhuộm Côn Lôn, ha ha, máu nhuộm Côn Lôn a!” Cực Âm lão đạo đang chủ trì trận pháp, xung quanh lão một giọt huyết vũ cũng không có. Khi nhìn thấy tình cảnh này, ác khí trong lòng lão cũng vơi đi hơn phân nửa, tinh thần đại chấn, liên tục cười quái đản, có vẻ hết sức hưng phấn.

“Nguyên Nguyên chân nhân, làm sao bây giờ? Pháp bảo thì không thể công kích, chẳng lẽ chúng ta khoanh tay chờ chết sao?” Vô Chân lão ni cũng có chút lo lắng.

Nguyên Nguyên chân nhân không trả lời mà chỉ quay về hướng đông xa một cái: “Tổ sư tại thượng, hôm nay Côn Lôn gặp phải đại kiếp này, đệ tử có tội lớn. Đáng lẽ không nên giấu diếm pháp bảo, dẫn đến chương môn sư diệt chết bởi tay yêu nghiệt, Côn Lôn thánh địa bị huyết vũ làm ô uế! Hôm nay buộc lòng đệ tử phải đại khai sát giới!”

Noi! xong, liền xả tiếp 3 cái nữa, sau đó lấy từ trong lăng hoa màu tím ra một vật, là một cái hồ lô, có hình dáng rất giống với cái hồ lô mà Chu Thanh đã cho Tiểu hồ ly. Thiên Nhân của Chu Thanh vừa nhìn thấy vật này liền chấn động hết toàn thân, suýt chút nữa đã phát ra tiếng kêu.

Đôi mắt trong suốt của Nguyên Nguyên chân nhân chớp động, miệng niệm chú ngữ, tế hồ lô lên. Bên trong hồ lô liền bắn ra một đạo hào quang. Hào quang này không hề kiêng kỵ gì huyết vũ dơ bẩn, chỉ trong nháy mắt bay thẳng tới đỉnh đầu của Cực Âm lão đạo đang cuồng tiếu. Sau đó nó ngưng tụ thành một vật, có lông mày, có mắt, chiếu thẳng vào Nê Cung huyết của Cực Âm lão đạo. Cực Âm lão đạo lập tức dừng lại tiếng cười, ra là đã bất tỉnh!

Nguyên Nguyên chân nhân lại điểm một nén nhang, hướng về hồ lô kia vãi một cái, nói: “Xin bảo bối chuyển thân!”, cái đầu của Cực Âm lão đạo liền rơi xuống, ngay cả nguyên thần cũng đã bị tiêu diệt. Thân hình và cái đầu rơi khỏi vân đoàn, trực tiếp rớt vào trong đám huyết hải đang quay cuồng. Chỉ trong nháy mắt, y phục cũng bị tiêu hủy, thi thể đã hóa thành huyết thủy!

Rầm!

Một âm thanh vang lên, không gian ảo của Cực Âm lão đạo bị phá vỡ, toàn bộ pháp bảo đan dược đều rơi thẳng vào trong biển máu. Tất cả những pháp bảo này khi bị dính vào huyết thủy ô uế thì đều trở thành vô dụng, chỉ duy có 81 cái Huyền Âm Tự Thủ phiên vốn là ma đạo chí bảo nên không sợ dơ bẩn, vẫn như cũ lơ lửng trôi trong dòng nước, trong đó dường như vẫn còn tiếng cười cuồng dại của Cực Âm lão đạo! Không ai ngờ lão lại phải rơi vào cảnh hình thần câu diệt thể này!

“Đệ tử hôm nay bắt đắc dĩ khai mở sát giới!”

Nguyên Nguyên chân nhân thờ dài, quay về phía đông nói một câu.

Lăng Nhục Thủy đứng ở bên cạnh thấy rõ mồn một, không ngờ hơn 300 Côn Lôn đệ tử, mười mấy cao thủ cấp bậc Hóa Thần hậu kỳ đang vật vã chống chọi với Cực Âm lão đạo, mất thấy chỉ còn con đường chết, thế mà sư tổ vừa ra tay là đã đánh cho lão hình thần câu diệt. Lăng Nhục Thủy say đắm nhìn Nguyên Nguyên chân nhân, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: “Sư tổ thật đẹp trai!” Truyện "Phật Đạo "

Thâm tâm của Chu Thanh bị kích động, trong đầu cũng chỉ có một suy nghĩ: “Đây mới đúng là chính phẩm! Không phải đồ giả đâu, là đồ thật đó! Tất cả đều rơi vào tay Côn Lôn hết! Vừa có Hạnh Hoàng kỳ hộ thể, lại vừa có vật này dùng để công kích thì tên Nguyên Nguyên chân nhân này vô địch luôn rồi! Ngay cả ta cũng e là không làm gì được, không hay không hay! Lần này gặp phiền toái lớn đây! Chẳng lẽ lời của Đại Tự Tại cùng chủ kia là đúng sao? Thất Bảo Diệu Thụ ới là Thất Bảo Diệu Thụ, người rớt cục có thể đánh bại hai thứ pháp bảo này hay không, ta có nên liều một phen không? Có điều, bản chân nhân không có thói quen đánh bạc với những chuyện mình chưa nắm chắc, huống chi Côn Lôn này lại nhiều người như vậy...”

Chu Thanh nhìn 81 cái Huyền Âm phiên đang trôi lững lờ trong dòng huyết hải, trong lòng hần thẩn tính toán, sau đó nuốt nước bọt một cái, âm thầm than tiếc: “Nguyên thần của Cực Âm lão đạo cũng bị phá hủy rồi, thật là đáng tiếc, chứ nếu không đem ra tế cờ thì tuyệt hảo! Huyền Âm phiên mất chủ nhân rồi, ta làm thế nào để đoạt được đây?”

Cực Âm lão đạo vừa chết, Huyết Hà đại trận liền có sơ hở, vết nứt trong không gian lập tức khép lại, huyết vũ cuộn cuộn cũng mất đi ngọn nguồn nên liền dừng lại, trên bầu trời lúc này đã khôi phục lại một màu xanh biếc, chỉ có điều một dãy Côn Lôn động thiên vẫn chìm trong một màu đỏ sẫm như cũ, huyết thủy quay cuồng dưới chân núi cũng không có triệt thoái đi.

“Cực Âm chết thật rồi!” Hiên Viên pháp vương thấy Huyết Hà đại trận chừng lại, lại thấy Huyền Âm phiên đang trôi lững thững trong dòng máu, thâm tâm liền quá kinh hãi.

Nguyên Nguyên chân nhân thấy mưa máu đã ngừng rơi thì lập tức dứt khoát hành động, tiếp tục tế hồ lô lên.

Khi thấy hồ lô được tế lên, nhãn tiêm của Hiên Viên pháp vương liền thấy được ngàn đóa hoàng liên bên trong hồ lô. Lão lập tức hiểu ra chuyện gì, sợ đến mức phát ra tiếng kêu chói tai, sau đó hét lớn một tiếng: “Tả hình đại thân!”

Vừa dứt lời, từng đoàn huyết quang lập tức xuất hiện trước mặt lão, sau đó lão chỉ kịp từ biệt con cóc một tiếng rồi vội vã nhấc lên một đạo huyết quang, Huyền Âm liền cuộn cuộn nổi lên, đưa lão bay thẳng ra ngoài cửa động thiên

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Chân Nhân Thu Tọa Kỳ (1)

Hiên Viên pháp vương kiến thức rộng rãi, đương nhiên đã nhân biết được hồ lô mà Nguyên Nguyên chân nhân kia tế lên là pháp bảo gì. Đối phương có Hạnh Hoàng kỳ hộ thân, vốn dĩ đã tạo được thể bất khả xâm phạm rồi. Nhưng lúc Hiên Viên tra hỏi nguyên thần của Càn Cơ lão đạo thì biết là Côn Lôn không có pháp khí nào đáng sợ dùng để công kích. Do đó mới có thêm tự tin lấy cứng đối cứng với Côn Lôn, thậm chí bất chấp tất cả để bày bố Huyết Hà đại trận. Chưa kể còn có các cao thủ đẳng cấp như Cực Âm lão đạo, Đại Lực Hùng Vương, Cốc sáu mắt và Ôn Lam Tân hỗ trợ thì chắc chắn là có thể nhất cử tiêu diệt được Côn Lôn rồi. Truyện "Phật Đạo"

Công bằng mà nói, chỉ cần đặt chân vào Trung thổ thì mỗi người trong số những cái tên kể trên đều có thể trở thành đệ nhất cao thủ, ngay cả công lực kém nhất trong số này là Ôn Lam Tân cũng đã du tư cách làm bá chủ một phương. Do đó có thể nói, nếu tất cả bọn họ liên thủ lại thì cho dù có là thần tiên hạ phàm chắc cũng không tránh khỏi cái chết! Còn sợ chi đám Côn Lôn lão đạo nữa? Nhưng nào ngờ đâu rằng Càn Cơ lão đạo này còn có một thêm vị sư bá thần bí, mà đáng sợ hơn cả là sự xuất hiện của Ngọc Hư Hạnh Hoàng kỳ và Trảm Tiên Phi Dao, điều mà không ai có thể nghĩ tới.

Đây cũng là quy củ của Côn Lôn, chỉ khi nào Nguyên Nguyên chân nhân đắc đạo phi thăng thì mới truyền lại pháp bảo cho đời kế tiếp, cứ thế từng đời từng đời nối tiếp nhau.

Nguyên Nguyên chân nhân tiếp tục dâng hương hạ bái, sau đó kêu lên một tiếng: "Xin bảo bối chuyển thân!"

Chiêu "Tá thi đại hình" mà Hiên Viên pháp vương chính là một phiên bản khác của chiêu "Kim thiên thoát xác", hiện tại ở nơi Hiên Viên pháp vương vừa đứng khi này không còn bóng dáng của lão nữa mà thay vào đó là thân ảnh một tên Huyết Ma. Huyết Ma đã bị bảo bối lấy mất đầu, hiện nguyên hình là một vùng máu đen, sau đó rơi xuống tan chảy vào biển máu bên dưới.

Ba tên Huyết Ma này vốn do Hiên Viên pháp vương dùng Minh Hợp Ô Huyết cộng thêm từ khí nằm sâu trong lòng đất tế luyện mà ra, còn gọi là Tam Thi Nguyên Thần. Ngàn năm trước, lão định dùng đám ma đầu này để đối phó với Thục Sơn phái, nhưng nào biết đâu rằng còn chưa tế luyện thành công thì Hiên Viên pháp vương đã bị Thục Sơn Tử Thanh song kiếm hủy hoại nhục thân, Ba con Huyết Ma này vốn đã sắp định hình lại trải qua ngàn năm bồi tụ công lực, hấp thu minh ma khí, dần dần đã sản sinh ra được ý thức, gần giống như yêu quái chứ không còn đơn thuần là pháp bảo nữa. Đây quả thật là điều mà Hiên Viên pháp vương không hề lường trước. Dù vậy, về cơ bản thì ba con Huyết Ma này vẫn do Hiên Viên pháp vương một tay chế tạo, lại thêm dung hợp tâm huyết và nguyên thần của lão vào nên nếu gọi chúng là phân thân của lão thì cũng không có gì sai, duy có điều chúng có suy nghĩ và ý thức độc lập.

Vừa rồi cũng may nhờ Hiên Viên pháp vương biết thức thời, sử dụng phân thân nên mới may mắn thoát được một kiếp. Hơn nữa trước khi đi còn kịp hút lấy 81 cái Huyền Âm phiến.

Dù có mạnh đến đâu nữa thì cũng chẳng ai muốn rơi vào cảnh hình thần câu diệt cả. Phạm kẻ nào bị bạch quang trong hồ lô bao phủ thì nguyên thần lập tức bị đình trụ, rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh, không còn biến hóa được nữa. Mà cho dù có thoát được thì cũng khó tránh khỏi cái chết! Cho tới nay, nó chưa từng lưu lại một mạng nào, quả không hổ danh là pháp bảo hung ác chí cực, nhất kích tất sát, ra tay là phải thấy máu chảy đầu rơi, nếu chưa thấy thì quyết không ngừng lại! Pháp bảo này không những không hề có chút từ bi nào của Đạo gia mà ngược lại còn mang dáng dấp của Ma đạo pháp khí.

Do đó, lịch đại cao nhân của Côn Lôn mới lập ra một quy tắc là phải tận lực hạn chế tối đa việc sử dụng pháp bảo này để tránh tạo ra sát nghiệp, chất đầy thêm nghiệp lực. Còn về việc Hạnh Hoàng kỳ không được truyền xuống lại là do Nguyên Nguyên chân chân động tư tâm, muốn giữ chí bảo này bên cạnh trong lúc mình bế quan tu luyện, đối đầu sinh tử, để phòng tâm ma xâm nhập. Nếu trong tay của Càn Cơ lão đạo có Hạnh Hoàng kỳ này thủ hộ thì đâu đến nỗi bại trong tay Chu Thanh, ngược lại không chừng đã bắt Chu Thanh đem về Côn Lôn rồi.

Có thể thấy được, tất cả chuyện này xảy ra đều có chút bàn tay sắp đặt của ông trời.

"Thật là một pháp bảo hung ác!"

Chu Thanh nhìn thấy bạch khí đã chém bay đầu Huyết Ma kia, trong lòng âm thầm cảm thán: "Dem ra so sánh thì món đồ dỏm trong tay đồ đệ ta kém hơn đồ thật này quá nhiều! Nếu vừa Tiểu hồ ly dùng hàng nhái ra tay thì chắc chắn không đủ sức phá tan nguyên thần, giết chết Cực Âm lão đạo! Khoảng cách giữa hàng chính phẩm và hàng nhái quả thật cách nhau một trời một vực! Mà thôi kệ, ngay cả Vân Trung Tử cũng không làm gì được thì ta suy nghĩ nhiều làm gì? Chỉ bằng tập trung suy nghĩ đối sách có phải hay hơn không...xem ra lần này 81 cái Huyền Âm phiến kia coi như rơi vào tay của Hiên Viên lão yêu rồi. Côn Lôn thật sự là quá cường đại, lại cùng Vô Chân lão ni đứng về một phía thì chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, chưa kể tiện nhân Lăng Nhược Thủy kia buông lời khích bác ta nữa...Xem ra những ngày tươi đẹp của bản chân nhân phải chấm dứt rồi! Không được! Thà không làm thì thôi, chứ nếu đã làm thì phải cho ra tằm ra miếng! Ta đánh bạc một phen vậy!" Chu Thanh âm thầm hạ quyết tâm.

Thật ra bản tâm Chu Thanh vốn có thể an nhàn ăn náu trong Tây Hải tiên phủ, sau đó kết hạ cạm bẫy cường đại thì cho dù Côn Lôn có quật khởi trở lại cũng sẽ không dám tìm tới cửa. Nhưng Đại Tự Tại cung này cũng xem như nhà của Vân Hà tiên tử, Chu Thanh không thể không quan tâm được.

Nhìn thấy Vô Chân lão ni cười cười nói nói, xem ra cũng chẳng phải là hạng người thiện lương gì, Chu Thanh liền cảm thấy có chút bức tức, ngay lập tức, trong đầu hắn đã định ra một mưu kế.

Quay trở lại đám người của Ôn Lam Tân, Cốc sáu mắt và Đại Lực Hùng Vương, khi nhìn thấy Cực Âm lão đạo bỏ mạng trong nháy mắt, sau đó lại thấy Hiên Viên pháp vương bất chấp hy sinh phân thân, cuống cuống tháo chạy thì bọn họ đều cảm thấy kinh hãi, lập tức ra tay hành động. Tất cả cùng tế ra những pháp bảo hung mãnh cũng như yêu phong mãnh liệt, cộng thêm huyết thủy phù thiên cái địa đánh về phía Nguyên Nguyên chân nhân và Vô Chân lão ni, hồng trì hoãn chút thời gian để tìm đường trốn khỏi Côn Lôn động thiên.

Pháp bảo của đối phương ảo diệu vô cùng, một công một thủ tạo thành thế kín kẽ đến giọt nước cũng không lọt! Và lại đạo hạnh của đối phương cũng hết sức cao thâm, thành ra trước mắt không có cách nào để đối phó được. Chẳng những thế mà phe mình còn bị tổn thất một vị đồng minh. Do đó lần này phải tạm thời thoái lui thôi. Dù sao Côn Lôn cũng đã bị nhuộm kín máu đen, muốn khôi phục lại nguyên khí là chuyện hoang đường! Hơn nữa tu đạo

giả cũng không thể tu luyện lại Côn Lôn động thiên được nữa. Một môn phái mà không có động thiên thì chẳng khác nào bị hủy diệt!

“Lão tổ ta coi như cũng có chút thu hoạch! Mặc dù lần này tổn thất Cực Âm lão đạo, nhưng bù lại 81 cái Huyền Âm phiến đều rơi vào tay ta, hơn nữa còn phá hỏng được căn cơ của Côn Lôn, ha ha! Phen này lão tổ ta lời to rồi! Tuy nhiên cũng khá là hung hiểm khi vừa rồi lão tổ ta kịp dùng Huyết Ma phân thân để thể mạng trước đòn công kích của Trảm Tiên Phi Dao chứ nếu không là toi rồi! Thế là ta chỉ còn hai Huyết Ma mà thôi, thật là đáng tiếc! Nhưng công bằng mà nói, chẳng qua do Hạnh Hoàng kỳ quá vững chắc, chứ nếu không chỉ bằng vào một sát na kia, ta và tứ đệ liên thủ, cộng thêm U Hồn Bạch Cốt phiến của Đại Lực Hùng Vương là đã đủ để giết chết tên Nguyên Nguyên tiểu đạo sĩ kia rồi!”

Hiên Viên pháp vương nhắc lên huyết quang, trong nháy mắt đã bay đi rất xa, thoát khỏi Côn Lôn động thiên. Khi phát hiện Nguyên Nguyên lão đạo không có đuổi theo, lão mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó từ từ giảm tốc độ lại. Chợt nhìn thấy phía sau có mấy đạo yêu phong, hắc khí, lục quang đang bay tới. Thì ra đó chính là đám người Cốc sáu mắt và Đại Lực Hùng Vương. Truyện "Phật Đạo "

“Hồng бет! Thiên Huyền Huyết Ma và Huyết Ma còn lại còn chưa kịp chạy, nếu chúng bị giết hết thì sau này ta không còn phân thân để né tránh Trảm Tiên Phi Dao rồi! Từ rày về sau nếu gặp phải Nguyên Nguyên tiểu đạo sĩ kia thì coi như chết chắc rồi! Không ổn! Không ổn!” Hiên Viên pháp vương sốt ruột, đang định quay trở lại Côn Lôn động thiên, nhưng khi nhìn thấy phía sau mấy đạo yêu phong có hai cái huyết ảnh của Huyết Ma đang bay theo thì mới thấy yên tâm trong lòng.

“Thật là một pháp bảo đáng sợ! Chưa kể còn có Ngọc Hư Hạnh Hoàng kỳ hộ thể nữa, thế này thì chúng ta chỉ có nước chịu trận mà thôi! Pháp vương, ngài nói phải làm sao bây giờ?”

“Cực Âm đạo hữu vừa mới hy sinh, chúng ta đã mất đi một trợ thủ cường đại. Mặc dù Huyết Hà đại trận đã làm ô uế Côn Lôn, nhưng vẫn chưa giết hết được bọn đạo sĩ Côn Lôn, xem ra chúng ta mới là bên chịu tổn thất nhiều nhất. Lần sau nếu đụng phải tên Nguyên Nguyên đạo sĩ kia thì ta cũng không còn phân thân để thể mạng nữa rồi... Thật là đáng sợ! Ta thấy chỉ bằng trước hết chúng ta quay trở lại Đông Hải để bàn bạc kỹ lưỡng. Một khi chưa thể phá vỡ Hạnh Hoàng kỳ thì ngàn vạn lần không thể đánh bại được Côn Lôn!”

Đại Lực Hùng Vương tỏ vẻ hết sức căm giận, Ôn Lam Tân vẫn như cũ không nói gì, Cốc sáu mắt đột nhiên mở miệng: “Đại ca, thật ra cũng không phải là không có cách!”

“A! Đệ có biện pháp gì?” Hiên Viên pháp vương tỏ vẻ hứng thú. Lúc này hai tên Huyết Ma còn lại cũng đã bay tới, sau đó hóa thành huyết quang bay quanh quẩn ở bốn phía, lúc tụ lúc tán. Hiên Viên pháp vương cũng không hỏi gì tới bọn chúng, mà bản thân chúng cũng không nói câu gì. Có điều vừa chứng kiến đồng bạn bị hạ sát, lại không thể phản kháng lại Hiên Viên pháp vương nên thân thể đang tụ tán của chúng có chút run rẩy. Hiển nhiên là phải sợ rồi, sợ Hiên Viên pháp vương đem mình làm vật thí mạng cho Nguyên Nguyên chân nhân.

Cả đám người tiếp tục bay xa, khi đã cách xa Côn Lôn sơn mạch hơn vạn dặm thì mới tìm chỗ bí mật hạ cánh, đàm luận thương thảo đối sách.

“Đại ca, thật ra Huyết Hà đại trận mặc dù lợi hại nhưng vẫn chưa đủ sức để công phá được Hạnh Hoàng kỳ. Hiện tại, để chọc thủng được Hạnh Hoàng kỳ, luyện hóa Nguyên Nguyên tiểu đạo sĩ kia thì đệ có 2 cách. Một là, làm theo lời Hùng đạo hữu, tới Bắc Hải để khai mở Tru Tiên kiếm trận. Mặc dù căn cứ theo ấn ký sư môn của Hùng đạo hữu thì bên trong nơi đó chỉ có trận đồ, không có bảo kiếm, nhưng trên thực tế vẫn có thể lấy pháp lực của 4 chúng ta, luyện ra 4 thanh bảo kiếm, sau đó bày kiếm theo trận đồ. Nếu làm được như thế thì việc phá vỡ Hạnh Hoàng kỳ là chuyện dễ như trở bàn tay!” Cốc sáu mắt cẩn thận phân tích.

“Không ổn không ổn! Bắc Hải rất khó xâm nhập được, trừ phi có thể thông qua tiên phù trận pháp. Và lại tên Chu Thanh của Thiên Đạo tông kia so ra còn khó đối hơn Nguyên Nguyên một chút! Hay là đệ thử nói cách thứ 2 nghe xem sao!” Hiên Viên pháp vương tỉnh táo đánh giá kỹ càng, sau đó liên tục lắc đầu.

Đại Lực Hùng Vương cũng gật đầu nói: “Đạo huynh nói không sai, Thiên Đạo tông tông chủ Chu Thanh pháp lực khó dò, pháp bảo cũng thần diệu vô cùng, vừa âm thầm lại vừa sắc bén. Hơn nữa hãn quý kẻ đa đoan, chỉ cần chúng ta sơ hở một tí là có thể trúng kế ngay! Đúng là so với Nguyên Nguyên còn khó đối phó hơn! Vốn bản ý của chúng ta là tiêu diệt Trung thổ Đạo môn, phát triển thực lực, nếu bây giờ bức bách Chu Thanh giao ra tiên phù, cứu ra sư môn tiền bối để kích hoạt Tru Tiên trận đồ thì chẳng khác nào bỏ gốc lấy ngọn, biện pháp này không thể thực hiện được.”

Cốc sáu mắt nghe xong, cười khổ nói: “Đúng là tránh vô đưa gặp vừa đưa! Biện pháp thứ hai của ta cũng có liên quan tới tên Chu Thanh đó! Để phá vỡ Hạnh Hoàng kỳ, ngoại trừ Tru Tiên trận ra thì còn có Đồ Thiên Thần Sát đại trận. Đại ca có nói sở trường của tên tiểu tử này là trận pháp, do đó nếu chúng ta muốn được việc thì không thể tránh khỏi việc giao thiệp với hắn rồi!”

Bọn họ vừa nghe thế liền đắm chìm suy nghĩ. Hiên Viên pháp vương oán hận nói: “Đáng giận, lúc trước ta bị tên tiểu tử đó lừa gạt, khờ khạo không ít rồi!”

Thiên Huyền Huyết Ma đang đứng bên cạnh liền vội vàng lên tiếng: “Lão tổ, thật ra muốn đối phó tên tiểu tử kia thì vẫn còn một cách. Lão tổ cũng biết, song tu đạo lý của hắn là đệ tử của Đại Tự Tại cung, chỉ bằng chúng ta đánh tới Đại Tự Tại cung, bắt đi vài nữ tử, sau đó để các nàng thông báo cho hắn, gọi hắn tới để trao đổi. Chỉ cần không chọc cho hắn điên tiết lên thì hắn vẫn có thể đồng ý!”

Hiên Viên pháp vương vừa nghe vậy liền mừng rỡ nói: “Biện pháp này không tồi, cho dù tiểu tử vì ích lợi của bản thân mà chịu trao đổi thì ít ra chúng ta cũng đã nắm được cái thóp của hắn, sau này có thể mạnh mẽ khoét sâu vào điểm yếu này rồi! Cho đến lúc này thì xem ra đây là kế sách hợp lý nhất. Có điều Đại Tự Tại cung chủ kia cũng không phải là hạng tầm thường, nếu chúng ta làm vậy e là sẽ gặp chút phiền phức.”

“Ha ha! Ha ha! Pháp vương, ta xem ngài bị Côn Lôn hù dọa nên lá gan cũng bị teo đi rồi! Trong thiên hạ làm gì có nhiều nhân vật lợi hại đến thế! Ngay cả Côn Lôn là nơi khởi thủy của thượng cổ Xiển Giáo, thế mà dưới sự vây công của chúng ta cũng đã bị tổn thương đến mất cả căn con đó sao? Ngay cả Hạnh Hoàng kỳ cũng phải xuất ra thì trên đời làm gì còn có ai làm khó chúng ta được nữa? Huống chi, lần này chỉ bắt đi vài nữ đệ tử chứ đâu phải ra tay hạ sát toàn bộ đối phương đâu? Lấy công lực của mấy người chúng ta liên thủ lại thì chẳng lẽ một chút chuyện nhỏ đó cũng làm không được?” Đại

Lực Hùng Vương cười ha hả khích tướng mấy câu, nhưng xem ra cũng có vài phần đạo lý.

Cóc sáu mắt cũng gật đầu nói: “Mới không sai, nếu muốn đối phó tên tiểu tử kia thì cũng chỉ có biện pháp này.”

Hiên Viên pháp vương vẫn cẩn thận suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng đồng ý: “Đại Tự Tại cung vốn ở Tây Vực, có điều chúng ta chưa biết cụ thể ở đâu, do đó phải đi tìm, phí hết một ít thời gian. Chúng ta nhớ phải bí mật làm việc, tránh dã thảo kinh xà.” Tất cả mọi người đều gật đầu ưng thuận.

“Bản nhân còn chưa đánh tới các ngươi thì các ngươi đã tự dẫn xác tới! Cũng tốt, đúng là trời cao giúp ta! Thiên Huyền Huyết Ma kia, bản chân nhân đã hứa với hai đệ đệ là sẽ đề các nàng đích thân báo thù. Lần này ngươi tự cui đầu vào rọ rồi, có mà chạy đàng trời!”

Thì ra Chu Thanh vẫn còn tiếc nuối 81 cái Huyền Âm phiến, cộng thêm Côn Lôn động thiên đã mất đi giá trị nên liền lén lút bám theo bọn người Hiên Viên pháp vương. Hiện tại công lực của Chu Thanh so với bọn họ đã cao hơn một bậc, lạo thêm lúc đó bọn họ cuống cuồng tháo chạy nên không hề phát hiện có người đang theo dõi mình.

Chu Thanh núp phía xa, sau đó dùng thần niệm thật mỏng để nghe ngóng nội dung trao đổi của bọn họ. Khi phát hiện ra mọi việc, hần thản than mình may mắn. Đám yêu nhân này đều là hung thần ác sát, hơn nữa người nào cũng pháp lực cao thâm, nếu đánh lên Đại Tự Tại cung thì với thực lực của một mình Đại Tự Tại cung chủ khó lòng mà ngăn nổi.

“Cũng được, nếu không biết Đại Tự Tại cung ở đâu thì để bản chân nhân giúp các ngươi một phen! Cái này là do các ngươi tự tìm đến cái chết, chớ có trách ta lòng dạ độc ác đấy!” Trong đầu Chu Thanh nổi lên những ý niệm độc địa: “Các ngươi muốn Đồ Thiên Thần Sát đại trận của ta thì ta còn chờ gì nữa mà không khoe hàng!”

Thiên Huyền Huyết Ma nghe thấy Hiên Viên pháp vương đã ưng thuận thì hết sức cao hứng. Nếu có thể uy hiếp được Chu Thanh thì coi như mình tránh được số phận làm vật tế thần rồi. Mà cho dù không uy hiếp được thì cũng kéo dài thêm được một chút thời gia, sống được bao lâu hay bấy lâu! Bản thân hần là phân thân của Hiên Viên pháp vương, mặc dù có ý thức cá nhân nhưng cũng không có chỗ tốt nào, mà ngược lại càng thêm bị đất.

Một đạo hắc quang mạnh mẽ chợt phún xuất, Bên trong thái quang chợt mọc ra một bàn tay thật to màu xanh. Bàn tay đó nhanh nhẹn vươn tới chụp lấy Thiên Huyền Huyết Ma và một Huyết Ma còn lại đang bay lượn lơ, sau đó lỏ vào giữa hắc quang, kế tiếp nổi lên một trận cuồng phong phóng như bay về phía tây!

Vì để tránh làm Hiên Viên pháp vương phát hiện nên Chu Thanh không có sử dụng bản lĩnh thật sự của mình mà chỉ mô phỏng theo bàn tay của Lam Thần. Sau đó đem Thất Bảo Diệu Thủ giấu vào bên trong. Toàn thân hần vận ra loại pháp thuật quỷ dị của Ngưu Đầu Âm Thần lúc trước. Do đó mới làm hắc quang liền xuất hiện, nhìn bên ngoài, hắc quang này giống như là tác phẩm của người trong ma đạo, nhưng thật ra uy lực rất yếu. Bản thân Chu Thanh chỉ có thể phát huy được một thành công lực mà thôi. Nhưng cũng chỉ cần như thế thôi cũng đã quá mạnh so với Thiên Huyền Huyết Ma rồi.

Bọn người Hiên Viên pháp vương không ngờ còn có người nhòm trộm ở bên cạnh cho nên hết sức sợ hãi. Khi phát hiện thì Chu Thanh đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Là kẻ nào!?”

Hiên Viên pháp vương, Cóc sáu mắt và Đại Lực Hùng Vương đều vô cùng kinh hãi, ngay cả Ôn Lam Tân cũng có chút đông dung.

“Bây giờ là thời buổi gì mà lại có kẻ dám động thủ trên đầu Thái Tuế thế nhỉ? Còn chưa kịp ra tay bắt người thì đã bị người ta không coi mình ra gì, bắt đi hai tên Huyết Ma của mình rồi! Đúng là nhân quả, báo ứng luân hồi!” Nhìn thấy Hiên Viên pháp vương bị giật mình, Ôn Lam Tân mới lạnh lùng nói.

“Đại ca, xem ra người này cùng Lam Thần lão tổ có điểm tương đồng, mà điều đáng ngại là Lam Thần lão tổ này rất cổ quái, ngay cả khi nhục thân bị phá hoại thì nguyên thần vẫn có thể sử dụng được pháp thuật! Có lẽ hần vẫn còn bám theo chúng ta, nhân lúc chúng ta lơ là cảnh giác, muốn chiếm tiện nghi đây mà!” Cóc sáu mắt suy nghĩ một chút rồi nói. Truyện "Phật Đạo "

“Hừ! Cũng được lắm! Hai tên Huyết Ma kia vốn là phân thân của lão tổ ta, cho dù bọn chúng bị bắt tới đâu thì lão tổ ta cũng có thể cảm ứng được. Hiện tại Cực Âm đạo hữu đã hy sinh, chúng ta đang thiếu hụt nhân thủ, nếu như hần biết thức thời, cùng chúng ta hợp tác thì tốt. Còn không thì lão tổ ta sẽ không khách khí đâu! Hai tên Huyết Ma vốn là thể thân để ta đối phó với Nguyên Nguyên tiểu đạo sĩ, ngàn vạn lần không thể mất đi được!” Hiên Viên pháp vương nghe thấy Ôn Lam Tân cười lạnh cũng không thể để ý, ngược lại trên mặt lão còn có mấy phần vui mừng. Sau đó lão lập tức nhắc lên độn quang, một đường đâm thẳng về phía sa mạc ở phía tây.

Cả nhóm 4 người nhanh chóng rơi vào Đồ Thiên Thần Sát đại trận mà Chu Thanh đã bố hạ.

Khoan hãy nói đến việc Chu Thanh gài bẫy bọn họ như thế nào, quay trở lại bên Côn Lôn cũng đang có chuyện phát sinh.

“Oan nghiệt, đúng là oan nghiệt mà! Lần này Côn Lôn ta gặp đại kiếp, không biết phải hóa giải thế nào đây! Vô Lượng Thiên Tôn!”

Nguyên Nguyên chân nhân thu Hạnh Hoàng kỳ lại, miệng lớn tiếng đọc đạo hiệu.

Lúc này cả mấy trăm ngọn núi của Côn Lôn động thiên đã bị san bằng, đâu đâu cũng chỉ còn một màu đỏ sẫm, mùi tanh hôi xông lên tới tận trời, khiến cho Lăng Nhược Thủy phải bịt mũi lại. Một đám lão đạo và các đệ tử bên trong Ngọc Hư Cung vừa bước ra ngoài cũng đều há mồm trợn mắt như không tin vào mắt mình.

Phía dưới chân núi, huyết hải vẫn cuộn cuộn chảy, hiện tại đã dâng lên đến độ cao mấy chục trượng. Cũng may những đệ tử có tu vi nông cạn đều

đã tròn hết vào bên trong Ngọc Hư cung nên mới không có tổn thương nào về nhân mạng.

Nguyên Nguyên nhân nhân chỉ một ngón tay, lập tức một lỗ hồng liền mở ra bên trong Côn Lôn động thiên, máu đen theo đó mà chảy ra ngoài. Qua hơn nửa canh giờ sau, huyết thủy mới rút hết toàn bộ, để lại một bãi chiến trường ngổn ngang. Toàn bộ được điền đều đã bị phá hủy, trên thân linh được dính đặc một chất lỏng sền sệt màu đen. Linh khí đã hoàn toàn tiêu tán, sơn động cũng bị huyết thủy ngấm ứ, trở nên ô uế lạ thường, nào còn là nơi để con người ở nữa.

Lăng Nhục Thủy không hề quan tâm tới những thứ này, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn phong thái cử chỉ của Nguyên Nguyên chân nhân, xuân tâm của nàng có chút nhộn nhạo nên vội phi thân tới gần, nói: “Sư tổ, làm sao bây giờ, người có phương pháp nào có thể thanh tẩy hết tất cả những hắc huyết này không? Chẳng lẽ chúng ta không thể dùng nước để rửa sạch hết tất cả những thứ đó hay sao?”

Nguyên Nguyên chân nhân lắc đầu quầy quậy, nói: “Không còn cách nào cả! Những dòng máu đen này chính là vật chí âm trong U Minh Huyết Hà, có âm sát cực độc, không thể nào dùng nước để tẩy rửa được. Lần này Côn Lôn ta gặp phải chuyện này đúng là Thiên định mà!”

“Chân Nhân không cần buồn rầu như thế! Bần ni có một cách có thể tẩy sạch hết máu đen này, thậm chí ngay cả linh được cũng khôi phục được, một lần nữa tái khởi phong thái uy vũ của Côn Lôn!” Vô Chân sư thái như mở cờ trong bụng, những ý niệm liên tục xuất hiện trong đầu.

“À, sư thái có biện pháp gì? Nếu có thể giúp Côn Lôn ta khôi phục hùng phong thì toàn bộ trên dưới Côn Lôn ta đều hết sức cảm kích!” Nguyên Nguyên chân nhân vội vàng nói.

“Nguyên Nguyên chân nhân khách khí rồi, trăm yêu trừ ma chính là chuyện bần ni phải làm mà. Có lẽ chân nhân cũng biết Tĩnh bình trên tay ta có lai lịch thế nào phải không?” Vô Chân lão ni lấy Tĩnh bình ra, để cho Nguyên Nguyên chân nhân cẩn thận quan sát.

Nguyên Nguyên chân nhân chỉ nhìn trong giây lát, sau đó bưng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai là như vậy! Quả thật có thể giúp Côn Lôn ta khôi phục nguyên khí rồi! Đúng là trời cao có đức hiếu sinh, không triệt đường con người! Chẳng qua Thanh Tĩnh Lưu Pha bình này còn phải có Thanh Tĩnh Dương Liễu chi của Tây Phương cực lạc phối hợp mới có thể sinh ra Cam lộ, rửa sạch ô uế. Ta thấy sư thái không có vật này, chẳng lẽ...” Nguyên Nguyên chân nhân cũng là người có kiến thức cao, dĩ nhiên đã nhận ra được pháp bảo này là gì.

“Không có gì khó khăn cả, các môn phái chính đạo ở Tây Vực ngoài Côn Lôn ra còn có Đại Tự Tại cung nữa. Mà chí bảo của Đại tự Tại cung chính là Thanh Tĩnh Dương Liễu chi, môn phái này cùng bần ni vốn có chút quan hệ sâu xa!”

Nguyên Nguyên chân nhân nghe vậy liền mừng rỡ: “Đại Tự Tại cung bần đạo cũng biết, chỉ có điều chưa tình cầu kiến, không có giao tình nên bần đạo cũng không biết Thanh Tĩnh Dương Liễu chi đang ở trong tay bọn họ. Nếu sư thái có chút quan hệ, phiền sư thái tới đó mượn đồ, giúp Côn Lôn ta một phen!”

Vô Chân lão ni nghe vậy liền cười khổ nói: “Quan hệ này của bần ni, nói thẳng ra không phải là thiện duyên mà chính là nghiệt duyên. Đôi bên có chút oán thù. Nếu không đi thì thôi, chứ nếu đi tới đó thì Đại Tự Tại cung chủ nhất định sẽ không cho mượn!”

“Vậy nên làm thế nào cho phải đây? Thôi được, để bần chân nhân tự mình xuất thủ một phen, hy vọng vị cung chủ kia có thể cấp cho ta chút thể diện.”

“Đạo hữu không cần vội. Trong Đại Tự Tại cung toàn bộ đều là nữ tử, tính tình rất cổ quái, hay là bần bạc kỹ hơn một chút?” Vô Chân lão ni vội vàng lên tiếng.

“Đại Tự Tại cung à? Hình như lúc tên tiểu tử Chu Thanh kia xuất hiện ở Thục Sơn, bên cạnh hắn có một cô gái, nghe nói chính là người trong Đại Tự Tại cung!” Lăng Phu ở bên cạnh nghe ngóng hồi lâu, chợt trong đầu hắn nhớ ra một chút tin tức nên liền cất lời.

“Có thật không? Thì ra là như vậy à?” Nhân châu của Lăng Nhục Thủy xoay tròn hết cả nửa ngày, sau đó ánh mắt đột nhiên sáng ngời, kéo tay Nguyên Nguyên chân nhân lại, nói: “Tổ sư, con có một biện pháp có thể khiến Đại Tự Tại cung chủ kia phải cho chúng ta mượn đồ!”

“A, con có biện pháp gì?” Nguyên Nguyên chân nhân đối với tiểu nha đầu này cũng có mấy phần yêu thích.

“Tổ sư đã xuất quan, trong tay lại có pháp bảo lợi hại như thế ắt hẳn đã kinh động đến tất cả các môn phái! Hiện tại Côn Lôn chúng ta bị yêu ma tập kích, tổ sư có thể thông báo cho tất cả các Đạo môn cử cao thủ ra để liên hiệp lại, trăm yêu trừ ma. Sau đó lại cùng chư môn các phái đến Đại Tự Tại cung mượn đồ thì khẳng định bọn họ không thể không đáp ứng!” Lăng Nhục Thủy vội vàng đem suy nghĩ của mình nói ra, đồng thời cũng xoay chuyển muôn vàn ý niệm tàn độc trong đầu.

“Hừ! Tên tiểu tử Chu Thanh này dám đối nghịch với ta! Ta phải để cho người nếm mùi đau khổ mới được! Nếu Đại Tự Tại cung có quan hệ với người thì ta cũng nhất quyết không bỏ qua cho họ! Chỉ cần đến lúc đó ta nói vài câu thì...” Lăng Nhục Thủy thầm nghĩ.

“Nha đầu này thật thông minh!” Ánh mắt của Nguyên Nguyên chân nhân cũng sáng lên.

“Hành động lần này vừa có thể nâng cao uy danh của Côn Lôn ta lại vừa có thể liên hiệp Đạo môn trong thiên hạ lại để trăm yêu trừ ma, hơn nữa lấy danh nghĩa chính đáng mượn Dương Liễu chi. Đúng là 1 mũi tên mà trúng 3 con chim đó!” Lăng Phi nhìn cô em gái của mình, trong lòng cũng không nén được mấy phần bội phục.

Chương 188: Chân Nhân Thu Tọa Kỳ (2)

"Nghe các người nói vậy, ta thấy chuyện này có hy vọng rồi. Lần này quả thật Côn Lôn ta gặp phải biến cố lớn chưa từng thấy, không những để cho yêu nghiệt đánh lên tận Côn Lôn thánh địa, gây ra một trận huyết vũ ô uế mà còn còn để chúng bắt luôn nguyên thần của chương môn bản giáo! Sự việc thế này suốt mấy ngàn năm qua chưa từng phát sinh, quả thật là đáng hận mà! Nhưng công bằng mà nói, ám yêu nghiệt này cũng thật sự cường đại, lấy thực lực của một mình ta thì khó mà ứng phó được hết. Do đó triệu tập các đại môn phái để cùng làm đại sự là chuyện rất hợp tình hợp lý! Theo như lời mọi người vừa nói thì hiện nay người đứng đầu của Mao Sơn, Thục Sơn và Thiên Sơn công lực cũng chỉ mới tới Phán Hư kỳ, tuy nhiên bọn họ lại có khá nhiều pháp bảo cường đại, nhân số cũng đông đảo, chỉ cần hợp lực lại thì chắc chắn có thể tiêu diệt hết đám yêu nghiệt rồi!"

Nguyên Nguyên chân nhân rất tán thành đề xuất của Lăng Nhược Thủy, sau khi đưa ra mấy câu đánh giá thì lập tức phân phó: "Chư vị sư đệ, việc khẩn yếu cần làm bây giờ là phải trọng chấn Côn Lôn động thiên, mọi người mau mau tiến hành liên lạc với các phái!"

"Sư tổ, việc kêu gọi các môn phái có lẽ không khó. Có điều gần đây Thục Sơn được các tiền bối của họ truyền lại rất nhiều pháp bảo bí tịch và đan dược, thực lực đại tiên, lại thường hay có ý khiêu khích đối với Côn Lôn chúng ta, do đó e là các sư thúc trong bản phái sẽ có chút ngần ngại." Lăng Phi vội vàng lên tiếng

"Yêu nghiệt đang lộng hành, không lẽ Thục Sơn chỉ lo nghĩ cho thân mình sao? Nhất là tên Hiên Viên Pháp Vương kia, năm đó hắn là kẻ địch sinh tử của Thục Sơn. Lần này vì để trấn thủ Ngọc Hư cung nên ta không tiện xuất quan. Có điều Thục Sơn Linh Hư là vẫn bối của ta, năm xưa khi sư phụ hắn còn tại thế cũng có chút tôn kính đối với ta. Hắn lại là kẻ hiểu chuyện, biết phân tích mọi việc lợi hại, hắn là sẽ không có gì đáng ngại đâu. Chờ khi thiên hạ Đạo môn tề tựu, chúng ta sẽ cùng lên Đại Tự Tại cung mượn bảo bối, thiết nghĩ Đại Tự Tại cung kia cũng là người trong Đạo môn, có lẽ sẽ hiểu được trăm yêu trừ ma là việc đại nghĩa!"

Nguyên Nguyên chân nhân hiện tại đã khai mở sát giới, phá thanh quy, cho nên hành động và suy nghĩ cũng mạnh dạn hơn nhiều. Trong lòng của lão thâm tính toán, nếu cứ tùy tiện đi lên Đại Tự Tại cung để mượn bảo bối, e là đối phương sẽ tìm cơ chột tử. Còn mở miệng cầu xin nữa thì thật mất mặt quá. Dù sao đó cũng là trọng bảo sư môn của người ta, há có thể dễ dàng để cho kẻ khác mượn được sao? Nếu đổi lại có kẻ tới mượn Hạnh Hoàng kỳ thì có đánh chết Nguyên Nguyên chân nhân cũng không cho. Tuy nhiên chuyện này qua hệ đến tồn vong của Côn Lôn động thiên, ý nghĩa trọng đại vô cùng nên đương nhiên cần phải thu xếp cho thỏa đáng, không được qua loa.

"Bản ni cũng xin được góp một phần khí lực. Nếu Thục Sơn cùng quý phái có chút khúc mắc thì e là họ sẽ giữ kẽ, không chịu tận tâm tận lực. Chi bằng để bản ni mang theo môn hạ đệ tử đi cùng với chư vị đạo hữu đến Bắc Hải một lần, đề phòng mọi trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Nhân tiện chúng ta hợp lực mọi người chém giết hết bọn yêu nghiệt ở hải ngoại. Không những thế, chư phái còn có thể khai mở động thiên ở hải ngoại, một công đôi chuyện. Sản vật trên biển hết sức phong phú, linh dược khá dồi dào, chưa kể dưới đáy biển còn có vô số địa động, bảo khố, kỳ trân chưa được khai quang. Đây chính là thời cơ tốt nhất để Đạo môn có thể phát triển mạnh mẽ. Thiết nghĩ chư vị đạo hữu nên nói hết những lợi ích cho các đại môn phái được rõ".

Vô Chân lão ni lớn tiếng đọc Phật hiệu, sau đó đưa ra mấy ý kiến. Mọi người nghe vậy đều mừng rỡ, chỉ cần có lợi ích thì chuyện này trở nên dễ dàng hơn rất nhiều rồi. Các đại môn phái ở Trung thổ hầu như đều muốn khai mở động thiên ở hải ngoại. Mà cho dù không vì mục đích này thì với tài bảo như vậy, tin rằng các đại môn phái cũng sẽ đến góp một phần tay chân. Càng nhiều người thì càng gia tăng cơ hội đối phó với bọn yêu nghiệt. Mặc kệ là Thục Sơn kiệt ngạo cỡ nào, chỉ cần có Vô Chân lão ni cùng vài đệ tử cấp Phán Hư áp trận thì còn sợ gì bọn họ gây rối nữa chứ?

Lập tức mấy chục lão đạo liền nghe theo hiệu lệnh của Nguyên Nguyên, phân thành nhiều nhóm nhỏ, mỗi nhóm có từ 3 đến 5 người lên đường tới các đại môn phái để kêu gọi. Vô Chân lão ni cũng mang theo mười mấy lão đạo và môn nhân hướng về phía Thục Sơn. Tổng cộng đoàn người này có mười mấy cao thủ Hóa Trần hậu kỳ, 5 ni cô cấp bậc Phán Hư kỳ, cộng thêm Vô Chân lão ni đã đạt tới Phán Hư hậu kỳ, có thể nói thực lực vô cùng cường đại, chỉ e trong trên toàn bộ Trung thổ Đạo môn bây giờ không thể tìm đâu ra một tổ hợp ghê gớm như vậy. Do đó đám lão đạo càng có lòng tin 10 phần, có đủ tiền vốn để nói chuyện với Thục Sơn. Thậm chí có người còn nảy ra ý định thu phục Thục Sơn luôn, bởi lẽ sau lưng họ vẫn còn có một Nguyên Nguyên chân nhân làm hậu thuẫn.

Côn Lôn dù sao cũng vẫn là Côn Lôn, là thượng cổ Xiển Giáo đạo thống, có mấy ngàn năm xây dựng và phát triển, trải qua mười mấy đời tích lũy, do đó đã vượt trội hơn hẳn so với tất cả các môn phái còn lại rồi, cho dù đó là Thục Sơn cũng không thể so sánh được.

Huỳnh muội Lăng Nhược Thủy và Lăng Phi liếc mắt nhìn nhau, tỏ vẻ hết sức đắc ý, sau đó cả 2 bước theo Nguyên Nguyên chân nhân vào bên trong Ngọc Hư cung.

Nguyên Nguyên chân nhân đối với Lăng Nhược Thủy có mấy phần yêu thích, thấy nàng thông minh lanh lợi nên có ý muốn truyền cho nàng một chút đạo pháp. Sau đó lại dùng tiên đan bí chế của Côn Lôn giúp 2 người rèn luyện nguyên thần để ứng phó với những sự biến có thể xảy ra. Hiện tại trong lớp đệ tử tiểu bối thì vượt trội nhất chính là 2 người này, số khác tuy đông nhưng chưa có ai là xuất sắc. Đám lão đạo còn lại cũng rơi rụng ít nhiều, trong đó tồn thất đáng kể nhất phải nói tới là sự ra đi của Căn Cơ lão đạo, dẫn đến hiện nay chức chương môn của Côn Lôn đang còn bỏ trống. Do đó Nguyên Nguyên mới có ý định giúp cho 2 huynh muội Lăng Phi và Lăng Nhược Thủy tạo lập uy tín trong môn, sau đó dốc lòng bồi dưỡng họ để đưa vào danh sách ứng cử viên kế nhiệm chiếc ghế nóng này. Về phần bản thân mình thì lại tiếp tục con đường tu hành, đó mới là chính đạo.

Theo quy định thì chương môn Côn Lôn không phân biệt là nam hay là nữ, lịch đại chương môn cũng có vài vị là nữ tử, thậm chí trong số đó cũng có người đã phi thăng thiên giới. Nguyên Nguyên chân nhân đâu phải là kẻ ngốc, đương nhiên đã có tính toán riêng trong lòng.

“Vốn dĩ Côn Lôn chúng ta còn có một loại pháp khí, chính là tín vật của chương môn, gọi là Đà Thần tiên. Trước nay đều nằm trong tay của các vị chương môn. Đây cũng là một loại pháp khí có uy lực khổng lồ. Nhưng đáng tiếc, sự phụ của các con đã bị yêu nghiệt làm hại, nói vậy có lẽ Đà Thần tiên cũng rơi vào tay bọn yêu nghiệt rồi. Các con nhớ lấy, pháp khí này chúng ta nhất định phải đoạt lại!” Nguyên Nguyên chân nhân khoanh chân trên hồng ngọc bô đoàn, phân phó mấy câu cho huynh muội Lăng Nhược Thủy và Lăng Phi.

Lăng Nhược Thủy và Lăng Phi liền gật đầu. Lúc Càn Cơ lão đạo và Chu Thanh giao chiến, Lăng Nhược Thủy vừa mới xuất hiện thì đã bị Chu Thanh đánh cho ngất xỉu, sau đó mọi việc thế nào nàng cũng không biết nữa. Còn chuyện chiếm lấy nhục thân của Nhất Vân Tử, đương nhiên Càn Cơ lão đạo sẽ không hề hé miệng nói nửa lời. Do đó trong đầu Lăng Nhược Thủy chỉ có ý niệm duy nhất là Nhất Vân Tử đã bị Chu Thanh giết chết, vì vậy trong lòng nàng căm hận đến thấu xương.

“Lăng Phi, kiếm đạo chỉ thuật mà con tu tập vốn chỉ là một nhánh rẽ chứ không phải là bí pháp chính tông của Côn Lôn chúng ta. Nhưng chuyện lựa chọn là sở thích cá nhân, không thể trách con được. Hiện tại nếu muốn quay trở lại để tu luyện lại tâm pháp, mặc dù vẫn được nhưng có thể sẽ gặp không ít khó khăn trắc trở, do đó sẽ không có hiệu quả. Chỗ này của ta có một cái hồ lô ngũ kim tinh khí, chính là do ta nắm đó giao du bát phương tứ hải mà kiếm được. Bây giờ con hãy bế quan, đem nó dung nhập với nguyên khí tự thân của mình. Ngoài ra ta còn có một viên đan dược, con cũng dùng cùng lúc nhé! Rất có ích cho việc rèn luyện nguyên thần kiếm khí.”

Đôi mắt tro veo của Nguyên Nguyên chân nhân không ngừng chớp chớp. Sau khi quan sát căn cơ giai cốt của hai người, trong đầu của Nguyên Nguyên chân nhân đã định ra chủ ý. Năm đó Lăng Phi vì nóng lòng muốn đề thăng thực lực nên mới chọn tu tập kiếm đạo, do đó đến thời điểm hiện tại, tốc độ tiến bộ đã bị chững lại. Mà ngược lại Lăng Nhược Thủy chính là đệ tử chân truyền của Càn Cơ lão đạo, được rèn luyện Thượng Thanh Từ Phủ tiên quyết, lại được một đám Côn Lôn lão đạo đã thông kinh mạch nên căn cơ hết sức hùng hậu, tiềm lực khổng lồ. Đây mới chính là đối tượng mà Nguyên Nguyên chân nhân gửi gắm nhiều kỳ vọng. Truyện "Phật Đạo "

Trong lòng Lăng Phi cũng đã ngầm nhận ra lần này muội muội của mình đã có chỗ tốt. Nhưng muội muội mình gặp may mắn thì cũng đâu khác gì bản thân mình được, cho nên hẳn cũng không hề có đó kỳ gì, chỉ ngoan ngoãn mạng hồ lô và đan dược đi bế quan.

Nguyên Nguyên chân nhân thấy Lăng Phi đã ra ngoài, liền nói: “Con có tiên căn, lại thêm tu luyện tâm pháp bí truyền của Côn Lôn chúng ta là Thượng Thanh Từ Phủ tiên quyết. Hiện tại đã đột phá được đệ nhị trọng, bước vào cảnh giới Hóa Thân sơ kỳ, là đệ tử nổi bật trong số các đệ tử của Côn Lôn ta. Sau khi cân nhắc các yếu tố, sư tổ đã đi đến một quyết định: ta sẽ thành toàn cho con, dùng Côn Lôn bí pháp là Di Tinh Hoán Đầu chi thuật kết hợp với tiên đan linh khí trong Ngọc Hư cung để giúp con đột phá đến đệ tứ trọng của Thượng Thanh Từ Phủ Tiên quyết, chính thức bước vào Phản Hư cảnh giới!”

“Phản Hư cảnh giới? Sư tổ, con thật sự có thể dễ dàng đạt đến như vậy sao? Nghe nói sư phụ cũng phải mất hơn 200 năm tu hành mới có thể tiến tới cảnh giới Phản Hư thì một cô gái mới hai mươi mấy tuổi như con làm sao có thể?” Lăng Nhược Thủy vừa nghe Nguyên Nguyên chân nhân nói xong thì liền kinh ngạc vô cùng, nên vội vàng đặt câu hỏi.

“Đúng là như vậy! Nhưng trên đời này không có gì làm không thể làm được! Vốn chuyện này ngàn vạn lần phải tránh né, bởi nó nghịch phản thiên đạo, tạo ra nghiệp lực sâu nặng, chỉ e nếu ngoan cố tiến hành Thiên kiếp sẽ lập tức đánh đến! Nhưng Côn Lôn chúng ta đâu phải như các môn phái bình thường khác? Ngọc Hư cung này chính là hành cung của tổ sư Nguyên Thủy Thiên Tôn khi xưa. Thiên kiếp không thể gắng xuống được. Huống chi tổ sư đã tích lũy biết bao nghiệp lực, biết bao công đức! Chỉ bằng vào những thứ này thôi thì đã đủ để né tránh Thiên kiếp rồi. Chưa kể Côn Lôn ta còn có một viên Cửu chuyển kim đan, có thể dễ dàng giúp cho con thoát thai hoán cốt, trăm yêu trừ ma. Còn về phần các thể hệ đi trước như ta chỉ lo chuyên tâm tu luyện, không có thời gian xử lý sự vụ trong môn phái. Mà ta thấy con thông minh lanh lợi, chính là một nhân tuyển tốt cho vị trí chương môn, nếu tu vi kém cỏi thì sao gánh vác nổi? Nhất là trong giai đoạn sinh tử tồn vong của Côn Lôn như hiện nay!”

Nguyên Nguyên chân nhân nói huyếch tạt ra hết, không hề giấu diếm gì. Lăng Nhược Thủy nghe xong thì chỉ biết há mồm tròn mắt, không ngờ mình lại được tổ sư coi trọng tới như vậy, còn có ý định cất nhắc lên làm chương môn của Côn Lôn nữa. Đúng là thế sự biến hóa cũng quá vô thường. Càng nghĩ thì Lăng Nhược Thủy càng thấy đúng.

“Thế nào? Con không muốn à?” Nguyên Nguyên chân nhân nhún mày.

“Tất cả xin theo ý của tổ sư! Con thân là đệ tử của Côn Lôn, tất nhiên sẽ vì Côn Lôn mà xuất lực!” Lăng Nhược Thủy lúc này mới giật mình, sau đó lập tức phản ứng. Chuyện tốt như vậy thì đương nhiên là phải cam tâm tình nguyện làm rồi.

“Ừm! Việc này không nên chậm trễ! Có lẽ chỉ mấy ngày nữa thì chương môn các phái sẽ tới đây rồi. Con hãy mau mau nuốt đan dược này vào, sau đó lặng lẽ vận Từ Phủ tiên quyết để dung hòa dược lực. Ta giúp con hành công!” Nguyên Nguyên chân nhân cũng không noi sông, trong bàn tay đã có sẵn 1 viên đan dược to như long nhãn, xung quanh có hào quang lưu chuyển, như ngũ sắc lưu pha, mùi thơm bay tứ phía.

Lại nói lúc Nguyên Nguyên chân nhân giúp Lăng Nhược Thủy đề thăng công lực thì Hiên Viên pháp vương cùng Cốc sáu mắt, Đại Lực Hùng Vương, Ôn Lam Tân bốn người đã nhắc lên huyết vũ yêu quang để phi hành. Hiên Viên pháp vương vừa xông lên đầu tiên, vừa dùng thần niệm để cảm ứng xem Thiên Huyền Huyết ma đang bay về phương nào. Chỉ khoảng nửa canh giờ sau, bọn họ đã tới một vùng đất rộng lớn trong Côn Lôn sơn mạch. Nơi đây toàn là sa mạc, lúc này mặt trời cũng đã lên cao, chiếu ánh nắng gay gắt, khiến cho không khí giống như là một chảo lửa.

“Hà?”

Hiên Viên kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó hạ người rơi bay xuống, đáp trên mặt cát mềm. Ba người còn lại định thần nhìn kỹ thì thấy xa xa, trên đồi cát có 10 bóng người đang đứng thẳng. Bọn họ bao gồm 5 đạo nhân và 5 nữ tử, trong đó có một nữ đồng chỉ mới khoảng 8-9 tuổi. Đứng bên cạnh nữ đồng này có 2 cô gái, một người toàn thân mặc y phục ngũ sắc vân, người kia mặc bát quái tử bào. Hai cô gái còn lại thì có một cô khoảng 18-19 tuổi, trong tay cầm cành dương liễu, còn cô kia thì mặc bạch y, trong tay cầm một thanh cương kiếm, hàn quang bức nhân, lãnh khí trùng trùng, dù là dưới ánh

mặt trời chói chan nhưng cũng không hề thuyền giảm.

Cả 10 người này đều có linh lực mạnh mẽ dồi dào, giống như núi cao chất ngất, vô cùng vô tận, nhất là mấy vị nữ tử thì đều có phong thái tuyệt sắc, đẹp tựa thiên tiên. Đặc biệt, hai tên Huyết ma đang nằm trong tay của cô gái mặc bát quái tử bào và cô gái mặc ngũ sắc hà y. Bọn chúng không hề nhúc nhích hay cử động gì, dường như là đã chết rồi vậy. Nhưng Hiên Viên pháp vương, Ôn Lam Tân, Cốc sáu mắt và Đại Lực Hùng Vương cũng không thêm quan tâm tới mà chỉ tập trung nhãn lực nhìn thẳng vào đạo nhân trẻ tuổi cầm đầu.

Đạo nhân trẻ tuổi này trong tay cầm một nhánh cây, trên mặt nở nụ cười, mặc một bộ lưu kim đại pháp bào, trên có thêu 9 ngọn hỏa hồng và thần điêu 3 chân giương cánh như muốn bay ra ngoài, trông hết sức sống động. Tóc người này vén lên cao, búi thành một cục, sau đó dùng một cây trâm cài tóc màu vàng để cài vào. Người này có tiên khí phiêu dật, làm cho người ta vừa nhìn là có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, giống như đang nằm trên một tảng đá to, lặng lẽ lắng nghe nhịp thời gian trôi, toàn bộ tục niệm đều tiêu tán hết, trong lòng chỉ có một màu trong suốt.

“Thì ra là như vậy, tiểu tử, không ngờ lại là người bố trí bày rập, chờ lão tổ ta chui vào!” Hiên Viên pháp vương lập tức nhận ra đó là Chu Thanh. Vừa nhìn thấy Huyết Ma rơi vào tay đối phương thì lập tức minh bạch ngay mọi chuyện.

Năm đạo nhân, năm nữ tử này gồm có Chu Thanh và Không Động tứ lão, Đại Tự Tại cung chủ, Vân Hà tiên tử, Tiểu hồ ly, Chu Nghi, còn có Lam Thần nữa. Một mình Chu Thanh sợ không đối phó nổi bốn tên đại yêu ma này nên mới đem hết toàn bộ quân lực ra đầy đủ. Mà Đô Thiên Thần Sát này một khi đã phát động thì thiên địa biến sắc, ma khí ngập trời, đến mức cách Côn Lôn mấy ngàn dặm cũng có thể phát hiện được. Do đó chưa tới tình huống vạn bất đắc dĩ thì Chu Thanh cũng sẽ không phát động đại trận này, có điều hẳn vẫn phải bố trí sẵn để phòng trường hợp tứ đại yêu ma bỏ trốn, nhất là Hiên Viên pháp vương.

Tiểu hồ ly và Chu Nghi vừa nghe thấy đã bắt được Thiên Huyền Huyết Ma thì nằng nặc đòi xuất trận. Chu Thanh cũng ngầm đồng ý cho hai nàng. Hiện tại công lực của các nàng đều đã có ít nhiều tiến bộ, mơ hồ tiến nhập cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ. Dưới sự trợ giúp của tiên đan mà Chu Thanh đưa, cộng với Đại Tự Tại cung chủ, Vân Hà tiên tử ở bên cạnh thủ hộ, lại còn có pháp bảo mà Chu Thanh ban và Lam Thần chiếu cố thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đối với các nàng. Ngoài ra trong lòng Chu Thanh cũng có toan tính muốn để các nàng được chứng kiến trận đấu này, gia tăng thêm không ít kinh nghiệm thực chiến, thỉnh thoảng lại có thể hỗ trợ Chu Thanh tập kích đối phương.

Hiên Viên pháp vương nhìn nhìn Lam Thần, oán hận nói: “Hay lắm! Thì ra người đã thu phục được tên Lam Thần này rồi! Lại còn dùng Thiên Quý của ta để hồi phục thân xác cho hắn nữa! Thế nào hả Lam Thần, tư vị làm nô tài cho kẻ khác có dễ chịu không?”

Thiên Quý vốn do đích thân Hiên Viên pháp vương luyện chế, mặc dù đã bị Chu Thanh độ hóa nhưng thân thể diện mạo thì Hiên Viên pháp vương vừa nhìn là biết ngay. Vốn lão đem nguyên thần của Lam Thần ném vào trong Thiên Hỏa đại trận, bị Chu Thanh thu phục thì cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

“To gan! Tông chủ đạo hạnh đã sánh kịp với thiên nhân tạo hóa, phá khai hư không chỉ còn là vấn đề thời gian. Ta xem cả đám người các ngươi đều là một lũ chỉ biết khoắc lác. Lúc ở Côn Lôn thì chạy trốn chết, tiêu biểu là tên Cực Âm tiểu đạo sĩ bị hạ sát, rơi vào cảnh hình thần câu diệt hết sức thâm hiểm. Còn ta đi theo Tông chủ thì đương nhiên hết sức có lợi, sau trăm năm ắt hẳn ta sẽ đắc thành đại đạo, tự mình phi thân thành tiên, tiêu dao thể ngoại, tội gì ở lại nhân gian cùng một bầy kiến hôi như các ngươi tranh giành thức ăn!”

Lam Thần lớn tiếng quát, đối với những lời lẽ khích bác của Hiên Viên pháp vương không hề để ý chút nào. Hắn biết rõ thủ đoạn của Chu Thanh nên ngàn vạn lần không có ý niệm phản kháng.

“Lam Thần, ta không muốn nói chuyện với bọn tiểu bối vô si như ngươi! Chu tiểu tử, ngươi hôm nay muốn thế nào? Tự tập nhiều người như vậy định làm gì bọn ta đây? Hay ngươi cho rằng chúng ta là bao cát, các ngươi muốn ra tay đánh đập thế nào cũng được? Nên nhớ, ở đây ngoại trừ một mình ngươi ra thì không có ai xứng là đối thủ của huynh đệ bọn ta cả!”

Cốc sáu mắt cười lạnh liên tục, lớn tiếng quát nạt. Yêu khí cường đại trên người nó liên tục bộc phát, ác phong nổi lên, thổi cát vàng bay cuộn cuộn. Trên sa mạc hoang vu bắt đầu nổi lên bão cát phủ thiên cái địa, tựa như ngọn núi cao treo ở trên không, khiến cho ngay cả ánh mặt trời chói chan cũng bị che phủ.

“Thật là lợi hại! Không ngờ ở nhân gian này còn có một con yêu quái đáng sợ như thế!” Mấy lão đạo Huyền Thần, Huyền Không liếc mắt nhìn nhau một cái, khuôn mặt người nào cũng lộ vẻ hoảng hốt. Mặc dù Chu Thanh đã sớm kể qua một lượt cho bọn họ nhưng có câu “trăm nghe không bằng mắt thấy”, hôm nay khi được chứng kiến khí tức yêu lực của con Cốc sáu mắt kia thì mới biết nó còn lợi hại hơn so với lời kể.

Bốn người Huyền Thần, Huyền Không liền té ra pháp bảo kết thành một trận thế. Bọn họ chân nguyên quán thông, hết sức kín kẽ, chỉ cần phòng ngự, cầm chân một trong số tứ đại yêu quái là được, những tên còn lại sẽ do phía Chu Thanh xử lý. Hiện tại có Vân Hà tiên tử, Đại Tự Tại cung chủ, Lam Thần ba người thủ hộ cho Tiểu hồ ly và Chu Nghi, có thể nói là thiên y vô phùng, đủ sức ứng phó.

“Pháp vương cần gì phải nóng nảy như thế!” Chu Thanh thờ dãi nói, sau đó vung lên Thất Bảo Diệu Thủ, lập tức có tiếng sột soạt, một con Thiên Quý dử tợn bị thái quang quán lấy, từ trong hư không bị bắt đưa ra ngoài, lập tức hiện trở lại nguyên hình là tiểu nữ hài đáng yêu. Chu Thanh dùng Hàng Ma chú ấn, tiện tay ném nó vào bên trong không gian ảo của mình.

Thì ra vừa rồi Hiên Viên pháp vương khu sử Thiên Quý âm thầm đánh lén, bị Chu Thanh phát hiện nên lập tức tiên phát chế nhân. Vài con Thiên Quý còn lại thấy tình thế không ổn nên không dám đi ra nữa.

“Thật là tức chết ta mà! Tiểu tử, lão tổ lúc ấy sao lại không giết ngươi, để giờ đây lưu lại mầm mống tai ương thế này! Hôm nay nhất định ngươi sẽ khó thoát kiếp số! Tất cả chúng ta cùng lên, xem thử ngươi có bao nhiêu đạo hạnh!”

Hiên Viên pháp vương bị Chu Thanh xử hết 2 con Thiên Quý, trong lòng dao như cắt. Lão không thể ngờ thần niệm của Chu Thanh lại cường đại như

vậy, thậm chí ngay cả Thiên Quỷ cũng bị hấn phát hiện. Còn nhớ trước kia lúc ở Thương Lăng thủy cung, Chu Thanh vốn không có cách ứng phó, hoàn toàn bị động để cho lão ra tay.

Đại Lực Hùng Vương và Chu Thanh sớm đã có khúc mắc từ trước, trong lòng vẫn còn căm hận Chu Thanh đến thấu xương nên không thềm nói gì mà chỉ trực tiếp hành động, té lên U Hồn Bạch Cốt phiến. Vạn đạo hàn yên liền bay về phía Chu Thanh, cát vàng trên mặt đất xung quanh bắn lên tung tóe khắp nơi, sau đó bị hắc khí xâm thực, cuối cùng biến thành một loại chất dịch lỏng.

Hiên Viên pháp vương cũng vung tay thả ra mấy trăm thanh hắc băng kiếm lao vùn vụt về phía Chu Thanh, sau đó lại mọc ra một cây tiểu huyết phiến, miệng lão niệm chú ngữ, tay thì chỉ về phía Chu Thanh. Dưới mặt đất bỗng vô duyên vô cớ phun ra một dòng máu đen bắn đi thường. Đây chính là máu đen ở bên trong U Minh Huyết Hà còn sót lại. Hiên Viên pháp vương liên tục vung ngón tay trở, tức thì dưới chân của đám người Không Động tứ lão và Vân Hà tiên tử cũng phun ra mấy dòng máu đen. Dần dần hơn mười dòng máu đen này đan vào nhau thành một cái lưới lớn, phong kín toàn bộ đường lui của bọn họ.

Ôn Lam Tân thấy Hiên Viên pháp vương đã phóng xuất máu đen nên cũng ra tay hành động. Nàng không hề chuyển thân mà chỉ khê lay động Vạn Ma phiến. Thần Ma lập tức xuất hiện, vung lên lưới hái không lồ phiêu phù bốn phía, chuẩn bị công kích. Ôn Lam Tân còn cẩn thận thả nguyên thần thứ hai ra để thủ hộ ở xung quanh. Sau đó âm thầm lui về phía sau mấy bước, chuẩn bị nếu thấy tình hình không hay thì sẽ bỏ chạy ngay. Công lực của nàng là yếu nhất bên phe Hiên Viên pháp vương nên cũng không dám trực tiếp tham chiến.

Cóc sáu mắt thì thôi động ngọn son phong xoay tròn trên không, mang theo trận trận ô phong, tạo thành khí thế lôi đình vạn trượng trong khuôn viên mấy mẫu xung quanh, sau đó phóng thẳng về phía đám người của Chu Thanh.

Chu Thanh không hề động dung, thả Thất Bảo Diệu Thủ ra về thành mấy vòng tròn trên không. Mấy trăm thanh băng kiếm bay tới đều bị đánh rớt xuống mặt đất. Đồng thời Chu Thanh cũng khê nhích người lên, tức thì dưới chân hắn liền sinh ra một đóa liên hoa màu vàng có bán kính khoảng 3 trượng, chặn hết máu đen đang phun tới.

“Thật là ghê gớm! Cả ba tên này cùng tế pháp bảo vậy công khiến ta khó bề chống cự nổi!”

Chu Thanh lại vung Thất Bảo Diệu Thủ ra, một đạo ánh sáng bỗng xuất hiện, hướng thẳng lên trên trời, kết thành tường vân, chống đỡ ngọn son phong của Cóc sáu mắt đang rơi xuống.

Đối với hàn yên hắc khí phi thiên cái địa của Đại Lực Hùng Vương, Chu Thanh không còn cách nào khác, đành bắt đắc dĩ vung tay áo tung ra Thiết Bối Ngô Công, kết thành Sinh Tử Huyền Diệt trong Lưỡng Nghi đại trận, kẹp chặt lấy hàn yên. Một tiếng nổ vang lên, hàn yên hắc khí đã bị đánh bay vòng vòng, cuối cùng rớt xuống một mảnh đất bên cạnh trong sa mạc, khiến cho đất đá trong khuôn viên cả mấy chục trượng xung quanh đều bị biến thành chất lỏng màu đen.

Ở phía bên kia, Không Động tứ lão đã kết thành trận pháp, huyền hóa ra thanh quang để chặn lại máu đen. Đại Tự Tại cung chủ thì đưa cánh liễu lên, tức thì mấy dòng nước cũng từ dưới đất vọt lên, hòa quện cùng máu đen, sau đó cùng rơi trở xuống mặt đất, thấm thấu vào trong sa mạc.

Nhìn thấy Chu Thanh một người đấu với 3 đại cao thủ, đang ở thế hạ phong, Vân Hà tiên tử liền khê kêu một tiếng, té lên Thanh Nghê kiếm, bay vùn vụt trong không trung, sau đó bạo liệt ra thành vạn đạo tố sắc cương châm bắn về phía Đại Lực Hùng Vương. Đồng thời tay nàng té lên Khốn Tiên Tác nhằm trời Đại Lực Hùng Vương lại.

U Hồn Bạch Cốt phiến của Đại Lực Hùng Vương thật sự rất hung ác, chỉ mới một kích vừa rồi thôi là đã luyện hóa hết cả một mảnh sa mạc rộng lớn, nếu như công kích trúng vào thân thể thì còn gì là con người nữa! Do đó Vân Hà tiên tử tìm tới hắn đầu tiên, còn Lam Thần lão tổ vẫn đang chiếu cố Chu Nghi và Tiểu hồ ly, không dám động thân, nhưng hấn sợ Vân Hà tiên tử gặp chuyện không may nên vội vã té lên Hóa Huyết thần đao, huyết quang hùng hực phóng xuất, cũng bay tới phía Đại Lực Hùng Vương. Truyện "Phật Đạo "

Đại Lực Hùng Vương thấy thế tới hung mãnh, vội cấp tốc lay động U Hồn Bạch Cốt phiến, hàn yên hắc khí liền tuôn ra, sau đó lại phun từ trong mũi ra hai bạch tuyến hơi gấm, chia ra thành 2 hướng đón Khốn Tiên tác, Hóa Huyết đao và Thanh Nghê kiếm.

Bên phía Không Động tứ lão vẫn đang ổn định trận thế, không cần công kích, chỉ cần phòng ngự. Ôn Lam Tân thấy vậy mới thôi động Ma Thần tương, đồng thời thân thể và nguyên thần thứ hai cũng tham gia công kích, thả ra ma hỏa lục vân, cùng đám người Huyền Không, Huyền Thần phi kiếm đánh nhau quyết liệt.

Cóc sáu mắt thấy ngọn son phong đã rơi xuống, Đại Lực Hùng Vương lại bị Khốn Tiên tác và Thanh Nghê kiếm của Vân Hà tiên tử cuốn lấy, còn Hóa Huyết đao của Lam Thần lại tấn công như điện, mắt thấy Đại Lực Hùng Vương đang phải ra sức chống cự hết sức chật vật. Nếu không phải Đại Lực Hùng Vương có kinh nghiệm phong phú, lại có Phong Thần pháp khí trong tay, mà Lam Thần lại bận chiếu cố Chu Nghi và Tiểu hồ ly thì có lẽ Đại Lực Hùng Vương đã sớm bị thất thủ từ lâu rồi.

Cóc sáu mắt liền hét lên một tiếng điên cuồng, thân hình chuyển một cái, hóa thành hơn 10 đạo lục ảnh mạnh mẽ xông về phía Chu Thanh, nhanh đến nỗi ngay cả tiếng xé gió cũng không phát ra! Mỗi đạo nhân ảnh đều há cái miệng rộng phun ra một viên lõi cầu màu xanh lục rất to. Chu Thanh vừa phóng xuất Thiết Bối Ngô Công ra để ngăn lõi cầu lại thì đột nhiên nghe tiếng quyền phong vùn vụt, thì ra hơn 10 đạo thân ảnh của Cóc sáu mắt đã xuất hiện ở trước mặt của hắn. Lần này Cóc sáu mắt quyết định đánh giáp lá cà!

Cho đến bây giờ thì Cóc sáu mắt đã trải qua mấy ngàn năm tu hành, nhục thân và nguyên thần cũng trải qua tôi luyện đáng kể với sáu lần đại Thiên Kiếp, bốn lần tiểu Thiên kiếp nên hết sức mạnh mẽ. Hiện tại hắn đã có chủ tâm liều mạng nên toàn lực thúc dục ngọn son phong nện xuống, còn nhục thân thì trực tiếp công kích đối phương. Đây đích thị là cách đánh lưỡng bại câu thương.

Hiên Viên pháp vương âm hiểm cười một tiếng, xoay người nhìn về phía Chu Nghi và Tiểu hồ ly. Bảy con Thiên Quỷ còn lại lập tức phiêu phù trên không trung, sau đó vurun ra quỹ đạo, đồng loạt vọt tới, quyết tâm bắt lấy hai nàng với ý định khiến Chu Thanh phải kinh sợ, “ném chuột sợ vỡ bình”.

Đại Tự Tại cung chủ liền đưa cánh liễu lên, vân vụ liền xuất hiện, bao bọc lấy hai nàng, sau đó lại té ra kim quang mạnh mẽ đánh về phía Hiên Viên pháp vương. Bảy con Thiên Quỷ bị cam lộ vân vụ dày đặc ngăn trở nên không thể tiến tới nửa phân, đành phải công kích về phía cung chủ. Cung chủ cũng không bối rối, lại tiếp tục vung cánh liễu lên để đỡ đòn, khiến cho Thiên Quỷ cũng chưa thể đến gần được.

Hiên Viên pháp vương vung một ngón tay lên, một đạo huyết quang liền bay ra, cùng với kim quang kia quấn lấy nhau giao tranh ác liệt. Thứ cung chủ tế luyện chính là Thuần Dương pháp bảo, còn huyết quang của Hiên Viên pháp vương là pháp lực tự thân cho nên Hiên Viên pháp vương nhanh chóng bị mất sức, may nhờ có Thiên Quỷ làm cung chủ phải phân tâm.

Hai người triển đấu, Chu Nghi thấy thế liền hét một tiếng: “Lên!”, sau đó lạng lẹ té ra Phiền Thiên ẩn dóm, âm thầm đánh lên lưng của Hiên Viên pháp vương, khiến Hiên Viên pháp vương bị té bổ nhào trên mặt đất, miệng ngậm đầy bùn đất và cát vàng, thật chẳng khác nào cánh thuyền lật trong cống.

Chuyện này cũng do Hiên Viên pháp vương gặp xui xẻo. Bản thân lão chẳng có bao nhiêu pháp bảo, chỉ có Thiên Quỷ, mấy trăm thanh hác băng kiếm và vài cây tiểu huyết tiên để bố trí Huyết Hà đại trận. Hắc băng kiếm vừa rồi đã bị Chu Thanh dùng Thất Bảo Diệu Thụ đánh rớt, Thiên Quỷ cũng bị Chu Thanh thu lấy hai con, khiến không thể bố hạ Cửu Quỷ Viêm Hồn đại trận. Mỗi pháp bảo của Đại Tự Tại cung chủ cũng đều là cực phẩm, nhất là Dương Liễu chi gia chính là khắc tinh của Hiên Viên pháp vương. Thật ra đạo hạnh của Hiên Viên pháp vương và cung chủ không chênh lệch nhiều, kẻ tám lạng người nửa cân, không ai chiếm được tiện nghi, nhưng lần này Chu Nghi vô thanh vô tức phát ản, dùng lực đạo hết sức mỏng manh, khiến cho Hiên Viên pháp vương nhất thời không ngờ tới, cô gái trông có vẻ xinh đẹp yếu diệu này lại dám ra tay công kích mình như vậy.

“Đáng chết!”

Hiên Viên pháp vương nghe thấy sau gáy lại có tiếng gió đánh tới, liền vội vàng chuyển người nhưng không còn kịp nữa. Chỉ nghe “phịch” một tiếng, hóa tĩnh vắng bốn phía, phân vụn tung bay, cát vàng trên mặt đất đã bị công phá thành một cái hố sâu 3 thước. Cả người của lão khí huyết nhộn nhạo, phía sau lưng mơ hồ đau nhói, thì ra ản vừa rồi của Chu Nghi đã làm tổn thương đến gân cốt. May là thân thể của lão là Huyết Ma, mà vừa rồi vì để đảm bảo bí mật công kích nên Chu Nghi không có phát ra lực đạo mạnh, bằng không chỉ một ản này cũng đã đủ sức xuyên thủng thân thể của Hiên Viên pháp vương rồi.

Hiên Viên pháp vương vừa mới định thần thì lại thấy một cái hồ lô lao ra, sau đó một đạo hào quang xuất hiện, kết thành bạch khí, có lông mày, có mắt. Hiên Viên pháp vương bị dọa đến nổi kêu to lên: “Làm sao lại có cả thứ này nữa?”

Lão liền cuống cuống hoảng hốt, chớp ngay lấy một con Thiên Quỷ chặn ở trước mặt mình, đồng thời hóa thành một đạo huyết quang bay ra khỏi nơi đó hơn mấy chục trượng.

“Xin bảo bồi chuyển thân!”

Tiểu hồ ly xá một cái, bạch khí liền quay lại, cái đầu của Thiên Quỷ liền bị chém rớt xuống, toàn thân nó liền nổ tung, hóa thành bụi phấn, hồn phách cũng bị tiêu diệt hoàn toàn. Chỉ tiếc là bảo bối này dù sao cũng không phải là hàng thật, có chênh lệch so với Phong Thần pháp khí nên không đủ sức giết chết Hiên Viên pháp vương. Truyện "Phật Đạo "

Đại Tự Tại cung chủ thấy vậy liền yêu kiều mỉm cười, cánh liễu liền vung lên, dùng cam lộ bao vây lấy cả 6 con Thiên Quỷ còn lại. Sau đó nàng lại thôi động kim quang hướng về phía Hiên Viên pháp vương mà đánh. Còn Chu Nghi cũng toàn lực té lên Phiền Thiên ẩn công kích về phía lão.

Hiên Viên pháp vương vội vã hóa thành huyết ảnh chạy đi. Tiểu hồ ly lập tức té hồ lô lên không trung, đuổi sát theo Hiên Viên pháp vương. Ba người các nàng liền thủ, rượt lão yêu Hiên Viên pháp vương chạy trời chết. Vì sợ cái hồ lô đó nên Hiên Viên pháp vương căn cứ cầm đầu cúi chạy, không dám dừng lại. Tật đáng thương thay cho Huyết yêu kiều hùng tứ phương, một đời anh danh đều mất sạch. Nguyên nhân chủ yếu cũng do lão quá nghèo, không có bao nhiêu pháp bảo trong tay, mà cho dù có thì lúc này cũng không kịp xuất ra.

Hiên Viên pháp vương không có cách nào, đành hét lên một tiếng, hướng về phía xa, chuẩn bị đào thoát khỏi chiến trường. Những lão nào biết đầu rằng, vừa mới bay ra được hơn một dặm thì trước mặt lại đột nhiên mọc lên một lá cờ lớn, trên mặt cờ có một đầu Đô Thiên Thân Ma hung dữ vô cùng nhảy ra. Hiên Viên pháp vương thấy thế, đến ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra, lập tức phanh hãm toàn thân, hung hiểm quay ngoặt người lại phía sau. Nhưng phía sau đang có cảm đảm pháp bảo bay vùn vụt tới, trong đầu Hiên Viên pháp vương lúc này không còn gì ngoài hai chữ “chạy trốn”, đành phải làm con chuột chạy tán loạn khắp nơi, miệng thì mắng mấy trăm đời tổ tông của Chu Thanh!

Vù!

Chu Thanh thấy Cóc sáu mắt đánh tới, vội vã hiện ra pháp thân, 8 cánh tay vung lên, đánh cho lòi cầu bay xơ xác. Kim quang liền xuất hiện, Thất Bảo Diệu Thụ bay lên đầy ngọc son phong ra xa. Sau đó 8 cánh tay lại nhấc lên một lần nữa, đem toàn bộ phân thân của Cóc sáu mắt bắt lại hết, chỉ còn lại có bản thể mà thôi. Bản thể của Cóc sáu mắt cứng rắn va chạm với Kim Thân, đôi bên giao tranh quyết liệt.

Chu Thanh cười ha ha một tiếng, trong tay bày ra 8 loại binh khí, quyền trượng, pháp luân, lệnh bài, đại kiếm, hoa sen. Những thứ này đồng loạt bỏ lên người con cóc, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, bên trong lại tích tụ nghiệp lực kinh khủng khiến cho con cóc không thể nhúc nhích được nữa. Chu Thanh quát lên: “Đạo hữu xin hiện nguyên hình!”

Cóc sáu mắt không chịu nổi áp lực, liền hiện ra nguyên hình là một con cóc có kích thước to lớn, chiếm một phương viên khoảng hơn 3 trượng, toàn thân nó trong suốt, giống hệt như là thủy tinh vậy.

Chương 189: Thiên Số Đã Định

Bốn cái chân to như cái cột trụ ngoại cỡ nằm ngổn ngang trên mặt đất, để phải cao đến hai trượng, những móng vuốt dưới bốn cái chân bằng chừng cái rô, thò đầu ra, bên ngoài mọc ra 6 đôi mắt to bành, kích cỡ ngang với cái bát loa, ba cái miệng mở ra đầy máu me, gầm lên một tiếng giống như sét động ngang trời.

Cái lưỡi màu lục bích thò ra từ trong miệng, dài như một con Giao Long xà, cuộn hướng về phía Chu Thanh, cơ thể của con cóc bị Chu Thanh áp chế, không thể nhúc nhích nổi, pháp lực chân nguyên toàn thân cũng không dám thể hiện, sợ tiềm nhiễm phải nghiệp lực, nên chỉ biết thè cái lưỡi dài ra ve vẩy.

Lại một tiếng động âm trời vang lên, ngọn đỉnh phong bị dội ngược nện xuống mặt cát, khiến cho một bãi hoang mạc bị vùi sập âm âm, Cóc sáu mắt lúc này đâu còn thời gian suy nghĩ tới việc cổ kị pháp bảo của mình, vận khởi hết sức bình sinh vật lộn không thôi.

Chu Thanh dùng tám loại binh khí áp chế trên người con cóc, không dám buông lời, con cóc không ngừng gầy dựa, toàn bộ cơ thể bóng nhẫy trơn loáng va chạm với đồng binh khí, vang lên những âm thanh chất chứa như kim loại đập vào nhau, không giống như là da thịt bình thường, Chu Thanh biết rằng con Cóc sáu mắt này đã trải qua nhiều lần tôi luyện với thiên kiếp, nên nhục thân đã sắp đến cảnh giới viên mãn, may là hắn đã ngưng luyện pháp thân, đã trải qua quá nhiều lần luyện tập rèn rũa, rồi còn dùng nghiệp hỏa luyện thử một lần trong Đại Tự Tại Cung, muốn hàng phục con cóc này vẫn còn rất cam go.

"Đến hay lắm!" Chu Thanh nhìn thấy cái lưỡi dài lượn ra phía sau mình, không hề hoảng sợ, Thất Bảo Diệu Thủ đang đứng trong không trung quần chặt lại với cái lưỡi màu lục bích, từ trên hạ xuống dưới, xoay một vòng quanh cái đầu con cóc sáu mắt, cái lưỡi dài cũng vòng lên trên cổ một vòng, rất là trơn láng, khiến cho con cóc lúc này không động đậy được, ngay cả kêu cũng không kêu nổi nữa.

"Đạo hữu, ngài gian khổ tu luyện ngàn năm, gần như đã sắp đạt tới đại đạo, cần gì phải cố chấp như thế, tu vi tiêu tán, thân hình hủy diệt, khổ biết làm sao, huống hồ bản đạo có nghiệp lực hộ thể, ngài chữa lộn lành thành lộn què, khôn quá hóa vụng, không thể làm thương nổi ta, ngược lại hồn phách của mình vĩnh viễn không được nhập kiếp luân hồi, đời đời kiếp kiếp trộn lẫn với đám bụi hồng trần, há chẳng phải quá đau khổ sao, trong Ngọc trụ tiền phủ của ta, linh được vô số, pháp bảo biến ảo, chỉ cần ngài tĩnh tâm dưỡng tính, bản đạo sẽ không làm khó cho ngài. Thủ đoạn của bản đạo, chắc hẳn ngài cũng đã hiểu rõ, mười hai can Đô Thiên Minh Vương Kỳ của bản đạo vẫn còn khiêm khuyết vô số những nguyên thần linh hồn." Truyện "Phật Đạo"

Chu Thanh thấy Cóc sáu mắt có đôi mắt màu bích lục, lúc này đã trở nên đỏ ngầu, nhìn chăm chăm về phía mình, để lộ ra sát khí ngút ngàn, nguyên thần bị trấn áp trong cơ thể bạo chuyển không ngừng, không cam chịu nhục nhã, muốn bạo phát nguyên thần để thoát ra, Chu Thanh phải cố gắng hết sức mới giữ chặt được, Chu Thanh không lường trước được thủ đoạn của con cóc, nhưng cũng không nỡ giết nó, nếu thu phục được nó thì con cóc đó sẽ là một trợ thủ đắc lực, nên hắn rất nóng lòng dùng biện pháp nửa cứng nửa mềm để dụ dỗ.

"Đồng tử! Muốn giết cứ giết, ta xem ngươi có thể trấn áp được mấy hồi, chỉ cần ngươi lợi là buông lỏng pháp lực một chút thôi, thì ta sẽ liều mình chết chung với ngươi!" Cóc sáu mắt không thể nói thành lời, chỉ có thể dùng thần niệm để truyền đạt ý nghĩ.

"Hừ! Đúng là đồ không biết tốt xấu! Còn nghĩ rằng bản đạo không làm được gì ngươi, bản đạo chỉ là tiếc nuối cho một kẻ đã tu hành ngàn năm, pháp lực cao thâm thôi, nếu ngươi đã không chấp nhận quy thuận, vậy thì bản đạo sẽ dùng Đô Thiên Thần đại trận phân ly nguyên thần và thân thức của ngươi, giữ lại nguyên thần và nhục thân của ngươi, rồi sau đó đem ý thức của ngươi phong ấn bên trong pháp bảo, ngày ngày dùng lửa ma nung đốt, khiến ngươi muốn sống không nổi, muốn chết không xong."

Chu Thanh thấy con cóc không chịu hàng phục, nhất thời đại nộ, "Bản đạo có thừa thủ đoạn và thời gian, sau khi có được nguyên thần và nhục thân không có ý thức của ngươi, bản đạo sẽ bắt mấy cái âm hồn nhập vào trong, tu luyện mười mấy năm, thân thông quảng đại không thua gì ngươi, nhưng sẽ biết điều hơn rất nhiều, nói về thủ đoạn độc ác với ta, thì ngươi còn chưa đủ tư cách đâu, bản đạo chỉ không muốn phí thời gian, lại thấy ngươi tu vi không tệ, lại thêm việc có lòng nhân đức, nên mới mất công khuyên bảo ngươi, nếu ngươi vẫn cứ ngoan cố cứng đầu không theo, thì bản đạo sẽ cho ngươi nếm chịu hậu quả của mình!"

"Muốn chết! Rơi vào trong tay bản đạo, chỉ e là ngươi sẽ không được toại nguyện dễ dàng đâu." Chu Thanh thấy cóc sáu mắt vẫn chưa khuất phục, vẫn liên tục gầy dựa, dồn từng chút chân nguyên trong cơ thể để cho nguyên thần nổi tung, định sẽ chết chung với hắn, nên nhất thời đã không còn hứng thú thu phục nó nữa, một tiếng hét lớn vang lên, toàn lực đè nén, chỉ nghe một tiếng dội trời, con cóc gục cứng trên mặt đất, tứ chi xoải ra, không còn chút sức lực, suýt nữa thôi là đã bị ép thành bánh trắng.

Chu Thanh vận dụng pháp thân dùng toàn lực của mình, cho dù là tiên nhân trên trời hạ phàm, cũng khó mà chiếm được lợi thế với hắn, con cóc làm sao đủ sức chống lại, sức lực này giờ tự tập chân nguyên phản kháng lại giờ đây bị tán tác tan rã trong chốc lát. Chu Thanh cũng nặc kệ không thèm để tâm, lăm bắm niệm thần chú, lấy ra một phù triện màu vàng dán lên mặt con cóc, Thất Bảo Diệu Thủ lơ lửng trên đầu, phóng ra xạ quang, giữ chặt con cóc sáu mắt, không để cho nguyên thần của nó có biến hóa gì hết.

Một can Minh Vương Kỳ từ dưới đất trời lên, Chu Thanh chỉ tay vào, lửa ma đen sệt đặc quánh từ trên lá cờ phát ra, phân hóa mấy đạo, rồi chui vào trong miệng và mắt của con cóc sáu mắt, thâm nhập vào tứ phủ, tìm ra nguyên thần bị áp chế, liền mạnh mẽ viêm luyện, lửa ma luyện thần, nỗi đau đớn đó còn lớn hơn nỗi đau thể xác gấp trăm ngàn lần, lúc thì người tê dại cứng đờ, lúc thì lại như bị trăm ngàn mũi kim châm vào, nhất là nó tác động trực tiếp vào nguyên thần, không thể hôn mê được, đúng là cầu sống không được, cầu chết không xong.

Con cóc đau đớn vạn phần, sắc mặt dữ tợn, Thất Bảo Diệu Thủ trấn áp nguyên thần, lưỡi dài được thu lại, nhưng lúc này con cóc không thể động đậy, cơ thể có lúc biến thành màu đỏ oạch, có lúc lại biến thành màu xanh lục, màu sắc biến đổi không ngừng, giống như con thần lân vậy, Chu Thanh biết là do con cóc chịu đựng không nổi lửa ma, toàn thân lại không thể động đậy, khí huyết chân nguyên quay cuồng đảo lộn nên mới dẫn ra tình trạng như vậy.

Trông thấy đại cục đã định, Chu Thanh thu hồi lại pháp thân, nhìn vào con cóc lúc này nằm im bất động, thần niệm dữ dằn trong nỗi quẫn quai khổ đau, liền thở dài một tiếng, quát lên với một giọng náo nê sâu thẳm như vào ngày tận thế: "Đạo hữu cóc sáu mắt, thiên số đã vậy, tuy rằng đạo hữu độ qua sáu đại thiên kiếp, tu vi thần thông, nhưng nghiệp lực nghiệt duyên vẫn chưa được cởi bỏ, cứu thiên lôi kiếp không làm gì nổi đạo hữu, ông trời bèn mượn tay của bản đạo để độ hóa đạo hữu, chỉ là ngài bị nghiệp lực làm lu mờ lý trí, đi theo bản đạo tu thành chính quả, hoặc không thì bản thân bị rơi xuống A Tỳ địa ngục vô bờ vô bến chìm vào trong cõi trầm luân, quả thực là rất bi thương! Điều này cũng không trách cứ được ai cả, chỉ là do trong số mệnh của đạo hữu có nghiệt kiếp này."

Cóc sáu mắt bị lửa ma luyện thần, cảm giác được từng chút một lửa ma đang ăn mòn dần nguyên thần của mình, đang dần dần bóc tách nguyên thần và ý thức của mình, đang vận khởi toàn bộ tinh thần chống đỡ lại, làm gì còn để dành tinh thần nghe Chu Thanh nói chuyện, nhưng Chu Thanh đã dùng huyền công ép cho lời nói đi vào trong, nghe thấy con cóc suýt nữa thì phọt máu ra đằng mồm, thần chí đại loạn, trong nháy mắt đã bị lửa ma phân tách ra một phần nhỏ ý thức.

Chu Thanh lại bắt lấy một con rết lưng sẫm, thần niệm nhất động, thu nhỏ thành kích cỡ một hạt bụi, lọt vào trong miệng của con cóc, chỉ phút chốc đã chui vào được bên trong Tứ Phủ linh đài. trong lúc xung quanh nguyên thần đang bị bóc tách dần dần, nó chỉ đợi lửa ma tách rời hẳn ý thức khỏi nhục thể là sẽ chiếm dụng nguyên thần và nhục thể.

Biết được dụng ý và thủ đoạn của Chu Thanh, cóc sáu mắt bây giờ mới luống cuống tay chân, sáu con mắt lộ ra thần sắc khiếp đảm, Chu Thanh thấy vậy, vội vàng nói: "Đạo hữu còn không quy y, còn đợi đến khi nào nữa, đợi khi lửa ma phát động toàn bộ, con rết nuốt lấy nguyên thần, vậy thì có hối cũng đã muộn rồi, bản đạo nhượng bộ lần nữa, đợi đạo hữu tỉnh ngộ, đạo hữu tu vi cao cường, ngàn vạn lần không nên dùng cảm tính hành sự, niệm cực trời cao có đức hiếu sinh, đến lúc vạn bất đắc dĩ, sẽ không diệt nguyên thần, bản đạo đại thiên hành phạt, thay trời hành đạo, cũng không hy vọng đẩy đạo hữu vào kết cục bi thảm, mong đạo hữu suy nghĩ cho kỹ! Tu hành ngàn năm, để rồi tiêu tan trong phút chốc, đạo hữu lẽ nào không cảm thấy tiếc nuối sao?"

Chu Thanh không ngừng rỏ lời vào tai, nhấn mạnh tới thiên số đạo lý, luân hồi nhân quả, lại có lửa ma luyện viêm, rết thộn thần. Cóc sáu mắt bị dày vò tới mức chết đi sống lại nhiều lần, không thể nào chết luôn cho xong, chỉ đành bất lực nhắm chặt đôi mắt.

Chu Thanh thấy con cóc đã khuất phục, trong lòng vui lắm, vội vả tắt lửa ma, thu lại con rết, nhưng vẫn không bỏ Thất Bảo Diệu Thủ và phù triệu, chỉ là liên tục thúc động pháp quyết, thiết lập Cẩm Chế trong nguyên thần của con cóc, rồi lấy ra một cái vòng màu vàng sáng lóa, bên trên treo một cái chuông, theo gió dao động, rồi đặt vào cổ con cóc, bấm chặt vào trong da thịt, không có một chút khe hở, rồi còn buộc một sợi dây thủy hỏa lên trên cái vòng, ánh sáng lấp lánh, kéo ở trên tay.

"Nghiệp lực của ngươi quá nặng, để đề phòng ngươi bị lu mờ tâm trí, nhất thời quá khích, lại gây nên tội nghiệt, rồi cuối cùng phải lạc vào cõi trầm luân A Tỳ địa ngục, nên bản đạo đã thiết đặt Cẩm Chế trên nguyên thần của ngươi, ngươi cũng đã biết tu vi của bản đạo, chỉ cần ngươi đi theo bản đạo tu hành, tích lũy công quả, tiêu trừ nghiệt chướng, thì khi bản đạo phá vỡ hư không, phi thăng thiên giới, nhất định sẽ gỡ bỏ Cẩm Chế cho ngươi, để ngươi cùng bản đạo đi lên thiên giới Tiêu Dao, nếu như nghiệt chướng của ngươi được giải trừ, nhưng Cẩm Chế vẫn khó tiêu tan, thì đó lại là thiên số, ngươi hãy nhớ lấy."

Chu Thanh một tay cầm Bảo Thủ, một tay kéo sợi tơ thủy hỏa, khuôn mặt rất nghiêm túc, đạo mạo thần nhiên, trong ngôn ngữ ẩn tàng những điều kiện, đưa cho con cóc một chút hi vọng: "Cẩm Chế này không hề ảnh hưởng tới pháp lực và pháp bảo khi ngươi thi triển, cái vòng đó chỉ khiến ngươi không thể biến hóa nhân thân, đợi khi ngươi cùng bản đạo đi tiêu trừ nghiệt chướng, thì ta sẽ giúp ngươi bỏ nó ra, cần nhớ rằng, tích lũy công quả càng nhiều, thì ngươi càng nhanh thoát thân, hưởng thụ Cực Lạc đại đạo, ở chốn Thiên giới Tiêu Dao, không phải vất vả lẫn lộn sống gấp như ở nơi hồng trần."

Con cóc không nói được gì, cũng không muốn hao phí thần niệm truyền đạt ý tứ, chỉ khe khẽ gật gật cái đầu, há rộng miệng ngáp ngáp như muốn nói đã đồng ý.

Chu Thanh mừng thầm, lúc này mới quan sát tình hình trận chiến ở những chỗ khác.

Ôn Lam Tân có đệ nhị nguyên thần, Thần Ma tương trợ trận, cộng thêm công lực đạo hạnh vốn đã cao ngang với Không Động tứ đạo, ma công của nàng nhiều vô cùng tận, ném ra từng đợt ma hỏa Lục Vân lớn, Không Động tứ lão hợp thành 1 thể, kiến chiêu thì sát chiêu, không hề phản công, phòng thủ đẹp mắt không chê vào đâu được, Ôn Lam Tân thấy có chút sơ xuất, liền dùng phi kiếm phản kích, tạm thời thể trận đang ngang bằng.

Hiên Viên pháp vương gầm thét không ngừng, thỉnh thoảng lại gầm gào long trời lở đất, bị kim khuyên của Đại Tự Tại cung chủ, Phan Thiên ấn của Chu Nghi, hồ lô của tiểu hồ ly bấm riết không ngừng, không còn một chút thanh thoi để rảnh tay đáp trả, muốn xông lên trước đánh giáp lá cà, cảnh dương liễu của Đại Tự Tại cung chủ quét qua, tạo nên những đợt mây mù Cam Lộ chặn lại, thiên quý bị trói buộc không thể nhúc nhích, hiện lại nguyên hình.

Còn Đại Lực Hùng Vương bị Hóa Huyết đạo của Lam Thần làm cho xoay trở liên tục, huyết quang của Hóa Huyết đạo và những làn khói lạnh của U Hồn bạch cốt phiến đan xen, vốn dĩ công lực Lam Thần ngang với hắn, cộng thêm sự trợ giúp của Khôn Tiên Tác của Vân Hà tiên tử, việc bắt trói chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chu Thanh nhìn tình cảnh thì thấy nhẹ nhõm hơn, chuẩn bị lên trước trợ trận, bỗng nhiên nghe thấy Lam Thần rằng rắc rắc mấy tiếng, biến hóa thành một thiên quỹ cao lớn, ngửa mặt lên trời gầm thét, huyết quang của Hóa Huyết đao đại thịnh, khói lạnh hắc khí của U Hồn bạch cốt phiến bị tiêu giải bằng hết, hiện ra thần sắc kinh khủng của Đại Lực Hùng Vương. Vân Hà tiên tử thấy cơ hội đã tới, chỉ lên pháp quyết, Khổn Tiên Tắc chui vào trong, trói chặt Đại Lực Hùng Vương. Đại Lực Hùng Vương bị mất U Hồn bạch cốt phiến, cố gắng giãy dụa liên hồi, Vân Hà tiên tử lại niệm thần chú, Khổn Tiên Tắc lại siết chặt hơn nữa, Đại Lực Hùng Vương vốn là một con gấu bắc cực toàn thân lông lá trắng toát, cao khoảng hai trượng, dài khoảng 3 trượng, to và đồ sộ hơn một con trâu gấp mấy lần.

"Lam Thần, ngừng tay!" Thấy Lam Thần vận khởi Hóa Huyết đao chém bổ về phía Đại Lực Hùng Vương đang lao nhào xuống dốc, Chu Thanh vội vã quát giạt giọng ngăn lại.

Lam Thần nghe vậy, không dám trái lệnh, nhìn về phía Chu Thanh, bỗng nhiên cả kinh hét lên: "Tông chủ cẩn thận!"

"Đồng tử, người đi chết đi!" Một luồng thần niệm khổng lồ truyền tới, con cóc mọc thêm tám chân, nhìn thấy Chu Thanh phân thần, biết rằng đây chính là cơ hội tốt, liền há rộng miệng, phun ra một đạo lục quang, chính là ngọn đỉnh phong của nó, ầm ầm đột kích vào phía sau Chu Thanh.

"Hảo nghiệt chương!" Chu Thanh trong lòng biết rất rõ, đương nhiên biết con cóc khẩu phục tâm không phục, cố tình tương kế tựu kế, khi khởi đầu không hề ra tay độc ác, sau đó lại ra sức giầy vò hấn, để khiến cho con cóc mất hết nhân tính, biết con cóc nhất định sẽ lên lút động thủ, nên đã phòng bị từ trước. Chu Thanh quét Thất Bảo Diệu Thụ ra phía sau, chặn lại ngọn đỉnh phong, thân hình của mình cũng bị lui lại một bước, trong lòng thầm thất kinh: "Thủ đoạn của con cóc này quả nhiên lợi hại, uống cho ta hao phí bao tâm huyết!"

Con cóc thấy đánh lén không có hiệu quả, liền thay đổi suy nghĩ, té khởi son phong nện tới, Chu Thanh dùng Thất Bảo Diệu Thụ kết thành tường ván, son phong chỉ lượn lơ ở phía trên, không thể bổ xuống được.

Niệm động chân nguyên, khiến cho sợi dây thủy hỏa gắn trên cái vòng đeo trên cổ của con cóc rung lên, nó liền mạnh mẽ siết chặt, hơn nữa nguyên thần của con cóc vẫn đang bị Chu Thanh Cầm Chế, không thể đột thoát, cũng không thể phản kháng, chỉ còn biết ngơ ngáo đứng nhìn chiếc vòng siết chặt vào cổ, khiến cho nó thở không ra hơi, cái lưỡi xanh lè thò ra dài một đoạn, lẫn lộn trên đất một hồi, mặt cát bị xới tung, từng đợt từng đợt, giống như sóng biển dâng trào từng cơn.

"Hảo nghiệt chương, ta thành tâm đãi ngươi, ngươi ngược lại dùng thủ đoạn ám toán ta, xem ra nghiệp lực của ngươi quá nặng, không biết tiến thoái, đến giờ này vẫn còn lạc trong cõi u mê, đáng tiếc đáng tiếc, bản đạo vẫn còn tấm lòng từ bi đại độ, nên cũng không nỡ giết ngươi, chỉ khiến ngươi chịu cảm giác đau đớn một chút, vẫn phải tìm người quản chế ngươi." Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh kiểm lấy một cái có thích hợp, không ngừng sử dụng thần chú, lại khiến cho con cóc chịu cảnh sống không bằng chết, giầy vò như vậy nhiều lần, sẽ khiến cho con cóc từ bỏ ý nghĩ cứng đầu, ngoan ngoãn quy phục hẳn.

"Vốn là định để ngươi đi cùng bản đạo tu hành, nhưng ngươi lại hung hãn như vậy, không chịu nghe lời giáo đạo, không phục quản giáo, bản đạo cũng hết cách rồi." Chu Thanh trông thấy vẻ mặt đau đớn vạn phần của con cóc, đã ngừng niệm chú, rồi rải ra bốn đạo phù triện, đặt con cóc nằm trên mặt đất, không thể nói năng gì, cũng không thể nhúc nhích, lúc này thì không phải để tâm đến nó nữa, Chu Thanh yên tâm bay về phía trận chiến nổ ra.

"Vân Hà, nàng đi giúp sư phụ trợ trận, muốn hạ sát thủ, tên lão yêu Hiên Viên pháp vương kia thủ đoạn đa đoan, đừng để hắn phản kích, Lam Thần, ngươi đi bắt Ôn Lam Tân, đừng để ả bị thương." Chu Thanh dặn dò, rồi móc ra một cái vòng giống như cái vòng đã thắt vào cổ con cóc khi nãy, đặt lên trên cổ Đại Lực Hùng Vương, rồi cũng dùng sợi tơ thủy hỏa siết chặt, Cầm Chế nguyên thần, Vân Hà tiên tử gật đầu, thu lại Khổn Tiên Tắc, cùng cung chủ, tiểu hồ ly, Chu Nghi nhất tề tấn công Hiên Viên pháp vương.

Chu Thanh nhắc Đại Lực Hùng Vương lên, ném xuống dưới bãi cát, cách chỗ con cóc nằm không xa, lại nói: "Đại Lực Hùng Vương, ngươi nên chịu quy y theo ta đi."

Đại Lực Hùng Vương hiện nguyên hình, miệng không nói thành lời, chỉ dùng thần niệm truyền ngữ, hần nhìn thấy bộ dạng của con cóc, biết rằng đã bị Chu Thanh xử lý tã tời, bây giờ dù sao đã rơi vào tay người ta rồi, không việc gì phải chịu thêm đau đớn nữa, nên chỉ còn biết chấp nhận, Chu Thanh thấy Đại Lực Hùng Vương đã thông hiểu, nên không làm khó hắn, rải phù triện ấn định hắn như với con cóc.

Thân thể Lam Thần ở hư không lúc ẩn lúc hiện, rồi thoát tới trước mặt Ôn Lam Tân, thực lực hai người không cùng cấp với nhau, Lam Thần lại là đánh lén, còn có tứ lão Không Động trợ lực, kéo bàn tay to ráp xanh lè, giữ lấy Ôn Lam Tân đẩy vào trong hư không, thu lấy đệ nhị nguyên thần và Vạn Ma phiến, bị mất chủ nhân, con ma thần bị tan rã thành làn mây đen, trở về cái phiến.

"Ôn đạo hữu, bản đạo với nàng cũng có vài phần giao tình, lần trước ở địa đạo Trường Bình, nàng ám toán ta, ta không tính toán với nàng, hôm nay nàng đến, cũng là để gây bất lợi cho bản đạo, bản đạo đối phó lại các người, cũng là điều hợp đạo lý, đều là thiên lý luân hồi, có chút định số, bản đạo không làm khó nàng, chỉ cần nàng quy y Thiên Đạo tông ta, bản đạo thu nàng làm đồ đệ, ở trong tiên phủ dưới biển hưởng thụ thanh tịnh cực lạc, thế nào?" Chu Thanh cũng đưa ra điều kiện giống như với con cóc và Đại Lực Hùng Vương, dùng lời ngon ngọt dụ dỗ ma nữ đang thất thế kia.

Ôn Lam Tân bị Lam Thần khống chế, toàn thân không thể cử động, chỉ có thể nói được, nghe thấy Chu Thanh nói vậy, lại nhìn tình cảnh của con cóc và Đại Lực Hùng Vương, biết rằng thực lực của mình so với Chu Thanh thì chỉ như một hạt cát, không đáng nhắc đến, nghĩ ngợi một lát, nàng liền mở miệng nói: "Kỳ thực giữa chúng ta không hề có ân oán thù hận sâu nặng gì cả, nên chỉ cần Chu chân nhân đáp ứng một chuyện này cho ta, thì việc ta làm môn hạ Thiên đạo tông của ngài, cũng không thể không được."

"Ừ, đạo hữu có chuyện gì vậy?" Cứ nói ra đi." Ôn Lam Tân là một nữ nhân, Chu Thanh cũng không tiện dùng thủ đoạn giầy vò, khiến cho Vân Hà tiên tử cảm thấy khó chịu, tiền lệ hậu bối, cứ nói năng bình thường trước đã, nếu như không biết điều, thì mới dùng thủ đoạn cũng chưa muộn, và lại hai bên

cũng chẳng có thâm thù gì hết, cho dù đã đấu với nhau vài trận, nhưng đều là do Hiến Viên pháp vương chỉ đầu đánh đó mà thôi.

"Nguyên thần của Côn Lô chuông giáo Càn Cơ đang nằm trong tay Hiến Viên pháp vương, chỉ cần Chu chân nhân đem nó cho ta là được!" Ôn Lam Tân nói giọng vài phần thương cảm.

"Chuyện này thì dễ thôi!" Chu Thanh nghe vậy, thị ý bảo Lam Thần bỏ Cẩm Chế ra, Ôn Lam Tân hoạt động lại một chút ngọc thủ, nhận lấy Vạn Ma phiến, thu lại đệ nhị nguyên thần, quả nhiên không hề động thủ, với hai đại cao thủ Chu Thanh và Ôn Lam Thần trước mặt mình, thì dù là thần tiên cũng phải thất thế, huống hồ là nàng chứ, và lại Ôn Lam Tân phiêu bạt bao năm, từ sau khi Ma đạo bị tiêu diệt, không hề có lấy một ngày yên tĩnh, quả thực đã cảm thấy mệt mỏi rồi, trong lòng cũng không muốn đi theo gót Hiến Viên pháp vương, Chu Thanh thực lực cường đại, thủ đoạn độc ác, nếu đi theo dưới trướng của hắn, thì thanh thế sẽ mạnh hơn Hiến Viên pháp vương nhiều.

Bốn Không Động lão đạo phi thân tới, trông thấy bên dưới cồn cát là Đại Lực Hùng Vương và Cóc sáu mắt, lại nhìn về phía Chu Thanh, suýt chút nữa thì mất roi khỏi tay. Không Động trước đây luôn xuất thế, cũng không hiểu về con người Ôn Lam Tân cho lắm, đánh nhau suốt nửa ngày, chỉ biết rằng nữ tử này ma công vô cùng lợi hại, thấy Chu Thanh muốn thu phục nàng, cũng không dám mạnh mẽ ra lệnh trừ gian diệt bạo, trăm yêu trừ ma gì đó, dù sao Chu Thanh lúc nào cũng luôn miệng trời xanh có đức hiếu sinh, bọn họ không có lý do phản bác, huống hồ thực lực Thiên Đạo tông cũng đã được chứng kiến tận mắt, bốn Không Động lão đạo chỉ biết chúc mừng, chứ làm gì còn tâm trạng phản đối này nọ.

"Đạo hữu có thể bá làm môn hạ của Chu chân nhân, đúng là một đại phúc phận, bỏ ác theo thiện. Từ ma nhập đạo, thành tựu sau này của đạo hữu sẽ là vô lượng!" Chuông môn Huyền Thần lão đạo chấp tay về phía Ôn Lam Tân, nói lời thực lòng, hẳn cũng rất bội phục ma công của nữ tử này.

Ôn Lam Tân đáp lại một lễ, định mở lời nhưng không dám, liền nhìn về phía Chu Thanh, Chu Thanh hiểu ý, đang định nói thì giọng của Vân Hà tiên tử: "Ái!" Truyện "Phật Đạo"

Bốn người liên thủ, pháp vô cùng lợi hại, Hiến Viên pháp vương chặt vật chống đỡ một hồi, nên cuối cùng cũng để lộ ra sơ hở, bị Khôn Tiên Tác quán chặt khít như thể gói bánh chưng, tiểu hồ ly thấy đối phương bị trói chặt, liền thu lại hồ lô, không hạ sát thủ nữa, dù sao lời giáo huấn lần trước vẫn còn vang vọng trong đầu.

Chu Nghi và Đại Tự Tại cung chủ cũng thu lại pháp bảo, Hiến Viên pháp vương hùng hùng hổ hổ, mạnh mẽ gào thét: "Đồng tử, hôm nay lão tổ bị lật thuyền trong khe, rơi vào tay các ngươi, nhưng các ngươi đừng mong lão tổ này quy phục, bất kể là dùng cực hình gì với ta."

"Pháp vương sao lại như vậy, ngài dù gì cũng là đại nhân vật của ngàn năm trước, để ngài quy hàng với ta, thì ta cũng không thể nào nhận được, huống hồ ngài lấy máu nhuộm Côn Lô, nếu như Côn Lô tới đây trả thù, thì cũng phiền hà lắm." Chu Thanh đương nhiên sẽ không thu nhận Hiến Viên pháp vương, lão yêu này không phải nhân vật tầm thường, tốt nhất nên dùng hãn để kiềm chế Côn Lô.

Chu Thanh thu lại phù chú, dùng Thất Bảo Diệu Thụ cuốn Cóc sáu mắt lên, Cóc sáu mắt trông thấy Hiến Viên pháp vương bị trói chặt, vội vã vận khởi thần niệm, chuyển lời tới cho Chu Thanh: "Chu chân nhân, chỉ cần ngài thả đại ca của ta ra, ta cam nguyện thành tâm quy y ngài, vĩnh viễn không bội phản."

Hiến Viên pháp vương thấy Chu Thanh làm cho con cóc phải hiện nguyên hình, cũng đại kinh thất sắc: "Tứ đệ, là đại ca đã hại đệ, tiểu tử, ngươi muốn thế nào đây, xin đừng làm hại tới tính mạng tứ đệ của ta, ta chấp nhận quy thuận theo ngươi!"

"Đại ca, đừng làm vậy, đại ca từng là thống soái thiên hạ yêu tộc, uy phong lẫm lẫm, làm sao có thể chịu nỗi ô nhục này!" Cóc sáu mắt lại dùng thần niệm chuyển âm tới cho Hiến Viên pháp vương, người khác không hề cảm nhận được, Chu Thanh thì nghe rõ từng câu chữ một.

"Được được, hai vị đúng là tình cảm sâu nặng, huynh đệ tình thâm, bản đạo vô cùng khâm phục, Hiến Viên đạo hữu, chuyện này vốn là ngài gây sự trước, muốn bắt tỷ muội Vân Hà để uy hiếp bản đạo, nên mới dẫn tới nỗi nghiệt duyên này, có câu: "Thiên gây nghiệt thì chống lại được, nhưng tự tác nghiệt thì không thể sống, có thể thấy Thiên Đạo luân hồi, nhất trắc nhất âm, đều có định số, hôm nay huynh đệ ngài phải chịu kiếp nạn này cũng là thiên mệnh."

Những câu nói này nói ra khiến cho Không Động tứ vị lão đạo gật đầu không thôi, Chu Thanh lại nói: "Cóc sáu mắt đạo hữu thành tâm quy y chúng ta, đại đạo của bản đạo cũng có thể truyền cho nó, không được khởi bụi hồng trần như ngài sao? Thường thấy trong họa có phúc, ngài không chịu quy y ta, ta cũng không miễn cưỡng, chỉ cần sau này ngài không đến quấy nhiễu đạo hữu ở Đại Tự Tại Cung, nói không chừng huynh đệ các người còn có ngày gặp mặt sau này, Ôn đạo hữu cũng quy y theo chúng ta, nói rằng muốn có nguyên thần của Càn Cơ lão đạo, ngài đưa cho nàng, bản đạo có thể cời trời cho ngài!"

Nói rồi, bảo Vân Hà tiên tử cời bỏ Khôn Tiên Tác, dù sao xung quanh cũng đã bố trí Đồ Thiên đại trận, cũng không sợ hắn chạy thoát, huống chi Cóc sáu mắt còn đang nằm trong tay Chu Thanh, không lo việc hãm trở mặt làm loạn.

"Được được được! Chu chân nhân, thủ đoạn của ngài lão tổ coi như đã được mở mang, ngài không làm hại tới tính mạng tứ đệ của ta, thì sau này ta sẽ không xuất hiện trước mặt các người nữa, hơn nữa lại còn trở thành môn hạ của Thiên Đạo tông các người, lão tổ do vậy cũng không làm khó nữa, Ôn tiểu nữ, đây là nguyên thần mà ngươi muốn, cầm lấy đi." Hiến Viên pháp vương giương tay đưa ra một đạo huyết quang, bên trong bọc một nhân ảnh nhàn nhạt, Chu Thanh lấy Thất Bảo Diệu Thụ nhận lấy, thái quang bao bọc lấy nguyên thần, nhận ra nguyên thần của Càn Cơ lão đạo hai mắt vô thần, có chút mờ mờ, không hề giống với bộ dạng trước kia nữa.

"Hắn bị ta dùng thu hồn đại pháp phân cách ý thức, nên trở thành bộ dạng này, tứ đệ, đệ hãy bảo trọng, sẽ có một ngày, chúng ta lại được tương phùng" Hiến Viên pháp vương nói xong, hóa thành một đạo huyết quang phi độn, phía trước bỗng xuất hiện một can Minh Vương kỳ chặn đường đi.

"Hiến Viên pháp vương xin hãy dừng bước, ngài không có pháp khí phòng thân, lại kết thành cừu hận với Côn Lô, không hề dễ dàng đối phó, thiên quý

của ngài ta giữ lại một cái, sáu cái còn lại giao cho ngài phòng thân!" Đại Tự Tại cung chủ thu Cam Lộ, buông ra sáu đầu thiên quý, Chu Thanh gom lại mấy trăm thanh phi kiếm dưới mặt đất, tặng cho Hiền Viên pháp vương.

Hiền Viên pháp vương trên mặt không biểu lộ sắc thái, thu lại pháp bảo, quay đầu bỏ đi, lần này Chu Thanh không ngăn trở hấn nữa, nhìn huyết quang trong nháy mắt bay xa, Chu Thanh thở phào nhẹ nhõm, giao nguyên thần cho Ôn Lam Tân, trông thấy bộ dạng của Càn Cơ lão đạo nguyên thần, Ôn Lam Tân sắc mặt cũng lạnh tanh không đổi, Chu Thanh không thể nhìn ra nàng đang nghĩ điều gì.

"Bái kiến sư phụ!" Ôn Lam Tân bỗng nhiên hướng về Chu Thanh hành lễ, rồi khi đang định khấu đầu nhận sư thì bị Chu Thanh dùng Thất Bảo Diệu Thủ ngăn cản: "Gia nhập Thiên Đạo tông của ta, thì không cần tuân thủ nhiều quy tắc rườm rà như vậy, con làm đệ tử của ta, cũng coi như là một niềm vui của ta, sau này con chính là đại sư tỉ của bọn chúng, che chở đùm bọc cho chúng là được rồi." Chu Thanh gọi Tiểu hồ ly và Chu Nghi lại để chúng gặp mặt với vị đại sư tỉ Ôn Lam Tân.

"Nguyên thần này đã bị mất 99 phần ký ức, sư phụ có thể hộ nguyên thần chuyển thể, nếu như con không muốn, sư phụ cũng có an bài, đem nguyên thần này đã nhập vào thiên quý, dần dần khôi phục thần thức, nhưng để khôi phục lại ký ức ban đầu thì là điều không thể, phải làm lại từ đầu, bắt đầu cuộc sống mới, thì còn có khả năng, con hãy coi nó như là đứa trẻ mà nuôi nấng trưởng thành đi." Chu Thanh nhìn thấy một chút đầu mối.

Ôn Lam Tân gật gật đầu, Chu Thanh dùng Thất Bảo Diệu Thủ độ hóa hồn phách bên trong Thiên quý, đem nguyên thần của Càn Cơ đã nhập vào bên trong, Ôn Lam Tân ôm lấy nữ đồng thiên quý bộ dạng tuổi lên 8 lên 9 vào lòng, trong lòng có chút chua xót.

"Bị thu hồn đại pháp luyện qua, thần chí trở về thời kỳ của một đứa trẻ, con yên tâm, tâm trí của nó sẽ từ từ thành thực, lại thêm thân hình Thiên quý, có tính thần thông thiên bẩm, sau này thành tựu không thể hạn lượng, ký ức ngày trước, coi như là một giấc chiêm bao đi." Chu Thanh thở dài nói.

Giọng nói của Chu Thanh thôn thức cảm khái, thể hiện một tấm lòng khoáng đạt rộng rãi hiểu rõ thế thái, không biết thế nào, từ khi pháp tướng kim thân bị nghiệp hỏa tối luyện, chân nguyên pháp lực của Chu Thanh đề thăng tới đỉnh điểm, cũng có thể nói là bình cảnh, tiến thêm một bước nữa, sẽ là một thiên tiên đại đạo vô kiếp vô lượng, những tình cảm của cõi thế tục cũng dần dần phai nhạt đi nhiều, không tính toán nhỏ mọn chi li như hồi xưa cũ.

Mối quan hệ giữa Ôn Lam Tân và Càn Cơ lão đạo, Chu Thanh xuất kỳ không dám hỏi rõ ngọn ngành, chắc là cũng không thoát ra được tình duyên nam nữ, thân tình cha mẹ con cái, không có nhiều hứng thú lắm, chuyện duy nhất hấn quan tâm lúc này chỉ là vấn đề Ôn Lam Tân nói sẽ đi âm tào địa phủ mua bán sinh tử bạc.

Âm thần cường đại ở địa phủ, Chu Thanh cũng đã được chứng kiến, còn có thập điện Diêm La, vô số pháp quan vô thường, ngay cả mạnh mẽ như Chu Thanh, cũng không có bất kỳ sự đảm bảo nào cả, còn về Côn Lôn phái, tuy rằng có trăm tiền phi đao, Ngọc Hư Hạnh Hoàng kỳ, một loại pháp khí phong thần trong tay, Chu Thanh cũng chẳng thêm đề tâm tới, dù sao hấn đã có chuẩn bị từ trước, trong sa mạc đã bố trí Thiên Hóa đại trận, Đồ Thiên Thần Sát đại trận, mặc cho chúng tới ùn ùn thế nào, cũng sẽ chỉ có vào mà không có ra.

Huống hồ khi này thu phục được Cóc sáu mắt và Đại Lực Hùng Vương, Ôn Lam Tân cũng đã trở thành đệ tử của hấn, cộng thêm Lam Thần và hấn vào nữa, rồi còn cả Đại Tự Tại cung chủ, Văn Hà, muốn tiêu diệt một môn phái thì dễ như trở bàn tay, chỉ là Chu Thanh không muốn để sự việc gây xáo động ngoài tầm kiểm soát của hấn, và trong lòng cũng không có ý nghĩ tiêu diệt cả một môn phái nào đó, ai biết được rằng, một số thế lực đạo môn nhân gian và thiên giới có một mối quan hệ thiên ti vạn lữ, giống như hai yêu nữ ở trong tiên phủ dưới đáy biển lần trước, thực lực cường đại, e là không phải người trên thế gian nào cũng bằng được, Chu Thanh không thể không đánh nương tay, tích lũy thực lực, ẩn giấu bản thân. Trong tối đánh lén, mới là an toàn nhất, và cũng là thủ đoạn hữu hiệu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Tử Mẫu Kim Phù

Đại Lực Hùng Vương và Cóc sáu mắt tuy rằng tạm thời thu phục được, nhưng tâm tư phản bội chỉ e là vẫn chiếm quá nửa, trong lòng Chu Thanh sáng rõ như gương, đương nhiên biết điều đó, nên cũng đã chuẩn bị trước thủ đoạn. Truyện "Phật Đạo "

Ôn Lam Tân thấy Chu Thanh nói vậy, gật gật đầu, vẫn ôm ấp Thiên quý Càn Cơ vào trong lòng, con Thiên quý đó dường như cũng có một cảm giác đặc biệt với Ôn Lam Tân, khi bắt đầu khóc ré vài tiếng, hai bàn tay nhỏ bé sờ soạng quấy nhiễu suốt trên người Ôn Lam Tân, Ôn Lam Tân liền khẽ khàng đỡ dành nó như với một đứa trẻ con, Thiên quý liền không khóc vội nữa, dần chìm vào giấc ngủ sâu, trong phút chốc đã nghe thấy tiếng thở đều đặn.

"Sư phụ định làm gì với họ?" Ôn Lam Tân đỡ dành cho Thiên quý ngủ xong, nhìn vào phía con cóc sáu mắt và Đại Lực Hùng Vương bên dưới cồn cát, cảm thấy có chút tức cười, vội hỏi dò ý kiến của Chu Thanh, mấy Không Động lão đạo cũng đưa mắt nhìn nhau, trầm ngâm không nói, ngay cả Đại Tự Tại Cung chủ cũng im lặng xem Chu Thanh sẽ làm gì.

Bất luận là Đại Lực Hùng Vương hay là Cóc sáu mắt, đều là những yêu quái tác oai tác quái khắp nơi, tuy rằng đã bị Chu Thanh đánh cho hiện nguyên

hình, nhưng chân nguyên pháp lực thì vẫn toàn vẹn, không hề thuyên giảm, khi này tuy rằng nói là quy y, nhưng sau này ai biết được. Chỉ cần một tên trở mặt, tái phát hung tính, thì khó mà dễ hấn không làm thương hại người khác, thả không được, không thả cũng không xong, bình thường thì sẽ trảm sát đối phương, luyện hóa nguyên thần, chính đạo trung nhân dùng để luyện chế đan dược pháp bảo, còn ma đạo trung nhân thì sẽ nuốt chửng luôn.

"Xán Xán, Nghi Nghi, 2 còn qua đây." Chu Thanh suy nghĩ một lúc, không trả lời câu hỏi của Ôn Lam Tân, gọi 2 đệ tử lại.

Đối với đệ tử mới Ôn Lam Tân này, Chu Thanh yên tâm hơn rất nhiều so với Cốc sáu mắt và Đại Lực Hùng Vương, không thì Chu Thanh đã không thu nạp nàng làm đệ tử.

"Pháp lực của hai con khá yếu, tuy rằng có pháp y pháp bảo, nhưng gặp phải Phản Hư cao thủ, e rằng sẽ chịu thiệt thòi, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện, sư phụ không muốn các con chịu bất cứ sự tổn thương nào hết, đại sư ti của các con đạo hạnh cao thâm, lại có đệ nhị nguyên thần hộ thể, tuy rằng có thể che chở các con, nhưng sức của một người thì dù sao vẫn là có hạn."

Ánh mắt Chu Thanh đảo qua đảo lại, nhìn về phía Đại Lực Hùng Vương, thu lại phù triện, đem sợi tơ thủy hỏa cho Chu Nghi, nói với Đại Lực Hùng Vương: "Hùng Vương đạo hữu, người giờ đã quy thuận ta, bản đạo sẽ giao cho người làm chút chuyện, pháp lực của người cao thâm, lại có pháp bảo hộ thân, đủ để bảo vệ đám đệ tử của ta, người có đồng ý không? Đợi khi nghiệp duyên của người mãn hạn, bản đạo sẽ cõi trói cho người, để người được tự do." Truyen "Phật Đạo"

Đại Lực Hùng Vương hai mắt to đùng, đồ oạch như bảo thạch quay quay một vòng, thần niệm có chút gian xảo, tứ chi chạm đất, gật gật cái đầu mấy lần, những sợi lông trắng muốt trên người bay lất lờ, nếu không phải cơ thể đồ sộ thì còn có vài phần đáng yêu.

"Sư phụ, một con gấu to như vậy, chúng ta phải làm sao?" Chu Nghi nhận lấy sợi tơ thủy hỏa, nhìn vào con gấu lớn thân cao gấp mình 3 lần, tứ chi thô ráp khác hẳn mình, quả thực không biết phải làm sao nữa.

"Ha ha, sư muội ngốc ạ, còn không đa tạ sư phụ, đây là tiên duyên lớn lao của muội, sư phụ giao Hùng đạo hữu cho muội làm vật cưỡi, giống như tiên hạc của Huyền Không đạo trưởng vậy, có thể dùng để tấn bộ, điều này đối với Hùng đạo hữu cũng là thiện duyên, Hùng đạo hữu pháp lực cao thâm, so với ngự kiếm phi hành thì tốc độ hơn nhiều." Ôn Lam Tân nhìn khuôn mặt ngố đần một cục của Chu Nghi, liền cười sáng khoái nói.

"Hùng đạo hữu, nghiệp lực của người quá nặng, để tránh cho người bị nghiệp duyên lu mờ tâm trí, lại giờ thói hung tàn, bản đạo cũng là đại phát từ bi, giúp người một chút." Chu Thanh niệm chú, đem Thất Bảo Diệu Thụ hướng về phía thân thể đồ sộ đó quét quét mấy cái.

Đại Lực Hùng Vương lập tức bị thu nhỏ thân thể lại, kích thước lúc này chỉ bằng con nghé, lông tơ mềm mại trên lưng, trắng muốt như tuyết, Chu Nghi cười lên, vô cùng thoải mái.

Chu thanh lại lấy ra hai đạo phù triện, một đạo dùng chân hỏa luyện hóa, đã nhập vào bên trong cơ thể Đại Lực Hùng Vương, một đạo còn lại giao cho Chu Nghi, bảo nàng giắt ở trong ngực.

"Hùng Vương đạo hữu, bản đạo lo người bị lu mờ lí trí, nếu bỗng nhiên giờ thói hãm hại đồ nhi của ta, chỉ e là cái vòng phục ma kia sẽ khiến cho người phải khổ sở, hai đạo tử mẫu kim phù này liên quan chặt chẽ với nhau, ảo diệu vô cùng, nếu như đồ nhi của ta bị tấn công, cái kim phù mẹ sẽ chuyển giá tới nguyên thần của người, khiến người trải nghiệm đắng cay, người cũng hiểu, với pháp lực của người, có thể bảo đảm được sự an toàn cho đồ nhi của ta, không sợ nó bị tổn thương."

Tử mẫu kim phù là một trong những phù thuật mà Vân Trung Tử để lại, tinh hoa vô bì, là thủ đoạn tốt nhất mà các thượng cổ tiên nhân dùng để thu phục những yêu quái trong ngành làm vật cưỡi, hai đạo kim phù, một con một mẹ, kim phù con vận chân hỏa luyện hóa, có thể bám vào nguyên thần của vật cưỡi, kim phù mẹ để trong người của chủ nhân, nếu chủ nhân bị tấn công, thì kim phù mẹ sẽ chuyển giá vào trong cơ thể vật cưỡi, không lo vật cưỡi làm loạn, huống hồ, trong lúc chủ nhân đối địch, vật cưỡi cũng phải thể sống thể chết chống cự, nếu không vận đen sẽ rơi vào nó.

Chu Thanh đứng là đã có chiều này nên mới không giết Cốc sáu mắt và Đại Lực Hùng Vương, để làm bảo kê cho hai đệ tử công lực đạo hạnh kém cỏi nhất của mình.

Đại Lực Hùng Vương nghe Chu Thanh nói vậy, toàn thân run rẩy, giống như trời đất sụp đổ, suýt nữa lăn đùng ra đất, xài thủ đoạn với Chu Thanh, hẳn quả thực không phải đối thủ. Chu Thanh thâm cười khẩy trong lòng, ném U Hồn Bạch Cốt phiến cho Đại Lực Hùng Vương, tuy rằng bị phục ma kim cô khống chế thân thể, không thể biến hóa thành người, nhưng thi triển pháp lực và tu luyện thì không gặp trở ngại gì hết, chỉ là một số pháp thuật cần tới thủ quyết không thể dùng được, ảnh hưởng lớn tới thực lực.

Tiểu hồ ly thấy ti ti được hời lớn, biết rằng Chu Thanh sẽ đưa Cốc sáu mắt cho mình làm vật cưỡi, cũng rất vui mừng khôn tả, Cốc sáu mắt giống như thủy tinh vậy, chỉ là khuôn mặt hơi hung ác một chút, Tiểu hồ ly không để tâm, nàng xuất thân là yêu quái, chỉ chú trọng tới thực lực, không hề để tâm đó là một con cóc, Tiểu hồ ly cũng biết thực lực của Cốc sáu mắt cao hơn Đại Lực Hùng Vương, biết rằng Chu Thanh cưng chiều mình hơn một chút.

"Lục nhân đạo hữu, trong họa có phúc, ngài không nên như vậy, người độ qua sáu đại thiên kiếp, việc gì phải nhất thời hồ đồ, không nhìn ra được chân tướng. Bản đạo có tiên đan, có pháp bảo, dù người có lần thứ bảy thiên kiếp giáng lâm, cũng chẳng là gì trong mắt bản đạo, huống hồ bản đạo có thể thần thông khai khởi lục đạo luân hồi, giúp người tiêu trừ nghiệp lực, khiến người mãi mãi được Thiên kiếp yên nhiên!"

Chu Thanh thấy Cốc sáu mắt nằm phục trên đất, nhắm chặt đôi mắt, không nói không rằng, biết rằng nó không chịu làm vật cho người ta cưỡi, nhưng cũng chẳng làm gì được, việc sống chết không nằm trong tay nó, khi nghe Chu Thanh truyền âm cho mình như vậy, thấy những lời lẽ đó rất hấp dẫn, khẽ thay đổi tâm tính, cơ thể khẽ cử động đôi chút, rồi lại im lặng như cũ, cơ thể như một khối thạch anh, không hề có sinh khí.

Chu Thanh có đôi mắt tinh tường nên nhìn rất rõ, biết rằng nó đã bị lung lay ý chí, vội vã chớp thời cơ: "Người và Hiên Viên đạo hữu rồi sẽ có ngày

tương phùng, bản đạo cũng là nhân cùng nghĩa tận, trên người Hiên Viên đạo hữu còn có chín chín tám mốt can Huyền Âm phiến, chỉ cần luyện hóa hết, lại có sự trợ lực của thiên quý, thì sẽ tung hoành thiên hạ, hướng chỉ, Hiên Viên đạo hữu thông minh sáng suốt, chỉ cần không đụng độ với đám Côn Lôn lão đạo, thì không phải lo lắng, bản đạo cũng sẽ làm việc thiện, cho người một lời hứa, chỉ cần người bảo đảm sự an toàn cho đồ đệ của ta, nếu như Hiên Viên đạo hữu gặp nạn, bản đạo có thể ra tay giúp đỡ một lần, thế nào?"

"Ngài nói thật chứ?" Cốc sáu mắt bỗng nhiên mở to mắt, hẳn đã được chứng kiến pháp khí lợi hại của Nguyên Nguyên lão đạo, bây giờ Hiên Viên pháp vương lại một thân một mình, Trung Thổ đạo môn thực lực cường đại, nhân số đông đảo, các đại môn phái đều có trấn sơn pháp bảo, tình cảnh của Hiên Viên pháp vương không được tươi sáng cho lắm, lời hứa này của Chu Thanh quả là không hề nhỏ.

"Tính mạng của người trong tay bản đạo, bản đạo có cần thiết phải lừa gạt người không?" Chu Thanh đã xuống thang với nó, nếu như nó còn không biết tốt xấu, thì Chu Thanh sẽ xuống tay.

Nếu không phải con cốc này có ngàn năm tu hành, kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô ngần, là sự lựa chọn tốt nhất cho việc bảo hộ tiểu hồ ly, Côn Lôn động thiên bị máu đen làm ô uế, Vô Chân lão ni càng có cơ để gọi Nguyên Nguyên đến mượn Thanh Tinh dương liễu trong tay Đại Tự Tại Cung chủ, đến lúc đó, dù không có ác chiến, cũng phải để tâm tới các đệ tử, như vậy sẽ bị phân tâm rất nhiều.

Môn hạ đệ tử tí thí, đó là điều không thể tránh khỏi, tuy rằng đạo hạnh của Tiểu hồ ly và Chu Nghi lúc này cũng vượt xa đám đệ tử bình thường của Trung Thổ đạo môn, nhưng có thêm đám vật cười bảo kê này thì ăn chắc hơn.

"Nếu đã vậy thì ta chấp nhận."

Truyện "Phật Đạo "

Cốc sáu mắt cũng không còn cách nào khác, dù sao cũng không thoát khỏi sự khống chế của Chu Thanh, có trời mới biết kẻ này còn sử dụng thủ đoạn tàn độc nào nữa với mình, nếu thẹn quá hóa giận, đem nhục thân nguyên thần của mình toàn bộ đoạt lấy, rồi lại truy sát Hiên Viên pháp vương, vậy thì sẽ chẳng còn chút tàn địa nào hết. Bây giờ Chu Thanh rõ ràng đã xuống nước với hắn, Cốc sáu mắt cũng là kẻ thông minh, biết được đạo lý hảo hán không nhìn vào thiệt thòi trước mắt, hướng hồ Chu Thanh giới thiệu thủ đoạn, khiến cho lãng gác nhuệ khí của hắn bị tiêu tan phần nửa, những tôn nghiêm nhỏ nhất này cũng sắp bị tiêu tán hết sạch, không cần Chu Thanh động thủ, tự biến nhỏ lại thân hình vừa đủ để một người cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 191: Yêu Ma Tái Hiện

Chu Thanh dùng từ mẫu kim phù chia ra, kim phù con chui vào trong con cốc, kim phù mẹ giao cho Tiểu hồ ly giữ, Tiểu hồ ly kéo sợi tơ thủy hỏa, ngồi lên lưng con cốc, một mùi thơm theo gió khuếch tán, bay vào trong khứu giác của con cốc, con cốc liên đảo đảo mắt thăm ngửi: "A đầu này thơm quá!" Truyện "Phật Đạo " Truyện "Phật Đạo "

"Thiền Thù ca ca, tôi cười trên lưng ngài, ngài đừng trách tôi nhé, sư phụ nói rồi, ngài phải bảo vệ tôi đấy."

Tiểu hồ ly ngồi trên lưng con cốc day qua day lại, rất là kỳ lạ, cơ thể con cốc giống như một khối thạch anh, vô cùng bóng bẩy, cơ thể cứng rắn như ngọc thạch, Tiểu hồ ly khế vuốt ve mọi chỗ, rồi nhìn vào đôi mắt to đùng trên đầu con cốc, lại càng thích thú, hai tay thò ra vuốt va đầu của con cốc nói giọng nhẹ nhàng, hương thơm lại càng nồng nàn.

Tiểu hồ ly vốn dĩ thuộc về tộc Mỹ Hồ, bây giờ đạo hạnh tăng tiến, bát tri bát giác phát ra một loại thuật pháp mê hoặc, nguyên thần của con cốc bị lừa ma nung luyện, đau đớn vô cùng, vẫn chưa hồi phục, cộng thêm việc Chu Thanh công phá tâm thần của hắn, xóa bỏ nhuệ khí của hắn, nhất thời tâm thần thất thủ, trong lòng bị Tiểu hồ ly mê hoặc xuất hiện hảo cảm với nàng.

"A đầu này kinh thật, còn mạnh hơn cả sư phụ rất nhiều!" Con cốc thầm nghĩ trong đầu.

Bộ dáng ủ rũ của Đại Lực Hùng Vương, so với con cốc lúc này rất khác biệt, Chu Nghi tay cầm sợi tơ thủy hỏa, thần sắc nghiêm trang, khác hẳn so với bộ dạng hoạt bát hiếu động của tiểu hồ ly, hai tí muội có bản sắc riêng của mình.

"Côn Lôn động thiên bị máu đen của U Minh Huyết Hà nhuộm màu?!" Thấy Chu Thanh thi triển thủ đoạn, thu phục hai yêu quái ghê gớm làm vật cười, bốn Không Động lão đạo vô cùng ngưỡng mộ, nhưng thực lực của người ta đã thấy rồi, đây là chuyện đương nhiên, thấy Thiên Đạo tông cường đại như vậy, bốn lão đạo trong lòng vô cùng hoan hỉ, lòng mừng thầm khi được cái cây đại thụ này chống đỡ.

Bốn lão đạo đang ở trong sa mạc tu luyện, Chu Thanh bay tới, chỉ gọi họ giúp đỡ trăm yêu trừ ma, không nói tình hình cụ thể, bây giờ Chu Thanh sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng, lúc này mới hỏi ra điều nghi hoặc bản khoản trong lòng, Chu Thanh cũng không giấu diếm, nói ra toàn bộ tình hình, Đại Tự Tại

Cung chủ nghe vậy thì biến sắc, bốn lão đạo vừa mừng vừa lo, mừng là Côn Lôn động thiên có thể coi như đã xong, lo là vì Côn Lôn lại có một cao thủ già dơ, nhất là Hạnh Hoàng kỳ, Trầm Tiên phi đạo, căn bản là họ không chống đỡ được.

Nhìn vào tình hình này, chỉ có Chu Thanh mới có đủ thực lực tranh tài cao thấp, nên bọn họ liền tỏ vẻ cung kính với hắn, tâm tính dựa dẫm lệ thuộc lại càng rõ ràng, và thứ Chu Thanh muốn cũng chính là điều này.

"Côn Lôn động thiên bị hủy, đây là một chuyện kinh thiên động địa, mấy hải ngoại yêu vương kia đúng là lợi hại, nếu như chúng đi tới Không Động của ta trước, thì chắc chắn sẽ không thoát nổi họa diệt môn, thế nhưng cao nhân tất có cao nhân trị, núi cao còn có núi cao hơn, những lão yêu vương này dù có cường đại ra sao, nhưng vẫn sẽ bị vị Thiên Đạo tông chủ này thu làm vật cười! May mắn thay chúng ta đã là đồng minh với cái cây đại thụ này, Thiên Đạo của hắn khai tông lập phái ở hải ngoại, Không Động của chúng ta ở Trung Thổ, thế lực không dính dáng tới nhau, Côn Lôn bị suy sụp chính là một lợi thế lớn cho chúng ta."

Huyền Thần Huyền Không mấy vị lão đạo đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn con cóc sáu mắt và Đại Lực Hùng Vương đang bị Tiểu hồ ly và Chu Nghi ngồi chễm trệ bên trên, lúc đầu còn thấy hơi lo lắng, nhưng sau đó thì lại thấy vui mừng, lúc này đang suy tính làm sao để thu được lợi từ chuyện này.

Chu Thanh nói với Đại Tự Tại Cung chủ: "Xây ra chuyện này, xem ra bản đạo cần phải tá túc tại đây thêm vài hôm, đợi khi đám người Côn Lôn tới, vạn nhất xảy ra tranh cãi, thì cũng sẽ là một cánh tay đắc lực trợ giúp mọi người, ta thấy Nguyên Nguyên lão đạo là người hiểu chuyện thị phi, chỉ duy có Vô Chân lão ni, bản tính khó lường, lại mưu đồ chiếm lấy cảnh dương liễu Thanh Tịnh của Đại Tự Tại Cung chủ, nếu như bà ta có tình gây ra hiềm khích, thì sự việc sẽ không dễ giải quyết, vẫn cần phiên đến mấy vị đạo trưởng ở lại thêm một thời gian, lần này Côn Lôn đạo hữu và mấy vị đạo hữu hải ngoại xảy ra xung đột, cũng chỉ là một chuyện vật vãn, bản đạo sẽ cố hết sức giải quyết thỏa đáng."

"Điều này đương nhiên rồi, dù sao thì Không Động của bọn ta cũng là miền đất thanh tịnh, không bị dính dáng bởi chuyện thế tục, tiếp xúc với người thế tục cũng rất ít, lại cộng thêm việc có đồ nhi Địa Linh của ta quản lý mọi chuyện, bên cạnh còn có Huyền Linh lão đạo lão đạo tọa trấn, nên chúng ta mới được thanh thoi tu luyện yên tĩnh thế này!"

Chương môn Huyền Thần lão đạo nói nhỏ nhỏ: "Đại Tự Tại Cung dù sao cũng là một đạo môn ở Trung Thổ, Vô Chân lão ni kia thuộc dòng dõi Phật môn, không có tư cách đến đạo môn mượn pháp bảo này kia, nếu như Côn Lôn dám tới đây đòi hỏi, thì bọn ta sẽ giành lấy Thanh Tịnh Lưu Pha bình từ tay Vô Chân lão ni sang cho cung chủ, khiến cung chủ tăng thêm sức mạnh, quét sạch thánh địa Côn Lôn, như vậy mới thể hiện được thủ đoạn của đạo môn chúng ta."

Chu Thanh nghe vậy, thầm thở dài, không hổ là gùm càng già càng cay, những lão đạo này, đừng nghĩ rằng bọn họ ở trong núi sâu tu luyện, không nghe chuyện thế sự, có lúc còn hơi hồ đồ, nhưng khi nhắc đến những đại đạo lý cơ bản thì họ đều rất rành rọt. Mỗi một pháp bảo, đều có một pháp quyết đặc thù tương ứng kết hợp cùng, Vô Chân lão ni kia nếu giao cho cung chủ Đại Tự Tại Cung Thanh Tịnh Lưu Pha bình, thì cũng phải nói ra cả pháp quyết tế luyện tương ứng, đạo lý tương tự, Đại Tự Tại Cung chủ cũng phải làm như thế. Cứ như vậy, thì sẽ chẳng ai chịu chấp thuận cả, Côn Lôn thì đang gấp gáp hồi phục lại động thiên, vậy thì phải xem bên nào chiếm lý lẽ hơn, đương nhiên phải có cả hậu thuẫn thực lực cường đại mới là chính yếu.

Con cóc giậm 4 chân, há rộng miệng, ngáp một cái, duỗi dài lưng, dưới cái chân bành bành to dài mọc ra mấy yêu vân xanh lục, vươn lên trên mấy chục trượng cao, sau đó bay lượn trên bầu trời, Tiểu hồ ly tay cầm sợi tơ thủy hòa buộc vào cổ con cóc, hưng phấn kêu gào thích thú, chơi rất vui vẻ, Chu Nghi cũng bảo Đại Lực Hùng Vương gia khởi yêu vân bay lên chín tầng mây, vật cưỡi của hai người một xanh một trắng, cộng thêm dung mạo của hai nàng hồ ly, cùng với tiên y lấp lánh ánh kim, giống như là tiên nữ lâm phạm.

Điều khiến cái đẹp trở nên "đẹp bớt", đó là hai con vật cưỡi đều là tuyệt đại yêu vương, biến hóa thành hình người thì còn tạm, chúng có thể sử dụng yêu khí biến hóa thành huyền công đạo gia chính tông, bây giờ hiện lại nguyên hình, yêu lực trong cơ thể không thể nào chuyển hóa, trong lúc bay nhảy yêu khí trôi cuộn cuộn, mây xanh lượn lờ, phối hợp cùng với tư thái của hai nàng tiên nữ hồ ly, nhìn có chút bất luân.

Hai ti muội hồ ly, khắc khổ tu luyện thần thức tới luyện thuật mà Chu Thanh truyền cho bọn họ, kết hợp với pháp thuật tu luyện của hồ tộc, đã đem yêu khí trong cơ thể để ở trong một viên Xá Lợi, ẩn giấu sâu trong nguyên thần.

Có điều như vậy cũng là điều tốt, yêu lực tự thân, kinh qua chuyển hóa, thì lại càng cự đại, khi đối địch có thể dùng toàn lực, cho nên mỗi khi yêu quái liều mạng tranh đấu, đều phải hiện ra nguyên hình.

"Sư phụ, có được một vật cười như thế này bảo vệ, thực lực của hai tiểu sư muội sẽ vượt xa con rất nhiều."

Ôn Lam Tân cũng rất ngưỡng mộ họ, nhưng nàng cũng biết, mình vừa mới nhập môn, trước kia cũng là một ma đầu có tiếng, Chu Thanh e rằng vẫn còn có chút phòng bị với nàng.

"Ừ, hai a đầu này thân thể đáng thương, tu vi còn thấp, kinh nghiệm không nhiều, gia nhập làm môn hạ của ta, thì ta sẽ bảo vệ bọn chúng an toàn, con còn có một vị sư đệ, cũng đang ở trong tiên phủ hải ngoại của ta tu luyện, công lực bây giờ e rằng đã không thua kém con."

Chu Thanh nhìn Ôn Lam Tân, hai mắt lấp lánh kim quang, bỗng nhiên truyền âm tới: "Ta và con duyên phận không cạn, trước kia tu vi của con còn ở trên ta, tổ tính hơn ta một bậc, nghe đạo có trước sau, đặt giả vi sư, con cũng không cần quan tâm, gia nhập môn đạo của ta, con đương nhiên sẽ không bị thiệt thòi, ở chỗ ta pháp bảo có rất nhiều, nhưng uy lực cũng rất cường đại, nhưng lại chẳng có thứ nào thích hợp với con. huyền tấn đại pháp mà con tu luyện đã đạt tới độ viên mãn, dùng huyền tấn châu ngưng luyện đệ nhị nguyên thần, cũng là rèn luyện thần thức, cùng một phương thức với bản môn công pháp, ta thăng tiến nhanh chóng như vậy, cũng là nhờ có công pháp thần diệu này."

Chu Thanh dùng pháp thần thức tới luyện của huyền công tăng thứ nhất thông qua ý niệm truyền cho Ôn Lam Tân, Ôn Lam Tân không hổ danh từng là một ma đạo tông sư, tuy rằng một thời gian không hiểu ý niệm thiên tâm bên trong, nhưng cũng cảm nhận được công pháp này là tạo hóa đoạt thiên địa, huyền cơ xâm nhập nguyệt.

Huyền Tẩn đại pháp mà Ôn Lam Tẩn đang tu luyện, ngưng kết thành Huyền Tẩn châu, vốn dĩ chính là một thứ Xá Lợi, cùng chung một đường, cộng thêm kinh nghiệm tu luyện phong phú, khi lĩnh ngộ sẽ nhanh hơn Chu Thanh gấp mấy lần.

Lần tranh đấu này tuy rằng đối thủ rất mạnh, nhưng Chu Thanh tính toán chặt chẽ, dẫn dụ địch vào trùng, thuyết phục từng tên yêu vương một, cũng không hề xuất hiện một nguy cơ hung hiểm nào hết, Thiên Đạo tông thực lực đại tăng, nhân đinh cũng dần dần hưng vượng, có khí thế và uy phong của đại môn đại phái, nỗ lực của Chu Thanh, cuối cùng đã thu được thành quả.

Tạm thời mọi chuyện bình yên, đám người bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau, tùm tùm bỏ đi chỗ khác chơi, chỉ còn lại Chu Thanh và mấy vị lão đạo Không Động ở lại sa mạc, Tiểu hồ ly, Chu Nghi cũng dần theo con cóc và Đại Lực Hùng Vương đi về Đại Tự Tại Cung động thiên vui đùa.

Ôn Lam Tẩn đi theo Vân hà tiên tử vào trong động thiên, ai nấy tu luyện thứ của mình.

"Chu chân nhân, Thiên Hóa đại trận của Vân Trung Tử tiên thánh quả nhiên thần kỳ, lần này nếu Côn Lôn dám bất chấp đạo lý, mượn cơ hội này để bắt bẻ Đại Tự Tại Cung đạo hữu. Tọa dựng thanh thế, cần phải khiến hần tôi tắm mặt này trở về mới được!"

Huyền Không lão đạo trông thấy Chu Thanh chỉ pháp quyết, mặt đất mọc ra một hóa trụ màu vàng cao chừng vài trượng, Chu Thanh dùng chân quyết đem chân hỏa mặt trời tụ hội, bỏ đi tạp chất, dùng Thông Thiên Thần Hỏa trụ càng phát huy được uy lực, dù sao bây giờ nhất thời vô sự, chỉ đợi đối phương đến tìm, Chu Thanh rất thanh nhàn, gạt bỏ những tai họa trong đầu, tâm tình vô cùng thoải mái, từng chút chân hỏa mặt trời được Chu Thanh dùng pháp lực tích lũy thu nhỏ, hóa thành chất lỏng màu vàng tan chảy, từng chút một được bơm vào trong Thông Thiên Thần Hỏa đại trụ, rồi được phong ấn. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh mỉm cười, không hề trả lời, nói ra thì không được đẹp mặt lắm, Thiên Hóa đại trận quả thực lợi hại, nhưng Chu Thanh cũng không thể tự biên tự diễn, còn nếu khiêm nhường thì cũng không tốt, nói nào là đây chỉ là chút tài hèn mọn, chẳng khác nào bôi nhọ uy danh lâm liệt của Vân Trung Tử.

Huyền Không lão đạo thấy vậy, biết rằng mình nói có chút đường đột, liền cười trừ mấy tiếng, đột nhiên, trên trời xuất hiện mấy đạo huyết quang, một loại tinh quang như là linh xà lao về phía mấy người, chỉ nghe một tràng tiếng nổ ầm ỉ, âm thanh xé gió phá nát bầu không lao tới, chúng nhân đều ngừng đầu lên nhìn, đó là một thanh phi kiếm trong suốt như ngọc anh, dài chừng một mét, bề ngang cỡ một đốt ngón tay, vừa ngắn vừa nhỏ, không có chuôi kiếm, không biết đã thi triển pháp thuật gì, bên trên mặt kiếm lượn lờ mấy đạo huyết quang, không thấy có một chút tà khí.

"A! Xảy ra chuyện gì vậy, đây là huyết kiếm truyền thư của bản môn, nếu không có đạo diệt phái thì sẽ không được phép xuất ra, đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ trong môn phái có biến cố gì!" Trông thấy thanh phi kiếm nhỏ thó kia, bốn lão đạo đại kinh thất sắc, ngay cả chương môn Huyền Thần lão đạo cũng phải hét lớn, giờ tay ra gạt cho phi kiếm bị cuộn vào trong chiếc áo choàng, rồi rơi vào tay, huyết quang bên trong phi kiếm bay ra, hóa thành một bức huyết thư.

Mấy lão đạo còn lại cũng đang rất nháo nhác, rồi nhìn về phía Chu Thanh, xem vẻ mặt thì lòng đang nóng như lửa đốt, không còn để tâm tới chuyện khác nữa.

"Ồ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ Côn Lôn đến tìm Không Động? Nói cái gì mà khi nào có họa diệt phái thì mới dùng huyết kiếm truyền thư chứ, các vị có khoa trương quá không, cho dù Không Động và Côn Lôn có ân oán, cũng không đến mức diệt phái chứ? Chẳng lẽ lại là Hiên Viên pháp vương? Không thể không thể, hần đã bị ta đánh răn đe rồi, tạm thời không nên xuất hiện, huống hồ với sức lực một người, chỉ e ngay cả trận pháp bên ngoài Không Động cũng đã khiến hần phải vật vờ rồi." Chu Thanh trong lòng đầy nghi hoặc.

"Thiên tướng đại loạn, thái bình ngàn năm, cuối cùng đã bắt đầu dấy loạn rồi, không ngờ rằng Không Động của chúng ta lại bị hạ độc thủ đầu tiên! Đồ đệ đáng thương của ta!" Một lão đạo liền cất tiếng khóc nức nức, "Chương môn sư huynh, chúng ta hãy mau chóng trở về núi, quyết sống mái với đám yêu nghiệt kia thôi!"

Huyền Không lão đạo cũng vô cùng cảm phẫn, gương mặt giận đến đỏ bừng, cơ thể gầy nhom không ngừng run lên: "Làm gì có lẽ đó, hảo yêu nghiệt, lão đạo không giết được các ngươi thì thế không làm người!"

Chỉ có thần sắc của chương môn Huyền Thần lão đạo là vẫn bình tĩnh lạ thường, cuối cùng đã thể hiện được phong độ của một chương môn đại phái, liền quát lớn: "Sao lại mất khí thế thế hả? Chuyện này chưa đến mức không thể cứu vãn được, may mà Địa Linh đồ nhi của ta tùy cơ ứng biến, cảm chân được yêu nhân, chúng ta phải mau chóng quay về, tránh cho môn hạ đệ tử bị tàn sát, nếu còn chậm trễ thì e rằng Không Động của ta sẽ phải chịu họa diệt môn đấy."

"Sao thiên hạ bây giờ lại lắm yêu nghiệt đến thế, Chu chân nhân vừa thu phục được một đám, thì lại có đâu bọn yêu nghiệt hung hiểm hơn xuất hiện, lẽ nào sự thịnh vượng của chính đạo chúng ta những năm qua chỉ là giả dối!" Một lão đạo khác sốt sắng, chạy qua chạy lại, như thể con kiến bị rang trên chảo nóng.

"Chư vị đạo hữu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?" Trông thấy những nhân vật cao nhân đắc đạo kia bộ dạng thất thểu như vậy, Chu Thanh càng lúc càng thêm nghi hoặc, không thể suy luận ra điều gì.

Nghe thấy Chu Thanh hỏi, đám lão đạo vội sức tinh lại, Huyền Thần cúi đầu bái Chu Thanh một bái, khiến cho Chu Thanh phải vội vã chạy lại ngăn cản: "Đạo hữu, thế đã có chuyện gì?"

"Chu chân nhân, pháp lực của ngài cao thâm, xin hãy giúp đỡ Không Động bang bọn tôi!" Huyền Thần lão đạo vội nói: "Hôm qua, có hai con yêu nghiệt tới Không Động, một nam một nữ, bỗng nhiên lại cầm Nghiễm Thành tiên lệnh thất truyền đã lâu của Không Động, hai con yêu nghiệt này thần thông quảng đại, lại có ma bảo hộ thể, mạnh hơn cả hai con yêu quái mà Chu chân nhân vừa thu phục, chúng tôi không phải là đối thủ của chúng, mong chân

nhân giúp giải nguy khốn cho chúng tôi, tình hình gấp gáp, chúng tôi cũng không tiện nói rõ, mong chân nhân đi theo tới Không Động, trên đường sẽ giải thích thêm với chân nhân."

Huyền Thần lão đạo vô cùng sốt sắng, Chu Thanh nghe vậy, tình hình thế này cũng không phải là nguy tạo, nên cũng có một chút tò mò: "Chẳng lẽ thiên hạ còn có loại yêu quái hung mãnh đến như vậy sao? Còn mạnh hơn cả Đại Lực Hùng Vương và Cốc sáu mắt, e là đã nói hơi thái quá rồi, hay cứ thử đi một chuyến xem thế nào, đám Không Động lão đạo này đã không màng thể diện cầu xin ta thì ta cũng không tiện từ chối."

"Thiên Đạo và Không Động vốn là một nhà với nhau, bản đạo đương nhiên sẽ giúp đỡ rồi. Lam Thần, con trở về báo với Vân Hà, nói rằng ta đi tới Không Động! Sẽ về trong thời gian ngắn. Cũng không cần lo lắng vấn đề Côn Lôn." Nghĩ lại, Chu Thanh vẫn thấy không yên tâm, lại thầm truyền âm cho Lam Thần: "Ta truyền cho con phương pháp vận khởi Đồ Thiên đại trận, mấy pháp bảo của Côn Lôn Nguyên NGuyên lão đạo rất lợi hại, chỉ có Đồ Thiên đại trận mới có thể khắc chế được, khi ta không ở đây, Côn Lôn lại tới, chắc chắn sẽ xảy ra xung đột, con truyền lại cho Vân Hà, hai người thương lượng, tùy cơ hành sự, vào lúc cần thiết thì không phải nghĩ ngợi nhiều, luyện hóa sạch bọn chúng cho xong luôn!"

Gặp biến cố bất ngờ, Lam Thần cũng hiểu đôi chút, nghe thấy Chu Thanh truyền âm ngữ khí đầy hung hiểm, không khỏi rung mình ớn lạnh, gật đầu lia lịa. Đối với Đồ Thiên đại trận, Lam Thần nghiên cứu Hóa Huyết đạo đã lâu, cũng có một số điều tâm đắc, Chu Thanh truyền cho phương pháp vận khởi, hẳn vừa nghe là đã hiểu, cơ thể lóe sáng, bay về phía Đại Tự Tại Cung động thiên, Chu Thanh và bốn lão đạo Không Động giá khởi độn quang, vội vàng bay nhanh như gió về phía núi Không Động.

Trên đường đi, Chu Thanh đã hiểu được rõ tình hình, thì ra tu vi của Địa Linh đại tiên, trở về quản lý sự vụ trong môn phái, Huyền Linh lão đạo lão đạo cũng trở về tu luyện tọa trấn, đóng toàn bộ Cẩm Chế trong động thiên, không để lộ ra chút khoảng trống nào, nhưng vào ngày hôm qua, có hai con yêu quái một nam một nữ tới đòi vào, Không Động phong sơn chặt chẽ, không mở Cẩm Chế, nhưng cặp nam nữ này lại cầm trong tay Nghiễm Thành tiên lệnh thất truyền đã lâu do tổ sư khai phái Không Động Nghiễm Thành Tử để lại.

Nghiễm Thành tiên lệnh này cũng không phải do Nghiễm Thành Tử chế tạo ra, vốn là do môn hạ đệ tử của ông đòi thứ ba chế tạo ra để tuyên truyền uy nghiêm của tổ sư, kết giao thiện duyên lưu lại, rồi tặng cho một số tán tu hảo hữu để tạo quan hệ, cùng tính chất với cái lệnh bài mà Thục Sơn tặng cho Chu Thanh.

Sau này đệ tử đòi thứ ba đó phi thăng, chương môn mới giữ nghiễm tổ huấn, bế môn bắt xuất, không chịu giao lưu với ngoại giới, khổ tu đạo thuật, Nghiễm Thành tiên lệnh cũng từ đó thất truyền, trong khi đó những tán tiên được cầm Nghiễm Thành tiên lệnh cũng phi thăng dần, có người còn bị cả thiên kiếp đánh chết, cũng không lưu lại, cho đến tận bây giờ, chuyện này trong điển tịch của Không Động có ghi chép lại, nhưng khá mơ màng, không được rõ ràng.

Địa Linh Tử không biết, còn Huyền Linh lão đạo thì biết, liền mở trận pháp hộ sơn ra, để cặp nam nữ kia vào trong, lúc đầu thì rất êm đẹp, đôi nam nữ này nói rằng mình là hậu duệ của tán tiên kết giao với Không Động tổ sư, muốn Không Động giúp đỡ đi hải ngoại nghe ngóng một số chuyện, trong lúc thời buổi đang loạn lạc, chương môn lại không có trong động thiên, Huyền Linh lão đạo lại khá cảnh giác, đối phương lại lịch bất minh, không thể nào vô duyên vô cớ ra tay giúp đỡ, tiên lệnh của Nghiễm Thành là chuyện rất lâu về trước, nên cũng không thêm để tâm tới, liền cự liệt từ chối.

Nào có ngờ, vừa mới từ chối xong thì đôi nam nữ kia liền giờ mặt, hai bên xảy ra xích mích, tên nam tử điên tiết, chặt đứt một cánh tay của Linh Hư, may mà Địa Linh Tử sớm đã nhìn thấy tình hình bất ổn, liền cứu lấy Linh Hư, rồi kêu đám đệ tử núp vào trong thánh địa của Không Động động thiên, trong động đào nguyên, dựa vào những Cẩm Chế do Nghiễm Thành Tử để lại để chống đỡ, một số đệ tử không kịp trốn bị chúng bắt giữ, một nữ đệ tử tư chất tốt bị nữ yêu nhân đưa một nguyên thần cướp mất thân thể, chết thảm tại chỗ, còn có cả một vài nữ đệ tử bị tên nam yêu nhân kia cưỡng dâm tại chỗ, hút cạn chân âm, thân hình bị diệt

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Địa Tiên (1)

Huyền Linh lão đạo hao phí một nửa đạo hạnh, dùng huyết kiếm đột phá phong tỏa, mới truyền đạt được thông tin, dùng thuật thiên lực huyết cảnh truyền đạt lại sự việc, nói rằng yêu nhân mạnh mẽ dị thường, còn có thêm mấy pháp bảo lợi hại, cứ mấy thời thần lại bắt đầu tấn công vào trong, Cẩm Chế do Nghiễm Thành Tử để lại sắp không chống chịu nổi nữa, nên muốn Huyền Thần tìm người trợ giúp, chậm trễ thì không còn kịp nữa.

"Còn có cả chuyện như vậy nữa ư?" Chu Thanh thất kinh, vừa mới giải quyết đám Hiên Viên pháp vương, lại xuất hiện một đám yêu quái cường đại hơn, chẳng lẽ đây là một năm đen đủi ư?

Mấy người cũng không nói nhiều, gắng sức lao nhanh về phía trước, Chu Thanh cũng không còn thời gian nghĩ ngợi, một thời thần sau, cuối cùng đã đáp xuống được Không Động động thiên.

"Yêu nhân cường đại, Chu chân nhân cần cẩn thận, gặp thì giết ngay, không phải nói nhiều, điều này can hệ tới tồn vong của bản phái, chúng ta toàn lực

xuất thủ!" Huyền Thần lão đạo lặng lẽ mở Cẩm Chế, cùng Chu Thanh cản trọng độn nhập vào bên trong.

"Ha ha, ha ha, đám các ngươi đúng là một lũ kiến cỏ sâu bọ, rượu mời không thích thích rượu phạt, hôm nay ta sẽ phải diệt trừ cái Không Động nhỏ bé này, Nghiễm Thành lợi hại biết bao nhiêu thì cái đám môn hạ đồ từ đồ tôn lại vô dụng biết bấy nhiêu, đẹp mắt quá ha!!!" Vừa vào động thiên, một giọng nói chói tai đã vọng tới, khiến cho màng nhĩ của Chu Thanh cũng hơi đau nhói.

Không Động động thiên và Thục Sơn động thiên có chỗ giống nhau, đều là những dãy núi đơn nhất nối lại với nhau, có điều nó to lớn hơn so với Thục Sơn động thiên gấp mấy chục lần, Chu Thanh nhìn rất rõ, trên đỉnh một ngọn núi có mấy người đang đứng.

Hai nữ một nam, người nam to lớn dị thường, hạ thân trần truồng, thượng thân mọc đầy lông đen, không giống loài người, cầm trên tay binh khí bén nhọn vô cùng, là đao mà không phải đao, là kiếm mà không phải kiếm.

Hai nữ từ còn lại một ôm Ngọc Thạch tỷ bà, một cầm giỏ hoa, Chu Thanh thất kinh trong lòng, một nữ tử trong đó xuất thân từ tiên phủ Bắc hải, nữ tử còn lại, tuy rằng trông hơi giống với Không Động nữ đệ tử, nhưng Chu Thanh biết đó chính là nữ tử đoạt xá đã bị Lam Thần hủy hoại nguyên thân.

"Khoan nào, yêu quái thật là cường đại!" Chu Thanh lập tức cảm nhận được người đàn ông cao lớn không giống người thường kia toát lên yêu lực huyền diệu, hơn hẳn Cóc sáu mắt, quay lưng lại với Chu Thanh, nhìn rõ chân tướng, thực lực đối phương thật sự rất mạnh, Chu Thanh cũng không dám xuất thần niệm, không biết là yêu quái phương nào, nhưng thân hình cao một trượng lẻ hai, toàn thân lông đen, nhất định không thể là người thường.

"Ta nhớ trong tay những tên yêu quái thường có những pháp bảo rất lợi hại, tề tề, Định Phong châu đang ở trong tay Vân Hà, gió thần của quạt Ba Tiêu ta thật khó đối phó được!" Trong đầu Chu Thanh đang suy tính thực lực của đối phương.

Hai nữ yêu bản thân bây giờ có vẻ yếu đi, nhưng chắc chắn vẫn hơn Cóc sáu mắt, uy lực của pháp bảo trên tay cũng cao hơn Cáp Mô nhiều, tên nam yêu to cao kia, ngay cả Chu Thanh cũng không nhìn rõ khả năng thâm sâu, chỉ cảm giác một hơi thở mờ mờ ảo ảo vô cùng lớn ẩn sâu trong cơ thể, chiếc binh khí răng cưa kia hắn cầm trên tay, sát khí ngút trời, nhìn nó lác lác như có hàng ngàn ánh sáng màu đen nhấp nháy vô cùng hung ác. Theo nhận định của Chu Thanh về bảo vật thì binh khí này so với Hóa Huyết đao còn cách xa, luận pháp bảo đơn lẻ mà nói, mỗi người một vật đơn độc xông lên thì Chu Thanh không hề sợ hãi, nhưng nếu ba người cùng lúc xông tới, Chu Thanh e rằng sẽ phải chạy trốn chết. Truyện "Phật Đạo "

Khi đối phó với cuộc bao vây tấn công của ba con yêu quái là Cáp Mô, Hiên Viên pháp vương, Đại Lực Hùng vương, Chu Thanh đã phải dốc cạn sức lực, sức mạnh của hai nữ một nam này lại mạnh hơn nhiều so với ba yêu quái kia, cho dù Chu Thanh mạng lớn, e rằng không chết thì cũng thổ huyết đến chết.

Còn tứ lão Không Động, còn lâu mới đối phó nổi ba kẻ này, không phải suy nghĩ, chỉ sợ người ta cầm ra cây quạt Ba Tiêu tạo ra một trận lửa lớn, đem bốn người lão đạo Phán Hư sơ kỳ thời ngược trở lại cũng có thể được.

"Giới đạo hôm nay bắt đầu có biến rồi à, yêu quái ngày càng lộ hành!" Chu Thanh trong chớp mắt so sánh thực lực, trong lòng có phần hồi hận, bản thân lúc trước không ngờ đến. Sớm biết như thế thì đã đem hai mươi cái Đồ Thiên Minh Vương kỳ đến, thiết lập Đồ Thiên Thần Sát đại trận, ba con yêu quái này dù lợi hại thế nào thì cũng dư sức bảo vệ mình.

Lại nghe thấy âm thanh của tiếng sấm sét vang vọng, trong vòng một trăm dặm xung quanh Không Động động thiên cũng đều bị chấn động mạnh, tạo ra những đợt sóng không khí với những chỗ giao tiếp với hư không bên ngoài. Thì ra hai con yêu nữ kia chân đạp mây bay đến, đều tự ném pháp bảo lên không trung, một chuỗi những lôi quang điện hỏa, địa hỏa thủy phong tạo thành tầng tầng quang huy, oanh kích từ trên xuống một ngọn núi lớn. Ngọn núi đó hiển nhiên là ngọn núi cao nhất trong toàn bộ Không Động động thiên, cao hơn nhiều so với những ngọn núi xung quanh, đúng là như hạc giữa bầy gà. Truyện "Phật Đạo "

Vô số những pháp thuật tấn công về phía ngọn núi kia, xung quanh ngọn núi lớn hiện ra một tầng mỏng kim quang chặn đứng lôi quang điện hỏa, đôi bên đụng nhau, phát ra tiếng nổ đùng, mặc dù vàng kim quang bảo vệ núi là một tầng mỏng, nhưng lại kiên cố dị thường, dù cho hai yêu nữ kia phá vỡ thế nào cũng đều không tiêu tán, chỉ cần pháp thuật vừa dừng lại thì lại có thể từ từ khôi phục như cũ. Trong lúc nhất thời dù thế nào cũng không làm gì được.

"Tên Sói tinh đáng chết nhà ngươi, chỉ ngồi xem mà không biết vào giúp à, cẩn thận ta quay về tổ cáo nhà ngươi trước mặt nương nương, cho nhà ngươi biến thế nào là không đánh mà chạy!" Nữ tử bị Lam Thần hủy hoại thân thể mà đoạt xá kia đột nhiên quát tháo với tên nam tử cao to.

Trên đỉnh núi vẫn còn rất nhiều xác chết, nam có nữ có, mỗi xác chết đều mất tay cụt chân, đầu lia khỏi cổ, những chiếc đầu lâu lẫn lông lóc, thực tại có chút thảm thương, mà xác chết của nữ tử lại có phần khó coi, toàn thân trần truồng, da thịt thân trên khô lại, như một cái xác khô, thân dưới thì máu me bê bết, chẳng khác gì một cục thịt, hiển nhiên là bị dùng thủ đoạn ma quỷ giết chết, lại bị hút hết âm khí và tinh huyết, ngay cả hồn vía cũng bị chiếm đoạt, tất cả đều bị tiêu tán.

"Yêu quái thật hung tàn, so sánh lại, Hiên Viên pháp vương hóa ra chỉ như là một đứa trẻ con còn bú sữa mẹ ơ ơ khóc!" Chu Thanh nhìn thấy tình cảnh bi thảm của Không Động, trong lòng đầy kinh ngạc.

Răng rắc! Thuận tay bẻ một xác chết không đầu, tên Sói tinh kia vụn một cánh tay, bỏ vào trong miệng nhai rôm rộp, Chu Thanh nghe thấy mà sởn cả tóc gáy.

"Được rồi, không cần kêu ầm lên nữa, đừng đem nương nương ra hù dọa ta, cứ cầm rơm, ngay cả hai ngươi ta cũng đều ăn cả, chẹp chẹp, lâu rồi vẫn chưa ăn máu người sống, ta phải lập tức phá cấm chế, bắt lấy người ăn cho đã, hahahaha!

"Ai da! Tên súc sinh canh cửa đáng chết nhà người, có mấy phần bản lĩnh thì đã chẳng coi chị em ta ra gì rồi!" Yêu nữ đoạt xá kia đang dùng lăng hoa

tấn công dữ dội về phía cấm chế bảo vệ cho ngọn núi, nghe thấy lời lẽ của Sói tinh, nổi giận đùng đùng: “Tỷ tỷ, cho hắn ném mùi lợi hại của quạt Ba Tiêu đi” Truyện "Phật Đạo "

Con yêu kia vừa nghe thấy cũng phần nộ, từ trên đầu lấy xuống chiếc quạt Ba Tiêu, hướng quạt về phía tên Sói tinh, trong chớp lát nổi lên một trận cuồng phong, cuốn phăng tên Sói tinh, lợi hại đến nỗi cuốn phăng cả mấy tảng núi đá ra khỏi mây dậm, một nửa bên núi đều bị phá hủy.

“Tha mạng, xin hai vị tiểu thư tha mạng! Thuộc hạ nhất thời vênh váo đắc ý, xin tha mạng, tha mạng!” Sói tinh vừa bay trở lại, da và lông toàn thân đã bị rụng không ít, lòe cả thịt đỏ, đau đớn khôn cùng, thần chí tạm thời hoàn hồn trở lại.

“Tên súc sinh nhà ngươi, nếu không nể mặt đại ca ngươi, thì chiếc quạt này của ta đã lấy mạng nhà ngươi rồi, hừm! Đều do tên súc sinh ngươi làm hỏng việc, ép bọn ta phải ra tay sát giới, Không Động không được đề kẻ nào còn sống, vạn nhất sau này có đệ tử thăng thiên, đến trước mặt tổ sư của bọn chúng tường thuật, nương nương khó tránh khỏi gặp phiền phức, ngươi có biết không, đến lúc đó, thù đoạn của nương nương còn ghê gớm hơn cả bọn ta, rút gân của ngươi, lột da ngươi, tất cả đều là chuyện vặt vãnh!”

“Được được được! Thuộc hạ sẽ lập tức ra tay, hai vị tiểu thư đã nể mặt đại ca của ta, xin đừng tính toán so đo nữa” Sói tinh thúc dục tinh huyết, da thịt lòi ra cũng dần dần lành trở lại, ngay cả lông đen cũng dài ra.

“Hừm, ngươi biết điều thì tốt, nếu không phải vì đại ca ngươi đang tế luyện Tu La ma bảo, không thể thoát thân, làm thế nào lại để cho đứa súc sinh như ngươi làm chuyện tầm bậy, toàn là thất bại. Thật là không hiểu nổi, Trí Lang đại ca thần thánh tu vi cao siêu, địa tiên bình thường không phải là đối thủ, sao lại có một người huynh đệ bất tài nhà ngươi.” Con yêu kia tức thời mắng nhiếc thậm tệ.

Sói tinh không dám lên tiếng. Cầm chiếc đao răng cưa lên, ném vào không trung, chiếc đao răng cưa loáng một cái hứng gió, hóa thành trên dưới trăm trượng, chẻ mạnh vào kim quang đang bảo hộ núi, cùng lúc đó, hai con yêu một đứa giờ quạt Ba Tiêu lên, một đứa giờ đinh ba chín càng, dùng hết sức lực, hướng về cấm chế đó liên tục tấn công. Cấm chế dù sao cũng chỉ là vật vô tri, trải qua mấy ngàn năm hao mòn, đối phó với những pháp khí thượng cổ, lại còn một bọn hung ác, tấn công liên tục thời gian dài thì làm sao có thể kiên trì được nữa, kim quang càng lúc càng loãng dần, mắt thấy sắp bị công phá đến nơi.

Chu Thanh thậm chí có thể nhìn thấy đằng sau kim quang mỏng có hơn trăm vị Không Động đệ tử thần sắc kinh hãi, trong đó Địa Linh Tử đồ Hoan Linh lão đạo, Hoan Linh lão đạo một tay giữ cánh tay bị gãy, sắc mặt trắng bệch, nguyên khí hao tổn nặng.

Ba con yêu quái vẫn là rất giảo hoạt, trong lúc tấn công cấm chế còn lấy pháp bảo hộ thân ra tế trên đỉnh đầu, phóng ra chùm sáng nhiều màu bao vây lấy toàn bộ ngọn núi.

“Thôi ni thôi ni oanh! Bát bộ thiên long mau tới!”

“Pháp tướng kim thân!”

Chu Thanh đoán thấy tình thế, lớn tiếng: “Các đạo hữu Không Động, hãy nghe hiệu lệnh của ta, giết sạch đám yêu nghiệt!”

Ném Thất Bảo diệu thụ lên trên không, Chu Thanh niệm đọc thần chú, mở ra hư không, Thiên Long bát bộ vừa hiện ra, lần này còn rõ ràng hơn cả so với lần trước, tám con Thiên Long đầy sống động, gầm gào, chỉ một lát sau đã phá hủy bảo quang hộ thân của ba con yêu, giở hoa thủy hỏa, đàn tì bà ngọc thạch tới tập roi xuống, Chu Thanh cũng không thêm quản, hiện ra kim thân, hóa thành một đạo cầu vòng, trong chớp mắt thì xuất hiện trước mặt Sói tinh.

Sói tinh này quá tàn bạo, ngay cả Chu Thanh cũng phải cẩn thận, nhắm vào hắn đầu tiên. Lần này Chu Thanh dùng hết toàn lực không giữ lại chút nào, nhất định phải giết được một tên trước, nếu không sẽ không tốt chút nào.

“Yêu nghiệt, lão đạo liều mạng với ngươi!”

Nhìn thấy các môn hạ đệ tử chết thảm, bốn vị lão đạo nước mắt lai láng, nếu không vì Chu Thanh ngăn họ lại thì họ đã sớm liều mạng rồi, chứng kiến Chu Thanh phá vỡ bảo quang hộ thân của ba con yêu, bốn vị đạo lão hô lên một tiếng, hợp nhất người và kiếm, đồng thời hướng vào thiên không công về phía nữ yêu cầm quạt Ba Tiêu.

“Không tốt!” Sói tinh không hổ là cao thủ, khi Thiên Long bát bộ hiện ra, trong lúc phá hủy bảo quang thì đã cảnh giác được nguy hiểm, vừa quay lưng thì nhìn thấy cầu vòng kim sắc xoáy đến, lập tức giờ đao răng cưa lên không đỡ lấy.

“Thất Bảo diệu thụ!” Chu Thanh hét to, Bát Bộ Thiên Long biến mất, Thất Bảo diệu thụ bay lên không, đánh xuống cây đao răng cưa, chỉ nghe ầm ầm một tiếng nổ, cây đao răng cưa đã bị dập nát hóa thành bột mịn, Chu Thanh đã tới trước mặt Sói tinh.

Thất Bảo diệu thụ toàn lực ra tay đầu phải trò đùa, binh khí của Sói tinh bị hủy, toàn thân chấn động lớn, bay xa mười trượng, bất luận tất cả liên giờ nắm đầm lên, rống giận liên tục, phá vỡ kim quang trước mặt, điện quang trên nắm đầm sáng chói, hắc lôi rền vang, đây chính là pháp thuật giáp lá cà của Sói tinh, ra đòn cận thân, muốn phần uy lực, lực phá hủy tương đương với một vài pháp bảo lợi hại, đặc biệt nhất là nhạy bén hơn nhiều so với các pháp bảo, càng đáng sợ.

Đầu ngón rằng, kim quang của đối phương vẫn còn tồn tại, ngay lúc đó xuất hiện chỉ chút một bầy côn trùng màu đen từ trong kim quang bay ra, ừn ừn kéo đến, bầy sâu keo địa ngục này Chu Thanh lấy được sau khi đánh chết Ngưu Đầu âm thần, đã được tế luyện qua, những con sâu keo địa ngục này chỗ nào cũng xâm nhập được, cực độc, chủ yếu hút nguyên khí, nhưng pháp bảo hộ thân chỉ cần lợi hại chút là có thể ngăn chặn được, vốn dĩ Chu Thanh định lấy con rết lưng sắt ra, nhưng sợ phép thuật của Sói tinh sẽ giết chết con rết nên mới thăm dò trước khi hành động.

“Đây là cái gì?” Sói tinh vừa vận khí, khua khua hai nắm đấm, toàn thân tạo ra ngọn lửa xanh cao hơn 3 thước, sâu keo địa ngục ùn ùn lao đến, đã bị lửa thiêu chết hết chín phần, nhưng vẫn có mấy con vượt qua được lửa yêu, cắn một phát lên người Sói tinh, vừa ngứa vừa bứt rứt, y như kim châm muối xát, Sói tinh rống lên rồi lập tức lùi về phía sau, gãi loạn xạ, lông bay lá tả, trầy xước nhầy nhụa, nhưng Sói tinh càng gãi thì những con sâu keo lại càng sòm chui vào da thịt.

Mấy con sâu keo này hút đi nguyên khí, bất luận thân xác hần mạnh mẽ cỡ nào cũng không ngăn được, Sói tinh nhất thời không thận trọng đã bị mấy con sâu keo này thâm nhập vào cơ thể, vậy thì coi như toi rồi.

Chu Thanh lập tức ra tay, hạ tay xuống đã siết chặt thân xác Sói tinh, khiến hần không thể động đậy, cánh tay lớn kia tóm lấy đầu hần, kiên quyết cầm cái đầu cứng ngắt của hần nghiền cho vỡ vụn, não văng tung tóe, nguyên thần của Sói tinh vừa bay ra trốn chạy cũng bị bắt lại trong tay Chu Thanh, giam giữ vào trong một chiếc bình thủy tinh.

Trong chớp mắt, Chu Thanh đã giải quyết con Sói tinh vô cùng dũng mãnh. Dường như cùng lúc, bên trong nơi cấm kỵ trong núi, Địa Linh Tử cũng ra tay, Thur Hùng kiểm phóng ra khỏi cấm chế, hướng về phía hai con yêu nữ, hơn trăm đệ tử Không Động cũng đồng loạt ra tay, tính ra cũng phải hơn một trăm ngọn kiếm hợp thành một chùm ánh sáng kiếm khí khổng lồ hơn mười trượng từ trong cấm chế bay ra, sau đó lại hợp với Thur Hùng kiểm, đều nghe theo lệnh của Chu Thanh. Nhận thấy đã có cứu viện mạnh mẽ, tinh thần lên cao, hơn trăm đệ tử Không Động trước sau đánh từ hai phía, khí thế lớn lao, cũng không thể xem thường được.

Sói tinh bị Chu Thanh giết chết, hai yêu nữ cũng vừa khéo nhìn thấy, thất sắc kinh ngạc. Biết rằng Chu Thanh lợi hại, yêu nữ cảm quát Ba Tiêu liền phẩy một cái, trận cuồng phong cuốn phăng kiếm của hơn trăm đệ tử Không Động, nghiền thành bột vụn, chỉ có Thur Hùng kiểm của Địa linh tử bay ngược trở lại.

Con nữ yêu còn lại quay đỉnh ba chín càng, ngăn cản phi kiếm của bốn lão đạo Không Động, vừa quay thì bốn lão đạo miệng phụt máu tươi, phi kiếm hoàn toàn bị phá vỡ. Hi vọng của mọi người phía dưới đều tiêu tan, thực lực và pháp bảo của đôi bên không cùng đẳng cấp, đương nhiên không phải là đối thủ. Nếu pháp bảo của Không Động hiện tại có mạnh hơn chút nữa thì cũng không đến mức bị trọng thương như vậy.

Con yêu nữ kia giờ đỉnh ba chín càng lên, phóng ra hào quang bốn hướng, muốn lập tức tiêu diệt sạch, hạ độc thủ. Chu Thanh lúc này cố trì hoãn, Thất Bảo Diệu Thụ phóng ra thái quang, chặn đứng mưu đồ của yêu nữ, bốn lão đạo này tạm thời thoát chết.

Yêu nữ cảm quát Ba Tiêu nhìn thấy kim thân của Chu Thanh, càng thất sắc kinh ngạc hơn, gọi lớn: “Người là người của Hoa Quả sơn?”

Chu Thanh đang khần trương vào giây phút này, lẽ nào còn có thời gian mà phân thân nói chuyện, đã giải quyết tên Sói tinh, tình hình vẫn chưa thể kiểm soát được. Hai yêu nữ liên thủ, với Chu Thanh vẫn tỏ ra rất hiểu chiến, hơn nữa, hai con yêu này hành sự độc ác nham hiểm, công lực cao cường, mà sau lưng còn có thể lực lớn mạnh đỡ đầu, Chu Thanh tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn chúng, ra tay giết chết mới là chính đạo, nếu để cho hai yêu nữ này chạy thoát, đó thật là hiểm họa, ăn không ngon ngủ không yên, Chu Thanh không thể cho hai con yêu này tìm được trợ thủ, tấn công tiên phủ đáy biển của mình, Không Động này chính là một ví dụ, Chu Thanh bây giờ hạ quyết tâm rồi, nhất định phải giải quyết mớ rắc rối này.

Thực lực đối phương xem ra cũng lớn mạnh ngang núi Côn Lôn, Chu Thanh không muốn vào giờ phút quan trọng lại xảy ra chuyện, mặc dù Côn Lôn thì cũng chẳng khiến Chu Thanh bận tâm.

Một tiếng huyết dài, Chu Thanh đến trước mặt con yêu cầm đỉnh ba, tám loại binh khí trên tay phóng theo hướng con yêu kia, con yêu kia cũng không vừa, tung đỉnh ba chín càng lên chặn lại, hai bên cùng giáp lá cà, con yêu kia lại dám dùng quạt Ba Tiêu, tay hất một cái, đàn ti bà ngọc thạch dưới khe núi bay lên, đánh sau lưng Chu Thanh.

Chỉ trong nháy mắt hai yêu nữ đã cùng công tới, nhìn thấy đối phương hất quạt Ba Tiêu lên, Chu Thanh hô mạnh một tiếng, lập tức thu pháp thân, ném Diệu Thụ thất bảo về phía trước.

Quả nhiên, quạt Ba tiêu vừa quạt, cuồng phong cuộn cuộn, gió cát mù mịt, chỉ nghe được tiếng rầm rầm, âm thanh phá hủy, toàn bộ cây cối núi đá xung quanh đều bị cuồng phong cuốn đi, ngay cả những đá núi lớn nhỏ cũng bị hất tung, đốn ngã cả những cây lớn, theo cuồng phong đánh thẳng về phía Chu Thanh.

“Muội muội! Chúng ta đi thôi, tên này lợi hại quá, lần sau phải bảo nương nương phái thêm mấy tỷ muội nữa!”

Sự huyền diệu của Diệu Thụ pháp bảo chưa xuất ra hết, tuy rằng không bằng được Định Phong châu nhưng mà đối phó với cuồng phong thì vẫn được, Chu Thanh được bay vẫy ở trong chùm sáng, bất luận là cuồng phong hay là đất đá cây cỏ đều không thể lay chuyển. Bỗng nhìn thấy con yêu kia quăng ra một pháp bảo, bạch quang chói lọi, hóa thành một chiếc cầu dài hình vòm bằng bạch ngọc, đỉnh cầu có một cửa hình bầu dục, bên trong ánh sao tỏa sáng, sâu thăm thẳm không biết là dẫn đến phương nào.

“Yêu nghiệt đừng chạy!” Chu Thanh vừa nghe hai yêu nghiệt muốn chạy liền gọi người quay lại, nhất thời vội vã, có thể gặp hậu họa khó lường, công lực toàn thân không thể cử động, còn hai con yêu kia đã lên cầu, Chu Thanh cũng hướng theo lên cầu, ném Diệu Thụ thất bảo sau đầu hai con yêu đuổi theo.

Yêu nữ kia nhìn thấy Chu Thanh đuổi theo, lại phẩy một cái, chặn Chu Thanh lại, hai con yêu vào trong cửa vòm hình bầu dục, chiếc cầu dài đột nhiên rút lại, một phần công lực cũng đưa Chu Thanh vào bên trong cửa vòm, rồi biến mất vào không trung, nhìn thấy bất cứ vết tích gì thì đã lưu lại trong động thiên Không Động, xác chết tràn ngập, đều là bầy lang tộc.

“Thật tệ hại, pháp bảo hình vòm này rõ ràng là phá vỡ hư không, ta lại không biết mà bước vào, muốn quay lại sẽ là một việc phiền phức đây!” Chu

Thanh bị kéo vào trong cửa, đột nhiên hoàn cảnh thay đổi, xung quang đầy sao, dường như ngoài không trung, toàn thân khóa chặt như bị nhấn sâu dưới đáy nước ngàn trượng.

Nhưng Chu Thanh có Thất Bảo diệu thụ hộ mạng, áp lực này chẳng là gì, trước mặt một đạo bạch quang đang bay nhanh về phía xa, Chu Thanh biết đó là hai yêu nữ, dứt khoát đuổi theo, một là không làm, đã làm phải làm đến cùng, cứ ra tay giết trước hẵn hay

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Địa Tiên (2)

"Yêu nghiệt đứng lại!"

Chu Thanh nộ lên một tiếng, dưới chân tỏa ra một chùm kim liên, quăng Thất Bảo diệu thụ ra phía trước mở đường, phi nước đại đuổi theo bạch quang của hai yêu nữ, trong không gian này, mặc dù có các ngôi sao tỏa sáng nhưng kỳ thực vẫn chỉ là ảo ảnh, bao la bát ngát, vô cùng vô tận, dường như vạn vật không sinh ra, chẳng có một tí ti xoay chuyển linh khí trời đất, thật là một chốn hư không danh xứng với thực.

Vận dụng đạo pháp xuất ra pháp thuật, cũng không thể điều động bất cứ ngũ hành nguyên lực nào, chỉ có thể dùng chân nguyên tự thân tích góp và pháp bảo chiến đấu, Chu Thanh bây giờ trên người ngoài Thất Bảo diệu thụ ra, hầu như chỉ còn binh khí 8 loại và mười hai con rết lưng sắt, quạt Ba Tiêu của đối phương lại quá lợi hại, được tiếp sức trong không gian này, pháp bảo cũng có phần không linh nghiệm, chỉ có giáp lá cà cận thân mới có thể phát huy tối đa uy lực, kim thân Chu Thanh có tám tay bốn mặt, nhìn được tám phương, chu toàn mọi mặt, binh khí lại dùng mảnh vô song, giáp lá cà cận thân đương nhiên hai yêu nữ kia không phải là đối thủ.

"Vị đạo hữu cuối cùng là người phương nào, giữa chúng ta chẳng có thù hận, có sao nhất định phải dòn vào đường cùng!" Nhìn thấy Chu Thanh tốc độ thần tốc, thoáng nháy mắt thì đã đuổi kịp, một vị cô nương bọc giữa bạch quang lớn tiếng gọi to, cả hai người bọn họ tự nhiên biết được sự lợi hại của Chu Thanh, trong nháy mắt đã giết chết tên Sói tinh lợi hại kia, nếu không phải nhờ vào bảo bối quạt Ba Tiêu này, e rằng bản thân khó thoát khỏi vận hạn.

Lúc ở tiên phủ đáy biển, Chu Thanh luyện chế kim đan Độ Ách, không có ra ngoài đánh nhau, hai yêu nữ đương nhiên không biết hẵn, Chu Thanh cũng không thêm giải thích.

"Yêu nghiệt giỏi lắm, các người tội ác tày trời, tàn sát nhiều đệ tử bất hạnh của Không Động, bản đạo vốn người tu hành, trừ yêu diệt ác, thay trời hành đạo là nhiệm vụ của bản đạo, bây giờ kẻ thù ác trực tiếp đã đến tội, các người trợ giúp cho hẵn, cũng khó mà chạy khỏi lưới trời, mau mau bỏ tay chịu trời, bản đạo vẫn có thể giữ nguyên thân của người mà không diệt!" Chu Thanh đương nhiên đầy oai phong凛凛 mà nói.

"Đạo sĩ thôi, người nằm mơ à! Người dám bước qua, ta thách người cũng không dám! Ha ha! Ha ha! Khẩu hiệu trăm yêu trừ ma kia chúng ta đã nhiều năm chưa từng nghe qua." Hai yêu nữ vừa nghe những lời của Chu Thanh, vừa buồn cười vừa tức, nhưng cũng không so đo với Chu Thanh, hai yêu nữ dòn hết sức lực điều khiển bạch quang, tăng thêm sức mạnh, hóa ra một dải cầu vòng trắng, muốn thoát khỏi sự truy kích của Chu Thanh.

Chu Thanh không muốn lời qua tiếng lại, cũng toàn lực đuổi theo, pháp bảo phát ra bạch quang kia thật là thần kỳ, Chu Thanh luôn không thể vượt qua, toàn kém xa một chút.

"Hai yêu nữ, hôm nay lão tử dù đến chân trời góc bể cũng phải giết chết các người, quyết trừ hậu hoạn. Các người không chết, ta một ngày cũng không yên!"

Chu Thanh có phần phần nộ, ba người cứ đuổi nhau chạy, cũng không biết đã lao vùn vụt qua mấy ngàn vạn dặm, đột nhiên bạch quang của hai yêu nữ dừng lại, theo sau là vàng sáng rực rỡ, chói lóa dị thường, nhất thành bất biến, hư không vô cùng vô tận đột nhiên mở ra trước mặt bạch quang một cánh cửa cực lớn, như thể một động tối om.

Bạch quang vừa dừng, Chu Thanh tiện thể đón đầu đuổi theo, hai bên hiển nhiên đứng độ. Bạch quang của hai yêu nữ đã vào trong, Chu Thanh trong lòng hiểu rõ, biết được đây là lối vào một giới khác, chẳng cần nghĩ nhiều thì đã bước vào.

"Bất luận đó là thiên giới hay địa ngục, dựa vào khả năng của ta hiện nay và pháp bảo Thất Bảo diệu thụ này, nếu muốn tự bảo vệ mình cũng là chuyện không khó khăn, dù sao việc đã đến nước này, quay đầu cũng chẳng được, trong kẻ hờ của tam giới, linh khí hao hụt, ta cũng không thể mãi ở đây được, đợi đến nơi nào tràn đầy linh khí, từ từ hấp thụ, vận pháp bề gãy hư không cũng không phải là việc khó." Bị hai con yêu đưa vào một nơi lạ lẫm, trong lòng Chu Thanh tuyệt không hoảng loạn, hẵn gần đây giữ lại nhiều tin tức nghiên cứu của Văn Trung Tử, lại từ miệng Lam Thần biết được một vài tin mật, cũng nắm được một vài tình hình phân chia của thế giới đại thiên này.

Thế giới Chu Thanh đang cư trú, nhật nguyệt tinh tú, sơn xuyên hà lưu, đều là thế giới nhân gian, trừ điều này ra, thời hồng hoang mở ra đến nay, đều sản

sinh ra thế giới vô cùng vô tận, đại đa số là mảng hỗn độn, tuyệt không khai phá, thời thượng cổ, có người thần thông quảng đại kia, không chịu được sự ồn ào của nhân gian đã tạo ra hư không, hoặc là tìm một thế giới trú ngụ riêng, hoặc là tự mình khai phá thời hoang sơ, tạo ra thế giới.

Thần thông càng lớn, thế giới khai phá hoang sơ tạo ra càng hoàn mỹ, càng to lớn, giống như Sơn Hà Xã Tắc đồ mà Chu Thanh đã từng thấy, còn có thể giới cực lạc Tây phương trong truyền thuyết kia. Thần thông nhỏ thì tạo ra thế giới nhỏ, giống kiểu động thiên, ngay cả không gian của bản thân cũng xem như là một thế giới nhỏ.

Đến nay, trời sinh tổng cộng có ba giới, đó là thiên giới, địa tiên giới và nhân gian, ba giới này, không có biên giới, không có kết thúc, giới cực lạc Tây phương và thế giới trong sơn hà xã tắc đồ, mặc dù so với một vài tiên phủ động thiên lớn hơn trăm ngàn vạn lần, nhưng cuối cùng vẫn có giới hạn nhất định, ngoài ba giới kia còn phải kể đến lục đạo luân hồi của mọi sinh linh.

Về vấn đề này, Chu Thanh chỉ biết câu được câu chăng, tuy biết tình hình cụ thể, nhưng trong lòng vẫn còn rất mờ mịt, vật chất nhân gian phát đạt, nhưng đối với bậc tu hành thì lại là điều ô uế, linh khí mong manh, không phải là nơi tốt cho các tu sĩ tu hành, cho nên từ thời thượng cổ, một số nhân vật tu hành đắc đạo thần thông hoặc là yêu quái đều muốn phá vỡ hư không, phi thăng đến một thế giới khác.

Phá vỡ hư không thì dễ, phi thăng đến một thế giới khác thì vô cùng khó khăn với ai không phải là những người đại thần thông, sinh ra ở địa tiên giới, hoặc là sống ở thiên giới tu hành miệt mài, theo như phân tích của Chu Thanh, bất luận là thiên giới hay là địa tiên giới đều là những nơi tuyệt vời để dành cho việc tu hành, so với nhân gian thì tốt hơn cả trăm lần, Chu Thanh đương nhiên có chút hứng thú.

Chu Thanh vốn tu vi ở dưới nhân gian, nhưng đã đạt tới mức cao nhất, chỉ còn tích lũy đủ năng lượng là có thể phá vỡ hư không, bây giờ bị pháp bảo của hai yêu nữ đưa vào trong khe hẹp của tam giới, xuyên việt đến một giới khác, thì cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, đến một thế giới khác, chỉ cần Chu Thanh bỏ ra thêm một thời gian nữa, thì cũng có thể tích lũy được năng lượng khổng lồ, vận dụng pháp bảo trở lại nhân gian, chỉ là Chu Thanh luôn cố kỵ chuyện về lục đạo luân hồi, âm tào địa phủ mà Lam Thần đề cập tới, sợ sẽ có điều chẳng lành, nên phải đợi đến khi tiêu tán sinh tử bạc, rồi mới tiến hành phi thăng.

Trời đất quay cuồng đảo điên, biến ảo khôn cùng, đôi khi Chu Thanh ra ngoài, thì đã là một thế giới khác, thiên địa linh khí nồng đặc, Ngũ Hành nguyên lực vập vờn, thậm chí trong linh khí còn không hề dính một chút tạp chất nào hết, không cần phải dùng tới chân hỏa để tôi luyện là đã có thể nung nóng chảy chân nguyên trực tiếp, đúng là một địa điểm tu hành tuyệt hảo.

"Đây là nơi đâu? Thiên giới hay là địa tiên giới, hay là cực lạc thế giới?" Chu Thanh bỗng nhiên cảm thấy quá đổi bất ngờ, trong lòng có chút khó hiểu, đang quan sát tình hình xung quanh, bỗng nhiên tâm thần căng thẳng, chỉ nghe một tiếng quát xé trời: "Đạo sĩ thôi, xem đờn đây!" Khi một con cuồng phong ập tới, Chu Thanh vội vàng thúc động Thất Bảo Diệu Thủ, trụ vững cơ thể, lúc này mới phát hiện ra rằng mình đang ở trên một đám mây trắng muốt, dưới chân là núi non biển cả sâu thẳm muôn trùng, uốn lượn quanh co, nhưng ở chỗ Chu Thanh nhìn xuống tất cả vạn vật chỉ như con kiến nhỏ, hai con yêu nữ ở đằng xa đang cầm quạt ba tiêu, quạt một đường, cuồng phong nổi lên dữ dội, đám mây trắng trên trời đều bị thổi tung, tán tác thành từng cụm mây nhỏ, những đám mây trời bị con cuồng phong hút tung lên, hóa thành hàng ngàn hàng vạn lười đào nhỏ sắc bén, phá vỡ không gian, ùn ùn lao về phía Chu Thanh.

Chu Thanh không còn cách nào khác, chỉ còn biết gơ Thất Bảo Diệu Thủ ra trước mặt ngăn cản, quạt ba tiêu kia thật là đáng ghét, Chu Thanh thầm tự trách mình đã không mang theo Định Phong Châu tới đây. Ngoại trừ quạt ba tiêu, toàn bộ những pháp bảo của hai yêu nữ đều đã bị Chu Thanh đánh cho phải để lại ở trong Không Động động thiên, bây giờ yêu nữ tay không vũ khí, đành phải dùng quạt ba tiêu để đánh lên lút.

Hai yêu nữ không hề ham chiến với Chu Thanh, vội vã vận khởi bạch quang bay nhanh xuống phía dưới, Chu Thanh đương nhiên không dễ dàng bỏ qua, dụng ý muốn truy cùng giết tận, chỉ hít thở một hơi, cả 3 người đã đáp xuống dưới mặt đất cả, lúc này Chu Thanh mới phát hiện ra, thế giới này dãy núi trùng trùng điệp điệp, trải dài như vô tận, cỏ thụ trên núi mọc cao chọc trời, vách đá dốc đứng vô số, còn có cả vô vàn những thác nước khổng lồ, giữa những khe núi cũng thấy rất nhiều những dòng suối không thấy nguồn, vô số loại cây quả lạ lùng, màu sắc sắc sỡ, nhìn thấy và ngửi thấy những điều chưa bao giờ được trải qua trong đời, Chu Thanh lập tức khẳng định đây không phải là nhân gian giới.

Đặc biệt là những dãy núi đều vô cùng hùng vĩ, dãy bình thường thôi cũng đã không thua kém là bao so với Côn Lôn sơn mạch, phương viên cả trăm dặm, những ngọn núi vươn cao tới cả ngàn trượng nhiều không đếm xuể, còn có cả những ngọn núi phương viên cả ngàn dặm, cao lớn chọc trời, giống như những cây gậy chống trời thời thượng cổ vậy.

Tình cảnh này đã đẩy Chu Thanh vào trong một cánh rừng nguyên thủy thái cổ Hồng Hoang, nhất là khoảng giữa những dãy núi với nhau có vô vàn những hang động, tảng đá lớn vĩ đại, có những hang động được bao quanh bởi những dãy dãy leo không lồ chẳng chịt bao phủ lên từng hang động những tấm màn lá cây xanh mướt ngút ngàn, cây cối điểm màu, phong lan tỏa hương đâu đây, quả thực là một nơi ở của thần tiên dưới trần gian, những động thiên dưới nhân gian mà Chu Thanh từng nhìn chẳng thấm vào đâu cả, linh khí nơi này đậm đặc hơn rất nhiều.

"Tại những nơi như thế này, thì có thể chọn bất cứ nơi nào để thiết đặt Cẩm Chế, là đã có thể trở thành động thiên, hoàn toàn tu luyện được, đúng là miền đất hứa, tốt hơn so với ở nhân gian gấp trăm ngàn lần, chẳng trách tại sao mà tất cả thượng cổ thần tiên đều muốn phi thăng." Chu Thanh thầm cảm thán trong lòng, "Chắc hẳn đây là địa tiên giới, tu sĩ nơi này có gì thần thông đây, chắc không phải ai cũng đều đạt tới cảnh giới tiên nhân chứ? Không thể nào, ít nhất là mấy con tiểu yêu kia, còn thua xa so với một tiên nhân, linh khí ở thế giới này đậm đặc như vậy, không khác là bao so với nhân gian thời kỳ thượng cổ, chắc hẳn phải có linh vật yêu quái bên trong."

Những ý nghĩ cứ thế thoáng qua trong đầu Chu Thanh, hai yêu nữ kia không còn nhìn thấy hành tung, nên hẳn liền bay lên cao, vận khởi thiên nhãn, rồi phóng tầm mắt ra bốn cõi núi rừng trùng điệp xung quanh, Chu Thanh truy tìm gắt gao, chỉ trong chốc lát đã đuổi tới bạch quang, phát hiện ra hai con yêu nữ, liền hạ xuống trên một sườn núi cao.

Khoảng sườn núi này đất bằng rộng rãi tới vài trăm mẫu, mấy cây thông cổ thụ bám bên vách đá, phía sau là một sơn động cao gần mấy trượng, phía trước mọc đâu ra hai cánh cổng đá dày tích, phía trên hang động có mấy dòng chữ lớn, lục quang lấp lóe, hào quang lưu chuyển, nhìn kỹ thì thấy đó là

một Cẩm Chế phòng thủ khá lợi hại.

Chu Thanh hạ xuống trên một bình đài, thì nhìn thấy ở trước cửa động là hai con yêu nữ đang đứng dáng vẻ bồi hồi, trong lòng bỗng sinh nghi hoặc, son động này, chắc hẳn là có tu đạo sĩ sống ở bên trong, nhìn Cẩm Chế phía trên son động có vài phần nguy hiểm, hơn nữa đây là lần đầu tiên đi tới một thế giới khác, nên Chu Thanh quả thực còn rất nhiều điều lạ lẫm, không dám mạo hiểm.

"Yêu nghiệt, hôm nay xem các ngươi còn chạy đi đâu được nữa!"

"Đạo trưởng, chúng ta với ngài chẳng có thâm thù gì cả, tại sao ngài phải cố sức truy đuổi như vậy, đuổi theo từ nhân gian tới tận tiên giới, người ta thường nói, đuổi người không đuổi quá trăm bước, đạo trưởng chỉ dựa vào lý do đi trăm yêu trừ ma mà phải đuổi cùng giết tận, liệu có phải là hơi thái quá không, đạo trưởng có phép thần thông xuyên việt thế giới, chắc cũng được liệt vào hàng tiên nhân, bọn ta sợ là nếu ngài biết được lai lịch, nên tí muội bọn ta muốn khuyên giải ngài trước vài câu, để tránh làm tổn thương hòa khí, ngài hãy mau thoái lui khỏi nơi này, kéo đến lúc lại phải chịu thiệt thòi đây."

Nữ tử cầm quạt ba tiêu ở trong tư thế sẵn sàng động thủ, mỉm cười không chút nao núng nói.

Chu Thanh không thông hiểu tình hình ở thế giới này, đương nhiên không dám nói nhiều, sợ bị đối phương nhìn thấy sơ hở, trông thấy hai nữ tử kia thần sắc trấn tĩnh, trong lòng cảm thấy rất lạ, nhưng ngay sau đó lập tức giương tay lên bỏ một đòn sấm sét tới.

Đòn sấm sét này vốn là bí truyền của Vân Trung Tử, trước đây Chu Thanh đã phải khổ luyện một thời gian, bây giờ công lực đã tăng tiến rất nhiều, nên sử dụng cũng thuần thục uy vũ hơn trước. Truyền "Phật Đạo "

Hai yêu nữ không hề động đậy, mắt tròn xoe nhìn đòn địa lôi to bụi nổ xuống, trên mặt vẫn chưa bỏ nụ cười, cứ như là đòn địa lôi này không phải đang nổ về phía họ vậy.

"Đạo hữu phương nào thi triển pháp thuật ở Khô Cốt động của ta thế?"

Cánh cửa đá đang khép chặt bỗng nhiên mở ra, phía trong phóng ra hai luồng ánh sáng màu đen, đan thành lưới ánh sáng chặn lại lôi quang.

"Ồ, trong son động quả nhiên có cao thủ, pháp thuật này chỉ là màn đạo đầu thôi!" Dòng chữ phía trên son động lúc này hiện rõ ba chữ triện văn Khô Cốt động.

Một người từ bên trong động đi ra, trông thấy hai yêu nữ thì ánh mắt sáng lên, vội vã nói: "Mộc ti ti, Lục ti ti, hai người đã lâu rồi không tới thăm đệ, hôm nay sao lại rồi rã thế này?"

Nữ tử cầm quạt ba tiêu chính là yêu nữ họ Mộc, nhìn đồng tử kia nói: "Bạch Vân đồng tử, sư phụ của đệ sao vẫn chưa ra? Ti ti bị tên đạo sĩ này truy sát, hẳn muốn trăm yêu trừ ma hành hiệp trượng nghĩa cơ đây"

"Sư phụ của đệ đang luyện đan, không phân thần được, cảm nhận được bên ngoài này đang có người thi triển pháp thuật, nên bảo đệ ra xem thế nào." Bạch Vân đồng tử lúc này mới chú ý tới Chu Thanh đang đứng phía xa, lại nghe tới chuyện yêu nữ vừa kể, ráp nối lại thì đã hiểu hoàn toàn đầu đuôi mọi chuyện, liền cảm phát trần chỉ vào Chu Thanh nói: "Ngươi là ai, lại dám ức hiếp các ti ti của ta, lại còn dám động thủ trước cửa Khô Cốt động, đúng là không còn thể thống gì hết, hãy mau khấu đầu tạ lỗi trước hai ti ti của ta, nếu không đợi đến khi sư phụ của ta ra ngoài thì chắc chắn là ngươi sẽ chết không toàn thây đấy!"

"Ây dà, thế giới này quả nhiên là một miền đất hứa cho tu đạo nhân, ngay cả một thằng nhóc đồng tử canh cửa mà cũng đã đạt tới tu vi Phản Hư trung kỳ, không biết nó đã độ qua tiểu thiên kiếp chưa?" Chu Thanh chỉ nhìn thoáng qua Bạch Vân đồng tử là đã nhìn thấu được tu vi của nó..

Bạch Vân đồng tử kia khẩu khí thật lớn, ngữ khí cũng khá kiêu ngạo phách lối, Chu Thanh nghe được cuộc nói chuyện của hắn với đám yêu nữ kia, biết rằng bọn chúng đều là chỗ quen biết, lại nghe có một cao nhân vô cùng lợi hại đang luyện đan ở bên trong, tâm thần khẽ động, liền đẩy Thất Bảo Diệu Thụ lên, tạo ra một luồng ánh sáng thất luyện tung về phía hai yêu nữ.

Cùng lúc này, trên đỉnh đầu xuất hiện một kim sắc đại thủ, dữ dội lao về phía Bạch Vân đồng tử: "Tiểu súc sinh, xem ra ngươi cùng một bọn với đám yêu nghiệt này, vậy thì hãy chết chung đi!" Truyền "Phật Đạo "

"Tên đạo sỹ nhà ngươi đúng là muốn tìm đến cái chết, vậy thì đừng trách ta! Ti ti, hai người mau lui vào trong động!" Bạch Vân đồng tử trông thấy Chu Thanh phóng ra đòn thế vô cùng mạnh mẽ, biết rằng đây cũng là một đại cao thủ, không dám khinh địch, tung ra một cái lệnh bài to bằng lòng bàn tay, đón gió bay lên, thì ra là một mảnh xương khô, phía trên vân vũ hắc khí, kết thành một đám mây màu, chặn lại kim sắc đại thủ đang ầm ầm lao tới, đồng thời Cẩm Chế ở cửa động được khởi động, lục vân yêu hỏa từ trên cánh cửa đá phóng ra, ngăn chặn thái quang của Thất Bảo Diệu Thụ.

Uỳnh một tiếng, lục vân yêu hỏa bị thái quang đánh vỡ tan, nhưng hai yêu nữ vẫn nhảy được vào trong động, Chu Thanh thấy thế, liền xoải tay một cái, thái quang xoáy thẳng vào Bạch Vân đồng tử, Bạch Vân đồng tử biết mình không thể đỡ được đòn đánh này, liền chạy vào trong động, đóng chặt cửa động, vứt lại cả pháp bảo.

Chu Thanh thu về được Cốt bản lệnh bài, không cần nhìn ngắm cho kỹ mà bỏ thẳng vào trong tay áo, niệm một câu thần chú, té khởi Thất Bảo Diệu Thụ, thái quang đại thịnh, ánh sáng lưu ly biến ảo thành một đoàn kiếm năm màu, trông như thực thể, một kiếm đã phá vỡ hoàn toàn Cẩm Chế trước cửa động tan vụn thành tro bụi.

Một tiếng nổ lớn long trời lở đất vang lên, chấn động khắp cả một vùng rừng núi rộng lớn, khiến cho đám phi điều linh cầm, kỳ trân dị thú ở quanh son động nháo nhác hoảng loạn, nhón nháo tìm đường bỏ trốn, Thất Bảo Diệu Thụ toàn lực công kích, Cẩm Chế ở động phủ này làm sao ngăn cản được??

Chu Thanh đang do dự liệu có nên vào trong hay không, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói sắc lẹm truyền từ bên trong ra: "Lẽ nào lại vậy, yêu đạo phương nào lại dám cả gan ngông cuồng tới vậy, đã tới tận đây rồi còn dám phá vỡ cửa động!"

Một đạo hắc quang vọt từ trong ra, xuất hiện hai người, một người chính là Bạch Vân đồng tử, còn người kia là một nam tử trung niên cao gầy, tay cầm một thanh Khô Lâu trượng, lửa ma trôi lượn lơ xung quanh, "Ta là Khô Cốt thần quân động Khô Cốt núi Đại Hoang, ngươi là đạo nhân phương nào?"

"Ma ni ma ni oanh! Bát bộ thần long tới đây mau!"

"Pháp tướng kim thân!"

Khô Cốt thần quân kia vừa mới xuất hiện, trông thấy Chu Thanh, lời còn chưa dứt hết đã có được câu trả lời.

Kim quang sáng lóa, ánh sáng rọi bốn bề, kim thân Chu Thanh xuất hiện, hóa thành một đạo kim quang phóng tới.

Khô Cốt thần quân không phải tay xoàng xĩnh, cảnh giới rất cao, chỉ thoáng cái là đã kịp phản ứng lại, vung thanh Khô Lâu trượng ra, lục yên yêu hỏa lập tức bao lấy xung quanh cơ thể hai thầy trò.

Nhưng khi bát bộ thiên long xuất hiện, đã phá vỡ tan tành xác pháo yêu quang hộ thân, Khô Cốt trượng cũng chịu không nổi, rung lên bần bật, kim thân của Chu Thanh đồng thời lao tới kế bên, kiếm lớn, thương nhọn, quyền trượng điên cuồng nện xuống.

Chỉ nghe một tiếng ầm ầm, nhục thân của Bạch Vân đồng tử và Khô Cốt thần quân làm sao chịu nổi đòn tấn công chưa nghiệp lực khủng khiếp như vậy, chỉ trong nháy mắt đã bị biến thành hai miếng thịt nướng, đây còn là Chu Thanh chưa tập trung hết nghiệp lực, nếu không thì ngay cả nguyên thần của hai người cũng đã bị tổng tiên luân hồi.

Hai thầy trò kêu gào thảm thiết, nhục thân bị hủy hoại hoàn toàn, hai đạo nguyên thần bay ra, bị Chu Thanh hút vào trong Thất Bảo Diệu Thụ, cùng thu vào trong bình thủy tinh giống như nguyên thần của Lang Tinh.

"Đã nhân bất quá tiên hạ thủ (ý nghĩa tương tự tiên hạ thủ vi cường), đúng là một chân lý xác đáng, cái tên Khô Cốt thần quân gì đó này cũng coi như có vài phần cường hãn, đã là một tu sĩ độ qua 9 đại thiên kiếp, nguyên thần đã ngưng luyện thành như một đứa trẻ rồi. Điều này chỉ có hàng tiên nhân tiến nhập vào Phán Hư hợp đạo mới làm được, bây giờ cũng chẳng kém ta là bao, may mà hãn không có pháp bảo, nếu không cộng thêm hai nữ tử kia nữa vào đối phó, thì chắc là ta phải chạy đứt dép mất." Chu Thanh còn chưa nhìn rõ mặt mũi đã dùng toàn lực thi triển đòn thế tàn ác ra tay với hai thầy trò, chỉ trong nháy mắt đã hạ gục một đạo sĩ tu vi không thua mình là bao.

Có điều đó một mặt là bởi vì đối phương không có phòng bị trước, mặt khác là do pháp thân của Chu Thanh quá mức cường đại, vận dụng bát bộ thiên long mà Thất Bảo Diệu Thụ tạo ra quá mức thuần thực, nên mới có thể hạ sát đối phương trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy.

Đạo môn nhân tu luyện tới hàng tiên nhân, sự thay đổi dễ nhận thấy nhất chính là nguyên thần luyện hóa thành hình một đứa trẻ, nhún một bước đi cả ngàn dặm, có thể vứt bỏ hoàn toàn nhục thân, giống như pháp thân của Chu Thanh, nếu tu lên nữa, thì sẽ là anh nhi vận huyền cửu chuyển, điều được âm dương khâm ly, giao hội long hổ, một khi thành đứa trẻ nít, thì trời như đất, đi lại tam giới tự do tự tại, không biết đầu của tai nghe ra sao, gặp phải Chu Thanh thì đã rơi vào thảm cảnh như thế này.

Chu Thanh xông vào trong động, bên trong vô cùng rộng lớn, Chu Thanh tìm kiếm khắp nơi, không hề tìm được tung tích của hai cô gái, chắc chắn là đã nhân lúc hỗn loạn đào thoát, Chu Thanh điên tiết tới mức nghiêng răng cắn lợi, tịch thu sạch sẽ pháp bảo, linh dược trong động của Khô Cốt thần quân, rồi phóng ra một đạo chân hỏa, đốt trụi động thiên không còn dấu vết.

"Hai yêu nữ đã chạy thoát, ta phải làm gì tiếp đây, nơi này không an toàn, phải mau chóng trở về, ở đây bất cứ lúc nào cũng sẽ đụng độ với cao thủ siêu cấp, vậy thì gay go to, bây giờ ta lại không có loại pháp bảo có thể phá vỡ hư không, đi lại tự do giữa các giới, nơi này là thánh địa tu đạo, thích hợp cho việc tu hành, ta thu được ba nguyên thần, ngoại trừ Bạch Vân đồng tử, Lang Tinh và Khô Cốt thì còn lại đều là siêu cấp cao thủ, nếu như có Đô Thiên Pháp kỷ thì có phải tốt không, ba cái nguyên thần này, nhất định sẽ ngưng luyện được ra một con Đô Thiên Ma thần, ta dùng pháp thuật, dẫn khởi Đô Thiên Thần Sát, tạo ra một con đường thông với thế giới khác, thì cũng không phải chuyện khó." Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh trau mày: "Xem ra chỉ còn cách dùng phương pháp xuẩn ngốc thôi, tìm một nơi nào đó, gấp gấp tu luyện, đưa pháp thân đột phá lên thiên tiên vị, nhưng nếu như vậy thì theo như lời Lam Thần, người coi giữ Âm tào địa phủ trong lục đạo luân hồi sẽ phát giác ra, đúng là họa vô đơn chí, à mà cái âm tào địa phủ đó dù sao cũng chỉ là suy đoán của ta và Lam Thần, chưa chắc đã linh nghiệm."

Chu Thanh bất giác nghĩ tới Thiên Đạo tông mà mình một tay gây dựng nên, rồi lại nghĩ tới chuyện mình còn lằng lằng với thế giới này, rồi còn đắc tội với yêu nữ, e rằng nguy hiểm luôn rình rập quanh mình, tung người bay lên, Chu Thanh tìm lấy một nơi an toàn cho mình tu luyện huyền công, thế giới này là thánh địa tu luyện, chắc hẳn không cần dùng nhiều thời gian là Chu Thanh đã có thể bày ra được Đô Thiên đại trận, luyện hóa ba nguyên thần, dung nhập vào trong Xá Lợi của mình, chỉ là không có Đô Thiên Minh Vương ký, đại trận sẽ không phát huy được uy lực vốn có của nó, nếu muốn triệt để luyện hóa thần thức trong nguyên thần, thì còn phải hao phí không ít thủ đoạn

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 194: Nhân Gian (1)

“Ài! Tên Khô Cốt Thần Quân này sao mà nghèo thế nhỉ! Đã sắp thành tiên rồi mà ngay cả một món pháp bảo lợi hại cũng không có, còn bày đặt ra mặt bảo vệ người khác, bị ta đánh chết cũng đáng đời! Nếu như lão ta có pháp bảo hộ thân lợi hại hơn cũng không bị ta giết dễ dàng như thế rồi.” Chu Thanh tiện tay lục lợi đám linh dược pháp khí tịch thu được, chỉ phát hiện có vài thanh ma phiến là còn tạm được nhưng chưa thể luyện thành công, đồng linh dược có công hiệu bồi bổ nguyên khí, nhưng lúc này Chu Thanh không cần dùng đến nên tức tối nguyên rủa Khô Cốt Thần Quân.

Thật ra Khô Cốt Thần Quân chỉ là một tà môn tán tu, tu luyện sắp đạt cảnh giới thần tiên nên mới không có thời gian tế luyện pháp bảo mạnh phòng thân, ai ngờ Chu Thanh lúc này lại đánh tới, đúng là xui xẻo tận mạng.

“Số pháp khí này mà bố trí Đồ Thiên Thần Sát đại trận e vẫn còn chưa đủ uy lực luyện hóa nguyên thần mạnh mẽ này, cần phải tìm một nơi hội tụ khí âm đủ mạnh để dẫn động Đồ Thiên Ma Hỏa mới được, nhưng ta sợ không tìm được nơi thích hợp ở địa tiên giới này?” Chu Thanh bay vút lên cao quan sát xung quanh, giật mình kinh ngạc, ngay cả thiên nhân cũng không nhìn thấy ranh giới, núi nón trập trùng, rừng rậm bao la, biển hồ mênh mông. Chu Thanh bay suốt mấy canh giờ, cuối cùng đã tới mặt biển rộng lớn, chỉ thấy dưới biển là dãy núi kéo dài vạn dặm, nếu ở nhân gian giới có tập hợp hết 4 đại dương cũng không rộng bằng một góc của vùng biển này, nơi đây quả thật là thánh địa tu đạo, đợi khi ta đủ phép thần thông rồi nhất định phải dời tiên phủ đến đây mới được!

Suốt dọc đường Chu Thanh đều cảm nhận được không ít luồng khí tức mạnh mẽ ở trên mỗi đỉnh núi, hiển nhiên là có kẻ đang tu hành, nơi thâm sơn cùng cốc còn có khí tức yếu ma tà đạo mạnh hơn cả Chu Thanh tủa ra, nếu không phải hấn cảnh giác đã bị phát hiện rồi.

“Khí tức mạnh quá! Chắc có không ít nhân vật đẳng cấp thần tiên cũng tu luyện ở đây, nguy hiểm quá! Ta phải tìm ai đó hỏi thăm tình hình phân bố thế lực ở địa tiên giới này mới được! Coi như có sự phòng bị trước.”

Chu Thanh xưa nay luôn hành động cẩn thận, nơi đây khác với nhân gian giới, tự nhiên đi kết thù với 2 con yêu nữ chắc có lai lịch thuộc hàng thứ dữ, phải tìm hiểu kỹ chứ không thì nguy to.

Chu Thanh dừng chân trên một ngọn núi mây trắng bao phủ, khói trắng bốc ra làm người ta choáng váng, chính là nơi hội tụ âm khí mà Chu Thanh cần tìm. “Luyện hóa 3 nguyên thần này trước, nâng cao công lực xong tính tiếp!”

Chu Thanh dùng thần niệm cẩn thận thám thính xung quanh trước, phát hiện không có khí tức của các tu sĩ khác mới yên tâm, dùng Thất Bảo Diệu Thụ hộ thân xông vào đám khói, âm khí nơi đây bao trùm dữ dội, ít nhất phải tích tụ mấy vạn năm mới đạt được mức độ ấy.

“Ài! Hôm đó ở dưới lòng đất Trường Bình, ma khói đen ngòm kia đã làm ta tưởng lợi hại lắm rồi, thế mà so với âm khí nơi đây còn kém rất xa, nếu không phải ta có Thất Bảo Diệu Thụ hộ thân, tin chắc đã toi mạng vì nó.”

Chu Thanh không phí thời gian nữa, lấy ra mấy thanh ma phiến vừa tịch thu, phun một ngụm Tam Vị Chân Hỏa luyện hóa chúng thành Đồ Thiên Minh Vương kỳ, nhưng vì chế tạo cấp tốc nên hiệu quả hơi kém một chút.

Vùng tay tung mấy cây lệnh kỳ xuống đất bố trí thành Đồ Thiên Thần Sát đại trận nhỏ, Chu Thanh lăm bằm niệm thần chú, 12 thanh ma phiến hút hết âm khí xung quanh, cuối cùng nổ ra vầng ma hỏa kì quái. Do không có nhiều âm hồn và nguyên thần làm thức ăn nên Đồ Thiên Ma Thần không thể hiện thân, chỉ dựa vào âm khí nồng nặc phát ra ma hỏa là tốt lắm rồi.

Chu Thanh mở lọ thủy tinh ra đổ nguyên thần của Sói tinh vào trong đại trận, điều khiển ma hỏa chưa thiêu đốt nó.

“Á! Đại tiên xin tha mạng! Đại tiên xin tha mạng!” Nguyên thần của Sói tinh là một con chó sói đen khổng lồ, vừa thoát ra khỏi lọ thủy tinh là nó kêu gào thảm thiết xin tha.

Con Sói tinh này hãm hiếp nữ đệ tử Không Động, hút hết chân âm của họ, nuốt chửng hồn phách, thủ đoạn này ngay cả Chu Thanh cũng thấy tức giận, nhưng giờ đây nó vẫn còn giá trị khai thác thông tin.

“Ngươi là tà ma yêu quái ở đâu, mau thành thật khai ra, bằng không đừng trách ta độc ác!” Chu Thanh phát tay một cái, một tia ma hỏa ập tới thiêu đốt nguyên thần Sói tinh làm nó rú lên đau đớn.

“Xin đại tiên dừng tay, tiểu yêu khai mà!” Sói tinh vừa chạm mặt đã bị Chu Thanh bóp nát sọ, giờ đây đầu còn dăm hổng hách nữa.

Thủ đoạn bức cung ai giỏi bằng Chu Thanh, Lam Thần và con cóc chính là ví dụ còn đó, hấn xua ma hỏa đi cho Sói tinh nói chuyện: “Tiểu yêu đến từ Địa Tiên giới.” Sói tinh bị nhốt trong lọ thủy tinh nên tưởng nơi đây vẫn là nhân gian giới.

“Bồn chân nhân đương nhiên biết đây là Địa Tiên giới rồi, 2 con yêu nữ đi cùng ngươi ý có pháp bảo xuyên việt tam giới mà tưởng thoát được ta, chúng không biết ta có phép thần thông khai phá hư không đuổi theo, 2 con yêu nữ bị ta búng tay một cái đã tiêu đời rồi, ngay cả Khô Cốt Thần Quân được chúng nhờ giúp sức cũng bị ta tiêu diệt luôn thể!” Truyện "Phật Đạo "

Nói xong, Chu Thanh thả nguyên thần của sư đồ Khô Cốt Thần Quân ra, dùng ma hỏa luyện hóa ngay, nguyên thần của Bạch Vân đồng tử đã bị luyện hóa thành một quả cầu bóng bẩy to bằng quả trứng ngỗng, Chu Thanh há to miệng nuốt quả cầu vào bụng.

Nguyên thần Khô Cốt Thần Quân mạnh mẽ hơn nên mất một lúc sau mới luyện hóa xong, Sói tinh nhìn thấy cảnh này sợ mất vía: “Á! Đây là Địa Tiên giới rồi sao? Đúng là Khô Cốt Thần Quân, đại tiên tha mạng! Tiểu nhân không biết đại tiên thần thông quảng đại nên mới mạo phạm, xin đại tiên tha mạng!”

“Người là yêu nghiệt phương nào? Thử nói ta nghe tình hình Địa Tiên giới nào, nếu người thành thật thì ta tha mạng cho!” Chu Thanh quát to một tiếng hù dọa.

“Tiểu nhân chính là đại thần giữ núi, à không, là tiểu yêu giữ núi dưới trướng Thạch Cơ nương nương ở núi Đầu Lâu, Bạch Cốt động ạ. Thạch Cơ nương nương chính là một trong Tam Thánh nương nương dưới Thánh Mẫu, còn 2 yêu nữ đi cùng tiểu nhân là đệ tử của Thạch Cơ nương nương.”

“Tam Thánh nương nương là ai? Ngoài Thạch Cơ nương nương còn 2 người nữa, Thánh Mẫu lại là ai?” Chu Thanh gần giọng hỏi tiếp.

“Hai vị nương nương còn lại là Tích Lôi sơn Ma Vân động Ngọc Diện nương nương, còn người kia là Cửu Tuyền sơn Bàn Tơ động Bàn Tơ nương nương, Thánh Mẫu sống ở núi Vô Đang, tiểu nhân cũng không biết là ai, chỉ nghe các vị nương nương đều xưng là Thánh Mẫu, Địa Tiên giới rộng vô cùng vô tận, tiểu nhân cũng không biết phân chia thế nào, chỉ biết đại khái chia làm nam bộ Tiềm Châu, đông là Thánh Thần Châu, bắc Lô Cự Châu, tây Ngưu Hạ Châu, lại có đông tây nam bắc tứ hải, tứ hải long vương được thiên giới sắc phong ở dưới đó.”

Chu Thanh cũng có biết chút ít thông tin về Địa Tiên giới thông qua điển tịch của Văn Trung Tử, do địa cầu quá chật chội nên những tu sĩ pháp lực cao thâm đã khai phá hư không đi tìm miền đất mới, người tìm ra Địa Tiên giới đầu tiên chính là Chấn Nguyên Tử.

“Hèn gì ai cũng cố sống cố chết muốn phi thăng, sau khi đắc đạo phi thăng rồi thì không trở về nhân gian giới nữa, đến một nơi tuyệt vời thế này ai còn muốn quay về nhân gian giới chật chội kia chứ? E rằng đám đại tiên đắc đạo ngay cả môn phái trước kia của mình cũng quên luôn rồi. Đợi khi nào ta lo xong mọi việc phải đưa tiên phủ đến đây, tự chiếm lấy một ngọn núi, địa cầu đúng là quá chật hẹp, không bằng nơi đây thoải mái tự do tự tại.” Chu Thanh tự nhủ trong lòng.

“Ở đây còn có nhân vật nào lợi hại nữa không?” Chu Thanh hỏi tiếp.

Sói tinh cung kính trả lời: “Tiểu nhân cũng không biết, 2 con yêu nữ kia chỉ tình cờ làm quen với Khô Cốt Thần Quân và đồ đệ của lão Bạch Vân đồng tử thôi, qua khỏi ngọn núi này có một đại môn phái chuyên tu kiếm đạo có tên là Thục Sơn, thế lực kẻ cũng lớn mạnh, chiếm giữ khu vực rộng mấy vạn dặm, gặp yêu quái nào đi vào khu vực ấy là giết ngay, cuối cùng chọc giận Tích Lôi sơn Ngọc Diện nương nương, phu quân của nương nương Ngưu Ma Vương đã dùng quạt Ba Tiêu thổi bay sơn môn của Thục Sơn kiếm phái xuống biển, đè nát Nam Hải long cung, ngay cả Long Vương cũng không dám nói gì.”

“Lần này 2 con yêu nữ đến Nhân gian giới là do Thạch Cơ nương nương phụng ý chỉ của Thánh Mẫu, đích thân đến mượn quạt Ba Tiêu của Ngọc Diện nương nương, lại nhờ Ngưu Ma Vương đi mượn Cửu Xi Đình Ba của một con yêu tinh heo mạp ở Hoa Quả Sơn, nói là đến Nhân gian giới giải cứu một người quen, nhưng lại sợ Thiên giới biết được nên chỉ phái 2 yêu nữ có công lực thấp nhất đi làm.”

Chu Thanh như nghe kể chuyện nhưng hình như đã hiểu được chút ngọn ngành, biết con Sói tinh này không thể khai thác thêm gì nữa, bèn nói: “Người tội nghiệt quá nặng, bản đạo vốn định cứu người, nhưng ý trời khó làm trái, bản đạo cũng đành hóa kiếp cho người vậy!”

Dứt lời, Chu Thanh phát động ma hỏa bao trùm lấy nguyên thần Sói tinh. Sói tinh đâu ngờ Chu Thanh đột nhiên ra tay. “Á! Tên yêu đạo bội tín, người sẽ không có kết cục tốt đâu! Ấy da! Đại tiên tha mạng, đại tiên tha mạng!” Sói tinh lúc thì chửi rủa lúc thì van xin cho đến khi nguyên thần hoàn toàn bị luyện hóa.

Người không thể trách ta! Những đệ tử Không Động bị người giết chết thật đáng thương, ta phải trả thù cho họ, người hãy sớm siêu thoát đi!” Chu Thanh mặc kệ nguyên thần Sói tinh kêu la thảm thiết, nhanh chóng luyện hóa nguyên thần nó cùng với nguyên thần Khô Cốt Thần Quân thành 2 quả cầu trong suốt nuốt vào bụng. Bị ma hỏa luyện hóa, hồn xiêu phách tán, ở đâu ra mà siêu thoát chứ, chỉ trong một lúc, Chu Thanh đã trước sau hấp thu 3 nguyên thần mạnh mẽ của Bạch Vân đồng tử, Khô Cốt Thần Quân và Sói tinh.

Nhìn viên xá lợi trông giống như tinh thể, một viên to cỡ quả trứng ngỗng, một viên to cỡ quả trứng gà, trong lòng Chu Thanh rất vui mừng, mở miệng ra đã nuốt chửng vào trong, Bạch Vân Đồng Tử thì cũng đành thôi, còn tên Sói Tinh và Khô Cốt Thần Quân đều đang tiếp cận tu vi thiên tiên, bản nguyên tinh thần đã được Đô Thiên Ma Hoá tôi luyện còn cao hơn cả Tứ Đại Pháp Vương cường mạnh hơn gấp trăm lần, nhất là Khô Cốt Thần Quân, nguyên thần đã trải qua chín đại thiên kiếp, đã luyện hoá thành đứa bé, thì lại càng ghê gớm hơn.

“Bát cửu vận chuyển, thiên biến vạn hoá !”

Kim Thân của Chu Thanh xuất hiện, Thất Bảo Diệu Thụ bảo hộ trên đỉnh đầu, cách ly địa âm sát khí ra, ép vào bên trong ma phướn, chỉ nghe thấy ma phướn phát ra những tiếng phản phật phản phật, đúng là chịu không nổi, lại có xu hướng bị nứt vỡ.

Vốn dĩ chất liệu của cây ma phướn này đã chẳng ra làm sao, làm sao chịu nổi trăm ngàn luồng địa âm sát khí dày đặc tụ tập ở đây, Chu Thanh thả ra 12 con Rết thiết bối trên cây ma phướn, mở to miệng ra giúp hút địa linh sát khí này, bùa chú màu tím trên người nó lưu chuyển, từng luồng sát khí dinh dính qua Đô Thiên Ma Hoá tôi luyện, những tinh hoa của chất độc còn lại được giữ trong răng, trong móng, trong cơ thể của Rết thiết bối, một cơ thể vốn dĩ vô cùng mạnh mẽ, lại được Đô Thiên Ma Hoá tôi luyện, nên lại càng ngưng luyện hơn, có vài con trên thân đã xuất hiện ánh sáng đen và ánh sáng tím xen lẫn nhau, mặt mày hung hăng, vô cùng dị thường, nhưng thực lực lại đại tăng.

Tiên giới dưới mặt đất toàn bộ đều là yêu quái và tu sĩ lợi hại, còn có cả nhân vật thiên tiên lẫn bên trong, không sánh bằng địa cầu nhỏ bé của nhân gian,

lúc này nghe Sói Tinh nói, mình đã đắc tội với cao thủ thiên tiên bậc nhất ở đây, nếu không nâng cao thực lực, chẳng khác nào tìm cái chết, Chu Thanh có rất nhiều thương cô pháp bảo, chỉ là tu vi có thấp một tí, vốn dĩ định xuống địa phủ để tiêu huỷ sổ sinh tử rồi mới nâng cao đạo hạnh, bây giờ đúng là không trâu bắt chó đi cày, thật đúng là bất đắc dĩ.

“Chu Thanh ta bắt kẻ đi đến đâu, không không cam chịu thua ai, cho dù là thiên tiên địa tiên, Đại la Kim Tiên, cũng vậy cả, bây giờ như vậy, sau này cũng sẽ như vậy !”

Bản mạng xá lợi bay ra, to cỡ cái bát, lơ lửng trong không trung, hút 3 viên nguyên thần bản nguyên, tám cánh tay của Chu Thanh nhiếp thành một ấn quyết kỳ lạ, bản mạng xá lợi phát ra ánh sáng trắng như hoà, giống như tơ nhện vậy bao bọc lấy 3 viên nguyên thần bản nguyên, từng chút, từng chút một dung hoà vào tông xá lợi bản thể, bản mạng xá lợi phình to gấp đôi, còn lấp lánh ngàn tia ánh sáng lưu ly, trong phạm vi một nấc, cả sơn cốc đen tối đã được chiếu sáng, thấy rõ tất cả mọi vật, Kim Thân to lớn của Chu Thanh khẽ run run, rơi những giọt mồ hôi màu vàng xuống, và cũng bị Rết thiết bối hút vào chung với địa âm sát khí, còn Chu Thanh thì không hề hay biết.

Bây giờ là thời điểm then chốt để dung hợp xá lợi bản mạng, Chu Thanh có Thất Bảo Diệu Thủ hộ thân, không sợ bị bên ngoài quấy nhiễu, huống chi ở bên trong địa âm sát khí, không có pháp bảo lợi hại nào, cho dù là tiên nhân thật sự cũng khó mà vào được.

Vận chuyển huyền công, đóng hết toàn bộ lực thức cảm quan, Kim Thân đột nhiên lại bị đánh tan, chất dịch thực chất màu vàng kim tràn đầy cả sơn cốc, dưới ánh sáng bảo hộ của Thất Bảo Diệu Thủ, hai chất này hoà lẫn vào nhau, lúc thì thành một thể, lúc lại phân ra rõ ràng, quang diễm lấp lánh, biến một sơn cốc đầy từ khí thành linh đài tiên cảnh.

Thần thức của Chu Thanh xâm nhập vào trong viên xá lợi lấp lánh ngũ sắc, trong màn đêm, cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng bản mạng xá lợi đã dung hợp tinh nguyên bản mạng to lớn đó, bản mạng niệm lực từ hơn ngàn năm tu vi của Sói Tinh, Khô Cốt Thần Quân tụ tập lại đều đã bị Chu Thanh luyện hoá, viên xá lợi to cỡ quả bóng rổ cuối cùng nổ một tiếng bốp, nứt thành hai nửa, biến hoá thành hai viên xá lợi to cỡ cái bát, hai viên chạm nhau, hoà lẫn nhau, tương liên với phần đầu ở trên không trung, vỡ ra từng hình thái cực độ.

Chính vào lúc này, một tiếng nổ rền vang, bên trong xá lợi phát ra tiếng nói của Chu Thanh: “Thì ra là vậy, thì ra là vậy, mở ra cho ta !” Sáu luồng lực đạo vô cùng vô tận xuyên qua hư không, mở ra trong hư không sáu cái lỗ to cỡ cái chậu, sáu luồng sáng màu đen từ trong lỗ chiếu ra, chiếu thẳng vào một viên xá lợi, viên xá lợi trắng không tí vết xoay tròn, hấp thu từng luồng nghiệp lực từ lục đạo luân hồi phát ra, từ từ nhuộm viên xá lợi thành màu đen bóng, đen đến sáng bóng, đen đến kỳ dị.

Nghiệp lực truyền đến quá to lớn, xá lợi cũng hấp thu không được, nên đã ngừng hấp thu, chính vào lúc này, kim quang chuyển động trong sơn cốc đột nhiên ập đến, bao bọc lấy nghiệp lực, rồi dung hợp vào nhau, chất dịch màu vàng kim dần dần chuyển sang màu ám kim, trông rất đẹp mắt.

Sáu cái lỗ từ từ thu nhỏ lại, nghiệp lực cũng bị thu lại, kim quang giống như rất hài lòng, dần dần thành hình, lại ngưng kết thành Kim Thân cao lớn của Chu Thanh, vũ khí mà tám cánh tay cầm hình như có thêm mấy phần linh khí, cứ như đã có sinh mệnh vậy. Làn da màu ám kim dần dần biến hoá, sau một khắc, đã biến thành màu vàng nhạt, hơi khác biệt so với làn da bình thường, nhưng còn phần thịt, lại chẳng khác nào người thường, không còn cảm giác không phải là người như trước nữa. Truyện "Phật Đạo "

“Biến ! Biến ! Biến !”

Hai viên xá lợi hắc bạch bị Kim Thân hút vào tông đỉnh đầu, Kim Thân khổng lồ dần dần biến hoá theo giọng nói của Chu Thanh, tám cánh tay đã thu lại, bốn khuôn mặt cũng được thu lại. Cho đến khi còn cao khoảng 1 trượng 6 mới dừng, biến hoá thành hình dạng con người, khuôn mặt giống với khuôn mặt của Chu Thanh, chỉ là thân hình có cao hơn một chút, nhưng thân thể cũng cân đối, không đến nỗi nào, giống như do trời tạo thành vậy, rất hài hoà.

“Ồ ! Đáng tiếc, đáng tiếc, như thế này, vẫn chưa ổn lắm, tuy là giống người, nhưng lại hơi cao một chút, chỉ đành tiếp tục tu luyện vậy !” Chó Tang hươu tay một cái, cầm Thất bảo Diệu Thủ trong tay, tiện tay lột Kim Ô Pháp Bảo trên thân xác xuống, mặc lên trên người, lại đem cái thân xác loã lồ quăng vào trong không gian ảo. Cứu Nhật Kim Ô Pháp Y này, có thể lớn nhỏ tùy ý, mặc trên người cũng rất vừa vặn. Chu Thanh lại thi triển pháp thuật, phá ra hư không, đi vào lỗ hồng trong tam giới, đến nhân gian giới, phải mất rất nhiều sức, bây giờ đầu giống như khi mới vào, có pháp bảo của hai yêu nữ. Thì ra luyện công này tu đến thiên tiên, cần phải mở ra lục đạo luân hồi, từ đó lấy ra nghiệp lực to lớn, ngưng luyện Kim Thân và pháp khí, tu thành hai viên xá lợi, mới có thể yên trời như xuống đất, biến hoá thành chân nhân, cũng giống như yêu quái hoá hình, cũng là một nguyên lý để biến thành người, chỉ khác biệt nhau ở sức mạnh, nhưng cái này làm sao tính toán được.

Cứ thế, nếu không muốn để âm tào địa phủ biết cũng khó, nhưng lại không liên quan đến sổ sinh tử, chỉ cần đạt thành thiên tiên đại đạo, tự nhiên sẽ nhảy ra luân hồi, tên trong sổ sinh tử đương nhiên cũng tự mất đi.

“May quá, mau quá, tên Lam Thần không gạt ta, nếu mà đến địa phủ, không những phải ác chiến một trận, sinh tử còn chưa biết, mà còn làm mấy chuyện vô công, lúc hấp thu nghiệp lực, chẳng phải cũng sẽ bị địa phủ phát hiện sao, ta phải mau chóng rời khỏi, để tránh đối phương lại tìm đến, tên yêu quái mà Lam Thần nói, e chính là đối phương đã tìm đến, nhưng chạy, chỉ bằng cứ đợi hần tìm đến, mới tạo ra được phiền phức chứ, lợi hại nha, lợi hại nha, ta chạy trước thôi.” Trong lòng Chu Thanh thầm nghĩ.

Mất nhìn lục đạo luân hồi đang dần dần đóng lại, đột nhiên một con chấn động, Chu Thanh thất kinh: “Sao bây giờ địa phủ làm việc hiệu suất cao như thế ? Đã đến đây nhanh như vậy ! Văn hà lần trocs cũng đâu có nhanh đến thế nha !”

“To gan !” Một tiếng hét to, hai luồng ánh sáng trắng đen đột nhiên từ trong lục đạo luân hồi xông ra, trong lòng Chu Thanh hơi sợ, đã nhẹ tể ra cây Roi đả thần, chỉ chờ đối phương xuất hiện, liền đánh phủ đầu ngay, áp lực là giọng nói này truyền lại, quả nhiên cũng lơ mơ có thực lực cỡ Khô Cốt Thần Quân, có thể còn cao hơn một chút, nhưng còn cách thiên tiên vị xa lắm, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo, nhìn thì chỉ thấy là một vạch cách thôi, nhưng khác nhau đến một trời một vực, nhất là sự khác biệt về bản chất, một là người, một là tiên, cho nên Chu Thanh không hề bận tâm, chỉ là đối phương có nhiều người, nên phải cẩn thận.

Hai đạo ánh sáng hắc bạch đã xông ra, rồi lại nghe hét: “Đại tiên xin đừng động thủ, tiểu thần không biết là đại tiên, tội chết, tội chết !”

Chu Thanh ngó ra, hai đạo ánh sáng hắc bạch đã biến hoá thành hai hình người cao gầy, đều cao khoảng một trượng, chỉ kem Chu Thanh một chút, một người da trắng, thân mặc áo trắng, một người d đen, thân mặc áo đen, tay đều cầm cây gậy khốc tang, trên người tản phát ra mùi tử khí.

“Hắc Bạch Vô Thường ?” Chu Thanh thấy hai người, thuận miệng hỏi một câu, nhìn thấy vẻ mặt cung kính của hai người trước mặt, đúng là khó bề tưởng tượng.

“Chính là hai tiểu thần đây, không biết địa tiên luyện công ở đây, đã làm kinh động đến đại tiên, đúng thật là tội chết, tội chết, xin đại tiên bớt giận !” Bạch Vô Thường nhìn người trước mặt, thân cao một trượng sáu, làn da màu vàng nhạt, tay cầm một cành cây, thân mặc pháp bào màu vàng, trên người là tiên khí, nhưng xung quanh lại có hắc khí lượn quanh, mấy cây ma phướn đầu lâu đang được thi triển, còn có mấy con Rết thiết bối hung hăng đang nhe nanh múa vuốt ở bên trên. Hai vị Vô Thường lại nhìn Chu Thanh, liền run bắn người, cung kính cúi cung đáp lại, thần sắc sợ sệt, thật giống một tiểu học sinh gặp phải giáo viên vậy.

“Các người quen ta sao ?” Trong lòng Chu Thanh đúng là hồ đồ, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

“Phong thái của đại tiên đã nghe nói từ lâu, tiểu thần đầu được dịp gặp tận mắt, hôm nay nghe nói đại tiên vượt qua lục đạo luân hồi, mới mạo muội liều chết để được nhìn tiên dung của đại tiên, đúng thật là có phước ba đời, có phước ba đời.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thần hôm nay cuối cùng đã được thấy dung nhan đại tiên, cho dù có chết cũng không hối tiếc !”

Hắc Vô Thường lại càng sợ hơn, Chu Thanh thấy toàn thân hắn run lấy bầy, đến cả mồ hôi lạnh cũng toát hết ra, len lén lau đi mồ hôi lạnh trên mặt, rồi mới bình tĩnh lại được một chút.

“Ta đáng sợ đến thế sao ?!” Không đánh người cười, thấy đối phương như vậy, trong lòng Chu Thanh bỏ ý định giết chóc, đối phương rõ ràng là đang nịnh nọt, nói đại nói bừa, Chu Thanh đều quen biết họ, dò xét: “Sao hôm nay các người lại cai quản lục đạo luân hồi, bốn tiên nhớ hình như là do âm thần Ngưu đầu cai quản mà ?”

“Đại tiên nói là Ngưu Đầu nào ? Đại tiên thần thông quảng đại, cũng biết ở địa phủ này có rất nhiều Ngưu Đầu, lục đạo luân hồi này được luân phiên canh gác. Còn về lần trước, Sở Giang Vương toạ hạ đúng là không thấy một Ngưu Đầu, cũng chẳng biết đã chạy đi đâu mất, có thể là đã bế quan tu luyện rồi, hai tiểu thần là Vô Thường âm thần dưới trướng của Bình Đẳng Vương, cũng không được biết rõ lắm.” Bạch Vô Thường cũng lau mồ hôi lạnh.

“À !” Chu Thanh trong lòng suy nghĩ, suy nghĩ xem rốt cuộc có nên tha cho hai người này không, nhìn thấy trên mặt Chu Thanh sắc mặt bất định, trong lòng Hắc Vô Thường nôn nóng, sợ đến nỗi toàn thân đầy mồ hôi, Bạch Vô Thường miễn cưỡng lấy hết can đảm, hàm răng đánh lắp cập nói: “Đại tiên, nếu không có chuyện gì, tiểu thần xin cáo lui, tiểu thần còn phải canh gác tiếp ?”

“À, các người đi đi, ở đây không có việc gì rồi, bốn tiên không trách tội các người !”

Chu Thanh nghe nói việc lần trước đánh giết Ngưu Đầu Âm Thần vẫn không bị lộ, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, nếu đánh giết cả hai tên Vô Thường, khả năng địa phủ phát hiện ra sẽ cao hơn, tuy không biết tại sao hai tên Vô Thường này lại sợ mình đến thế, nhưng không có việc gì là tốt nhất.

“Tiểu thần cáo lui !” Bạch Vô Thường kéo theo Hắc Vô Thường, chuẩn bị vào bên trong luân hồi.

“Đợi đã !” Chu Thanh đột nhiên lại mở miệng.

“Đại tiên tha mạng ! Đại tiên tha mạng ! Chúng tôi chẳng nhìn thấy gì cả, hai chúng tôi chẳng nhìn thấy gì cả !” Hắc Bạch Vô Thường toàn thân run rẩy, vội vàng quỳ trên mặt đất khấu đầu không ngừng.

“Có thật là không nhìn thấy gì không ? Ta là ai chứ ?” Chu Thanh cười lạnh lùng.

“Đại tiên tha mạng ! Đại tiên tha mạng ! Thật ra chúng tôi có quen biết địa tiên, chuyện ngày hôm nay, hai chúng tôi chẳng nhìn thấy gì cả !” Hắc Bạch Vô Thường lay dập đầu như củ tỏi.

“Uhm, như vậy là tốt, hai người đi đi !” Chu Thanh lại cười lạnh lùng hai tiếng, hắc Bạch Vô Thường như được ban ơn, hai người kéo nhau vào trong cái lỗ, chạy con nhanh hơn chú thỏ bị hoảng sợ nữa.

“Đại ca, hôm nay đúng là sợ chết đi được, nhưng nói đi nói lại, vị đại tiên này là người như thế nào đệ thật không biết, lại ở địa tiên giới, khẳng định là người của Hoa Quả Sơn !” Hắc Vô Thường vẫn còn sợ sệt.

“Im miệng, chuyện ngày hôm nay, hai huynh đệ chúng ta phải giữ kín như bưng, biết chưa ? Nếu mà tiết lộ nửa điều, tánh mạng huynh đệ ta khó mà giữ được !” Bạch Vô Thường vội vàng bịt miệng hắc Vô Thường lại, “Hôm nay đúng là hai huynh đệ ta vận khí tốt ! Lạ lại được tánh mạng !”

“Cái gì, hôm nay huynh đệ chúng ta cứ uống rượu suốt, đâu có xảy ra chuyện gì !” Hắc Vô Thường đã bắt đầu thông minh ra.

“Đúng ! Đúng ! Đúng ! Hai huynh đệ ta uống rượu suốt, còn có thể uống rượu được, đúng là may mắn !” Giọng nói xa dần, nhưng đâu biết trên mặt Chu Thanh đã để lộ ra một nụ cười kỳ dị, “Tốt tốt tốt, vậy thì ta yên tâm rồi, không ngờ ccahs giải quyết lại đơn giản thế, đúng là ngoài dự kiến của ta, cũng tốt, đợi ta giải quyết xong Côn Lôn, thì sẽ dời động phủ đến địa tiên giới này, ta của hiện tại, chắc cũng đã có phần thực lực này rồi ! Hoa Quả sơn ời

Hoa Quả son, rốt cuộc đây là chỗ thế nào ? Đợi khi mọi việc đã ổn định, ta phải đi thăm thú một phen mới được !”

Chu Thanh phở phào, nghe những lời của Hắc Bạch Vô Thường, giống như đã đẩy được một hòn đá trong lòng vậy, khiến toàn thân thoải mái.

“Thì ra nhân gian giới trong mắt thần tiên là như vậy, chẳng trách, chẳng trách.” Chu Thanh thở dài, thu lại Rết thiết bối và ma phướn, vận toàn lực hét to một tiếng: “Mở !”

Thất Bảo Diệu Thụ quét trong không trung, trong hư không mở ra một cánh cửa, lại lộ ra bầu trời sao quen thuộc, thân hình Chu Thanh khẽ chớp, chui luôn vào tông, một tiếng nổ vang trong hư không, rồi hoàn toàn liền lại, lực nổ khủng khiếp mạnh đến nứt ra.

Rầm ! Rầm ! Rầm Chu Thành vừa vào lỗ hồng tam giới, ngọn núi lớn đã nứt ra, kinh thiên động địa, nước biển dâng lên thành thủy triều, sóng to ập xuống, núi dài liền miền vô tận bị chấn động mạnh, chim chóc cầm thú đều bị kinh sợ, che cả trời đất, vô cùng hùng tráng.

Sương trắng phong toả địa âm sát khí cũng bị đánh tan theo ngọn núi bị nứt, khói đen cuộn cuộn bên trên, những đàn chim biển to lớn bị hắc khí xộc vào, liền rơi xuống như mưa, toàn thân tan rã, trong phút chốc đã hóa thành máu màu đen, nhuộm đen cả một vùng biển, một số con tôm cá lớn, nhều sò, cá mập cá kình chạy không thoát được cũng chịu chung số phận hóa thành vũng máu đen.

Thì ra khai phá một giới thành hình như thế này, không như một số hư không hỗn độn, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, phải xuyên qua tam giới, phải có pháp lực cực đại và pháp bảo chuyên môn mới có thể phá ra đi đến một thế giới thành hình khác, đến cả Thiên Quỷ cũng chỉ có thể đi xuyên qua các không gian song song trong cùng một giới, nếu muốn đi xuyên tam giới, thì đúng là một trò cười. Chu Thanh lúc này dùng Thất Bảo Diệu Thụ để mở ra thông đạo, khi đi qua lỗ hồng của tam giới, đã ngưng tụ một năng lượng cực lớn, mà sau khi đi vẫn còn lưu lại tàn dư, sau khi thông đạo được mở, không gian liền lập tức đóng lại, chạm nhau với năng lượng tàn dư này, khiến ngọn núi nổ tung thành tro bụi.

Chu Thanh lần đầu tiên mở ra thông đạo, không có kinh nghiệm, lại đang gấp gáp thoát thân, nên mới gây ra cục diện hỗn loạn này.

Lúc địa âm sát khí tức tốc khuếch tán, sinh linh dưới biển chết vô số, lúc sinh linh đồ thám, trên mặt biển phía xa đột nhiên cuộn cuộn, sóng to nổi lên, những con sóng to trắng xóa như ngọn núi tuyết dâng lên trong phạm vi mấy trăm dặm hải vực, một tiếng rùng rùng, kim quang lấp lánh, một con rồng ánh vàng lấp lánh bay lên khỏi mặt nước, lơ lửng trên cao ngàn trượng, có 5 móng, cơ thể dài khoảng mấy trăm trượng, lại là mấy tiếng rùng, chấn động cả vạn dặm.

Con Ngũ Trảo Kim Long này nhìn thấy địa âm sát khí khuếch tán nhanh chóng, lắc đầu vẫy đuôi, cơ thể lập tức thu nhỏ lại, sau đó hóa thành thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, vẻ mặt như khoảng 18, 19 tuổi, trên người mặc bộ đồ cung đình màu tuyết trắng, lại khoác thêm một chiếc áo lụa mỏng màu hồng phấn, trông thanh tân diễm nhã, thoát nhìn đã giống nhân vật Lăng Ba Tiên Tử, gương mặt thánh thiện, khiến ai nhìn thẳng vào, cũng không dám có ý khinh thường.

Thiếu nữ do kim long hóa thân trên tay cầm một Bài Phướng pháp bảo ánh vàng lấp lánh, nhìn địa âm sát khí đang rò rỉ, lại nhìn mặt biển đen ngòm, thở dài một cái, tế Bài Phướng ra, kim quang rực sáng, đè lên địa âm sát khí ở bên dưới.

Một tiếng nổ rền vang, trong phạm vi 10 dặm, mấy ngọn núi cao ngàn trượng dưới đáy biển sâu bị Bài Phướng đè đến nát vụn, địa âm sát khí bị Bài Phướng trấn áp, lại tiếp tục rò rỉ, long nữ nhất chỉ, kim quang từ Bài Phướng phát ra bốn phương tám hướng, bao bọc lại phần hải vực bị nhuộm đen.

Phía xa có vài đám mây đang bay đến, đó là mấy tên đạo sĩ, nhìn thấy long nữ, liền khom lưng cúi đầu, hô to: “Công chúa, tiểu đạo hữu lễ!”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Nhân Gian (2)

Các tu đạo sĩ này có đủ mọi lứa tuổi. Bọn họ đều dùng độn quang mà tới, nhưng tốc độ cực nhanh, đến nỗi không hề phát ra tiếng xé gió. Trong số đó, người dẫn đầu là một lão đạo lưng đeo trường kiếm, thần thái hết sức phiêu hốt, xuất trần thoát tục, chỉ mất thời gian mấy nhịp thở mà đã đi được quãng đường xa ngàn dặm! Mà người có đạo hạnh thấp nhất là 2 nam tử trẻ tuổi thì cũng đã đạt tới Phán Hư trung kỳ.

Tuy nhiên khi nhìn thấy long nữ thì không ai dám đến gần, chỉ đứng từ xa cung kính thủ lễ.

Thì ra long nữ này là con gái thứ tư của Nam Hải Long Vương, tên là Ngao Loan. Nam Hải Long Vương này vốn thống lĩnh thủy tộc, bình hùng tướng mạnh, lại liên kết đồng tây nam bắc bốn bề nên phạm là người của thủy tộc thì đều phải chịu dưới trướng ông ta.

Trong tiên giới này, tứ hải tương liên, vô cùng vô tận, thậm chí có lẽ đạt tới hàng tỉ cây số cũng không chừng, vô số Địa Tiên, Thần Phật đều ở trong đó, đến mức Tứ Hải Long Vương cũng không thể quản hạt hết.

Phía nam là địa giới của Nam Hải, còn Đông Thắng Thần Châu là địa giới của Đông Hải Long Vương. Tứ Hải Long Vương được thượng thiên sắc phong làm Long Thần, phân ra cai quản tứ đại châu bộ, tu dưỡng vạn vật nên có công đức vô lượng. Đến mức cả thượng cổ tiên nhân khi gặp bọn họ cũng phải hành lễ, không dám thất kính. Không những thế, bọn họ còn kết giao rộng rãi, có giao tình thâm hậu với rất nhiều tiên nhân. Cho nên thế lực có thể nói là vô cùng hùng bố, không hề kém cạnh là bao so với chính thần hay Bồ Tát.

Nam Hải Long Vương có 3 con trai, 1 con gái. Các con trai của ông đều thần thông quảng đại, được Thiên giới sắc phong. Trong số đó Ngao Loan là con gái út. Từ khi nàng được sinh ra, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm hết mực yêu chiều, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Có điều nàng không hề có một chút tính khí nào của các cậu ấm cô chiêu mà lại rất mực từ tốn, chỉ đam mê tu luyện đạo pháp. Long Tộc vốn có tuổi thọ bất tử, lại thêm thần lực bẩm sinh, trong Long cung còn có vô số linh dược nên chỉ trong thời gian vài trăm năm ngắn ngủi, nàng đã có thể tu luyện thành hình người. Nhưng điều đáng nói là nàng được một vị thượng cổ tiên nhân truyền thụ nên công lực đại tăng, vượt qua 9 lần Thiên kiếp, đã lên tới Thiên Tiên vị, vượt cả phụ thân mình. Thậm chí ngay cả Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm cũng không làm gì được cô cháu gái này. Trừ Nghiễm Quảng Bô Tát trong Bát Bộ Thiên Long ở Tây Phương Cực Lạc ra thì có thể nói hiện tại nàng là đệ nhất cao thủ của Thủy tộc.

Thiên giới nghe vậy liền muốn sắc phong cho nàng làm Long Thần nhưng nàng không chịu. Nhưng sau đó được Đông Hải Long Vương khuyên nhủ, lại để tránh làm mất mặt Thiên giới nên nàng miễn cưỡng đồng ý, tuy nhiên chỉ có hư danh chứ không có trách nhiệm hay nhiệm vụ thực tế nào cả.

"Tất cả đều là đạo hữu với nhau, mọi người không cần khách khí!" Dù đã đạt tới cấp bậc cao hơn nhiều so với đám tu đạo giả này Ngao Loan không hề cao ngạo. Sau đó nàng niết động một ngón tay, kim quang liền tuôn ra tầng tầng chân hỏa, luyện hóa hết toàn bộ âm khí, kế tiếp nàng lại lấy ra một lá bùa màu xanh để trấn áp thì hắc khí mới không xâm nhập nữa.

"Chư vị đạo hữu có biết đang xảy ra chuyện gì không? Tại sao vân vụ lại nhiều đến thế? Ngân vạn năm nay chưa từng có chuyện này!"

"Tiểu đạo cũng không rõ. Bọn ta chỉ nghe tiếng động mới chạy tới, không ngờ công chúa đã xuất thủ hóa giải nguy nan, quả thật là công đức vô lượng mà!" Lão đạo kia cung kính nói.

Ngao Loan lắc đầu: "Đại Hoang chân quá khén, đúng rồi, gần đây trong Đại Hoang sơn có sự tình gì không?"

Lão đạo gọi là Đại Hoang chân nhân trả lời: "Có công chúa trấn giữ nên Nam Hải vẫn yên ổn, có điều lúc đi ngang qua Khô Cốt động, ta phát hiện động phủ đã bị cháy rụi, không còn một ai, Khô Cốt thần quân cũng mất tích. Lão ấy vốn đã vượt 9 lần Thiên kiếp, hiện đang luyện thành Anh Nhi, sao lại vô cớ mất tích như vậy được?"

"A, lại còn có chuyện này à?" Ngao Loan công chúa trầm ngâm.

Đột nhiên lá bùa xanh khi nãy bị nổ tung, sát khí liền vọt ra, so với lúc nãy còn nồng nặc hơn cả chục lần. Nó ngưng tụ thành hình người trên không, cao hơn trăm trượng. Từ mũi miệng nó phát ra tiếng gừ gừ nghe rất ghê rợn.

Hình nhân này đột nhiên bỏ nhào về phía đám người của Đại Hoang chân nhân, trong nháy mắt đã tới trước mặt họ.

Mấy tiểu đạo sợ hãi kêu la. Đại Hoang chân nhân liền tế ra một mảnh ngọc phù có từ quang dày khoảng 3 thước bao lấy bọn họ, trên ngọc phù tuôn ra vạn đạo lôi hỏa đánh lên hình nhân kia.

Ầm Ầm!

Hình nhân được tạo thành từ địa âm sát khí kia vỡ tan tành, nhưng sau đó lại ngưng tụ lại, không hề tổn thương tí nào.

"Chư vị đạo hữu mời lui về sau! Đây là Địa Âm sát khí đã thông linh, thân thể vô hình, không sợ đạo thuật, còn độc địa hơn sát khí vừa rồi cả trăm lần!" Ngao Loan công chúa tế một cái Bài Phướng (ngôi đền) lên, con quái vật kia lập tức bị nhốt vào trong, nó kêu la dữ tợn, phun khói ra khắp nơi.

"Hung vật này sát khí trời sinh, hiện chưa có thần thông gì nhưng sau này ắt hóa thành ma đầu! May có công chúa ở đây chứ nếu không nguy to rồi!"

"Yêu vật này chỉ có thể luyện hóa từ từ, chắc cũng phải mất hơn 3 canh giờ!"

"Vậy tiểu đạo không dám quấy rầy nữa, xin phép cáo lui!" Đại Hoang chân nhân cùng các vị lão đạo liền cung kính từ biệt, sau đó bay đi.

Ngao Loan công chúa không nói thêm câu nào, chỉ nhẹ nhàng thôi động chân hỏa để luyện hóa con quái vật kia. Nó kêu la chống trả dữ tợn nhưng nàng vẫn không thêm quan tâm, âm thầm luyện hóa.

"Tứ muội, phụ vương gọi muội về kia!" Một thanh niên nam tử cầm trường thương, mặc áo bào tím, tóc búi cao rất anh tuấn chợt xuất hiện, cất tiếng nói.

"À, nhị ca, có chuyện gì vậy?" Ngao Loan mỉm cười, lộ ra nét ôn nhu thanh khiết đến cực điểm.

Người vừa tới chính là Ngao Phong, con thứ hai của Nam Hải Long Vương, người này vốn đã được sắc phong Long Thần, cũng là kẻ đang thống soái trăm vạn thủy binh Nam Hải.

"Trường Canh Tinh Quân tới nên phụ vương muốn gọi muội về!" Thần sắc Ngao Phong dường như có chút lo lắng.

"Trường Canh Tinh Quân? Hẳn chẳng phải là trọng thần của Thiên giới sao? Đền Nam Hải chúng ta làm gì?"

"Chuyện này có liên quan tới muội! Lần trước lúc muội được sắc phong thì bị tên tiểu nhi tử của Ngọc Đế nhìn trúng nên phải người tới cầu hôn đó!"

"Cài gì? Thật nực cười! Tên nhóc kia đã trêu ghẹo muội, giờ còn muốn cầu hôn, nếu biết thế muội đã một kiếm giết hắn rồi!" Ngao Loan chợt trở nên lạnh lùng, sát khí bức nhân.

"Quả thật lần này gặp phiền toái rồi!" Ngao Phong thăm kinh hãi, biết một khi nàng nổi giận thì ai cũng phải sợ.

Thì ra lần trước Ngao Loan được sắc phong trong Đâu Ngu cung, có một công tử tương xứng là tiên nữ nên muốn trêu chọc, sau đó bị nàng đánh cho một trận, nào ngờ hẳn chính là con trai của Ngọc Hoàng đại đế. Tên này sau đó về mách lại với mẹ là Vương Mẫu, vì không tiện đắc tội với Long tộc nên Vương Mẫu mới chuyển thành cầu hôn, thứ nhất để lấy lòng, thứ hai là để dựa hơi.

"Ta biết hẳn không phải người tốt nhưng chúng ta vẫn phải cố kỵ Vương Mẫu! Khắp Thiên giới Trừ Hoa Quả Sơn và Vạn Thọ Sơn có địa vị ngang với Thiên Cung ra thì ai cũng phải kiêng dè họ, kể cả Vô Đương Sơn thánh mẫu hay Đại Lực Ngu Vương đều cũng như vậy cả!" Ngao Phong thở dài nói.

"Cũng được! Đây là lúc muội sử dụng tới thanh kiếm mà sư phụ ban tặng! Cho hắn biết chút lợi hại!" Ngao Loan cười lạnh.

"Muội muội bình tĩnh! Long Tộc ta lực yếu hơn họ, nếu chọc giận Đại Đế thì không hay. Hay là hãy cố gắng trì hoãn, tìm biện pháp khác?" Ngao Phong sợ run tay, nếu muội muội mình nổi xung đánh lên Thiên Cung thì rắc rối to rồi.

"Hay để ta đi tìm cừu ca, cừu ca ở Tây Phương cực lạc thống lĩnh Bát Bộ Long chúng, lại có sư phụ che chở. Tam Đàn Hải Hội Đại Thần ta đã sớm ngưỡng mộ từ lâu, đang muốn gặp mặt đây!"

Ngao Loan vẫn không nói gì, từ trong hư không lấy ra một thanh bảo kiếm. Sau đó xá 1 cái rồi tế kiếm lên, miệng niệm chú ngữ.

"Đây là bảo kiếm gì mà trông bình thường thế?" Ngao Phong nhìn kỹ, thấy kiếm dài 3 thước, mũi nhọn, không có pháp lực hay phù chú nào cả.

Ngao Loan vừa đọc xong thì thanh quang trên kiếm chợt chớp động, kiếm khí bén nhọn bùng phát lên cao, làm thủng một lỗ trên bầu trời! Núi non trong vòng ngàn dặm rung rinh. Các tu đạo giả ở gần đó đều sợ hãi chạy vào trong sơn môn của mình.

Trên thân kiếm chỉ có hai chữ triện là "Tuyệt Tiên!"

Ngao Phong lui về sau hơn trăm dặm, nếu không nhờ tu vị đã lên Thiên Tiên vị thì chắc đã chịu không nổi, vội hoảng hốt kêu: "Gia sư của muội là ai mà có bảo kiếm ghê gớm đến vậy?"

Tuyệt Tiên kiếm lại bắn ra một đạo kiếm khí vào con quái vật khi nãy, nó liền kêu thảm rồi tan biến đi, ngay cả chân nguyên cũng tan thành hư vô. Ngao Phong thấy vậy liền đổ mồ hôi hột.

Ngao Loan thu kiếm và bài phướng lại, sau đó lóe thân đến trước mặt Ngao Phong, nói: "Nhị ca, có kiếm này thì cho dù là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần có đến thì muội cũng không sợ! Đánh lên Thiên giới cũng không lo!"

"Tứ muội, hay muội nói cho ta biết sư phụ muội là ai đi, cho ta được thêm kiếm thức!"

"Không phải muội không muốn nói, nhưng thật sự người vẫn chưa cho muội biết! Chỉ biết hiện người đang ở Kim Đình sơn. Có lẽ một kích vừa rồi của muội, Trường Canh Tinh Quân đã thấy rồi!" Ngao Loan lạnh giọng nói, sau đó quay đi.

Chu Thanh chưa biết mình sắp gặp đại phiền toái, vẫn cấp tốc phi hành.

"Thật là may mắn quá đi mất!" Cũng may hắn có đem Đô Thiên Minh Vương kỳ theo nên có thể nhờ lá cờ này để định vị mà không bị lạc.

Sau mấy lần đại chiến từ thời Thượng Cổ, Nhân Gian giới đã phân hóa rất mạnh. Nếu koọng có đặc thù cảm ứng thì có lẽ sẽ mãi mãi bị lạc trong không gian mà không thể trở về với nhân gian được.

"Mở!"

Sau khi đi đến đúng nơi mình muốn, Chu Thanh liền phá khai một lỗ thủng, tiến vào Nhân Gian giới. Trước mắt cảnh vật vẫn như cũ, là sa mạc ở bên ngoài Đại Tự Tại cung. Chu thanh lúc này mới thu lại bộ dáng, gọi Lam Thần ra.

"Tông chủ đã trở về!" Lam Thần liền xuất hiện.

Chu Thanh hỏi thẳng: "Hai ngày nay có chuyện gì xảy ra không?"

"Đệ tử cũng không biết, chỉ một mực tu luyện. Côn Lôn thì chưa có động tĩnh gì. À đúng rồi, thấy bên Không Động bỗng bật vô âm tín nên chủ mẫu rất lo, nếu không phải e dè bên Côn Lôn thì đã sớm đi tìm tông chủ rồi!"

Chu thanh không nói gì, chỉ truyền dạy cho Lam Thần thêm chút bí quyết của Đô Thiên trận, sau đó bước vào trong cung. Vừa vào thì thấy đệ hết 12 đệ tử của Đại Tự Tại cung, trong đó có cả Vân Hà tiên tử. Còn tiểu hồ ly thì đang vui vẻ cười con cóc đi hái hoa bắt bướm ở ngoài kia. Còn Chu Nghi thì đang trò chuyện với vài đệ tử của Đại Tự Tại cung, bên cạnh là Đại Lực Hùng Vương mặt mũi âu sầu. Hai ti muội thấy Chu Thanh về liền tới hành lễ.

Chu Thanh bước tới hỏi tiểu hồ ly. "Đại sư tỷ của con đâu?"

"Đại sư tỷ đang bế quan, từ ngày được sư phụ truyền dạy công pháp thì tỷ ấy vẫn chưa có ra!" Tiểu hồ ly trả lời.

"Ừm, Ôn Lam Tân là ma đạo tông sư, ắt có thành tựu, không phải lo. Dù sao ta cũng đã tới Thiên Tiên vi, chẳng ai gây khó dễ ta được nữa!" Chu Thanh nói rồi ngồi vào bên cạnh Vân Hà tiên tử.

Vân Hà tiên tử hỏi: "Sao chàng đi Không Động hai ngày mà không nói gì hết, làm thiếp lo lắng!" Trong giọng nói của nàng có mấy phần trách cứ.

"Đó là chuyện tất quan trọng, ta mới phát hiện!" Chu Thanh kể hết sự tình ở Không Động, đương nhiên có vài chỗ sơ lược qua, không nói rõ chi tiết.

Mọi người trong đình đều há to miệng, ngay cả Đại Lực Hùng Vương và con cóc cũng tròn mắt.

"Chúc mừng chân nhân đắc đạo! Từ nay có thể tiêu dao tự tại, chúng ta có chân nhân ở đây thì có thể giúp chúng ta tới tu đạo thánh địa được rồi!"

Đại Tự Tại cung chủ lên tiếng, con cóc và Đại Lực Hùng Vương đều giật mình, Chu Thanh thì chỉ mỉm cười đầy hàm ý.

"Chuyện này cứ để từ từ, chờ bản đạo cùng cố pháp lực thì có thể phá vỡ hư không, đưa mọi người tới an bài trong tiên giới! Bản đạo nhất định thành toàn cho mọi người mà!" Chu Thanh biểu lộ ý tứ. Đại Tự Tại cung chủ mừng rỡ, còn tỷ muội Vân Hà tiên tử thì rôm rả bàn luận, chỉ hận chưa thể tới tiên giới ngay được.

Có cơ hội thành tiên thì ai mà không muốn? Tiên giới linh khí kinh khủng, so với địa cầu tốt hơn cả ngàn vạn lần.

"Thiếp thay mặt ti muội đa tạ phụ quân!" Vân Hà tiên tử hạnh phúc nói.

"Trước mắt còn có chuyện cần làm, bên Côn Lôn có động tĩnh gì không?" Chu Thanh nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, mặt Vân Hà tiên tử khẽ đỏ lên.

"Mấy hôm nay tu đạo giới đã nổi phong ba. Nghe nói Nguyên Nguyên lão đạo kia đã triệu tập thiên hạ Đạo môn, sau đó được Vô Chân lão ni khuyên giải nên Thục Sơn cũng chung lòng đối phó yêu ma. Tất cả các môn phái đều đã tập trung ở Côn Lôn, toàn bộ xuất động, cả Đại Tự Tại cung chúng ta cũng được mời đi Côn Lôn nữa!" Thất Thái tiên tử hay đi lại bên ngoài nên nắm khá nhiều tin tức.

"Trong vài ngày gần đây, ở Côn Lôn sơn đã tập hợp hơn vạn tu sĩ, thanh thế rất lớn, cả mấy trăm năm nay cũng chưa từng thấy như vậy bao giờ. Mà trùng hợp là mấy đại pháp vương của Tây Vực bị mất tích, bọn họ cho là do yêu quái gây ra nên cũng đến tụ hội tại Côn Lôn sơn rồi. Vô hình chung, Nguyên Nguyên và Vô Chân lão ni đã trở thành lãnh đạo của hai nhà Phật Đạo. Xem ra lần này Đại Tự Tại cung chúng ta khó mà có được ngày bình yên rồi."

Cung chủ mỉm cười, thần sắc không có lấy nửa điểm khẩn trương. Có Chu Thanh ở đây, nếu có lo thì chắc Côn Lôn phải lo mới đúng!

"Thục Sơn là loại môn phái chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, mặc dù được tiền nhân lưu lại pháp bảo, nhưng dù sao căn cơ vẫn còn nông cạn, sợ dĩ bọn họ không dám làm chuyện manh động là do có hai vị siêu cấp cao thủ là Nguyên Nguyên lão đạo và Vô Chân lão ni trấn áp. Hơn nữa bây giờ có mấy vị yêu tộc đạo huynh đã đầu nhập làm môn hạ của bản đạo, đắc thành chánh quả, thì còn gọi là trăm yêu trừ ma cái gì nữa? Chuyện này cung chủ không cần phải lo lắng, chắc chắn sẽ không phát sinh vấn đề gì đâu!" Chu Thanh chợt lóe thân một cái là đã biến mất không còn thấy tăm hơi, trong hư không chỉ còn truyền lại tiếng nói: "Bản đạo có chuyện phải đi Không Động một chuyến, chốc nữa sẽ trở lại."

Cửu Xi đình ba, Thủy Hóa hoa lam (lãng hoa) và Ngọc Thạch tỷ bà hiện vẫn còn ở Không Động, đương nhiên Chu Thanh muốn gom hết tất cả rồi. Nhất là cái Cửu Xi đình ba kia là một loại thần binh thật sự. Chu Thanh đã phải vào sanh ra tử như vậy thì há có thể để Không Động được tiện nghi sao chứ?

Chỉ mất thời gian có vài nhịp thở, Chu Thanh đã tiến vào Không Động sơn. Được biết hiện tại ở đây chỉ còn có một mình Địa Linh Tử chủ trì hết tất cả mọi việc, còn 5 lão đạo còn lại đều bị trọng thương nên phải bế quan để chữa trị, không mất thời gian 1-2 năm chắc cũng chưa ra được. Chu Thanh vừa nghe vậy thì trong lòng càng mừng rỡ, sau khi phân phó một số việc cho Địa Linh Tử xong thì hần liền gom sạch cả 3 cái pháp bảo, không chừa lại cái nào.

Địa Linh Tử đương nhiên không hề có ý từ chối, ngược lại còn tươi cười, mang theo một đám đệ tử, khai mở hết tất cả cấm chế trong sơn môn, sau đó theo chân Chu Thanh về Đại Tự Tại cung.

Sau khi đắc thành Thiên Tiên đại đạo, địa âm sát khí của Chu Thanh đã có thể ngưng tụ thành Lục Trọng Kim Thân, biến thành hình người, đạt đến thần thông ngoài sức tưởng tượng. Hần vung tay áo lên, một trận cuồng phong liền nổi ra, làm mây trắng trên trời cũng bị cuốn bay đi. Cuồng phong bao lấy hơn trăm đệ tử của Không Động, sau đó chỉ trong một thời gian ngắn đã mang bọn họ về tới Đại Tự Tại cung.

Nhìn thấy Chu Thanh thì thần thông như thế, đám đệ tử của Không Động đều sợ đến kinh hồn bạt vía.

Sau khi Đại Linh Tử đã phân phó cho các đệ tử xây dựng lều trại trong sa mạc xong, Chu Thanh liền tiến vào động thiên, bước tới bên cạnh Vân Hà tiên tử, cả thời gian đi lẫn về của hắn cũng chưa vượt quá nửa canh giờ.

"Chân nhân, người mang nhiều đệ tử Không Động như vậy tới đây làm gì? Nếu dùng để ra trận thì cũng đâu có hiệu quả gì cho lắm?" Cung chủ tỏ vẻ khó hiểu.

“Vô lượng thiên tôn! Đây là thiên ý! Thứ nhất Không Động đang hưng, thứ nhì Côn Lôn hoán chủ. Bàn đạo chỉ làm cho trót một vài chuyện. Hiện tại ta đã đạt đến Thiên Tiên đại đạo, có thể nhìn thấy được thiên cơ, nếu cung chủ muốn hỏi đến tận cùng thì đúng là làm khó bản đạo rồi. Thiên cơ bất khả lộ mà!” Chu Thanh thần thần bí bí nói, khiến cho mọi người đều không hiểu gì cả, có điều Đại Tự Tại cung chủ lại có vẻ hơi kinh động.

“Sự phụ nói cái gì thế?” Tiểu hồ ly cảm thấy mơ hồ, thấy trong sảnh đang nghị luận nên cũng không hứng thú nữa, liền cùng với Con cóc đi ra ngoài du ngoạn.

“Quý tha ma bắt! Thật là độc ác mà! Tiểu nha đầu, ngươi tất nhiên không hiểu, phen này xem ra Côn Lôn tiêu rồi, thậm chí có thể rơi vào cảnh diệt môn cũng không chừng! Sự phụ của ngươi đúng là kẻ biết làm đại sự! Lúc đầu ta còn hơi bất nhẫn nhưng hiện tại bắt đầu thấy khâm phục hẳn rồi! Nếu năm đó đại ca có một nửa thủ đoạn và thực lực như của sự phụ ngươi thì đã không phải rơi vào kết quả như bây giờ!” Con cóc nói với Tiểu hồ ly.

“Thế thì đã sao? Giờ đây đại thù của ta và ti ti đã báo xong, không còn vướng bận gì nữa, cảm thấy rất thông dong tự tại. Sự phụ là người hiểu rõ ta nhất, dù người có ác độc đến thế nào đi nữa thì cũng vẫn đối xử rất tốt với ta. Cóc đại ca, huynh nói có đúng không?” Tiểu hồ ly cũng không phí đầu óc vào mấy chuyện này.

“Hài tử này quả thật rất ngây thơ... Rốt cục chúng ta vẫn là yêu tộc, không thể so sánh với loài người, không thể hiểu được lòng dạ độc ác của họ!” Con cóc âm thầm thở dài một hơi thật sâu, sau đó không nói gì nữa mà chỉ tiếp tục nô đùa cùng Tiểu hồ ly.

Chu Nghi cũng vui vẻ cười Đại Lực Hùng Vương chạy tới. Hai tí muội hiện tại thư thả thanh nhàn, lại có người để nương tựa. Nhưng do đã trải qua không ít những cay đắng trong cuộc đời, nên nhìn từ phía sau bóng lưng các nàng vẫn thấy có một chút buồn bã thê lương pha lẫn trong niềm vui sướng.

Chu Thanh hiểu rõ thiên nhân chi cảnh, dễ dàng cảm nhận được không khí này. Hắn nhìn bóng lưng hai tí muội đã dần khuất nơi xa, cảm xúc nhũn nhũn: “Thân thể của hai đứa thật đáng thương. Nhưng không sao, bây giờ đã có sự phụ ở đây, nhất định sẽ che chở cho các con suốt đời, không để cho bất luận kẻ nào làm tổn hại đến các con, ai kêu các con là đồ đệ của ta chứ...”

Sau đó Chu Thanh và Đại Tự Tại cung chủ liền thương lượng một phen, định ra kế sách, rồi hai người chia nhau ra hành sự, chỉ còn chờ Côn Lôn và các đại môn phái tới là sẽ được chứng kiến thủ đoạn của Chu Thanh.

Buổi tối ngày thứ hai, vào một đêm có trăng, Ôn Lam Tân mới xuất quan, nê cung phong huyết của nàng mơ hồ có bạch quang chuyển động, còn trong lòng nàng chính là Thiên Quỷ mà Càn Cơ lão đạo biến thành. Con tiểu Thiên Quỷ này bập bẹ nói mấy câu, nghe không rõ cho lắm, nhưng Chu Thanh vẫn có thể nhận ra là nói kêu “mẫu thân, mẫu thân” không ngừng. Hắn liền cảm thấy hết sức buồn cười, thì ra hai người đã trở thành mẫu tử. Thiên địa tạo hóa quả thật là trêu người mà.

“Hài tử này đặt tên là Vũ, con thấy thế nào?” Chu Thanh cười nói với Ôn Lam Tân.

“Con không có ý kiến gì, cảm ơn sự phụ đã ban tên!” Ôn Lam Tân vỗ về Thiên Quỷ đang sắp say ngủ, nói với Chu Thanh.

“Ừm...!” Chu Thanh ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên tâm thần chấn động: “Chuyện này chậm đã, hiện tại Côn Lôn sắp tới, đang ở ngoài ngàn dặm, thanh thế vô cùng mạnh mẽ, có đến hơn một ngàn tu sĩ cơ đấy! Còn có 8-9 ngàn người đang ở Côn Lôn sơn nữa. Nhiều người như vậy đồng loạt xuất thủ thì cho dù có là cao thủ lợi hại như Hiên Viên pháp vương cũng không tránh khỏi cảnh thê thảm!”

Bằng vào thần thức cường đại của mình, Chu Thanh đã có thể cảm nhận được có mấy trăm tu sĩ đạo hạnh từ Hóa Thần kỳ trở lên đang bay tới, có lẽ bọn họ đều đạt tới cấp bậc nguyên lão của các đại môn phái. Truyện "Phật Đạo "

Hắn trao Ngọc Thạch tỷ bà và Thủy Hóa hoa lam cho Ôn Lam Tân, sau đó nói: “Hai kiện pháp bảo này vốn không phải là vật bình thường, nhưng vì sự đã phá vỡ hết cấm chế bên trong của chúng, sau đó lại tế luyện thêm một lần nữa, bây giờ truyền cho con làm vật đề phòng thân.” Chu Thanh liền truyền đạt cách sử dụng cho nàng, sau đó cùng với Đại Tự Tại cung chủ, Văn Hà tiên tử, Tiểu hồ ly, Chu Nghi, Thất Thái tiên nữ tổng cộng mười mấy người quay trở ra động thiên.

“Tổng chủ, hết thảy mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ Côn Lôn tới!” Lam Thần tử trong hư không hô đầu ra, báo cáo rõ tình hình cho Chu Thanh.

Đại Linh Tử cùng với hơn trăm đệ tử của Không Động cũng thủ vững trận thế, chỉ đợi các đại môn phái tu đạo tề tựu là sẽ động thủ.

“Côn Lôn Nguyên Nguyên, Nam Hải Vô Chân bá kiến Đại Tự Tại cung chủ!” Bất chợt trong không trung xuất hiện vô số độn quang chớp động, quang hoa rực rỡ, khiến cho cả bầu trời bao la của sa mạc đều sáng lên. Cũng may trong sa mạc này không có dân thường cư ngụ, chứ nếu không chắc họ đã bị dọa chết rồi.

Thanh âm vừa truyền tới, Đại Tự Tại cung chủ liền cười mà rằng: “Chúng tôi ở nơi này chờ đợi cũng đã lâu!”

Rào rào xoạt xoạt!

Một loạt quang mang bỗng từ trên trời rơi xuống, thì ra đó chính là Nguyên Nguyên lão đạo, đi theo sau là hai người Lăng Phi và Lăng Nhục Thủy. Lăng Phi tay cầm Hạnh Hoàng kỳ, Lăng Nhục Thủy thì cầm lăng hoa. Chu Thanh đảo mắt nhìn qua, liền nhận ra tất cả những người quen của mình đều đã đến đông đủ: Độn Giáp tông trưởng lão Khoáng Quân lão đạo, Long Hồ Sơn trưởng môn Đạo Nhất, Mao Sơn trưởng lão Khai Dương, Thục Sơn trưởng lão Linh Hư cùng trưởng môn Thanh Hư, Thuần Dương tông Liệt Dương...còn có vài vị lão đạo mà Chu Thanh đã từng gặp mặt lúc ở khai phái đại điển, bọn họ cũng đều là trưởng môn các phái.

Đứng phía sau Vô Chân lão ni là mấy ni cô có đạo hạnh từ Phán Hư trở lên, những người này vừa đến không đâu thì lại có thêm mấy trăm đệ tử khác tới. Trong số này riêng Côn Lôn chiếm hơn 300 người, ngoài ra còn có hơn 30 cao thủ có tên lót là “Càn”. Bên Thục Sơn thì có hơn 100 vị, Mao Sơn cùng Long Hồ Sơn mỗi phái cũng có hơn 100 vị.

Chu Thanh nhận ra thêm được mấy người là Hư Kiếm Không, Hường Huy của Thục Sơn, Long Hồ Sơn Hoàng Thiên Bá, Lý Dung... Những vị chương môn phía sau cũng có vài chục người, ít nhất đều đạt tới Hóa Thần tu sĩ, đủ mọi lứa tuổi, nam nữ đều có.

“Bản đạo hôm trước đưa thư, chắc cung chủ đã nhận được. Nhưng lâu không thấy cung chủ hồi âm nên ta cứ tưởng ngài không chịu giúp thiên hạ đạo hữu một tay để trừ ma chứ! Hiện tại thì ta mới rõ, cung chủ thật sự nghĩa hiệp, khó trách môn hạ đệ tử đều có đạo hạnh cao thâm như thế!” Nguyên Nguyên đảo mắt nhìn về phía các đệ tử của Đại Tự Tại cung, song nhãn quét tứ phía, cuối cùng dừng lại trên đám người Chu Thanh, Tiểu hồ ly và Chu Nghi đang đứng chìm khuất ở phía sau. Còn Đại Lực Hùng Vương và Con cóc đã thu liền khí tức, đem thân thể ẩn trong cát sa mạc nên Nguyên Nguyên không phát hiện được.

“Côn Lôn động thiên gặp ma kiếp, bốn cung cũng có nghe qua một ít, có điều nếu thi hành theo lời chân nhân nói thì bốn cung rất lấy làm khó xử. Sư môn trọng bảo, há lại có thể giao phó cho người khác được? Nhất là Vô Chân sư thái là người trong Phật môn, không phải là Đạo môn nhất mạch, về tình về lý đều không hợp. Chuyện này không phải là bốn cung không muốn giúp đỡ mà là do vương phải quy củ của tổ sư lưu lại, ngàn vạn lần không thể làm trái được.” Đại Tự Tại cung chủ đã sớm chuẩn bị lý do cẩn thận.

“Lời này của cung chủ có chút khắt khe rồi. Trừ ma trừ ma thì còn phân biệt Phật Đạo làm gì chứ? Hơn nữa quy định đều là do con người đặt ra, mà hai phái chúng ta lại có quan hệ sâu xa, coi như là một nhà. Bản ni cũng không phải là người ngoài, nếu xét theo bối phận mà nói thì bản ni chính là sư tỷ của ngài đó! Há lại có thể từ chối như vậy sao? Chẳng lẽ sư muội thấy Côn Lôn đạo hữu gặp phải đại kiếp lần này mà không ra tay tương trợ, thấy chết mà không cứu sao?” Vô Chân lão ni cười lạnh một cái, ngay sau đó nghiêm mặt chất vấn.

“Vô Chân sư thái, xin hãy tự trọng! Chúng ta Phật Đạo bất đồng, bốn cung cũng không có quan hệ gì với bà, đừng nói lung tung. Nếu bà đã có tấm lòng muốn cứu khổ cứu nạn, sai không giao Tĩnh bình cho ta, để ta thi triển cam lộ, thanh tẩy Côn Lôn động thiên. Bà cũng không phải là không biết, chỉ cần ta cầm Dương Liễu chỉ vào trong bình thì sẽ phải hấp thu linh khí trong bình mãi mãi, không được tách rời, nếu không chỉ sau 3 ngày, pháp bảo này sẽ bị khô héo!” Đại Tự Tại cung chủ nghe thấy Vô Chân lão ni gọi nàng là sư muội, trong lòng tức giận, nói chuyện cũng không khách khí nữa.

“Người... quả thực là không muốn nói lý mà!” Vô Chân lão ni phẫn nộ, thiếu chút nữa đã động thủ trước.

Nguyên Nguyên chân nhân cảm nhận được không khí căng thẳng của đôi bên. Nhưng Vô Chân lão ni là người phe mình, đương nhiên không thể buộc bà ta giao ra Lưu Ly bình, nên vội vàng nói: “Cung chủ, xin ngài rộng lòng giúp Côn Lôn ta một phen. Bản đạo biết Dương Liễu chỉ của cung chủ là một trọng bảo, nhất định sẽ bồi thường gấp bội!”

“Lấy cái gì mà bồi thường? Bốn cung biết Côn Lôn có nhiều pháp bảo, nhưng có thể so được với Thanh Tĩnh Dương Liễu chỉ này thì e là chỉ có mỗi Hạnh Hoàng kỳ thôi. Ngài chịu đem Hạnh Hoàng kỳ ra để trao đổi thì bốn cung đương nhiên không có gì để nói!” Đại Tự Tại cung chủ liên tục cười lạnh không dứt.

“Chuyện này...” Nguyên Nguyệt cứng họng, Hạnh Hoàng kỳ ngàn vạn lần không thể đem ra: “Đây chính là di vật của tổ sư Côn Lôn chúng ta. Hay là thế này, nếu 1 món không được thì bản đạo đem 10 món ra để bồi thường cho cung chủ được không?”

“Thì ra là vậy, ngài cũng biết đó là di vật của tổ sư, không thể giao ra thì pháp bảo này của ta há chẳng phải di vật của tổ sư sao? Nếu chân nhân đã không đồng ý, vậy thì mới trở về!” Đại Tự Tại cung chủ đã thương lượng trước với Chu Thanh nên không hề sợ hãi mà hết sức mạnh mẽ.

“Cung chủ, thiên hạ tu đạo, ai cũng coi Côn Lôn là đầu đàn. Hiện tại Côn Lôn gặp nạn, chúng ta Đạo môn nhất mạch, về lý nên cống hiến một phần sức lực mới phải, Vô Chân sư thái thân là người trong Phật môn mà còn khăng khải đến thế, vậy mà ngược lại ngài lại ra sức khước từ, quả thật là không thông tình lý mà!” Trần Ất lão đạo bên Ai Lao Sơn cuối cùng không nhịn được nói một câu.

“Cái gì? Vô Chân sư thái có xuất ra nửa phần khí lực nào đâu? Bà ta đắc lợi thì có!” Nhìn thấy lão đạo này, cung chủ không khỏi thấy khó chịu.

“Người...” Trần Ất lão đạo liền nghẹn lời. Nguyên Nguyên cũng lúng túng, không biết nói gì cho phải, lập tức toàn trường liền vang lên tiếng nghị luận không ngừng.

Chu Thanh nghe vậy liền cười lớn một tiếng, nói: “Bản đạo chính là hải ngoại tán tu Thiên Đạo tông Chu Thanh, cùng Đại Tự Tại cung có chút quen biết. Chu vị đạo hữu nếu muốn trừ ma, sao không tính bản đạo vào? Linh Hư đạo hữu, chúng ta là người quen cũ của nhau, sao ngài lại quên ta rồi?”

Trừ Nguyên Nguyên ra, hơn phân nửa số người ở đây đều biết Chu Thanh. Nhưng bọn họ chỉ nghĩ Chu Thanh là một Phán Hư cao thủ. Có điều hiện tại cấp bậc Phán Hư chẳng là cái quái gì cả, bởi ở đây đã có Nguyên Nguyên và Vô Chân, hai vị đại cao thủ liên kết thì cho dù có cường đại như Thục Sơn cũng phải cúi đầu xưng thần, huống chi là tiểu tán tu nhỏ nhoi.

Lăng Nhục Thủy nghe thấy thanh âm của Chu Thanh, hai hàm răng nàng liền nghiền chặt vào nhau, hận không thể lập tức động thủ băm thây hán thành vạn đoạn. Nàng bước tới hai bước, nói với Nguyên Nguyên: “Sư tổ, chính người này đã giết Nhất Văn Tử sư huynh, lại còn hại chết sư phụ nữa! Ngàn vạn lần không thể bỏ qua cho hắn! Chúng ta có thể nhân lúc này trừ khử hắn, đồng thời ép con mụ Đại Tự Tại cung chủ này đi vào khuôn phép!”

Lăng Nhục Thủy rỉ tai Nguyên Nguyên mấy câu, Nguyên Nguyên gật đầu nói: “Tất nhiên là phải thế! Chuyện này ta đã nói rõ với Thục Sơn rồi, người này chỉ là khách khanh trưởng lão của họ mà thôi. Hắn hãm hại đệ tử Côn Lôn ta như vậy, làm sao bỏ qua cho hắn được!”

Thấy Nguyên Nguyên gật đầu, Lăng Nhục Thủy liền truyền âm cho Thục Sơn Linh Hư và Hư Kiếm Không.

Nghe thấy Chu Thanh to mồm như vậy, Linh Hư vẫn không nói lời nào, chưởng môn Thanh Hư lại cao giọng quá lên: “Bồn môn nhất thời vô ý, kết giao với hải ngoại yêu nhân đã mưu hại đệ tử và chưởng môn của Côn Lôn. Yêu đạo, ngươi còn dám xuất khẩu cuồng ngôn à? Nhân lúc có chư vị đạo hữu ở đây, bồn môn tuyên bố Thiên Đạo tông yêu nhân không còn là khách khanh trưởng lão của Thục Sơn nữa!”

“A! Thì ra Thiên Đạo tông là yêu nghiệt!”

“Hải ngoại tán tu thì có mấy người tốt đâu chứ? Không phải là yêu nghiệt thì cũng là kẻ trong ma đạo!”

“Đúng đó! Đúng đó! Chúng ta phải liều mạng với tên yêu nghiệt này thôi!”

Đệ tử các môn phái nghe thế liền buông lời dị nghị, phát ra tiếng ồn ào không ngớt.

“Thì ra tên khốn người đã hại sư huynh và sư phụ của ta! Cung chủ, sao bà lại có thể ở chung với tên yêu nghiệt này được!? Khó trách bà 5 lần 7 lượt từ chối, nguyên lai là đã cấu kết với yêu nghiệt!” Lăng Phi thấy quần hùng đang căm phẫn, liền chỉ vào Đại Tự Tại cung chủ hét lớn.

“Đám người chính phái các người vẫn vô sỉ như thế, không hề có một chút thay đổi nào cả!” Ôn Lam Tân rốt cục chịu đựng không nổi, nhảy ra ngoài.

“Á! Ma đầu!”

“Ma trung chi ma!”

“Quả thật là ma trung chi ma Ôn Lam Tân kia!” Truyện "Phật Đạo "

Keng keng!

Phi kiếm pháp bảo lập tức được rút ra. Các đại chưởng môn cũng vội vã nắm chặt lấy trấn sơn pháp bảo của mình. Linh khí lập tức dày đặc hẳn lên. Ở đây có không ít lão đạo đã từng tham gia vây công Ôn Lam Tân nên dễ dàng nhận ra nàng ngay.

“Đại Tự Tại cung quả nhiên là chứa chấp phản loạn! Cung chủ, bà còn gì để nói không?” Lăng Nhượng Thủy cũng bước ra ngoài quát lớn. Đôi mắt oán độc của nàng gắt gao chiếu thẳng về phía Chu Thanh, trong đó cũng có chứa mấy phần đắc ý. Xem ra nàng đã chắc mẩm Chu Thanh phen này khó thoát khỏi cái chết.

“Côn Lôn đệ tử nghe lệnh, mau bắt lấy tên Thiên Đạo yêu nhân này!” Nguyên Nguyên phát hiệu lệnh.

“Chư vị đạo hữu xin hãy tương trợ! Đại Tự Tại cung là căn cơ của yêu nghiệt, nhất định phải hoàn toàn diệt trừ mới được! Nếu không thiên hạ nguy thay!” Vô Chân lão ni cũng tranh thủ cháy nhà hôi của.

“Vô lượng thiên tôn! Các người đều muốn chết thì đừng trách bản đạo!”

Chu Thanh liền động thủ, lấy Thất Bảo Diệu Thụ ra, thái quang liền dâng lên, những người đang xông tới đều biến mất không còn một mống, còn đám phi kiếm pháp bảo đang nay tới cũng rơi vào hư không.

“Lam Thần! Phát động Đô Thiên đại trận! Đem cái đám gọi là Trung thổ Đại môn tu sĩ này luyện hóa hết cho ta!”

Mười hai lá Đô Thiên Minh Vương kỳ liền dựng đứng lên, hắc vân huyết quang phong tỏa phương viên cả trăm dặm trong sa mạc, lên tới tận trời cao, xuống tới tận lòng đất, không đường nào trốn được. Không gian hoàn toàn bị phong tỏa, hiện tại Đô Thiên đại trận này là tùy Chu Thanh một tay thao túng, chẳng có người nào có thể trốn thoát được.

Một dòng ma hỏa đen nhánh từ trong là cờ bay ra, xông thẳng vào đám đông mấy trăm tu sĩ. Nhất thời tiếng kêu thảm vang lên liên tục, những đệ tử nào đứng rìa ngoài đều bị ma hỏa chụp xuống người, đốt cháy thành tro bụi. Toàn thân máu huyết hồn phách của họ đều bị Thiên Ma Thần thôn phệ.

Thái cổ Ma Thần hưng phấn gào thét, nếu không có Minh Vương kỳ trói buộc thì nó đã xông tới ăn sạch bọn họ rồi.

“A! Đây chẳng phải là Thái cổ đệ nhất ma trận sao? Chúng ta trúng kế yêu nghiệt rồi!”

“Các đạo hữu mau mau tập hợp lại, ta dùng Hạnh Hoàng kỳ thủ hộ, chúng ta toàn lực khu sử pháp bảo oanh kích Minh Vương kỳ thì chắc chắn có thể phá vỡ trận pháp này, giết chết yêu nghiệt!” Nguyên Nguyên rống lên, vươn tay giật lấy Hạnh Hoàng kỳ trong tay Lăng Phi, sau đó giương lên, ngàn đóa kim liên, vạn con thủy khí liền chặn lại ma hỏa, bao lấy mọi người vào giữa.

Thục Sơn liền tề lên Tử Thanh kiếm, Long Hồ Sơn tề lên bảo bối của mình là Thiên Sư kiếm và Long Hồ bảo ấn, Mao Sơn thì tề lên Tử Phù thiên lục. Đệ tử các đại môn phái cũng rối rít phóng xuất pháp bảo. Kiếm quang trong Đô Thiên đại trận liền bắn tán loạn, pháp bảo bay tứ hướng. Nguồn linh lực khổng lồ từ các pháp bảo xông đến phá tan ma hỏa, nhất là mỗi một pháp bảo trong tay của mấy trăm đệ tử Thục Sơn đều là cực phẩm.

Chu Thanh thân hình nhoáng một cái đã xuất hiện ở trong trận, hiện ra Kim Thân, đem Thất Bảo Diệu Thụ quét một cái, mạnh mẽ chặn lại vô số phi kiếm pháp bảo đang oanh kích. Dù sao bản thể của Đô Thiên Minh Vương kỳ vẫn chưa hoàn thiện, coi như là tiên khí thì cũng không thể ngăn cản được sự oanh tạc của nhiều pháp bảo như vậy. Hơn nữa trong số đó còn có mấy thứ có uy lực khá lớn.

Từ Thanh kiếm, Thiên Sư kiếm, Long Hồ bảo ấn, Từ Phù thiên lục, Cửu Thiên Nguyên Dương thước, Từ Ngọc Trụ Quang bản...những thứ pháp bảo này uốn lượn như một con cự long, rất dễ nhận biết. Chúng luân phiên oanh kích lên thái quang. Chu Thanh liền lấy Thiên Tiên Kim Thân thực lực, thôi động Thất Bảo Diệu Thu để ứng phó, nhưng cũng khá vất vả.

“Ồi! Thật là biến thái mà! Lão tử ta có ngàn tay cũng không đỡ được!” Chu Thanh lại không thể nhờ môn nhân đến hỗ trợ, bởi lẽ Trảm Tiên Phi Dao còn chưa có xuất thủ, nên hắn phải đề phòng.

Khi thấy một cái hồ lơ bay ra, tâm thần Chu Thanh chợt động, vội kêu to: “Tới rồi!”

Còn chưa chờ bạch khí tề tựu, trên đỉnh đầu hắn liền xuất hiện hai viên xá lợi, một đen một trắng, phát ra quang mang hắc bạch, sau đó mạnh mẽ chiếu thẳng vào miệng hồ lơ, làm cho bạch khí không thể ngưng tụ. Nguyên Nguyên thấy vậy rống giận liên tục, toàn lực niết động bí quyết, hồ lơ liền rung động mãnh liệt, khiến hai viên xá lợi của Chu Thanh cũng chuyển động.

Chu Thanh rút cục cũng dẫn xả xuất động thành công, hắn liền toàn lực xuất thủ, không có nửa điểm lưu lại.

Một bạch ngọc bình thật lớn đột nhiên đập tới. Thì ra Vô Chân lão ni nhắm đúng thời cơ nên tể Thanh Tĩnh Lưu Ly bình lên, oanh kích trên thái quang. Áp lực dành cho Chu Thanh nhất thời tăng lên gấp 10 lần, mắt thấy bạch khí trong hồ lơ kia đã bắt đầu tiếng từng tác từng tác một về phía hai viên xá lợi của hắn.

“Lam Thần! Mau lấy Hóa Huyết đao chém vào hồ lơ!”

Chu Thanh kêu to. Chu Nghi, Lam Thần, Ôn Lam Tân, Vân Hà tiên tử, Tiểu hồ ly, Đại Tự Tại cung chủ cùng một đám tí muội, hơn trăm đệ tử Không Động đều xuất hiện toàn bộ ở trong trận. Pháp bảo trong tay bọn họ nhất loạt tề lên, công kích về phía mấy trăm địch nhân trước mặt.

Con cóc phun ra ngọn son phong, chỉ một phát đã dập tan tành hết mười mấy món pháp bảo. Đại Lực Hùng Vương phun ra U Hồn Bạch Cốt phiến, nhất thời mười mấy món pháp bảo khác cũng bị thu lấy. Vân Hà tiên tử thì sử dụng Khôn Tiên tác bắt lấy binh khí của đối phương. Đại Tự Tại cung chủ, 11 tí muội, Địa Linh Tử, hơn trăm Không Động đệ tử cũng đánh rớt không biết bao nhiêu là phi kiếm pháp bảo. Ôn Lam Tân vội tể Ngọc Thạch tỷ bà, Thủy Hỏa lam hoa lên đánh về phía Thanh Tĩnh Lưu Ly bình. Áp lực đối với Chu Thanh liền giảm đi trông thấy. Lúc này ma hỏa của Đô Thiên đại trận cũng đốt tới, trên mặt đất xuất hiện 8 cái Thông Thiên thần hỏa đại trụ, quay chung quang Hạnh Hoàng kỳ, thiêu cháy hết mấy món phi kiếm đang bay tới.

Lam Thần tể Hóa Huyết thần đao ra, hung hăng chém lên trên hồ lơ. Chũr triện trên hồ lơ chợt lóe nhưng bản thân nó không hề suy chuyển gì cả.

Chu Thanh thu hồi Thất Bảo Diệu Thu lại, quét một cái về phía hồ lơ. Hồ lơ lập tức run lên, bạch khí vốn đang giằng co với xá lợi liền bị thu trở lại. Một cỗ lực đạo khổng lồ bỗng tuôn ra từ hồ lơ, sau đó nó hóa thành một đạo bạch quang, cùng Thất Bảo Diệu Thu va chạm với nhau, tạo ra lực phản chấn lớn đến nỗi khiến cho Hóa Huyết thần đao mà Lam Thần chưa kịp thu hồi cũng bị vỡ tung!

Hóa Huyết đao không ngờ lại bị hủy diệt! Hai tay Lam Thần chợt run nhẹ, một ngụm máu tươi nhất thời phun ra, nội thương không nhẹ.

Vô số vân huyết từ Hóa Huyết đao bạo xuất, tất cả đều bị Thiên Ma Thần hút sạch sẽ.

Gào!!!

Một tiếng rống khủng khiếp bỗng phát ra từ trên lá cờ. Mười hai Đô Thiên Ma hút được vân huyết của Hóa Huyết đao, rút cục đã có thể thoát khỏi sự khống chế của Minh Vương kỳ, lao thẳng xuống dưới.

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy! Hóa Huyết đạo chính là cái chìa khóa!” Trong lòng Chu Thanh nhất thời sáng tỏ, hắn liền niết động ngón tay, 12 Thiên Ma Thần đồng loạt lao tới, trong phút chốc đã xé nát kim liên mà Hạnh Hoàng kỳ biến ra!

Thiên Ma Thần vừa ra ngoài, thiên địa lập tức biến sắc, trong khuôn viên cả ngàn dặm sa mạc đều một màu đen kịt. Vốn bầu trời đang có trăng sao soi sáng bỗng dung xuất hiện sấm vang chớp giật. Một cỗ hắc vân xuất hiện, rót thẳng vào trong Minh Vương kỳ. Truyện "Phật Đạo "

Một tiếng rống kinh hồn táng đờm vang lên! Ma Thần đến từ viễn cổ hồng hoang đã thức giấc! Tiếng kêu la vang dội cả thiên địa.

Thái quang quay cuồng, Hạnh Hoàng kỳ liền bị thu lại.

Hạnh Hoàng kỳ bị phá, tất cả các tu đạo sĩ đều mất đi vòng phòng hộ. Đối mặt với Thiên Ma Thần đang dữ tợn gầm thét, bọn họ đều bị dọa cho vỡ mật! Nguyên Nguyên lão đạo thì trợn mắt há mồm nhìn Ma Thần khổng lồ hình người đầu rắn, chân mạng lường long vung ra một trảo.

Nguyên Nguyên lão đạo, Vô Chân lão ni, mấy vị ni cô không hề có chút phản ứng nào, chỉ biết lấp bắp trong miệng mấy cái, ngay cả một âm thanh cũng chưa kịp phát ra

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Bước Ngoặt

“Đáng tiếc! Đáng tiếc!” Xá lợi của Vô Chân lão ni cùng mấy ni cô kia mặc dù hiện tại đối với Chu Thanh mà nói cũng không tính cái gì nhưng sau khi luyện hóa xong thì coi như là có chút bổ ích nhỏ.

Công pháp của Nguyên Nguyên này tu luyện là Côn Luân pháp quyết chính tông nên nguyên thần so với tồn tại cùng cấp thì tinh thuần hơn nhiều lắm cho nên Chu Thanh tự nhiên là dùng thủ đoạn xóa đi thần thức của đối phương rồi đem nguyên thần của người khác dung hợp vào. Vô luận là Tiểu hồ ly hay Văn Hà tiên tử hay là mấy đồ đệ của hắn, bất cứ người nào dung hợp nguyên thần vào thì sẽ được hưởng toàn bộ tu vi. Chu Thanh muốn đi tiên giới mà thủ hạ hay đệ tử không có chút tài năng thì không được. Chính mình cả người có là sắt cũng đánh không hết được.

Bất quá mấy người đều Thiên Ma thần thôn phệ nên cũng bị thiệt thòi không ít. Thân là Thiên ma thần đều là tuyệt thế cường giả tung hoành thái cổ hồng hoang, mặc dù cái triệu hồi ra hiện nay chỉ là phân thân nhưng cũng đã mạnh mẽ vô cùng, chỉ cần chậm rãi hấp thu đủ cả nguyên thần hồn phách thì một ngày nào đó lực lượng cũng sẽ không thua kém bản tôn.

Hóa Huyết đao là chìa khóa mở ra Đô Thiên đại trận, chỉ sau khi hấp thu Hóa Huyết đao thì Đô Thiên thần ma mới có thể bỏ đi trói buộc của Minh vương kỳ mà hiện ra thân hình, nếu không, cho dù hấp thu nhiều hồn phách nguyên thần đến mấy cũng là uống công.

Chu Thanh trùng hợp mở ra được Đô Thiên đại trận, ngay trong tích tắc Đô Thiên ma thần hiện hình vô số tin tức đến từ thái cổ hồng hoang truyền vào trong thần thức của Chu Thanh. Nguyên linh của thái cổ ma thần không biết đã ngủ say bao nhiêu triệu vạn năm nên chỉ truyền đến được một phần tin tức còn sót lại không được đầy đủ nhưng cũng giúp cho Chu Thanh hình dung được tình cảnh thời hồng hoang.

Đó là một hồi chiến đấu thảm thiết, đem hồng hoang đánh nứt ra thành vô số khối chiến đấu, thông tin cũng đứt quãng truyền tới, Chu Thanh giữ chặt thần thức, trong lòng không minh mà cũng không nóng lòng tiêu hóa vì số lượng tin tức cực kì khổng lồ, sau này có thời gian sẽ từ từ tìm hiểu.

Trong tin tức Chu Thanh nhận được lần này đó có rất nhiều sự giải thích đối với đại đạo tạo hóa, vận thể thiên đạo, nhất là kết hợp với Kim thân huyền công, Đạo môn Ma Môn điển tịch cùng với thể ngộ của thái cổ hồng hoang ma thần nên có thể nói từ lúc này Chu Thanh rốt cuộc đã đi lên con đường tu hành của riêng mình, không hề phụ thuộc vào lối mòn của tiền nhân nữa.

Hắc bạch hai khối xoay tròn trôi trụ hồ lô, Nguyên Nguyên vừa chết, hồ lô mất đi điều khiển tự nhiên sẽ không gãy dựa nữa mà bị Chu Thanh dễ dàng nắm vào trong tay đồng thời cười ha ha.

Vô Chân lão ni vừa chết, Thanh Tĩnh lưu li bảo bình cũng bị Ôn Lam thu lấy rồi theo ý Chu Thanh cầm đưa cho Đại Tự tại cung chủ, Đại Tự tại cung chủ tiếp nhận bảo bình rồi niệm vài câu chú ngữ và đem cảnh dương liễu cắm vào trong bình. Lúc này trên mặt cũng không che giấu được vẻ hưng phấn liên tiếp niệm lớn đạo hiệu mà cảm thán: “Có bảo vật này. Đạo của ta coi như thành vậy, có bảo vật này Đạo của ta coi như thành vậy!”

Nhìn thấy vẻ hưng phấn đến thất thố của sư phụ mình, đám đệ tử Đại Tự tại cung cao hứng dị thường, nhất là Văn Hà.

Vù vù! Vù vù! Vù vù! Ầm ầm! Ủi, Minh Vương kỳ sau khi hấp thu vô số mây đen thì rốt cuộc đã kịch liệt biến hóa, màu sắc chuyển thành đen nhánh và kịch liệt run rẩy, vô số lôi điện đánh vào nó nhưng không có bị thương tổn chút nào mà còn bị hút vào bên trong. Lúc này mỗi mặt lá cờ đều phảng phất như một cái động không đậy liên thông đến một cái Vô nhai thể giới rộng lớn.

Mười hai đầu thái cổ cự ma thân cao hơn trăm trượng bao vây quanh mấy trăm người tu đạo nhìn thấy ma thần thủ lĩnh một chảo nuốt tươi mấy đạo nhân thì đều vô cùng hưng phấn. Cả một đám liền vuran ma chảo nhằm hướng đám tu sĩ còn lại chớp tới.

Chu Thanh thấy thế vội vàng vận pháp quyết làm cho Ma thần ngừng lại, nếu nguyên hung đã rõ ràng, mục đích uy hiếp cũng đã đạt được thì Chu Thanh sẽ dừng lại. Mục tiêu cuối cùng của hắn không phải là tiêu diệt thiên hạ đạo môn mà là để cho Không Động thay thế Côn Luân làm chúa tể của thiên hạ đạo môn đồng thời trở thành một quân cờ trong tay mình.

Nguyên Nguyên lão đạo ở trong lòng Lăng Nhục Thủy cao lớn giống như thiên nhân, vậy mà không nói được tiếng nào đã bị ăn luôn, vô luận quá khứ huy hoàng đến mức nào, thủ đoạn thần thông đến đâu, đều bị ăn giống như là lương thực, sự tương phản cực lớn này khiến cho tất cả cao thủ Đạo môn trung thổ đều trợn mắt há hốc mồm, một đám đều quên chỉ huy pháp bảo trong tay. Đệ tử dưới tay Chu Thanh, đệ tử Đại Tự tại cung cũng dừng tay, song phương đình chỉ tranh đấu, hiện trời im lặng, đến khi Chu Thanh ha ha cười lớn, mọi người mới giật mình tỉnh giấc.

Lăng Nhục Thủy đột nhiên ôm lấy Lăng Phi khóc rống lên, đám tu sĩ hoàn toàn hiểu được tình cảnh của chính mình, nhìn thấy vài đại hung sát ma thần vây quanh bốn phía và bắt được Nguyên Nguyên lão đạo cùng Vô Chân lão ni giống như là bắt gà con thì cũng biết lợi hại. Mấy người có tu vi cao còn mạnh mẽ đề nên được sự sợ hãi còn đệ tử tuổi trẻ thì cả người run run, có kẻ còn khóc rống lên. Lăng Phi đưa tay ôm Lăng Nhục Thủy, về mặt trắng bệch, vô luận là âm mưu lợi hại cỡ nào thì trước mặt lực lượng tuyệt đối đều là vô ích.

“Chu chân nhân! Chu chân nhân! Đệ tử nguyện ý thoát ly Thực Sơn, quy y là môn hạ Chân nhân, mong Chân nhân thả cho ta một con đường sống!” Thực Sơn Hưởng Huy cùng Chu Thanh có chút giao tình, thấy tình hình bất diệu thì vội chạy ra, nhìn Chu Thanh đứng ở trên trời cao liên tiếp dập đầu, nước mắt chảy ròng ròng nói.

“Ngươi! Ngươi! Ngươi, tên súc sinh này...”

Chưởng môn Thanh Hư lão đạo nhìn thấy môn hạ đệ tử của mình lộ ra cái xấu thì tức giận đến hộc máu. Chỉ thấy lão vung tay một cái pháp bảo tại không trung biến ảo thành một đạo tinh quang nhắm hướng sau ót Hưởng Huy bay tới.

“Cái tà quy chính chính là chuyện hợp với thiên đạo, mà ngay cả Phật môn cũng có buông bỏ đồ đạo, lập địa thành Phật. Ta xem Thực Sơn các ngươi mới là đi vào tà lộ”.

Chu Thanh khẽ vỗ tay, một vị ma thần liền vờn bàn tay to trực tiếp bắt lấy pháp bảo cùng Thanh Hư lão đạo rồi thần nhiên nuốt vào trong miệng nuốt xuống. Nhìn ma thần này mở cái mồm to như bồn máu, bên trong để lộ ra cái lưỡi dài màu hồng thò thụt thật là quá mức kinh khủng bất quá không được Chu Thanh cho phép thì đầu thần ma này cũng không dám động thủ ăn thịt người lần nữa. Chu Thanh đã tế luyện Minh Vương kỳ bằng nguyên thần tâm huyết của mình nên đám Thiên ma thần này vô luận cường đại cỡ nào cũng không có khả năng phản kháng mệnh lệnh của Chu Thanh.

Bất đắc dĩ, ma thần này trợn lớn hai mắt, không có hảo ý nhìn đám người giữa sân.

“Yêu nghiệt, bản đạo cũng cùng ngươi liều mạng!” Thực Sơn Linh Hư lão đạo cùng mười trưởng lão bối phận chữ Hư nhìn thấy chưởng môn bị ăn tươi nuốt sống thì trần ngập bị phẫn, Linh Hư lão đạo có cử động. Từ Thanh song kiếm hợp bích, quang mang đại thịnh, nhân kiếm hợp nhất vọt lại. Các lão đạo còn lại đều sử xuất tất cả vốn liếng lao đến liều mạng, muốn vọt tới trước mặt Chu Thanh tự bạo nguyên thần cùng pháp bảo để kéo Chu Thanh xuống nước.

Thế nhưng hiện tại Chu Thanh đã tu thành trọng lục Kim thân, thần thông khôn cùng. Đừng nói là sẽ không để cho bọn họ đụng tới mà cho là có đến bên người hẳn tự bạo thì cũng không thể gây thương tổn được đến hắn.

“Các ngươi tâm trí đều mông muội, ma chướng sâu nặng, bản đạo từ bi sẽ đơn giản thành toàn cho các ngươi!”

Chu Thanh đem Thất Bảo diệu thụ xoắn một cái. Phổ thiên cái địa các màu quang đan vào nhau hình thành một cái lưới rộng đem đám lão đạo này gắt gao cuốn lấy, hơn mười kiện pháp bảo đều bị Chu Thanh phát tay áo thu vào trong túi. Mười hai đầu Thiên ma thần được Chu Thanh ra hiệu vội vàng vờn ma trảo xông vào trong quang võng mà bắt lấy một hai lão đạo nuốt tươi.

Hư Kiếm Không lui về phía sau đồng thời lẫn trốn vào trong đám Thực Sơn đệ tử, rơi lệ đầy mặt, hai hàm răng va vào nhau kịch cách. Hắn biết chính mình lúc này không thể động thủ, một khi động thủ là nhất định phải chết. Chính mình nhất định phải giữ lại tính mạng để chậm rãi nghĩ biện pháp báo thù, coi như là nhẫn nại chịu nhục, để phục thù thì nhất định phải sống sót.

Thế nhưng người hẳn đã chạm đến chính là Chu Thanh mà hắn thì lại không muốn lưu lại cho chính mình chút tai họa ngầm nào. Chỉ thấy quang võng vừa lật thì đem Hư Kiếm Không cuốn vào rồi đem cấp cho ma thần ăn.

Nhìn thấy Chu Thanh hung sát, liền tiếp tiêu diệt mấy chục người thì rốt cục không còn tu sĩ nào có dũng khí xuất đầu, một đám hoảng sợ tuyệt vọng nhìn lên không trung.

“Thôi! Thôi! Yêu nghiệt hoành hành, đạo cao một thước, ma cao một trượng, cùng vì ta nên mới có họa kiếp này!”. Ai Lao sơn Trần Không lão đạo rống to một tiếng rồi vung phi kiếm lên tự đâm vào tim mình, bộ dáng muốn bình giải nguyên thần. Chung quanh có rất nhiều đạo hữu nên hẳn cũng không thể tự bạo nên không thể làm gì khác hơn là dùng phương pháp này nhưng Chu Thanh lại không để cho hắn được như ý. Chỉ thấy một đầu ma thần thè dài lưỡi phun ra, trong nháy mắt đã cả kiếm cùng người cuốn vào trong miệng.

Chỉ thấy Ma Thần cười ha ha một tiếng rồi liền hồi vung tay đồng thời lại phun cái đầu lưỡi dài ra, trong nháy mắt đã đem một số tu sĩ thế hệ trước cuốn kéo lên. Sau đó là một đồng cực phẩm pháp bảo rơi xuống tay Chu Thanh. Tuy nhiên đối với pháp bảo phi kiếm lúc này Chu Thanh cũng không có mấy hứng thú nên đều để cho đám Thiên Ma Thần này cùng nhau ăn.

Sau khi được nuốt nhiều lão đạo như vậy tất cả đám Thiên Ma Thần đều tru lên một trận rồi thần thể lại bành trướng lên rất nhiều. Lúc này giữa sân chỉ còn lại đám đệ tử tuổi còn trẻ, tất cả đều đang loạn thành một đoàn mà khóc lóc.

“Ma Thần này thật đúng là hung mãnh a, sợ rằng đơn đã độc đầu, ngay cả ta cũng không làm gì được được.” Chu Thanh trong lòng liên tiếp cảm thán, hoan hỉ dị thường, bất quá mặt ngoài thần sắc vẫn bình thường.

“Tốt, tốt lắm, Địa Linh Tử, ngươi lại đây, Hưởng Huy, nếu ngươi đã đầu nhập ta thì ngươi bái làm môn hạ Không Động đi. Giờ đây ma kiếp đã trừ, bốn chân nhân sẽ không xen vào chuyện hồng trần nữa. Đây cũng là thiên mệnh, Không Động đương hưng, Côn Lôn đương diệt, bốn chân nhân bất quá là thay trời hành đạo mà thôi”.

Địa Linh Tử nhận Hưởng Huy làm môn hạ, đám đệ tử Thực Sơn còn lại thấy có thể lưu được tính mạng thì đều không nói đến đạo lý mà trong lúc nhất thời tất cả đệ tử các đại môn phái đều bái làm môn hạ Không Động. Được Chu Thanh đồng ý, Địa Linh Tử lại bảo bọn họ giao ra những pháp bảo đặc ý nhất của chính mình, rồi ở trên người dán vào mấy đạo cấm chế. Trước tiên quan sát đã rồi sẽ thương lượng.

Giữa sân chỉ còn lại Lăng Nhục Thủy cùng Lăng Phi, Chu Thanh đem Minh Vương kỳ lay động, mười hai đầu ma thần phi vào trong mặt cờ. Lúc này ma thần không còn hiện ra trên bề mặt, mặt cờ lúc này tối đen như mực, đen âm u, bên trong phảng phất như có một cái thể giới khác.

Chu Thanh biết, toàn bộ tinh hoa của Hóa Huyết đạo đều bị ma thần cùng Minh Vương kỳ hấp thu hết rồi lại đưa tới thiên địa biến chuyển và được lợi diện rèn luyện nên Minh Vương kỳ này rốt cuộc đã hoàn toàn ngưng luyện thành công. Chuyện còn lại chính là cần giúp thần ma tâm bồ đề cho chúng khôi phục thực lực của bản tôn. Đến lúc đó Chu Thanh có thể khai sáng hỗn độn, một lần nữa thiết lập lại lục đạo luân hồi, chế tạo ra hồng hoang thế

giới. Tuy nhiên con đường phải đi vẫn còn hết sức dài.

“Ngươi muốn làm gì?” Nhìn thấy Chu Thanh đi tới, Lăng Phi cùng Lăng Nhượng Thủy liên tiếp lui về phía sau. Hai người mặc dù công lực và đạo hạnh đã tăng lên, Lăng Nhượng Thủy tiến nhập vào Phần hư sơ kì nhưng Nguyên Nguyên lão đạo chỉ mới đổi mặt đã bị giết nên hai người có khác gì như con kiến bình thường, đâu có sức phản kháng.

“Bồn chân nhân cùng ngươi hai người có chút duyên phận, các ngươi cũng biết bồn chân nhân rồi. Thủy cô nương, chuyện lần này đều là do ngươi dựng lên, chính vì đó mà sư phó của ngươi bỏ mình. Ngươi có nhớ lần chúng ta gặp mặt đầu tiên ta đã nói với ngươi, cho dù là có thiên đại thần thông thì cũng không địch lại nổi nghiệp lực của nhân quả luân hồi. Tất cả đều là do ngươi gieo gió gặt bão”.

“Chu chân nhân, ngươi hãy bỏ qua cho chúng ta đi, sư tôn ta đã chết, sư tổ cũng đã chết, ngươi thần thông to lớn, muội muội ta không thể nào uy hiếp đến người được. Nếu không, ngươi phế đạo hạnh của chúng ta đi, để cho chúng ta làm người bình thường”. Lăng Phi liên tiếp dập đầu xin tha, còn Lăng Nhượng Thủy về mặt si ngốc, hình như là đang bị choáng váng.

“Cũng tốt, hôm nay sát kiếp đã đủ, bản đạo sẽ để cho các ngươi làm người bình thường đi. Đại đạo cùng các ngươi quả thật không có duyên phận!”.

“Đa tạ chân nhân!, đa tạ chân nhân!” Lăng Phi si ngốc ôm lấy Lăng Nhượng Thủy liên tiếp dập đầu.

Trên đỉnh đầu Chu Thanh xuất hiện xá lợi màu đen rồi hai đạo hắc quang phân biệt bắn vào Nê hoàn cung của Lăng Phi và Lăng Nhượng Thủy thượng, chỉ nghe Lăng Phi hét thảm một tiếng:“A! Ngươi thật độc ác!” rồi lập tức hai người xụi lơ xuống trở thành hai cỗ thi thể không còn sinh khí.

“Luân hồi muôn đời có cây động vật. Sau khi tiêu trừ nghiệp lực thì lại làm người bình thường. Bản đạo quả thật không có nuốt lời, các ngươi sau trăm ngàn luân hồi thì luôn luôn có cơ hội đầu thai làm người. Vô Lượng Thiên Tôn!”.

Chu Thanh niệm lớn một câu đạo hiệu rồi thu hồi xá lợi. Tất cả thấy vậy thì cả người run run mà trong lòng lạnh lẽo.

“Địa Linh Tử! Ngươi mang số đệ tử này đi Côn Lôn sơn. Nói với bọn họ là đây là số đệ tử còn sống còn chương môn các đại môn phái trên đường đi đã bị yêu nghiệt tập kích mà cùng yêu nghiệt đồng quy vu tận. Lam Thần, ngươi cũng đi theo, ta đem Minh Vương kỳ giao cho ngươi, nếu ai có phản kháng thì giết không tha.

Còn đối với hòa thượng Tây Vực Mật Tông thì đem xá lợi của bọn họ cho ta là được. San San, Nghi Nghi, hai người các con đi theo đi. Đem đệ tử các phái thu nạp được đi rồi chọn một trong số đó lập làm chương môn. Còn đám trưởng lão thù hờ sơn môn thì không cần lưu lại, toàn bộ đem tế cờ đi. Xong việc thì đem toàn bộ điển tịch tại sơn môn của bọn họ đến cho ta”.

“Thiên hạ đạo môn tất cả quy về Không Động, đây là thiên mệnh, Lam Thần, chỉ cần lần này ngươi làm tốt việc thì bổn tông sẽ giúp ngươi tăng lên Thiên tiên chi cảnh!” Chu Thanh bắn ra một viên đường.

“Tông chủ anh minh, đệ tử nhất định sẽ không làm cho tông chủ thất vọng.”

Lam Thần khom người tiếp nhận mười hai can Minh Vương kỳ, trong lòng tràn đầy vui mừng. Mặc dù hắn bị nội thương nhưng chỉ vận công ba vòng chu thiên là khỏi hẳn, hơn nữa chuyến này Chu Thanh thu được nhiều pháp bảo như vậy thì khẳng định là sẽ ban cho hắn vài món cường đại. Lại nói, chuyến đi cướp đoạt sơn môn các phái này còn có thể kiếm được kha khá. Tuy nhiên cái này cũng là hắn trộm nghĩ mà thôi, vừa rồi thấy được thủ đoạn của Chu Thanh thì nào còn có ý niệm phân loạn trong đầu.

“Thừa hồng phúc của chân nhân bổn cung rút cuộc đã thu hồi được di vật của tổ sư, bổn cung sẽ bế quan vài ngày để tìm hiểu và tế luyện”. Đại Tự tại cung chủ nhìn Chu Thanh nói.

“Đây là việc tự nhiên, Côn Lôn động thiên là thánh địa nên phải rửa sạch một phen thì mới có thể ở lại tu hành được. Chờ Lam Thần đem mọi chuyện làm thỏa đáng xong, tu đạo giới yên ổn thì bản đạo còn muốn tới Ngọc Hư cung chiêm ngưỡng một phen”. Ngọc Hư cung so với tiên phủ của Chu Thanh còn muốn lớn hơn nên hắn tự nhiên là không thể bỏ qua.

Tay áo hắn vung lên rồi dẫn theo mười người tiến vào trong Đại Tự tại cung trong động thiên. Cung chủ thì muốn tế luyện Thanh Tĩnh lưu li bình còn Chu Thanh sau khi thu được nhiều pháp bảo như vậy thì cũng muốn phân loại một chút, phân ra từng loại để phá vỡ cấm chế bên trong và tế luyện một lần nữa. Ngoại trừ bỏ Hạnh Hoàng kì, Hồ lô, lưỡng dạng pháp bảo ra thì lấy thực lực hiện tại của Chu Thanh việc tế luyện lại cũng không phải là việc khó.

Tiểu hồ ly cùng Chu Nghi phân biệt cười Con cóc cùng Đại Lực Hùng Vương theo Lam Thần đi Côn Lôn. Địa Linh Tử cũng dẫn theo một đám đệ tử rời đi. Có siêu cấp pháp bảo và siêu cấp cao thủ áp trận rồi nên Chu Thanh rất yên tâm.

“Hạnh Hoàng kì, Hồ lô, lưỡng dạng pháp bảo này quả thật là cường đại, bất quá nếu mượn thần sát chi lực của Đồ Thiên đại trận thì hẳn là có thể phá vỡ cấm chế để tế luyện lại, việc này chờ sau khi Lam Thần quay trở về hẵng tính. Còn vừa rồi nguyên linh Thiên Ma Thần truyền đến cho ta tin tức về hồng hoang đại chiến, ta nên hảo hảo tìm hiểu một chút. Truyện "Phật Đạo "

Chu Thanh ngồi ở trong một cái tĩnh thất trong Đại Tự tại cung mà tính toán tình huống hiện tại. Lúc này để cho Không Động âm thầm khống chế thiên hạ đạo môn, vạn nhất có tiên bối tiên nhân của môn phái nào tìm xuống thì cũng chỉ đem Không Động coi như bia đỡ, mà không tính toán tới trên đầu Chu Thanh. Hơn nữa phải đem một ít đồ hữu dụng gì đó toàn bộ thu hết lại, phải tích lũy tư nguyên đủ không lỗ thì khi đi tiên giới mới ổn thỏa được một chút. Truyện "Phật Đạo "

Tồn tại mạnh mẽ tại tiên giới nhiều như kiến, nào là Thiên tiên, Địa tiên, Tán tiên, Thần Phật, Bồ Tát, Ma đầu, Yêu vương, đều là cao nhân không phải

môn hạ của Chu Thanh có khả năng đối phó được. Nếu muốn ở nơi đó an thân lập mệnh, đánh hạ cơ nghiệp thì không thể không vận phần cẩn thận, cho nên cần phải gia tăng thực lực mới là yếu tố cần bản nhất.

Cái chính yếu là tiên giới không giống với nhân gian, ở nhân gian ngay từ đầu khi thực lực của Chu Thanh chưa cường đại thì còn có thể mượn cớ thể tục mà trốn tránh. Còn khi tới tiên giới thì Chu Thanh lại có đông đảo môn đồ, căn bản là khó có khả năng ẩn giấu được, không cẩn thận là bị diệt môn diệt phái lập tức. Truyện "Phật Đạo "

Sau khi suy nghĩ kỹ về chiến lược phát triển, Chu Thanh nhắm mắt lại, một lần nữa nhớ lại cảnh tượng thái cổ hồng hoang xuất hiện trong thần thức. Trong đó không thiếu những tràng cảnh chiến đấu, tất cả đều là thượng cổ Thiên Ma Thần thủ đoạn, chỉ cần một cái giơ tay nhắc chân là đủ long trời lở đất, giơ lên là cột chống trời bị cắt đứt... Chu Thanh tỉnh té thể ngộ hết thấy, hần đắm chìm trong đó, chính mình thể ngộ mà xuất ra đạo lý, vận chuyển huyền công, biến hóa Kim thân, quên đi thời gian, quên đi hết thấy mà tiến vào cảnh giới cực kì huyền diệu.

Mười ngày sau, Chu Thanh rút cuộc cũng xuất quan, Kim thân lúc này đã tùy ý biến hóa, tướng mạo cùng thân thể độc nhất vô nhị, tùy thời có thể phát huy xuất ra toàn bộ thực lực. Trong hơn mười ngày bế quan, Chu Thanh phát hiện ra công pháp tu luyện Kim Thân của mình không được đầy đủ, chỉ có thể biến hóa cao đến sáu trạng mà Pháp Tướng tám cánh tay cũng có khuyết thiếu. May là Chu Thanh căn cứ vào tin tức nguyên linh Thái cổ hồng hoang mà thần truyền tới mà đem những bộ phận không được đầy đủ, dựa theo kiến giải của chính mình nhất nhất bổ sung, từ đó chính mình đi riêng một con đường.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Cổ Nhân

Hắn thuận tay phong ấn luân nhục thể của mình, sau đó đưa vào trong không gian ảo. Hiện tại hắn đã thoát ra khỏi kiếp số, phản bản hoàn nguyên, cho dù có tu luyện nhục thân đến mức nào đi nữa cũng không thể so sánh với Kim Thân được. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, Chu Thanh cũng chưa nghĩ ra được cách nào hữu hiệu để cường hóa nhục thân, do đó nếu cứ giữ lại nhục thân để sử dụng, không những không phát huy trọng vẹn thực lực của mình mà thậm chí còn có thể phản tác dụng, trở thành nỗi vướng bận.

Hắn thử vận lên thần niệm thì thấy thần niệm đã có thể lan khắp cả Đại Tự Tại cung, xuyên qua sa mạc, truyền đến tận bên ngoài Côn Lôn sơn mạch, thậm chí xâm nhập tới cả Trung thổ. Với tu vi hiện giờ của Chu Thanh, trong chu vi ngàn dặm, bất luận nhất cử nhất động gì cũng bị hắn nắm được. Hắn có thể nhận biết, Lam Thần và hai ti muội Tiểu hồ ly, bằng thực lực tự thân của mình cộng với tuân thủ theo lời nhắc nhở của hắn, đã ra sức giúp Không Động cùng cố quyền uy.

Về phần Đại Tự Tại cung chủ lúc này rất nhàn nhả nên dành thời gian để bế quan, tế luyện Thanh Tinh Lưu Ly bình, xem ra trong ngày một ngày hai chốc cũng chưa xong được. Mười hai đệ tử của nàng thì vẫn ở bên cạnh nàng, thứ nhất là đệ hộ pháp, thứ hai là đệ quan sát pháp bảo của tổ sư, học tập công pháp và bí quyết để tế luyện bảo bối.

Hiện tại mọi sự đã chuẩn bị gần xong, chỉ còn chờ Lam Thần nữa là hoàn tất nên Chu Thanh tương đối nhàn rỗi. Bản thân Lam Thần cũng gia tăng công lực khá nhanh, đã gần tới Thiên Tiên vị, lại được Chu Thanh ban cho Đô Thiên Minh Vương kỳ nên bây giờ dù có đụng phải thần tiên thì hắn cũng dư sức đối phó. Tiểu hồ ly và Chu Nghi thì cũng không còn là hạng nhai nhép nữa, lại thêm hai siêu cấp yêu vương là Con cóc và Đại Lực Hùng Vương che chở nên có thể nói, chỉ cần không xích mích với hạng biến thái như Bạch Khởi thì bọn họ đã đủ sức tung hoành thiên hạ rồi.

Trong khoảng thời gian này, Chu Thanh không tự thân rèn luyện thêm gì nữa mà chỉ nghĩ cách đề thăng năng lực cho ti muội Tiểu hồ ly. Tuy nhiên, hắn biết cho dù có thực lực mạnh mẽ đến đâu nhưng kinh nghiệm không phong phú, thủ đoạn không độc địa thì rất dễ chịu thiệt thòi. Điều này làm Chu Thanh không yên lòng, nhất là Tiểu hồ ly. Cô bé vốn không hiểu được lòng người hiểm ác thế nào, nếu đến Tiên giới thì e là sẽ gặp phải không ít phiền phức.

Cũng trong thời gian này, Chu Thanh tranh thủ tế luyện lại một số pháp bảo vừa cướp đoạt được, sau đó phân loại lại, một số thì đem ban thưởng cho các môn hạ đệ tử để tăng cường sức chiến đấu. Lần này, ngoài việc tiêu diệt đại trưởng lão của các phái để tự vệ, trong đầu Chu Thanh còn có một chủ ý, đó là chọn lựa nhân tài trong số bọn họ để làm đồ tử đồ tôn cho mình. Thiên Đạo tông của hắn ở nhân gian đã là vô địch rồi, nhưng đa phần vẫn do bản thân hắn chống đỡ, còn đệ tử có thực lực không có bao nhiêu người. Một môn phái muốn lớn mạnh, đương nhiên không thể thiếu môn hạ đệ tử được, càng nhiều càng tốt, nếu có thêm nhân tài thì càng tuyệt vời hơn.

Về phần Hạnh Hoàng kỳ, Đà Thần tiên và Hồ lô, 3 thứ pháp bảo này cùng với Bát Cảnh đăng trong tay Huyền Vũ lão đạo là pháp bảo đồng hạng. Trong đó Hạnh Hoàng kỳ và Đà Thần tiên là do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho Khương Tử Nha. Còn Hồ lô kia là pháp bảo của Lục Áp—vị thần bí tiên nhân chỉ xuất thủ đúng một trận trong Phong Thần. Pháp bảo này ngay cả Vân Trung Tử cũng không biết lai lịch, chỉ có thể dựa vào chút linh tính để bắt chước chế tạo ra hàng nhái nhưng chất lượng kém rất xa hàng thật. Với chu vi hiện tại của Chu Thanh, nếu muốn phá vỡ 3 thứ pháp bảo này thì có thể nói khó hơn lên trời. Chỉ có một cách duy nhất là đặt chúng trong Đô Thiên Thần Sát đại trận, sau đó mượn lực lượng của 12 vị thượng cổ Ma Thần đệ tử từ tế luyện, từng bước từng bước phá vỡ các cấm chế bên trong của chúng. Dùng phương thức tích tiểu thành đại, nước chảy đá mòn, kiên nhẫn để đạt được mục đích. Nhưng Chu Thanh không vội, hắn có quá nhiều thời gian kia mà.

Còn Từ Thanh song kiếm, Long Hồ bảo ấn, Thiên Sư kiếm, Từ Phù thiên lục, Cửu Thiên Nguyên Dương thước, Từ Ngọc trụ quang...các thứ pháp bảo này cũng có cùng đẳng cấp với nhau. Mặc dù có kém hơn so với Phong Thần pháp khí vốn là trọng bảo được lưu truyền từ thời thái cổ, nhưng bản thân chúng cũng là thiên địa linh vật của các tiền bối tiên nhân đã phải hao tổn vô số thời gian và tâm huyết để luyện chế, do đó vẫn nên giữ lại phòng thân. Hơn nữa đệ tử sẽ càng lúc càng đông, ắt sẽ có chỗ hữu dụng.

Ngoài số pháp bảo kể trên ra, những pháp bảo còn lại có thể nói là nhiều không kể xiết. Nào là cướp đoạt từ tay của Ngưu Đầu Âm Thần, nào là lấy được từ các cây ngọc trụ trong động phủ, lại còn các pháp bảo cướp được sau khi giết chết các trưởng lão mà có...ước tính tổng cộng có không ít hơn 3 ngàn món! Có thể nói là tài đại khí thô! Lần trước lúc ở Đại Hoang sơn, Chu Thanh thấy ngay cả đệ tử cấp thấp của Khô Cốt Thần Quân cũng đã đạt tới Phán Hư kỳ rồi, nhưng pháp bảo của họ lại không có món nào xài được, từ đó có thể thấy Tiên giới cũng không phải hoàn mỹ vô khuyết. Chỉ trừ những đại môn đại phái hoặc các tán tu có đạo hạnh cực cao ra thì Chu Thanh muốn cướp muốn giết một vài sơn động cũng không phải là chuyện khó.

Chu Thanh chợt nhìn kỹ hai cây Từ Thanh song kiếm, thấy thanh Từ kiếm mang từ quang dày đặc, kiếm quang thu phóng như linh xà xuất động, quang mạng tỏa ra đến hơn 3 trượng. Còn thanh Thanh kiếm thì lại có quang mạng màu xanh. Song kiếm một thanh đầu rồng, một thanh đầu rắn, toang rất đặc sắc. Chu Thanh cầm cả 2 thanh trên tay, tiện tay phát một cái, khí lạnh liền ồ ạt tuôn ra, các chữ triện và phù chú được khắc nổi trên thân kiếm đua nhau chớp động.

“Nhớ năm đó, ta cũng nhờ vào Từ Thanh kiếm dỏm mà đề thăng cho tới ngày nay. Bây giờ thì hàng thật cũng rơi vào tay ra rồi!”

Trong lòng hần cảm khái vạn phần, hai tay nắm chặt hai chuôi kiếm, kim sắc hòa diễm cuộn cuộn tuôn ra. Chỉ nghe âm thanh bạo liệt ầm vang tứ phía, cấm chế trên hai thanh bảo kiếm đã hoàn toàn bị pháp vỡ hết. Hiện tại nhục thân của Chu Thanh là do Kim Thân ngưng tụ mà thành, tùy thời tùy chỗ mà có thể vận dụng toàn bộ năng lực, cho dù là Thục Sơn khải phái trưởng lão là Trường Mi chân nhân có hạ phạm thì gặp phải Thất Bảo Diệu Thụ trong tay hần, chắc cũng phải ôm hận mà thôi. Chưa kể bây giờ hần đã luyện hóa thêm hai thanh bảo kiếm này, lại tự tay gia cố thêm một số cấm chế và trận pháp bên trong nên rất lợi hại. Tuy nhiên chúng có một điểm đặc biệt là cho dù Chu Thanh có ra sức luyện chế thế nào đi chăng nữa thì đặc trưng màu sắc của chúng vẫn là hai màu xanh và tím.

Chu Thanh nhớ đã từng nghe con Sói tinh nói, trong Thương Mãng sơn nơi tiên giới kia cũng có một môn phái tên gọi là Thục Sơn tồn tại.

“Nếu đó chính là do tiền bối tiên nhân của Thục Sơn sáng lập thì không biết thực lực của họ thế nào đây?” Trong đầu của hần lóe lên mấy ý niệm.

Sau khi tế luyện xong hai thanh kiếm, Chu Thanh vẫn không nghỉ tay, tận dụng thời gian hai ngày kế tiếp để tế luyện toàn bộ số pháp bảo cướp được, chính thức biến chúng thành pháp bảo của Thiên Đạo tông. Thậm chí trên mỗi pháp bảo đều có chữ “Thiên Đạo tông chủ Chu Thanh”.

Àm!

Một âm thanh thật lớn vang lên, Chu Nghi cười Đại Lực Hùng Vương và Lam Thần đã tới bên ngoài Thục Sơn động thiên. Phía sau bọn họ là Hường Huy và hơn trăm Thục Sơn đệ tử. Vốn gặp phải Lương Nghi đại trận thủ hộ nên Tiểu hồ ly, Lam Thần và Chu Nghi cũng phải chịu một số phiền phức.

Ở bên trong Côn Lôn sơn mạch, lúc nghe tin các chương môn đều đã thân vong, hơn vạn tên tu đạo đệ tử của các môn phái đều gào rống không ngừng, có người còn si và Địa Linh Từ cầu kết cùng yêu nghiệt. Kết quả Lam Thần phải dùng thủ đoạn sắt đá, thả ra Thiên Ma Thần, tàn sát hơn ngàn kẻ cứng đầu. Thiên Ma Thần được dịp ăn uống thỏa thê một trận, nếu không nhờ Chu Thanh đã sớm truyền lại phương pháp khống chế thì e là ngay cả Lam Thần cũng bị nó ăn rồi.

Thấy Lam Thần hung ác như vậy.. Đệ tử các phái đều kinh hãi. Đa số bọn họ đều còn trẻ, ngày thường chỉ biết ỷ vào quyền thế và thực lực của sư môn để bắt nạt kẻ yếu. Cho nên khi gặp kẻ mạnh hơn thì họ đều sợ đến hồn phi phách tán, tất nhiên không dám chống trả nữa.

Trong vòng mười ngày, ba người đã bình định thành công các môn phái trong thiên hạ Đạo môn. Địa Linh Từ thì đã sớm cắt cử người đứng ra tiếp quản Mao Sơn và Long Hồ sơn động thiên phúc địa. Các trưởng lão của hai phái này đều bị Lam Thần giết sạch sẽ. Hiện tại chỉ còn có Thục Sơn và Côn Lôn mà thôi. Côn Lôn vốn đã bị máu đen làm cho ô uế, không thể ở được nữa. Còn Ngọc Hư cung thì lúc Nguyên Nguyên đi ra đã kích hoạt toàn bộ cấm chế nên hiện tại chưa thể tiến vào được. Nhưng Chu Thanh có dự đoán là hần muốn tự thân tìm tới Ngọc Hư cung để xử lý nên tạm thời đám đệ tử Côn Lôn đều được lưu lại làm môn hạ của Không Động.

Thế là lãnh tụ của Trung thổ Đạo môn trong suốt mấy ngàn năm là Côn Lôn đến đây hoàn toàn bị tiêu diệt, không còn tồn tại nữa.

“Hường Huy, người là đệ tử của Thục Sơn, ắt hẳn thông hiểu Thục Sơn trận pháp, mau mau xóa bỏ hết cấm chế đi, để chúng ta vào trong. Sau khi giết chết các trưởng lão còn lại thì người chính là chương môn của Thục Sơn, sau này thành tiên thành tổ rồi! Bao nhiêu vinh quang đề sẽ rơi vào tay người, so với lúc làm đệ tử bình thường chẳng phải sướng hơn ngàn vạn lần sao?”

Lam Thần biến thành hình thể của Thiên Quỷ, diện mục dữ tợn, thanh âm âm trầm khủng bố. Nhớ tới thủ đoạn tàn bạo của hần, các đệ tử Thục Sơn đều nom nớp lo sợ, chỉ còn cách lui lại đứng phía sau lưng Hường Huy và các đồng đảng.

“Lão tổ, lúc chương môn xuất quan, vì sợ có yêu quái tới cửa nên đã thiết lập toàn bộ cấm chế. Chỉ có các trưởng lão và chương môn mới biết cách vào trong. Đám đệ tử tiểu bối như chúng tôi làm sao biết được?” Hường Huy tươi cười nói.

“Lam Thần, không cần lãng phí thời gian nữa, sư phụ đang đợi chúng ta kia, chỉ còn có mỗi Thục Sơn này là chưa giải quyết rốt ráo được. Bây giờ chúng ta cùng nhau hạ thủ, oanh phá đại trận, sau đó sớm trở về, tránh để sư phụ chờ lâu!” Tiểu hồ ly và Chu Nghi cũng muốn mau chóng dứt điểm chuyện này để sớm được đi Tiên giới. Ngay cả Con cóc và Đại Lực Hùng Vương cũng hết sức nóng lòng.

Chu Nghi tế lên Phiến Thiên ấn biến ảo thành một ngọn sơn phong hùng hăng nên xuống biển mây trên núi Nga My. Lập tức vân hải liền quay cuồng tán

loạn, vô số bạch vân biến ảo thành lợi kiếm bắn về phía mọi người.

“Thì ra đây chính là Vạn Kiếm trận, ta xem ra cũng không có gì ghê gớm cả!” Chu Nghi thu hồi đại ấn lên che ở trước mặt, chỉ nghe hàng tràng âm thanh leng keng vang lên không dứt, muôn đạo bạch vân biến thành kiếm khí vọt tới đều bị phù chú phản kích, hóa thành vạn mảnh nhỏ.

Đại Lực Hùng Vương sợ Chu Nghi có sơ suất, sẽ làm thương tổn bản thân nên vội vàng té ra U Hồn Bạch Cốt phiến. Vạn đạo hàn yên liền xông lên, đem vân hải phân thành từng mảnh vụn. Vạn Kiếm trận một kích đã bị đánh bại, vân hải liền tan đi, quang thái đủ mọi màu sắc chớp động liên hồi, đích thị là Sinh, Tử, Huyền, Diệt trong Lưỡng Nghi Vô Trần đại trận.

“Vạn Kiếm trận đã vỡ, e rằng sẽ kinh động tới ba lão đạo Thần Hư, Động Hư, Vô Hư. Nếu bọn họ tự mình chủ trì trận pháp, trực tiếp oanh kích thì tiếp theo chúng ta sẽ phải đối phó thêm với thủy, hỏa và phong nữa!” Hướng Huy lo lắng nói.

“Yêu nghiệt phương nào mà dám cường công Thục Sơn môn của chúng ta thế này!?” Từ trong thái quang bốn truyền ra thanh âm. Vô số lời hỏa điện quang, cuồng phong mưa đá và kiếm khí đồng loạt đánh tới ào ạt tựa như thác lũ.

Lần này toàn thể Thục Sơn đều xuất động nên lúc họ ra đi, đã thiết lập hết tất cả các loại cấm chế, đề phòng yêu nghiệt tìm tới cửa. Chỉ lưu lại có ba vị trưởng lão để chủ trì trận pháp, một khi có động tĩnh gì thì sẽ lập tức mở ra đại trận để phản kích. Ngàn năm cơ nghiệp của Thục Sơn đâu thể qua loa được.

“Đến đúng lúc lắm!”

Lam Thần rất không muốn kéo dài thời gian. Nếu tất cả bọn họ cùng xuất thủ, muốn công phá Lưỡng Nghi đại trận này thì chắc cũng mất khoảng hơn nửa canh giờ. Nhưng một khi kẻ địch phản công, nói không chừng chúng sẽ quyết tâm liều chết, để ngọc đá cùng vỡ thì e rằng sẽ làm tổn thương đến hai vị tiểu thư. Chu Thanh khẳng định sẽ không hài lòng.

Hắn ném một cây Minh Vương kỳ ra, miệng thì đọc chú ngữ chân ngôn. Ma Thần cao gầy ngàn trượng liền đi ra ngoài. Toàn thân nó đều có gai góc, xương xẩu rất ghê gớm. Gân đây nhờ ăn uống no đủ, tấm bỏ không ít nên Thiên Ma Thần đã to lớn hơn khi trước rất nhiều. Nó mở cái miệng to như cái chậu máu ra, mạnh mẽ hít một cái, vô số thủy hỏa phong băng đang đánh tới đều bay vào trong miệng nó. Ma Thần gầm lên một tiếng thật to, chấn động luôn cả mấy ngọn núi trong dãy Nga My sơn. Đất đá lập tức vỡ vụn, ầm ầm đổ xuống, có rất nhiều du khách bị tiếng thét kinh hồn táng đờm này làm cho vỡ tim, hôn mê bất tỉnh. Cũng may trận chiến này xảy ra ở trên biển mây chứ nếu xảy ra bên dưới thì chắc chắn đã trở thành một đại sự kiện gây rung động khắp nơi rồi.

Ma Thần đem thủy, hỏa, phong và kim khí nuốt hết vào trong miệng, sau đó lại phun mạnh ra một quả cầu tròn có khuôn viên rộng đến hơn 10 trượng. Quả cầu này mãnh liệt nện lên trên Lưỡng Nghi đại trận. Tức thì âm thanh va đập rất lớn không ngừng vang lên, cuối cùng Lưỡng Nghi đại trận cũng bị đánh vỡ, lộ ra một mảng không gian trống rất lớn, chính là Thục Sơn động thiên.

Thiên Ma Thần này được sinh ra từ thời Thái Cổ Hồng Hoàng, bình sinh chỉ biết thôn phệ vạn vật, hiện tại dù chỉ là phân thân nhưng năng lượng của nó e là cũng không thua Thiên Tiên là mấy, nhưng lực công phá thậm chí còn mạnh hơn. Lưỡng Nghi đại trận vốn đã không có Hồn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh thần phù làm trận nhãn thì cũng giống như Đồ Thiên Thần Sát đại trận lúc chưa dung hợp Hóa Huyết đao, uy lực nó phát ra chưa tới một phần ngàn nên làm sao có thể đủ sức ngăn cản Thiên Ma Thần được chứ?

Trận thế vừa vỡ, lập tức thân ảnh của ba lão đạo liền phơi bày trước ánh sáng. Bọn họ đều trợn mắt há mồm như không tin vào mắt mình.

Lam Thần thu Thiên Ma Thần lại, sau đó nhảy dựng lên một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh ba lão đạo. Hắn vươn ra quỷ trảo, bắt xuống hai cái, lập tức có hai cái đầu người bị đánh nát, ngay cả nguyên thần cũng bị bắt lại, bỏ vào trong không gian ảo của hắn, chuẩn bị hiến tặng cho Chu Thanh. Lão đạo còn lại lúc này mới bừng tỉnh, vội vã té ra kiếm quang nhưng vẫn bị Lam Thần tát cho một cái đánh tan phi kiếm, sau đó phong tỏa nê cung hoàn của lão, khiến cho lão chỉ có thể nói chuyện chứ không thể động dậy được nữa.

“Tiểu đạo sĩ, nói đi, Thục Sơn các ngươi còn bao nhiêu chỗ cất giấu bảo bối và điển tịch? Mau thành thật khai báo thì ta tha cho ngươi khỏi chết, nếu không thì kết quả của ngươi cũng sẽ giống với hai lão đạo vừa rồi!” Lam Thần cười hắc hắc không ngừng.

“Yêu nghiệt, ngươi thừa cơ Thục Sơn ta vắng người mà đột nhập, chẳng có gì hay ho đâu! Thứ vô sỉ tàn độc như ngươi còn chưa biết đại họa đang lâm đầu! Hiện tại Thiên hạ Đạo môn đã tề tựu ở Côn Lôn, các ngươi càn rỡ không được bao lâu nữa rồi! Muốn giết cứ giết, còn nếu muốn ép bức ta khai ra bảo bối của Thục Sơn thì đúng là vọng tưởng!” Lão đạo này chửi ầm lên.

“Vô Hư sư thúc, người đừng cố chấp nữa! Con nhớ trong bích nhai của Thục Sơn chúng ta có rất nhiều sơn động chứa pháp bảo. Nếu bây giờ bắt Lam Thần lão tổ bọn họ lung sục thì rất mất thời gian, chi bằng người nói ra luôn đi! Sư diệt sẽ giúp người cầu tình với lão tổ, nói không chừng còn có thể tha cho sư thúc một mạng!” Hướng Huy từ trong đám đệ tử bay ra.

“A! Ngươi...các ngươi...các ngươi sao lại cùng yêu nghiệt đứng về một phe thế này? Chương môn đâu? Linh Hư sư huynh đâu?”

Vô Hư lão đạo thấy bên cạnh Hướng Huy có cả trăm đệ tử nên sợ đến hồn xiêu phách tán.

“Tất cả các chương trưởng môn của thiên hạ Đạo môn đều bị Tông chủ của ta giết chết bên trong sa mạc ở Đại Tự Tại cung rồi! Thủ lĩnh của Côn Lôn là Nguyên Nguyên tiểu đạo sĩ cùng Vô Chân lão tặc ni đều bị hình thần câu diệt. Côn Lôn không còn tồn tại nữa! Tiểu đạo sĩ, hay là ngươi thành thật một chút đi, đừng để cho ta tốn nhiều thời gian tra tìm. Nếu không ta sẽ lập tức thu hồi nguyên thần của ngươi, tể luyện trong bảo khố. Lúc đó ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, mỗi ngày đều bị ma hỏa hành hạ đau đớn tột cùng!” Lam Thần nghe rồi cười nói.

Phụt!

Vô Hư lão đạo nghe đến lời này, lại nhìn thấy mấy trăm đệ tử Thục Sơn đang đứng nên liền phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bước tới trước mặt Lam Thần, nói: “Thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành, yêu nghiệt, ngươi giết lão đạo ta đi! Còn những thứ vô si như chúng bây đầu nhập vào yêu nghiệt, gây họa cho sư môn thì chắc chắn sẽ không được chết từ tế đâu!”

“He he! Sư thúc, người cũng không thể nói như vậy được. Bây giờ Lam Thần lão tổ không phải là yêu nghiệt mà chính là người của Đạo môn đó! Hiện tại thiên hạ Đạo môn đều đã chung một nhà, Côn Lôn tự cao tự đại, đã sớm phải chịu cảnh diệt môn rồi, đây là đại hảo sự, bọn đệ tử chúng tôi thuận thiên hành sự, sao người lại nói là vô si được?” Đồng đảng của Hướng Huy là Tạ Hiểu Hoành không bỏ lỡ cơ hội để buông ra mấy câu nịnh nọt Lam Thần.

“Đề tiện!” Vô Hư lão đạo giận đến trợn trừng hai mắt

Lam Thần thấy lão đạo này vẫn ngoan cố như thế, máu giận liền xông lên đến tận óc, hừ hừ một tiếng, lập tức tung quý trao cuồng mãnh chụp lên đầu lão ta, lập tức cái đầu rơi xuống, nguyên thần cũng bị thu mất. Đám đệ tử Thục Sơn thấy vậy liền sợ run cả người, ngay cả bọn Hướng Huy thấy vậy cũng phải lui về sau mấy bước.

Tiểu hồ ly và Chu Nghi nhìn thoáng qua một cái rồi gật đầu, không nói lời nào, đối với hành động vừa rồi của Lam Thần cũng không nhận xét gì. Hai ti muội vốn không thông thế sự, thân là yêu tộc, tính tình lại thiện lương nên thường hay đám đạo sĩ chính phái ra sức hà hiếp. Nhưng những ngày qua, chứng kiến cảnh sát sinh của Lam Thần, dần dần trong lòng các nàng đã cảm thấy quen thuộc, tâm tính từ từ biến hóa, cùng trước kia có sự khác biệt rất lớn.

“Hướng Huy, sau này ngươi là chủ môn của Thục Sơn. Gia đình ngươi trong cõi thế tục có thế lực khá lớn, rất thuận tiện cho ngươi tuyển thêm quảng đại môn đồ, gia tăng thế lực, phát dương quang đại cho Đạo môn nhất mạch. Kề đối nghịch với ngươi là Lăng gia huynh muội thì hiện tại đã bị sư phụ của ta thi triển pháp lực, đánh vào luân hồi, không còn uy hiếp ngươi được nữa. Chờ khi sư phụ ta nhận được điển tịch trong thiên hạ, sáng chế ra công pháp tu luyện tốt nhất thì nhất định sẽ truyền cho các ngươi. Mọi việc lấy Không Động làm đầu đàn, biết chưa?” Chu Nghi cao cao tại thượng, phân tích cho Hướng Huy rõ.

Hướng Huy liền vội vàng khom lưng, trong lòng ngập tràn niềm vui.

Hai ti muội hồ ly cũng cảm thấy rất hưởng thụ, rốt cục đã có thể trải nghiệm được sự uy nghiêm của lực lượng và quyền thế.

“Bây giờ ngươi dẫn bọn ta đến bích nhai để xem có sơn động nào không. Nếu gặp phải cấm chế thì Lam Thần sẽ phá hủy.” Chu Nghi vừa phân phó xong thì đoàn người liền rầm rập tiến về phía Thục Sơn bị phủ trên bích nhai.

Tạm gác lại chuyện Lam Thần và hai ti muội hồ ly có cướp đoạt được gì trong động hay không, sau khi Chu Thanh xuất quan thì Đại Tự Tại cùng chủ cũng xuất quan cùng ngày, trên tay cầm Dương Liễu chỉ đã cắm vào Thanh Tinh Lưu Ly bình. Nàng khẽ mỉm cười, đi phía sau là 12 đệ tử của mình. Nhìn thấy Chu Thanh đang ngồi ở lương đình trò chuyện cùng với đại đồ đệ Ôn Lam Tân, chủ chủ liền bước lên chào hỏi.

“Chủ chủ rốt cục đã xuất quan, bản đạo đang muốn biết thử xem công dụng khởi tử hồi sinh của cam lộ trong bình là như thế nào?” Chu Thanh cũng vội vàng đứng lên chấp tay.

Chủ chủ không đáp lời, chỉ nhẹ nhàng rút cành dương liễu ra, xoát một cái về phía những dãy núi bên trong động thiên. Nhất thời trận mưa liền rơi xuống, mùi thơm ngát bay ngào ngạt bốn phía, hoa cỏ sinh sôi mãnh liệt, khắp nơi đều một màu xanh biếc. Có chú ếch nhảy làm rơi một nhánh cây, khi được cam lộ tưới vào, nhánh cây lập tức cắm rễ trên mặt đất, sau đó đâm chồi nảy lộc.

“Hay! Hay! Hay! Quả nhiên là thiên địa tạo hóa chi! Không ngờ lại có thứ pháp bảo thần kỳ như vậy! Bản đạo hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi!” Chu Thanh thấy vậy, trong lòng kinh ngạc không thôi, nếu muốn cho cây khô có thể chột sinh sôi nảy nở như khi xuân đến, mặc dù năng lực của mình có thể làm được, nhưng tuyệt đối không thể nào nhanh chóng như vậy, cũng không thể tạo ra hiệu ứng bao quát trên diện rộng như thế này. Pháp bảo của Từ Hàng đạo nhân trong Thập nhị tiên, quả thật có một chút phong vị đặc sắc.

Chu Thanh tu thành Thiên Tiên vị, lại tham chiếu Bát Cửu Huyền Công và thượng cổ Hồng Hoang Đại Vu Ma Thần lưu truyền, luyện thành Vô Kiếp Vô Lượng Kim Thân. Vì chưa bao giờ được gặp tiên nhân chân chính nên hắn vẫn chưa rõ bây giờ thực lực của mình thế nào, nhưng Chu Thanh biết so với sát thần Bạch Khởi thì có lẽ mình vẫn còn thua kém một chút.

“Bạch Khởi kia là cái đồ biến thái, lấy lực lượng của một người mà tru diệt 40 vạn thiên binh! Gay cả Chân Vũ Bắc Đẩu Đẳng Ma Đại Đế cũng phải nhờ tới Sơn Hà Xã Tắc đồ mới có thể vây không được người này! Ta e rằng cũng phải dùng tới Đồ Thiên Minh Vương kỳ mới có thể giữ vững an toàn trước hắn được! Mà không biết Thập nhị chân tiên so với Chân Vũ Đại Đế kia ai cao ai thấp nhỉ? Bọn họ đều là nhân vật nổi bật trong Tam Thanh, nếu không đánh nhau một trận thì cũng khó mà biết được kết quả!”

Chẳng biết vì sao, đột nhiên Chu Thanh nhớ tới chuyện mà Bạch Khởi đã nhờ cậy tới hắn. Muốn xuống dưới đáy Đông Hải để tìm một người, bây giờ dùng Tị Thủy thần châu thì Chu Thanh có thể xuống sâu đến hơn vạn trượng. Nhưng hắn cảm thấy không ổn nên liền bỏ đi ý nghĩ này.

“Theo như lời chân nhân vừa nói thì đây là chính là pháp bảo của thiên địa tạo hóa, thế mà lại rơi vào tay của Vô Chân lão ni, quả thực là phí của trời! À đúng rồi, kế hoạch tiến Côn Lôn của ngài định khi nào thì thực hiện? Bọn chúng đã muốn chiếm ngưỡng Ngọc Hư cung từ lâu rồi!”

Chu Thanh tâm thần chợt động, cười nói: “Chuyện này không vội, thiên hạ Đạo môn bây giờ đều ở trong tay ta. Ôn Lam Tân, con mau ra ngoài nghênh đón Lam Thần và hai sư muội, chỉ trong vòng chưa đầy nửa tháng mà đã giải quyết ổn thỏa mọi chuyện rồi, Lam Thần này quả thật cũng có mấy phần

bản lĩnh!”

Cung chủ và Ôn Lam Tân vừa nghe, liền vội vận lên thần niệm, xuyên thấu qua động thiên, càn quét mấy trăm dặm nhưng vẫn không thấy tăm hơi.

Biết thực lực mình không thể so sánh được với Chu Thanh, Ôn Lam Tân mới bay ra động thiên, nhấc độn quang phóng lên không trung. Mãi hơn một canh giờ sau mới nhìn thấy quang mang âm thầm ẩn theo những con gió đang bay tới. Nàng biết đó là ti muội Tiểu hồ ly và Lam Thần, trong lòng không khỏi kinh ngạc: “Với tốc độ của bọn họ thì một canh giờ có thể phi hành không dưới 4000-5000 dặm, thế mà thần niệm ngay từ khi này sư phụ đã có thể phát hiện ra sao? Quả thật hết sức kinh khủng, chẳng lẽ đây chính là thực lực của Thiên Tiên?”

“Đại tiểu thư, có chuyện gì thế?” Lam Thần đã sớm nhìn thấy Ôn Lam Tân đang treo mình trên không trung nên vội vàng dừng độn quang lại, khom người một cái để chào hỏi. Sau đó Tiểu hồ ly, Chu Nghi cũng cười Con cóc và Đại Lực Hùng Vương bay đến.

“Sư phụ bảo ta tới chỗ này để đón các người, tình hình mọi người thế nào rồi?”

Ôn Lam Tân âm thầm cảm thán, năm đó thời điểm mình thống soái Ma đạo thì cũng không thể có được loại khí phách này. Đầu tiên là dám lấy hải ngoại yêu vương làm vật cưới, sau đó lại tiêu diệt các cường môn trưởng lão của thiên hạ Đạo môn, đùa bỡn mọi thứ trong bàn tay mình. Có thể nói trong suốt mấy ngàn năm qua, cũng chỉ có một mình Chu Thanh này dám làm như vậy. Vô luận là đại yêu vương lợi hại đến mức nào cũng chưa bao giờ tiêu diệt được thiên hạ Đạo môn, ngược lại còn dẫn đến kết cục bị tu đạo chánh phái truy giết. Nếu không rơi vào cảnh thần hình câu diệt thì cũng bị kiếp phong ấn vĩnh viễn, không thể thoát ra ngoài được.

Mọi người bước vào trong động thiên, ra mắt Chu Thanh.

“Công việc tiến triển thế nào rồi?” Chu Thanh hỏi Lam Thần.

“Tổng chủ anh minh, y theo kế hoạch của Tổng chủ. Hiện giờ tất cả Đạo môn trong thiên hạ đều quy phục dưới trướng của Không Động rồi. Địa Linh Từ cùng hơn 100 đệ tử của không Động đang thu thập tàn cuộc. Thuộc hạ cùng hai vị tiểu thư trước bồi dưỡng đám đệ tử trong thế tục, đợi sau này cất nhắc bọn chúng lên làm trưởng môn thì sẽ không còn gì lo ngại nữa. Tổng cộng thu được hơn 3 vạn cuốn điển tịch các phái, trong đó có đạo thư, công pháp, phù pháp, kiếm tu, âm dương ngũ hành, kỹ môn độn giáp...Nếu tính luôn cả phần của Mật Tông Phật môn thì hết thảy đã tiêu diệt hơn 32 tên trưởng lão còn sót lại, lấy được 46 viên xá lợi, 63 cái nguyên thần, những thứ còn lại tất cả đều được Minh Vương kỳ hấp thu hết”.

Lam Thần cung kính trả lời, sau đó giao ra 12 cái Minh Vương kỳ, điển tịch, xá lợi và nguyên thần. Chu Thanh nhận lấy, bỏ vào trong túi nói: “Làm rất tốt, bà giờ tu vi của người đã đến giai đoạn tích tụ năng lượng để luyện hóa nguyên thần thành anh nhi. Hiện tại ở nhân gian giới linh khí rất thiếu thốn, nếu muốn đạt tới Thiên Tiên vị e là phải mất cả trăm năm khổ luyện nữa mới được. Nay ta ban thưởng cho người tiền đàn này vậy!”

Chu Thanh giơ tay lên, lập tức một viên tiền đàn to như mắt rồng bay đến làm thành một vòng kim quang trên đỉnh đầu Lam Thần: “Kim quang này là niệm lực của ta, phối hợp với nội đan linh khí. Trong vòng không đầy một năm, nhất định người có thể đạt thành Thiên Tiên đại đạo!” Thì ra Lam Thần vốn là Âm Thần, tu vi đã tương đương với tu đạo sĩ vượt qua chín lần đại Thiên Kiếp. Mặc dù hấn bị thương, đạo hạnh tổn hao nhiều nhưng sau khi quy thuận Chu Thanh đã thu được không ít chỗ tốt, công lực cũng đã dần dần khôi phục.

Đại trưởng lão của các môn phái hiện tại đã bị Lam Thần, Tiểu hồ ly và Chu Nghi giết sạch không còn một mống. Lóp già toàn bộ vong mạng, chỉ còn chừa lại lóp trẻ là nhưng đệ tử mặt búng ra sữa. Lam Thần liền chọn lựa trong số đó những tên có tâm cơ linh hoạt, tu vi không tồi ở lại làm môn hạ đệ tử của Không Động, sau đó lại dùng quyền lực của mình đưa bọn họ lên làm tân cường môn các phái. Cứ như thế, thiên hạ Đạo môn giờ đây chẳng khác nào là chi nhánh của Không Động, thậm chí đến cả đám hòa thượng Mật Tông trưởng lão cũng không tránh khỏi kiếp số. Tu đạo giới lần này quả thật đã trải qua một sự thay đổi khủng khiếp, nhưng điều quái lạ đến giờ phút này vẫn chưa thấy Hiền Viên pháp vương kia xuất hiện, không biết lão đã trốn vào xó xỉnh nào. Tuy nhiên ngày nay Chu Thanh không còn quá bận tâm về lão yêu đầu này nữa.

Địa Linh Từ thì khá là đắc ý. Giờ đây Không Động đã nhất thống thiên hạ Đạo môn, bản thân hấn trở thành minh chủ cao cao tại thượng trong giới tu đạo, danh tiến đại chấn. Trước kia các môn phái trong tu đạo giới vốn cát cứ mỗi người một phương, xích mích không ít, người tính ta toán, luôn suy nghĩ tìm cách triệt hạ đối phương. Hiện tại mặc dù đã có thể thống nhất quần hùng nhưng có một tồn tại lớn là không ít lão đạo có thực lực đã vong mạng. Tuy nhiên Chu Thanh tin rằng, chỉ cần Địa Linh Từ thi triển một ít thủ đoạn thì qua mấy trăm năm sau, Đạo môn thiên hạ nhất định lại dồi dào thịnh vượng như ngày xưa.

“Lam Thần, lần trước bảy thượng cổ Vu Môn hậu duệ, cũng chính là Dị Năng tổ trong nhân gian đã tập kích đại tỷ của ta! Người có tin tức gì của chúng không?” Vân Hà tiên tử đột nhiên hỏi. Sau khi Chu Thanh đem tình hình mọi việc kể lại cho Vân Hà tiên tử, trong lòng nàng rất lo lắng về việc đại tỷ mình bị người ta ám toán ở bên ngoài.

“Hồi chủ mẫu, đệ tử cùng hai vị tiểu thư không có gặp được những tên đó!” Lam Thần được lợi lộc quá lớn nên trong lòng dạt dào sung sướng.

“Hừ! Đám tiểu tử hậu duệ của Vu Môn đó, lần trước ta lưu chúng lại chỉ là vì để kiểm chế Đạo môn. Bây giờ Đạo môn đã ở trong tay ta, còn giữ chúng lại làm gì nữa? Lam Thần, người mau chuẩn bị lên đường một lần nữa, bảo Hướng Huy dẫn đường, đem đám Dị Năng tổ đó giết sạch hết! Tránh cho những tên nhãi nhép khác thấy chúng ta nương tay thì lại quấy rối!” Chu Thanh phân phó mấy câu, sau đó lấy Tử Ngộ Trụ Quang bàn ra giao cho Lam Thần.

“Trụ quang bàn này vốn là thần châm có thể sát nhân vô hình, thích hợp cho người sử dụng. Người nên sử dụng Thiên Quỷ chi thân để tránh bút dây động rừng!”

Lam Thần gật đầu, sau đó thân hình chợt lóe là đã không còn tăm hơi nữa.

“Hình như ta dùng dao mổ trâu để giết gà rồi! Với thực lực của Lam Thần bây giờ quả thực thừa sức giết bọn chúng. Bất quá vậy cũng tốt, hiện tại chính quyền trong trần thế phụ thuộc khá chặt chẽ vào Đạo môn, mà gia tộc của những tên tân nhiệm chương môn kia đều có quan hệ khá mật thiết với chính quyền, thế thì càng tốt cho mình! Đám Vu Môn tiểu tử kia vốn định triệu hoán Thập Nhị Tổ Vu nên cần có rất nhiều hồn phách, nay ta tiêu diệt chúng thì chẳng phải tạo phúc cho rất nhiều sinh linh bá tánh sao? Vô Lượng Thiên Tôn! Bản đạo làm vậy quả thật công đức ngập tràn mà!” Trong lòng Chu Thanh âm thầm đắc ý.

Căn cứ vào tin tức trong những ngày vừa rồi, lại nghe hai thủ lĩnh của Dị Năng tổ nói chuyện, Chu Thanh biết Thập Nhị Tổ Vu chính là một dạng ngưng tụ giống như Thiên Ma Thần. Vào thời viễn cổ, Thập Nhị Tổ Vu này vừa tàn sát lẫn nhau, vừa bị Tiên đạo vây công nên tất cả đều bị thương tổn nặng nề, ý thức hoàn toàn tiêu tán, chỉ có hồn phách nguyên linh là bay tứ tung về bốn phương tám hướng, mờ mịt chẳng biết trôi nổi nơi nào. Sau này Xi Vưu Đại Vu tập hợp tất cả nhân lực trong tộc, chế tạo Hóa Huyết đao, lại thiết lập Đồ Thiên đại trận, sau đó tiến hành chinh chiến giết chóc với mục đích là thu thập thật nhiều hồn phách, để một lần nữa gọi trở lại Thập Nhị Ma Thần này. Nhưng chưa kịp thành công thì y đã bị giới Tiên đạo tiêu diệt, Hóa Huyết đao cũng rơi vào tay của đệ tử Triệt Giáo là Dư Nguyên. Sau đó hắn lại truyền lại cho đồ đệ của mình là Dư Hóa, kết cục mới dẫn đến sự xuất hiện của thanh đao này trong chiến trận Phong Thần.

Thượng cổ Vu Môn và Tiên đạo vốn đối đầu với nhau. Hiện tại trung thổ Đạo môn đều bị Chu Thanh xử lý, duy chỉ còn có Dị Năng tổ này tồn tại là một mối uy hiếp ngầm ngấm nên đương nhiên Chu Thanh rất muốn diệt trừ mối hậu họa này. Sau đó hắn còn muốn thông qua Đạo môn để không chế chính quyền trong thế tục, thu thêm đệ tử, phát triển thế lực, kẻ sách này có thể nói là rất tuyệt diệu!

Nhìn thấy Chu Thanh hành sự đến giọt nước cũng không lọt, thủ đoạn độc ác, muốn ra tay tru diệt cả nhà người ta nhưng Đại Tỳ Tạng chủ vẫn cho là đúng. Dị Năng tổ dám tập kích đệ tử của Đại Tỳ Tạng chủ, nếu không vì chuyện của Côn Lôn cần giải quyết trước thì nàng cũng đã sớm muốn tìm tới cửa để hỏi tội chúng.

“Ôn Lam Tân, con có kinh nghiệm nên mau đến trợ giúp Địa Linh Tử xử lý hậu sự, lựa chọn đệ tử có căn cốt tốt một chút. Tiên phủ chúng ta hiện nay đang thiếu đồng tử hái thuốc, đồng tử để trông coi lò luyện đan và đồng tử nuôi ngựa! San San, Nghi Nghi, các con cũng đi theo sư tỷ học hỏi đi!” Chu Thanh phân phó.

Ôn Lam Tân vốn từng là người đứng đầu một phái nên tuyệt chiêu thu dụng nhân tài của nàng chắc có thừa. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Chu Thanh muốn thu nàng làm đệ tử.

Ôn Lam Tân liền gật đầu. Lúc này Thiên Quỷ đang say ngủ trong không gian, không có nằm trong lòng nàng. Chỉ đáng thương cho Tiểu hồ ly, Chu Nghi, Con cún và Đại Lực Hùng Vương chưa kịp nghỉ lấy hơi thì nay đã phải chuẩn bị lên đường lần nữa rồi.

“Cung chủ! Chuyện đã xong, nay là lúc đi Côn Lôn Ngọc Hư cung để chiêm ngưỡng một phen, thuận tiện tẩy út máu đen ở đó! Sau này thậm chí có thể phát triển nơi ấy thành chi nhánh của Đại Tỳ Tạng chủ được đấy!”

Chu Thanh cười nói, sau đó kéo Vân Hà tiên tử đi. Đại Tỳ Tạng chủ đương nhiên vui vẻ đi trước, Thất Thái tiên tử cùng 11 tỉ muội cũng không chịu bỏ qua cơ hội này. Dù sao bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong, Đại Tỳ Tạng chủ không cần có người ở lại trong nom nữa nên bọn họ có rất nhiều thời gian thư thả. Cho dù thế nào đi chăng nữa thì Côn Lôn cũng từng là Trung thổ đệ nhất Đạo môn, Ngọc Hư cung kia lại là hành cung năm xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn nên người tu đạo trong thiên hạ ai ai cũng muốn đến chiêm ngưỡng ít nhất một lần trong đời.

Mười mấy người bọn họ liền quay trở ra động thiên, sau đó nhấc lên độn quang, trong nháy mắt đã đến bên trong Côn Lôn động thiên.

Vừa mới bước vào bên trong Côn Lôn động thiên, một mùi khí tanh hôi khó chịu bỗng xông thẳng lên. Nơi nơi đều là màu đỏ đen, núi non trải dài liên miên cũng bị nhuộm thành đỏ sẫm, từng khối máu màu đen đã khô kết lại trông như những tảng đá lớn, cây cỏ hoa lá toàn bộ đã bị khô héo.

Mùi khí nốc meo này làm cho người tam môn nôn mửa, cho dù các nữ tử của Đại Tỳ Tạng chủ đã có pháp bảo che chở nhưng vẫn có chút khó chịu, thậm chí những cô có đạo hạnh thấp bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, phải cố gắng lắm mới không nôn ọe.

“Một chiêu này của Hiên Viên pháp vương quả nhiên là vô địch, Huyết Hà đại trận quả thật là thủ đoạn hủy diệt động thiên một cách tàn bạo nhất! Nếu có thể sử dụng được lão yêu này thì thật là tốt quá! Cũng chỉ có thủ đoạn độc ác của lão ta mới có thể khiến cho đám Đạo môn cảm phần đến như thế!” Chu Thanh thầm cảm thán trong lòng.

Thiên Ma Thần này được sinh ra từ thời Thái Cổ Hồng Hoang, bình sinh chỉ biết thôn phệ vạn vật, hiện tại dù chỉ là phân thân nhưng năng lượng của nó e là cũng không thua Thiên Tiên là mấy, nhưng lực công phá thậm chí còn mạnh hơn. Lưỡng Nghi đại trận vốn đã không có Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh thần phủ làm trận nhãn thì cũng giống như Đồ Thiên Thần Sát đại trận lúc chưa dung hợp Hóa Huyết đao, uy lực nó phát ra chưa tới một phần ngàn nên làm sao có thể đủ sức ngăn cản Thiên Ma Thần được chứ?

Trận thế vừa vỡ, lập tức thân ảnh của ba lão đạo liền phơi bày trước ánh sáng. Bọn họ đều tròn mắt há mồm như không tin vào mắt mình.

Lam Thần thu Thiên Ma Thần lại, sau đó nhảy dựng lên một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh ba lão đạo. Hắn vươn ra quỷ trảo, bỏ xuống hai cái, lập tức có hai cái đầu người bị đánh nát, ngay cả nguyên thần cũng bị bắt lại, bỏ vào trong không gian ảo của hắn, chuẩn bị hiến tặng cho Chu Thanh. Lão đạo còn lại lúc này mới bừng tỉnh, vội vã tề ra kiếm quang nhưng vẫn bị Lam Thần tát cho một cái đánh tan phi kiếm, sau đó phong tỏa nê cung hoàn của lão, khiến cho lão chỉ có thể nói chuyện chứ không thể động đậy được nữa.

“Tiểu đạo sĩ, nói đi, Thực Sơn các ngươi còn bao nhiêu chỗ cất giấu bảo bối và diễm tịch? Mau thành thật khai báo thì ta tha cho ngươi khỏi chết, nếu không thì kết quả của ngươi cũng sẽ giống với hai lão đạo vừa rồi!” Lam Thần cười hắc hắc không ngừng.

“Yêu nghiệt, ngươi thừa cơ Thực Sơn ta vắng người mà đột nhập, chẳng có gì hay ho đâu! Thứ vô si tàn độc như ngươi còn chưa biết đại họa đang lâm

đầu! Hiện tại Thiên hạ Đạo môn đã tề tựu ở Côn Lôn, các người càn rỡ không được bao lâu nữa rồi! Muốn giết cứ giết, còn nếu muốn ép bức ta khai ra bảo bối của Thục Sơn thì đúng là vọng tưởng!” Lão đạo này chửi ầm lên.

“Vô Hư sư thúc, người đừng cố chấp nữa! Con nhớ trong bích nhai của Thục Sơn chúng ta có rất nhiều sơn động chứa pháp bảo. Nếu bây giờ bắt Lam Thần lão tổ bọn họ lúng lúng thì rất mất thời gian, chỉ bằng người nói ra luôn đi! Sư diệt sẽ giúp người cầu tình với lão tổ, nói không chừng còn có thể tha cho sư thúc một mạng!” Hướng Huy từ trong đám đệ tử bay ra.

“A! Người...các người...các người sao lại cùng yêu nghiệt đứng về một phe thế này? Chương môn đâu? Linh Hư sư huynh đâu?”

Vô Hư lão đạo thấy bên cạnh Hướng Huy có cả trăm đệ tử nên sợ đến hồn xiêu phách tán.

“Tất cả các chương lão trưởng môn của thiên hạ Đạo môn đều bị Tổng chủ của ta giết chết bên trong sa mạc ở Đại Tự Tại cung rồi! Thủ lĩnh của Côn Lôn là Nguyên Nguyên tiểu đạo sĩ cùng Vô Chân lão tặc này đều bị hình thần câu diệt. Côn Lôn không còn tồn tại nữa! Tiểu đạo sĩ, hay là người thành thật một chút đi, đừng để cho ta tốn nhiều thời gian tra tìm. Nếu không ta sẽ lập tức thu hồi nguyên thần của người, tể luyện trong bảo khố. Lúc đó người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, mỗi ngày đều bị ma hỏa hành hạ đau đớn tột cùng!” Lam Thần nghe rồi cười nói.

Phụt!

Vô Hư lão đạo nghe đến lời này, lại nhìn thấy mấy trăm đệ tử Thục Sơn đang đứng nên liền phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bước tới trước mặt Lam Thần, nói: “Thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành, yêu nghiệt, người giết lão đạo ta đi! Còn những thứ vô si như chúng bây đầu nhập vào yêu nghiệt, gây họa cho sư môn thì chắc chắn sẽ không được chết từ từ đâu!”

“He he! Sư thúc, người cũng không thể nói như vậy được. Bây giờ Lam Thần lão tổ không phải là yêu nghiệt mà chính là người của Đạo môn đó! Hiện tại thiên hạ Đạo môn đều đã chung một nhà, Côn Lôn tự cao tự đại, đã sớm phải chịu cảnh diệt môn rồi, đây là đại hảo sự, bọn đệ tử chúng tôi thuận thiên hành sự, sao người lại nói là vô si được?” Đồng đảng của Hướng Huy là Tạ Hiểu Hoành không bỏ lỡ cơ hội để buông ra mấy câu nịnh nọt Lam Thần.

“Đề tiện!” Vô Hư lão đạo giận đến trợn trừng hai mắt

Lam Thần thấy lão đạo này vẫn ngoan cố như thế, máu giận liền xông lên đến tận óc, hừ một tiếng, lập tức tung quý trao cuồng mãnh chụp lên đầu lão ta, lập tức cái đầu rơi xuống, nguyên thần cũng bị thu mất. Đám đệ tử Thục Sơn thấy vậy liền sợ run cả người, ngay cả bọn Hướng Huy thấy vậy cũng phải lui về sau mấy bước.

Tiểu hồ ly và Chu Nghi nhìn thoáng qua một cái rồi gạt đầu, không nói lời nào, đối với hành động vừa rồi của Lam Thần cũng không nhận xét gì. Hai ti muội vốn không thông thế sự, thân là yêu tộc, tính tình lại thiện lương nên thường hay đâm đạo sĩ chính phái ra sức hà hiếp. Nhưng những ngày qua, chứng kiến cảnh sát sinh của Lam Thần, dần dần trong lòng các nàng đã cảm thấy quen thuộc, tâm tính từ từ biến hóa, cũng trước kia có sự khác biệt rất lớn.

“Hướng Huy, sau này người là chương môn của Thục Sơn. Gia đình người trong cõi thế tục có thế lực khá lớn, rất thuận tiện cho người tuyển thêm quảng đại môn đồ, gia tăng thế lực, phát dương quang đại cho Đạo môn nhất mạch. Kể đối nghịch với người là Lăng gia huynh muội thì hiện tại đã bị sư phụ của ta thi triển pháp lực, đánh vào luân hồi, không còn uy hiếp người được nữa. Chờ khi sư phụ ta nhận được diễm tịch trong thiên hạ, sáng chế ra công pháp tu luyện tốt nhất thì nhất định sẽ truyền cho các người. Mọi việc lấy Không Động làm đầu đảm, biết chưa?” Chu Nghi cao cao tại thượng, phân tích cho Hướng Huy rõ.

Hướng Huy liền vội vàng khom lưng, trong lòng ngập tràn niềm vui.

Hai ti muội hồ ly cũng cảm thấy rất hưởng thụ, rốt cục đã có thể trải nghiệm được sự uy nghiêm của lực lượng và quyền thế.

“Bây giờ người dẫn bọn ta đến bích nhai để xem có sơn động nào không. Nếu gặp phải cấm chế thì Lam Thần sẽ phá hủy.” Chu Nghi vừa phân phó xong thì đoàn người liền rầm rập tiến về phía Thục Sơn bí phủ trên bích nhai.

Tạm gác lại chuyện Lam Thần và hai ti muội hồ ly có cướp đoạt được gì trong động hay không, sau khi Chu Thanh xuất quan thì Đại Tự Tại cung chủ cũng xuất quan cùng ngày, trên tay cầm Dương Liễu chỉ đã cắm vào Thanh Tĩnh Lưu Ly bình. Nàng khẽ mỉm cười, đi phía sau là 12 đệ tử của mình. Khi nhìn thấy Chu Thanh đang ngồi ở lương đình trò chuyện cùng với đại đồ đệ Ôn Lam Tân, cung chủ liền bước lên chào hỏi.

“Cung chủ rốt cục đã xuất quan, bản đạo đang muốn biết thử xem công dụng khởi từ hồi sinh của cam lộ trong bình là như thế nào?” Chu Thanh cũng vội vàng đứng lên chấp tay.

Cung chủ không đáp lời, chỉ nhẹ nhàng rút cành dương liễu ra, xoát một cái về phía những dãy núi bên trong động thiên. Nhất thời trận mưa liền rơi xuống, mùi thơm ngát bay ngào ngát bốn phía, hoa cỏ sinh sôi mãnh liệt, khắp nơi đều một màu xanh biếc. Có chú ếch nhảy lên rơi vào một nhánh cây, khi được cam lộ tưới vào, nhánh cây lập tức đâm rễ trên mặt đất, sau đó đâm chồi nảy lộc.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Cổ Nhân (2)

“Hay! Hay! Hay! Quả nhiên là thiên địa tạo hóa chi! Không ngờ lại có thứ pháp bảo thần kỳ như vậy! Bàn đạo hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi!” Chu Thanh thấy vậy, trong lòng kinh ngạc không thôi, nếu muốn cho cây khô có thể chột sinh sôi nảy nở như khi xuân đến, mặc dù năng lực của mình có thể làm được, nhưng tuyệt đối không thể nào nhanh chóng như vậy, cũng không thể tạo ra hiệu ứng bao quát trên diện rộng như thế này. Pháp bảo của Từ Hàng đạo nhân trong Thập nhị tiên, quả thật có một chút phong vị đặc sắc.

Chu Thanh tu thành Thiên Tiên vị, lại tham chiếu Bát Cửu Huyền Công và thượng cổ Hồng Hoang Đại Vu Ma Thần lưu truyền, luyện thành Vô Kiếp Vô Lượng Kim Thân. Vì chưa bao giờ được gặp tiên nhân chân chính nên hắn vẫn chưa rõ bây giờ thực lực của mình thế nào, nhưng Chu Thanh biết so với sát thần Bạch Khởi thì có lẽ mình vẫn còn thua kém một chút.

“Bạch Khởi kia là cái đồ biến thái, lấy lực lượng của một người mà tru diệt 40 vạn thiên binh! Gay cả Chân Vũ Bắc Đẩu Đẳng Ma Đại Đế cũng phải nheo tới Sơn Hà Xã Tắc đồ mới có thể vây không được người này! Ta e rằng cũng phải dùng tới Đê Thiên Minh Vương kỳ mới có thể giữ vững an toàn trước hắn được! Mà không biết Thập nhị chân tiên so với Chân Vũ Đại Đế kia ai cao ai thấp nhỉ? Bọn họ đều là nhân vật nổi bật trong Tam Thanh, nếu không đánh nhau một trận thì cũng khó mà biết được kết quả!”

Chẳng biết vì sao, đột nhiên Chu Thanh nhớ tới chuyện mà Bạch Khởi đã nhờ cậy tới hắn. Muốn xuống dưới đáy Đông Hải để tìm một người, bây giờ dùng Tị Thủy thần châu thì Chu Thanh có thể xuống sâu đến hơn vạn trượng. Nhưng hắn cảm thấy không ổn nên liền bỏ đi ý nghĩ này.

“Theo như lời chân nhân vừa nói thì đây là chính là pháp bảo của thiên địa tạo hóa, thế mà lại rơi vào tay của Vô Chân lão ni, quả thực là phí của trời! À đúng rồi, kế hoạch tiến Côn Lôn của ngài định khi nào thì thực hiện? Bốn cung đã muốn chiếm ngưỡng Ngọc Hư cung từ lâu rồi!”

Chu Thanh tâm thần chợt động, cười nói: “Chuyện này không vội, thiên hạ Đạo môn bây giờ đều ở trong tay ta. Ôn Lam Tân, con mau ra ngoài nghênh đón Lam Thần và hai sư muội, chỉ trong vòng chưa đầy nửa tháng mà đã giải quyết ổn thỏa mọi chuyện rồi, Lam Thần này quả thật cũng có mấy phần bản lĩnh!”

Cung chủ và Ôn Lam Tân vừa nghe, liền vội vã lên thần niệm, xuyên thấu qua động thiên, càn quét mấy trăm dặm nhưng vẫn không thấy tăm hơi.

Biết thực lực mình không thể so sánh được với Chu Thanh, Ôn Lam Tân mới bay ra động thiên, nhắc độn quang phóng lên không trung. Mãi hơn một canh giờ sau mới nhìn thấy quang mang âm thầm ẩn theo những cơn gió đang bay tới. Nàng biết đó là ti muội Tiểu hồ ly và Lam Thần, trong lòng không khỏi kinh ngạc: “Với tốc độ của bọn họ thì một canh giờ có thể phi hành không dưới 4000-5000 dặm, thế mà thần niệm ngay từ khi nảy sự phụ đã có thể phát hiện ra sao? Quả thật hết sức kinh khủng, chẳng lẽ đây chính là thực lực của Thiên Tiên?”

“Đại tiểu thư, có chuyện gì thế?” Lam Thần đã sớm nhìn thấy Ôn Lam Tân đang treo mình trên không trung nên vội vàng dùng độn quang lại, khom người một cái để chào hỏi. Sau đó Tiểu hồ ly, Chu Nghi cũng cười Con cóc và Đại Lực Hùng Vương bay đến.

“Sự phụ bảo ta tới chỗ này để đón các người, tình hình mọi người thế nào rồi?”

Ôn Lam Tân âm thầm cảm thán, năm đó thời điểm mình thống soái Ma đạo thì cũng không thể có được loại khí phách này. Đầu tiên là dám lấy hải ngoại yêu vương làm vật cười, sau đó lại tiêu diệt các cường môn trưởng lão của thiên hạ Đạo môn, đùa bỡn mọi thứ trong bàn tay mình. Có thể nói trong suốt mấy ngàn năm qua, cũng chỉ có một mình Chu Thanh này dám làm như vậy. Vô luận là đại yêu vương lợi hại đến mức nào cũng chưa bao giờ tiêu diệt được thiên hạ Đạo môn, ngược lại còn dẫn đến kết cục bị tu đạo chánh phái truy giết. Nếu không rơi vào cảnh thần hình câu diệt thì cũng bị kiếp phong ấn vĩnh viễn, không thể thoát ra ngoài được.

Mọi người bước vào trong động thiên, ra mắt Chu Thanh.

“Công việc tiến triển thế nào rồi?” Chu Thanh hỏi Lam Thần.

“Tông chủ anh minh, y theo kế hoạch của Tông chủ. Hiện giờ tất cả Đạo môn trong thiên hạ đều quy phục dưới trướng của Không Động rồi. Địa Linh Từ cùng hơn 100 đệ tử của không Động đang thu thập tàn cuộc. Thuộc hạ cùng hai vị tiểu thư trước bồi dưỡng đám đệ tử trong thế tục, đợi sau này cất nhắc bọn chúng lên làm trưởng môn thì sẽ không còn gì lo ngại nữa. Tổng cộng thu được hơn 3 vạn cuốn điển tịch các phái, trong đó có đạo thư, công pháp, phù pháp, kiếm tu, âm dương ngũ hành, kỳ môn độn giáp...Nếu tính luôn cả phần của Mật Tông Phật môn thì hết thảy đã tiêu diệt hơn 32 tên trưởng lão còn sót lại, lấy được 46 viên xá lợi, 63 cái nguyên thần, những thứ còn lại tất cả đều được Minh Vương kỳ hấp thu hết”.

Lam Thần cung kính trả lời, sau đó giao ra 12 cái Minh Vương kỳ, điển tịch, xá lợi và nguyên thần. Chu Thanh nhận lấy, bỏ vào trong túi nói: “Làm rất tốt, bây giờ tu vi của ngươi đã đến giai đoạn tích tụ năng lượng để luyện hóa nguyên thần thành anh nhi. Hiện tại ở nhân gian giới linh khí rất thiếu thốn, nếu muốn đạt tới Thiên Tiên vị e là phải mất cả trăm năm khổ luyện nữa mới được. Nay ta ban thưởng cho ngươi tiền đan này vậy!”

Chu Thanh giơ tay lên, lập tức một viên tiền đan to như mắt rồng bay đến làm thành một vòng kim quang trên đỉnh đầu Lam Thần: “Kim quang này là niệm lực của ta, phối hợp với nội đan linh khí. Trong vòng không đầy một năm, nhất định ngươi có thể đạt thành Thiên Tiên đại đạo!” Thì ra Lam Thần vốn là Âm Thần, tu vi đã tương đương với tu đạo sĩ vượt qua chín lần đại Thiên Kiếp. Mặc dù hắn bị thương, đạo hạnh tổn hao nhiều nhưng sau khi quy thuận Chu Thanh đã thu được không ít chỗ tốt, công lực cũng đã dần dần khôi phục.

Đại trưởng lão của các môn phái hiện tại đã bị Lam Thần, Tiểu hồ ly và Chu Nghi giết sạch không còn một mống. Lớp già toàn bộ vong mạng, chỉ còn chừa lại lớp trẻ là nhưng đệ tử mặt búng ra sữa. Lam Thần liền chọn lựa trong số đó những tên có tâm cơ linh hoạt, tu vi không tồi ở lại làm môn hạ đệ tử của Không Động, sau đó lại dùng quyền lực của mình đưa bọn họ lên làm tân cường môn các phái. Cứ như thế, thiên hạ Đạo môn giờ đây chẳng khác nào là chi nhánh của Không Động, thậm chí đến cả đám hòa thượng Mật Tông trưởng lão cũng không tránh khỏi kiếp số. Tu đạo giới lần này quả thật đã

trải qua một sự thay đổi khủng khiếp, nhưng điều quái lạ đến giờ phút này vẫn chưa thấy Hiên Viên pháp vương kia xuất hiện, không biết lão đã trốn vào xó xỉnh nào. Tuy nhiên ngày nay Chu Thanh không còn quá bận tâm về lão yêu đầu này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Cổ Nhân (3)

Địa Linh Tử thì khá là đặc ý. Giờ đây Không Động đã nhất thống thiên hạ Đạo môn, bản thân hắn trở thành minh chủ cao cao tại thượng trong giới tu đạo, danh tiếng đại chấn. Trước kia các môn phái trong tu đạo giới vốn cát cứ mỗi người một phương, xích mích không ít, người tính ta toán, luôn suy nghĩ tìm cách triệt hạ đối phương. Hiện tại mặc dù đã có thể thống nhất quần hùng nhưng có một tổn thất lớn là không ít lão đạo có thực lực đã vong mạng. Tuy nhiên Chu Thanh tin rằng, chỉ cần Địa Linh Tử thi triển một ít thủ đoạn thì qua mấy trăm năm sau, Đạo môn thiên hạ nhất định lại dồi dào thịnh vượng như ngày xưa.

“Lam Thần, lần trước bảy thượng cổ Vu Môn hậu duệ, cũng chính là Dị Năng tổ trong nhân gian đã tập kích đại tỷ của ta! Người có tin tức gì của chúng không?” Vân Hà tiên tử đột nhiên hỏi. Sau khi Chu Thanh đem tình hình mọi việc kể lại cho Vân Hà tiên tử, trong lòng nàng rất lo lắng về việc đại tỷ mình bị người ta ám toán ở bên ngoài.

“Hồi chủ mẫu, đệ tử cùng hai vị tiểu thư không có gặp được những tên đó!” Lam Thần được lợi lộc quá lớn nên trong lòng dạt dào sung sướng.

“Hừ! Đám tiểu tử hậu duệ của Vu Môn đó, lần trước ta lưu chúng lại chỉ là vì để kiểm chế Đạo môn. Bây giờ Đạo môn đã ở trong tay ta, còn giữ chúng lại làm gì nữa? Lam Thần, người mau chuẩn bị lên đường một lần nữa, bảo Hướng Huy dẫn đường, đem đám Dị Năng tổ đó giết sạch hết! Tránh cho những tên nhãi nhép khác thấy chúng ta nương tay thì lại quấy rối!” Chu Thanh phân phó mấy câu, sau đó lấy Tử Ngộ Trụ Quang bàn ra giao cho Lam Thần.

“Trụ quang bàn này vốn là thần châm có thể sát nhân vô hình, thích hợp cho người sử dụng. Người nên sử dụng Thiên Quỷ chi thân để tránh bút dây động rừng!”

Lam Thần gật đầu, sau đó thân hình chợt lóe là đã không còn tăm hơi nữa.

“Hình như ta dùng dao mổ trâu để giết gà rồi! Với thực lực của Lam Thần bây giờ quả thực thừa sức giết bọn chúng. Bất quá vậy cũng tốt, hiện tại chính quyền trong trần thế phụ thuộc khá chặt chẽ vào Đạo môn, mà gia tộc của những tên tân nhiệm chương môn kia đều có quan hệ khá mật thiết với chính quyền, thế thì càng tốt cho mình! Đám Vu Môn tiểu tử kia vốn định triệu hoán Thập Nhị Tổ Vu nên cần có rất nhiều hồn phách, nay ta tiêu diệt chúng thì chẳng phải tạo phúc cho rất nhiều sinh linh bá tánh sao? Vô Lượng Thiên Tôn! Bản đạo làm vậy quả thật công đức ngập tràn mà!” Trong lòng Chu Thanh âm thầm đắc ý.

Căn cứ vào tin tức trong những ngày vừa rồi, lại nghe hai thủ lĩnh của Dị Năng tổ nói chuyện, Chu Thanh biết Thập Nhị Tổ Vu chính là một dạng ngưng tụ giống như Thiên Ma Thần. Vào thời viễn cổ, Thập Nhị Tổ Vu này vừa tàn sát lẫn nhau, vừa bị Tiên đạo vây công nên tất cả đều bị thương tổn nặng nề, ý thức hoàn toàn tiêu tán, chỉ có hồn phách nguyên linh là bay tứ tung về bốn phương tám hướng, mờ mịt chẳng biết trôi nơi nào. Sau này Xi Vưu Đại Vu tập hợp tất cả nhân lực trong tộc, chế tạo Hóa Huyết đao, lại thiết lập Đồ Thiên đại trận, sau đó tiến hành chinh chiến giết chóc với mục đích là thu thập thật nhiều hồn phách, để một lần nữa gọi trở lại Thập Nhị Ma Thần này. Nhưng chưa kịp thành công thì y đã bị giới Tiên đạo tiêu diệt, Hóa Huyết đao cũng rơi vào tay của đệ tử Triệt Giáo là Dư Nguyên. Sau đó hắn lại truyền lại cho đồ đệ của mình là Dư Hóa, kết cục mới dẫn đến sự xuất hiện của thanh đao này trong chiến trận Phong Thần.

Thượng cổ Vu Môn và Tiên đạo vốn đối đầu với nhau. Hiện tại trung thổ Đạo môn đều bị Chu Thanh xử lý, duy chỉ còn có Dị Năng tổ này tồn tại là một mối uy hiếp ngấm ngầm nên đương nhiên Chu Thanh rất muốn diệt trừ mối hậu họa này. Sau đó hắn còn muốn thông qua Đạo môn để không chế chính quyền trong thế tục, thu thêm đệ tử, phát triển thế lực, kế sách này có thể nói là rất tuyệt diệu!

Nhìn thấy Chu Thanh hành sự đến giọt nước cũng không lọt, thủ đoạn độc ác, muốn ra tay tru diệt cả nhà người ta nhưng Đại Tự Tại cung chủ vẫn cho là đúng. Dị Năng tổ dám tập kích đệ tử của Đại Tự Tại cung, nếu không vì chuyện của Côn Lôn cần giải quyết trước thì nàng cũng đã sớm muốn tìm tới cửa để hỏi tội chúng.

“Ôn Lam Tân, con có kinh nghiệm nên mau đến trợ giúp Địa Linh Tử xử lý hậu sự, lựa chọn đệ tử có căn cốt tốt một chút. Tiên phủ chúng ta hiện nay đang thiếu đồng tử hái thuốc, đồng tử để trông coi lò luyện đan và đồng tử nuôi ngựa! San San, Nghi Nghi, các con cũng đi theo sư tỷ học hỏi đi!” Chu Thanh phân phó.

Ôn Lam Tân vốn từng là người đứng đầu một phái nên tuyệt chiêu thu dụng nhân tài của nàng chắc có thừa. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Chu Thanh muốn thu nàng làm đệ tử.

Ôn Lam Tân liền gật đầu. Lúc này Thiên Quỷ đang say ngủ trong không gian, không có nằm trong lòng nàng. Chỉ đáng thương cho Tiểu hồ ly, Chu Nghi, Con cóc và Đại Lực Hùng Vương chưa kịp nghỉ lấy hơi thì nay đã phải chuẩn bị lên đường lần nữa rồi.

“Cung chủ! Chuyện đã xong, nay là lúc đi Côn Lôn Ngọc Hư cung để chiêm ngưỡng một phen, thuận tiện tẩy út máu đen ở đó! Sau này thậm chí có thể

phát triển nơi ấy thành chi nhánh của Đại Tự Tại cung được đấy!”

Chu Thanh cười nói, sau đó kéo Vân Hà tiên từ đi. Đại Tự Tại cung chủ đương nhiên vui vẻ đi trước, Thất Thái tiên từ cùng 11 ti muội cũng không chịu bỏ qua cơ hội này. Dù sao bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong, Đại Tự Tại cung không cần có người ở lại trong nom nữa nên bọn họ có rất nhiều thời gian thảnh thơi. Cho dù thế nào đi chăng nữa thì Côn Lôn cũng từng là Trung thổ đệ nhất Đạo môn, Ngọc Hư cung kia lại là hành cung năm xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn nên người tu đạo trong thiên hạ ai ai cũng muốn đến chiêm ngưỡng ít nhất một lần trong đời.

Mười mấy người bọn họ liền quay trở ra động thiên, sau đó nhấc lên độn quang, trong nháy mắt đã đến bên trong Côn Lôn động thiên.

Vừa mới bước vào bên trong Côn Lôn động thiên, một mùi khí tanh hôi khó chịu bỗng xông thẳng lên. Nơi nơi đều là màu đỏ đen, núi non trải dài liên miên cũng bị nhuộm thành đỏ sẫm, từng khối máu màu đen đã khô kết lại trông như những tảng đá lớn, cây cỏ hoa là toàn bộ đã bị khô héo.

Mùi khí mốc meo này làm cho người tam môn nôn mửa, cho dù các nữ tử của Đại Tự Tại cung đã có pháp bảo che chở nhưng vẫn có chút khó chịu, thậm chí những cô có đạo hạnh thấp bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, phải cố gắng lắm mới không nôn ọe.

“Một chiêu này của Hiên Viên pháp vương quả nhiên là vô địch, Huyết Hà đại trận quả thật là thủ đoạn hủy diệt động thiên một cách tàn bạo nhất! Nếu có thể sử dụng được lão yêu này thì thật là tốt quá! Cũng chỉ có thủ đoạn độc ác của lão ta mới có thể khiến cho đám Đạo môn căm phẫn đến như thế!” Chu Thanh thầm cảm thán trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Cổ Nhân (4-7)

Đại Tự Tại cung chủ vội vàng lấy Dương Liễu chi ra xoay một cái, một làn hơi thanh tân liền tỏa ra, khuôn viên mười dặm xung quanh được cam lộ tưới vào nên máu đen lập tức biến mất không còn tăm hơi. Cam lộ từ từ thấm vào trong đất đá. Vốn cỏ cây nơi đây đã sớm bị máu đen làm cho tàn héo nhưng nay đã bắt đầu có mấy phần sinh cơ, từ từ chuyển sang màu xanh, tuy rằng tốc độ có chậm chạp nhưng mắt thường vẫn có thể thấy được. Không ai ngờ Đại Tự Tại cung chủ thi triển pháp lực lại có hiệu quả nhanh như thế.

Máu đen trong U Minh Huyết Hà này quả nhiên là thứ ô uế nhất trong tam giới, theo tình hình bây giờ, muốn thanh tẩy được Côn Lôn thì cũng phải mất ít nhất mấy canh giờ!”

Đại Tự Tại cung chủ thở dài, sau đó bay lên cao, tay nàng không ngừng gieo rắc cam lộ nơi nơi. Cả Côn Lôn động thiên bỗng đón nhận từng cơn mưa tí tách, dần dần mùi máu nồng đậm cũng tan rã, một vài đỉnh núi đã bắt đầu lộ ra màu sắc nguyên thủy của mình, nhưng tiếc là cũng chỉ còn sót lại một phần nhỏ là nguyên vẹn. Ngay cả đám tiên hạc linh cầm, nai vàng thỏ trắng trong núi cũng đã bị tan rã thành huyết thủy nên chẳng tránh mùi hôi thối lại nồng đậm như vậy.

Chu Thanh cũng khom6 nhân rồi, Thất Bảo Diệu Thụ trên tay hắn vốn cũng là một kiện đại pháp bảo, mặc dù tác dụng thanh tẩy uế vật không bằng Thanh Tinh Lưu Ly bình và Dương Liễu chi trong tay của Đại Tự Tại cung chủ. Hắn cũng ném Thất Bảo Diệu Thụ lên cao, cùng cung chủ liên tục hành động. Thái quang lập tức bùng sáng, đem một đồng đất đá màu nâu chần tan thành bột phấn. Những thứ này vốn đã nhiễm máu đen quá dày đặc, sau khi thanh tẩy cũng không khôi phục lại được nữa nên tốt nhất là trừ khử đi.

Ngọc Hư cung không lẽ kia vẫn trôi lơ lửng trên bầu trời cao xanh, mây trắng vẫn lượn lờ xung quanh, chim không ngừng bay lượn, như ẩn như hiện. Hơn phân nửa tòa hành cung này ẩn mình trong mây trắng, tuy nhiên lại có khá nhiều nét tương tự như lúc khai quang tiên phủ của Vân Trung Tử, chỉ có điều không có được nét hoa lệ và bá đạo như vậy. Ngàn con thùy khí, vạn đạo hà quang bay là khắp nơi, không hề có một tí uy nghiêm nào của Tam Thanh phủ đệ, nhưng ngược lại mang khá nhiều khí tức thanh nhàn của thần tiên.

Tuy nhiên, điều đáng buồn là hiện nay nơi này không còn linh cảm tiên hạc bay múa nên Côn Lôn động thiên có chút trầm lắng, cộng thêm vẻ an tĩnh của Ngọc Hư cung tạo thành một bức tranh có chút quỷ dị.

Thì ra lúc Nguyên Nguyên ra đi, vì đề đốc toàn lực nên đã đem toàn bộ Ngọc Hư cung đóng kín lại. Côn Lôn động thiên giờ đây không còn ở được nữa, mà Ngọc Hư cung có cấm chế khá cường đại, căn bản không cần người coi giữ nên lão mới yên tâm ra đi. Mà cho dù giờ đây có đám đệ tử thuộc hàng chữ Càn trong coi thì Chu Thanh cũng chỉ búng tay cái là giết sạch hết! Hiện tại thực lực của đám tu sĩ này đối với Chu Thanh mà nói đã không còn là cái đinh gì nữa, cho nên hắn mới dám ra tay mạnh bạo như vậy, gặp người nào là giết người nấy không cần kiêng nể gì! Có ai lại mất công đi giảng đạo cho một con kiến hôi bao giờ?! Nhưng nếu sau này tiến nhập vào Tiên giới thì đương nhiên Chu Thanh phải thu liễm lại, không thể giống bây giờ muốn làm gì thì làm.

Tất cả các đệ tử còn lại của Côn Lôn đều bị Lam Thần dùng thủ đoạn sắt đá ép ở lại làm môn hạ của Không Động nên giờ đây Côn Lôn động thiên này hoàn toàn hoang vu. Vân Hà tiên từ cùng các ti muội nhìn ngó nơi nơi, trong lòng thập phần cảm khái, chẳng biết là nên buồn hay nên vui nữa.

Nhưng chẳng hiểu tại sao khi nhìn thấy cảnh u tĩnh tịch mịch của Ngọc Hư cung, trong lòng của Chu Thanh lại có chút bất an: “Sao lại thế được? Bây giờ ta đã đắc thành Thiên Tiên đại đạo, bản thể đã lột xác, phản bản hoàn nguyên, tu thành Vô Kiếp Vô Lượng Kim Thân. Nay nhân gian giới là đã vật trong túi ta, làm sao lại cảm thấy bất an thế này? Chẳng lẽ trong Ngọc Hư cung còn có cao thủ? Mà cho dù đó là Khương Tử Nha ở bên trong thì với Đồ

Thiên Minh Vương kỳ, chưa chắc ta phải chịu dưới tay hần! Hay đó chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn!!?”

Chu Thanh lập tức khởi thần thức. Còn nhớ năm đó cũng nhờ có cảm giác bất an trong lòng mà hần mới thoát được kiếp số. Lại thêm mấy ngày hôm trước hần vừa tìm hiểu về sự vận hành của các thiên thể và hồng hoang chi đạo. Mặc dù chưa thể nói rằng có thể đoán biết được chuyện trong tương lai, nhưng tâm thức của hần giờ đây rất linh hoạt, chỉ cần trong lòng có một ý niệm mơ hồ nào đó là thần hồn lập tức máy động, cảm giác được hung cát rõ ràng. Do đó khi có chút linh cảm bất thường, Chu Thanh liền không dám khinh suất.

“Rốt cục là cái gì?”

Chu Thanh cùng Đại Tự Tại cung chủ liên thủ, không đầy một canh giờ sau, cả Côn Lôn động thiên đã được thanh tẩy sạch sẽ, khôi phục lại diện mạo như xưa. Chỉ cần có thời gian, đề nơi này từ từ hấp thụ lại linh khí thì chắc chắn sẽ lại một lần nữa trở thành thánh địa của giới tu đạo.

“Chân nhân có cách nào mở ra cấm chế trong Ngọc Hư cung này không?” Đại Tự Tại cung chủ thấy mọi việc đã hoàn thành, nhìn nhìn Ngọc Hư cung vài lần, trong lòng cảm thấy không thôi nên mới mỉm cười nói với Chu Thanh.

Sắc mặt Chu Thanh ngưng trọng, không vội trả lời nàng. Thần quang hai mắt hần chớp động. Vân Hà tiên tử thấy thế, lập tức bay người lên. Thất Thái tiên tử cảm thấy mây mù chung quanh Ngọc Hư cung khá mờ mịt, vừa mới định nhích người lên một chút thì chợt nghe Chu Thanh hét lớn: “Không được đi về phía trước!”, đồng thời Thất Bảo Diệu Thụ cũng phóng tới trước, quàng qua eo thon, kéo nàng bay trở lại.

“Phu quan, chàng làm gì thế?” Đối với hành động đột ngột này câu Chu Thanh, Vân Hà tiên tử không thể lý giải nổi, nhưng nàng biết Chu Thanh sẽ không làm chuyện vô ích.

Chu Thanh vẫn chưa trả lời, trên đỉnh đầu của chột xuất hiện một viên xá lợi đen nhánh to cỡ miệng chén, một luồng hắc quang liền quét ngang qua Ngọc Hư cung.

Đột nhiên, khi hắc quang chiếu ngang qua chỗ mà Thất Thái tiên tử vừa đứng khi nãy thì lập tức hiện ra một bức đồ họa có sơn có thủy, có sông lớn, có hồ rộng, bên trong còn có liên miên cung điện lầu các giống như là ở thế giới khác vậy.

“Son Hà Xả Tắc đồ! Là Bạch Khởi đó sao?”

“Đây...đây là Son Hà Xả Tắc đồ?”

Còn chưa chờ Chu Thanh lên tiếng, Đại Tự Tại cung chủ đã buộc miệng kêu lên đối với thế giới trước mắt. Lúc này nàng còn nghi ngờ, nhưng sau khi nhớ lý huyền văn từ thời cổ mà môn phái mình lưu truyền lại, nàng liền nhận ra đây chính là pháp bảo từng đại chấn tam giới năm nào.

"Sao lại có thể như vậy được? Vật này năm xưa sau đại chiến ở Phong Thần đã biến mất rồi cơ mà? Tại sao lại xuất hiện ở Ngọc Hư cung này? Chẳng lẽ trong Ngọc Hư cung còn có nhân vật lợi hại nào đó chưa xuất hiện?"

Trong lòng Đại Tự Tại cung chủ hết sức bất ngờ, Son Hà Xả Tắc đồ này chính là bảo vật thời kỳ Phong Thần, là loại pháp bảo kỳ diệu nhất. Nó không giống các loại pháp bảo khác, vốn chỉ có tính công kích, hoặc chỉ có tính phòng ngự, hoặc kiểm soát cả công lẫn thủ. Son Hà Xả Tắc đồ này lại là một thế giới rộng lớn kỳ bí, chỉ cần lạc vào trong đó thì cho dù có là Đại La Kim Tiên cũng phải ngoan ngoãn mặc sức cho chủ nhân của nó thao túng, không thể nào phản kháng được. Có điều pháp bảo này không thể chủ động đưa người khác vào bên trong nó được mà chỉ có thể thiết lập cấm lũy, dụ dỗ kẻ địch bước vào, sau đó triển khai Xả Tắc đồ, tề lên không trung, lập tức Xả Tắc đồ sẽ hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi, vô thanh vô tức bỏ hạ cấm chế.

Cũng may trong lòng Chu Thanh đã sinh ra cảm giác bất an, lại xá lợi màu đen có nghiệp lực khá dày quét qua hư không nên mới phát hiện được Son Hà Xả Tắc đồ, nếu không có lẽ tất cả mọi người đã bị cuốn vào bên trong rồi. Nhận thấy mình vừa thoát khỏi hiểm cảnh trong gang tấc, Thất Thái tiên tử không khỏi đỏ mặt mồ hôi lạnh khắp người.

Son Hà Xả Tắc đồ vừa hiện thân, có nghĩa là Ngọc Hư cung này cũng đã bị cuốn vào. Ngay cả Chu Thanh cũng không dám vọng động, cũng không nghĩ ra biện pháp gì để có thể phá vỡ Xả Tắc đồ này. Trong nhất thời, hần chẳng biết phải làm thế nào, trong đầu hiện lên vô số ý niệm quanh quẩn.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này? Son Hà Xả Tắc đồ xuất hiện, khẳng định tên Bạch Khởi kia cũng đang ở đâu đây. Xả Tắc đồ này vốn là pháp bảo của Vu Môn, nhờ lúc xưa khi Chân Vũ Đãng Ma Đại Đế vây khốn hần, phải biến thân thành thuật sĩ Từ Phúc, sau đó tiếp cận người này, vừa kiến tạo A Phòng cung, vừa tụ tập linh khí để che dấu Xả Tắc đồ. Nhờ vậy mới lừa được Bạch Khởi vào bên trong để phong ấn. Vậy làm sao hần có thể đi ra được chứ? Không ổn, không ổn rồi! Người này dùng Xả Tắc đồ để ẩn giấu Ngọc Hư cung, nếu như mình vào cung thì e là lãnh ít dữ nhiều, ắt hẳn có mưu đồ gì rồi! Ta nên làm thế nào cho phải đây?”

Giờ đây trong lòng Chu Thanh hết sức không thoải mái, hần chỉ vừa mới thanh trừ được chướng ngại trong nhân gian, đem nhân gian phát triển thành kho tiền của Thiên Đạo tông, thu thập nhân tài đệ tử dồi dào để đủ vốn khi xuất hiện tại Tiên giới, xưng tiền xưng tỏ, không ngán ngại bất kỳ kẻ nào.

Trong Tiên giới có rất nhiều sơn phong, rộng hơn nhân gian vô số lần. Nếu chọn một nơi để làm căn cơ động phủ thì chỉ ít cũng thu lưu được hơn vạn đệ tử. Cho dù bọn họ chỉ có cấp bậc từ Páh Hư kỳ trở lên nhưng nếu đồng loạt xuất thủ thì cũng có thể coi là một lực lượng khá cường đại.

Hiện tại nhân gian giới này cái gì cũng thiếu, chỉ có mỗi người là không thiếu! Nhưng nào biết đâu rằng, ông trời dường như cố ý muốn gây sự với hần. Hần vừa mới khỏi sắc được một chút thì lại gặp phải ngay một tên sát thần tìm tới cửa! Những thành viên của Dịch Năng tổ vốn là hậu duệ của Bạch Khởi, từ nãy đến giờ đã hôn mấy canh giờ, lấy tốc độ hành sự của Lam Thần thì có lẽ đã giết sạch bọn người đó rồi! Bạch Khởi và Chu Thanh dù chỉ mới gặp có một lần nhưng cũng coi như có chút giao tình, thậm chí còn cho Chu Thanh Tỉ Thủy châu để hần xuống Đông Hải tìm người nữa. Thế nhưng bây giờ

Chu Thanh không những không làm theo mà thậm chí còn giết chết tộc nhân của người ta nữa, như vậy e là dù giao tình có sâu đậm đến đâu thì cũng chuyển thành kẻ thù mà thôi!

Thử nghĩ mà xem, dưới đáy Đông Hải kia rất có thể một nhân vật cấp bậc Đại Vu như Bạch Khởi, trong lòng Chu Thanh liền như rã rời. Nhất là Sơn Hà Xã Tắc đồ hiện đã thuộc quyền khống chế của Bạch Khởi, một khi có nguy hiểm, lão ta chỉ cần chui vào trong đó thì coi như an toàn tuyệt đối, bất khả xâm phạm!

“Bạch Khởi tới Ngọc Hư cung để làm cái gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ đây không phải là Bạch Khởi mà là Chân Vũ Đãng Ma Đại Đế?” Trong đầu Chu Thanh không ngừng suy nghĩ miên man.

“Chu chân nhân, hiện tại chúng ta phải làm gì bây giờ?” Gặp phải tình huống không thể tưởng tượng này, Đại Tự Tại cung chủ cũng không còn chú ý gì, nên đương nhiên phải xoay sang hỏi Chu Thanh.

Chu Thanh đánh giá tình hình một lát, sau đó đột nhiên nói: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta phải lập tức đi ngay, khi về ta sẽ giải thích tường tận cho cung chủ!” Chỗ này quả thật không thể nán lại thêm giây phút nào nữa. Mặc dù chưa biết kẻ nào đang ở Ngọc Hư cung này, nhưng nếu đã có thể vận dụng Sơn Hà Xã Tắc đồ thì dù không phải Bạch Khởi chắc cũng là Chân Vũ Đãng Ma Đại Đế. Cả hai người này hiện tại Chu Thanh không thể đối phó được.

“Chẳng lẽ chân nhân đã từng thấy Sơn Hà Xã Tắc đồ này?” Đại Tự Tại cung chủ cảm thấy trong lời nói của Chu Thanh dường như còn có ý gì đó.

Chu Thanh không nói câu nào, đem Thất Bảo Diệu Thụ tế lên, thái quang liền bao bọc lấy mọi người, sau đó tất cả đều phi độn rời khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên trên bầu trời rộng lớn bỗng xảy ra biến ảo, mây khói vốn đang lượn lờ, mơ hồ như hư ảo bỗng nhiên gom lại thành từng mảng từng mảng lớn. Cả thế giới kia chợt biến mất không còn thấy gì ngoài tòa Ngọc Hư cung khổng lồ kia là còn tồn tại, giống như tất cả cảnh tượng mọi người vừa thấy chỉ là một giấc mộng. Tuy nhiên trên trời lúc này lại hiện ra một đồ họa quyền trục màu xanh dài sáng lóng lánh. Chu Thanh nhận ra ngay đây chính là nguyên hình của Sơn Hà Xã Tắc đồ. Trong lòng hắn liên rung động mạnh, lập tức rời khỏi thái quang, thân hình hắn lóe lên một cái, 5 ngón tay như cái móc chộp lấy Sơn Hà Xã Tắc đồ kia. Nếu có thể nắm giữ được thứ này cũng như nắm giữ luôn một thế giới rồi, Chu Thanh cần gì phải đến Tiên giới nữa! Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn sợ có biến cố xảy ra nên không dám dùng pháp bảo thu lấy mà trực tiếp nhào tới, tùy cơ ứng biến.

Àm!

Một tiếng vang thật lớn bỗng phát ra từ bên trong Ngọc Hư cung, vốn hai cánh cửa to bằng bạch ngọc đang đóng im ỉm bỗng đột ngột mở ra, sau đó một thân ảnh màu trắng vọt ra bên ngoài, tung quyền đánh về phía Chu Thanh.

Chu Thanh vốn đang vung tay về phía Sơn Hà Xã Tắc đồ, bỗng nhiên thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, một quyền đầu đã hung hăng lao về phía mình, trong nháy mắt quyền thế đã bao trùm cả thiên địa: “Quả nhiên đúng là Bạch Khởi mà!”

Nếu như trúng phải một chiêu này thì cho dù có là Kim Thân chắc cũng khó mà đỡ được. Lần trước lúc Chu Thanh ở trong Sơn Hà Xã Tắc đồ đã từng nếm qua cái tư vị này, chỉ thiếu nữa thì cả nguyên thần thứ hai cũng bị đánh tan rồi! Mà khi đó Bạch Khởi chỉ dùng chưa đến một phần trăm lực đạo, còn hiện tại y đã vận dụng hết toàn lực, không hề chừa lại một chút nào nên đương nhiên Chu Thanh cảm thấy áp lực rất khủng khiếp, hung mãnh hơn mọi loại pháp bảo mà hắn từng gặp qua.

Nếu cứ ngoan cố chộp lấy Sơn Hà Xã Tắc đồ thì chắc chắn sẽ phải trúng một quyền này, ngay cả tính mạng cũng không còn thì cần pháp bảo làm chi nữa? Chu Thanh lập tức làm ra sự lựa chọn. Thân hình hắn xoay ngược lại, lấy quyền đối quyền, ngạnh kháng đòn công kích của đối phương.

Lại một tiếng vang lớn phát ra, Chu Thanh bị lực đạo khổng lồ chấn cho bay ra xa hơn 10 dặm, va vào một ngọn núi gần đó, khiến cho cả tòa núi cao cũng bị tách ra làm đôi! Nhưng dư lực tiếp tục khiến hắn va tiếp vào một tòa núi nhỏ khác. Lần này ngọn sơn phong đó bị chấn tan thành mảnh vụn luôn.

“Thật là lợi hại!” Kim Thân của Chu Thanh rất cường hãn, lại thêm có Cửu Nhật Kim Ô giáp thủ hộ nên bản thân của hắn không bị thương tổn gì trầm trọng. Nhưng khi nhìn thấy bụi phấn dưới chân mình, cộng với núi non trùng điệp xung quanh bị san phẳng, hắn cũng phải ngây người ra. Nếu không có Thất Bảo Diệu Thụ bảo vệ thì e là các nữ tử không chết cũng phải bị trọng thương. Nhân vật cấp Thiên Tiên chiến đấu với nhau, quả thật vượt ngoài sức tưởng tượng của tu sĩ chốn phàm trần.

Chu Thanh khôi phục lại nhịp thở, sau đó bay đến trước mặt các nữ tử. Lúc này hắn mới nhìn kỹ, thấy người nọ mặc một thân vũ y tinh quan, cầm Sơn Hà Xã Tắc đồ trong tay, không phải là Bạch Khởi thì còn là ai nữa chứ?

“Mọi người mau lùi ra phía sau để tránh bị thương tổn, ta không sao đâu, đây là cô nhân mã!” Chu Thanh cũng không nhiều lời, chỉ đem Thất Bảo Diệu Thụ xuất một cái, thái quang lập tức cuộn cuộn nổi lên, trực tiếp cuốn chư nữ bay ra khỏi động thiên, ngay cả Đại Tự Tại cung chủ cũng không có chút năng lực kháng cự nào.

Vừa trở ra động thiên, Đại Tự Tại cung chủ chợt hiểu ra, nếu hai nhân vật lợi hại đến như thế đánh nhau chết sống, thì không những mình không thể giúp được gì mà ngược lại có thể còn làm vướng bận thêm cho Chu Thanh. Nhất là các đệ tử môn hạ của mình còn yếu, nếu không có Chu Thanh bảo hộ thì e là chỉ lực phản chấn của trận chiến thôi cũng đủ làm họ chết rồi.

Vân Hà tiên tử mặc dù rất lo lắng cho Chu Thanh, nhưng nàng cũng hiểu lúc này mình lực bất tòng tâm, chẳng thể giúp gì được.

“Bạch huynh, chúc mừng huynh thoát khỏi, lại còn tặng cho bản đạo một phần đại lễ nữa! Nếu không nhờ bản đạo có vài phần bản lĩnh thì sợ rằng một

quyền vừa rồi cũng đủ tiễn ta đi châu Diêm Vương rồi!” Chu Thanh nhìn Bạch Hổ đang đứng ở xa xa, phía trước Bạch Hư cung, trên mặt hắn thì mỉm cười nhưng trong đầu thì vận động muôn vàn ý niệm.

Sắc mặt Bạch Khởi vốn trắng trẻo, nay bỗng hiện lên một chút đỏ tái. Mới vừa rồi mình oanh kích người ta, là có chuẩn bị mà đánh, thế mà đối phương trong thế chống đỡ vẫn an toàn. Chiêu vừa rồi của hắn vốn có đủ lực đạo để giết chết Thiên Tiên, vậy mà Chu Thanh vẫn có thể đón được, mặc dù có đôi chút chật vật nhưng tính ra mình cũng không làm gì được hắn, có thể nói hai bên tạm huề nhau.

Ánh mắt hắn nổi lên tinh mang, hướng về phía Chu Thanh đánh giá một lượt, lại nghe Chu Thanh nói vậy nên trong lòng chợt nhớ ra, đây chính là người khi trước mình đã nhờ cậy làm một việc. Bạch Khởi lại nhìn Chu Thanh một lần nữa, sau đó đột ngột mở miệng: “Nguyên lai là ngươi, thực lực của ngươi tại sao lại gia tăng nhanh đến như vậy? Khó trách có thể lấy lực lượng một người mà tiêu diệt cả Côn Lôn, tung hoành thiên hạ Đạo môn!”

“A! Bạch huynh sao lại biết chuyện này?” Trong lòng Chu Thanh hết sức kinh ngạc.

“Chuyện này có khó khăn gì. Ta ở bên trong Sơn Hà Xã Tắc đồ này nghiên cứu mấy ngàn năm, đương nhiên đã tìm ra đủ mọi sự ảo diệu của nó. Cho đến hơn 10 ngày trước, ta đột nhiên cảm giác được nguyên linh của tổ tiên đã thức tỉnh, phong ấn vạn cổ bất dịch cũng có một chút vọng động, nhờ đó mới thoát khỏi ra ngoài được. Nhân gian giới này quả thật giống như lời ngươi nói, đã có rất nhiều biến hóa so với ngày xưa, tất cả chỉ còn là một mảnh phế tích. Nhưng cuối cùng, ta vẫn có thể cảm ứng được khí tức của tộc nhân, nên mới biết được tình hình hiện tại thế nào!” Bạch Khởi cười mà như không cười nhìn Chu Thanh, sau đó chậm chậm nói. Nghe được những lời này, trong lòng của Chu Thanh liền trầm xuống.

“Ta lại hỏi ngươi, Đà Thần tiên có phải cũng đang ở trong tay ngươi hay không?” Bạch Khởi đột nhiên cao giọng quát lên.

“Cái gì mà Đà Thần tiên?” Chu Thanh giả bộ hồ đồ.

“Ha ha! Ha ha!” Bạch Khởi cười to hai tiếng: “Đừng nghĩ là cái gì ta cũng không biết. Sau khi thoát khỏi, suốt mười mấy ngày qua vì bận tể luyện Sơn Hà Xã Tắc đồ nên ta mới không có thời gian đi tìm ngươi. Tộc nhân của ta cũng đã nói hết tình hình cho ta rồi. Nếu ngươi đã tiêu diệt Côn Lôn thì chắc chắn pháp bảo của Côn Lôn cũng phải nằm trong tay ngươi chứ!”

“Huynh vốn là người của Vu Môn, còn Đà Thần tiên là pháp bảo trong bảo khố của Tiên đạo. Vậy huynh hỏi làm gì? Không sai, đúng là Đà Thần tiên đang nằm trong tay bản đạo. Bạch huynh, huynh rốt cục muốn ta phải làm sao bây giờ?” Chu Thanh nghe Bạch Khởi nói vậy, rốt cục cũng hiểu ra tại sao mình tiêu diệt Đạo môn đã hơn 10 ngày mà Dị Năng tổ chưa có động tĩnh gì. Nguyên lai Bạch Khởi đã tìm tới cửa.

“Hắn thoát khỏi vào thời điểm khoảng 10 ngày trước? Đó cũng chính là lúc Thiên Ma Thần của ta ngưng tụ lại! Bạch Khởi vốn là Đại Vu của Vu Môn, nên có cảm ứng rất mạnh mẽ với Thiên Ma Thần. Nói vậy mọi việc sáng tỏ rồi...Hiện tại Minh Vương kỳ đã tể luyện xong, Thiên Ma Thần cũng rút vào trong lá cờ, ta không còn cảm giác được chút khí tức nào của Thiên Ma Thần nữa rồi...Chẳng trách tại sao lần trước tên tiểu tử Vu Môn lại có giác quan về Đại Vu mạnh mẽ đến thế!” Trong lòng của Chu Thanh lập tức minh bạch mọi việc.

“Ồ! Sao ngươi biết ta là người của Vu Môn?” Bạch Khởi cũng sửng sốt, sau đó chợt bừng tỉnh đại ngộ: “Khó trách tu vi của ngươi lại gia tăng gấp cả ngàn lần như thế! Thì ra là gian tế của Tiên đạo! Mọi chuyện đều là do ta có mắt như mù, nóng lòng muốn thoát khỏi nên mới nhờ cậy tới ngươi! Tiểu tử, mau để lại cái mạng ở đây!”

Bạch Khởi đột nhiên tung quyền đánh tới, Chu Thanh vốn đang định tìm lời để giải thích nhưng chưa nghĩ ra được. Tuy nhiên hắn vẫn sớm có phòng bị, không hề hoảng loạn mà chỉ nhẹ nhàng đưa Thất Bảo Diệu Thụ lên, thái quang lập tức bay ra chặn lại một quyền đó. Hai người đều bị lực phản chấn đẩy lùi ra hơn mấy chục trượng.

Một tiếng kiếm khiêu chợt vút cao. Trên tay Bạch Khởi chẳng biết từ đâu xuất hiện một bảo kiếm dài 3 thước màu xanh long lanh, giống như là làm từ nước vậy: “Kiếm này tên gọi là Sát Thần, chính là vật mà năm xưa ta dùng để tru diệt 40 vạn thiên binh thiên tướng! Tiểu tử, hôm nay ta bắt buộc ngươi phải chết dưới thanh kiếm này!”

Bạch Khởi hung hăng nhào tới bỏ một kiếm về phía Chu Thanh. Chu Thanh lập tức vung Thất Bảo Diệu Thụ lên chống đỡ. Hai loại binh khí va chạm vào nhau tỏa ra linh khí cường đại đến mức xé rách cả hư không. Toàn bộ Côn Lôn động thiên khê run lên, thậm chí có khả năng bị vỡ nát luôn.

“Bạch huynh, huynh nói thế là có ý gì? Nếu huynh muốn đánh nhau thì ta không ngại phụng bồi! Dù ta biết huynh anh minh, cũng biết thủ đoạn của huynh, nhưng như vậy không có nghĩa là ta sợ huynh! Hai người chúng ta giao chiến thì nhân gian giới nhỏ bé này khó mà chịu được! Hay là ta và huynh tìm một thế giới khác đi! Bạch huynh vốn có khả năng xé rách hư không kia mà! Còn nếu huynh muốn cướp Đà Thần tiên thì đánh thắng ta trước đi rồi hãy nói!”

Mới vừa nói mấy câu thì giờ lại lao vào đánh nhau chết sống, Chu Thanh cảm thấy khá phiền phức, nhưng bản thân hắn đã nhận ra, mình và Bạch Khởi hiện tại có thực lực ngang nhau, khó phân cao thấp, nếu muốn quyết định thành bại thì e phải mất không ít thời gian và công sức. Trong tay mình có Thiên Ma Thần thì đối phương cũng có Sơn Hà Xã Tắc đồ, không ai làm gì được người bên kia. Tuy nhiên dù Bạch Khởi cũng là người minh mẫn, nhưng nếu xét về khôn ngoan lọc lõi thì còn lâu mới sánh được với Chu Thanh! Hiện tại nhân gian giới này đã hoàn toàn là vật trong tay của Chu Thanh, đương nhiên hắn không thể để Bạch Khởi hủy hoại được. Bởi lẽ nếu hai người đánh nhau thì chỉ trong thời gian vài canh giờ, có lẽ Côn Lôn sơn mạch lẫn vùng đất Trung thổ này chỉ còn là đồng phế tích! Do đó tốt hơn hết là phải tìm một nơi rộng lớn cỡ như Tiên giới để làm bãi chiến trường. Điều thuận lợi là người trong Tiên giới cũng là tu đạo giả, chỉ cần đến lúc đó mình tiết lộ thân phận Đại Vu của Bạch Khởi cho người ở đó biết thì ắt hẳn Bạch Khởi sẽ gặp không ít phiền phức rồi!

Kể từ khi Hóa Huyết đao bị phá hủy, sau đó ngưng tụ thành Thiên Ma Thần, tiếp thu viễn cổ hồng hoang tin tức, Chu Thanh đã biết được Tiên đạo và Vu Môn có ân oán với nhau. Trong lòng hắn cũng đã thầm tính toán, nếu chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ, khả yếu quan đầu thì tuyệt đối không được để Thiên Ma Thần lộ diện.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân nữa khiến Chu Thanh muốn dẫn dụ Bạch Khởi rời khỏi đây, đó là vì để tránh hấn phát hiện ra Lam Thần đã tiêu diệt toàn bộ đệ tử của Vu Môn. Nếu Bạch Khởi phát giác ra chuyện này. E là cái mạng nhỏ của Lam Thần khó mà bảo toàn. Giờ đây Lam Thần đã là trợ thủ đắc lực của Chu Thanh nên Chu Thanh đương nhiên không thể để Lam Thần xảy ra chuyện không hay.

Kế sách nhất cử lưỡng tiện như vậy đã được Chu Thanh nghĩ ra chỉ trong nháy mắt. Hấn không đợi Bạch Khởi mở miệng mà chỉ mạnh mẽ vung Thất Bảo Diệu Thụ lên đẩy Sát Thần kiếm ra, sau đó phá vỡ hư không, tiến vào khe hở của tam giới.

Bạch Khởi thấy vậy đương nhiên cũng lao vào theo. Vừa mới thấy Chu Thanh, hấn lại bỏ một kiếm tới phía trước. Chu Thanh vội vàng dùng Thất Bảo Diệu Thụ ngăn lại, khẽ tiếp lớn giọng quát lên: “Huynh nói ta là gian tế của Tiên đạo ư? Quả thật ta cảm thấy rất khó hiểu? Một thân tu vi này của bản đạo hoàn toàn là do mình khổ công tu luyện cộng với gặp phải kỳ ngộ mà có được chứ đâu phải tự dung mà có?”

Chu Thanh quả thật không biết tại sao mình vừa nhắc tới Vu Môn thì Bạch Khởi lại đột nhiên bảo phát như vậy.

Bạch Khởi vẫn không ngừng oanh kích tới tấp về phái Chu Thanh. Hai người giao đấu kịch liệt trong khe hở không gian của ta tới, người đánh ta đỡ, giao phong quyết liệt, hung mãnh tới mức cả hai không còn thời gian tế ra pháp bảo nữa. Mà cho dù có sử dụng pháp bảo thì cũng khó thương tổn được đối phương.

“Ồi, nếu đem Trảm Tiên Phi Đạo tế luyện sớm một chút thì tốt rồi!” Bạch Khởi càng đánh càng hăng, Sát Thần kiếm biến ảo thành ngàn vạn đạo kiếm quang không ngừng chém xuống đỉnh đầu Chu Thanh. Chu Thanh chỉ có thể dùng Thất Bảo Diệu Thụ để đỡ đòn chứ không có cơ hội hoàn thủ.

“Người là tên tiểu đạo sĩ dê tiện! Ta cho người Tị Thủy châu để người đi xuống vạn trượng dưới đáy Đông Hải tìm người, thế mà tại sao người lại không làm?”

Bạch Khởi vũ động Sát Thần kiếm bay lượn như con giao long, liên tục công kích vào nê cung hoàn của Chu Thanh. Với lực tấn công mạnh mẽ và liên tục thế này thì cho dù có pháp bảo hộ thân tuyệt hảo đến mức nào chắc cũng khó duy trì mãi được. Chu Thanh biết lợi hại nên vẫn chưa dám phân tán bảo bối để phòng hộ toàn thân mà chỉ biết chồn chọi tình thế trước mắt.

“Chuyện này...” Chu Thanh nghe quả thật cảm thấy hơi chột dạ. Ban đầu hấn và Bạch Khởi đã giao dịch. Bạch Khởi giúp hấn thoát khỏi, còn hấn đi Đông Hải để truyền tin. Nhưng đến bây giờ hấn đã nuốt lời: “Bởi vì ta có chuyện gấp không thể trì hoãn nên mới tạm gác việc đó lại! Nhưng nếu đã ra ngoài được thì có thể tự mình đi tìm mà! Đâu cần Tị Thủy châu làm gì! Mà chuyện đâu còn có đó, huynh đâu nhất thiết hung hăng, đòi sống đòi chết với bản đạo thế này?”

Chu Thanh vừa đỡ đòn vừa lùi về phía sau, rốt cục đã tiến vào lãnh địa của Tiên giới.

Bạch Khởi nghe thế, càng thêm giận dữ: “Tiểu tặc, người còn dám gạt ta! Sau khi ta thoát khỏi ra ngoài đã đích thân tìm tới đó nhưng phát hiện nơi đó hoàn toàn trống rỗng, rõ ràng tên bất lương nhà người đã hại chết sư phụ của ta. Nếu không làm vậy, sao người biết ta là Đại Vu?”

“Năm đó sư phụ của ta chỉ còn sót lại một tia thần hồn, ta phải vất vả lắm mới thu thập được, sau đó phong ấn lại rồi mượn linh khí của Đông Hải để bồi bổ, hy vọng người có ngày khôi phục. Sau ta lại bị vây ở bên trong Sơn Hà Xã Tắc đồ nên mới nhờ người tới tìm sư phụ giúp ta để người nghĩ biện pháp. Lúc đó đạo hạnh của người vẫn chưa phải là đối thủ của thần hồn sư phụ ta, nên chắc chắn người đã lừa gạt người, cấu kết với giới Tiên đạo đánh lén, mới giết chết được người!”

Chu Thanh hít một hơi thật sâu, sau đó dùng sức quét một cái thật mạnh, Thất Bảo Diệu Thụ lập tức đẩy Sát Thần kiếm ra sau, lui về phía sau mấy trăm trượng, sau đó trừng mắt nhìn Bạch Khởi.

Trong khe hở của tam giới hoàn toàn không có linh khí, chỉ có thể lấy chân nguyên bản thân cộng với pháp bảo để đánh nhau. Nếu đã đạt tới cấp độ như của Chu Thanh và Bạch Khởi thì nhiều loại pháp bảo chỉ xem như trò đùa. Ngay cả cường đại như Tử Thanh song kiếm cũng có thể bị chấn thành bụi phấn chỉ trong nháy mắt. Trừ khi sử dụng pháp bảo lợi hại như Phong Thần pháp khí để giao tranh thì may ra có chút tác dụng. Do đó có thể nói, trong hoàn cảnh hiện tại của bọn họ thì chủ yếu dùng thể lực quần nhau là chính, còn pháp bảo chỉ còn là phần phụ trợ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Lão Ưng (1-3)

Kinh nghiệm chiến đấu của Bạch Khởi vô cùng phong phú, thể lực mạnh mẽ, hơi thở dài, quả thực như vô cùng vô tận, lại thêm các chiêu thức cận chiến được hấn sử dụng rất tinh diệu. Sát Thần kiếm kia uy lực cũng không thua gì Phong Thần pháp khí, coi như là Chu Thanh có Vô Lượng Kim Thân cũng không dám để Bạch Khởi dùng Sát Thần kiếm chém lên người mình.

Nói đến đánh giáp lá cà thì Chu Thanh không phải là không có kinh nghiệm, nhưng nếu đem so sánh với nhân vật lợi hại, thân kinh bách chiến như Bạch Khởi thì quả thật còn chênh lệch nhiều lắm. May là Thất Bảo Diệu Thụ của hấn vừa là binh khí vừa là pháp bảo, so với Sát Thần kiếm thì hữu dụng hơn một chút. Mỗi khi hai loại binh khí này va chạm vào nhau thì Thất Bảo Diệu Thụ tự phát ra thái quang đẩy Thần kiếm ra xa, khiến cho kiếm thế của Bạch

Khỏi bị trì hoãn lại đôi chút. Nhưng cho dù có như thế thì Bạch Khởi vẫn dùng mãnh công kích Chu Thanh đến mức không có sức hoàn thủ, khiến trong lòng hắn thầm kêu khổ liên tục.

“Cái tên biến thái này sao lại thay đổi như vậy nhỉ? Lúc ở bên trong Sơn Hà Xã Tắc đồ thì hắn tỏ ra là kẻ gian xảo nhưng thấu tình đạt lý, thế mà vừa mới thoát khỏi ra ngoài thì lại điên cuồng như vậy, hoàn toàn không nghe người ta nói gì cả! Mà hình như từ khi thực lực của ta tăng lên thì ta cũng không coi đạo lý ra cái gì cả!”

“Hừ! Một thân tu vi của ngươi từ đâu mà có? Còn nhớ lúc mới gặp, ngươi chẳng qua chỉ có vài phần thủ đoạn, trong mắt ta chẳng khác nào một con kiến hôi. Thế mà chỉ mới không gặp có nửa năm, công lực của ngươi đã tăng lên tới ngàn vạn lần, nay có thể cùng ta giao chiến. Ngươi vốn không phải là người trong Vu Môn như ta, thế mà chỉ sau một thời gian ngắn khổ tu lại có thể làm tiên làm tổ thì e là ngay cả thân tiên trên trời cũng chẳng thể làm được như vậy! Mau mau giao Đả Thần tiên ra, ân oán giữa chúng ta coi như biến thành một giao dịch, ta cũng không làm khó ngươi nữa, ngươi thấy thế nào? Nếu ngươi đã có được Đả Thần tiên thì chắc cũng đã biết pháp khí này có tiếng mà không có miếng, uy lực không hơn pháp bảo bình thường. Và lại với tu vi của ngươi bây giờ thì cho dù pháp khí cường đại trong tay cũng không có chỗ để phát huy!”

Bạch Khởi thấy Chu Thanh liên tục lui về phía sau nên cũng ngưng lại, không động thủ nữa, tuy nhiên thần sắc vẫn như cũ, tỏ vẻ sẵn sàng liều chết với đối phương. Nhưng điều bất ngờ là hắn lại đưa ra một ời đề nghị trao đổi. Chu Thanh thấy vậy mới nhận ra người này vẫn hết sức gian manh xảo quyệt chứ không hề là kẻ lỗ mãng hung hăng như vừa rồi.

“Thì ra kẻ này chủ muốn dò xét thực lực của ta. Bây giờ hắn biết không làm gì được ta nên mới nói lời ngọt ngào như vậy để xoa dịu, ta làm theo là mắc mưu hắn rồi!” Chu Thanh tuy chưa biết Bạch Khởi cần Đả Thần tiên để làm gì, nhưng hiện tại bản thân mình đã có đủ năng lực để chống lại y nên thấy không cần phải quá nhún nhường, hơn nữa dù sao hắn cũng đã là Tổng chủ một phái, trước kia thực lực còn kém, một chút nhường nhịn không thành vấn đề, nhưng bây giờ thế diện của hắn rất lớn, không thể làm như vậy được nữa. Ngoài ra Chu Thanh vẫn có cảm giác Bạch Khởi dường như đang che giấu sát ý đối với mình.

Quả nhiên, Chu Thanh chỉ vừa mới chần chừ suy nghĩ vài giây thì thân hình Bạch Khởi chợt động một cái, sau đó biến mất khỏi tầm mắt. Nhưng chỉ sau một sát na, hắn đã xuất hiện ở sau lưng của Chu Thanh, Sát Thần kiếm vô thanh vô tức đâm về phía nẽ cung hoàn của Chu Thanh. Một chiêu này đã ngưng tụ lực lượng rất mạnh mẽ, ép thẳng xuống hậu tâm của Chu Thanh.

Cũng may Chu Thanh đã sớm có phòng bị. Bản thân hắn vốn là chuyên gia đánh lén người ta, làm sao lại trúng kế dễ dàng như vậy? Có điều thể tứ của Bạch Khởi vẫn rất hung mãnh, nếu mình chậm trễ một giây trong khi đối phương lại dốc toàn lực thế này thì e là sẽ trở tay không kịp. Thân hình hắn cũng nhoáng lên một cái, hiện ra Pháp Thân có 8 cánh tay, mỗi tay cầm một loại binh khí. Định thủ của mình là Bạch Khởi, do đó phải dốc hết toàn bộ sức lực không được có nửa phần lơ là.

Bạch Khởi hành động dứt khoát, xuất thủ tàn độc, chỉ tập trung công kích. Còn Chu Thanh thì vững như Thái Sơn, 4 mặt nhìn khắp 4 phía, 8 cánh tay huy vũ, mạnh mẽ ra chiêu, lực lượng vô cùng lớn Chỉ trong một thời gian ngắn, hai người đã va chạm nhau vô số lần. Lực phản chấn tạo ra mạnh đến nỗi làm không gian mấy ngàn dặm xung quanh cũng bị ảnh hưởng. Cũng may đây là khe hở của tam giới, không có bất cứ thứ gì tồn tại, chứ nếu chẳng biết tác hại mà nó gây ra đã lớn đến mức nào.

Thật ra Bạch Khởi vẫn ẩn u sát cơ với Chu Thanh. Bản thân hắn là Đại Vu, đã tạo thành thế bất lưỡng lập với Tiên đạo, còn Chu Thanh lại là người trong Tiên đạo không thể chối cãi. Lúc trước thực lực của Chu Thanh yếu kém, Bạch Khởi không coi vào mắt, lại muốn dụng Chu Thanh để thoát khỏi nên mới thả Chu Thanh ra. Nhưng bây giờ Chu Thanh đã cường đại như vậy, lại thêm nắm rõ lai lịch của mình, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài thì dù muốn dù không chắc chắn Bạch Khởi cũng sẽ bị cường đại Tiên đạo đuổi giết, không còn chỗ dung thân trong tam giới.

Thì ra vừa rồi Bạch Khởi dùng lời ngọt ngào để Chu Thanh phân tâm, sau đó mới mãnh liệt ra đòn sát thủ đánh lén, lại tích súc toàn bộ thực lực của mình với ý định một chiêu là giết ngay Chu Thanh.

Chu Thanh đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, hai người lập tức biết rõ lòng dạ của nhau, nên không hề phí lời nói nhảm nữa mà chỉ giao chiến sinh tử với nhau. Bạch Khởi vốn bị vây khốn một thời gian dài trong Sơn Hà Xã Tắc đồ, đã lâu rồi không có người động thủ, lúc mới bắt đầu trận chiến nhưng càng về sau thì càng sung sức. Còn Chu Thanh hiện ra Pháp Thân, có nghiệp lực gia trì, lại thêm hai viên xá lợi ở bên trong nẽ cung hoàn không ngừng xoay chuyển, cung cấp cho hắn một nền tảng thể lực vô cùng vô tận. Đôi bên quả nhiên là kỳ phùng địch thủ của nhau. Sát khí của Bạch Khởi cao ngút trời, liên tục lượn lờ xung quanh Chu Thanh. Chu Thanh thì trầm ổn như núi, ngay nhiên bất động.

Cảnh tượng hiện ra lúc này là một cái bóng trắng mang theo quang mang lạnh lẽo dày đặc đang xoay quanh một người có thân hình cao lớn vô cùng, người đó có 8 cánh tay, thân thể màu vàng kim. Đôi bên va chạm nhau làm phát ra âm thanh như lúc khai thiên tích địa vậy. Cũng chẳng biết họ đã đánh nhau bao lâu nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Chu Thanh trong lòng không hề nóng vội, hiện nay nhân gian giới đã nằm trong tay hắn, lúc này là lúc thuận tiện để luyện tập một chút với Bạch Khởi. Bạch Khởi cũng có ý đó. Lúc đầu, vì Bạch Khởi có sức tấn công mãnh liệt, lại thạo về cận chiến nên Chu Thanh rơi vào thế hạ phong.

Nhưng hiện tại, sau một thời gian chiến đấu, trong đầu Chu Thanh bỗng như nhìn thấy tình cảnh lúc ngưng tụ thành Thiên Ma Thần thuờ thái cổ hồng hoang. Những hình ảnh mơ hồ đó ngày càng hiện rõ trong mắt hắn, mà bản thân hắn cũng càng đánh càng hăng. Hai người cận chiến với nhau nhưng thỉnh thoảng cũng có sử dụng một ít pháp thuật.

Chu Thanh sử dụng là huyền công chính tông của Đạo gia, còn pháp thuật của Bạch Khởi lại rất quỷ dị khó lường, tuy có chút tương tự Ma đạo nhưng xét về độ tàn độc thì hơn xa Ma đạo rất nhiều. Lúc này tốc độ tấn công của Bạch Khởi đã hơi giảm lại một tí, đó cũng chính là điều Chu Thanh mong đợi. Cũng may nơi này là khe hở của tam giới chứ nếu là nhân gian giới thì chắc đã bị hủy diệt từ lâu rồi.

Đôi bên đều cố kị nhau, không dám ra đòn liều mạng, nhất là Bạch Khởi, dù có sát ý ngập tràn đối với Chu Thanh, nhưng khi thấy thủ đoạn của đối

phương không thua kém mình thì hẳn đã nhận ra, nếu muốn giết được Chu Thanh thì e là mình phải trả giá thảm trọng, có khi mất mạng cũng không chừng. Tám loại binh khí của Chu Thanh nhanh như điện, phát ra quang mang màu vàng thẫm do nghiệp lực ngưng tụ mà thành. Bạch Khởi dĩ nhiên không dám để binh khí này chạm vào người, còn Chu Thanh cũng không dám để cho Thần kiếm khẽ chạm vào thân.

Trong khe hở của tam giới không có sự phân biệt giữa ngày và đêm, cũng không có khái niệm tồn tại của thời gian, nơi đây là một cõi vĩnh hằng bất diệt, không có thực thể. Chu Thanh, Bạch Khởi đều là những nhân vật biến thái nên dù đánh lâu như vậy nhưng vẫn không thấy mệt mỏi cho lắm, thậm chí càng đánh càng hăng máu lên, càng đánh càng quyết liệt, đao tới kiếm đi, quyền đi cước lại, bạch quang, thanh quang, kim quang, ba màu thần quang này liên tục hoán đổi cho nhau, trông hết sức chói mắt.

“Người này thật sự rất cường hãn mà!” Chu Thanh vừa phòng ngự vừa tìm sơ hở, chống chọi với Sát Thần kiếm, sau đó chợt phi độn bay ra xa. Ngay lập tức Bạch Khởi đuổi sát theo sau. Hai người tiếp tục triển đấu. Chu Thanh vừa đánh vừa trốn, lộ ra chút biểu hiện chật vật.

Không biết song phương đã giao thủ thêm được bao lâu, cuối cùng Chu Thanh cũng tìm được một tia cơ hội, thân hình chợt lùi lại rồi phóng ra xa hơn trăm dặm, tung quyền một cái làm nứt một khe hở trong hư không, sau đó nhảy vào bên trong. Bạch Khởi vội vã đuổi theo.

Thì ra không phải là Chu Thanh đã cảm thấy đuối sức, mà chẳng qua hắn vừa tính toán lại thời gian, thấy mình và Bạch Khởi ở trong khe hở của tam giới này tranh đấu hơn một tháng rồi mà vẫn chưa phân thắng bại. Nếu cứ thế này thì e rằng có đánh tới 10 năm, 100 năm sau cũng thế mà thôi. Dần dần Chu Thanh cảm thấy hơi chột dạ, còn Bạch Khởi thì vẫn hiêu hắng, quyết tâm đánh bại Chu Thanh nên vẫn gất gao truy sát.

“Không nên chơi với kẻ điên! Chơi với kẻ điên chỉ có chịu thiệt mà thôi!”

Trong đầu Chu Thanh âm thầm dâng lên mấy suy nghĩ như vậy. Thiết nghĩ Bạch Khởi một thân một mình, không có gì để mất, nhưng bản thân mình còn có môn nhân, còn phải về để phát triển thế lực, không thể phí hoài thời gian để chơi đùa với Bạch Khởi được nữa. Và lại Tiên vực này rộng lớn vô cùng, nếu bây giờ liên tục di chuyển thì có thể sẽ gặp nhân vật lợi hại khác. Một khi mình tiết lộ thân phận của Bạch Khởi, ắt hẳn người đó sẽ hỗ trợ mình, oanh sát tên điên này!

Bạch Khởi ngày thường rất khôn ngoan, nhưng do đánh nhau đã lâu nên bắt đầu có chút điên cuồng. Thật ra thượng cổ Đại Vu binh sinh đều có năng lực hủy thiên diệt địa như vậy, nhưng bản tánh hung ác thô bạo, động một chút là chiến ý ngút trời, tệ hơn nữa là sinh ra bản năng chiến đấu cuồng dã. Nếu thời gian giao đấu với đối phương càng lâu thì sự điên loạn, liều lĩnh sẽ càng cao, không còn lí trí nữa cho nên mới bất chấp tất cả như thế.

Hiện tại điều này đang ứng nghiệm với Bạch Khởi, cuồng tính của hắn dần dần phát tác ra ngoài, nên nào để Chu Thanh có cơ hội bỏ trốn.

Một cỗ linh khí nồng hậu thanh tân đột nhiên đập vào mặt Chu Thanh. Hắn hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy sáng khoái vô cùng. Sau khi nhìn khắp bốn phía, nắm rõ tình hình, Chu Thanh vội vàng thu Pháp Thân lại, sau đó tế Thất Bảo Diệu Thụ lên. Ngàn luồng thái quang, vạn con thủy khí bỗng ngưng tụ trên không thành một cái búa khổng lồ, sau đó quay ngược lại, bổ xuống đầu của Bạch Khởi.

Hai mắt Bạch Khởi đỏ bừng, nhìn thấy cự phủ bay xuống đầu nhưng cũng không dùng binh khí để chống đỡ mà ương ngạnh tung lên một quyền, đồng thời mạnh mẽ phóng Sát Thần kiếm về phía nê cung hoàn của Chu Thanh.

Chu Thanh sợ hết hồn, không ngờ Bạch Khởi lại hung hãn như vậy, hắn vội vàng lùi thân hình về phía sau, né tránh kiếm quang. Kiếm thế của Sát Thần kiếm xoẹt ngang qua sát người Chu Thanh, sau đó oanh chấn một ngọn núi lớn ở phía sau thành bộ phận, khiến nam nữ già trẻ trong đó hoảng sợ thét to, sau đó tiếng kêu khóc không ngừng vang lên.

Thì ra lúc Chu Thanh tiến vào Tiên giới, hắn không hề bỏ hạ pháp thuật để cảm ứng vị trí. Khi Bạch Khởi gấp gáp đuổi theo thì mới phát hiện được tình hình, thì ra bản thân mình đã tiến gần đến một thành trì to lớn sầm uất. Tường thành nơi này xây bằng đá xanh dày hơn một trượng, ở đây có nam thanh nữ tú, có nam phụ lão ấu, người thì đẩy xe đi, kẻ thì cưỡi ngựa, tiếng rao hàng, tiếng huyền ảo không ngừng vang lên ồn ã. Cách đó không xa là một cái cửa thành cao lớn, đại môn có sơn màu đỏ. Đứng phía trước là một hàng binh sĩ mặc khôi giáp, lưng đeo trường đao, tay cầm trường thương màu đỏ, so với binh sĩ thời cổ đại không có gì khác biệt.

Người trong thành cũng mặc trang phục của thời cổ, có chút tương tự với nhân gian giới thời nhà Hán.

Chu Thanh vừa tới, liền bay lơ lửng ở phía bên ngoài tường thành. Tám tay bốn mặt đại phóng quang minh, khiến cho mọi người không ngừng bàn tán liên tục. Cảnh tượng này hình như đã từng thấy ở đâu đó rồi. Mấy người lính ở phía trước của thành cũng cất bước chạy ra trong tiếng kêu thét, Chu Thanh nghe thấy những âm thanh này liền nhận ra ngay đây chính là Hán ngữ chính tông.

Như Sói tinh đã từng nói, trong Tiên giới phần lớn là đồi núi liên miên, có khu vực trải dài đến vài chục vạn dặm, thậm chí có khi lên đến cả triệu dặm. Ở khoảng giữa của núi rừng là những mảnh đồng bằng có địa thế rộng lớn, có nhiều quốc gia. Các quốc gia này so với nhân gian giới còn muốn to lớn hơn, những người nào không tu đạo, hay nói cách khác là người trong thế tục thì đều sống ở các quốc gia này. Còn tu đạo giả, yêu quái, tinh linh đều ở trong núi lớn. Một số môn phái tu đạo có thực lực lớn thì thường xuyên xuống dưới núi để chiêu mộ đệ tử. Tương tự, những yêu quái hung ác cũng hay xuống núi để ăn thịt người.

Tòa thành này rất cao lớn, uy vũ bao la hùng vĩ. Tường thành dài liên miên hơn ngàn dặm, so với bất kỳ tòa thành nào trên địa cầu thì nó cũng lớn hơn nhiều. Bên trong thành, phòng ốc nhà cửa nhiều như rừng, rất có quy cách, ở trung ương của tòa thành là một tòa cung điện dáng vóc lộng lẫy.

“Chẳng lẽ đây là đô thành, hình như bên trong còn có hoàng cung của hoàng đế nữa!” Chu Thanh vốn là người hiện đại ở địa cầu, đối với thế giới cổ đại tất nhiên có chút kinh ngạc. Không ngờ hiện diện bên trong Tiên giới này lại có một nhân gian giới xưa cũ thế này.

“Quốc gia này có vẻ khá rộng lớn! Xem ra bây giờ ta không còn là một tên giang hồ hèn đốn nữa mà có cửa trở thành quốc sư một nước rồi nha!”

Trong đầu Chu Thanh chợt dâng lên một ý niệm cổ quái.

Chu Thanh biết, nếu xông thê giới của người phạm trần như thế này thì bọn họ chỉ là con kiến hôi trong tay hán, không đáng được nhắc tới. Nhưng nếu tiếp tục giao đấu cùng Bạch Khởi như thế này thì e là sẽ hại chết tất cả mọi người ở đây. Cùng một lúc mà hại chết bao nhiêu sinh linh như vậy, trong lòng Chu Thanh vẫn có chút không nhẫn tâm. Tên Bạch Khởi này hung hăng như vậy, chỉ bằng dẫn dụ hán vào trong núi lớn rồi tiếp tục tranh đấu vậy.

Thải quang hình cự phủ mà Thất Bảo Diệu Thụ ngưng kết lại bị Bạch Khởi đánh văng ra xa hơn mấy trăm trượng, sau đó hung hăng dập xuống một con quan đạo ở ngoài thành, khiến cho đá xanh làm tường thành cạnh đó bị độ nát hết, toàn bộ quan đạo bị thùng một lỗ có bán kính tới mấy chục trượng, kèm theo đó là bùn đất bắn lên tung tóe về phía Bạch Khởi đang lơ lửng lao tới.

“Cẩn thận! Lần này ta ném ra nước đấy!” Chu Thanh cảm thấy buồn cười, sau đó quay ngoắt người lại, hóa xuất thành một đạo xích hóa quang mang, nhắm hướng đông mà bay đi. Bạch Khởi thu Sát Thân kiếm lại, đuổi theo sát nút. Hai người vừa bay vừa đấu trên độ cao vạn trượng, còn người ở dưới mặt đất chỉ thấy một đoàn hồng quang ở xa xa, đó chính là Cửu Nhật Kim Ô cả sa của Kim Thanh. Cạnh bên đó là một đoàn quang mang màu trắng, đích thị là Sát Thân kiếm của Bạch Khởi. Âm thanh va chạm của đôi bên phát ra mạnh đến nỗi làm mấy đoạn tường thành ở dưới đất có nguy cơ bị đổ sập!

Trong thành ngoài thành mọi người đều thất kinh, vội vã tháo chạy tán loạn, binh sĩ hộ thành nhanh chóng kéo tới sửa chữa tường thành và cứu chữa những người bị thương. Kế tiếp, có mấy binh lính lập tức cưỡi khoái mã chạy về cung để trình báo hoàng thượng.

Lúc Bạch Khởi và Chu Thanh đánh nhau túi bụi làm cho mặt đất chấn động, thành trì lung lay, khung cảnh không khác nào động đất thì cùng lúc đó trong hoàng cung cũng gặp cảnh ngộ tương tự. Bấy giờ hoàng đế đang cùng với mấy đại thần thương nghị quốc gia đại sự, đột nhiên thiên băng địa liệt liên tục, tiếng nổ rền vang nên vội vã gọi thị vệ vào. Đồng thời binh lính hộ thành cũng đến truyền báo tin tức khiến hoàng đế kinh hãi.

“Mau thỉnh quốc sư đến đây để xem xem là yêu quái phương nào mà dám tới nhiễu loạn đô thành của Đại Thắng quốc chúng ta vậy?”

Tiếng ngói rụng rơi lộp độp xuống trên Kim Loan điện, quần thần đều chạy trốn chết, hoàng đế không ngừng quát tháo.

Không bao lâu sau, lại có thị vệ chạy vào báo cáo: “Đồ đệ của quốc sư nói hôm nay người đã đi dự yến hội của Đông Hải Long Vương, không có ở nhà!”

Hoàng đế thất kinh, cũng không biết làm thế nào cho phải. Lại một trận trời rung đất chuyển, đại trụ trên Kim Loan điện đã bắt đầu nghiêng ngả. Hoàng đế vội vã chạy ra khỏi đại điện, sau đó dưới sự bảo hộ của thị vệ đứng quan sát tam sắc quang mang đang hiển chiếu trên không trung. Một số phi tần cung nữ cũng cuống quýt chạy trốn, sợ cung điện bị sụp đổ.

“Bệ hạ, sư phụ của chúng tôi hôm nay không có ở đây, chỉ có chúng tôi tới đây để hỗ trợ. Tí nữa chúng tôi sẽ cưỡi mây đến Đông Hải tìm sư phụ ngay!” Một bên vách tường chợt lóe sáng rồi xuất hiện hai đạo sĩ trẻ tuổi mặc thủy vân hợp phục bằng tơ, đập đầu nói với hoàng đế.

“Vậy còn không mau mau tiến hành đi! Nếu chậm trễ thì ngay cả hoàng cung này cũng khó mà giữ được! Thậm chí cả đô thành này cũng sẽ bị sụp đổ mất!” Hoàng đế vội vã hỏi thúc. Hai đạo sĩ liền gật đầu, sau đó nhấc lên hai đạo độn quang, một đạo thì bay thẳng lên trời, một đạo thì bay về hướng đông. Nhìn tốc độ này thì có thể khẳng định hai đạo sĩ này chỉ ít cũng phải tới Phần Hư hậu kỳ, hoặc ít nhất cũng qua mấy lần đại Thiên kiếp rồi.

“Hai vị đạo huynh mau dừng tay, phía dưới là thủ đô của Đại Thắng quốc, có nghìn vạn nhân khẩu. Bần đạo là tọa hạ đệ tử của Mang Đăng sơn Thương Ưng chân nhân. Xin hai vị đạo huynh cấp cho ta một chút mặt mũi, tạm thời gác lại việc tranh đấu. Đợi gia sư trở lại, ta sẽ nhờ người giúp nhị vị phân giải ân oán, tránh làm sát người vô tội”.

Đạo nhân trẻ tuổi này thấy hai người Chu Thanh và Bạch Khởi đánh nhau mà tỏ ra lực phản chấn tới khuôn viên cả ngàn dặm xung quanh nên âm thầm kinh hãi trong lòng, vội vàng lầu ra pháp bảo là một thanh kiếm dài khoảng 3 thước làm bằng lông vũ, sau đó té lên, ô quang lập tức hiện ra bao lấy 100 trượng xung quanh hán. Kẻ đó hán mới đủ can đảm bước tới gần nói chuyện.

“Hai người này chắc cũng thuộc hàng nhất lưu trong giới thần tiên, so với sư phụ ta e là khó phân cao thấp!” Đạo nhân trẻ tuổi không có cách nào khác nên đành phải vận khởi công lực, phát ra tiếng kêu lớn.

“Người kêu gào cái gì đấy?”

Bạch Khởi vừa mới bị Thất Bảo Diệu Thụ câu Chu Thanh đẩy ra, chợt nghe thấy phía dưới có người gọi lớn. Trong lòng hán khó chịu vô cùng, nào còn quan tâm tới Thương Ưng chân nhân là nhân vật nào. Vừa nhìn thấy một đoàn ô quang phía dưới là hán lập tức xuất thủ, tung một quyền về phía đó.

Đạo nhân trẻ tuổi nghe được ác phong đánh tới, còn chưa rõ chuyện gì thì đã bị quyền đầu phá vỡ ô quang hộ thân. Pháp bảo bằng lông vũ kia không chịu nổi áp lực nên đột nhiên vỡ tung. Còn đạo nhân trẻ tuổi bất chợt kêu thảm một tiếng, thân hình bị quyền phong quét tới khiến cho tâm thần đã được rèn luyện qua mấy lần Thiên kiếp cũng bị đánh nát ra làm hai khúc.

Nguyên thần từ trong thân thể hán thoát ra, sau đó được một lớp lông vũ màu trắng bảo vệ bay thẳng về hướng đông, trong nháy mắt không còn thấy tăm hơi.

Vị hoàng đế kia cùng với các quan đại thần đang nom nớp lo sợ thì chợt thấy huyết vũ phiêu tán rơi rụng khắp nơi, sau đó từ trên trời rớt xuống hai khúc thân thể. Khi họ nhận ra đó chính là đạo nhân trẻ tuổi vừa rồi thì cả đám người đều bị dọa đến nỗi hồn bất phụ thể.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 202: Lão Ung (4-6)

Xa xôi mịt mờ tới mấy vạn dặm sâu dưới đáy biển chột có tiếng tiền nhạc vang lên, bay qua từng tòa từng tòa cung điện bằng thủy tinh. Binh tằm tướng cá đi qua đi lại liên tục, các nữ nữ của thủy tộc thì bụng mậm đưng trái cây và thức ăn nhanh nhẹn cất bước trong hành cung. Nước biển ở phía ngoài cung điện nhẹ nhàng chảy, nhưng bên trong thủy tinh cung thì không hề có giọt nước nào.

Đây chính là Thủy Tinh cung của Đông Hải Long Vương, thuộc địa giới của Đông Thắng Thần Châu. Lúc này Đông Hải Long Vương đang mở tiệc chiêu đãi các yêu quái có thực lực cường hân tại địa phương này.

Bên trong thủy tinh điện này kim bích huy hoàng, sương mù lượn lờ, thái vân nhẹ bay, tiếng nhạc êm ái. Hơn 10 mỹ nữ thủy tộc mặc cung trang mỏng đến lộ cả da thịt đang ca múa ở chính giữa điện. Hai bên có bày mấy cái đại án bằng ngọc. Trên bàn có đủ cao lương mỹ vị, kỳ trân dị quả. Mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi mọi người, khiến khó ai cưỡng lại được. Mỹ nhân hảo tửu, món ngon vật lạ, thật đúng là chỉ có thần tiên mới có thể hưởng thụ cuộc sống như thế này.

Ở phía ngoài đại điện có nhiều đội binh lính thủ hộ của thủy tộc khá uy vũ đang canh gác cẩn mật, nghiêm cấm người lạ hoặc tạp nhân xâm nhập. Những binh lính này đều cao to cường tráng, khí vũ hiên ngang, hoàn toàn không có chút dấu vết nào là yêu quái. Vô luận là về vóc dáng hay tướng mạo đều không hề khác biệt so với người bình thường. Có người cầm trong tay trường kích, có người cầm cự phủ, hoặc là trường thương. Xung quanh có hào quang phòng hộ lộng lẫy, thủy khí lưu động. Nhưng đứng vì thế mà xem thường, tất cả những binh khí này đều là thần binh lợi khí, nếu thả vào nhân gian giới thì thừa sức làm cho tu đạo giả ở đó phải mẻ đầu sút trán.

Đứng đầu trong số binh lính này là một đầu lĩnh khá nổi bật. Người này thân mặc khôi giáp, trên khôi giáp có phù triện lưu chuyển. Tinh quang từ trong mắt hần bắn ra bốn phía, vừa nhìn là biết là nhân vật đã trải qua mấy lần đại Thiên kiếp.

Không khí bên trong chính điện của thủy tinh cung khá vui vẻ, tiếng cười không ngừng vang lên. Mà phía bên ngoài thì không khí khấn trương, người người đi qua đi lại, không có một ai là được nhân rồi. Chỉ có những mỹ nữ thủy tộc, thân mang lệnh bài ghi rõ chức phận mới được tự do ra vào. Hương thơm từ người các nàng tỏa ra không ngớt, nhưng điều đáng chú ý là các binh lính ở đây không hề nhìn ngang liếc dọc. Người kém cỏi nhất trong số bọn họ cũng đã đạt tới thực lực Hóa Thân hậu kỳ. Còn nhân vật đứng đầu, nếu so về đạo hạnh thì chắc chắn không hề kém hơn Cốc sáu mắt mà Chu Thanh đã thu phục.

Thủy Tinh cung này nằm sâu dưới vạn dặm đáy biển, cung điện trải liên miên ngàn dặm, trong đó có vô số binh lính thủy tộc qua lại tuần tra, nhiều đến đếm không xuể, xem ra chắc cũng phải hơn vạn quân. Xa xa dưới đáy đại dương này là một bình địa rất rộng lớn có đóng chi chít vô số tiền đồn và doanh trại. Thật khó mà biết có tổng cộng bao nhiêu quân lính ở đây.

“Chư vị đạo hữu, hôm nay thỉnh cái vị tề tựu tại đây chủ yếu là để vui vẻ cùng nhau. Mọi người cứ thoải mái ăn no uống say, đừng để Lão Long ta mang tiếng không phóng khoáng! Ha ha! Ha ha!”

Ngồi ở phía trên cao của yến hội này là một trung niên nam tử thần sắc uy nghiêm đang cất tiếng cười ha hả, người này nâng chén ngọc lên, đem hết quỹnh tương ngọc dịch trong chén uống cạn sạch một hơi.

Trung niên nam tử uy vũ này thân mặc hoàng bào, đầu đội từ kim quan rất long lanh trân quý, trông có vẻ khá giống với hoàng đế trong cõi thế tục. Nhưng có một điểm bất đồng, đó là chỉ cần tu đạo cao thủ cấp bậc bình thường thôi cũng có thể cảm nhận từ trên người của ông ta một luồng sóng nguyên khí cường đại đang xoay tròn trong khuôn viên ba trượng xung quanh ông. Những luồng sóng này chia làm vô số lốc xoáy nhỏ, chỉ cần có ai công kích thì những lốc xoáy này sẽ lập tức xoay tròn cấp tốc để thôn phệ hết các pháp bảo công kích, quả thật bá đạo vô cùng.

Người này chính là đại ca của Tứ Hải Long Vương, là kẻ thống lĩnh gần ngàn vạn thủy binh-Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm. Thực lực tự thân ông ta rất cường đại, ngay từ mấy ngàn năm trước đã là cao thủ Tiên vị, được thượng thiên sắc phong làm Vũ Bộ Long thần.

Ngồi phía dưới đều là khách quý mà Đông Hải Long Vương mở tiệc chiêu đãi. Tổng cộng có chừng 10 vị, đại đa số đều mặc đạo phục, nhưng đạo phục này khá phong phú, có những đạo chú rất lạ lùng mà ít người thấy được. Chỉ có độc bên trái của bàn tiệc là một yêu quái toàn thân có lông màu vàng, gương mặt thì như viên hâu (con vượn). Viên hâu này thân hình cao lớn, ngồi cao vượt hẳn so với cái ghế. Toàn thân hần mặc một bộ khôi giáp bó sát người, trên có ngân quang hộ tâm, phía sau vài chục trượng, bên cạnh một cây đại trụ bằng thủy tinh là một con cự viên cao khác hơn 2 trượng. Nó cũng toàn thân có lông vàng, một tay cầm áo khoác cho con viên hâu kia, một tay thì cầm chén lớn kê lên miệng uống nừng ực, làm kim quang chiếu lóng lánh xung quanh.

Con yêu quái viên hâu ngồi bên trái này xem ra là khách nhân tôn quý nhất của Đông Hải Long Vương nên được ngồi ở ghế cao nhất. Còn đám đạo nhân còn lại đều hiện ra thần sắc không được thoải mái cho lắm, dường như đều có chung tâm trạng với nhau.

Ngoài ra trong điện còn có một đạo sĩ mặc từ kim bát quái pháp bào, người này tiên phong đạo cốt, phiêu hốt xuất trần, nếu ai có đôi mắt tinh sẽ có thể phát hiện ra dưới mí mắt đạo nhân này có một màu vàng nhạt giống con viên hâu, trông rất quý dị. Ngồi phía sau đạo nhân này là đạo đồng răng sáng mắt trắng, tuần tú phi phàm. Một tay hần cầm phát trần, một tay một loại pháp bảo dài khoảng một xích. Pháp bảo này có hình ngọc khuê, trông không khác gì cho lắm so với vật dụng bình thường, phẳng phát có chút giống với các loại ngọc khuê hay có trong các cung đình xưa.

Đạo sĩ này nếu đem ra so sánh với con Kim Mao Viên Hầu thì có thể thấy một bên tượng trưng cho đại tướng, một bên là đại diện của thế ngoại cao nhân, nhưng nếu lão đạo này đã được xếp ngồi ở hàng trên thì xem ra thân phận cũng bất phàm.

Mấy vị đạo sĩ phía dưới đều có tiên khí dạt dào. Người nào cũng có đệ tử đứng ở đằng sau để nâng áo choàng, ngoài ra còn mang trâm đạo quan, lẵng hoa...người nào cũng có vẻ rất phô trương.

“Ha ha! Ngao huynh đa lễ rồi! Theo lý thuyết thì mọi người đều là yêu tộc nhất mạch, chẳng khác nào người một nhà, duy có Ngao huynh là thuộc Thủy Long nhất tộc, được thượng thiên sắc phong làm Vũ Bộ Long thần, quyền cao chức trọng, khiến bọn ta rất là hâm mộ đó!” Đạo sĩ ngồi ghế đầu kia uống cạn một chén mỹ tửu, sau đó chọt mở miệng, chép miệng khen: “Quả thật hảo tửu của Long cung, mùi vị thập phần vừa ý!”

“Ha ha, Lão Ưng này không chịu an phận ở Mang Đăng sơn tu luyện đi mà lại làm cái gì quốc sư của nước Đại Thắng. Thiết nghĩ người trong thế tục am hiểu nhất là việc chưng cất rượu, chẳng lẽ rượu của họ còn kém Long cung hay sao?” Kim Mao hầu tử kia cười hắc hắc quái dị, sau đó xoay người, giơ bàn tay lông vàng xù xì lên, trong tay hắn đã có sẵn một cái chén ngọc chứa đầy rượu. Sau khi hắn uống sạch rượu, lại có mấy nữ thủy tộc nhanh chóng bước tới, tinh tế rót đầy chén rượu trong chén.

“Ha ha! Ba tướng quân quả thật là người phóng khoáng ngay thẳng! Rượu trong chón phàm trần không có một chút linh khí mào, làm sao mà hơn được so với tiên gia ngọc dịch của Long cung chứ?” Đạo sĩ này thấy hầu tử nói mấy lời như vậy nhưng không hề tranh cãi gì mà chỉ quay sang giả là nói chuyện với đám đạo nhân phía dưới. Các đạo nhân đều đồng loạt nở nụ cười, khiến cho hầu tử được gọi là Ba tướng quân đó cũng cất tiếng cười vang. Không khí trong điện hết sức hóa ái

Đạo nhân này chính là người cư ngụ ở Mang Đăng sơn, cách Đông Hải vạn dặm xa xôi. Bản thể của lão là một con chim ưng, nhưng điều đặc biệt là có mang một ít huyết thống của thượng cổ ác điều Kim Sí Đại Bàng. Lão đắc đạo ngàn năm, tiêu điều tự tại, sau lại vì muốn phát triển Đạo giáo chính thống nên mới hạ sơn, hóa thân thành một đạo nhân, sau đó đến Đại Thắng quốc ở phía dưới chân núi Mang Đăng sơn. Lão hiển thị một chút thần thông khiến cho hoàng đế tôn kính như thiên nhân, sắc phong làm quốc sư. Hiện tại lão đã phụng sự hơn 3 đời hoàng đế, có hơn 200 trăm năm tại vị, phát triển vô số đạo quan trong Đại Thắng quốc, môn hạ đệ tử có hơn ngàn vạn người. Sẵn có chút thế lực, cộng thêm ít huyết thống với tổ tiên là Kim Sí Đại Bàng nên Lão Ưng này mới xưng bá trong khuôn viên 40 mươi vạn dặm quanh Mang Đăng sơn, hiệu lệnh yêu quái xung quanh. Không có yêu quái nào là không phục, thậm chí cả đạo nhân tu hành trong núi cũng đều nghe lời của lão.

Thực lực của Lão Ưng này thực sự rất cường đại, vốn đã sớm tiến nhập Thiên Tiên vị, nếu không chắc Đông Hải Long Vương đã không mở tiệc chiêu đãi trọng thị thế này.

Các đạo nhân phía dưới cũng là nhất phương bá chủ trong các dãy núi lớn tại Đông Thắng Thần Châu, là thống soái của yêu quái trong các núi, thực lực đương nhiên cũng không tệ nên mới có thể xuất hiện trong buổi tiệc này.

“Ngao huynh, hôm nay huynh mời chúng tôi tới đây rốt cục có chuyện gì không? Hiện tại Đại Vương của chúng tôi không có ở nhà, Nhị Đại Vương cũng đi ra ngoài, Mã, Lưu nhị vị nguyên soái thì đang bận thao luyện cho mấy trăm vạn yêu binh trong 72 động trên núi. Còn bản thân ta và Bàng tướng quân lại phải xử lý sự vụ lớn nhỏ của Ngao Lai quốc, phải khó khăn lắm mới có thể dành chút thời gian mà đến đây hôm nay!”

Kim Mao hầu tử, tức Ba tướng quân hắc hắc cười to mấy tiếng, miệng không ngừng uống rượu. Thì ra chẳng những hắn tụ tập nhân mã xưng vương trên Hoa Quả sơn, mà xa hơn còn tiến hành thành lập một quốc gia yêu quái ở xung quanh. Toàn bộ cư dân của Ngao Lai quốc này đều là yêu quái cả.

“A! Tôn đại thánh vô kiếp vô lượng, tiêu dao tự tại, giao du rộng rãi, từ ba mươi ba tầng trời cho tới U Minh Hoàng Tuyền, xa đến tận Tây Phương Cực Lạc, chỗ nào cũng có bằng hữu. Lần này không biết ngài đã đi tới đâu rồi?” Long Vương ha hả cười nói, nhưng trong giọng nói không nén nổi mấy phần tò mò. Đám đạo nhân ngồi tại đây cùng đều đồng tai lên nghe ngóng, vẻ mặt đầy sùng kính, ngay cả Thương Ưng chân nhân cũng không ngoại lệ.

“Lần này là đi gặp người quen! Đại Vương nhà ta đang đi về phía tây, tới Ngưu Châu Vạn Thọ sơn, nghe nói để tham dự đại hội nhân sâm quả. Còn Nhị Đại Vương thì đi Tích Lôi sơn. Lần trước Ngưu Ma Vương của Tích Lôi Sơn đến tìm Nhị Đại Vương để mượn Cửu Xi đình ba, nhưng tới nay còn chưa có trả, khiến cho Nhị Đại Vương rất nóng lòng.”

“Nhân sâm quả hội! Xem ra chúng ta không có tư cách tham gia rồi! Chẳng hay lần này Trần Nguyên đại tiên mời những vị Bồ Tát, Thần Phật nào vậy?” Long Vương hỏi.

“Theo như lời Đại Vương thì đây là cơ hội để huynh đệ tụ hội nên không có mời Phật Tổ hay Bồ Tát. Những kẻ ở Tây Phương cực lạc rất giáo hoạt, ăn xong là phải đi bỏ đi, sau này gặp mặt lại coi như không có chuyện gì.”

“Huynh đệ mà Đại Thánh giao hảo chắc không ít, chẳng hay có vị này quen thuộc hay không?” Thương Ưng chân nhân ngạc nhiên nói.

“Ha ha, trong số này có lão tổ Đại Bàng Minh Vương của ông, còn có sư huynh của Đại Vương là Không Tước Minh Vương, vài vị khác thì ta không biết!” Ánh mắt Ba tướng quân lóe lên, nói năng có chút hâm hồ, hình như là còn che giấu tin tức gì đó.

Long Vương biết mình hỏi đường đột, vội vàng không nói nữa, còn các đạo nhân còn lại vẫn cạ chén ầm ì với nhau, nhưng trong lòng ai cũng kinh ngạc, lại thêm mấy phần tính toán riêng.

Rượu được tam tâm, thì bỗng có một đạo sĩ phía dưới đứng lên cảm thán nói: “Ôi, quý tử chúng tôi mặc dù tụ tập tới mấy vạn người trong núi, tự làm chủ một phương, nhưng bốn phía đều có người của Đạo môn kiểm chế. Nam có Thanh Trúc môn, bắc có Chí Dương môn, tây có Thái Cực môn, e rằng nếu muốn được tiêu điều tự tại như Thương Ưng đạo hữu hay Ba tướng quân, chắc cũng phải gặp không ít khó khăn rồi!”

Đạo sĩ này chính lão quỹ đã đắc đạo 1 vạn 5 ngàn năm trong núi, pháp lực thông huyền khôn cùng, được xem là quý khi nhất phái, ở Đông Thắng Thần Châu rất có uy danh. Có điều xung quanh có mấy đại Đạo môn kiềm chế nên mặc dù nước sông không phạm nước giếng nhưng vẫn có chút gò bó, không được tự nhiên.

“Á! Những tiên nhân kia đều là truyền thừa của đạo thống trong thế giới này, chúng phân tán như thể thật ra chính là vì muốn kiềm chế yêu tộc nhất mạch của chúng ta. Xung quanh Mang Đẳng sơn của bản đạo cũng có mấy môn phái như vậy. Lúc đầu chúng dám đại khai sát giới với bản đạo, sau bị bản đạo dùng chút ít thủ đoạn, tiêu diệt một môn phái gọi là Từ Dương môn, nghe nói là một trong tứ đại thiên sư của Từ Dương đạo thống. Sau đó Từ Dương liền kiện lên trên Thiên Đình, muốn bắt ta phải đền tội. Ta bèn tới Tây Hạ Ngưu Châu Đại Tuyết sơn để thỉnh lão tổ ra mặt nên mới được bình yên vô sự. Ngày nay phe của bọn chúng quả thật có thực lực rất cường đại. Nhớ năm xưa, khi Câu Trần Đại Đế còn đang thịnh, vẫn thường xuyên chiếu cố cho yêu tộc chúng ta, nhưng sau này khi người đến nhân gian giới giao chiến một trận với Doanh Chính Đại Vu, khiến cho bản thân và đối phương và đều bị tổn thương thâm trọng, thì Ngọc Hoàng mới nhân dịp nắm toàn bộ Thiên Đình trong tay. Ngay cả Chân Vũ, Từ Vi hai vị đại đế cũng bị đè nén. Cuộc sống của chúng ta càng lúc càng khổ sở!”

Thương Ưng chân nhân thở dài, lại tiếp lời: “Bản đạo còn biết thêm một chuyện: hình như gia thất của Ngao huynh đang có chút sự tình phải không?”

“Hừ, gia thất bản vương đích thị có chút chuyện, người huynh đệ Nam Hải của bản vương có một khuê nữ tên gọi Ngao Loan, chứ vị có lẽ đã nghe qua?” Ngao Quảng phân trần.

“Ngao Loan công chúa là bậc kì nữ khắp thiên hạ, là đệ nhất cao thủ của long tộc, Đại vương nhà ta sớm đã được biết danh tính, chúng tôi tự khắc sẽ biết.” Ba tướng quân tiếp lời.

“Ngao huynh không cần phải vòng vo nữa, nói rõ xem có chuyện gì, biết đâu chúng tôi có thể giúp được thì sao? Lại là một vị đạo sĩ mặc áo lông lụa xanh lên tiếng.

Ngao Quảng đem sự việc kể lại một lượt: “Vương mẫu ủy thác cho Trường Canh tinh quân đến làm thân với cháu gái của ta, nhưng do cháu gái ta có ý từ chối khiến Vương mẫu nổi giận, phái tam thái tử Na Tra hạ giới, ngoài mặt thì lấy danh nghĩa là kết thân nhưng thực chất là uy hiếp. Long tộc ta lại sớm có thù oán với Na Tra, thậm chí con trai thứ ba của ta đã chết trong tay hắn. Tuy ân oán đã qua hàng nghìn năm, song chỉ e đối phương vẫn ôm hận trong lòng. Ba ngày trước, Na Tra xuất hiện, điều võ dương oai, làm cháu gái ta cũng không kim được tức giận, đôi bên đã hẹn 3 ngày sau giao chiến tại khe hở của tam giới, nếu như cháu gái ta thắng thì Na Tra không làm khó dễ cháu gái ta, hơn nữa sẽ xin Vương mẫu từ bỏ ý định, còn nếu cháu gái ta thua thì phải ngoan ngoãn nghe lệnh.”

“Đúng là hiếp người quá đáng mà, cái bà Vương mẫu ngông cuồng đó, luôn chỉ biết che đậy những việc làm xấu xa. Ngao Loan công chúa tuy có tư chất hơn người, nhưng rốt cuộc hòa hảo vẫn còn chưa đủ, còn Na Tra cũng là thánh thần, luận về pháp lực, hay võ thuật kẻ cả pháp bảo, ngay cả tôi cũng không phải đối thủ thì làm sao Ngao Loan công chúa có thể là đối thủ của hắn ta được.”

Thương Ưng chân nhân nghe xong vô cùng tức giận. Chỉ có Ba tướng quân là lạnh lùng cất tiếng cười: “Tên tiểu tử Na Tra nói lợi hại thì cũng lợi hại, ngay cả Hoa quả sơn của ta mà hắn cũng không coi ra gì! Có điều đôi bên đã định chiến, lại quang minh chính đại, Đại vương nhà ta cũng không tiện can thiệp.”

“Các vị đạo sĩ đều đồng loạt gật đầu, Ngao Quảng thở dài: “Bản Đại vương chính vì chuyện này mà phiền não, cháu gái nhà ta vốn là kì tài của Long tộc, trải qua thời gian, thành tựu sẽ vô hạn, sao có thể giả cho 1 tên công tử quyền quý, chịu cảnh giam cầm chốn thiên cung. Hôm nay mời các vị bằng hữu tới đây, cùng nghĩ ra cách chu toàn, nghe Ba Tướng quân nói như vậy thì chuyện này quả thật là khó giải quyết.”

Các vị đạo sĩ hết lượt thở dài, bất luận là Na ra hay Ngao Loan công chúa thì cũng đều tâm cao khí ngạo, nhất định sẽ không chịu hủy giao ước, mọi người dù có thần thông bao nhiêu cũng không thể ra mặt.

Chính vào thời khắc đó, đột nhiên Thương Ưng chân nhân chợt giật mình giậm chân một cái, khiến cả trăm chén ngọc tửu đều rơi vỡ, sau đó lão ngã sòng soài trên đồng thủy tinh, thân hình thì mềm nhũn ra, đạo đồng đi theo Thương Ưng chân nhân vừa kịp nhận thấy liền thất thanh: “Không hay rồi!”

“Lão Ưng, Có chuyện gì nghiêm trọng thế!” Ba tướng quân vội vàng gặng hỏi.

“Khi ta đắc đạo, thoát xác, toàn bộ lông vũ đều luyện thành pháp bảo, thiên biến vạn hóa, có một chút thần giao, đã truyền cho những đệ tử tâm huyết để hộ thân, vừa rồi tinh thần bản đạo bị chấn động mạnh, nếu bản đạo không làm thì đã có kẻ đến phá hoại, đệ tử của bản đạo nhất định đã xảy ra chuyện! Có lẽ ta phải đi ngay, chứ vị, bản đạo thất lễ rồi, xin cáo từ!” Thương Ưng chân nhân gấp gáp mang theo đệ tử, mang theo cây phát trần, Long vương cũng không giữ chân vì rõ ràng gia thất đạo sĩ đã có chuyện chẳng lành.

“Căn cứ của Lão Ưng vững chắc như thành đồng vậy, làm sao đệ tử lại có thể sảy ra chuyện được chứ?” Các vị đạo sĩ đều tỏ ra hoài nghi.

Đúng lúc Thương Ưng chân nhân bước ra đến chính điện, đột nhiên một tiếng sét vang lên từ mặt biển truyền xuống tận đáy thủy cung, cả đáy biển sâu hàng vạn trượng cũng rung chuyển, nước biển tung tóe, cả Thủy Tinh cung cũng rung lên, các mỹ nữ của thủy tộc chân đứng không vững, trong đại điện không ngớt vang lên tiếng đổ vỡ, hàng loạt các bảo vật rơi vỡ tan tành.

Hóa ra Chu Thanh và Bạch Khởi giao chiến, khiến trời long đất lở, nhật nguyệt tối tăm, khả năng đánh giáp lá cà của Chu Thanh càng ngày càng điều luyện, dù không cần hiện Pháp Thân cũng có thể đánh ngang ngửa với Bạch Khởi

Dù Bạch Khởi vẫn cường công dữ dội như kềm, không ngừng không nghỉ, nhưng Chu Thanh vẫn thủ vững như núi. Tuy nhiên, do lo sợ cho an nguy của những bách tính ở hạ giới nên Chu Thanh vội vàng dụ Bạch Khởi ra xa, hai bên càng đánh càng xa, dần đến Đông hải lúc nào cũng chẳng hay, trên đường đi không biết đã kinh động biết bao nhiêu yêu ma quỷ quái, đạo sĩ tu hành. Những chiêu thức được đôi bên sử dụng thật quá khủng khiếp, khiến

ngay cả những đạo sĩ tu hành đắc đạo của Thiên Sơn cũng ngại phiền phức mà không dám ra mặt, chỉ vội vàng bế quan tỏa sơn, giữ yên gia môn.

“Người đâu, mau ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì? Kẻ nào to gan dám kinh động Đông hải chúng ta vậy?!” Một người trẻ tuổi, khoác bộ giáp trắng, tay cầm cây thương dài lên tiếng, chính là Tam thái tử Ngao Thành của Đông hải long vương.

Lúc này Long vương và các đạo sĩ cũng đã chạy ra ngoài để quan sát, Thủy Tinh cung cũng vững vàng, dù vẫn còn rung động, Ba tướng quân tay cầm gậy lớn, mặc áo giáp sắt cũng bước đi theo.

Một tên lính tuần đêm rẽ nước, mang theo một đạo sĩ trẻ đã bị trọng thương nguyên thân đến trước mặt Long vương.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao khắp mình mẩy của con đầy thương tích thế kia !” Thương Ưng chân nhân kinh ngạc, thu lại lông vũ, hút nguyên thân của tên đệ tử kia vào trong không gian ảo, sau đó thúc giục tên lính kể lại sự việc..

“Khởi bẩm Long Vương, bên kia núi Mang Đẳng của Đại Thắng quốc bỗng xuất hiện cuộc giao chiến giữa 2 nhân vật rất lợi hại, hai vị đạo huynh vì thế mà cũng bị tổn thương.” Tên lính tuần tra quỳ trước mặt Long vương tâu.

“Ngao Thành, con hãy dẫn theo 20 vạn tinh binh lên bắt giữ 2 kẻ đang gây chiến, Thương Ưng chân nhân cũng không cần quay về nữa, chúng ta hãy tiếp tục thưởng rượu tránh gây thêm thị phi, đợi tiểu nhi bắt 2 tên gây rối về đây, sẽ giao cho chân nhân xử lý.” Ngao Quảng cười lớn, hô hoán bày lại tiệc rượu.

Tuy miệng nói vậy nhưng trong đầu Long vương đã biết được tình hình, lòng thầm kinh hãi, có thể đánh nhau trên mặt biển mà đủ sức làm kinh động Thủy Tinh cung, thì chỉ ít cũng phải là hàng đệ nhất tiên nhân, qua được 20 vạn thủy binh, thì ngay cả Tam thái tử Na Tra cũng phải điêu đứng, Long vương làm sao bắt nổi?

Thương Ưng chân nhân vẫn không khỏi e ngại, nói : “Ngao huynh, hay là đích thân chúng ta lên trên một chuyến xem sao, chỉ e rằng 2 tên gây rối đó không tên nào kém tài Tam thái tử Na Tra, thậm chí có thể còn vượt trội hơn...”

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Đãng Ma (1-3)

“Nhân vật lợi hại như thế...từ đâu mà đến vậy nhỉ?”

Lão Ưng vừa nói vừa nhủ mày, đầu thì khể gật gù, lộ vẻ như đang suy nghĩ rất dăm chiêu.

Tất cả mọi người ở đây đều là nhất phương yêu vương, dù chưa thể tùy tiện hô mưa gọi gió, tung hoành tứ hải, nhưng trong khuôn viên ức vạn dặm xung quanh Đông Thắng Thần Châu thì bọn họ đều khá là nổi danh, có uy tín, danh dự cũng như môn đồ hết sức đông đảo, pháp lực rất cường đại, lại cát cứ nơi bao la vạn trượng như thế này nên ngay cả thần tiên nơi Tiên giới cũng phải nể mặt mấy phần. Trên thì bắt tuân hiệu lệnh của Ngọc đế, dưới thì thụ chế ước của U Minh, nên bọn họ mặc sức lui tới tam giới, tiêu dao tự tại, có lúc cùng thần tiên uống rượu, khi thì cùng Bồ Tát bàn luận thế sự. Nhân vật lợi hại cỡ nào bọn họ cũng đã từng chứng kiến qua, Nhưng chiếu theo lời của Lão Ưng vừa rồi thì ngay cả Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra cũng chưa phải là đối thủ của hai kẻ lạ mặt kia nên làm sao các yêu vương này tin được?

Năm đó sau chiến cuộc Phong Thần, Lưỡng Giáo Tam Thương đã chung tay ký Phong Thần bảng. Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra chính là một trong số ít những nhân vật nổi danh nhất, bản thân đã hóa thánh, thực lực mạnh ngoài sức tưởng tượng. Trong số những kẻ ngồi ở đây, ngoại trừ Ba tướng quân có đủ tư cách để liều mạng với hắn ra thì ngay cả Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm cũng phải chịu thất bại, huống hồ chỉ là mười mấy yêu vương lão quý này!

“Mới vừa rồi, tên đồ nhi bị phá hủy nhục thân kia đã kể lại mọi sự cho ta biết. Ban đầu, nó không dùng tới vũ mao hộ thể mà ta ban tặng vì nghĩ là mình có thể khuyên nhủ hai kẻ kia, nhưng nào ngờ đầu khi đôi bên còn ở cách xa ngoài ngàn trượng thì nó đã bị bọn họ đánh cho tan xác! Vũ mao của ta vốn có thông linh với bản thể, lại trải qua chín lần đại Thiên kiếp trui rèn, chưa kể sau khi đắc thành, ta đem nó đi hấp thụ ngũ hành tinh hoa, lại dùng âm dương nhị khí để tế luyện nên có thể nói, cho dù có bị đại pháp bảo oanh kích thì vũ mao này vẫn không mấy may bị tổn thương. Thế mà bọn họ lại có thể dùng dư ba để chấn vỡ nó! Điều này thì bản đạo e rằng ngay cả Ba tướng quân cũng khó mà làm nổi!”

Lúc này Lão Ưng là người nắm rõ tình hình nhất nên lập tức phân tích sự việc cho mọi người biết. Nơi đây là Long cung sâu vạn trượng dưới đáy biển, bên trên có bảy bố không ít trận pháp để trấn áp, chưa kể phía ngoài có đại lượng nước biển âm thầm tuôn chảy nên dù có sự biến gì, nơi này vẫn bình yên vô sự. Thế mà giờ đây, sóng âm không ngừng truyền từ trên xuống, giống như là tiếng sét đánh vậy, hết sức chói tai.

“Lão Ưng nói rất đúng, hai kẻ đó rất lợi hại đó!” Ba tướng quân khể híp mắt lại, trong đôi mắt đột nhiên bắn ra hai đạo kim quang chiếu thẳng ra ngoài, ngay sau đó thu hồi lại, liên tục lắc đầu nói: “Hòa nhân kim tinh của ta vốn có thể nhìn xa ngoài ngàn dặm. Trên có thể trông tới Thiên đình, dưới có thể xuyên thấu U Minh, nhưng hôm nay lại không thấy rõ được diện mục của hai người trên mặt biển mà chỉ thấy một đạo kim quang và một đạo bạch quang, trong đó có xen lẫn thất sắc quang hoa, lại thêm sương mù mờ lung bao quanh họ, không thể nhìn kỹ được!”

Long vương nghe vậy liền giật mình sợ hãi nói: “Từ đâu lại xuất hiện hai nhân vật kinh khủng đến như thế? Ở trên trời đánh thì không nói làm gì, nhưng nếu đã dám đánh xuống biển thì ta đây nhất quyết phải bảo vệ Long cung mới được! Có câu 5 đánh 1 không chột cũng què! Chư vị đạo hữu, hay là chúng ta đồng loạt lên đó xem đây là thần thánh phương nào? Sau đó bảo bọn họ dừng tay, nếu bọn họ có ân oán sâu nặng đến mức không thể không đánh thì chúng ta mượn lời khuyên giải, bảo bọn họ ra nơi xa một chút mà đánh nhau, đừng có gây chuyện ở đây!”

“Long vương nói rất hợp ý ta! Ta đang muốn lên đó nhìn thử một phen xem là cao nhân phương nào đây?” Ba tướng quân mạnh miệng nói, sau đó tách nước bay ra, không cùng bọn họ đồng dài nữa mà trực tiếp xông thẳng lên trên.

“Ngao Thành! Con mau điểm 20 vạn tinh binh, ta cùng chư vị đạo hữu đi trước!” Ngao Nghiễm phân phó một câu, tiểu long thái tử Ngao Thành lập tức dạ một tiếng, sau đó nhanh chóng đi điểm binh. Ngao Quảng cùng Lão Ưng, Lão Quý, và các yêu vương khác, tổng cộng 14 vị đi theo Ba tướng quân bay thẳng lên trên.

Trong Tiên giới này linh khí rất nồng hậu, so với khe hở của tam giới thì có sự khác biệt rất lớn. Nhất là trên mặt biển này, thủy nguyên lực rất phong phú. Kim Thân của Chu Thanh vận dụng đạo pháp so với tu đạo giả bình thường lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần. Trong lúc đánh nhau giáp lá cà với Bạch Khởi, đạo pháp của hắn cũng được vận dụng, khiến cho thủy lôi bạo phát, tạo ra những trận nổ liên tục, trên mặt biển sóng cuộn mãnh liệt, từng cột sóng nguyên khí nổi lên cao tới mấy trăm trượng, trông không khác gì so với những ngọn núi.

Chu Thanh đang lúc cao hứng, Thất Bảo Diệu Thủ trên tay không ngừng biến ảo ra thải quang, thỉnh thoảng lại hóa thành đại kiếm, có lúc thì hóa thành phi đao, lại đôi khi biến ra trường thương đại kích, cự phủ, tề mi côn, như ý câu...rất cục trong thập bát ban binh khí thì hắn đã biến ảo ra đủ hết, không thiếu cái nào.

Sau khi lĩnh ngộ ý thức chiến đấu của thượng cổ Đại Vu, lại cùng với tên siêu cấp biến thái Bạch Khởi này trực chiến tới luyện, Chu Thanh đối với đạo pháp và cận chiến đã dần dần lĩnh ngộ. Nhục thân của Bạch Khởi rất cường hãn, quả thật không thua kém là mấy so với Kim Thân của Chu Thanh, nếu không muốn nói là còn hơn một bậc. Thân thể của thượng cổ Đại Vu Ma Thân bình sinh đều có kết cấu hết sức kỳ lạ, không giống với bất kỳ sự vật nào trong tam giới lục đạo, cũng không giống với tất cả các loại công pháp tu luyện. Trong khi đó, Kim Thân của Chu Thanh lại có chút khuyết điểm. Mặc dù lúc bế quan ở nhân gian, hắn đã nhất nhất tìm hiểu kết cấu của Thiên Ma Thân, sau đó dựa theo quy tắc đó để bổ sung, nhưng trên thực tế khi đem ra so sánh với bản thể thật sự vẫn còn có chút khác biệt. Vừa hay lần này thực chiến với Bạch Khởi là cơ hội rất tốt để kiểm chứng lại điều này.

Trong suốt hơn một tháng giao đầu cùng Bạch Khởi trong khe hở của tam giới, vốn Kim Thân của Chu Thanh lúc đầu có màu da vàng nhạt, nhưng nay đã trải qua rất nhiều lần biến hóa, có lúc biến thành màu xanh, có lúc biến thành màu đen, lại có khi chuyển qua màu hồng...vô số màu sắc thay phiên nhau giao hòa.

Hình dáng của hắn cũng không ngừng thay đổi. Lúc bế quan, Chu Thanh đã tìm ra được kết cấu thân thể của thượng cổ Đại Vu Ma Thân, nay kết hợp thêm với Kim Thân của mình tạo thành một thân thể hết sức hoàn mỹ, hết sức mạnh mẽ.

Cho tới thời điểm hiện tại, da thịt của Chu Thanh đã phản bổn hoàn nguyên, trở lại màu sắc ban đầu, so với người bình thường không có gì khác biệt. Tuy nhiên, so với Kim Thân trước kia của hắn thì thân thể hiện tại hoàn toàn khác biệt về cấu tạo. Nhìn sơ bên ngoài thì khó ai biết được, nhưng Chu Thanh hiểu rõ, thân thể bây giờ của mình ít nhất cũng phải mạnh hơn gấp đôi so với lúc trước khi cùng Bạch Khởi chiến đấu.

Những gì lĩnh ngộ được trong đợt ác chiến này là một sự kiện hết sức quan trọng trong quá trình tôi luyện của Chu Thanh. Từ rày về sau, hắn đã chân chính đặt chân vào lĩnh vực của mình.

Về phần Bạch Khởi cũng càng đánh càng mạnh mẽ, có cảm giác như lúc trước hắn còn chưa phát huy ra dù chỉ một nửa thực lực, bây giờ mới từ từ bộc lộ. Hai người triển đấu quyết liệt, nước dấy thì thuyền lên, lực lượng hết sức cân bằng. Có điều dư âm phát ra từ chiến cuộc của họ càng lúc càng lớn, lan đến cả khuôn viên mây vạn dặm xung quanh. Cũng may nơi họ đang giao đấu là ở phía trên biển Đông Hải, chứ nếu đây là đất liền thì chắc đã bị san phẳng hết cả rồi!

Nhưng nếu hai người cứ tiếp tục như thế, chiến đấu thêm 10 năm, 20 năm nữa thì e là lúc đó toàn bộ Đông Thắng Thần Châu cũng phải thành bình địa!

“Tiểu tử, ngươi đứng là kỳ tài hiếm gặp! Nhớ khi xưa lúc ta đưa ngươi ra ngoài đã phải tiêu hao hết một nửa. Nhưng cũng nhờ triển đấu với ngươi mà ta dần dần khôi phục lại được hơn 8 phần, thế mà ngươi vẫn có thể đánh ngang tay ngang sức với ta. Xem ra ngươi và Tử Phúc kia xê xích không nhiều, thật đáng tiếc...Đáng tiếc, nếu ngươi chịu đi Đông Hải, sau đó sự phụ của ta chiếm lấy nhục thể của ngươi rồi chúng ta liên thủ lại thì Vu Môn ắt có hy vọng rồi!”

Bạch Khởi vẫn không ngừng công kích nhưng đột nhiên cất lên tiếng than thở đối với Chu Thanh.

Nhân gian giới vốn linh khí không nhiều, trong khe hở của tam giới cũng chẳng có mấy may linh khí năng lượng, cho nên Bạch Khởi không thể khôi phục lại được. Nhưng khi đi tới Tiên giới này, cả hai đều cảm thấy có một cỗ nguyên khí phổ thiên cái địa, các loại linh lực như tràn vậy từng chân tơ kẽ tóc của họ, khiến cho Bạch Khởi sinh ra lòng cảm thán.

“Thì ra ngươi thật sự không có hảo tam, muốn ta đi Đông Hải là để cho sự phụ ngươi đoạt xá!” Chu Thanh tâm thần vừa động, liền bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng âm thầm rét lạnh. Nếu lúc ấy mình quả thật đến Đông Hải thì với thực lực lúc bấy giờ của mình, ắt hẳn sẽ dễ dàng bị kẻ mà Bạch Khởi gọi là sự phụ kia đoạt lấy thân thể rồi.

“Người này quả thật có ý chí mãnh liệt, khó trách năm xưa Chân Vũ Đẳng Ma đại đế phải bày công thiết kế để vây khốn hắn. Nếu không nhờ ta đã lĩnh ngộ Thiên Ma Thân nguyên linh, đồng thời trong một tháng đánh nhau vừa rồi tiến bộ không ít thì có lẽ đã bị hắn đánh bại từ lâu rồi, đâu có chống cự được đến bây giờ!” Chu Thanh âm thầm kêu khổ: “Sớm biết vậy đã không dẫn hắn tới Tiên giới nồng hậu linh khí này rồi, nhưng Sơn Hà Xã Tắc đồ kia quả thật rất khó công phá, nếu để hắn chạy thoát thì hậu hoạn vô cùng!”

Chu Thanh cũng không biết việc dẫn dụ Bạch Khởi tới Tiên giới, giúp hắn khôi phục lại công lực là quyết định chính xác hay sai lầm nữa.

Sau khi vung Thất Bảo Diệu Thủ lên, hóa thành một thanh thất thái trường kiếm mỏng như cánh ve, giao nhau với Sát Thần kiếm của kẻ địch, Chu Thanh mới cao giọng nói: “Ngươi là thượng cổ Vu Môn Đại Vu, ta là Tiên đạo/ Bần đạo và ngươi tồn tại độc lập, đừng mong dùng ngôn ngữ để mê hoặc lòng ta.. Cho dù công lực của ngươi cao tới đâu thì bần đạo cũng thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành, liều chết cũng muốn tiêu diệt tên ma đầu nhà ngươi, không thể để cho ngươi trở thành tai họa cho sinh linh tam giới!”

Những lời lẽ này Chu Thanh cố ý khuếch âm thật to, đại nghĩa凛 nhiên, truyền ra đến cả vài chục vạn dặm bên ngoài.

“Cái gì? Cổ Đại Vu?”

“Ai là thượng cổ Đại Vu?”

“Là cổ Vu Môn à?”

Mười mấy âm thanh kinh ngạc truyền xuống từ dưới mặt biển, sau đó Lão Ưng, Ba tướng quân, Ngao Nghiễm cùng với một đám yêu vương quanh thân quần đầy pháp bảo hộ thể từ từ ngoi lên mặt nước. Kế tiếp đó, sóng biển bỗng dưng quay cuồng, một đạo binh lính thủy tộc, trong tay đao thương khí giới sáng ngời, thân hình vạm vỡ uy vũ xuất hiện. Cứ mỗi một ngàn người lại kết thành một cái trận thế, dưới sự chỉ huy của Long thái tử Ngao Thành đã trấn áp được toàn bộ dư ba từ cuộc chiến của hai người tạo ra.

Dù sao đây cũng chỉ là dư ba, cho nên dưới sự liên thủ của hai mươi mấy vạn binh lính thủy tộc, ngưng kết thánh thiên địa linh khí vững như tinh cương thì dư ba cũng phải dừng bước.

Nghe thấy Chu Thanh hét lớn như vậy, Ngao Nghiễm cùng với cả đám yêu vương suýt tí nữa đã cắn rớt đầu lưỡi của mình. Thượng cổ Đại Vu, đối với Tiên đạo mà nói tuyệt đối là một danh từ kinh khủng, là một sự tồn tại mang tính hủy diệt đối với Nhân gian giới bao la rộng lớn.

“Bên dưới là các đạo hữu phương nào, mau đi lên đây trợ giúp bần đạo! Người này là thượng cổ Đại Vu Bạch Khởi, hai nghìn năm trước hắn đã bị Chân Vũ Đẳng Ma đại đế phong bế ở Nhân gian giới. Nhưng nay đã thoát khốn ra ngoài. Bần đạo và hắn triền đấu đã hơn tháng nay trong khe hở của tam giới! Mau mau! Mọi người mau lên đây hỗ trợ ta, nếu không đợi đến khi hắn khôi phục công lực thì đó chính là một thiên đại hạo kiếp!”

Chu Thanh đã sớm chú ý nghe ngóng động tĩnh phía dưới mặt biển nên vội vàng hô to lên. Bạch Khởi lúc này hầu như đã hồi phục hoàn toàn thực lực nên lực đạo công kích cũng càng lúc càng lớn. Chu Thanh phải rất cố gắng mới chống đỡ được nên không dám phân tâm để nhìn xuống mà chỉ dám kêu to lên.

“Trời ơi! Đại Vu Bạch Khởi! Hèn gì vũ mao của ta không thể chịu đựng nổi dù chỉ một đòn!” Lão Ưng kêu lên.

Ngao Nghiễm nhìn thấy bên trên đánh nhau kinh thiên động địa như vậy, lại nghe Chu Thanh kêu gào như thế, nhưng ngược lại lão tỏ ra khá bình tĩnh, trong lòng thầm tính toán. Còn Ba tướng quân khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt thì khó mà kiềm nén sự hưng phấn đang dâng cao. Hắn ngửa mặt lên trời gầm to một cái, kim mao trên người bỗng dưng dựng đứng lên, một tầng kim quang phún xuất, có chút tương tự với Kim Thân của Chu Thanh. Thân thể của hắn tiếp tục bành trướng lên, khôi giáp toàn thân không ngừng kêu leng keng. Trong tay hắn chợt xuất hiện một cây đại côn, sau đó lao thẳng vào chiến trường của hai người Chu Thanh và Bạch Khởi.

“Thật không ngờ Đại Vu Bạch Khởi lại xuất thế! Đại Vu đã xuất thế, nhất định muốn cho sinh linh đồ thần! Cao nhân phía trên chưa biết là thần thánh phương nào mà lại có thể cùng Bạch Khởi đánh ngang tay như vậy...Chu vị đạo hữu, chúng ta cũng không cần quan tâm gì tới cái gọi là quy củ nữa, tất cả cùng xông lên bắt lấy Bạch Khởi! Bôn vương sẽ khởi tấu lên Thiên đình, nêu rõ công đức vô lượng của chư vị!” Ngao Nghiễm hô to.

“Nói cũng phải, nếu để cho Bạch Khởi chạy thoát thì tam giới lực đạo sẽ không được yên bình nữa rồi!” Lão Quỷ nói.

Ba tướng quân vận khởi huyền công toàn thân, vận dụng hỏa nhãn kim tinh để quan sát hai người từ xa, rốt cục hắn đã thấy được rõ ràng, hai thân ảnh trước mắt gồm có một người mặc vũ y màu trắng, đầu cột tinh quan, tay cầm một thanh cương kiếm sát khí ngập trời; người còn lại thì mặc pháp bào đỏ thẫm, trên có thêu chim vàng ba chân, trên tay cầm một pháp bảo có bảy màu, thỉnh thoảng pháp bảo này lại biến ảo thành đao, đôi khi thì thành kiếm, cùng bạch y nhân giao chiến quyết liệt. Mặc dù kẻ này đang ở thế hạ phong so với bạch y nhân nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cầm cự.

Hai tay Chu Thanh thỉnh thoảng lại tế xuất đạo thuật, bộc lộ thân phận là người trong Đạo gia để đối phó với chiêu thức của Bạch Khởi quỷ dị khác thường. Một bên thì sát khí thao thiên, một bên thì tiên khí凛凛 thế này, nếu Ba tướng quân còn chưa nhận ra được ai là Bạch Khởi thì coi như sống cũng vô dụng rồi!

“Hai người này thật là lợi hại! Ta vốn nghe nói Na Tra rất mạnh, nhưng chưa có dịp giao thủ, mà hai người này còn lợi hại hơn hắn nữa, xem ra dù ta có bị đánh chết cũng xứng đáng!” Ba tướng quân thở dài nói, có điều đôi phương càng lợi hại thì hắn càng hưng phấn, đây cũng là một kẻ cuồng chiến bẩm sinh.

“Đạo hữu, ta tới giúp ngài!” Ba tướng quân luân khởi cây đại bổng lao về phía hai người, hùng hổ bỏ lên người của Bạch Khởi.

“Muốn chết!?” Bạch Khởi cũng không vội ngăn cản mà chỉ vung kiếm ép Chu Thanh lùi lại phía sau, sau đó xông tới mấy bước, tung quyền đánh lên cây đại bổng.

“Dám dùng quyền để đối đầu với đại bổng của ta? Chẳng lẽ kẻ gọi là Đại Vu Bạch Khởi này là một tên điên?” Ba tướng quân cuồng bạo hét lên một

tiếng, khiến khí lực tăng lên mười phần. Quyền và bồng giao nhau tạo ra một tiếng nổ lớn. Ba tướng quân bị chấn khiến cho hồ khẩu tê rần, bay ngược ra xa hơn 19 trượng.

“Từ đâu lại xuất hiện một con hầu tử mạnh mẽ thế này?” Bạch Khởi cũng không chịu nổi, khí huyết nhộn nhạo, trong ngực rất khó chịu. Dám dùng tay không để đón binh khí, quả thật hấn quá tự đại rồi, nhất là Ba tướng quân này chính là một con thông bối viên hầu đặc đạo, là loài thượng cổ linh vật, có thể sánh cùng nhật nguyệt, thử hỏi khí lực của nó lớn đến dường nào?

Bạch Khởi vừa sảy tay, lập tức Chu Thanh liền biến ảo Thất Bảo Diệu Thủ thành trường kiếm bổ xuống lưng hấn. Lại một âm thanh bạo tạc vang lên, vũ y màu trắng của Bạch Khởi đã có một lỗ hổng sâu hơn 2 xích. Trường kiếm kéo tới trên mặt, làm xuất hiện một cái bạch ấn màu trắng thật dài, nhưng không có rách da chảy máu, mà chỉ khiến Bạch Khởi bị đánh văng về phía trước mấy bước, đồng thời phun một ngụm máu đen ra ngoài.

“Cái gì thế này? Thân thể của tên này biến thái đến thế sao?! Nếu bị trúng một kiếm này của ta thì cho dù là bách luyện kim cương, vạn năm kim loại cũng bị đánh tan thành phần vụn! Thế mà hấn lại không bị gì cả?” Chu Thanh đánh nhau chết sống hơn một tháng qua, đây mới là lần đầu tiên đánh trúng được Bạch Khởi, vậy mà kết quả chỉ có như thế nên thật sự không thể nào tin nổi.

Lúc Ba tướng quân bay ngược lại thì cũng là lúc Bạch Khởi đang văng về phía sau. Hấn phản ứng cực nhanh, sử ra côn pháp tinh diệu đâm về phía Bạch Khởi. Bạch Khởi biết con hầu tử này lợi hại nên lập tức lách mình né tránh, đợi cho lấy lại nhịp thở thì sẽ đánh tiếp. Nhưng nào ngờ đầu cây gậy của Ba tướng quân này chẳng biết sử dụng diệu pháp gì mà lại chuyển đâm thành chém, bổ về phía đỉnh đầu của Bạch Khởi. Lập tức tiếng kim thiết trầm muộn vang lên, hòa tinh phun xuất khắp nơi.

“Đầu của tên này làm bằng cái gì thế?” Ba tướng quân không dám chậm trễ, hồ khẩu bị hai lần phản chấn, chỉ thiếu chút nữa là bị rách ra luôn, mới biết được Bạch Khởi này lợi hại dường nào nên vội lách mình tránh ra.

Bạch Khởi luôn phiên đón nhận những đòn đánh nghiêm trọng, tình quan trên đầu đã bị côn vừa rồi đánh thành phần vụn. Mặc dù hấn có tám thân Đại Vu cùng rắn vô bị nhưng suốt nửa cũng bị đánh ngất xỉu. Nếu đây không phải là Bạch Khởi mà là bất kỳ vị thần tiên nào khác thì có lẽ đã bị đánh đến nát óc, nguyên thần cũng khó thoát.

Chu Thanh vội vàng xông về phía trước, bổ thêm một kiếm. Bạch Khởi diên cuồng hét lên, y phục trên người hấn toàn bộ rách tan, trần như nhộng. Hấn hít một ngụm nguyên khí thật sâu, sau đó thân hình chợt nhoáng một cái, bỏ qua Chu Thanh, tung một kiếm về phía Ba tướng quân.

Hầu tử này biết lợi hại, có điều đang lúc cao hứng nên hấn cũng không thèm tránh. Hai người sáp lại, hình thành một trận chiến mới. Chu Thanh cũng đi lên gia nhập. Ba người kết thành một khối quấn lấy nhau. Khi thấy Long Vương, Lão Quỷ và Lão Ưng đã lên tới, Chu Thanh kêu to: “Người này chính là Đại Vu Bạch Khởi! Chư vị đạo hữu mau tới giúp ta trừ đi mối đại họa này!”

Lúc này Bạch Khởi đã vùng kiếm chém nát khối giáp của Ba tướng quân, khiến cho lông tơ màu vàng tung bay tứ tán. Nhưng cũng may Ba tướng quân có kim mao này hộ thể nên không có bị thương tổn gì đến da thịt.

Ngao Nghiễm thấy Bạch Khởi hung mãnh như thế nên vội vả lấy ra một thanh bảo kiếm, Lão Ưng thì cầm một cây thiên phương họa kích, Lão Quỷ cầm như ý song câu, các tu sĩ còn lại cũng tay cầm binh khí lao vào phía trước. Mười mấy người bao trùm lấy Bạch Khởi vây công, không cho hấn thoát.

Thủy quân phía dưới chỉ có thể cố gắng liên kết thành trận pháp phòng ngự, ngăn cản dư ba phát ra từ trận chiến của bọn họ để tránh ảnh hưởng tới Long cung.

Bạch Khởi nhìn thấy nhiều người như vậy công kích mình nên lập tức cảm thấy sợ hãi. Sát Thần kiếm của hấn xuất quỷ nhập thần, chỉ đông đánh tây, quyền bay kiếm xuất, toàn thân đều đem ra làm vũ khí, tay, chân, đỉnh đầu...không có chỗ nào là không vận dụng để làm binh khí. Một người có đạo hạnh yếu nhất trong số các tu sĩ bất ngờ bị Bạch Khởi đánh trúng, thân thể liền tan vỡ thành một đồng máu thịt bầy nhầy, nhưng cũng may nguyên thần đã luyện hóa thành nguyên anh nên không có dễ chết như vậy. Người này vội vả tề ra pháp bảo hộ thân để bảo hộ, sau đó quát lớn một tiếng rồi cuống cuống bay về phía tây phương.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Đăng Ma (4-6)

Nếu đã luyện thành cao thủ Tiên vị thì cho dù nhục thân có bị phá hủy, anh nhĩ vẫn có thể đánh nhau được. Có điều làm vậy hết sức nguy hiểm, vì nếu anh nhĩ cũng bị phá hủy luôn thì hình thần đều bị tiêu diệt, cho nên tu sĩ kia không dám mạo hiểm.

Đám người Ngao Nghiễm, Lão Ưng, Lão Quỷ nhìn thấy nhục thân của tu sĩ kia bị hủy hoại thì lập tức nổi cơn thịnh nộ, xuất ra toàn bộ tuyệt nghệ của mình, không hề giữ lại nửa điểm. Chu Thanh mới vừa thả lỏng một tí để khôi phục khí lực thì thấy Bạch Khởi phát uy nên lại tiếp tục bổ nhào tới. Cả mười mấy người đâm chém túi bụi một người!

Áp lực đối với Bạch Khởi đại tăng, hấn gầm thét liên tục, giận dữ quát tháo: “Bọn yêu tộc và tiên đạo các ngươi dám giờ trò hèn hạ như thế! Hôm nay nhất định ta phải giết sạch không chừa một mống!”

Vốn vừa rồi Chu Thanh đang chật vật ứng phó, phải cố hết sức mới cầm cự được, thế mà chẳng biết ở đâu xuất hiện ra nhiều cao thủ như thế. Mỗi người đều có thực lực không tồi nên cho dù Bạch Khởi đã dùng toàn lực cũng không thể ngăn cản nổi, liên tục bị chém lên người, tạo thành vô số bạch ấn.

Ngao Nghiễm liếc thấy sơ hở, lập tức vung kiếm chém lên thân trên của Bạch Khởi một cái. Chỉ nghe âm thanh leng keng vang lên, ngơ đầu thanh bảo kiếm lại bị mẻ một miếng! Ngao Nghiễm kinh hãi, không ngừng huy kiếm, nhưng trong lòng thầm suy nghĩ: “Toàn thân trên dưới không có bất kỳ lỗ hổng nào thì làm sao hạ thủ hẳn được đây?”

Bạch Khởi liều mạng đánh văng một gậy của Ba tướng quân, sau đó lấy từ trong hư không ra một cái tiểu đỉnh màu xanh tề lên đỉnh đầu. Một đạo kim quang chợt phóng xuất, hóa thành 12 hình ảnh. Sau khi ngưng tụ lại thì hiển hiện ra 12 nhân ảnh bằng kim loại cao to.

Mười hai kim thân này đều cao hơn hai trượng, thể cách hùng tráng, toàn thân kim quang lấp lánh, nhưng diện mạo hết sức dữ tợn hung ác, trên miệng chúng không ngừng bật lên tiếng cười khanh khách, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kim thiết va chạm nhau. Có điều đại đa số các kim nhân này đều bị mất tay, thiếu chân, thân thể chỗ thì lồi lõm, chỗ thì sứt sẹo, dường như không được trن vẹn cho lắm. Nhưng những kim nhân này có uy lực rất mạnh, tất cả đồng loạt quay xung quanh Bạch Khởi, dùng thân thể của mình chặn lại mọi binh khí đang công kích của các yêu vương.

Ba tướng quân nhảy vọt lên, từ trên cao bổ nhào xuống một gậy trúng vào đầu của một kim nhân. Lập tức hỏa tinh văng tung tóe, tiếng kim thiết dữ dội kêu vang, truyền ra bên ngoài thật xa. Vô số độn quang ở gần đó liên bay tới, thì ra do bọn họ đánh nhau trên Đồng Hải tạo tan dư âm thanh thể quá lớn nên đã kinh động toàn bộ tu sĩ ở các hải đảo và núi non gần đó.

Kim nhân liên huy vũ nắm đám, thân thể khổng lồ lại nhẹ nhàng phiêu hốt như con gió, quyền đầu cũng không hề phát ra âm thanh, cùng mọi người giao chiến quyết liệt.

“Tên Bạch Khởi này lấy từ đâu ra những tên kim nhân rách rưới này áy nh?”

Chu Thanh vẫn trầm đầu với Bạch Khởi, không dám buông lỏng. Nhưng khi hắn nhìn thấy có nhiều tu sĩ như vậy trợ trận thì lập tức ẩn tàng thực lực, tranh thủ xả hơi. Nhưng cả đám tu sĩ này hợp lại vẫn chưa đủ sức thu thập được Bạch Khởi. Trong mắt Chu Thanh giờ đây bọn họ quả thật quá yếu ớt! Nhưng hắn cũng nhận thức được bây giờ mình biến thái đến cỡ nào, vừa tu luyện công pháp độc nhất vô nhị để ngưng tụ nghiệp lực, lại đón nhận kiến thức từ thái cổ hồng hoang của Thiên Ma Thần, kinh nghiệm hơn ức vạn năm tu luyện đã truyền cho hắn không ít bản năng chiến đấu, chưa kể suốt hơn một tháng qua tôi luyện trong khe hở của tam giới, cộng thêm trên người hắn có một siêu cấp pháp bảo là Thất Bảo Diệu Thụ hết sức thần thông nên đương nhiên cảm thấy bọn người Ngao Nghiễm, Lão Ưng yếu đi nhiều.

Khi 12 kim nhân có thân thể không toàn vẹn xuất hiện trước mắt, trong lòng Chu Thanh kinh ngạc vô cùng. Mười hai kim nhân này vốn dùng ngũ kim thượng thượng và Cửu Châu linh khí thu thập khắp thiên hạ để rèn luyện, chính là pháp khí của Vu Môn, được sử dụng để triệu hoán thân thể còn lưu lại của Thập Nhị Tổ Vu. Sau khi Hóa Huyết đao bị luyện Thập Nhị Tổ Vu không thể ngưng tụ ra thân thể chân chính được nữa nên đành phải bắt đặc dĩ mượn kim nhân để thay thế.

“Chư vị đạo hữu! Đây chính là kim nhân mà Doanh Chính Đại Vu năm xưa chế tạo. Cũng chính bọn kim nhân này đánh Câu Trần Đại Đế bị thương!” Lão Ưng vừa thấy kim nhân xuất hiện thì lập tức thất kinh, kêu lên mấy tiếng.

Câu Trần Đại Đế chính là người có tu vi cao nhất trong bốn vị đại đế của Thiên giới, cơ hồ có tương lai nối bước đi theo Tam Thánh đạo tôn. Năm xưa sau khi cùng Doanh Chính đánh một trận thì đôi bên đã đồng quy vô tận, hình thần cùng bị hủy diệt. Lúc bấy giờ Doanh Chính phải nhờ đến 12 kim nhân này trợ trận mới có thể đánh ngang sức với Câu Trần đại đế. Mà những khiếm khuyết trên thân thể của các kim nhân này cũng là vết tích bị hủy hoại trong trận chiến năm xưa. Sau này dù đã rơi vào tay Bạch Khởi nhưng chúng cũng chẳng thể khôi phục lại đầy đủ hình dạng như trước nữa, chứ nếu không thì tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Chu Thanh đã phải chịu cảnh chết mà không có đất chôn thân rồi!

“Kẻ này quả nhiên là Đại Vu Bạch Khởi!” Trong lòng Ngao Nghiễm rột cục cũng đã khẳng định được điều này. Mười mấy tu sĩ liền chia tách ra, mỗi người đấu với một kim nhân, phía dưới Long thái tử Ngao Thành cũng vọt lên. Lại thêm nhị thái tử Ngao Anh cũng thống lĩnh hai mươi vạn thủy binh tới trợ trận. Hai bên hợp lại, hơn 40 vạn thủy binh tướng lĩnh dốc hết toàn lực, đan chặt lấy chiến trường này đến không còn kẽ hở, chưa kể ở xa xa còn có mấy vạn tu sĩ phân ra pháp bảo, tế ra quyền cước để trợ giúp bọn người Lão Ưng chống đỡ với kim nhân.

Chu Thanh thì đang cùng Bạch Khởi giao đấu. Bạch Khởi hiện tại đã khôi phục toàn bộ công lực, khiến cho Chu Thanh một lần nữa lại rơi vào thế toàn lực phòng thủ. Thất Bảo Diệu Thụ vốn là một loại pháp bảo phòng ngự cực kỳ cường đại nhưng rốt cục cũng phải vất vả lắm mới chống chọi được trước thế công của địch nhân. Bất chợt chẳng biết từ đâu xuất hiện binh khí bay đầy trời như châu chấu lao về phía Bạch Khởi, thì ra đó chính là hơn một vạn thủy binh ở phía sau tới tương trợ cho Chu Thanh.

Bạch Khởi làm sao có thể né tránh được nữa bởi hơn 40 vạn thủy binh đã phong tỏa kín hết hư không, cũng chẳng thể bỏ chạy nên đành lãnh trọn vô số binh khí oanh kích lên thân mình. Cũng may hắn có tám thân bất tử nên không nguy hiểm đến tính mạng, tuy nhiên thân hình cũng chấn động một phen, nhất là trong số đó, những loại binh khí của các thủy binh lão luyện tế xuất có lực đạo khá mạnh. Cho nên Bạch Khởi phải tạm ngưng công kích để xoay sang ứng phó với đám binh khí, bởi lẽ các thủy binh lại chia làm mấy trăm đội, tiếp tục phóng xuất binh khí, ô ạt lao tới như từng con từng con sóng dữ.

“Quả nhiên kiến nhiều cũng có thể quật chết voi mà! Huân luyện nghiêm chỉnh đúng là có khác!” Chu Thanh đối với tổ chất của các thủy binh này cũng phải kinh ngạc, thủ pháp sử dụng binh khí của họ đều cao minh hơn rất nhiều so với những vị đại trưởng lão của các môn phái tại nhân gian: “Hôm nay coi như lão tử ta có thêm được kiến thức mới, thì ra thần tiên đánh nhau còn có thể được như vậy!”

Sau khi buông ra mấy câu cảm thán, Chu Thanh lập tức bay người tới tiếp tục đối chiến cùng Bạch Khởi. Có sự trợ giúp của nhiều thủy binh như thế nên Chu Thanh dần dần lấy lại thế cân bằng với Bạch Khởi.

Thân hình Bạch Khởi bật dậy một cái, không thèm né tránh nữa mà2 mặc sức cho binh khí va vào người. Hấn nghiêng chặt hàm răng đến mức phát ra thành tiếng, lộ rõ ý muốn giết Chu Thanh bằng mọi giá mới hả dạ được.

“Hào gia hòa! Thật là sáng khoái mà! Hôm nay bốn tướng quân được chém giết thật là sáng khoái!” Ba tướng quân bị kẻ địch của mình là một kim nhân tung quyền đánh nát hết toàn bộ khôi giáp bên ngoài nên điên cuồng gào to mấy tiếng, sau đó để lộ ra pháp thân 3 đầu 6 tay, cầm 3 cây đại bổng lao vào tên kim nhân loạn đả một trận. Phía sau lưng hắn lại có hơn 1 vạn thủy binh ném ra binh khí để tương trợ, chiến đấu ác liệt.

Lão Ưng, Lão Quý cùng đám tu sĩ còn lại cũng có thủy binh trợ lực, còn phía nhĩ thái tử Ngao Anh thì đang không ngừng điều động thủy quân, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã tập hợp được một lượng binh khí phổ thiên cái địa, dày đặc như châu chấu trên mặt biển. Thủy quân chỉ chít nhiều không đếm xuể, chắc ít nhất cũng phải hơn một trăm vạn.

“Long vương, bản đạo xin được tới để trợ trận!”

“Bản đạo cũng tới!”

“Đại Vu xuất thế, sinh linh đồ thân! Trừ ma diệt quái là chuyện đại nghĩa, bản đạo cũng xin được giúp một tay!”

Các tu sĩ vừa mới xuất hiện lúc này đã hỏi rõ Long nhĩ thái tử ngọn ngành sự việc. Một vài vị có dạ hạnh cao minh, đạt tới Thiên tiên vị vội vàng tể xuất ra pháp bảo để trợ giúp các tu sĩ đang chiến đấu với 12 kim nhân kia.

Ngao Nghiễm bay ra khỏi vòng chiến, nhìn thấy Bạch Khởi và 12 kim nhân bị vây ở bên trong, không thể thoát thân, còn các đạo hữu của mình cũng không có gì nguy hiểm. Nhưng vây khốn bọn họ thì dễ, chứ nếu muốn giết chết những người này thì với tình hình trước mắt, e là có đầu thêm một năm, hai năm hay mười năm cũng không thể làm được.

“Chư vị đạo hữu hãy xuất toàn lực để cầm chân bọn chúng! Bỏn vương lập tức khởi thân thượng tấu Thiên đình, ra mắt Ngọc Đế, mời thiên binh thiên tướng tới đây tiêu diệt Đại Vu!”

“Ngao Anh! Con mau triệu tập thêm 50 vạn thủy quân nữa để bổ hạ Quỷ Thủy đại trận! Phải nắm chắc trận thế, ngàn vạn lần không thể để cho Bạch Khởi trốn thoát!”

Ngao Nghiễm âm thầm truyền âm cho mọi người rồi lập tức thoát thân, vội vã lao xuống đáy biển. Sau khi mặc hoàng bào, đội vào triều phục, ông ta liền trèo lên tọa kỵ của mình là một con Tị Thủy Kim Tinh thú ra., bốn vó sinh phong, xông thẳng lên trên trời, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng nữa.

“Muốn cầu viện thiên binh thiên tướng à? Đúng là mượn đao giết người mà! Bản chân nhân còn chưa được tận mắt chứng kiến hình dạng của thiên binh thiên tướng đây! Hôm nay được dịp đại khai nhân giới rồi! Bạch Khởi ơi là Bạch Khởi, Vu Môn các ngươi thật là thâm hiểm, so với con chuột nhất sợ là còn thâm hiểm hơn rất là nhiều đó!” Chu Thanh nghe thấy Long vương truyền âm như vậy nên trong lòng không ngừng cười trộm.

Khoảng cách giữa Tiên giới và Thiên giới không có xa xôi như trong tưởng tượng của nhiều người, cũng chẳng cần xuyên qua khe hở một tam giới, mà chỉ cần trực tiếp xông thẳng lên trên trời, vượt qua lôi hỏa cương phong khoảng vài chục vạn dặm là tới rồi!

Lúc đầu trong lòng Ngao Nghiễm dự tính bắt Bạch Khởi, sau đó tấu lên Thiên đình để lập công. Nhưng nào ngờ đâu Bạch Khởi lại biến thái đến như vậy, nếu muốn bắt hắn chỉ bằng thực lực hiện tại là điều bất khả thi. Hay nói trắng ra, không nhờ có Chu Thanh cầm cự thì chắc cả Long cung cũng bị Bạch Khởi phá hủy rồi.

“Đạo nhân kia cũng thật là lợi hại, có thể cùng Bạch Khởi đánh nhau chết sống một tháng, e là so với Chân Vũ Đẳng Ma đại đế cũng không thua kém là bao...tức lúc nào lại xuất hiện một nhân vật cường đại như thế nhỉ? Nếu ta mượn hơi người này thì Long cung ta đâu còn e ngại thần thánh phương nào nữa?”

Trong đầu Ngao Quảng không ngừng suy tính mấy lượt, đúng lúc này lôi hỏa bắt đầu quất vào mặt, nhắc nhở cho ông ta biết mình đã sắp tới địa phận của Thiên giới. Đương nhiên Ngao Nghiễm không xem lôi hỏa này ra gì, ông ta nhẹ nhàng xuyên thủng chúng, lại vượt qua hơn 3 ngàn dặm cương phong nữa thì tiến nhập một địa phương có cương phong mạnh gấp nhiều lần khi nãy, so với gió lốc tại Nhân gian giới chắc phải mạnh hơn đến cả vạn lần. Nếu người nào không có Thiên tiên vị mà bước vào đây ắt hẳn sẽ bị xoắn thành bụi phấn, thân hình tiêu diệt. Ngao Nghiễm vẫn hết sức thông thả, trong nháy mắt đã bay được thêm ba canh giờ, cuối cùng đặt chân tới Thiên giới.

Thiên giới này có tiên vân lượn lờ, gió thơm bay từng cơn, vô số mây trắng chẳng biết từ đâu ra kết thành biển mây trắng toát vô biên vô hạn. Ngao Nghiễm vừa mới tới nơi thì có một người cười một con tuần mã cao lớn bước ra đón. Trên thân con tuần mã này có khối đen lượn bay, đầu mọc một cái sừng, tên của nó là Độc Giác Ô Yên thú. Trong tích tắc, nó đã đến trước mặt Ngao Nghiễm.

“Đồng Hải Long Vương đi đâu thế? Hôm nay không phải là ngày thượng triều, chẳng hay ngài đến đây có việc gì?” Người nọ nhận ra là Ngao Nghiễm, liền vội cất tiếng hỏi.

Ngao Nghiễm vừa nhìn thấy người này, lập tức kéo Tị Thủy Kim Tinh thú lại, chấp tay nói: “Nguyên lai là Thất Sát Tinh Quân! Lão Long ta hôm nay có việc gấp cần bẩm báo Ngọc Đế nên mới từ hạ giới đi lên đây! Hôm nay Tinh quân có thời gian rảnh để đi dạo à?”

“Bỏn Tinh quân không phải đi dạo mà là có công vụ. Vốn Vương Mẫu Nương Nương biết Độc Giác Ô Yên thú của ta cước trình mau lẹ nên mới bảo ta đến Quảng Hàn cung để đưa tin, giờ này mới trở về, đang định phục chỉ đây. Ta thấy Long Vương nên đến chào hỏi mấy câu ấy mà. Bỏn Tinh Quân xin

cáo tử.” Nói xong, Thất Sát Tinh Quân vội vội vàng vàng hướng về phía Dao Trì cung của Vương Mẫu.

Ngao Nghiễm biết Thất Sát Tinh Quân này chính là một mãnh tướng của Thiên giới, nếu luận về chiến đấu thì e là không hề dưới Na Tra.

“Ôi, trong Tinh Quân oai phong lẫm liệt như thế mà lại không có lấy nửa khắc thanh nhàn! Biết thế này thì ngay từ đầu lão Long ta không cần vào triều mà tự lập làm vua, tự xưng vương thì chẳng phải tốt hơn bây giờ nhiều rồi sao!” Ngao Nghiễm nhìn Thất Sát Tinh Quân lật đật hối hả, trong mắt có chút ý đùa cợt.

Lúc này chợt vang lên một tiếng chuông, sau đó tiên âm nổi lên, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một cánh cửa rộng lớn tới trăm ngàn trượng, có hai cây đại trụ kim bích huy hoàng dựng thẳng lên. Ngàn con thủy khí, vạn đạo hà quang không ngừng phun xuất, tiên hạc linh cầm bay múa. Phía trên bài phông có khắc ba chữ “Nam Thiên môn” thật to

Hai bên Nam Thiên môn có 4 vị thần tướng đang đứng. Mỗi người đều thân cao 3 trượng, trong tay họ lần lượt cầm một thanh bảo kiếm, một cây đàn tỳ bà, một cây bảo tán (cây dù) và một cái khiên có hình hoa điều. Đây chính là Tứ Đại Thiên Vương gác cổng Nam Môn là Tăng Trưởng Thiên Vương, Nghiễm Mục Thiên Vương, Đa Văn Thiên Vương và Trì Quốc Thiên Vương.

“Đông Hải Long Vương, hôm nay không phải là ngày thượng triều, chẳng hay ngài đến đây có chuyện gì?” Nghiễm Thiên Vương nhìn thấy Ngao Quảng vội vàng lên tiếng hỏi.

“Ta có việc gấp muốn bẩm báo ngọc đế, phiền Thiên Vương chuyển lời hộ một tiếng!”

Ngao Nghiễm vội vàng xuống ngựa, sau đó chấp tay nói. Tứ Đại Thiên Vương không những là hộ pháp ở Thiên cung mà đối với Tây Phương cực lạc cũng có quan hệ rất sâu, nên tất nhiên Ngao Nghiễm không dám thất lễ.

“Chúng ta đều là đồng liêu, tuy hai mà một, Long Vương không cần đa lễ! Xem ra quả thật Long Vương có việc cấp bách, ta sẽ lập tức đi thông tri ngay!”

Tăng Trưởng Thiên Vương khách khí mấy câu, sau đó tiến vào bên trong Nam Thiên môn. Tứ Đại Thiên Vương này ngày thường cùng Long Vương quan hệ không tồi, lại thường xuyên được ông ta biếu tặng chút ít kỳ trân dị bảo, thủy tộc mỹ nữ đến phủ nên đương nhiên có không ít hảo cảm với Long Vương. Tính ra, canh gác ở Nam Thiên môn là một công việc hết sức béo bở, bởi lẽ có khá nhiều tiên nhân phải nhờ cậy đến bọn họ để giải quyết công việc, trong số đó Long Vương là người cung phụng nhiều nhất, cho nên Tứ Đại Thiên Vương đối với ông hết sức khách khí, không hề trì hoãn hay gây khó khăn gì.

Nghiễm Mục Thiên Vương hỏi: “Long Vương, rốt cục có chuyện gì đã xảy ra? Tại sao ngài lại hốt hơ hốt hải đến đây, lại trông có vẻ lo lắng đến thế kia? Chẳng lẽ có yêu vương làm loạn ở hạ giới à?”

“Hôm nay ta và Hoa Quả Sơn Ba tướng quân...” Long Vương còn chưa nói hết câu thì Tam Đại Thiên Vương đã vểnh tai lên. Khi tất cả vừa nghe thấy ba chữ “Hoa Quả Sơn” phát ra từ miệng của Ngao Nghiễm thì đều giật mình kinh hãi, không nói lên lời.

“Ta bảo lão Long này, ngài chộc ai không chộc mà lại động đến Hoa Quả Sơn à? Mau mau chuẩn bị, cố gắng nặn ra một khuôn mặt tươi cười dễ đến Thiên cung cầu tình với Ngọc Đế! Có điều Ba tướng quân này rất coi trọng nữ sắc, ngài gả con gái đi là xong chuyện thôi! Tránh làm cho hấn nổi cáu!” Nghiễm Mục Thiên Vương liên tục thở dài, các vị Thiên Vương còn lại cũng gật đầu lia lịa, thể hiện thần sắc đồng cảm với Ngao Nghiễm.

“Các vị Thiên Vương nghe ta nói cho hết lời đã!” Thấy bọn họ đã hiểu lầm mình, Ngao Nghiễm đành cười khò, đem mọi việc thuật lại một lượt.

“Cái gì? Đại Vu Bạch Khởi à?” Phản ứng của vị Thiên Vương càng thêm mãnh liệt.

Ngao Nghiễm đang muốn nói thêm thì lúc này Tăng Trưởng Thiên Vương đã quay lại, đi bên cạnh là một vị tiên quan. Vị tiên quan này hướng Ngao Nghiễm thi lễ một cái rồi nói: “Đông Hải Long Vương, Ngọc Đế cho mời ngài lên Linh Tiêu Bảo Điện để tấu sự tình!”

Ngao Nghiễm vừa nghe vậy, vội vàng đứng lên từ biệt Tứ Đại Thiên Vương, sau đó cột Tị Thủy Kim Thú ở ngoài cửa Nam Thiên môn rồi đi theo tiên quan bước vào trong.

Thiên cung có 33 tầng trời, từ dưới lên trên lần lượt là Khiển Vân cung, Tì Cát cung, Ngũ Minh cung, Thái Dương cung, Hóa Nhạc cung...tầng cao nhất chính là nơi ở của Ngọc Đế, gọi là Đẩu Ngu cung. Trong mỗi cung đều có ít nhất một tòa đại điện riêng. Tổng cộng có tất cả 72 điện gồm Triều Hội Điện, Linh Hư Điện, Bảo Quang Điện, Thiên Vương Điện, Linh Quang Điện... trong đó tòa điện ở tầng cao nhất của Đẩu Ngu cung chính là Linh Tiêu Điện.

Đẩu Ngu Cung này nằm ngay giữa trung ương, ở phía dưới một tầng là Bắc Đẩu Cung, là nơi ở của Chân Vũ Đẳng Ma Đại Đế, còn Câu Trần Cung là nơi cư ngụ của Câu Trần Đại Đế, Tử Vi Cung là nơi nghỉ của Tử Vi Đại Đế. Thiên cung này hết sức rộng lớn, trông như là vô cùng vô tận. Trong cung có cầu vồng tương liên, vân hải lượn lờ, trong biển mây có ngũ thái tiên liên, lại có cá chép vàng đang bơi lội.

Ngao Nghiễm cùng vị tiên quan im lặng cất bước đi mà không nói gì. Phút chốc đã đến Linh Tiêu Điện. Ngay từ phía ngoài là một con đường làm bằng bạch ngọc rộng chừng 10 dặm dẫn thẳng lên trên điện, bên trên có vô số huyền tiên tay cầm họa kích, nếu so với binh tằm tượng cá trong phủ Long cung cũng phải cao hơn mấy bậc. Xét về thực lực thì những tiên nhân mới đắc đạo đều không đủ tư cách để sánh với những người này.

Ngao Nghiễm đứng ở bên ngoài điện đề dọ, bên trong đã sớm có một vị tiên quan khác vào thông tri. Một lúc sau, một hồi chuông thanh thúy liên vang lên, tiên quan bước ra dẫn Ngao Nghiễm vào trong.

Bên trong của Linh Tiêu Điện, người ngồi ở phía trên cùng chính là Thiên Thượng Thánh, Đại Từ Nhân Giả Ngọc Hoàng Đại Đế. Trên tay ông đeo chuỗi ngọc lấp lánh, trông không rõ diện mục, phía dưới là Trương, Hứa, Khâu, Cat1 Tứ Đại Thiên Sư. Kế tiếp nữa là Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh, Tam Thái Tử Na Tra, Trường Canh Tinh Quân, Thái Bạch Kim Tinh; lần xuống bên dưới nữa là Vương, Dương, Cao, Lý Tứ Đại Nguyên Soái. Võ tướng đứng riêng một bên, tiên khanh đứng riêng một bên.

Ngao Nghiễm bước vào, khấu đầu quỳ phục ở trên điện, tiên quan bên cạnh Ngọc Đế liền lên tiếng hỏi: “Long thần Ngao Nghiễm ở hạ giới muốn tấu trình chuyện gì?”

“Vi thần vì có sự tình cấp bách nên chưa kịp viết biểu văn, thỉnh bệ hạ thứ tội!” Ngao Nghiễm vẫn phục ở trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên.

“Ngao Nghiễm lớn mật, dám không viết biểu văn, lại còn kinh động đến bệ hạ là tội đại bất kính! Theo như giới luật mà nói thì khó tránh khỏi chịu phải một đao trên Long đài!” Một người phóng ra khỏi đám đông, chỉ tay vào Ngao Nghiễm đang quỳ trên mặt đất mà hô to.

Ngao Nghiễm lặng lẽ nhìn người nọ, trong lòng thầm kêu khổ. Thì ra là người này chính là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra. Lúc này Na Tra thân mặc khôi giáp, mặt như quan ngọc, răng trắng mắt sáng, thân hình cao to, tiêu sái tuấn lãng vô cùng, rành rành một bậc kỳ tài thiếu niên, anh khí bức người, xét theo hình dáng bên ngoài của Nhân gian giới thì khoảng 18-19 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 205: Câu Trần (1-3)

“Nếu là Bạch Khởi Đại Vu xuất thế thì Long Cung thủy tộc của khanh có thần thông gì mà đủ sức cầm chân hắn?” Ngọc Đế trầm ngâm giây lát rồi lên tiếng, trong giọng nói có chút ngạc nhiên.

“Vi thần nào dám lừa gạt bệ hạ. Lúc bấy giờ tiểu thần đang mở tiệc tại Long Cung để chiêu đãi yêu vương tứ phương, đột nhiên trên mặt biển có tiếng nổ lớn đến thiên băng địa liệt, khiến cho ngay cả Thủy tinh cung cũng suýt bị sập. Tiểu thần cùng chư vị yêu vương liền ra ngoài xem xét sự tình thế nào thì thấy một đạo nhân đang cùng với Đại Vu Bạch Khởi đánh nhau đến bất phân thắng bại. Tiểu thần và mọi người liền xông đến trợ trận, lại điểm thêm 20 vạn thủy binh tới. Bạch Khởi thấy khó có thể chống cự được nên thả 12 tên kim nhân ra để trợ giúp. Tiểu thần thấy vậy nên mới đoán ra hắn chính là Đại Vu Bạch Khởi.”

Ngao Nghiễm nhanh chóng giải thích rõ tình hình: “Tiểu thần lại điểm thêm trăm vạn thủy binh, cùng chư phương yêu vương đồng loạt vây khốn Bạch Khởi. Đạo nhân kia vẫn đang giao tranh quyết liệt cùng với hắn, những người còn lại phân ra chống cự với đám kim nhân. Cũng may nhờ có Ba tướng quân ở Hoa Quả Sơn trợ trợ nên mới miễn cưỡng cầm chân được Bạch Khởi, tuy nhiên không thể gây thương tổn gì cho hắn được. Vì vậy tiểu thần mới mạo muội đến đây quấy nhiễu bệ hạ, mong bệ hạ tha thứ tội bất kính của tiểu thần!”

“Được rồi, Ngao Nghiễm! Lần này khanh làm rất khá, chẳng những không có tội mà ngược lại còn có công lớn! Nay Đại Vu Bạch Khởi đã xuất thế, chắc chắn không ngoài mục đích triệu hoán Thập Nhị Tội Vu. Nếu điều đó xảy ra thì chỉ e khi ấy sinh linh đồ thần, đại hòa khôn lường! Cũng may ‘núi này cao còn có núi khác cao hơn’, không biết đạo nhân chiến đấu cùng Bạch Khởi tên là gì mà lại có thần thông như thế nhỉ?”

Ngọc Đế không hề tỏ vẻ gấp gáp mà còn hỏi ngược lại Ngao Nghiễm.

Ngao Nghiễm phục người thưa: “Chuyện này thì tiểu thần cũng không biết, chỉ thấy đạo nhân kia mặc Cửu Nhật Kim Ô pháp y, cầm trong tay một đoàn thất thái quang hoa giao chiến với Bạch Khởi. Quang hoa của người này biến ảo thành 18 món binh khí, thần thông khó lường, dù rơi vào thế hạ phong nhưng không nguy hiểm tính mạng. Trong lúc y nói chuyện, tiểu thần nghe trộm được rằng hắn và Bạch Khởi chiến đấu với nhau trong khe hở của tam giới đã hơn một tháng, nay mới đánh tới Tiên giới này. Cũng nhờ có đạo nhân này chế trụ Bạch Khởi mà tiểu thần mới có thể thoát thân được đến đây để bẩm báo bệ hạ!”

“Được rồi! Chư vị khanh gia, Đại Vu chính là kẻ thù chung của tam giới, không những chúng có pháp lực thông huyền mà lại còn rất khó tiêu diệt. Vậy nay ai có thể lĩnh ấn xuống hạ giới để thu phục hắn đây?” Ngọc Đế đảo mắt nhìn quanh một lượt đại điện.

“Vi thần nguyện ý xung phong đi trước! Tiêu diệt Đại Vu, đem lại bình yên cho tam giới!” Na Tra nhanh chóng xông ra, chấp tay nói với Ngọc Đế.

“Làm vậy không ổn! Tam Đàn Hải Hội Đại Thần mặc dù pháp lực cường đại, nhưng Đại Vu Bạch Khởi lại có bất tử chi thân. Năm đó Chân Vũ Đấng Ma Đại Đế cũng không thể giết chết hắn được. Có câu ‘vô quyết dày có móng tay nhọn’, nếu Bạch Khởi Đại Vu lại lần nữa xuất thế thì thỉnh Chân Vũ Đấng Ma Đại Đế xuất quan thu phục hắn là thượng sách. Còn Tam Đàn Hải Hội Đại Thần có thể đi trước hỗ trợ, đề phòng Bạch Khởi kia bỏ chạy.”

Thái Bạch Kim Tinh là đại thần được Ngọc Đế sủng ái, người này đa mưu túc trí, ý niệm trong đầu vừa chuyển liền bước ra tấu.

Na Tra nghe vậy cũng âm thầm gật đầu. Hắn không phải kẻ ngốc, ngược lại còn hết sức khôn ngoan. Lần này mượn cơ đòi Ngọc Đế phái mình xuống hạ giới, thật ra là để nhân cơ hội mà chơi đùa một phen. Nếu đã có ý chỉ của Ngọc Đế thì cha hắn cũng không thể nhiều lời được. Đại Vu Bạch Khởi là ai, Na Tra đương nhiên biết rõ. Ngay cả Chân Vũ Đấng Ma Đại Đế cũng phải tốn hao tâm kế mới vây khốn được y, thì cho dù Na Tra có tự phụ đến

đâu cũng phải biết lượng sức. Giữa hấn và một trong Tứ Đại Đế vẫn còn có khoảng cách rất xa.

Na Tra trao đổi ánh mắt với Thái Bạch Kim Tinh một cái, sau đó nhìn Ngọc Đế để chờ đợi ý chỉ.

“Bệ hạ, vì thần cho rằng làm vậy ắt hấn sẽ kinh động tới Chân Vũ Đại Đế. Nếu hạ giới đã xuất hiện người có pháp lực huyền thông, có thể cùng Bạch Khởi giao tranh hơn một tháng trong khe hở của tam giới thì pháp lực chắc cũng không thua Chân Vũ là bao. Chẳng qua Bạch Khởi có tâm thần bất tử, mọi loại pháp bảo đều không thể đã thương được hấn, cho nên thần xin được tiến cử một người đủ sức phá vỡ được bất tử chi thân của Bạch Khởi!” Trương Đạo Lăng thiên sư đứng ở bên phải bước ra khỏi tấu.

“À, người mà Trương thiên sư nói là ai vậy?” Ngọc Đế hỏi.

“Nghe nói Đào Hoa Tinh Quân sở hữu 40 thanh Thái Dương kim châm, có sở trường công phá thân thể kẻ khác, vừa vận kết hợp với Thất Sát Tinh Quân vốn có tốc độ cực nhanh. Hai người này mà liên thủ thì có thể tốc chiến tốc thắng, khỏi phải lao sư động chúng để tránh cho đám yêu vương hạ giới coi thường lời nói của Thiên giới chúng ta”.

“Tốt, làm vậy cũng được. Thất Sát Tinh Quân và Đào Hoa Tinh Quân khi còn sống là vợ chồng nên không cần câu nệ gì. Hai khanh mau cưỡi Độc Giác Ô Yên thú xuống trần làm tiên phong, theo tình hình mà hành sự!” Ngọc Đế sai người truyền Thất Sát Tinh Quân và Đào Hoa Tinh Quân tới.

“Tam Đàn Hải Hội Đại Thần, khanh dẫn 5 vạn thiên binh bày thiên la địa võng, nhất định phải bắt cho bằng được Bạch khởi!”

Na Tra lĩnh mệnh lui ra ngoài.

Ngọc Đế trầm giọng phân phó, khí thế uy nghiêm, chúng tiên nhân cũng yên tĩnh trở lại.

“Truyền Cửu Thiên Nguyên Phổ Hóa Lôi Thần Thiên Tôn tới đây!” Ngọc Đế vừa hạ lệnh, lập tức có tiên quan bước ra truyền đạt.

Ngao Nghiễm cũng đứng ở một bên cùng với đám tiên khanh, đối diện với đám võ tướng. Người đứng đầu bên phe võ tướng là Thác Thập Thiên Vương. Lý Tịnh Vì Ngao Nghiễm có chút hiềm khích với nhi tử của Lý Tịnh nên đôi bên không muốn đứng chung một bên.

Lại qua một lúc sau, từ ngoài Linh Tiêu Điện bỗng có một bóng người đi vào. Chỉ thấy người này mặt vàng râu dài, mặc đạo y màu đỏ, ở chính giữa mi tâm có một con mắt, thân hình cao lớn khôi ngô, thấy Ngọc Đế cũng không quỳ xuống mà chỉ khom người một cái, sau đó nói: “Thần Văn Trọng tham kiến bệ hạ!”

Cúng tiên khanh cùng thiên thần võ tướng thấy vậy cũng không ai trách cứ gì, mà thật ra cũng chẳng ai có chức trách để làm việc này, duy có Thác Thập Thiên Vương vừa nhìn thấy Văn Trọng thì nét mặt có chút mất tự nhiên.

“Văn khanh gia, khanh mau dẫn 24 bộ Lôi Thần thiên quân xuống hạ giới, chờ cho Tam Đàn Hải Hội Đại Thần vây khốn Bạch Khởi xong thì đồng loạt dùng Thiên Lôi phách hấn, nhất định phải tiêu diệt tên Đại Vu ma đầu này, tránh tai họa cho thương sinh. Ngao Nghiễm, khanh làm nhiệm vụ dẫn đường cho chúng khanh gia, chờ tiêu diệt xong ma đầu, công đức vô lượng của chư vị đều sẽ được luận công ban thưởng!”

Lúc Ngọc Đế giảng ý chỉ xuống thì trong lòng đã sớm có tính toán sắp đặt, so với bậc đế vương ở nhân gian thì ông quả là kẻ hùng tài đại lược.

Lôi Thần Thiên Tôn Văn Trọng lĩnh mệnh, chúng tiên gia cao giọng hô to: “Bệ hạ anh minh!”

“Chư vị khanh gia, bài triệu. Lý thiên vương, Thái Bạch Kim Tinh, các khanh ở lại, theo trẫm đến Phê Hương Điện.” Ngọc Đế phát hoàng bào một cái, lập tức có tiên nữ bước tới hầu hạ, đưa vào hậu cung.

Chúng tiên khanh sau khi rời khỏi Linh Tiêu Điện thì lập tức bàn luận sôi nổi. Khi ra tới ngoài cổng Nam Thiên môn, mọi người mới thể hiện cấp bậc và vị trí của mình. Có người nhắc lên độn quang, có người cưỡi ngựa, hoặc tọa kỵ khác. Trong cõi Thiên giới này, trừ Thiên Cung ra thì bao phủ bên ngoài đều là mây trắng. Trong biển mây chính là nơi ở của các vị thần tiên, là nơi để họ tu dưỡng tiên đạo của mình. Thu thập Bạch Khởi cái gì, Đại Vu cái gì, bọn họ không cần quan tâm. Chỉ cần về tới nhà của mình, an tâm tu đạo là được rồi.

Thiên thần thì còn có chức trách và nhiệm vụ, phải nghe hiệu lệnh của Ngọc Đế, nhưng những tiên nhân như bọn họ thì đều hết sức tiêu dao nhàn tản. Hoặc là chuyên tâm tu đạo, hoặc đánh cờ, uống rượu... Khi thì luyện đan, khi thì luyện khí. Lại có khi hạ giới khai sơn để thu môn đồ, tiêu sái vô cùng, không gì sung sướng bằng.

Lại nói Thác Thập Thiên Vương Lý Tịnh cùng với Thái Bạch Kim Tinh và Ngọc Đế 3 người đi về phía Phi Hương Điện. Sau khi Ngọc Đế liền ra lệnh cho hai vị dùng thần được ngồi rồi quát hầu cận ra ngoài, sau đó mới khai im khẩu: “Theo các khanh thấy thì phải đối phó với chuyện này như thế nào?”

“Bệ hạ anh minh, Bạch Khởi Đại Vu xuất thế quả thật có chút phiền toái. Nhưng nếu đã có Lôi Bộ chúng thần xuất quan thì không có gì phải lo lắng. Tuy nhiên vì thần có chút nghi hoặc, Bạch Khởi vốn bị Chân Vũ Đẳng Ma Đại Đế phong ấn trong Sơn Hà Xà Tắc đồ rồi mà, làm sao lại đi ra ngoài được?” Thác Thập Thiên Vương Lý Tịnh là tâm phúc của Ngọc Đế, vốn đã quen thương nghị đại sự nên cũng không đồng dãi mà trực tiếp nói thẳng ra mối nghi ngờ của mình.

“Ôi! Từ lâu Nhân gian giới đã là một đồng phế tích, chỉ còn sót lại một vài động thiên chật hẹp nhỏ bé là còn có linh khí. Người ở nhân gian ồ ồ không chịu được! Lại thêm gian trá xảo quyệt, nghiệp lực sâu nặng, nên thần tiên chúng ta cũng không muốn xuống đó để tránh dính phải nghiệp lực của thế tục, khó có thể tiêu trừ. Còn việc Bạch Khởi làm thế nào để thoát khốn cũng không cần thiết phải tra cứu. Tuy nhiên, người cùng Bạch Khởi giao tranh thì bệ hạ cần phải hết sức chú ý. Theo như ước đoán của cự thần, pháp lực thần thông của người này chỉ sợ không thua Chân Vũ Đẳng Ma Đại Đế. Bệ hạ

nên sớm tính toán, tránh để một Hoa Quả Sơn thứ hai xuất hiện!”

Thái Bạch Kim Tinh là một ông lão có đầu tóc, râu ria bạc trắng, lại thêm mặc một thân bạch y, phía trên trán có điểm một ngôi sao, tiền khí dạt dào. Lúc này ông đang ngồi đối diện với Ngọc Đế để thưa chuyện.

“Trẫm chính là vì chuyện này mới cảm thấy khó xử, do đó muốn thương lượng cùng nhị vị khanh gia. Theo như khanh gia nói, chuyện này nên giải quyết thế nào cho phải đây?” Hiển nhiên Thái Bạch Kim Tinh đã nói trúng tâm can của Ngọc Đế.

“Ha là cứ dùng biện pháp cũ, muốn trừ Bạch Khởi thì bệ hạ nên cho vùi đạo nhân kia lên, sau đó sắc phong quan chức, lôi kéo nhân tâm”

“Thái Bạch, ngàn năm trước ngài cũng đề ra phương pháp này, rốt cục dẫn đến một Hoa Quả Sơn xuất hiện! Lần này lại dùng nữa thì e là không ổn!” Thác Thập Thiên Vương Lý Tịnh vừa nghe vậy, vội vàng cười nói.

“Lần đó con khi kia tâm nhãn hẹp hòi, lại thêm bệ hạ quả thật phòng bị hơi quá sâu. Nay cự thần có một chủ ý, có thể một mũi tên mà bắn trúng hai con chim!” Thái Bạch Kim Tinh đã sớm biết Thác Thập Thiên Vương sẽ nói như vậy, nên mỉm cười, vuốt vuốt hàm râu tuyết trắng dài trả lời.

“Ồ! Khanh gia quả thật đa mưu túc trí, có diệu kế gì cứ nói ra!” Ngọc Đế sột sắng giọng.

“Khi xưa Tam Giáo đã chung tay lập nên Bảng Phong Thần, giúp Thiên Đình tuyển dụng nhân tài. Đáng tiếc Từ Vi Đại Đế, Chân Vũ Đại Đế, Câu Trần Đại Đế chỉ tuân theo phù triệu của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Lần này Thiên Đình ra hiệu lệnh, cho dù Bạch Khởi xuất thế thì e rằng Chân Vũ Đại Đế kia cũng sẽ không ra mặt. Còn Câu Trần Đại Đế đã bị hình thần câu diệt, khiến cho tứ đế thiếu mất một vị. Nay nếu bệ hạ sắc phong cho đạo nhân kia vào vị trí đang bỏ trống của Câu Trần Đại Đế, thứ nhất có thể lôi kéo nhân tâm, thứ hai Câu Trần Đại Đế vốn là thủ lĩnh của yêu tộc, nếu làm vậy khẳng định yêu tộc sẽ không phục, từ đó dẫn đến các yêu vương nơi hạ giới và đạo nhân kia kiếm chế lẫn nhau. Chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao?” Thái Bạch Kim Tinh nói.

“Chuyện này vẫn còn có chút không ổn, Câu Trần Đại Đế vốn được đích thân Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc phong. Nếu trẫm làm như thế sợ là sẽ gây ra không ít phiền toái.” Ngọc Đế nghe được lời này đã có chút động tâm, nhưng vẫn còn hơi do dự: “Ly khanh gia, ý khanh thế nào?”

“Bệ hạ, Tam Thanh tổ sư vốn ở ngoài 33 tầng trời, từ lâu đã không màng đến thế sự, ngay cả môn hạ đệ tử của họ cũng ẩn cư, do đó bệ hạ mới là người đứng đầu tam giới. Cho dù là Câu Trần Đại Đế thì cũng vẫn phải lấy bệ hạ làm chủ, nên chuyện này thần cảm thấy có thể làm được. Xem tình hình trước mắt, nếu quả thật đạo nhân kia có thần thông quảng đại như vậy thì về đến Thiên Đình ta phải là một hy sự mới đúng.” Lý Tịnh suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm mặt nói.

“Chuyện này cho trẫm cân nhắc một chút rồi sẽ định đoạt, các khanh về trước đi!” Ngọc Đế phát tay, cho hai người bọn họ áo lui, nhưng thật ra trong lòng đã định ra chủ ý.

Trở lại trận chiến kia, Chu Thanh bị Bạch Khởi đánh trúng một quyền văng ngược lại hơn mấy trượng.

Bạch Khởi đang định nhào tới vùng kiếm cát lấy thủ cấp của Chu Thanh thì bị vô số binh khí ngăn cản lại. Trường kiếm của hắn liền xoắn một cái, lập tức toàn bộ binh khí đều biến thành sắt vụn. Đám binh lính thủy tộc kia vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh nên phản ứng khá nhanh, vừa rồi mới kịp thời ra tay ngăn cản Bạch Khởi lại.

“Thật là lợi hại! Chẳng lẽ đây chính là thực lực của Đại Vu sao?”

Chu Thanh bị Bạch Khởi đánh trúng ngay giữa ngực, liền vận khí một chu thiên, lập tức không bị thương tổn gì. Thân thể của Bạch Khởi rất mạnh mẽ nhưng Kim Thân của Chu Thanh cũng không hề thua kém. Có điều hiện tại Bạch Khởi đã khôi phục toàn bộ công lực, mạnh đến quỷ thần khó lường, cho nên Sát Thần kiếm mới trở nên xuất thần nhập hóa, khiến cho Chu Thanh dần dần chống đỡ không nổi. Cận chiến vốn không phải là điểm mạnh của Chu Thanh, nên dù đã có chút kinh nghiệm nhưng vẫn có chênh lệch so với Bạch Khởi.

Hai người tiếp tục đánh nhau chết sống một chỗ. Có điều bây giờ Chu Thanh rất cẩn trọng, dốc toàn lực để phòng thủ. Những binh khí của đám thủy tộc vẫn liên tục đánh lên tám thân trần trụi của Bạch Khởi, để lại vô số bạch ấn, một số binh khí thậm chí bị phản chấn thành bột phấn luôn.

Ngao Anh thì chỉ huy thủy quân công kích 12 kim nhân. Trận kịch chiến trên Đông Hải lần này xem ra rất khó kết thúc êm đẹp.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên mây đen bỗng dưng từ trên trời rơi xuống, sau đó tập hợp lại xung quanh đám thủy binh, thì ra Thất Sát Tinh Quân và Đào Hoa Tinh Quân đã cười Độc Giác Ô Yên thú tới để trợ trận.

Ngao Anh đã sớm được thủy binh thông báo nên vội vàng chạy ra ngoài tham kiến.

“Hào một trăng chém giết! Ai là Đại Vu Bạch Khởi đâu?” Đào Hoa Tinh Quân là một trung niên phu nhân, mặt vàng thân gầy, sau lưng có đeo 1 cái hồ lô màu hồng, sau khi nhìn vào chiến trường trước mặt, bà ta liền hỏi Long nhị thái tử.

“Hiện tại có hai bóng người một trắng một đỏ đang giao tranh. Bóng trắng chính là Bạch Khởi. Nhị vị tinh quân phụng chỉ Ngọc Đế tới trăm yêu trừ ma, ngàn vạn lần xin cẩn thận!” Long nhị thái tử Ngao Thành nói.

“Tốt! Hai người này đánh nhau quả thật kinh thiên động địa, không ngờ trên đời còn có cao thủ bậc này! Nương tử, chúng ta đi thôi! Sau khi vị phu cùng đạo nhân kia bao vây lấy Bạch Khởi thì nâng hây sử dụng đến Thái Dương kim châm!”

Thất Sát Tinh Quân và Đào Hoa tinh Quân chính là thần tử của Thương Trụ trong chiến cuộc Phong Thần năm xưa. Sau khi bị giết, bọn họ được phong làm Tinh Quân. Tên thật của Thất Sát Tinh Quân là Trương Khuê, còn tên thật của Đào Hoa Tinh Quân là Cao Lan Anh. Hai người vốn là vợ chồng, mặc dù đã được phong thần vị nhưng vẫn không thay đổi cách xưng hô.

“Cứ làm như thế! Văn thái sư sẽ xuất lĩnh 24 bộ Thiên Quân Lôi Thần tới ngay. Chúng ta chỉ cần kéo dài thời gian là được!”

Cao Lan Anh gật đầu. Trương Khuê liền vận khởi huyền công vỗ vỗ lên cái sừng của con Độc Giác Ô Yên thú. Khói đen lập tức dâng lên chỉ trong một sát na. Lúc bấy giờ Chu Thanh vẫn đang giao đấu cùng Bạch Khởi, do có thủy quân tham gia nên đôi bên không có mặc sức lao vào nhau như khi nãy.

Trương Khuê rống to một tiếng, rút ra một thanh đại đao, hai chân kẹp lấy Độc Giác Ô Yên thú, sau đó phóng đao nhanh như điện về phía cái cổ của Bạch Khởi.

Nếu luận về tốc độ thì con Độc Giác Ô Yên thú này đúng là cực phẩm tọa kỵ. Năm đó trong chiến cuộc Phong Thần, cũng nhờ có nó mà Trương Khuê mới chém giết được Ngũ Nhạc đại thần.

Keng!

Một đao của Trương Khuê đã cắm vào ngay giữa cổ của Bạch Khởi, làm xuất hiện một cái bạch ấn. Trương Khuê biết Bạch Khởi có tâm thần bất tử nên cũng không quá kinh ngạc, ngay sau đó ánh đao lại chuyển, liên tục găm hơn 10 đao bạch ấn từ trên người của Bạch Khởi. Bạch Khởi cảm thấy đau đớn nên không thể làm gì khác hơn là phân sức ra để đối phó với Trương Khuê.

Chu Thanh thấy lại có trợ thủ mới tới nên nhất thời phấn khởi. Lúc này 4 người quần đấu, người đi ta tới, dị thường hỗn loạn. Những binh lính thủy tộc kia đều ngừng tay lại, không ném binh khí nữa.

Bấy giờ Na Tra đã thống lĩnh 5 vạn thiên binh tới, sau khi cho toàn bộ thủy binh rút lui liền bắt tay vào bày thiên la địa võng. Văn thái sư cũng theo sau đến dưới sự dẫn đường của Ngao Nghiễm, còn 24 bộ Thiên Quân Lôi Thần thì chia ra giao tranh với 12 kim nhân.

Thân hình Na Tra nhoáng một cái, dưới lòng bàn chân liền xuất hiện Phong Hỏa Luân cuộn cuộn lửa đỏ. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã tiếp cận được Bạch Khởi, sau đó vung thương lên đâm

Hiện tại đại cục đã định, Văn Thái sư đứng chấp tay quan sát, gật đầu lia lịa nói: “Quả nhiên là thượng cổ Đại Vu, một đời sát thần! Đạo nhân kia đúng là thần thông quảng đại, lại có thể cùng Bạch Khởi giao đấu mà không rơi vào thế hạ phong!”

Ngao Nghiễm nói: “Thái sư nói không sai, cũng chẳng biết đạo nhân này từ đâu tới Tiên giới. Tuy nhiên trong số Tứ Đại Châu, Tứ Đại Hải và vô số hải ngoại tiên sơn luôn luôn có một vài cao nhân lánh đời, chúng ta khó mà biết hết được. Đợi sau khi diệt xong Đại Vu, đến lúc bệ hạ luận công ban thưởng thì ắt hẳn sẽ biết được lai lịch của người này.”

Trương Khuê, Chu Thanh, Na Tra và Cao Lan Anh đều là cao thủ đích thực trong số thần tiên. Lúc này bọn họ bao vây lấy Bạch Khởi mà đánh, khiến cho Bạch Khởi rối cục rối loạn, luống cuống tay chân. Na Tra thấy vậy liền thừa cơ té ra Càn Khôn Quyển đánh vào sau óc của Bạch Khởi, khiến đầu não của hắn phun ra máu đen, thân hình cũng gục xuống. Na Tra lại tiếp tục té ra một cái kim chuyên (viên gạch vàng) đánh vào giữa lòng ngực Bạch Khởi.

Vút!

Một vật màu đỏ bay ra. Thì ra đó là Hồn Thiên Lãng mà Na Tra định dùng để trói Bạch Khởi lại.

Bạch Khởi hét lên một tiếng điên cuồng, dùng sức vung một kiếm, Hồn Thiên Lãng lập tức bị chặt gãy. Na Tra thấy vậy liền lùi lại 2 trượng, sau đó niệm động ngón tay, Hồn Thiên Lãng lại kết nối trở lại như cũ, bay vào trong túi.

Dưới sự liều mạng của Bạch Khởi, kiện Phong Thần pháp khí này có nguy cơ bị tổn thương nên Na Tra không dám dùng nữa mà lại té ra Càn Khôn Quyển để đánh Bạch Khởi.

“Các ngươi là bọn tiểu nhân hèn hạ!” Bạch Khởi liên tục bị trúng đòn nên tức giận tới cực điểm, có điều thân thể hắn quá cường hãn, một chút vết thương này chưa ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng lại không thể làm gì được.

Cao Lan Anh rối cục chọn trúng thời cơ, lấy hồng hồ lô sau lưng ra, sau khi mở nắp liền nhắm ngay 2 mắt của Bạch Khởi, miệng thì niệm động chú ngữ. Chỉ thấy 40 đạo kim sắc quang mang chợt xuất hiện bắn thẳng vào ngay giữa song nhãn của Bạch Khởi. Máu đen lập tức chảy ra, Bạch Khởi rối cục trọng thương.

Aaaaaa!

Hai mắt của Bạch Khởi bị bắn mù, gào thét dữ dội, nhưng như vậy không có nghĩa là hắn không còn nhìn thấy gì.

Đào Hoa Tinh Quân vừa ra tay, Na Tra và Chu Thanh cũng đồng thời xuất thủ, bức cho Bạch Khởi lui trở về. Bạch Khởi đột nhiên phát ra một tiếng gầm như của dã thú, sóng âm cuộn cuộn, ngay cả Chu Thanh cũng cảm thấy hai tai mình bị đau.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 206: Câu Trần (4-6)

“Chư vị đạo hữu mau lui về phía sau! 24 bộ Lôi Thần nghe lệnh, bày trận pháp!” Thần nhân ngay giữa mi tâm của Văn thái sư chợt mở ra, sau khi ước đoán tình huống vội vàng hạ lệnh.

Lúc này 12 kim nhân đã bị mọi người dùng đại pháp lực vây khốn. Lão Ứng và Lão Quý thu được một tên, Ba tướng quân thu được một tên. Số còn lại đều bị 24 bộ Thiên Quân thu thập.

24 bộ Lôi Thần Thiên Quân nghe thấy Thái sư ra lệnh liền ngừng lại, vận khởi huyền công, sau đó phát ra âm lôi chấn động.

Lúc này 4 người Na Tra, Chu Thanh, Trương Khuê và Cao Lan Anh đã thoát thân, chỉ còn Bạch Khởi bị vây ở trong trận.

Nếu bàn về lực chiến đấu mà nói thì 24 Lôi bộ chúng thần Thiên Quân chính là đội quân mạnh nhất Thiên Cung, do Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thần Phổ Hóa Thiên Tôn Văn Trọng thống lĩnh, không đặt dưới sự quản hạt của bất kỳ thế lực nào mà chỉ nghe theo hiệu lệnh của Ngọc Đế, cho dù là Thái Thập Thiên Vương Lý Tịnh cũng phải chịu nể bọn họ 3 phần.

Lúc này, 24 Lôi bộ chúng thần đã thiết lập xong Thiên Lôi Diệt Thần đại trận giăng ngang bầu trời, đồng thời ném ra các binh khí hình cái khoan, miệng thì đọc chú ngữ chân ngôn. Chỉ thấy vô số đạo tinh quang phát sáng, lôi điện từng tia tia xuất hiện vây quanh lấy Bạch Khởi không còn chừa lại một kẽ hở nào.

Lưới lôi điện này không ngừng rung lắc, đồng thời liên tục phát ra âm thanh trầm muộn ồm ồm. Chu Thanh nhìn thấy tình huống trước mặt, trong lòng liền có tính toán, cũng chẳng ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Bạch Khởi vừa định xung phong liều chết để thoát khốn thì bị lôi điện ngăn lại. Hắn vừa đụng vào thì tinh quang bỗng tuôn ra chói mắt, toàn thân hắn liền bị lôi điện thiêu đến nám đen, có điều làm vậy cũng như nước đổ đầu vịt, chẳng gây được thương tổn thực thụ nào đến Bạch Khởi.

Kể từ đầu trận chiến tới giờ, Bạch Khởi chỉ bị đá thương thật sự đúng 2 lần. Trong đó có 1 lần bị Thất Bảo Diệu Thụ của Chu Thanh đánh trúng sau lưng, khiến hắn phải phun ra một ngụm máu đen. Lần thứ hai là bị Cao Lan Anh dùng Thái Dương thần châm bắn mù 2 mắt, nhưng đó vẫn chỉ là thương tổn ngoài da. Với thân thể Đại Vu của hắn thì chút đau đớn đó coi như kiến cắn mà thôi. Chỉ cần có thể trì hoãn một lúc, thu nạp thiên địa linh khí thì lại khôi phục như cũ.

Lôi bộ chúng thần đã sớm biết tình trạng này của Bạch Khởi nên đã sử dụng toàn bộ linh khí nguyên lực, ra sức phong tỏa gia cố Thiên Lôi Diệt Thần đại trận đến mức cao nhất, khiến cho Bạch Khởi không thể thu nạp được gì. Chúng Lôi Thần biết không thể giết Bạch Khởi ngay mà chỉ có thể từ từ dùng Lôi Hỏa luyện hóa, đi được bước nào hay bước nấy, ít ra cũng làm cho nguyên khí của hắn bị tổn thương trầm trọng.

“thật là lợi hại! Thiên Đình quả nhiên lắm binh hùng tướng mạnh! Tùy tiện lôi ra một người trong số họ thì cũng là tuyệt thế cao thủ rồi! Chút ít môn hạ đồ đệ kia của ta, cho dù có liên hợp lại hết chắc cũng không thể đối phó được dù chỉ 1 người, thậm chí còn bị họ đánh giết thê thảm nữa! Quả thật Đại Vu rất không được hoan nghênh mà. Vô luận là thần tiên hay là yêu quái cũng cùng chung 1 trận tuyến. Nói vậy Thiên Ma Thần kia của ta phải giấu thật kỹ mới được, chứ nếu không chắc cũng được đối xử như Bạch Khởi quá!” Chu Thanh nhìn đám thiên binh đang chỉ chỉ ở bên ngoài, lại nhìn Lôi bộ chúng thần, Na Tra, rồi vợ chồng Trương Khuê, Văn thái sư...trong lòng dường như lại có một khái niệm mới về thực lực.

Tất cả trong số 5 vạn thiên binh bày bố thiên la địa võng bên ngoài đều đã đạt tới đạo hạnh luyện hóa nguyên thần thành nguyên anh. Trong khi chiến tướng số một dưới trướng của Chu Thanh là Lam Thần cũng chỉ mới hơn binh sĩ bình thường một chút. Môn đồ thủ hạ của mình mặc dù có rất nhiều nhưng vẫn không bằng một tên lính quen của người ta! Điều này khiến Chu Thanh hết sức chán chường.

Văn Trọng nhấc một tay lên, một khối hắc thiết hình lệnh bài được ném ra, phía trên có vô số hoa văn lôi điện theo phong cách cổ xưa.

Lệnh bài này bay vào giữa trận, dưới sự phối hợp của chúng Lôi Thần cùng phát động đại trận. Chỉ thấy trong trận tia chớp sáng lóa, một luồng quang hoa rực rỡ chói mắt bỗng bùng nổ, kèm theo đó là tiếng sấm cuộn cuộn. Bạch Khởi ở trong trận huy vũ Sát Thần kiếm bảo hộ quanh thân, nhưng do thiếu nguyên khí để thu nạp nên rất khó khôi phục. Đối với đám lôi điện này, dù Bạch Khởi không thèm coi chúng ra gì nhưng có câu mưa dầm thấm lâu, nếu luyện hóa hắn vài chục năm, vài trăm năm thì cho dù có cứng cỏi tới cỡ nào chắc cũng phải chịu hủy hoại.

Giờ đây Bạch Khởi không còn nghĩ ra được biện pháp gì nữa. Ở bên ngoài lưới lôi điện kết lại hết sức dày đặc, khiến hắn không thể lao ra được. Mỗi lần hắn tiến gần đến rìa trận thì đều bị chúng Lôi Thần hợp lực lại để oanh tạc.

Lúc này, trong lòng Bạch Khởi hận Chu Thanh đến tận xương tủy. Lúc ở trong Sơn Hà Xã Tắc đồ nhìn thấy Chu Thanh thì quả thật đã có một linh cảm rất xấu trong lòng. Vu Môn vốn thần thông quảng đại, nhất là thượng cổ Đại Vu lại càng khó lường. Nhân gian linh khí thừa thối, đối với Đại Vu mà nói, căn bản là không đủ dùng. Sự phụ của Bạch Khởi chỉ có một luồng tàn hồn, nếu muốn khôi phục thân thể là không có khả năng. Nếu đoạt lấy thân thể của Chu Thanh, hơn nữa lưu lại hồn phách, sau đó tái tạo một thân thể khác, đem Chu Thanh biến thành người của Vu Môn thì chính là một mũi tên mà trúng hai con chim vậy. Nhưng không ngờ Chu Thanh phúc chí tâm linh, nhất quyết không chịu đi. Còn một tia tàn hồn của sự phụ Bạch Khởi bị phong ấn tại hải ngoại cũng không thể tùy ý vận động mà chỉ quanh quẩn ở các địa phương xung quanh đáy biển. Có điều một khi Chu Thanh tiến vào đó thì chắc chắn sẽ bị thu thập dễ dàng.

Lúc Bạch Khởi phong ấn sư phụ mình, trong đầu hắn còn có một ý định ngoan độc nữa. Vốn hắn và Doanh Chính Đại Vu chế tạo 12 kim nhân dùng để triệu hóa Thiên Ma Thần, chờ cho hồn phách của sư phụ hắn khôi phục sẽ rót vào trong đám kim nhân đó. Nhưng không may bị Thiên giới phát hiện, Câu Trần, Chân Vũ liền hạ giới nên hắn mới rơi vào khốn cảnh. Do đó Bạch Khởi mới nhờ Chu Thanh hỗ trợ, sau khi giúp sư phụ khôi phục thân thể thì có thể phá vỡ phong ấn, cứu hắn ra ngoài.

“Các ngươi mới chính là kẻ đáng chết! Chờ ta thoát khỏi ra ngoài, nhất định phải giết sạch hết các ngươi!” Bạch Khởi bị thiên lôi vô cùng vô tận oanh kích đến choáng váng đầu óc, trong lòng vội tính kế để thoát khỏi.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, hay là trước hết trốn vào trong Sơn Hà Xã Tắc đồ, khôi phục công lực bản thân, sau đó từ từ suy nghĩ đối sách. Đám thân tiên chết tiết này chắc chắn không dám đi vào bên trong đâu. Chẳng lẽ bọn chúng có đủ khả năng để luyện hóa Sơn Hà Xã Tắc đồ sao?”

Bạch Khởi bèn hét lớn một tiếng, vung Sát Thần kiếm lên thành một vòng tròn, khiến cho toàn bộ lôi điện oanh kích đều bị đánh bay ra, sau đó phóng ra một khu vực trống trải. Hắn lấy ra một quyển trục dài, đang định khai mở ra thì bên kia thâm nhãn bên trong mi tâm của Văn Trọng cũng sáng lên. Vốn lão đã chú ý tới hành động của Bạch Khởi nên lập tức phóng ra một vật, đồng thời Lôi bộ chúng thần cũng ngưng Thiên Lôi đại trận.

Một đạo hoàng quang thật nhỏ trực tiếp bay đến bên cạnh Bạch Khởi, khi đến gần đối phương, nó hiện nguyên dạng là một pháp bảo có hình một quả kim tiền có cánh. Đây chính là Lạc Bảo Kim Tiền trực danh. Bạch Khởi còn chưa kịp thì thiên bảo bối thì Sơn Hà Xã Tắc đồ đã bị Lạc Bảo Kim Tiền đánh cho rớt xuống.

Trương Khuê lập tức vỗ lên cái sừng của Độc Giác Ô Yên thú, Ô Yên thú liền vọt tới. Trương Khuê vội vàng chụp lấy cả Kim Tiền lẫn Xã Tắc đồ, sau đó quay lại giao hết cho Văn Trọng. Còn nhớ trong chiến cuộc Phong Thần năm xưa, Văn Trọng vốn là thần tử của Thương triều. Ngày nay dù chiến sự đã qua, nhưng trong thâm tâm ông vẫn còn nặng tình, nên người ta vẫn quen gọi ông là thái sư.

“May nhờ năm đó ta thu nhặt được Lạc Bảo Kim Tiền này nên nay mới có cái để đối phó với người này! Thật đúng là không uổng phí tay chân một phen!” Văn Trọng nhận lấy Lạc Bảo Kim Tiền và Sơn Hà Xã Tắc đồ, tay vuốt hăm râu dài, mặt mỉm cười.

Chu Thanh thấy vậy nên trong lòng lập tức căng thẳng. Thực lực của Thiên Đình quả nhiên lợi hại, không biết bên Tam Thanh đạo tôn, Tây Phương cực lạc sẽ còn ghé góm đến cỡ nào nữa đây? Chu Thanh thầm suy nghĩ.

Về phần Lạc Bảo Kim Tiền này thì Văn Trọng Từ cũng có ghi chép lại nên Chu Thanh nhận ra ngay. Nhưng Văn Trọng Từ cũng chưa biết cách nào để luyện chế, bởi không biết nó được cấu tạo từ vật gì. Hiện tại chỗ này là Thiên Đình, không thể so sánh với Nhân gian giới nhỏ nhỏ. Mặc dù Chu Thanh thấy hai kiện đại pháp bảo này thêm đến chảy cả nước miếng nhưng lại không có lá gan để động thủ cướp đoạt, nên chỉ đành trơ mắt nhìn miếng thịt béo rơi vào tay kẻ khác.

Bạch Khởi vốn đang mở Sơn Hà Xã Tắc đồ ra, cơ người lại chuẩn bị chui vào, nhưng nào ngờ chưa kịp làm gì thì Sơn Hà Xã Tắc đã bị kẻ khác cướp mất. Khi hắn còn đang sững sờ thì chúng Lôi Thần đã phát động Thiên Lôi đại trận.

Bạch Khởi lập tức bừng tỉnh đại ngộ, miệng chửi ầm lên, trong bụng hết sức căm phẫn, liền nắm thật chặt hai tay, sau đó vận khởi Sát Thần kiếm bay như giao long hóa rồng. Thì ra vừa rồi chúng thần buông lỏng đại trận nên đã để cho linh khí nguyên lực tràn vào bên trong. Bạch Khởi lập tức nhân cơ hội này vận chuyển huyền công, hai mắt tức thì khôi phục trở lại như cũ. Tất cả những bạch ấn là vết tích của đao kiếm trên người hắn đều biến mất. Ngay cả phần da thịt bị Thiên Lôi phách đến nám đen cũng khôi phục lại, không còn thấy gì, thể là lại một lần nữa hắn trở lại sanh long hoạt hổ.

Bất luận là Chu Thanh, Na Tra hay vợ chồng Trương Khuê, khi nhìn thấy Bạch Khởi ghé góm như vậy cũng đều âm thầm đổ mồ hôi. Na Tra trầm tư: “Bạch Khởi Đại Vu này quả thật rất lợi hại, nhưng thể này thì đã tính là gì? Nhân vật lợi hại hơn hắn ta cũng đã từng gặp qua rồi mà!” Sau đó hắn liếc nhìn lại thì thấy đám người Ba tướng quân đang mừng rỡ ôm lấy những kim nhân vừa mới thu phục được.

“Chân nhân hữu lễ!”

Na Tra nhìn chúng Lôi Thần mãnh liệt phát ra lực khí, khiến cho Bạch Khởi tiếp tục bị vây khốn ở trong trận mà không làm gì được. Được khoảng hơn nửa canh giờ, hắn cảm thấy nhàm chán, nên bước tới bên cạnh Na Tra để chào hỏi.

Chu Thanh tay cầm nhánh diệu thụ, người mặc đạo phục, một thân tiên khí. Mới vừa rồi lúc vây công Bạch Khởi, Na Tra đã biết thực lực của hắn khẳng định vượt trên mình. Vốn hắn có chút không phục nhưng trong lòng cũng vô cùng tò mò, không biết làm sao Chu Thanh có thể cùng Bạch Khởi giao đầu hơn một tháng trong khe hở của tam giới được?

“Bần đạo hữu lễ!” Chu Thanh thấy Na Tra thân mặc khôi giáp, tay cầm Hóa Tiêm Thương, chân đạp Phong Hóa Luân, tướng mạo tiêu sái phi phàm. Vừa nhìn thấy những pháp bảo này thì hắn đã nhận ra ngay đây chính là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra lừng lẫy trong truyền thuyết.

Hai người thi lễ một cái. Chu Thanh không có suy nghĩ khác, chỉ có điều trong lòng cảm thấy thích thú vì hôm nay được mở rộng tầm mắt. Tuy nhiên hắn không hề động dung.

“Chẳng hay đạo huynh tu đạo đường chân ở tiên sơn nào?” Na Tra lúc xuất sinh cũng là môn hạ của Đạo môn nên dùng cách xưng hô như thế này với đạo nhân.

“Bần đạo là một hải ngoại tán nhân, cầu đạt thiên đạo, tự xưng Chu Thanh, vốn là kẻ không màng thế sự, tiêu dao tự tại, rong chơi tam giới, hành tung bất định chứ thật sự không có tiên sơn riêng để tu hành. Lần này đột nhiên bần đạo cảm thấy khí huyết dâng trào nên mới tính toán thiên cơ, do đó mới

tới Nhân gian giới một chuyến, vừa lúc Bạch Khởi xuất thế. Bản đạo bèn dẫn dụ hần tới khe hở của tam giới để tránh làm thương tổn sinh linh. Có điều năng lực của bản đạo thấp kém, không thể đánh bại được hần, cũng may chúng thần tiên chịu nhọc lòng đến đây nên mới miễn đi được một trường hạo kiếp!”

“Nhân gian giới ư? Nơi đó đã sớm là một mảnh phế tích hoang vu, chỉ còn rất ít địa phương chật hẹp nhỏ bé là có linh khí, thậm chí không thể sánh nổi với một ngọn sơn phong nơi Thiên giới này. Có điều người ở đó nghiệp lực sâu nặng nên chúng thần tiên Phật không một người nào dám đến đó. Chu chân nhân đúng thật là cao nhân, xả thân trừ ma, không sợ nghiệp lực dính vào người. Người thanh nhân cực lạc, vô kiếp vô lượng như thế quả khiến cho người khác phải hâm mộ! Kể từ ngày ta được phong thần vị đến giờ không có ra ngoài nhiều nên không biết Nhân gian có người thần thông quảng đại như thế! Khiến cho ta cảm thấy hết sức cảm thán!” Na Tra thở dài nói.

“Tướng quân vốn là trọng thần của Thiên Đình, ngài trừ ma vệ đạo, bảo vệ tam giới bình an, có công đức vô lượng, lại thêm chức cao khuyến nạng, được hưởng Thiên Cung thánh cảnh nên cũng khác nào vô kiếp vô lượng. Thiên địa vạn vật, chư thần tiên Phật đều có định số cả. Bản đạo chỉ là một kẻ tán nhân, uống chén rượu đục, nào có biết đâu nhật nguyệt luân hồi hay thiên thời định số, huống chi là hai chữ Thượng Thanh?” Chu Thanh nói nhăng nói cuội một phen, không đầu vào đâu, huyền diệu khó hiểu, ngay cả bản thân hần cũng không biết mình đang nói gì thì làm sao Na Tra hiểu?

“Chân nhân cao kiến, đạo pháp cao thâm, lại thêm Bạch Khởi Đại Vu trong thời gian ngắn chắc cũng chưa thể tiêu diệt được, thật là nhàm chán, chỉ bằng đề ta cùng chân nhân tỉ thí một chút đọ pháp, ngài thấy thế nào?” Na Tra đang lúc thư nhàn nên sau vài câu trò chuyện cùng Chu Thanh là lại nổi chiến ý.

Chu Thanh và Bạch Khởi tranh đấu đã hơn một tháng, trong lòng sớm không còn muốn đánh đấm nữa nên rất muốn từ chối lời đề nghị này. Đối phương là trọng thần của Thiên Đình, chắc chắn giao chiến phải hung hiểm chí cực. Mới vừa rồi, khi nhìn thấy thực lực của Na Tra, Chu Thanh biết nếu muốn thắng thì phải tốn không ít công sức, mà cho dù có thắng thì cũng e người ta sẽ không chịu bỏ qua. Bản thân hần đang muốn đứng vững trong Tiên giới nên không thể đắc tội với trọng thần nơi Thiên Đình được. Điều này khiến Chu Thanh lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tuy nhiên hần vẫn không biểu hiện ra bên ngoài mà chỉ thầm tính cách để thoái thác. Chu Thanh biết Na Tra đang lúc rỗi rãi cho nên mới kiếm chuyện để làm như vậy chứ không có ý bức bách mình. Dù sao những gì mà Chu Thanh vừa thể hiện khi nãy cũng khiến cho tất cả mọi người ở đây đều phải kiêng nể hần 3 phần.

“Ba ngày sau, ta và Nam Hải Long Vương Tứ công chúa có ước định tỉ thí trong khe hở của tam giới rồi. Mong chân nhân có thể đến đó để làm chứng!” Na Tra đột nhiên nhớ tới mình còn một cuộc thách đấu nữa nên nhất thời gác lại hung phần.

Chu Thanh lập tức đồng ý. Thật ra bản thân Na Tra vẫn rất tò mò về Chu Thanh, vì hần thấy người này nói đông một câu, nói tây một câu, khiến cho kẻ khác không thể phán đoán được bất cứ điều gì, cũng chẳng thể suy ra được lai lịch của hần. Trong lòng Na Tra thầm nghĩ: “Hôm nào ta đến chỗ sự phụ hội xem nhánh cây trong tay của hần là gì, hình như có chút cảm giác quen thuộc.”

Thất Bảo Diệu Thụ giờ đây đã hoàn toàn nằm dưới quyền khống chế của Chu Thanh nên hần có thể thu phóng tự nhiên. Toàn bộ quang hoa đều đã được thu liễm lại, chỉ còn lại thân cành xanh mướt sum xuê như vừa mới hái. Dù Na Tra nhìn rất kỹ nhưng cũng không thấy nó có điểm gì khác biệt so với một cây bồ đề bình thường.

Văn Trọng thấy Bạch Khởi ở trong trận tả xung hữu đột hồi lâu mà vẫn chưa có một chút tổn thương nào, trong lòng biết nhất thời không thể làm gì được hần nên liền quát lên: “Chư vị Lôi Thần, mau tề ra đại trận, mang về Thiên giới, chờ Ngọc Đế sắp đặt!”

“Tam Đàn Hải Hội Đại Thần, người mau điểm thiên binh đến để bố trí trận pháp, cùng chư vị Lôi Thần đem đại trận đồng loạt chuyển về Thiên giới, đợi mệnh lệnh của Ngọc Đế!”

Na Tra cũng không dài dòng, lập tức điểm thiên binh vây quanh lấy chúng Lôi Thần. Kim quang thái văn lập tức phát ra ào ạt, chỉ chớp lát sau bọn họ đã biến mất, không còn thấy tăm hơi.

“Chân nhân hữu lễ, mong chân nhân không nên đi vội. Ngài có công hàng ma, nhất định sẽ được Ngọc Đế phong thưởng. Ngao Nghiễm, ông mau thiết yến khoản đãi chúng đạo hữu, ta trở về trời phục mệnh, chỉ trong chớp lát, Ngọc Đế sẽ hạ ý chỉ xuống. Chư vị chớ có đi đâu đấy!”

Văn Trọng và vợ chồng Trương Khuê liền bay về trời, chỉ còn lại có Ba tướng quân, Lão Ứng, Lão Quý và đám yêu vương khi nãy, ngoài ra còn có mấy trăm tu sĩ chạy tới trợ trận. Tất cả bọn họ đều là người quen của nhau, hàn huyên tâm sự, trò chuyện rôm rả hết sức náo nhiệt. Ở đây con người và yêu vương đều có thể chung đụng hòa hợp, khác biệt rất lớn so với ở Nhân gian giới.

“Chư vị đạo hữu có công hàng phục Đại Vu, Thiên Đình sẽ thưởng trọng hậu. Ngao Thành, con mau phân phó cho hạ nhân mở rượu thiết yến, hôm nay ta mở đại tiệc ở Long Cung thật lớn mới được!”

Ngao Nghiễm cười ha hả, sau đó vội vàng trấn an mọi người rồi sai con trai lớn là Ngao Thanh đi sắp đặt việc yến tiệc, còn thủy binh thì quay trở lại thủy đạo, mọi chuyện trở lại bình thường như cũ.

Trên mặt biển, gió lại thổi dạt dào, không khác gì mấy so với khi nãy.

Chu Thanh đương nhiên trở thành đề nhất nhân vật ở đây. Chúng yêu vương cũng biết hần có pháp lực vô biên, thủ đoạn thông huyền nên sinh lòng kinh ý. Có điều vẫn không ai biết được lai lịch của hần. Bản thân của Chu Thanh vốn không có hộ khẩu ở tiên giới, cho nên bất kỳ thần tiên nào cũng không thể nhận ra hần. Mà Nhân gian giới vốn là địa phương bị ghê lạnh, bất luận là ai cũng chẳng thể ngờ là Chu Thanh lại xuất thân từ đó.

Ba tướng quân, Lão Ứng, Lão Quý đều thu được kim nhân cho riêng mình, trong lòng bọn họ tràn đầy niềm vui. Những kim nhân này mặc dù không còn

được trọn vẹn như lúc đầu, uy lực thua xa khi xưa, nhưng hiện tại vẫn có sức mạnh tương đương với một đại cao thủ. Nhất là đao thương pháp bảo không thể đã thương được chúng, cho nên nếu đem luyện hóa thì coi như gia tăng không ít thực lực cho bản thân.

Chu Thanh cầm lấy chén rượu làm bằng bạch ngọc uống cạn một hớp, dòng nước như thấm vào trong kinh mạch, lại đậm đà mùi hương, tràn vào phế phủ, khiến cho trong lòng hắn cảm thấy thật sâu. Quỳnh tương ngọc dịch của Long Cung quả thật là tiên phẩm.

Lúc này địa điểm tổ chức bữa tiệc đã được dời đến một đại điện rộng lớn, tiếng chuông reo vang, âm nhạc tấu lên, mỹ nữ thướt tha dáng ngọc, ca múa mừng cảnh thái bình. Chỉ Thanh đương nhiên được ngồi ghế thủ tịch, phía dưới là Ba tướng quân và Lão Ứng. Bọn họ vốn đều là người của yêu tộc, nhưng có câu kẻ mạnh vì tôn, nên trong lòng bọn họ cũng không hề có bất cứ tị hiềm nào.

“Chẳng hay chân nhân tu hành ở đâu?” Rượu quá 3 tuần, chúng tu sĩ, yêu vương đều ăn uống vui vẻ, nói chuyện đàm luận không ngớt. Lão Ứng, Ba tướng quân, Lão Quý và mọi người đều rất muốn biết thông tin về Chu Thanh nên Ngao Nghiễm mới đặt câu hỏi này.

Chu Thanh nhìn các yêu vương bên cạnh mình, âm thầm đánh giá thực lực của họ. Hắn phát hiện Ba tướng quân kia là người có thực lực cường đại nhất, không kém Na Tra là bao, Lão Ứng xếp thứ hai, còn Lão Quý và các yêu vương còn lại xê xích không nhiều. Nghe thấy Ngao Nghiễm hỏi mình như vậy, Chu Thanh lại đối đáp lung tung một phen, nội dung cũng không khác là mấy so với những gì mà hắn đã nói với Na Tra khi nãy.

Mặc dù mọi người cảm thấy rất khó hiểu, nhưng tam giới vốn rộng lớn bao la khôn cùng, trong đó có không ít người pháp lực thông huyền, không chịu sự quản hạt của Thiên Đình, cũng không rơi vào Ngũ Hành Luân Hồi, cho nên chẳng ai muốn truy cứu sâu hơn làm gì.

Ngao Nghiễm trong lòng rất hoan hỉ, đang định mở miệng nói tiếp thì đột nhiên phía ngoài có một tiếng quát to, nguyên lai là tiên quan mang thánh chỉ của Ngọc Đế đã đến nói.

Chúng tu sĩ, yêu vương liền bước ra ngoài nhìn, không ngờ tiên quan đến lần này lại chính là Thái Bạch Kim Tinh và mấy viên thần tướng, còn có vài tên Hoàng Cân lực sĩ.

“Thiên Thượng Thánh Đại Từ Nhân Giả Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn Huyền Khung Cao Thượng Đế phù triệu!” Thái Bạch Kim Tinh mở thánh chỉ ra, lớn tiếng tuyên đọc.

Bạn đang đọc truyện *Phật Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.